Từ Thứ Nữ Đến Hoàng Hậu Phi Tử Bất Thiện

Contents

Từ Thứ Nữ Đến Hoàng Hậu Phi Tử Bất Thiện **5**

1. Q.1 - Chương 1: Phụng Thể, Phẩm Chất Hoàng Hậu . . . 6
2. Q.1 - Chương 2: Ta Tên Là Tang Tử . . . 7
3. Q.1 - Chương 3: Nghe Trộm . . . 9
4. Q.1 - Chương 4: Lần Đầu Gặp Cố Khanh Hằng . . . 10
5. Q.1 - Chương 5: Phượng Thân Nguy Cơ . . . 12
6. Q.1 - Chương 6: Tân Hoàng Phượng (1) . . . 13
7. Q.1 - Chương 7: Tân Hoàng Phượng (2) . . . 15
8. Q.1 - Chương 8: Oan Uổng Ta . . . 16
9. Q.1 - Chương 9: Lạnh Lùng Cha . . . 18
10. Q.1 - Chương 10: Chùa Miếu Sấm Sét (1) . . . 19
11. Q.1 - Chương 11: Chùa Miếu Sấm Sét (2) . . . 20
12. Q.1 - Chương 12: Chùa Miếu Sấm Sét (3) . . . 21
13. Q.1 - Chương 13: Ta Cũng Có Tiên Sinh . . . 23
14. Q.1 - Chương 14: Tên Thật Đẹp . . . 24
15. Q.1 - Chương 15: Tâm Tình Thay Đổi Dần . . . 26
16. Q.1 - Chương 16: Lễ Cập Kê . . . 27
17. Q.1 - Chương 17: Suất Tuyển Tú Nữ (i) . . . 29
18. Q.1 - Chương 18: Suất Tuyển Tú Nữ (ii) . . . 31
19. Q.1 - Chương 19: Ta Muốn Tiến Cung . . . 32
20. Q.1 - Chương 20: Tự Học Chữ Nhẫn . . . 34
21. Q.1 - Chương 21: Nàng Nói Tặng Cho Ta . . . 35
22. Q.1 - Chương 22: Không Nên Cám Ơn Huynh . . . 37
23. Q.1 - Chương 23: Cuối Cùng Vẫn Thiếu Kiên Nhẫn . . . 38
24. Q.1 - Chương 24: Làm Thiếp Ta Cũng Không Cho Phép . . . 40
25. Q.1 - Chương 25: Không Mời Thì Ta Tự Đến . . . 41
26. Q.1 - Chương 26: Tiên Sinh, Ta Muốn Nhìn Mặt Người . . . 43
27. Q.1 - Chương 27: Cẩm Nang Diệu Kế . . . 44
28. Q.1 - Chương 28: Vào Cung (i) . . . 45
29. Q.1 - Chương 29: Vào Cung (ii) . . . 47
30. Q.1 - Chương 30: Phương Hàm Cô Cô . . . 48
31. Q.1 - Chương 31: Té Ngã Bên Chân Nàng . . . 49
32. Q.1 - Chương 32: Những Điều Cần Thiết . . . 51
33. Q.1 - Chương 33: Cuộc Hẹn Hò Lén Lút Bị Ta Bắt Gặp . . . 52
34. Q.1 - Chương 34: Hạ Hầu Tử Khâm . . . 53
35. Q.1 - Chương 35: Đã Tới Chậm . . . 55
36. Q.1 - Chương 36: Nhận Ân Huệ . . . 56
37. Q.1 - Chương 37: Chớ Quên Thân Phận . . . 57
38. Q.1 - Chương 38: Đổi Chủ Tử . . . 59
39. Q.1 - Chương 39: Một Bước Lên Mây . . . 60
40. Q.1 - Chương 40: Dạy Dỗ Ta . . . 61
41. Q.1 - Chương 41: Không Ai Cao Quý Hơn Ai . . . 62

42. Q.1 - Chương 42: Xin Cô Cô Chỉ Giáo . . . 64
43. Q.1 - Chương 43: Lần Thứ Hai Thử Ta . . . 65
44. Q.1 - Chương 44: Hận Không Thể Giết Chết Ta . . . 66
45. Q.1 - Chương 45: Nàng Ra Oai Phủ Đầu Ta (i) . . . 68
46. Q.1 - Chương 46: Nàng Ra Oai Phủ Đầu Ta.(ii) . . . 68
47. Q.1 - Chương 47: Y Rất Tin Tưởng Ta . . . 70
48. Q.1 - Chương 48: Nàng Học Được Thật Nhanh . . . 71
49. Q.1 - Chương 49: Muốn Ta Chết Cóng . . . 73
50. Q.1 - Chương 50: Nói Ta Phóng Hỏa . . . 74
51. Q.1 - Chương 51: Trả Về Nguyên Vẹn . . . 75
52. Q.1 - Chương 52: Ý Định Chính Là Lấy Đầu Ta . . . 76
53. Q.1 - Chương 53: Tha Cho Ta Một Mạng . . . 78
54. Q.1 - Chương 54: Gọi Người Hầu Hạ Ta . . . 79
55. Q.1 - Chương 55: Ôm Ta Trở Về Huyễn Nhiên Các . . . 80
56. Q.1 - Chương 56: Gọi Ta Là "tiện Tỳ" . . . 82
57. Q.1 - Chương 57: Cực Hình 1 . . . 83
58. Q.1 - Chương 58: Cực Hình 2 . . . 84
59. Q.1 - Chương 59: Ta Phải Sống Sót . . . 85
60. Q.1 - Chương 60: Đảm Bảo Ta Không Chết . . . 87
61. Q.1 - Chương 61: Truyền Thái Y Cho Cung Nữ . . . 88
62. Q.1 - Chương 62: Người Đến Đêm Khuya . . . 89
63. Q.1 - Chương 63: Hắn Bắt Ta Ra Ngoài . . . 91
64. Q.1 - Chương 64: Vĩnh Viễn Đừng Nghĩ Đến Việc Lừa Gạt Trẫm . . . 92
65. Q.1 - Chương 65: Hắn Là Cực Phẩm . . . 94
66. Q.1 - Chương 66: Trẫm Thích Ngươi . . . 95
67. Q.1 - Chương 67: Kẻ Có Xuất Thân Cung Nữ . . . 97
68. Q.1 - Chương 68: Tụ Họp Ở Hi Ninh Cung . . . 99
69. Q.1 - Chương 69: Có Thù Tất Báo . . . 100
70. Q.1 - Chương 70: Trung Thành Hầu Hạ Nương Nương . . . 102
71. Q.1 - Chương 71: Nghi Người Thì Không Dùng, Dùng Người Thì Không Nghi . . . 103
72. Q.1 - Chương 72: Đa Tạ Nương Nương Chỉ Điểm . . . 105
73. Q.1 - Chương 73: Đa Tạ Nương Nương Chỉ Điểm (ii) . . . 106
74. Q.1 - Chương 74: Nàng Muốn Mượn Dao Giết Người . . . 107
75. Q.1 - Chương 75: Ta Chưa Bao Giờ Mang Hận . . . 109
76. Q.1 - Chương 76: Dụ Thái Phi . . . 110
77. Q.1 - Chương 77: Điều Cấm Kỵ Trong Cung . . . 111
78. Q.1 - Chương 78: Vốn Chung Một Gốc . . . 113
79. Q.1 - Chương 79: Hắn Muốn Ta Cầu Xin Tha Thứ . . . 114
80. Q.1 - Chương 80: Bỗng Nhiên Rất Muốn Ôm Hắn . . . 116
81. Q.1 - Chương 81: Đêm Nay Thật Ấm Áp . . . 118
82. Q.1 - Chương 82: Tặng Nàng Trâm Ngọc . . . 120
83. Q.1 - Chương 83: Tuyết Tan . . . 122
84. Q.1 - Chương 84: Ta Đố Kị . . . 123
85. Q.1 - Chương 85: Thủ Đoạn Của Thiên Phi . . . 125
86. Q.1 - Chương 86: Mới Đó Đã Muốn Sai Bảo Ta (i) . . . 126
87. Q.1 - Chương 87: Mới Đó Đã Muốn Sai Bảo Ta (ii) . . . 127
88. Q.1 - Chương 88: Đối Với Nàng, Ta Vô Cùng Căm Hận (i) . . . 128
89. Q.1 - Chương 89: Đối Với Nàng, Ta Vô Cùng Căm Hận (ii) . . . 129
90. Q.1 - Chương 90: Mẹ Sang Nhờ Con . . . 130
91. Q.1 - Chương 91: Thần Thiếp Biết Sai Rồi . . . 131
92. Q.1 - Chương 92: Ta Đã Hiểu Thái Hậu . . . 133
93. Q.1 - Chương 93: Người Vẫn Chỉ Là Một Cô Bé . . . 134
94. Q.1 - Chương 94 . . . 135
95. Q.1 - Chương 95: Kẻ Sĩ Ba Ngày Không Gặp Phải Nhìn Bằng Ánh Mắt Khác Xưa . . . 136

96. Q.1 - Chương 96: Chỉ Sợ Thiên Hạ Chưa Đủ Loạn . . . 137
97. Q.1 - Chương 97 . . . 138
98. Q.1 - Chương 98: Bị Hắn Bắt Gặp . . . 139
99. Q.1 - Chương 99 . . . 139
100. Q.1 - Chương 100 . . . 140
101. Q.1 - Chương 101: Cuối Cùng Vẫn Chọc Giận Hắn . . . 141
102. Q.1 - Chương 102 . . . 142
103. Q.1 - Chương 103: Hắn Có Tâm Bệnh . . . 142
104. Q.1 - Chương 104 . . . 143
105. Q.1 - Chương 105: Trẫm Nghĩ Nàng Không Quan Tâm . . . 144
106. Q.1 - Chương 106 . . . 145
107. Q.1 - Chương 107: Làm Điểm Tâm Cho Hắn . . . 146
108. Q.1 - Chương 108 . . . 147
109. Q.1 - Chương 109: Hắn Ôm Ta Ở Trong Tuyết . . . 147
110. Q.1 - Chương 110 . . . 148
111. Q.1 - Chương 111: Chăm Sóc Hắn . . . 149
112. Q.1 - Chương 112 . . . 149
113. Q.1 - Chương 113: Xem Như Nàng Nợ Trẫm . . . 151
114. Q.1 - Chương 114 . . . 152
115. Q.1 - Chương 115: Thuốc Mỡ Ngoài Cửa Sổ . . . 153
116. Q.1 - Chương 116 . . . 154
117. Q.1 - Chương 117: Tỷ Muội Tình Thâm . . . 156
118. Q.1 - Chương 118 . . . 156
119. Q.1 - Chương 119: Tang Tử, Tang Tử . . . 157
120. Q.1 - Chương 120 . . . 158
121. Q.1 - Chương 121: Ai Ở Bên Ngoài Cửa Sổ Của Ta? . . . 161
122. Q.1 - Chương 122: Tang Tử Xinh Đẹp . . . 163
123. Q.1 - Chương 123: Đừng Động Đậy, Trẫm Mệt Mỏi Quá . . . 164
124. Q.1 - Chương 124: Chi Bằng Chúng Ta Cùng Nhau Chui Vào . . . 166
125. Q.1 - Chương 125: Vinh Phi Nương Nương Gặp Chuyện Không May . . . 167
126. Q.1 - Chương 126: Nhìn Không Thấu Thiên Phi . . . 168
127. Q.1 - Chương 127: Đứng Chung Một Thuyền . . . 170
128. Q.1 - Chương 128: Vô Ích . . . 172
129. Q.1 - Chương 129: Đêm Giao Thừa . . . 173
130. Q.1 - Chương 130 . . . 174
131. Q.1 - Chương 131: Đêm Giao Thừa (tt) . . . 176
132. Q.1 - Chương 132: Thâm Tàng Bất Lộ . . . 177
133. Q.1 - Chương 133: Tài Nghệ Của Thiên Lục (i) . . . 178
134. Q.1 - Chương 134: Tài Nghệ Của Thiên Lục (ii) . . . 179
135. Q.1 - Chương 135: Quả Nhiên, Là Nàng . . . 181
136. Q.1 - Chương 136: Ngọc Dung Hoa (i) . . . 182
137. Q.1 - Chương 137: Ngọc Dung Hoa (ii) . . . 184
138. Q.1 - Chương 138: Phất Hi . . . 185
139. Q.1 - Chương 139 . . . 185
140. Q.1 - Chương 140: Tiếng Tiêu Đêm Giao Thừa . . . 187
141. Q.1 - Chương 141: Phạt Quỳ . . . 188
142. Q.1 - Chương 142 . . . 189
143. Q.1 - Chương 143 . . . 190
144. Q.1 - Chương 144: Muốn Ta Giải Thích . . . 192
145. Q.1 - Chương 145: Tặng Cho Ta Thứ Tốt Nhất . . . 194
146. Q.1 - Chương 146: Xoa Thuốc Lên Thái Dương . . . 195
147. Q.1 - Chương 147: Chế Giễu . . . 197
148. Q.1 - Chương 148: Ngàn Vạn Lần Không Được Đụng Tới Nàng Ta . . . 198
149. Q.1 - Chương 149: Hóa Ra Không Phải Hắn . . . 199

150. Q.1 - Chương 150: Người Thần Bí . . . 201
151. Q.1 - Chương 151 . . . 202
152. Q.1 - Chương 152: Xin Gọi Thuộc Hạ Là Cố Thị Vệ . . . 204
153. Q.1 - Chương 153: Không Ngờ Người Tới Là Hắn . . . 205
154. Q.1 - Chương 154 . . . 206
155. Q.1 - Chương 155: Nàng Thua Thê Thảm . . . 207
156. Q.1 - Chương 156: Trẫm Thích Nàng Như Vậy . . . 208
157. Q.1 - Chương 157: Thuốc Mỡ Huyền Diệu . . . 210
158. Q.1 - Chương 158 . . . 211
159. Q.1 - Chương 159 . . . 212
160. Q.1 - Chương 160: Hạ Thủ Lưu Tình . . . 214
161. Q.1 - Chương 161: Cống Phẩm Nam Chiếu . . . 215
162. Q.1 - Chương 162: Nhìn Xa Trông Rộng . . . 216
163. Q.1 - Chương 163: Đông Thi Hiệu Tần . . . 217
164. Q.1 - Chương 164: Nửa Tháng Không Gặp Hắn . . . 219
165. Q.1 - Chương 165: Ai Có Thể Hiểu Hắn . . . 220
166. Q.1 - Chương 166: Chút Ân Huệ . . . 221
167. Q.1 - Chương 167: Ta Không Vào . . . 223
168. Q.1 - Chương 168: Không Giúp Ai Cả . . . 224
169. Q.1 - Chương 169: Dụ Thái Phi Thật Sự Và Trong Lời Nói Của Hắn . . . 226
170. Q.1 - Chương 170: Càng Mạnh Mẽ, Càng Cô Độc . . . 227
171. Q.1 - Chương 171: Mỗi Nàng Bạc Bẽo Nhất . . . 229
172. Q.1 - Chương 172: Tam Tiểu Thư Tang Phủ . . . 231
173. Q.1 - Chương 173: Hắn Cho Rằng Ta Hẹn Hò . . . 232
174. Q.2 - Chương 1: Ghen . . . 233
175. Q.2 - Chương 2: Gang Tấc . . . 257
176. Q.2 - Chương 3: Lựa Chọn . . . 279
177. Q.2 - Chương 4: Đột Biến . . . 297
178. Q.2 - Chương 5: Ngọc Bội . . . 308
179. Q.2 - Chương 6: Cách Chức . . . 319
180. Q.2 - Chương 7: Con Cái . . . 325
181. Q.2 - Chương 8: Gặp Chuyện Không May . . . 336
182. Q.2 - Chương 9: Tấn Phong . . . 348
183. Q.2 - Chương 10: Cứu Giúp . . . 360
184. Q.2 - Chương 11: Giữ Miệng . . . 371
185. Q.2 - Chương 12: Châm Ngôn . . . 382
186. Q.2 - Chương 13: Trao Đổi . . . 394
187. Q.2 - Chương 14: Thánh Minh . . . 406
188. Q.2 - Chương 15: Tự Thân Tiếp Đón . . . 412
189. Q.2 - Chương 16: Mặt Nạ . . . 427
190. Q.2 - Chương 17: Ám Sát . . . 439
191. Q.2 - Chương 18: Giận Nhau . . . 452
192. Q.2 - Chương 19: Bản Năng . . . 465
193. Q.2 - Chương 20: Cái Tát . . . 477
194. Q.2 - Chương 21: Bảo Vệ . . . 490
195. Q.2 - Chương 22: Dung Nhan Thật . . . 502
196. Q.2 - Chương 23: Không Gặp . . . 516
197. Q.2 - Chương 24: Lạc Mất Trái Tim . . . 528
198. Q.2 - Chương 25: Biết Sai Rồi . . . 540
199. Q.2 - Chương 26: Tư Tình . . . 552
200. Q.2 - Chương 27: Là Trẫm . . . 565
201. Q.2 - Chương 28: Nói Lời Yêu . . . 579
202. Q.2 - Chương 29: Đường Lui . . . 590
203. Q.2 - Chương 30: Sấm Sét . . . 602

204. Q.2 - Chương 31: Ngôi Vị Hoàng Hậu . . . 614
205. Q.2 - Chương 32: Phục Vị . . . 625
206. Q.2 - Chương 33: Hoàng Cung Tranh Đấu . . . 637
207. Q.3 - Chương 1: Hung Thủ . . . 649
208. Q.3 - Chương 2: Hoàng Tước . . . 659
209. Q.3 - Chương 3: Giá Họa . . . 662
210. Q.3 - Chương 4: Trở Về Địa Vị . . . 674
211. Q.3 - Chương 5: Tội Chết . . . 685
212. Q.3 - Chương 6: Ân Ái . . . 696
213. Q.3 - Chương 7: Thảm Trạng . . . 708
214. Q.3 - Chương 8: Nước Thuốc . . . 720
215. Q.3 - Chương 9: Bức Vua Thoái Vị . . . 731
216. Q.3 - Chương 10: Tiên Sinh . . . 743
217. Q.3 - Chương 11: Gặp Lại . . . 751
218. Q.3 - Chương 12: Nguồn Gốc Thuốc Độc . . . 758
219. Q.3 - Chương 13: Kinh Trập . . . 765
220. Q.3 - Chương 14: Thầy Trò . . . 773
221. Q.3 - Chương 15: Đánh Cắp Trái Tim . . . 781
222. Q.3 - Chương 16: Trở Về Quân Doanh . . . 787
223. Q.3 - Chương 17: Sinh Tử . . . 794
224. Q.3 - Chương 18: Cô Cô . . . 801
225. Q.3 - Chương 19: Giả Điên . . . 808
226. Q.3 - Chương 20: Giúp Ta . . . 814
227. Q.3 - Chương 21: Cố Gia . . . 821
228. Q.3 - Chương 23: Ủng Hộ Lên Ngôi . . . 828
229. Q.4 - Chương 1: Song Điêu . . . 835
230. Q.4 - Chương 2: Yêu Ta Như Sinh Mệnh . . . 842
231. Q.4 - Chương 3: Quen Biết Nhiều Năm, Xa Càng Khó . . . 848
232. Q.4 - Chương 4: Tình Này Giờ Chỉ Còn Nhung Nhớ . . . 858
233. Q.4 - Chương 5: Tay Nắm Tay, Dâng Trọn Đời Ta . . . 867
234. Q.4 - Chương 6: Ngoại Truyện: Ngây Ngô Mối Tình Đầu . . . 880

Từ Thứ Nữ Đến Hoàng Hậu Phi Tử Bất Thiện

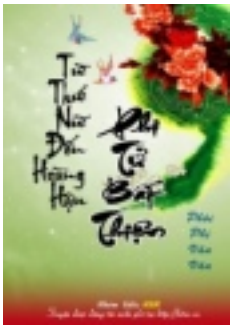

Giới thiệu

Truyện Từ Thứ Nữ Đến Hoàng Hậu Phi Tử Bất Thiện là truyện được đông đảo bạn đọc yêu thích th

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-thu-nu-den-hoang-hau-phi-tu-bat-thien

1. Q.1 - Chương 1: Phụng Thể, Phẩm Chất Hoàng Hậu

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Kurt

Năm ấy vừa tròn mười hai tuổi, ta trèo lên trên bức tường bao quanh Tang phủ, dùng một hòn đá lớn ném vào đầu người đi đường ở bên ngoài, sau đó lập tức nhảy xuống nấp ở đằng sau bức tường, che miệng cười xấu xa.

Một canh giờ trước, có một người tự xưng là thần toán bước vào cửa lớn của Tang phủ, ta quên mất lúc đó vẻ mặt của ông ta như thế nào, chỉ nhớ chòm râu của ông ta cứ rung rung hai bên mép, ông ta niềm nở: "Chúc mừng Tang lão gia, chúc mừng Tang lão gia! Trong Tang phủ của các người, có ẩn giấu phụng thể!"

Phụng thể, đó chính là phẩm chất của hoàng hậu. Ông ta nói như vậy có nghĩa là trong Tang phủ có người được định sẵn số mệnh sẽ trở thành hoàng hậu.

Cha ta cười sung sướng đến mức run hết cả người lên, vội vàng kêu gia đinh ban thưởng hậu hĩnh cho ông ta, rồi lập tức sai người kêu Tang Thiên Phi và Tang Thiên Lục qua gặp cha. Đến lúc ta biết chuyện thì các nàng đã đi tới tiền sảnh rồi, ta vô cùng tức giận, ta cũng là con gái của Tang gia kia mà, vì sao lại không gọi ta ra ngoài ấy?

"Tam tiểu thư, cô không cần phải đi, lão gia không…"

A hoàn kia còn chưa dứt lời đã bị ta trừng mắt liếc một cái thật hung dữ liền im bặt không dám nói nữa, còn ta đã nhanh chóng xoay người chạy ra tiền sảnh mất rồi.

Trên đường đi, bọn tôi tớ trong phủ không ngừng chỉ trỏ ta, xì xào bàn tán với nhau, ta coi như không nhìn thấy bọn chúng. Mấy năm nay, bọn chúng xem thường, cười nhạo ta cũng đủ lắm rồi. Ta tuy mang danh là tam tiểu thư của Tang gia, nhưng thân phận còn không bằng một a hoàn trong phủ. Chỉ vì ta là con gái của tỳ thiếp, mà người tỳ thiếp này lại xuất thân từ lầu xanh. Khi ta còn rất nhỏ mẹ ta đã bị nhiễm bệnh qua đời. Có nhiều lúc, ta cảm thấy hơi hận bà, ta nghe nói thật ra năm đó cha ta vốn chỉ muốn chơi đùa với bà chứ không hề có ý muốn cưới bà về nhà. Nhưng đến khi bà có mang ta, bà nói với cha ta, bà không thể để cho ta trở thành đứa con hoang không có cha, bà muốn ta được nhận mặt tổ tông.

Nhưng mà hiện tại thì sao?

Ta lặng lẽ trốn ở phía trước cửa sổ, rướn cổ ngó vào bên trong. Ta hiểu rất rõ nếu cha không cho gọi mà ta lại xuất hiện ở chỗ này thì sẽ không tránh khỏi một trận đòn đau. Những chuyện thế này tự bản thân ta phải hiểu lấy .

Cha ta kéo Thiên Phi và Thiên Lục đẩy lên phía trước, cười híp mí: "Tiên sinh nhìn thử xem, đây là con gái lớn của ta, tên là Thiên Phi. Còn đây là con gái út của ta, tên là Thiên Lục."

Con gái út? Ta giống như bị giáng một đòn vào đầu, hai bàn tay nắm chặt lại, rõ ràng cha ta còn một người con gái nữa kia mà, ta mới là con gái út của ông ấy! Ta cắn chặt môi, thì ra ông ấy vốn chưa bao giờ thừa nhận đứa con gái là ta sao?

Vị thần toán kia cười to một tràng đưa mắt quan sát tỉ mỉ hai thiếu nữ trước mặt.

Thiên Phi đã mười bốn tuổi, lần đầu tiên ta thấy nàng ta ngượng ngùng như vậy, nàng nhìn người xa lạ đang đứng trước mặt mình, không khỏi nhíu mày nhẹ giọng hỏi: "Cha, ông ấy là ai vậy?"

"Con không được vô lễ!" Cha cúi đầu, lên tiếng khiển trách.

Thiên Lục cùng tuổi với ta, tuy rằng vóc người chưa phát triển hoàn thiện, nhưng trong ánh mắt đã mơ hồ nhìn ra mùi vị của loại mỹ nhân bại hoại rồi. Nhìn hai nàng, ta không tự chủ được khẽ đưa tay lên xoa xoa mặt mình, nếu muốn nói mẹ ta để lại cho ta thứ gì, thì đó chính là gương mặt này. Ta đẹp hơn nhiều so với các nàng, chỉ là, cha ta chưa bao giờ để ý tới ta.

Cha ta lại quay sang vị thần toán kia hỏi: "Ngài nhìn xem, hai đứa con gái của ta ai mới là Phụng thể?"

"Chuyện này…" Vị thần toán kia chần chờ một chút, khẽ đưa tay vuốt vuốt hai chòm râu của mình sau đó lại cười ha hả, "Tang lão gia, việc này chính là thiên cơ bất khả lộ ! Xin thứ lỗi cho tại hạ không thể tiết lộ được!"

"Vậy, vậy…" Dường như cha ta hiểu rất rõ lời của vị thần toán kia, bởi vậy ông cũng không hỏi thêm gì nữa. Nhưng mà chỉ cần nhìn vẻ mặt của cha, ta có thể nhìn thấy được, thứ ông ấy muốn đã đạt được rồi. Dù sao cả hai đều là con gái của ông, vậy thì ai là Phụng thể, có gì quan trọng?

Nghĩ đến đây, ta buông bàn tay đang che miệng xuống, chẳng thèm cười nữa.

Việc này đã trôi qua mấy ngày, nhưng ta lúc nào cũng nghĩ tới cái ngày ta ném hòn đá lên đầu vị thần toán kia không chút do dự, lúc đó trong lòng ta vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần muốn đập bể đầu ông ta đi cho rồi, nhưng dù có làm như vậy cũng không thể khiến ta hả giận được. Ta chỉ biết, bởi vì một câu nói của ông ta, hai vị tỷ tỷ của ta có thể ngẩng cao đầu bước đi trên con đường bằng phẳng, còn ta thì càng ngày càng bị người khác lãng quên.

Nhưng mà, ta không cam lòng!

"Tam tiểu thư! Trời ơi, sao cô lại trốn ở đây thế, nhanh lên nào, phu nhân gọi cô đấy!" Nhìn sắc mặt của a hoàn kia có lẽ tìm ta lâu lắm rồi.

Trong lòng ta có chút sợ hãi, phu nhân tìm ta, chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì rồi. Nhưng ta chỉ có thể đi theo a hoàn kia mà thôi, bởi vì ta không có sự lựa chọn nào khác. Ta không muốn bị đánh đòn, ta sợ đau.

Đi theo a hoàn kia đến phòng của phu nhân, thấy bà ta đang ngồi ở bàn uống trà, vừa thấy ta đi vào đặt ngay chén trà xuống, sắc mặt không chút thay đổi chỉ nói một câu: "Tới rồi sao?"

"Phu nhân tìm con có chuyện gì ạ?" Ta cúi đầu hỏi. Bà ta chưa bao giờ cho phép ta gọi bà ta là "Mẹ cả", vì bà ta nói con gái của tỳ thiếp làm sao xứng gọi bà ta là mẹ, quan trọng hơn là người tỳ thiếp này thân phận lại thấp hèn ti tiện như vậy. Nhưng mà nói thật ra, có cho ta gọi là "mẹ", ta cũng không thèm.

2. Q.1 - Chương 2: Ta Tên Là Tang Tử

Phu nhân khinh thường "Ừ" lên một tiếng, đáp lại cho có lệ. Sau đó, bà ta quay ngay sang người bên cạnh: "Mau lấy số đo của nó đi."

"Dạ." Người bên cạnh gật đầu.

Ta mới quay sang nhìn người này, ta nhận ra ngay, ông ấy là thợ cả Trần, chuyên may quần áo cho người trong các dinh phủ quyền quý. Ông ấy có đôi tay rất khéo léo, có thể may ra những bộ quần áo rất đẹp. Ta luôn ao ước có một ngày ta sẽ được mặc quần áo do ông ấy may. Nhưng mà ta hiểu rất rõ, lúc này ông ấy lấy số đo của ta tuyệt đối không phải để may quần áo cho ta, ba ngày sau là đến ngày sinh của Thiên Lục, quần áo này nhất định may cho nàng ta. Phu nhân gọi ta đến chẳng qua là lấy ta làm bản mẫu mà thôi, bởi vì nàng ta và Thiên Phi mỗi ngày đều phải chăm chỉ học hành cầm kỳ thư họa, làm gì có nhiều thời gian để đến lấy số đo may quần áo.

Từ sau khi vị thần toán kia đến đây, yêu cầu của cha ta đối với các nàng càng ngày càng cao, bất luận là thứ gì cũng đều mời sư phụ tốt nhất trong thành đến dạy. Mà ta, ẩn giấu trong lòng luôn cảm thấy hối tiếc, từ trước tới nay ta không được coi trọng, cũng luôn cam chịu, chưa có ai dạy ta bất cứ thứ gì, thực sự ta chưa hề học được cái gì cả.

Thậm chí ngay cả chữ "đại" ta còn không biết đọc. Ta chính là một nha đầu hoang dã điển hình.

Sau này ta nghĩ lại, lúc đó cũng không thể trách cha ta được, một đứa như ta sao có thể trở thành hoàng hậu được đây? Nhưng mà, ta vẫn luôn không cam lòng, nếu vị thần toán kia đã nói có Phụng thể ở trong

Tang gia, ta cũng đường đường chính chính là con gái của Tang gia, màn cuối cùng chưa hạ thì không ai biết trước được chuyện gì cả.

Ta im lặng không nói lấy một câu, ngoan ngoãn đứng yên cho Trần thợ cả đo tới đo lui trên người ta. Phu nhân tiếp tục cúi đầu uống trà, cho tới bây giờ ở trước mặt người khác, ta vẫn luôn là đứa trẻ biết nghe lời, bởi vì nếu ta dám chọc giận người khác gây ra tai họa, sẽ phải ăn đòn rất đau. Ta đã trải qua mấy lần nên càng phải nhớ kỹ.

Từ trong phòng phu nhân đi ra, a hoàn kia đưa tiễn thợ cả Trần về, cũng không thèm để ý tới ta nữa.

Mười hai năm qua, đây là lần đầu tiên ta đến gần căn phòng kia - chỗ học tập của các tỷ tỷ ta.

Ta rón ra rón rén đi vào sân, bên trong phòng truyền ra tiếng cười đùa. Ta càng ngày càng bước lại gần sát, đã nghe thấy giọng của một người đàn ông truyền tới bên tai: "Quan quan Thư Cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. (*)"

* Trích trong Kinh Thi – bốn câu đầu trong bài Quan Thư. Có nghĩa là "chim Thư Cưu kêu ứng nhau, ở trên cồn bên sông. Cô gái nết na xinh đẹp, thật xứng đôi với chàng trai hiền đức".

Chim Thư Cưu là một loại chim nước, luôn sống có đôi có cặp.

Những thứ nho nhã gì đó ta vốn không hiểu rõ lắm, đang muốn đợi nghe người nọ giải thích thì đột nhiên bị một tiếng quát lớn làm ta giật nảy người: "Này, Tang Tử, ngươi làm gì ở đây?"

Ta kinh ngạc ngẩng lên, đập ngay vào mắt là cặp mắt đang trợn trừng nhìn ta của Thiên Phi. Cho tới bây giờ nàng ta luôn gọi cả họ tên đầy đủ của ta, ta có nên cảm thấy may mắn vì cuối cùng nàng ta cũng chưa quên mất họ "Tang" của ta không nhỉ?

Thiên Lục và người đang dạy học kia cũng quay lại nhìn ta, ta thấy người đàn ông đó có chòm râu ngắn ngủn rất ấn tượng, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác thật nho nhã.

Chỉ nghe ông ấy hỏi: "Cô bé này là a hoàn của quý phủ sao?"

Nghe thấy hai chữ "A hoàn" thốt ra từ miệng ông ta, Thiên Phi khẽ che miệng cười rộ lên, nói ngay: "Tiên sinh nói sao thì chính là như vậy, tiên sinh nói cái gì cũng đều đúng hết ạ!" Trong giọng điệu của nàng ta ẩn chứa đầy sự châm chọc.

Ta với các nàng ấy, chưa cần nói đến ăn mặc, điệu bộ mà chỉ riêng cái tên thôi đã khác biệt quá xa rồi, chả trách vừa nghe đã bị người khác nghĩ là a hoàn trong phủ. Thiên Phi, Thiên Lục, hai cái tên thật dễ nghe làm sao. Còn ta thì sao, ta tên là Tang Tử! Nghe lão quản gia nói, cha ta không muốn đặt tên cho ta, đó là tên do chính mẹ ta chọn.

Ta nắm chặt bàn tay lại, không phục một chút nào, thế nhưng ta không thể làm ầm lên với các nàng được. Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã hiểu được phải âm thầm nhẫn nhịn như thế nào. Ta chỉ cúi thấp đầu không nói thêm gì nữa.

Thiên Phi nhất quyết không buông tha cho ta: "Còn muốn làm gì nữa? Không nhìn thấy ngươi đang quấy rầy chúng ta nghe tiên sinh giảng bài sao? Còn không đi mau!"

"Ngươi mau trở về đi." Thiên Lục nhỏ giọng nói.

Ta khẽ cắn môi, cuối cùng cũng xoay người chạy ra ngoài.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta liền chạy đến thư phòng tìm vài cuốn sách, lật ngược lật xuôi, một chữ cũng không đọc được. Ta thở dài, xem ra nếu không có người chỉ dạy chắc chắn ta sẽ không bao giờ đọc được. Chưa bao giờ ta khao khát được học như bây giờ, bởi vì ta không bao giờ muốn bị người khác xem thường.

3. Q.1 - Chương 3: Nghe Trộm

Chuyện Tang gia có phụng thể nhanh chóng lan truyền ra ngoài, bất luận đó là tin đồn thất thiệt hay bị phủ nhận cũng đều khiến người ta chú ý.

Ngày mười ba tháng bảy, sinh nhật của Thiên Lục.

Ngày hôm nay, náo nhiệt hơn rất nhiều so với năm ngoái. Họ hàng, thân thích, cả hàng xóm láng giềng ở xung quanh cũng đều tới đây, nhìn ý tứ của cha ta, có lẽ là muốn bày tiệc mấy ngày mấy đêm đây mà. Ta vẫn mặc quần áo cũ giống của a hoàn như từ trước đến giờ, đứng ở phía sau cây cột dưới mái hiên, len lén ló đầu nhìn ra.

Cha ta đứng ở trong sân niềm nở đón tiếp đám người có danh có tiếng, Thiên Phi và Thiên Lục đang đứng bên cạnh ông ấy, được ông ấy lần lượt giới thiệu với từng người một. Các tỷ tỷ của ta khi thì che mặt cười e lệ, khi thì ngượng ngùng cúi đầu, dáng điệu khiến cho ta thấy còn muốn yêu thương.

"Cố đại nhân đến ——" một gia đinh hô lớn lên, vội vàng khom người dẫn một người đàn ông mặc triều phục bước vào, lại quay sang bẩm báo với cha ta: "Lão gia, lão gia, Cố đại nhân tới! Cố đại nhân tới rồi!"

"A, Cố đại nhân!" Trên mặt cha ta lập tức nổi lên một nụ cười nịnh nọt, vội vàng kêu Thiên Phi và Thiên Lục cùng bước lên.

Ta biết, những người khách trước đó cùng lắm thì chỉ có nhiều tiền, cha ta cũng có nhiều tiền lắm rồi nên ông ấy chẳng cần, vì thế lúc này ông ấy chỉ muốn quyền thế mà thôi.

"Cố đại nhân, tiểu nhân còn tưởng rằng ngài bận rộn công vụ, không có thời gian tới đây nữa chứ! Không nghĩ rằng..." Cha ta cười đến mức hai bên má béo núc của ông ấy rung rung lên, xoa xoa tay nói, "Ngài có thể tới, quả nhiên là coi trọng tiểu nhân rồi!"

Cố đại nhân phất tay, ý bảo những người ở bên cạnh lui ra, liếc nhìn hai tỷ tỷ của ta, sau đó mới mở miệng: "Tang lão gia, mời vào trong nói chuyện một chút."

Cha ta đứng ngây người ra một lúc lâu, mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu: "Được, được, mời đại nhân sang bên này." Ông ấy đưa tay ra làm tư thế mời, nghiêng người bước lên nửa bước, lại dặn dò Thiên Phi và Thiên Lục mấy câu sau đó mới cất bước rời đi.

Ta cảm thấy rất tò mò, liền rón rén theo sát ở phía sau bọn họ. Cha ta cùng với vị đại nhân kia đi vào thư phòng, lúc này đám gia đinh, a hoàn trong phủ đều bận rộn ở tiền sảnh, cho nên nơi đây cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng ve sầu kêu râm ran không ngừng trên những tán lá cây. Ta biết rõ nếu ta nghe trộm bọn họ nói chuyện mà bị cha ta phát hiện ra nhất định sẽ gặp họa lớn. Nhưng dường như có một luồng sức mạnh mơ hồ nào đó từ sâu trong lòng ta, đẩy ta bước về phía trước.

Bọn họ nhất định nói về chuyện phụng thể, nhất định là như vậy. Đó cũng chính là việc ta không thể không quan tâm đến.

Ta nín thở, lặng lẽ bước vào, dán sát lỗ tai vào bên cửa.

Ta nghe thấy cha nói: "Không biết Cố đại nhân có chuyện quan trọng gì muốn nói với tiểu nhân ạ?"

Cố đại nhân nói: "Nghe nói nửa tháng trước từng có một vị thần toán đến Tang phủ, đoán rằng lệnh thiên kim là người có mệnh cách trở thành hoàng hậu? Có việc này hay không?"

"Ha ha, tiểu nhân không thể ngờ được đại nhân cũng biết chuyện này!" Cha ta cười đắc ý đáp lại, trong giọng nói lại tràn đầy sự tự hào.

Ta cười lạnh, chuyện Tang gia có ẩn giấu phụng thể không phải là do cha ta tung tin truyền ra ngoài sao? Bây giờ được người ta khen ngược lại còn giả mù sa mưa nói như thế, như muốn thể hiện ra cho người ta thấy ông ta cũng rất là kinh ngạc đấy.

Không ngờ được, sau một hồi yên lặng bất chợt ta nghe thấy trong phòng truyền ra một tiếng vang thật lớn, giống như là tiếng ai đó đập thật mạnh lên mặt bàn, Cố đại nhân giận dữ nói: "Càn quấy!"

Một câu này dọa cho ta khiếp vía. Ta cố gắng hết sức dùng hai tay bụm chặt miệng lại mới ngăn mình không kêu lên thành tiếng, chẳng lẽ là ta nghĩ sai rồi sao? Chuyện Tang phủ có phụng thể, không phải ai nghe được cũng đều vui mừng, phấn chấn sao?

Cha cũng bị dọa cho sợ tới mức mềm nhũn người ra, một lát sau, mới run run giọng nói: "Đại… Đại nhân ____ "

Cố đại nhân hừ nhẹ một tiếng, nói: "Mệnh cách Hoàng hậu, có thể ăn nói bừa bãi như vậy sao ? Nếu để cho quan trên biết, chỉ sợ là ngươi có mấy cái đầu cũng không đủ để chặt đâu!"

Ta lại càng thêm khó hiểu , vì sao không thể để quan trên biết được chứ? Hoàng hậu không phải là người sẽ được gả cho hoàng thượng sao? A, không đúng, đương kim hoàng thượng đã có hoàng hậu rồi, như vậy phụng thể kế tiếp hẳn là gả cho thái tử. Thế nhưng, nếu không cho quan trên biết thì làm sao mà gả cho thái tử được?

Ta nghe không hiểu nhưng dường như cha ta lại hiểu hết những lời này. Ta nhìn vào bên trong qua khe cửa, chỉ thấy ông ấy quỳ "Phịch" xuống một tiếng, dập đầu nói: "Đại nhân, tiểu nhân ngu dốt, xin đại nhân chỉ giáo!"

Cố đại nhân cúi đầu liếc nhìn cha ta rồi xoay người ngồi xuống, trầm ngâm một lát mới nói: "Tang lão gia à Tang lão gia, ngươi không biết có bao nhiêu người muốn trở thành chủ nhân của Đông cung sao? Nếu nói phụng thể là thật thì ngươi cho rằng những kẻ có con cái đang nhắm vào vị trí kia sẽ không ra tay sao?" Lúc Cố đại nhân vừa nói đến từ "ra tay" liền đưa tay lên làm động tác cắt cổ, ta nhìn thấy mà mồ hôi vã ra ướt đẫm cả người. Cho dù ta ngu dốt đến mức nào đi chăng nữa, cũng hiểu rất rõ hành động kia biểu hiện cho cái gì.

Toàn thân cha ta run rẩy từng hồi, lắp bắp: "Vậy… Vậy nên làm như thế nào cho phải ạ!"

"Thôi. Ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, may là tin đồn này cũng không lan truyền đi quá xa, bản quan đã ngăn chặn kịp thời." Cố đại nhân đắc ý nói, "Chỉ mong ngươi sau này hãy khôn ngoan ra một chút!"

Cha ta vừa nghe thấy tin đồn đã được ngăn chặn lại lập tức hai mắt sáng rực lên, vội vàng gật đầu nói: "Dạ, Dạ! Sau này tiểu nhân nhất định nghe theo lời dặn bảo của đại nhân!"

Ta không hiểu vì sao Cố đại nhân hết lòng giúp đỡ Tang phủ như vậy?

"Biết vậy là tốt." Cố đại nhân gật đầu, "Việc này nên nhớ kỹ chỉ có ngươi biết ta biết, sau này chờ đến khi lệnh thiên kim leo lên ngôi vị hoàng hậu chính là lúc…"

Đúng lúc Cố đại nhân đang nói, đột nhiên phía sau lưng ta vang lên những tiếng động liên hồi. Ta còn chưa kịp biết chuyện gì đã xảy ra đã nghe thấy cha ta nghiêm giọng hỏi: "Ai?" Sau đó, là tiếng bước chân của ông bước về phía ta.

4. Q.1 - Chương 4: Lần Đầu Gặp Cố Khanh Hằng

Ngay thời khắc đó, hai chân ta giống như bị đóng đinh cứng ngắc tại chỗ, muốn nhấc chân chạy cũng không nhúc nhích nổi.

Đúng lúc này, có một bàn tay đưa đến trước mặt ta, nắm lấy cổ tay của ta, quát khẽ: "Ngươi bị ngốc à? Còn không chạy mau!" Ta còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, đã bị người đó kéo chạy cuồng cả chân.

Ta quên cả giãy giụa, quên cả kêu la, ta chỉ nghĩ đơn giản nếu như bị cha ta phát hiện không biết sẽ thê thảm đến mức nào.

Không biết bị hắn kéo chạy đi được bao lâu, mãi cho đến khi cả hai dừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hai người thở hổn hển.

"Ngươi thật là ngốc, lúc nghe trộm người lớn nói chuyện, phải nhanh nhạy một chút chứ!" Giọng nói giận dữ vang lên bên tai ta nhưng lại mang theo cả ý cười trong đó.

Lúc này ta mới nhìn rõ, người đang đứng trước mặt ta chẳng qua cũng chỉ là một thằng nhóc, cùng lắm chỉ hơn ta một hai tuổi mà thôi. Ánh mắt của hắn sáng lấp lánh, hai má đỏ bừng. Thấy ta không nói lời nào, hắn lại nói: "Lúc cha ta và người khác đóng kín cửa nói chuyện, ta cũng thường hay nghe trộm vậy đó. Mãi đến khi bị cha ta bắt được một lần, bị đánh một trận thật là đau! Nhưng mà, sau lần đó ta cũng khôn ra rồi, không bao giờ bị cha ta tóm được lần nào nữa, ha ha!" Hắn vừa nói xong liền cười phá lên, dáng vẻ rất là đắc ý.

Ta bị hắn lôi cuốn, cảm giác hồi hộp và sợ hãi vừa rồi đã sớm bị ném sang một bên, ta cười nói: "Vừa rồi ngươi cũng đi nghe lén sao?"

"Không phải!" Hắn thề thốt một mực phủ nhận, "Ta nhìn thấy ngươi đứng bên cửa nghe trộm say sưa quá nên cũng muốn nghe thử là chuyện gì, nhưng lại không cẩn thận đá ngã chậu hoa trên lan can." Hắn le lưỡi nhìn ta, dáng vẻ hối lỗi đầy ngượng ngùng.

Thì ra tiếng động phát ra phía sau lưng ta là tiếng chậu hoa bị bể. Ta cảm thấy hơi tức giận, nhưng mà nghĩ tới vừa rồi hắn đã cứu ta, cũng không muốn nổi giận nữa. Ta nhìn nhìn hắn, trên người toàn lụa là gấm vóc, nhất định là thiếu gia của nhà lắm tiền nhiều của rồi. Ta nghiêng đầu suy nghĩ, lại bật cười với chính mình. Đương nhiên nếu không phải là người có tiền có thế, sao hôm nay lại được cha ta mời tới đây chứ?

"Ngươi cười cái gì? Ta… Ta không cố ý đá ngã chậu hoa kia đâu!" Hắn phùng má lên nói, trên mặt có chút xấu hổ.

Thì ra, hắn cho rằng ta cười vì chuyện này!

Ta che miệng, nhưng nhịn không được lại cười lên. Phẩy tay hỏi hắn: "Ngươi tên gì?"

Dường như hắn vẫn còn đang ngơ ngẩn, nên một lát sau mới trả lời: "Khanh Hằng." Cuối cùng, hắn cũng hỏi ta, "Vậy còn ngươi?"

"Tang Tử." Ta trả lời ngay không chút suy nghĩ.

Hắn kinh ngạc như muốn nhảy dựng lên: "Hả, ngươi cũng họ Tang sao? Quý phủ này cũng họ Tang nha!"

Ta liếc hắn, điều này cũng đáng để ngạc nhiên sao? Ta lui về phía sau mấy bước, nhảy lên lan can, hai tay vòng trước ngực: "Bởi vì ta chính là tam tiểu thư của Tang phủ!"

"A." Hắn giống như bị hít phải một luồng khí lạnh, sau đó trợn tròn hai mắt hỏi ta, "Nhưng mà, Tang phủ có tam tiểu thư sao?"

"Ngươi!" Ta tức giận nắm chặt hai tay lại, trên cánh tay gân xanh nổi lên xanh lét.

Từ trước tới nay, ta vẫn không biết rằng thì ra ở bên ngoài cha ta chưa từng thừa nhận đứa con như ta. Đi ra khỏi cánh cửa lớn của Tang phủ, không một ai biết, Tang gia còn có một tam tiểu thư nữa.

Nhiều năm sau, thỉnh thoảng nhớ lại cảnh tượng này, ta lại nhịn không được mà tự cười giễu chính mình. Thì ra, ta rõ ràng là một con người sống sờ sờ ra đó mà lại bị phủ một lớp bụi dày suốt mười hai năm!

Không ai biết Tang phủ có một tam tiểu thư, Không biết nàng ấy tên là Tang Tử…

"Vậy… Xin lỗi." Hắn có chút xấu hổ vội vàng cúi đầu xin lỗi, "Sau này, sau này ta nhất định sẽ nhớ kỹ, ngươi là tam tiểu thư của Tang phủ."

Ta cắn môi, Tang Tử ta nhất định sẽ không lặng lẽ không chút tiếng tăm gì như vậy được, nhất định không!

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhảy từ lan can xuống, kéo tay hắn hỏi: "Ngươi gặp Thiên Phi và Thiên Lục rồi phải không?"

Hắn ngớ ra, nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu.

"Vậy ta so với các nàng ấy, ai đẹp hơn?" Vừa nói xong, ta liền đưa tay lên vén vén, sửa sửa lại mái tóc rối bù của mình, hé lộ ra khuôn mặt tươi cười, ta nhìn hắn cười rạng rỡ.

"Ngươi đẹp hơn!" Hắn giống như là cắn răng nói, tiếp đó lại mở miệng, "Sau này, ta sẽ tặng ngươi rất nhiều rất nhiều quần áo đẹp, được không?" Trong đôi mắt của hắn đột nhiên sáng đến chói mắt, như có thứ ánh sáng rực rỡ chợt lóe ra.

5. Q.1 - Chương 5: Phượng Thân Nguy Cơ

Ta nghe, có điểm hài lòng, có điểm sinh khí.

Cố ý bỏ qua rồi tay hắn, hơi giận nói: "Ngươi là chê ta hiện tại ăn mặc sai sao?" Không tự chủ cúi đầu liếc nhìn y phục của mình, đích xác, cùng hắn đứng chung một chỗ, kém nhiều lắm. Không khỏi trong lòng thất lạc.

"Không, không phải. Tang Tử, không phải. Ngươi hãy nghe ta nói…"

"Câm miệng!"

Hắn vẻ mặt sợ hãi, vội vã muốn cùng ta giải thích, thế nhưng, bị ta vô tình cắt ngang : "Sau này không được kêu ta Tang Tử!" Hắn gọi ta Tang Tử, sẽ lệnh ta nhớ tới Thiên Phi gọi tên của ta bộ dáng, trào phúng cùng làm thấp đi cùng tồn tại.

Hắn ngây ngẩn cả người, đáy mắt hiện lên một mạt lưu quang, tiện đà vừa cười cười, mở miệng nói: "Kia, vậy ta ngày sau gọi ngươi Tam nhi."

Tam nhi?

Theo không có người như vậy gọi quá ta. Ta nghĩ nghĩ, rốt cuộc gật đầu.

"Kia ta gọi ngươi Khanh Hằng!"

"Ân!" Hắn hung hăng gật đầu.

Tiểu hài tử tóm lại là tiểu hài tử, vẻ lo lắng tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Ta hướng hắn vươn tay, nghiêng đầu cười: "Đi chơi sao?"

"Ân!" Hắn gật đầu đưa qua tay đến, cũng đang đầu ngón tay mong muốn đụng chạm của ta lúc, nghe thấy phía sau chúng ta liên tiếp lủi tiếng bước chân truyền đến, chúng ta cùng nhau quay đầu lại, kinh ngạc nhìn lại.

Thấy bọn gia đinh cấp cấp chạy tới, thở gấp nói: "Cố thiếu gia, Cố đại nhân có việc gấp phải đi về, làm cho chúng tiểu nhân tới đón ngài."

"Ngươi họ Cố?" Ta hỏi.

Hắn gật gật đầu, hướng ta đẹp đẽ thè lưỡi: "Xem ra hôm nay không chơi, Tam nhi, ta ngày khác nhất định tới tìm ngươi, chờ ta!" Xoay người theo gia đinh ly khai, hắn còn thỉnh thoảng quay đầu lại hướng ta cười.

"Cố… Nguyên lai, là Cố đại nhân nhi tử." Nhìn bóng lưng của hắn, ta lẩm bẩm.

Tiệc tối chưa bắt đầu, Cố đại nhân liền vội vã rời đi. Cha không khỏi có chút không vui, lại lại không tốt biểu hiện ra ngoài.

Cách nhật, ta một mình ở trong viện chơi ném bao cát, liền nghe phía trước gia đinh kêu to chạy vào: "Lão gia, lão gia, không xong! Hoàng thượng băng hà ! Hoàng thượng băng hà !"

Hoàng đế băng hà, tất cả đó là như thế đột nhiên. Tiền một ngày Cố đại nhân nghĩ đến là nhận được trong cung truyền ra tin tức, mới cấp cấp rời đi đi? Ta cuống quít đã đánh mất trong tay bao cát, xông ra.

Cha kéo gia đinh vội la lên: "Kia thái tử đâu? Thái tử có phải hay không đăng cơ ?"

"Thái tử… Thái tử…" Gia đinh nhìn cha liếc mắt một cái, con ngươi trung tất cả đều là hoảng ý, "Cố đại nhân bên kia đến tin tức nói, đêm qua Đông cung cháy, thái tử… Thái tử đã…"

"Vô liêm sỉ!" Cha giận được hét lớn một tiếng, một tay lấy gia đinh phủ định trên mặt đất.

Hoàng đế băng hà, thái tử cũng hoăng thệ.

Như vậy, tỷ tỷ của ta các đâu?

Thuận mắt trông hướng nghe tiếng tới rồi Thiên Phi cùng Thiên Lục, nho nhỏ ta, lại che miệng, vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên.

Phượng thân, phượng thân.

Hiện tại ngay cả thiên tử cũng bị mất, chỗ nào còn có thể có phượng thân đâu?

Ta coi thấy Thiên Phi cùng Thiên Lục đều cúi đầu giảo trên tay khăn tử, cắn môi không nói một câu. Lại không có trước đây chỉ cao khí ngang, ta đột nhiên cảm giác được rất hết giận. Ta chưa bao giờ biết, hoàng đế cùng thái tử đều chết hết, đối với ta là như vậy hết giận. Ta xoay người trộm lén đi ra ngoài, không để cho bọn họ thấy ta lúc này bộ dáng, ta nghĩ, ta nhất định cười đến xán lạn cực kỳ.

Ngày này Tang phủ trên dưới, đều là nhất phái không khí trầm lặng, ngoại trừ ta.

Thiên Phi cùng Thiên Lục lần đầu tiên không đi thư phòng học bài , mà ta, như trước trở lại trong tiểu viện, một mình ngoạn của ta bao cát. Một bên hừ điệu hát dân gian, trong lòng hài lòng được không biết thế nào mới tốt.

Không có phượng thân, như vậy chí ít, ta cùng với các nàng cách có thể không cần lớn như vậy.

Cha mặc dù mỗi ngày thất hồn lạc phách chờ Cố đại nhân tới cửa, thế nhưng ngày ngày không chờ.

6. Q.1 - Chương 6: Tân Hoàng Phượng (1)

Tiên đế ngoại trừ thái tử, liền chỉ có một vị Chiêu Dương đế cơ, không nữa cái khác con nối dõi. Nghe nói tiên đế đi đột nhiên, liền di chiếu cũng không từng lưu lại.

Ngoại thích Hạ Hầu gia tộc độc chưởng hoàng quyền.

Ngũ ngày sau, Hạ Hầu gia thế tử đăng cơ, sửa quốc hiệu vì chu, đây là Nguyên Quang nguyên niên. Đến tận đây, mới cử hành quốc táng. Tiên hoàng di thể để đặt ở băng quan nội đã có mấy ngày lâu, khí trời lại như vậy khô nóng, đã ẩn ẩn sinh ra mùi hôi.

Ta nghe gia đinh mặt mày hớn hở giảng thuật biết đến tất cả thời gian, khóe miệng biết biết, có ai sẽ nghĩ tới đường đường thiên tử sau khi chết, lại sẽ như vậy uất ức đâu?

Cố đại nhân lần thứ hai đăng môn thời gian, đã là sau nửa tháng.

Cha coi như thấy được cứu tinh, cấp cấp ra nghênh tiếp. Ta cũng rất là hưng phấn, ta riêng là muốn, Cố Khanh Hằng có hay không đến?

Đi theo cha phía sau, len lén trốn ở hành lang trụ hậu nhìn. Ta chỉ nhìn thấy hàn huyên cùng một chỗ cha cùng Cố đại nhân, nhưng chưa nhìn thấy Cố Khanh Hằng, không khỏi có chút thất lạc. Đang ở ta muốn xoay người lại thời gian, có người đột nhiên đáp ở vai ta, cười nói: "Tam nhi!"

Ta ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, thấy Cố Khanh Hằng híp mắt hướng ta cười, lại duỗi thân tay niết bóp lỗ mũi của ta, a bĩu môi nói: "Ngươi thế nào tổng thích núp trong bóng tối len lén nhìn nhân gia?"

Trên mặt ta không vui, trong lòng lại là cao hứng , làm bộ đánh hắn một cái nói: "Ta liền thích, không mượn ngươi xen vào!"

Hắn đảo không cùng ta sinh khí, như trước cười nói: "Đến, đi theo ta!" Nói, hắn thân thủ dắt của ta, hướng ra ngoài đầu chạy đi.

“Uy, làm cái gì?” Ta hỏi, hắn lại không đáp, nhẹ nhàng cười, dưới chân bước chân vẫn như cũ rất nhanh.

Kéo ta tới cửa, ta chần chờ hạ, trên tay hắn lực đạo không có giảm, có chút thô lỗ đem ta nắm chặt ra. Cửa gia đinh thấy là Cố đại nhân công tử, ai cũng không dám nhiều lời một câu.

Ta mới phát hiện bên ngoài ngừng một chiếc xe ngựa, xa phu thấy Cố Khanh Hằng quá khứ, vội kính cẩn nghe theo thùy đầu đẩy tới bên cạnh.

Cố Khanh Hằng rốt cuộc buông ta ra tay, bò tiến trong xe lôi ra một bao đông tây, đưa cho ta, cười nói: “Nhạ, đưa cho ngươi!”

Cho ta? Ta mở to hai mắt nhìn nhìn hắn, hắn hướng ta gật gật đầu.

Tò mò đi lên phía trước, tiếp nhận hắn cho ta kia bao đông tây, cẩn thận từng li từng tí mở. Tơ lụa cảm giác xẹt qua chỉ bụng, mềm mại trung mang theo ấm áp, phiền phức thêu thoáng trát được ngón tay của ta đau, thế nhưng ta lại cười…

Đẹp quá, đẹp quá xiêm y…

Ta xem được ngây người, mừng rỡ như điên.

Lớn như vậy, chưa từng gặp quá nhiều như vậy bộ đồ mới thường, thả là cho ta.

Cố Khanh Hằng nhẹ nhàng mà thúc ta, cười đùa hỏi: “Tam nhi, thích không?”

Ta hung hăng gật đầu: “Thích, ta rất thích!”

“Vậy ngươi mặc vào thử xem?” Cố Khanh Hằng một hãy nghe ta nói thích, hắn càng vui vẻ hơn , thúc ta lên xe ngựa thử bộ đồ mới thường. So với ta còn muốn bộ dáng gấp gáp, ta ứng thanh, vội vàng nhảy lên xe ngựa.

Rơi xuống màn xe, nghe Cố Khanh Hằng một người còn ở bên ngoài nói: “Ta vốn đang đánh giá làm cho ngươi nhiều xiêm y hảo, thế nhưng không nghĩ tới đi tìm kia Trần sư phó thời gian, hắn nói hắn có số đo của ngươi đâu! Thật sự là quá tốt!”

Trần sư phó? Đây không phải là Thiên Lục sinh nhật thời gian cho nàng đã làm xiêm y vị kia sư phó sao? Lúc đó chính là chiếu số đo của ta lượng đâu!

Hít sâu một hơi, có hay không, của ta vận may tới?

Khấu thượng một viên cuối cùng nút buộc, thân thủ phất lái xe liêm, hướng Cố Khanh Hằng xán lạn cười: “Khanh Hằng, thực sự rất vừa người đâu!”

Người trước mặt lại là giật mình, một lát mới cúi đầu nói: “Tam nhi, ngươi… Thật là đẹp mắt.” Ta nghiêng đầu, thấy gương mặt hắn nhuộm nổi lên hơi hồng, rất là đáng yêu, khiến cho ta nhịn không được muốn thân thủ đi bóp mặt của hắn đản.

Nhảy xuống xe ngựa, thuận thế xoa thắt lưng, tự hào nói: “Đấy là đương nhiên , ta vốn là đẹp thôi!”

Ta lớn lên giống cực kỳ nương, người người đều nói nương rất đẹp, như vậy, ta cũng nhất định rất đẹp.

Cố Khanh Hằng như trước nhìn chằm chằm ta xem hồi lâu, nhẹ nhàng cười rộ lên, nghiêm túc mở miệng: “Ta sau này sẽ tống ngươi rất nhiều rất nhiều đẹp y phục!”

Trong lòng ta cao hứng, lại là hỏi: “Ngươi tại sao muốn tống ta quần áo xinh đẹp?”

“Ân ——” hắn nghĩ nghĩ, vừa cười, “Bởi vì ngươi thích.”

“Ta thích ngươi sẽ đưa ta?”

“Đúng rồi, chỉ cần ngươi thích, ta đều cấp!”

…

Đây là nho nhỏ hắn thuận miệng ra một câu, cũng hắn cấp lời hứa của ta. Cho đến nhiều năm sau này, ta vẫn như cũ có thể thấm thiết cảm thụ đạt được, Cố Khanh Hằng hứa hẹn , chưa bao giờ sẽ thất tín với ta.

7. Q.1 - Chương 7: Tân Hoàng Phượng (2)

Cẩn thận từng li từng tí ôm kia bao quần áo mới, vui chạy về phòng cất kỹ mới đi ra.

Cố Khanh Hằng rất nghe lời ngồi ở trong sân chờ ta, thấy ta chạy tới, hắn đứng lên, hướng ta mỉm cười ngọt ngào.

Ta kéo hắn ngoạn ném bao cát trò chơi, lúc trước không ai chơi với ta nhi, ta cuối cùng là một người. Hôm nay cuối cùng cũng có một người nguyện ý chơi với ta , hài lòng cũng không kịp. Chỉ là mà lại, Cố Khanh Hằng tên kia thực sự không phải chơi trò chơi liệu, tổng cũng chơi không vui.

Hắn khi thì vò đầu, khi thì cắn răng, lại luôn luôn tiếp không được ngã xuống bao cát. Ta thẳng mắng hắn ngốc, hắn cũng không giận, chỉ là lúng túng cười. Ta lắc lắc đầu, không biết hắn chỗ nào tới tốt như vậy tính tình, khiến cho ta cũng sinh khí không đứng dậy.

Cầm lấy trong tay bao cát, ta thuận miệng hỏi: "Khanh Hằng, cha ngươi là cái gì quan nhi?"

"Đại học sĩ a."

"Đại học sĩ là rất lớn quan gì không?"

"Ân —— tính đại đi."

"Nga." Kỳ thực tính lớn đến đế có bao nhiêu, ta là không biết . Nhìn hắn một cái, thấy hắn vẫn là rất cố gắng một lần một lần ném trên tay bao cát, trên trán thậm chí chậm rãi sấm xuất mồ hôi. Cách một chút, ta lại nói, "Cha ngươi hôm nay tới làm cái gì?"

Hắn không nhìn ta, chuyên chú động tác trên tay, thấp giọng đáp: "Cha nói hoàng thượng vừa mới đăng cơ, nghĩ đến tuyển tú còn phải trễ mấy năm. Ân, cũng sẽ không quá muộn, không tới ba năm đi. Ái chà ——" mắt thấy mau phải bắt được bao cát, một bất lưu thần, lại từ hắn kẽ tay lý rơi xuống.

Mà hắn một phen nói, làm ta ngây dại.

Nguyên lai, không làm tiên hoàng phượng, không làm thái tử phượng, còn có thể làm tân hoàng phượng!

Phượng thân, phượng thân a…

"A!" Ta quát to một tiếng, tức giận đưa tay lý bao cát nhất tịnh dùng sức đập xuống đất, hoắc mắt đứng lên, nắm chặt song quyền.

Cố Khanh Hằng không rõ chân tướng, vội vàng đi theo ta đứng dậy, vội la lên: "Tam nhi, ngươi làm sao vậy?"

Ta chiếm được quần áo mới, vì thế hài lòng. Không nghĩ tới hôm nay, có người so với ta đạt được tốt hơn tin tức, so với ta càng cao hứng.

Nghĩ đến chỗ này, ta một câu cũng không nói, xoay người bỏ chạy.

"Tam nhi!" Phía sau Cố Khanh Hằng kêu to ta, ta không có nghe thấy hắn đuổi theo tiếng bước chân, chỉ nghe hắn nói, "Có phải hay không ta ngoạn được quá lạn, ngươi sinh khí?"

Ta không để ý tới hắn, thật là khờ Khanh Hằng.

Ngày ấy, Cố Khanh Hằng đến cuối cùng cũng không tới tìm ta. Về sau, ta nghe nói Cố đại nhân lúc đi, cha thẳng đưa đến phố xá miệng. Ta nghĩ, thực sự bị Cố Khanh Hằng nói trúng, Cố đại nhân chính là vì việc này mà đến.

Ta có một chút ủ rũ ngồi ở trong viện, xé trong tay cánh hoa thời gian, nhìn thấy Thiên Phi cùng Thiên Lục xa xa đi tới, đang nhìn hướng của ta trong nháy mắt, Thiên Phi con ngươi trung hiện lên một tia khác thường quang. Nàng lại chưa nói một câu, vẻ mặt kiêu ngạo mà theo bên cạnh ta đi qua. Thiên Lục quay đầu lại, tựa muốn nói cái gì, cuối cũng không có mở miệng.

Chạng vạng thời gian, có nha đầu vội vã chạy tới, một phen liền kéo ta đi, nói: “Tam tiểu thư, phu nhân tìm ngươi đâu!”

Ta còn không kịp phản ứng, liền bị nàng kéo đi.

Ta riêng là muốn, phu nhân lại tìm ta làm cái gì? Đừng không phải là bởi vì phượng thân sự tình, lại muốn cấp Thiên Lục làm quần áo?

Bất quá, ta chỉ đã đoán đúng một chút. Đúng là bởi vì quần áo mới chuyện, lại là bởi vì ta.

Bất quá một cước nhảy vào cánh cửa, sách tóm tắt phía sau có ai hung hăng đẩy, ta một cái lảo đảo, thu thế không được, thẳng tắp ngã nhào trên đất thượng. Bàn tay bản năng tạo ra, lòng bàn tay sát qua sàn nhà, nhất thời truyền đến hỏa lạt lạt đau.

“Tiểu tiện chủng! Ngại bổn phu nhân đợi ngươi không tốt sao? Dám trộm Lục nhi bộ đồ mới thường đến xuyên!” Phu nhân ngữ khí giáp tạp tức giận, ta ngước mắt, nhìn thấy nàng thẳng tắp hướng ta xem đến, ánh mắt tập trung ở quần áo của ta thượng.

8. Q.1 - Chương 8: Oan Uổng Ta

Ta nhất thời hiểu ý của nàng, nàng là muốn nói ta làm thân y phục là trộm tới.

Nắm chặt nắm tay, ta bán ngồi dậy, lớn tiếng nói: “Ngươi nói bậy, y phục này là Khanh Hằng tống của ta!”

“Khanh Hằng?” Phu nhân nhíu mày, xem ra nàng là chưa từng nghe nói qua Khanh Hằng tên này.

Nhưng thật ra ở một bên Thiên Phi biến sắc, lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ lừa ai nha? Cố thiếu gia làm sao sẽ tống quần áo ngươi? Coi như là , hắn làm sao biết số đo của ngươi?” Nàng nói xong đạo lý rõ ràng, lại chuyển hướng phu nhân, nói, “Nương, nếu không phải là ta cùng với Thiên Lục bắt gặp, còn không biết việc này đâu! Thiên Lục cũng thật là, còn muốn thay nàng gạt! Hừ, ta liền nhìn không được!”

“Tỷ.” Thiên Lục kéo Thiên Phi ống tay áo, nhẹ giọng nói, “Ta xem, việc này coi như xong đi. Cũng không phải đại sự gì.”

“Không phải đại sự? Trong nhà ra khỏi trộm , cũng không đại sự?” Thiên Phi kêu sợ hãi , “Bây giờ là vài món xiêm y, không chừng ngày sau là cái gì đâu! Nương, cần phải hảo hảo giáo huấn nàng mới được!” Nàng kháng nghị thanh âm bén nhọn được thẳng đem của ta màng nhĩ bị phá vỡ.

“Tỷ…”

“Vì sao phải quên đi!” Lần này lại là ta rống chặt đứt Thiên Lục nói, rõ ràng không phải ta trộm, nếu như quên đi, đây không phải là ta thừa nhận mình là trộm sao? Tàn bạo trừng Thiên Lục liếc mắt một cái, xem ra nàng cũng không phải vật gì tốt! Y phục là của nàng, ít không ít, nàng chẳng lẽ không biết sao?

“Làm càn!” Phu nhân giận được vỗ bàn một cái, đứng lên nói, “Ngươi còn không biết sai?”

“Ta không có sai!” Cho dù nàng nổi giận, ta còn là câu nói kia, không phải ta làm, ta vì sao phải thừa nhận?

Phu nhân tức giận đến mặt mũi trắng bệch, gật gật đầu nói: “Ngươi không sai? Tốt!”

“Ba ba.” Nàng hai tay vỗ tay hoan nghênh, có nha đầu theo bên ngoài tiến vào, trong tay đang cầm một bao đông tây. Ta liếc mắt một cái liền nhìn ra , chính là Cố Khanh Hằng tống của ta kia bao con nhộng phục a!

Cư nhiên, lục soát phòng của ta!

Phu nhân đi lên phía trước, thô lỗ xả quá nha đầu trong tay cái bọc, bởi lực đạo quá lớn, y phục “Xôn xao” một chút toàn rơi ở trên mặt đất. Nàng hừ hừ cười, nói: “Ngươi nếu là không trộm, Lục nhi y phục thế nào sẽ không cánh mà bay ? Ngươi nếu là không trộm, y phục thì như thế nào sẽ ở ngươi trong phòng?”

Không cánh mà bay? Đầu óc của ta ông một tiếng, nơi nào sẽ có trùng hợp như thế sự tình? Ta tất nhiên là không tin.

Lắc đầu kêu to: "Các ngươi… Các ngươi đều muốn hãm hại ta! Ta không trộm ta không trộm ta không trộm!"

"Ngươi!" Phu nhân bị ta tức giận đến tay đều phát run , cắn răng nói, "Xem ra hôm nay không giáo huấn ngươi, ngươi là không biết hối cải ! Người tới, đánh cho ta!"

"Nương!" Thiên Lục kinh kêu một tiếng, kéo tay nàng nói, "Không nên đánh nàng! Có lẽ… Có lẽ là Cúc Vận một chốc quên đem quần áo của ta để ở nơi đâu , cho nên mới không tìm được đâu! Y phục của nàng, có thể thật là Cố thiếu gia tống a!"

"Nhị tiểu thư!" Cúc Vận hoảng hốt thét lên, cũng đang nhìn thấy Thiên Lục sử quá khứ ánh mắt hậu, rốt cuộc không tình nguyện thấp đầu.

"Lục nhi!" Phu nhân con ngươi trung có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thiên Phi một phen giật lại Thiên Lục tay, hướng ta cười nói: "Thực sự là Cố thiếu gia tống sao? A, vậy bây giờ tổng không đến mức chạy đi Cố phủ hỏi đi? Dù sao cũng không thể tiện nghi ngươi! Đánh đi!"

"Ngươi!" Ta hiểu được, là Thiên Phi giở trò quỷ, nhất định là nàng!

Hèo huy xuống thanh âm kẹp ở trong không khí, nghe càng phát ra sắc bén đứng lên.

"Ân…" Ta chết tử cắn môi, trốn tới chỗ nào, phía sau độc thủ sẽ gặp cùng tới chỗ nào. Muốn đứng lên, kia hèo sẽ thẳng tắp trừu hướng chân của ta.

Thiên Phi còn chưa đủ, nàng cười đi hướng tiền, nhặt lên trên mặt đất y phục, nhéo nhéo, vừa cười: "Chỉ có Trần sư phó có thể lấy cho ra có khiếu đâu! Chính là cấp Thiên Lục làm xiêm y nha!" Nàng tựa hồ còn đang trần thuật ta trộm y phục sự thực.

Sau đó, bỗng nhiên nhìn thấy nàng đáy mắt hiện lên một tia lệ khí, chỉ nghe "Xé kéo" một tiếng, trong tay nàng y phục trong nháy mắt bị xé thành hai nửa nhi. Nàng đắc ý cười to: "Ha hả, bị ngươi cầm lấy y phục của ta, chúng ta Thiên Lục tự cũng không gì lạ!"

Nói, lại cúi người đi nhặt một khác kiện. Ta chỗ nào chịu, bổ nhào tới hét lớn: "Không được xé! Không cho ngươi xé!" Đó là Khanh Hằng đưa cho ta , đó là hắn tống cấp quần áo của ta!

"Ba ——" hèo trừu xuống, đau đớn theo đầu ngón tay lan tràn tới mu bàn tay, vẫn đi lên, vẫn thâm nhập.

Ở trong lòng ta, ở linh hồn của ta ở chỗ sâu trong.

Ô

Lần đầu tiên, ở trước mặt các nàng khóc. Trơ mắt nhìn Cố Khanh Hằng tống quần áo của ta ở trước mắt biến thành một mảnh đống hỗn độn, mảnh nhỏ phi rơi, dường như ta bị xé nát tâm. Một một, khó hơn nữa thập hợp.

Thiên Phi bừa bãi tiếng cười ở ta quanh quẩn ở bên tai ta, thật lâu không tiêu tan.

Vì sao nàng đã có tất cả, còn muốn cùng ta cướp như thế một chút đông tây? Vì sao nàng cái gì cũng không muốn để lại cho ta? Vì sao…

Quyền lực, thân phận…

Càng ngày càng gấp song quyền, mang theo của ta nghiến răng nghiến lợi…

9. Q.1 - Chương 9: Lạnh Lùng Cha

Ngày đó, ta nhớ không rõ đã trúng bao nhiêu hạ hèo. Thân thể, sớm đã thành đau đến tê dại. Nước mắt chảy xuống, theo nóng hổi mãi cho đến băng lãnh.

Thiên Phi liếc mắt nhìn cười lớn, rất là đắc ý.

Chỉ có Thiên Lục vẫn kéo phu nhân ống tay áo thay ta cầu tình, chỉ là ai cũng không có lý nàng. Ta chỉ nghe thấy phu nhân thanh âm tức giận một lần một lần ở bên tai ta vang vọng, nàng nói: "Ngươi thực sự là từ nhỏ rồi cùng mẹ ngươi kia dụ dỗ tử như nhau phôi bôi! Chuyên trộm đồ của người khác! Bổn phu nhân hôm nay chính là muốn nói cho ngươi biết, không là của ngươi, liền không nên đụng! Nếu lại có một lần, tỉ mỉ đánh gãy tay ngươi!"

Phu nhân, từng câu từng chữ cất giấu đao. Ta xem như là hiểu, nàng cũng không phải thật không biết, ta là oan uổng , nàng chỉ là không muốn đưa ta một công đạo. Đánh liền đánh, ta bất quá là cái thiếp sinh nữ nhi, huống chi còn là một không bị sủng thiếp.

Bất quá, nghe nàng nói chuyên trộm đồ của người khác lúc, ta thật thật nhịn không được muốn cười.

Nàng chỉ cái gì ta tự nhiên minh bạch. Bất quá, nàng tội gì lòng dạ như vậy chật hẹp đâu? Mẹ ta, lại trộm nàng cái gì?

Cha?

Ha hả, đừng nói đùa. Nàng đã không có được cha tâm, cũng không có được người của hắn!

Ta cũng bất quá là Tang phủ một họ Tang ngoại nhân mà thôi!

Ta biết, qua nhiều năm như vậy, ta nén giận, phu nhân tìm không được của ta tra, trong lòng nàng nhất định là khó chịu. Vì thế hôm nay, mới sẽ không lúc đó đơn giản buông tha ta. Ta cũng rõ ràng, phản kháng , chỉ biết rơi vào thảm hại hơn kết quả.

Hèo chỉ đánh vào người, ta nghe thấy Thiên Phi cười nói: "Tang gia là có danh vọng dòng dõi, không thể để cho nhân gia cho là chúng ta ngược đãi ngươi đi!"

Đáy lòng cười lạnh, lời này nói xong thực sự là hảo!

Cha tới thời gian, ta đã đau đến cuộn mình ở trên mặt đất, toàn thân run lên. Hắn chỉ nhìn đi liếc mắt một cái, nhàn nhạt hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nga." Phu nhân tiến lên yên lặng mở miệng, "Làm sai chuyện, ta liền đại lão gia quản giáo quản giáo."

"Nga." Cha ứng thanh, nếu không xem ta, chỉ hướng Thiên Phi cùng Thiên Lục nói, "Giáo các ngươi đánh đàn tiên sinh tới, còn không mau một chút quá khứ?"

Thiên Phi vừa nghe, vội cười nói: "Là, Phi nhi cái này đi." Nói, xoay người đi kéo Thiên Lục.

Thiên Lục chần chờ hạ, cũng chỉ hảo nói: "Kia Lục nhi cũng đi." Trước khi ra cửa, còn không quên hướng ta liếc mắt nhìn.

Ta cắn môi, cố ý không nhìn nàng. Ta không cần nàng đáng thương ta!

Cha ở đây, đánh ta bọn nha đầu trên tay lực đạo rõ ràng chậm giảm đi xuống, bất quá ta như trước đau đến cơ hồ tê dại. Cha lại đợi một chút, nói là có chuyện quan trọng, liền xoay người ra. Chỉ nửa bước bước ra ngưỡng cửa, lại quay đầu lại hướng phu nhân nói: "Đừng đánh chết."

A, của ta cha, chỉ biết nói một câu nói như vậy.

Đừng đánh chết.

Với hắn mà nói, chỉ cần không xảy ra chuyện, hắn chắc là sẽ không quản của ta.

Tang Tử, Tang Tử, nghe thấy được sao? Hắn nói, đừng đánh chết…

Cứ việc thiết phu đau, thế nhưng lúc này, ta thực sự rất muốn cười.

Nhiên, ta liều mạng nhịn được.

Ở Tang phủ mười hai năm, ta cái gì cũng không học được, nhưng học xong ẩn nhẫn. Ta bất quá là đứa nhỏ, ta lấy cái gì đến bảo toàn chính mình?

Ta chỉ là một biến một lần tự nói với mình, Tang phủ, không có một người tốt.

Đánh người của ta, trên tay công phu rất lợi hại. Ta đơn giản là đau, tất cả đều là da thịt thương, thực sự không chết được. Thậm chí là, đánh trôi qua địa phương không có một chỗ rách da, ngay cả thuốc cũng không tất thượng. Ta không biết rốt cuộc nên may mắn, vẫn cảm thấy bất hạnh.

Phu nhân cảm thấy quản giáo xong, mới phóng ta đi ra.

Sắc trời, đã rất trễ.

Toàn thân đều tốt đau, thế nhưng, ta không muốn trở về phòng.

Đi tới đi lui, lại đi tới cửa đại môn.

Sửng sốt chỉ chốc lát, vẫn là nâng bộ đi ra ngoài. Giữ cửa gia đinh không có một ngăn cản ta. Ta là Tang phủ dã nha đầu, ai cũng sẽ không quản ta.

Ngày ấy ra khỏi Tang phủ sau, ta rất muốn đi tìm Cố Khanh Hằng, ta nghĩ cáo trạng.

Chỉ là, ta không biết Cố phủ ở nơi nào. Vốn là muốn đi hỏi lộ, về sau ta nghĩ thông suốt. Cố Khanh Hằng bất quá cũng là mới cái rắm lớn một chút đứa nhỏ, hắn có thể làm cái gì chủ đâu? Cuối cùng là ta nghĩ được quá ngây thơ rồi.

Nghĩ như vậy, không khỏi có chút thất lạc.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, dường như mau muốn mưa bộ dáng, chỉ là ta như trước không muốn hồi phủ. Không có thực vội, bởi vì ta biết, qua trường đại hạng, càng đi về phía trước một dặm lộ, có một tòa miếu.

Ta chạy một đoạn đường, dừng lại, đi một đoạn, chạy nữa.

Không biết sao, vừa nghĩ tới hôm nay không cần lại Tang phủ qua đêm, lại đau đau, đều tạm thời quên mất.

Kia chùa miếu, ta chưa từng đi, chỉ trước đây nghe nói qua. Ly khai Tang phủ cũng không phải rất xa, có lẽ ta trong tiềm thức, còn là hy vọng Tang phủ sẽ có người tìm tới. Khi đó ta liền muốn, nếu thật sự có người tìm đến, ta liền theo bọn họ hồi phủ đi. Từ đó, nếu không như vậy.

Chỉ là, nghĩ đến quá tốt, luôn luôn không như mong muốn.

Đi tới cửa chùa miệng, đã có thật nhỏ hạt mưa rơi xuống .

10. Q.1 - Chương 10: Chùa Miếu Sấm Sét (1)

Ta chần chờ hạ, cuối cùng thân thủ gõ môn.

Thùng thùng

Cửa mở, lộ ra tuổi còn trẻ tăng nhân mặt. Ta thoáng lúng túng thấp đầu, hắn lại là ôn hòa cười, hỏi: “Tiểu thí chủ cần phải tiến vào tránh mưa?” Nói, đã trắc thân.

Ta gật gật đầu, theo hắn vào cửa.

Chùa miếu không lớn, qua môn liền có thể nhìn thấy trước mặt phật đường, vậy hẳn là xem như là chính điện. Tường đôn hậu, ngói đã hiển cổ xưa, nghĩ đến là xây dựng có chút năm đếm.

Hạt mưa chậm rãi dày đặc, ta nhịn không được giơ tay lên che ở của mình thái dương. Tăng nhân thanh sắc y sam đã bị lây thủy ấn màu sắc, đồng thời nhàn nhạt hóa khai. Hắn lại tựa không có cảm giác đến, quay mặt lại hỏi: "Tiểu thí chủ không phải kinh thành nhân sĩ sao?"

Ta sửng sốt hạ, lại là gật đầu, nhẹ giọng đáp lời: "Ân." Kỳ thực cho dù ta nói, hắn chưa chắc sẽ không như Cố Khanh Hằng bàn mở to mắt hỏi: "Tang phủ có tam tiểu thư sao?"

Vì thế, ta còn là không nói cho thỏa đáng.

Hạt mưa rơi vào trên mu bàn tay, tại đây nóng bức trong ngày hè sinh ra khó có được băng lãnh. Ta lại là cười, Tang phủ người không thừa nhận ta, có lẽ, ta nên làm một lần Tang Tử, không phải Tang phủ Tang Tử.

Chăm chú theo sát khi hắn bên người, nghe hắn lại nói: "Này chùa miếu chỉ ta cùng với sư phụ hai người, hậu viện có giữa phòng nhỏ, tiểu thí chủ có thể tạm ở một đêm."

Hắn nói hậu viện, ta coi , như là đi hậu viện lộ. Không khỏi nhíu mày hỏi: "Không cần trước cùng sư phụ ngươi nói sao?"

"Không cần, tiểu thí chủ xin mời." Hắn chưa muốn liền đáp lại, "Sau đó ta sẽ hướng sư phụ nói rõ."

"Kia… Cám ơn nhiều."

Kia gian phòng rất nhỏ, hắn chỉ tống ta tới cửa, cũng không đi vào. Đẩy cửa ra, vốn tưởng rằng sẽ có môi vị, nhưng không nghĩ ta lại đã đoán sai. Bên trong thu thập rất sạch sẽ, coi như thường có người ở bình thường.

Ta cũng không nghĩ nhiều, phỏng chừng cũng là cùng ta bình thường nghỉ chân người đi.

Mưa, chỉ hạ một hồi liền ngừng.

Buổi tối ta ngồi ở trên giường, không khỏi bắt đầu hối hận. Ra khỏi Tang phủ đại môn, ta thậm chí nghĩ tới không hề trở lại. Chỉ là, ta vì sao như vậy ngốc? Ta hẳn là cuốn đi một chút đồ tế nhuyễn , chính là trộm cũng phải trộm một ít a! Nếu không, ta người không có đồng nào , nên làm cái gì bây giờ?

Ta hối hận được ngủ không yên, lật qua lật lại, hận không thể bây giờ lập tức trở lại Tang phủ trộm tiền đi. A, phu nhân không phải nói ta là tiểu thâu sao? Ta thế nào cứ như vậy ngốc, dù sao cũng là bị oan uổng , chẳng thà thực sự làm một chút không làm thất vọng chuyện của mình đến.

Đang ở ta loạn tưởng thời gian, bên ngoài trời lại dần dần trở nên không bình tĩnh .

Ngay lập tức trong lúc đó, lôi tiếng nổ lớn.

"A!" Ta kinh kêu một tiếng che lỗ tai của mình.

Từ nhỏ đến lớn, ta sợ nhất sét đánh.

Lúc đó, vừa rồi muốn sớm đã ném đến sau đầu, thật nhanh ngồi dậy, ôm chặt thân thể hung hăng run rẩy lên.

Mà lại, kia tiếng sấm kinh trập được đinh tai nhức óc.

"A —— ô ——" không tốt khóc lên, lại không biết chỗ nào tới dũng khí, nhảy xuống sàng hướng cửa chạy đi.

11. Q.1 - Chương 11: Chùa Miếu Sấm Sét (2)

Đầu ngón tay chạm đến then cửa, cũng đang kia trong nháy mắt, ta dường như nhìn thấy ngoài phòng hiện lên một bóng người. Tay run lên bần bật, che lồng ngực của mình, hoa mắt đi?

Ta lại chỉ chần chờ một chút, "Xôn xao" mở cửa phòng, ôm đầu xông ra ngoài.

Một người, ta sợ.

Tìm ai đều tốt, vô luận là trẻ tuổi tăng nhân, vẫn là chủ trì.

Ta biên khóc biên chạy, đỉnh đầu tiếng sấm ù ù vang, giáp tạp chói mắt tia chớp. Ta sợ đến chết khiếp, dưới chân bước chân không dám dừng lại. Ta sợ ta dừng lại, liền bị đánh chết . Chỉ là, ta vì sao dám chạy đến, ta cũng không biết.

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, tổng cảm thấy phía sau có người theo ta, chăm chú theo sát.

Nhìn thấy trước mắt một gian phòng, sáng quang, ta làm như dưới chân sinh phong, liều mạng tiến lên.

Cửa không có khóa, ở ta thôi động thời gian, liền ngay cả thân thể cùng nhau ngã đi vào. Đúng vào lúc này, chói tai tiếng sấm trung, tựa hồ giáp tạp "Đinh" kỳ quái tiếng vang. Chỉ là, ta không kịp muốn, trở tay đóng cửa, liền gọi: "Có ai không? Có ai không?"

Ta trực tiếp chạy ào bên trong, nội thất bị sa trướng tách ra, bên trong ẩn ẩn nhìn thấy gặp người thân ảnh. Lòng ta hạ đại hỉ, phảng phất nhìn thấy cứu tinh, nâng bộ chạy tới. Cũng đang ngón tay chạm đến kia sa trướng thời gian, bên trong người thật nhanh đứng dậy, một phen kéo lấy bị ta kéo sa trướng, thấp giọng trách mắng: "Ai?"

Hắn một tiếng "Ai", làm ta hoảng ý đi hơn phân nửa, nhất thời thanh tỉnh lại.

Rất tuổi còn trẻ thanh âm, cũng không phải phương mới thấy qua kia tăng nhân. Tự nhiên, cũng sẽ không là kia chủ trì.

"Ta…" Vốn muốn trả lời, lại đang suy tư qua đi đổi thành , "Ngươi là ai?" Mang ta vào tăng nhân nói qua, chùa miếu lý chỉ hắn cùng với sư phụ hai người, như vậy hắn là ai?

Hỏi lên, mới phát hiện không ổn, rốt cuộc là đối phương hỏi trước ta.

Mà hắn, nhưng không để ý.

Thấp khụ một tiếng nói: "Tô Mộ Hàn."

Tô —— mộ —— hàn.

Khi đó ta cũng không biết, nam nhân này, sẽ thay đổi cuộc đời của ta.

Cho đến nhiều năm sau này, ta lại gọi ra câu kia "Tiên sinh" thời gian, trong lòng thực , không biết lại là như thế nào tư vị…

12. Q.1 - Chương 12: Chùa Miếu Sấm Sét (3)

Đúng vào lúc này, lại một tiếng sấm sét đánh xuống, ta kinh kêu một tiếng, thuận thế ngồi xổm xuống đi ôm lấy đầu.

"Làm sao vậy?" Hắn cạn thanh hỏi, nhưng chưa đi tới. Thậm chí là, kéo lấy sa trướng tay cũng không thấy chút nào thả lỏng.

Ta ngụm lớn thở phì phò: "Ta sợ… Sợ sét đánh."

Ta thấy không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có nhất quán thanh âm bình thản truyền đến: "A, tiểu nha đầu." Hắn nói, tựa buông lỏng đề phòng, xoay người đi tới bên trong, ngồi.

Cũng chẳng biết tại sao, hắn một câu "Tiểu nha đầu" làm ta sợ hãi ý đánh tan rất nhiều, ta riêng là không phục. Xuyên thấu qua sa trướng, ta mơ hồ có thể nhìn ra được hắn gầy gò thân hình, thậm chí là tuổi của hắn nhẹ. Hắn cũng bất quá là người thiếu niên, bất quá chỉ tập thể mấy tuổi mà thôi.

Cách sa trướng, ta liều mạng muốn nhìn nữa nhiều lắm một chút, lại chỉ còn lại có mông lung ý. Hắn tựa hồ biết trong lòng ta suy nghĩ, đạm thanh nói: "Không được lại đi phía trước một bước." Trong lời nói của hắn, doanh mãn , tất cả đều là cảnh cáo.

Ta biết biết miệng, một khắc kia, lại nghe lời không có thân thủ. Ta nhưng thật ra là sợ hắn sinh khí, đem ta đuổi ra đi. Tiếng sấm nảy ra ban đêm, ta không biết ta nên làm cái gì bây giờ.

Chúng ta cứ như vậy, mặt ngồi đối diện.

Ta mới phát hiện, ta dính ướt giầy ở trong phòng này đi ra đám ướt lộc dấu, chưa khô, mơ hồ , tựa có thể nghe thấy được mưa mùi vị của nước. Ta không tự chủ rụt lui chân, song chưởng ôm được chính mình chặt hơn.

Gian phòng thu thập được sạch sẽ mà ngăn nắp sạch sẽ, ta mặc dù nhỏ, nhưng cũng biết này rất giống là thường ở người gian phòng.

Ngước mắt, hắn không nghĩ nữa hỏi ta, ta lại mình mở miệng nói: "Ta là tới trong miếu tránh mưa ."

Hắn "Nga" thanh, cũng không có lại trả lời, nhìn thấy hắn xoay người, dường như cầm thứ gì đó. Cách một chút, ta nghe thấy lật thư thanh âm, trong lòng không khỏi có chút thất lạc, xem ra hắn là không tính toán nói chuyện với ta. Thế nhưng, ta lại không dám một mình ra, lúc sấm đánh, chỉ cần có cá nhân bên người, ta liền sẽ không như vậy sợ. Một người, ta thực sự không dám.

Không tự chủ sau này nhích lại gần, đánh lên phía sau lưng thương, đau đến ta lập tức kêu lên. Mà Tô Mộ Hàn, nhưng ngay cả đầu cũng không nâng một chút, thoáng có chút tức giận, ta cố ý lại hét to mấy tiếng. Mắt lé nhìn lại, thấy hắn vẫn đang cúi đầu lật xem thư tịch. Nghĩ nghĩ, ta đứng lên, tay mới động, liền nghe hắn lạnh lùng thốt: "Lôi dừng lại, liền ra."

Ta sợ run lên, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Còn chưa có đâu."

Trong trướng người, toại lại không thanh âm.

Ta cảm thấy có chút xấu hổ, liều mạng muốn đề tài, mới muốn mở miệng, đột nhiên nghe được "Ba" một tiếng, làm như thư tịch rơi trên mặt đất thanh âm. Lấy làm kinh hãi, lại nghe trong trướng người kịch liệt ho khan.

Hắn phục rất thấp, ta nguyên bản liền trông không gặp mặt của hắn, như vậy, càng chỉ có thể mơ hồ thấy hắn rơi lả tả phía trước ngạch tóc dài .

Cước bộ mới động, hắn liền cảnh giác nói: "Khụ khụ, ngươi đứng lại!"

"Ta… Ta chỉ là…"

Ta chỉ là muốn làm cái gì? Kinh ngạc phát hiện, ta thế nhưng không biết.

Hắn khụ được có điểm lo lắng, ta tựa hồ đã nhìn thấy hắn tái nhợt luống cuống khuôn mặt .

"Ta… Ta giúp ngươi tìm đại phu." Nghĩ đến đó là bị bệnh, chỉ là, nói mới xuất khẩu, ta liền hối hận. Trễ như thế, muốn đi đâu tìm đại phu?

Đơn giản chính là hắn không nói chuyện. Ta lại nói: "Vẫn là, ta tìm trong miếu sư phụ đi."

Mới xoay người đi, Tô Mộ Hàn bỗng nhiên nói: "Khụ… Ngươi không sợ sét đánh sao?"

"Sợ." Không hề dấu hiệu thốt ra, ta mới nhớ tới, bên ngoài tiếng sấm vẫn chưa ngừng. Ta không có thật tốt tâm, ta chỉ là còn hắn không có đuổi ta ra ý mà thôi.

Xoay người lần nữa, hắn lại nói: "Đừng ra!"

Ta không biết vì sao, theo trong lời nói của hắn, ta tựa hồ nghe ra một loại khác ý tứ.

Đừng ra…

Yên lặng nhìn hắn, kỳ thực ta sợ muốn chết, nếu hắn nói đừng ra, vừa rồi kia luồng mạnh mẽ đã sớm tan thành mây khói, vậy ta lại không dám ra .

Cách đã lâu, trong trướng tiếng ho khan mới dần dần biến mất. Mà lúc này, bên ngoài tiếng sấm cũng không biết lúc nào dừng lại. Ta khoanh tay đứng, không biết phải làm sao.

"Ngươi là gọi là gì?" Đúng lúc này, Tô Mộ Hàn lại lần đầu tiên mở miệng hỏi ta.

Ta vốn tưởng rằng hắn là chẳng đáng , cũng đang hắn hỏi ra lời thời gian, trong lòng có một ti nho nhỏ cao hứng. Thấp giọng nói: "Tang Tử."

13. Q.1 - Chương 13: Ta Cũng Có Tiên Sinh

"Tang ——" hắn nhỏ giọng nhớ kỹ, tiện đà lại hỏi, "Chữ nào?"

Ta mặc dù không biết chữ, tên của mình vẫn là biết. Nghe Tô Mộ Hàn hỏi, trong lòng không khỏi có chút ít tiểu nhân kiêu ngạo. Bất quá lập tức, lại cảm thấy không ổn, ta nên như thế nào cùng hắn khoa tay múa chân đâu?

Tô Mộ Hàn bỗng nhiên đứng dậy, hắn lành lạnh thanh âm truyền tới: "Phía sau ngươi có giấy bút."

Xoay người đi, mới kinh ngạc.

Phô tốt giấy Tuyên Thành đã dùng thước cẩn thận ngăn chặn, bên cạnh nghiên mực mực nước lượng lượng , tựa mới nghiên rất lâu. Ngạc nhiên quay đầu lại, trông hướng trong trướng người, chẳng lẽ là vì ta xông tới, vì thế hắn mới cấp cấp đi vào sa trướng sao?

Lắc lắc đầu, ta không hiểu.

Chậm rãi tiến lên, duỗi tay, nhưng không biết nên như thế nào chấp bút. Lung tung cầm cán bút, viết viết xuống đi. To như vậy giấy Tuyên Thành, chỉ bị ta viết một chữ.

Khoa tay múa chân xúc phạm, góc cạnh vừa tựa hồ quá phận sáng tỏ. A, khóe miệng khẽ nhúc nhích, may mà miễn cưỡng còn có thể nhận ra là một "Tử" tự.

Nghĩ nghĩ, đã đánh mất bút, cầm lấy trên giấy Tuyên Thành tiền.

Tô Mộ Hàn tay cách sa trướng đưa qua đến, rất đẹp, ngón tay thon dài. Nắm chắc ở giấy Tuyên Thành trong nháy mắt, ta lại nhìn thấy, chỉ quan rõ ràng. Thậm chí, còn có thể thấy trắng nõn trên mu bàn tay ấn ra đường đường gân xanh.

Hắn tựa hồ phát ra một tiếng than nhỏ, sau đó mới nói: "Tên rất hay, chỉ là, ngươi… Chưa từng niệm quá thư sao?"

"Không có." Ta thành thật trả lời.

"Vì sao?" Hắn hỏi.

Ta nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Không ai dạy ta, ta trước đây, cũng không muốn học."

"Trước đây?" Hắn nhưng thật ra rất sẽ đọc thủ ta trong lời nói ý tứ.

Ta vi sửng sốt hạ, cũng không kiêng dè, gật đầu. Phục mà lại nghĩ tới, hắn vừa rồi không phải là đang đọc sách sao? Một khắc kia, ta không chút suy nghĩ, cư nhiên mở miệng nói: "Ngươi nguyện ý dạy ta sao?"

Hắn không có lập tức cự tuyệt, lại là nói: "Giáo ngươi cái gì?"

"Cầm kỳ thư họa!"

Thốt ra, mới phát giác không ổn. Ta chỉ biết là hắn biết chữ, lại không hỏi hắn có hay không sẽ cái khác .

Ta nghe thấy giấy Tuyên Thành ở trong tay hắn bị vò thành một cục thanh âm, hắn khẽ cười một tiếng, lại hỏi: "Vì sao hiện nay nhưng thật ra muốn học ?"

Lặng yên thấp đầu, ta im miệng không nói . Trước đây, không ai coi trọng ta, mười hai năm a, ta cư nhiên cũng hoang phế. Thế nhưng bây giờ ta hiểu được, nếu muốn quá được rất tốt, chỉ có cường đại lên.

Nếu như là ở người bình thường gia, không có tiếng tăm gì quá cả đời, có lẽ nữ tử không tài đó là đức. Thế nhưng, môn tự vấn lòng, ta nguyện ý sao? Ta cam nguyện như vậy sao?

Không, lắc đầu. Nhớ tới Thiên Phi cùng Thiên Lục, ta liền có một vạn cái không muốn!

Cho phép là nghe ta không nói lời nào, Tô Mộ Hàn lại nói: "Ta sẽ không giáo được không minh bạch."

Ngụ ý đã rất rõ ràng, ta nếu không nói nói, hắn liền không ứng với.

Ngước mắt, trước mặt là như trước thấy không rõ dung nhan, ta khẽ cắn môi, cuối cùng nói: "Ta không muốn lại cho người coi thường!"

Phượng thân a, ta cũng vậy Tang gia nữ nhi!

Chỉ là lời này, ta không có nói ra, ta sợ nói, Tô Mộ Hàn không phải khi ta là người điên, sẽ gặp có điều kiêng dè, vì vậy không dạy ta.

Sa trong trướng người trầm mặc chỉ chốc lát, lại là thấp giọng ho khan một trận, rốt cuộc đạm thanh nói: "Hảo."

Ta mừng rỡ như điên, liền gọi hắn nói: "Tiên sinh!"

Tô Mộ Hàn tựa sợ run lên, mới nói: "Ngươi gọi ta cái gì?"

Ta bị hắn hỏi được bối rối, một lát mới lại nói tiếp: "Tiên sinh…" Thiên Phi cùng Thiên Lục chính là như thế gọi lão sư kia , chẳng lẽ ta nghĩ không đúng sao?

"Tiên sinh?" Hắn thấp giọng nhớ kỹ, tựa còn đang thích ứng này xưng hô. Ta lại len lén cười, trong lòng cao hứng sớm đem trên người đau quên tới lên chín tầng mây. Ta rốt cuộc cũng có người dạy!

Ta rất muốn la to một trận, lại vướng với ở Tô Mộ Hàn trong phòng, lại chỉ có thể cứng rắn nhịn xuống.

Tô Mộ Hàn tựa mới hoàn hồn, mở miệng nói: "Ngày sau ngươi tới đây lý, chi bằng ngươi một người tới, bằng không, ta sẽ không giáo ngươi bất kỳ vật gì."

Nghe vậy, ta thế nhưng hỏi hắn: "Tiên sinh cũng là tránh mưa sao?" Ta không biết khi đó ta vì sao phải hỏi như vậy, bởi vì ta biết rõ hắn không phải. Theo phòng này tất cả, theo hắn vừa rồi trong lời nói. Thế nhưng, ta như trước hỏi như vậy .

"Không phải." Hắn đáp được thẳng thắn, chậm rãi xoay người lại, thanh âm là cúi đầu , "Có lẽ, ta chính là sẽ chờ ngươi đến…"

"Tiên sinh…" Ta cười.

Khi đó ta, cho là hắn trong lời nói chỉ ý tứ, là duyên phận. Không biết, dĩ nhiên là bởi vì cái kia.

14. Q.1 - Chương 14: Tên Thật Đẹp

Hắn đột nhiên nói: "Không được hỏi lại."

Một câu, đem ta lời ra đến khóe miệng cứng rắn ép đi xuống. Trầm mặc chỉ chốc lát, ta nhìn hắn, có điểm bất cứ giá nào cảm giác, hỏi: "Ta nếu là không có vấn đề, làm sao cần phải tiên sinh đến giáo?"

Ta còn sợ lời của ta làm cho hắn sinh khí, không nghĩ tới hắn hãy còn cười rộ lên, cạn thanh nói: "Không được hỏi lại chuyện của ta."

Ta sửng sốt hạ, như trước gật đầu.

Lúc đó, tiếng sấm sớm đã ngừng đã lâu rồi, thậm chí ngay cả mưa cũng ngừng. Bị ta mang vào phòng ướt sũng hài ấn cũng chậm rãi rút đi, đơn chỉ còn lại có nhợt nhạt dấu. Chỉ là ta, như trước không muốn rời đi.

Tìm đề tài hỏi hắn: "Tiên sinh mới vừa nói tên của ta hảo, vì sao hảo?"

Ta trước đây vẫn cảm thấy tên của mình rất khó nghe, so với Thiên Phi cùng Thiên Lục, tổng cảm thấy kém khá xa. Ta còn là lần đầu tiên, nghe thấy có người nói tên của ta hảo. Lại nói tiếp, trong lòng tự nhiên là cao hứng .

Tô Mộ Hàn giơ tay lên đẩy ra cửa sổ, bên ngoài mới ngừng mưa, trong không khí phong mang theo bệnh thấp, có chút lạnh lẽo vị đạo. Ta vốn là muốn khuyên can hắn, nếu bệnh , vì sao phải mở cửa sổ. Kỳ quái chính là, nói tới bên miệng, lại là thế nào cũng nói không nên lời.

Hắn cũng đã trở về thân, than nhẹ nói: "Duy tang cùng tử, tất cung kính chỉ."

Này đó vẻ nho nhã gì đó ta vốn cũng không hiểu, liền yên tĩnh nghe hắn nói, không sáp một câu.

"Cổ nhân thường nói, cây dâu cùng cây tử là cha mẹ loại . Tang Tử, nhất định là mỹ hảo tình yêu kết tinh."

Nghe được "Tình yêu" hai chữ, ta nhịn không được cười nhạo. Cha ta cùng nương có tình yêu sao? A, Tang Tử Tang Tử, cư nhiên sẽ là tình yêu kết tinh? Này quá buồn cười!

Tô Mộ Hàn vẫn như cũ nói: "Nó cũng có cố hương ý tứ, cáo ốm thủy cáo về, lả lướt nhập Tang Tử…" Thanh âm của hắn dần dần thấp đi, ta phao lại vừa rồi chẳng đáng, trong lòng bỗng nhiên lấy làm kinh hãi. Êm đẹp , tội gì nói lên nói như vậy đến? Ta mặc dù không phải toàn hiểu, đại mục đích bản thân ý tứ vẫn là minh bạch .

Cáo ốm thủy cáo về, lả lướt nhập Tang Tử.

Nói, không phải là người sau khi chết trở về cố thổ sao?

Tô Mộ Hàn lại khụ mấy tiếng, lại là ngước mắt nhìn về phía ta, cười hỏi: "Như vậy, cũng không tên rất hay sao?"

Ta không có trả lời, có phải hay không hảo danh ta không biết. Ta chỉ biết là, theo hắn vừa rồi trong lời nói, ta nghe ra một chút cũng không có hạn phiền muộn tình. Sẽ làm nhân tâm sinh kiềm chế.

Cảm giác như thế, xác thực không phải ta thích.

Ta cố ý cười mấy tiếng, lại nói: "Tiên sinh, ta còn có một vấn đề."

"Hỏi."

Ta cố gắng tổ chức hạ ngôn ngữ, mới mở miệng nói: "Cái kia, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Vì sao đẹp nữ tử càng muốn cùng chơi bóng nam tử cùng một chỗ đâu?" Đây là lần đó ở Tang phủ thời gian nghe thấy kia tiên sinh nói , ta nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra.

Tô Mộ Hàn lại là cười vang , ta ngày càng không hiểu, này… Rất buồn cười sao?

Hắn cười nói: " 'Hảo' chữ là tốt đẹp ý tứ, cũng không phải là 'Thích' . Này 'Cầu' phi bỉ 'Cầu', ý cho thỏa đáng phối ngẫu." Lời của hắn, lời ít mà ý nhiều, mà ta, rất nhanh liền nghe hiểu .

Ta nghĩ, ta khi đó nhất định là mặt đỏ được quá phận. Mặc dù trông không gặp, nóng hổi cảm giác đó là cực kỳ rõ ràng tồn tại . Hai tay che hai má, ta lại là nhịn không được cười, không có đặc biệt xấu hổ không có ý tứ, ta chỉ là cao hứng.

Tô Mộ Hàn không hỏi ta vì sao cười yếu ớt không ngừng, chỉ là nói: "Đêm đã khuya, trở về đi, ta cũng mệt mỏi ."

Hảo trực tiếp lệnh đuổi khách. Khi đó ta nghĩ, hắn thật là một người vô tình, đuổi người nói mới có thể nói xong như vậy cực hạn.

Biết biết miệng, đứng lên, hướng hắn khom người chào, đẹp đẽ cười nói: "Tiên sinh nghỉ ngơi đi, ta đây liền trở về." Dù sao, lôi cũng dừng lại, mưa cũng ngừng.

Xoay người, mới mở cửa, nghe hắn lại nói: “Tử nhi, nhớ kỹ lời nói của ta.”

Tử nhi…

Ta chưa bao giờ biết sẽ có một người, đem tên của ta, nói xong như vậy dễ nghe.

Gật đầu.

Kỳ thực ta cũng không rõ ràng lắm hắn chỉ vì sao, bởi vì đêm nay, hắn nói với ta nhiều lắm nói. Chỉ là, đều không quan trọng…

15. Q.1 - Chương 15: Tâm Tình Thay Đổi Dần

Trong một đêm, dũng khí của ta như trở lại.

Ta hiểu, đều là do Tô Mộ Hàn cho ta.

Ngày hôm sau, ta không đi gặp y, cũng không nói lời tạm biệt với tăng nhân trong chùa miếu. Bởi vì ta vội vàng trở về Tang phủ, ta hy vọng việc ta trốn đi cha ta sẽ không giận dữ. Bởi vì ta biết, Phụng thể xuất phát từ Tang gia, nếu ta muốn xuất đầu lộ diện, còn phải nhẫn nhịn mấy năm nữa.

Đến lúc về phủ ta mới biết, hóa ra tất cả đều là do ta suy nghĩ nhiều. Vì cả đêm hôm qua, không có ai biết ta không ở tại phủ, cũng không ai để ý đến ta.

Lúc đi ngang qua hành lang, ta nhìn thấy Thiên Phi và Thiên Lục đang đi tới, ta không quay đầu lại, tươi cười đi nhanh về phía trước.

”Này!

” Thiên Phi giả bộ hoảng sợ kêu lên một tiếng, mở miệng nói tiếp:

” Tang Tử à, xem ra hôm qua mẫu thân dạy ngươi vẫn còn nhẹ nhàng quá, trông ngươi không làm sao hết nhỉ?

”

Ta cười đáp:

” Phu nhân dạy dỗ, ta nhất định khắc cốt ghi tâm!

”

”Ngươi!

” Thiên Phi tức giận trừng mắt nhìn ta, hừ lạnh một tiếng rồi đi lướt qua.

Thiên Lục không đi theo ngay, áy náy nhìn ta, hạ giọng nói:

” Tang Tử, xin lỗi, do Cúc Vận quên mất chỗ cất quần áo, cho nên mới…

”

”Được rồi.

” Ta cắt ngang lời nàng, đi thẳng về phía trước, bỏ lại một câu

” Ta đã quên rồi.

”

Thật sự quên mất nơi để quần áo hay là gì đi nữa, cũng đều đã không còn quan trọng. Dù sao thì đánh cũng đã đánh rồi. Bởi vì bây giờ ta đã hiểu, một mặt vừa phải để ý quan sát, một mặt phải nhẫn nhịn, nếu không thì ta làm cái gì cũng vô ích.

Những gì các nàng ấy hôm nay có, sau này ta cũng muốn có. Mẹ ta đã cho ta thân phận là con gái của Tang gia, vậy thì ta không thể lãng phí được.

Thiên Lục không ngờ ta sẽ nói vậy, giật mình ngơ ngác. Ta đã đi xa rồi nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng Thiên Phi tức giận gọi to tên của nàng ta.

Những ngày sau, Tang phủ cũng không có gì thay đổi, chỉ là số lần ta ra khỏi cửa nhiều thêm. Nhưng rất may trong phủ không có ai để ý đến chuyện của ta.

Cố Khanh Hằng vẫn đến, mỗi lần đến đều mang theo rất nhiều quần áo đẹp mới. Ta không nói gì, chỉ lặng yên cầm quần áo giấu đi, không hề mặc. Ta không muốn cho các nàng có cơ hội đánh ta thêm lần nữa. Dù sao hiện ta ta còn chưa có đủ năng lực để phản kháng lại.

Càng tiếp xúc với Tô Mộ Hàn, ta càng kinh ngạc hơn.

Cầm kỳ thư họa, thiên văn địa lý, không cái gì y không giỏi.

Rất nhiều lần, ta thật sự muốn hỏi y một chút, xem y là người thế nào, nhưng nghĩ ta đã hứa sẽ không hỏi chuyện của y, lại thôi. Ta chỉ là mơ hồ nghe tăng nhân và chủ trì trong chùa nói, Tô Mộ Hàn từng là hậu nhân của danh môn, về sau nhà cửa sa sút, mới xin ở tạm trong chùa.

Mà chứng ho khan của y, từ lúc ta mới quen y đến nay vẫn chưa hề đỡ. Trước đây ta cho rằng đó là bệnh thương hàn, bây giờ xem ra cũng không phải. Về chuyện này, y không giấu giếm. Chỉ thản nhiên giải thích nói là vì hồi bé sốt cao không giảm nên phổi bị thương.

Lúc đó ta nghĩ rằng phải chăng vì thế mà y cũng không được người nhà quan tâm sao? Nghĩ như vậy, ta cảm cảm thấy hai chúng ta thân thiết hơn.

Nhưng mà y vẫn không cho ta kéo tấm màn che kia lên.

Nếu như ta có ý nghĩ đó, nụ cười thanh nhã của y lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng và im lặng.

Từ ngày y nói cho ta về ý nghĩa của tên ta, ta không còn trách cứ mẹ ta nữa. Ta đã hiểu nhiều hơn rằng mẹ ta là một nữ tử đáng thương.

Trong thời gian ta ở Tang phủ, số lần Cố Khanh Hằng tới tìm ta dần dần nhiều hơn . Mà như thế thái độ của cha ta đối với ta cũng dần thay đổi.

Hôm ấy, vô tình gặp trên đường, ông ấy cười nói:

" Cố gắng gần gũi với Cố thiếu gia, nếu một ngày kia có thể gả vào Cố gia, cho dù làm thiếp cũng là may mắn của ngươi.

"

Ta chỉ gật đầu, trong lòng lại cười lạnh không thôi.

Các tỷ tỷ của ta là Phụng thể. Mà ta, chỉ làm thiếp của con trai đại học sĩ đã là may mắn?

Ta thật muốn nói, cha à, người thật sự không hiểu con một chút nào cả.

16. Q.1 - Chương 16: Lễ Cập Kê

Mỗi khi ta phiền muộn, Tô Mộ Hàn luôn trầm giọng nhắc nhở: "Tĩnh tâm lại, để cho lòng phẳng lặng, bình tâm chịu đựng, một thời gian ngắn nữa mọi việc sẽ thuận lợi hơn."

Thời gian ba năm thực sự không phải là ngắn.

Những gì Tô Mộ Hàn chỉ dạy ta, cũng không chỉ gói gọn trong dăm ba câu là có thể nói hết được.

Ba năm, đủ để cho ta thoát thai hoán cốt.

Hôm đó, lúc a hoàn đến báo với ta có Cố Khanh Hằng tới tìm là lúc ta đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm ngắm nhìn dung nhan của mình.

Khuôn mặt của ta phảng phất nét trang nhã, tự nhiên.

A hoàn kia cứ giục giã rối rít bên tai, hàm ý chỉ đơn giản nói ta đừng ngồi ngơ ngẩn nữa, trang điểm nhanh chút, chớ để Cố thiếu gia chờ lâu…

Ta không nói lời nào, đứng lên đi thẳng ra ngoài.

Vừa nhìn thấy ta ra, Cố Khanh Hằng đang đứng khá xa đã kêu lớn lên: "Tam nhi!"

Cố Khanh Hằng vẫn luôn gọi ta là "Tam nhi", giống hệt như cách xưng hô y đã gọi ta ngay lần đầu tiên gặp mặt ba năm trước. Luôn thân thiết và dịu dàng như vậy.

Ta tươi cười vẫy vẫy tay với y, nhấc làn váy lên chạy tới bên y. Y đã cao lớn hơn rất nhiều, hơn hẳn ta một cái đầu, chỉ là nụ cười của y vẫn rạng rỡ như ánh nắng ban mai tươi sáng, vẫn hệt như trước đây. Nụ cười đó khiến cho người ta cảm thấy vui sướng chỉ muốn tươi cười đáp trả lại.

Với y, ta luôn cười rất thoải mái, hỏi y: "Hôm nay huynh lại chuẩn bị trò mới gì đây?"

Nhớ lại khi đó ta dạy Cố Khanh Hằng chơi trò ném bao cát, y chơi rất tệ. Nhưng sau khi trở về ngày nào cũng 'Chăm chỉ khổ luyện', thậm chí mỗi lần tới gặp ta, bao giờ cũng chuẩn bị trước cho ta một cách chơi bao cát mới. Càng ngày lại càng sáng tạo hơn.

Cố Khanh Hằng nhìn ta cười rất thần bí: "Hôm nay không chơi bao cát nữa, muội đi theo ta." Y nói xong liền đưa tay ra kéo ta, ta lại nhẹ nhàng tránh né bàn tay của y, cười nói: "Ta không muốn đi ngang hàng với huynh, ta muốn đi ở phía trước huynh!" Ta vừa dứt lời, cười khẽ một tiếng vòng qua trước người y, đi nhanh về phía trước.

Cố Khanh Hằng không buồn bực cũng không tức giận, tươi cười đi theo phía sau ta.

Ra khỏi cửa lớn của Tang phủ, lập tức có người tiến lên hỏi: "Thiếu gia bây giờ hồi phủ sao ạ?" Người này mặc trang phục chỉnh tề, ta nghĩ đó là hộ vệ do Cố đại nhân phái tới bảo vệ Cố Khanh Hằng.

Hồi bé ta thường trêu ghẹo hỏi y vì sao không tự mình học võ công, đỡ phải chịu cảnh lúc nào cũng có người lẽo đẽo đi theo ở phía sau, nếu là ta, nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu. Y chỉ cười, sau đó lắc đầu nói cho ta biết, thứ y không thích nhất chính là vung đao múa kiếm.

Vì thế, ta chọc ghẹo y, nói y giống hệt như con gái.

Y bị ta chọc ghẹo không nổi giận mà ngược dùng lời lẽ đường đường chính chính nói cho ta biết, một người có võ công không có nghĩa là lợi hại. Với đàn ông, không phải chỉ dựa vào điều này để phân chia kẻ mạnh người yếu .

Ta không phản bác, chỉ cười không đồng ý.

Cố Khanh Hằng phất tay lên: "Không về phủ."

"Rõ." Người kia kính cẩn vâng lời, lập tức đứng sang bên cạnh, chúng ta đi tới đâu, y cũng theo sát phía sau nhưng luôn giữ khoảng cách đúng mực.

Chúng ta đi thẳng vào trong chợ, bây giờ là lúc đông đúc, náo nhiệt nhất, trên đường người đi lại đông nghịt, một khung cảnh hết sức phồn hoa.

Mặc dù cha ta không ngăn cản ta ra khỏi Tang phủ, nhưng ta cũng chưa hề dạo phố bao giờ. Bởi vì ta có chuyện quan trọng hơn phải làm. Còn việc này, hãy để cho Thiên Phi và Thiên Lục làm đi. Mỗi khi không phải lên lớp nghe giảng bài, các nàng đều tranh thủ đi dạo phố.

Ta vẫn đang đi tới trước, lại thấy Cố Khanh Hằng dừng bước trước một quầy hàng.

"Khanh Hằng." Ta gọi nhưng y không đáp lại.

Ta có chút ngạc nhiên liền bước về phía y, chợt nhìn thấy y nhanh tay giấu đi thứ gì đó. Ta tò mò đưa mắt nhìn sang gian hàng nhỏ kia, chỉ thấy đang bày bán rất nhiều đồ vật rực rỡ muôn màu muôn sắc, bởi vậy ta cũng không biết rốt cuộc y giấu thứ gì.

Y cười híp mắt, cũng không chờ ta mở miệng hỏi, lập tức nói ngay: "Tam nhi, nhắm mắt lại."

Thấy ta không nhắm mắt, y lại nói: "Mau nhắm lại."

Ta nhẹ nhàng cười, chắn hẳn là y ưng ý cây trâm cài tóc đẹp đẹp nào đó, muốn tặng cho ta đây mà, bởi vậy ta cũng không cố ý trêu chọc y nữa mà ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại.

Ta chỉ cảm giác thấy những ngón tay thon dài của người thanh niên chạm vào rồi vuốt nhẹ trên trán ta, nhẹ nhàng vén lên một lọn tóc, đồng thời một vật gì đó trong tay của y cuốn theo những ngón tay kéo lọn tóc của ta lên tới đỉnh đầu. Sau đó, ta nghe thấy y cười khẽ: "Tam nhi của ta, rốt cuộc cũng đã trưởng thành rồi."

Ta giật nảy mình, ta biết rồi, ta biết rồi. Thứ mà Cố Khanh Hằng cài trên tóc ta chắc chắc không phải là một cây trâm cài tóc, mà nhất định là một cây lược gỗ. Việc y đang làm chính là lễ cập kê của một thiếu nữ.

Những thiếu nữ của thiên triều trước tuổi cập kê, đều để tóc mái che kín trán của mình lại, cho đến ngày làm cập kê sẽ dùng một cây lược gỗ vén mái tóc trước lên. Lúc đó mới được xem là đã trưởng thành.

Cập kê ( ): Lệ ngày xưa con gái mười lăm tuổi thì cài trâm, biểu thị thành niên. Vì thế con gái đến tuổi lấy chồng gọi là cập kê.

17. Q.1 - Chương 17: Suất Tuyển Tú Nữ (i)

Ta giơ tay lên, khẽ chạm vào cái trán trơn bóng của mình, lại nhìn người thiếu niên đang tươi cười dịu dàng trước mặt mình. Hóa ra, dù cho không ai nhớ rõ năm nay ta tròn mười lăm tuổi, vậy mà vẫn có Cố Khanh Hằng luôn để ý đến ta.

Y đưa tay lướt nhẹ qua cây lược gỗ trên đầu ta, lại nói nhỏ một câu: "Tốt quá rồi, Tam nhi đã trưởng thành rồi."

Ngay lúc ta muốn mở miệng thì đột nhiên thấy một đội quan binh cưỡi ngựa chạy qua, sau đó, người quan binh dẫn đầu nhanh chóng nhảy xuống ngựa. Cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong ngực một tờ giấy được xếp gọn gàng, mở rộng ra dán lên tường.

Một màu vàng sáng rực đập vào mắt ta, đó là cáo thị của hoàng đế.

Ngay lập tức, đám người đang đứng xung quanh chen lấn nhau xông lên, chỗ dán cáo thị bị vây lại chật như nêm cối. Ta cũng có chút tò mò, nhưng chưa kịp nhìn đã bị đám đông kia đẩy đi.

Nhưng lúc này, ta lại nghe thấy trong đám người có người hô lên: "Hoàng thượng tuyển tú nữ! Hoàng thượng tuyển tú nữ!"

Ta chỉ cảm thấy toàn thân run lên, kỳ tuyển tú nữ, rốt cuộc cũng đã tới rồi!

Ta chờ ba năm qua, chính là chờ đợi thời khắc này.

Phụng thể.

Mỗi lần nhớ tới chuyện này cả người ta lại không ngừng run rẩy.

Không phải vì ta sợ hãi mà đó là sự kích thích ột cuộc tranh đấu. Ta đấu với các nàng, cũng là đấu với số phận của chính mình.

Ta quay đầu lại hỏi Cố Khanh Hằng: "Hoàng thượng muốn tuyển tú nữ sao?" Y là con trai của đại học sĩ, không thể không biết tin tức này.

Cố Khanh Hằng đang bị đám người kia vây xung quanh nghe ta hỏi mới quay lại gật đầu: "Đúng vậy, hoàng thượng đăng cơ đã ba năm nhưng trong cung chỉ có mấy vị tần phi. Có khả năng kỳ tuyển tú nữ lần này sẽ phong hậu ."

"Phong hậu?" Ta thấp thỏm trong lòng hỏi y, "Chuyện Tang gia có Phụng thể, hoàng thượng có biết không?"

Cố Khanh Hằng di nhẹ ngón tay lên thái dương của ta, cười nói: "Muội lo lắng làm gì? Hoàng thượng đương nhiên là không biết, tin tức này đã sớm bị phong tỏa rồi. Nếu như chuyện này truyền tới tai hoàng thượng thì còn nói làm gì nữa?"

"Hoàng thượng không tin sao?"

Cố Khanh Hằng rốt cuộc cũng ngừng cười, nghiêm mặt nói: "Bất luận hoàng thượng tin hay không, đây cũng không phải là chuyện tốt."

Ta im lặng không nói gì nữa, nếu hoàng thượng không tin, như vậy Tang phủ sẽ phạm tội khi quân. Nhưng nếu hoàng thượng tin thì phía sau vốn dĩ có rất nhiều người rình rập ngôi vị hoàng hậu, liệu bọn họ có chịu cam tâm trở thành người đứng sau không?

Đám đông kia kéo lại xem càng ngày càng nhiều, đây cũng là chuyện bình thường mỗi khi có thông báo được dán lên, nhưng cáo thị của hoàng thượng lại là một chuyện hiếm gặp. Huống chi lần này lại thông báo tuyển tú nữ, một chuyện lớn như vậy.

Cố Khanh Hằng đưa tay ngăn đám đông bảo vệ cho ta, thấp giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Ta cảm thấy không yên lòng nhưng cũng khẽ gật đầu, chưa kịp chuẩn bị đã bị y nắm tay kéo đi.

Âm thanh ồn ào, nhốn nháo dần dần bị bỏ lại phía sau, chỉ là tâm tư của ta đã không thể bình yên trở lại.

"Tam nhi…"

"Khanh Hằng…"

Hai người cùng mở miệng một lúc khiến cho cả hai đều giật mình. Y cười: "Muội nói trước đi." Gương mặt của y chợt ửng hồng thoáng hiện qua sự xấu hổ, nụ cười của y ấm áp và trong trẻo khiến trái tim ta khẽ run lên.

Nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ tới khoảnh khắc này, ta thực sự không thể cười nổi. Nếu như khi đó, ta để cho Khanh Hằng mở miệng nói trước, liệu tất cả mọi chuyện có trở thành giống như bây giờ hay không?

Chỉ là trên đời này không có nếu như.

Ta chần chờ một hồi lâu, mới hạ quyết tâm hỏi: "Kỳ tuyển tú nữ lần này, có những yêu cầu gì?"

Cố Khanh Hằng không nghĩ tới chuyện đột nhiên ta lại hỏi như vậy, nụ cười trên mặt y cứng đờ lại, mở miệng một cách khó khăn: "Bởi vì đây là lần đầu tiên hoàng thượng tuyển tú nữ, đương nhiên yêu cầu đều phải là người của những gia đình danh giá quyền quý. Nếu không thì phải có người tiến cử."

Ta vội hỏi: "Ở Tang phủ của ta có suất nào không?" Ta hỏi câu này cũng như không, Tang phủ, đương nhiên là có suất tuyển tú nữ rồi. Thực ra ta muốn hỏi, Tang phủ, có mấy suất đăng tuyển.

Bàn tay đang nắm lấy tay của ta run lên bần bật, y đột nhiên ngoái đầu lại nhìn thẳng vào mắt ta. Người thông minh như Cố Khanh Hằng, chắn chắn đã đoán được điều ta thực sự muốn hỏi. Đôi môi mỏng của y khẽ run run nhưng lại nhanh chóng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên có hai suất đăng tuyển."

Y quả nhiên là người thấu hiểu ta, ta chỉ hỏi một nửa vấn đề nhưng y lại cho ta đáp án trọn vẹn. Nhưng nụ cười của y, liệu có phải vì cảm thấy may mắn khi Tang phủ chỉ có hai suất đăng tuyển hay không?

"Tam nhi, thực ra ta…"

"Có thể… Có thể thêm một suất nữa được không?" Y còn chưa nói hết câu đã bị ta vội vã cắt ngang.

Ta biết là Tang phủ chỉ có hai suất, tuyệt đối sẽ không đến lượt ta. Đây là cơ hội duy nhất của ta, cơ hội duy nhất .

18. Q.1 - Chương 18: Suất Tuyển Tú Nữ (ii)

Nếu như trước y chỉ suy đoán thì giây phút này này đã được khẳng định rõ ràng, không còn gì phải rào trước đón sau nữa.

Đúng vậy, ta muốn tham gia tuyển tú nữ, ta muốn tiến cung.

Ở Tang phủ, ta yên lặng ẩn mình suốt mười lăm năm, chỉ chờ cơ hội này để chứng minh một chuyện, đó là muốn đập tan lời tiên đoán về Phụng thể trong mắt cha ta!

Cố Khanh Hằng cuối cùng cũng lộ ra vẻ xúc động, chẳng qua là y không muốn thừa nhận chuyện này. Trên khuôn mặt vẫn là nụ cười như trước, giọng nói khẽ run run: "Muội muốn thêm suất đăng tuyển để làm gì?"

Ta cúi đầu, rút tay ra khỏi bàn tay y, nhẹ nhàng lui lại một bước, khóe miệng tươi cười. Giống hệt như lần đầu chúng ta gặp mặt ba năm trước đây, cười nói: "Huynh đã quên, ta là tam tiểu thư Tang phủ sao."

Cố Khanh Hằng lắc đầu.

Ta biết, y chưa giờ quên. Chỉ vì y đã từng nói với ta rằng, sau này sẽ luôn luôn ghi nhớ ta là tam tiểu thư của Tang phủ.

Ta lại nói: "Khanh Hằng, huynh có thể giúp ta một chút, nói với cha huynh tăng thêm một suất tuyển tú nữ nữa được không?"

Gió Bắc thổi tới từng cơn, cuốn theo bụi bặm trên mặt đất. Không khí bỗng trở nên khô lạnh mà cũng rất mơ hồ, ta chỉ nhìn thấy những hơi thở trắng xóa như sương sớm của y, từng vòng từng vòng một bao phủ trong không khí. Ta không biết khi đó Cố Khanh Hằng đã cắn răng nói chữ "Được" như thế nào.

Khi chúng ta quay trở lại Tang phủ, thật trùng hợp lại đụng phải Thiên Lục đang đi ngang qua hành lang trong phủ. Nàng ta đã trổ mã thành thiếu nữ rất xinh đẹp, nàng ta cũng đã được làm lễ trưởng thành rồi, mái tóc được cài lên bằng một chiếc lược rất đẹp. Ta bất giác đưa tay xoa trán của mình, không khỏi kinh ngạc mà bật cười. Thiên Phi lại giở giọng cười nhạo ta: "A, Tang Tử, không phải hồi bé ngươi rất xinh đẹp, nhìn rất vừa mắt sao? Tại sao bây giờ càng lớn lại càng khó nhìn vậy?"

Ta đang suy nghĩ, lại nghe Thiên Lục mở miệng: "Tang Tử, ngươi đã trở về rồi sao? A, Cố thiếu gia…"

Cố Khanh Hằng dường như đang thả hồn tận đẩu đâu, chợt nghe nàng ta mở miệng, mới cuống quít chào: "A, thì ra là nhị tiểu thư."

"Huynh bị bệnh sao? Sắc mặt huynh sao lại khó coi như vậy."

Nghe Thiên Lục nói thế, ta mới ngẩng đầu lên nhìn y. Cố Khanh Hằng lại khẽ xoay người, cười nói: "Có lẽ vậy. Ta về phủ trước, xin cáo từ."

Vừa nói xong y đã xoay người bước đi.

"Khanh Hằng!" Ta gọi y.

Cố Khanh Hằng dừng bước, chần chừ một lát nhưng cũng không hề quay đầu lại, chỉ nói: "Yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức."

Có lời này của y khiến ta cảm thấy yên lòng, ta biết, nếu y đã nói sẽ cố gắng hết sức thì nhất định sẽ giữ lời hứa. Ta từ từ nở nụ cười, khi ngoái đầu nhìn lại thì bắt gặp ngay ánh mắt kinh ngạc của Thiên Lục. Ta giơ tay lên chạm khẽ vào trán, cười nói: "Thế nào, nhìn có đẹp không?"

Nàng ta lặng người một lát mới nói được một câu: "Đẹp… Đẹp lắm."

"Thiên Lục! Thiên Lục!" Lúc này, giọng nói của Thiên Phi hối hả truyền đến từ phía sau. Nàng ta chắc hẳn đã nhìn thấy ta đứng ở đây nên càng lớn giọng hơn. "Muội còn đứng đó làm gì vậy! Cha bảo chúng ta mau đi thôi, nghe nói kỳ tuyển tú nữ sẽ nhanh chóng bắt đầu! Cố đại nhân đã tranh thủ đăng ký cho chúng ta hai suất rồi!"

Ta khẽ siết bàn tay lại, quả nhiên mọi chuyện không nằm ngoài dự đoán của ta.

Thiên Lục lúc này mới hoàn hồn lại khẽ nói: "Dạ, muội mới..."

"Ái chà, đừng nhiều lời nữa, đi nhanh lên!" Thiên Phi kéo tay nàng ta, liếc xéo ta, lạnh giọng, "Muội hãy nghĩ đến thân phận sau này của mình là gì, đừng đứng gần loại người đê tiện như vậy!"

"Tỷ, nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì nữa, đi mau." Thiên Phi kéo mạnh tay Thiên Lục lôi đi, cùng lúc đó cũng không quên ném cho ta một cái liếc mắt đầy khinh thường, khóe miệng không hề che giấu nụ cười châm biếm.

Ta cắn răng, ngăn cho cổ họng không kêu lên tiếng.

Niềm tin và sự kiên định trong lòng ta lại càng được củng cố thêm một lần nữa, ta nhất định phải vào cung.

Ta làm sao có thể thua các nàng được? Làm sao có thể!

Lúc xoay người lại mới phát hiện ra, mới vừa rồi bầu trời còn trong lành, êm đẹp là thế mà giờ đây đã ầm ầm đổ mưa. Nhưng hạt mưa thật lớn rơi xuống mang theo sự lạnh lẽo thê lương.

Ta trở về phòng tìm cây dù rồi vội vàng chạy ra ngoài cửa, đi về phía cuối con hẻm nhỏ trong thành.

Con đường này, ta đã đi qua vô số lần bởi vậy nó đã trở nên rất quen thuộc. Mỗi lần đi qua, trong lòng ta lúc nào cũng không ngừng tràn đầy sự hưng phấn. Nhưng lần này ta lại ôm tâm trạng thấp thỏm lo âu. Có lẽ, đây là lúc ta nên nói chuyện thẳng thắn...

19. Q.1 - Chương 19: Ta Muốn Tiến Cung

Lần này, người mở cửa cho ta là lão trụ trì của ngôi chùa.

Lão trụ trì chấp hai tay tạo thành hình chữ thập cúi người chào ta rồi mời ta bước vào: "A di đà phật, thì ra là Tử cô nương tới."

Bọn họ không biết ta là người của Tang phủ, chỉ nghe Tô Mộ Hàn gọi ta "Tử nhi", vì thế cũng gọi ta là "Tử cô nương" .

Ta nhìn vị tăng nhân cười gật đầu, hỏi ông: "Tiên sinh có ở nhà không?"

"Có." Trụ trì gật đầu.

Mỗi lần đến đây ta đều hỏi như vậy. Cho dù người ra mở cửa là lão trụ trì hay là vị tăng nhân trẻ kia. Sau đó ta sẽ lập tức bật cười, tự lắc đầu. Ba năm qua, dường như ta chưa bao giờ thấy Tô Mộ Hàn đi ra ngoài. Hình như tiên sinh của ta chưa bao giờ bước ra khỏi cửa.

Cánh cửa khẽ hé mở.

Nhưng ta không đẩy mạnh cánh cửa kia mà chỉ đứng trước cửa, kêu: "Tiên sinh?"

Bên trong truyền đến những tiếng động nhỏ, sau đó là giọng nói lành lạnh không chút thay đổi của Tô Mộ Hàn: "Vào đi."

Nghe vậy, ta mới đưa tay đẩy cửa, cẩn thận dựng cây dù ở ngay cửa. Ta bước vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vẫn cách một bức màn như từ trước đến giờ, ta nhìn thấy bóng dáng một nam tử yếu ớt nằm

trên chiếc giường nhỏ, trầm giọng ho khẽ một tiếng: "Mưa còn chưa dứt, sao không đợi mưa tạnh rồi hẵng đến?"

Ta cắn răng, rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Tiên sinh có biết, hoàng thượng muốn tuyển tú nữ ?"

Tô Mộ Hàn không nói lời nào bởi ta biết y đang chờ ta nói.

Ta bước lên phía trước vài bước, vẫn duy trì khoảng cách nhất định với tấm màn kia như từ trước tới giờ, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Ta ở Tang phủ, chưa bao giờ được người khác chú ý. Ta là con gái của một tỳ thiếp, từ nhỏ đã bị kẻ khác coi thường, thân phận thấp hèn, từ nhỏ đã bị coi như một thứ bỏ đi. Nhưng mà, ta không cam lòng chấp nhận như thế. Ba năm trước, có một người tự xưng là thần toán đến quý phủ, ông ta đã tiên đoán một cách chắc chắn trong Tang phủ có ẩn giấu Phụng thể. Chỉ vì một câu nói của ông ta, mà hai tỷ tỷ của ta có thể một bước lên mây, còn ta… Chỉ có thể rơi vào kết cục rước lấy bi thương đầy người."

Ta khẽ cắn môi: "Đêm đó, ta vốn muốn bỏ trốn khỏi Tang phủ. Nếu không phải gặp được tiên sinh, có lẽ ta thực sự sẽ không bao giờ quay trở về."

Ta chưa bao giờ đề cập những lời này ở trước mặt Tô Mộ Hàn.

Về thân thế của ta, về lời đồn đại liên quan đến Phụng thể ở Tang phủ.

Tô Mộ Hàn chỉ yên lặng nghe ta nói hết, bình thản nói: "Vì thế…"

"Ta muốn tiến cung." Từng câu từng chữ ta thốt ra vô cùng kiên định.

"Khụ khụ." Y vòng tay ôm ngang ngực ho một trận, rồi cố gắng đứng dậy, cười, "Người ta thường nói cửa vào thâm cung sâu tựa đáy biển, nhiều người e sợ tránh còn không kịp, nhưng ngươi có lẽ đã thật sự thông suốt rồi." Trong lời nói của y, không hề đề cập đến chuyện Phụng thể, ta thực sự không biết ý của y là gì.

"Tiên sinh…"

Ta mở miệng định nói tiếp, lại thấy y giơ tay lên ngăn lại. Ta ngoan ngoãn im lặng, chỉ nghe y nói: "Bất chấp mưa gió chạy đến đây, thì ra là vì việc này. Tử nhi, nếu hôm nay ta muốn ngươi quên đi thù hận, quên đi chuyện vào cung, ngươi có bằng lòng không?"

Ta không khỏi kinh ngạc, vội nói: "Trong lòng ta không có thù hận." Ta chỉ là không cam lòng, ta không hề mang thù hận.

"A." Tô Mộ Hàn khẽ cười, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, mở miệng nói, "Thực sự không có thù hận sao?"

Ta đang định tiếp lời thì y lại nói: "Trên đời này có một số người, phải dựa vào thù hận mới có thể tiếp tục sống được. Có lẽ sau này, ngươi sẽ từ từ phát hiện ra."

Ta chỉ lắc đầu, không biết ý của Tô Mộ Hàn là gì, y đã hỏi: "Khi nào vào cung?"

Thì ra, Tô Mộ Hàn cho rằng hôm nay ta tới đây để nói lời từ biệt với y sao? Ta vội vàng bước lên nửa bước, mở miệng nói: "Tiên sinh có điều người không biết, Tang phủ chỉ có hai suất đăng tuyển."

Ta nói như thế chắc chắn Tô Mộ Hàn sẽ hiểu. Chỉ có hai suất đăng tuyển tú nữ chắc chắn sẽ không đến lượt ta.

Quả nhiên, y quay đầu lại hỏi ta: "A? Vậy ngươi định làm thế nào?"

Khóe miệng ta khẽ mỉm cười, quả nhiên không hổ danh là sư phụ của ta, y đã biết ta sẽ nhúng tay làm một số chuyện. Ta gật đầu "Ta đã nhờ công tử của đại học sĩ, nhờ y giành cho ta một suất đăng tuyển. Tiên sinh nghĩ sao?"

Y không trả lời mà hỏi ngược lại: "Đó có phải người bạn rất thân của ngươi - Cố Khanh Hằng?"

Ta không hiểu vì sao đột nhiên Tô Mộ Hàn lại hỏi vậy, đành phải đáp: "Đúng là huynh ấy."

Tô Mộ Hàn che miệng ho khan một tiếng, khẽ nói: "Suất đăng tuyển tú nữ muốn nói thêm là có thể thêm được sao? Huống chi, ta thấy Cố Khanh Hằng chưa chắc…"

20. Q.1 - Chương 20: Tự Học Chữ Nhẫn

Thấy Tô Mộ Hàn không nói tiếp, ta không nhịn được vội hỏi: "Chưa chắc cái gì?" Nếu y muốn nói Cố Khanh Hằng sẽ không giúp ta, đương nhiên ta sẽ không tin .

Bởi vì hai người đó, một người là sư phụ một tay dạy dỗ ta, ba năm qua, ta đều tin tưởng không chút nghi ngờ mỗi câu nói của Tô Mộ Hàn. Còn một người lại là Cố Khanh Hằng, là người yêu thương, quan tâm ta nhất, đối với y, ta cũng tuyệt đối tin tưởng.

Tô Mộ Hàn xoay người đi, thấp giọng nói: "Như vậy cũng được."

Ta vội hỏi: "Vậy ta có thể xóa nước thuốc trên mặt đi hay không?" Khi đó Tô Mộ Hàn muốn ta che giấu dung nhan thật của mình, bởi vì theo như y nói bộc lộ tài năng hơn người cũng không phải là chuyện tốt, ta đã nghe theo. Nhưng bây giờ, nếu ta tham gia tuyển tú nữ, đương nhiên phải đem dung nhan hoàn mỹ nhất của mình bộc lộ ra mới đúng chứ.

Không ngờ Tô Mộ Hàn lại lắc đầu: "Không thể được, chưa đến lúc."

"Nhưng nếu ta vẫn để khuôn mặt bình thường như thế này, thì làm sao có thể thu hút được ánh mắt của hoàng thượng?" Nếu như lời nói trước kia của Tô Mộ Hàn rất hợp tình hợp lý thì những lời nói hiện tại ta lại không hiểu.

Hắn quay sang nhìn ta, tuy chỉ cách một tấm màn, nhưng dường như ta nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt sắc bén kia. Chỉ cảm thấy trên người ta xuất hiện từng cơn lạnh run, hai bàn tay tự động nắm chặt vào nhau, ta không biết mình đã nói sai chỗ nào.

Nhưng những lời nói của Tô Mộ Hàn lại không ẩn chứa sự tức giận, y chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu làm như vậy, chỉ sợ ngươi chưa nhìn thấy mặt hoàng thượng, đã thua hoàn toàn rồi. Tử nhi, ta chỉ muốn nói với ngươi, có những tiết mục cần phải hạ màn cuối cùng."

Lời của Tô Mộ Hàn hoàn toàn giống những lời chỉ dạy thường ngày. Nhưng lại làm tâm tư ta trở nên lo lắng không yên.

Ta quay đầu lại, nhìn thấy một chậu nước trong đặt trên cái bục hình tam giác ở góc phòng, liền bước nhanh qua bên đó, cúi mặt xuống ngâm vào trong nước. Bây giờ đang là tháng mười, thời tiết rất lạnh, vừa chạm vào nước ta không chịu nổi sợ run cả người, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng rửa sạch hoàn toàn nước thuốc trên mặt.

Dùng nước thuốc để che giấu dung nhan, không có nghĩa sẽ làm mất đi hoàn toàn dung mạo trước kia của ta. Chỉ là, che đi nét quyến rũ ở hai hàng lông mày và nét tao nhã của hai má lúm đồng tiền trên má.

Sau khi rửa sạch nước thuốc trên mặt ta dùng ống tay áo lau hết những giọt nước đọng lại, ta ngoái đầu nhìn lại tươi cười: "Tiên sinh, ta có thực sự xinh đẹp không?"

Tô Mộ Hàn khẽ "Ừ" một tiếng, rồi nói: "Đẹp lắm."

Tiên sinh của ta vốn không nhìn thấy rõ mặt ta, nhưng ta vẫn nở nụ cười như trước. Lời của y từ trước tới giờ ta luôn luôn tin tưởng tuyệt đối.

"Nếu như..." Tô Mộ Hàn cúi xuống, ho khan vài tiếng mới nói, "Nếu như suất tuyển tú nữ không tăng, ngươi cũng đừng nhụt chí. Thực ra muốn tiến cung, cũng không nhất định phải dùng thân phận tú nữ. Tử nhi, ngươi đã ẩn mình nhẫn nhịn mười lăm năm nay, lúc này lại càng không được rối loạn khi chỉ mới vừa bước vào giai đoạn đầu."

Lời của Tô Mộ Hàn giống như một gáo nước lạnh xối lên đầu ta!

Không nhất định phải dùng thân phận tú nữ sao?

Ta chậm rãi cười, Tô Mộ Hàn quả nhiên là Tô Mộ Hàn. Nhưng những lời này đột nhiên lại làm ta choáng váng.

"Khụ khụ ——" hắn đột nhiên ho khan từng trận, cả người như không chịu nổi lui lại một bước, ngồi xuống chiếc giường nhỏ. Hắn đưa tay lên che ngực, cúi gập người xuống.

"Tiên sinh!" Ta đưa tay kéo lấy tấm màn, nhưng bước chân chợt ngừng lại.

Ba năm qua, mỗi lần Tô Mộ Hàn không ngừng ho khan, ta chỉ có thể đứng như vậy. Không cần nói ra nhưng tấm màn này giống như một bức tường ngăn cách vô hình đã thâm nhập vào tận xương tủy của ta. Ta cũng không biết, nếu như có một ngày, ta thực sự bước qua bức màn này, ta với Tô Mộ Hàn sẽ trở nên như thế nào?

"Tiên sinh…" Ta lo lắng gọi hắn.

Một lúc lâu sau, hắn mới thở hổn hển nói: "Không có gì đáng ngại."

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ y lại nói "Nhiều năm như vậy sớm đã quen rồi." Nên ta vội vàng nói: "Nếu có một ngày, Tử nhi có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, ta nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất đến trị bệnh cho tiên sinh!"

Tô Mộ Hàn chỉ khẽ cười, giọng khàn khàn gọi ta: "Tử nhi." Y chỉ gọi tên của ta, nhưng không nói gì nữa.

Đằng sau bức màn kia, ta nhìn thấy Tô Mộ Hàn nghiêng người nằm xuống. Một lúc sau cũng không thấy y nói thêm lời nào.

"Tiên sinh?" Ta thử gọi y, trong lòng chỉ sợ y thấy khó chịu nên không nói chuyện được.

Tô Mộ Hàn vẫn không trả lời ta.

Ta vô cùng sốt ruột nhưng không dám đi vào.

Đúng lúc ta rơi vào thế khó xử chẳng biết phải làm sao bỗng nhiên nghe thấy Tô Mộ Hàn nói: "Ta rất mệt mỏi, ngươi trở về đi."

Ta ngơ ngẩn cả người thì y lại nói: "Vẫn bôi thuốc nước như cũ. Phải nhớ kỹ, học chữ nhẫn là một nghệ thuật."

Nhẫn…

Phải rất lâu sau này, ta mới hiểu được một chữ này.

Ta khẽ gật đầu, nhẹ nhàng bước chân ra ngoài.

21. Q.1 - Chương 21: Nàng Nói Tặng Cho Ta

Lúc trở về Tang phủ, mưa đã tạnh hẳn.

Khi đi qua sân, nhìn thấy cha từ thư phòng đi ra, xa xa ông thấy ta liền gọi: "Tang Tử!"

Ta đứng lại, cúi mặt xuống nói: "Cha, tìm con có chuyện gì ạ?"

Dường như cha ta đang rất vui, ông cười nói: "Hai tỷ tỷ của ngươi sẽ sớm vào cung thôi, ngươi cũng nên suy nghĩ đến việc hôn sự với Cố thiếu gia đi."

Ta bị chấn động mạnh, hỏi: "Khanh… À không, Cố thiếu gia đã nói gì sao?"

Cha ta ngơ ngẩn, một lát sau ông mới lắc đầu: "Chưa." Lúc ông nói lời này, trong giọng nói đượm sự thất vọng lẫn muộn phiền vô hạn.

Nghe vậy, ta mới thấy yên lòng. Ta miễn cưỡng gật gật đầu, chỉ là ta muốn biết, nếu ông ấy hay tin danh sách tú nữ được tiến cung của Tang phủ đột nhiên tăng thêm một người không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Cha liếc nhìn ta, để lại một câu: "Phải cố gắng hòa nhã với Cố thiếu gia." Sau đó phất tay áo rời đi.

Ta cứ đứng đó cười lạnh không dứt, ông ta cho rằng ta vẫn là Tang Tử không có bất kỳ một thứ gì của ngày xưa sao?

Sắc trời âm u, không khí bên ngoài càng trở nên lạnh lẽo. Ta hít một hơi, xoay người trở về phòng. Lúc đi ngang qua gian phòng của Thiên Phi, ta mơ hồ nghe thấy ở bụi cây trước sân truyền đến một âm thanh cực nhỏ. Vì hiếu kỳ, ta rón rén bước nhẹ qua đó thì nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau thật chặt, vừa nhìn thấy cảnh ấy ta đã đỏ mặt tía tai.

Dù ta chưa từng trải đời, nhưng cũng biết họ đang làm gì.

Đang định mở miệng hỏi thì ta lại thấy rõ mặt người con gái kia, chẳng phải đó là Ngọc Nhi – a hoàn của Thiên Phi sao. Mà tên con trai kia, ta lại không nhớ được tên, nhưng cũng biết là gia đinh của quý phủ.

Ngọc Nhi vừa nói vừa khóc nức nở: "Làm sao bây giờ, tiểu thư muốn vào cung, chúng ta sau này…."

"Cái đó… Có thể van xin tiểu thư không mang theo nàng tiến cung hay không?"

"Huhu, tiểu thư nhất định sẽ không đồng ý đâu!"

…

Ta khẽ hừ một tiếng rồi bỏ đi, với tính cách của Thiên Phi, đương nhiên là sẽ không chấp nhận. Ngọc Nhi là a hoàn đã theo nàng ta từ nhỏ, nàng ta làm sao có thể không mang theo khi tiến cung cơ chứ? Đột nhiên ta nhớ lại lời Tô Mộ Hàn đã nói, hóa ra cũng có người thật sự không muốn tiến cung!

Lúc ăn cơm tối, Thiên Phi cười toe toét, cứ y như nàng ta đã là Hoàng Hậu rồi ấy Cha ta và phu nhân rất hài lòng, tất cả các món ăn trên bàn, đều là những món mà Thiên Phi và Thiên Lục thích ăn.

Chỉ là Thiên Lục, dường như đây là lần đầu tiên nàng ta không nói lời nào, chỉ cúi đầu ăn thức ăn trong bát.

Ta không thích dáng vẻ đắc ý hài lòng của bọn họ nên chỉ ăn một ít rồi mượn cớ vội vã rời khỏi bàn ăn. Cha ta cũng không nói gì, ta nghĩ bọn họ đều đang trông chờ ta mau mau rời khỏi nơi này, chỉ như vậy, mới không có ai gây trở ngại cho cả nhà bọn họ chia sẻ cái tin vui động trời kia.

Ta một thân một mình đi trên đường, đột nhiên phía sau có người gọi ta: "Tang Tử!"

Ngoái đầu nhìn lại thì thấy đó là Thiên Lục. Nàng đứng xa xa, ánh đèn mờ ảo chiếu sáng vào trên người của nàng ta, thân ảnh nhàn nhạt. Thấy ta đã dừng bước, nàng ta liền tiến lên phía trước. Lúc này ta mới phát hiện, chỉ có một mình nàng ta, Cúc Vận cũng không đi theo.

Ta không khỏi cau mày hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thiên Lục thấp giọng nói: "Việc hoàng thượng tuyển tú muội cũng biết, Tang gia có hai tên trong danh sách được tiến cung."

"Không phải là tỷ và đại tỷ sao?" Ta không đủ kiên nhẫn mà cắt ngang lời của nàng.

Nàng ta khẽ giật mình, giống như hạ quyết tâm thật lớn, ngước mắt hỏi: "Nếu như… Nếu như ta đem cơ hội của ta tặng uội, muội có nhận không?"

"Không cần." Ta không chút suy nghĩ, lập tức cự tuyệt "món quà" của nàng ta.

"Muội không muốn tiến cung sao?" Nàng ta lại không cam lòng hỏi lại.

"Không muốn." Ta lạnh lùng nói.

"Vậy…." Giọng nói của nàng ta nhỏ dần, đầu cũng cúi xuống. Ta không nhìn thấy thần sắc của nàng, trong lòng ta thầm nghĩ không biết nàng ta có ý gì? Hay là, nàng ta muốn moi thêm tin tức gì ở ta?

Ta liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người bỏ đi. Cho dù ta nghĩ gì cũng không cho nàng ta biết được. Ta làm sao có thể biết được, ở sau lưng ta, các nàng ấy có tính kế gì không?

22. Q.1 - Chương 22: Không Nên Cám Ơn Huynh

Khi Cố Khanh Hằng lại đến Tang phủ đã là ba ngày sau, cách thời hạn tuyển tú chỉ còn có hai ngày.

Vẻ mặt y mệt mỏi, giọng nói cũng thể hiện rõ sự mệt mỏi: "Tam nhi, xin lỗi, huynh…" Bỗng nhiên y cúi đầu, dù không nói tiếp, ta vẫn đoán được câu nói tiếp theo là gì.

Có lẽ là vì Tô Mộ Hàn đã nói Cố Khanh Hằng sẽ không đáp ứng được nguyện vọng của ta, cho nên trong lòng ta cũng không thất vọng lắm. Ta chỉ biết một điều, chắc chắn là y đã rất cố gắng. Đều do ta nghĩ quá đơn giản, tuyển tú nào phải trò đùa. Không thể chỉ vì một câu nói của ta mà có thể thay đổi danh sách đã được xác định.

Ta nhìn y mỉm cười, lắc đầu nói: "Không sao, không cần xin lỗi muội."

Vẻ mặt trắng bệch của Cố Khanh Hằng đột nhiên ửng đỏ, y vui vẻ nói: "Muội không muốn tiến cung nữa, đúng không?" Ngón tay thon dài của y cuốn lấy tay ta, đáy mắt sáng hẳn lên.

Ta giật mình, một lát sau mới nhẹ nhàng rút tay ra khỏi lòng bàn tay y. Ta xoay người, không biết nên đối mặt với y như thế nào.

Y vội vàng bước đến trước mặt ta, đỡ lấy vai ta, cau mày nói: "Tam nhi, huynh biết, huynh biết tất cả. Huynh biết người con gái kiêu ngạo như muội sẽ không bằng lòng làm thiếp cho huynh. Huynh hứa với muội, rồi sẽ có một ngày, Cố Khanh Hằng huynh sẽ dùng kiệu hoa tám người khiêng đường đường chính chính rước muội vào cửa Cố phủ. Chỉ cưới một mình muội, có được không?"

Lời nói của y như một dòng suối ấm áp, sưởi ấm giá lạnh đầu đông.

Y cười, nụ cười của y giống như một vệt sáng lấp lánh, xóa tan sự do dự ngập ngừng.

Mà ta, ngây người.

Đây là Cố Khanh Hằng, Cố Khanh Hằng mà ta đã quen biết ba năm nay.

Trái tim kinh hoàng, run lên từng đợt. Hơi thở của ta có chút gấp gáp nhìn người con trai trước mặt, hóa ra tất cả những gì ta muốn làm y đều biết. Y biết ta không cam tâm, y hiểu ta là người kiêu ngạo, y biết ta đã nhẫn nhịn nhiều năm.

Thế nhưng, cưới ta làm chính thiếp.

Y thật sự có thể làm được sao?

Cho dù y làm được, thân phận phu nhân Cố thiếu gia này, ta thật sự đảm đương nổi sao?

Khẽ lắc đầu: "Không, Khanh Hằng, lần này huynh hãy buông tay để muội đi làm việc mà muội muốn làm." Ta không phải là người con gái cần người khác bảo vệ, cho đến bây giờ cũng không phải.

Y nghiến răng nói: "Tam nhi, có thể hay không…."

"Không thể!" Ta lạnh lùng cắt ngang lời y.

Ta nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong con ngươi của y dần dần biến mất, ta khẽ nhắm mắt lại, sợ bản thân mềm lòng. Cố Khanh Hằng là một người con trai xuất chúng, cần phải có một người con gái tốt hơn ta để làm bạn. Mà ta, lại quá vẩn đục.

Y từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm chặt tay ta, lui lại mấy bước, lưng dựa vào cột nhà trên hành lang, cúi đầu cười.

Ta muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Rốt cuộc, y lại nói: "Huynh…. Sẽ lại tìm biện pháp giúp muội." Nói xong, y xoay người như muốn chạy đi.

"Khanh Hằng!" Ta vội vàng gọi tên y, nhìn thấy thân thể y run lên, ta thấp giọng nói: "Không cần, muội biết huynh đã cố gắng hết sức, cám ơn huynh."

Y quay đầu lại, ánh sáng mặt trời chiếu vào hai má y, nhuộm lên một vẻ u buồn như có như không.

Ta với y đứng đối mặt nhau, giống như gần trong gang tấc mà xa cách biển trời.

Y nhìn thẳng vào ta, rất lâu rất lâu…

Dần dần, y che dấu nỗi cô đơn, thay vào đó là một nụ cười thuần khiết: "Lúc trước huynh đã từng nói, chỉ cần muội muốn, huynh sẽ uội. Hiện tại, cũng thế."

Vẫn là lời hứa nuông chiều ta như ngày trước, thế nhưng vì sao, khi ta nghe được lại có cảm giác muốn khóc?

Y tiến lên phía trước, giơ tay lên khẽ vuốt mặt của ta. Y vuốt ve cẩn thận từng li từng tí như vuốt ve món đồ sứ quý giá, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Giống như mạnh tay một chút, sẽ làm nát chúng.

"Khanh Hằng…"

"Không cần nói gì hết." Y ngăn cản lời nói của ta xong, chán nản cười: "Không nên nói lời cám ơn với huynh, đừng bao giờ nói."

"Thiếu gia! Thiếu gia!" Phía sau y, ta thấy tên gia nô đi theo vội vã chạy đến, thở hổn hển: "Thiếu gia, lão gia đang tìm người hồi phủ gấp đó!"

Hoàng hôn ngày đó, lúc Cố Khanh Hằng rời đi, ta chỉ thấy vầng trán y hiện rõ nét cô đơn. Ánh mặt trời về chiều, màu sắc cũng u ám, còn lại chỉ có sự mờ nhạt.

Phía sau ta vang lên tiếng động khe khẽ, ta bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một người con gái với vẻ mặt thuần khiết.

23. Q.1 - Chương 23: Cuối Cùng Vẫn Thiếu Kiên Nhẫn

Edit : nhutphonglin

"Nhị tỷ." Ta cúi đầu gọi nàng.

Lúc này, Thiên Lục mới tiến lên, quay đầu liếc nhìn về hướng Cố Khanh Hằng đã rời đi, tiếp đó nói: "Tấm lòng Cố thiếu gia chân thành đến vậy mà muội cũng không cần sao? Tang Tử." Nàng nhìn ta nói tiếp: "Muội rốt cuộc đang muốn điều gì?"

Đây là lần đầu tiên, ta trông thấy Thiên Lục thiếu kiên nhẫn như vậy.

Hóa ra ở Tang phủ, biết được cách che giấu tâm tư của mình, biết được cách sống nhẫn nhịn như thế nào cũng không phải chỉ có mình ta.

Mà ta, khẽ nở nụ cười.

Mở miệng, gằn từng chữ: "Muội muốn cái gì, sau này chắc chắn tỷ sẽ biết." Nói xong, cũng không để ý đến nàng ta, đi lướt qua người nàng.

Cũng trong nháy mắt đó, ta nhìn thấy được sự phẫn nộ trong ánh mắt nàng ta. Cũng giống như tia sáng kinh động vụt qua, rất nhanh liền biến mất. Ta hừ nhẹ một tiếng, cũng không rảnh mà để ý đến.

Tô Mộ Hàn nói đúng, vẻ bề ngoài vô hại, bên trong cũng có thể là hung cầm mãnh thú. Chỉ là ta không nghĩ ra, nếu đã giả trang lâu như vậy, vì sao hôm nay, nàng lại không nhịn được?

Thiên Lục cũng không gọi ta, cũng không động đậy.

Nắm chặt chiếc khăn trong tay, ta rảo bước nhanh hơn.

Đêm lạnh như nước.

Ta lẳng lặng đứng bên cửa sổ, dưới ánh trăng sáng tỏ, mây mỏng như sương. Trong không khí lan tỏa một luồng khí lạnh, lượn lờ như khói. Ngoài cửa sổ, chiếc lá xanh tươi vẫn còn đọng lại hơi lạnh, trong lúc vô tình, đột nhiên rơi xuống.

Ta nhớ đến Tô Mộ Hàn đã nói, nhớ đến lời nói của Ngọc Nhi và nam tử kia, bỗng nhiên, lại có chủ ý.

Xoay người bước ra khỏi phòng, ta đi thẳng đến chỗ ở của bọn gia nhân trong phủ.

Đêm còn chưa khuya, trong phòng của Ngọc Nhi lại không có đèn sáng. Ta cảm thấy có chút lạ kỳ, xoay người lại đưa mắt nhìn khắp nơi, không thấy một ai, ta mới đi đến gần gian phòng kia.

Loáng thoáng từ trong phòng, ta nghe được tiếng rên rỉ nũng nịu của người con gái truyền ra, cùng với tiếng thở dốc ồm ồm. Ta chỉ cảm thấy trái tim ta đập thật nhanh. Âm thầm cắn chặt hàm răng. Ngọc Nhi này cũng quá to gan lớn mật, trong quý phủ, gia đình tư thông sẽ bị phạt, bọn họ còn dám….

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi, không biết phải làm sao cho tốt thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng thở bên trong nhỏ dần, sau đó giọng nói người đàn ông truyền đến: "Chờ một chút, hình như bên ngoài có người? Vừa nghe tiếng nói, ta đã nghe thấy âm thanh xoay người bước xuống giường.

Ta lùi một bước, nghĩ ngợi, lại đứng lại.

Trong lòng ta biết cửa đã khóa trái, ta hít một hơi thật sâu, giơ tay lên gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

"Là ai?" Giọng nói của Ngọc Nhi mang theo sự run rẩy.

Trong phòng, lại không có tiếng của người đàn ông vang lên nữa, chỉ còn lại tiếng va chạm. Ta cười lạnh một tiếng trong lòng, bây giờ mới biết sợ sao?

Ta nói: "Tang Tử."

Người ở bên trong hoảng sợ kêu lên một tiếng, sau đó lại ấp úng nói: "Tam… Tam tiểu thư, đã trễ thế này, người có việc…."

"Có chuyện tìm ngươi." Ta ngắt ngang lời của nàng, lại bổ sung thêm một câu: "Hiện tại không có ai, ngươi mở cửa nhanh một chút đi." Tâm trạng hơi căng thẳng, nếu ta đi vào, bọn họ có thể vì bảo vệ bản thân mà giết người diệt khẩu hay không?

Nhưng mà, ta muốn đánh cược một lần.

Một lúc sau, Ngọc Nhi mới mở cửa. Vốn dĩ, nàng ta không hề tôn kính ta chút nào. Chỉ là tối nay, trong lòng nàng ta có quỷ, có chút hoảng sợ đối với ta.

Ta không nhìn nàng ta, đi thẳng vào trong.

"Tam tiểu thư!" Nàng muốn ngăn cản ta, lại bị ta nhanh chân bước vào cửa trước.

Quả nhiên là đã trốn rồi.

Như vậy, ta cũng sẽ không nói ra làm gì.

Bảo nàng đóng cửa, ta tùy ý ngồi xuống, ngước mắt nhìn nàng một cái. Nàng dường như lại càng hoảng sợ, cuống quýt cúi thấp đầu, hai tay đan chặt vào nhau.

Ta cũng không muốn quanh co lòng vòng, mở miệng nói thẳng: "Ngươi không muốn theo đại tiểu thư tiến cung phải không?"

Nàng "A" một tiếng, vội hỏi: "Tam tiểu thư, làm sao người biết được?"

Ta không đáp, chỉ hỏi: "Có phải hay không?"

Nàng trầm mặc một lát, nhưng vẫn muốn che giấu: "Cái đó… Làm sao có chuyện đó được? Nô tỳ là a hoàn của tiểu thư, đương nhiên là sẽ vào cung cùng tiểu thư rồi."

Ta cười lạnh một tiếng, đứng dậy nói: “Vậy thôi quên đi, vốn ta còn định giúp ngươi tìm cách không phải vào cung.”

Trong lúc ta đứng lên, nàng còn đang đấu tranh tư tưởng một lát. Không kiềm nén được mà liếc mắt nhìn qua tủ quần áo, sau đó bước ra khỏi cửa.

“Tam tiểu thư, người… Người chờ một chút!”

Cuối cùng, nàng cũng không nhịn được nữa.

24. Q.1 - Chương 24: Làm Thiếp Ta Cũng Không Cho Phép

Edit : BW_mylove_SG

Ta xoay người nhìn về phía nàng ta, cười nói: “Thế nào, ngươi thay đổi ý định sao?”

“Nô tỳ…” Ngọc Nhi cúi thấp đầu, bỗng nhiên quỳ xuống nói, “Cầu xin tam tiểu thư giúp nô tỳ nghĩ biện pháp để không phải vào cung, nô tỳ nhất định vô cùng cảm kích!”

Tâm trạng đang căng thẳng rốt cuộc cũng dần dần thả lỏng, thật ra như thế càng làm mọi việc dễ dàng hơn.

Ta xoay người lại, ngồi xuống, thấp giọng: “Biện pháp không phải là không có, nhưng không biết ngươi có bằng lòng nghe ta hay không.”

Nghe ta nói như thế, nàng ta lập tức ngẩng đầu lên: “Nô tỳ bằng lòng!”

“Tốt lắm, từ nay trở đi chính là ngày tiến cung.” Ta liếc mắt nhìn Ngọc Nhi, vẫy tay ý bảo nàng ta tới gần, cúi thấp người xuống thì thầm bên tai nàng ta. Hai tròng mắt của Ngọc Nhi càng ngày càng mở to hơn, một lát sau, mới run run nói: “Tam tiểu thư, việc này… Việc này…”

Ta không để ý tới phản ứng của nàng ta, đứng dậy đi thẳng ra cửa, khi bàn tay chạm đến then cửa, ta khẽ nghiêng mặt, mở miệng: “Dù sao cũng còn hai ngày nữa, từ từ làm cũng được, không cần phải nóng lòng như vậy!” Lúc nói những lời này, ta cố ý liếc mắt nhìn tủ quần áo ở bên cạnh, ta nghĩ dù cho Ngọc Nhi ngu ngốc tới mức nào cũng biết vì sao ta làm như thế.

Ngọc Nhi há hốc miệng, không thốt lên được lời nào. Bàn tay của nàng ta tự động đưa lên theo phản xạ tự nhiên, chỉnh sửa quần áo của mình. Ta khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, chưa mở mắt đã nghe thấy âm thanh ầm ĩ ở bên ngoài, ta bước ra cửa mới biết, thì ra cha ta đang kêu người kiểm tra lại vật dụng chuẩn bị cho Thiên Phi và Thiên Lục vào cung. Ta không đi ra tiền sảnh mà mở cửa sổ, ngồi ở trước bàn trà.

Nhìn chiếc bàn trà trống rỗng, trên gương mặt ta thoáng nở nụ cười nhàn nhạt.

Người trong Tang phủ, không một ai biết rằng ta đã không còn là Tang Tử của ba năm trước đây nữa. Bọn họ cũng không ai ngờ được cô bé một chữ bẻ đôi cũng không biết trước đây bây giờ đã trở thành một người kinh luân đầy mình.

Tô Mộ Hàn nói, nếu ta đã bị cha ta không thừa nhận và vùi lấp trong mười hai năm, vậy thì không cần bận tâm nhiều đến khoảng thời gian mấy năm này.

Ta đưa đầu ngón tay chạm vào bồn nước bên cạnh chậu hoa thủy tiên, rồi giơ tay lên, viết xuống hai chữ “Tang Tử” trên mặt bàn thật rõ ràng. Nét bút tựa như tranh vẽ hoàn toàn khác xa ba năm trước đây.

Nét chữ xinh đẹp, bút pháp sắc bén.

Ta ngồi nhìn rồi khẽ cười đến ngây ngốc.

“Khụ.”

Không biết là ai ho nhẹ một tiếng làm ta giật mình, vội vàng đưa tay xóa hết chữ viết trên mặt bàn đi. Ta xoay người mở cửa, nhìn thấy người đến lại là Cố đại nhân.

Ông ta khoác trên người quan phục đẹp đẽ và cao quý đứng trước cửa phòng ta, ánh mắt ông ta nhìn thẳng vào mặt ta, đột nhiên biến thành mũi kiếm sắc nhọn, lạnh lẽo như băng giá, ta thấy trong lòng run lên chưa kịp làm gì thì ông ta đã chắp tay sau lưng bước vào cửa.

"Cố đại nhân." Ta tiến lên hành lễ với ông ta, không rõ mục đích ông ta tới tìm ta làm gì. Từ trước tới nay, ông ta đến Tang phủ chỉ quan tâm đến hai tỷ tỷ của ta. Còn ta vĩnh viễn chỉ là một a hoàn nhỏ bé trong xó xỉnh của Tang phủ, ông ta chưa bao giờ thèm để mắt tới.

Ông ta không nói lời nào, ta chần chờ một lúc tiến lên định châm trà thì ông ta đột nhiên mở miệng: "Tốt nhất là ngươi nên tự hiểu lấy, thân phận ngươi là gì phải nhớ cho kỹ!"

Ta hoảng sợ, không khỏi thốt lên hỏi: "Cố đại nhân nói như vậy là ý gì?"

"Ý gì?" Ông ta gằn giọng hỏi lại, giọng điệu dường như bắt lỗi ta cố ý tranh cãi với ông ta. Chỉ thấy ông ta cười lạnh nói, "Ta cũng không ngại nói rõ với ngươi. Ở Tang phủ ngươi chẳng qua chỉ là con gái của tỳ thiếp, ta cũng đã nói với cha ngươi, có thể miễn cưỡng rước ngươi về làm tỳ thiếp của Khanh Hằng. Còn lại những chuyện khác, nếu ngươi dám suy nghĩ viễn vông, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Thì ra ông ta đến đây là vì Cố Khanh Hằng.

Ta đứng thẳng người, điềm tĩnh nói: "Cố đại nhân cho rằng thứ ta muốn chính là vị trí thiếu phu nhân của Cố phủ sao?"

"Chát —— "

Ta không nghĩ tới chuyện ông ta sẽ ra tay đánh ta, cả người ta lảo đảo đụng mạnh vào mép bàn, đau đến mức ta phải cúi gập người xuống. Ông ta nhìn ta từ trên cao xuống, lạnh lùng nói: "Thiếu phu nhân của Cố phủ, đây là vị trí cả đời ngươi cũng không thể làm được! Ngươi lập tức xóa ngay suy nghĩ điên rồ này trong đầu cho ta! Bằng không, cho dù muốn làm thiếp ta cũng không cho phép!"

25. Q.1 - Chương 25: Không Mời Thì Ta Tự Đến

Cho dù muốn làm thiếp cũng không cho phép…

Ông ta cho rằng, ta thực sự thích thú với vị trí đó sao?

Hai bàn tay ta càng ngày càng siết chặt lại, vào thời khắc này, thiếu chút nữa ta đã không nhịn nổi muốn tranh cãi với ông ta.

Đúng lúc này, ở bên ngoài có tiếng a hoàn: "Cố đại nhân! Cố đại nhân!"

Cố đại nhân liếc ta, nâng bước rời đi nhưng không quên ném lại một câu: "Ngươi hãy nhớ thật kỹ cho ta!"

Ta chậm rãi đứng thẳng dậy, không nhịn được lại bật cười.

"Ta không cần!"

Ta nghiến răng nghiến lợi nói, bàn tay khẽ xoa xoa vùng má bị ông ta tát cho nóng bừng, cắn chặt môi. Chắc chắn sẽ có một ngày, ông ta sẽ phải trả giá thật đắt cho những gì đã làm ngày hôm nay! Tang Tử ta từ nhỏ đến lớn không phải là hạng người chịu để cho người khác sỉ nhục! Chưa bao giờ như thế cả!

Đến buổi tối, a hoàn đến gọi ta ăn cơm.

Ta phát hiện ra, Cố đại nhân vẫn chưa rời đi. Cha ta ân cần mời ông ta ngồi ghế trên, tự tay rót rượu gắp thức ăn cho ông ta, từ điệu bộ đến nụ cười đều vô cùng nịnh nọt. Cố đại nhân nhìn thấy ta đi ra, chỉ quét mắt liếc ta một cái rồi không hề nhìn đến nữa, chỉ nâng cốc nói cười với cha ta.

Cha ta quay sang ta cười nói: "Tang Tử, Cố đại nhân nói, sẽ đồng ý cưới con về nhà. Mấy ngày nay, Cố thiếu gia đang bận rộn chuẩn bị hôn sự cho nên không tới Tang phủ được. Ngày mai Thiên Phi và Thiên Lục sẽ vào cung, con đừng chạy lung tung ra ngoài nữa."

Ta cúi đầu không nói gì.

Nói Cố Khanh Hằng không đến Tang phủ là bởi vì bận rộn chuẩn bị hôn sự đương nhiên ta không tin, ta nghĩ rằng y bị Cố đại nhân giam lỏng. Nghĩ đến việc này trong lòng ta không khỏi có chút áy náy, thực sự là ta đã gây phiền toái cho Khanh Hằng rồi.

Ta cứng nhắc cầm đôi đũa trên tay, trong miệng không còn cảm giác gì nữa.

Thiên Phi quả nhiên rất thích thú, liên tục kéo Thiên Lục nói gì đó. Thiên Lục cũng không còn vẻ lo lắng như ngày hôm qua nữa, thậm chí nàng ta còn dường như rất vui nữa. Phu nhân cười toe toét muốn rách cả mép, hai người con gái của bà ta sẽ nhanh chóng trở thành người phụ nữ của hoàng đế, đương nhiên bà ta sẽ ngày càng đắc ý, dương dương tự đắc rồi.

Ta cúi đầu, không nói lời nào. Thiên Phi thỉnh thoảng liếc nhìn ta, trong ánh mắt lúc nào cũng chất đầy sự khinh bỉ và châm chọc nhưng ta cũng chẳng bận tâm để ý đến, âm thầm cắn răng chịu đựng.

Sau khi dùng cơm xong, cha ta và Cố đại nhân còn có chuyện quan trọng cần thương lượng cho nên đi đến thư phòng.

Phu nhân quay sang dặn dò Thiên Phi và Thiên Lục phải nghỉ ngơi thật tốt, rồi lập tức mang theo các nàng về phòng.

Đến lúc ta đứng dậy đi ra ngoài mới phát hiện con đường bên ngoài đã giăng đèn từ bao giờ, thì ra bữa cơm này đã đằng đẵng đến thế.

Ta không trở về phòng, chỉ nhìn bốn bề vắng lặng rồi một mình đi xuống cánh cửa nhỏ ở sân sau chạy ra ngoài nhanh như chớp. Mặc dù cha ta nói ngày mai không nên đi ra ngoài, nhưng tối nay rất đặc biệt chắc chắn sẽ không có người để ý đến ta.

Lúc đi ngang qua cửa chính ta nhìn thấy xe ngựa của Cố đại nhân ở xa xa. Ta chỉ liếc nhìn một cái rồi lập tức xoay người chạy đi.

Đêm cũng chưa quá khuya, bởi vậy trên con hẻm nhỏ này thỉnh thoảng vẫn có vài người đi lại. Ta cúi đầu đi lướt qua, cũng không có ai để ý tới ta.

Ánh trăng đêm nay cũng không quá sáng, mà bị bao phủ bởi một màn mây mỏng cho nên bóng trăng rất mơ hồ, hệt như bị kéo ra thật dài thật xa. Ta cất bước đi, tiếng bước chân rất đều và rõ ràng. Ta bỗng nhiên muốn biết vì sao ta nhất định phải tiến cung? Chẳng lẽ là vì muốn tranh đua với Thiên Phi và Thiên Lục sao?

Hay là còn có nguyên nhân gì khác nữa?

Ta thầm thở dài một tiếng, đột nhiên nhớ tới Tô Mộ Hàn.

Người nam tử sớm chiều kề cận bên cạnh ta suốt ba năm qua nhưng mà ta chưa từng thấy mặt.

Ta bỗng nhớ tới lời đã nói với y khi đó, nếu có một ngày ta được hoàng thượng sủng ái, nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất đến trị bệnh cho y. Những lời này đương nhiên không phải nói cho có lệ.

Đi tới cửa ngôi miếu, vẫn là trụ trì mở cửa cho ta.

Đứng trước cửa phòng Tô Mộ Hàn, ta hơi ngập ngừng. Có lẽ, đây là lần cuối cùng ta tới nơi này, cũng là lần cuối cùng ta gặp y.

"Tiên sinh." Ta gõ cửa.

Không có ai trả lời.

"Tiên sinh." Ta lại kêu thêm một tiếng nữa.

Vẫn không có ai trả lời như trước.

"Tiên..." Ta lặng lẽ đứng im, run run đặt tay lên cánh cửa, hơi dùng sức đẩy mạnh, cánh cửa kêu "Két" một tiếng mở toang ra.

26. Q.1 - Chương 26: Tiên Sinh, Ta Muốn Nhìn Mặt Người

Đây là lần thứ hai ta không hỏi ý kiến của Tô Mộ Hàn mà tự ý đi vào.

Lần trước, chính là trong cái đêm sấm chớp ba năm trước đây.

Chẳng biết vì sao, ta lại giống như một kẻ trộm cố gắng hết sức bước chân nhẹ nhàng tránh không gây ra tiếng động. Đằng sau tấm màn, ta mơ hồ nhìn thấy Tô Mộ Hàn đang nằm trên chiếc giường nhỏ, giống như đang ngủ. Ta đang muốn bước lên, bỗng nhiên nhìn thấy phía trên chiếc bàn trà bên phải, có trải một bức tranh mang hai màu đỏ xanh chưa kịp cuộn lại. Mực nước đã khô từ lâu, có lẽ là đã vẽ được một lúc rồi. Ta không nén được sự tò mò lập tức bước lên, bất ngờ nhìn thấy trên bức tranh đó chính là —— cây tử.

Ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thoáng nhìn xuống bên dưới thì không thấy đề tên, chỉ thấy một hàng chữ nhỏ, từng chữ đều mang ý nghĩa đẹp đẽ và sâu sắc: trúc bạch sở tái, đan thanh bất du (*).

*Đan thanh ở đây là đỏ xanh, chỉ sự thủy chung không thay đổi, trước sau như một. Có thể tham khảo chi tiết hơn tại: zhidao.baidu /question/221287943.html baike.baidu /view/17195.htm

Ta không kìm chế được khẽ vươn tay ra, từng ngón tay chạm vào bức tranh, trong lòng lại dâng lên một cảm giác mơ hồ không rõ ràng.

Bước chân ta nhẹ nhàng di chuyển, lại vô ý phát ra một tiếng "Cạch" rất nhỏ. Bởi vậy người nằm bên trong bức màn đột nhiên giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy, lạnh giọng nói: "Ai?"

Giọng nói kia, cực kỳ giống với giọng nói ta nghe được lúc xông vào phòng y ba năm trước đây, lạnh lùng mà mạnh mẽ.

Ta giật mình, nhưng cũng không nói một lời nào.

Còn Tô Mộ Hàn khi nhìn thấy rõ là ta thì bầu không khí căng thẳng xung quanh tựa như giảm bớt xuống, giọng nói cũng dịu hẳn đi: "Thì ra là Tử nhi."

Tô Mộ Hàn không hề hỏi ta vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở phòng của y. Ta cảm thấy hơi lúng túng liền rút tay về, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười hỏi: "Bức tranh này tiên sinh muốn tặng cho ta sao?" Chẳng biết tại sao, lúc nói ra những lời này, ta bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ: 'Tấm lòng thiếp nguyện trung trinh, e gì quân tử chân tình trao ai' (*).

*Ý chỉ sự thủy chung không thay đổi, cho dù tấm lòng của người chồng/vua … như thế nào. Chi tiết hơn xem tại: zhidao.baidu /question/221287943.html

Còn tay của ta trong lúc lơ đãng, đã lặng yên nắm chặt lại.

Tô Mộ Hàn ho nhẹ một tiếng lập tức phủ nhận: "Không phải."

Không phải.

Từ nơi nào đó tận đáy lòng tựa dội lên cảm giác gì đó vừa thoải mái lại vừa thất vọng. Trong một khắc đó, ta thực sự không hiểu rõ cảm giác trong lòng mình là gì. Câu trả lời của Tô Mộ Hàn, vừa giống câu trả lời mà ta hi vọng, nhưng cũng không giống.

Trong lòng ta lúc này rất mâu thuẫn cũng rất phức tạp, không thể giải thích được.

Nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, quên đi sự xấu hổ vừa rồi, mở miệng nói: "Tử nhi tới để chào từ biệt tiên sinh, ngày mai Tử nhi sẽ vào cung ."

Sau một hồi lâu, Tô Mộ Hàn mới nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Ta lại nói: "Mấy năm nay, đa tạ tiên sinh đã chỉ dạy, Tử nhi luôn luôn khắc sâu trong lòng ân nghĩa của tiên sinh."

Tô Mộ Hàn bỗng nhiên cười, lắc đầu nói: "Một người con gái thông minh, sắc xảo như ngươi, nếu không có ta, nhất định cũng không bị mai một."

Ta không nói lời nào, không biết những lời của Tô Mộ Hàn rốt cuộc có bao nhiêu sự châm biếm trong đó.

Bên trong bức màn giọng nói của người nam tử cũng lắng xuống, chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau Tô Mộ Hàn mới nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, mau trở về đi."

"Không." Ta nhanh chóng mở miệng, "Hôm nay ta không muốn trở về." Ngày mai phải vào cung, ta không muốn những ngày sau này ký ức khắc sâu trong tâm trí ta mỗi lần thức dậy đều là khung cảnh quạnh quẽ đến tàn nhẫn ở Tang phủ.

Tô Mộ Hàn dường như khẽ run lên, nhưng cũng không kiên quyết đuổi ta đi. Chỉ khẽ nói: "Vậy hãy đến gian phòng ở sân sau nghỉ lại một đêm đi."

Ta gật đầu đồng ý.

Lần đầu tiên mặt đối mặt với Tô Mộ Hàn ta cố hết sức lấy dũng khí mở miệng: "Tiên sinh, có thể cho ta nhìn mặt người một lần được không?" Khuôn mặt ẩn giấu sau bức màn kia, không biết sẽ làm rung động lòng người đến mức nào?

Ngay lúc đó chẳng hiểu tại sao ta lại nghĩ tới bốn chữ "Rung động lòng người" kia, chỉ là tự dưng trong đầu lại bật ra ý tưởng kỳ lạ ấy.

"Không được."

Quả nhiên, Tô Mộ Hàn từ chối không chút do dự.

"Vì sao?" Ta không cam lòng. Có lẽ, kiếp này ta cũng không còn cơ hội gặp y nữa, vậy mà y vẫn không chịu cho ta thấy mặt một lần sao?

Lần này, Tô Mộ Hàn im lặng một lúc lâu mới nói: "Ta rất xấu xí, e rằng sẽ làm cho ngươi sợ."

27. Q.1 - Chương 27: Cẩm Nang Diệu Kế

Tiên sinh của ta nói người rất xấu xí, sẽ làm cho ta sợ.

Ngay lúc những lời này thốt ra ta lại bật cười. Đó là lần đầu tiên ta thấy Tô Mộ Hàn có thái độ như vậy. Lý do bao biện của y đương nhiên ta không tin. Chẳng qua vì không muốn cho ta nhìn thấy mặt nên thuận miệng nói dối. Nhưng mà, ta chưa bao giờ nghĩ tới, vị tiên sinh có tinh thần vững như thành đồng vách sắt trong trí nhớ của ta, khi nói dối, tự nhiên cũng ấu trĩ và buồn cười như vậy.

Trong khoảnh khắc, Tô Mộ Hàn trong tâm trí của ta đã không còn thần bí, khó hiểu nữa mà thực sự là một nam tử bình thường như mọi người. Cũng biết lo lắng, cũng biết e dè một vài thứ. Thí dụ như y không muốn bị ta nhìn thấy mặt.

Ta khẽ lắc đầu, cho dù Tô Mộ Hàn thực sự xấu xí đến mức nào đi chăng nữa cũng không dọa được ta. Ngoại trừ sợ sấm sét ra, lá gan của ta vô cùng lớn.

Nhưng ta nghĩ không nên tiếp tục quấy rầy y. Ta hiểu rất rõ Tô Mộ Hàn.

Ta chỉ suy nghĩ, ngày mai tiến cung, ta và y sẽ khó có cơ hội gặp lại nữa. Nếu không gặp cũng là một điều tốt. Chí ít, ta và y cũng chẳng bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì.

Đợi một hồi lâu, qua lời nói của Tô Mộ Hàn ta thấy y có vẻ mệt mỏi. Mà ta cũng cảm thấy hơi mệt nên đứng lên: "Ta đi nghỉ đây, tiên sinh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Vừa xoay người đi, Tô Mộ Hàn bỗng nhiên nói: "Ở đây ta có vài thứ cho ngươi."

Ta đứng ngẩn ra một lúc, kinh ngạc xoay người lại, rốt cuộc đó là thứ gì mà phải chờ đến lúc ta sắp đi mới chịu lấy ra?

Qua bức màn chắn ta chỉ thấy y lấy từ trong tay áo ra thứ gì đó, đưa qua cho ta.

Ngón tay khẽ đẩy tấm màn ra, bàn tay mông lung mờ ảo bị ẩn giấu rốt cuộc cũng trở nên rõ ràng. Những ngón tay trắng nõn, thon dài vẫn giống hệt như ba năm trước lúc y đưa tay đón lấy tờ giấy viết tên ta. Lúc này trong tay của y, là hai cái túi gấm tinh xảo, trên mặt còn thêu số thứ tự nữa.

Chỉ nghe y nói: "Ở đây có hai cái túi gấm, chờ sau khi ngươi tiến cung thuận lợi, hãy mở túi thứ nhất ra."

"Vậy khi nào mở túi thứ hai?" Ta không nhịn nổi lập tức hỏi ngay.

Tô Mộ Hàn chỉ cười khẽ nói: "Sau khi ngươi xem xong túi thứ nhất, thì cái túi thứ hai này khi nào mở được, trong lòng ngươi sẽ tự biết rõ." Y nói rất bình tĩnh và chắc chắc, tựa như đã sớm lường trước được tất cả mọi việc rồi. Ta không biết y bắt đầu chuẩn bị hai cái túi gấm này cho ta từ khi nào, nhưng không ngăn được những rung động thật sâu sắc.

Ta đưa tay qua đón lấy hai cái túi gấm nắm thật chặt. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó đột nhiên ta rất muốn cầm tay của y, bàn tay này có lẽ rất ấm áp, nhưng cũng có thể lạnh lẽo như băng giá. Nhưng mà ta vẫn kìm chế được không cố chạm vào nó.

Bàn tay của y rút về khiến cho tấm màn khẽ đung đưa, lại trở thành ranh giới ngăn cách ta với y.

Tô Mộ Hàn lại nói: "Cuộc sống trong cung không giống như ngoài cung, đương đầu với mọi chuyện cũng chỉ tự thân ngươi, bởi vậy phải thật cẩn thận. Phải hiểu được chữ nhẫn, phải biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Quan trọng nhất là mọi việc ngươi phải đi trước một bước so với người khác."

Ta gật đầu, âm thầm ghi nhớ tất cả những lời này.

"Bây giờ hãy về nghỉ ngơi đi." Tô Mộ Hàn nói.

Ta xoay người đi được vài bước, đột nhiên nhớ tới thứ gì đó lập tức ngoái đầu nhìn lại hỏi: "Tiên sinh có còn nhớ người đã từng dạy ta Tam tự kinh không?"

Tô Mộ Hàn ngây ngẩn cả người, ta lại cười nói: "Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tiên sinh, người tin tưởng vào tính lương thiện của người khác không?"

Nếu như vậy thì ta là loại người nào? Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào ta đã học cách toan tính, học cách trở thành một con người đê tiện trong mắt người khác? Thậm chí tính toán từng bước đi cũng không để lại dấu vết.

Người đứng phía sau bức màn lại cúi đầu cười, bình thản nói: "Thiện và ác vốn không có giới hạn, điểm khác nhau chính là lý do của ngươi mà thôi."

Đêm đó thực ra Tô Mộ Hàn vẫn chưa nói cho ta biết y tin tưởng vào cái gì. Ta chỉ nhớ khi đó y nói rằng thứ làm ta kiên định chính là lòng thù hận của ta. Khi đó ta đã phủ nhận thật nhanh, ta cho rằng ta chỉ không cam lòng chứ không phải là hận.

Tô Mộ Hàn chỉ cười không hề phản bác lại.

Trời vẫn còn chưa sáng, giờ mới là giờ mão nhưng ta không ngủ được nữa, đành ngồi dậy.

Ta đẩy cánh cửa ra, bên ngoài vẫn mưa thật lớn. Ta sắp xếp lại mọi thứ gọn gàng rồi bước ra cửa, lúc đi ngang qua gian phòng của Tô Mộ Hàn ta chần chừ một lúc nhưng cuối cùng cũng không bước vào. Những hạt mưa trút thẳng xuống bề mặt của chiếc dù, làm phát ra những tiếng động ầm ĩ, khung cảnh này giống hệt như lúc ta mới tới đây ba năm về trước. Chỉ còn thiếu tiếng sấm nữa mà thôi.

28. Q.1 - Chương 28: Vào Cung (i)

Lúc ta trở lại Tang phủ, mưa vẫn chưa tạnh.

Nhẹ nhàng đi từ cửa hông vào, khi tới phòng ngủ, ta nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn đứng chần chờ trước cửa. Ta thu ô lại, bước lên phía trước gọi:"Ngọc Nhi?"

Ngọc Nhi hơi hoảng sợ, quay đầu lại thấy ta, vội chạy lại:" Tam tiểu thư, người đã đi đâu vậy? Nô tỳ còn tưởng là…"

"Tưởng ta nuốt lời sao?" Ta khẽ cười một tiếng, đẩy cửa phòng ra, Ngọc nhi đi theo vào trong, ta lại hỏi:" Mọi thứ chuẩn bị xong chưa?"

Ngọc Nhi vội vã gật đầu, cẩn thận lấy từ trong lòng một bọc đồ đưa cho ta, mở miệng nói:" Nô tỳ đã hỏi rồi, kiệu của hai vị tiểu thư đúng giờ tỵ một khắc sẽ xuất phát. Đồ ở trong bọc này, nô tỳ còn có việc, xin phép lui ra ngoài trước, tam tiểu thư chỉ cần nhớ lúc ấy đứng chờ ở chỗ quẹo trước cổng chính là được." Nàng nói xong, buông bọc đồ trên tay xuống, vội vàng bước ra ngoài.

"Giờ tỵ một khắc." Ta khẽ nói thầm, nhẹ nhàng cười.

Ta đưa tay mở bọc quần áo ra, khóe miệng khẽ nhếch lên. Nha đầu kia thật khá, chỉ có hai ngày nàng ta đã có thể may một bộ quần áo giống hệt như bộ đồ mặc trên người hôm nay. Nhưng cũng đúng thôi bởi đây là cơ hội duy nhất để nàng ta tránh được việc phải vào cung!

Quay người lại, ngồi xuống trước bàn trang điểm, ngước mắt lên, chợt nhìn thấy cây lược gỗ đang cài trên mái tóc. Khẽ lướt ngón tay qua, ta bỗng nhớ tới bóng dáng của Cố Khanh Hằng khi vén tóc mái lên cho ta ở trên đường cái ngày ấy, nhớ nụ cười của y, ấm áp mà thoải mái. Tiếc rằng sau này, ta sẽ không còn cơ hội gặp lại y nữa.

Khẽ thở dài một tiếng, ta và y vốn khác nhau quá nhiều.

Ta chần chờ một lát, cuối cùng vẫn lấy cây lược gỗ xuống, để cùng chỗ với hai chiếc túi gấm Tô Mộ Hàn cho ta, cẩn thận cất vào trong người.

Nhìn vào gương, ngắm mái tóc đen tuyền của mình, lại ngửi thấy mùi trầm hương phảng phất quanh đây.

Trời còn chưa sáng hẳn, hơn nữa bên ngoài mưa vẫn chưa tạnh, bởi vậy trong phòng lại càng trở nên tối hơn. Khẽ đưa tay vuốt nhẹ gương mặt mình, đây là lợi thế cuối cùng của ta sao? Với bộ dạng hiện tại nhất định ta có thể làm cho hai tỷ tỷ của ta giật mình chăng?

Ngồi trong phòng một lúc lâu, bên ngoài dần dần náo nhiệt, ồn ào hơn.

Ta nhẩm tính thời gian, cũng không còn lâu nữa. Ta đứng dậy, thay bộ đồ Ngọc Nhi mang đến, đẩy cửa phòng ra, vẫn đi ra ngoài từ cửa hông. Ngày hôm nay, đối với Tang phủ mà nói là một ngày rất quan trọng. Ánh mắt của mọi người đều hướng về hai tỷ tỷ của ta, nên chẳng có ai thèm để ý đến ta đi đâu làm gì đâu.

Trước cổng chính, cha ta và phu nhân kéo tay Thiên Phi và Thiên Lục, dặn dò không ngớt. Đứng cách quá xa, ta không nghe được bọn họ nói gì. Nhưng mà trên mặt hai người đều cười như hoa nở. Ta thực sự muốn biết sau này khi cha ta phát hiện ta mất tích, ông ta sẽ phản ứng thế nào đây?

Có lẽ chỉ thất vọng thở dài một tiếng chăng? Ông ta chỉ tiếc một đứa con gái vốn dĩ có thể làm thiếp ở Cố phủ nhỉ?

Ta không kiềm chế được cười lạnh một tiếng, quay người đi về phía trước.

Đứng dưới mái hiên, chờ đợi, chờ đợi.

Chờ tới lúc đoàn người đến gần chỗ này mưa cũng đã tạnh.

Ta hồi hộp nhìn quanh, thấy một đoàn người rất dài nối đuôi nhau, chậm rãi đi tới. Sau đó , ta nhìn thấy Ngọc Nhi, nàng ta đang theo sát bên cạnh cỗ kiệu dẫn đầu. Ta nghĩ, ngồi trong đó chắc chắn là Thiên Phi? Lúc này, ánh mắt Ngọc Nhi cũng nhìn về phía ta, từ rất xa, ta dường như thấy khóe miệng của nàng ta nở một nụ cười.

Khi đoàn người đi qua trước mặt ta, Ngọc Nhi đột nhiên lách người vào trong, nhỏ giọng nói:" Tam tiểu thư, mau lên đi cùng!"

Ta cúi đầu chạy được mấy bước, đột nhiên quay đầu lại, nhìn nàng ta nói:" Giúp ta nói với Cố thiếu gia một tiếng, bảo y quên ta đi."

"Tam tiểu thư..."

Câu nói kế tiếp của Ngọc Nhi, ta không nghe được. Có lẽ nàng ta muốn nói, nàng sẽ không tới Cố phủ, cũng có thể nàng ta chỉ muốn nói cảm ơn ta? Ai mà biết được.

29. Q.1 - Chương 29: Vào Cung (ii)

Edit : hebaby

Ta cúi đầu bước đến, bám sát theo cỗ kiệu của Thiên Phi.

Không ai hỏi ta vừa đi đâu, làm gì, không ai để ý đến ta.

Chốc chốc chiếc rèm cửa lại lay động theo từng cơn gió, ta liếc nhìn Thiên Phi đang ngồi bên trong. Trên mặt của nàng ta hiện rõ nụ cười đầy tự hào, ánh mắt sáng lấp lánh tràn đầy sự dịu dàng.

Kiệu của Thiên Lục theo phía sau, ta nhìn thấy Cúc Vặn lẳng lặng đi bên cạnh kiệu, khuôn mặt không biểu hiện gì.

Đi một lúc lâu, mới mơ hồ nhìn thấy cánh cổng hoàng cung cao ngất.

Nhìn bức tường hoàng cung đứng thẳng tắp trước mặt, ta âm thầm cắn răng. Sâu, sâu nhất trên đời là cánh cổng hoàng cung. Ta không biết thế giới sau cánh cổng ấy, sẽ xa hoa và tàn nhẫn như thế nào.

Mặc dù mưa đã tạnh, nhưng mặt trời vẫn chưa ló dạng. Mái ngói màu lưu ly như một vầng sáng lờ mờ lan tỏa, sắc màu giản dị đó lại làm cho người ta lo sợ không yên.

Tú nữ từ các nơi đã lần lượt kéo tới, ngoài cửa cung, cỗ kiệu, xe ngựa, xe đồ đứng chen chúc xen lẫn bao nhiêu tiếng rộn ràng, nhốn nháo, tạo nên một bức tranh riêng biệt trên quảng trường rộng lớn này.

Cửa cung chưa mở, rèm kiệu cũng chưa được vén lên.

Các tú nữ ai nấy đều rụt rè đợi bên trong, hoặc thỉnh thoảng hỏi a hoàn đi bên cạnh vài câu.

Ta thật may mắn vì Thiên Phi vẫn chưa nói gì với ta.

Khoảng chừng một khắc sau, cánh cổng cung màu đỏ tươi kia mới từ từ mở ra. Cánh cửa rất dày rất nặng, bị hé mở từng chút từng chút một. Tiếng mở cổng, cổ kính mà trang nghiêm từ xưa đến nay luôn khiến người ta khiếp sợ.

Ngay lập tức, có một đoàn người đi từ bên trong ra.

Đưa mắt nhìn lại, thấy người dẫn đầu là một thái giám. Y cầm phất trần trong tay, đội mũ có tua hai bên. Ta nghe nói thái giám đã bị cắt "Căn" trên người, nên cũng không thể coi là "đàn ông" . Bọn họ, giống như phụ nữ.

Hôm nay, ta coi như được mở mang kiến thức, nhìn bộ dạng thái giám bước thướt tha từng bước thực sự rất buồn cười.

Theo sau y là một đoàn tiểu thái giám và cung tỳ, sắc mặt mỗi người đều không chút thay đổi, dường như chỉ cứng nhắc đi theo y.

"Đến rồi sao?" Ta đang mải nhìn, Thiên Phi bỗng nhiên hỏi ta một câu.

Ta giật mình hoàn hồn lại, đáp cho có lệ "Dạ."

Thiên Phi dường như còn muốn nói gì đó, nhưng thái giám kia đã cao giọng nói:" Mời các vị tiểu thư theo chúng ta vào cung."

Y vừa dứt lời, không khí phía dưới lập tức nóng lên, những tiếng líu ríu vang lên không ngớt.

Ta vội vàng vén rèm lên, những ngón tay thon dài của Thiên Phi bám vào mép kiệu, nàng bước từ trong kiệu ra. Nàng ta ngay lập tức bị hoàng cung thu hút, nên vẫn chưa nhìn về phía ta.

"Tỷ."

Thiên Lục tiến lên phía trước.

Ta vội lùi sang bên cạnh, cúi thấp đầu.

Các tú nữ vừa ra khỏi kiệu, tự giác đứng xếp thành hàng. Lão thái giám quét mắt nhìn một lượt, biểu hiện rất hài lòng. Lắc lắc cây phất trần trên tay, y lại nói" Trong cung không giống như quý phủ của các vị tiểu thư, chúng ta phải nhắc nhở các vị tiểu thư, không nên quá tò mò!".

Lời của y, hàm ý không hề bình thường chút nào.

"Hừ, cẩu nô tài, chó cậy thế chủ!" Thiên Phi bất mãn mắng.

Thiên Lục lập tức bịt miệng nàng ta lại, nhỏ giọng nói:" Tỷ, đừng có nói lung tung!"

Ta cười thầm trong lòng, chó cậy thế chủ?" Nhưng cái "Thế" này là của hoàng thượng đó! Nếu để cho người khác nghe được, cuộc sống về sau của nàng ta sẽ từ từ mà cảm nhận!

Thấy thái giám kia đã xoay người đi, mọi người đều vội vàng đuổi theo.

Thiên Phi cũng vội đuổi theo, Thiên Lục ngoái đầu lại nhìn, rồi mở miệng nói với đám gia đinh phía sau:" Các ngươi trở về hết đi, nói với cha mẹ ta, không cần lo lắng cho chúng ta."

"Dạ."

Đám gia đinh đồng thanh đáp, lúc này Thiên Lục mới bước lên phía trước.

Ta chậm rãi đi tới, bỗng nhiên nghe Cúc Vận gọi:" Ngọc Nhi?" Ta nghe thấy rõ trong giọng nói của nàng ta mang theo sự nghi ngờ. Ta không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ ta không cẩn thận để cho nàng ta nhìn thấy mặt rồi sao?

Nhưng rõ ràng ta đã rất cẩn thận, từ lúc bắt đầu ta vẫn luôn cúi đầu mà!

Nghĩ như thế, ta cố ý không để ý tới nàng ta, bước chân đi rất nhanh.

"Ngọc Nhi!" Nàng ta lại gọi thêm một tiếng.

Ta vẫn phớt lờ không để ý đến.

Lúc này đã qua cửa cung, Cúc Vận cũng không dám lớn tiếng, cuối cùng đành im lặng.

30. Q.1 - Chương 30: Phương Hàm Cô Cô

Edit : heybaby

Các tú nữ được sắp đặt ở Tương Tú Viện, nghe nói ba ngày sau mới chính thức bắt đầu tiến hành tuyển tú nữ.

Ba ngày này, sẽ có ma ma đến dạy dỗ các tú nữ ở trong cung nên chú ý đến những việc gì. Từ ngôn ngữ cử chỉ cho đến tôn ti trật tự, không ai được vượt qua quy củ của hoàng thất. Về phần sau này, ai có thể giành được sự sủng ái của hoàng thượng, đều phải tự dựa vào bản lĩnh của mình.

Ngồi trong tiểu viện của hạ nhân, ta tiện tay nghịch nghịch cành cây vừa bẻ, trong lòng thầm nghĩ, nói dạy dỗ chẳng qua mấy vị ma ma này muốn kiếm cớ mà thôi. Hàng năm người trong cung đều muốn nhân cơ hội này mà kiếm một khoản tiền không chính đáng.

Các tú nữ này, ai mà không muốn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với các thái giám, ma ma trong mấy ngày này? Tất cả đều trông ngóng việc này sẽ có chút tác dụng khi tuyển tú, dù bé nhỏ không đáng kể, nhưng cũng có người sẽ dốc hết toàn lực mà làm.

Nhưng mà chuyện như vậy không phải là chuyện ta nên lo lắng, chắc chắn trước lúc Thiên Phi và Thiên Lục vào cung, cha ta và Cố đại nhân đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi..

Quăng cành cây trong tay đi, ta quay người lại, lập tức nhìn thấy một người đang đứng ngay sau lưng mình. Thấy ta xoay qua chỗ khác, rốt cuộc trong đôi mắt của nàng ta hiện rõ sự kinh ngạc, chỉ tay vào ta, run run nói:" Ngươi … ngươi là…Tam tiểu thư!"

Ta nên sớm nghĩ đến, Cúc Vận là a hoàn bên cạnh Thiên Lục.

Còn nàng ta có phải tâm phúc của Thiên Lục hay không, ta không biết. Có lẽ phải cũng có lẽ không. Có lẽ bây giờ phải, sau này chưa chắc đã còn. Ai mà biết được?

Nàng ta và ta đều là a hoàn đến từ một phủ, bị sắp xếp ở chung trong một tiểu viện cũng là chuyện bình thường. Ta cũng hiểu, muốn giấu giếm cũng không thể giấu giếm mãi được. Nghĩ như thế, ta lập tức bình thường trở lại. Khóe miệng nở nụ cười, nhìn nàng ta, nói xa xăm nhưng thật rõ ràng: " Ngươi nhận sai người rồi, ta không phải Tam tiểu thư gì đó." Nói xong, cũng không nhìn nàng ta, chỉ cất bước lướt nhẹ qua người nàng ta.

Ta nói như vậy không phải để phủ nhận, ta chỉ nói cho nàng ta biết. Từ nay về sau, ta không còn là Tam tiểu thư của Tang phủ, ta chỉ là Tang Tử.

Đáy mắt Cúc Vận hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không gọi ta lại.

Ta nghĩ, Thiên Phi và Thiên Lục cũng sẽ nhanh chóng biết chuyện này thôi. Chẳng qua ta không có gì phải sợ, ta đã vào cung rồi, cho dù biết, các nàng có thể làm gì được? Chẳng lẽ muốn đuổi ta ra khỏi cung? Dù các nàng muốn, cũng chưa chắc có thể làm được.

Xuất cung, đây là chỗ nào, chuyện này có thể dễ dàng làm như vậy sao?

Trở về phòng, nằm xuống giường ngẩng mặt nhìn lên. Bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì đó, khẽ luồn tay vào trong ống tay áo, cho đến khi chạm tới thứ mềm mại kia mới thở phào nhẹ nhõm. Thứ Tô Mộ Hàn cho ta, vẫn còn ở đây.

Vừa mới nằm trong phòng một lát, đã nghe thấy có người chạy vào sân, sau đó lớn tiếng hô:"Mọi người trong viện ra đây, Phương Hàm cô cô có chuyện muốn nói!"

Nghe vậy, ta giật mình một cái, xoay người đứng lên, mà bọn a hoàn ở cùng ta cũng bật hết dậy. Ta chỉnh sửa lại quần áo của mình, mở cửa bước ra ngoài.

Cùng lúc này, khắp nơi đều vang lên tiếng mở cửa, bọn a hoàn nhanh chóng đứng hết trước cửa phòng của mình, cả đám người đông đúc có chút mờ mịt chưa hiểu chuyện gì.

Ta đứng im lặng cúi đầu, không biết Phương Hàm cô cô kia rốt cuộc là ai.

Cúc Vận liếc mắt thoáng qua ta một cái nhưng vẫn đứng nghiêm chỉnh.

Sau đó, ta nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi đến, tiếp theo là giọng của một nữ tử truyền đến: "Tất cả qua đây." Giọng của nàng không lớn, nhưng rất rõ ràng. Âm sắc rõ rệt, nghe cũng biết nàng còn rất trẻ tuổi.

Ta theo mọi người bước đến giữa sân, cả đám người tự giác đứng vào xếp thành một hàng.

Phương Hàm bước đến trước mặt ta rồi dừng lại. Ta cúi đầu, chỉ nhìn thấy mũi giày của nàng, chiếc hài thêu hình đỗ quyên tinh xảo đẹp đẽ tỏa hương thơm ngát, tựa như tất cả mùi hương sau cơn mưa trong không khí tụ tập hết lại. Bàn chân của nàng rất xinh xắn, ta nhịn không được muốn ngước mắt lên nhìn, thậm chí ta còn cảm giác rõ ràng, con người nàng, chắc chắn cũng đẹp như đôi bàn chân này.

31. Q.1 - Chương 31: Té Ngã Bên Chân Nàng

Edit : BW_mylove_SG

"Tất cả ngẩng đầu lên." Giọng nói trong trẻo của Phương Hàm vang lên, ta nhìn thấy nàng nhẹ nhàng phất chiếc khăn trên tay, động tác rất thành thục.

Tất cả bọn a hoàn đều nghe lệnh ngẩng đầu lên.

Đây là lần đầu tiên ta gặp người con gái tên Phương Hàm này.

Nếu như nói Tô Mộ Hàn là người chỉ dạy ta những điều căn bản về cuộc sống ở hậu cung, thì Phương Hàm chính là người dạy ta thủ đoạn để tồn tại ở hậu cung.

Ta chỉ nhớ khi đó nàng mặc một bộ y phục màu xanh vô cùng trong trẻo, trên mái tóc được búi cao cài rất nhiều vật trang sức ta chưa từng thấy bao giờ. Chỉ cần nhìn chiếc trâm ngọc màu ngọc bích hình con bướm thấp thoáng lộ ra một nửa bên tai nàng cũng biết là hàng cực phẩm.

Ánh mắt ta lặng yên nhìn vào khuôn mặt của nàng, một khuôn mặt thanh lịch, tao nhã giống hệt những gì ta đã tưởng tượng trước đó, nàng còn rất trẻ. Sắc mặt lãnh đạm, thần sắc lạnh nhạt, tóm lại tất cả những gì toát ra trên con người nàng khiến cho người ta có cảm giác thản nhiên, hờ hững.

Phương Hàm khẽ quay mặt sang, bất ngờ ta nhìn thấy một vết sẹo xấu xí kéo dài từ bên tai trái tới cổ của nàng, nhìn vô cùng đáng sợ.

Ta hoảng hồn hít vào một hơi, vội vàng đưa mắt nhìn qua hướng khác.

Quả nhiên, ở đây có rất nhiều người cũng chú ý tới vết sẹo kia, xung quanh lập tức phát ra những tiếng bàn tán rất nhỏ.

Phương Hàm dường như không thèm để ý đến, liếc nhìn đám a hoàn trước mặt, mở miệng nói: "Các ngươi đều là a hoàn của các vị tiểu chủ nhân mang từ nhà mẹ đẻ đến, sợ là quy củ trong cung này các ngươi không hiểu. Hôm nay, hoàng thượng lệnh cho ta đến để chỉ dạy các ngươi làm sao giữ nghiêm quy củ trong cung. Sau này các ngươi hãy gọi ta là cô cô."

"Dạ, cô cô." Đám a hoàn đều lên tiếng trả lời thật nhanh.

Phương Hàm lại nói: "Mấy ngày nay, các vị tiểu chủ nhân sẽ được các ma ma khác chỉ dạy lễ nghi trong cung, vì thế các ngươi không cần phải hầu hạ."

Cúc Vận khẽ "A" một tiếng, ta nhìn về phía nàng ta, thấy trên mặt của nàng ta dường như đang che giấu một sự kinh ngạc không thôi. Ta bỗng nhiên hiểu ra là bởi vì chuyện của ta, nàng ta chưa kịp tới nói cho các tỷ tỷ của ta biết?

Thực ra nàng ta không cần phải để ý nhiều như vậy, bởi vì ta căn bản không quan tâm đến chuyện đó.

Lúc này, có một thái giám bước lên phía trước, sai những người phía sau buông thứ gì đó đang cầm trong tay xuống, giọng the thé nói: "Đây là y phục phủ nội vụ đưa tới, tất cả các ngươi trở về phòng thay đổi y phục, sau thời gian một nén nhang tập hợp lại đây, làm việc phải mau lẹ một chút!"

"Dạ." Giọng điệu của tên thái giám không vui vẻ gì cho lắm, đám a hoàn đều bước lên nhận lấy y phục.

Ta mới bước lên phía trước một bước, không biết đã bị ai đụng mạnh vào bả vai một cái, ta bất ngờ kêu lên một tiếng, không cẩn thận té ngã dưới chân Phương Hàm. Phương Hàm dường như bị giật mình, lui về phía sau nửa bước, cúi đầu nhìn thẳng vào ta.

Ta thầm kêu lên không ổn rồi, vội vàng bò dậy quỳ xuống, cúi đầu nói: "Xin cô cô thứ tội."

Phương Hàm chưa mở miệng, đã có một tên thái giám lập tức tiến lên, vung cây phất trần trong tay cất giọng the thé nói: "Không có mắt sao?" Vừa nói xong đã quất xuống người ta.

Ta sợ đến mức nhắm chặt mắt lại, tuy nhiên, cây phất trần trong tay tên thái giám kia chưa kịp chạm vào người ta đã nghe giọng nói của Phương Hàm truyền đến: "Hôm nay sơ suất một chút có thể bỏ qua, nhưng sau này nhất định không được để xảy ra chuyện tương tự như vậy."

Nói như vậy tức là không truy cứu chuyện này với ta.

Ta vội vàng gật đầu vâng dạ. Phương Hàm lại nói: "Mau thay y phục đi."

Ta đứng dậy nhận y phục, xoay người đi đến phòng nghỉ. Cúc Vận nghi hoặc nhìn ta, ta biết, nàng ta nhất định không hiểu nguyên nhân vì sao. Cho dù không được yêu thương, cưng chiều nhưng ở Tang gia ít nhiều gì ta cũng là tam tiểu thư, đem so với thân phận nô tỳ trong cung vẫn hơn rất nhiều lần.

Từ đáy lòng ta chợt cười một tiếng đầy chế giễu, chuyện của ta, làm sao nàng ta có thể hiểu được.

Đóng cửa phòng lại, những a hoàn khác cùng phòng với ta đã thay y phục gọn gàng, chỉnh tề. Ta cầm quần áo để lên trên giường, cũng bắt đầu cởi áo ngoài ra.

Một a hoàn liếc nhìn ta một cái rồi xoay mặt nói với người bên cạnh: "Thì ra người trong cung cũng không đáng sợ như lời đồn đại. Nhìn đi, vị Phương Hàm cô cô kia cũng đâu quá nghiêm khắc đâu!"

"Ha ha, cũng đúng. Nhưng ta và ngươi đều là kẻ hầu người hạ mà thôi, tốt nhất không nên đắc tội với người khác, sau này cũng sẽ dễ sống hơn."

Ta tiếp tục thay y phục nhưng trong lòng lại vô cùng thông suốt. Đám a hoàn này nhất định là thấy tình cảnh vừa rồi cho nên mới suy nghĩ như vậy. Ha ha, nhưng mà bọn họ đâu có biết rằng lòng người trong thâm cung có khi nào lại cạn thế đâu?

32. Q.1 - Chương 32: Những Điều Cần Thiết

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Lúc thay y phục xong quay trở ra vẫn thấy Phương Hàm đứng yên tĩnh trong sân như trước. Một tên thái giám bên cạnh nàng cười hì hì, bộ dạng nịnh nọt, ghé vào bên tai nàng nói gì đó, nàng nghe xong nhàn nhạt cười nhưng không nói gì.

Đám a hoàn bị sắp xếp đứng thành một hàng thật ngay ngắn như trước, Phương Hàm hài lòng quét mắt nhìn một lượt, mới thấp giọng ho nhẹ một tiếng: "Từ nay đây chính là y phục mặc trong cung, những y phục từ ngoài cung vào nhất định không được mặc. Nếu như y phục không vừa người thì đem tới phủ nội vụ sẽ có người đổi lại cho các ngươi."

Ta cảm thấy hơi tò mò, rốt cuộc nàng ta sẽ dạy chúng ta cái gì đây. Nếu nói dạy chúng ta lễ nghi hoàng thất, thì thực sự không thích hợp chút nào. Đó là những thứ mà các tiểu chủ nhân phải học, còn chúng ta chẳng qua chỉ là những a hoàn thân phận thấp hèn mà thôi.

Nhưng sau khi nói xong câu này, Phương Hàm cũng không nói gì nữa, chỉ căn dặn thêm nếu không có việc gì thì không được đi lung tung gây náo loạn rồi lập tức xoay người rời đi.

Chỉ còn lại tên thái giám kia, y thu lại nụ cười mở miệng nói: "Những gì Phương Hàm cô cô nói các ngươi đã nghe rõ cả chưa? Bây giờ mau trở về phòng đi." Y hừ nhẹ một tiếng, xoay người õng ẹo đuổi theo Phương Hàm.

Đợi bọn họ đi hết, bên trong sân như bùng nổ. Đám a hoàn líu ríu bàn luận với nhau không ngớt: "Cô cô rất lợi hại sao?"

"Đó là nữ quan trên hàng ngũ phẩm, những vị tiểu chủ nhân mới vào cung cũng phải nhìn sắc mặt của cô cô đấy!"

"A, thật không?"

...

Đám a hoàn nói liên tiếp không ngớt, dường như càng nói lại càng hứng thú.

Cúc Vận không đi về phòng mà đi ngược về phía ta. Nàng thấp giọng gọi ta: "Tam tiểu thư."

Ta liếc nhìn nàng ta một cái, cười nói: "Là Tang Tử."

Nàng ngẩn cả người ra, ta lại nói: "Ở Tang phủ có tam tiểu thư sao? Ta chẳng qua chỉ là một người mang họ Tang ở trong Tang phủ mà thôi. Người đừng nghĩ là ta không biết, lúc trước khi còn ở quý phủ, các ngươi ai chẳng nghĩ như vậy?"

Nàng ta bị ta chặn ngang không nói lấy được một câu nào, ta hít một hơi, tiếp tục nói: "Mà thôi, ngươi hãy quên hết tất cả đi."

Quên đi Tang Tử trước kia, quên đi người đã từng bị bọn họ lãng quên, quên luôn cả Tang Tử bị bọn họ bắt nạt, khinh thường.

Ta xoay người cất bước, đi thẳng về phòng của mình. Cúc Vận bỗng nhiên chạy tới, mở miệng hỏi: "Nhưng mà làm sao ngươi có thể… Làm sao có thể vào cung?"

Làm sao có thể vào cung? Ta cười khẽ một tiếng: "Chẳng qua là có người không muốn vào cung, còn ta thì lại muốn. Chỉ cần như vậy là đủ rồi."

Nàng ta lại cười: "Ngươi vốn không quên lời tiên đoán kia."

Cúc Vận không nói rõ ra nhưng đương nhiên ta hiểu rất rõ ràng nàng ta ám chỉ điều gì. Nhưng mà những lời này cũng coi như đúng đi. Ta thực sự không cam lòng, vì sao các nàng là Phụng thể, còn ta chỉ có thể làm tỳ thiếp!

Mỗi khi nghĩ tới điều này, tất cả mọi sự ấm ức xen lẫn phẫn nộ ào ạt kéo tới.

Cúc Vận không nhìn thấy biểu hiện lạ thường của ta, nàng ta lại nói: "Nếu bị các vị tiểu thư biết, nhất là đại tiểu thư, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Vấn đề này làm sao mà ta chưa nghĩ qua chứ? Nhưng cùng lắm là lại hành hạ làm khó dễ ta mà thôi. Mười lăm năm trời chịu đựng và nhẫn nhịn, bây giờ ta còn sợ những chuyện nhỏ nhặt này sao? Huống chi, hiện tại đang ở trong cung, không hề giống với quý phủ, có rất nhiều chuyện dù Thiên Phi muốn làm cũng sẽ thân bất do kỷ.

Ta khẽ hừ một tiếng, không muốn tiếp tục nói chuyện với Cúc Vận nữa nên đi đến cửa phòng.

"Thực ra làm tiểu thiếp của Cố thiếu gia cũng không tệ, có những người… Muốn cũng không thể được, vậy mà ngươi lại…"

Câu nói kế tiếp của Cúc Vận ta không nghe thấy nhưng mà ta hiểu rất rõ ý của nàng ta.

Ta đã vào cung rồi có rất nhiều chuyện dù muốn cũng không có tác dụng gì, càng không thể làm ta phải hối hận vì quyết định của chính mình.

33. Q.1 - Chương 33: Cuộc Hẹn Hò Lén Lút Bị Ta Bắt Gặp

Đêm khuya, ta nằm ở trên giường, làm cách nào cũng không ngủ được. Trời đã vào đông, tuy mới vừa mưa xuống nhưng không khí vẫn như trước khô ráo đến mức không chịu nổi.

Trong phòng vẫn có tiếng trở người, ta nghĩ rằng các nàng cũng không ngủ được như ta.

Ta luôn vô tình hoặc cố ý đụng vào hai cái túi gấm Tô Mộ Hàn cho ta, khi nào xác định chắc chắn chúng vẫn còn ở đây, mới có thể an tâm được. Y nói với ta khi nào mọi chuyện bình an và ổn định thì hãy mở. Ta hiểu rõ ý tứ của y, bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp.

Bàn tay không cẩn thận lại đụng tới một vật cứng, đó là cây lược gỗ Cố Khanh Hằng tặng cho ta, nhìn thấy nó trong lòng ta không khỏi bi thương. Đối với y, ta luôn cảm thấy áy náy. Những gì ta nợ Cố Khanh Hằng kiếp này đã không còn cách nào hoàn trả lại cho y được nữa.

Thầm thở dài một tiếng, chỉ hy vọng y có thể quên ta, sau đó, sẽ tìm được một người con gái tốt hơn ta gấp ngàn vạn lần, thật lòng yêu thương y.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy bức bối không chịu nổi, ta bèn đứng dậy rón rén bước ra ngoài.

Mới bước được mấy bước ra bên ngoài đã nghe một giọng nói: "Đi đâu thế?" Giọng nói lạnh lùng như băng, không thể đoán được dư vị trong đó.

Ta cảm thấy kinh hãi đến khi nhìn rõ mới thấy đó là một thái giám, y là người trực đêm nay chăng? Đành phải nói: "Ta muốn đi đại tiện."

Trên mặt tên thái giám thoáng hiện lên vẻ xấu hổ, y hắng giọng một cái rồi nói: " Đi nhanh đi."

Ta gật đầu, mới đi được vài bước lại nghĩ ngợi một chút khẽ hỏi: "Công công, xin hỏi, đi về hướng nào ạ?" Thật ra ta không muốn đi nhà xí nhưng đã giả vờ thì phải giả vờ cho trọn vẹn.

Tên thái giám kia có vẻ mất kiên nhẫn chỉ về phía trước nói: "Đi thẳng, rẽ phải."

Ta nói cám ơn y rồi lập tức chạy về phía trước. Chạy mãi cho đến khi quay đầu lại không còn nhìn rõ bóng dáng y nữa ta mới chậm rãi dừng lại. Khóe miệng ta khẽ tươi cười, xoay người bước ra ngoài.

Lúc vào cung, vì sợ bị người khác nhận ra, cho nên ta luôn cúi đầu xuống, chưa có cơ hội quan sát thật kỹ cái nơi làm cho người ta nửa muốn trốn chạy, nửa vừa sợ hãi này. Lúc này, mặc dù đèn lồng thắp sáng trưng nhưng bóng đêm rốt cuộc cũng là bóng đêm, có rất nhiều thứ mơ mơ hồ hồ không thể nhìn thấy rõ.

Ta chỉ mơ hồ biết nơi đây vô cùng rộng lớn.

Trên đường đi, thỉnh thoảng ta gặp phải những đội ngự lâm quân cầm cây đuốc đi tuần tra, ta lập tức đứng yên sang một bên. Vì trên người ta đã mặc y phục của cung nữ nên cũng không ai quá để ý đến ta.

Ta chỉ đi lung tung một chút chứ không có mục tiêu, mục đích rõ ràng gì.

Đến lúc hoàn hồn trở lại mới phát hiện ra không biết mình đi tới nơi nào rồi, ta chần chừ một lát, có nên đi ngược lại theo đường cũ trở về hay không?

Nhưng mà lúc vừa quay đầu lại, cả người ta như ngây ra. Trước đó ta vốn có ý định sẽ lấy lý do bị lạc đường để bào chữa ình nếu ta bị trách tội. Nhưng ta không nghĩ tới lần này ta bị lạc đường thật. Đường cũ, ta đứng nơi này thật chẳng nhìn ra đường nào là đường cũ nữa?

Ta khẽ lắc đầu, tự nhiên lại cười rộ lên. Có lẽ trong tiềm thức của ta, cũng không muốn trở về chỗ đó.

Ta đi về phía trước một đoạn, trong đầu nhớ mang máng hình như đây là con đường hướng ngược lại, nhưng mà đi mãi vẫn không thấy điểm đến.

Ta không cảm thấy sợ, thậm chí trong lòng còn có chút vui mừng như muốn nhảy nhót, bởi vì chỉ có lúc này ta mới có thể tự mình đi khám phá, tìm hiểu con đường phía trước.

Có rất nhiều người, vừa bước vào chốn thâm cung này đã cảm thấy như bị trói chặt lại trong ngục tù, nhưng mà ta thì không giống vậy, nơi này lại giống như nơi ta tìm thấy tự do thật sự.

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã.

"Nàng đã đến rồi."

Đó là giọng nói của một nam tử, trong đó mang theo cả ý cười và sự vui mừng.

Ta giật mình, phản ứng đầu tiên của ta là nghĩ tới chuyện thị vệ và cung nữ trong cung tư tình. Lại vừa đúng lúc bị ta bắt gặp. Cung nữ và thị vệ tư tình với nhau nếu bị bắt thì sẽ chịu tội chết. Ta nghĩ như vậy nên trong lòng cảm thấy hoảng hốt. Vội vàng lánh mình núp vào phía sau cây cột nhà bên cạnh.

34. Q.1 - Chương 34: Hạ Hầu Tử Khâm

Tuy đã núp vào nhưng ta vẫn rất tò mò.

Ta lặng lẽ thò đầu ra, quả nhiên là nhìn thấy một góc quần áo của cung nữ kia, ánh mắt ta lướt lên trên chợt nhìn thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của nàng ta. Ta khẽ cười nhìn nàng, đã có gan đi ra hẹn hò tư tình như thế mà còn cảm thấy sợ sao? Thân thể của nam tử kia vừa vặn lại bị bụi cây bên cạnh ngăn trở nên ta không nhìn thấy mà chỉ nghe được giọng nói của hắn.

"Buông ta ra!" Cung nữ kia khẽ kêu lên.

Người nam tử kia không buông ra, một lúc sau mới thấy hắn mở miệng, nhưng lại hỏi: "Ngươi là ai?" Trong giọng nói ẩn chứa sự lạnh lùng lại mang theo cả sự tức giận.

Cung nữ kia sắc mặt ngày càng khó coi, giọng run rẩy: "Như… Như Mộng."

"Như Mộng là ai?" Hắn lại hỏi,

Ta cười thầm, đây là chuyện gì thế này?

Cung nữ kia cũng ngây cả người ra, nhưng lần này, nàng ta không trả lời mà hỏi ngược lại: "Vậy ngươi là ai?"

Hắn cười một tiếng, rốt cuộc cũng thả cánh tay đang ôm lấy cung nữ kia: "Hạ Hầu Tử Khâm."

Nếu như ta không nghe lầm thì y nói, tên y là – Hạ Hầu Tử Khâm.

Bỗng nhiên ta cảm thấy vô cùng kinh hãi, đây chính là…

Cung nữ kia chắc hẳn cũng bị dọa cho sợ mất hồn mất vía, vội vàng lui về phía sau nửa bước, quỳ xuống dập mạnh trán xuống đất: "Nô tỳ không biết là hoàng thượng, nô tỳ đáng chết! Xin hoàng thượng thứ tội, xin hoàng thượng thứ tội!" Như Mộng vẫn dập đầu liên tục, nói năng lộn xộn.

Ta bám vào cây cột nhà, tay khẽ run lên, Hạ Hầu Tử Khâm tức giận sao? Hắn mà tức giận thì sẽ như thế nào?

Chỉ đáng tiếc, ta không nhìn thấy dáng vẻ của hắn, lại không dám tùy tiện bước ra.

"Ngẩng đầu lên." Hắn ra lệnh.

Hai vai Như Mộng khẽ run run, nàng ta chần chờ một lát, cuối cùng chậm rãi ngẩng mặt lên.

Hạ Hầu Tử Khâm bước tới nửa bước, ta có thể nhìn loáng thoáng thấy long bào màu vàng sáng trên người hắn. Dưới ánh đèn mông lung chiếu rọi, không khí nơi này ngày càng có vẻ trang nghiêm hơn. Kim quan cài trên mái tóc dài, nhẹ nhàng bay bay theo gió lạnh. Vài sợi tóc rơi xuống bên tai hắn, dường như ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hắn.

Hắn không nói lời nào, Như Mộng không dám động đậy, ta cũng không dám.

Thậm chí, ta không kìm chế được mà phải nín thở.

Ta thật sự đoán không ra, hắn sẽ xử lý nàng ta như thế nào.

Cứ như vậy, hắn đưa mắt nhìn nàng ta một lúc lâu, bỗng nhiên cúi người xuống, đưa tay nắm lấy cằm nàng ta, lạnh lùng nói: "Hỏi thăm được trẫm sẽ đến nơi này, chắc hẳn ngươi phải hao tổn không ít sức lực?

Ta chỉ loáng thoáng nhìn thấy hắn nghiêng người, thế nhưng khi nghe được những lời của hắn, cả người ta không khỏi run lên. Lời của hắn, là có ý gì? Chẳng lẽ là cung nữ này muốn…

Ta che miệng lại, dụ dỗ hoàng đế, tội danh này còn nặng hơn so với lén lút tư tình với thị vệ.

Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: "A, chẳng lẽ là trẫm đoán sai, ngươi là cung nữ của cung nào?"

Xem ra, hắn cho rằng nàng ta thực sự lập mưu để tới đây.

"Cảnh Thái cung, Ngọc Thanh cung, hay là…"

"Hoàng thượng." Như Mộng cố lấy dũng khí mở miệng, "Nô tỳ không phải…"

"Chủ tử của ngươi đâu?" Hắn không hề để ý đến lời của nàng, quay đầu lại nhìn, ta lập tức rụt đầu vào chỉ sợ hắn phát hiện ra, chưa gì đã lại nghe giọng nói của hắn truyền tới, "Ngươi không sợ bị chủ tử của ngươi biết sẽ không bỏ qua cho ngươi sao?"

"À, trẫm biết rồi, ngươi muốn một bước bay lên cao trở thành phượng hoàng."

Giọng điệu của hắn đắc ý, ta nhịn không được lại nhìn ra ngoài. Như Mộng nhẹ nhàng nhíu mày, chắc chắn bàn tay của hắn lại tăng thêm lực, nhưng nàng cũng không dám kêu lên tiếng.

"Trẫm đang suy nghĩ nếu đem ngươi giao cho chủ tử của ngươi, kết cục của ngươi sẽ thảm như thế nào đây nhỉ?" Ta rõ ràng nhìn thấy trong đáy mắt Như Mộng hiện lên sự sợ hãi, Hạ Hầu Tử Khâm lại nói, "Nhưng mà trẫm, cũng không tính làm vậy."

Ánh đèn chiếu trên khuôn mặt tái nhợt của Như Mộng, nàng ta cắn môi, dường như hạ quyết tâm thật lớn, mở miệng nói: "Hoàng thượng nghĩ sai rồi, nô tỳ không biết hoàng thượng ở đây." Ý của nàng ta là nàng ta vô tình đến nơi này.

Ta không biết nên tin hay không nữa, dù sao, ta cũng vô tình ở đây mà.

"Trẫm không tin."

Hắn nói nhẹ nhàng, bâng quơ, nhưng rất chắc chắc.

35. Q.1 - Chương 35: Đã Tới Chậm

Ta vốn đã sớm đoán được câu trả lời của hắn. Chỉ là ta không biết hắn sẽ xử lí Như Mộng như thế nào, sẽ thả hay giết nàng ta đây?

Đúng lúc này, ta nghe thấy từ phía sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ta nhìn về phía tiếng động đó, chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh đang chạy tới đây. Tiếp theo là giọng nói đứt quãng, hổn hển của một nữ tử: "Hoàng thượng, thần… thần thiếp tới trễ." Nghe giọng nói của nàng, hình như đang chạy tới vô cùng gấp gáp.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không hề quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt buông một câu: "Nguyễn Tiệp Dư, nàng thật sự đã tới chậm rồi."

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên cúi người xuống, đem Như Mộng ôm ngang lên. Như Mộng hoảng sợ kêu lên một tiếng, bàn tay vô thức nắm lấy vạt áo trước ngực hắn: "Hoàng thượng!"

Nguyễn Tiệp Dư vốn đang thở hổn hển làm cho sắc mặt trở nên xám trắng, bây giờ nhìn thấy hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm, lại càng trở nên trắng bệch hơn. Nàng hoảng sợ mở to đôi mắt xinh đẹp, ngón tay chỉ về phía Như Mộng, đôi môi run rẩy hỏi: "Nàng… Nàng ta là ai?"

Hạ Hầu Tử Khâm rũ mắt nhìn người con gái đang nằm trong lòng mình, không hề trả lời nàng ta mà chỉ nói: "Nàng tới chậm, đương nhiên sẽ có người khác thay thế." Hắn nói xong liền ôm Như Mộng xoay người bước về phía ta.

Trong lòng ta run lên, nếu như bị hắn phát hiện ta trốn ở phía sau cây cột nhà, sẽ không hay chút nào. Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy Hạ Hầu Tử Khâm không đơn giản chút nào.

Nguyễn Tiệp Dư ở phía sau hắn vẫn kêu to lên: "Hoàng thượng, nàng ta chẳng qua chỉ là một cung nữ mà thôi!"

"Cung nữ thì đã làm sao?" Hạ Hầu Tử Khâm lãnh đạm hỏi lại, không hề nhìn nàng ta, ôm Như Mộng đi thẳng về phía ta. . .

Ta sợ đến mức không suy nghĩ được gì nữa, không quản đến mọi thứ xung quanh, xoay người đẩy một cánh cửa gần nhất ra, vọt vào bên trong trốn.

Nhưng mà, hình như hôm nay vận may của ta không được tốt cho lắm thì phải. Hạ Hầu Tử Khâm ôm Như Mộng ở trong lòng, đẩy cửa ra bước vào bên trong.

Ta cắn môi,không thể làm gì khác hơn đành phải chui xuống gầm giường.

Quả nhiên là, mọi sự tính toán trên đời đều không thể tránh khỏi sự biến hóa khôn lường. Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp hoàng đế trong tình cảnh như vậy.

Nguyễn Tiệp Dư không cam lòng đuổi theo muốn chạy vào, lại thở hổn hển nói: "Hoàng thượng, bởi vì thần thiếp nhất thời mất phương hướng, cho nên mới… Mới tới trễ một chút."

Hạ Hầu Tử Khâm hình như đem người đang ôm trong lòng đặt mạnh lên giường, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Lưu Phúc, đóng cửa."

“Dạ.” Giọng nói của một thái giám truyền đến, sau đó là tiếng cánh cửa bị đóng vang lên.

Ta không biết hắn có tin lời của nàng ta hay không, nhưng ta tin.

Tâm tình của hắn rất tốt nên mới thích thú hẹn hò tần phi tới nơi này, ta nghĩ rằng chỉ cần là nữ nhân trong cung, nhất định sẽ không trễ hẹn.

“Hoàng… Hoàng thượng, người muốn làm gì vậy?” Giọng nói của Như Mộng run run.

“Ngươi biết trẫm muốn làm gì mà.” Hạ Hầu Tử Khâm hạ giọng xuống thật thấp, ta nằm ép sát dưới gầm giường, cố gắng hết sức giảm bớt tiếng hít thở nặng nề trong ngực mình. Ta không muốn bị phát hiện, nếu không sẽ trở thành thích khách bị đem đi hành hình.

Hắn cười thật tự nhiên: “Hôm nay trẫm sẽ làm như ngươi mong muốn.”

“Hoàng… a —— ”

Giọng nói của người con gái mới vừa cất lên được một nửa đã im bặt, miệng lập tức bị chặn kín lại.

Tiếng động trên giường càng lúc càng lớn, còn ta, vẫn duy trì tư thế như lúc trước, dù chỉ khẽ động đậy cũng không dám động.

Ta nghĩ, ta biết bọn họ đang làm gì .

“Hoàng thượng, a —— ”

Nhưng chẳng biết tại sao, giọng nói kia vừa chạm vào màng nhĩ của ta, đột nhiên làm cho toàn thân ta căng cứng lên. Tim của ta đập rất nhanh, ta đè ngực mình lại, cảm thấy có chút khổ sở.

“Muốn, hay không?” Giọng nói của gã đàn ông đó bỗng nhiên trở nên tà mị đến vô biên.

“Hoàng thượng —— nô tỳ, nô tỳ muốn… Ưm, a —— ”

Hai bàn tay của ta siết chặt lại, vì sao giọng của nàng ta càng lớn thì gương mặt ta lại càng nóng lên như vậy?

36. Q.1 - Chương 36: Nhận Ân Huệ

Toàn bộ không khí trong phòng, tràn ngập mùi Long Tiên Hương nồng đậm.

Ta nằm sát trên nền nhà lạnh lẽo, cảm thấy hơi buồn ngủ. Tiếng động trên giường cũng dần dần nhỏ lại, chỉ còn tiếng thở gấp yếu ớt lẫn tiếng hít thở.

Một lát sau, ta loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đứng dậy. Sau đó liền nghe Hạ Hầu Tử Khâm gọi: “Lưu Phúc.”

“Có lão nô.” Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, ta lờ mờ thấy một đôi giày màu xanh lam sẫm, sau đó lại nghe vẫn giọng nói đó cất lên: “Hoàng thượng muốn về Thiên Dận cung ạ?”

Nghe lão thái giám nói vậy, ta mới sực nhớ nơi này không phải là tẩm cung của Hạ Hầu Tử Khâm. Chẳng qua hắn chỉ chọn đại một nơi để muốn thân thể của một cung nữ mà thôi.

Hạ Hầu Tử Khâm chỉ “Ừ” nhẹ một tiếng, đã thấy Lưu Phúc bước nhanh đến đỡ hắn đứng dậy. Sau đó lập tức có cung nữ tiến vào, bước đi khe khẽ. Dường như ta có thể ngửi được mùi thuốc thoang thoảng.

“Uống.”

Lại là giọng của Hạ Hầu Tử Khâm.

“Hoàng thượng, cái này… là gì vậy.” Giọng nói của Như Mộng có chút hoảng hốt, mang theo sự sợ hãi.

Ta giật nẩy người, chẳng lẽ là ban độc dược cho nàng ta sao?

Lưu Phúc quát: “Bảo ngươi uống thì uống đi!”

Hạ Hầu Tử Khâm đã đứng dậy, Lưu Phúc vội vàng đuổi theo, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, Phương Hàm cô cô đã chờ ở bên ngoài lâu lắm rồi ạ, để lão nô truyền nàng ta vào, hay là….”

“Cho nàng vào đi.”

“Vâng.” Lưu Phúc xoay người đi ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm xoay người lại, giọng nói thản nhiên: “Không phải cứ được trẫm ban ân huệ một đêm thì bất kỳ nữ nhân nào đều có thể biến thành phượng hoàng đâu!”

Lời nói của hắn, ý tứ đã quá rõ ràng.

Hít một hơi thật sâu, ta cố gắng ép sát thân thể xuống sàn thêm một chút nữa, ta hận không thể che kín lỗ tai của mình, ta sợ thứ hắn ban cho Như Mộng là độc dược, ta sợ nghe thấy nàng ta rên rỉ đau đớn. Thở dài, ta chờ thật lâu, cũng không thấy có động tĩnh gì khác. Ngược lại chỉ thấy cung nữ vào lúc nãy đã lui ra.

Ta suy nghĩ một lát, có lẽ không phải độc dược.

Phương Hàm bước vào, giọng nói của nàng vẫn thản nhiên như trước: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

“Có chuyện gì?”

“Chuyện tu viện cho các thí sinh tuyển tú đã được sắp xếp ổn thỏa, nô tỳ sẽ chỉ bảo các nàng thật tốt.”

“Ừ, ngươi làm việc, trẫm đương nhiên rất yên tâm. Trẫm mệt rồi, phải hồi cung trước đây.” Hạ Hầu Tử Khâm vừa nói xong, liền đi thẳng ra ngoài.

Ta bỗng nhiên có chút tò mò, không kiềm được mà vội cố gắng dịch lên phía trước một chút hy vọng có thể nhìn được dáng vẻ của gã đàn ông này. Cũng trong một khắc đó, ta thấy ánh mắt của Phương Hàm cô cô đang hướng về phía ta. Ta kinh ngạc, vội rụt trở vào. Tim ta đập rất nhanh, ta không biết nàng ta có nhìn thấy ta trốn dưới gầm giường hay không.

Nàng vẫn chưa đi, bước chân lại hướng về phía này.

Ta cắn môi, cố gắng suy nghĩ, nếu ta bị phát hiện thì phải viện lý do gì đây….

Ps: zai phụ, zai phụ, zai phụ đấy, không phải zai chính đâu. Các bạn đừng thèm để ý mà làm gì rồi bỏ truyện

37. Q.1 - Chương 37: Chớ Quên Thân Phận

Phương Hàm đi tới giường thì dừng bước, mở miệng nói: “Mặc xong quần áo thì trở về đi, đã là cung nữ thì chớ quên bổn phận nô tỳ!” Nàng đứng lại bên giường một lát rồi mới nâng bước rời đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là, người trên giường vẫn chưa bỏ đi. Một lát sau, tiếng khóc thút thít vang lên, thê lương và tuyệt vọng. Ta không hiểu, chẳng qua Hạ Hầu Tử Khâm muốn thân thể của nàng ta xong thì rời đi, cũng có việc gì đâu?

Nàng không đi, cho nên ta cũng không ra ngoài được.

Điều này đối với ta, chính xác là một sự tra tấn.

Đau khổ nhất chính là nàng ta ở lại đây suốt một đêm. Ta mơ mơ màng màng, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ.

Cho đến khi bình minh lên, nàng ta mới ngượng ngập xuống giường, đi thẳng ra ngoài.

"Ôi —-"

Cuối cùng ta cũng có thể bò ra khỏi gầm giường, cảm giác như được nhìn thấy ánh mặt trời thêm một lần nữa.

Lúc đẩy cửa ra, đúng là thời tiết rất tốt, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ.

Trở về Tương tú viện, ta thấy Cúc Vận đứng ở trong sân, ánh mắt nàng chăm chú nhìn cửa phòng ta. Ta sửa sang lại quần áo rồi bước qua, khẽ gọi nàng: "Cúc Vận."

Nàng ta dường như kinh hãi, luống cuống xoay người: "Tam tiểu…. Tang Tử." Nha đầu thông minh, nhanh như vậy mà đầu óc đã tự chuyển đổi rồi.

Ta gật gật đầu, hỏi: "Sao vậy?"

"Không, không có việc gì." Nàng nhìn ra phía sau ta, nhỏ giọng nói: "Cô cô tới."

Ta quay đầu lại thì thấy Phương Hàm mang theo mấy cung nữ từ từ bước đến, hôm nay nàng ta vẫn mặc trang phục màu trắng, nét mặt vẫn không thể hiện buồn vui giận hờn.

Ta và Cúc Vận cúi người, nói: "Tham kiến cô cô."

Phương Hàm nhìn thoáng qua ta và Cúc Vận, lạnh nhạt nói: "Dậy rồi à? Vậy chờ thêm một lát nữa đi." Vừa dứt lời, nàng ung dung lướt qua người ta. Ta kinh ngạc nhìn nàng một cái, trên mặt của nàng không có chút cảm xúc nào khác. Yên tâm rồi, xem ra đêm qua nàng thật sự không phát hiện ra ta.

Chỉ một lát sau, bọn nha hoàn đều đến đông đủ.

Phương Hàm đi tới trước mặt mọi người, cười hỏi: "Đêm qua mọi người ngủ có ngon không?"

"Thưa cô cô, rất ngon ạ." Bọn nha hoàn trăm miệng một lời đáp.

Ta coi như cũng có chút may mắn, hôm qua khi ta rời khỏi phòng thì trời đã tối, nha hoàn ở cùng phòng cũng không biết. Mặc dù sáng sớm hôm nay không thấy ta ở trong phòng nhưng có lẽ cũng chỉ nghĩ ta thức dậy sớm thôi.

Lặng lẽ nhìn về phía Phương Hàm, thấy nàng gật gật đầu, nói: "Vậy thì tốt. Từ nay về sau, hoàng cung chính là nhà của các vị." Nàng xoay người, ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh. Cung nữ bên cạnh liền rót trà cho nàng rồi đứng sang một bên.

Một nha đầu to gan hỏi: "Cô cô, điều cô cô muốn dạy cho bọn nô tì có phải là lễ nghi trong cung không?? Nếu điều đó thì bọn nô tì đã được học khi còn ở quý phủ rồi ạ." Lời của nàng ta vừa mới dứt, mọi người liền nhốn nháo phụ họa.

Phương Hàm để chén trà trên tay xuống, khẽ cười một tiếng: "Nếu đều đã học qua thì đương nhiên sẽ không cần học nữa. Ta cũng tin, từ nay về sau ở trong cung mọi người sẽ cẩn thận chú ý, để không gây ra sơ suất gì." Ánh mắt của nàng nhìn qua mọi người, chợt lóe sáng, rồi lại dịu xuống, nàng cầm lấy chiếc khăn trong tay nhẹ nhàng lau khóe miệng, rồi nói: "Trong cung không thể so sánh với quý phủ được, sau này các vị trở thành cung nữ, hầu hạ chủ tử như thế nào có lẽ cũng sẽ không cần ta chỉ dạy nữa."

Nàng vòng vo một hồi rồi nói không cần chỉ dạy nữa. Ta hoang mang, vậy rốt cuộc nàng đến Tương tú viện với mục đích gì?

Ta lặng lẽ liếc nhìn người bên cạnh và phía trước, vẻ mặt các nàng cũng mơ mơ màng màng.

Phương Hàm cười nhạt, nói: "Mặc dù các vị gọi ta là 'cô cô', nhưng thực chất ta cũng như các vị, cũng là cung nữ mà thôi. Đương nhiên ai cũng phải tự hiểu cách hầu hạ chủ nhân thật tốt để ngày sau được hưởng phúc. Các vị đều là nha hoàn mà tiểu chủ nhân đã mang từ quý phủ đến, nếu nói đến lòng trung thành thì đương nhiên là không cần phải bàn luận, nhưng nếu muốn chủ tử là một phi tần khác, thì cũng có thể. Ta hôm nay là muốn hỏi mọi người một chút, có ai có ý đó không?"

Mọi người có mặt chỉ khẽ 'Ôi' một tiếng, chính xác là tiểu thư của mình cuối cùng có được sủng ái hay không thì vẫn chưa biết được. Nếu có thể thì đương nhiên là tốt rồi. Tuy nhiên, nếu không thể, quả thật nên sớm tìm một chủ tử khác.

Nhưng mà, lại vướng phải câu nói đầu tiên của nàng là 'nếu nói đến lòng trung thành thì đương nhiên là không cần phải bàn luận', bọn nha hoàn chỉ biết ngầm tính ở trong lòng, chứ không hề dám nói ra.

38. Q.1 - Chương 38: Đổi Chủ Tử

Phương Hàm cũng không hề vội, nàng đứng lên, chậm rãi mở miệng: "Như vậy đi, các vị có thể suy nghĩ một ngày, ngày mai hãy trả lời cho ta biết. Nếu đã có ý định đổi chủ tử, ta cũng sẽ sớm sắp xếp để các vị được gặp chủ nhân mới của mình." Nói xong, nàng xoay người bước đi.

Chẳng biết tại sao, ta lại thở dài một hơi.

"Tang Tử, ngươi cũng muốn đổi chủ phải không?" Cúc Vận đột nhiên tới gần ta rồi hỏi.

Ta ngạc nhiên, ngoái đầu lại nhìn, chống lại đôi mắt bình tĩnh của nàng ta. Ta bỗng nhiên bật cười, xem ra nàng ta cho rằng ta chỉ dùng Thiên Phi để làm bàn đạp tiến cung. Nhưng mà, có lẽ nàng đúng, chỉ là ta tạm thời vẫn chưa vội.

Xoay người nhìn thoáng qua nàng, ta nói: "Ta muốn đổi, nhưng cũng chỉ là muốn mà thôi." Đi được vài bước, dừng lại, quay đầu lại nói:""Nếu ngươi vẫn một lòng trung thành như vậy, chắc sẽ không đổi chủ tử đâu nhỉ?"

Gương mặt của Cúc Vận trở nên tái nhợt, ta xoay người rồi cười trộm, cho dù nàng muốn đổi, bị ta nói như vậy, cũng khó mà dám đổi.

Trở về phòng, ta thấy bọn nha hoàn buồn bực không yên tụ tập một chỗ, bọn họ đua nhau kể tội chủ tử của mình. Nói đi nói lại, chẳng qua là muốn tìm kiếm một chủ tử mới mà thôi.

Ta cười khẩy một tiếng, quả nhiên Phương Hàm là loại người rất lợi hại.

Nàng rốt cuộc là muốn dạy cho bọn ta điều gì? Chẳng qua, mục đích hôm nay của nàng chính là ly gián quan hệ chủ tớ mà thôi. Bây giờ đã vào cung, muốn ra khỏi cung còn khó hơn lên trời. Ai mà không muốn mình được bước đi trên con đường thẳng tắp? Nếu chủ tử của mình tiền đồ vẫn chưa rõ ràng, vậy thì nên chọn một chủ tử chắc chắn có tiền đồ sáng lạng đi, như vậy cũng chưa chắc là không tốt.

Ta nghĩ, dù sao người có mục đính trà trộn vào cung như ta cũng không nhiều. Như vậy, các nha hoàn chắc chắn sẽ hiểu rất rõ tiểu thư của mình. Phương Hàm giở ra yêu sách này, vô tình đã đã âm thầm phá bỏ người tâm phúc bên cạnh các nàng được tuyển tú. Cho dù có thể họ sẽ có một tâm phúc mới, nhưng bước đi đầu tiên này, không thể không thừa nhận, nàng ta đã thắng.

Ta ngồi một mình ở mép giường, nghe các nàng sôi nổi trò chuyện.

Cũng có vài nha hoàn cúi đầu không tham dự, vẻ mặt hiện rõ đang đấu tranh rất dữ dội. Cũng có một hai người, vẫn bình thản ngồi trên giường của mình như ta. Ta khẽ cười, người trung thành, đương nhiên vẫn sẽ có.

Chỉ là đa số họ, điều đã bị dụ dỗ.

Đây là con người.

Ta chợt nhớ đến câu hỏi trong miếu ngày ấy mà Tô Mộ Hàn đã hỏi ta,

"Nhân chi sơ (*), rốt cuộc là thiện hay ác."

* Bản tính vốn có của con người

Bây giờ ngẫm lại, thiện hay ác thì đã sao? Chẳng qua lúc này mới bắt đầu thấy rõ.

Phương Hàm nói muốn chúng ta suy nghĩ kỹ, thật ra chính là cho chúng ta cơ hội được mong ước.

Cứ như vậy, lại qua một ngày.

Lúc Phương Hàm tới, những người đã sớm có quyết định bắt đầu tiến lên phía trước: "Cô cô, nô tì ngưỡng mộ tài hoa của Vương mỹ nhân, muốn được hầu hạ Vương mỹ nhân."

"Cô cô, nô tì nghe nói tính tình của Thư quý tần rất tốt, nô tì mong muốn được hầu hạ ngài ấy."

"Cô cô, nô tì tình nguyện hầu hạ cô cô."

...

Trải qua hơn một nén nhang, đứng bên cạnh ta chỉ còn lại vài người. Ta liếc mắt nhìn Cúc Vận bên cạnh, nàng cũng trừng mắt liếc ta một cái, sau đó dời tầm mắt đến nơi khác.

Nghe xong lời trình bày thưa bẩm của mọi người, Phương Hàm mới nói: "Các vị đi theo Lý công công đăng ký, ta sẽ tự động sắp xếp." Phương Hàm nhìn nha hoàn nói tình nguyện hầu hạ nàng rồi mở miệng: "Bên cạnh ta không thiếu người, hay là ngươi nên suy nghĩ lại đi."

Nha hoàn kia có chút thất vọng, nhưng vẫn cùng những người khác đi theo Lý công công đăng ký.

Phương Hàm đưa mắt nhìn những người còn lại, vẫn không nói bất kỳ lời nào, chỉ cúi đầu uống trà.

Chúng ta đứng yên, cũng không nói lời nào.

Đối với suy nghĩ trong lòng của Phương Hàm, ta tự nhận là mình không hiểu rõ lắm. Suy nghĩ của nàng, thật sự là quá sâu sắc.

Ta chợt nhớ tới, nếu suy nghĩ của các phi tần trong cung cũng sắc sảo như nàng, nếu như vậy... Thì thật sự rất đáng sợ !

39. Q.1 - Chương 39: Một Bước Lên Mây

Phương Hàm nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, rồi lại đặt tách trà xuống, lúc nàng ta ngước mắt lên trong tích tắc nhìn thẳng vào mắt của ta, khiến ta không kiềm chế được mà run sợ.

Nếu nói đến thông minh, có lẽ nàng vẫn chưa sánh được với Tô Mộ Hàn. Chỉ là, suy nghĩ của nàng giống như một vòng xoáy khổng lồ, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn sâu vào đó, kết quả sẽ là thịt nát xương tan.

Nghĩ như vậy, ta sợ run cả người.

Nhưng nàng vẫn chỉ cười nhạt một tiếng, không có biểu hiện gì khác.

Lý công công dẫn bọn nha hoàn đi đăng ký quay lại, đưa bản đăng ký cho Phương Hàm. Phương Hàm nhận lấy rồi đứng dậy cười nói: "Một đời long sủng một đời vinh, ở trong hoàng cung, không ai biết được mai sau sẽ như thế nào." Nàng hời hợt nói bâng quơ một câu, liền xoay người rời đi.

Phương Hàm vừa mới rời khỏi, trong viện liền nổi lên những tiếng ồn ào. Mặc dù, bọn nha hoàn không nói rõ, nhưng ai cũng đỏ mặt, vô cùng hưng phấn.

"Thật là lợi hại."

Ta nhịn không được mà nói.

Đầu tiên là kế ly gián quan hệ chủ tớ, hiện tại thì cố ý nói cho chúng ta biết, cung nữ, cũng có thể một bước lên mây.

Như vậy, sẽ còn ai bằng lòng đứng ở vị trí thấp như thế này nữa?

Ánh mắt ta không tự chủ được mà nhìn ra cửa viện, muôn vàn tâm trạng.

Tay vô tình mà nắm chặt.

Không biết Cúc Vận ở bên cạnh ta đã tiến lên từ lúc nào, đi thẳng đến chỗ Phương Hàm nói: "Cô cô, nô tì có lời muốn nói."

Thấy Cúc Vận đuổi theo, bước chân của Phương Hàm chậm lại, Cúc Vận nói gì đó với nàng. Phương Hàm vẫn không mở miệng, chỉ là ánh mắt đang nhìn về phía ta, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như mặt nước, hoàn toàn không có chút biểu hiện nào khác . Ta có một chút kinh ngạc, lại thấy nàng xoay người rời đi, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Cúc Vận ngây người, một lát sau mới quay đầu nhìn ta, trong ánh mắt hiện lên một tia không thể tin nổi.

Nàng đến gần ta, cười cười nói: "Thật là lợi hại, mới tiến cung, mà đã mua chuộc được cô cô."

Ta kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu ý trong lời nói của nàng là gì, nàng lại cất giọng nói: "Cả đêm hôm qua ngươi không về, đi đâu, làm gì, đừng tưởng rằng người khác không biết." Tay của nàng chỉ vào trước ngực ta, vừa cười nói: "Ngươi chỉ là một cung nữ, qua đêm nay, liệu mà giải quyết cho tốt đi!"

Nói xong, nàng lại lạnh lùng liếc nhìn ta một cái, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

"Cúc Vận." Ta gọi nàng.

Nàng dừng bước, nghiêng người: "Thế nào, ngươi biết sợ rồi sao?"

Sợ? Ta sợ cái gì?

Ta khẽ cười, tán thưởng nàng: "Ngươi thật sự là một nô tì tốt, ta thật sự mừng thay cho nhị tỷ." Biết đêm qua ta không ở trong phòng , cũng chỉ là nửa đêm đã đến giám sát ta. Ta vốn không hề biết, Thiên Lục lại có nô tì trung thành như vậy.

Vì thế, ta đây là tam tiểu thư của Tang phủ, ở trong mắt người khác mới càng không đáng giá.

Sắc mặt nàng biến đổi, nhưng lại không nổi giận, khẽ hừ một tiếng: "Cười đi, cũng không cười được bao lâu nữa đâu. Ngươi cho rằng đại tiểu thư sẽ bỏ qua cho ngươi sao?" Nhắc đến Thiên Phi, nàng ta vênh mặt lên, thể hiện rõ sự vênh váo đắc ý của mình.

Không buông tha cho ta?

Lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm vẫn vang vọng trong đầu ta: "Không phải cứ được trẫm ban ân huệ một đêm thì bất kỳ nữ nhân nào cũng có thể biến thành phượng hoàng đâu."

Khóe miệng ta không nhịn được mà cười nhạo, hai tay không tự chủ được mà siết chặt. Không phải ai cũng có thể bay lên thành phượng hoàng. Ta không muốn sống thấp hèn như thế này nữa, ta muốn cho người nào đó ở Tang phủ biết, đứa con gái mà ông ta xem thường, không phải trời sinh số mệnh thấp hèn!

Không buông tha cho ta cũng được thôi, nàng cho rằng ta vẫn là Tang Tử cái gì cũng không biết như ngày trước sao?

40. Q.1 - Chương 40: Dạy Dỗ Ta

Ngày hôm sau, đại hội tuyển tú cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Phương Hàm vẫn chưa tới, chỉ thấy có một vị công công, trên tay cầm cái phất trần vẫy vẫy, trên gương mặt già nua có nhiều nếp nhăn thể hiện sự khó chịu, vẻ mặt ngạo mạn. Ánh mắt nửa khép nửa mở dường như ngay cả việc liếc mắt nhìn chúng ta một cái cũng không muốn, hắn chỉ miễn cưỡng nói một câu: "Một lát nữa, khi được gặp các tiểu chủ tử của các ngươi, chỉ nên yên lặng hầu hạ, không nên nói nhiều, ngay cả một câu cũng không được nói!"

"Nô tỳ đã biết." Ta trả lời theo bọn nha hoàn, sau đó nhìn thấy ánh mắt châm biếm của Cúc Vận.

Ta đứng thẳng người, ung dung thản nhiên theo sát phía sau một cung nữ khác. Cúc Vận lại bước nhanh tới, đẩy ta ra, giành đứng trước mặt ta. Ta nghiến răng một cái, thật là quá đáng mà, nàng ta lại dám coi thường ta đến vậy!

Ánh mắt lười nhác của vị công công lướt tới, ta hít một hơi thật sâu, không gây sự, nhưng cũng không có nghĩa là ta không nhớ mối thù này.

Các cung nữ đều hiểu chuyện, ai cũng câm như hến.

Ta ngoan ngoãn cúi đầu, nền đá dưới chân ta được trận mưa lớn hôm qua rửa sạch càng sáng bóng hơn. Dường như ta có thể nhìn thấy được gương mặt của mình đang hiện trên đó, ta sờ sờ mặt mình, trên mặt ta vẫn đang xức thuốc nước, có lẽ không ai nhìn ra được.

Thuốc nước này, lau không sạch, ngửi không thấy mùi, nhưng gặp nước sẽ tan ra. Ta thở phào một hơi, may là hôm nay, trời rất đẹp.

Đứng trước Ung Hòa Điện, hai hàng cấm vệ quân đứng chỉnh tề hai bên. Vẻ mặt trang nghiêm, chúng ta lướt qua trước mặt bọn họ, nhưng vẫn không thấy ánh mắt họ di chuyển. Trong lòng ta không khỏi cảm thán, trong cung đâu chỉ có mình thái giám và cung nữ là vất vả, nhìn sự gian nan của những thị vệ này, nay ta cũng hiểu được một ít.

Chúng ta bị đưa đến một thiên điện bên cạnh Ung Hòa Điện, bước vào, ta mới biết đây là nơi các tú nữ chờ đợi để được tuyển chọn lần cuối cùng. Bọn nha hoàn bắt đầu tìm kiếm vị tiểu chủ tử của mình, ta thì vẫn đứng bất động. Cúc Vận lại vô cùng tích cực, nhất định là đem chuyện của ta khai báo cho Thiên Phi biết rồi. Ta có chút chờ mong, không biết sau khi nàng ta biết, rốt cuộc sẽ không buông tha cho ta như thế nào?

Là châm chọc khiêu khích ta, hay vẫn là trước làm khó ta trước mặt mọi người?

Ta đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện mùi nguy hiểm, trong nháy mắt ta đã thấy một bóng dáng đang di chuyển về phía ta. Ta nhìn nàng cười, nàng nhanh nhẹn giơ cánh tay lên, hung hăng tát ta một cái.

"Bốp ——"

Dùng sức rất mạnh, chỉ đánh một cái thôi cũng khiến ta chao đảo.

Một tay ta che mặt mình, nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng vừa bị đánh đến xước da, đồng thời ta cũng ngoái đầu lại nhìn nàng.

Hóa ra, ta vẫn quá xem nhẹ nàng rồi. Cho dù trong trường hợp nào, hành động của nàng vẫn luôn làm cho người khác kinh ngạc như thế. Ánh mắt nàng chuyển thành màu đỏ, xem ra cơn tức giận trong người nàng không nhỏ.

Thiên Lục tỏ vẻ bất ngờ khi thấy nàng như vậy, bước lên phía trước kéo nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ, tỷ bình tĩnh chút đi." Nàng ta là người biết xem xét thời thế, biết được hành động như vậy trong lúc này rất không thích hợp.

Trong điện, tất cả đều xoay người hít một hơi thật sâu, ánh mắt đổ dồn nhìn qua đây.

Ngạc nhiên, hưng phấn, nghi hoặc… đều có cả.

haizzz, không tìm hình chèn nữa đâu. Thực sự là tìm rất mất thời gian, vì phải cân nhắc nhiều.

41. Q.1 - Chương 41: Không Ai Cao Quý Hơn Ai

Nàng ta đẩy Thiên Lục ra, bước thật nhanh tiến lên túm lấy tóc ta, hung hăng mà giật.

Ta đau đến nỗi rên lên, nhưng nàng ta nhất định không chịu buông, vừa nắm vừa mắng nhiếc: "Con tiện nhân này, mày nghĩ mày tiến cung thì có thể làm gì ? Cái loại như mày sinh ra đã thấp hèn, có sống thêm nữa thì cũng chỉ thế thôi. Đừng có mơ tưởng là mày sẽ gặp may, chẳng lẽ mày nghĩ mày là Phụng…"

"Tỷ!" - Thiên Lục to giọng át lời nàng ta, nhíu mày nhìn đầy ẩn ý, lúc này Thiên Phi mới nhận ra mình lỡ lời. Tay nàng ta lại nắm chặt tóc ta thêm vài phần, nghiến răng nghiến lợi: "Muốn làm nô tì sao? Tốt, vậy cả đời này mày hãy làm nô tì đi!" Nói rồi hung hăng đẩy ta vào tường, cuối cùng cũng chịu buông tay.

Mấy cung nữ ở cửa nhìn thấy cảnh ồn ào, mỗi người đều lo lắng không yên. Ta chỉ cảm thấy buồn cười, không ngờ cái trò chó ngáp phải ruồi này của Thiên Phi lại khiến cho tâm tư của đám cung nữ kia rối loạn cả lên. Các nàng chắc không thể tưởng được là Thiên Phi sẽ giận dữ với ta đến vậy, chẳng phải Phương Hàm đã ám chỉ điều này rồi sao?

Thiên Phi giáo huấn ta một lúc cũng hả giận đi chút ít. Ta không khỏi bật cười, nàng ta có phải đang cảm thấy rất vui sướng hả hê không? Có lẽ vì suốt mười lăm năm qua, Thiên Phi chưa bao giờ có cơ hội tự tay đánh ta như hôm nay.

Đúng giờ, công công đến đưa các tú nữ nhập điện, Thiên Phi liếc nhìn ta rồi quay ra dặn Cúc Vận: "Nhớ để mắt đến nó!"

Ta đứng thẳng dậy, lấy khăn tay lau nhẹ khóe miệng. Cúc Vận cười: "Có hối hận không?"

"Hối hận cái gì?" - Ta lạnh nhạt hỏi lại

Cúc Vận dường như không nghĩ tới ta sẽ trả lời như vậy, sửng sốt trong chốc lát rồi mới nói: "Hối hận vì từ bỏ cơ hội làm dâu Cố phủ, vào cung làm cung nữ?"

Ta cười lạnh, gả vào Cố phủ ư? Để làm gì? Làm thiếp sao?

Cả đám bọn họ đều coi ta như một kẻ thấp hèn. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ như vậy. Tang Tử ta, phải sống cuộc sống được vạn người kính ngưỡng.

"Ngươi cười cái gì?" – Cúc Vận dường như không hài lòng, khóe miệng giật giật hỏi, "Ngươi nghĩ rằng sau này sẽ được sống an ổn trong cung sao?". Ánh mắt của nàng tràn đầy vẻ hả hê khi người khác gặp họa.Thật ra, không cần nàng ta nhắc nhở, ta cũng biết Thiên Phi nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.

"Không nói được gì ư? Ta biết, ngươi đang cầu mong đại tiểu thư không được hoàng thượng nhìn trúng đúng không?" – Cúc Vận nhíu mày nói.

Ta liếc mắt nhìn về phía nàng, rồi đột ngột bước tới cho nàng ta một cái tát. Cúc Vận sợ ngây người, ôm bên má vừa bị tát, trợn tròn mắt nhìn ta.

Ta chỉ hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Vì sao ta phải cầu mong cho Thiên Phi không được chọn chứ? Ngược lại, ta càng hi vọng hoàng đế sẽ để ý đến nàng ta. Chỉ có như vậy ta mới có cơ hội tiếp cận Hạ Hầu Tử Khâm.

Cúc Vận tức giận muốn xông tới, nhưng bị các cung nữ bên cạnh giữ lại. Nàng ta hét to: "Buông ta ra! Buông ra!

Buông ra thì thế nào? Ta vốn là đứa trẻ lỗ mãng, chẳng lẽ ta không dám đánh nhau sao?

"Cãi lộn như vậy còn ra thể thống gì nữa!"

Mọi người nghe tiếng đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Hàm đang đứng nghiêm trang ở cửa. Đôi mắt phượng hẹp dài thờ ơ nhìn, ý bảo các cung nữ buông Cúc Vận ra. Cúc Vận khẽ cắn môi, nhưng cũng không dám lỗ mãng.

Phương Hàm chậm rãi tiến đến, lạnh nhạt nói: "Nơi này là hoàng cung, hoàng thượng bây giờ ở ngay chính điện, các ngươi đều không muốn sống nữa phải không?"

"Cô cô!" – Cúc Vận dập gối quỳ xuống, chỉ ta mà mách: "Là ả ta đánh người trước thưa cô cô, ả muốn gây sự!" – Cúc Vận một tay che mặt, nhìn ta tràn đầy phẫn uất.

Phương Hàm lúc này quay đầu nhìn ta hỏi: "Có chuyện gì?"

Tay áo hơi nắm chặt, ta hít một hơi, thong dong nhìn nàng: "Là chính cô cô đã từng nói, ở trong cung cấm, chẳng ai biết sau này sẽ thế nào. Vì vậy, ai cũng đừng ỉnh là cao quý hơn người khác, vênh váo tự đắc, có đúng không cô cô?"

42. Q.1 - Chương 42: Xin Cô Cô Chỉ Giáo

Phương Hàm nhìn ta một lúc lâu, ánh nhìn dần trở về lãnh đạm như bình thường, xoay người đi nói: "Ngươi đi theo ta"

Trong lòng ta chấn động, không biết nàng có ý gì, nhưng dù sao Phương Hàm cũng đã nói, ta chỉ còn cách phải đi theo.

Đi ngang qua Cúc Vận vốn đang mang dáng vẻ đắc ý, chuyện lần trước Phương Hàm đã bỏ qua cho ta, nhưng lần này chắc ta sẽ không may mắn như vậy nữa.

Ta đi theo Phương Hàm tới một nơi yên ắng thì dừng bước, lúc này mới nhận ra ở đây thật vắng vẻ, không thấy bóng dáng một ai. Ta biết Phương Hàm không có ý định trách phạt, nếu không sẽ không đưa ta tới chỗ như thế này.

Phương Hàm xoay người lại, tỉ mỉ quan sát ta, nhưng không nói lời nào. Bị nàng nhìn khiến ta có chút bất an, chỉ còn biết chậm rãi cúi đầu. Ta vốn cho rằng Phương Hàm muốn hỏi chuyện tối hôm đó, nhưng không ngờ nàng lại hỏi: "Ngươi tên gì?"

Ta cảm thấy khó hiểu, đành đáp: "Tang Tử"

"Tang Tử? Là Tang Tử trong 'Duy tang dữ tử, tất cung kính chỉ' sao?" – Gương mặt của Phương Hàm vẫn lãnh đạm như vậy, không có chút biểu hiện ngạc nhiên nào.

Nhưng ta lại chấn động, đôi mắt bừng sáng, bước lên trước gật đầu nói: "Vâng, là tên do mẹ ta đặt."

Ba năm trước đây, Tô Mộ Hàn cũng đã từng nói với ta như thế, những ký ức vẫn nguyên vẹn trong ta như chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua. Có lẽ chính vì câu nói này của Phương Hàm đã khiến ta có thêm thiện cảm với nàng.

Nàng không hề để bụng với cách xưng hô của ta, chỉ nhắc nhở: "Ở trong cung, lúc nói chuyện thì phải tự xưng là 'nô tì'…"

Ta khẽ run lên, vội vàng nói: "Nhưng ta không thích xưng hô với cô cô như vậy."

Sắc mặt Phương Hàm trầm xuống: "Đây không phải là chuyện ngươi có thích hay không…"

Ngữ khí của nàng hơi tăng thêm một chút, làm ta có chút hoảng hốt. Nhưng chỉ một lát sau, Phương Hàm lại khôi phục vẻ ôn hòa, ho nhẹ một tiếng: "Không phải vì hai chữ 'nô tì' mà trở nên hèn mọn. Làm nô tì cũng không nhất thiết là phải cúi đầu. Hiểu không?"

Ta ngơ ngác nhìn nàng, hóa ra ăn nói khiêm nhường mà vẫn có thể bộc lộ khí chất như vậy. Phương Hàm chẳng lẽ muốn nói cho ta biết, niềm kiêu hãnh và không cam chịu cần phải ẩn giấu sao?

Thật ra những điều này, Tô Mộ Hàn đều đã từng dạy, nhưng ta chỉ không hiểu vì sao nàng lại muốn nói với ta.

"Còn có…" – ánh mắt nàng nhìn về phía xa xa, cúi đầu nói tiếp – "Đừng tưởng rằng trong cung này, làm chuyện gì cũng không ai biết"

Ta chợt giật mình, nàng quả nhiên đã biết.

Ta lắc đầu, Phương Hàm không nói ta cũng biết, Hạ Hầu Tử Khâm không đơn giản. Cho dù là lúc nam nữ hoan ái, hắn cũng không lơi lỏng cảnh giác, hơi thở của hắn, ta không nhận thấy tình yêu, chỉ có sự bá đạo và lạnh lùng.

Ta bỗng quỳ xuống, mở miệng nói: "Xin cô cô chỉ giáo!"

Phương Hàm hơi mỉm cười, đỡ ta đứng dậy: "Quả thật ngươi là người rất thông minh".

“Không, ta không thông minh” – Ta còn quá kém cỏi, ta cần nàng chỉ dạy.

“Tại sao ngươi lại muốn như vậy?” – nàng buông tay ta ra và hỏi

“Vì chính ta” – Ta không phải người vĩ đại, không thể sống vì kẻ khác. Chí ít hiện tại là vậy.

Phương Hàm dường như có chút kinh ngạc khi thấy ta nói thẳng như vậy, lấy lại bình tĩnh, nàng mới hỏi: “Tang phủ ở thành Đông có quan hệ gì với ngươi?”

Ta tự nhiên thấy yên tâm khi nhìn nàng. Trên người nàng, ta nhìn thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn. Tô Mộ Hàn không bao giờ dạy những người lai lịch không rõ ràng, chắc chắn Phương Hàm cũng vậy. Nghĩ thế, ta trả lời thành thật: “Tang lão gia là cha ta”.

Phương Hàm không quá kinh ngạc, xem ra nàng cũng đã đoán ra được. Ta vẫn khẩn trương, nếu nàng không đồng ý, ta biết phải làm sao? Dù sao trong cung mà bị lộ lai lịch của mình dễ dàng như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

43. Q.1 - Chương 43: Lần Thứ Hai Thử Ta

Phương Hàm trầm tư trong chốc lát, lại hỏi: “Nếu là tiểu thư của Tang phủ, vì sao lại thành ra thế này?”

Ta cười một tiếng rồi nói: “Không được sủng, cho nên thành thế này”.

Khinh thường ta, chế nhạo ta, cha ta muốn gả ta đi làm thiếp, lại còn nói đó là số phận của ta.

Phương Hàm phất ống tay áo, nói: “Trong cung cũng không có phi tử nào thực sự được sủng ái”.

Ta gật đầu, ta biết chứ.

Liếc nhìn ta, nàng lại nói: “Tiểu nha đầu, ngươi đừng nhìn hoàng cung yên lặng như vậy mà nghĩ nó yên bình, thật ra có rất nhiều chuyện ngươi không nhìn thấy đó thôi. Ngươi cho rằng có thể dễ dàng được hoàng thượng sủng ái sao? Chuyện của Như Mộng, ta tin ngươi hiểu rõ hơn ta”.

Nhắc tới Như Mộng, ngữ khí của Phương Hàm vẫn lãnh đạm, không có chút gấp gáp.

Ta cũng không che giấu, ngẩng mặt hỏi nàng: “Vậy cô cô cảm thấy Như Mộng thực sự đã cố trăm phương ngàn kế để tiếp cận hoàng thượng sao?”

Phương Hàm hướng ánh mắt nhìn xa xôi: “Ta thấy thế nào không quan trọng, quan trọng là ngươi học được gì từ sự việc ấy”. Nói rồi, nàng nhấc bước đi qua ta, hướng về thiên điện.

“Cô cô!” – Ta bò dậy đuổi theo.

Phương Hàm đột nhiên dừng bước, khiến ta thiếu chút nữa đâm sầm vào nàng. Nàng liếc nhìn ta, vết sẹo trên mặt lúc này thật gần trông lại càng đáng sợ, khiến ta không tự chủ được rụt cổ.

Dường như Phương Hàm cũng nhận ra điều ấy, nàng khẽ cười một tiếng nói: “Ở đây không có quyền lực, thì chẳng tự bảo vệ được mình” – nàng chỉ vào vết sẹo – “Thế này hẳng còn là nhẹ…”

Ta sợ hãi nhìn, còn nàng thu hồi nụ cười, xoay người đi mất.

Ta nắm chặt mu bàn tay, nói lớn sau lưng nàng: “Ta không sợ!”. Chẳng phải là tranh giành tình cảm sao? Đằng nào ta cũng đã tiến cung, lẽ nào còn sợ điều này.

Nàng ngừng bước, gương mặt hơi chần chừ, rồi nói: “Vậy thì làm đi”

Phương Hàm vẫn im lặng, chiều dần muộn, nhìn bóng dáng nàng ngày càng xa dần. Gió lạnh thổi tới khiến mái tóc ta hơi rối, nhưng trái tim ta thì dần dần sáng tỏ. Ta gật đầu thật mạnh, chầm chậm tiến bước theo nàng.

Khi trở lại Thiên điện, ta mới biết Thiên Phi đã được phong làm Tài tử còn Thiên Lục thì được phong Mỹ nhân. Nàng nhớ tới chuyện của ta, vẻ mặt lại giận dữ đến không kiềm chế được, lao lên muốn tiếp tục dạy dỗ.

Ta theo bản năng trốn sau lưng Phương Hàm, nhưng Thiên Phi vẫn không muốn buông tha, định vung tay tát ta một cái.

"Phi chủ nhân, xin giữ tự trọng" – Phương Hàm chắn cho ta, nhắc nhở Thiên Phi.

Thiên Phi chấn động, nhìn Phương Hàm với ánh mắt kinh ngạc. Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, nàng ta lấy lại vẻ kiêu ngạo, chỉ ta mà nói: "Ta chỉ muốn dạy dỗ a hoàn của mình thôi, cô cô không cần phải để ý tới!", nói rồi lại muốn tiến lên.

Ta đắc ý nhìn Thiên Phi, hôm nay Phương Hàm đã ra mặt cho ta, Thiên Phi vẫn còn muốn tác oai tác quái sao? Nàng ta chẳng qua cũng chỉ là Tài tử mới tiến cung, chẳng lẽ không nể mặt Phương Hàm?

Phương Hàm lạnh lùng: "Tiểu chủ nhân muốn dạy dỗ a hoàn của mình, dĩ nhiên Phương Hàm không dám xen vào. Nhưng chỉ là…tiểu chủ nhân muốn dạy dỗ a hoàn thì cũng phải nhìn trước sau một chút…"

Nghe thấy thế, Thiên Phi liền biến sắc. Thiên Lục vội nói: "Cô cô nói rất phải. Tỷ muội chúng ta vừa mới tiến cung, còn rất nhiều chỗ không hiểu biết. Mong cô cô vui lòng chỉ giáo!"

"Tiểu chủ nhân nói quá lời rồi, Phương Hàm còn phải về bẩm báo với Hoàng Thượng, Phương Hàm xin cáo lui trước" – Phương Hàm liếc nhìn ta một cái rồi xoay người rời đi.

Ta có chút vội vã, kéo nàng gọi: "Cô cô!"

Phương Hàm chẳng phải muốn gặp Thiên Phi để ra mặt cho ta sao? Tại sao đã định bỏ đi như vậy rồi?

Phương Hàm nhẹ đẩy tay ta ra, nhàn nhạt đáp: "Ở đây, không ai có thể bảo vệ được ngươi, trừ chính bản thân ngươi". Thanh âm của nàng vô cùng nhỏ nhẹ, nhưng ta lại nghe rất rõ ràng. Cho đến tận khi bóng dáng Phương Hàm biến mất ở cửa, lời nàng nói vẫn âm vang trong đầu ta.

Không ai có thể bảo vệ ta…

Phương Hàm, lại muốn thử ta tiếp sao?

44. Q.1 - Chương 44: Hận Không Thể Giết Chết Ta

Ta bị mang về Huyễn Nhiên Các.

Thiên Phi ra lệnh bắt ta quỳ ở trong sân, ta vốn không chịu quỳ, nàng liền sai một thái giám cầm phất trần quật vào chân bắt ta phải quỳ xuống: "Ngươi không phải thích làm cung nữ sao? Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi quỳ đủ".

Ta cắn răng nhìn nàng, không kêu đau, cũng không khóc.

Hãy quên quá khứ đi. Đầu gối dập xuống đất, đập vào sân đá thật cứng khiến ta đau thấu xương. Ta cố hít một hơi gượng dậy, thì bị ai đó sau lưng đạp ngay một cước, không chịu được lại ngã nhào xuống đất. Khuỷu tay chảy máu, nhỏ trên mặt đất giống như một bông hoa.

Thiên Phi đắc ý cười lớn, đoạt lấy cây phất trần trong tay thái giám, quất túi bụi, vừa đánh vừa mắng: "Các ngươi có biết nó là ai không?"

Thái giám, cung nữ đều nhìn nhau, lắc đầu không biết, rồi lại nhìn ta đầy nghi ngờ.

"Nó…" – Thiên Phi quất xuống thật mạnh, cắn răng nói: "Nó chính là muội muội của ta đó. Thế nào, các ngươi không tin?"

Không có ai dám trả lời.

Ta cười lạnh trong lòng, thì ra đây chính là năng lực của Thiên Phi sao? Nàng chỉ biết đánh ta sao?

Thiên Phi cúi đầu, nắm chặt cằm ta, mắt nheo lại, cười cợt: "Ta vốn vẫn coi nó là muội muội. Nhưng mà lại có kẻ hết lần này tới lần khác không biết điều, thấp hèn ti tiện được làm thiếp còn không muốn? Tốt, rất tốt!". Thiên Phi nói xong, giọng điệu càng thêm độc ác, thẳng tay vứt luôn cây phất trần, rồi dùng chân đạp thật mạnh xuống đầu gối ta. "To gan thật, trước mặt bao người lại muốn Phương Hàm bảo vệ sao? Muốn ta mất mặt sao?"

Đau quá, Thiên Phi quả thật một chút cũng không lưu tình.

Ta theo bản năng gập người chống đỡ, Thiên Phi lại càng dùng thêm sức. Dẫm lên đầu gối, rồi ngón tay ta, nàng còn hài lòng hỏi: "Đau không? Còn chưa cầu xin ư? Cầu xin đi, cầu xin ta sẽ tha cho ngươi! Mau cầu xin ta sẽ tha thứ cho ngươi!"

Ta không cầu, quyết không cầu nàng ta tha thứ. Khóe miệng giật giật, ta muốn cười vào mặt nàng, nhưng thật sự đau quá. Lúc này mà cười thì chắc khó coi lắm.

Thiên Phi càng thêm tức giận, gào hét đánh ta, đá rồi lại giẫm đạp.

"Tiện nhân, ta đã sớm ngứa mắt với ngươi. Ngươi lẽ ra không nên sinh ra trên đời này, lại càng không nên xuất hiện ở Tang phủ. Ngươi đã không biết điều, lại còn muốn tranh với ta sao? Ngươi cho ngươi là ai?" – Nàng mắng nhiếc thậm tệ, ánh mắt đỏ hồng vì tức giận.

Ta chưa bao giờ nghĩ, hóa ra trong lòng Thiên Phi không chỉ ghét ta, mà còn hận ta như vậy.

Thấy ta co quắp che đầu gối, ánh mắt Thiên Phi hiện lên một tia nham hiểm, thuận tay lấy cây trâm ngọc trên đầu, định đâm xuống. Ta phát hoảng, lấy hết sức giữ lấy tay của Thiên Phi, cười lạnh hỏi: "Tiểu chủ nhân chẳng lẽ không biết phi tử hiền lương thục đức ở hậu cung mới có thể có được thánh sủng sao?"

Nàng ta chỉ vừa được sắc phong Tài tử mà đã dám làm chuyện lớn như vậy.

Mặt nàng ta hơi cứng lại, nhưng vẫn giận dữ như trước.

Tay vẫn thêm sức, có lẽ là thực sự muốn đâm xuống.

Ta cười lạnh, Thiên Phi là một đại tiểu thư bướng bỉnh. Hôm nay nếu nàng vô duyên vô cớ đâm ta bị thương thì chính là tự phá hủy tiền đồ sau này của mình. Ta không biết nếu cây trâm kia mà đâm xuống thì sẽ thế nào, nhưng dùng chân của ta mà đổi lấy thua thiệt cho nàng thì đáng giá sao?

Không, chắc chắn không.

Ta chỉ muốn được sống tốt hơn, tại sao lại hi sinh bản thân mình? Cùng nàng đồng quy vu tận ư, ta không thể làm thế.

Đám thái giám cung nữ bên cạnh đều câm như hến, không ai dám nhúc nhích.

Đột nhiên tiếng Thiên Lục truyền đến: "Tỷ, tỷ làm cái gì vậy!"

Thiên Lục bước thật nhanh lại gần, cầm lấy tay Thiên Phi: "Tỷ"

"Buông ra!" – Thiên Phi vẫn không chịu thôi – "Tỷ không thể tốt đẹp như muội, sống chung yên ổn với con tiện nhân này. Hôm nay nó dám theo chúng ta tiến cung, không biết sau này sẽ còn làm những chuyện gì nữa? Hôm nay ta bỏ qua cho nó, chẳng phải càng dung túng cho nó sao?"

"Tỷ, không nên!" Thiên Lục sợ hãi kêu lên.

Ta không khỏi biến sắc, xem ra lần này Thiên Phi sẽ không nương tay.

"A, chỗ của muội muội thật náo nhiệt nha!" – một giọng nói êm dịu truyền tới, ta nhìn thấy người bên cạnh hoảng hốt, quỳ xuống hành lễ: "Nương nương cát tường!"

45. Q.1 - Chương 45: Nàng Ra Oai Phủ Đầu Ta (i)

Thiên Phi và Thiên Lục cuối cùng mới giật mình, ta nhìn theo tiếng nói, thấy một người nữ tử trang phục lụa là được cung nữ đỡ tay chầm chậm đi tới. Trang phục màu nâu được thêu những sợi chỉ bạc, móng tay màu hồng phấn thon dài, mùi hương phảng phất bốn phía.

"Tiểu thư, là Thư quý tần" – Cúc Vận vội nhỏ giọng nhắc nhở.

Thiên Phi dường như vẫn chưa phản ứng kịp, Thiên Lục đã dùng sức lôi nàng xuống, hành lễ với Thư quý tần: "Thần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường!"

"Nương nương cát tường!" – Thiên Phi rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần.

Thư quý tần buông tay cung nữ, ánh mắt nàng nhìn ta chăm chú, rồi sau đó lại dời đi. Nàng nhàn nhạt nói: "Miễn lễ! Bản cung vừa rồi tình cờ đi ngang qua, thấy bên trong có vẻ náo nhiệt, hiếu kỳ một chút muốn vào xem.Có chuyện gì vậy?"

Thiên Phi liếc mắt một cái nhìn ta, mở miệng nói: "Bẩm nương nương, thần thiếp chỉ đang giáo huấn cung nữ không biết quy củ này một chút mà thôi"

"A…Mới tiến cung đã phạm phải chuyện gì thế?"

Thư quý tần miễn cưỡng hỏi một câu, nhưng thực ra khiến Thiên Phi nửa lời cũng không nói được. Thiên Lục vẻ mặt khẩn trương, mở miệng nói hộ Thiên Phi, nhưng lại thấy Thư quý tần tiến tới, cầm lấy trâm ngọc trong tay Thiên Phi, xoay người liếc nhìn ta. Nàng cúi đầu, ánh mắt nhìn cây trâm ngọc, cười duyên dáng: "Vừa rồi, ngươi lấy trộm cái này sao?"

Ta hoảng sợ, chả lẽ nàng thấy ta và Thiên Phi giằng co, cho nên nghĩ là vì cây trâm này sao?

"Bản cung cho ngươi, tại sao không lấy?"

Ta không nói lời nào, Thư quý tần đột nhiên lại nói. Nàng vừa dứt lời, cây trâm lại được đưa gần thêm một chút. Ta ngơ ngẩn nhìn trong chốc lát, ngỡ ngàng đưa tay ra đỡ.

Còn ngón tay thon dài của nàng nhẹ nhàng buông lỏng, cây trâm ngọc màu xanh trong nháy mắt rơi xuống, chỉ nghe "bộp" một tiếng, vỡ thành hai đoạn trên mặt đất.

Lòng ta trầm xuống, liền thấy Thư quý tần ngẩng lên đứng thẳng người, thanh âm chậm rãi nói: "Người đâu, mau thay tiểu chủ nhân các người giáo huấn cung nữ vụng về này. Hôm nay mới chỉ là trâm ngọc, ngày mai sẽ là cái gì đáng giá đây"

"Nương nương…" – Ta mờ mịt nhìn nàng, ta với nàng không thù không oán, tại sao nàng phải làm như vậy?

Nghe thế, Thiên Phi lại càng đắc ý, liếc mắt nhìn đám cung nữ bên cạnh, lạnh lùng ra lệnh: "Còn chưa động thủ? Muốn nương nương nói lần thứ hai sao?"

Thái giám tiến tới đè cánh tay của ta, một cung nữ giơ tay lên định đánh. Thư quý tần bỗng nhiên lại nói: "Mang ra bên ngoài đánh, không được quấy rầy tiểu chủ nhân các người nghỉ ngơi"

"Dạ!"

Lực trên tay ta lại tăng thêm, cứng rắn lôi ta ra ngoài. Thiên Lục dường như định nói điều gì đó, nhưng bị Thiên Phi ngăn lại. Ta nhìn thấy rõ đáy mắt của Thiên Lục tràn đầy vẻ khiếp sợ, nhìn thấy ta vội vàng giấu đi.

46. Q.1 - Chương 46: Nàng Ra Oai Phủ Đầu Ta.(ii)

Các cung nhân đem ta kéo ra ngoài đột ngột buông tay, ta dĩ nhiên không thể đứng thẳng được, mềm oặt co quắp người ngã xuống. Không biết ai đã đá ta một cái.

Một đá này dường như đã tăng thêm can đảm cho bọn họ, sau đó rất nhiều tay chân đồng loạt đánh xuống.

Ta bắt đầu hoa mắt choáng váng, lại nghe thấy một người nói: "Ngươi cũng đừng oán hận chúng ta, ai bảo ngươi đắc tội với ai không đắc, lại đi đắc tội với Thư quý tần nương nương!"

Ta cười lạnh, ta mạo phạm Thư quý tần lúc nào chứ? Chẳng qua nàng và Thiên Phi cùng chung một mối thù, muốn kiếm cớ dạy dỗ ta một trận mà thôi. Nhưng nàng lại thông minh hơn Thiên Phi nhiều, dạy dỗ người khác cũng biết tìm cớ thích hợp hơn.

Ta nghĩ, vừa rồi nếu ta không nhận lấy ngọc trâm, cũng sẽ phải gánh lấy tội danh không nghe lời chủ nhân sai bảo thôi?

Đã muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!

"Ngươi vẫn nên cầu nguyện đi, có thể nương nương sẽ tha cho cái mạng nhỏ của ngươi!"

Đúng thế, ta nên cảm thấy may mắn, lần này người kiếm cớ dạy dỗ ta là Thư Quý Tần, chứ không phải Thiên Phi, nếu không nàng ta nhất định sẽ lấy mạng ta.

"Chúng ta xuống tay nhẹ một chút đi. Nàng vừa mới tới, còn chưa biết sự hiểm ác trong cung đâu!"

Ta không phải không biết, chỉ là ta đã quá xem nhẹ nó.

"Ôi chao." Thêm một người nữa lại thở dài một tiếng: "Nhìn dáng vẻ ngươi lúc nãy, vẫn còn muốn uy hiếp chủ nhân phải không? Ta nói cho ngươi hay, tuy rằng hiện tại chủ nhân mới chỉ là một tiểu chủ, nhưng nếu chủ nhân muốn ngươi chết, cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến mà thôi!"

Ta cuộn mình lại, co thành một khối, không nói câu nào.

Đau, cơn đau lan đến tận xương tủy.

Nhưng mà lòng ta vẫn luôn minh mẫn, sáng như gương.

Ở nơi này, người ta cần đề phòng không chỉ có một mình Thiên Phi. Trong hoàng cung, thực sự có rất nhiều người thông minh.

Không biết qua bao lâu, một người từ bên trong đi ra, mở miệng nói: "Nương nương nói, dạy dỗ xong rồi thì đi thôi, sau này nàng ta ghi nhớ kỹ là được."

"Dạ, Như Ý tỷ tỷ." Các cung nhân cung kính đáp lời, ngoan ngoãn dừng tay lại không đánh ta nữa.

Ta nghĩ, đó chắc hẳn là cung nữ thân cận của Thư quý tần, thảo nào đám người ở Huyễn Nhiên Các lại phải nhìn sắc mặt của nàng ta. E rằng ngay cả Thiên Phi và Thiên Lục cũng phải kiêng dè nàng vài phần.

Ta muốn thử đứng lên, nhưng lại không có sức lực, đành phải nằm yên.

Đám thái giám và cung nữ dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu tản ra, ai làm việc nấy.

Ta loáng thoáng nghe được bọn họ nói.

"Bây giờ Như Ý chắc đắc ý lắm, nàng đã trở thành người thân cận duy nhất bên cạnh Thư quý tần rồi!"

"Đương nhiên, cũng không biết Như Mộng kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang yên lành lại đi treo cổ tự vẫn."

"Ta nghe nói, hình như nàng phạm phải tội gì đó."

"Suỵt — Ngươi không muốn sống nữa hả? Các ngươi cũng muốn bị lôi ra đánh sao?" Người kia nói xong, còn không quên quay đầu lại liếc nhìn ta một cái, trong ánh mắt không có vẻ thương hại, chỉ có tự cảm thấy mình may mắn.

Ta nén không được ho khan hai tiếng, Như Mộng, Như Mộng… Hóa ra nàng là người của Ngọc Thanh Cung.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười, ta nghĩ, ta đã biết nàng phạm phải tội gì…

47. Q.1 - Chương 47: Y Rất Tin Tưởng Ta

Khó khăn bám vào tường đứng lên, cơn đau đớn từ đầu gối bị thương truyền đến khiến ta không khỏi nhíu mày, nếu không phải tay ta đang vịn vào tường, sợ rằng muốn đứng thẳng cũng không thể được.

Đám thái giám, cung nữ hoàn thành nhiệm vụ xong đã sớm tản đi hết, không ai muốn liên quan đến ta dù chỉ một chút.

Run run bám vào tường đi được vài bước, đầu óc ta dần bắt đầu xoay chuyển.

Thiên Phi cũng chỉ mới tiến cung mà thôi, vẫn còn quá non nớt. Thư quý tần mới chính là nhân vật lợi hại, ta rốt cuộc cũng đã chứng kiến được thế nào mới gọi là giết người không dao. Nữ nhân hậu cung cần hiền lương thục đức, đó cũng là sự thật. Thế nhưng, các nàng ngấm ngầm ở sau lưng dùng thủ đoạn hiểm độc thì ai có thể phát hiện được đây?

Ta chợt nhớ đến vết sẹo xấu xí trên cổ Phương Hàm cô cô, còn có lời nàng nói, ngay lập tức ta cảm thấy một cơn ớn lạnh từ lưng chạy thẳng lên.

Tay không tự chủ xoa xoa đầu gối bị thương, xem ra, lần này ta đã rất may mắn rồi phải không?

Tập tễnh, tập tễnh từng bước trở về phòng, ta nghĩ đến khuôn mặt đẹp đẽ của Thư quý tần, nàng đã nói nàng tiện đường đi ngang qua, tất nhiên ta không tin. Nếu tiện đường thật thì sao lại muốn gây khó dễ với ta? Nàng chính là muốn lôi kéo, hợp tác với Thiên Phi.

Ta đoán, hiện tại chỗ ở của các tiểu chủ cũng đang rất náo nhiệt chăng? Thư quý tần đã làm như vậy, đương nhiên những phi tần khác cũng sẽ làm theo.

Ta vốn tưởng rằng, chỉ cần đợi Thiên Phi được hoàng thượng tuyển chọn, chờ nàng được lâm hạnh, như vậy ta sẽ có cơ hội nhìn thấy hoàng thượng. Nhưng hôm nay gặp được Thư quý tần, ta phải một lần nữa xem xét kỹ lại suy nghĩ của mình. Thật sự, ta đã quá ngây thơ rồi. Thư quý tần nếu dám đem cung nữ theo bên cạnh, chắc chắn sẽ không cho các nàng bất kỳ một cơ hội nào tiếp cận hoàng thượng. Nếu không kết quả của cung nữ ấy chỉ có một mà thôi, đó chính là chết.

Như Mộng chính là ví dụ tốt nhất.

Như vậy Thiên Phi thì thế nào? Còn có thể ngu ngốc đến nỗi để ta tiếp cận được hoàng thượng sao?

Nàng ta cho dù có ngu ngốc, cũng biết ta tiến cung là vì điều gì.

Ta thật sự không cam lòng, thế nhưng ta chỉ có một mình, thân cô thế cô, còn có thể làm thế nào đây?

Than nhẹ một tiếng, vô tình đụng phải túi gấm Tô Mộ Hàn cho ta trước khi ta tiến cung. Trong lòng hơi chấn động, đúng rồi, sao ta lại có thể quên mất chuyện này?

Kích động lấy túi gấm ra, có chút run run mở cái thứ nhất.

Bên trong, là tờ giấy Tuyên Thành được gấp gọn gàng.

Ta cẩn thận mở ra, phía trên là nét chữ quen thuộc của Tô Mộ Hàn, dường như nó còn phảng phất mùi thơm trên người y…

Nhưng mà liếc nhìn qua, ta liền buồn bã, một lát sau, chỉ biết cười chán nản.

"Tiên sinh, người quá coi trọng ta rồi."

Ta hiện tại đến thân mình còn khó giữ nổi, thì làm sao có thể giở thủ đoạn đối phó với các nàng đây?

Đem tờ giấy Tuyên Thành từ từ gấp lại, bỏ lại vào trong túi gấm cất vào người. Còn cái thứ hai, lúc này ta cũng không cần phải xem. Tô Mộ Hàn đã nói, đọc cái thứ nhất, ta sẽ biết đến lúc nào thì nên đọc cái thứ hai. Cho nên, bây giờ không phải lúc.

Ngồi ngơ ngác ở đầu giường, đầu gối bị thương cứ đau âm ỷ không ngừng. Loại đau đớn này như thấm sâu vào tận xương tủy. Ta cắn môi, nhưng lại không muốn khóc.

Trong đầu ta, tất cả đều tràn ngập lời của Tô Mộ Hàn viết trên giấy.

Y liệu việc như thần, không thể nào lại bày cho ta biện pháp tự cắt đứt đường lui, khó khăn đến thế. Thủ đoạn của y quả nhiên vẫn là inh nhất. Nhưng mà, ta lại không có nền tảng hậu thuẫn, nên ta cũng chẳng thể làm nên trò trống gì.

Phương Hàm đã nói, ở trong cung, không ai có thể bảo vệ ta.

Cho nên, nàng sẽ không giúp ta, nàng còn muốn thử thăm dò ta.

Trong lòng ta bỗng nhiên khiếp sợ, Tô Mộ Hàn…

Trong nháy mắt, ta quên hết đau đớn, khóe miệng từ từ nở nụ cười.

Y rất tin tưởng ta, bởi vì y cảm thấy tình hình hiện tại bằng năng lực của ta, hoàn toàn đủ sức vượt qua.

Ta suy nghĩ đến ngẩn người ra, bỗng nhiên thấy ngoài cửa sổ hiện lên một bóng người. Ta kinh ngạc, theo bản năng kêu lên: "Ai? Ai ở đó?"

Một lúc lâu sau, vẫn không có người trả lời.

Ta chần chừ, khẽ cắn môi, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, bất ngờ nhìn thấy trên bệ cửa sổ có một hộp thuốc mỡ.

48. Q.1 - Chương 48: Nàng Học Được Thật Nhanh

Ta quay trở lại ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn hộp thuốc mỡ trước mặt, đưa tay cầm lấy nắp hộp, mở ra, nhấc nó lên ngửi ngửi. Mùi thuốc mỡ không hề gay mũi, ngược lại còn có một mùi thơm dịu tỏa ra, như thấm vào lòng người.

Thực sự là thuốc tốt. Ta cảm thán.

Nhưng mà là ai đây?

Thiên Phi sao? Nàng muốn hạ độc ư?

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu. Nếu nàng muốn giết ta, cần gì phải phiền phức thế này? Đầu gối của ta bị thương nặng, nàng chỉ cần đem ta lôi ra, ném ở bên ngoài, thời tiết bây giờ vốn lạnh như vậy, chỉ cần để ta rét cóng mấy ngày mấy đêm, đến lúc đó lại đổ thêm ít bột ớt lên vết thương để nó thối rữa, có lẽ sẽ hay hơn.

Nghĩ vậy, ta bỗng nhiên giật cả mình.

Thủ đoạn ác độc như vậy, sao ta lại có thể nghĩ ra được?

Sau đó, ta nhíu mày cười lớn. Ta đã ác độc như vậy, còn sợ người khác hạ độc trong thuốc mỡ này sao? Mà ta, nhất định phải nhanh chóng khỏi hẳn.

Cẩn thận đổ thuốc lên đầu gối, lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa, sau đó, càng lúc càng xoa bóp mạnh hơn. Máu tụ đã tạo thành một vệt xanh đen rất lớn, nhất định phải xoa thật mạnh mới tan đi được, như vậy mới có thể nhanh khỏi.

Đau đến nỗi răng ta run lên, còn có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng va vào nhau kêu "lách cách".

Nhưng càng đau, ta càng tỉnh táo.

Người đưa thuốc tới căn rất chuẩn, chỉ dùng một lần sẽ hết.

Ta đã không còn chút sức lực nào, mềm oặt ngã xuống giường, thở hổn hển.

Thật là đau.

Nhẹ khép hai mắt lại, ta dường như thấy được tấm màn mỏng quen thuộc kia, sau đó là giọng nói lúc nào cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tô Mộ Hàn vang lên: "Tử nhi, hãy tự mình đứng lên."

Y cho tới bây giờ, cũng chưa từng chịu đỡ ta dù chỉ một lần.

Ta cười có chút cay đắng, bỗng lại thấy đôi mắt lo lắng của Cố Khanh Hằng, y thở dồn dập, đau lòng hỏi ta: "Tam nhi, muội có đau không?"

Khanh Hằng…

Từ từ mở mắt ra, vẫn là cơn đau đó, nhưng ta không thể quay đầu lại nữa. Con đường này là chính ta lựa chọn.

Lúc trời chạng vạng, có người tới gọi ta: "Tang Tử, tiểu chủ gọi ngươi tới phòng của người."

Ta không nói câu nào, lặng yên đứng dậy ra ngoài. Đi được vài bước, mới cảm thấy thuốc kia thật thần kỳ. Chỉ mới vài canh giờ ngắn ngủi, nhưng đau đớn đã gần như không còn nữa, chỉ còn cảm thấy đầu gối hơi căng cứng một chút, may mà đoạn đường đi cũng ngắn, không ảnh hưởng gì lớn lắm.

Thư quý tần đi lúc nào thì ta không biết, nhưng Thiên Lục cũng đã trở về.

Thiên Phi đã thay một bộ y phục đẹp đẽ hoa lệ ngồi trong phòng chờ ta.

À, không, ta nghĩ nàng trang điểm xinh đẹp như vậy, người muốn chờ chắc chắn là hoàng thượng. Nhưng đêm nay nàng còn có hứng thú gọi ta tới đây, như vậy nhất định là hoàng thượng đã chọn bài tử của người khác. Ta biết, nàng đang giận dữ muốn tìm nơi trút giận, vì thế kêu ta tới.

Trước mặt nàng bày ra một chậu hoa thủy tiên. Hoa chưa nở, mới chỉ thấy nụ hoa thấp thoáng lộ ra trắng ngần, đầu những cánh hoa bắt đầu vươn ra khỏi nụ tràn đầy sức sống.

Ta tiến lên phía trước, hành lễ với nàng: "Tiểu chủ cát tường."

Nàng không nhìn ta, cũng không bảo đứng dậy, ta khẽ cắn môi, chỉ có thể duy trì tư thế khuỵu gối.

Ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi chậu thuỷ tiên trước mặt, dường như đang ngắm nghía nó rất chăm chú. Một lúc sau, nàng vẫy tay, cung nữ bên cạnh vội đưa cho nàng một thứ gì đó. Ta tập trung nhìn kỹ mà ngầm giật mình sợ hãi, là kéo!

Ban ngày dùng trâm ngọc không đâm được ta, hiện giờ nàng muốn dùng kéo để đối phó với ta sao?

Nhưng mà, hình như ta nghĩ hơi nhiều.

Thiên Phi lại nhìn thêm một lát, bỗng đưa tay ra thật nhanh, cắt xuống nhụy hoa ở chính giữa đóa thủy tiên. Nàng quay đầu lại hỏi cung nữ: "Ngươi nói xem, thủy tiên này bị ta cắt đi thân trên, sau này còn có thể sinh trưởng lại được không?"

Cung nữ không rõ nguyên cớ, chỉ lắc đầu nói: "Thưa tiểu chủ, không thể ạ, nó chỉ có thể mọc ra thân rễ mà thôi."

Nàng ta gật đầu: "Đúng vậy, thủy tiên không giống cỏ dại, không thể chỉ cần gió xuân thổi lại hồi sinh. Nhưng mà, vẫn phải đề phòng." Nàng nói xong, lại hung hăng bổ thêm mấy kéo xuống cây thủy tiên vừa bị nàng cắt nhụy đi.

Ta không biết nàng có ý gì, chẳng lẽ nàng gọi ta tới đây chỉ là để xem nàng cắt tỉa chậu thủy tiên này hay sao?

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía ta, cười hỏi: "Tang Tử, ngươi là thủy tiên hay là cỏ dại?

Ta nhất thời ngẩn cả người, chỉ là giữ một tư thế quá lâu, bắt đầu có chút run rẩy. Sắc mặt của nàng chợt biến đổi, đem cây kéo đặt trên bàn, lạnh giọng nói với cung nữ bên cạnh: "Xem ra nó đúng là không biết hành lễ, ngươi dạy dỗ nó cho ta."

Ta đã khuỵu gối lâu như vậy, nàng ta lại cố ý không cho ta đứng lên, sau đó lại tìm cách gây khó dễ cho ta. Khẽ cắn môi, xem ra hôm nay nàng ta được Thư quý tần dạy rất nhiều điều, nên không thể chờ đợi được đã ngay lập tức muốn thí nghiệm lên người ta rồi.

49. Q.1 - Chương 49: Muốn Ta Chết Cóng

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh

Cung nữ vâng dạ đáp lời, đi đến chỗ ta, hắng giọng một cái nói: "Còn không mau khuỵu gối thấp xuống một chút nữa?"

Ta nghiến răng, đã khuỵu gối lâu như vậy, còn muốn ta khuỵu xuống thêm nữa sao?

"Thế nào, không nghe thấy à?" Cung nữ nhướng mày, lạnh lùng nhìn ta.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Ta mắng thầm trong lòng.

Nhưng vẫn nghe lời lại khuỵu thấp gối xuống thêm một chút, thật mỏi, ta sắp chịu không được nữa rồi.

Nàng ta vẫn không hài lòng: "Lại thấp xuống một chút nữa!"

Được rồi, ta lại gập gối xuống một chút.

"Vẫn chưa được."

"Thấp xuống nữa đi!"

Xuống chút nữa là thành quỳ hẳn rồi. Ta liếc mắt nhìn qua nàng, nàng vẫn như trước nhìn ta đầy khiêu khích, ngón tay chỉ chỉ, còn muốn ta tiếp tục khuỵu xuống.

Khóe miệng Thiên Phi nở một nụ cười, nàng dường như đang thưởng thức thú vui dằn vặt ta. Vẻ mặt nàng dần dần rạng rỡ lên.

Mà ta, rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa, "Bịch" một tiếng, quỳ hẳn xuống.

"Ô" cung nữ kia khẽ kêu lên một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Thiên Phi: "Tiểu chủ, xem ra nàng đã rất thành tâm đó, hành lễ lớn như thế."

Thiên Phi cười: "Hóa ra ngươi không có tự trọng như vậy, cho ngươi hành lễ nhẹ nhàng thì không làm, sao lại đi hành đại lễ chứ? Cũng được, sau này ở Huyễn Nhiên Các, ngươi cứ quỳ lạy ta như vậy cũng được."

Ta nén giận, nàng lại nói: "Ngươi nói nên làm sao bây giờ, mới chỉ nửa khắc không gặp ngươi, lòng ta đã không thoải mái rồi. Tang Tử, xem ra số ngươi từ nhỏ đã định là phải hầu hạ ta nha!"

Ta không thèm đếm xỉa đến nàng, nàng còn không chịu buông tha cho ta: "Ngươi nói rất đúng, nữ nhân hậu cung, quý ở hiền lương thục đức. Từ nay về sau ta sẽ hiền lành, không bao giờ lấy trâm đâm ngươi nữa."

Đúng vậy, nàng không cầm trâm trong tay, nhưng so với lúc lấy trâm đâm ta, nàng còn làm cho người ta sợ hãi hơn nữa. Tim ta bỗng nhiên đập nhanh, thủ đoạn của Thư quý rằn rốt cuộc là lợi hại đến mức nào đây, chỉ mới mấy canh giờ ngắn ngủi mà đã có thể dạy dỗ nàng ta đến trình độ này?

Quỳ thật lâu, cơn đau từ chỗ đầu gối bị sưng lại truyền tới. Ta hơi nhíu mày, thật sợ sẽ lãng phí hết chỗ thuốc vừa dùng. Không ngờ Thiên Phi lại ngáp một cái, phẩy phẩy tay rồi nói với ta: "Được rồi, trở về đi, nhớ ngày mai đến hầu hạ ta sớm một chút."

Ta có chút khó tin, nhưng nếu nàng nói có thể đi, ta đương nhiên phải hành động thật nhanh. Ta lập tức nói: "Tạ ơn tiểu chủ." Đứng dậy bằng tốc độ nhanh nhất, ta bước ra khỏi cửa.

Phía sau Thiên Phi bất chợt cười rộ lên, trong giọng điệu tràn đầy vẻ đắc ý nói: "Đừng tưởng rằng Phương Hàm đáng tin, chính nàng ta cũng chỉ là bùn đất trên sông mà thôi! Ha Ha.."

Ta giật mình, không chần chừ, bước vội ra cửa.

Trên đường, ta không dám dừng bước, chỉ sợ Thiên Phi lại hứng thú lên, gọi ta quay trở lại. Đi thẳng một lúc tới cửa viện, ta cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên ta sẽ không dựa vào Phương Hàm. Bởi vì nàng đã từng nói qua, ở trong cung, không ai có thể bảo vệ được ta. Chỉ có chính bản thân mình mới bảo vệ mình được thôi.

Thiên Phi cho rằng nàng và Thư Quý Tần đứng cùng một chiến tuyến là đã rất giỏi sao? Buồn cười, đều là nữ nhân của hoàng đế, ai có thể chân thành đối xử với ai đây?

Cúi đầu, nhìn chiếc bóng in rõ trên mặt đất, ta mới phát hiện hôm nay trăng rất tròn. Tuy nhiên không khí lại lạnh như băng, gió thổi tới như muốn đóng băng cứng chiếc mũi ta. Ta hà hơi, đi về phòng nghỉ.

Đẩy cửa, nó đã bị khóa lại mất rồi. Ta chỉ nghĩ cung nữ cùng phòng không biết còn có người về, cho nên mới khóa cửa. Ta kiên nhẫn gõ vài cái. Bên trong vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Ta lại gõ, lại gọi cửa, vẫn không ai để ý đến ta. Thế nhưng ta rõ ràng nghe thấy tiếng trở mình của người ở bên trong. Ta hừ một tiếng, ta biết Thiên Phi nào có lòng tốt như thế, hành hạ ta nửa canh giờ rồi lại cho ta về. Hóa ra nàng đã sớm có dự tính từ trước, đã dặn bảo cung nữ khóa cửa nhốt ta ở ngoài.

Bên ngoài thật sự rất lạnh, Thiên Phi thật đê tiện.

50. Q.1 - Chương 50: Nói Ta Phóng Hỏa

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh

Nhưng ta cũng không thể đứng ở cửa đợi đến tận bình minh được? Suy nghĩ một chút, so với đứng đây chịu rét lạnh, chi bằng ta ra ngoài dạo một chút. Tạm dạo ở ngự hoa viên vậy. Mặc dù, tình cảnh ngày hôm nay hơi phá hỏng mất phong cảnh xung quanh, nhưng cũng có thể an ủi được bản thân ta một chút.

Ta cũng không muốn, ngày mai lúc kẻ khác thức dậy lại nhìn thấy bộ dạng chật vật của ta.

Vừa đi vừa hà hơi, vừa xoa xoa tay, mãi vẫn không ấm lên được.

Nhưng ta có tay có chân, dù sao cũng không đến mức để mình bị chết cóng chứ?

Xa xa, nhìn thấy trên hành lang dài phía trước treo một hàng đèn lồng rất sáng, trong lòng chợt nảy ra một ý định.

Lúc này ta cũng không màng đến chỗ khó chịu ở đầu gối, chắc sẽ đau một chút, nhưng vẫn còn tốt hơn so với chết cóng. Chạy chậm về phía đó, trước mắt ta đều là hàng loạt đèn lồng trải dài.

Đến lúc đứng ngay phía dưới mới phát hiện ra, chúng đều được treo quá cao.

Xoay người tìm tới tìm lui, cũng không thể tìm được thứ gì lấy nó xuống. Liếc nhìn cây cột bên cạnh, ta khẽ cắn môi, nó không chịu xuống, vậy thì ta trèo lên. Dù sao hồi bé đã trèo quen, coi cái cột này làm cây đi, có lẽ cũng chẳng phải việc khó.

Tuy rằng nó có chút thô ráp, nhưng gắng gượng cũng có thể leo tới đó được.

Rốt cuộc ta cũng trèo lên được, nhưng cánh tay lại quá ngắn. Ta có chút tức giận, chân đạp lên trên cây cột một cái, nhảy lên túm lấy chiếc đèn lồng đang treo cao. Chỉ nghe "Roẹt" một tiếng, đèn lồng bị ta xé rách, ngọn nến đang cháy rực rỡ kia cũng theo đèn rơi xuống. Hai mắt ta sáng lên, vội đưa tay ra đỡ. Không ngờ lại mất thăng bằng, ngã thẳng xuống dưới.

"A." Thật đau quá, cũng may ta đã đón được ngọn nến rồi.

Ánh lửa bỗng nhiên lay động rất mạnh, may mà không tắt.

Ta đang cảm thấy mình rất may mắn, không thể chờ đợi được nữa, vội vàng đưa tay ra cảm nhận hơi ấm, lại bất ngờ nghe thấy tiếng một người: "Ngươi ở nơi này làm gì?" Giọng nói lạnh nhạt, nhưng lại lộ ra một sự uy nghiêm không thể xem thường.

Ta kinh ngạc, quay lại theo bản năng, ngước mắt nhìn. Ta thấy một nam tử đang khoanh tay đứng trước mặt, đèn lồng bị ta chọc thủng một lỗ, nguồn sáng duy nhất lúc này là ngọn nến nằm trong lòng bàn tay ta. Tuy rằng ánh sáng xung quanh hắn mờ ảo âm trầm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hắn mặc một bộ y phục màu vàng tươi trên người.

Trong đầu ta lập tức hiện lên bốn chữ: Hạ Hầu Tử Khâm.

Ngọn nến trong tay không biết nên để vào đâu, ta luống cuống đứng dậy, theo khuôn phép quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Nô tì tham kiến hoàng thượng!"

Lờ mờ thấy hắn bước về phía trước vài bước, lại hỏi: "Ngươi ở nơi này làm gì?"

Làm gì? Ta cũng không thể nói với hắn, ta cảm thấy lạnh, muốn mượn ngọn nến ở đây để sưởi ấm được? Trong lòng rất rối loạn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà ta lại nói với hắn: "Nô tì…Nô tì chỉ muốn nhìn xem ngọn nến này có tắt hay không, xem xong rồi lại trả về chỗ cũ…" Nói đến đây, chính ta còn cảm thấy mắc ói, cái cớ nhảm nhí quá thể.

Hắn bỗng nhiên im lặng không nói gì, ta căng thẳng, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Ta lo lắng cầm ngọn nến trong tay, giấu nó đi không được, thổi tắt cũng không xong.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy có tiếng người đi về phía này. Tiếp theo là giọng của một thái giám the thé vang lên mang theo chút tức giận: "Hoàng thượng, hoàng thượng, người tại sao lại ở chỗ này! Đêm nay rất lạnh, người…" Hắn nhìn thấy ta, lập tức im bặt.

Ta đang cảm thấy kỳ lạ, tối nay không phải Hạ Hầu Tử Khâm đã lật được bài tử của một vị phi tần mới vào cung sao? Vì sao đã muộn thế này, hắn còn xuất hiện ở đây?

Nhưng mà một giây sau, ngay cả thời gian để ta suy nghĩ lung tung cũng không có. Chỉ vì hắn nói: "Người đâu, mau lôi đứa cung nữ có ý định phóng hỏa này xuống cho ta."

51. Q.1 - Chương 51: Trả Về Nguyên Vẹn

Ta đột nhiên trở nên ngây dại, đến khi có người kéo đi, ta mới giật mình kêu lên: "Hoàng thượng, nô tì bị oan! Hoàng thượng, nô tì bị oan!"

Tên thái giám kia đi tới, đem cây phất trần đánh lên đầu ta, mắng: "Còn dám kêu! Quấy nhiễu thánh giá, lập tức chém đầu ngươi!"

Ta cắn răng nhìn y, là một tên thái giám còn rất trẻ, vẻ mặt vênh váo hống hách. Nhìn vẻ mặt của y ta lại càng muốn kêu to, nếu bây giờ không kêu oan, không biết bọn họ sẽ lôi ta đến nơi nào nữa.

Bạo thất? Hoán y viện? (*)

* Phòng giày xéo hoặc giam lỏng và nơi giặt quần áo

Thế là, ta lại kêu lên: "Hoàng thượng, nô tì thực sự bị oan! Nô tì không phải muốn phóng hỏa!"

Hắn miễn cưỡng liếc nhìn ta, nhẹ nhàng phất tay, đám người đang tóm lấy ta buông tay ra, ta thở phào một cái, vội vàng xoay người quỳ trước mặt hắn, cúi đầu xuống rất thấp.

Hắn đi về phía ta, đứng trước mặt ta một hồi lâu, đột nhiên cúi người hỏi: "Ngươi là cung nữ của cung nào?"

Lòng ta vô cùng hoảng sợ, đột nhiên hắn hỏi ta như vậy…

Trong đầu ta bỗng nhiên nhớ tới cái đêm mới vào cung, ta vô tình chứng kiến cuộc gặp gỡ của Như Mộng với hắn, lúc đó hắn cũng hỏi nàng ta như thế. Bàn tay ta vô tình nắm chặt ngọn nến trong tay, những giọt sáp lỏng nhỏ xuống, nóng quá. Ta khẽ nhíu mày, nhưng cũng không dám kêu một tiếng.

"Nói." Giọng nói của hắn lạnh lùng, làm ta mất bình tĩnh run rẩy cả người.

Cố gắng hết sức giữ giọng bình tĩnh, ta mở miệng: "Nô tì là cung nữ của Huyễn Nhiên các." Ta đang nghĩ, có phải hắn lại cho rằng ta thăm dò tin tức biết hắn sẽ đi qua nơi này, nên cố ý chờ hắn ở đây giống Như Mộng?

Aizzz, hóa ra hoàng đế thiên triều lại quá coi trọng bản thân đến thế.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm.

Ta nghĩ, chắc hắn còn nhớ không nổi bây giờ ai đang ở Huyễn Nhiên các nữa kìa. Thay vì để cho hắn nghĩ ta xuất hiện ở đây là muốn dụ dỗ hắn, chi bằng ta đi trước một bước.

Nghĩ vậy, ta hắng giọng: "Hoàng thượng, tiểu chủ nhân nhà nô tì có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài mạo song toàn, hiền lương thục đức…" Thiên Phi à, ngươi nên cám ơn ta đã tiến cử giúp ngươi trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm thế này đi.

Hắn dường như bị chấn động, khẽ thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu cười rộ lên, nói: "Thú vị."

Ta vẫn cúi đầu như trước, không biết câu "Thú vị" này của hắn là ám chỉ điều gì. Sáp lỏng nhỏ xuống tay ta càng ngày càng nhiều, như muốn phủ hết cả bàn tay. Ta muốn cử động nhưng lại không dám.

Hắn đứng thẳng người, cười nói: "Thật khó có được người khen ngợi chủ tử của mình như vậy, hôm nay trẫm lập tức đi Huyễn Nhiên các xem thử vị tiểu chủ có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài mạo song toàn, lại hiền lương thục đức của ngươi kia rốt cuộc là người như thế nào!"

"Tạ ơn hoàng thượng." Ta dập đầu trước mặt hắn, vì bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình nên ta quá hưng phấn vung tay lên, không cẩn thận làm tắt ngọn nến. Nhưng lúc này cũng không cần phải lo lắng về nó nữa.

Ta không ngờ rằng nước cờ này lại khiến cho hắn bất ngờ giá lâm đến Huyễn Nhiên các, Thiên Phi nhất định rất vui mừng.

Bước chân của hắn dời đi, tên thái giám đứng bên cạnh vội vàng chạy theo, ta muốn đứng dậy, hắn bỗng nhiên dừng lại, nhẹ giọng nói: "À, ngươi mới nói là muốn xem ngọn nến này có bị tắt hay không đúng không? Trẫm nhớ không lầm thì ngươi còn nói nhìn xong sẽ để về chỗ cũ. Được rồi, trẫm cho ngươi thời gian một đêm, sáng mai trẫm muốn nhìn thấy ngọn nến này trả nguyên vẹn về chỗ cũ. Nếu không, trẫm lập tức lấy đầu của ngươi!"

52. Q.1 - Chương 52: Ý Định Chính Là Lấy Đầu Ta

Ta ngạc nhiên há hốc miệng, đã thấy hắn cao ngạo mang theo đám thái giám đi một đoạn rất xa rồi.

Ngước mắt nhìn đám đèn lồng treo ở phía trên, ta chỉ biết lắc đầu, cái này bảo ta làm sao trả về đây?

Nếu không trả về chỗ cũ lập tức lấy đầu ta, mỗi câu hắn nói đều dứt khoát, không hề lưng chừng, nửa vời. Nhưng, ai bảo hắn là hoàng thượng chứ? Hắn là người đứng đầu thiên triều, huống chi bây giờ ta lại đang ở trong nhà hắn.

Ta ngẩn ngơ như người mất hồn, mới nghĩ tới một việc.

Ngọn nến đã bị tắt rồi!

Trên người không có đồ mồi lửa, giờ bảo ta trèo lên cây cột nhà khác để châm lại là điều không thể. Không khéo, ta sẽ rước thêm rắc rối nữa. Ta nghĩ một lúc, đèn lồng do phủ nội vụ đặt mua, vậy phủ nội vụ nhất định sẽ có thang.

Ngẩng đầu lên trời, đêm đã khuya lắm rồi .

Nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, khuya mấy cũng phải gõ cửa mượn cái thang ra đây.

Đem ngọn nến đã tắt nhét vào trong lòng, ta rụt cổ một cái, đi về phía phủ nội vụ. Sáp lỏng trên tay đã nguội đóng thành mảng, ta cắn răng gỡ từng mảng từng mảng xuống, cũng may là không đau.

Từ ngoài cửa phủ nội vụ, xa xa vẫn nhìn thấy cánh cửa lớn mở rộng, bên trong ánh đèn sáng trưng. Ta mừng rỡ cười, thật tốt quá, mọi người vẫn chưa ngủ, ta đỡ phải gõ cửa cầu cạnh người ta mở giúp.

Nghĩ vậy, ta cũng không bận tâm đến đầu gối sưng vù, liều mạng chạy tới. Ta sợ chỉ cần muộn một khắc, cánh cửa kia sẽ lập tức đóng lại.

Vừa phóng vào, lập tức có thái giám ngăn cản ta: "Là ai, muốn làm gì?"

Ta vội cười: "Công công, ta muốn mượn cái thang này có việc cần dùng, rất gấp."

Đáy mắt tên thái giám kia chợt hiện lên ánh nhìn khác lạ, khoát tay về phía ta nói: "Không có thang, ngươi đi nhanh đi!"

Ta nhìn cái thang dựa vào trên tường phía sau y, nghĩ thầm tên này đúng là nói dối không biết đỏ mặt. Rõ ràng thang ở ngay sau lưng, vậy mà mặt không đổi sắc nói với ta không có.

Không thể nổi giận, ta cố gắng nhẫn nhịn: "Công công, ta thật sự có việc cần dùng gấp, làm xong ta sẽ trả về ngay!"

Tên thái giám mất kiên nhẫn, không nói gì lập tức đẩy ta ra ngoài, nói: "Ngươi không cần phải nói gì hết, cây thang này hôm nay ai cũng không được lấy đi! Trừ phi hoàng thượng tự mình đến lấy! Vừa rồi Lý công công đến truyền lệnh, nếu có người đến mượn thang, nhất định không ượn. Nếu không, hoàng thượng sẽ lấy đầu phủ nội vụ!"

Nụ cười trên mặt ta chợt trở nên cứng đờ, khá lắm Hạ Hầu Tử Khâm, thì ra việc ta nghĩ đến, hắn cũng đã nghĩ đến!

Ý định của hắn chính là muốn lấy đầu của ta!

Nhưng mà, hắn đường đường là hoàng thượng, muốn lấy mạng một tiểu cung nữ như ta vô cùng dễ dàng, tự nhiên lại hứng thú chơi đùa vòng vo với ta làm gì. Ta nên cảm thấy may mắn khi hắn giữ mạng của ta lâu hơn một chút, hay là nên cảm thấy bi ai vì hắn chỉ muốn đem ta đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy?

Thái giám đẩy ta ra cửa lớn, vội vã đóng cửa lại, ta đột nhiên nhớ tới một thứ, vội chặn cửa lại: "Công công chờ một chút!"

"Đi đi, đã nói không thể cho ngươi mượn!" Y trừng mắt nhìn ta, bộ dạng sẵn sàng liều mạng với ta nếu ta dám lấy cái thang đi. Hệt như cái thang kia chính là cái mạng sống của y, nếu bị ta lấy đi cũng chính là lấy mạng y.

Ta vội nói: "Không, ta muốn… Muốn ượn đồ mồi lửa dùng một lát." Tên thái giám chần chờ, ta lập tức nói, "Lý công công không hề nói đồ mồi lửa cũng không ượn đúng không?"

Y suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói tiếp một câu "Ngươi chờ ở đây", rồi lập tức quay đầu đi vào trong phòng.

Chỉ một lát sau y cầm đồ mồi lửa ra đưa cho ta rồi vội vội vàng vàng đóng cửa lại. Dường như y rất sợ ta liều mạng khiêng cái thang kia đi. Ta thở dài, không có thang nhưng dù sao cũng phải đốt ngọn nến này lên trước đã.

Dạo quanh một vòng, cũng không nghĩ được cách nào đành phải cắn răng trở về chỗ cũ.

Thắp ngọn nến lên lần nữa, ngọn lửa nơi đầu cây nến từ từ bùng sáng lên, tỏa ra ánh lửa nhợt nhạt, cảm giác ấm áp dần dần lan ra. Ta đành đem ngọn nến cắm trên mặt đất, đưa hai tay bao quanh nó, cảm giác trong lòng bàn tay cũng dần dần ấm lên.

Sáp lỏng từ thân nến chảy xuôi xuống, dính trên mặt đất rồi ngưng tụ lại.

Ta đột nhiên chấn động, đúng rồi, ta đã nghĩ ra biện pháp !

53. Q.1 - Chương 53: Tha Cho Ta Một Mạng

"Này, giờ này mà vẫn chưa chịu dậy sao!"

Không biết ai đá ta một cước, ta bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, mới phát hiện ra mình vẫn còn mơ mơ màng màng. Đưa hai tay dụi mắt, nhìn thấy vạt áo choàng màu vàng đứng trước mặt, ta không khỏi kinh hãi, vội quỳ xuống nói: "Nô tì tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!"

Tên thái giám kia lại lấy phất trần đập lên đầu ta, cười nói: "Hoàng thượng quả nhiên liệu việc như thần, xem ra không có thang, đúng là nàng ta không làm được gì!"

Hạ Hầu Tử Khâm hừ một tiếng, ta cắn răng, mặc dù uất hận, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài. Ta cúi đầu, đưa tay chỉ lớp sáp lỏng đã đóng thành mảng ở bên cạnh, thong dong nói: "Bẩm hoàng thượng, nô tì đã trả ngọn nến trở về nguyên vẹn rồi ạ ."

"Lớn mật!" Lý công công the thé giọng kêu lên, "Rõ ràng là ngươi không thể đặt tới trên đó, còn dám trợn mắt nói đã trả về! Ngươi có biết phạm tội khi quân sẽ bị mất đầu không!"

Ta cố gắng nhẫn nhịn, kìm nén cơn giận: "Nô tì biết, cầu xin hoàng thượng nghe nô tì nói hết đã."

Tên Lý công công đáng ghét kia, y nói một hồi đã đem tội khi quân treo trên đầu ta. Theo lời của y, ta đặt lên không được thì chết chắc rồi. Nhưng ta sẽ không cam chịu chấp nhận số mệnh như vậy!

"Ngươi…" Ngón tay của y run rẩy, ta nghĩ thầm, thật kỳ lạ, sao y còn nổi giận với ta chứ?

"Tiểu Lý Tử!" Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng quát, sau đó quay sang ta nói, "Hãy nói cho trẫm nghe, ngươi làm cách nào trả cây nến về chỗ cũ."

Ta vẫn cúi đầu như trước nói: "Làm cách nào trả về không quan trọng, mà quan trọng là nô tì đã trả về rồi." Ta cố gắng hết sức nhắc nhở hắn, hắn muốn xem kết quả, vậy thì hãy nhìn kết quả đi.

Không ngẩng đầu nên ta chỉ có thể nhìn thấy mũi giày của hắn, chợt thấy hắn lui lại mấy bước, ta nghĩ chắc hắn đang ngước nhìn đèn lồng trên đỉnh đầu. Sau đó nghe hắn nói: "Đáng tiếc, trẫm không nhìn thấy."

Ta thật sự muốn bật cười, ta cũng không hề trả về, ngươi có thể nhìn thấy mới là lạ.

Cố gắng chịu đựng, ta lại đưa tay chỉ lớp sáp đóng thành tảng ở bên cạnh, mở miệng nói: "Ngọn nến nô tì trả về bây giờ đang ở chỗ này." Không đợi hắn mở miệng hỏi, ta tiếp tục nói, "Chắc hẳn hoàng thượng đã thấy, bên dưới đèn lồng bị rách một mảng lớn, sáp lỏng chảy ra đương nhiên sẽ rơi thẳng xuống mặt đất. Ngọn nến đã bị đốt hết trong một đêm, vì vậy lúc này hoàng thượng nhìn không thấy, cũng là chuyện bình thường."

Lời của ta vừa thốt ra, Lý công công tức giận đến nhảy dựng lên: "Nói bậy! Quả thực nói hươu nói vượn! Hoàng thượng, người xem thử nàng ta… Ôi ——" Lý công công mới nói được nửa câu, đột nhiên ôm chân kêu lên, khuôn mặt vặn vẹo, không dám nói thêm gì nữa.

Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đá y một cái. Sau đó, hắn đi tới đứng ở trước mặt ta.

Ta căng thẳng như muốn ngừng thở, hơi thở của hắn nặng nề, dường như ẩn chứa cảm xúc kiềm chế không nói nên lời. Mặc dù cúi đầu, nhưng ta cảm giác được ánh mắt sắc bén của hắn như muốn xuyên thủng qua người ta. Ta bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận, có lẽ ta không nên giở trò lừa gạt này trước mặt hắn.

Bàn tay to lớn, vững chắc của hắn đột nhiên đưa đến, nắm lấy cánh tay của ta, kéo mạnh ta lên. Ta hoảng sợ kêu lên một tiếng, ngã vào lồng ngực của hắn. Hắn đột nhiên cười, bình thản nói: "Đúng là một người con gái thông minh! Xem ra trẫm đã nương tay quá rồi, sớm biết như vậy, chắc phải truyền lệnh ngay cả đồ mồi lửa cũng không ượn!"

Ta kinh hãi, theo phản xạ tự nhiên nhìn đồ mồi lửa cất ở trong áo. Nhưng nó không hề lộ ra mà! Trong lòng ta không khỏi run lên, Hạ Hầu Tử Khâm, thì ra hắn đã tính toán được tất cả mọi chuyện rồi! Chỉ cảm

thấy một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa từ dưới lưng ra khắp người, nếu hắn thực sự muốn ta chết, chẳng qua chỉ cần một câu mà thôi. Nhưng hắn lại để cho ta một con đường sống.

Ta thậm chí cũng không biết vì sao hắn muốn làm như vậy.

Hắn cầm lấy tay ta siết chặt lại, rất chặt, hơi thở ấm áp phả bên tai ta: "Người con gái thông minh như ngươi, rốt cuộc trẫm nên đề phòng hay là nên yêu đây?"

Đầu ngón tay ta run lên bần bật, hắn lại còn nói —— yêu…

54. Q.1 - Chương 54: Gọi Người Hầu Hạ Ta

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Ta giật nảy mình, hắn phất tay một cái nói: "Tất cả lui xuống cho trẫm, xem ra hôm nay không cần hành hình."

"Rõ!"

Tiếng bước chân đều đặn càng lúc càng xa.

Len lén nhìn, ta mới phát hiện mấy thị vệ đã đi xa dần, trong lòng ta lại run lên, xem ra trò lừa gạt của ta làm cho hắn có chút bất ngờ. Hắn vốn cho rằng ta sẽ đành bó tay chịu chết thôi.

"Ngẩng đầu lên." Hắn ra lệnh.

Ta chần chờ một chút, cuối cùng vâng lời, khẽ ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn ở khoảng cách gần như vậy.

Trong đôi mắt đen thẫm, thâm sâu của hắn, lóe ra thứ ánh sáng cương quyết, không bao giờ chịu khuất phục. Còn khuôn mặt của ta, in ngược lại thật rõ ràng trong con ngươi của hắn. Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, hắn nhìn ta như cười như không, đột nhiên nói: "Trẫm cho rằng người con gái vừa có khuôn mặt đẹp lại vừa thông minh, trí tuệ - luôn không tồn tại, xem ra đúng là như vậy."

Hắn đang khen ta thông minh sao?

Hắn còn…

Ngay tại khoảnh khắc này, ta không biết làm sao mà lại có dũng khí hỏi hắn: "Hoàng thượng là nói ngoại hình của nô tì không dễ nhìn sao?"

"Rất xấu." Hắn nói không chút khách khí.

"Nô tì không xấu!" Ta cắn răng phản đối lại. Cho dù xức thuốc nước che giấu đi dung mạo nhưng ta cũng không đến mức xấu như thế.

Hắn cũng không bận tâm lời ta nói, tự lẩm bẩm: "Trách không được ngươi nói nhiều lời hay như vậy cho Phi tiểu viện, xem ra ngươi rất tự biết mình biết ta."

Ta chợt sững sờ trong chốc lát, hắn dường như có lòng tốt giải thích: "Trẫm đã phong vị cho tiểu chủ nhân xinh đẹp của ngươi, nhưng xem sắc mặt ngươi, không giống như vui mừng thay cho nàng." Hắn nới lỏng bàn tay đang nắm chặt cánh tay ta, sắc mặt bỗng chốc lạnh lẽo trở lại.

Trái tim của ta chợt trầm xuống, tâm tư của hắn thực sự quá khó phỏng đoán.

Nhưng mà hắn nói đúng, tại sao ta phải vui mừng cho Thiên Phi chứ? Nhớ tới Thiên Phi, ta đột nhiên tự mình thở dài một tiếng: "À!"

Hắn nghi ngờ liếc nhìn ta một cái, ta lập tức cúi đầu nói: "Hoàng thượng thứ tội, nô tì có việc gấp xin được cáo lui trước ." Ta đột nhiên nhớ lại, đêm qua Thiên Phi nói sáng nay muốn ta đến hầu hạ nàng ta, nếu ta không đến nàng ta lại có lý do làm khó dễ ta.

Đầu gối ta khuỵu thấp hơn chút nữa, chờ hắn cho phép đứng lên.

Hắn lại nói: "Không được đi."

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, không ngờ hắn lại lạnh mặt thấp giọng ho một tiếng, ta chỉ cảm thấy phía sau ót nhói đau, đã nghe Lý công công mắng: "Lớn mật, ai cho phép ngươi nhìn thẳng long nhan!"

Ta phản xạ theo bản năng đưa tay lên che chỗ bị y đánh, đầu gối đang khuỵu thấp xuống bất ngờ bị mất thăng bằng quỳ thẳng xuống mặt đất. Chỉ nghe "Phịch ——" một tiếng, đầu gối vốn đang bị thương sưng vù, nay lại bị đập mạnh xuống nền đá cứng ngắc.

"A." Ta nhịn không được khẽ kêu lên, lần này, là đau thật.

Dường như xương cốt ta bị đập mạnh đến bể ra, thực sự là họa vô đơn chí mà.

Cũng không có ai giúp đỡ ta, Hạ Hầu Tử Khâm còn dùng chân đá ta, có vẻ không vui nói: "Sao vậy, trẫm bảo ngươi quỳ, ngươi cảm thấy đau khổ như vậy sao?"

"Hoàng thượng, nô tài cho rằng, nên trị nàng ta tội bất kính, lôi ra chém đầu đi ạ!" Lý công công nhân cơ hội này lại làm ầm ĩ trước mặt hắn.

Hai người bọn họ, kẻ xướng người họa, giống y như đang diễn kịch.

Ta cố sức nén nhịn cơn đau, trong lòng chợt nảy sinh ý muốn mãnh liệt, nếu có một ngày tên công công này rơi vào tay ta, nhất định ta sẽ may kín miệng của y mới hả giận!

Còn tên hoàng đế kiêu ngạo này…

"Ngươi muốn trả thù trẫm." Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống, bóp hàm dưới của ta. Ta cảm thấy hơi khiếp sợ, cố gắng hết sức làm ình trấn tĩnh lại, được rồi, không thể nhìn thẳng long nhan. Ta đưa mắt nhìn sang một bên, lắc đầu: "Không có."

"Vậy biểu hiện này là gì?" Hắn cũng không chịu buông tha cho ta.

Ta nghĩ một lát, nửa thật nửa giả nói: "Nô tì bị ngã đau."

"Thật là một cung nữ yếu ớt." Hắn cảm thán, "Không bằng trẫm gọi người đến hầu hạ ngươi."

Ta kinh ngạc, chẳng lẽ hắn muốn…

55. Q.1 - Chương 55: Ôm Ta Trở Về Huyễn Nhiên Các

Ta không dám nhìn hắn, bỗng nhiên hắn cúi người xuống bế ta lên. Ta cứng đờ cả người, Lý công công càng ngạc nhiên, chỉ vào ta nói: "Hoàng thượng, nàng ta, nàng ta, nàng ta…"

Hắn không để ý tới, chỉ nhẹ giọng nói: "Huyễn Nhiên các đúng không?"

"Hoàng thượng!" Ta căng thẳng nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, hình thêu rồng rườm rà, sáng chói trên áo hắn làm tay của ta hơi đau. Hắn muốn làm gì đây? Tự mình ôm ta về Huyễn Nhiên các?

Thật tốt , để cho Thiên Phi nhìn thấy, ta còn cơ hội sống sót sao?

"Hoàng thượng, nô tì có thể tự đi được." Ta vội vàng nói với hắn.

"Trẫm ôm làm ngươi không thoải mái sao?"

"Không phải." Hắn ôm ta rất thoải mái, nhưng lòng ta không thoải mái.

“Vậy là tốt rồi, trẫm cũng đang muốn đến Huyễn Nhiên các.”

Ta không tin lời của hắn, ta chợt nhớ tới lời của hắn nói với Như Mộng đêm đó, hắn nói nếu đem Như Mộng giao cho chủ tử của nàng ta, nàng ta sẽ biết mình thê thảm cỡ nào. Ta hoảng sợ cả người run rẩy, chuyện không nghiệm chứng được trên người Như Mộng, chẳng lẽ hắn muốn nghiệm chứng trên người ta sao?

“Không phải Hoàng thượng còn lâm triều sao?” Ta cười xòa. Hắn không giết ta, nhưng lại ôm ta đi Huyễn Nhiên các, vậy thì so với giết ta có gì khác nhau đâu?

Hắn hừ khẽ: “Lâm triều xong rồi.”

Ta ngơ ngẩn, xong rồi sao? Ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay không thấy mặt trời ló dạng, bầu trời mờ mịt, âm u, quả thực không nhìn ra là canh mấy. Len lén nhìn về phía người nam tử đang ôm ta, hắn khẽ ngước mặt lên, khóe miệng tươi cười, dường như tâm trạng rất tốt. Ta khẽ thở dài một tiếng, ta không cần phải giãy giụa làm gì nữa, bởi ta biết hắn quyết tâm làm khó ta.

Ta bỗng nhiên hơi hoảng hốt, nhớ lại lời nói của Tô Mộ Hàn, bao nhiêu người muốn tránh cảnh vào cung không kịp, còn ta lại một mực muốn vào cung. Khi đó ta quyết chí ra đi không hề quay đầu lại, bây giờ ngẫm nghĩ thấy mình quả thật quá khờ khạo. Ta chỉ liều mạng muốn tranh đấu với các nàng, liều mạng muốn cha ta nhìn thấy sự khác biệt, nhưng ta đã quên mất, người ta phải đối mặt, là hoàng đế thiên triều.

Hắn sẽ yêu ta sao?

Trái tim ta chợt loạn nửa nhịp, ta cắn môi, cảm thấy thực sự buồn cười.

Đối đầu với các nàng, ta không sợ, thế nhưng đối mặt với hắn, ta lại thấy khiếp đảm.

Hắn đương nhiên biết cứ ôm ta trở về Huyễn Nhiên các như vậy, ta sẽ thê thảm đến mức nào, nhưng hắn đã quyết làm việc gì nhất định sẽ không chùn bước. Đúng vậy, ta là người của hắn. Ta chẳng là gì cả, có lẽ hắn không cam lòng vì đêm qua ta có thể tránh được một kiếp nạn, hắn hối hận vì đã hạ thủ lưu tình với ta. Nhưng hắn là hoàng đế, không thể tính toán những chuyện nhỏ nhặt như vậy với ta, làm vậy sẽ khiến hắn mất mặt.

Vì thế hắn cố ý, muốn xem thử rốt cuộc mạng của ta tốt đến mức nào.

Ta nghĩ, ta không cần quanh co lòng vòng với hắn nữa, hắn nhất định sẽ không thả ta ra. Quên đi, dù sao kiếp nạn này cũng không tránh khỏi, ta thẳng thắn hỏi hắn: “Hoàng thượng, chơi vui lắm sao?”

“Vui lắm.” Hắn đáp lại cực nhanh, vừa cúi đầu nhìn ta vừa cười, “Ngươi sợ chết sao?”

“Sợ chứ.” Ai mà không sợ chết, ta là người thành thật, chí ít giờ phút này ở trước mặt hắn, ta không muốn nói dối. Nhưng mà ta cũng không trông chờ vì câu nói này, hắn sẽ thả cho ta một con đường sống.

Hắn cúi xuống, một lát sau mới từ từ nói: “Rất tốt, người sợ chết, nhất định sẽ dùng hết toàn lực để tìm con đường sống sót .”

Ta giật mình nhìn hắn, trên mặt hắn đột nhiên thu lại ý cười, trong con ngươi dần dần nổi lên một ánh sáng sắc bén làm cho ta không chịu nổi phải rùng mình!

Hai người lặng im không nói gì một hồi lâu, bỗng nhiên nghe thấy có người ở bên tai hô lên: “Hoàng thượng giá lâm —— ”

Ta chợt hoàn hồn lại mới biết đã đến Huyễn Nhiên các .

Lúc ta nhìn hắn lần nữa, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lại nở nụ cười kỳ lạ, nhìn thẳng vào mắt ta, ý cười ngày càng xán lạn hơn. Ta hạ quyết tâm, khẽ cắn môi, đưa tay ôm lấy cổ của hắn. Cùng lắm là người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước* mà thôi, bị Thiên Phi nhìn thấy hắn ôm ta, còn quản đến tay của ta để ở đâu sao? Ít nhất giờ khắc này, để ta đánh thẳng vào tinh thần của nàng ta cũng không tệ chút nào.

56. Q.1 - Chương 56: Gọi Ta Là "tiện Tỳ"

Edit : libraIme

Beta : heybaby

Lý công công thấy hành động ấy của ta, con mắt liền tóe ra lửa. Chẳng qua e ngại ta đang ở trong lòng hoàng đế, nên y không tiện lấy cây phất trần đánh ta..

Vẻ mặt Hạ Hầu Tử Khâm không chút thay đổi, hình như hắn đã sớm đoán ra ta sẽ làm như vậy.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng!"

"Nô tì (nô tài) tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Thiên Phi dẫn theo đám kẻ hầu người hạ đi ra hành lễ.

Hắn ôm ta vừa bước thẳng vào cửa vừa nói: "Tất cả bình thân. Phi nhi, nàng xem trẫm dẫn ai về cùng này."

Ta trợn mắt lên, hắn thật đúng là chỉ lo đầu ta quá cứng.

Thiên Phi đứng lên, ánh mắt dừng trên người ta, mặt bỗng nhiên biến sắc, chỉ vào ta nói: "Hoàng thượng, loại tiện tỳ này sao lại cùng người..." Lời của nàng bỗng nhiên im bặt, một câu "Tiện tỳ", lại nói có dây dưa quan hệ với hoàng đế, tóm lại là không được nói.

Nghe nàng gọi ta như vậy, hắn dường như rất vừa lòng. Khom lưng buông ta xuống , gật đầu nói: "Đúng vậy, thật sự là tiện tỳ , làm cho cánh tay trẫm đau muốn chết. Tiện tỳ, còn không mau xoa bóp cho trẫm?"

Ta ngây dại, hắn khẽ quát: "Còn không mau lại đây."

Chiếc khăn trong tay Thiên Phi gần như sắp bị xé rách, nàng thấy ta khẽ cử động liền bước nhanh hơn, đẩy mạnh ta ra, nói: "Hoàng thượng, để thần thiếp hầu hạ người."

Ta bị nàng đẩy một cái, không kịp tránh đầu gối bất ngờ bị va vào chân bàn bên cạnh đau đến toát mồ hôi lạnh. Nước từ hốc mắt chảy ra, khiến ta không còn nhìn rõ phía trước.

Ta đau đến nghiến răng, lại nghe hắn nói: "Ôi loại chuyện thế này sao có thể cho nàng làm chứ? Tiện tỳ, mau lại đây." Hắn gọi ta, một câu tiện tỳ, hai câu tiện tỳ, gọi rất trôi chảy thuận tai.

Ta vốn cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm là một người vô cùng nghiêm túc, không ngờ hôm nay lại được thấy thế này đây, thật sự có chút không thể tin nổi. Có đôi khi lời hắn nói, chuyện hắn làm, ngây thơ làm cho người ta muốn cười. Thế nhưng, đằng sau mỗi ý tứ của hắn, đều làm ta thấp thỏm lo sợ.

Chịu đựng đau đớn, ta từng bước từng bước tiến lên, cung kính mở miệng: "Tiểu chủ, Hoàng thượng sai nô tì làm, phiền người nhường một chút."

"Ngươi!" Nàng ta tức giận đến mức mắt cũng sắp bốc cháy, tay giật giật, nắm chặt

lại. Ta đắc ý cười cười với nàng, trước mặt hoàng đế, nàng rốt cuộc cũng không dám lỗ mãng.

Rút lui, thật không cam lòng.

Ta cười với nàng : "Đa tạ tiểu chủ lượng thứ." Đi tới trước mặt hắn, thấy hắn thích chí ngồi, lười biếng vươn tay ra, nhíu mày nhìn ta.

Ta cúi đầu, xoa bóp giúp hắn.

Thiên Phi đứng phía sau ta, ta nghĩ, chắc chắn nàng đang hối hận vì tối hôm qua không tìm lý do mà hành hạ ta đến chết. Cung nữ bên cạnh nàng ta sắc mặt có vẻ khó coi, ta cười lạnh, nàng ta cho rằng ta đang được hắn sủng ái sao? Sau đó sẽ lôi chuyện cũ ra tính với nàng?

"Tiện tỳ, tay ngươi thật mềm mại." Hắn không chỉ muốn hưởng thụ, còn nói thêm: "Không giống tay tiện tỳ chút nào cả."

“Tiện tỳ, da của ngươi thật đẹp, xem ra không mấy khi phải hầu hạ người khác? Trẫm đã nói, nên tìm người đến hầu hạ ngươi mới phải.”

“Tiện tỳ à, ngươi không thích quỳ trước trẫm, hôm nay cho ngươi đứng, ngươi cũng khó chịu à? Nếu không, ngươi run rẩy cái gì chứ?”

Ta hít một hơi, ta run, run vì đau. Sắp đứng không nổi nữa, mà hắn vẫn còn nói bóng gió.

“Ai da, sao lại đổ nhiều mồ hôi thế này? Thật là mảnh mai, chỉ xoa bóp cánh tay cho trẫm thôi cũng làm ngươi mệt như vậy.” Giọng hắn nói mang theo cả ý cười, đưa cánh tay lau mồ hôi giúp ta.

Ta hoảng sợ, khẽ cắn môi “bụp”quỳ xuống, căm hận mở miệng: “Nô tì không dám!”. Lúc này ta thật sự run lên, nhưng là vì tức giận.

So với hắn, đám nữ nhân trong cung kia có tính là gì, lòng dạ cũng không bằng một phần của hắn, … ít nhất…, lúc giết người, hắn còn có thể vừa cười vừa ra tay.

“Đứng lên.” Hắn nói.

Ta không đứng dậy nổi, hắn lại đứng lên kéo ta dậy.

Ta nghiến răng, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, người thật ác độc.” Chỉ so đo với một cung nữ nhỏ bé như ta thôi mà hắn lại cố tình như vậy. Hắn không giết ta, muốn từng chút một đùa giỡn ta đến chết.

“Làm càn.” Sắc mặt hắn trầm xuống, dùng sức siết chặt tay ta khiến ta không khỏi nhíu mày.

57. Q.1 - Chương 57: Cực Hình 1

Edit : libraIme

Beta : heybaby

Ta bỗng nhiên nở nụ cười, lại nổi giận, chứng tỏ hắn vẫn là con người.

Hắn buông lỏng bàn tay đang nắm tay ta, đứng chắp tay, không cười, cả người lạnh băng.

“Hoàng thượng”. Lý công công nhỏ giọng gọi hắn.

Hắn bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

“Hoàng thượng …” Lý công công vội vàng đuổi theo sau.

Tim của ta bỗng nhiên đập mạnh, quỳ xuống phía hắn lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, lần sau mong người nhớ kỹ, nô tỳ tên là Tang Tử.” Không phải là tiện tỳ, Tang Tử không phải tiện tỳ!

Hắn không quay đầu lại, không có chút chần chờ, vẫn như trước bước thẳng ra ngoài.

“Cung tiễn hoàng thượng!”

Giọng nói Thiên Phi không chỉ tràn đầy tức giận, mà còn xen lẫn sự vui mừng. Hoàng thượng đi khỏi, nàng ta có thể dạy dỗ ta rồi. Ta biết rõ lúc này, nàng ta sẽ không nương tay nữa.

Đuổi hết bọn hạ nhân xuống dưới, chỉ để lại cung nữ thân cận, nàng xoay người nhìn ta, lạnh lùng mở miệng: “Bây giờ quỳ trước ta còn tác dụng sao?”

Ta không nhìn Thiên Phi, nàng ta đâu biết rằng ta không phải đang quỳ trước nàng ta, mà là đang đau đến mức không đứng dậy nổi.

“Ngươi quả nhiên giống mẹ ngươi, đều là loại đê tiện … Buổi tối không ngủ, còn chạy ra ngoài dụ dỗ hoàng thượng! A, ngươi có lẽ cũng không biết đêm qua hoàng thượng lại ngủ tại Huyễn Nhiên Các của ta đâu nhỉ?”

Ta cười nhạt, sao ta lại không biết? Nếu không phải do ta ra sức tiến cử, hắn còn chẳng thèm tới đây ấy chứ.

"Tiểu chủ, loại tiện nhân này, nói những lời vô ích với ả làm gì?" Cung nữ kia bắt đầu được đà lấn tới, hung dữ nói. Ta hiểu, nàng ta sợ ta ôm hận, sau này sẽ tìm nàng ta tính sổ, cho nên mới vội vàng muốn xử lý ta.

Thiên Phi cười lạnh: "Tốt, Phong Hà ngươi nói ta nghe, có cách nào khiến cho nó dễ chịu không?"

Phong Hà, tên thật dễ nghe. Nhưng chỉ sợ làm bẩn mất ý nghĩa của chữ "Hà" ( ) này mất. A, hoa sen có bị nhiễm bùn đâu nhỉ, thật không nên dùng trên người nàng ta.

Phong Hà vừa nghe, đắc ý mở miệng: "Tiểu chủ muốn dùng cách nhanh gọn, hay là chậm rãi ạ? ."

"Chậm." Thiên Phi không hề đắn đo, nói ngay …

Phong Hà liếc nhìn ta một cái, khẽ nhếch miệng cười, tiếp đó ghé sát bên tai Thiên Phi, nhỏ giọng thầm thì. Chỉ thấy vẻ mặt Thiên Phi từ ngạc nhiên dần dần trở nên đắc ý, gật đầu cười nói: "Đi xuống chuẩn bị đi."

"Vâng, nô tì xin cáo lui." Phong Hà đi xuống.

Thiên Phi lại nhìn ta một cái, tiến gần đến, dữ tợn nói: "Cũng không nhìn xem thân phận ngươi là gì nhỉ? Tang Tử à, chuyện tới nước này ngươi còn không an phận thủ thường, sao lại dám đắc tội với ta?"

Ta không nói lời nào, có dám hay không, đều đã đắc tội rồi, mà hơn một nửa đều là công lao của Hạ Hầu Tử Khâm, ta còn trách ai được?

"Tiện nhân." Nàng ta căm giận mắng ta.

"Ta không phải." Nghiến răng cãi lại, hận nhất nàng ta nói ta là tiện nhân,

Nàng ta tiện tay cầm lấy chén trà trên bàn hất thẳng vào mặt ta, mắng: "Đúng là đê tiện! Ta mắng oan cho người sao?"

Ta cười nhạt, sự việc đã tới nước này thì ta còn sợ gì?

Ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn nàng: "Họ của ta là Tiện? Hay máu chảy trong người ta là tiện?" Nếu mà như vậy, thì nàng ta cũng là ti tiện.

58. Q.1 - Chương 58: Cực Hình 2

Nàng ta hơi sững sờ, thẳng tay ném chén trà về phía ta, ta hoảng sợ, theo bản năng né tránh.

Nàng thở hổn hển, dứt khoát ném hết mấy cái chén trên bàn lại đây. Ta muốn đứng lên, nhưng đầu gối đau không chịu được, liền ngã uỵch xuống đất.

Ấm trà nện xuống người ta, nước trà rất nhanh thấm vào người, nhưng chỉ trong chốc lát đã lạnh băng. Ta chịu không được run rẩy, chân lạnh cóng.

"Lạnh không?" Nàng ta ngồi xổm xuống hỏi ta, sau đó ác độc nói: "Đợi đi, còn có thứ lạnh hơn đang chờ ngươi."

Được thôi, ngửa bàiđi, ta cũng không muốn giả vờ nữa.

Cười với nàng: "Tốt nhất ngươi đừng để cho ta sống, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!"

"Khích ta? Ha ha, để cho ngươi sống, ngươi có thể làm gì sao?" Nàng ta liếc nhìn đầu gối của ta, đột nhiên nở nụ cười, "Hoàng thượng hình như cũng quan tâm tới vết thương của ngươi nhỉ? Có vẻ như rất nghiêm trọng."

Ta kinh ngạc, không biết lời này của nàng ta có ý gì.

Mặt nàng ta lạnh băng, đứng thẳng người, vênh váo tự đắc nhìn ta: "Ngươi yên tâm, chuyện của ngươi ta sẽ không nói cho cha biết, ông ấy mãi mãi không biết ngươi đã vào cung đâu."

Ta cười nhạt, ta không quan tâm ông ta có biết hay không, mà ông ta cũng sẽ không lo lắng cho ta.

Ta không biết cực hình mà Phong Hà nhắc đến là gì, chỉ thấy thật lâu sau, nàng ta mới trở về. Cười với Thiên Phi nói: "Tiểu chủ, chuẩn bị xong xuôi rồi ạ."

"Kéo đi ra ngoài." Thiên Phi lạnh lùng nói.

Phong Hà gọi hai thái giám tới, kéo ta ra ngoài. Trên lưng ta vẫn còn ẩm ướt, bên ngoài gió bắt đầu thổi, quả thực lạnh thấu xương.

Nhớ tới lời Thiên Phi nói còn có thứ lạnh hơn đang chờ ta, chẳng lẽ đem ta ra ngoài cho chết vì lạnh cóng sao?

Thái giám kéo ta tới sân trong viện, sau đó bỏ ta ra, cúi đầu đứng sang một bên. Phong Hà tiến đến, cười nói với ta: "Ngươi thật may mắn, thứ này không phải ngày nào cũng có. Vừa đúng lúc, giờ đang là mùa đông."

Ta nhìn theo tay nàng chỉ, thấy một mảnh đệm cói, bên trên gắn chi chít châm. Ta giật mình, cuối cùng cũng hiểu hàm ý trong lời nói của Thiên Phi.

Có điều không phải châm thường, mà là băng châm.

Phong Hà cầm mấy đồ vật, khẽ thả xuống trước mặt ta, mở miệng: "Tiểu chủ cũng là người nhân từ, chỉ cần ngươi quỳ xuống, thừa nhận mình sai, đương nhiên sẽ tạm tha cho ngươi."

Quỳ? Bắt ta quỳ gối lên trên kia?

A, một lần quỳ này, không chết thì cũng thành người tàn phế.

"Sợ cái gì chứ? Sẽ không lấy mạng của ngươi đâu. Chẳng qua khi băng châm kia cắm vào đầu gối của ngươi, trong chốc lát sẽ tan hết ra thôi. À quên không nói với ngươi, có thể khiến ngươi rất thoải mái đó." Phong Hà cố tình nói cho ta nghe.

Ta hiểu rồi, sao Thiên Phi đột nhiên nhắc đến việc Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết chuyện đầu gối ta bị thương, nàng ta không phải muốn lấy mạng ta, mà nàng ta muốn phế bỏ đôi chân này của ta.

Băng châm cắm vào lập tức sẽ tan ra. Thế nên có muốn tìm chứng cứ cũng không tìm được.

59. Q.1 - Chương 59: Ta Phải Sống Sót

Nói không sợ, là điều không thể. Đúng như ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm, ta sợ chết.

Càng sợ sống không bằng chết như vậy.

Thiên Phi đi về phía ta, khom người xuống, mỉm cười: "Thế nào? Hối hận rồi? Bây giờ ngươi muốn cầu xin tha thứ cũng đã muộn rồi. Cha trăm phương nghìn kế nói lời hay ý tốt giúp ngươi, để cho ngươi một ngày kia được gả vào Cố phủ, ngươi lại hết lần này đến lần khác không biết phân biệt phải trái. Giờ sao có thể trách ta?" Nàng liếc nhìn thái giám bên cạnh một cái, thái giám hiểu ý, lập tức tiến tới kéo ta.

Ta cố giãy dụa, bọn họ lại càng nắm chặt tay ta hơn. Ta kêu to lên: "Thả! Thả ta ra!"

"Ha ha." Thiên Phi đắc ý cười, tiện đà nói: "Không dễ dàng nha, có một ngày có thể thấy ngươi sợ hãi. Ngươi biết ta ghét nhất điều gì ở ngươi không? Ngươi luôn luôn trưng ra cái dáng vẻ chẳng quan tâm gì cả, chuyện gì cũng thờ ơ. Tang Tử à, bây giờ ngươi còn có thể thong dong như vậy không?"

Đê tiện.

Ta sợ hãi kêu lên: “Có gan thì ngươi giết ta đi!” Ta không chết, sau này chắc chắn sẽ đòi lại nàng ta gấp ngàn vạn lần.

Nàng ta rất đắc ý: “Cho ngươi chết, cũng không bằng để ngươi sống không bằng chết.”

Băng châm thật dầy thật nhọn, càng lúc càng tiến gần ta. Ta liều mạng giãy dụa, nhưng không có tác dụng. Giọng nói của Thiên Phi càng lúc càng chói tai..

Đúng lúc này, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng người hô lớn: “Thư quý tần tới”

Ta kinh ngạc, nàng ta tới làm gì? Lẽ nào lần trước xử oan cho ta còn chưa đủ, lần này tới để làm sự việc nghiêm trọng hơn?

Thiên Phi cũng kinh ngạc như ta quay đầu lại nhìn. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó, nàng ta lại cười.

Thư quý tần vịn tay Như Ý từ từ bước đến đây, cây trâm phượng bằng vàng trên mái tóc ngay phía trên vành tai một chút khẽ lung lay, phát ra tiếng ‘leng keng’. Thiên Phi vội vàng đon đả chào đón: “Nương nương biết tin thật nhanh.”

Tên thái giám đang ép ta xuống vội thả tay, quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Quý tần nương nương, nương nương thiên tuế!”

Ta không hành lễ, ngã trên mặt đất, lạnh lùng nhìn.

Thư quý tần liếc mắt qua loa nhìn ta, thấp giọng nói: “Bản cung nghe nói có cung nữ ngang nhiên lớn mật trước đám đông dụ dỗ hoàng thượng, còn tưởng là ai, hóa ra là ả.”

Nghe vậy, ý cười trên mắt Thiên Phi càng đậm hơn: “Thần thiếp đang muốn cảm tạ nương nương, người nương nương đưa cho thần thiếp quả nhiên là không phải bình thường. Thật sự là trợ thủ đắc lực của thần thiếp ạ.” Nàng nói xong khẽ liếc nhìn Phong Hà một cái.

Phong Hà mỉm cười: “Đều là nhờ ơn nương nương và tiểu chủ có cách dạy dỗ .”

Ta rốt cuộc cảm thấy khiếp sợ, thảo nào cung nữ này lại lợi hại như vậy, hóa ra là người của Thư quý tần! Có chủ tử như vậy, dạy dỗ người tất nhiên sẽ không kém rồi. Khẽ cười khẩy trong lòng, Thiên Phi còn coi nàng ta là bảo bối cơ đấy! Để người khác sắp đặt bên cạnh mình một quân cờ, thực sự là ngu xuẩn.

Thư quý tần chỉ mỉm cười, lại liếc nhìn ta, tiện đà nói tiếp: “Người hoàng thương đã gặp qua, muội đừng để ả bị thương.”

Thiên Phi đắc ý: “Tạ ơn nương nương nhắc nhở, sẽ không để ả tổn thương chút nào đâu!”

“Ừ.” Thư quý tần đáp lời, đột nhiên đi về phía ta, vừa đi vừa nói: “Nhưng mà bản cung vẫn không rõ, gương mặt động lòng người như thế nào, mà khiến hoàng thượng tự mình bế về thế nhỉ.”

Giọng điệu của nàng ta thản nhiên, xen lẫn căm hận.

Chăm chú nhìn ta chằm chằm, đôi mắt màu hổ phách nổi lên một tia sáng chói mắt, khiếp người.

Ta nghĩ, ngày ấy chắc nàng ta cũng nhìn Như Mộng bằng ánh mắt như vậy?

Giật mình chấn động, đúng rồi, Như Mộng!

Nàng tiến sát lại gần ta, đôi mắt phượng được tô vẽ cẩn thận nhìn trong chốc lát, cười khanh khách:“Bản cung còn tưởng quốc sắc thiên hương gì cơ, hóa ra cũng chỉ tầm thường thôi.” Trong giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Ta cắn môi, nàng nói gì ta không quan tâm, ta chỉ đánh cuộc một ván.

Thư quý tần khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, uyển chuyển xoay người, ta nhỏ giọng nói: “Nương nương chắc còn nhớ rõ Như Mộng?”

60. Q.1 - Chương 60: Đảm Bảo Ta Không Chết

Cảm thấy cơ thể của nàng ta rõ ràng chấn động, ngoái đầu lại nhìn ta đầy kinh ngạc.

Ta lại nhỏ giọng nói: "Nương nương chắc còn nhớ rõ Như Mộng chết như thế nào?" Ta ngẩng đầu lên nghiêm mặt, kiêu ngạo nhìn nàng ta. Vừa rồi nàng ta dùng ánh mắt đó nhìn ta, cũng giống như ánh mắt oán hận nhìn Như Mộng phải không? Ta biết, cái chết của Như Mộng chắc chắn liên quan đến nàng ta.

Nàng nắm chặt chiếc khăn trong tay, xoay người lại, nghiến răng hỏi: "Ngươi đang nói cái gì?"

Ta cười: "Nương nương biết rõ nô tì đang nói gì mà." Xem ra, suy đoán của ta là đúng.

Trên mặt Thư quý tần hiện lên vẻ lo lắng, ta tiếp tục nói: "Đêm đó, Như Mộng đi nơi nào, đã làm gì, nô tì đều biết. Nô tì còn biết …" Ta cười với nàng, "Còn biết sau khi nàng trở về Ngọc Thanh cung, có xảy ra một việc."

Lời nói bình tĩnh mà chắn chắn, thành công hay thất bại là lúc này.

Nàng ta bỗng thoáng giật mình, đôi mắt trợn to, lại âm ỉ phát ra lửa. Nàng không tức giận, cũng không hét lên, sắc mặt hơi tái nhợt, sau đó cũng dần dần trấn tĩnh lại, mở miệng nói: "Bản cung không biết rốt cuộc ngươi có ý gì."

Nàng nói xong, liền muốn bỏ đi.

Ta cười khẩy một tiếng: "Nương nương hôm nay không biết, như vậy e rằng ngày mai, toàn bộ hoàng cung mọi người ai ai cũng biết."

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, rốt cuộc đã hiểu không thể đi.

Dây thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, thật là tốt, ta cá là ta thắng.

Dù cho nàng là quý tần đứng đầu một cung, cũng không thể tùy tiện quyết định quyền sống chết của người khác. Nếu lộ ra chuyện nàng lộng quyền hại chết một cung tỳ, vị trí quý tần cũng khó mà giữ.

Ta cũng hiểu rõ, nữ nhân chốn hậu cung, ai cũng khó tránh trên tay dính vài giọt máu tươi. Chẳng qua, mọi việc đều phải âm thầm tiến hành, thần không biết quỷ không hay. Các nàng sợ nhất là có người mang những chuyện này phanh phui ra ọi người cùng xem.

Thư quý tần, cũng không là ngoại lệ.

"Chỉ cần nương nương đảm bảo hôm nay nô tì bình an vô sự, nô tì sẽ chỉ người tận mắt chứng kiến kia cho nương nương." Ta biết, nàng ta đã dao động, nàng nhất định sẽ bảo vệ ta.

Nét mặt nàng ta chợt thay đổi: "Chỉ cần hôm nay?"

Thật là lợi hại, nàng ta cũng đề phòng ta.

Ta nghiến răng: "Chỉ cần hôm nay." Cho dù thế nào, trong lòng ta cũng đã có cách ứng phó.

Nghiêng người nhìn về phía Thiên Phi và Phong Hà, ta nói rồi, ta không chết, nhất định sẽ trả lại các nàng ngàn vạn lần!

"Được." Nàng đứng thẳng người, xoay người nói: "Muội muội, tỷ tỷ có một yêu cầu quá đáng, muốn đem cung nữ này về Ngọc Thanh cung, tự mình xét hỏi."

Mặt Thiên Phi vừa mới đầy vẻ kiêu ngạo, nghe thấy lời nàng thoáng chút bất ngờ. Có chút khó tin mở miệng: "Nương nương, việc này còn cần xét hỏi gì nữa sao?"

Trên mặt Phong Hà cũng hiện rõ vẻ hoài nghi.

Ta cười khẩy, lớn tiếng nói: "Nương nương, nô tì sợ là không đi tới Ngọc Thanh cung nổi đâu?" Thư quý tần thủ đoạn độc ác, nếu ta theo nàng ta tới Ngọc Thanh cung, liệu có thể còn mạng mà trở về sao?

Nàng tất nhiên không ngờ ta sẽ cự tuyệt, quay đầu lại nhìn ta, nén giận: "A? Vậy để bản cung gọi người đem ngươi tới." Nàng quang sang Như Ý nói: "Đi gọi người."

Như Ý nghe lệnh đang định rời đi, ta lại nói: "Chi bằng nương nương giúp nô tì tìm một thái y đến xem bệnh là được rồi, nô tì khỏi bệnh nhanh, trí nhớ chắc cũng sẽ tốt lên." Ta ám chỉ với nàng, ta không hẳn sẽ giữ bí mật tuyệt đối cho nàng.

"To gan." Như Ý vừa mới rời đi nghe lời ta nói xong, xoay người lại tát ta một cái: "Ngươi là cái gì mà dám nói chuyện như thế với nương nương!"

Ta ôm bên má bị đánh, vẫn kiêu ngạo không xu nịnh nói rõ ràng: "Hôm nay nương nương đến Huyễn Nhiên các cũng không phải là chuyện bí mật, chỉ e có một số người cho rằng nương nương nóng lòng muốn giết người diệt khẩu, dưới tình hình cấp bách lỡ nói ra, đối với nương nương tuyệt đối không có lợi"

Như Ý giật mình.

Thiên Phi và Phong Hà cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc

Chỉ có Thư quý tần, trên mặt thu lại nụ cười, đôi mắt sáng, tràn ngập những tia sáng sắc bén. Nàng ta nhìn ta chằm chằm, một lát sau rốt cuộc nói: "Truyền thái y!"

61. Q.1 - Chương 61: Truyền Thái Y Cho Cung Nữ

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

"Nương nương!" Lần này, người kêu lên chính là Phong Hà, nàng ta vội vàng bước lên phía trước, nói một cách khó hiểu: "Nương nương, nàng ta chỉ là một cung nữ, không đủ tư cách để được truyền thái y." Xuất thân từ Ngọc Thanh cung, ngay cả Thiên Phi cũng không dám nói lời đó, ấy vậy mà nàng ta lại dám nói.

Ta buồn cười nhìn nàng ta, thật sự phải cám ơn nàng ta, nếu không phải nàng ta vội vã thốt ra như vậy, mưu kế của ta chưa chắc sẽ thành công. Nhưng mà bây giờ, tình huống đã khác hoàn toàn rồi.

Sắc mặt của Thư quý tần trở nên lạnh lẽo, phất chiếc váy dài một cái, mở miệng: "Bản cung truyền, y có thể không đến sao?"

"Nương nương..." Phong Hà bỗng chốc bị nghẹn lời, kinh ngạc nhìn nàng ta, dường như còn muốn nói điều gì đó, thấy ánh mắt của Như Ý, cuối cùng lại không nói ra được.

Cho dù Thiên Phi không cam lòng, lúc này cũng không dám nói gì cả. Có lẽ nàng ta đang không hiểu vì sao bỗng nhiên Thư quý tần lại đối xử với ta như vậy. Ta liếc nhìn nàng ta, loại người không thông minh như nàng ta, làm sao có thể hiểu được?

Thái y tới.

Đúng như Thư quý tần nói, là nàng ta truyền người, làm sao lại dám không đến?

Bảo người mang ta trở về phòng xong, thái y mới giúp ta khám và chữa trị vết thương.

Vết thương ở đầu gối của ta bị tụ máu một mảng thật to, sưng tấy lên giống như một chiếc bánh bao. Ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống, đau đến mức muốn kêu lên, nhưng ta lại cắn răng hỏi: "Đại nhân, có thể chữa trị được không?" Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu? Trong lòng ta thấp thỏm không yên.

Thái y quả thật xem xét vết thương của ta rất cẩn thận, có lẽ đây là lần đầu tiên Thư quý tần truyền thái y riêng cho cung nữ, nên đến cuối cùng y vẫn phân vân không biết ta là thần thánh phương nào? Một lát sau, y mới lo lắng mở miệng: "Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương sưng quá to. Lát nữa, ta sẽ bảo người mang thuốc mỡ đến, mỗi ngày bôi ba lần, khoảng hai ba ngày sẽ hết sưng thôi."

Nghe như vậy, cuối cùng ta cũng an tâm.

Chỉ cần chân của ta không sao, đau đớn những ngày qua coi như không đáng kể gì.

Thái y đi ra, trong phòng, chỉ còn có năm người là ta, Thư quý tần, Thiên Phi, Như Ý và Phong Hà. Cuối cùng, Phong Hà không nhịn được bước lên kéo vạt áo của ta, nàng ta muốn lôi ta xuống giường: "Các chủ tử đều đứng, một cung nữ như ngươi cứ vậy không kiêng nể ai mà dám nằm thế ư!"

Động tác của nàng ta quá mạnh, không cẩn thận động đến đầu gối của ta, ta nhân cơ hội đó thét to một tiếng, sau đó ngất đi.

"Này! Đừng có mà giả chết!" Phong Hà bất mãn gọi.

Ta vẫn nằm yên không nhúc nhích, nếu bây giờ ta đã bịa xong "lời nói dối chu toàn", đương nhiên Thư quý tần ở sau lưng sẽ vẫn tìm cơ hội diệt trừ ta. Nàng ta chỉ có thể đáp ứng bảo vệ ta hôm nay, còn ngày mai, những ngày tháng sau này thì sao? Nàng ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho "kẻ chứng kiến", đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho "kẻ biết rõ tình hình". Chính vì thế, ta nhất định phải hết sức cẩn thận.

Ta nghe tiếng Như Ý đi đến, sau đó nói: "Nương nương, hình như ả bất tỉnh thật."

Một lát sau, lại nghe Thư quý tần nói: "Ngày mai bản cung lại đến."

"Nương nương!" Cuối cùng Thiên Phi cũng không nhịn được nữa: "Chẳng qua chỉ là một con tiện tỳ, tại sao nương nương lại buông tha cho nó!"

Giọng nói Thư quý tần nhàn nhạt truyền đến: "Ngay từ đầu chẳng phải bản cung đã nói với ngươi rồi sao, người con gái Hoàng Thượng đã để mắt, không thể đụng đến."

Nàng lại gọi: "Như Ý."

"Vâng, nương nương."

Tiếng bước chân rời đi, dần dần không còn nghe thấy gì nữa, rốt cuộc ta mới thở dài một hơi. Có những lời này của Thư quý tần, ta tin Thiên Phi cũng sẽ không dám đụng đến ta. Ít nhất là hôm nay.

62. Q.1 - Chương 62: Người Đến Đêm Khuya

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Ta giả vờ ngất nhưng không ngờ lại ngủ thật, đến khi tỉnh giấc đã là nửa đêm, quả nhiên nhìn thấy có một hộp thuốc mỡ được đặt trên bàn. Cũng không quan tâm có lạnh hay không, ta ngồi dậy bôi thuốc một lần.

Mùi thuốc đông y rất nồng, ta khẽ nhíu mày, thuốc này kém xa hộp thuốc mỡ lần trước mà ta nhận được. Chán nản cười, có thuốc để bôi còn hơn là không có.

Cung nữ cùng phòng với ta xem ra ngủ rất ngon, ta vểnh tai, thì nghe thấy được tiếng ngáy phát ra từ mũi của nàng.

Ta trở về giường nằm, chỉ một lát sau, lại ngủ.

Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại, mới phát hiện các cung nữ cùng phòng đã rời đi từ bao giờ. Ngẩng đầu nhìn, cách một lớp cửa sổ, ta vẫn có thể nhìn thấy ánh mặt trời chói chang. Xem ra, dường như cũng không còn sớm nữa.

Có lời nói của Thư quý tần ngày hôm qua, ta không nghĩ tới hôm nay thật sự không có ai gọi ta rời giường làm việc. Khóe miệng ta cong lên, cũng tốt, dù sao đầu gối của ta cũng đang bị thương.

Ngồi trong phòng chờ Thư quý tần đến, với vẻ mặt của nàng ta ngày hôm qua, chắc là hôm nay sẽ đến sớm đây. Chỉ là, ta đợi đã lâu, cho đến giữa trưa mà vẫn chưa thấy nàng ta đến. Trong lòng ta thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, vừa muốn đứng dậy đi ra ngoài xem, thì thấy có người đẩy cửa phòng ra.

Một nữ tử với dáng vẻ mảnh khảnh xuất hiện trước mắt, ta ngẩn người, lập tức nở nụ cười yếu ớt: "Thế nào, ngươi cũng đến xem bộ dạng thảm hại của ta sao?"

Thiên Lục không hề tức giận, bước qua đặt thứ gì đó ở trên bàn, nói: "Thuốc mỡ này rất tốt, ngươi lấy dùng đi, vết thương trên đầu gối của ngươi sẽ nhanh chóng khỏi thôi."

"Không cần, ta có rồi." Lạnh lùng từ chối, ta không cần đến sự thương hại của nàng.

"Tang Tử." Nàng gọi ta.

Ta lui một bước, mỉm cười: "Xin tiểu chủ tử thận trọng, nơi này không phải là nơi người có thể đến."

Một câu "Tiểu chủ tử", đã hoàn toàn phân rõ khoảng cách giữa ta và nàng.

Ta chỉ muốn nàng ta biết, ta không còn là Tang Tử ngày xưa nữa, ta với nàng, không phải tỷ muội.

Sắc mặt của nàng ta có chút khó coi, nhưng không nổi giận, chỉ nói: "Hôm nay đừng chờ nữa, Thư quý tần đến Hi Ninh cung vấn an Thái hậu rồi, không chừng buổi tối hoàng thượng cũng sẽ ngủ lại Ngọc Thanh cung."

Ta ngẩn người, xem ra sự việc ngày hôm qua đã sớm lan truyền khắp cung. Nếu không làm sao Thiên Lục có thể biết rõ mọi chuyện như vậy?

Ta cười chế giễu nàng: "A? Tiểu chủ tử chưa được ân sủng nên sinh lòng ghen tỵ?"

Nàng ta kinh ngạc liếc ta một cái, sửng sốt một lát, mới nói: "Tang Tử, ngươi đã thay đổi rồi."

"Con người luôn luôn thay đổi." Ta dứt khoát xoay người đi: "Nếu không có gì nữa, tiểu chủ tử nên quay về đi."

Thiên Lục đứng phía sau ta do dự rất lâu, cuối cùng than nhẹ một tiếng, rời đi.

Ta bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng của nàng ta, thật lâu sau cũng không nói gì.

Khi ta bình tĩnh trở lại, ánh mắt vô tình nhìn thấy hộp thuốc mỡ nàng ta mang đến. Ta bước lên, mở ra, hương thơm rất tươi mát, vừa ngửi là có thể biết được, nó tốt hơn rất nhiều so với hộp thuốc mỡ mà thái y đã đưa đến hôm qua. Còn ta, chỉ đậy nắp lại, cho dù có tốt đến mấy, ta cũng không cần.

Mở cửa sổ ra, vốn đang định thuận tay vứt đi, nhưng nghĩ lại rốt cuộc đây là cung cấm, không nên ném bừa bãi. Thế là ta xoay người, bỏ vào rương đồ của mình.

Nếu đúng như lời Thiên Lục nói, tối nay hoàng thượng sẽ ngủ lại Ngọc Thanh cung, vậy chắc chắn là Thư quý tần sẽ không đến.

Ngày hôm nay, Thiên Phi cũng không đến, đương nhiên Phong Hà cũng không đến.

Ngay cả cơm trưa cũng không có.

Cung nữ dùng cơm cũng có thời gian quy định, bỏ lỡ, sẽ phải chịu đói. Trước kia, ta không biết có quy định này, cho đến khi có một cung nữ về phòng lấy đồ dùng, ta mới biết được.

Xem ra Thư quý tần không cho Thiên Phi đụng đến ta, nàng ta thật sự vẫn có cách khác. Nhưng mà ta rất hoài nghi, rốt cuộc cách đó là nàng ta nghĩ ra, hay là Phong Hà nghĩ ra?

Nhưng mà đói bụng, thực sự khiến ta rất khó chịu.

Buổi tối, tất cả cung nữ trong phòng, chỉ có ta không ngủ.

Ta đói.

Ta đang suy nghĩ không biết có nên đi đến ngự thiện phòng trộm vài thứ để ăn không, bỗng nhiên nhìn thấy trên cửa hiện ra một bóng người rất cao to. Ta âm thầm kinh hãi, vừa muốn đứng dậy, liền thấy cửa bị đẩy ra, bóng người đó ngay lập tức vọt đến bên giường của ta....

63. Q.1 - Chương 63: Hắn Bắt Ta Ra Ngoài

Nương theo ánh trăng, ta nhanh chóng nhận ra người vừa đến.

Kinh ngạc nhìn mặt hắn, không phải hôm nay hắn ngủ lại Ngọc Thanh cung sao? Tại sao đang yên lành lại xuất hiện ở đây? Ở đây là gian phòng ngủ của cung nữ, nơi này làm sao hắn có thể vào được?

"Mặc vào." Lời nói của hắn thật sự rất ngắn gọn, còn mang theo giọng điệu ra lệnh.

Yên lặng cầm lấy y phục của mình, mặc từng thứ vào. Cho dù ta không muốn, có thể làm khác sao? Ai bảo hắn là hoàng thượng.

Hắn kéo tay của ta, xoa xoa mu bàn tay, khẽ nói: "Hừ, vẫn mềm mại như thế."

Ta còn chưa hiểu hắn có ý gì, người đã bị hắn lôi đi.

"Hoàng..."

Vừa thốt ra một chữ, đã bị bàn tay của hắn chặn lại, hắn có chút tức giận nói: "Câm miệng cho trẫm! Để cho người khác thấy trẫm đến chỗ như thế này, rất mất mặt đó."

Ta không nói gì, nếu mất mặt, vậy tại sao lại đến?

Hắn kéo ta, đi thẳng ra ngoài, không đến cửa chính, mà lại đến chỗ một bức tường, nâng người bật lên, ôm ngang người ta, dễ dàng nhảy ra bên ngoài.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, hèn chi, hắn tới Huyễn Nhiên các không có một chút tiếng động.

Chỉ là, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Hắn đường đường là một Hoàng Thượng, nửa đêm nửa hôm lại nổi hứng tới đây chơi trò leo tường, chỉ vì bắt một cung nữ nhỏ bé như ta sao?

"Hoàng thượng." Bàn tay hắn che miệng ta cuối cùng cũng buông lỏng, ta có chút thấp thỏm gọi hắn. Nói không hồi hộp là gạt người, bởi vì ta không nắm bắt được tâm tư của hắn.

Ta khẽ cắn môi, hỏi: "Hôm nay không phải hoàng thượng ngủ ở Ngọc Thanh cung sao? Sao lại đến đây?"

Hắn nhìn ta liếc một cái: "Tin tức của ngươi cũng nhanh thật đấy! Trẫm đi, rồi lại về. Trẫm chỉ cảm thấy kỳ lạ." Hắn cứ nhìn ta như lúc trước, chỉ là nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm: "Không nghĩ tới hôm nay, còn có thể thấy bộ dáng yên lành của ngươi."

Nói thế là ý gì? Nếu không phải hắn đêm hôm khuya khoắt lẻn vào Huyễn Nhiên các, làm sao có thể thấy ta được?

Nhưng mà hắn là hoàng thượng, nói thế nào thì là thế ấy.

Ta hít một hơi: "Nghe giọng điệu của hoàng thượng, dường như người không muốn nhìn thấy nô tì?"

Hắn cười: "Không phải là không muốn, chỉ là có chút kinh ngạc thôi."

Đương nhiên hắn kinh ngạc bởi vì ta có thể thoát khỏi cái chết đến hai lần. Tim đập nhanh hơn, không biết sau khi trở về, hắn sẽ gây khó dễ gì cho ta đây. Hơn nữa những lần trước, hắn đều không lưu tình một chút nào, sơ suất một chút là rơi đầu ngay.

Vừa từ trong chăn ra, bây giờ lại đứng trong đêm lạnh, cảm thấy có chút lạnh lẽo. Ta không tự chủ được mà co thân mình, hắn nhanh chóng nhận ra. Nắm lấy tay của ta, khẽ nhíu mày nói: "Thật là mảnh mai, tay chân đều lạnh cóng rồi, trẫm sưởi ấm giúp ngươi." Bàn tay của hắn cẩn thận bọc lấy bàn tay nhỏ bé của ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ta muốn trốn, lại không rút ra được.

Bỗng nhiên hắn nói: "Lần đầu tiên trẫm nghe thấy, cung nữ bị thương, lại được truyền thái y đến xem, tiện tỳ kia, sao ngươi không thấp kém chút nào thế hả."

"Nô tỳ vốn không thấp kém." Ta ngước mặt lên nhìn hắn.

Tiện tỳ, tiện tỳ, hắn học cách gọi này của Thiên Phi?

"Mạng ngươi cũng thật lớn." Hắn cảm thán.

"Cái đó đều là nhờ phúc của hoàng thượng." Ta cắn răng nói.

Hắn vẫn không tức giận, khẽ cười: "Phúc khí của trẫm chắc không che chở được ngươi. Nhưng mà ngươi, đúng là một người con gái thông minh." Ánh mắt hắn nhìn ta không còn mang vẻ sắc bén nữa, dần dần, hiện lên một ánh sáng dịu dàng.

Ta đột nhiên cảm thấy không nên cẩn trọng nữa, lớn mật hỏi: "Vì sao hoàng thượng lại không hỏi nô tì tại sao vẫn còn sống?"

Hắn thản nhiên: "Trẫm chưa bao giờ để ý đến thủ đoạn, chỉ cần biết kết quả."

Ta chỉ im lặng không nói gì, thực sự là một người rất vô tình.

May mà, ta cũng không phải loại người lương thiện.

Tay ta ở trong lòng bàn tay của hắn, đã ấm áp hẳn lên. Hắn buông tay ta ra, cười hỏi: "Đầu gối của ngươi sao rồi?"

Tâm trạng khẽ động, ta suy nghĩ, liền đáp: "Ổn rồi." Nếu nói không ổn, không chừng hắn lại tìm một đống chuyện rồi ôm ta đến Huyễn Nhiên các. Nếu như có một lần như thế nữa, cho dù Thư quý tần muốn bảo vệ ta, chắc là Thiên Phi cũng không nhịn được nữa.

"Thực sự là ổn rồi sao?" Dường như hắn không tin.

"Ổn rồi." Ta mạnh mẽ gật đầu.

"Ngươi là con người sao? Tốc độ khôi phục có thể nhanh như vậy?" Hắn nhíu mày nói.

"……"

"Trẫm muốn thử xem."

Ta lại không biết câu nói "muốn thử xem" này của hắn là có ý gì, chỉ thấy hắn nhấc một chân lên, đá một cước vào giữa đầu gối của ta.

"A ——"

Ta kêu đau, ôm đầu gối ngã nhào trên đất, nước mắt giàn dụa.

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét!

Hắn cười chế giễu rồi ngồi xổm xuống: "Nhìn đi, rõ ràng là chưa khỏe mà lại dám lừa dối trẫm. Ngươi không sợ trẫm trị tội khi quân sao?"

64. Q.1 - Chương 64: Vĩnh Viễn Đừng Nghĩ Đến Việc Lừa Gạt Trẫm

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Hơi thở ấm ấp nhẹ nhàng phả vào mặt ta, khiến ta hơi giật mình, kinh ngạc nhìn hắn. Hắn lại không trị tội ta như lời nói, tay hắn vừa kéo ta đến gần vừa nói: "Nhớ là vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến việc lừa gạt trẫm."

Lời nói của hắn, từng chữ, từng chữ làm ta khiếp sợ.

Khóe miệng cong lên, rõ ràng là cười, nhưng lại làm cho ta cảm giác được sự lạnh lẽo như băng của hắn, khiến ta kinh động và hoảng sợ.

Hạ Hầu Tử Khâm, tâm tư của hắn không thể nhìn thấu được. Vì thế mới khiến tim ta đập nhanh.

Hắn buông tay ta ra, đi nhanh về phía trước. Trong lòng ta không ngừng phát lạnh, hắn sẽ không đi như vậy chứ? Vậy ta phải làm sao? Quay đầu nhìn lại bức tường cao vút, muốn ta trèo tường trở lại gian phòng kia, quả thực là không thể mà!

Trong lúc ta đang chán nản, bỗng nhiên nghe thấy hắn nói: "Qua đây."

Ta ngẩn người, hắn lại nói: "Qua đây." Giọng nói không lớn, nhưng điệu bộ chính là không cho phép ta cự tuyệt.

Ta suy nghĩ một lát, rồi bước từng bước về phía hắn.

Hắn đá ta quả thật rất đau.

Thấy dáng vẻ bước đi của ta, hắn dường như có chút mất hứng, nhẹ nhàng nhíu mày, lại bắt đầu nói: "Có muốn trẫm gọi xe đến cho ngươi hay không?"

Ta cắn răng: "Tạ ơn ý tốt của Hoàng Thượng, nô tì có thể tự mình đi được."

Nghe vậy, hắn không làm khó ta nữa, cười nói: "Mặc dù ngươi rất mảnh mai, nhưng rất mạnh mẽ."

"Mạnh mẽ cũng là để sống sót."

Ta cũng không dám nhận "ý tốt" của hắn thêm lần nữa, một lần thôi cũng đủ khiến ta phiền phức muốn chết rồi, thêm vài lần nữa, không chừng ta sẽ vạn kiếp bất phục?

Thế nhưng hắn vẫn rất ung dung, "bố thí" cho ta thật nhiều, để lại những cục diện vô cùng rối rắm cho ta thu xếp.

Hắn cảm thán: "Sống sót à, nói nghe thật hay."

Ta cúi đầu, không nói lời nào. Ta chợt nhớ đến ngày ấy hắn từng nói: Người sợ chết, sẽ dùng hết sức lực để mình được sống sót. Có lẽ, ta chính là loại người như vậy.

"Tiện tỳ." Hắn lại gọi ta.

Ta nổi giận, nhưng cũng không thể gọi hắn là "hôn quân" được. Cố nén giận, ta miễn cưỡng nở nụ cười: "Hoàng thượng, nô tì có tên, tên nô tì là Tang Tử." Hôm đó ta la to như thế, hóa ra hắn hoàn toàn không hề nhớ gì cả.

Than nhẹ một tiếng, có lẽ, hắn hoàn toàn không hề nghe thấy.

"Tang Tử." Hắn cúi đầu nói nhỏ, lại nhanh chóng nói: "Thật là khó nghe."

Nói dáng vẻ ta xấu, nói tên ta khó nghe, ta không chịu nổi nhưng cũng phải nhịn. Ai bảo hắn là hoàng thượng.

Ta nghiến răng nói ra vài chữ: "Tạ hoàng thượng đánh giá."

Miệng của hắn là vàng, đương nhiên phun ra đều là ngà voi.

Ở trước mặt các nàng, ta có thể tranh, có thể mạnh hơn, nhưng ở trước mặt hắn, tốt nhất là không nên. Ta không hiểu hắn, cũng không nắm được điểm yếu của hắn.

Hắn cũng không phải Thiên Phi, không phải Thư quý tần. Hắn không muốn chơi đùa, hắn muốn giết người, không cần có lý do, chỉ cần muốn là có thể. Trong tay hắn nắm giữ quyền sinh sát tối thượng.

Hắn cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Ngươi thật biết cách nịnh nọt."

Ta cười: "Đa tạ hoàng thượng khen ngợi."

"Trẫm không phải đang khen ngươi." Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như trước.

Ta cúi đầu: “Nô tì ngu muội.”

Bỗng nhiên hắn dừng bước, giơ tay lên xoa gương mặt ta, khen ngợi: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Làm sao mà ta không biết hắn đang châm chọc ta chứ, hắn không làm rõ, chính là muốn tiếp tục chơi đùa với ta.

Tay hắn lại đưa qua chỗ ta, nắm lấy bàn tay của ta, bàn tay hắn bao bọc lấy tay ta, nắm thật chặt. Ta không nói gì, không giãy giụa. Nhưng, bụng ta lại bỗng nhiên kêu lên.

Lúc này ta mới nhớ đến, ta đói quá, cả ngày hôm nay ta chưa ăn gì cả.

Đôi mày thanh tú của hắn khẽ cau lại, nói: “Ngươi nhanh đói quá nhỉ.”

Giờ này, chỉ cách buổi ăn tối chưa được hai canh giờ, nhưng hắn đâu có biết rằng, ta căn bản vẫn chưa ăn thứ gì? Bỏ đi, cũng không cần phải cáo trạng, chẳng qua ta chỉ là một tiểu cung nữ, huống hồ chưa chắc hắn sẽ xả giận cho ta.

Hắn kéo ta, cười nói: “Trẫm cũng cảm thấy hơi đói bụng, hay là ngươi dùng điểm tâm cùng trẫm đi.”

Ta thừa nhận, khi đó ta không có chí khí, khi nghe hắn nói đến điểm tâm, mắt của ta đã sáng rỡ.

Thật là tốt, bụng của ta được cứu rồi.

65. Q.1 - Chương 65: Hắn Là Cực Phẩm

Hắn mang ta trở về Thiên Dận cung, Lý công công vừa nhìn thấy ta, ánh mắt đã trợn trừng. Nhưng lại có một vị thái giám lớn tuổi khác tiến đến, cung kính nói: “Hoàng thượng đã trở về, để lão nô dặn dò cung nữ chuẩn bị nước nóng cho hoàng thượng tắm.”

Ta nhớ ra rồi, ngày ấy, khi Hạ Hầu Tử Khâm và Như Mộng hoan ái, ta trốn dưới gầm giường đã từng nghe được giọng nói này. Thái giám này hình như tên là Lưu Phúc.

Ta liếc nhìn y, quả nhiên là một vị thái giám từng trải, biết điều hơn nhiều so với Lý công công.

Hạ Hầu Tử Khâm khoát tay, rồi nói: “Không cần, bảo ngự thiện phòng chuẩn bị vài món điểm tâm mang lên cho trẫm, trẫm hơi đói.”

“Vâng.” Lưu Phúc đáp lời, lại dặn dò Lý công công: “Tiểu Lý Tử, đến ngự thiện phòng truyền đạt đi.”

Lý công công cực kỳ không muốn liếc nhìn ta một cái, hậm hực rời đi.

Hắn mang ta về tẩm cung, bậc cửa thật là cao, ta cắn răng thật mạnh mới có thể miễn cưỡng nâng đầu gối bị thương lên để bước qua. Trong gian phòng bày biện một cỗ lư hương thật lớn, có làn khói nhẹ bay lên, trong không khí, tràn ngập mùi hương nhàn nhạt.

Không nồng, không đậm. Tươi mát, thanh nhã.

Trong tẩm cung, bốn góc đều đặt lò sưởi để xua tan khí lạnh, khiến không khí trong gian phòng vô cùng ấm áp, rất thoải mái. Tấm màn màu vàng khẽ tung bay, rung rung, có thể làm người khác lóa mắt.

Ta cảm thán, rốt cuộc, vì sao người với người lại có sự đối đãi chênh lệch đến vậy.

Ngay cả tiểu viện của Thiên Phi, so với nơi này thật sự quá bé nhỏ, đáng đáng kể gì.

Điểm tâm nhanh chóng được mang lên, hắn kéo ta qua chiếc giường nhỏ ngồi xuống. Một vị công công đang muốn tiến lên, hắn lại xua tay bảo lui xuống, sau đó cười nói: “Ngươi ăn trước đi.”

Ta hoài nghi nhìn hắn một cái, không biết tại sao, ta lại cảm thấy bụng dạ của hắn làm sao tốt như vậy được.

"Ăn nhanh đi." Hắn giục ta.

Thật sự ta rất đói, nếu hắn đã nói như vậy, ta không nên từ chối thì hơn, ta nói câu "tạ ơn hoàng thượng", rồi nhanh chóng cầm lấy một miếng bánh phù dung bỏ vào miệng.

Thấy ta ăn được vài miếng, hắn mới vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gắp một miếng, cắn một cái, mở miệng nói: "Không có độc, vậy thì trẫm an tâm rồi."

"A…"

Mắc nghẹn.

Thì ra hắn bảo ta ăn trước, chính là muốn ta giúp hắn thử độc?

Đấm ngực, có thứ gì đó nghẹn lại mà ta không thể nuốt xuống, mặt ta đỏ lên. Lúc đó ta không quản đến điều gì khác, tiến lên, tùy tiện rót chén nước, ngửa đầu lên uống.

"Ha ha." Ở sau lưng ta, hắn hài lòng cười rộ lên: "Lo lắng gì, những món điểm tâm này đã được thử độc qua rồi, nếu không, bọn họ làm sao dám mang lên cho trẫm dùng?"

Vất vả lắm mới nuốt xuống được, ta vỗ vỗ ngực quay người sang chỗ khác, vẻ mặt hắn nhìn ta dịu dàng, đứng dậy bước đến chỗ ta. Ta lại càng hoảng sợ, không tự chủ được mà lui về phía sau nửa bước, thân thể ta dán vào mép bàn, hắn tới gần ta, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt ta: "Đêm nay ở lại…"

Tim ta co thắt nửa nhịp, khẩn trương nhìn nam tử trước mặt, khóe miệng của hắn đang cong lên thành một nụ cười tà mị, đôi mắt đen thẫm thâm sâu.

Hắn là hoàng thượng, tất cả nữ nhân của hậu cung đều là của hắn. Chẳng qua hắn chỉ muốn một cung nữ mà thôi, ta đâu có lý do nào để cự tuyệt?

Hắn chặn ngang người ôm lấy ta, khẽ mỉm cười: "Bất doanh nhất ác [1], như nhánh liễu mềm mại trong gió."

Ta cũng cười: "Hoàng thượng không chê nô tì xấu sao?"

Hắn ôm ta đặt lên long sàng, cả hai cùng ngã xuống, mùi hương ngào ngạt trên tấm trải giường trong nháy mắt lan tỏa, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt phảng phất.

Hắn than nhẹ: "Trẫm thích người xấu như ngươi."

Bây giờ hắn đang nói thích ta, nhưng hắn làm sao có thể thích người có dáng vẻ như ta? Ngoại trừ có âm mưu gì đó, điều tốt duy nhất mà hắn làm cho ta, đó chính là cho ta dùng điểm tâm.

Nếu nói đến khẩu thị tâm phi, Hậu Hầu Tử Khâm có lẽ là người điển hình.

66. Q.1 - Chương 66: Trẫm Thích Ngươi

Edit : Moon_flower

Beta : yk_nhubinh

"Ngủ cạnh trẫm, thì nên giấu tâm tư của ngươi đi."

Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến, nhưng bàn tay kia lại duỗi ra kéo ta qua, nhẹ nhàng ôm lấy.

Hình thêu rồng chói mắt trước ngực hắn lạnh như băng, cái lạnh có chút thấu xương. Ta khẽ run, theo bản năng rụt người lại. Hắn lập tức cảm nhận được, cầm hắn đặt vào thái dương của ta, cười nói: "Thế nào, lò sưởi trong cung của trẫm vẫn chưa đủ ấm sao?"

"Đủ rồi." Ta nhỏ giọng đáp.

Hắn khẽ hừ một tiếng, siết chặt vòng tay. Ta chợt nghĩ, cho dù có thêm nhiều lò sưởi nữa cũng không thể làm tan chảy trái tim người đàn ông này.

Tô Mộ Hàn chẳng qua chỉ dựng lên một tầng phòng bị xung quanh y, ta luôn tin tưởng rằng, chỉ cần ai đó có thể vượt qua được bức mành sa kia, thì có thể tiến được vào trái tim y. Còn Hạ Hầu Tử Khâm, muốn gần hắn thì quá dễ. Nhưng thứ hắn lạnh, lại là trái tim. Nơi đó lạnh vô cùng, lạnh đến thấu xương.

Hắn bỗng nhiên cử động, ta căng thẳng đến mức cả người trở nên cứng đờ, tự dưng nhớ lại chuyện hắn ôm Như Mộng lên giường đêm đó. Tiếng rên rỉ hờn dỗi của nữ tử, tiếng thở dốc, dồn dập lọt vào tai ta. Hai má ta bỗng chốc nóng rực, ta cắn môi, cả người đều mất tự nhiên.

Hắn nghiêng mặt nhìn ta, một lúc lâu sau, chóp mũi hắn gần như chạm vào ta.

"Sợ à?" Hắn hỏi.

Ta suy nghĩ, có chút trái lương tâm lắc đầu.

Hắn chợt cười: "Sợ trẫm thì không sao, chỉ cần ngươi không sợ các nàng là được."

Ta không biết "các nàng" trong lời hắn ám chỉ là ai, hắn nhìn ta chằm chằm, nói thêm: "Trong đáy mắt ngươi, trẫm thấy có chút ánh nhìn không an phận. Đã không muốn làm cung nữ, vậy ngươi cũng phải có bản lĩnh."

Ta không dám nói lời nào, đã có vết xe đổ của Như Mộng, ta chắc chắn phải vô cùng cẩn thận.

"Ngươi khiến trẫm vừa mừng vừa kinh ngạc." Hắn cảm thán.

"Mừng rỡ và kinh ngạc là vì nô tì sống dai quá sao?"

"Có một chút."

"Hoàng thượng lại muốn dốc sức gây khó dễ cho nô tì?" Hỏi hắn, lòng ta hơi trầm xuống.

Hắn giật mình, hồi lâu mới mở miệng: "Không phải, trẫm muốn ban thưởng cho ngươi."

Ta ngạc nhiên, hắn cười: "Làm phi tử của trẫm đi, trẫm thích ngươi."

Ta kinh hãi không thôi, hắn nói, muốn phong ta làm phi! Hậu cung chưa sắc lập Hoàng hậu, hoàng quý phi, đến cả vị trí tứ phi Quý, Thục, Hiền, Đức cũng còn bỏ trống, phong phi như vậy đã là cấp bậc cao nhất trong hậu cung của thiên triều hiện nay!

Ta nhìn hắn, đến nhúc nhích ta cũng không làm được.

Hắn hôn lên má ta một cái, nhẹ nhàng nói: "Trẫm một khi mở lời vàng, nhất định sẽ không thay đổi."

Hắn lại nói, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Thế nhưng, vì sao ta cảm thấy việc này không chân thực? Nó đến quá nhanh, không ột chút cảm giác chân thực nào. Quá dễ dàng, quá kinh hoàng. Hắn cứ thế lại có thể phong một cung nữ nhỏ nhoi như ta trở thành hậu phi!

Ta thậm chí, còn chưa được lâm hạnh!

Điều này, căn bản là không hợp quy củ.

Dù hắn là Hoàng thượng, nhưng vì chưa sắc phong Hoàng hậu, việc hậu cung từ trước đến nay đều do Thái hậu cai quản, đâu phải hắn muốn thế nào là được thế ấy?

Ngơ ngác hồi lâu, người bên cạnh đã không còn lên tiếng, hơi thở dần dần ổn định. Ta hơi nghiêng đầu, thấy hắn đã ngủ say, hàng mi dài rủ xuống thành hình cánh quạt, vô cùng rõ nét.

Nhưng cánh tay hắn ôm lấy ta chưa từng nới lỏng dẫu một chút.

Tới giờ ta mới phát hiện, cả tẩm cung tĩnh lặng như tờ, tuyệt không có âm thanh nào khác ngoài tiếng hít thở. Các cung nhân gác đêm cũng không nói một câu dư thừa nào, ta chỉ nhìn thấy bóng bọn họ in trên cửa.

Ta bình thản tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, trong lòng lại có ngàn vạn tâm sự…

67. Q.1 - Chương 67: Kẻ Có Xuất Thân Cung Nữ

Edit : Moon_flower

Beta : yk_nhubinh

Chỉ trong một đêm, ta từ một cung nữ của Huyễn Nhiên các trở thành nương nương thiên triều, Hạ Hầu Tử Khâm ban cho ta một chữ Đàn, còn ban Cảnh Thái cung cho ta. Trong một lúc, khắp nơi nổi lên những lời đồn đại, gần như bao trùm cả hậu cung.

Đại để là nói ta dùng ma thuật mê hoặc Hoàng đế, nếu không chỉ dựa vào diện mạo vốn có của ta, làm sao ta có thể một bước thành phi.

Ta cười trừ cho qua.

Thay trang phục cung nữ, mặc vào cung trang, ta nhìn trong gương thấy một nữ tử vấn tóc lên cao, đang cười trong trẻo lạnh lùng, phần vinh hoa đặc biệt này đến quá mức dễ dàng, cuối cùng nó lại khiến lòng người hoảng sợ.

"Nương nương." Cung nữ tiến lại, nhỏ giọng nói: "Tất cả đã chuẩn bị xong, phải đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu."

Chậm rãi thu hồi suy nghĩ, tùy ý để cung nữ đỡ ta đứng dậy. Ta vô thức liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt tròn trĩnh, nhưng trái lại đôi mắt rất sáng. Ta không nhịn được hỏi: "Tên ngươi là gì?"

"Nô tì là Văn Lương." Cung nữ cúi đầu cung kính đáp.

Ta gật đầu, nhưng lại dừng bước, nàng có chút kinh ngạc, ta cười nói: "Trước tiên không đi Hi Ninh Cung, ngươi đi gọi tất cả cung nhân Cảnh Thái Cung vào đây cho ta."

Văn Lương hơi giật mình, đáp "Vâng", lại nhỏ giọng nói: "Nương nương, người phải xưng là 'Bản cung' ạ."

Vậy sao?

"Bản cung…" Ta lẩm nhẩm, thật là trúc trắc, ha ha, nhưng mà Văn Lương đã đúng. Giờ đây ta nên xưng là Bản cung.

Các cung nhân đều đã đến, cung kính đứng bên dưới.

Văn Lương dìu ta qua đó ngồi, giúp ta pha trà rồi cúi đầu đứng bên cạnh. Ta nhìn đám người trước mặt, cười nói: "Mọi người không cần e ngại, kiêng dè đâu, Bản cung truyền các ngươi vào chẳng qua để làm quen lẫn nhau thôi. Bản cung còn vội đi Hi Ninh cung, nên nói ngắn gọn thôi, nói đi, tên các ngươi là gì."

Nghe vậy, cung nữ đứng hàng đầu tiên vội hành lễ, nói: "Thưa nương nương, nô tì tên Triêu Thần."

Nhìn cung nữ tên Triêu Thần, cách ăn mặc và trang điểm không khác gì Văn Lương, có lẽ hai người đều là cung nữ thân cận được ban cho ta.

"Nô tài Cát Tường."

"Nô tài Như Ý."

Hai thái giám đồng loạt lên tiếng.

Ta hơi ngẩn ra, nhìn y, một tay dùng nắp trà gạt gạt lá trà trong chén, mở miệng: "Ngươi cũng tên là Như Ý? Khéo quá, theo bản cung biết, Ngọc Thanh cung cũng có một cung nữ tên là Như Ý!"

Tên thái giám biến sắc, "phịch" một tiếng quỳ xuống, cúi đầu nói: "Bẩm nương nương, nô tài là người của nương nương."

Đầu ngón tay khẽ động, thật là một thái giám thông minh. Ta chỉ nói ra nửa lời, y đã tinh ý biết rõ, ta chẳng phải tốn công nhọc sức. Bèn cười nói: "Thôi, Bản cung không muốn lẫn lộn. Các ngươi đổi tên thành Tường Hòa, Tường Thụy đi."

"Tạ nương nương ban tên!"

Hai thái giám đồng thanh nói.

Các cung nhân lại tiếp tục báo tên của mình, lúc đến lượt một cung nữ, thấy nàng ta chần chừ, nhát gừng nói: "Nương nương, nô tì… Nô tì là Hương Lan." Vừa nói, vừa vặn xoắn vạt áo, nét mặt căng thẳng.

Văn Lương nhẹ thốt "A" một tiếng, ta nghiêng đầu liếc nhìn nàng, cung nữ kia sợ tới mức lập tức quỳ xuống, khấu đầu nói: "Nương nương tha tội! Vì tên nô tì cũng trùng với tên của người khác, cho nên… Cho nên…"

Hóa ra là thế.

Nhưng mà, dường như nàng ta tự giác quá mức thì phải.

"Làm càn." Ta ngồi thẳng người, trầm giọng quát: "Bản cung có nói muốn sửa tên ngươi sao? Đừng tự tung tự tác!"

Nghe vậy, cung nữ kia càng run rẩy hơn, khóc nức nở, không ngừng dập đầu: "Nương nương, nô tì biết sai rồi! Sau này nô tì không dám như vậy nữa. Nương nương, nô tì thật sự biết sai rồi…"

"Câm miệng." Nàng làm ta có chút khó chịu, đứng lên, lạnh giọng hỏi: "Bản cung có nói muốn xử lý ngươi sao?"

Nàng run rẩy lắc đầu.

Ta cười lạnh một tiếng, mở miệng: "Bản cung không cần người vô dụng, cũng không cần người quá mức thông minh, các ngươi đều phải nhớ kỹ cho bản cung."

Mọi người vội đáp lời.

Đi lên phía trước vài bước, ta nói: "Văn Lương, Triêu Thần, theo bản cung đi Hi Ninh cung, những người khác giải tán, việc ai người nấy làm đi."

"Vâng, nương nương."

Phân phó các cung nhân giải tán, ta cùng hai cung nữ ra ngoài. Các nàng lẳng lặng theo sau ta, không nói câu gì. Ta chợt cười một tiếng, quay đầu hỏi: "Các ngươi có biết Bản cung cũng xuất thân là cung nữ không?"

Thực ra làm sao mà không biết? Chuyện sớm đã lan truyền xôn xao khắp nơi.

Ta chỉ là, muốn xem phản ứng của các nàng.

Không nhìn ta, hai người đều cúi đầu, cùng đáp một lời: "Nô tì biết."

Ba chữ, rất dứt khoát, giọng nói không chút ý che giấu. Thế nhưng ta vẫn không thể lơ là, ở trong cung, ta chỉ có một mình. Thế đơn lực mỏng, ta phải đề phòng tất cả những người bên cạnh. Dù là Hạ Hầu Tử Khâm cũng không ngoại lệ.

Nhìn các nàng, ta gằn từng tiếng: "Đúng vậy, kẻ xuất thân cung nữ, giỏi nhất là nghi ngờ." Lời vừa thốt ra, ta đột nhiên hoảng sợ, đành cười yếu ớt.

Ngồi ở địa vị này, quả nhiên là thân bất do kỷ. Ta dường như có phần hiểu thủ đoạn xử lý Như Mộng của Thư quý tần. Bởi vì hiện giờ, ta cũng đã bắt đầu phòng bị.

68. Q.1 - Chương 68: Tụ Họp Ở Hi Ninh Cung

Edit : Moon_flower

Beta : yk_nhubinh

Rõ ràng nhìn thấy Vãn Lương, Triêu Thần siết chặt tay, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, đồng thanh nói: "Nô tì chỉ biết hầu hạ nương nương, không có lòng dạ nào khác."

Ta nhẹ "Ừm!" một tiếng, cất bước vào loan kiệu.

Ta đột nhiên nghĩ, lúc gặp ta, các nàng sẽ biểu lộ vẻ mặt sửng sốt thế nào đây. Đặc biệt là Thiên Phi!

Ngẫm nghĩ, bất giác cười ra tiếng.

Một lúc lâu sau, loan kiệu mới chậm rãi dừng lại. Bên ngoài truyền đến tiếng Triêu Thần: "Nương nương, đã tới Hi Ninh cung." Nói xong, nàng đưa tay vén mành kiệu lên cho ta.

Ta gật đầu, để nàng đỡ xuống kiệu.

Liếc mắt thoáng thấy vài loan kiệu đã đặt ở bên cạnh, chắc có người đến trước rồi.

"Nương nương." Vãn Lương nhẹ giọng gọi ta, ta chợt hoàn hồn, vẫn còn lắc lắc đầu, cất bước tiến lên phía trước.

Chưa đến nơi, xa xa đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh truyền ra, hình như rất náo nhiệt thì phải. Ta thẳng thân người, ngẩng cao đầu, thong thả bước vào, theo ánh mắt truyền đến, tiếng nói chuyện đột nhiên biến mất.

Ta buông tay Triêu Thần, cúi chào người ngồi bên trên: "Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu, chúc Thái Hậu phúc thọ an khang!"

"Không cần hành đại lễ, ngồi đi." Giọng nói của Thái Hậu vô cùng bình thản, ta vốn cho rằng về chuyện Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên phong phi cho ta, chắc người sẽ phẫn nộ lắm. Thế nhưng, trong lời nói của người, ta không nghe ra điều đó.

"Tạ ơn Thái Hậu."

Nhất thời, phía sau ta chỉ thấy tiếng đứng dậy, tiếp đó nghe thấy các nàng nói: "Đàn phi nương nương cát tường!"

Ta hơi giật mình, mới chợt hiểu ra đây là tên hiệu mà Hạ Hầu Tử Khâm ban cho ta.

"Miễn lễ cả đi." Thản nhiên nhìn lướt qua, hay thật, không thấy một gương mặt quen thuộc nào cả!

"Đàn phi cũng ngồi đi." Thái hậu nói.

Ta vội đáp, qua ngồi phía dưới người. Hơi nghiêng mặt, ta mới nhìn rõ hình dáng Thái hậu. Mặc dù năm nay người đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nét mặt vẫn hồng hào, ngay cả lúc cười nếp nhăn trên khoé mắt cũng rất ít. Hôm nay người mặc áo ngoài màu đỏ tía, viền kim tuyến, lộng lẫy mà không mất đi vẻ tao nhã. Do ngồi gần, ta thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tinh tang khe khẽ phát ra từ chiếc trâm vàng sáng chói cài trên tóc người.

Ngón tay đeo chiếc hộ giáp (*) khảm ngọc lục bảo xanh biếc của người nhẹ nhàng gõ trên bàn trà, tiếng vang lanh lảnh. Người bỗng nhiên mở miệng: "Các ngươi đó, thích nói gì thì nói đi, ai gia bỗng nhiên thích nghe các ngươi nói chuyện một chút. Chẳng ai nói gì, mới buồn làm sao."

* Hộ giáp: hộ = bảo vệ, giáp = móng tay, là vật trang sức của hoàng hậu và thái hậu dùng ngày xưa, được làm bằng vàng, cẩn ngọc trên đó, đầu hơi nhọn, bao bọc trên ngón tay.

Thái hậu đã mở lời, không khí mới vừa rồi còn nặng nề lập tức nhộn nhịp trở lại. Một người nói: "Đàn Phi nương nương đã bỏ lỡ mất rồi, về tán gẫu thì Thư quý tần quả là lợi hại! Đúng lúc hôm nay nàng tới sớm, bây giờ lại đi về trước, tiếc quá…"

Ta liếc nhìn, thấy người điềm nhiên như không nhấp một ngụm trà, cười nhàn nhạt nhìn về phía ta.

Quả là lợi hại, vòng vo ám chỉ ta đến muộn!

Lẳng lặng nhìn Thái hậu, không ngờ dường như người không để ý, chỉ cười nói: "Về ăn nói, so ra Diêu thục nghi ngươi cũng không kém Thư quý tần nhỉ!"

"Thái Hậu, người định trêu thần thiếp sao?" Diêu thục nghi cười khẽ, đôi mắt phượng sáng ngời, môi anh đào khẽ mở, thẹn thùng nói: "Thái hậu như thế, sau này thần thiếp không dám tới nữa!"

Thái hậu cũng cười: "Vậy thì ai gia đắc tội ngươi rồi?"

Nghe thế, Diêu thục nghi vội hỏi: "Người xem, người như thế không phải là bắt tội thần thiếp hay sao?"

Ta cảm thán, thực trúc trắc quá đi, rõ ràng mỗi câu nói xen vào đều không sai một ly.

"Tỷ tỷ nói ít lại một chút, sẽ làm Đàn Phi nương nương chê cười đó, ha ha." Một nữ tử khác mặc cung trang màu lam nhạt nhìn ta nói.

Diêu thục nghi cười nói: "Được rồi, ngay cả Thẩm tiệp dư cũng trách ta thất lễ. Nương nương." Nàng đột nhiên quay sang nhìn ta: "Thần thiếp làm nương nương chê cười rồi."

Ta vội cười xòa: "Thục nghi muội muội nói gì vậy, bản cung vẫn chưa quen nên muốn nghe mọi người nói chuyện, mà thấy Thái hậu cũng vui vẻ mà!"

Thái Hậu nói: "Ai gia thấy, miệng Đàn phi cũng ngọt lắm."

Ta hơi ngẩn ra, đành cười nhạt.

……..

Ngồi đến lúc sắp về, ta mới biết ba người còn lại, lần lượt là An uyển nghi, Lưu thuận nghi và Trần tĩnh tần. Tuy nhiên, đến tận lúc ta về, Thái hậu trước sau đều không đề cập đến chuyện Hoàng thượng phong phi cho ta, giống như chuyện trái với lẽ thường này căn bản không hề tồn tại. Mà ta, tự nhiên lại nghĩ tới Thư quý tần, nàng sớm rời đi, đơn giản vì muốn tránh ta.

Cười lạnh một tiếng, ta tạm cho nàng thời gian thích ứng, rồi sẽ có ngày, nàng nhất định phải chủ động đến tìm ta.

Ra khỏi Hi Ninh Cung, Vãn Lương và Triêu Thần vội nghênh đón, khẽ nói: "Nương nương bây giờ hồi cung ạ?"

Ta suy nghĩ, trầm giọng nói: "Bản cung muốn đến Huyễn Nhiên các."

69. Q.1 - Chương 69: Có Thù Tất Báo

Edit : Moon_flower

Beta : yk_nhubinh

Huyễn Nhiên các, vẫn mang một vẻ khiến người ta chán ghét.

Lúc ta đến, không ngờ Thiên Lục đang ở đó.

Ta cười, hai chị em nhà này đã vội vã bàn bạc cách đối phó ta như thế nào rồi sao?

"Tham khiến Đàn phi nương nương, nương nương cát tường."

Thiên Lục hành lễ với ta, động tác đúng quy củ, không nhìn ra chút bất kính nào.

Ta liếc nhìn Thiên Phi, nàng cắn môi, hơi khuỵu gối: "Nương nương cát tường!" Phong Hà bên cạnh nàng hoảng sợ nhìn ta, vội quỳ xuống nói: "Đàn phi nương nương cát tường!"

Ta cười lạnh một tiếng, bây giờ biết sợ rồi sao?

Ta sớm nói, chỉ cần ta không chết, nhất định sẽ không bỏ qua cho các nàng!

Vịn tay Văn Lương đi tới vị trí chủ nhân rồi ngồi xuống, Triêu Thần lập tức tiến lên châm trà cho ta. Nhận lấy chén trà, thoải mái nhấp một ngụm, chà, thật không tệ chút nào.

Vị ngọt vừa miệng, giữa kẽ răng vẫn lưu lại hương thơm.

Chậm rãi uống trà, ta cố ý không bảo các nàng đứng dậy.

Nói với Thiên Lục: "Không có việc gì thì lui ra đi, bản cung muốn cùng Phi tiểu viện ôn chuyện cũ."

Thân thể Thiên Lục run lên, nhìn ta với vẻ mặt không thể tin được, chần chừ, cuối cùng đành nói: "Vâng, thần thiếp xin cáo lui trước." Nàng nói xong, lại liếc nhìn Thiên Phi rồi mới lưu luyến không thôi, rời khỏi Huyễn Nhiên các.

Ta lại nói với Văn Lương, Triêu Thần: "Các ngươi đến hậu viện, thu dọn một chút đồ đạc trước kia của Bản cung, lát nữa mang về Cảnh Thái cung."

"Vâng, thưa nương nương." Hai cung nữ đáp lời, cung kính lui ra ngoài.

Thực ra ta không hề muốn lấy những đồ đạc để ở đây, chẳng qua ta không tin các nàng, mượn cớ đuổi các nàng ra ngoài mà thôi.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở của ba người. Ta nhịn không được cười: "Ngày ấy, cũng ở nơi này, Phong Hà còn dạy bản cung nên hành lễ thế nào. Đến hôm nay ký ức của Bản cung vẫn còn rất mới mẻ. Phong Hà, có phải hay không?"

"Nương Nương!" Phong Hà dập trán chạm đất, toàn thân run rẩy.

Ta khinh thường nhìn nàng, mở miệng: "A, không phải là ngươi đã quên đấy chứ?"

"Nương nương, nô tì… Nô tì…" Nàng căng thẳng nói không nên lời.

Ta cười, đứng dậy đi qua, nắm lấy cằm của nàng, tàn nhẫn nâng lên, cười hỏi: "Vậy ngươi nhìn xem, tiểu chủ của ngươi hành lễ thế nào?"

Mạnh mẽ xoay đầu nàng sang, nàng đau đến nhíu mày. Ta lại hỏi: "Ngươi thấy thế nào?"

Nàng không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được hàm ý lời ta nói. Một lúc lâu sau, nàng mới cắn môi mở miệng: "Nô tì nghĩ, hơi kém một chút."

"Ngươi!" Thiên Phi tức trợn mắt, nhưng đáng ngạc nhiên nàng ta lại không xông qua, thậm chí vẫn khom gối không đứng thẳng lên.

Ta gật đầu, buông nàng ra, mở miệng: "Thế à, vậy ngươi hãy dạy dỗ tiểu chủ của ngươi hành lễ như thế nào đi!" Thoáng nhìn vẻ phẫn nộ trong mắt Thiên Phi, ta nhíu mày: "A, cung nữ này đã dạy dỗ Bản cung, chẳng lẽ không thể dạy được một tiểu viện như ngươi sao?"

Nàng không hét lên, chỉ xiết chặt bàn tay buông thõng bên người.

Cách một lúc lâu, mới nghe thấy giọng của Phong Hà truyền đến: "Tiểu chủ, đầu gối phải gập lại một chút."

Ta quay lưng lại, không nhìn ánh mắt tức giận không nén được của nàng. Khóe miệng ta nhuốm cười, chỉ có thể trách trước đây lòng dạ nàng quá hiểm độc, muốn ta chết, lại càng muốn ta chịu đủ mọi tra tấn mà chết đi. Nhưng mệnh ta chưa dứt, ta vẫn còn sống.

Nàng sai lầm bỏ lỡ cơ hội, thì sẽ không còn cơ hội khác!

"Lại… lại khuỵu thêm một chút nữa."

Hay thật, xem ra nàng còn nhớ rõ ngày đó dạy dỗ ta như thế nào.

"Tiểu chủ, lại…"

Chỉ nghe "Phịch" một tiếng, ta biết là tiếng Thiên Phi quỳ xuống. Mới chỉ một lúc như vậy, đã không chịu được sao? Quay người lại, châm chọc nói: "Xem ra Phi tiểu viện không quên hành đại lễ là như thế nào nhỉ!"

"Ngươi…" Nàng tức đến đỏ mắt, cắn chặt răng bật ra được một chữ.

Ta cười cười nhìn nàng, cảm thấy khuất nhục sao? Từ nhỏ đến lớn, có khi nào nàng ta chịu uất ức lớn như vậy đâu? Ta còn sợ rằng nàng sẽ đi tự sát. À, nhưng ta hi vọng nàng có thể kiên cường một chút, dù sao cũng đừng chết dễ dàng như thế.

Xoay người, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Tang Tử ta có ân tất trả, có thù tất báo, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

"Nương nương, tạ ơn nương nương không giết!" Phía sau truyền đến tiếng Phong Hà.

Ta không chần chừ, đi thẳng ra ngoài.

Ơn không giết? Ta nói muốn tha cho nàng khi nào nhỉ?

70. Q.1 - Chương 70: Trung Thành Hầu Hạ Nương Nương

Edit : Moon_flower

Beta : yk_nhubinh

Văn Lương và Triêu Thần đã sớm ở bên ngoài chờ ta, ba người cùng bước ra ngoài, bỗng nghe thấy giọng ai đó gọi ta: "Nương nương…"

Giương mắt nhìn lại, thấy Thiên Lục đứng đó không xa, thấy ta đi ra, nàng ta rảo bước lại, mở miệng nói: "Nương nương, thần thiếp có chuyện muốn nói." Nàng theo bản năng nhìn Văn Lương và Triêu Thần bên cạnh ta.

Ta cảm thấy có điều không ổn, lại không thấy Cúc Vận ở cạnh nàng. À, lẽ nào sợ ta nên muốn trốn ư?

"Nương nương…" Thấy ta không nói, nàng lại cẩn thận gọi ta một tiếng.

Ta cười nhạt, đi lướt qua nàng: "Bản cung mệt rồi, có gì để hôm khác nói sau."

"Nương nương, lẽ nào người thực sự không quan tâm đến tình nghĩa tỷ muội hay sao?" Dường như nàng phải lấy dũng khí rất lớn mới ở sau lưng ta la lên một câu như thế.

Buồn cười, bây giờ lại nói với ta về tình nghĩa chị em cơ đấy?

Ta cười khẩy: "Câu này đáng lẽ trước đây ngươi phải nói với nàng, chứ không phải hiện tại mới đến nói với bản cung!"

Vịn tay cung nữ bước lên loan kiệu, ta không do dự nói thẳng: "Hồi cung."

Ta bất giác bắt đầu ngẫm nghĩ về bốn chữ kia.

Tình nghĩa chị em.

Mười lăm năm qua, ở Tang phủ, ta chưa bao giờ nếm trải hương vị đó. Tang Tử ta cũng chẳng thèm khát gì!

Lắc lắc đầu, lơ đãng nhìn thấy bên bụi hoa có một bóng dáng nhỏ nhắn. Thân thể gầy yếu trong gió lạnh càng có cảm giác lung lay sắp ngã, không hiểu sao, ta đột nhiên thấy nàng có chút tội nghiệp. Ai thế nhỉ, đến cả một cung nữ thân cận cũng không có?

Văn Lương chú ý đến ánh mắt của ta, hiểu ra liền mở miệng: "Nương nương, đó là Ngọc Dung Hoa, tiến cung được ba năm, hình như vẫn chưa thụ sủng."

Tiến cung ba năm? Khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm vừa mới đăng cơ! Nói như vậy, hẳn là nàng theo từ phủ thế tử của Hạ Hầu Tử Khâm đến đây?

Thực bi thương, ở hậu cung, nữ nhân không được sủng ái, chính là như thế này.

Ta đột nhiên nắm chặt hai tay, tự hỏi mình, làm sao mới giữ được sự sủng ái của Hoàng thượng đây? Ta thậm chí không biết hắn bất thình lình phong phi cho ta rốt cuộc là có ý gì.

"Hoàng thượng giờ đang ở đâu?" Bỗng nhiên nhớ tới hắn, liền nhịn không được hỏi.

Triêu Thần đáp: "Chắc Hoàng thượng đã hạ triều, hồi cung dùng bữa. Nương nương muốn đi Thiên Dận cung ạ?"

"Không." Ta hơi bối rối lắc đầu, không hiểu sao, đứng trước hắn, ta không có phần thắng. Luôn luôn như thế.

Cung nữ không nhắc lại, ta hít sâu một hơi, từ từ tựa vào đệm lót mềm mại phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trở về Cảnh Thái cung, Vãn Lương gọi người đem đồ đạc của ta mang về từ Huyễn Nhiên các chuyển vào. Tiếp đó quay đầu hỏi ta: "Không biết nương nương muốn để mấy thứ này ở đâu?"

Ta nhìn nhìn, chỉ có một cái hòm mà thôi, nghĩ ngợi, thuận miệng nói: "Để vào tẩm cung của bản cung là được."

"Vâng." Vãn Lương đáp, dẫn người lui xuống.

Vừa đi vào, liền thấy Tường Thụy chạy vào, hướng về phía ta hành lễ: "Nương nương, bên ngoài có một cô cô cầu kiến."

"Cô cô?" Ta nhíu mày, xua tay nói: "Mời vào."

Chỉ lát sau, người được đưa tới, đúng như ta dự đoán, chính là Phương Hàm.

Đã một thời gian từ khi tuyển tú, đây là lần đầu tiên ta gặp lại nàng. Dáng vẻ nàng vẫn như trước, trang phục tao nhã, trang điểm nhẹ nhàng, hơi thở nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng. Chỉ có vết sẹo ở cổ vẫn vô cùng bắt mắt.

"Nô tì tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc!" Nàng không tự ti cũng không kiêu ngạo, đúng mực hành lễ.

Ta chợt nhớ đến lời nói của nàng, sự thấp kém không phải một câu "nô tì" có thể nói lên được. Cho nên, nàng mới có thể dửng dưng, kiêu ngạo như thế ư?

Ta đứng lên: "Cô cô miễn lễ." Không hiểu sao, dù đã là Đàn phi, ta vẫn chỉ muốn gọi nàng một tiếng "cô cô".

Nàng không tỏ vẻ gì, vẫn cúi đầu như trước, nhưng giọng nói truyền đến hết sức rõ ràng: "Nô tì nguyện ý hầu hạ nương nương, một lòng trung thành với nương nương, thề chết không thay đổi!"

71. Q.1 - Chương 71: Nghi Người Thì Không Dùng, Dùng Người Thì Không Nghi

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Đầu ngón tay khẽ động đậy, ánh mặt trời chiếu vào trên người của nàng. Nàng vẫn trầm tĩnh cúi đầu, gió cuốn vạt áo bay bay, ngay cả lông mi nàng cũng không chút động đậy.

Vì vậy ta thật sự không ngờ là nàng đến.

Khăn lụa lướt qua bàn tay, bỗng nhiên ta từ từ nở nụ cười. Tiến lên đỡ nàng dậy, mỉm cười nói:" Cô cô nguyện ý đến, đó là vinh hạnh của Bản cung."

Nàng rũ mi mắt xuống:"Thông minh như nương nương, cũng là vinh hạnh của nô tì."

Ta cười khẽ không nói gì.

Phương Hàm cũng là người thông minh, người như vậy, biết bản thân mình nên làm gì. Cho nên giữ nàng lại bên cạnh, ta sẽ không phải lo lắng quá nhiều. Lúc trước nàng thử thách ta, chẳng qua là muốn xác định xem ta có đủ tư cách để cho nàng thành tâm cống hiến sức lực hay không. Bây giờ như vậy, tức là đã sớm xác định chắc chắn rồi.

Xoay người ngồi xuống, nói với nàng:"Cô cô cũng ngồi đi."

Nàng cũng đi tới, nhưng cung kính đứng bên cạnh ta, nhẹ nhàng nói:"Nương nương, nô tì dù sao vẫn là thân phận nô tì, không nên làm chuyện vượt quá thân phận. Cũng xin nương nương nhớ kỹ , quan hệ với những người đặc biệt, cũng phải luôn giữ một khoảng cách ."

Thả lỏng tâm tình, thật là tốt, đầu óc của nàng bất cứ lúc nào cũng đều sáng suốt như vậy.

Bây giờ ta là chủ, nàng là tớ, quan hệ có thân thiết đến mức nào cũng không thể vượt qua được ranh giới này. Trong cung, người muốn làm nên chuyện lớn nhiều lắm, cẩn thận chèo thuyền được vạn năm (*).

* : có nghĩa tương đồng với câu cẩn tắc vô áy náy.

Nàng thành thạo rót trà cho ta, đưa qua nói:"Nương nương mệt mỏi cả ngày rồi, người uống ngụm trà cho đỡ mệt."

Nhận lấy, cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, ta cười nói:"Bản cung còn phải cảm ơn cô cô, nếu không có cô cô âm thầm giúp đỡ, làm sao có Bản cung ngày hôm nay?"

Đôi mắt của nàng từ từ tràn đầy ý cười, ánh mắt dịu dàng, lặng yên như hồ nước. Giọng nói thản nhiên:" Nô tì chẳng qua chỉ tiện tay mà thôi, đều là do nương nương cơ trí hơn người, mới có nương nương ngày hôm nay."

Nàng không kể công, từng câu từng chữ nói vô cùng thản nhiên.

Nhưng mà, lại đều khẳng định những gì ta đang suy đoán trong lòng.

Lúc ở Huyễn Nhiên các, thuốc mỡ thượng hạng kia là nàng đưa. Còn có đêm hôm đó, lúc Thiên Phi muốn lấy bàn chông dạy dỗ ta, Thư quý tần đột nhiên giá lâm , cũng có liên quan tới nàng.

Vốn chỉ là suy đoán, nhưng hôm nay khi nàng đến Cảnh Thái cung, ta rốt cuộc đã khẳng định được.

Nàng chỉ cho ta cơ hội một lần. Còn ta đã nắm bắt được tất cả, hơn nữa còn rất đúng lúc. Có lẽ việc này khiến cả nàng và ta đều bất ngờ, không ngờ nhanh như vậy Hoàng thượng đã phong phi cho ta ?

Qua một lúc, Phương Hàm lại nhẹ giọng nói:" Vãn Lương và Triêu Thần là cung nữ nô tì tỷ mỉ lựa chọn cho nương nương, nương nương cứ yên tâm mà dùng."

Lần này, ta quả thật có chút kinh ngạc.

Chẳng trách thông minh lanh lợi như vậy, hóa ra đều đã trải qua sự dạy dỗ của Phương Hàm. Nhẹ nhàng cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, đặt chén trà sang một bên, vịn tay nàng đứng lên, đi ra bên ngoài.

Thời tiết thật lạnh quá, gió thổi lạnh lẽo, có chút cảm giác lạnh đến cắt da cắt thịt. Tường bao quanh, băng bên dưới mái hiên vẫn chưa tan hết, nhìn qua, óng ánh trong suốt.

Phương Hàm đi bên cạnh ta, một lúc lâu sau, mới mở miệng nói:" Tâm trí và dũng khí của nương nương thực sự khiến nô tì khâm phục."

Ta không đáp lời, chỉ mỉm cười.

Có câu nói, nghi người thì không dùng, dùng người thì không được nghi. Nếu ta đã đồng ý giữ nàng bên mình, thì sẽ không nghi ngờ. Như vậy, kể cả Vãn Lương và Triêu Thần, cũng sẽ không nghi ngờ.Thực sự rất kỳ quái, đối với Phương Hàm ta có cảm giác đặc biệt giống như Tô Mộ Hàn…

Trong lòng rung động, nhớ tới ngày đó ở miếu ta đã hứa với y, nếu có một ngày ta có thể lọt được vào mắt xanh của Hoàng thượng, nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất trong cung tới khám và chữa bệnh cho y.

Tiên sinh, ngày đó sẽ không còn xa nữa.

Tử nhi sẽ không nuốt lời.

"Nương nương!" Vãn Lương chạy tới, đưa chiếc lò sưởi trên tay cho ta:"Bên ngoài lạnh lắm, nương nương cầm nhanh đi, ngàn vạn lần đừng để bị lạnh."Nàng vừa nói xong, liếc nhìn Phương Hàm bên cạnh ta một cái, khóe miệng mỉm cười.

Ta nhận lò sưởi, gật đầu cười.

Buổi trưa, đang dùng bữa ở Cảnh Thái cung. Nghe đám cung nhân nói Hạ Hầu Tử Khâm đi Trữ Lương cung của Diêu thục nghi. Ta cười khẩy, vốn dĩ cũng không trông mong hắn sẽ tới Cảnh Thái cung này.

Khoảng chừng chưa tới giờ Mùi, bỗng nhiên bầu trời lại đổ tuyết lớn. Từng bông tuyết đua nhau rơi xuống, bay khắp bầu trời tạo thành phong cảnh tuyệt đẹp! Chỉ một lúc ngắn ngủi, nhìn ra ngoài, khắp nơi đều là tuyết trắng xóa.

Cành cây trên đầu bị tuyết phủ trĩu nặng, bịch một tiếng, toàn bộ đổ hết xuống mặt đất, tuyết bắn tứ tung. Tung ra những hạt tuyết giống như bông tuyết liên [1] nở rộ, thuần khiết như ngọc.

Ta đang đứng ở trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh đẹp, lại thấy Tường Hòa vội vàng chạy vào, giũ giũ những bông tuyết bám trên người, quỳ xuống nói:"Nương nương, Thư quý tần cầu kiến."

---

[1] Tuyết liên hay còn gọi là hoa sen tuyết, vốn là một loại kỳ trân dị thảo quý hiếm mọc trên dãy núi tuyết trắng xóa ở Tân Cương thuộc dãy Himalaya. Được cho là quý còn hơn nhân sâm. Loại cây này chỉ mọc ở độ cao trên 4000m so với mực nước biển.

""

72. Q.1 - Chương 72: Đa Tạ Nương Nương Chỉ Điểm

Khóe miệng khẽ cong lên cười, lúc trời quang đãng không đến, tuyết lớn như thế này lại đến. Nàng thật đúng là có thành ý.

"Đi mời." Ta xoay người, liếc mắt nhìn Phương Hàm, không thấy sắc mặt nàng có chút kinh ngạc nào, chỉ đến bên cạnh ta cùng đi ra chính điện.

Nàng là người biết rõ nhất ân oán giữa ta và Thư quý tần.

Vừa ra tới chính điện, xa xa đã thấy Thư quý tần ngồi ngay ngắn trên ghế. Hôm nay nàng mặc bộ cung trang màu đỏ tím, tuy đã vào trong nhà, nhưng vẫn không cởi áo khoác lông chồn trên người ra. Thấy ta đi đến, nàng vội vàng đứng lên, cúi người hành lễ với ta: "Thần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường!"

"Nô tì tham kiến Đàn phi nương nương, nương nương thiên tuế!" Như Ý cao giọng hô rồi quỳ xuống hành đại lễ, ta đang có chút kinh ngạc, lại nghe Thư quý tần ho khan vài tiếng nói:"Khụ khụ, Như Ý lỡ tay, vô ý làm vỡ chén trà trong cung nương nương, mong nương nương thứ tội"

Như Ý nhanh chóng quỳ thẳng người, dập đầu nói:"Nô tì xin nương nương thứ tội!"

Lúc này ta mới nhìn thấy bên cạnh chân của nàng quả thật có một chiếc chén bị vỡ, nước thấm trên mặt đất vẫn chưa khô hết. Lại liếc nhìn Như Ý quỳ trên mặt đất, thân thể nàng phủ phục xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên dẫu một chút.

Trong lòng cười khẩy, chắc chắn Thư quý tần đã biết chuyện ta đến Huyễn Nhiên các, tất nhiên nàng cũng biết rõ ta đã đối xử với Thiên Phi như thế nào. Đâu phải Như Ý vô ý làm vỡ chén trà của ta? Chẳng qua nàng chỉ muốn tìm một lý do để cho ta dạy dỗ Như Ý một chút mà thôi. Thư quý tần biết, ta sẽ không quên một cái tát kia của Như Ý.

Còn nhớ lúc ta mới vào cung, nàng vì muốn mượn sức Thiên Phi cố tình xử oan ta. Cho tới bây giờ, mặc dù cấp bậc trong cung của ta cao hơn nàng, nhưng dù sao nàng cũng là quý tần tam phẩm. Cũng như việc nàng không thể tùy tiện nắm quyền sinh tử của người khác trong tay, ta cũng không thể đối phó với nàng. Nhưng mà, nếu đổi thành cung nữ, sự việc sẽ trở nên khác hoàn toàn.

Cho ta một bậc thang như vậy, nếu ta không bước xuống, chẳng phải sẽ rất không nể mặt sao?

Buông tay Phương Hàm ra, ta trầm giọng nói:" Không cẩn thận như vậy, hôm nay chẳng qua chỉ làm vỡ một chén trà, sau này sẽ lại là cái gì? Thư quý tần…" Ta nhìn nàng nói:" Ngươi không ngại để bản cung thay ngươi dạy dỗ chứ?"

Nàng cúi đầu:"Được nương nương dạy dỗ là may mắn của nó."

Như Ý vội nói:" Tạ ơn nương nương dạy dỗ!"

Ta cười khinh thường, cất lời:" Người đâu, đưa Như Ý tỷ tỷ ra bên ngoài, dạy lại cho tốt, đừng làm phiền Bản cung và Thư quý tần nói chuyện."

"Vâng, nương nương."

Tường Hòa, Tường Thụy tiến vào, kéo Như Ý ra ngoài.

73. Q.1 - Chương 73: Đa Tạ Nương Nương Chỉ Điểm (ii)

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Ta nói với Thư quý tần:" Thư quý tần cũng đừng đứng thế, ngồi đi."

Nàng ngượng ngùng nói cám ơn, mới quay người ngồi xuống.

Lúc ngước mắt nhìn lên, ánh mắt dừng lại trên người Phương Hàm, nàng dường như có chút khiếp sợ, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã lập tức bình tĩnh trở lại. Cười yếu ớt nói:"Hôm nay thần thiếp rời khỏi Hi Ninh cung sớm quá, không kịp vấn an nương nương. Khụ khụ.." Nàng che miệng ho khan mấy tiếng."Chắc do đêm qua ngủ không ngon, lại cảm lạnh, cho nên mới phải về sớm."

Nhìn kỹ, sắc mặt của nàng ta dường như có vẻ thật sự không tốt lắm. Xem ra vì tránh xung đột với ta, trình độ nói dối của nàng ta cũng thật sự cố gắng. Ta cũng không vạch trần, cười nói:" Nếu như thế, tuyết lớn thế này ngươi không nên tới. Chi bằng nên sớm hồi cung nghỉ ngơi, bệnh mới mau khỏi."

"Đa tạ nương nương quan tâm, một chút bệnh nhỏ mà thôi. Thần thiếp hôm nay đến đây, là có việc muốn nhờ."

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính, xem ra lời của ta nói đêm đó, nàng ta vẫn nhớ kỹ từng câu từng chữ. Cũng phải thôi, nàng đã lên đến quý tần tam phẩm, sao lại không muốn bước lên tiếp chứ?

Nếu nàng đã đi thẳng vào vấn đề, ta cũng không thích vòng vo nữa.

Một tay nghịch chiếc vòng ngọc đeo ở cổ tay phải, ta nhỏ giọng nói: "Bản cung biết ngươi vì sao mà đến, ngươi yên tâm, Bản cung nói chuyện sẽ giữ lời, huống hồ, đêm đó nếu không có Thư quý tần ngươi, Bản cung còn không biết sẽ thế nào? Bản cung đối nhân xử thế ra sao, tin chắc trong lòng ngươi cũng rõ."

Trước khi đến Cảnh Thái cung, nàng ta phải đi qua Huyễn Nhiên các, như vậy chuyện giữa ta và Thiên Phi, nàng chắn chắn đã biết được từng li từng tí. Ta cũng sẽ không quên, Phong Hà là người của nàng ta.

Nàng lên tiếng trả lời:"Đúng vậy, nương nương là người ân oán rõ ràng." Hơi nắm chặt tay, nàng ta im lặng chờ ta mở miệng.

Ta cười khẩy một tiếng, không cần nàng ta nhắc nhở ta cũng biết, suy cho cùng ta nợ nàng ta một ân tình. Không nói đến việc ngày đó nàng ta vì tự bảo vệ mình mới bảo vệ ta, tóm lại đều vì một câu của nàng ta, ta mới không bị khốn đốn. Đứng lên, đi về phía nàng ta. Đôi mắt xinh đẹp của Thư quý tần hiện lên sự lo lắng, rồi lại lập tức biến mất. Ta cười mở miệng:" Thư quý tần cho rằng tin tức kín đáo như vậy làm sao Bản cung biết được?"

Vẻ mặt nàng ta nghi ngờ, ta lại nói tiếp:" Đương nhiên là nghe nói."

Nhìn thấy rõ ràng tay nàng ta khẽ run, đôi mắt cụp xuống trong chốc lát, có lẽ đang nghĩ xem là ai mơ ngủ bật thốt ra miệng. Ta nhân cơ hội tiếp tục nói:" Người Thư quý tần dạy dỗ đương nhiên là có chừng mực. Chẳng qua mọi việc dù là kín đáo đến đến mấy, cũng sẽ tai vách mạch rừng. Bản cung chẳng qua, chỉ là vô tình nghe được mà thôi."

Ta tin, nói rõ ràng như vậy, nếu nàng ta không biết người mà ta ám chỉ là ai, nàng ta chắc chắn không phải Thư quý tần.

"Lần này xem như bản cung đã trả hết ân tình cho ngươi." Để cho nàng ta an lòng, ta sẽ không nói ra ngoài.

Đôi mắt kia đã sớm chuyển thành sát khí và phẫn nộ, nắm chặt chiếc khăn trong tay, nàng ta đứng bật dậy, nghiến răng mở miệng:" Đạ ta nương nương chỉ điểm!"

74. Q.1 - Chương 74: Nàng Muốn Mượn Dao Giết Người

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Tới Hi Ninh cung, đám phi tần mới đến đang cười cười nói nói, thấy ta đi vào, vội vàng đứng dậy hành lễ với ta, rồi lại ngồi xuống. Ta không ngờ lại nhìn thấy Thư quý tần đã tới, ngược lại Diêu thục nghi hôm nay chưa tới.

Mới nhớ tới hôm qua hoàng thượng đến Trữ Lương cung, cho nên Diêu thục nghi không tới sao?

Một lát sau, thấy một cung nữ tiến vào, cúi đầu nói:" Các vị nương nương, tiểu chủ, Thái hậu nói hôm nay rất mệt mỏi, sẽ không gặp các vị, các vị nương nương, tiểu chủ nếu nhàn rỗi thì cứ trò chuyện, buồn chán thì hồi cung ạ."

"Thái hậu bị bệnh sao?" Trần tĩnh tần vội vàng đứng lên hỏi.

Nghe vậy, tất cả những ai đang ngồi đều đứng lên, lo lắng nhìn cung nữ.

Cung nữ vẫn cúi đầu như trước, đáp: "Cảm ơn các vị tiểu chủ đã có lòng, Thái hậu không sao, chỉ là hơi mệt mỏi. Nô tì xin được cáo lui trước, nương nương, các vị tiểu chủ xin cứ tự nhiên."

Cung nữ lui ra ngoài, những người trong phòng cũng đứng dậy trở về. Ta liếc nhìn Thư quý tần, thấy nàng chỉ cười nhạt, có vẻ vẫn chưa muốn vội vã rời đi.

Ta thản nhiên đứng dậy, Thư quý tần quả thật là một nhân vật lợi hại. Cho dù việc ta trong một đêm từ cung nữ nhảy lên nhị phẩm phu nhân, vị phẩm còn ở trên nàng ta. Chênh lệch lớn như thế, nàng cũng có

thể trong thời gian ngắn điều chỉnh tâm tình thật tốt, nhìn thấy ta, còn có thể cung kính gọi ta "Nương nương", kiểu nhẫn nại này, người bình thường không có khả năng.

Cũng may chỉ có tần phi từ ngũ phẩm trở lên mới cần đến thỉnh an Thái hậu, nếu không Thiên Phi mỗi ngày đều gặp ta, cũng không biết nàng ta có thể chịu được bao lâu?

Vừa nâng bước đi ra, liền nghe Thư quý tần gọi ta:"Nương nương."

Hơi ngạc nhiên quay đầu lại, thấy nàng ta cười đứng dậy, đi về phía ta:" Nương nương nếu không ngại, thần thiếp muốn cùng nương nương đi ra ngoài dạo."

Ta hơi giật mình, lập tức mỉm cười :" Bản cung sao có thể ngại?"

Nàng ta lại gần, đi ở phía bên phải của ta.

Trên những khóm hoa dọc hành lang bên cạnh vẫn còn phủ một lớp tuyết thật dày, khắp nơi là tuyết trắng. Thư quý tần đột nhiên đưa tay nắm lấy một ít tuyết, nắm lại trong lòng bàn tay, lông mày của nàng ta nhăn lại, khẽ thở dài:" Hôm nay thật là lạnh, tuyết còn rơi nữa. Chờ đến khi mặt trời lên, tuyết mới tan, lại đóng băng, sợ là càng lạnh hơn."

Ta im lặng nghe, nàng ta cố ý đi cùng ta, chắc chắn không phải muốn bàn luận chuyện thời tiết với ta.

Đem nắm tuyết trên tay vứt đi, nàng ta lắc lắc tay, thở ra một hơi, lại nói:" Có điều băng này cũng có hữu dụng, một khi tan thành nước, sẽ không thể tìm được." Nàng đột nhiên nhìn về phía ta: "Chắc nương nương còn nhớ rõ tảng băng ở Huyễn Nhiên Các kia chứ?"

Ta giật mình, nàng ta nói tiếp: "Thứ ấy, không lãng phí đâu."

Ý cười từ từ hiện lên, đúng như ta lường trước, nàng ta rốt cuộc đã dùng hình với Phong Hà. Thủ đoạn của nàng ta, chắc inh hơn so với ta tưởng tượng rất nhiều, nhưng nàng ta chỉ lựa chọn dùng băng châm.

Nàng ta muốn thể hiện tốt với ta.

Thư quý tần là một người thông minh, hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

A, e rằng Phong Hà thế nào cũng không nghĩ ra, nàng ta cực khổ lâu như vậy, thế mà lại thành tự đào hố chôn mình.

Ta cười:" Vậy Bản cung chúc mừng ngươi."

"Đạ tạ nương nương, chỉ là.." Nàng ta cố ý giảm thấp giọng xuống:" Nương nương vì sao bằng lòng bỏ qua cho Phi tiểu viện?"

Ta liếc nhìn nàng ta, ánh sáng trong đôi mắt nàng ta chợt biến mất. Lòng ta hiểu ra, trong lòng nàng ta đã thầm tính toán kỹ càng như vậy! Nàng ta muốn ta động thủ diệt trừ Thiên Phi. Dù sao nàng ta vẫn nghi ngờ Thiên Phi, cho nên muốn mượn tay của ta.

Ta là cung nữ xuất thân từ Huyễn Nhiên các, mà lúc trước Thiên Phi lại đối xử với ta như vậy, nàng ta cho rằng, ta có đầy đủ lý do.

Ta cũng không phải thật sự muốn bỏ qua cho nàng ta, chỉ có điều…

Ta cần gì phải tự mình động thủ?

Mở miệng, kéo dài giọng nói:" Thư quý tần nói thế là có ý gì, bản cung không hiểu."

Nàng ta dường như không ngờ đến ta sẽ nói như thế, giật mình một lúc.

Ta cười nhẹ một tiếng, đi lướt qua nàng ta. Dường như nàng ta còn muốn nói điều gì nữa, cuối cùng vẫn không nói, đáy mắt hiện lên vẻ không cam lòng…

75. Q.1 - Chương 75: Ta Chưa Bao Giờ Mang Hận

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Văn Lương thấy ta đi ra, vội vén mành loan kiệu lên. Ta phẩy tay một cái nói: "Bản cung còn muốn đi bộ, không muốn ngồi kiệu."

Đi về phía trước vài bước, đã nghe thấy tiếng bước chân Văn Lương và Triêu Thần chạy tới, các nàng im lặng theo sát phía sau ta, không nói một lời. Ta ôm lò sưởi, chậm rãi đi tiếp.

Tuyết trên đường đã được quét sạch sẽ, không sót lại một hạt, bước xuống, sẽ không sợ bị trượt chân. Hôm nay, không có gió. Nhưng mà không khí lạnh thấu xương, hơi thở phả ra trắng xoá.

Ngước mắt, bầu trời u ám, hơi có cảm giác áp lực.

Vô tình đi tới Ngự hoa viên, thế nhưng lại là trắng xoá một màu. Không ngăn được nhìn về phía Lam Hồ, lúc này Lam Hồ đã yên lặng. Ta hơi lắc đầu, ta vốn dĩ cũng không phải là người nhân từ, tới nơi này cũng không phải vì thương tiếc Phong Hà.

Đi dọc theo con đường quanh co uốn lượn trong Ngự hoa viện, được một đoạn đường, nhìn thấy phía trước có bóng dáng hai cung nữ. Một người dường như ngã nhào xuống đất, khóc nức nở. Một người khác vênh váo tự đắc quát lớn.

Ta nhíu mày, cung nữ này thật kiêu ngạo.

Cung nữ dạy dỗ cung nữ, ta có chút tò mò.

Bước nhanh tới nơi đó, cung nữ ngã xuống đất kia nhìn thấy ta, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hoàng. Có lẽ nàng không biết ta, đành phải hành lễ nói: "Nô tì tham kiến nương nương, nương nương thiên tuế!"

Cung nữ đưa lưng về phía ta rõ ràng bị chấn động, vội quay người lại.

Đối diện với ta, nhìn qua một cái, nàng bỗng nhiên giật mình.

Cúc Vận.

Ta cười, ta còn tưởng là ai chứ? Hóa ra là nàng.

"To gan, thấy Đàn phi nương nương còn không hành lễ?" Triêu Thần nhẹ giọng khiển trách.

Nàng hoảng sợ chưa kịp hoàn hồn, vội quỳ xuống nói:" Nô tỳì tham kiến Đàn phi nương nương, nương nương thiên tuế!" Đầu của nàng ta cúi xuống thật thấp, giống như ta là mãnh thú độc ác vậy.

Nhưng mà nếu đổi lại là ta, cũng sẽ hoảng nha. Lúc trước khi còn ở Tương tú viện, nàng đối xử với ta thế nào, ký ức đến nay vẫn còn nguyên vẹn.

Lúc Hoàng thượng tuyển tú, nàng vẫn còn ầm ĩ muốn dạy bảo ta. Nàng cho rằng, ta sẽ chết trên tay Thiên Phi chăng? Có điều không ngờ, Tang Tử ta mạng lại lớn đến thế.

Đưa mắt liếc qua hai cung nữ đang quỳ dưới đất, cả hai người đều hơi run rẩy.

Ta không bảo đứng dậy, chỉ hỏi:"Xảy ra chuyện gì?" Nhìn cung nữ kia, ta lại nói:"Ngươi nói."

Trên mặt cung nữ kia hiện vẻ kinh ngạc, sửng sốt một lát, mới nức nở nói:" Thưa nương nương, nô tì đi vội quá, va vào vị tỷ tỷ này..."

Cúc Vận hơi cắn môi, bàn tay để trên đầu gối nắm chặt lại. Xem ra cung nữ kia không nói dối, đồng thời cẩn thận nhìn lại, quần áo trên người nàng đã cũ kỹ, có lẽ chủ nhân của nàng không được sủng ái. Cúc Vận cũng là người thông minh, chắc chắn sẽ nhìn ra. Chẳng trách nàng lại hung hăng như vậy.

Khẽ cười một tiếng, ta mở miệng nói:" Va vào người khác tất nhiên là sai."

Nghe thế, cung nữ kia sợ đến mức sắc mặt trắng bệch ra, khổ sở, một câu cũng nói không nên lời. Cúc Vận không thể tin ngước nhìn ta, còn sợ là mình nghe nhầm.

Ta đi về phía nàng, lại nói:“Nhưng mà bản cung nhớ khi đó ở Tương tú viện, ngày Hoàng thượng tuyển tú, ngươi cũng va vào bản cung.” Ta cố ý kể cụ thể, tốt bụng nhắc nhở nàng.

“Nương nương!” Nàng hoảng sợ kêu lên.

“Rất tốt, nhanh như thế đã nhớ ra rồi.” Ta khen ngợi nàng, xem ra trí nhớ của nàng cũng không kém lắm.

Nàng cúi đầu:” Nương nương, đại nhân không chấp nhặt kẻ tiểu nhân!”

A, không ngờ nàng sẽ nịnh nọt người khác. Chỉ tiếc, ta tự biết mình không phải tiểu nhân, nhưng cũng không phải quân tử. Đứng thẳng người, nói với cung nữ kia:” Bây giờ bản cung cho ngươi một cơ hội, vừa rồi nàng đối xử với ngươi thế nào, bây giờ ngươi cứ thế mà làm lại.”

Nghe vậy, sắc mặt cung nữ kia càng thêm tái nhợt, vội vàng dập đầu nói với ta:” Nương nương, nô tì…Nô tì không dám…”

Không dám?

Ta cười khinh thường, đồ vô dụng.

Cúc Vận cắn môi:” Nô tì cho rằng, người cao quý như nương nương, chắc là sẽ không nhớ kỹ nhưng oán hận nhỏ như vậy.”

Ta cười: “Ngươi sai rồi, bản cung chưa bao giờ mang hận. Bởi vì bản cung cho tới bây giờ đều là có thù tất báo.”

76. Q.1 - Chương 76: Dụ Thái Phi

Trong đôi mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ, rốt cuộc nàng ta cũng biết sợ.

Ta không để ý tới nàng ta, quay sang cung nữ nói: “Ở đây không còn chuyện của ngươi, lui xuống đi.”

“Tạ ơn nương nương, Tạ ơn nương nương!” Cung nữ kia lại dập đầu, vừa mới đứng dậy, tính bước đi, dường như nhớ tới gì đó, vội xoay người lại quỳ xuống, “Nô tì cả gan van xin nương nương thỉnh cầu Hoàng thượng truyền thái y cho chủ tử của nô tì!”

Ta giật mình, một nô tì nhát gan như vậy mà có thể vì chủ tử của mình cầu xin ta…

“Nương nương, Đàn phi nương nương, nô tì van xin người!” Nàng ta dập đầu không ngừng.

Ta khẽ nhíu mày, nếu là chủ tử, bị bệnh truyền thái y thì quá bình thường, nhưng tại sao phải đi cầu xin Hạ Hầu Tử Khâm? Điểm này ta thực sự không nghĩ ra.

Cung nữ kia vẫn dập đầu liên tiếp, ta phẩy tay nói: “Việc này cũng không cần cầu xin Hoàng thượng, ngươi hãy tự đến thái y viện truyền thái y đi.”

“Nhưng nương nương…” Cung nữ kia cắn môi hình như có điều khó nói.

“Ngươi đến đó nói là ý chỉ của bản cung.” Thật ra ta cảm thấy rất kỳ lạ, chỉ là truyền thái y mà thôi, chẳng lẽ làm chủ tử rồi mà không mời được một thái y sao?

“Nương nương.” Triêu Thần tới gần ta, nhỏ giọng nói, “Đây là cung nữ của Vĩnh Thọ cung.”

Ta không hiểu liếc nhìn Triêu Thần, nàng lại nói: “Là chỗ ở của Dụ thái phi.”

“Dụ thái phi?” Ta vốn tưởng rằng là nữ nhân của Hạ Hầu Tử Khâm, không nghĩ tới lại là… Không biết sao, trong lòng thoáng chút buồn cười, đột nhiên cảm thấy Hạ Hầu Tử Khâm, cũng là một người hẹp hòi.

Nếu như thái hậu bị bệnh, hắn nhất định hận không thể khiêng cả thái y viện đến đó được nhỉ? Ai chà, mẹ sang nhờ con, ai bảo con trai của Dụ thái phi không làm Hoàng đế?

Cũng là người đáng thương, ta đương nhiên thông cảm cho bà ấy.

Cung nữ đang cầu xin ta tự nhiên khóc nức nở lên: "Đàn phi nương nương, van xin người! Bệnh tình của chủ tử nô tì không thể kéo dài được nữa, nương nương!"

Trong phút chốc, ta đột nhiên động lòng trắc ẩn. Bèn nói: "Bản cung truyền thái y giúp ngươi." Sắc mặt cung nữ kia hiện lên nét mừng rỡ, liên tục dập đầu tạ ơn.

Ta bước đi được vài bước, đột nhiên lại nhớ tới Cúc Vận, quay đầu lại thuận miệng nói: "Quỳ ở đây, lúc nào bản cung gọi ngươi đứng lên, ngươi mới được trở về."

Đôi mắt của nàng ta như có lửa bốc lên nhưng không dám lỗ mãng, cắn môi nói: "Nô tì tuân mệnh."

"Nương nương." Vãn Lương chạy tới gọi ta, vội vàng la lên: " Nhưng mà Dụ thái phi…" Nói giữa chừng, dường như nàng nhớ tới điều gì đó nên hoảng sợ im bặt lại.

Ta không vui hỏi: "Bà ấy làm sao?"

"Nương nương thứ tội, nô tì…"

"Nương nương, xin người nhanh nhanh một chút…" Vẻ mặt của cung nữ Vĩnh Thọ cung tràn đầy lo lắng, sợ hãi, giống như sợ ta thay đổi ý định. Ta cũng không suy nghĩ nhiều, bước nhanh hơn đến thái y viện.

Thái y nghe nói đi Vĩnh Thọ cung, quả nhiên hoảng sợ. Ánh mắt của y dừng trên mặt ta, nhưng không dám nói thêm điều gì. Y ôm hòm thuốc, lập tức đi cùng chúng ta đến Vĩnh Thọ cung.

Vĩnh Thọ cung nằm ở một góc rất hẻo lánh trong hoàng cung, lúc cung nữ đẩy cánh cửa ra, ta nhìn thấy rõ ràng những dấu vết hoen rỉ. Cánh cửa mở ra, trên con đường phía trước đọng một lớp tuyết thật dày, ta nhíu mày, tại sao không có người đến quét dọn nơi này?

Vãn Lương và Triêu Thần vội đỡ lấy ta, sợ ta không cẩn thận bị trượt chân.

Khắp cung điện tràn ngập mùi vị chết chóc, cảnh tượng vô cùng hiu quạnh.

Cung nữ kia vừa chạy vào vừa kêu: "Thái phi, Thái phi! Nô tì mời thái y tới rồi! Thái phi, nô tì mời thái y tới rồi!"

Ta bước theo vào, chỉ thấy một người đang nằm trên giường, giọng nói rất yếu ớt: "Tiểu Đào, khó… Làm khó ngươi…"

"Thái phi, người đừng bao giờ nói như vậy,——" Cung nữ tên Tiểu Đào kia ôm mặt khóc ròng rã, sau đó lập tức quay sang thái y nói, "Đại nhân, ngài mau xem bệnh cho Thái phi đi!"

Thái y nhìn về phía ta, thấy ta gật đầu, mới dám bước lên phía trước.

Ta buông tay hai cung nữ ra, bước lên theo. Người nằm trên giường sắc mặt xám trắng, thấy ta bước qua, ánh mắt chợt nhìn về phía ta. Còn ta đột nhiên cảm thấy chấn động cả người.

Ánh mắt của bà ấy hơi rã rời còn mang theo sự hoảng hốt, nhưng cảm giác này, vì sao khiến ta cảm thấy quen thuộc như thế?

77. Q.1 - Chương 77: Điều Cấm Kỵ Trong Cung

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Dụ thái phi hơi nhíu mày nói: "Tiểu Đào, vị này là…"

"À!" Tiểu Đào vội lau nước mắt, "Thái phi, vị này chính là Đàn phi nương nương, là Đàn phi nương nương tuyên thái y giúp người!"

Nghe vậy, ánh mắt Dụ thái phi sáng rực lên, chống nửa người muốn dậy, lại nghe thái y nói: "Thái phi không nên cử động, thần mới khám và chữa bệnh cho người được."

Ta bước lên cúi thấp người về phía bà ấy nói: "Thần thiếp tham kiến Dụ thái phi."

"Nô tì thỉnh an thái phi!" Vãn Lương và Triêu Thần cũng bước lên hành lễ.

Dụ thái phi gật đầu, nhìn thẳng vào ta, nhỏ giọng nhẩm lại: "Đàn phi…"

Thái y khám bệnh cho bà ấy cẩn thận rồi mới đứng dậy nói với ta: "Nương nương, bệnh của Thái phi là do dồn nén lâu ngày mà thành, thần viết một đơn thuốc, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, chú ý tĩnh dưỡng thì sẽ không có gì đáng ngại."

Ta gật đầu, bảo y lui xuống.

"Thái phi!"

Lúc quay đầu lại, thấy Dụ thái phi đang vùng vẫy muốn đứng lên, Tiểu Đào hoảng sợ vội chạy qua đỡ bà ấy. Ánh mắt của bà nhìn về phía ta, bà vươn tay ra nói: "Đàn phi, đến…"

Ta thoáng chần chờ cuối cùng cũng bước lên, bà ấy kéo tay ta, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, vội vã hỏi: "Đàn phi, Hoàng thượng… Hoàng thượng, người có khỏe không?"

Bàn tay bà ấy vốn yếu ớt, nhưng lúc nhắc đến Hoàng thượng đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng. Ta giật mình hơi hoảng sợ, muốn rút tay lại nhưng lại bị bà nắm chặt. Tiểu Đào sợ trắng mặt, cuống quýt khuyên : "Thái phi, Thái phi người… Người làm đau Đàn phi nương nương …"

Vãn Lương và Triêu Thần căng thẳng đứng bên cạnh, nhưng không dám bước lên gạt tay Dụ thái phi ra, cả hai đều lo lắng không yên nhìn ta. Dụ thái phi nao nao, cúi đầu liếc nhìn bàn tay đang cầm tay ta, hơi buông lỏng một chút, lại ngẩng đầu hỏi ta: "Hoàng thượng đâu? Người bận rộn lắm sao? Các ngươi có chăm sóc người tốt không?"

Ta không hiểu, nhìn người trước mặt, bộ dạng của bà ấy rõ ràng rất yếu ớt như muốn đổ, nhưng vì sao sức lực lại mạnh như vậy? Ta rút tay về nói: "Thái phi, người hãy chăm sóc thân thể của mình thật tốt trước đi, bây giờ, thần thiếp phải đi về."

"A, không, không được đi!" Bà ấy hoảng loạn lắc đầu, "Ngươi còn chưa nói với ta chuyện của Hoàng thượng mà! Ngươi còn chưa nói hiện giờ Hoàng thượng thế nào kia mà!"

"Thái phi, người mau buông Đàn phi nương nương ra đi!" Giọng nói của Tiểu Đào run run, xem ra hành động của Dụ thái phi khiến nàng ta sợ hãi vô cùng.

Bà ấy không hề muốn buông tay ra, ta bị đau đến nhíu mày, ánh mắt của bà ấy đột nhiên nhìn về phía sau ta, vui mừng nói: "Có phải Hoàng thượng đi cùng ngươi hay không? Có phải Hoàng thượng cũng tới thăm ta không?" Bà ấy vừa nói xong, lập tức nhấc tấm chăn lên nhảy xuống giường.

"Thái phi!" Tiểu Đào vội chạy tới đỡ bà.

Vãn Lương vội chạy qua, lo lắng hỏi: "Nương nương, người có sao không?"

Ta vừa xoa xoa cổ tay bị bóp đỏ lên vừa liếc nhìn hai người vừa chạy ra, ngoài, sau đó đứng lên nói: "Không sao, chúng ta đi."

"Dạ." Hai cung nữ mỗi người một bên vội che chắn cho ta, sợ Dụ thái phi kia chạy tới giữa đường lại quay ngược lại.

Xem ra Dụ thái phi thật là một người điên.

Trở về Cảnh Thái cung, ta mới nhớ tới Cúc Vận vẫn còn quỳ gối trong Ngự hoa viên, liền bảo Triêu Thần đi xem thử. Chỉ phạt quỳ một chút như vậy cũng coi như hời cho nàng ta lắm rồi.

Phương Hàm vừa đón lấy áo choàng trên người ta, vừa nói: "Nương nương, Lục mỹ nhân của Úc Phúc quán đã tới tìm người nhưng không thấy người ở đây lại vội vã bỏ đi rồi."

Thiên Lục?

Chẳng lẽ nàng ta lại biết chuyện Cúc Vận nhanh như vậy nên vội vã đến đây ra mặt vì Cúc Vận sao?

Ta khẽ cười một tiếng, sớm biết như vậy, ta cũng không cần phái Triêu Thần đi xem thử làm gì.

Bên ngoài, tuyết lại rơi, Phương Hàm đem áo choàng của ta giũ mạnh, vừa đặt ở bên cạnh lò sưởi, vừa nói: "Hôm nay, nhất định tâm trạng của Thái hậu rất tốt, mới giữ nương nương ở lại lâu như vậy."

Ta cười nói: "Cô cô nói ngược rồi, hôm nay Thái hậu mệt mỏi nên không giữ chúng ta lại nói chuyện. Chỉ là trên đường trở về, bản cung đi Vĩnh Thọ cung một chuyến mà thôi."

Phương Hàm biến sắc, đột nhiên đứng lên, cau mày nói: "Nương nương đi Vĩnh Thọ cung?"

Ta bị nàng nhìn thẳng vào người đành phải gật gật đầu. Nàng bỗng nhiên nhìn Văn Lương, trách mắng: "Ta đã dặn dò các ngươi như thế nào? Tại sao để cho nương nương đi Vĩnh Thọ cung!"

Ta hoảng sợ, không rõ vì sao Phương Hàm đột nhiên trở nên như vậy. Văn Lương vội quỳ xuống, cúi thấp đầu nói: "Cô cô, nô tì biết sai rồi."

"Cô cô, rốt cuộc là có chuyện gì?" Ta nhíu mày hỏi nàng.

Nàng nhìn ta một cái, mới trầm giọng nói: "Vĩnh Thọ cung là điều cấm kỵ trong cung."

78. Q.1 - Chương 78: Vốn Chung Một Gốc

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Cấm kỵ? Ta nhớ tới bộ dạng muốn nói lại thôi của Văn Lương khi đó, nàng không phải không muốn nhắc nhở ta mà là nàng không dám.

Ta chưa kịp mở miệng, Phương Hàm dường như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ngoái đầu nhìn ta hỏi: "Vì sao nương nương lại đi Vĩnh Thọ cung?"

Ta kể chuyện trên đường gặp phải Cúc Vận và Tiểu Đào cho Phương Hàm nghe, đột nhiên trong lòng chấn động, thốt lên: "Là Cúc Vận… Không, là Thiên Lục!"

Phương Hàm lắc đầu: "Không thể, Lục mỹ nhân không biết chuyện của Vĩnh Thọ cung." Nàng đột nhiên quay đầu ra ngoài kêu, "Tường Thụy!"

Từ xa xa đã nhìn thấy Tường Thụy vội vàng chạy vào, cúi đầu nhìn ta hỏi: "Nương nương có gì dặn dò?"

Ta liếc nhìn Phương Hàm, thấy nàng nói: "Đi điều tra Tiểu Đào của Vĩnh Thọ cung!"

"Dạ, nô tài đi ngay." Tường Thụy trả lời xong lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Bàn tay khẽ siết chặt lại, rốt cuộc là ta quá bất cẩn sao?

Ta xoay người lại nhìn Phương Hàm nói: "Vậy Dụ thái phi cuối cùng là…"

"Nương nương, nương nương!" Tường Hòa chạy vào, nói, "Nương nương, Lục mỹ nhân của Úc Phúc quán cầu kiến."

Không biết Thiên Lục rốt cuộc có chuyện quan trọng gì mà nhất định phải gặp ta bằng được? Ta trấn tĩnh lại, phất tay cho Văn Lương đứng dậy, mới để cho Tường Hòa mời nàng ta vào.

Phương Hàm khôi phục lại thần sắc bình thản, lui tới đứng phía sau ta.

Một cung nữ đỡ tay Thiên Lục bước vào cửa, ta khẽ liếc nhìn qua, quả nhiên không phải là Cúc Vận. Nàng ta cúi người về phía ta nói: "Tham kiến Đàn phi nương nương, nương nương vạn phúc!"

Ta giơ tay lên bảo nàng ngồi xuống, hỏi: "Có chuyện gì khiến ngươi gấp gáp muốn gặp bản cung như vậy?"

Nàng ta không ngồi, yên lặng nhìn ta, một lát sau đột nhiên quỳ xuống. Cung nữ bên cạnh nàng ta cũng vội vàng quỳ xuống, cúi đầu thật thấp. Ta thoáng kinh ngạc, không khỏi đứng lên.

Nàng ta bỗng nhiên nói: "Nương nương, oán thù đã qua thì cũng nên thôi đi. Không nên gây sự, hăm dọa người như vậy."

Ta cười lạnh một tiếng: "Ngươi làm gì vậy? Uy hiếp bản cung, hay là cảnh cáo bản cung?"

"Thần thiếp không dám." Nàng ta cúi đầu, không tự ti cũng không kiêu ngạo mở miệng, "Nương nương bây giờ là nhị phẩm phu nhân, đương nhiên thần thiếp chẳng đáng để người phải bận tâm, tính toán, thần thiếp tới chỉ muốn nói cho nương nương biết xin nương nương yên tâm, sau này, chúng thần thiếp sẽ an phận thủ thường, không bao giờ vượt quá thân phận của mình. Thần thiếp cả gan cầu xin nương nương, hạ thủ lưu tình."

Xem ra, nàng ta thật sự đến vì Thiên Phi. Chuyện của Cúc Vận, nàng ta hẳn đã biết. Ta cười thầm, chỉ sợ Thiên Phi kia sẽ không muốn an phận đâu.

Nhưng Thiên Lục đã chịu hạ mình ăn nói khép nép với ta như vậy, ta cũng không phải loại người thích gây chuyện. Ta bước qua đỡ lấy vai nàng ta, rõ ràng cảm thấy thân thể của nàng ta run lên, ta cười: "Thế nào, bản cung rất đáng sợ sao?"

Thiên Lục được ta đỡ đứng lên nhưng không dám nhìn thẳng vào ta, chỉ nói: "Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn tranh giành với nương nương, chỉ sợ là nương nương không nghĩ như vậy."

Ta bỗng nhiên cảm thấy tức giận, nàng ta lúc nào cũng giữ vẻ mặt quật cường đứng trước mặt ta.

Một lát sau, nàng ta lại nói: "Nương nương nếu không còn chuyện gì nữa, thần thiếp xin được cáo lui trước." Nàng cúi xuống hành lễ, rồi xoay người đi ra, sau đó lại quay đầu nói: "Vốn sinh ra từ một gốc, nếu nương nương còn nhớ rõ, thần thiếp sẽ rất vui mừng."

Thiên Lục đi rồi, chẳng biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy rất tức giận. Dựa vào cái gì mà khi xảy ra kết cục này dường như hoàn toàn là lỗi của ta? Là ta xa cách các nàng sao? Hay ta gây khó dễ cho các nàng sao? Hay là ta không để ý đến tình nghĩa ruột thịt sao?

Ta cầm chén trà trên bàn, thật sự muốn vung tay ném thẳng xuống đất. Nhưng ta không thể làm như vậy, đó là chiêu khích tướng của nàng ta. Sao ta có thể mắc mưu được chứ?

Khẽ cắn môi, ta chợt nhớ tới lời của Thiên Phi, nàng ta nói ghét nhất việc ta lúc nào cũng giữ dáng vẻ bình tĩnh, dường như chuyện gì xảy ra cũng chẳng sao cả. Bây giờ ta cũng hiểu được cảm nhận của nàng ta. Giống như Thiên Lục đối với ta lúc này.

Với những chuyện Thiên Lục làm, ta vừa hận lại vừa đố kị.

Đêm đã khuya, lúc Phương Hàm bước vào, tâm tình của ta vẫn không tốt như trước. Nàng cẩn thận, nhẹ nhàng vòng tới trước mặt ta, thấp giọng nói: "Nương nương, Tường Thụy đã điều tra, gần đây Tiểu Đào hay qua lại với Thẩm tiệp dư."

Thẩm tiệp dư? Ta đã nhớ được gương mặt đó, lại nghĩ tới, rốt cuộc Dụ thái phi có vấn đề gì, Phương Hàm chưa nói cho ta biết.

Mới định mở miệng hỏi, đột nhiên nghe bên ngoài thái giám cao giọng bẩm: "Hoàng thượng giá lâm —— "

79. Q.1 - Chương 79: Hắn Muốn Ta Cầu Xin Tha Thứ

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Ta và Phương Hàm liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng đứng lên ra nghênh tiếp.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

Hắn không gọi ta đứng dậy, chỉ trầm giọng nói: “Ngoại trừ Đàn phi, những người khác đều ra ngoài hết.”

Phương Hàm lặng yên khẽ liếc qua ta, cúi thấp đầu nói: “Nô tì xin cáo lui.”

Lý công công vẫn trước sau như một không biết tốt xấu, phẩy phẩy cây phất trần trên tay bước lên, the thé giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài nên ở lại hầu hạ…”

“Lui xuống.” Hắn lạnh giọng quát một câu.

Lý công công lúc này mới sợ đến ngậm miệng lại chỉ dám nói “Dạ”, rồi xoay người đi xuống.

Căn phòng rộng như vậy chỉ còn lại hai người, bầu không khí đột nhiên trở nên hơi căng thẳng .

Ta khuỵu nửa gối xuống, chờ hắn gọi đứng lên.

Hắn xoay người đi, bỗng nhiên gọi ta: “Đàn phi.”

“Có thần thiếp.”

“Thật to gan!” Hắn cao giọng quát, bước nhanh qua đây, bàn tay bóp mạnh cằm ta, con ngươi đen nhánh ánh lên tia sắc bén, trầm giọng nói, “Ai cho phép nàng đi Vĩnh Thọ cung?”

Hắn quả nhiên đến vì việc này, vì thế chuyện Phương Hàm lo lắng, thật ra là…

Ta nhìn hắn, cằm bị bóp đau đến nhíu mày. Hắn gần sát ta như vậy, khiến con ngươi đen thâm thúy cũng có thể phản chiếu rõ khuôn mặt của ta. Ở trong đó, lóe ra thứ ánh sáng khiếp người.

Ta đột nhiên cảm thấy chấn động, ta đã biết, vì sao lại cảm thấy Dụ thái phi quen thuộc rồi.

Là bởi vì trong đôi mắt kia có ánh mắt giống hệt như Hạ Hầu Tử Khâm!

Chỉ là trong ánh mắt của hắn có phần lạnh lùng hơn.

Chẳng lẽ …

Trong đầu chợt hiện lên một suy nghĩ, ta hoảng sợ nhìn nam tử trước mặt.

Sắc mặt của hắn hơi đổi, hung hăng kéo ta qua, thấp giọng nói: “Đã nhìn ra thứ gì không nên rồi?”

Lòng ta kinh ngạc vô cùng, hắn quá thông minh, bất cứ điều gì cũng không thể qua được ánh mắt của hắn. Khóe miệng khẽ mỉm cười, ta tựa vào ngực hắn, ngón tay chậm rãi trượt qua hình thêu rồng trên long bào của hắn, cố lấy dũng khí hỏi: “Hoàng thượng đang trốn tránh điều gì?”

Ta thật sự không nghĩ tới, Dụ thái phi lại là mẹ ruột của hắn.

Trong con ngươi của hắn hiện lên ánh nhìn lạnh lẽo, lẩm bẩm: “Trẫm ghét…” Giọng nói của hắn chợt trầm thấp xuống, đột nhiên đẩy ta ra, cười lạnh một tiếng nói, “Trẫm ghét những người con gái tự ình là thông minh!”

Ta lui lại mấy bước, đứng vững vàng nhìn hắn, thật tốt chưa, chưa nói được hai ba câu, lại bắt đầu nổi giận rồi. Bỗng nhiên ta mỉm cười, vì sao ta cảm thấy hắn giống hệt như đứa trẻ mới lớn, tính tình rất thất thường.

Ta hít một hơi thật sâu, đi lên phía trước, cầm lấy tay hắn. Hơi nhíu mày, từ trước đến nay, tay hắn lúc nào cũng ấm áp, hôm nay sao lại lạnh như băng thế. Nhớ tới lúc đó, hắn giúp ta giữ ấm tay, còn trêu tức nói ta quá mảnh mai. Khóe miệng ta lại tự nở nụ cười, nắm lấy bàn tay hắn, ta ngước mắt hỏi: “Hoàng thượng lạnh sao?”

Hắn không nói lời nào, đôi môi mỏng mím chặt, hẳn là còn đang tức giận.

Ta cười cười, đem tay hắn ôm vào trong lòng.

Hắn đột nhiên trừng mắt nhìn ta, một lát sau mới uất nghẹn nói một câu: “Nàng cho rằng chỉ cần dụ ngọt trẫm như thường ngày là trẫm sẽ không truy cứu nàng nữa sao?”

“Ha ——” ta nhịn không được bật cười, hắn cho rằng ta cố tình lấy lòng hắn, dùng hành động này để hắn cảm thấy ta đáng thương mà nguôi giận. Hắn còn không hiểu bản thân hắn sao? Nếu hắn đã nhìn nhận chuyện gì, dễ gì vì hành động nhỏ nhoi này của ta mà có thể thay đổi được?

“Không cho phép cười.” Hắn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như trước.

Ta nghe lời không cười nữa, ngước mắt nhìn hắn.

Hắn không rút tay ra, ta biết , hắn không thật sự nổi giận.

Đôi mắt đen nhánh của hắn khẽ lay động, bỗng nhiên hắn mở miệng nói: “Mấy ngày không gặp, nàng vẫn xấu như vậy.”

Còn nói ta xấu nữa chứ, nhưng ta không muốn so đo với hắn.

Hắn dường như cảm thấy mất hứng, nét mặt âm trầm nói: “Chẳng phải nàng nên cầu xin trẫm tha mạng sao? Sao còn cười được?”

Thực sự là kiêu ngạo, thì ra hắn chỉ muốn ta nói một câu cầu xin hắn. Ta ngước mắt nhìn hắn, đường đường một Hoàng thượng, tự nhiên lại muốn một câu cầu xin tha thứ của ta, chẳng lẽ muốn lấy câu này để thể hiện hắn là bậc đế vương cao quý sao?

Ta cũng coi như không biết gì, buông tay hắn tay, nghiêm túc quỳ xuống, cúi thấp đầu nói: “Cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho thần thiếp. Có điều, thần thiếp lại rất muốn biết, vì sao thần thiếp phải cầu xin Hoàng thượng tha thứ?”

“Nàng!” Hắn tức giận đến mức giơ chân đá vào chân bàn, “Nàng không biết, vì sao phải cầu xin tha thứ?”

“Bởi vì Hoàng thượng muốn nghe, bởi vì người là Hoàng thượng.” Ta nói từng câu từng chữ cho hắn nghe. Bỏ qua một bên chuyện đúng sai gì đó, dù sao hắn cũng là Hoàng đế thiên triều. Hắn vốn không cần bất cứ thứ gì tung hô đưa hắn lên cao, gọi hắn là Hoàng đế. Cho dù mẫu thân ruột thịt của hắn không phải là Thái hậu, cũng không hề làm tổn hại đến sự tôn quý của hắn.

Hạ Hầu Tử Khâm trước mặt ta đã rút bớt đi một chút lạnh lùng, thay vào đó là sự quật cường dữ dội.

Ta không biết, hắn và Dụ thái phi đã xảy ra chuyện gì, nhưng dường như ta lại hiểu tâm tư của hắn. Vừa hoang mang lại vừa oán hận.

80. Q.1 - Chương 80: Bỗng Nhiên Rất Muốn Ôm Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Hắn nhìn ta, trong đôi mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Hắn đứng thẳng người, bàn tay giấu trong ống tay áo từ từ nắm chặt lại. Còn có thể nghe thấy tiếng các đốt ngón tay răng rắc. Hẳn là đang dùng sức rất mạnh, hắn vẫn không buông tay được.

Ta cắn răng, Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo đã bị ta nói trúng tâm tư.

“Trẫm ghét…” Hắn bỗng nhiên mở miệng, “Chán ghét những người con gái thông minh, nhưng lại yêu thích không thể buông tay được.” Một tay xốc ta đứng lên, hắn cười như có như không nhìn ta.

Ta đưa mắt nhìn về nơi khác, lại nghe hắn nói: “Còn dám đến gần nơi đó, trẫm nhất định sẽ không tha cho nàng dễ dàng như vậy nữa đâu!”

Lời nói này, mang đầy mùi vị cảnh cáo.

Hắn không nói, ta cũng sẽ không có ý định đi đến nơi đó nữa.

"Đàn phi." Hắn bỗng nhiên cúi đầu gọi.

Ta không vui, khẽ nhíu mày, cắn răng thốt từng chữ: "Xin Hoàng thượng có thể gọi tên thần thiếp được không?"

"Vì sao?"

"Tên của thần thiếp rất dễ nghe." Chí ít dễ nghe hơn so với Đàn phi.

"Ai nói dễ nghe?" Hắn chẳng thèm bận tâm.

" Tiên sinh của thần thiếp." Ta thành thật đáp.

Hắn hừ khẽ một tiếng, giọng như trách mắng: "Tiên sinh của nàng thật không biết thưởng thức."

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói Tô Mộ Hàn như thế, ta hơi tức giận, bất ngờ thốt lên: "Ai nói người không biết thưởng thức?" Ở trong lòng ta, Tô Mộ Hàn giống như một vị thần, không gì không biết, không gì không làm được. Những lời y nói, đối với ta luôn là chân lý.

Hắn không nghĩ tới ta đột nhiên dám chống đối với hắn như thế, có chút sửng sốt, nhưng không phát giận, chỉ lạnh lùng thốt lên: "Trẫm nói." Hắn bá đạo nhìn ta, nhìn vẻ mặt của hắn giống như là đang nói 'trẫm nói vậy đó nàng muốn thế nào'?

Ta quay mặt đi không muốn tranh cãi với hắn, nếu tranh cãi đương nhiên ta sẽ thua. Ai bảo hắn là Hoàng thượng, hắn muốn lừa gạt thì sẽ chơi xấu, sẽ dùng thân phận của hắn để ép ta, dường như ta càng ngày càng hiểu con người hắn hơn.

Không biết sao, trong lòng lại có chút hưng phấn.

Hắn bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng: "Tay trẫm lạnh muốn chết."

Con người này thay đổi thật nhanh, ta nhìn hắn, đã thấy hắn đưa tay đến, nhìn ta với vẻ mặt đáng thương. Ta hơi lúng túng, xem ra hắn thật sự thích được dỗ ngọt.

Cầm lấy tay hắn, ôm vào trong ngực một lần nữa. Hắn lại nhíu mày: "Không được cách một lớp y phục."

Ta chỉ cảm thấy trên mặt chợt nóng bừng lên như bị lửa đốt, hắn thực sự là bạ đâu nói đó, lại còn nói tùy tiện như vậy.

"Trẫm lạnh quá." Hắn còn nghiêm túc lặp lại nữa chứ.

Ta thở dài một tiếng, đối với hắn chỉ một chút ngon ngọt thực sự thỏa mãn không được hắn.

Ta đỏ mặt muốn kéo hắn lên trên giường, hắn lại nghiêng ngả người, dựa trên người của ta.

Thật nặng quá đi, ta kêu lên: "Hoàng thượng, người có thể hay không…"

"Không thể." Hắn cắt ngang lời ta, ta còn chưa nói hết, hắn đã biết ta muốn nói gì. Dừng lại một chút, hắn mới nói, "Chân trẫm đau, không bắt nàng cõng là đã khai ân lắm rồi."

Đau chân?

Chẳng lẽ là… Đá chân bàn nên đau?

"Vì tức giận nàng." Hắn có ý tốt bổ sung thêm.

Được rồi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta.

Ta nghiến răng đỡ hắn lên trên giường, lại xoay người cởi giày cho hắn, vừa đưa tay muốn xoa xoa cái chân đau của hắn đã cảm thấy thắt lưng bị siết lại, người bị hắn ôm ngang lấy, thoáng cái đã nằm thẳng xuống giường.

"A!" Ta sợ hãi kêu lên, hắn đã xoay người đè lên trên. Ta hồi hộp nhìn người đàn ông trước mặt, hắn lại không nhìn ta, chỉ chuyên chú cởi quần áo của ta ra, không nói lời nào đưa tay với thẳng vào trong.

Thực sự, lạnh quá đi.

Hắn không hề thương hoa tiếc ngọc chút nào mà.

Hắn bỗng nhiên cúi người xuống, đem khuôn mặt áp vào cổ ta. Đôi môi mềm mại lướt trên da thịt của ta, nhẹ nhàng nói: "Thì ra nghịch tuyết đau như thế, lạnh đến nỗi không có cảm giác."

Ta kinh ngạc, thảo nào tay của hắn lạnh như thế! Thì ra hắn đi nghịch tuyết!

Hắn vốn đang nghịch tuyết ở hậu viên lại vội vã chạy đến Cảnh Thái cung, chẳng lẽ chỉ vì muốn nghiêm trị tội của ta sao?

Ta đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

"Thật đau quá, sau này trẫm không bao giờ nghịch nữa." Hắn lầm bầm nói trong miệng, vừa như lẩm bẩm vừa như nói cho ta nghe.

Lạnh tới cực hạn, tự nhiên sẽ cảm thấy đau, cảm giác đau này giống như bị ngàn vạn cây kim châm vào, đau nhói dây thần kinh trên từng đầu ngón tay, sau đó, truyền ra khắp cơ thể.

Ta mở to mắt, mái tóc dày che khuất khuôn mặt hắn, ta không thấy rõ vẻ mặt hắn. Chẳng biết tại sao, trong lời nói của hắn, ta cảm thấy một sự cô đơn, lạnh lẽo. Cảm giác cô đơn, lạnh lẽo này là sự pha tạp hỗn loạn giữa một chút đau khổ, một chút bất thường, một chút do dự, một chút không cam lòng…

Ta đưa tay qua ôm lấy người hắn, ta chỉ cảm thấy bỗng nhiên rất muốn ôm hắn.

81. Q.1 - Chương 81: Đêm Nay Thật Ấm Áp

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Cơ thể hắn khẽ run lên, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề động đậy, hắn dựa vào ta, hơi thở phả ra thật nóng. Ngưng một lát, hắn mới cúi đầu mở lời: "Trẫm muốn nàng."

Ta ôm hắn, chậm rãi, chậm rãi, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Giọng nói của hắn rất nhẹ, phảng phất như một làn gió thổi tới, giống như trong nháy mắt sẽ bị cuốn trôi đi. Nhưng mà, ta nghe rất rõ. Đầu ngón tay run run, tim đập dồn dập liên hồi.

Ta rất căng thẳng.

Ta đã biết, đây mới là lý do khiến ta sợ. Hóa ra, ta sợ hắn muốn ta.

Vì sao sợ?

Ra sức hỏi, nhưng không tìm được câu trả lời.

Cơ thể hắn khẽ nhúc nhích, bàn tay to vươn tới trước ngực ta, mở mắt nhìn ta, đôi mắt hắn thâm thúy tựa như một hồ nước tĩnh lặng.Thật yên lặng, yên lặng đến nỗi khiến cho người ta hoảng hốt.

Khóe miệng của hắn khẽ cong lên, sượt qua môi ta, ta kinh hãi trợn tròn mắt nhìn hắn. Nhưng hắn không hôn ta, trở mình một cái, đưa tay kéo chăn, quay lưng lại với ta.

Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn, nghe giọng nói thâm trầm của hắn truyền đến: "Nhưng không phải bây giờ …"

Ta mờ mịt, không biết hắn muốn nói gì.

Hắn không thèm nhắc lại, hơi thở bình ổn.

Môi khẽ mấp máy, ta muốn gọi hắn, suy nghĩ một chút, lại thôi. Đưa tay che ngang miệng không nói thêm lời nào, ánh mắt vẫn như trước không cách nào dời khỏi người hắn. Cái không khí vô hình này như ngăn ta lại gần hắn, nhưng rồi lại như một liều thuốc độc kéo ta tiến lại gần.

Nằm một lát, ta dần dần cảm thấy lạnh.

Ta cắn răng nhích lại gần hắn, dựa vào lưng hắn ngủ.

Lưng của hắn, thật là ấm.

Ta không biết hắn thức hay ngủ, chỉ thấy hắn không hề cử động. Không biết vì sao, khoảnh khắc ấy ta lại hưng phấn, có chút đắc ý, dường như là vì chiếm được chút tiện nghi nho nhỏ của hắn. Cảm giác ấy rất kỳ lạ.

Trong mơ, hình như có ai đó ôm lấy cơ thể của ta, người đó siết thật mạnh, ôm chặt lấy ta.

Đêm nay, ta ngủ thật ngon, thật ấm áp.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, phát hiện hắn đã đi từ lâu. Ngoại trừ trên gối bên cạnh còn lưu lại mùi Long tiên hương [1] nhàn nhạt, ta gần như cho rằng đêm qua chỉ là giấc mộng Nam Kha (*)

* Dựa theo một điển tích [2], ý chỉ sự phú quý vinh hoa chẳng khác nào một giấc mộng. Còn trường hợp này ý chỉ sự ấm áp Hạ Hầu Tử Khâm mang lại phải chăng chỉ là một giấc mơ.

Ta khẽ cười.

Lúc Vãn Lương và Triêu Thần tiến vào rửa mặt chải đầu cho ta, đều mang dáng vẻ vui mừng, xem ra đêm qua, các nàng cũng ngủ không ngon. Sợ Hạ Hầu Tử Khâm vì chuyện ta đi Vĩnh Thọ cung mà nổi giận.

Ta cũng sợ.

Nhưng hắn không giận.

Tâm tư của hắn vẫn như trước khiến ta không thể nào đoán được, mặc dù ta tự cho rằng mình đã bắt đầu từ từ hiểu rõ hắn.

"Nương nương hôm nay sắc mặt của người thật tốt." Vãn Lương cài lên đầu ta một cây trâm ngọc cuối cùng, vừa cười vừa nói.

Ta nhìn người con gái trong gương, nhẹ tay gạt những chiếc tua rũ gắn trên chiếc trâm đang cài trên mái tóc, đáy mắt khẽ lay động, cười nói: "Bản cung hôm nay nhìn tốt lắm sao?"

Triêu Thần cười nói: "Nương nương có hoàng thượng sủng ái, tất nhiên sẽ đẹp hơn rồi."

Hoàng thượng sủng ái? Nghe thật là hay.

Ngoái đầu nhìn lại các nàng, ta mỉm cười: "Bản cung rất muốn biết người nào đó khi nhìn thấy thần thái sáng láng của bản cung hôm nay sẽ có vẻ mặt như thế nào? Đi, mời Thẩm tiệp dư."

Vãn Lương hơi nén lại ý cười đang nổi lên, cúi đầu "Dạ" một tiếng, buông thứ gì đó trong tay rồi lui xuống.

Phương Hàm bước vào, dường như vừa nghe thấy lời ta, nói ngay: "Nương nương, người người phải đối mặt, cũng không chỉ có Thẩm tiệp dư."

Ta gật đầu cười: "Cô cô yên tâm, trong lòng bản cung hiểu rõ."

Nàng thản nhiên cười, đưa tay đặt thứ gì đó lên bàn, rồi xoay người lại nói: "Nô tì dặn Ngự thư phòng chuẩn bị mấy món điểm tâm, nương nương qua đây dùng một chút."

Liếc nhìn điểm tâm trên bàn, ta cười lạnh một tiếng: "Bản cung nên chờ Thẩm tiệp dư dùng cùng, sợ là đêm qua nàng quá hồi hộp, không ngủ được, đương nhiên, cũng không ăn nổi gì hết."

---

[1] - Ambergris - Long tiên/diên hương. Là chất định hương để kéo dài thời gian tạo mùi thơm trên da người. Long diên hương tự nhiên thu được trên biển từ chất thải của loài cá nhà táng. Sau một thời gian vật vờ và phản ứng với các thành phần của nước biển, loại chất thải đặc biệt này rắn lại như một tảng xà phòng. Tìm kiếm và thu thập được long diên hương là rất khó, vì vậy chúng có giá hơn 10.000 USD/kg và ngành công nghiệp nước hoa luôn cần đến nó. Thời xưa người ta gọi nó là long diên hương, vì nghĩ nó là nước bọt của rồng. Người xưa đốt để xông hương, hoặc đeo theo người, hoặc làm hương liệu, dược liệu. (chữ tiên/diên ( ) nghĩa là nước miếng, nước bọt)

Hình ảnh về long diên hương tự nhiên:

“”

(Tìm trên mạng giải thích của admin hội đau tim trên FB)

[2] Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phần, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Nhân khi vui sinh nhật của mình, Thuần Vu Phần uống rượu say, nằm ngủ quên dưới cây hòe, mộng thấy mình bay lên không trung, vào một nơi có đề bảng: Đại Hòe An Quốc, được quốc vương nước ấy trọng dụng, gả công chúa cho, rồi được bổ đến làm Thái Thú đất Nam Kha, công danh thật hiển hách. Sau, Thuần Vu Phần cầm quân đánh giặc, chẳng may bị thua. Còn công chúa ở nhà bị đau bệnh chết. Vua nước Đại Hòe An nghi ngờ, rồi cách chức đuổi đi. Thuần Vu Phần buồn chán và uất ức, liền giật mình thức dậy, thấy mình đang nằm dưới gốc cây hòe, nơi cành cây phía Nam, nhìn lên thấy một con kiến chúa đang nằm trong một tổ kiến lớn.

Thuần Vu Phần nằm suy nghĩ về giấc mộng vừa qua của mình, chợt tỉnh ngộ, hiểu rằng nước Đại Hòa An là cây hòe lớn, cành cây phía Nam là đất Nam Kha, vua nước Đại Hòe An là con kiến chúa, dân chúng là toàn ổ kiến.

Thuần Vu Phần cảm câu chuyện trong mộng, tỉnh ngộ biết cảnh đời là ngắn ngủi, không định liệu được việc gì cả, bèn dốc lòng tìm đạo tu hành.

Trong văn chương thường dùng điển tích này với các từ ngữ: Giấc Nam Kha, giấc hòe, để chỉ cuộc đời là phù du mộng ảo; công danh phú quí như giấc chiêm bao.

82. Q.1 - Chương 82: Tặng Nàng Trâm Ngọc

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Thẩm tiệp dư tới thật nhanh, chỉ mất một nén nhang đã thấy.

Thấy ta, vội vã hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Đàn phi nương nương!” Nàng ta cúi người, tiếp tục nói, “Vừa lúc thần thiếp cũng muốn qua Cảnh Thái cung trò chuyện cùng nương nương, không ngờ nương nương lại sai người đến mời thần thiếp rồi.”

Ta nhếch mày, cười nói: “Vậy sao? Không ngờ bản cung và Thẩm tiệp dư lại có chung suy nghĩ.”

“Thần thiếp không dám.” Nàng ta cúi đầu, hai tay khẩn trương nắm lại.

Ta xoay người ngồi, nói với nàng ta: “Ngồi đi, bản cung có chuẩn bị ít điểm tâm, muốn nếm thử cùng Thẩm tiệp dư.”

Nàng ta có chút kinh ngạc vụng trộm liếc nhìn ta, vội nói tạ ơn, sau đó ngồi xuống.

Ta không động tay, nàng ta cũng không dám động.

Thuận tay cầm một khối bánh phù dung, thần sắc của nàng có chút xấu hổ, cũng cầm theo một khối, nhưng chỉ cắn một miếng thật nhỏ. Ta nhìn qua bàn nhỏ bên cạnh, mở miệng nói: "Loại bánh lục tô này thật đúng như tên gọi, tất cả nhân bên trong đều là đậu xanh, Thẩm tiệp dư đã từng nếm thử chưa?"

Mặt của nàng ta biến sắc, vội vàng nói: "Tạ ơn nương nương, thần thiếp xưa nay không thích ăn đậu xanh."

"À?" Hơi cười nhạt, nàng ta thấy ta chưa động qua bánh lục tô, sợ ta hạ độc bên trong sao? Buồn cười, Tang Tử ta đâu phải là người ngu ngốc như vậy?

Thuận miệng nói: "Thẩm Tiệp Dư chẳng lẽ lại lo bản cung có ý định hạ độc?"

Rõ ràng thấy thân thể của nàng ta run lên, bỗng nhiên đứng dậy quỳ xuống nói: "Thần thiếp không dám!"

"Không dám?" Ta cười khẽ, đưa tay lấy một cái bánh lục tô, cắn một miếng, nhìn nàng ta, "Mùi vị khá ngon. Thẩm tiệp dư à, bản cung không làm việc vụng trộm, cũng không thích người khác làm việc vụng trộm sau lưng mình. Không biết, ngươi có hiểu rõ không?"

Vai của nàng ta run rẩy hơn trước, cắn môi lại, vẫn không chịu nhả ra.

Ta vừa tiếp tục dùng điểm tâm, vừa thờ ơ nói: "Muốn đấu, phải có bản lĩnh, Thẩm tiệp dư, ngươi chưa đủ thông minh. Thủ đoạn không inh, chỉ biết tự dồn bản thân mình vào chân tường."

"Nương nương!" Nàng ta hoảng sợ, hai mắt mở lớn nhìn ta, cánh môi run rẩy, "Nương nương thứ tội, thần thiếp chỉ là… thương cảm Dụ thái phi, bây giờ trong hậu cung chỉ có nương nương được sủng ái, cho nên… cho nên nương nương ra mặt, có thể giúp được Dụ thái phi. Hoàng thượng sủng ái nương nương, nhất định sẽ không làm khó dễ…"

Thật tốt, xem ra nàng ta cũng hiểu rõ ta đang nói cái gì.

Ta nhìn thẳng vào nàng ta, thủ đoạn không inh, nhưng là người cơ trí. Chỉ có điều hôm nay muốn đến lừa gạt ta, cũng là quá xem nhẹ ta rồi.

Ta cười lạnh nhạt: "Vậy sao? Nói như thế, bản cung thật đúng là phải thay Thái phi cảm tạ ngươi." Giơ tay lên đưa xuống, đem cây trâm ngọc đang cài trên tóc rút xuống, đi tới bên cạnh nàng ta. Đưa tay đem cây trâm cẩn thận gài lên đầu của nàng ta, "Thật là đẹp mắt, bản cung thay Thái phi tạ ơn ngươi, cây trâm ngọc này coi như là lễ vật tạ ơn."

Khuôn mặt Thẩm tiệp dư hoảng sợ đến mức tái nhợt, run run mở miệng: "Nhưng nương nương … Đây là trâm ngọc Hoàng thượng ban cho người! Thần thiếp sợ là nhận không nổi." Nàng ta nói, tay muốn đưa lên gỡ xuống.

Ta nhanh tay nhanh mắt giữ tay nàng ta, không tỏ thái độ gì khác, nói: "Thế nào, Thẩm tiệp dư vẫn còn ghét bỏ bản cung sao? Hơn nữa, thứ bản cung đã cho đi sao có thể lấy lại được? Người không biết lại nói bản cung keo kiệt."

"Nương nương…"

Ta đứng thẳng dậy, nói tiếp: " Hôm nay bản cung đem cây trâm ngọc này tặng cho ngươi, sau này mỗi ngày ngươi hãy mang nó. Bản cung nhìn thấy nó rất hợp với ngươi, ngươi mang nó, càng làm lộ ra làn da trắng nõn của ngươi.Thực sự là đồ đẹp hợp với người."

Vẻ hoảng sợ trong mắt nàng ta càng lúc càng đậm, chỉ có điều sau một lát, lại chậm rãi biến mất. Trên mặt Thẩm tiệp dư thấp thoáng ý cười, nàng ta nhìn ta, bắt đầu có chút vui mừng, mở miệng nói: "Nương nương, thần thiếp tạ ơn nương nương! Khí phách của nương nương quả thật khiến thần thiếp ngưỡng mộ, nương nương có thể đối với thần thiếp như vậy, thần thiếp sau này nhất định dốc hết khả năng, phụ tá nương nương!"

Ban đầu, nàng ta cho rằng ta làm như vậy là muốn lôi kéo nàng ta.

Ta vốn chẳng ghét gì nàng ta, chỉ là hiện tại…

Ta ghét nhất bị đưa ra đầu gió thế này, cũng như những người gió chiều nào xoay theo chiều ấy.

Chẳng buồn nhìn lại, ta cười lạnh: “Bản cung sao dám chịu sự phụ tá của ngươi! Bản cung hôm nay chỉ đơn thuần mời Thẩm tiệp dư sang đây cùng bản cung dùng điểm tâm mà thôi, e là Thẩm tiệp dư đã nghĩ nhiều rồi.”

Nàng ta vừa rồi có thể dễ dàng nghiêng về phía ta như thế , khó tránh khỏi một ngày kia, nàng ta sẽ lại phản bội ta. Người như vậy, ta sao dám dùng?

Nghe vậy, vừa rồi thần sắc nàng ta còn mừng rỡ, trong nháy mắt trở nên xám xịt, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch.

A, bây giờ đã biết sợ rồi sao?

Nàng ta không nói, ta cũng biết. Nàng ta chỉ là một tiệp dư nhỏ nhoi, muốn ra tay với ta, phía sau nhất định phải có chỗ dựa vững chắc. Mà chỗ dựa vững chắc này, chắc chắn là Diêu thục nghi.

Nếu không khi ở Hi Ninh cung nàng ta đã chẳng một tiếng ‘Tỷ tỷ’, hai tiếng cũng ‘tỷ tỷ’ với Diêu thục nghi, với ta lại là một tiếng “Nương nương”, ta cũng đã kết luận quan hệ của các nàng không hề đơn giản.

Chờ Diêu thục nghi nhìn thấy cây trâm ngọc gắn trên đầu nàng ta, chắc chắn sẽ xa cách, thậm chí xem thường nàng ta. Bởi vì nàng ta cho rằng người kia đã là người của ta. Đáng tiếc, người như vậy, ta sẽ không thèm.

Cũng có thể, sẽ không giữ lại cho người khác.

Cho nên ta sẽ khiến cho nàng ta cô độc sống qua ngày.

Ta muốn xem số mệnh của Thẩm tiệp dư sẽ ra sao.

83. Q.1 - Chương 83: Tuyết Tan

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Ngày hôm sau, khi ta đang uống trà trong đình viện, thấy Phương Hàm trở về, đi tới bên trái ta, khẽ nói: “Nương nương, nghe nói Thẩm tiệp dư điên rồi.”

Tay sờ viền chén, ta cười lạnh một tiếng, điên nhanh vậy sao?

“Nương nương, nô tì rót thêm trà cho người nhé?” Văn Lương tưởng trà trong chén của ta đã lạnh, vội vàng đưa tay tiếp lấy chén trà trong tay ta.

Ta phất tay, đặt chén trà trên bàn đá, đứng lên nói: “Không cần, bản cung hơi mệt, trà này cũng không uống nữa, bỏ đi.”

“Vâng.” Văn Lương nhanh nhẹn dọn sạch mọi thứ trên bàn đá, cung kính lui xuống.

Ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện, tuyết trắng đã bay đầy trời. Khắp bầu trời những bông tuyết bạc bay lượn, dường như vùi lấp tất cả mọi màu sắc khác trong hoàng cung.

Bất giác đưa tay ra phía trước, bông tuyết lạc rơi vào trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đã tan, chỉ còn lưu lại một chút cảm giác lạnh giá. Cảm giác ấy lan từ lòng bàn tay tới tận đáy lòng.

Chẳng biết vì sao, ta bỗng nhiên lại nghĩ tới Dụ thái phi vẫn đang bị bệnh trong cung của bà. Trái tim khẽ nhói lên một cái, điên rồi sao? Ta không nên nhớ tới việc này nữa.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Cô cô, ngươi nói tuyết sẽ rơi tới khi nào?” Lẩm bẩm khẽ hỏi.

Tiếng Phương Hàm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến: “Nhìn cảnh tuyết hôm nay, e là tuyết còn rơi một thời gian dài nữa. Nô tì vào cung lâu vậy rồi mà cũng chưa từng thấy tuyết rơi lớn thế này bao giờ. Nương nương nếu thấy lạnh, nô tì đi lấy lò sưởi tới.”

Khẽ lắc đầu, rất lạnh, nhưng ta không cần lò sưởi.

Trận tuyết này, quả nhiên rơi rất lâu. Thời gian gián đoạn, sợ là cũng khoảng mười hay mười lăm ngày, ta dù chưa từng tính kỹ, nhưng nhẩm tính cũng cảm thấy rất lâu rồi.

Từ sau đêm hôm đó, Hạ Hầu Tử Khâm chưa từng ghé lại Cảnh Thái cung của ta lần nào nữa.

Nghe nói ở phương bắc tuyết rơi nghiêm trọng, khắp nơi tấu chương của quan viên dâng lên rất nhiều, mỗi ngày hắn đều phải ở lại Ngự thư phòng cho đến khuya. Không biết vì sao, ta bắt đầu lưu tâm tin tức của hắn.Ta thậm chí còn thấy có chút đau lòng khi hắn làm việc vất vả.

Tuyết rơi thật lâu, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt nơi hậu cung lại có thể yên bình một cách kỳ lạ.

Đã lâu ta không gặp Thiên Phi và Thiên Lục, đến Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu thỉnh thoảng gặp phải Thư quý tần và Diêu thục nghi, các nàng vẫn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn trò chuyện vui vẻ như trước.

Nhưng Thái hậu đối với ta, dường như trở nên thờ ơ lạnh nhạt hơn, không còn có cảm giác thân thiết như ngày xưa. Có khi lại tận lực xa lánh, nhìn ta với ánh mắt ngày càng khó chịu, thậm chí còn hơi tức giận.

Ta biết đều là vì Dụ thái phi.

Mặc kệ ta bù đắp thế nào, nhưng Diêu thục nghi cuối cùng đã thắng ván này.

Ngày qua ngày, lại hơn một tháng trôi qua, ta tính toán đã gần đến tháng mười hai rồi. Thời tiết cuối cùng đã có chuyển biến tốt đẹp, tuyết đọng các nơi cũng đã bắt đầu tan rã. Mặt trời lên, nhìn từ xa xa, tuyết phản chiếu ánh sáng ngũ sắc, trông rất đẹp mắt.

Khi ta và Phương Hàm đi tới cửa Cảnh Thái cung, xa xa nhìn thấy mấy cung nữ đang túm tụm lại với nhau, líu ríu nói chuyện gì đó. Khuôn mặt tất cả các nàng đều ửng hồng, cười ngượng ngùng.

Ta khẽ nhíu mày, Phương Hàm ở phía sau ta nói: ” Ngự lâm trong cung mở rộng quân số, nghe nói đã chuẩn bị rất lâu, có lẽ là đã tuyển quân nhiều ngày rồi.”

Ta gật đầu, không trách được các cung nữ này lại hưng phấn như vậy. Quả thật là nữ nhi nào mà chẳng tơ tưởng chuyện yêu đương? Nghĩ đến lại thấy trong lòng có chút bi thương, cung nữ không được phép nói chuyện yêu đương. Cho dù trong lòng có ngưỡng mộ, cũng chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn, gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt!

Ta sớm đã không còn là cung nữ, thế nhưng, phu quân của ta đang ở đâu?

Hạ Hầu Tử Khâm?

Nhưng, ta với hắn, tuy gần, nhưng cũng vô cùng xa cách.

Từ từ thu hồi tâm tư, để Phương Hàm đỡ tay bước lên loan kiệu.

Khi kiệu vừa hạ xuống, nghe Phương Hàm thấp giọng nói: “Nương nương muốn tuyên thái y, phái Tường Hòa, Tường Thụy đi tuyên là được, cần gì phải tự mình đến Thái y viện?”

Hai tay bất giác nắm chặt, ta không nhìn nàng, chỉ trầm giọng nói: “Khởi kiệu.” Nàng sẽ không biết, không phải ta muốn tuyên thái y cho ta, mà muốn tuyên cho Tô Mộ Hàn…

84. Q.1 - Chương 84: Ta Đố Kị

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Các thái y thấy ta, mặt lộ vẻ lo sợ. Bọn họ có lẽ còn nhớ rõ hai tháng trước ta tuyên một thái y đến Vĩnh Thọ cung khám và chữa bệnh cho Dụ thái phi, cuối cùng thái y đó bị Thái hậu cách chức xét xử.

Xem ra hôm nay, ta đến Thái y viện đều làm bọn họ nghe tin đã sợ mất mật.

Tôn thái y quỳ gối trước mắt ta, cúi đầu nói: "Nương nương thứ tội, không có sự cho phép của Hoàng thượng, thần không thể tự ý ra ngoài cung khám và chữa bệnh được."

Ta im lặng không nói, hóa ra là dùng Hạ Hầu Tử Khâm để làm cớ.

Từ thái y viện đi ra, ta không vào loan kiệu, do dự có nên đi tìm Hạ Hầu Tử Khâm hay không.

Phương Hàm nhìn ra được suy nghĩ trong lòng ta, ngần ngại nói: "Nương nương, có câu này nô tì không biết có nên nói hay không."

Ta liếc nhìn nàng một cái, ý bảo nàng cứ nói .

Nàng hạ giọng: "Nương nương, cây to đón gió*, nhất là còn đang ở giữa chốn hậu cung. Nếu là người không quan trọng, nương nương chỉ nên tôn kính chứ đừng gần gũi." Ngữ điệu của nàng nhàn nhạt, nhưng mỗi chữ mỗi câu nói ra đều vô cùng kiên định.

* / shù dà zhāo fēng/:cây càng to đón gió càng lớn. Ví dụ như là mục tiêu càng lớn càng gây được sự chú ý, cũng tương tự như người có tiền tài hoặc nổi tiếng thường bị người khác chú ý và gây phiền phức

Thông minh như nàng, đúng là biết ta và người đó có quan hệ vô cùng thân thiết. Sở dĩ ta muốn tuyên thái y, nhất định không phải vì người của Tang gia. Nếu đã không phải người nhà, tất nhiên có thể bị phân thành loại người không quan trọng.

Thế nhưng, với ta mà nói, Tô Mộ Hàn không phải là người không quan trọng.

Ta khẽ lắc đầu: "Bản cung biết cô cô lo lắng, bản cung có được hôm nay cũng là nhờ công tri ngộ của tiên sinh. Huống chi trước khi tiến cung bản cung từng hứa với tiên sinh, nếu sau này ổn thỏa nhất định sẽ mời thái y tốt nhất chữa bệnh cho người."

Phương Hàm sắc mặt không đổi, giọng nói vẫn như trước: "Nô tì cả gan, chẳng hay nương nương có biết tiên sinh nhiễm bệnh gì không?"

Bệnh gì…

Không biết, nàng nói như thế, ta dường như lại nhìn thấy tấm màn mỏng quen thuộc ngày ấy, thân ảnh gầy gò, bên tai vang lên tiếng ho khan kịch liệt của y.

Tay hơi nắm chặt, cố gắng giữ cho ngữ điệu có vẻ bình tĩnh: "Tiên sinh nói người hồi nhỏ bị sốt cao, ảnh hưởng đến phổi, cho nên ho mãi mà không khỏi được."

Phương Hàm cúi đầu: "Đã như vậy, nương nương nên biết, thứ bệnh ấy không có thuốc nào chữa được."

Ta vội vàng lắc đầu: "Thái y trong cung cũng không được sao? Y thuật của bọn họ inh như vậy, cũng không được sao?"

"Nương nương…" Phương Hàm bỗng nhiên đưa mắt nhìn ta, đôi mắt bình tĩnh của nàng bỗng bắt đầu nổi lên một tia lay động, nhỏ giọng nói, "Nương nương nếu đã quyết tâm như vậy, khi cầu xin Hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể thất lễ như thế này được."

Ta giật mình sợ hãi, trong lòng rung động, ta vừa rồi… rất thất lễ sao?

Đúng vậy, nếu như ở trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, ta ngàn vạn lần không được như vậy. Hắn là người trời sinh tính đa nghi, không chừng sẽ gây ra tai họa cho Tô Mộ Hàn.

Định thần lại, mỉm cười với Phương Hàm, thật tốt, nàng lúc nào cũng có thể bình tĩnh. Điểm này, ta còn chưa thể theo kịp nàng.

"Bây giờ nương nương muốn đi Thiên Dận cung sao?"

Ta suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu. Ta không biết khi gặp Hạ Hầu Tử Khâm, phải nói như thế nào.

Hai người cứ đi không mục đích, bất tri bất giác đã tới Lam Hồ. Đã không còn tuyết trắng bao trùm, nước trong hồ trở nên xanh biếc. Gió nhẹ nhàng thổi qua, khẽ cuộn lên những gợn sóng lăn tăn dập dờn. Trong hồ có cây cầu dài chín khúc cong cong uốn lượn, đình trung tâm giống như đôi cánh chim chao trên mặt nước, nhẹ nhàng như muốn được bay lên.

Khi trấn tĩnh lại, xa xa nhìn thấy một thái giám đứng ở phía trước. Ta tập trung nhìn vào, chính là Lưu Phúc! Tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ, hắn ở đây, vậy có thể Hạ Hầu Tử Khâm cũng ở đây chăng?

Nghĩ như vậy, nhịp bước dưới chân bất giác cũng nhanh hơn.

Tới gần, ta đang định lên tiếng. Bỗng nhiên phía sau hòn giả sơn truyền đến tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc của một nữ tử, sau đó một thân ảnh mảnh mai đột nhiên chạy đến.

"Thuần nhi, nàng ngày càng lớn mật." Hắn cười đuổi theo, không phát hiện bên cạnh có hơn một người.

Ta ngây dại.

Bởi vì câu nói "Thuần nhi" của hắn khiến ta đố kị. Hắn từ trước đến nay chỉ gọi ta là "Đàn phi", chưa bao giờ gọi tên của ta. Nhưng hắn lại gọi nàng là "Thuần nhi".

Thuần nhi, Thuần nhi, thật là dễ nghe.

Đây là lần đầu tiên, ta đố kị với Diêu thục nghi.

85. Q.1 - Chương 85: Thủ Đoạn Của Thiên Phi

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Lưu Phúc đứng một bên trong lúc lơ đãng trông thấy ta, vội vàng cúi thấp đầu quy củ nói: "Nô tài tham kiến Đàn phi nương nương!"

Hạ Hầu Tử Khâm dường như hơi chấn động, quay đầu, lông mày khẽ nhăn lại. Ta định thần, vội nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!" Phương Hàm ở phía sau ta cung kính thi lễ.

Hắn chỉ hơi giật mình, rồi tiếp tục nói: "Miễn lễ, Đàn phi sao lại tới đây?"

Diêu thục nghi hơi thu lại ý cười, tiến lên hành lễ với ta. Ta chỉ nói: "Thần thiếp rỗi rãi, nên đi đó đây một chút, không ngờ lại quấy nhiễu nhã hứng của Hoàng thượng và Diêu thục nghi."

Diêu thục nghi dựa vào hắn, hơi mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Nương nương nói như thế, thần thiếp không đảm đương nổi."

Trong lòng ghen ghét dữ dội, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì chỉ cười. Hắn khẽ nhẹ tay đem nàng ta đẩy ra, đi về phía ta. Chăm chú nhìn, một lát sau, khẽ hỏi: "Đàn phi có tâm sự gì?"

Ta ngẩn ra, kinh ngạc nhìn hắn. Khóe miệng của hắn khẽ cong lên, áp sát nói bên ta: "Trẫm thật tò mò, cho tới bây giờ chưa từng thấy ánh mắt này của nàng?"

Cái gì, ánh mắt gì cơ chứ?

"Nàng đang lo lắng điều gì? Hay lo lắng cho ai?" Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ta, hắn vừa nói vừa cười hỏi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới đêm đó hắn nói với ta, hắn nói đừng bao giờ nghĩ đến chuyện lừa gạt hắn.

Đã như vậy, ta liều đánh cuộc một ván. Dù sao chuyện của Tô Mộ Hàn, sớm muộn ta cũng phải nói với hắn. Xem ra nên thuận theo tự nhiên, nếu hắn đã hỏi, chi bằng ta cứ nói thẳng.

"Hoàng thượng, thực ra…"

Ta vừa mở miệng, đột nhiên nghe thấy phía không xa phía bên phải truyền đến tiếng kêu sợ hãi của cung nữ: "Tiểu chủ! Tiểu chủ người làm sao vậy? Tiểu chủ!"

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, thấy một cung nữ đang khom lưng đỡ lấy một nữ tử, tiếp theo nàng lại bảo: "Người đâu! Người đâu!Có ai không?"

Ta nhìn thoáng qua Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ thấy hắn liếc nhìn Lưu Phúc một cái, Lưu Phúc vội vàng chạy đến. Sự không hài lòng hiện rõ trên mặt của Diêu thục nghi vốn vẫn lặng lẽ đứng ở phía sau chúng ta.

Không bao lâu sau, nghe tiếng Lưu Phúc truyền đến: "Hoàng thượng, là Phi tiểu viện ở Huyễn Nhiên các!"

Ta chỉ cảm thấy trong đầu "ong" một tiếng, Thiên Phi.

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm khẽ biến, vừa đi nhanh qua vừa kêu: "Tuyên thái y!"

Ta cắn răng nhìn, trong lòng nổi giận, Thiên phi à Thiên phi, ta quả nhiên đã xem thường nàng ta. Không nghĩ tới nàng ta là người đầu óc đơn giản như vậy, nhưng cũng có thể nghĩ ra biện pháp thu hút ánh mắt hắn? Hoàng cung lớn như vậy, hết lần này tới lần khác ở trước mặt hắn té xỉu, không phải là quá khéo sao?

Bên tai truyền đến tiếng Diêu thục nghi: "Nương nương, không bằng chúng ta cũng qua đó nhìn một chút." Nàng ta nói, rồi bước lên trước. Ta phẫn nộ nhìn, trong lòng cười nhạt, trong cung này, thật đúng là vĩnh viễn không thái bình được!

Huyễn Nhiên các.

Các thái y vội vã tiến vào khám bệnh cho Thiên phi. Ta đứng ở trong sảnh, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nếu Thiên Phi giả bệnh, làm sao thoát khỏi con mắt của thái y?

Trong chốc lát, nhìn thấy Thiên Lục hoang mang khẩn trương chạy vào, nhìn thấy ta, trên khuôn mặt xinh đẹp rõ ràng có một chút xấu hổ. Hành lễ với ta và Diêu thục nghi, sau đó vội vàng kéo cung nữ của Huyễn Nhiên các hỏi: "Tiểu chủ các ngươi làm sao vậy?"

Cung nữ lại càng hoảng sợ, vội nói: "Thái y đang ở bên trong thăm bệnh cho tiểu chủ."

"Đang êm đẹp, làm sao lại đột nhiên té xỉu?" Trên mặt Thiên Lục vẫn hoảng sợ như trước, liên tục lôi kéo cung nữ để hỏi.

Ta lạnh lùng nhìn, thực sự là tỷ muội tình thâm, còn nói ta cũng là tỷ muội của nàng, nhưng chưa từng thấy nàng đối xử với ta như vậy.

Một lúc lâu sau, mới thấy thái y từ bên trong đi ra, trên mặt tràn đầy ý cười. Sau đó, một cung nữ mừng rỡ chạy đến, hào hứng nói: "Thật tốt quá! Hóa ra là tiểu chủ mang long thai!"

Ta vội vàng quay đầu, mở tròn hai mắt nhìn nàng.

Nàng nói cái gì?

Mang long thai?

Diêu thục nghi hiển nhiên cũng giật mình không kém, vốn dĩ đang ngồi nhàn hạ, vội vã đứng lên, sắc mặt trở nên rất khó coi. Chiếc khăn trong tay siết lại càng chặt, rõ ràng đang nổi giận.

86. Q.1 - Chương 86: Mới Đó Đã Muốn Sai Bảo Ta (i)

Edit : moon_flower

Beta : heybaby

Trên mặt Thiên Lục hiện rõ sự vui vẻ, cầm lấy tay cung nữ vội hỏi : "Thật sao? Ngươi nói thật chứ? Tỷ tỷ của ta… Tỷ tỷ của ta thật sự mang long thai?"

Cung nữ gật đầu liên tục, cười nói: "Đương nhiên là thật, thái y mới khám xong ạ!"

Ta chỉ cảm thấy ngực bị nghẹn lại, không thể nào thở nỗi, cả người loạng choạng chừng như sắp ngã. Phương Hàm nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương đứng cho vững!"

Ta đẩy tay nàng ra, lúc quay người lại, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Diêu thục nghi đang nhìn thẳng vào ta, rồi bỗng nhiên lộ ra nụ cười thích thú. Lòng hơi chùng xuống, phải rồi, sao ta không được bình tĩnh như nàng ta chứ?

Nàng thấy ta quay đầu, khẽ cười nói: "Có cần truyền thái y khám cho nương nương không?"

"Không cần." Ta nghiến răng nói.

Ngược lại nàng ta cũng không châm chọc thêm, chỉ nói: "Vậy không bằng nương nương cùng thần thiếp vào thăm Phi tiểu viện, à không, e rằng nàng sẽ rất nhanh không còn là tiểu viện nữa!" Nàng ta nói xong, đi qua ta. Trên mặt nàng ta, sớm đã thu lại vẻ kinh ngạc, thay bằng nụ cười bình thường.

Thiên Lục liếc nhìn ta, vội chạy theo.

Ta chần chờ, cuối cùng, cất bước tiến lên.

Cung nữ cẩn thận kéo rèm che, nghiêng người dẫn chúng ta vào, lại ngay ngắn đứng sang bên cạnh, yên lặng đến mức không nghe thấy tiếng hít thở.

Thân ảnh khoác áo màu vàng sáng chói ngồi bên giường Thiên Phi, ngay cả khi chúng ta tiến vào, hắn cũng chưa từng ngoảnh lại. Hắn kéo tay nàng ta, mỉm cười nói: "Phi nhi có cốt nhục của trẫm, sau này không được bất cẩn như vậy nữa, không quý trọng thân thể của mình như thế thì làm sao khỏe được?"

Thiên Phi ngượng đỏ mặt, trong mắt khó nén nỗi sự hưng phấn. Một tay nàng ta tự nhiên đặt trên bụng, hai gò má đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng, sau này thần thiếp nhất định chú ý."

Ta gần như giận đến muốn ngất xỉu, Thiên Phi đầu óc đơn giản, lại có vận may tốt như thế.

Diêu thục nghi bên cạnh tiến lên cười nói: "Bây giờ tốt quá, muội muội mang long thai, Hoàng thượng càng yêu thương muội, thật chỉ muốn ở bên cạnh muội thôi!"

Lúc này Thiên Phi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt từ người Diêu thục nghi chậm rãi chuyển sang ta, thoáng sửng sốt, tiếp đó lộ ra vẻ đắc ý. Nàng cúi đầu nhìn bụng mình, rồi cười nói: "Hai vị nương nương đích thân đến thăm thần thiếp, thần thiếp thật áy náy."

87. Q.1 - Chương 87: Mới Đó Đã Muốn Sai Bảo Ta (ii)

Edit : Moon_flower

Beta : heybaby

Ta tiến lên phía trước, mở miệng nói: "Phi tiểu viện mang long thai, chuyện vui lớn như vậy, chúng ta tất nhiên phải đến chúc mừng tiểu viện rồi!"

Đáy mắt nàng chỉ có sự khinh thường, nhưng lại cười nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nũng nịu nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đột nhiên thấy đói bụng, người dùng chút điểm tâm với thần thiếp được không?"

"Được." Hắn đáp nhanh, giọng điệu cưng chiều, tiếp đó quay đầu kêu, "Lưu Phúc…"

"A, Hoàng thượng." Thiên Phi ngắt lời hắn, đột nhiên lộ vẻ lúng túng, chần chờ một lát mới nói, "Thần thiếp có một thỉnh cầu quá đáng…" Vừa nói, ánh mắt lại nhìn về phía ta.

Bàn tay giấu trong tay áo rộng hơi nắm chặt, ta nghĩ, ta đại khái biết được nàng muốn nói gì.

"Yêu cầu gì?" Hạ Hầu Tử Khâm hỏi.

Nụ cười trên khóe miệng Thiên Phi ngập tràn vẻ đắc ý, nói: "Ngày xưa khi Đàn phi nương nương ở Huyễn Nhiên các, thần thiếp thích ăn nhất là điểm tâm nương nương làm, nhưng bây giờ thân phận nương nương không còn như trước, thần thiếp không có phúc được ăn nữa…" Nàng ta cố ý không nói hết, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nàng ta vội vàng muốn làm ta khó xử, cố ý phô bày thân phận cung nữ trước kia của ta, còn bịa ra điểm tâm gì đó. Có trời mới biết, ta nào có biết làm điểm tâm? Chẳng qua muốn người có địa vị cao hơn là ta uốn mình xuống mà hầu hạ nàng ta, mang long thai, nàng ta nghĩ mẹ sang nhờ con, sau đó, từng chút một chỉnh đốn ta.

Hạ Hầu Tử Khâm cũng nhìn về phía ta, lạnh nhạt nói, "Đàn phi nàng xem…"

Hắn cũng không nói thẳng ra, ra vẻ rộng rãi muốn ta tự lựa chọn, thực ra, ta được lựa chọn sao? Cười khổ trong lòng, ta thẳng người nói: "Phi tiểu viện đã muốn ăn, thần thiếp đương nhiên sẵn lòng làm. Có điều, ngày trước tay nghề của thần thiếp không giỏi, may mà Lục mỹ nhân không tránh cứ, đã hết lòng chỉ bảo thần thiếp. Bây giờ thần thiếp lâu ngày không làm, e rằng không quen tay, chẳng hay có thể mời Lục mỹ nhân cùng làm không?"

Nghe vậy, mặt Thiên Phi biến sắc.

Ta cười, ngươi có thể bịa chuyện, sao ta lại không?

Không ngờ Thiên Lục thong thả đáp: "Hoàng thượng, thần thiếp bằng lòng."

Hạ Hầu Tử Khâm lại không nhìn Thiên Lục, chỉ nhìn ta. Trong đôi mắt màu đen thấp thoáng phát ra chút ánh sáng chói mắt, một lúc sau, khẽ cười nói: "Trẫm cũng chưa được nếm điểm tâm nàng làm, trẫm rất chờ mong."

Ta hơi giật mình, vì sao ta cảm thấy chờ mong trong lời hắn, có thâm ý khác?

Hơi lắc đầu, cùng Thiên Lục lui ra ngoài.

88. Q.1 - Chương 88: Đối Với Nàng, Ta Vô Cùng Căm Hận (i)

Edit : Moon_flower

Beta : heybaby

Ngự thiện phòng.

Thiên Lục chuyện gì cũng tranh trước ta, cuối cùng, ta không động tay vào việc gì, chỉ nhìn nàng ta làm. Thế nhưng nàng ta không một lời oán thán, làm rất nghiêm túc.

Tuy đang là mùa đông nhưng nhiệt độ trong Ngự thiện phòng rất cao. Trán chảy mồ hôi lấm tấm, nàng ta chỉ nhẹ giơ ống tay áo lên lau đi, rồi lại tiếp tục làm việc.

Thiên Lục bưng điểm tâm chín bốc hơi nghi ngút đi ra, ta định giơ tay đón, nàng cuống quít nghiêng người, cúi đầu nói: "Cứ để cho thần thiếp làm đi ạ, tránh cho nương nương bị dơ y phục. Lát nữa khi trở về, thần thiếp sẽ nói đều là nương nương làm, thần thiếp chỉ trợ giúp mà thôi."

Nói hay lắm, mọi việc đều do nàng làm, công lao lại để ta hưởng.

Nhưng ta không động lòng, cũng không cảm kích.

Cười khẩy một tiếng nói: "Ngươi sợ bản cung đến thế sao? Sợ bản cung hạ độc trong điểm tâm?" Nếu không, vì sao từ đầu đến cuối, không cho ta động vào lấy một chút?

Sau đó lại cảm thấy buồn cười, Thiên Lục ngốc quá, không ngờ còn thực sự ngây thơ? Hôm nay Thiên Phi cố ý làm ta khó xử, trước mặt Hoàng thượng đòi ta làm điểm tâm, ta làm sao dám động thủ? Ta phải kéo nàng theo, ấy là sợ Thiên Phi lấy chuyện ta làm điểm tâm mà gây sự. Cho nên không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, kéo Thiên Lục theo. Các nàng tỷ muội tình thâm, chắc không phải ngay cả Thiên Lục mà nàng ta cũng hại chứ?

Bây giờ nàng ta mang long thai, nàng ta sợ ta, ta còn sợ nàng ta hơn!

Nghe vậy, Thiên Lục giật mình. Một lúc lâu sau, mới ngượng ngùng cười nói: "Nương nương nghĩ đi đâu thế, người cũng là con gái nhà họ Tang, sao có thể làm chuyện như thế." Nàng ta vừa nói, vừa cẩn thận đem điểm tâm cất vào trong hộp đựng.

Trong lòng đột nhiên nổi giận, ta giơ tay hất đổ hộp điểm tâm. Điểm tâm mới làm xong, "rầm" một tiếng, rơi hết xuống đất. Nàng ta hoảng sợ, kinh hãi lùi lại nửa bước.

Không hiểu sao, ta ghét bộ mặt ấy của nàng ta. Một dạng nhân từ nhân nghĩa, dường như tấm lòng hiền hậu vô cùng. Nhưng lại cố ý hoặc vô tình nhắc nhở thân phận của ta. Giống như các nàng, đều là con gái của nhà họ Tang.

Ta hận.

Có lẽ, là một kiểu ghen tị.

"Nương nương!" Nàng kinh ngạc nhìn ta.

Thực sự thì mình cũng rất muốn post nhanh, vì đã bắt đầu thấy các bạn beta giao hàng của cuốn 2.

Nhưng quả thật nhanh hay chậm còn tùy thuộc vào bảo edit beta của HSN, nếu bản edit beta ấy hành văn câu cú tốt, không có nhiều câu hay từ khó hiểu hoặc không chắc chắn khiến mình phải dò lại, không có điển tích hay từ ngữ cần chú thích mà các bạn edit beta bỏ sót, thì mình sẽ làm rất nhanh. Nên các bạn cũng thông cảm. Tuy nói mình chỉ chỉnh lại lần cuối, nhưng vẫn có những cái mình bắt buộc phải làm.

89. Q.1 - Chương 89: Đối Với Nàng, Ta Vô Cùng Căm Hận (ii)

Edit : Moon_flower

Beta : heybaby

Ta lạnh lùng nói: "Sao, muốn đi tố cáo à? Bản cung cố ý hất đổ đấy!"

Nàng ta ngây ngẩn cả người, một lúc sau, một lần nữa để hộp đựng lên bàn, quay người nói: "Chẳng qua là sơ ý đánh đổ hộp điểm tâm thôi, không sao, thần thiếp làm lại là được."

"Tang Thiên Lục!" Ta nhịn không được gào lên, tức đến mức run rẩy cả người. Nàng ta ra vẻ nhân từ, ra vẻ độ lượng, ta lại…

Nàng ta không nhìn ta, cũng không để ý tới sự phẫn nộ của ta, chỉ lạnh nhạt nói: "Nương nương đợi thêm lát nữa, thần thiếp làm lại phần khác, xong ngay đây."

Hai tay nắm chặt lại, vì sao, nàng ta có thể không gợn sóng cũng không hề sợ hãi!

Đến tận lúc ra khỏi Ngự thiện phòng, ta không nói với nàng ta một câu nào nữa. Không hiểu sao, ta đột nhiên kích động, muốn tiến lên cho nàng ta vài cái bạt tai. Nàng ta đối xử với Thiên Phi như thế, thật sự đáng sao?

Nay Thiên Phi mang long thai, mà nàng ta, vẫn chưa được sủng ái. Lẽ nào nàng ta thật sự, không ghen tị chút nào sao?

Chẳng lẽ, như thế mới là tỷ muội?

Lắc mạnh đầu, rốt cuộc ta nghĩ vớ vẩn gì thế?

Trở về Huyễn Nhiên các, từ xa nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Phương Hàm, không hiểu sao, trong lòng bỗng chốc không còn rối loạn nữa.

Đi vào, mới biết Thái hậu cũng đến. Trên mặt bà tràn ngập niềm vui, Hạ Hầu Tử Khâm chưa có con nối dõi, tin Thiên Phi có thai được cho là tin vô cùng tốt lành. Chẳng trách Thái hậu đến nhanh thế.

"Thái hậu vạn phúc!"

Ta và Thiên Lục cùng cúi người hành lễ với bà.

Thái hậu không nhìn chúng ta, chỉ nhẹ gật đầu, quay về phía Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Sau này Phi tiểu viện cần phải dưỡng thai cho tốt, Huyễn Nhiên các này nhỏ quá, vả lại cảnh trí cũng không đẹp, Hoàng thượng tính sao?"

Hắn cười gật đầu: "Mẫu hậu nói phải, vừa rồi trẫm cũng đang nghĩ về việc này. Trẫm muốn tiến phong Phi nhi thành thuận nghi, còn về nơi ở, không bằng tùy ý mẫu hậu chọn đi."

Từ tiểu viện ngũ phẩm tiến phong lên thuận nghi tứ phẩm, như thế đã là vượt cấp, trên mặt Thiên Phi nhuốm nụ cười rạng rỡ, đang định tạ ơn, chợt nghe Thái hậu nói: "Thực ra ai gia thấy Hoàng thượng nên sắc phong nàng làm phi, Hoàng thượng lên ngôi ba năm chưa có con nối dõi, nay có đại hỉ lớn như vậy, phong phi cũng không quá đáng!"

90. Q.1 - Chương 90: Mẹ Sang Nhờ Con

Edit : Moon_flower

Beta : heybaby

Ta cúi đầu cắn môi, vì sao ta cứ cảm thấy lời này của Thái hậu, là cố ý nói cho ta nghe?

Bà muốn Hoàng thượng phong Thiên Phi làm phi, lấy đó áp chế ta.

Ta không hề biết, thì ra đối với Dụ thái phi, bà chán ghét đến vậy. Mà ta đi nhầm một bước, đã thua cả ván cờ.

"Thái hậu suy nghĩ thật chu đáo." Diêu thục nghi cười tiến lại, thân thiết kéo tay Thái hậu, mắt phượng lướt qua mặt ta, nói tiếp,"Nay muội muội mang long thai, địa vị tôn quý không như trước kia, Thái hậu muốn Hoàng thượng phong phi, về sau thành chủ một cung, cũng rất có lợi cho việc dưỡng thai của muội muội."

Nghe vậy, Thái hậu rốt cuộc nở nụ cười vui mừng thanh thản.

Diêu thục nghi cũng cười rạng rỡ, nhưng ta biết, trong lòng nàng ta nhất định cũng vô cùng căm hận. Thật bản lĩnh làm sao, biết tìm chỗ tốt mà nhảy vào.

Hạ Hầu Tử Khâm cười nhạt, kéo tay Thiên Phi nói: "Không ngờ mẫu hậu suy nghĩ chu đáo hơn trẫm."

Ngụ ý là, hắn đồng ý.

Không hiểu sao, khi ta nghe hắn nói những lời này, ngực hơi nhói lên. Giống như bị người ta cướp mất đồ vật vốn ở trong tay ta, cổ họng nghẹn lại rất khó chịu.

Thái hậu hả dạ cười: "Ai gia thấy, nhân tiện ban cho chữ "Vinh", cấp Khánh Vinh cung cho Vinh phi ở."

"Vậy việc này do mẫu hậu làm chủ đi." Giọng nói thản nhiên, nhưng ý cười dào dạt trên mặt tỏ rõ trong lòng hắn đang vui sướng.

Thiên Phi vừa mừng vừa lo mở to hai mắt, ngây người trong chốc lát, mới định đứng lên tạ ơn. Hắn lại dịu dàng ngăn nàng lại, cười nói: "Phi nhi cứ nằm xuống, thân thể quan trọng hơn."

"Hoàng thượng…" Nàng ta thấp giọng nói, không giấu nổi ngượng ngùng lẫn vui sướng. Tay nàng ta, chậm rãi vuốt ve phần bụng còn bằng phẳng, cười thành tiếng.

Thái hậu trầm giọng ho một tiếng nói: "Vinh phi nghỉ ngơi cho khỏe, chờ Khánh Vinh cung dọn dẹp xong rồi chuyển qua. Ai gia về đây, các ngươi không có việc gì thì về đi, cho Vinh phi yên tĩnh nghỉ ngơi."

"Vâng, Thái hậu." Chúng ta vội đáp.

Lui ra ngoài, thấy Thái hậu đẩy Diêu thục nghi ra, nhẹ giọng gọi: "Đàn phi."

Ta kinh hãi, vội bước lên: "Có thần thiếp."

Bà không nhìn ta, chỉ nói: "Cùng ai gia đi dạo một lát"

"Vâng." Ta tiến đến, cẩn thận đỡ lấy bà.

Diêu thục nghi lui lại bên cạnh, đột nhiên nhìn ta, khóe mắt hơi nhướng lên, ý cười mơ hồ xen lẫn sự mỉa mai.

Bước chầm chậm cùng Thái hậu, các cung nhân đi theo xa xa phía sau. Ta không dám quay đầu nhìn Phương Hàm, ta chỉ có thể nhớ kỹ lời nàng từng nói, ta phải dựa vào chính bản thân mình, để sống sót.

Thái hậu không nói lời nào, ta chỉ có thể đỡ bà, đi theo bên cạnh bà.

Hôm nay trời quang đãng, ánh sáng chiếu trên người thêm phần ấm áp. Bóng nắng in trên mặt đất, chậm rãi lướt qua khóm hoa bên cạnh, nghiêng ngiêng vắt ngang trước mặt chúng ta. Gió thổi lên, càng thấy lạnh, ta nhịn không được rụt người lại.

Thái hậu bỗng mở miệng: "Thực ra ai gia vẫn rất thích ngươi."

Ta kinh ngạc ngước mắt nhìn bà, chợt phát hiện không hợp quy củ, vội vàng cúi xuống. Bà vỗ nhẹ mu bàn tay ta, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng là bậc cửu ngũ chí tôn, khó tránh tam cung lục viện. Về sau, còn phải lập hậu, nhập chủ Phượng Nghi cung…"

"Thái hậu, thần thiếp hiểu." Ta cúi đầu.

Bà chẳng qua nói cho ta biết, ta chỉ là một trong ba ngàn mỹ nữ của hắn, không có tư cách ghen tị.

Mẹ sang nhờ con, chỉ biết trách bụng của ta kém cỏi.

A, sợ rằng Thái hậu nghĩ như vậy?

91. Q.1 - Chương 91: Thần Thiếp Biết Sai Rồi

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Không biết vì sao, khi nhớ tới lúc ấy, lòng ta đột nhiên đau nhói. Cảm giác này cứ kéo dài không dứt, cứ mãi âm ỉ, khiến cho trái tim ta đập nhanh hơn. Cố gắng hít thở.

Thật sự là kỳ cục, không phải ta vẫn luôn sợ hắn muốn ta sao? Bây giờ, sao mọi việc lại khác biệt thế này.

Lại đi thêm một đoạn đường, bỗng nhiên ta nghe Thái hậu nói: "Dụ thái phi có khỏe không?"

Ta hốt hoảng, đang yên lành, tại sao lại hỏi đến Dụ thái phi? Ta đương nhiên là không dám hỏi, đành phải nói: "Thái y đã kê thuốc, chỉ cần nghỉ ngơi, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn."

"A." Thái hậu khẽ cười, mở miệng: "Việc đó, thật sự phải cám ơn Đàn phi!"

Trong lòng ta run bần bật, ta buông lỏng tay bà ra, bỗng nhiên quỳ xuống: "Thần thiếp biết sai rồi."

Miệng bà ta thì nói yêu mến ta, nhưng rốt cuộc không biết trong lòng bà ta đang suy tính điều gì. Bà ta muốn ta đi dạo cùng bà ta một lúc, vòng vo một hồi, đơn giản là vì muốn ta hiểu rõ quan hệ giữa bà ta và Dụ thái phi.

Đúng như ta đã đoán, như nước với lửa.

Tranh giành tình cảm chốn hậu cung, từ trước đến nay vẫn luôn như thế. Người có quyền, luôn ở trên.

Sự tranh đấu giữa bà ta và Dụ thái phi, không thể nghi ngờ gì nữa mà chắc chắn rằng bà ta đã thắng. Bà ta chiếm được vị trí Thái hậu, chiếm được Hoàng thượng. Chỉ là ta nghĩ không ra, tại sao bà ta không hạ thủ diệt trừ Dụ thái phi, tại sao vẫn để Dụ thái phi ở trong cung? Tuy nói là không quan tâm, nhưng cuối cùng vẫn giữ lại mạng sống cho Dụ thái phi.

Thái hậu lạnh lùng nhìn ta, nụ cười hiền lành trên gương mặt của bà ta dần dần biến mất, lạnh lùng nói: "Đàn phi sai ở chỗ nào?"

"Thái hậu, thần thiếp…." Ta cắn môi, ta không sợ nhận sai, chỉ sợ, Thái hậu biết rõ ta nói gì, nhưng lại giả vờ không biết. Cũng giống như bây giờ, khiến ta bối rối. Cúi đầu, thế nhưng trong lúc nhất thời ta không biết nên nói gì cho tốt.

"Đứng lên đi." Bà ta vừa nói xong, liền đi về phía trước.

Ta sợ run lên, vội vàng đứng lên, đuổi theo bà ta. Ta suy nghĩ một lát, mới mở miệng: "Thái hậu mới chính là mẫu thân duy nhất của Hoàng thượng, điểm này, thần thiếp hiểu rất rõ." Một câu này đã đánh tan sự ghen tỵ trong lòng của bà ta. Bà ta đố kị Hoàng thượng không phải đứa con do chính bà ta sinh ra.

Bả vai của Thái hậu khẽ run lên, nhưng bà ta không hề dừng bước chân lại, trong giọng nói có vài phần không vui: "Ngươi biết là được rồi, không cần theo ta nữa, Đàn phi về cung đi."

"Thần thiếp cung tiễn Thái hậu."

Ta nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhịn không được mà lui lại nửa bước. Phương Hàm nhanh chóng chạy tới đỡ ta, vội kêu lên: "Nương nương!"

Ta lắc đầu, ánh mắt ta nhìn theo bóng lưng của Thái hậu đã đi xa thật lâu, than nhẹ một tiếng: "Cô cô, trong cung này, ngươi cho rằng ngươi đã đủ thông minh, nhưng lại không biết rằng, so với ngươi, có người còn thông minh hơn." Chẳng qua, chỉ là một sự việc nhỏ, nhưng lại khiến trong lòng Thái hậu sinh ra một khoảng cách lớn với ta.

Giải thích một câu rất đơn giản, nhưng e là thành kiến của Thái hậu đối với ta, vĩnh viễn sẽ không thể tiêu tan.

Diêu thục nghi.

Hai tay ta nắm lại, nàng có một điểm mạnh hơn so với ta, đó chính là nắm bắt được nội tâm của Thái hậu.

"Nương nương, trời rất lạnh, chúng ta hồi cung đi." Phương Hàm nói nhỏ ở bên tai ta.

Ta gật đầu, đỡ lấy tay nàng, xoay người.

Đi được vài bước, thấy bốn bề vắng lặng, ở đây lại rất trống trải, nếu nói nhỏ, chắc cũng không bị người khác nghe thấy đâu. Ta liền mở miệng hỏi nàng: "Cô cô có biết, chuyện của Dụ thái phi và Hoàng thượng không?"

Gương mặt Phương Hàm biến sắc, cảnh giác nhìn lướt qua bốn phía, nói bằng chất giọng cực nhỏ: "Nương nương, người không nên nhắc đến chuyện này."

Ta biết là không nên, chỉ là việc đã đến nước này, không bằng ta nên tìm hiểu rõ mọi chuyện.

“Hiện nay không có ai, ngươi cứ nói đi, bản cung cũng chỉ muốn biết một chút thôi.” Ta cố gắng bình tĩnh nói.

92. Q.1 - Chương 92: Ta Đã Hiểu Thái Hậu

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Nàng do dự một lát, cuối cùng cũng mở miệng: “Nô tì không phải là cung nữ đến từ phủ Thái tử, nên cụ thể cũng không rõ cho lắm. Nghe nói khi còn trẻ Dụ thái phi rất được lão Vương gia sủng ái, sau đó lại sinh ra Hoàng thượng. Nhưng về sau suốt ngày Dụ thái phi luôn cùng lão Vương gia phong hoa tuyết nguyệt, chẳng hề quan tâm đến Hoàng thượng. Khi đó Dụ thái phi xinh đẹp như hoa, tràn trề sức sống, dường như rất ghét bỏ Hoàng thượng vì… vì….” Nàng cúi xuống, giọng nói lại nhỏ thêm một chút nữa: “Ghét bỏ Hoàng thượng cản trở bà và Vương gia…”

Phương Hàm nói quanh co, dường như cũng có chút gì đó khó mở miệng. Cho dù ta chưa từng trải đời, nhưng cũng biết nàng khó nói ra là vì nguyên nhân gì. Hai gò má của ta không khỏi nóng lên. Ta không nghĩ đến khi còn trẻ Dụ thái phi lại có thể lỗ mãng như thế!

“Vậy… Sau đó thì sao?” Mặc dù ta khinh thường hành động của Dụ thái phi, nhưng ta lại rất muốn biết về sau đã xảy ra chuyện gì.

Phương Hàm nhìn thoáng qua ta một cái, lại nói: “Sau đó, Dụ thái phi dứt khoát nói là muốn tặng Hoàng thượng cho phi tần khác trong phủ làm con thừa tự. Lúc đó Thái hậu là Vương phi, khi nghe được việc này bà rất hài lòng, chỉ vì đã hơn mười năm, nhưng bà vẫn không có con. Thế là, Hoàng thượng trở thành con thừa tự của Thái hậu. Nô tì chỉ biết nhiêu đó thôi.”

Khó trách, Hạ Hầu Tử Khâm lại hận bà ta như vậy.

Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ hận.

Mẹ ruột của mình, lại có thể đối xử với mình như vậy…

Đối với bà ta, hắn chẳng quan tâm, nhưng cuối cùng bà ta vẫn là mẹ ruột của hắn. Hắn sẽ không tuyệt tình như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong lòng ta như có một dòng nước nóng chảy qua, mềm mại, động lòng người.

Hắn không phải là người tuyệt tình.

Ta nhớ tới ngày ấy ở Vĩnh Thọ cung, thời điểm thấy được tình cảnh Dụ thái phi, trong miệng bà ta vẫn không ngừng nhắc tới Hoàng thượng. A, bởi vì bây giờ lão Vương gia đã mất, Hoàng thượng đăng cơ, cho nên bà ta mới như vậy sao? Nếu vậy thì cũng không thể trách vì sao Thái hậu lại để ý đến thế. Chỉ là bà ta sợ, sợ đứa con chính bà ta nuôi lớn, sẽ tiếp nhận mẹ ruột của mình, rồi xa lánh bà ta?

Ta đã hiểu rõ Thái hậu, vô cùng hiểu bà ấy.

Trở về Cảnh Thái cung, Vãn Lương và Triêu Thần vội vàng ra nghênh đón ta, một người tiếp nhận áo choàng của ta, một người với vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Cô cô, nghe nói Phi tiểu viện ở Huyễn Nhiên các, à không, bây giờ là Vinh phi nương nương, nàng ta…”

“Triêu Thần.” Phương Hàm không chờ nàng nói hết lời mà cắt ngang: “Điều không nên nói thì đừng nói.”

“Vâng ạ.” Vẻ mặt của Triêu Thần khẽ biến sắc, chậm rãi cúi đầu.

Tường Hòa và Tường Thụy cũng đi tới, vừa vặn nghe được Phương Hàm đang khiển trách Triêu Thần, nghĩ là đã xảy ra việc gì, vội vàng kính cẩn lễ phép đứng nép qua một bên, không nói lời nào.

Thế nhưng ta lại mỉm cười, mở miệng nói: “Cô cô không cần như vậy, đó vốn là sự thật, có gì mà phải che giấu.”

“Nương nương!” Triêu Thần hoảng sợ nói: “Nô tì không phải có ý muốn chọc giận nương nương, chỉ là nô tì… Chỉ là….” Nàng nói quanh co, vẻ mặt khẩn trương.

Ta lắc đầu nói: “Không cần giải thích, bản cung biết các ngươi đều quan tâm bản cung, bản cung không sao cả.”

Biểu cảm trên gương mặt khi ta nói câu “không sao cả”, sao lại có chút xót xa.

“Nương nương.” Phương Hàm đau lòng nhìn ta, nói: “Về sau, chắc Vinh phi sẽ thường xuyên đến tìm nương nương để gây phiền phức, chẳng qua hôm nay chỉ mới bắt đầu, đã có thể làm đến những chuyện như vậy!”

Vãn Lương kinh hãi, thốt lên: “Vinh phi đã làm gì nương nương?”

Ta nghiêng người ngồi xuống, Triêu Thần vội tiến lên châm trà, ta uống một hớp, chậm rãi nói: “Nàng ta muốn làm ồn, cứ để cho nàng ta làm.”

Người Thiên Phi hận nhất chính là ta, bây giờ nàng ta đã ngồi ở vị trí ngang hàng với ta, cuộc sống về sau, nhất định sẽ không hề nhàm chán. Nhưng ta biết, người trước tiên nàng ta muốn đối phó, cũng không phải là ta.

Đầu một ngón tay của ta chạm đến chiếc túi gấm ở để trong tay áo, thản nhiên cười nói: “Bản cung chỉ sợ, nàng ta không làm ầm ĩ.”

93. Q.1 - Chương 93: Người Vẫn Chỉ Là Một Cô Bé

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Thiên Phi đang từ vị trí tiểu viện ngũ phẩm bỗng chốc nhảy vọt lên thành nhị phẩm phu nhân, so với ngày trước, ta từ một cung nữ nho nhỏ nhảy vọt lên thành người đứng đầu một cung còn khiến người ta khiếp sợ hơn. Bởi vì, nàng còn đang mang long thai.

Trong lúc nhất thời, ngẫm lại lời mọi đồn đại từ bốn phía, đều là những lời đố kị.

Ta nghĩ, ta cũng ghen tỵ. Ta thừa nhận mình không phải là thánh nhân, ta ghen tỵ, ngay cả câu hắn gọi nàng ta là “Phi nhi” ta cũng ghen tỵ. Ta tự cười châm biếm, ngày xưa, nàng ta không được ân sủng, chính vì thế ta cũng không để mắt đến nàng ta.

Trong cung bắt đầu dần nóng lên, Thái hậu nói muốn ban Khánh Vinh cung cho Thiên Phi ở, rất nhiều cung nhân tranh giành đến đó quét dọn. Bọn họ, đang tranh nhau nịnh bợ nàng ta.

Ai bảo nàng ta đang mang thai đứa con của Hạ Hầu Tử Khâm.

Nếu đứa bé là nam, đó chính là trưởng tôn của Hoàng thượng! Thậm chí, đứa bé đó vô cùng có khả năng sẽ là thái tử tương lai.

Đám tần phi trong hậu cung, đều tìm lý do thỉnh thoảng đi dạo ở Huyễn Nhiên các. Ngày trước có quan hệ không tốt với nàng ta, nhân cơ hội này muốn vun đắp lại một chút. Nàng ta bây giờ là cây đại thụ, ai mà không muốn dựa vào nàng ta chứ?

Ta nghe nói, ngày ấy khi ta đi khỏi Huyễn Nhiên các, sau đó Diêu thục nghi cũng đến đó thêm một lần.

Ta biết, mặc dù nàng ta hận Thiên Phi, tuy nhiên, vẻ mặt vẫn có thể giả vờ dường như không có chuyện gì. Về điểm này, không phải là ta thua nàng ta. Chỉ là, ta không thể giả bộ để mang vẻ mặt nịnh nọt như vậy đối với Thiên Phi.

94. Q.1 - Chương 94

Ta ngoại trừ hận ra, thì chỉ có hận càng sâu, lại lan tràn, tràn ngập sự đau đớn.

Ta không thể diễn tả thành lời, thứ kia, đến tột cùng là đau như thế nào.

Chỉ là, vô cùng khổ sở.

Sau ngày đó, hắn không hề đến Cảnh Thái cung nữa. Đối với người sắp được làm cha, niềm hạnh phúc ngày ấy của hắn dường như cũng khiến ta cảm động lây. Vì thế, cho dù muộn như thế nào, hắn đều đến đó chăm sóc nàng ta.

Ta càng ngày càng đố kỵ, đố kỵ vô cùng.

Đứa bé….

Đứa bé….

Ta thốt ra từ đó qua kẽ răng, khiến ta không nhịn được mà run bần bật.

"Nương nương!" Phương Hàm cầm áo choàng chạy đến, nhẹ nhàng khoác áo vào cho ta, cau mày nói: "Bên ngoài lạnh như vậy, người mặc ít áo thế này cẩn thận không khéo bị cảm lạnh." Nàng vừa nói vừa cẩn thận kéo chặt áo giúp ta.

Ta mỉm cười, ngơ ngác nhìn bụi cỏ khô nơi góc bồn hoa trong sân một lát, rồi nhẹ giọng nói: "Bị ốm, liệu sẽ có ai đau lòng không?"

"Nô tì sẽ đau lòng." Phương Hàm nói.

Mắt ta bỗng nhiên nóng lên, vội vàng quay mặt đi hướng khác.

Tang Tử à, hóa ra cũng có một ngày, ngươi trở nên mềm yếu như vậy, trở thành một người khao khát được người khác yêu thương.

Than nhẹ một tiếng, đúng vậy, dù sao cũng sẽ có người đau lòng vì ta.

Vậy hắn thì sao?

Ta là gì đối với hắn?

Bỗng nhiên ta đứng dậy, giơ tay định kéo áo choàng xuống. Phương Hàm hoảng sợ nói: "Nương nương!"

Ta lắc đầu: "Cô cô, ngươi nói nếu ta bị bệnh, hắn có đến không? Có đến thăm ta không?"

Phương Hàm sợ run lên, vội vàng đem áo choàng khoác lên vai ta, thấp giọng nói: "Nương nương đừng nói như vậy."

Ta khẽ vùng vẫy, nàng lại ôm chặt ta, nhất quyết không chịu buông ra. Không biết vì sao, nước mắt ta không kiềm được mà cứ tuôn chảy, từ gò má, lại chảy xuống cổ. Từ nóng bỏng đến khi lạnh giá.

Ta cắn môi thật mạnh, không để ình phát ra âm thanh nào, dù là nhỏ nhất.

Chỉ là thân thể ta không ngừng run rẩy.

Phương Hàm không nói gì, không nói bất kỳ lời nào mà chỉ ôm ta.

Rất lâu, rất lâu…

Khi nàng mở miệng, giọng nói nghẹn ngào: "Nương nương, người vẫn chỉ là một cô bé."

"Không, ta không phải…" Ta cắn răng phản bác. Mười lăm tuổi, ta đã cập kê, tiến cung, không còn là một đứa trẻ nữa rồi.

Nàng không ôm ta nữa mà chậm rãi buông ta ra, nhỏ giọng nói: "Muốn khóc cứ khóc đi."

Ta chậm rãi lắc đầu, thật ra, ta cũng không biết, vì sao ta phải khóc.

95. Q.1 - Chương 95: Kẻ Sĩ Ba Ngày Không Gặp Phải Nhìn Bằng Ánh Mắt Khác Xưa

Edit : nhutphonglin

Beta : rabbitlyn

Rời khỏi vòng tay của Phương Hàm, ta giơ tay lên lau nước mắt, hờ hững nở nụ cười, ta vẫn là Tang Tử kiên cường nhất.

Cuối cùng Thiên Phi cũng chuyển đến Khánh Vinh cung, từ đó nàng ta danh chính ngôn thuận trở thành Vinh phi nương nương.

Nghe nói, người ở Tang phủ phái rất nhiều người đưa thuốc bổ đến cho nàng ta, e là nàng ta dùng không hết nổi. Ta bỗng nhiên nhớ đến cha và phu nhân. Vẻ mặt đắc ý của bọn họ dường như nhắm mắt lại ta cũng có thể hình dung ra được. Cố gắng xua đi những suy nghĩ trong đầu, ta nhàn nhạt cười, tiến về phía trước. Văn Lương và Triêu Thần nhẹ nhàng đi theo phía sau ta.

Đã gần cuối năm, mặc dù không có tuyết rơi, thời tiết cũng không hề ấm áp hơn. Gió thổi phất qua khiến ta cảm nhận được cái lạnh thấu xương, tay đang cầm lò sưởi, không muốn buông ra.

Từ Cảnh Thái cung, đi qua một dãy hành lang dài là đến ngự hoa viên, nơi đây thiếu đi hoa tử đằng tươi đẹp của mùa hạ, hôm nay dù đã kéo kín tấm màn. Nhưng khi gió thổi qua, dường như vẫn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt.

Đi một đoạn đường, trông thấy phía trước có một người mặc quan bào vội vã đi tới. Ta khẽ nhíu mày, mặc dù ban ngày quần thần có thể vào hậu cung, nhưng số người như vậy cũng không nhiều lắm.

Trừ phi, có việc quan trọng.

Lắc đầu, vấn đề đó, không phải là việc ta có thể quản.

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, ta vẫn nhớ rõ ràng.

Ngoài hành lang, vang lên tiếng bước chân đều đặn, ta không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, thị vệ trong cung quả nhiên có rất nhiều gương mặt mới, lúc này ta mới nhớ đến Phương Hàm từng nói qua trong cung đang tuyển thêm ngự lâm quân.

Lúc ta quay đầu lại, đã thấy người kia tiến đến gần, cúi đầu nói: "Thần tham kiến Đàn phi nương nương!"

Giọng nói của ông ta không tự ti cũng không kiêu ngạo, nhưng lại khiến ta chấn động.

Ta biết, ông ta là ai.

Không chờ ta cho bình thân, ông ta đã ngẩng người dậy, nhìn thẳng vào ta, từ đầu đến cuối trong mắt vẫn không hề có ý xem thường. Nhưng lại, có thêm một phần căm hận.

Ta định thần, cũng nhìn ông ta, nói: "Cố đại nhân, đã lâu rồi không gặp, biệt lai vô dạng (*)." Nhìn vẻ mặt của ông ta, ta chỉ không nhìn ra một điều, đó chính là kinh ngạc. Xem ra, ông ta nhất định là đã biết trước rồi.

Biệt lai vô dạng: hy vọng ngươi vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay.

Cố đại nhân hừ nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Nhìn nương nương, thần mới thật sự lĩnh hội được thâm ý của câu 'Kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng ánh mắt khác xưa'."

Ta cười: "Thật vậy sao, ngày đó Cố đại nhân đã từng nói làm thiếp cũng không được, nhưng mà bây giờ, ngài có còn cảm thấy bản cung không xứng nữa không?" Ta nhìn ông ta, hỏi từng câu từng chữ.

Dường như ông ta không ngờ ta sẽ nói như vậy, sắc mặt thoáng chốc đã trở nên khó coi. Ta, một người con gái ngay cả làm thiếp của con trai ông ta cũng không xứng, nay lại là phi tần của Hoàng thượng. Nếu ông ta nói không xứng, đó chẳng phải là đang bôi nhọ Hoàng thượng sao.

Có cho ông ta cũng không dám.

Cố nén giận, ông ta không dám nói lời nào.

Ta chậm rãi tiến lên, đứng cạnh bên người ông ta, cười nói: "Cố đại nhân tham gia rất nhiều việc, làm gương cho bách quan, đúng là người bận rộn."

Chẳng qua ta chỉ muốn nói cho ông ta biết, nữ nhân làm việc của nữ nhân, nam nhân làm việc của nam nhân, ông ta không nên tham gia vào việc tranh đấu của nữ nhân.

Dường như bị ta làm thức tỉnh, vẻ mặt ông ta hoà dịu lại, xoay người, mở miệng nói: "Nương nương trông nhàn rỗi quá, chỉ e là làm thế nào, cũng không cản nổi Vinh phi nương nương."

Quả nhiên, ông ta vừa từ Khánh Vinh cung đi ra. Còn chuyện của ta, chỉ e là Thiên Phi cũng đã nói cho ông ta biết rồi? Ngày xưa không nói, bây giờ lại nói. A, Thiên Phi cũng rất có sỉ diện nha. Nàng ta nghĩ là lúc này, nàng ta đã giẫm được lên đầu của ta rồi sao?

96. Q.1 - Chương 96: Chỉ Sợ Thiên Hạ Chưa Đủ Loạn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Nói đến chuyện Thiên Phi có thai, nét mặt Cố đại nhân lại từ từ dâng đầy vẻ đắc ý.

Ta cười lạnh nhạt, chờ đứa bé chào đời thuận lợi hãy đắc ý cũng không muộn.

Ta không nổi giận, nhưng ông ta nhìn ta thì muốn nổi giận.

Ta cảm thấy thật buồn cười, Cố đại nhân muốn ta tức nhưng ta không tức thì ông ta lại nổi giận. Con người chính là sinh vật kỳ lạ như thế. Muốn dùng một chuyện để chọc người khác tức giận, nhưng không thể khiến người ta tức giận được lại tự mình nuốt phải cơn giận này. Ta cười, những chuyện không thể chịu đựng được đều phải giấu kín trong lòng, cho dù có khó khăn hơn nữa thì vẻ bề ngoài cũng phải luôn luôn tươi cười.

Trình độ ứng xử của Cố đại nhân xem như vẫn còn tốt nên không tranh cãi với ta nữa. Chỉ quay người sang hành lễ: "Thần không quấy rầy nương nương nữa, xin được cáo lui trước." Nói xong ông ta lập tức xoay người bước đi.

Ta nhếch môi nói với ông ta: "Cố đại nhân chắc là muốn nhanh chóng đến Tang phủ sao? Bản cung cũng muốn biết, người của Tang phủ biết chuyện song hỷ lâm môn này vẻ mặt sẽ thế nào đây?"

Ông ta không quay đầu lại, khẽ hừ một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Ta thật rất muốn biết, nếu cha ta và phu nhân biết Đàn phi chính là ta thì nét mặt sẽ thế nào đây?

Chỉ có điều ta không thể nhìn thấy được.

Ta cười nhạt nhẽo, như vậy có ý nghĩa gì chứ.

Xoay người đi về phía trước, Vãn Lương không nén được liền bước lên vài bước nói: "Cố đại nhân này ngày thường lời ăn tiếng nói rất cẩn thận, thái độ hôm nay sao lại như vậy chứ!"

Ta cười nhẹ một tiếng, nhưng không nói gì. Đâu chỉ có một mình ông ta, tất cả những người trong cung, bây giờ biết đã xuất hiện người có địa vị ngang ta, lại mang long thai, chỉ e rằng họ đã không còn cung kính với ta như trước.

Đi qua hành lang bước vào ngự hoa viên.

Ta chỉ lặng yên đi về phía trước, cũng không biết cuối cùng mình phải về nơi nào.

Thấy ta không nói lời nào, hai cung nữ đi bên cạnh nghĩ rằng ta không vui, nên cả hai đều muốn mở miệng trò chuyện.

Ta liếc nhìn bộ dáng thấp thỏm của các nàng, cảm thấy hơi buồn cười, thực ra ta cũng chẳng có gì không vui cả.

97. Q.1 - Chương 97

Đang tính nói chuyện đột nhiên nghe Triêu Thần nói: "Nương nương, đêm qua Hoàng thượng ở lại Ngọc Thanh cung."

Ta ngẩn ra, nha đầu đáng yêu này, nàng cho rằng nói ta biết đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm không qua đêm ở Khánh Vinh cung, ta sẽ vui hơn sao?

"Triêu Thần!" Vãn Lương khẽ đánh nàng một cái, lập tức nháy mắt ra hiệu.

Triêu Thần biến sắc, thấp đầu nói: "Nương nương, nô tì không phải…"

"Được rồi." Ta cười khẽ cắt ngang lời Triêu Thần, có phải hay không thì đã làm sao? Chỉ cần ta biết tấm lòng của nàng vậy là đủ rồi.

Dường như Triêu Thần còn muốn nói điều gì đó, cánh môi khẽ động đậy nhưng vẫn im lặng không nói thêm lời nào.

Ta xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía xa xa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hạ Hầu Tử Khâm, hắn đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà.

Thiên Phi vốn có thù với Thư Quý Tần, vậy mà lúc này hắn lại đi Ngọc Thanh cung.

Với thực lực hiện tại của Thiên Phi và theo tính tình của nàng ta, chẳng lẽ còn không làm ầm ĩ lên sao?

Tình huống này, ai cũng sợ nàng ta sẽ gây chuyện ầm ĩ, nhưng thật ra ai cũng lo nàng ta gây chuyện không nổi mà thôi.

"Nương nương, người ngửi thử đi, thơm quá." Không biết từ lúc nào Vãn Lương đã vòng tới trước mặt ta, cười mỉm đưa đóa hoa trên tay ra.

Đóa hoa mang sắc đỏ tươi, trên cánh hoa còn vương những giọt sương sớm trong suốt.

Ta cúi đầu xuống, quả thực rất thơm. Nhìn thật kỹ đóa hoa, ta bất chợt nhíu mày lại: "Đây không phải là hoa tường vi tứ quý sao? Sao lại nở hoa vào lúc này?"

"Nương nương, người giỏi quá." Vãn Lương khen ngợi không ngớt, nói: "Tường vi tứ quý chỉ nở hoa từ tháng năm tới tháng mười một, còn loài hoa này đến từ Bắc Tề, tên của nó là 'Nguyệt nguyệt hồng'. Hoa này hương rất thơm, để nô tì hái về một ít, xông hương y phục cho nương nương, mùi hương này sẽ tỏa ra trên y phục của người."

Ta cười cười khẽ gật đầu.

Triêu Thần cũng đi qua giúp Vãn Lương hái hoa, lúc ta xoay người lại, lơ đãng nhìn thấy một bóng người đang vội vã bỏ chạy…

98. Q.1 - Chương 98: Bị Hắn Bắt Gặp

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Ta nghi ngờ nhìn lại, là ai mà giữa ban ngày ban mặt nhìn thấy ta thì vội vàng bỏ chạy như vậy? Nên ta trầm giọng quát: "Đứng lại!"

Nghe vậy, Văn Lương và Triêu Thần ngừng tay, quay về hướng ta đang nhìn, thấy một cung nữ đang vội vã bỏ chạy. Ta hơi nhíu mày, Triêu Thần quát: "Lớn mật, nương nương gọi ngươi đứng lại, có nghe thấy không!"

Bước chân của cung nữ kia bỗng nhiên lảo đảo, thân người không dừng lại ngay được, ngã thẳng xuống đất. Nàng ta cuống quít bò dậy, xoay người lại, quỳ rạp trên mặt đất, đầu dập mạnh xuống nền đất, vai run rẩy dữ dội. Vừa cúi xuống vừa run giọng nói: "Nô… Nô tì tham kiến Đàn phi nương nương!"

Ta vịn vào bàn tay Văn Lương đang chìa ra phía trước, cung nữ kia vẫn cúi đầu sát đất như cũ. Văn Lương thoáng cúi người xuống, đôi mắt chợt lóe sáng, quay mặt sang nói: "Nương nương, là Tiểu Đào ở Vĩnh Thọ cung."

"Tiểu Đào." Ta hơi ngẫm nghĩ, đã nhớ ra gương mặt đó.

Triêu Thần thấp giọng "Ôi" lên một tiếng, đứng sát bên ta, hơi phẫn nộ nhìn người đang quỳ bên dưới.

Nghe thấy tên mình bị gọi lên, Tiểu Đào càng run hơn, giọng nói như đang khóc, dập đầu về phía ta nói: "Nương nương, xin nương nương bỏ qua cho nô tì! Là… Là Trầm tiểu chủ nói, ở trong cung người có thể giúp được Thái phi chỉ có nương nương mà thôi. Nô tì cũng là bất đắc dĩ, nương nương!" Tiểu Đào vừa khóc vừa dập đầu trước mặt ta.

Nàng ta dập đầu bình bịch xuống đất.

Cát bụi bay lên từ mặt đất, sau đó, mặt đất từ từ nhuốm thành màu đỏ tươi. Tiểu Đào tựa như không biết đau, vẫn dập đầu liên tục như trước.

Bàn tay khẽ siết chặt chiếc khăn trong tay, ta vốn nên trị tội nàng ta thật nặng. Nhưng trừng phạt xong thì lại thế nào? Những thứ Diêu thục nghi đổ lên đầu ta đã không thể xóa hết được. Tiểu Đào cùng lắm chỉ là một con cờ trong tay nàng ta, dù ta có lấy mạng Tiểu Đào, cũng không thể quay về như lúc trước được nữa.

Ta không bảo nàng ta đứng lên, nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng dập đầu đến chảy máu thế kia. Ta khẽ xoay người đi, mới mở miệng: "Ngươi có biết Dụ thái phi là ai không?"

Nàng ta sửng sốt cứng đờ người một lát mới trả lời: "Nô tì biết…"

"Rất tốt." Ta trầm giọng, cố ý nói: "Nếu đã biết, sao ngươi vẫn dám làm thế? Ngươi không sợ bản cung lấy mạng của ngươi sao!"

99. Q.1 - Chương 99

"Nương nương!" Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, rốt cuộc không nén lòng được ngẩng đầu lên, nước mắt dâng tràn từ khóe mắt, đôi môi tái nhợt của nàng ta run run, vẫn không ngừng khóc nói: "Nô tì sợ, nô tì sợ chết…"

"Sợ chết mà ngươi còn dám làm!" Triêu Thần bước lên hung hăng đẩy nàng ta một cái, trừng mắt nhìn nàng, lửa giận ngùn ngụt bốc lên trong đôi mắt Triêu Thần.

Bị Triêu Thần đẩy ngã xuống đất, Tiểu Đào hoang mang bò dậy, vẫn quỳ ngay ngắn như trước, vừa khóc ròng vừa nói: "Nô tì sợ chết, nhưng nô tì cũng hiểu rằng chịu ơn người khác thì phải biết báo đáp ân tình. Nếu không có Thái phi, sợ là nô tì đã chết lâu rồi. Dù Nô tì chỉ còn một hơi thở cũng sẽ đền đáp ân tình của Thái phi."

Cả người Tiểu Đào run rẩy, ngay cả lời nói ra cũng run run không ngớt. Nhưng trong lời nói của nàng ta, ngoài sợ chết ta còn nghe ra được một chữ "Nghĩa".

Đây là lòng trung thành.

Vào lúc nhân tính yếu ớt nhất nhưng nàng vẫn nhớ mãi không quên ân tình của người khác với mình, người như vậy, làm ta cảm thấy thương hại.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng ta chỉ cười lạnh: "Một người sợ chết, còn nói gì đến báo đáp ân tình, thực nhạo báng!"

"Nương nương..." Tiểu Đào cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, mới mở miệng: "Nếu mạng của nô tì có thể đổi lấy sự an bình cho cuộc sống về sau của Thái phi, nô tì có chết cũng bằng lòng!"

Những giọt nước mắt lan đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào, lúc này hiện lên một sự kiên định không

100. Q.1 - Chương 100

thể lay chuyển, hai bàn tay nàng nắm chặt khiến gân xanh nổi lên rất rõ.

Người gan dạ trung thành như vậy, ta rất thích .

Tuy nhiên...

Ta hừ khẽ một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi đúng là một người có lương tâm, chỉ tiếc chủ tử của ngươi, bà ta không tim không phổi." Nếu không như vậy, vì sao lại rơi vào kết cục này, bảo Hạ Hầu Tử Khâm làm sao không hận bà ta được chứ?

"Nương nương!" Nàng ta ngạc nhiên ngước mắt nhìn ta, khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Ta không hề nhìn lại nàng ta, cất bước rời đi.

Văn Lương và Triêu Thần vội vàng đuổi theo, ta nghe Văn Lương nhỏ giọng nói: "Nương nương, người thực sự cho rằng Tiểu Đào bị Thẩm tiệp dư lợi dụng, nàng ta đơn thuần chỉ là vì Dụ thái phi sao?"

Ta mím môi cười không trả lời. Nếu Tiểu Đào là người của Diêu thục nghi, lúc này e rằng sẽ không còn là người hầu ở Vĩnh Thọ cung nữa. Lợi dụng Dụ thái phi gây xích mích quan hệ giữa ta, Thái hậu và Hoàng thượng, bất luận thành công hay không thì hiện tại Dụ thái phi chỉ là quân cờ bị vứt bỏ, không cần phải lãng phí đem tâm phúc của mình đặt ở một nơi như thế.

Ta không nói lời nào, Văn Lương cũng không phản đối, một lát sau mới nói: "Nương nương không đụng đến nàng ta cũng tốt, tránh ột số người cố tình rêu rao, thổi phồng làm lớn chuyện."

Ta nhìn nàng đầy tán thưởng, Văn Lương làm việc quả thực rất chín chắn.

Đi được vài bước, Triêu Thần đang đứng bên cạnh đột nhiên kêu "Ôi" một tiếng, ta quay đầu lại nhìn nàng, thấy ánh mắt Triêu Thần nhìn thẳng về phía trước, ta không kìm được nhìn theo tầm mắt đó.

Một bóng người cao ngạo, toàn thân phủ một màu vàng sáng đứng cách đó không xa, hắn đứng chắp tay, con ngươi đen thẫm đang nhìn ta chằm chằm, đôi môi đẹp mím chặt, trên mặt nhìn không ra là vui hay là giận.

Bên cạnh hắn là Lý công công với vẻ mặt hậm hực.

Ta chỉ cảm thấy lòng mình bỗng nhiên nặng trĩu, hắn đứng đó được bao lâu rồi?

Có nhìn thấy ta với Tiểu Đào nói chuyện hay không?

101. Q.1 - Chương 101: Cuối Cùng Vẫn Chọc Giận Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!" Hai cung nữ thức thời quỳ xuống hành lễ.

Ta giật mình, các nàng kêu lên thật lớn . Mạch suy nghĩ lập tức bị kéo trở về, ta vội vàng cúi người xuống hành lễ với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

Hắn đứng im một lát, mới đi về phía ta.

Lý công công mềm giọng nói: "Nô tài thỉnh an Đàn phi nương nương."

Hắn bước qua đây, không nhìn những người bên cạnh ta, bàn tay to lớn của hắn đưa đến, bao trùm lấy tay ta. Ta kinh ngạc ngước mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy trên tay ta, hắn bỗng nhiên tăng thêm lực, ta không khỏi nhíu mày.

Hắn tức giận sao?

Bỗng nhiên ta nhớ tới đêm hôm ấy, hắn tới gần ta, nghiêm khắc nói một điều.

Hắn nói, nếu ta dám tới gần Dụ thái phi nữa, hắn nhất định không dễ dàng tha cho ta như vậy.

Nếu thế thì vừa rồi có tính không?

Hắn không nói một lời, kéo ta xoay người bước đi. Tim ta đập loạn xạ, nhưng không dám giãy giụa. Lý công công xoay người tính chạy theo, lại nghe hắn trầm giọng nói: "Tiểu Lý Tử, cút xa một chút cho trẫm!"

Lý công công kinh hãi, vẻ mặt thất vọng nhìn hắn, đành phải dừng chân đứng tại chỗ.

Chẳng biết tại sao, ta nhịn không được lại muốn bật cười, nhìn vẻ mặt của Lý công công ta lại càng buồn cười. Thân là thái giám thân cận bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, thực sự là một công công rất oai phong, ngoại trừ Hạ Hầu Tử Khâm ra ai dám quát y như thế?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của y, thật giống như một con rùa con.

Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta đi thẳng về phía trước, ngoại trừ vừa rồi quát mắng Lý công công thì không hề hé răng nói lời nào. Bàn tay cầm lấy tay của ta càng ngày càng siết chặt, lực càng ngày càng tăng, ta đau đến mức cắn chặt răng, hắn đúng là không thương hương tiếc ngọc chút nào cả.

Hắn thở ra nặng nề, bộ dạng kìm nén, khó chịu.

Hắn rất tức giận, giống hệt như ta chính là kẻ đã chọc giận hắn?

Lén lút nghiêng mặt sang nhìn hắn, cảm giác trói buộc trong lòng vừa rồi đột nhiên thả lỏng. Vì sao hắn đối với ta như vậy, ta chẳng hề sợ hãi mà, trái lại còn có chút vui mừng.

Cuối cùng hắn cũng nổi giận, như vậy bản lĩnh của ta thật lớn .

Hắn càng đi càng nhanh, nhưng một tiếng cũng không nói.

Ta sắp không đuổi kịp bước chân của hắn, đành phải một tay xách làn váy nhấc lên, chạy theo hắn.

Cái váy này thật dài, phải dùng một tay nhấc nó lên quả thật hơi tốn sức. Hắn không nhìn thấy bộ dạng cố sức chật vật của ta, vẫn bước đi như trước. Ta thở hổn hển, đến lúc hoàn hồn lại, mới phát hiện ta và hắn đang đứng trên cây cầu chín khúc giữa Lam hồ. Tay vịn trên cầu bằng cẩm thạch bao quanh sáng

bóng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, ẩn ẩn hiện hiện hai bóng người.

102. Q.1 - Chương 102

Một trước một sau, bước chân vô cùng vội vàng.

Mặt hồ thật phẳng lặng, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, khiến từng con sóng lăn tăn nhẹ nhàng lan tỏa . Những con cá giống như đã đi ngủ đông hết, vì thế lại càng vắng vẻ hơn.

"A." Dưới chân bỗng nhiên vướng phải thứ gì đó, ta kêu lên theo phản xạ. Hắn khẽ lầm bầm một tiếng, chặn ngang người ôm lấy ta. Ta cảm thấy như là bắt được gốc cây cứu mạng, ra sức kéo ống tay áo của hắn.

Hắn cách ta thật gần, hơi thở nặng nề, hắn vẫn còn tức giận. Hàng mi thật dài rũ xuống mí mắt che khuất con ngươi của hắn làm ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng ta rõ ràng cảm nhận được nỗi đau đớn trên người hắn. Giống như ta, toàn thân mang nỗi đau vì tình thân.

Dường như ta có thể đặc biệt hiểu hắn.

Hắn không muốn thừa nhận, nhưng sự thực về máu mủ tình thâm này lại thường xuyên làm hắn đau đớn.

Muốn giãy giụa thoát ra, lại thấy bản thân là người nhu nhược.

Muốn đối mặt, lại không thể mở rộng cửa lòng đối với người đó.

Ngón tay ta lần lên từng chút một, từ ống tay áo của hắn, từ từ lần lên trên khuỷu tay vòng ra sau vai.

Sau đó, ôm lấy lưng hắn.

Ta lo sợ nếu nhìn thấy hắn cau mày, càng lo sợ hơn nếu ta đọc được nỗi đau khắc sâu trong đáy mắt hắn. Bởi vì ta cũng muốn che giấu đi nỗi đau này thay hắn.

Thân thể hắn khẽ động đậy, đột nhiên hắn hung hăng đẩy ta ra. Ta bị hắn đẩy lảo đảo lùi ra phía sau vài bước, chợt cảm thấy bước chân đụng phải thứ gì đó, đành nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngã lăn ra phía sau.

Nền đá vào mùa đông, dường như là cứng nhất, khuỷu tay đụng trên mặt đất khiến ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Ta mới biết được thì ra mới vừa rồi ta vướng chân vào bậc thềm.

Thật tốt quá nha, hắn đã cứu ta rồi chính tay hắn đẩy ta ngã xuống đây.

Hắn vẫn đứng thẳng người, không thèm cúi xuống đỡ ta đứng lên nữa. Thậm chí nét dịu dàng vừa mới có cũng mất luôn, bình thản nói: "Đi lại ở trong cung, phải mở to mắt của nàng ra nhìn cho trẫm!"

Trong lòng ta run lên kịch liệt, kinh ngạc nhìn thẳng mặt của hắn, hắn lại hừ khẽ một tiếng, chắp tay xoay người sang chỗ khác.

Ta sao lại không nghe ra, ý tứ trong lời nói của hắn?

103. Q.1 - Chương 103: Hắn Có Tâm Bệnh

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Ta nghiến răng ngồi dậy, khuỷu tay cứng đơ không nhúc nhích được, ta hít một hơi thật sâu, cẩn thận bước lên bậc thềm, thấp giọng mở miệng: "Thần thiếp tự nhận thấy đã mở mắt rất lớn rồi, nhưng mà Hoàng thượng, tay của người thì không có cách nào, thần thiếp khó lòng phòng bị được."

"Đàn phi!" Trong đôi mắt của hắn hiện lên ánh nhìn sắc bén, giận dữ nói, "Nàng dám tranh luận với trẫm!"

"Thần thiếp không dám." Bàn tay tự xoa xoa khuỷu tay bị thương, ta chậm rãi mở miệng.

Thực ra hắn biết ý của ta, chỉ là hắn bắt bẻ câu chữ mà thôi.

Hắn trừng mắt nhìn ta, một lúc lâu sau từ từ xoay người đi, dựa thân mình vào tay vịn trên cầu ngồi xuống.

Sau đó, quay sang ta thốt ra đúng hai chữ: "Qua đây."

Ta hơi chần chừ nhưng vẫn bước chân đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hắn thở hổn hển mấy hơi, giơ tay đập lên ngực hai cái, hàng lông mày anh tuấn khẽ cau lại.

Lòng ta chợt hoảng sợ, vội hỏi: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

"Khó chịu." Hắn thật keo kiệt a, ngay cả một từ dư thừa cũng không nói, đôi mắt hắn nhìn ta một cái, ngón tay thon dài chỉ chỉ vào ngực, "Ở đây."

Trái tim đang treo lên cuối cùng cũng buông xuống, thì ra là tâm bệnh.

Đáng tiếc, ta không phải vị thuốc kia.

Ta ngượng ngùng nhìn hắn, ta không biết phải nói gì cho tốt. Bởi vì mọi lời an ủi đều là dư thừa, thậm chí ngay cả thái y hắn cũng không cần.

Hắn cũng không nói gì cứ lẳng lặng ngồi như vậy.

Ta dường như bắt đầu để ý, ngay cả hít thở cũng cố gắng hết sức trở nên rất nhẹ rất nhẹ.

Thỉnh thoảng ngước mắt nhìn về bên hồ, lại thấy mấy cung nhân chậm rãi đi qua. Sự đau đớn trên khuỷu tay dần dần tan biến , ta thử co co cánh tay, thật may mắn không có vấn đề gì.

Người bên cạnh đột nhiên động đậy, bàn tay của hắn đưa về phía ta, ta chợt cảm thấy hoảng sợ, chỉ thấy hắn rút thật nhanh cây trâm trên đầu ta xuống, thuận tay ném ra giữa hồ. Chỉ nghe "Bõm" một tiếng, trên mặt hồ những vòng sóng nước tròn đều, lăn tăn, dập dờn nối tiếp nhau lan tỏa ra ngoài.

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Trẫm cảm thấy quá yên tĩnh."

Ta cảm thấy dở khóc dở cười, hắn cảm thấy quá yên tĩnh, nên mới lấy đồ vật ném xuống hồ, chỉ dựa vào tiếng nước nhỏ bé kia là có thể đánh tan sự yên tĩnh này sao?

Ta giơ tay lên sờ sờ chỗ cây trâm bị hắn rút xuống, liếc mắt nhìn miếng ngọc bội thắt ở bên hông hắn, mở miệng nói: " Hoàng thượng thật keo kiệt, sao người chỉ ném đồ của thần thiếp chứ?"

Hắn biết ta nói cái gì, ngón tay khẽ lướt qua mặt miếng ngọc bội, trầm giọng nói: "Trẫm keo kiệt, còn nàng thì hào phóng quá! Vật trẫm ban cho nàng mà nàng thuận tay là có thể tặng người khác. Thế nào, hôm nay dùng một món đồ của nàng để đổi lấy sự hài lòng của trẫm, nàng cũng không cam tâm tình nguyện sao?"

104. Q.1 - Chương 104

Ta chỉ cảm thấy trái tim như rơi xuống, hắn nói cái gì trong lòng ta biết rất rõ.

Chính là cây ngọc trâm ta đưa cho Thẩm tiệp dư.

Chẳng lẽ hắn biết chuyện gì sao?

Ta thấp thỏm không yên nhưng cũng không dám nhìn vào mắt hắn.

Hắn hừ một tiếng, mở miệng nói: "Thay mặt Dụ thái phi tạ ơn sao? Nàng đã quên lời cảnh cáo đêm đó trẫm nói với nàng phải không?"

Ta sửng sốt, vội la lên: "Thần thiếp không hề quên."

"Không quên sao còn dám tái phạm? Nàng đem trẫm đặt ở đâu?" Lần đầu tiên hắn không nhìn ta, ánh mắt bình thản nhìn về phía trước, giọng điệu thoáng trầm hơn.

Ta cúi thấp đầu, cắn môi nói: "Thần thiếp không bị giam cầm, người của Vĩnh Thọ cung, cũng như thế."

Hoàng cung rộng lớn như vậy, chỉ cần đi lại chắc chắn sẽ tình cờ chạm mặt. Ta cùng lắm chỉ vì tò mò mới gọi Tiểu Đào lại. Nhưng ta chẳng may mắn chút nào, chỉ mới một lần đã bị hắn bắt gặp.

"Rất tốt." Hắn nghiến răng, "Vậy thì có nghe được tin tức gì của Vĩnh Thọ cung không?"

Hắn vẫn không nhìn ta, hai tay bỗng nhiên nắm chặt lại, nắm rất nhanh khiến cho từng ngón tay trắng bệch ra.

Ta giống như bị thứ gì đánh đánh trúng, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hắn vòng vòng vo vo lâu như vậy, thì ra chính là vì hỏi những lời này.

105. Q.1 - Chương 105: Trẫm Nghĩ Nàng Không Quan Tâm

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby - rabbitlyn

Thì ra là hắn muốn biết tin tức của Vĩnh Thọ cung

Thấy ta tiếp xúc với Tiểu Đào, hắn không nhịn được.

Những lời nói giận dữ này, bây giờ ta nghe cũng không cảm thấy thấy sợ nữa.

Thì ra, hắn có quan tâm.

Hắn vừa hận vừa oán nhưng lại quan tâm.

Vì thế, hắn mới quát Lý công công bảo không được đi theo. Hắn không muốn bất cứ kẻ nào biết tận sâu thẳm trong lòng hắn có một chút quan tâm như vậy, bao gồm cả ta. Vì thế, mới có thể che giấu được một chút nỗi lòng của hắn.

Hắn nhắc tới sự việc của cây ngọc trâm kia chẳng qua muốn đánh lạc hướng ta mà thôi.

Hạ Hầu Tử Khâm à…

Khóe môi khẽ cong lên, ta nhịn cười, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp nhất định không dám tái phạm, không hề truyền thái y qua bên kia."

Ta theo ý hắn, không nói thẳng ra.

Một lát sau, hắn mới mở miệng với sắc mặt không thay đổi: "Nếu nàng dám tái phạm, trẫm…"

"Nhất định không dễ dàng tha thứ như vậy." Ta nhanh chóng tiếp lời hắn.

Ta nghĩ, ta đã hiểu ý tứ của hắn.

"Lần này trẫm lại tha cho nàng thêm một lần nữa." Lúc hắn nói những lời này, rốt cuộc cũng nhìn về phía ta, trong đôi mắt của hắn tràn đầy ánh sáng.

Nở nụ cười thật xinh đẹp, ta gật đầu vâng lời.

Hắn kéo ta qua, nhẹ giọng nói: "Trẫm lâu rồi không gặp nàng."

Ta cúi đầu, không nói lời nào. Mỗi ngày đều ở bên cạnh Thiên Phi, còn có thời gian quan tâm đến ta sao?

"Trẫm thật ghét nàng." Hắn lại nói những câu không đâu nữa rồi.

Bầu không khí cuối cùng cũng không còn vẻ căng thẳng nữa, ta cố lấy dũng khí nói: "Nếu thấy chán ghét như vậy thì còn gặp thần thiếp làm chi? Trời đã tối rồi, Hoàng thượng nên khởi giá đi Khánh Vinh cung đi."

Hắn bỗng nhiên cười: "Trẫm còn tưởng rằng, nàng không quan tâm ."

Lời hắn nói làm ta sửng sốt.

Ta quan tâm? Ta quan tâm cái gì?

Quan tâm hắn đi hay ở sao?

Hắn đã đứng lên, xoa bụng nói: "Trẫm đói bụng."

Một tay ta bị hắn kéo, ép phải đứng lên, ta nghi ngờ liếc nhìn trong đình, chẳng lẽ hắn muốn truyền ngự thiện ở trong này sao? Không biết sao, ta đột nhiên lại nghĩ tới cảnh tượng ngày hắn và ta cùng ăn điểm tâm ở Thiên Dận cung.

Thế nhưng, ẩn hiện trong lòng lại có chút chờ mong.

Hắn kéo ta đi ra khỏi đình, ta nghi ngờ nghiêng mặt sang nhìn thì hắn đã mở miệng: "Trẫm muốn ăn điểm tâm do nàng làm."

Ta ngây người ra, hắn có ý tốt bổ sung thêm cho ta hiểu: "Điểm tâm nàng làm cho Vinh phi."

Ta giật mình bừng tỉnh lại, chuyện về điểm tâm này! Ta sớm đã quên.

"Hoàng thượng…" Ta căn bản không biết làm, đành phải nói, "Thần thiếp làm sao có thể so với Ngự trù làm, hay là…"

106. Q.1 - Chương 106

"A, đúng là không so sánh được." Hắn cắt ngang lời của ta mà không hề báo trước, "Mùi vị tàm tạm nhưng miễn cưỡng có thể nuốt xuống được, chỉ là bây giờ trẫm đói bụng. Rất đói, rất đói."

Rất đói, vì thế khó ăn hơn nữa cũng có thể nuốt trôi.

Nhưng mà, hắn đang lánh nạn sao? Không có sự lựa chọn nào khác nữa hay sao?

Ta hiểu rất rõ, hắn quyết tâm muốn ăn điểm tâm do ta làm. Nhưng ta có thể nói tất cả những món ăn kia đều là do Thiên Lục tự tay làm sao? Nấu ăn thì ta làm được, hồi bé ta đã từng trốn ở trong bếp nhìn thấy các đầu bếp làm cũng coi như ngầm học qua. Thế nhưng điểm tâm, ta chỉ mới thấy qua một lần, chính là lần Thiên Lục làm.

Hắn nói điểm tâm khó ăn, chẳng qua là vừa quở trách ta, vừa lừa ta làm. Nhưng ta mà làm, chỉ sợ sẽ khiến cho hắn thực sự nuốt không trôi mất thôi.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, ta nhanh trí nói: "Hoàng thượng, vừa rồi thần thiếp mới bị ngã nên cánh tay bị thương, sợ là làm không được."

"Đừng kiếm cớ với trẫm!" Hắn không vui nhíu mày, "Trẫm tha thứ cho nàng nhiều lần như vậy, còn không đáng được đền bù bằng một bữa điểm tâm sao?"

Ta hoàn toàn bại trận dưới tay hắn, hắn thực sự là một thương nhân âm hiểm, quỷ quyệt.

Tận dụng mọi thứ, lợi dụng tất cả mọi cơ hội.

Hắn hùng hổ kéo ta vào Ngự thiện phòng, các Ngự trù thấy chúng ta đi vào, ngơ ngác cả người, một lúc sau mới thấy một người quỳ xuống. Ngay sau đó, mọi người đều quỳ xuống, hô to: "Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Đàn phi nương nương thiên tuế!"

Hắn kéo ta bước thẳng vào, nói: “Trẫm cho phép tất cả các ngươi nghỉ ngơi một canh giờ, ra bên ngoài chờ đi!”

Các Ngự trù ngước mặt nhìn nhau, một lát sau mới trăm miệng đáp một lời, hoang mang rối loạn lui ra ngoài.

107. Q.1 - Chương 107: Làm Điểm Tâm Cho Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Thấy mọi người đã ra ngoài hết, hắn mới buông tay ta ra, khẽ cười: “Làm đi, trẫm ở đây nhìn nàng làm.”

Ta thở dài một tiếng, hắn và ta luôn thành thật với nhau.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng trong phòng, thấy trong góc phòng có một bao bột, ta đang tính bước lên phía trước, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy cơm nếp đã được nấu chín trong lồng hấp, bỗng nhiên nghĩ ra một cách. Nếu ta nhồi bột thật sự không biết ta sẽ nhồi ra cái gì nữa, không bằng dùng thứ đã có sẵn đi.

Quay đầu lại liếc nhìn thấy hắn đang nhìn ta cười tà tà, trong đôi mắt tràn đầy chờ mong.

Ta nghĩ một chút, rồi mở miệng: “Hoàng thượng, tay nghề của thần thiếp thực sự rất kém cỏi, người thực sự muốn ăn sao?”

“Ăn, vì sao trẫm không muốn ăn chứ?” Hắn trả lời rất nhanh.

Ta cười thầm, chỉ sợ đến lúc đó hắn ăn không nổi mà thôi.

Đưa tay mở nắp lồng hấp ra, lập tức có một luồng hơi nước nóng hôi hổi, trắng xóa phả vào mặt, hầu như không nhìn rõ thứ gì ở bên dưới.

Ta đưa tay xua xua, xua tan gần hết làn hơi nước. Xới ra một chén cơm nếp, rồi tìm bao nhân đậu lấy ra một ít. Vo cơm nếp thành mấy cục tròn tròn, rồi nhét nhân đậu vào giữa, sau đó vo tròn lại, phủ lên xung quanh một lớp vừng, thả vào nồi nước sôi. Cách này làm cũng rất nhanh, chỉ loáng một cái đã làm được một mâm.

Cúi đầu nhìn thử, hình dáng bề ngoài của món này cũng không tệ lắm. Khóe miệng ta khẽ động, không tự chủ được mà muốn cười.

Ta bưng lên, cười mỉm bước về phía hắn: “Hoàng thượng, mời người dùng.”

Hắn ngẩn ra, chỉ vào thứ đang ở trên tay ta nói: “Như vậy là được rồi sao ?”

Ta gật đầu, dù sao cũng là đồ ăn đã nấu chín, đương nhiên có thể ăn.

Hắn vẫn nghi hoặc, lại hỏi: “Đây là món gì?”

Món gì sao? Ta còn không biết nữa là. Liếc nhìn trong mâm, ta nghĩ một chút, thuận miệng nói: “Bánh vừng.” Dù sao cả cái bánh đều được rắc vừng, gọi bánh vừng chắc cũng không sai?

“Bánh vừng?” Hắn cúi đầu nhắc lại như để nhớ kỹ, đưa tay cầm một cái, ngửi ngửi, cau mày nói, “Cái tên thật tầm thường, nhưng mà quả thực rất thơm.” Vừa nói xong hắn đã đút một cái vào trong miệng.

Ta có chút kinh hãi, không nghĩ rằng hắn sẽ ăn thật, không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Hắn nhai kỹ vài lần, đôi chân mày đang nhăn hơi giãn ra một chút, rồi nhanh chóng nuốt xuống.

Ta vội hỏi: “Hoàng thượng thấy thế nào?”

Lông mày của hắn khẽ nhếch lên: “Sao nàng không thử một cái đi?”

“Thần thiếp… Thần thiếp không đói.” Nhất định không thể ăn, ta làm ta biết, sao mà ngon được?

Ta không khỏi ngạc nhiên, hắn lại ăn thêm một cái nữa.

"Hoàng thượng." Ta cảm thấy hơi sợ đưa tay lấy mâm bánh lại, sao hắn vẫn còn ăn nữa chứ?

"Trẫm đói bụng." Hắn vừa ăn vừa nói, "Nàng rất may mắn, gặp đúng lúc trẫm rất đói mới có phước làm cho trẫm ăn, dù khó ăn hơn nữa, trẫm cũng chấp nhận ."

108. Q.1 - Chương 108

Ta giật mình, là ta may mắn ư, chẳng qua hắn không chọn ăn thứ khác mà thôi. Cúi đầu khẽ liếc nhìn vào trong mâm, thậm chí xung quanh còn rơi rải rác mấy hạt vừng. Ta đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật lúng túng, liền lui lại nửa bước, muốn đem thứ trên tay giấu đi.

Hắn dường như nhìn thấu tâm tư của ta, đưa tay kéo mép cái mâm lại, không cho ta lui.

Hắn thực sự rất đói, ăn cũng thật nhiều. Còn mấy cái, hắn nói muốn ta bỏ vào trong hộp đựng thức ăn, gọi người bên ngoài bước vào mang về Thiên Dận cung. Ta ngây người nhìn hắn dặn dò xong tất cả, trong lòng lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Lúc ra ngoài, nhìn thấy mọi người đều chờ ở trong sân, ta mới phát hiện ra ngoài trời đang có tuyết rơi nhẹ.

Hắn kéo ta đi ra ngoài, lúc bước ra hàng hiên, ta đột nhiên hoảng sợ, vội vàng dừng bước chân lại. Tuyết tan ra sẽ thành nước, mặt của ta còn bôi nước thuốc!

109. Q.1 - Chương 109: Hắn Ôm Ta Ở Trong Tuyết

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

"Sao vậy?" Hắn quay đầu lại nhìn ta.

Ta vội nói: "Hoàng thượng, bên ngoài có tuyết rơi, gọi người đem ô đến đây đi."

Hắn khẽ cười rộ lên: "Tuyết rơi nhẹ như vậy thôi mà." Nói xong xoay người muốn đi tiếp.

"Hoàng thượng." Ta dùng sức kéo hắn.

Hắn ngoái đầu nhìn lại, có chút không vui. Ta khẽ cắn môi, đành phải nói: "Thần thiếp… Thần thiếp không thể dầm mưa, dù là tuyết rơi nhẹ cũng không được."

Hắn khẽ giật mình, lập tức nói: "Nàng thật là mảnh mai. Người đâu, mang ô tới đây."

"Hoàng thượng thứ tội. Ngự thiện phòng vốn có năm cái ô, nhưng vừa rồi đem điểm tâm cho Hoàng thượng đến Thiên Dận cung đã lấy một cái. Ba cái khác thái giám đã sử dụng để mang điểm tâm tới Hi Ninh cung, Khánh Vinh cung và Trữ Lương cung. Còn lại một cái … đã bị hư, còn chưa kịp đến phủ nội vụ nhận lại ô mới."

Thái giám quỳ trên mặt đất nghiêm túc giải thích lý do mấy cái ô không có ở Ngự thiện phòng, mặc dù chỉ là tuyết rơi nhẹ, nhưng các chủ tử truyền điểm tâm, đương nhiên là phải bảo quản tốt rồi.

110. Q.1 - Chương 110

Tên thái giám giải thích xong còn có người đem cái ô bị hư đến. Ta quay đầu lại liếc nhìn, quả thật là hư rồi.

Hạ Hầu Tử Khâm nhíu mày, muốn hắn che bằng cái ô hư này, muốn làm hắn mất mặt sao?

Thái giám lại nói: "Hoàng thượng, chi bằng để nô tài đến phủ nội vụ lĩnh ô trước, rồi người hãy đi?"

Hắn hừ một tiếng, nói: "Không cần."

Hành động tiếp theo của hắn khiến ta kinh ngạc, hắn cởi áo choàng của mình ra, ôm chầm lấy ta, cúi đầu khẽ nguyền rủa: "Trẫm rất ghét nàng, sao lại mảnh mai như vậy chứ!" Dứt lời, ôm ta ra ngoài.

Ta nằm ở trong ngực của hắn, chỉ cảm thấy rất ấm áp. Hoàn toàn không để ý tới lời oán thán của hắn.

Hai tay ta không tự chủ được đưa lên người hắn, run run ôm lấy hắn.

Trong lòng ta cũng vô cùng rối loạn.

Thân thể của hắn lành lạnh, bước chân vẫn không dừng.

Thoáng ngước mắt lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, ta bỗng nhiên lại nhớ tới khuôn mặt của mình. Trước lúc tiến cung, Tô Mộ Hàn vì muốn ta giấu giếm tài năng của mình nên muốn ta che giấu dung mạo thật. Chỉ là hiện tại, ta nên làm như thế nào để tẩy đi nước thuốc trên mặt đây?

Việc này chắc chắn sẽ cho người khác một lý do để chèn ép ta.

Còn hắn, hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Có cho rằng ta có ý đồ xấu không đây?

"Đang nghĩ gì vậy?" Hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Ta vốn đang thất thần chợt nghe hắn hỏi mới hoàn hồn lại, thấp thỏm nói: "Thần thiếp đang suy nghĩ, hậu cung có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp như hoa thế kia, Hoàng thượng thực sự thích một người bình thường như thần thiếp sao?"

Hắn cúi đầu liếc ta một cái, mím môi nói: "Ai nói trẫm thích nàng."

Ta chợt ngơ ngẩn rồi lại nhanh chóng hé miệng cười.

Ta biết hắn nói thích ta là chuyện không thể.

Trở về Cảnh Thái cung, từ xa đã nghe thấy giọng của Lý công công kêu to: "A, Hoàng thượng! Người… Tại sao người có thể cởi áo choàng xuống như vậy! Nếu như người không khỏe, nô tài sẽ không sống nổi mất!" Hắn vội vàng chạy tới, cẩn thận phủi mấy bông tuyết trên tóc Hạ Hầu Tử Khâm, vẫn tiếp tục nói, "Hoàng thượng, người có cảm thấy lạnh không? Nô tài lấy cho người…"

"Tiểu Lý Tử." Hắn có vẻ không nhịn được, len lén liếc nhìn ta một cái rồi nói, "Trẫm không mảnh mai như vậy!"

"Thế nhưng, Hoàng thượng…" Lý công công còn muốn nói thêm điều gì đó, lại bị hắn trừng một cái, vội vàng im bặt, không dám thốt ra lời nào nữa.

Phương Hàm quay sang vãn Lương nói: "Đi xuống lệnh cho người chuẩn bị canh gừng mang đến đây, để Hoàng thượng và nương nương khử lạnh."

Vãn Lương cẩn thận vâng lời rồi vội vàng xoay người lui xuống.

Hắn khẽ run, phủi những bông tuyết trên long bào xuống, rồi tự nhiên quay người lại ngồi xuống. Ta cảm thấy có chút kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như vẫn chưa có ý muốn rời đi. Đêm nay hắn không qua Khánh Vinh cung sao?

111. Q.1 - Chương 111: Chăm Sóc Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Ngồi một chút, hắn mới mở miệng: "Tiểu Lý Tử, ngươi đến Khánh Vinh cung báo với Vinh phi, tối nay trẫm không qua đó, nói nàng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ, nô tài đi ngay."

Lý công công xoay người đi ra vừa lúc đó Vãn Lương bước vào, xém chút nữa hai người đã đụng vào nhau. Vãn Lương vội vàng tránh người sang một bên, bát canh gừng trên tay mới không đổ ra ngoài. Triêu Thần hoảng sợ vội chạy lên phía trước, nhỏ giọng nói : "Không sao chứ?" Vừa dứt lời, liền đưa tay qua đón lấy bát canh gừng.

Ta để Triêu Thần đem các thứ đặt lên bàn, rồi hạ lệnh cho các nàng lui ra.

Ta rót một chén canh gừng đưa cho hắn, hắn liếc nhìn, tựa như hờn dỗi nói: "Trẫm không sao, không cần phải uống."

Ta cũng không khuyên hắn, hắn không uống thì ta uống.

Hắn nhìn ta nhưng cũng không nói tiếng nào.

Đến tối, vì Hoàng thượng ở lại cung của ta, nên bữa tối được chuẩn bị thịnh soạn hơn, thức ăn bày ra đầy một bàn. Ta ăn rất vui vẻ nhưng hắn lại chẳng buồn động đũa, thần sắc hắn có vẻ mệt mỏi .

Đến buổi tối, đang ngủ trên giường, ta nghe hắn gọi: "Đàn phi…"

Ta quay người nhìn qua, thấy hắn nhíu mày nói: "Trẫm khó chịu."

Ta hoảng sợ, chẳng lẽ trận tuyết ngày hôm nay làm hắn bệnh rồi sao? Ta vội vươn tay ra đặt lên trán hắn, khẽ nhíu mày, thật kỳ lạ, nếu bệnh thì sao lại không nóng chứ.

Hắn xoay người, yếu ớt nói: "Trẫm khó chịu."

"Hoàng thượng thấy khó chịu chỗ nào?" Ta đỡ vai hắn, lo lắng hỏi. Tiếp đó chợt nghĩ ra, vội quay đầu lại gọi: "Người đâu, tuyên thái y! Mau tuyên thái y!"

Đang yên ổn sao lại thấy khó chịu được chứ? Nhìn dáng vẻ hắn cũng không giống đang giả vờ.

Thái y nhanh chóng chạy đến, bắt mạch cho hắn, trầm tư trong chốc lát, mới mở miệng hỏi: "Tối nay Hoàng thượng đã dùng món gì ạ?"

Hắn cau mày không nói, ta liền trả lời thay hắn: "Chỉ ăn một miếng Phượng Vĩ Ngư Sí, một chút Tú Cầu Kiển Bối, và một ít Như Ý Quyển."

Đây là tên riêng mấy món ăn, Phượng Vĩ Ngư Sí có gà với vây cá hầm, thêm ti tỉ phụ liệu; Như Ý Quyển cuộn trứng vịt muối, tàu hũ bla bla bla vào nhau; Tú Cầu Kiển Bối thì là mấy cái hạt nhiều màu trông như bánh kẹo, chẳng biết làm thế nào luôn – Mượn của Phụng Vũ ^^

112. Q.1 - Chương 112

Chẳng lẽ là bữa tối có vấn đề sao? Nếu như hắn ăn thì ta cũng đã ăn. Hơn nữa hắn ăn rất ít, mặc dù vậy ta vẫn thấy rất kỳ lạ.

Thái y khẽ lắc đầu, tựa như ta đã không nói cho y biết hết mọi thứ.

Y lại hỏi: "Trước bữa tối, Hoàng thượng có dùng qua món gì không?"

Trước bữa tối?

Y vừa hỏi, ta lập tức nhớ tới món bánh vừng do ta làm. Trong lòng run lên, không phải là vì thứ đó chứ?

Cả người Hạ Hầu Tử Khâm khẽ run lên, ánh mắt hắn nhìn về phía ta. Ta cười ngượng ngập rồi đành phải thành thật nói: "Hoàng thượng ăn rất nhiều bánh vừng." Sau đó, lại bổ sung thêm một câu: "Bánh được làm bằng gạo nếp, cả một mâm lớn!"

Ta đại khái đã đoán ra được nguyên nhân là vì hắn ăn quá no nên khó chịu. Chẳng hiểu tại sao, nghĩ tới chuyện này, ta chẳng những không thấy sợ mà ngược lại còn cảm thấy buồn cười không nhịn được.

Lúc hắn nghe ta nói "Một mâm lớn", sắc mặt trở nên rất kỳ quái, có lẽ hắn muốn khiển trách ta, nhưng không biết phải làm sao bởi hắn chẳng còn sức lực nữa .

Thái y gật đầu nói: "Hoàng thượng chỉ là ăn không tiêu, thần sẽ cho người mang một ít cao sơn tra (*) đến, hoàng thượng chỉ cần dùng một chút. Đến lúc không còn khó chịu nữa, người có thể đứng lên đi lại một lát, uống một ít nước, thì cũng không có gì đáng ngại lắm."

* Cao sơn tra: là 1 loại bánh hoặc thuốc viên làm từ trái sơn tra (sơn trà) xay nhuyễn. Sơn tra có vị chua, tính hàn. Bột sơn tra có tác dụng điều trị ăn khó tiêu, đầy bụng.

"Vậy mau đi đi." Ta nhìn thái y nói.

Thái y đứng dậy hành lễ rồi ôm hòm thuốc vội vã lui ra.

Lúc ta xoay người lại, thấy hắn trừng mắt nhìn ta, ta đành cười cười bước đến dìu hắn. Ăn no như vậy nằm nhiều sẽ không tốt. Ta đành lấy thân mình làm tấm đệm mềm mại cho hắn lót, để hắn dựa vào ta. Hắn như hờn dỗi hừ một tiếng, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với ta.

Ta cảm thấy rất buồn cười, ăn no rồi bị như vậy cũng không phải là chuyện gì mất mặt, nhưng nhìn bộ dạng khăng khăng của hắn cứ như ta nợ hắn thứ gì.

Cao sơn tra được đưa tới, ta đút cho hắn một ít nhưng hắn lại quay mặt đi, cắn răng nói: "Trẫm ghét những thứ chua."

Tính tình như này thực giống hệt đứa trẻ hay làm nũng.

Ta có chút sửng sốt, không nghĩ tới hắn như thế mà tính tình lại trẻ con thế này. Ta lấy một miếng cao sơn tra bỏ vào miệng, hắn hầm hừ một tiếng nói: "Nàng đang yên đang lành tự dưng ăn làm gì?"

Ta cười thầm nhưng rất nghiêm túc nói: "Hoàng thượng không thích ăn thứ này nhưng thần thiếp lại thích. Nếu Hoàng thượng không chịu ăn, chỉ sợ cả đêm sẽ rất khó chịu đó." Ta quan sát hắn một cách cẩn thận, biết rõ cảm giác này rất khó chịu, chỉ là hắn muốn tỏ vẻ giận dỗi ta mà thôi.

Ta lại lấy một miếng nữa, tính đưa lên miệng ăn tiếp thì hắn đã giành lấy nhét vào miệng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chờ trẫm khỏe lại rồi từ từ trừng trị nàng." Hắn vừa nói vừa nhai, chân mày nhăn tít lại, bộ dạng giống như thứ đó rất khó ăn.

Những lời này chẳng khác nào tố cáo là ta ép hắn ăn nhiều bánh vừng đến vậy?

Thật oan uổng cho ta mà.

Ăn được hai miếng, hắn sống chết cũng không chịu ăn nữa.

Ta cũng không khuyên hắn, để mặc hắn dựa vào chiếc đệm mềm nghỉ ngơi.

Ta cũng cảm thấy hơi mệt, che miệng ngáp mấy cái rồi nằm ghé vào bên cạnh hắn mơ màng ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ta nghe thấy hắn gọi ta, còn dùng khuỷu tay huých ta nữa.

Ta mở mắt ra lập tức nhìn thấy hắn trừng mắt với ta, nghiến răng thốt ra mấy chữ: "Đỡ trẫm đứng lên."

Ta nhận thấy nét mặt của hắn đã tốt hơn nhiều nhưng giọng điệu nói với ta thì khá nặng nề. Lòng ta chợt chùng xuống nhưng nét mặt vẫn bình thản cố gắng che giấu. Ta đứng lên đỡ hắn dậy, còn hắn vẫn như trước tựa hẳn người vào ta.

Thật là nặng, nhất là bây giờ hắn còn đang no.

"Hoàng thượng, người có thể…"

"Không thể." Hắn vẫn như cũ cắt ngang lời ta: "Nàng làm trẫm khó chịu nên nàng phải chịu trách nhiệm."

Quả nhiên, hắn đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu ta.

Thế nhưng, vì sao ta không thấy tức giận chứ?

Đỡ hắn đi qua đi lại mấy lần rồi lại rót nước trà đút cho hắn uống. Kéo dài đến tận nửa đêm, hắn mới nói đã thấy tốt hơn một chút, nhưng lại nói không muốn ngủ.

Ta dìu hắn lên giường ngồi, nói: "Sáng mai còn phải thượng triều, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm một chút." Thật ra là ta cảm thấy mệt mỏi, lại không thể nói rõ ra, nếu hắn biết thì cũng không thương tiếc gì ta.

Nghĩ như vậy nhưng lại cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Hắn nhìn nhìn ta, kéo ta cùng tựa vào tấm đệm mềm mại, ôm lấy ta, nhẹ giọng nói: "Hôm đó, nàng muốn nói gì với trẫm?"

Bỗng nhiên lại nói một câu chẳng có đầu có đuôi như thế, khiến ta ngơ ngác.

Hắn lại bổ sung thêm: "Cái lần trẫm và Diêu thục nghi ở Ngự hoa viên đó."

Chuyện này hắn nhắc lại, ta mới nhớ ra. Trí nhớ của hắn thật tốt, lần đó nhìn thấy dáng vẻ ta có chuyện muốn nói nhưng lại thôi, không ngờ đến giờ hắn vẫn nhớ rõ như vậy.

"Nàng muốn nói gì?" Hắn lại hỏi .

Ta nhìn hắn, lại thấy hắn khép hờ hai mắt, mới vừa rồi còn nói không muốn ngủ nữa chứ. Ta không kìm được khẽ cười cười, sau đó mới nghiêm túc mở miệng: "Tiên sinh của thần thiếp mắc bệnh ho khan, rất khó chữa trị, thần thiếp muốn xin Hoàng thượng ân chuẩn cho thái y ra ngoài chữa bệnh cho tiên sinh."

Ta không hề nghĩ rằng hắn đột nhiên mở hai mắt ra, đôi đồng tử đen như mực chợt lóe sáng, một lát sau hắn mới lên tiếng: "Trẫm không thích vị tiên sinh kia của nàng."

"Hoàng thượng…" Con người này thật nhỏ mọn, thái độ của hắn như vậy chỉ vì chuyện lần trước ta nói Tô Mộ Hàn bảo tên ta rất hay sao?

Xem ra trí nhớ của hắn quá tốt cũng không phải là chuyện hay.

113. Q.1 - Chương 113: Xem Như Nàng Nợ Trẫm

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Thế nhưng, vì Tô Mộ Hàn, ta đành phải cúi đầu cầu xin hắn: "Chỉ cần Hoàng thượng gật đầu đồng ý thì cũng không phải là việc gì khó khăn."

Nhưng hắn lại nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: "Trẫm gật đầu đồng ý sẽ có được lợi ích gì chứ?"

Ta ngơ ngẩn, sao hắn giống hệt trẻ con vậy? Muốn hắn làm việc gì phải mang kẹo đến dụ ngọt sao? A, ta thật sự muốn bật cười, cảm giác này là muốn cười vì hài lòng.

"Vậy Hoàng thượng nghĩ xem người muốn có được lợi ích gì?"

Muốn ngân lượng sao? Đưa mắt nhìn khắp thiên triều, có cái gì không phải là của hắn?

Quyền thế, cũng chẳng thể làm hắn động tâm.

Chuyện này thật sự làm ta rất tò mò .

Cánh tay ôm ta hơi siết lại một chút, hắn thở dài nói: "Nàng thật không có chút thành ý nào."

Ta nghẹn lời, chẳng phải ta đã hỏi hắn nghĩ xem hắn muốn thứ gì sao, giờ lại còn nói ta không có thành ý.

Hắn lại nói: "Mà thôi, coi như lần này nàng nợ trẫm. Sau này, nhớ trả lại cho trẫm. Vị tiên sinh của nàng, tên là gì?"

Ta không nghĩ tới hắn sẽ đồng ý nhanh như vậy, trong lòng không khỏi kích động, hắn còn nói muốn ta trả nợ hắn nữa, ta đã là của hắn, còn có gì không thể kia chứ? Bởi vậy ta liền cười đáp: "Tô Mộ Hàn."

"Tô Mộ Hàn …" Hắn thấp giọng lặp lại rồi không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sao, cũng không nghe hắn nói gì. Ta nhịn không được thấp giọng gọi hắn nhưng không nghe hắn trả lời. Lúc ta chống người ngồi dậy nhìn hắn, mới phát hiện thì ra hắn đã ngủ say mất rồi.

Ta mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi dậy, giúp hắn đắp kín chăn, xong xuôi mới nằm xuống cạnh hắn.

Hắn chìm vào giấc ngủ thật nhanh, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của hắn lúc này, lại càng giống một đứa bé.

Ta không nhịn được khẽ vươn tay ra, chậm rãi mơn trớn gương mặt hắn, mở to mắt, nhìn thật tỉ mỉ người đàn ông đang nằm trước mặt. Bất chợt, ta khẽ cười thành tiếng mà không biết lý do vì sao.

114. Q.1 - Chương 114

Thân thể hắn khẽ nhúc nhích, đôi môi mỏng khẽ hé mở, thấp giọng thốt ra hai chữ.

Giọng nói kia mặc dù rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến mức ta không nghe rõ được rõ.

Thế nhưng, ta có thể khẳng định hắn đang gọi tên một một nữ nhân.

Mà người đó không phải ta…

Cánh tay bất chợt cứng đờ, thậm chí ta cũng không biết, đó là khuê danh của tần phi nào.

Hắn bỗng nhiên ôm chặt ta, khiến ta thấy hoảng sợ nhưng cũng không dám giãy giụa. Ta cứ nằm như vậy nhìn thẳng vào hắn. Khuôn mặt tuấn tú này đang gần trong gang tấc nhưng dường như cũng cách ta một khoảng rất xa xăm.

Ta cười không nổi nữa.

Dù làm cách nào cũng cười không nổi.

Ta nhắm chặt mắt lại, chui vào ngực hắn. Mà hắn, sau khi ôm được ta lại càng ngày càng siết chặt hơn.

……

Thì ra ngủ một giấc cũng có thể nặng nề đến vậy.

Lúc tỉnh lại, hắn đã không còn ở cạnh ta nữa.

Vãn Lương và Triêu Thần bước vào hầu hạ ta, vẫn theo lệ thường, đợi sau khi ta rửa mặt xong các nàng mới bước vào. Ta phát hiện ra nước thuốc Tô Mộ Hàn cho ta không còn nhiều lắm, ta nên xuất cung để lấy một lọ khác.

Ta cười chán nản, bây giờ làm sao ta có thể đem dung nhan thực của mình ra ọi người thấy đây, chắc chắc nó sẽ tạo thành một việc khó mà giải quyết được.

Tiên sinh à, điều này người đã từng tính tới chưa?

"Nương nương." Nghe thấy tiếng Phương Hàm gọi bên tai, ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, nàng nhẹ nhàng nhíu mày, mở miệng nói: "Nương nương cảm thấy mệt mỏi sao? Vừa mới bắt đầu, đã tỏ vẻ lợi hại rồi."

Ta khẽ lắc đầu, hỏi nàng: "Có chuyện gì?"

Nàng đón lấy cây lược trong tay Triêu Thần, vừa cẩn thận chải tóc cho ta, vừa nói: "Hôm qua Vinh phi nương nương đi Ngọc Thanh cung, nghe nói một cung nữ của Ngọc Thanh cung phạm sai lầm, bị phạt hai mươi trượng."

Thiên Phi nàng cuối cùng cũng ra tay rồi.

Ta vừa đưa một tay nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc đen mượt của mình, vừa cười nói: "Nàng ta dạy dỗ Như Ý sao? Hai mươi trượng vẫn còn nhẹ lắm." Gốc gác của Thư quý tần e rằng cũng không tầm thường, nếu như Thiên Phi muốn giết gà dọa khỉ, tất nhiên sẽ lựa chọn Như Ý.

Chuyện của Phong Hà lúc trước, nàng ta chắc vẫn chưa quên.

Văn Lương vừa lấy hai cây trâm đưa ta chọn, vừa nhỏ giọng nói: "Bây giờ chính là lúc Vinh phi đắc ý, dựa vào tính tình nàng ta, đương nhiên sẽ không tránh khỏi nhiều chuyện thi phi."

Ta chỉ chỉ vào cây trâm vàng hình hoa cúc trong tay nàng, cười nói: "Cứ để nàng ta làm loạn đi. Triêu Thần, ngươi đi xuống dặn dò mọi người trong Cảnh Thái cung, nếu Thư Quý Tần đến tìm ta thì từ chối thẳng, nói với nàng bản cung thấy trong người khó chịu, không tiện tiếp khách."

115. Q.1 - Chương 115: Thuốc Mỡ Ngoài Cửa Sổ

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh - heybaby

Thư quý tần từng có ý kết thân tình với ta, lần này xảy ra chuyện như vậy, người đầu tiên nàng ta muốn tìm, đương nhiên là ta.

Trong số các tần phi ở hậu cung, người từng có khúc mắc với Thiên Phi trước sau chỉ có hai người, một là ta, hai là nàng ta. Lúc này, nàng ta không tìm ta thì còn có thể tìm ai nữa chứ?

Đáng tiếc, ta vốn nghĩ rằng người khôn phải biết giữ mình.

Thiên Phi sao, chỉ với một mình nàng ta, không thể dễ dàng động đến ta như vậy.

Tô Mộ Hàn cho ta xuất hiện trong vở tuồng này, thực sự là một ý kiến hay. Ta đã chuẩn bị hết mọi chuyện, chỉ còn chờ cơ hội mà thôi.

Rất nhanh, sẽ đến năm mới, đây chính là một cơ hội tốt.

Triêu Thần có chút nghi hoặc, không hiểu nói: "Nương nương, nếu lúc này Thư quý tần đến đây, người liên thủ cùng nàng, cũng có thể xem là một biện pháp hay mà."

Phương Hàm liền khiển trách Triêu Thần: "Nương nương tự biết cân nhắc, không cần ngươi lắm miệng."

Triêu Thần lắp bắp kinh hãi, vội vàng gật đầu lên tiếng trả lời Phương Hàm rồi vội vã đi xuống.

Văn Lương đỡ ta đứng dậy, mang y phục tới giúp ta thay. Ta thấy Phương Hàm lấy trong tay áo ra một hộp thuốc mỡ, nàng do dự một lát, mới mở miệng: "Nương nương, hộp thuốc mỡ này đêm qua Tường Thụy phát hiện thấy ở ngoài bệ cửa sổ tẩm cung của người. Nô tì đã hỏi người trong Cảnh Thái cung, có vẻ như không phải do người trong cung đặt trên đó. Đêm qua Hoàng thượng ở đây nên nô tì không tiện vào quấy rầy người."

116. Q.1 - Chương 116

Ta nhíu mày, nhìn hộp thuốc mỡ trên tay nàng hỏi: "Là thuốc mỡ gì?"

"Thuốc trị thương." Nàng dường như nghĩ tới điều gì đó vội hỏi: "Nương nương bị thương ở đâu sao?"

Ta biết, nhất định nàng đang nhớ lại chuyện trước đây ta từng bị thương khi còn ở Huyễn Nhiên các. Lúc đó, nàng đã lặng lẽ đem thuốc mỡ đặt trên bệ cửa sổ của ta.

Chợt nhớ tới chuyện ngày hôm qua, lúc ta bị Hạ Hầu Tử Khâm đẩy ngã có va chạm một chút nên khuỷu tay bị thương. Nghĩ tới đây, tay ta bất giác xoa xoa nơi khuỷu tay, nhưng ta chỉ thấy hơi đau đau lúc bị đụng vào mà thôi, bây giờ đã không còn cảm giác gì nữa. Huống hồ, chuyện này, ngoại trừ Hạ Hầu Tử Khâm và ta, cũng không còn người thứ ba biết được.

Ta ngầm cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn …

Nếu nói Hạ Hầu Tử Khâm phái người lén đặt trên bệ cửa sổ thì thật kỳ cục. Để làm việc này, hắn chỉ có thể phân phó Lý công công làm, nhưng hôm qua, hắn không có cơ hội làm như vậy.

Quan trọng hơn cả hắn không phải người như vậy.

Trong đôi mắt của Phương Hàm dần dần tràn đầy sự khẩn trương.

"Có thể … Là ai để quên hay không? Khi bị cô cô hỏi thì vì sợ hãi nên không dám bước ra để nhận lại?" Văn Lương vội vàng nói.

Ta quay sang liếc nhìn Phương Hàm, thấy bàn tay nàng hơi nắm chặt lại, xem ra, nàng và ta có cùng suy nghĩ.

Hộp thuốc mỡ kia, chỉ cần nhìn vỏ hộp bên ngoài, đã biết ngay là hàng cực phẩm. Các cung nhân trong cung không thể dùng loại thuốc quý như vậy. Nếu quả thật mọi chuyện xảy ra như lời của Văn Lương nói thì cũng thực khó giải quyết. Tính đến tình huống xấu nhất chính là trong Cảnh Thái cung có người lẫn vào hoạt động ngầm. Nếu thứ này không phải do ta ban cho thì đương nhiên do các chủ tử khác ban thưởng.

"Văn Lương." Phương Hàm quay sang căn dặn nàng, "Ngươi đi xuống cùng với Tường Hòa, Tường Thụy kiểm tra người của Cảnh Thái cung xem coi có ai bị thương không?"

Văn Lương biến sắc, vội nói: "Dạ, nô tì đi ngay."

Phương Hàm cúi đầu nhìn hộp thuốc mỡ trong tay, lại mở miệng nói: "Nương nương, hộp thuốc này nên xử trí thế nào?"

"Cô cô cứ giữ lại trước đi."

Nếu quả thật có người bị thương như vậy cũng tốt. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, hộp thuốc mỡ này hoàn toàn mới, chưa hề bị mở ra. Chỉ sợ rằng, dù hộp thuốc này đúng là được ban thưởng cũng không phải cho người bị thương kia.

Đến cuối cùng là do người nào làm đây?

Ta đang nghĩ ngợi chợt thấy Triêu Thần bước vào nói: "Nương nương, bên ngoài có Thành thái y cầu kiến."

"Nói với hắn , bản cung sẽ ra tiền sảnh ngay."

"Dạ."

Đợi Triêu Thần lui xuống, Phương Hàm mới hỏi: "Nương nương cảm thấy khó chịu ở đâu sao?"

Ta cười cười khẽ lắc đầu, ta biết rõ Thành thái y đến làm gì.

Ngươi thật là thức thời.

Tiền sảnh.

Thấy ta đi vào, Thành thái y vội đứng lên nói: "Đàn phi nương nương cát tường!"

"Thành thái y miễn lễ, mời ngồi." Thấy ta ngồi xuống, y mới ngồi theo.

Sau đó y mở miệng: "Hoàng thượng phân phó thần thay nương nương ra ngoài cung một chuyến, thần không biết nơi ở của tiên sinh nương nương, vì vậy đến đây hỏi thăm nương nương một chút."

Ta gật đầu, nói: "Ở cuối một con hẻm tắt trong trường thành, có ngôi miếu nhỏ, tiên sinh của bản cung ở đó. Tiên sinh họ Tô." Cúi xuống, ta lại nói, "Khi nào Thành thái y xuất cung? Bản cung sẽ cho Vãn Lương đi cùng Thành thái y đến đó."

Bây giờ ta là phi tử, không thể tự ý xuất cung được. Nhưng ta có thứ cần phải lấy nên chỉ có thể phái Vãn Lương đi lấy cho ta mà thôi.

Thành thái y nói: "Nếu như thế, nương nương hãy cho Vãn Lương cô nương chuẩn bị ngay đi ạ, thần sẽ xuất cung vào buổi trưa, cần phải trở về gấp trước giờ Mùi."

"Được."

Đợi Thành thái y đi ra, ta vội kêu Vãn Lương vào, nói đơn giản với nàng chuyện xuất cung lần này. Sau đó giao cho nàng một bình nước nhỏ được trang bị đầy đủ, dặn nàng nhất định phải giao cho Tô Mộ Hàn.

Người thông minh như Tô Mộ Hàn, chỉ cần nhìn thấy cái bọc đựng bình nước kia, nhất định có thể đoán ra ta muốn gì.

Sau giờ Ngọ, ta đang ở trong phòng nhỏ nghỉ ngơi, chợt nghe được bên ngoài dường như có tiếng người nói chuyện. Chỉ một lúc sau, tiếng ồn biến mất, mọi thứ yên tĩnh trở lại, ta cũng không mở mắt, tiếp tục nằm ngủ.

Đến khi ta tỉnh dậy, Phương Hàm nói cho ta biết, mới vừa rồi Thư quý tần đã tới, các cung nhân đều làm theo lời của ta, tiễn nàng về rồi.

Phương Hàm đỡ ta đứng dậy: "Nương nương cho rằng Thư quý tần tìm đến người thì bị người đóng cửa không tiếp, nàng còn có thể đi đến nơi nào?"

Ta sửa sửa lại y phục cho ngay ngắn rồi cười nói: "Không phải còn có Diêu thục nghi sao? Địa vị của nàng mặc dù thấp hơn Vinh phi, nhưng nàng lại rất được lòng thái hậu, cũng là một người không thể khinh thường."

Phương Hàm gật đầu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, thấy một cung nữ luống ca luống cuống chạy vào, quỳ xuống nói: "Nương nương, Vinh phi nương nương tới, nô tì có nói người khó chịu trong người không ạ?"

Chén trà đang bưng trên tay khẽ rung , Thiên Phi?

Ta và Phương Hàm cùng liếc nhìn nhau, nhìn cung nữ kia nói: "Không cần, mời nàng ta vào."

Nàng ta đến, là chuyện sớm hay muộn, ta cần gì phải tránh. Để tránh cho nàng ta nghĩ rằng mình đang thực sự mình giẫm trên đầu ta.

Phương Hàm mang áo khoác tới cho ta, vừa đỡ tay ta bước ra cửa, lại vừa nhỏ giọng nói: "Nương nương, lúc này không giống ngày xưa, có một số việc, người cần phải nhẫn nhịn."

Ta biết nàng quan tâm, quay sang nở nụ cười cho nàng yên tâm.

Đi qua tiền sảnh, vừa mới vào cửa, đã nghe thấy giọng nói chói tai của cung nữ :"Đây là ghế tựa gì thế này, cứng như thế, bảo nương nương chúng ta làm sao ngồi được? Trời lạnh thế này, cũng không biết thêm nhiều than một chút, nếu nương nương chúng ta bị lạnh, xem thử trong các ngươi có kẻ nào thoát tội được không?"

Ta cười khẩy trong lòng, quả nhiên là người do Thiên Phi dạy dỗ, giống như một khuôn mẫu được đúc ra từ nàng ta.

Ta vừa đi vừa nói: “Ở đây bản cung không có ghế tựa mềm mại như Khánh Vinh cung, lò sưởi cũng không có nhiều than nên không ấm áp bằng Khánh Vinh cung, nếu Vinh phi sợ bị va chạm, giá lạnh thì tốt nhất nên ở trong Khánh Vinh cung đừng đi đến chỗ nào hết.”

Cung nữ kia nghe thấy giọng của ta, rốt cuộc cũng cảm thấy kinh hãi, vội xoay người lại, ngượng ngập: “Nô tì bái kiến Đàn phi nương nương.”

Thiên Phi đứng lên, ngoái đầu lại nhìn ta, lạnh giọng nói: “Mấy ngày không gặp, ngươi càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng .”

Ta cười: “Bản cung xưa nay đều như vậy.” Ta đi lên phía trước, tự nhiên ngồi xuống, cũng không mời nàng ta ngồi. Trên mặt nàng ta hiện lên vẻ lúng túng, rồi cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi nên thức thời một chút, phải biết lúc này nên tránh xa ai ra.”

Ai trong lời của nàng ta, không thể nghi ngờ chính là Thư quý tần.

117. Q.1 - Chương 117: Tỷ Muội Tình Thâm

Ta không nói lời nào, nàng ta càng thêm đắc ý, mặt mày hớn hở: “Cũng phải, hiện giờ bản cung mang long thai, cỡ ngươi làm sao có gan đối nghịch với bản cung! Tốt lắm, thấy ngươi cũng thức thời, niệm chút tình nghĩa giữa ngươi và bản cung, bản cung tạm thời giữ lại vinh hoa phú quý cho ngươi đó. Nhưng bản cung cho ngươi biết, loại người đê tiện, thấp hèn sẽ không bao giờ có cơ hội ngóc đầu lên được đâu! Đừng tưởng khoác vào một bộ quần áo đẹp đã tự ngỡ mình là phượng hoàng !”

“Ngươi sẽ thấy bản cung bước từng bước lên nấc thang danh vọng, thấy bản cung sẽ có được tất cả !”

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, nàng ta muốn ám chỉ gì? Ngôi vị Hoàng hậu sao?

Nực cười, nàng ta có chút nào dáng vẻ của mẫu nghi thiên hạ đâu?

Từ nhỏ đến lớn kẻ Tang Tử ta không sợ nhất chính là nàng ta. Mười sáu năm qua ta chưa bao giờ sợ, sao bây giờ phải sợ ?

Ta đứng lên, nhìn thẳng vào nàng ta, thốt ra từng câu từng chữ: “Ngươi cho rằng bản cung không liên thủ với Thư quý tần là vì sợ ngươi ư? Chỉ vì bản cung cho rằng, một mình ngươi thì chẳng làm gì được bản cung cả !”

“Ngươi!” Nàng ta bị ta làm cho giận đến tái mặt, bước lên lạnh lùng nói : “Thứ như ngươi cũng dám nói với bản cung như thế sao !”

Ta lui lại nửa bước theo bản năng, nàng ta nhìn ta cười đắc ý: “Sao, sợ bản cung à.”

Loại người không có đầu óc như Thiên Phi, có gì phải sợ ? Nhưng nếu nàng ta xảy ra chuyện gì ở trong cung của ta, thì người thật sự khó đối phó chính là Hoàng thượng và Thái hậu.

118. Q.1 - Chương 118

Đang nói chuyện bỗng một cung nữ đi lên dâng trà.

Ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Không cần dâng trà, tránh cho Vinh phi nương nương ăn phải gì đó bị hỏng, lại đem tội đẩy lên đầu một số người ở Cảnh Thái cung.”

Nghe ta nói vậy, sắc mặt cung nữ bỗng trở nên tái nhợt, hoảng hốt dạ một tiếng, lui xuống.

Một lát sau Thiên Phi mới hiểu ra, chỉ vào ta lớn tiếng: “Ý ngươi là gì? Bản cung dù có nhẫn tâm cung không đem con mình ra đùa giỡn !”

Ta không nói gì, chỉ cười.

Nàng ta nói sẽ không lấy con mình ra đùa giỡn.

Ha.

Có thể hay không thể, chỉ nàng ta tự biết, sao ta phải tin nàng ta?

Thấy ta trầm mặc nàng ta nhịn không được, định xông lại, cung nữ bên người nàng ta vội vàng đỡ lấy nàng ta, nhỏ giọng: "Nương nương, người cẩn thận một chút ạ!"

Nghe lời nhắc nhở của cung nữ này, nàng ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Thế nhưng sự tức giận trên mặt không hề giảm đi, nàng ta nghiến răng nói : " Đừng tưởng ta không biết ngươi dùng chiêu kế mê hoặc dụ dỗ Hoàng thượng! Dựa vào một khuôn mặt tầm thường như ngươi làm sao lọt vào mắt hoàng thượng được?"

Nàng ta quả thật rất giận, quên luôn cả việc tự xưng là " bản cung" rồi. Ta không nhịn cười được, nàng ta đố kị, đố kị với khuôn mặt tầm thường như ta, đố kị với một kẻ như ta mà vẫn có thể lôi kéo được sự quan tâm, để ý của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta bước lên vài bước, ghé vào bên tai nàng ta cười: "Cho dù ngươi đẹp thì sao, hiện giờ ngươi cũng đâu thể thị tẩm, vậy mà vẫn trông chờ Hoàng thượng mỗi ngày ngủ lại Khánh Vinh cung sao? Đừng quên, Hoàng thượng là đàn ông."

"Ngươi đúng là thứ không biết hổ thẹn!" Nàng ta nhịn không được quát ầm lên.

Chỉ vậy đã bảo ta không biết hổ thẹn sao? Ta cái gì cũng không làm, cùng lắm chỉ nói một câu mà thôi. Xem ra Thiên Phi, thực sự rất dễ bị chọc tức. Ta nghĩ, ta nên kiềm chế lại để tránh cho cái thai trong bụng nàng ta có gì không hay xảy ra lại rước họa vào thân.

Thiên Phi chỉ thẳng vào ta, ngón tay run rẩy, một lát sau mới rít từ kẽ răng ra một câu: "Ngươi chớ vội đắc ý, phải biết rằng, nữ nhân trong cung này không chỉ có một mình ngươi!" Nàng bỗng nhiên xoay người đi, đưa tay cho cung nữ đỡ rồi nói, "Nhuận Vũ, chúng ta đi!"

"A, nương nương, người cẩn thận, người chậm chậm một chút thôi!" Nhuận Vũ vừa cẩn thận đỡ nàng ta vừa kinh hoàng kêu lên.

Nhìn theo bóng lưng của Thiên Phi, ta chậm rãi lặp lại lời nàng ta mới vừa nói, nữ nhân trong cung, không chỉ có một mình ta. Xem ra, lời nói của ta đã cảnh báo nàng ta. Phải biết rằng thừa dịp nàng ta mang thai, có biết bao nhiêu người sẽ mượn cơ hội này để tranh thủ sự ân sủng của Hoàng thượng. Nàng ta lại ngu dốt như vậy buộc ta phải nói thẳng ra, chắc hẳn nàng ta cũng phải hiểu rõ rồi.

Nàng ta còn có thể trông chờ vào ai? Còn có thể ngóng đợi ai được nữa?

Bàn tay ta siết chặt lại, khóe miệng từ từ nở một nụ cười.

Thiên Lục.

Người nàng ta có thể nghĩ đến, cũng chỉ có nàng mà thôi.

Các nàng không phải tỷ muội tình thâm sao? Lần này, để ta xem thử, tỷ muội các nàng rốt cuộc là tình thâm tới mức nào?

119. Q.1 - Chương 119: Tang Tử, Tang Tử

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Nhìn dáng vẻ vô cùng tức giận của Thiên Phi, ta từ từ nở nụ cười.

Nàng ta bây giờ, xem ra rất bận rộn.

Vừa phải đề phòng các phi tần trong cung thừa dịp lấp chỗ trống, vừa tích cực giữ lấy trái tim của Hoàng thượng, lại vừa phải lo lắng đến sự an nguy của đứa bé trong bụng.

Thật ra ta cảm thấy lo lắng thay cho Thiên Phi, suy nghĩ của nàng ta vốn vô cùng đơn giản, không hiểu rốt cuộc nàng có thể chịu đựng được bao lâu đây?

"Nương nương." Phương Hàm bước lên rót thêm trà cho ta, vừa hầu trà vừa thấp giọng nói, "Người lôi kéo Lục mỹ nhân ra mặt, là muốn nàng ta bảo vệ cho Vinh phi sao?"

Ta đưa tay nhận lấy chén trà, cúi đầu uống một hớp, khẽ mím môi mỉm cười.

Thủ đoạn của Thiên Lục có thể inh hơn Thiên Phi rất nhiều, điều này không phải ta không nhìn ra. Nàng ẩn giấu mình như thế nguyên nhân là vì sao, ta còn chưa biết. Chỉ vì sự việc lần này có liên quan đến an nguy của Thiên Phi, ta muốn nhìn xem cuối cùng nàng có chịu ra tay hay không .

Ngồi một lát, lại thấy Triêu Thần và Tường Hòa bước vào.

Tường Hòa quỳ trước mặt ta, sắc mặt hơi khó coi, thấp đầu nói: "Nương nương, nô tài đã điều tra kỹ lưỡng, trong Cảnh Thái cung không có người bị thương."

"Nương nương, nô tì cũng đã tra xét rất cẩn thận, không để sót bất cứ ai." Triêu Thần nói rất chắc chắn, sau đó lại ngước mắt liếc nhìn về phía Phương Hàm mới mở miệng, "Ngoại trừ Vãn Lương vì nàng ấy đã xuất cung ."

Vãn Lương.

Sắc mặt của Phương Hàm vẫn như trước, không hề thay đổi.

Ta để chén trà trên tay xuống, nhẹ giọng nói: "Ta biết, các ngươi lui xuống trước đi."

"Dạ."

"Dạ."

Chờ bọn họ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta và Phương Hàm.

Một lát sau, mới nghe Phương Hàm nói: "Đợi Vãn Lương trở về, tự nô tì sẽ đi kiểm tra xem nàng có bị thương hay không."

"Không cần đâu, cô cô." Ta đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ.

Phương Hàm cũng bước qua với ta, nhưng không nói thêm gì nữa.

120. Q.1 - Chương 120

Ta giơ tay lên, khẽ đẩy cánh cửa sổ ra, một cơn gió lành lạnh bất chợt cuốn vào trong phòng, mang theo hơi nước ẩm ướt còn có chút âm u, lạnh lẽo. Đứng ở đây nhìn qua cửa sổ, có thể nhìn thấy các cung nhân trong viện, bọn họ đều mang sắc mặt bình thản, không hề nhìn thấy có điều gì khác thường.

Khẽ hít một hơi, có thể đó là tình huống xấu nhất ta dự đoán, có thể người nọ không bị thương. Còn hộp thuốc mỡ kia chẳng qua được tùy ý ban thưởng mà thôi. Nhưng nếu như vậy, chuyện này lại trở nên khó giải quyết hơn.

Bởi vì, người trong Cảnh Thái cung, ai cũng có thể là người kia.

Không biết sao, ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi trong lòng. Người ở bên cạnh ta, ta tuyệt đối không muốn nghi ngờ bất cứ ai.

Bất luận là Vãn Lương, hay là Triêu Thần, nếu như muốn điều tra các nàng thì người ta nên điều tra nhất chính là Phương Hàm.

Nhưng mà

Khép chặt hai mắt lại, ta không muốn… Không muốn nghi ngờ nàng.

"Nương nương." Phương Hàm khẽ gọi ta, đưa tay đóng cửa sổ lại nói tiếp, "Ở đây gió lớn, người cẩn thận coi chừng bị lạnh."

Ta mở mắt ra, nhìn thấy nàng trước sau vẫn một bộ dáng lãnh đạm, thản nhiên, ta nhàn nhạt cười, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người trở về phòng ngủ.

Phương Hàm không vào cùng với ta, lúc này chỉ có một mình ta, ngồi ngây ngốc ở trong phòng. Ta đột nhiên nhớ tới chuyện hôm nay ta để cho Vãn Lương đi lấy thuốc nước, cuối cùng là đúng, hay là sai?

Tiếp đó ta lại nghĩ tới Tô Mộ Hàn.

Nhớ tới bệnh tình của y, không biết y đã đỡ hơn chút nào chưa?

Trong trí nhớ của ta, hình bóng đằng sau bức màn kia, dường như càng ngày càng rõ ràng hơn.

Lời của y ta luôn ghi nhớ.

Y nói rằng, có biết bao nhiêu người tránh không kịp việc tiến cung, ta thì ngược lại chỉ muốn lao đầu vào.

Không nhịn được cười.

Dù sao, ta ở nơi nào cũng đau khổ như nhau, dù ở trong cung hay ngoài cung đối với ta cũng chỉ cách nhau một bức tường.

Ta đứng lên, đi tới phía trước cái bàn dài, dùng thước vuốt xấp giấy Tuyên Thành thẳng ra. Ta nhấc bút, chấm mực, nghĩ nghĩ rồi viết xuống tên của mình.

Ta thích nghe Tô Mộ Hàn gọi ta là "Tử nhi", ta khát khao Hạ Hầu Tử Khâm gọi tên của ta, có lẽ chỉ vì ta vẫn muốn là chính mình. Cho dù đã vào cung, ta cũng không cam nguyện bị vùi lấp tại nơi thâm cung hậu viện này, không muốn bị biến mất trong ba ngàn người phụ nữ của hắn.

Ta viết hết tờ giấy này đến tờ giấy khác, càng ngày càng nhiều thì thời gian trôi qua cũng càng lúc càng nhanh. Ta mới nhớ tới việc Thành thái y xuất cung, còn có Vãn Lương đi cùng nữa.

Ta gọi cung nữ bước vào, hỏi nàng ta canh mấy rồi.

Quả nhiên đã qua giờ Mùi .

Ta giật nẩy mình, Thành thái y đã nói với ta, trước giờ Mùi, hắn nhất định phải tranh thủ trở về.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Ta liền đặt xuống bút, vội vã đi ra ngoài, nhìn thấy sắc mặt của Phương Hàm trầm ngâm. Xem ra, trong lòng nàng cũng đã dấy lên nỗi nghi ngờ .

"Tường Thụy, ngươi đi ra cửa cung xem thử." Ta dặn dò y.

"Rõ, nô tài đi ngay." Đáp lại lời ta xong y vội vàng chạy ra ngoài.

Rất nhanh sau đó y đã trở về, cười nói: "Nương nương, Vãn Lương đã trở về rồi!"

Ta vừa cảm thấy có chút kinh ngạc đã nhìn thấy Vãn Lương bước nhanh vào, hướng về phía ta nói: "Nương nương thứ tội, nô tì trở về chậm trễ."

Trên mặt của nàng có vẻ hơi mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

Ta nhìn về phía sau nàng ta nhưng không thấy Thành thái y, cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: "Thành thái y đâu?"

"Dạ, Thành thái y vừa mới về cung đã bị truyền đi Hi Ninh cung rồi ạ, dường như Thái hậu cảm thấy khó chịu trong người." Vãn Lương liếc nhìn ta, lại nói, "Nô tì đến bẩm báo với nương nương, cũng vì chuyện này ."

Ta gật đầu, xoay người đi vào trong phòng.

Vãn Lương và Phương Hàm theo ta vào bên trong, ta để cho Tường Thụy đứng canh ở ngoài cửa.

Thấy ta ngồi xuống, Vãn Lương mới mở miệng: "Ngôi chùa nương nương đã nói, nô tì và Thành thái y đã tìm rất lâu nhưng không thấy, thì ra đã bị phá hủy để trùng tu lại rồi. Bây giờ, nó không còn là ngôi chùa nhỏ ấy nữa đâu ạ!"

Lời nói của nàng làm ta vô cùng sửng sốt.

Trùng tu sao?

"Nô tì hỏi thăm nhiều người, mới biết được. Hiện tại ngôi chùa đó cũng không còn nằm ở cuối con hẻm tắt trong trường thành như lời nương nương nói nữa."

"Không còn sao?" Cuối cùng ta cũng nhịn không được liền thốt lên, "Nó được chuyển đi đâu rồi?"

Thực ra ta muốn hỏi người kia, Tô Mộ Hàn, tiên sinh của ta đang ở đâu?

Vãn Lương thấy ta lo lắng, vội nói: "Nó được chuyển ra phía sau sườn núi cách đó mười dặm. Nhưng mà…" Nàng hơi do dự một chút, ngập ngừng một lát sau mới nói, "Nhưng mà nô tì và Thành đại nhân vẫn chưa gặp được tiên sinh của nương nương. Tiên sinh không còn ở đó nữa."

Không còn ở đó nữa sao?

Ta bỗng nhiên đứng lên nhìn thẳng vào Vãn Lương.

Chuyện này… Làm sao có thể?

Vãn Lương gật đầu, nói tiếp: "Nô tì nghe chủ trì nói, ba tháng trước tiên sinh đã rời khỏi chùa rồi ạ."

"Tiên sinh đi đâu?" Ta không kìm được vội vàng hỏi, cả người bất chợt sững lại.

Chủ trì từng nói với ta, nhà y sa sút nên mới ở nhờ trong ngôi chùa ấy. Bây giờ y chỉ có một thân một mình, lại bệnh tật như vậy, vì sao y phải bỏ đi chứ? Ta đã từng hứa với y, sẽ tìm thái y chữa bệnh cho y, nhưng y, vẫn bỏ đi…

Trong lòng khẽ dao động, ở nơi đó, ta cảm nhận rõ một nỗi chua xót, cay đắng.

Quả là không sai.

Ta với y, quả thật là duyên mỏng.

Từ nay về sau trong thiên hạ rộng lớn này, ta vùi mình ở trong hậu cung, thực sự là không còn cơ hội gặp lại y nữa.

Ta và y ở bên cạnh nhau chỉ ba năm ngắn ngủi, nhưng ta đã xem y là một người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời của ta.

Có điều…

"Nương nương." Vãn Lương trình lên một chiếc hộp tinh xảo, mở miệng nói, "Chiếc hộp này là của chủ trì đưa cho nô tì. Chủ trì nói đây là chiếc hộp của tiên sinh giao cho ngài ấy bảo quản trước khi rời đi. Tiên sinh còn dặn dò, nếu có một ngày người trở lại đây tìm tiên sinh thì nhờ ngài ấy đem chiếc hộp này chuyển cho người."

Ánh mắt của ta dừng trên mặt chiếc hộp trong tay nàng, nơi đó ghi khắc bút tích khéo léo mà cực kỳ tinh xảo. Mỗi đường mỗi nét khắc ở trên đó giống như muốn khắc sâu vào tận vào linh hồn. Đột nhiên ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp, đó là… Cây tử. (cây thị)

Ta đã từng nhìn thấy cây tử này ở trong phòng Tô Mộ Hàn, trên xấp giấy Tuyên Thành đặt trên bàn sách của y lúc ta đột ngột bước vào mà y chưa kịp thu dọn.

Ta từng hỏi y đây có phải dành tặng cho ta không, thế nhưng y lại một mực phủ nhận.

Ta chần chờ một chút cuối cùng cũng vươn tay nhận lấy chiếc hộp đẹp đẽ kia. Bên trong phát ra tiếng động rất nhỏ, là tiếng đồ sứ va chạm với nhau. Ta nghĩ ta đã biết vật gì bên trong chiếc hộp rồi.

Tiên sinh, y chưa từng quên ta.

Căn dặn bọn họ ra ngoài hết chỉ còn một mình ta ở lại trong phòng.

Ta ngồi phía trước bệ cửa sổ, ngón tay không khỏi kích động, cẩn thận mở nắp hộp ra.

Bên trong chiếc hộp là một chiếc bình sứ màu trắng thuần khiết và tinh xảo, bên cạnh nó là một tờ giấy được xếp thật chỉnh tề. Ta đưa tay lấy tờ giấy ra, chưa kịp mở đã ngửi thấy được mùi thuốc nhàn nhạt quen thuộc. Đó là mùi hương trên người Tô Mộ Hàn.

Mở tờ giấy ra lập tức nhìn thấy nét chữ quen thuộc của y trải dài trên mặt giấy.

121. Q.1 - Chương 121: Ai Ở Bên Ngoài Cửa Sổ Của Ta?

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Tô Mộ Hàn vẫn gọi ta một cách thân thiết là “Tử nhi” .

Y viết: bức họa kia thực sự là ta muốn tặng cho ngươi. Bây giờ, chỉ có thể dùng phương thức như thế này để tặng. Tử nhi, ta phải đi, về nước thuốc của ngươi, cách ba tháng, ta sẽ sai người đem nước thuốc mới đến gửi trong chùa cho ngươi.

Chỉ vỏn vẹn có mấy lời nhưng khiến cho ta phải đọc đi đọc lại vô số lần.

Cho dù y đi thật nhưng chuyện của ta, lúc nào y cũng thay ta suy nghĩ và sắp xếp chu đáo.

Nhưng đột nhiên ta có cảm giác vô cùng nôn nóng và bất an.

Chỉ vì câu nói “Ta phải đi” của y, vì sao y không nói rằng “ta đi” mà lại nói “phải”?

Chẳng biết tại sao nhưng những lời này của y làm ta hoảng loạn.

Ta vội vàng đứng lên, lấy ra một mồi lửa nhỏ, châm đèn lên, không chút do dự đốt cháy bức thư sạch sẽ không còn dấu vết. Cung cấm là nơi chất chứa nhiều thị phi nhất. Những bức thư như thế này nếu để người khác nhìn thấy nhất định ta sẽ gặp không ít phiền toái.

Sau khi làm xong mọi việc ta xoay người lại, cầm lấy chiếc bình sứ kia nắm chặt trong lòng bàn tay.

…

Buổi tối thật yên tĩnh.

Thế nhưng, ta lại bị mất ngủ.

Chiếc bình sứ trong hộp đã được lấy ra, thế chỗ nó là một chiếc bình trống rỗng. Chiếc hộp chạm trổ hình cây tử được đặt ở bên giường. Ta mở to mắt, nhìn trân trân vào khoảng không trước mặt, dường như ta lại nhìn thấy bức màn kia, và phía sau bức màn đó là dáng người quen thuộc…

“Tiên sinh…”

Đó là người mà ta lặng lẽ nhớ mãi trong lòng .

Nhưng dường như ta thực sự nhìn thấy có một bóng người in trên cửa sổ.

Thầm cảm thấy kinh hãi nhưng ta vẫn ngồi dậy thật nhanh, đưa tay nắm chặt chiếc hộp trước mặt. Nhưng bóng người kia vẫn còn in bóng trên cửa sổ.

Ánh mắt của ta không kiềm chế được khẽ chớp xuống, ta lập tức cắn môi, thì ra không phải ta nhìn thấy ảo giác.

Là ai, đang đứng ở bên ngoài cửa sổ?

Chẳng biết vì sao, ta bỗng nhiên không muốn kêu lên.

Ta rón rén nhảy xuống giường, cẩn thận buông chiếc hộp trong tay ra, đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Bóng người kia cũng không hề động đậy.

Vẫn đứng im lặng bên cửa sổ.

Người đó đang nhìn gì vậy?

Trong đầu ta lúc này đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, khiến cho chính ta cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng. Bàn tay ta nhẹ nhàng đặt lên cánh cửa sổ, đang định đẩy ra. Tuy nhiên người đứng ở bên ngoài cửa sổ dường như đoán được tâm tư của ta, người chợt nhoáng lên một cái, lập tức bóng dáng người đó biến mất ngay trước mắt ta.

Đầu ngón tay ta run lên cố gắng dùng sức đẩy cánh cửa sổ ra.

Bên ngoài, chỉ là bóng đêm mờ mịt, không một bóng người.

Chẳng lẽ là ảo giác sao? Rốt cuộc, là ta nhìn thấy ảo ảnh…

Ta tự cười giễu mình. Ta bị làm sao thế này?

Nghĩ thế ta liền đưa tay ra, tính đóng cửa sổ lại nhưng toàn thân lại bị chấn động.

Chỉ vì ta nhìn thấy, trên bệ cửa sổ có một thứ được đặt trên đó - thuốc mỡ!

Trong nháy mắt, thậm chí ta còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Mãi cho đến khi đưa tay chạm vào cái bọc đựng hộp thuốc mỡ kia, ta mới tự nói với mình, đây là sự thật.

Bỗng nhiên ta xoay người đẩy tung cánh cửa phòng, xông ra ngoài.

Vừa rồi … Quả thực là có người!

Cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc mỡ trong tay, điều đáng nói là hộp thuốc mỡ này với hộp thuốc mỡ phát hiện trên bệ cửa sổ tối hôm qua giống nhau như đúc!

Trong lòng ta chợt cảm thấy vừa vui mừng lại vừa lo sợ.

Nói như vậy, không phải là gian tế trong Cảnh Thái cung.

Nhưng rốt cuộc người này là ai?

"A." Một cung nữ nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, đồng thời chạy tới quỳ trước mặt ta, dập đầu nói, "Nương nương, nô tì đáng chết, sao nô tì lại ngủ quên như vậy được!"

Cung nữ gác đêm, không phải chỉ có một người, không thể nào cùng ngủ hết loạt như vậy được.

Nhất định là con người thần bí kia đã lén lút giở trò.

"Nương nương, nô tì không cố ý, xin nương nương bỏ qua cho bọn nô tì lần này!" Cung nữ kia run rẩy, dập đầu cầu xin tha thứ.

Tường Hòa và Tường Thụy nghe thấy tiếng động liền chạy đến, liếc nhìn hai cung nữ quỳ trên mặt đất, Tường Hòa vội hỏi: "Nương nương, xảy ra chuyện gì vậy? Đã trễ thế này, người… Sao người lại đi ra ngoài này?"

122. Q.1 - Chương 122: Tang Tử Xinh Đẹp

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Đã xảy ra chuyện gì?

Thực ra, ta cũng không biết.

Phương Hàm nghe thấy tiếng động, cũng vội vàng chạy tới. Vãn Lương và Triêu Thần nhìn thấy ta chỉ mặc một chiếc áo mỏng đi ra ngoài, vội vã chạy đi lấy thêm áo khoác lên người cho ta. Ánh mắt của Phương Hàm nhìn chăm chú vào hộp thuốc mỡ trên tay ta, biến sắc, trầm giọng nói: "Tường Hòa, Tường Thụy, lập tức điều tra xem có người vào Cảnh Thái cung hay không!"

Tường Hòa và Tường Thụy đều thấy rõ tầm quan trọng của việc này, vội vàng trả lời nàng rồi xoay người đi ngay.

Ta chợt nắm chặt hộp thuốc mỡ trong tay, nhìn Phương Hàm cười nhẹ một cái.

Người nọ, đã sớm rời khỏi Cảnh Thái cung rồi.

Thân thủ nhanh nhẹn như vậy, làm sao để cho chúng ta nhìn thấy được chứ?

Hai cung nữ đỡ ta trở về phòng, Triêu Thần nhỏ giọng nói: "Nương nương còn cảm thấy lạnh không? Để nô tì đi nấu một bát canh gừng mang đến cho người, nếu canh bị nguội sẽ không có nhiều tác dụng." Nói xong nàng xoay người bước đi.

Ta kêu nàng lại: "Không cần, bản cung không sao, các ngươi lui xuống nghỉ ngơi hết đi. Bản cung và cô cô nói chuyện một lát."

Nàng và Vãn Lương liếc mắt nhìn nhau, cả hai cùng gật đầu và lui xuống.

Đợi các nàng lui ra ngoài hết, Phương Hàm mới bước lên phía trước, lấy hộp thuốc mỡ hôm qua ta nói nàng giữ lại ra. Đem hai hộp thuốc so sánh với nhau, quả nhiên chúng giống hệt nhau.

Ta cười nhìn nàng: "Cô cô, không phải là người của Cảnh Thái cung."

Chẳng biết tại sao, từ lúc bắt đầu phát hiện ra cái người thần bí kia, ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Phương Hàm dường như nghĩ tới gì đó rất thâm thúy, trong đôi mắt của nàng vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như trước, thấp giọng hỏi: "Nương nương, là ai?"

Ta lắc đầu: "Ta chưa kịp nhìn thấy người đó, y vô cùng nhanh nhẹn. Nhưng mà cô cô, người này thật sự không muốn gây bất lợi cho ta, đúng không?"

Phương Hàm lại im lặng không nói gì, chỉ cúi đầu trầm tư.

Một lát sau, nàng mới vươn tay ra lấy hộp thuốc mỡ trên tay ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương vẫn nên cẩn thận thì hơn, hộp thuốc mỡ này tốt nhất là để nô tì giữ thay cho người. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, nương nương nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ."

Ta nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu với nàng.

Phương Hàm hầu hạ ta lên giường xong mới xoay người bước ra. Lúc nàng sắp sửa đẩy cửa bước ra ngoài, ta bỗng nhiên gọi nàng lại: "Cô cô."

Nàng ngoái đầu nhìn lại, ta chần chờ một lúc mới hỏi nàng: "Cô cô, người nói thử xem, Hoàng thượng sẽ thích một người tầm thường như ta sao?" Vừa nói vừa đưa hai tay lên xoa xoa hai má, ta mỉm cười nhìn nàng.

Nàng nhìn ta, trên khuôn mặt thoáng qua một chút chần chờ, nhưng ngay sau đó lập tức nở một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: "Nương nương, người không hề tầm thường chút nào."

Lời của nàng lại khiến ta giật nẩy mình.

Nàng vừa cười vừa nói tiếp: "Nô tì lui xuống đây, nương nương ngủ sớm một chút." Nàng cất bước ra ngoài, nhẹ nhàng đưa tay khép cánh cửa lại.

Bóng dáng của nàng nhìn qua khe cửa, có vẻ càng ngày càng nhỏ bé, nhưng nụ cười của nàng dường như ngày càng nồng đậm hơn.

Bỗng nhiên ta cảm thấy trong lòng có chút hoảng hốt.

Chẳng biết vì sao ta vẫn luôn có cảm giác dường như nàng thấu hiểu hết mọi chuyện, đồng thời cũng là người không biết bất cứ thứ gì cả.

Bàn tay ta luồn vào chiếc gối ở dưới đầu, dưới đó là lọ thuốc nước Tô Mộ Hàn cho ta.

Ta cắn răng, xoay người bước xuống giường, đổ nước ấm ra bàn rồi cúi mặt xuống rửa sạch sẽ nước thuốc trên mặt. Sau đó, ta ngồi trước bàn trang điểm.

Những giọt nước chưa kịp lau khô theo chóp mũi ta chảy xuống, trong suốt hệt như những hạt châu, chậm rãi chảy xuống dưới cằm ta.

Trong nháy mắt, làn da bị thuốc nước che phủ hiện ra giống hệt như đóa hoa sen nở trên mặt nước trong suốt, kín đáo mà lại khoe sắc rực rỡ. Đôi mày cong dài dưới ánh đèn mông lung lại hiện rõ nét xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. Trong đôi mắt sáng trong chậm rãi dâng tràn lên niềm vui sướng.

Ta chợt bật cười một cách ngốc nghếch.

Nếu như, không cần phải dùng đến khuôn mặt này mà vẫn có thể giữ được hắn, ta nhất định sẽ làm không chút do dự.

Lần đầu tiên, không bôi thuốc nước lại trên mặt, ta hi vọng, đêm nay, ta sẽ là Tang Tử xinh đẹp. Nếu như, hắn thích ta trong bộ dạng bình thường như thế này, vậy thì ta không cần thiết phải nói cho hắn biết Tang Tử ta xinh đẹp ra sao…

Ta nằm xuống chìm vào giấc ngủ, cảm giác rất an tâm.

Trong mơ màng, dường như ta cảm thấy cả người như đang bị một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy, mùi Long Tiên Hương càng ngày càng nồng đậm…

123. Q.1 - Chương 123: Đừng Động Đậy, Trẫm Mệt Mỏi Quá

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Sáng sớm hôm sau, ta nghe thấy tiếng bước chân đi vào. Trước giờ vẫn làm theo lệ cũ, cung nữ sẽ đem nước rửa mặt để ở trên bàn cho ta, sau đó lui ra ngoài, chờ ta rửa mặt xong mới có người bước tới hầu hạ ta.

Thế nhưng lần này, ta rõ ràng nghe thấy cung nữ kia "Ôi" lên một tiếng.

Mặc dù giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, nhưng ta vẫn nghe thấy được.

Đợi cung nữ kia lui ra ngoài, ta mới mở hai mắt ra. Đúng lúc muốn xoay người ngồi dậy, ta lập tức giật mình!

Ai đang ôm ta?

Tim của ta giống như bị thứ gì đó bỗng nhiên giáng xuống thật mạnh, cảm giác đêm hôm qua, không phải là ảo giác!

Hạ Hầu Tử Khâm, hắn tới từ khi nào thế này?

Ta sợ hãi vô cùng, mặt của ta, còn chưa bôi nước thuốc lên mà.

Nếu như hắn nhìn thấy người con gái đang ôm trong lòng mình, không phải là bộ dáng giống như lúc trước, hắn sẽ cảm thấy thế nào đây?

Bỗng nhiên, tim của ta đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn bắn ra ngoài.

Người đàn ông sau lưng ta khẽ hừ một tiếng, cánh tay đang ôm ta khẽ siết chặt hơn một chút. Hắn hà hơi bên tai ta, thấp giọng nói: "Đừng động đậy, trẫm mệt mỏi quá."

Cho dù ta có khẩn trương đến mức không dám hít thở, nhưng nếu hắn muốn ta đừng động đậy thì ta nào dám động chứ!

Cả người ta cứng ngắc lại, để mặc cho hắn ôm.

Chỉ một chốc sau đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn. Xem ra hắn thực sự rất mệt cho nên mới dễ ngủ say như vậy

Có điều, bây giờ đã là giờ gì rồi, hôm nay hắn không cần lâm triều sao?

Hắn lại bị sao thế này, cứ thích nửa đêm khuya khoắt chạy đến tìm ta?

Giống hệt như lúc ta ở Huyễn Nhiên các, nửa đêm hắn tự lẻn vào chứ không bãi giá đến. Nếu không phải như thế thì vừa rồi cung nữ kia cũng không buột miệng kêu lên đầy kinh ngạc như vậy.

Nhưng ta, cũng không ngủ được nữa. Trong đầu ta lúc này chỉ có một suy nghĩ, chờ đến lúc hắn tỉnh lại, ta nên làm như thế nào đây.

Thật là kỳ lạ, hôm nay cũng không có công công đến gọi hắn thượng triều.

Chẳng lẽ là hắn đột nhiên chạy tới đây cho nên bọn họ không tìm thấy hắn sao?

Nghĩ đến chuyện này, ta đột nhiên không nhịn được bật cười. Hắn là dạng người không thích buộc mình phải làm việc theo lẽ thường, những chuyện như vậy thực sự chỉ có mình hắn dám làm.

Nếu thật sự vì chuyện này mà làm lỡ buổi thượng triều ngày hôm nay, chỉ sợ rằng ngay ngày hôm sau cái danh hiệu hồng nhan họa thủy sẽ thực sự chụp lên đầu ta mất thôi.

Ta muốn nghĩ cách làm cho hắn mau rời khỏi nơi này một chút, nhưng không dám đánh thức hắn dậy. Chỉ có thể nằm thấp thỏm chờ đợi, ngay cả khẽ cử động cũng không dám.

Khoảng qua giờ Thìn một chút, mới nghe hắn yếu ớt gọi ta: "Đàn phi."

"Dạ." Ta cúi đầu đáp lời hắn.

Hắn xoay người lại, vùi đầu trên cổ ta, tham lam hít lấy hương vị trên người ta, cười nói: "Lúc trẫm ở trong Ngự thư phòng đi ra, cảm thấy rất mệt mỏi, mà ở đây chỉ có cung của nàng là gần nhất, trẫm đi tới đi lui một hồi không ngờ đã tới đây rồi."

Giọng nói của hắn nhàn nhạt nhưng giải thích rất tự nhiên.

Ta vội hỏi: "Vậy hôm nay Hoàng thượng không cần phải thượng triều sớm sao?"

"Ừ." Hắn đáp lời, "Đêm qua phải bàn bạc một số chuyện, trẫm làm việc đến qua giờ Dậu mới xong." Hắn vừa nói xong đồng thời lại dán sát vào người ta.

Ta khẽ giật mình, không ngờ đêm qua trễ như thế hắn mới đi ngủ.

Hắn lại nói: "Hôm nay không phải thượng triều sớm. Đêm qua trẫm không muốn làm nàng thức giấc, cũng không muốn kinh động người trong cung của nàng nên trẫm không đốt đèn, báo hại trẫm đụng phải chân bàn một cái thật mạnh." Giọng của hắn mềm mại bên tai ta, một luồng khí ấm áp phả vào cổ ta.

Còn ta nghe được những lời này rốt cuộc cũng cảm thấy yên lòng, hắn không đốt đèn có nghĩa là hắn không nhìn thấy khuôn mặt thật của ta.

124. Q.1 - Chương 124: Chi Bằng Chúng Ta Cùng Nhau Chui Vào

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Ta đang cảm thấy vui mừng trong lòng nhưng hắn không nghe ta nói tiếng nào, lập tức hơi tức giận nói: "Trẫm đã nói trẫm bị đụng phải một cái thật mạnh mà nàng cũng không đau lòng chút nào sao?"

Hắn lại thế nữa rồi, làm nũng với ta y hệt như một đứa trẻ.

Trong lòng ta cảm thấy có chút vui vẻ, nhưng chỉ vờ nói: "Vậy mau tuyên thái y đến xem thử thế nào đi ạ."

Thực ra hắn muốn nói cái gì, ta sớm đã hiểu rõ. Nhưng ta không thể chuyển qua chuyện khác được sao? Ta có thể để cho hắn thăm dò ta được sao?

Quả nhiên, vừa nghe ta nói như vậy, hắn lập tức giống như bị chọc giận, vòng tay ôm ta dần dần thả lỏng. Hắn xoay người, gọi lớn: "Người đâu!"

Lập tức có cung nữ bước vào, cúi thấp đầu nói: "Hoàng thượng có gì sai bảo ạ?"

Hắn dường như đang nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Đem cái bàn này lôi ra ngoài cho trẫm, chẻ thành củi rồi mang đến Ngự thiện phòng!"

Cung nữ kia nghe hắn thốt ra mấy lời như vậy có lẽ cũng giật mình.

Còn ta nhịn không được cười ra thành tiếng, ta thật sự không nghĩ tới, hắn sẽ lấy cái bàn kia để trút giận.

"Còn không đi mau!" Hắn lên giọng, khiến cho cung nữ kia sợ đến run cả người vội vàng vâng dạ rồi chạy ra ngoài kêu Tường Hòa và Tường Thụy bước vào, ba chân bốn cẳng đem cái bàn kia mang ra ngoài.

Ta chui vào trong chăn, đưa tay chạm vào cơ thể hắn, cười nói: "Trên người Hoàng thượng còn đau phải không?"

Hắn nghiến răng mở miệng: "Đau."

"Vậy người còn muốn tuyên thái y nữa không?"

"Không cần!" Hắn nói tiếp, "Mau chui đầu của nàng ra đây, đừng tưởng rằng nàng trốn trong chăn thì trẫm sẽ không tức giận với nàng nữa."

Ta vội vàng kéo chặt góc chăn, ta không thể chui ra ngoài được. Ta lập tức hỏi hắn: "Hoàng thượng tức giận chuyện gì chứ?"

Hắn nhất thời nghẹn lời, không thèm trả lời ta mà đưa bàn tay của mình qua tính kéo chăn của ta ra.

Ta giật nẩy mình lại hoảng hốt hơn nữa, vừa dùng hết sức lực của mình liều mạng kéo chăn lại vừa nói: "Hoàng thượng đã ngũ mã phanh thây tên đầu sỏ gây thương tích cho người rồi, sao còn tính tội gì cho thần thiếp nữa?"

Tay của hắn bỗng do dự một chút, sau đó nói: "Vậy nàng trốn trong đó làm gì?"

"Thần thiếp... Chẳng phải vừa rồi có cung nhân vào trong này sao? Có vị chủ tử nào sáng còn chưa dậy mà cung nhân dám tiến vào nâng bàn đi không? Thần thiếp đương nhiên là phải trốn rồi."

Có lẽ hắn nghe xong cũng thấy hợp lý nên không kéo chăn của ta nữa, nhưng vẫn rất ngoan cố nói: "Vậy bây giờ không có ai ở ngoài này nữa, nàng mau chui ra ngoài cho trẫm."

Ta thực sự không thể chui ra mà!

Ta vẫn kéo chặt góc chăn như trước không chịu buông ra, bất chợt thốt lên: "Chi bằng Hoàng thượng cùng chui vào đây với thần thiếp đi."

Dù sao bên trong này cũng tối thui như mực giống như bị quét sơn đen vậy, chắc chắn không thể nhìn thấy gì, như vậy ta cũng không sợ hắn chui vào với ta.

Nhưng mà hắn lại chui vào thật.

Hắn chui vào ôm lấy ta, cười tà tà.

"Đàn phi, nàng còn nhỏ tuổi mà đã to gan như vậy!"

Ta sửng sốt, không biết lời của hắn là có ý gì.

"Nàng ghen tỵ sao?" Hắn không hỏi lý do mà nhích người đến sát người ta, cơ thể hắn áp sát người ta. Hắn khẽ cười, "Trẫm còn chưa từng lật qua bài tử của nàng."

Trong lòng ta chợt run lên bần bật, rốt cuộc ta đã biết ý của hắn muốn nói gì rồi. Hắn cho rằng, ta muốn hắn chui vào trong này, là vì… Vì…

Hai má của ta chợt nóng bừng lên, hơi thở dần dần trở nên dồn dập.

Hắn siết chặt cánh tay quanh vòng eo nhỏ nhắn của ta, hơi thở của hắn cũng có chút nặng nề, chỉ thấy hắn cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi của ta.

Ta chỉ cảm thấy hồi hộp đến mức không thể nào hít thở nhanh được, bàn tay ta theo bản năng nắm chặt cánh tay hắn, hắn khẽ hừ nhẹ một tiếng, lại hôn ta sâu hơn nữa. Cả thân người ta dán chặt vào những chỗ nhạy cảm của hắn. Trên người hắn, dần dần nóng bừng lên…

125. Q.1 - Chương 125: Vinh Phi Nương Nương Gặp Chuyện Không May

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Ta ôm chặt hắn, nhưng cả người bỗng trở nên cứng đờ.

Hắn nhẹ nhàng hôn ta, hôn lên môi, lên mắt, lên chóp mũi, lên hai má…

Hơi thở của hắn càng ngày càng gấp gáp, bàn tay của hắn đặt trên người ta lúc này lại nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về thân thể của ta. Ta không kìm được nhẹ nhàng rên lên một tiếng, lại e thẹn cắn chặt đôi môi anh đào của mình lại. Ta chợt nhớ tới ngày ấy, bước tới gần bên tai Thiên Phi, ta đắc ý nói với nàng để nhắc nhở nàng đừng quên, Hoàng thượng, là một người đàn ông.

Đàn ông…

Ta run rẩy ôm lấy hắn, siết chặt lại, ôm hắn chặt hơn nữa.

Hắn khẽ cười, lúc này chỉ nghe hắn thở hổn hển, nói nhỏ: "Trẫm vốn không muốn sớm như vậy…"

"Hoàng thượng!" Bên ngoài chợt truyền đến giọng nói đầy lo lắng, "Hoàng thượng không ổn rồi, Hoàng thượng!"

Lắng nghe kỹ hình như là giọng của Lý công công.

Lý công công này, tại sao lúc nào hắn cũng xuất hiện bất thình lình như vậy chứ, thật đáng ghét.

Hạ Hầu Tử Khâm dừng lại, để lộ ra nửa đầu, giọng có vẻ tức giận nói: "Có chuyện gì?"

Ta lặng lẽ liếc mắt nhìn, bóng dáng của Lý công công chiếu vào trên cửa sổ, hắn vội nói: "Bên Khánh Vinh cung truyền lời đến nói Vinh phi nương nương đột nhiên bảo rằng bị đau bụng, đã tuyên thái y qua bên đó, Thái hậu cũng đã đến. Trần công công lệnh cho nô tài đến bẩm báo với người!"

Ta cảm giác bầu không khí chợt trở nên lạnh lẽo.

Quả nhiên, hắn chỉ chần chờ trong giây lát rồi lập tức xoay người bước xuống giường. Lý công công nghe thấy tiếng động bên trong, vội vàng đẩy cửa bước vào hầu hạ hắn đứng dậy.

Ta đành phải cắn răng trốn vào trong chăn.

Hắn không hề để ý đến hành động của ta, vội vã mặc y phục vào rồi lập tức theo Lý công công đi ra ngoài.

Cổ họng nghèn nghẹn, khóe mắt cay cay, ta cảm thấy thật tủi thân.

Ló đầu ra khỏi tấm chăn, ta ngơ ngác nhìn cánh cửa đã đóng chặt lại, trong lòng dâng lên cảm giác khổ sở không nguôi.

Hắn thật sự giống như một cơn gió nhẹ, vừa thổi qua lập tức không còn chút dấu vết.

…

Lúc Vãn Lương và Triêu Thần bước vào, ta đã bình tĩnh trở lại yên lặng ngồi ở mép giường. Phương Hàm bước vào, nhìn ta nói: "Nương nương, nô tì đã phái người đi qua Khánh Vinh cung tìm hiểu rồi."

Ta nhìn ra bên ngoài cánh cửa, lạnh giọng nói: "Hay là bản cung tự đi qua bên đó một chuyến."

Đang yên đang lành đột nhiên lại nói bị đau bụng, cuối cùng là nàng ta cố ý giở trò lừa bịp, hay là những người trong cung ngứa mắt vì thái độ của nàng ta nên đã bắt đầu hành động rồi?

Khánh Vinh cung lúc này quả thực rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều có mặt ở đây.

Tất cả bọn họ đang thì thầm ghé tai thủ thỉ với nhau, nét mặt đều thành kính cầu nguyện cho long thai trong bụng Thiên Phi được bình an. Có điều, trong số đó được mấy người thật tình chứ? Ta nhìn thấy Thiên Lục gấp rút, nôn nóng đến độ hai mắt đỏ ửng lên, hai bàn tay ra sức xoắn chặt chiếc khăn trong tay lại.

Ta rốt cuộc cũng nhìn thấy Thư quý tần, tính ra cũng lâu lắm rồi ta và nàng chưa gặp nhau. Nàng đang đỡ Thái hậu, còn Thái hậu thì gấp rút đến độ sắc mặt thay đổi khác hẳn thường ngày.

Diêu thục nghi khẽ mỉm cười đi về phía ta, thấp giọng nói: "Nương nương, bao nhiêu người đều đến đây chứng kiến trò hay này. Người có thấy vui không?"

Ta ngước mắt nhìn nàng ta, chỉ thấy trong con ngươi của nàng ta vẫn phẳng lặng không chút gợn sóng cũng không hề sợ hãi, thực sự khiến ta không thể nhìn ra được, chuyện này có phải do nàng ta ra tay hay không. Ta cũng cười, mở miệng: "Tâm tình của bản cung cũng giống như Diêu thục nghi mà thôi."

Nàng ta cười, trong đôi mắt phượng dường như còn cười sâu hơn.

Ánh mắt của ta chuyển sang phía khác, chăm chú nhìn vào Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn cũng không nhìn qua bên này chỉ chăm chú nhìn về phía bức bình phong kia.

Chỉ nghe thấy Thư quý tần nhỏ giọng nói: "Thái hậu đừng lo lắng, long thai trong bụng Vinh phi nương nương nhất định sẽ bình an."

Thái hậu tuy gật đầu nhưng sự lo lắng trên mặt vẫn y như cũ, không chút thay đổi.

Ta nhìn kỹ Thư quý tần, thấy khóe miệng của nàng ta hơi nhếch lên chứng tỏ rằng nàng ta và chúng ta đều vui sướng như nhau.

Đúng vào thời khắc này, Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên xoay người lại, ánh mắt sắc bén của hắn quét qua đám người đang đứng ở phía bên dưới.

Ta đột nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn cũng nghi ngờ sao…

126. Q.1 - Chương 126: Nhìn Không Thấu Thiên Phi

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Cuối cùng thái y cũng bước ra.

Thái hậu vội vàng đẩy cánh tay của Thư quý tần ra, bước nhanh về phía trước, mở miệng hỏi: "Sao rồi?"

Thái y lau sạch mồ hôi ướt đẫm trên mặt xong, mới cẩn thận trả lời: "Hoàng thượng, Thái hậu, Vinh phi nương nương chỉ là… Chỉ là cơ thể có chút suy yếu, đêm qua lại ngủ không ngon giấc, cho nên đột nhiên mới cảm thấy khó chịu như vậy. Thần sẽ cắt cho nương nương mấy thang thuốc dưỡng thai, để cung nữ sắc cho nương nương uống. Chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày thì sẽ không có gì đáng lo ngại đâu ạ."

"Vậy mau đi đi." Cuối cùng Thái hậu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Hầu Tử Khâm đã vòng qua bức bình phong kia bước vào bên trong. Cất giọng thật dịu dàng nói: "Vì sao nàng lại ngủ không ngon giấc như thế?"

Còn ta nghe thấy những lời này chỉ cảm thấy giật mình.

Ngày ấy, ta đã nói với Thiên Phi rằng nàng ta sẽ không giữ được Hoàng thượng, ta vốn tưởng rằng, nàng ta sẽ đẩy Thiên Lục ra thế chỗ của mình. Lại chưa từng nghĩ rằng, nàng ta ngu dốt như vậy nhưng lại sử dụng trò bịp bợm lừa gạt người khác như thế này đây! Cái gì mà đêm qua ngủ không ngon giấc, rồi lại đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, tất cả đều là gạt người mà thôi!

Ta lặng yên quét mắt nhìn Thiên Lục một cái, khẽ cười lạnh trong lòng, thì ra, hai người bọn họ ngoài miệng thì nói là tỷ muội tình thâm, nhưng đối với Thiên Phi nàng cũng không đáng tin!

Mặc dù không có điều kiện cho Hoàng thượng thị tẩm, nàng ta cũng muốn giữ vững vị trí của mình, lôi kéo hắn về bên người.

Thái hậu bước lên, ngồi ở mép giường, nhẹ giọng nói: "Vinh phi có tâm sự gì trong lòng thế? Ngươi bây giờ không giống như ngày xưa nữa rồi, buổi tối mà cứ lo nghĩ rồi ngủ không ngon giấc thì làm sao mà tốt được chứ!"

Thiên Phi dường như cảm thấy hơi kinh hãi, vội nói: "Không, thần thiếp không có tâm sự gì đâu ạ, khiến Thái hậu phải nhọc lòng quan tâm cho thần thiếp rồi."

"Có phải bởi vì trẫm không ở bên cạnh nàng, cho nên mới ngủ không ngon giấc, đúng không?" Hắn mỉm cười cầm tay nàng, mở miệng, "Vậy thì từ nay mỗi tối trẫm sẽ đến đây với nàng."

Diêu thục Nghi ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Ta cười lạnh, thật tốt, Thiên Phi không phải là đang chờ những lời này sao?

Nàng ta thật sự muốn dựa vào long thai trong bụng mình để tranh thủ sự thêm sự sủng ái ở chốn hậu cung này.

Thư quý tần đang đứng đối diện với ta vô ý liếc nhìn ta một cái, đôi mắt hơi nheo lại, trong con ngươi của nàng ta hiện ra nét ác độc rõ ràng.

Ta xoay người đi, không thèm để ý tới nữa. Đám nữ nhân trong cung này không phải ai cũng như vậy sao?

Người nào được sủng ái, sẽ sinh ra đố kỵ, ghen ghét.

Người nào bị thất sủng lại bị coi thường, lãng quên.

Tất cả các nàng, chẳng phải đều sử dụng thủ đoạn đầy mình đó sao, âm mưu, toan tính nối tiếp nhau không ngừng.

Ta cảm thấy hơi thất vọng, đang tính đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe Thiên Phi nói: "Hoàng thượng hàng ngày đều bận trăm công nghìn việc, thần thiếp sao còn không biết tốt xấu bắt người phải đến đây mỗi ngày với thần thiếp chứ? Chẳng qua là mấy ngày trước, thần thiếp không cẩn thận, nhưng sau này thần thiếp sẽ không để chuyện này xảy ra nữa đâu. Chuyện ngày hôm nay, đã kinh động đến Hoàng thượng và Thái hậu, thần thiếp cảm thấy thật áy náy." Nàng ta nói xong liền cúi đầu xuống.

Ta không thể tin nổi vào tai mình quay sang nhìn nàng ta, những lời vừa rồi là do Thiên Phi nói ra sao?

Hạ Hầu Tử Khâm chủ động mở miệng đến với nàng ta, nàng ta lại không muốn? Nàng ta vừa hát vừa diễn vở kịch này, chẳng lẽ không phải là muốn như vậy sao?

Trên mặt Diêu thục tghi và Thư quý tần, cũng dần dần lộ ra sự kinh ngạc.

Thái hậu vội an ủi nàng ta: "Vinh phi nói gì vậy, bây giờ ai gia chỉ ngóng trông hoàng tôn trong bụng ngươi có thể được sinh ra bình an mà thôi."

Hạ Hầu Tử Khâm cũng thương tiếc mở miệng: "Phi nhi sao lại nói vậy, tại sao lại là không biết tốt xấu chứ."

"Hoàng thượng..." Nàng ta ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, nghiêng người nhích lại gần về phía ngực hắn, nhỏ giọng nói, "Thần thiếp biết Hoàng thượng thương yêu thần thiếp, nhất định thần thiếp sẽ nghe lời thái y dặn dò, dưỡng thai thật tốt. Hoàng thượng bận bịu việc chính sự, không cần thiết phải đến cung của thần thiếp mỗi ngày đâu."

Ta không khỏi nhíu mày, lời của nàng ta, không giống như lạt mềm buộc chặt. Ta thật sự không rõ trong lòng nàng ta rốt cuộc muốn gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Nhuận Vũ bưng chén thuốc bước vào. Thái hậu liền hạ lệnh cho chúng ta lui hết ra ngoài, bảo là muốn để cho Thiên Phi yên tĩnh tịnh dưỡng .

Mọi người bước ra bên ngoài lập tức bàn tán sôi nổi.

Vở kịch này dường như có kết quả không như họ mong muốn.

"Nương nương." Diêu thục nghi gọi ta lại.Ta ngoái đầu nhìn lại, nàng ta cười cười đi tới gần ta: "Người nhìn thử đi, Vinh phi gây ra một trận ầm ĩ như thế, Hoàng thượng không thể đi qua Cảnh Thái cung nữa

127. Q.1 - Chương 127: Đứng Chung Một Thuyền

Edit : libraIme

Beta : Kurt

Lòng ta khẽ động, tin tức của nàng ta tới mau thật, mới đó đã biết rõ Hạ Hầu Tử Khẩm vừa từ cung của ta đi ra. Ta ung dung nhìn nàng khẽ cười nói: "Hoàng thượng đi hay ở, há là việc chúng ta có thể quản được sao?"

Ta tin, người thông minh như hắn chắc chắn nhìn thấu tất cả.

Hắn bằng lòng ở lại, chẳng qua là lo lắng cho đứa bé trong bụng Thiên Phi.

Nghĩ tới, trong lòng lại nảy sinh một chút đố kỵ.

Diêu thục nghi cười nhạt, rồi lảng tránh nói sang chuyện khác: "Mấy ngày trước, Tình muội muội đưa đến cho thần thiếp một ít trà Bích Loa Xuân [1], hương rất thơm." Nàng ta dừng lại, giải thích: "Là Thư quý tần. Nương nương nếu không chê, lần tới ghé cung thần thiếp ngồi chơi."

* Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng nhất của Trung Quốc, xuất xứ từ vùng Thái Hồ, tỉnh Giang Tô. Có danh là "Hương Sát Hương Nhân".

Giờ ta mới biết, hóa ra trước khi nhập cung, Thư quý tần tên gọi là Thư Tình.

Bất giác ta giật mình, nhớ lại đêm đó Hạ Hầu Tử Khâm gọi tên một người con gái, ta bất chợt rất muốn biết, người đó rốt cuộc là người thế nào lại có thể khiến hắn đến cả trong mơ cũng gọi tên.

"Nương nương?" Thấy ta im lặng, nàng ta nhíu mày khẽ gọi.

Ta mới hồi phục lại tinh thần.

Nàng là đang chỉ cho ta thấy, Thư quý tần tìm nàng, các nàng hiện đang đứng cùng một phía. Mà nàng, giờ cũng đang muốn dùng chuyện quá khứ mà lôi kéo ta.

Trước vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của nàng, ta lắc đầu cười: "Không cần, bản cung không thích Bích Loa Xuân lắm."

Ta bước ngang qua nàng ta, nàng ta cuối cùng nhịn không được, mở lời hỏi: "Nương nương chẳng lẽ không sợ nàng ta có địa vị cao hơn mình sao?"

Ta cười lạnh, lẽ nào ta cũng không cần đề phòng ngươi và Thư quý tần sao?

So sánh với ngươi, đối phó với Thiên Phi còn dễ hơn một chút.

Nàng cuối cùng im lặng, không nói cũng không động gì nữa.

Ta mới đi được một đoạn lại thấy Thiên Lục đứng cách đó không xa, ta vốn không muốn thấy mặt nàng ta, nhưng nàng ta lại đi về phía ta. Khẽ cúi đầu hành lễ: "Thần thiếp tham kiến nương nương."

Liếc nhìn nàng một cái, ta ngay cả gặp cũng không muốn, nói gì tới việc cùng nàng nói chuyện.

Ta không dừng bước, cứ thế lướt qua nàng.

Nàng ta đột nhiên cất tiếng: "Nương nương từ chối lời mời của Diêu thục nghi, có thể thấy nương nương vẫn còn quan tâm tình chị em ruột thịt không phải sao? Đã như vậy, sao chúng ta không thể đứng chung một thuyền?"

Đứng chung thuyền với các nàng. Cuối cùng nàng ta cũng nói ra mục đích.

Ta lặng im không lên tiếng, nàng ta tiếp tục đuổi theo: "Nương nương, ba tỷ muội chúng ta đồng tâm hiệp lực, trong chốn thâm cung này, nhất định không phải e sợ các nàng nữa. Nương nương người sao lại…"

"Ngươi muốn ta bảo vệ đứa bé trong bụng nàng ta?" Ta lạnh lùng cất tiếng ngắt lời nàng.

Nàng tính toán kỹ thật, công khai lôi kéo ta. Cuối cùng còn không phải vì Thiên Phi sao?

Thực là tỷ muội tình thâm.

Biết rõ bây giờ trong cung cấm, người có thể bảo vệ được Thiên Phi, rốt cuộc chỉ có mình ta.

Nhưng ta sao có thể đồng ý đây?

Ta ư, phải tự tay bảo vệ con của Thiên Phi ư!

"Nương nương." Nàng kinh ngạc nhìn ta, một lúc lâu sau mới khẽ động cánh môi mỏng: "Tỷ ấy là tỷ tỷ của chúng ta."

"Là tỷ tỷ của ngươi". Ta lạnh lẽo đưa mắt nhìn nàng.

Vẻ rạng rỡ trong ánh mắt của nàng ta dần nhuốm màu ảm đạm, một câu cũng không thốt nên lời.

Ta thu hồi ánh mắt, đi thẳng về phía trước, khẽ cười: "Ngươi cảm thấy bản thân mình vô dụng sao? Vậy đến tranh đoạt đi."

Nếu một ngày kia nàng có quyền có thế, theo lẽ thường chẳng phải cũng sẽ bảo vệ được Thiên Phi hay sao? Tội gì phải tự làm khổ mình tới van cầu ta.

Đi được vài bước lại nghe tiếng nàng nói: "Lẽ nào nương nương cũng … không hy vọng đứa trẻ được sinh ra sao?"

Lòng khẽ run lên, ta không quay đầu lại, chỉ lãnh đạm trả lời: "Không hy vọng."

128. Q.1 - Chương 128: Vô Ích

Edit : libraIme

Beta : Kurt

Ta không biết khi ta nói "Không hy vọng", vẻ mặt của Thiên Lục thế nào, ta chỉ cảm thấy trong ngực thật trống trải, từ nhỏ đến lớn, ta luôn một mình, chỉ có một mình.

Tỷ muội ư, với ta, thật quá xa vời.

Ta cũng không cần.

Đi tới cửa Khánh Vinh cung, Vãn Lương và Triêu Thần ra đón. Triêu Thần nhỏ giọng hỏi: "Nương nương làm sao vậy?"

Ta tùy ý để các nàng đỡ, cười trả lời: "Lo nghĩ chuyện không đâu mà thôi."

Vãn Lương đi bên phải ta, cười yếu ớt nói: "Việc đó khiến cho bao nhiêu người phải thất vọng rồi."

Ta cũng cười, thật đúng nhỉ, để bao nhiêu người thất vọng rồi.

Vậy ta thì sao?

Trong lòng ta tự hỏi, nhưng dường như chỉ thoáng qua, vẫn chưa thật sự thất vọng. Quả thật lạ kỳ.

Nhìn thấy loan kiệu của Thái hậu ở xa xa phía trước, không biết tại sao, ta lại nghĩ tới Dụ thái phi.

Bên này, cả ngày thực sự rất náo nhiệt.

Mà tại Vĩnh Thọ cung, quanh năm lạnh lẽo, chẳng khác nào lãnh cung.

Ta bất giác hỏi: "Mấy ngày gần đây, bên Vĩnh Thọ cung có tin tức gì không?"

Triêu Thần kinh hãi, thấp giọng hỏi nhỏ: "Nương nương vì sao lại hỏi tới điều này?"

Vãn Lương nhìn trộm ta một cái, trong mắt cũng lộ ra tia nghi ngờ e ngại.

Các nàng đều căng thẳng. Ta cũng nở nụ cười, thực ra cũng không có việc gì. Chẳng qua là Thái hậu không ưa Dụ thái phi, vì bà ấy mới thật sự là mẹ ruột của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn đối với bà, hết oán lại hận, nhưng cũng không có cách nào mà bỏ mặc thờ ơ.

Hắn không muốn quan tâm bà, nhưng cuối cùng lại vẫn quan tâm.

Hắn chỉ là, không ai đặt cho hắn một bậc thang để hắn bước xuống.

Vì thế mà lần đó, ta gọi thái y tới Vĩnh Thọ cung, cũng là hợp với ý của hắn. Thế nhưng, hắn lại hết lần này tới lần khác bày ra dáng vẻ rất tức giận, lại còn cố ý đặc biệt cảnh cáo ta.

Đúng rồi, hắn là người như vậy.

Kiêu hãnh, quật cường, nhưng cũng thật trẻ con.

Ta bật cười thành tiếng.

"Nương nương?" Triêu Thần khẽ nhíu mày khó hiểu nhìn ta.

"Không có gì, chúng ta trở về đi." Ta khẽ quay đầu, tiến về phía trước.

Hai cung nữ liếc mắt nhìn nhau, cũng không hỏi lại ta.

Trở về Cảnh Thái cung, nhìn thấy có rất nhiều đồ đạc đặt trong phòng. Bên cạnh Tường Hòa đang sắp xếp lại đồ đạc vội vàng giải thích: "Nương nương, những thứ này đều do nội vụ đưa tới, ba ngày nữa là giao thừa, những thứ này đều theo lệ mà cấp cho các cung chủ."

"Là thật nha, nương nương, mấy cuộn gấm này đẹp quá!" Tường Thụy ôm trong lòng hai cuộn gấm vóc, cười nói.

Bọn họ nếu không nhắc tới, ta thật sự đã quên.

Nhanh quá, sắp đến lễ mừng năm mới rồi.

Phương Hàm từ phòng trong đi ra, vừa cười vừa đẩy bọn họ: "Đừng nhiều lời nữa, mau đem đồ đạc cất đi." Nàng đi về phía ta, vừa dìu ta vừa nói: "Lát nữa nương nương chọn màu nương nương thích, giao thợ may trong cung may đồ, đêm giao thừa còn phải mặc."

Lời của nàng là nhắc nhở ta.

Ngày thường phi tần khó có cơ hội được thấy mặt Hoàng thượng, nhưng tại đêm giao thừa, nhất định sẽ được thấy mặt rồng. Được sủng ái, không được sủng ái, ai mà không mong đêm hôm đó, có thể với dáng vẻ xinh đẹp nhất đoạt lấy sự yêu thương của Hoàng đế

129. Q.1 - Chương 129: Đêm Giao Thừa

Edit : hangdang33

Beta : Kurt

Từ ngày thân thể Thiên Phi khó chịu, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không ngự giá đến Cảnh Thái Cung nữa. Nhưng điều làm ta kinh ngạc chính là, hắn lại thực sự không ở lại trong Khánh Vinh cung với Thiên Phi. Tường Hòa nghe ngóng trở về nói, mấy ngày nay hắn đều ở Ngự thư phòng cho đến khuya. Sau đó, một mình về lại Thiên Dận cung ngủ.

Ta không biết đã đến những ngày cuối năm, còn có chuyện gì có thể vướng tay chân hắn như vậy. Chỉ là thật kỳ lạ, mỗi khi nhớ tới trong lòng lại có cảm giác khó chịu không diễn tả được.

Sự khẩn trương này, dường như là có chuyện gì đó rất xấu.

Ép buộc bản thân phải cười, hắn là Hoàng đế Thiên triều, còn có chuyện gì không giải quyết được?

Đầu trên bệ cửa sổ phía ngoài Cảnh Thái cung, rốt cuộc không thấy thuốc mỡ để đó nữa. Người đêm đó thiếu chút nữa bị ta trông thấy, cũng không còn đến nữa. Chuyện này giống như một cơn gió, đã thổi qua thì chẳng còn gì lưu lại.

Chỉ là hai hộp thuốc mỡ kia Phương Hàm vẫn còn đang giữ.

Rốt cuộc cũng đến đêm giao thừa.

Các cung nữ trang điểm cho ta thật tỉ mỉ, Vãn Lương cầm trang phục mới được ban phát đến.

Sắc hoa làm nền, viền quanh cổ áo và vạt áo là một lớp lông nhỏ trắng mỏng, những sợi tơ màu sắc rực rỡ thêu thành những đóa hoa bách hợp xinh đẹp lạ thường. Xung quanh dùng chỉ bạc làm đường viền, xa xa nhìn lại như dòng nước chảy xuôi.

Ta nhịn không được bật thốt ca ngợi, tay nghề giỏi!

Vãn Lương hầu hạ ta mặc áo, rồi kéo ta lại trước bàn trang điểm, cười nói: "Hôm nay nô tì nhất định sẽ trang điểm cho nương nương thật xinh đẹp."

Ta cười cười, hôm nay ai mà không muốn trang điểm cho bản thân thật đẹp.

Sau một lúc, thấy Triêu Thần tiến vào, sắc mặt không mấy vui vẻ. Ta hỏi: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt, ngươi sao lại mặt ủ mày chau thế kia?"

Nghe vậy nàng mới mở miệng: "Nương nương, năm trước thịnh yến giao thừa đều tổ chức ở Ngự hoa viên, năm nay lại nói phải chuyển đến trong Hi Ninh cung của Thái hậu. Nghe nói là vì …Vì để tiện săn sóc cho Vinh phi."

Trông vẻ mặt mất hứng của nàng, ta còn tưởng có việc gì quan trọng.

Thái hậu muốn chiếu cố Thiên Phi, ta tất nhiên hiểu, bà nóng lòng mong chờ cháu thôi mà.

Vãn Lương thấy ta không khó chịu, cũng yên lòng cười nói: "Lời này ngươi nói ở đây vậy là được rồi, chút nữa ra ngoài đừng nói lung tung nữa!"

"Thế nhưng..."

130. Q.1 - Chương 130

Triêu Thần còn muốn nói, ta đã cắt ngang: "Không có gì đáng ngại." Nếu mới chỉ vậy mà ta đã không chịu được, vậy coi như trận này ta chưa đánh mà đã thua rồi.

Trong cung thật náo nhiệt, nơi nơi giăng đèn kết hoa. Màu sắc lạnh lẽo tái nhợt của trời đông đã được thay thế bởi cả biển vui mừng hoan hỉ này.

Trong Hi Ninh cung, càng náo nhiệt phi thường.

Bóng dáng các Tần phi thấp thoáng khắp mọi nơi, ai nấy xinh đẹp như tiên nữ.

Ta cũng không đố kỵ, chỉ cười nhạt bước tới.

"Đàn phi nương nương."

"Đàn phi nương nương..."

Các nàng thức thời quay về phía ta hành lễ.

Diêu thục nghi và Thư quý tần ngồi cạnh nhau nhỏ giọng trò chuyện, thoạt nhìn mối quan hệ của các nàng quả thật không tồi. Thiên Lục đứng ở trong một góc phòng, thấy ta đi vào, mặt không đổi sắc hướng ta hành lễ, rồi không nói thêm câu nào nữa.

Ta nghĩ, nàng tất nhiên là thù hận ta.

Thiên Phi bây giờ thân phận đã cao quý, đợi một hồi mới thấy nàng ta cùng với Thái hậu và Hoàng thượng tiến vào.

Mọi người quỳ xuống hành lễ.

Hạ Hầu Tử Khâm tâm tình rất tốt, cười rạng rỡ ọi người bình thân.

Hắn đỡ Thiên Phi ngồi lên vị trí đầu tiên, Thái hậu ngồi sát bên trái hắn. Ta do dự một lát, cuối cùng tiến lên ngồi vào phía dưới Thái hậu. Diêu thục nghi ngồi ở phía dưới Thiên Phi, mà Thư quý tần, tựa hồ do dự hồi lâu, mới qua ngồi bên cạnh ta.

Thiên Lục chỉ là lục phẩm mỹ nhân, chỗ ngồi cũng cách chúng ta rất xa.

Ta nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm cúi đầu nói: "Phi nhi nếu như mệt mỏi thì phải nói, trẫm phái người đưa nàng về."

Ngoái đầu nhìn lại, thấy Thiên Phi mỉm cười lắc đầu: "Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp không sao đâu." Sắc mặt của nàng ta không tốt lắm. Điệu bộ dịu dàng yếu ớt, thật khiến người ta phát ghét.

Bởi vì là gia yến, người tham gia cũng bớt vài phần câu nệ.

Hạ Hầu Tử Khâm phấn chấn, uống không ít rượu.

Trong phòng bố trí nhiều lò sưởi, nhưng ngồi lặng lẽ cũng bất giác thấy lạnh. Ta cẩn thận quan sát hắn, sắc mặt hắn ửng đỏ, không biết do tác dụng của rượu, hay là bởi hơi ấm tỏa lan.

Thái hậu cười nói: "Năm nay ai gia rất hài lòng, rốt cuộc cũng có người vì Hoàng thượng mang con nối dõi. Các ngươi, mỗi một người đều phải cố gắng, vì hoàng gia khai chi tán diệp mới được!"

Thái hậu nói xong phía dưới các phi tần đều đỏ mặt. Diêu thục nghi khẽ cười, che mặt mở miệng: "Thái hậu, người giễu cợt chúng thần thiếp rồi." Ánh mắt của nàng, lẳng lặng nhìn về phía hắn.

Nghe Hạ Hầu Tử Khâm cười nói: "Thuần nhi chẳng lẽ không muốn?"

"Hoàng thượng!" Nàng cúi đầu e thẹn, dáng vẻ như một tiểu cô nương.

Thiên Phi trên mặt có phần mất hứng, nhưng không lên tiếng.

Hôm nay, ta cảm thấy nàng có chút kỳ lạ khó hiểu.

Ta mơ hồ không rõ, nàng rốt cuộc do mang thai nên thân thể khó chịu hay là giả bộ. Hạ Hầu Tử Khâm thỉnh thoảng quay lại quan tâm hỏi han, nàng lại luôn nói không sao.

Sau khi mọi người ăn đã sắp xong, Thái hậu mới vừa cười vừa nói: "Vẫn theo lệ cũ đi, mọi người vui vẻ náo nhiệt, khiến cho ai gia cũng hài lòng vui vẻ. Diêu thục nghi." Bà bỗng nhiên nhìn nữ tử đối diện.

Diêu thục nghi ngước mắt lên, sắc đỏ ửng trên mặt nàng còn chưa dịu xuống. Nàng ho khan một tiếng, mở miệng: "Năm rồi đều là thần thiếp chuẩn bị, nhưng năm nay có Đàn phi nương nương, thần thiếp đứng ra chủ trì sợ là không tốt lắm ."

Ta khẽ giật mình, mọi việc trong đêm giao thừa ta chưa bao giờ đảm nhiệm cũng như trải qua, rốt cuộc ta phải chủ trì như thế nào đây?

May là, người ngồi ở vị trí cao nhất kia đã mở miệng: "Đàn phi tuy thân phận cao, nhưng kinh nghiệm lại không bằng Thuần nhi, theo như trẫm thấy vẫn là nàng chủ trì đi."

Ta nhìn hắn, hắn lại chỉ nhàn nhạt cười với ta.

Diêu thục nghi không tỏ vẻ gì, vẫn cười như cũ: "Hoàng thượng và Thái hậu đều làm khó thần thiếp. Hàng năm đều muốn đổi mới, thần thiếp không có bản lĩnh cao như vậy đâu. Như vậy đi, không bằng năm nay ai hiếu thảo muốn làm cho Thái hậu hài lòng, thì tự mình lên, có được không ạ? Cũng coi như chúng thần thiếp tự bêu xấu bản thân đi."

Quả nhiên là nữ tử thông minh. Như vậy không làm phật ý Thái hậu, lại giữ mặt mũi cho ta. Nàng dù không thích ta, nhưng xét đi xét lại thì thân phận ta vẫn cao hơn so với nàng, nàng rất thức thời.

Thái hậu vừa cắn một miếng bánh hạnh đào nhỏ, nghe nàng nói như thế, liền cười nói: "Vậy là ngươi muốn nói cho ai gia biết, ngươi đã chuẩn bị sẵn một sự ngạc nhiên cho ai gia?"

Nàng đứng dậy, mím môi cười: "Thần thiếp tự bêu xấu trước vậy." Nàng nói, có chút kích động. Ngay sau đó hai thái giám nâng một tấm bình phong tiến vào, cẩn thận từng li từng tí đặt tại cửa.

Bình phong màu vàng, trên mặt trơn nhẵn.

Mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc, Hạ Hầu Tử Khâm nheo nheo hai mắt hứng thú nhìn.

Diêu thục nghi chậm rãi tiến lên, một cung nữ cung kính dâng lên một thanh kiếm. Nàng dùng một tay tiếp nhận, bàn tay trắng nõn phất lên một cái, rút kiếm ra khỏi vỏ, bước chân nhẹ nhàng di chuyển liên tục, thân thể uyển chuyển bay lên.

Trong không khí, tiếng múa kiếm vun vút không ngừng vang lên trộn lẫn vào nhau, thêm dáng người nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, đẹp không lời nào tả xiết.

Ta đột nhiên nghĩ ra một điểm.

Diêu thục nghi xuất thân nhà tướng, cha và anh đều là các tướng lĩnh không ai địch nổi trên sa trường. Mà Diêu gia, hiển nhiên nắm binh quyền trong tay.

Ta quả thật đã quên mất điểm này.

131. Q.1 - Chương 131: Đêm Giao Thừa (tt)

Edit : BW_mylove_SG

Beta : hebaby

Vì thế, địa vị phi tần cao nhất của nàng ta trong ba năm qua, vẫn chỉ là Thục nghi. E rằng Hạ Hầu Tử Khâm hy vọng có được thế lực của Diêu gia, mới sủng ái, không bỏ bê nàng ta. Ánh mắt bất chợt nhìn về phía Thiên Phi, nàng ta là người của đại học sĩ, Thái hậu thừa dịp Thiên Phi có thai đem phong thành Vinh phi, thì ra cũng có nguyên nhân.

Bàn tay chợt nắm chặt lại, thảo nào khi Hạ Hầu Tử Khâm phong ta làm phi Thái hậu không hề ra mặt can thiệp, chỉ vì, sau lưng ta, không có chỗ dựa. Chỉ cần ta không dòm ngó ngôi vị Hoàng hậu, bất cứ ai cũng không để ý đến ta.

Ta hơi thẫn thờ, chỉ nghe mọi người khẽ hô một tiếng, bóng dáng người nữ tử trước mặt bay nhoáng lên. Ta nhìn chăm chú, thấy mũi kiếm của nàng ta xẹt thật nhanh qua tấm bình phong nơi cửa.

Lưỡi kiếm kéo xuống thật dài, nàng ta không chần chừ, động tác trên tay càng trở nên nhanh hơn, thắt lưng bằng lụa màu vàng bay lên khiến ánh mắt mọi người mê mẩn. Khóe miệng nàng ta mỉm cười, vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển, xoay mấy vòng rồi quay về, mũi chân đã chạm tới mặt đất.

Trong nháy mắt, mọi âm thanh đều lắng xuống, chỉ còn ánh kiếm sáng loáng cùng tua kiếm xinh đẹp, chợt nhoáng lên, vụt qua trong đất trời.

Phía sau của nàng, một "Bức tranh hoàng kim phú quý" [1] thật lớn xuất hiện giữa trời.

Dùng cách cắt giấy, lấy kiếm pháp hỗ trợ, vẽ ra một bức tranh thật hoàn chỉnh.

"Hay!" Hạ Hầu Tử Khâm không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, trong phút chốc mọi người cùng bàn tán sôi nổi hẳn lên.

Tất cả đều thán phục .

Diêu thục nghi từ từ đứng dậy, cầm trường kiếm trong tay giao cho bên cạnh cung nữ xong mới ngoái đầu nhìn lại cười nói: "Năm nay tuyết rơi rất lâu nhưng lại rơi đúng lúc, báo hiệu ột năm tốt lành, hai mùa lúa trổ bông, đến mùa thu hoạch nhất định sẽ sung túc, dồi dào. Năm sau nhất định là một mùa thu hoạch bội thu. Thần thiếp lấy bức tranh 'Hoàng kim phú quý' này dâng lên đưa cho Hoàng thượng và Thái hậu, cầu chúc thiên triều năm sau, nhất định được mùa lúa gạo, thiên hạ thái bình, ban ơn cho bách tính!"

Bút tích làm người ta thán phục, lời nói làm cho người ta vui vẻ. Không người nào có thể mang lại niềm vui cho Thái hậu bằng Diêu thục nghi.

Chỉ cần dăm ba câu, đã có thể dễ dàng đẩy hoàng gia lên một tầng cao hơn, Diêu thục nghi, thật là lợi hại. Trước đây ta đã quá coi thường nàng rồi.

Quả nhiên, Thái hậu cười vô cùng rạng rỡ, ngoắc tay nói: "Nào đến đây, qua bên cạnh ai gia. Hoàng thượng, người nói gì đi, ai gia rất thích nàng!"

Diêu thục nghi cười mừng rỡ bước lên, cung nhân vội vàng đặt thêm ghế ngồi bên cạnh Thái hậu.

Chúng phi tần được nước lại vội vã bảy miệng tám lưỡi nịnh hót không ngừng.

Thái hậu lại nói: "Không ngờ Diêu thục nghi trưởng thành ở chốn khuê phòng, cũng quan tâm đến việc thiên hạ như thế. Còn có thể đem câu 'Nước có thể đỡ thuyền, cũng có thể lật thuyền' (*) ghi nhớ trong lòng. Ai gia thấy rất đáng ban thưởng!"

*Nguyên bản: , : Thủy sở dĩ tái chu, diệc sở dĩ phúc chu - ý nói về lòng dân.

Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu cười nói: "Hôm nay, Thuần nhi đã làm trẫm được mở rộng tầm mắt, thưởng, đương nhiên phải ban thưởng! Mùa màng bội thu, nói hay lắm!" Hắn cúi đầu tháo miếng ngọc bội bên hông

xuống, đưa cho Diêu thục nghi, “Ngọc bội này là lễ vật mẫu hậu tặng trẫm vào sinh nhật năm trước, hôm nay trẫm ban nó cho nàng.”

Diêu thục nghi nhận được long sủng mà vô cùng kinh ngạc, vội đứng dậy tạ ơn. Lại nghe hắn nói: “Nhưng trẫm cảm thấy còn chưa đủ.”

Ta giật mình nhìn hắn, hắn nghiêm nghị mở miệng: “Kể từ hôm nay, Thuần nhi là chiêu nghi của trẫm.”

Chiêu nghi…

Hắn phong cho nàng đứng đầu cửu tần, chỉ cách phi có một bước .

“Thần thiếp, tạ long ân Hoàng thượng!” Diêu thục nghi mừng rỡ quỳ xuống, trên mặt của nàng ta, tràn ngập sự vui mừng.

---

[1] Bức tranh lá vàng mùa thu. Diêu thục nghi múa kiếm vẽ lên chiếc bình phong màu vàng tạo nên một bức tranh lá vàng mùa thu xinh đẹp. Trường hợp này có 2 ý nghĩa. Một là cảnh lá mùa thu rơi rụng vàng rực rất đẹp, hai là chỉ mùa màng bội thu (mùa thu là mùa thu hoạch, lúa mì khi chín là cả cánh đồng màu vàng rực), chỉ sự phú quý, mạnh giàu trải khắp non sông đất nước.

Chính là bức tranh này, ở Việt Nam nó được gọi với tên “Con đường lá vàng.”

“”

132. Q.1 - Chương 132: Thâm Tàng Bất Lộ

Edit : LạcLạc

Beta : Kurt

Sau này, sẽ không còn Diêu thục nghi nữa, mà phải gọi là Diêu chiêu nghi.

Gương mặt Thiên Phi lộ rõ vẻ tức giận. Âu cũng dễ hiểu, vì nàng ta bây giờ xét về danh tiếng kiểu nào cũng hơn người khác, nhưng lại có những chuyện người khác làm được mà nàng ta thì không thể.

Cả đám cung tần mỹ nữ phía dưới đều tỏ vẻ do dự. Quả thật Diêu chiêu nghi đã mở màn quá cao tay. Bây giờ, ai cũng muốn thể hiện, nhưng chẳng ai dám đứng lên.

Tự dưng Thiên Phi bỗng quay sang nhìn ta cười nói: ”Không biết hôm nay Đàn phi đã chuẩn bị gì? Hoàng thượng…” – nàng ta kéo tay hắn, mềm giọng – ”Chẳng phải Hoàng thượng cũng chờ mong Đàn phi thể hiện sao?”

Trong giọng nói đã tràn đầy sự mỉa mai, châm chọc.

Phải rồi, Thiên Phi chắc vẫn tưởng rằng ta chỉ là nha đầu hoang dã ngày nào. Hài hước thật, ta cười lạnh, có lẽ nên cho nàng ta bất ngờ chút nhỉ? Thiên Phi chờ mong ta sẽ bị xấu mặt, nhưng ta thì lại muốn xem cái vẻ mặt thất sắc của nàng ta thế nào.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn về phía ta, ánh mắt lộ ý cười: ”Đàn phi nghĩ sao?”

Thong dong đứng lên, ta cúi đầu trả lời: ”Thần thiếp cũng chưa chuẩn bị được gì, hay là…

”Đã như vậy, Hoàng thượng, hay là để thần thiếp đưa một vế đối, Đàn phi ứng đối là được rồi” – Lời của ta còn chưa nói xong, Thiên Phi đã giành trước.

Ra vế đối sao, nghĩ ra kế này cũng thật mệt óc đi. Nàng ta cho rằng ta không biết chữ, nên nếu là câu đối, nhất định ta sẽ không thể đối lại được.

Dứt lời, Thiên Phi đứng lên, quay sang thái giám bên cạnh nói: ”Đi, mang giấy bút đến cho bản cung”

Nàng ta còn muốn viết chữ, là muốn thể hiện rõ sự chênh lệch giữa chúng ta sao? Hẳn nàng ta vẫn cho rằng ta sẽ không đọc hiểu được câu đối nàng ta viết.

Ta chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Giấy bút đã chuẩn bị xong, Thiên Phi cầm bút, trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, rồi viết xuống:

'Bắc nhạn Nam phi, Bắc quốc giai nhân hồi vọng Bắc quốc.' (*)

* Nhạn Bắc bay về phương Nam, giai nhân Bắc quốc nhìn về Bắc quốc"

Chữ của nàng ta mặc dù thanh tú, nhưng lại chẳng có nội lực.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kính phục, thậm chí còn có người xôn xao bàn tán:

"Ba chữ Bắc liền, vế đối tinh tế như vậy quả không tầm thường"

"Phải rồi, mà câu nào câu nấy đều chung một ý…"

"Đó là cảm giác chờ mong" – Thiên Phi nhẹ nhàng nói rõ

Chẳng hiểu sao, trong một giây phút kia, hình như ta nhìn thấy sự hoảng hốt trên gương mặt của Hạ Hầu Tử Khâm. Sắc mặt hắn hơi đổi, bàn tay khẽ run lên. Nhưng giây phút ấy chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, hắn lại quay về với nụ cười tủm tỉm, ánh mắt hướng về phía ta.

Thiên Phi còn chủ động đưa chiếc bút lông sói cho ta, khóe miệng nở nụ cười châm chọc.

Ta thu lại ánh nhìn, cầm bút, rồi dùng thước đè lên giấy Tuyên Thành cho phẳng một cách thành thạo. Tuyệt bút vung lên, vế đối phía dưới lưu loát xuất hiện:

'Thu khứ đông lai, thu thủy y nhân vọng xuyên thu thủy.'(*)

* Thu qua đông tới, người phụ nữ nhìn làn nước thu mỏi mắt chờ mong.

Ở đây chơi chữ, thu thủy vừa có nghĩa là làn nước mùa thu, vừa có nghĩa là đôi mắt người phụ nữ.

Thiên Phi "A" một tiếng, hoảng sợ nhìn ta: "Ngươi sao lại…." – Câu nói còn chưa hết đã bị nuốt xuống.

Ta nhìn thấy Thiên Lục ở đằng xa cũng chợt đứng lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Chữ của ta là do Tô Mộ Hàn rèn giũa. Nét chữ thanh tú nhưng mang nét cương nghị, mạnh mẽ nhưng lại ẩn chứa nét dịu dàng.

Diêu chiêu nghi thở dài: "Tài hoa của nương nương thật khiến chúng thần thiếp khâm phục. Thần thiếp múa võ, thật đúng là không tinh tế. Quả thật không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy mà nương nương lại đối được."

Nàng cũng thật là mượn gió bẻ măng, chỉ cần có cớ là không buông tha cơ hội chèn ép Thiên Phi.

Thư quý tần cũng tiếp lời: "Đàn phi nương nương quả thực thâm tàng bất lộ, người thấy sao Vinh phi nương nương?"

Lúc này sắc mặt Thiên Phi càng thêm khó coi, ý của Thư quý tần chính là muốn nhắc nhở, ngày đó ta cũng chỉ là cung nữ của Thiên Phi mà thôi, nhưng lại lợi hại đến vậy…

133. Q.1 - Chương 133: Tài Nghệ Của Thiên Lục (i)

Edit : npqa

Beta : Kurt

Chỉ không biết vì sao sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm lại lạ kỳ đến vậy, không giống hài lòng, cũng không giống như tức giận…

Không biết có phải ta thấy ảo giác hay không, ta cảm thấy hành động của Thiên Phi vừa rồi có ẩn giấu huyền cơ. Nếu không, vì sao nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt của hắn lập tức trở nên kỳ lạ như vậy?

Nhưng nếu là như vậy, chắn hẳn Thiên Phi không đoán được ta sẽ đối lại câu gì mới đúng? Hơn nữa, nhìn sắc mặt vừa rồi của nàng ta, chắc chắn nàng ta cho rằng ta không đối được .

Như vậy, đây không phải cái tròng chờ ta nhảy vào chứ.

'Bắc nhạn nam phi, bắc quốc giai nhân hồi vọng bắc quốc.'

Trong lòng lặng yên, nhớ lại vế đối của nàng ta. Nếu tỉ mỉ bình luận, thì vế trên của nàng cũng không quá hoàn mỹ. Và ta cũng đã đối lại được, 'Thu thủy y nhân' và 'vọng xuyên thu thủy', cũng rất trọn vẹn rồi.

Ta nhìn không ra vế đối đó có điều gì không ổn. Chẳng lẽ, do ta suy nghĩ quá nhiều sao?

Mọi người còn đang bàn tán sôi nổi, Thái hậu ho nhẹ một tiếng nói: "Mặc dù câu đối lại của Đàn phi rất tinh tế, nhưng lại thiếu chút khí phách. Nhưng âu cũng là nhi nữ tình trường, không chê trách được."

Nghe Thái hậu nói vậy, mấy phi tần vừa khen ta đối tốt, lại không dám lên tiếng nữa.

"Tạ Thái hậu chỉ điểm." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong tâm lại cười lạnh. Thiên Phi ra vế trên như vậy, mà lại bảo ý cảnh hòa hợp, còn bảo ta đối ra kiểu gì nữa đây.

Người ngồi ghế trên lại chưa hề nói một lời, càng không có khen thưởng. Ta ngày càng cảm thấy lạ kỳ.

Mà lúc này, Thiên Phi vừa cười vừa ôm lấy cánh tay hắn, nói: "Hoàng thượng, gần đây thần thiếp hay buồn bực, thường kêu Lục mỹ nhân đánh đàn cho thần thiếp nghe. Thần thiếp cảm thấy từ khúc của muội ấy không tồi, chi bằng hôm nay uội ấy đàn một bản?"

Ta hơi kinh ngạc, trước kia nàng ta không đem cơ hội cho Thiên Lục, mà Thiên Lục cũng chậm chạp mãi không có động tĩnh gì, hóa ra không phải không muốn mà là đang đợi cơ hội đến đêm giao thừa này đây.

Đánh đàn ư, với tài nghệ tầm thường như vậy, ta thật sự muốn xem Thiên Lục rốt cuộc có thủ pháp siêu phàm gì để bắt được trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm!

Cung nữ vội mang đàn tới, cẩn thận để trong sảnh.

Thiên Lục đứng lên, đi tới bên ngoài, khẽ cúi người chào mọi người.

Ta mới phát hiện, hôm nay nàng ta mặc cung trang màu tím nhạt, trên gấm vóc như ẩn như hiện sắc hoa mẫu đơn. Ở khuỷu tay nàng có miếng lụa nhạt rũ xuống, mỗi bước nàng đi, đều đong đưa như cành liễu trong làn gió nhẹ.

Chẳng biết tại sao, ta ngoái đầu nhìn lại Hạ Hầu Tử Khâm.

Đôi mắt của hắn thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, rồi chậm rãi chậm rãi, biến thành dịu dàng…

134. Q.1 - Chương 134: Tài Nghệ Của Thiên Lục (ii)

Edit : moon_flower

Beta : Kurt

Thiên Lục tiến lên ngồi, để dải lụa mỏng nơi khuỷu tay tùy ý rủ sát sau người, bàn tay trắng nõn dạo trên dây đàn, nhẹ nhàng khởi tấu.

Tiếng đàn trong vắt vang lên, trong nháy mắt tràn ngập không khí kỳ ảo, vấn vít trên xà nhà, tiếng nói chuyện rì rầm ngưng lại, ai nấy nín thở trầm ngâm, chuyên chú lắng nghe.

Âm sắc uyển chuyển như nước chảy mây trôi, trong dòng chảy ấy mang theo chút bi thương.

Hôm nay là đêm giao thừa, câu đối của ta đã khiến Thái hậu không vui, nàng ta sao có thể lựa khúc nhạc ngập tràn phiền muộn như vậy nữa?

Ta nghe ra, là 'Tâm sự Tỳ bà' [1], không ngờ nàng lại chọn dùng đàn để diễn tấu.

Chu huyền đoạn, quế ảnh đong đưa, hương rượu say như trước

Ai tấu mảnh tâm sự vụn vỡ, gảy tan gió đông, hồng nhan sao tiều tụy?

Thân thế hận, biết tỏ cùng ai, tú mi chau

Thế gian biến đổi thăng trầm, nay đã khác xưa, trông đến bao giờ

Lòng khó nén, mấy phen ly hợp, người ngọc tóc đã điểm sương

Chợt tỉnh giấc mộng, huy hoàng tan hết, trăng âm u soi bóng hình cô độc giữa canh khuya

Liên tâm khổ, duyên như nước, oán trời xanh

Trời nếu có tình, trời cũng già, ái hận triền miên đến rồi đi…

Không hiểu vì sao, ta lại thấy mơ hồ, như hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong khúc nhạc. Lòng nhói lên một chút, giật mình ngoái đầu lại, nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của hắn vẫn thẳng tắp nhìn cô gái trước mặt, đôi mày anh tuấn cau lại, khẽ mở miệng, nhả ra hai chữ.

Khoảng cách giữa ta và hắn không tính là xa, lần này, ta nghe rõ ràng.

Hắn gọi: Phất Hi.

Ngực lại đau dữ dội, ngốc quá, ta nhớ ra rồi, đêm ấy hắn ngủ say, nói ra hai chữ, là Phất Hi.

Phất Hi, Phất Hi, Phất Hi…

Hai chữ đó giống như ma chướng, trong khoảnh khắc quanh quẩn trong đầu ta, xua thế nào cũng không đi.

Ta ghen tỵ với cô gái được hắn ghi lòng tạc dạ.

Hạ Hầu Tử Khâm, nói cho ta biết, rốt cuộc, chàng yêu người ấy đến mức nào?

Muốn cười tự giễu, thì ra hắn đã có người trong lòng.

Thực sự khó chịu, bỗng nhiên còn muốn khóc.

Lệ rưng rưng khóe mắt, từ trước đến nay, chưa lúc nào ta thấy uất ức như vậy.

Thiên Phi dựa bên người hắn, mắt phượng hẹp dài chăm chú nhìn Thiên Lục, trong con ngươi hoàn toàn hài lòng.

Cuối cùng ta đoán ra, trong vế đối của nàng có ẩn ý sâu sa. Chẳng qua là lót đường cho Thiên Lục, nếu ta đoán không lầm, Bắc quốc, Bắc quốc, chính là Bắc Tề!

Phất Hi chính là giai nhân Bắc quốc kia, cũng là người hắn yêu chân thành.

Nghĩ đến đây, không nén nổi cười chán nản.

Thiên Phi, Thiên Lục à.

Các nàng, lại nghĩ đến dùng cách này để lấy lòng hắn. Ta thật muốn hỏi Thiên Lục, lẽ nào nàng thực sự bằng lòng làm thế thân sao?

Vì sao vẫn cho rằng Thiên Lục trong ký ức, kiêu ngạo ngay thẳng, không thèm làm chuyện như vậy nhỉ?

Hết thảy, khi ta bừng tỉnh, đã kết thúc tốt đẹp.

Ta thấy, Hạ Hầu Tử Khâm nhẹ nhàng đẩy tay Thiên Phi ra, tiến lên phía trước. Thiên Lục hơi hoảng sợ đứng dậy hành lễ: "Hoàng thượng…"

Hắn cúi người, nhẹ nắm bàn tay mềm mại của nàng, chậm rãi cười: "Hôm nay trẫm … rất vui."

Chỉ một câu nói, không ban thưởng, không thăng cấp.

Thế nhưng ai cũng biết, đêm giao thừa này, trong trận chiến ngầm mãnh liệt, Thiên Lục thắng.

---

[1] Đây là bản nhạc không lời bằng đàn tỳ bà được cho là hay nhất thế giới. Bản nhạc này có tên tiếng Việt là "Tỳ Bà ngữ".

135. Q.1 - Chương 135: Quả Nhiên, Là Nàng

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Ta nhìn thấy, sắc mặt của Thái hậu không hề vui mừng, nhưng vì ngại trong trường hợp như vậy nên không nói ra mà thôi. Thiên Lục mang đến niềm vui cho Hạ Hầu Tử Khâm, lại đắc tội với Thái hậu, xem ra con đường ngày sau của nàng ta cũng hề bằng phẳng.

Ta nhìn về phía Thiên Phi, nàng ta vẫn vô cùng đắc ý như trước, có thể thấy sắc mặt vốn tái nhợt của nàng ta hơi phiếm hồng. Đợi Hạ Hầu Tử Khâm trở về chỗ ngồi, Thiên Phi khẽ cười nghiêng người về phía hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy hơi mệt mỏi, muốn đi về nghỉ trước ."

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt thay đổi, lo lắng mở miệng: "Vinh phi cảm thấy thân thể khó chịu sao? Vậy để ai gia nói Hoàng thượng trở về trước với ngươi."

Thiên Phi vội nói: "Đa tạ Thái hậu quan tâm, thần thiếp không sao, đêm nay là ngày đặc biệt, thần thiếp sao có thể khiến mọi người mất hứng được? Để cung nhân đưa thần thiếp về là được rồi ạ."

Ta kinh ngạc, dường như Thiên Phi càng ngày nói chuyện càng khôn khéo. Rất bình tĩnh đẩy Hạ Hầu Tử Khâm ra bên ngoài, nhưng không trực tiếp đưa tới cho Thiên Lục. Nhưng nàng ta làm như vậy, đã sớm tạo cơ hội cho bọn họ rồi.

Hắn trìu mến nhìn Thiên Phi, gật đầu, quay sang Lý công công nói: "Tiểu Lý Tử, ngươi đưa Vinh phi trở về, đợi đến lúc nàng ngủ thì tức khắc trở về bẩm báo."

"Dạ, Hoàng thượng, nô tài tuân mệnh." Lý công công mặt mày rạng rỡ vâng mệnh, bước lên phía trước đỡ Thiên Phi nói, "Nương nương người đi cẩn thận."

Lý công công cũng là người khôn khéo, bây giờ đối với Thiên Phi, đương nhiên cần tìm mọi cách lấy lòng .

Sau đó tới tiết mục biểu diễn của vài phi tần, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm hoàn toàn không để mắt đến. Chỉ có Thái hậu trầm trồ khen ngợi, lại phong vị thêm ấy quý nhân ở tiểu viện.

Điều làm ta hơi kinh ngạc là, cả đêm nay Thư quý tần không hề biểu diễn một tiết mục nào, còn Diêu chiêu nghi được phong vị ngồi bên cạnh, cũng không hề có sự hưng phấn vì vinh dự đặc biệt nhận được mà ngược lại như ẩn giấu một sự tức giận.

Thiên Phi chỉ cần ra một vế đối, bút pháp đã khiến cho người khác khâm phục như vậy.

Ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi, cách thức như vậy, loại người như Thiên Phi không thể nào nghĩ ra được .

Ta nhìn xuống bên dưới theo phản xạ tự nhiên thấy Thiên Lục đang ngồi bình thản, thần sắc nhàn nhạt. Nàng ta như cảm thấy được điều gì, ngước mắt nhìn về phía đối diện với ta, ta thực sự hơi giật mình, nàng ta không hề né tránh đi. Thiên Lục nhìn thẳng vào mắt ta, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Nụ cười kia mang đầy ý nghĩa thâm sâu.

Quả nhiên, là nàng.

Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, ta nên sớm nghĩ đến nàng ta thật sự là một người không an phận!

Có phải ngày ấy, nàng nói ta cùng liên thủ với các nàng chẳng qua là hạ thông điệp cuối cùng hay không? Ta không lên tiếng trả lời, rốt cuộc nàng ta cũng không kiềm chế được, ra tay phản kích.

Tâm trạng hơi tỉnh táo lại, ta suy nghĩ mạch lạc mọi chuyện, muốn tìm hiểu lòng dạ của Hạ Hầu Tử Khâm, thực ra không hề khó chút nào. Làm sao ta lại quên mất, phía sau Tang gia, có đại học sĩ làm chỗ dựa nhỉ. Muốn biết điều gì đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Ta không phải không nghĩ đến điều này. Ta chỉ cảm thấy hơi sợ hãi, không muốn biết.

Ta muốn trốn tránh.

Trong lồng ngực chợt đau từng cơn, nhè nhẹ.

Từ lúc nào, hắn đã chiếm một góc nhỏ trong tim ta, làm cho ta nhớ tới nụ cười của hắn, nhớ sự bá đạo của hắn, tính tình như trẻ con của hắn … như một thói quen.

136. Q.1 - Chương 136: Ngọc Dung Hoa (i)

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Bữa tiệc tối kết thúc, mọi người sôi nổi trở về.

Bao nhiêu người thất vọng như đánh mất thứ gì đó.

Cuối cùng hắn nắm Thiên Lục tay, kéo nàng ta lên Ngự giá.

Ta hít một hơi thật sâu, kéo chặt y phục đi ra ngoài, cố gắng hết sức giữ sự bình thản, không để cho bản thân hiện ra một chút chật vật.

Diêu chiêu nghi cũng đi ra, nàng nhìn cười: "Nương nương, thực sự không muốn phải không?"

Đương nhiên là không muốn.

Ta không nói lời nào, nhìn thấy Thư quý tần đi qua, ghé bên tai Diêu chiêu nghi nói nhỏ mấy câu, nàng ta gật đầu, lại nói: "Thần thiếp đưa Thái hậu về tẩm cung trước một chút, nương nương người bảo trọng." Dứt lời nhìn ta cười nhạt, xoay người bước đi.

Thư quý tần cũng cúi người hành lễ với ta rồi theo nàng rời đi.

Khẽ thở dài một tiếng, ta đi ra Hi Ninh cung.

Phương Hàm và Vãn Lương thấy ta đi ra, vội bước lên. Vãn Lương run rẩy mở áo choàng, cẩn thận khoác thêm cho ta, ân cần hỏi: "Nương nương người có cảm thấy lạnh không?"

Ta lắc đầu, cho dù lạnh thì có chỗ nào lạnh hơn so với trong tim đâu?

Phương Hàm bước qua đỡ ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương không cần giữ lại trong lòng đâu, người thông minh như nương nương, nên sớm nghĩ đến. Lục mỹ nhân lòng dạ thâm sâu, xem như hôm nay đã làm ọi người kinh ngạc. Ngày sau nàng cũng không còn những ngày yên ổn, phải cẩn thận đề phòng khắp nơi."

Các nàng nhất định đã nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm và Thiên Lục đi cùng với nhau, mặc dù không biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng thông minh như Phương Hàm, chắc chắn cũng biết được bảy tám phần .

Chần chờ một lát, ta nhẹ giọng nói: "Trở về thôi."

Thực ra Thiên Lục được sủng ái hay không, ta cũng không sợ. Điều duy nhất khiến ta đau khổ, là nghe thấy từ trong miệng hắn gọi người con gái tên Phất Hi kia. Cầm túi gấm trong tay áo, nếu Thiên Lục đã chủ động ra tay, vậy đừng trách ta không khách khí!

Loan kiệu đi được một đoạn, ta kêu dừng lại.

Hạ loan kiệu xuống, Vãn Lương vội vã hỏi: "Nương nương làm sao vậy?"

Ta đau lòng không nói nên lời, nhớ tới khuôn mặt của hắn, làm thế nào cũng không thể buông tay được. Mà thôi, mà thôi đi, ta nên vừa đi vừa hít hở không khí lành lạnh buổi tối, để ình tỉnh táo lại.

Đế vương yêu, một lời yêu có là gì đâu?

"Nương nương có tâm sự sao?" Phương Hàm đi bên người ta nhẹ giọng hỏi.

Hít sâu một hơi, ngoái đầu nhìn nàng, ta cố gắng cười hỏi: "Cô cô có nghe nói đến Phất Hi chưa?"

"Phất Hi?" Phương Hàm nhỏ giọng nhắc lại, khuôn mặt hiện lên nét nghi ngờ, trầm ngâm một lát, đành lắc đầu, "Nô tì vẫn chưa từng nghe nói qua, vì sao đang yên lành nương nương lại nói đến chuyện này?"

Ta hơi thất vọng, lại lắc đầu, mở miệng nói: "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Nghe vậy, Phương Hàm cũng không nói gì nữa.

Ba người yên lặng đi một đoạn, chợt nhìn xuyên qua qua bóng đêm mông lung, dường như ta nhìn thấy phía trước có hai bóng người. Ta cũng không suy nghĩ nhiều, hẳn là mấy phi tần đi ra từ Hi Ninh cung tối nay.

Chậm rãi đi tới, bỗng nhiên nghe thấy một trong hai người đi phía trước nói gì đó, khoảng cách hơi xa nên hầu như không nghe rõ, nhưng ta mơ hồ nghe thấy cung nữ kia nói "Làm sao dám học nàng" . Trong lòng chợt chấn động, chẳng biết tại sao, "Nàng" trong miệng cung nữ kia làm cho ta nghĩ ngay tới Phất Hi.

Phất Hi như dấu vết khắc sâu trong lòng hắn, mà hắn đối với ta cũng như vậy.

Chỉ có quan tâm, mới hiểu được chính mình đang muốn được giải thích rõ điều gì.

"Đứng lại." Ta bỗng nhiên mở miệng.

Phương Hàm và Vãn Lương hơi kinh hãi, nhìn theo ánh mắt của ta về phía trước.

Bước chân của hai người phía trước chợt khựng lại, họ xoay người nhìn thấy ta, sợ hãi hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Đàn phi nương nương!"

"Nô tì tham kiến Đàn phi nương nương!"

Nhìn kỹ lại hóa ra là Ngọc Dung Hoa.

Nàng vẫn giống hệt như lần đầu ta thấy ở ngự hoa viên, gầy yếu, mỏng manh. Ta nhớ Phương Hàm nói, nàng là người Hạ Hầu Tử Khâm mang từ phủ thế tử (*) tới, vào cung đã ba năm nhưng vẫn không được sủng ái.

* Thế tử là chỉ con trai của vương gia, người sẽ kế thừa vị trí của vương gia, còn những con trai còn lại sẽ phong quận vương, còn nếu con gái sẽ được phong là quận chúa. Còn người nối dõi ngôi vua gọi là thái tử.

Phải rồi, phủ thế tử …

Trong lòng khẽ run lên, ta giống như thoáng nhớ ra điều gì đó.

Mọi người nhớ nghe khúc Tỳ Bà ngữ trên nhé, quả thực rất rất hay. Công sức mình đi search rồi còn thậm chí nhờ người tìm giúp coi nó có phải vốn là 1 bài hát mà được trình diễn thành khúc đàn không nữa ^^. Nhưng nó chỉ là bài nhạc không lời thôi, mọi "lời" của nó đều do người nghe nhạc viết, và có rất nhiều phiên bản "lời".

137. Q.1 - Chương 137: Ngọc Dung Hoa (ii)

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Nếu như không phải lần này đến yến tiệc đêm giao thừa, có lẽ ta vĩnh viễn không bao giờ nhớ nổi người như Ngọc Dung Hoa.

Nàng vẫn khuỵu gối trước mặt ta, ta không gọi đứng dậy nàng ta cũng không dám động đậy. Cung nữ bên cạnh nàng ta cũng lo lắng siết chặt hai tay, nhất định nàng ta không nghĩ ra, ta và các nàng chưa từng xuất hiện cùng nhau trước mặt người khác, sao bỗng nhiên lại gọi các nàng.

Từ từ bước lên, quan sát cẩn thận người trước mặt. Hôm nay, nàng mặc xiêm y thật chỉn chu, chỉ tiếc vẫn không thể thu hút được ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm, e là ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.

Đầu của nàng ngày càng cúi thấp, ngay cả hơi thở cũng dồn dập, căng thẳng hơn.

Ta bỗng nhiên cười: "Đứng dậy đi, Ngọc Dung Hoa cần gì phải căng thẳng như vậy. Chẳng qua bản cung tình cờ nhìn thấy các ngươi đi phía trước, thuận miệng kêu một tiếng mà thôi."

Nghe vậy, Ngọc Dung Hoa dường như hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn mang theo sắc mặt hoài nghi. Nàng đứng lên, bình tĩnh nói: "Tạ ơn nương nương."

Ta gật đầu, đi vòng qua nàng nói: "Ngọc Dung Hoa muốn trở về Đinh Hiên các sao? Vừa lúc, bản cung đi cùng với ngươi một đoạn, không ngại đi với bản cung một chút chứ."

Nàng ta hơi kinh ngạc, nhưng không nói ra, vội đi theo ta nói: "Thần thiếp chỉ sợ thân phận thấp kém, không có tư cách đi bên cạnh nương nương."

Ta ngoái đầu liếc nhìn Ngọc Dung Hoa một cái, nàng lập tức cúi đầu thật thấp, giọng nói đầy chân thành. Ta mỉm cười, thuận miệng nói: "Ngọc Dung Hoa khách khí rồi, nói theo lý, bản cung còn phải gọi ngươi một tiếng 'Tỷ tỷ'. Ngươi theo Hoàng thượng từ phủ thế tử tới đây, trong hậu cung, có được mấy giống như ngươi đâu?"

Nàng ta hơi kinh hãi, vội nói: "Thần thiếp không dám."

Ta cười: "Có gì mà dám hay không dám chứ? Nữ tử trong cung, không ai biết ngày mai sẽ ra sao. Chỉ là bản cung cảm thấy hơi kỳ lạ, phi tần Hoàng thượng mang từ phủ thế tử đến chỉ một mình ngươi, ngày xưa cũng đã ở phủ thế tử nhiều năm, sao Ngọc Dung Hoa không thể nắm bắt được trái tim của Hoàng thượng?"

Nói theo lệ thường, nếu nàng là một người con gái, nhưng vẫn không nắm bắt được trái tim của hắn, như vậy nàng cũng quá thất bại rồi.

Lời của ta vừa thốt ra khiến nàng run lên bần bật. Đôi mắt của nàng khẽ lay động, giống như nhớ ra điều gì đó nhưng lại cắn môi, không nói một lời. Ta liếc nhìn cung nữ phía sau nàng, chỉ thấy sắc mặt của cung nữ kia cũng rất kỳ lạ.

Tâm trạng hơi căng thẳng, ta đoán không sai, Phất Hi chưa hề vào cung. Nàng ta và Hạ Hầu Tử Khâm qua lại, là chuyện lúc hắn vẫn là thế tử.

Hôm nay, ta cũng tìm được người để hỏi rồi.

Đi tới vài bước, đã nhìn thấy cánh cửa Cảnh Thái cung ở phía trước, ta chợt dừng bước.

Ngọc Dung Hoa khẽ giật mình nhìn ta, ta xoay người lại, nhìn nàng nói: "Bản cung đã tới nơi rồi, nhưng bản cung muốn mời Ngọc Dung Hoa vào thăm quan Cảnh Thái cung một chút. Tâm sự của Ngọc Dung Hoa, bản cung thật sự rất hứng thú muốn nghe, nói không chừng, bản cung còn có thể giúp ngươi một phen."

Thiên Lục đã có bản lĩnh đem chuyện Phất Hi phơi bày ra, ta cũng có thể tìm người giúp đỡ như nàng ta. Ta nghĩ, hẳn là nàng ta muốn Cố đại nhân đi tìm hiểu việc này, như vậy sao ta không tự tìm hiểu nguyên do chuyện này.

Có thể ta sẽ biết, nhiều thứ hơn so với Thiên Lục.

138. Q.1 - Chương 138: Phất Hi

Edit : BW_mylove_SG

Beta : heybaby

Ngọc Dung Hoa bỗng nhiên ngước mắt nhìn về phía ta, một lát sau mới nhẹ giọng hỏi: "Nương nương thực sự bằng lòng giúp thần thiếp sao?"

Trong đôi mắt của nàng bỗng nhiên sáng rực, nơi đó, tràn đầy sự chờ mong.

Ở trong cung sống lặng yên ba năm, cuối cùng nàng cũng không quên được Hạ Hầu Tử Khâm.

Đàn ông cũng có thể có mới nới cũ, đứng núi này trông núi nọ.

Nhưng phụ nữ cả đời chỉ biết yêu một người. Cho nên mới nói trái tim của phụ nữ thật nhỏ bé, vì nơi đó vị trí cũng như con đường cho người tiếp theo, sẽ ngày càng thu hẹp lại và ít đi.

Ta cười nhẹ một tiếng, xoay người đi về phía trước.

Nàng chần chờ một lát cuối cùng cất bước chạy theo ta.

Tường Hòa, Tường Thụy chờ ở cửa, thấy chúng ta bước vào, vội chào đón. Ánh mắt của bọn họ đồng thời nhìn ra phía sau ta, có lẽ vì không thấy bóng dáng của Hạ Hầu Tử Khâm, nên sự mừng rỡ chợt thoáng chút chán chường. Nhưng lúc ngước mắt nhìn ta trên mặt lại khôi phục sự rạng rỡ như trước, Tường Hòa nhận lấy đèn lồng trên tay Vãn Lương, cười nói: "Nương nương đã trở về rồi, chúng nô tài chờ người trở về ăn cơm tất niên!"

"Đúng vậy nương nương, Triêu Thần đã chuẩn bị tất cả mọi thứ rồi, đang chờ người trở về!" Tường Thụy vội vàng nói. Y bỗng nhiên nhìn thấy Ngọc Dung Hoa phía sau ta, sắc mặt chợt thay đổi vội nói, "Nô tài thỉnh an Ngọc tiểu chủ."

Tường Hòa cũng nhận ra ngay, vội vàng thỉnh an.

Ngọc Dung Hoa hơi xấu hổ, ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái. Nói thật, ta cũng có chút kinh ngạc, bữa cơm tất niên đêm giao thừa, trong suốt mười lăm năm qua ta chưa bao giờ được vui vẻ. Bữa cơm này, cũng không được ăn một cách ngon lành và tốt đẹp.

Viền mắt hơi ẩm ướt, ta hít mũi một cái, quay sang nàng nói: "Ngọc Dung Hoa cũng lại đây đi, nhiều người thêm náo nhiệt một chút."

Lúc này nàng mới gật đầu: "Thịnh tình của nương nương, thần thiếp xin tạ ơn trước." Dứt lời, nàng đi theo mọi người bước vào.

Vào bên trong, ta và Ngọc Dung Hoa ngồi xuống, những người còn lại đều đứng. Ta nhịn không được tiện thể nói: "Hôm nay giao thừa, cũng không cần giữ lễ tiết, tất cả ngồi xuống đi."

Các cung nhân vẫn bất động, Phương Hàm bước lên, ghé sát bên ta, nhẹ giọng nói: "Nương nương, điều này không ổn. Chủ tử và người hầu rốt cuộc cũng không thể ngang hàng nhau được, các chủ tử ngồi, bọn nô tì chỉ nên đứng, tránh cho người khác nói điều thị phi."

139. Q.1 - Chương 139

Phương Hàm luôn luôn thận trọng, ngay cả nửa bước cũng không cho phép ta đi nhầm.

Ta gật đầu, không hề gượng ép bọn họ.

Mọi người chỉ uống rượu, nói chuyện phiếm, ta mới phát hiện ra so với yến tiệc vừa rồi ở Hi Ninh cung, thật ra lúc này ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái hơn nhiều. Có thể vui cười tự nhiên, nói năng vui vẻ. Không cần phải để ý có ai phiền lòng hay có người không vui hay không.

Vui vẻ một lúc lâu mới để ọi người lui xuống.

Ngọc Dung Hoa dường như uống hơi nhiều, hai bầu má gầy gò đỏ ửng lên không tự nhiên. Nàng liếc mắt nhìn ta, cúi đầu tự cười giễu mình: "Nương nương, người nói có phải rất buồn cười không? Chuyện của Phất Hi, rõ ràng thần thiếp là hiểu rõ nhất, nhưng lại để cho Lục mỹ nhân giành lấy lợi thế này! Thần thiếp thật ngốc quá, nhiều năm như vậy mà không hề nghĩ tới!"

Có lẽ rượu làm cho nàng nói chuyện ngày càng mạnh dạn hơn. Ta không cắt ngang nàng để mặc cho nàng nói tiếp.

"Năm đó, lúc Hoàng thượng vẫn là thế tử, Phất Hi là thiên kim tiểu thư của Liễu gia, Liễu phu nhân lúc đó là muội muội ruột của Thái hậu..."

Lúc Ngọc Hoa Dung nói đến Thái hậu, ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, hôm nay từ lúc Thiên Lục đàn khúc nhạc kia, sắc mặt Thái hậu không hề vui vẻ gì. Có điều nếu đó chính là con gái em gái ruột của mình, chẳng phải là cháu gái đằng ngoại của bà sao?

"Lúc Liễu phu nhân lấy chồng đã gả ột thương nhân, là người Bắc Tề."

Người Bắc Tề, cho nên trong miệng Thiên Phi mới có câu 'giai nhân đất Bắc'.

"Khi đó Liễu lão gia buôn bán đi khắp nơi, nhưng Phất Hi vẫn ở trong vương phủ một thời gian dài, Hoàng thượng và nàng ta là thanh mai trúc mã, hai bên đều tình nồng ý đượm. Người không cưới chính thất, là vì một lòng muốn giữ vị trí kia cho Phất Hi. Thế nhưng Thái hậu không thích Phất Hi, thần thiếp vốn không biết vì sao, về sau mới biết, Liễu lão gia muốn Phất Hi đến Bắc Tề để tham gia tuyển tú vào hậu cung. So với làm phu nhân của thế tử, đương nhiên ông ấy thích làm phi tử của Hoàng đế hơn."

Nghe nàng nói thế, ta không khỏi cười khẩy, nếu Liễu lão gia có thể thấy Hạ Hầu Tử Khâm ngày nay, như vậy ngày xưa ông ta có chết cũng muốn đem con gái của mình gả cho hắn chăng?

Ngọc Dung Hoa nhìn ta cười, nói tiếp, "Vừa vặn lúc đó có sứ thần Bắc Tề đi sứ tới, nói là mong muốn được cùng Thiên triều vĩnh viễn kết mối quan hệ hôn nhân vững bền. Năm đó Gia Thịnh đế chỉ có một mình công chúa Chiêu Dương, đã gả cho Nam Chiếu đế quân làm Hoàng hậu. Thái hậu liền thuyết phục lão vương gia nhận Phất Hi làm nghĩa nữ, và khẩn cầu Gia Thịnh đế tứ hôn. Dù sao sớm muộn gì cũng làm nữ nhân của Hoàng đế Bắc Tề, Thái hậu muốn nhanh chóng chặt đứt mối liên hệ tình cảm đầu đời này của Hoàng thượng."

"Con gái của Vương gia gả cho Hoàng đế Bắc Tề làm phi, tính ra cũng không hề mất mặt. Còn Liễu lão gia kia đương nhiên vô cùng vui mừng. Thậm chí Gia Thịnh đế còn vui mừng đến mức chỉ một ngày sau đã hạ thánh chỉ, muốn gả Phất Hi đi Bắc Tề. Trước khi đi, nàng ta còn không biết, cứ tưởng trở về để chuẩn bị hôn sự với Hoàng thượng, lúc đi, nàng ta còn rất vui vẻ nữa chứ."

Không biết sao, nghe xong lời của nàng, trong lòng ta cảm thấy vừa thấp thỏm vừa may mắn.

Phất Hi không thể trở thành người con gái của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng nàng chắc hẳn còn sống trên đời.

A, vì sao ta lại độc ác như vậy, tự nhiên lại không hi vọng nàng ta còn sống.

Đưa tay vuốt ve chiếc vòng ngọc trắng trên cổ tay, ta nhẹ giọng nói: "Hoàng đế Bắc Tề đã hơn sáu mươi tuổi mà Gia Thịnh đế lại đem Phất Hi trẻ trung, dung mạo xinh đẹp gả đi, ta nghĩ trong lòng Hoàng thượng nhất định rất hận."

Có thể, ba năm trước đây đã thay đổi triều đại chắc hẳn cũng có ẩn tình khác. Nhưng chuyện này, cũng không phải là chuyện ta nên quan tâm .

Đáy mắt Ngọc Dung Hoa chợt hiện lên một nỗi lo lắng, tự giễu cười: "Hoàng thượng hận đâu chỉ vì chuyện này? Phất Hi qua Bắc Tề không được bao lâu, đã truyền đến tin tức nói rằng nàng ta có long thai."

Ta kinh ngạc, ta chưa từng nghe nói Hoàng đế Bắc Tề có con!

Ta chỉ biết, Bắc Tề chỉ có một vị vương gia, nhưng cũng không phải do Hoàng đế Bắc Tề sinh ra, tất cả đều là nghĩa tử. Nhưng, Ngọc Dung Hoa lại nói, Phất Hi có thai!

"Đứa bé kia…" Ta không kiềm chế được, hỏi ngay.

Nàng nhìn ta chậm rãi gật đầu: "Không sai, đứa bé không hề được sinh ra. Phất Hi có thai không được bao lâu, đã bị nhiễm dịch bệnh. Bên kia truyền tin đến nói là thân thể Phất Hi yếu đuối, bị nhiễm phong hàn, nên bị bệnh không vượt qua nổi." Ngọc Hoa Dung đột nhiên cười một tiếng, nhìn ta nói, "Tuy là Bắc Tề, nhưng cũng là hoàng cung, nương nương người nói thử coi, những chuyện này trong cung, có ai nói rõ ràng được đâu?"

Tâm trạng hơi chùng xuống, giống như với Thiên Phi hiện tại.

Ở trong cung, nữ nhân đã mang long thai, mỗi một bước đi, đều vô cùng nguy hiểm.

Phất Hi, là chết trong cuộc tranh đấu tại hậu cung Bắc Tề.

Nhưng trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm nàng vĩnh viễn là dấu vết khắc sâu.

Hắn nhất định hận đến cùng cực, nếu như khi đó hắn cũng là thiên tử, sao có thể dễ dàng để cho người con gái mình yêu tha thiết chết tha hương xứ người được?

Vì thế, tối nay hắn nhìn thấy Thiên Lục, nhìn thấy bóng dáng Phất Hi trên người nàng ta, cũng chẳng cần biết đó chỉ là phù phiếm, hắn đều bằng lòng, cẩn thận từng li từng tí muốn được chạm vào.

Những hành động kỳ lạ của Hạ Hầu Tử Khâm đối với ta, dường như ta mờ hồ hiểu được chút ít.

Chỉ là hắn sợ, sợ giẫm lên vết xe đổ ngày trước.

Ở nơi nào đó trong lòng chợt trở nên thông suốt. Nhớ tới lúc cực kỳ nguy hiểm, phải vật lộn để đấu tranh sinh tồn trong hậu cung, ta lại cảm thấy phấn chấn.

140. Q.1 - Chương 140: Tiếng Tiêu Đêm Giao Thừa

Beta : rabbitlyn

Lúc Vãn Lương tiễn Ngọc Dung Hoa về thì đêm đã khuya, nhưng ta không hề cảm thấy buồn ngủ. Phương Hàm khoác thêm áo choàng cho ta, khuyên nhủ: "Nương nương nên nghỉ ngơi đi, bên ngoài ngày càng lạnh hơn rồi."

Ta lắc đầu, tối nay nghe Ngọc Dung Hoa nói chuyện xong, tự nhiên ta cảm thấy thương hại Hạ Hầu Tử Khâm. Nếu hắn biết trong lòng ta nghĩ như thế, nhất định lại tức giận à xem.

Đúng rồi hắn vốn là một người vô cùng kiêu ngạo.

Cùng Phương Hàm chậm rãi đi vào trong sân, ngồi ở ghế đá. Bầu trời đêm không một ánh sao, gió thổi qua thật lạnh lẽo. Phương Hàm lặng yên đứng bên cạnh ta, không nói một câu.

Ngồi một chút, bỗng nhiên không biết từ chỗ nào, truyền đến tiếng tiêu.

Ta hơi hoảng sợ, cũng thấy sắc mặt Phương Hàm khẽ thay đổi, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Đêm khuya rồi, nhất định là đám cung nhân rảnh rỗi, lấy tiêu ra thổi lung tung. Để nô tì gọi Tường Thụy ra xem thử." Nói xong nàng xoay người bước đi.

Ta bỗng nhiên gọi nàng lại, trong tiếng tiêu này ẩn giấu nỗi nhớ da diết, hôm nay là đêm giao thừa, người thổi tiêu kia chắc hẳn đang nhớ nhà.

Cung nhân cả đời không được phép xuất cung .

Cho dù chết, thi thể cũng không được phép mang ra ngoài.

Khúc nhạc này, thực sự là tiếng tiêu nghẹn ngào nức nở, là âm thanh đoạn tuyệt với trần thế.

Càng nghe lại càng làm cho người ta không kiềm chế được phải rơi lệ.

Ta đương nhiên không phải nhớ nhà.

Ta chỉ bỗng nhiên nhớ tới tiên sinh của ta, sau đó lại nghĩ tới Cố Khanh Hằng.

Hai người nam tử quan trọng nhất trong lòng ta, bây giờ đang ở nơi nào?

"Nương nương khóc sao?"

Lúc hoàn hồn lại, mới thấy Phương Hàm khẽ nhíu mày, với tay đưa chiếc khăn tay đến, nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe mắt cho ta. Ta vừa nín khóc lại bật cười, chẳng qua là hai mắt quá mệt mỏi, cần gột rửa một chút mà thôi.

Không biết ngồi bao lâu, mãi đến khi tiếng tiêu kia đột nhiên ngừng lại.

Đợi lát nữa, cũng không nghe thấy nó vang lên nữa. Khẽ lắc đầu, có lẽ người thổi tiêu đã mệt, ta cũng mệt mỏi rồi.

Trở về tẩm cung, Phương Hàm hầu hạ ta đi ngủ xong, mới thổi tắt đèn, nhẹ nhàng lui ra ngoài. Ta trở người, mở mắt nhìn về cánh cửa, trong lòng thầm ảo tưởng tối nay, hắn bỗng nhiên lại đến vào lúc nửa đêm như trước.

Vừa nghĩ khóe môi không tự giác lại cong lên.

Ta bắt đầu nhớ nụ cười tà mị của hắn, còn có mùi Long Tiên Hương quen thuộc trên người hắn.

Mang theo nụ cười, bình yên chìm dần vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, dường như ta thực sự cảm nhận được vòng ôm ấp ấm áp của người đàn ông ấy, hắn ôm lấy ta, nở nụ cười bình thản mà đẹp đẽ.

Hắn vừa cười vừa gọi ta, Đàn phi, Đàn phi, nàng có biết, vì sao trẫm lại ban cho nàng một chữ "Đàn" không?

Ta cũng cười, đương nhiên ta biết, ý nghĩa thâm sâu của hai từ 'Đàn phi'.

141. Q.1 - Chương 141: Phạt Quỳ

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Sáng sớm, lúc tỉnh lại bên cạnh không hề có ai, trong lòng hơi thất vọng.

Nhớ tới đêm qua, hắn và Thiên Lục ở bên nhau, trong lòng lại bắt đầu ghen tỵ.

Ta căm ghét Thiên Lục.

Lúc dùng điểm tâm, nghe Tường Hòa nói, tối qua Thiên Lục được thừa hạnh, sáng nay đã được phong làm quý nhân, Hạ Hầu Tử Khâm ban cho nàng một chữ - Tích. (-[xī])

Là cùng âm với chữ "Hi" (-[xī]), ta vừa cảm thấy thất vọng đồng thời lại cảm thấy thật đáng thương. Thiên Lục là người thông minh, nhưng nàng ta thực sự hi vọng chứng kiến cục diện như thế này sao? Hắn tự tay ban một chữ "Tích", có phải là muốn quý trọng, thương tiếc nàng ta đâu?

Chỉ vì khi đó không giữ được Phất Hi ở bên người.

Lúc đến Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, từ xa đã nghe thấy bên trong nói cười rôm rả. Lúc ta đi vào bất chợt lại trở nên lặng ngắt như tờ. Trong lòng khẽ cười lạnh, còn nghĩ rằng, ta không biết các nàng đang nói gì sao?

Nhưng chỉ trong chốc lát, đã thấy cung nữ đỡ tay Thái hậu bước vào. Mọi người hướng về phía bà hành lễ, Thái hậu chỉ nói vài lời cho chúng ta ngồi xuống, cung nữ đỡ tay cho bà ngồi xuống phía trước. Ánh mắt Thái hậu nhìn xuống phía dưới chưa đến nửa khắc, nụ cười trên mặt vụt tắt.

Vẻ mặt của bà như vậy, ta đã sớm đoán được.

Chỉ nghe Thư quý tần cười nói: "Tích quý nhân mặc dù không phải là hàng chính phi ngũ phẩm, nhưng lần đầu thừa hạnh ngày hôm sau phải đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, chẳng lẽ chuyện lớn như vậy, cung nhân lại không báo cho biết sao?"

Sắc mặt Diêu chiêu nghi cũng khẽ nhăn lại, thấp giọng nói: "Chỉ sợ là đã quên, hôm qua đã có cung nhân đến báo riêng rồi mà!"

Bên dưới lập tức có người bàn tán xôn xao: "Vinh phi nương nương là do được Thái hậu đặc biệt ân chuẩn, chẳng lẽ người của Tang gia, đều được đặc biệt ân chuẩn sao?"

142. Q.1 - Chương 142

"Chẳng qua mới là một quý nhân nho nhỏ, đã không xem Thái hậu ra gì rồi."

…

Ta liếc nhìn hai người đối diện, thật tốt, ngay ngày đầu tiên đã tìm ra gốc rễ của Thiên Lục. Diêu chiêu nghi thực sự phái người đi báo cho Thiên Lục biết sao? Ta cũng không tin tưởng lắm, chỉ có điều người cẩn thận như Thiên Lục, không nên gây ra chuyện rắc rối lớn như vậy.

Thái hậu vốn chỉ không vui, bây giờ lại nghe mọi người nói thêm vào thế này, trên mặt đã hiện rõ sự tức giận. Bà nhếch môi, vừa tính gọi người, đã nghe thấy bên ngoài có cung nữ tiến vào, khom người nói: "Thái hậu, Tích quý nhân tới."

Thật tốt quá, rốt cuộc cũng đã tới.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Thiên Lục cúi thấp đầu, chậm rãi bước lên, khom người hành lễ trước Thái hậu: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu."

Thái hậu lạnh lùng hừ một tiếng, châm chọc nói: "Tích quý nhân quả nhiên là thân thể quý giá quá, ai gia ngồi lâu thế này rồi mới có thể nhìn thấy ngươi."

Thiên Lục hoảng sợ, vội quỳ xuống nói: "Thái hậu bớt giận, thần thiếp chỉ là… Chỉ là…" Nàng ta lặng yên liếc nhìn Diêu chiêu nghi và Thư quý tần, lại thấp đầu nói, "Là dậy trễ …"

Dậy trễ sao? Mang theo ánh mắt thăm dò nhìn Thiên Lục, người như nàng ta có thể để xảy ra chuyện này sao?

Sự tức giận trên mặt Thái hậu vẫn không hề giảm, bà đứng lên nói: "Nếu đã biết sai thì phạt quỳ là được rồi. Hôm nay ai gia không phải phạt ngươi, mà để cho ngươi nhớ lâu một chút."

"Dạ, Thái hậu nói phải." Thiên Lục cúi đầu, nhẹ giọng đáp lời.

Cung nữ bước qua đỡ tay Thái hậu ra bên ngoài, mới đi vài bước, đột nhiên bà dừng lại, mở miệng: "Đi ra bên ngoài quỳ, đừng quấy rầy các phi tần nói chuyện." Dứt lời cũng không thèm nhìn nàng ta, bước thẳng ra ngoài.

"Dạ." Thiên Lục nhẹ giọng đáp, đứng dậy đi ra bên ngoài, lại quỳ xuống ngay ngắn một lần nữa.

Hôm nay mặt trời thật rực rỡ, nhưng chỉ tiếc ở bên ngoài lại không hề ấm áp. Gió thổi tới từng cơn lạnh đến thấu xương. Thái hậu thực sự muốn đập tan nhuệ khí của nàng ta mà, cho nên mới phạt quỳ ở bên ngoài.

Trong phòng còn lại một số tần phi không được ân sủng cũng thương cảm cho Thiên Lục, nhưng phần lớn vẫn là vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chúng ta ở bên trong nhỏ giọng nói nói cười cười, một mình nàng ta quỳ ở bên ngoài. Khuôn mặt cúi thấp, ta không nhìn rõ sắc mặt của nàng ta.

Đợi một lúc lâu, cũng không thấy Thái hậu trở về, chợt thấy cung nữ hầu cận Thái hậu bước vào, cúi thấp đầu nói: "Các vị nương nương, tiểu chủ, một lát nữa Thái hậu sẽ xuất cung đi chùa Phúc Nghiêm Thiện cầu phúc, sẽ không tới nữa." Cung nữ kia cúi xuống, xoay sang Diêu chiêu nghi nói, "Nương nương, Thái hậu lệnh cho người đi cùng Thái hậu."

143. Q.1 - Chương 143

"Ừ." Diêu chiêu nghi thong dong đứng lên, theo cung nữ bước ra ngoài. Trên mặt của nàng ta nở nụ cười bất bại tươi rói như hoa nở, ngay cả lưng cũng thẳng lên mấy phần. Thử hỏi có phi tần nào được lòng Thái hậu như vậy? Cho dù nàng ta không phải nữ tử Hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng ở trong hậu cung vẫn có thể giữ vị trí bất phàm như trước, không hề thấp kém.

Trên mặt các tần phi hiện rõ thần sắc yêu thích và ngưỡng mộ không hề giấu diếm.

Ta chợt nhớ ra hôm nay là mùng một, là bắt đầu một năm mới, Thái hậu tin phật, chắc chắn sẽ đi chùa cầu phúc cho hoàng gia.

Ta thẫn thờ đứng lên, có lẽ, trong mơ hồ ta cũng có chút hâm mộ Diêu chiêu nghi. Vì nàng ta có thể xuất cung ra ngoài. Đi cùng ai cũng không quan trọng.

Ta bỗng nhiên rất muốn đến ngôi chùa Tô Mộ Hàn đã ở, mặc dù y không còn ở đó nữa, nhưng còn có thể nhìn thấy những đồ vật thuộc về y.

Cảm giác này nhẹ thoáng qua, là nhớ mong.

Nhưng ta thân là phi tần chốn hậu cung, không có cơ hội ra ngoài.

Cho dù Hoàng thượng ân chuẩn, ta cũng không thể đi đến những nơi cũ nát chật hẹp như vậy được.

Bước chân thong thả ra ngoài cửa, những giọng nói phía sau cuốn theo vào trong gió. Ta mới phát hiện ra ở bên ngoài gió lạnh hơn so với ta tưởng, thực sự rất lạnh. Cho dù lúc mới đến cũng lạnh, nhưng bây giờ, tâm trạng không giống lúc nãy. Hiện tại ta cảm thấy càng ngày càng lạnh hơn.

Lạnh lùng nhìn về phía Thiên Lục đang quỳ trên mặt đất, thấy bàn tay nàng ta để trên đầu gối đã tím ngắt lên. Xem ra trời thật sự quá lạnh.

Ta khẽ nhíu mày, hôm nay gió lớn, cho dù nàng ta không nghĩ ra Thái hậu sẽ phạt nàng ta quỳ ở bên ngoài, nhưng cũng không đến mức chỉ mặc xiêm y mỏng manh như vậy chứ. Trên người của nàng ta thậm chí còn không khoác áo choàng dày.

Bàn tay khẽ siết chặt chiếc khăn tay.

Khổ nhục kế.

Thừa dịp Hoàng thượng đang ân sủng, nàng ta muốn rèn sắt khi còn nóng (*).

*Tranh thủ thời cơ, tranh thủ cơ hội

Bỗng nhiên ta quay đầu lại, nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng xinh đẹp nhìn Thư quý tần, trong lòng lại nghĩ tới việc Thái hậu và Diêu chiêu nghi xuất cung, từ từ thông suốt hết mọi chuyện. Thiên Lục nàng ta thực sự là một cơ hội cũng không hề bỏ qua.

Mới qua đêm giao thừa, nàng ta đã bắt đầu ra tay.

Trong lòng chợt cười lạnh, nàng ta đơn giản chỉ muốn bảo vệ Thiên Phi. Quả thật là tỷ muội tình thâm. Vì Thiên Phi, nàng ta cam nguyện mạo hiểm thân mình như vậy.

Biết chuyện của Phất Hi, như vậy nhất định nàng ta cũng biết quan hệ giữa Hoàng thượng và Thái hậu. Bọn họ chỉ vì Phất Hi mà trong lòng tồn tại khúc mắc.

Vì thế, nàng ta không sợ Thái hậu không thích nàng ta. Chỉ vì ngay từ đầu nàng ta đã không nghĩ tới việc lấy lòng Thái hậu. Nàng ta biết rõ, không thể thay thế được vị trí của Diêu chiêu nghi ở trong lòng Thái hậu.

Gió lạnh thấu xương từng trận thổi đến, đập vào hai gò má của ta, sinh ra cảm giác đau nhè nhẹ, nhưng lại cảm giác ấy lại thẩm thấu đến tận xương.

Nàng ta bỗng nhiên ngước mắt nhìn ta, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã sớm bị gió đông lạnh lẽo làm cho xanh tím lên, ngay cả cánh môi cũng run rẩy. Nàng ta cũng là thiên kim tiểu thư yếu đuối mà, thời tiết như vậy làm sao có thể chịu nổi?

Nhìn thấy ta đứng trước mặt mình, trong con ngươi của nàng ta rõ ràng hiện lên sự kinh ngạc, nhưng lập tức nhẫn nhịn thu hồi lại.

Nàng ta sợ ta.

Đúng vậy, ngày xưa nàng ta chẳng qua chỉ là một tiểu mỹ nhân nhỏ bé không được chú ý, nàng ta có thể không xem ta ra gì. Nhưng cho tới bây giờ, nàng ta đã lựa chọn tranh đấu, nên bắt đầu cảm thấy sợ ta, cũng phải thôi.

Ta cười thầm trong lòng, lặng yên bước lên, cởi áo khoác lông cừu trên người mình ra, run rẩy đắp lên người Thiên Lục.

"Nương nương!" Giọng nói của nàng ta không chỉ run rẩy mà trong đáy mắt hoang mang còn mang theo cả sự phẫn nộ.

Ta cười nhạt nói : "Ngươi như vậy làm sao bản cung có thể nhẫn tâm đứng nhìn?"

Thiên Lục à, không nên diễn trò trước mặt ta như vậy. Khổ nhục kế sao, Tang Tử ta có thể diễn tốt hơn ngươi nhiều.

Phía sau mọi người bỗng nhiên đứng dậy, nhất định là các nàng kinh ngạc đến cực điểm …

Thoáng quay mặt đi, ta thấy Thư quý tần vẫn giữ nguyên bàn tay ở mép bàn, chỉ có các ngón tay trở nên trắng bệch, xem ra nàng ta cũng hùa theo Diêu chiêu nghi, vui sướng khi thấy người gặp họa. Nàng ta cũng biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

An uyển nghi bước lên phía trước, tính cởi áo choàng của mình xuống khoác cho ta, nhưng ta ngăn nàng ta lại: "Không cần, thân thể của bản cung còn chịu đựng được." Ta không phải là Thiên Lục, ta là nha đầu hoang dã của Tang gia.

Tuồng vui này đã hát xong, ta sẽ không giống như Thiên Lục, lấy thân thể của mình ra đùa bỡn.

"Nương nương làm như vậy là có ý gì?" Chợt nghe thấy Thiên Lục khẽ hỏi, trong giọng nói mang đầy ý nghĩ thâm sâu .

Ta khẽ cười một tiếng: "Ngươi nói thử coi? Bây giờ ngươi đang nhận được thánh sủng, bản cung không nên nịnh bợ ngươi một chút sao?" Gió thổi lên từ phía sau khiến sau lưng ta lạnh buốt. Ta nhịn không được khẽ run lên.

Hạ Hầu Tử Khâm à, mau tới đi chứ?

Thiên Lục hơi giãy giụa, ta lại dùng sức giữ nàng ta chặt hơn nữa. Nàng ta nghĩ ra cách này coi như trải đường cho ta, cũng không tệ chút nào .

Mọi người đều lúng túng đứng ngồi không yên, các cung nhân trong Hi Ninh cung, muốn bước lên khuyên nhủ, nhưng ai nấy đều sợ đến trắng mặt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đợi một lát sau, nghe thấy giọng nói the thé của Lý công công vang lên: "Hoàng thượng giá lâm —— "

Thật tốt quá, rốt cuộc cũng đã tới rồi.

Ta run run quay đầu lại liếc nhìn, thấy bóng dáng màu vàng sáng kia dường như mang theo sự lo lắng đặc biệt. Phía sau hắn, Lý công công dường như theo không kịp, vội vã xách y phục lên để chạy.

Mọi người ở đây vội quỳ xuống nói: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Hắn không nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn thẳng qua đây. Lúc nhìn thấy ta rõ ràng cả người chấn động. Hắn bước nhanh lại, cởi áo khoác lông chồn trên người xuống, phủ kín người ta, cau mày nói: "Xảy ra chuyện gì? Trẫm vừa rồi hạ triều đi Khánh Vinh cung, Vinh phi nói Tích nhi đến Hi Ninh cung thỉnh an mẫu hậu, sao đến giờ còn chưa quay về?"

Hắn nhìn ta, đôi mi dài anh tuấn khẽ nhíu.

Ta tự nhiên cảm thấy buồn cười, thì ra là do Thiên Phi mách lẻo.

Ta xoay người, thấp giọng nói: "Hoàng thượng mau lấy áo khoác lông chồn này về đi, thần thiếp bị bệnh chỉ cần trở về nằm nghỉ là được, nếu người bị bệnh thì phải làm sao?"

"Hồ đồ." Hắn thấp giọng trách mắng, đôi mày kiếm khẽ nhíu, nhìn Lý công công bên cạnh nói, "Còn đứng đó làm gì? Không mau đỡ Tích quý nhân đứng lên!"

Lý công công hoảng sợ, vội đỡ Thiên Lục đứng lên, nhỏ giọng nói: "Tiểu chủ chậm một chút."

Sắc mặt Thiên Lục vô cùng khó coi, đành phải nói: "Hôm nay thần thiếp vi phạm cung quy…"

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm hơi trầm xuống, thông minh như hắn, đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì. Ta bị hắn ôm chặt lấy, nhưng cả người vẫn như trước run rẩy không ngừng, nghe hắn giận dữ nói: "Không ai nhìn thấy Đàn phi mặc áo mỏng manh đứng trong gió sao?"

Lời hắn vừa thốt ra, các cung nhân trong Hi Ninh cung vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói: "Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội!"

Ta mỉm cười, hắn sẽ không làm trái ý khiến Thái hậu mất mặt, vì thế lấy ta làm cớ để nói.

Ta không nghĩ tới, An uyển nghi lại lấy hết dũng khí nói: "Bẩm Hoàng thượng, nương nương nhân từ, không đành lòng thấy Tích quý nhân quỳ trong gió lạnh, vì vậy đem áo khoác lông cừu của mình cởi xuống khoác cho Tích quý nhân."

Ta liếc nhìn nàng ta, thông minh như An uyển nghi, lúc trước ta chưa từng nhìn ra.

144. Q.1 - Chương 144: Muốn Ta Giải Thích

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Hắn khẽ liếc nhìn qua An uyển nghi, rồi lại nhìn ta, trong ánh mắt mang theo sự thăm dò.

Thật đáng ghét, còn không quên nghi ngờ ta.

Mặc dù ta cũng động tâm.

Cảm thấy hơi chột dạ nên ta cúi đầu, nghe hắn trầm giọng nói: "Người đâu, ra ngoài cung gọi người của Cảnh Thái cung vào, mang chủ tử của bọn họ hồi cung."

"Dạ." Lập tức có cung nữ đáp lời rồi xoay người chạy ra ngoài.

Ta lặng yên liếc nhìn hắn, sắc mặt của hắn âm trầm, dường như đang tức giận.

Là tức giận Thái hậu trách phạt Thiên Lục, hay là tức giận ta giành mất đất diễn khổ nhục kế của Thiên Lục?

Thông minh như hắn nhất định đã thấu hiểu hết mọi chuyện.

Mới nghĩ ngợi đã thấy Văn Lương và Triêu Thần vội vã bước vào, hành lễ với Hạ Hầu Tử Khâm, cuống quít qua đỡ ta, lo lắng hỏi: "Nương nương làm sao vậy? Ôi, sao tay người lạnh thế này!"

Ta đang tính trả lời, hắn lại nói: "Đỡ nương nương các ngươi trở về, truyền thái y đến Cảnh Thái cung khám bệnh."

"Dạ."

Hai cung nữ vâng dạ, mỗi người một bên đỡ ta đi ra ngoài.

Ta ngoái đầu nhìn lại, thấy hắn cẩn thận đỡ lấy người Thiên Lục. Bỗng nhiên nghe Lý công công kinh kêu lên một tiếng: "Quý nhân tiểu chủ!"

Chỉ thấy cả người Thiên Lục mềm nhũn, té xỉu trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, mà hắn đã sớm bế ngang người nàng ta lên. Chạy thẳng vào trong phòng, kêu lớn: "Truyền thái y!"

Ta nhìn thấy có rất nhiều phi tần đều mang theo ánh mắt đố kị với Thiên Lục.

"Nương nương…" Triêu Thần không vui nhíu mày.

Ta mím môi cười, không cần phải đố kị, hắn đã đem vật tốt nhất giành cho ta.

Hơi kéo chặt áo khoác lông chồn trên người, để cho hai cung nữ đỡ tay, đi ra Hi Ninh cung.

Thái y tới, xem mạch cho ta, cung kính nói: "Nương nương bị nhiễm phong hàn , cũng không nghiêm trọng lắm, thần sẽ kê đơn thuốc, đưa cho cung nữ đi lấy thuốc, một ngày uống ba lần, uống hai ngày nhất định sẽ khỏe."

Ta gật đầu, Phương Hàm gọi Văn Lương đi lấy thuốc xong mới ngồi bên cạnh giường của ta, thấp giọng nói: "Hoàng thượng tự mình đưa Tích quý nhân trở về Úc phúc quán, nghe nói còn hạ lệnh, cấm Thư quý tần đến gần, không biết lúc ở Hi Ninh cung, phi tần nào đã nhanh miệng nói nữa."

Ta không nói gì, không có người nói ra, Thiên Lục cũng sẽ nói.

Nhưng mà hắn tự mình đưa Thiên Lục trở về, nhất định là Thiên Phi vô cùng vui sướng rồi?

Cúi đầu ho khẽ hai tiếng, Phương Hàm vội đỡ ta nằm xuống: "Nương nương nằm xuống nghỉ ngơi trước một lát, chờ thuốc sắc xong, nô tì gọi người dậy uống."

Ta gật đầu, nghe lời nhắm mắt lại.

Về sau, lúc Văn Lương tới, nói sau khi Thái hậu trở về, đã đến Ngự thư phòng của Hoàng thượng, lúc đi ra sắc mặt xanh mét, không hề mỉm cười.

Ta không biết bà và Hạ Hầu Tử Khâm nói chuyện gì nhưng giữa bọn họ luôn luôn có khúc mắc.

Có lẽ là liên quan đến Thiên Lục, cũng có thể liên quan đến Phất Hi. Hoặc là cả hai người.

Uống thuốc xong ta nhắm mắt ngủ một chút, nhưng cảm thấy trên người mồ hôi đổ ra như tắm. Trở người một cái cũng cảm thấy khó khăn.

Thái y nói một ngày uống ba lần nhưng giờ trễ như vậy rồi còn phải uống nữa sao.

Thầm than nhẹ một tiếng, khổ nhục kế quả nhiên là phải chịu khổ không ít.

Buổi tối, nghe thấy có tiếng người bước chân vào, chưa đến gần, đã nghe mùi thuốc nồng đậm lan tỏa. Ta khẽ nhíu mày, xoay người lại, bỗng nhiên giật nảy người.

Một dáng người y phục màu vàng sáng đứng thẳng tắp trước mặt ta. Trên tay hắn đang bưng một chén thuốc đầy.

Ta hoảng sợ, vội đứng dậy xuống giường, nhưng không nhịn được lại ho một trận, mới quay sang nói với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

Hắn dường như là xách ta về lại giường, nhíu mày đưa chén thuốc trên tay cho ta: "Uống thuốc."

Ta ngượng ngùng đưa tay nhận chén thuốc, hắn hơi tức giận ngồi bên cạnh ta, mở miệng nói: "Trẫm còn tưởng rằng nàng lợi hại như vậy, không cần phải lãng phí số thuốc này chứ."

Thuốc vừa vào miệng thiếu chút đã muốn phun ra, hắn quả nhiên biết hết mọi chuyện, nhưng lại nhắc tới một cách kỳ lạ như vậy đó.

Ta lấy thêm can đảm, không để ý lời của hắn, ngửa đầu uống cạn chén thuốc.

Hắn không vui giữ chặt thắt lưng của ta, hung hăng kéo ta vào lồng ngực của hắn: "Thế nào, chuyện hôm nay nàng không muốn giải thích sao?"

145. Q.1 - Chương 145: Tặng Cho Ta Thứ Tốt Nhất

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

Ta giật mình, nếu hắn đã biết, sao còn muốn ta giải thích làm gì?

Hắn nhìn ta, gần nhau thế này, trong con ngươi sâu thẳm của hắn, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt ta.

Ta bỗng nhiên hoảng sợ, vội xoay người một cái, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng mau buông thần thiếp ra, thần thiếp sợ sẽ lây bệnh cho người."

Hắn hừ một tiếng, không thèm buông ra mà ngược lại còn siết chặt hơn nữa, lạnh lùng nói: "Nàng mà cũng có lúc sợ sao. Còn dám diễn trò trước mặt trẫm!"

Lòng ta chợt lạnh ngắt, hắn tức giận sao?

Ta len lén nhìn hắn, thấy đôi môi mỏng của hắn mím chặt, đôi mắt trừng lớn nhìn ta chợt lóe sáng. Ta bỗng nhiên muốn cười, nếu hắn thật sự tức giận, đêm nay nhất định sẽ không tới đây.

Nghe hắn ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Hôm nay trẫm đỡ Tích quý nhân vào Hi Ninh cung, không ngờ Đàn phi ngay cả một chút ghen tuông cũng không có. Đàn phi không hề có chờ mong đối với trẫm sao?"

Thật tốt, tức giận xong lại muốn thăm dò ta.

Buông chén thuốc xuống, ta xoay người lại nhìn hắn, mỉm cười yếu ớt thản nhiên nói: "Hoàng thượng đã đem thứ tốt nhất cho thần thiếp, nếu thần thiếp còn cảm thấy chưa đủ, đó mới thực sự là không có mong đợi."

Hôm nay, rõ ràng là Thiên Lục và Thái hậu đối nghịch, ngay cả ta cũng đối nghịch với Hạ Hầu Tử Khâm để diễn khổ nhục kế, nhưng đó cũng là đụng vào Thái hậu. Hắn trước tiên sai người đem ta trở về Cảnh Thái cung, rồi xoay người ôm Thiên Lục vào, giúp ta thoát thân một cách kỳ diệu như vậy, ta còn muốn gì nữa?

Thậm chí hắn tự mình đưa Thiên Lục trở về, trong hậu cung có biết bao nhiêu người nhìn thấy. Các nàng có lẽ cho rằng, so với ta, Thiên Lục càng được thánh sủng nhiều hơn.

Ta không đoán ra vì sao hắn lại làm thế, nhưng ta thật sự cảm kích hắn.

Tròng mắt của hắn chợt hiện lên ý cười, nhưng không bộc lộ rõ ràng, khuôn mặt vẫn sưng sỉa lên như trước: "Nếu trẫm làm ngược lại, hôm nay nàng làm thế nào?"

Nếu như hắn hối hận mà làm ngược lại, vậy thì ta thua tuồng vui này, bại bởi Thiên Lục và Thiên Phi, và thua bởi Hạ Hầu Tử Câm.

Hắn không đợi ta trả lời, đứng thẳng lên, đi ra bên ngoài.

"Hoàng thượng..." Ta đuổi theo gọi hắn.

Bước chân của hắn vẫn không dừng, chỉ nói: "Nghỉ ngơi đi, trẫm đi Úc phúc quán thăm Tích quý nhân. Bị bệnh thì ngày mai không cần qua Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu." Hắn vừa nói vừa đi, ngay cả đầu cũng không hề quay lại một lần.

Trong lòng ta dâng lên cảm xúc phức tạp, có cay đắng, có hạnh phúc, và cũng có cả bất đắc dĩ nữa.

Một lát sau, Triêu Thần bước vào nhìn thấy ta còn đứng, vội đỡ ta lên giường, dém chăn cẩn thận rồi lại dặn: "Nương nương, ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài, ở bên ngoài bây giờ rất lạnh, nương nương nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì, người cứ kêu một tiếng, nô tì đợi ở bên ngoài."

Triêu Thần nói xong cầm chén thuốc không đi ra ngoài, ta bỗng nhiên gọi nàng lại: "Triêu Thần, ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi. Bản cung không sao đâu, chỉ lệnh cho cung nữ tuần tra ban đêm cứ một lúc đi qua đây xem thử là được rồi."

"Nương nương..."

"Đi xuống đi." Ta nói xong cũng không nhìn Triêu Thần, chỉ nhắm mắt lại ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy cả người ngày càng nóng ran lên .

Ta xoay người, trong mơ màng giống như có bàn tay của ai đó đưa qua, nhẹ nhàng chạm vào trán ta, sau đó, là một tiếng thở dài yếu ớt, như có như không, truyền vào tai ta.

Là nằm mơ sao?

Nếu không phải thế thì sao lại có cảm giác có người đứng trước giường chứ?

Không phải, hắn đang ở Úc phúc quán mà.

Mơ màng suy nghĩ lại đột nhiên cười cay đắng.

Nỗi khổ tâm của hắn ta hiểu rất rõ, nhưng vẫn hi vọng như từ trước đến giờ hắn sẽ ở lại đây.

Ta nóng quá, bàn tay kia mang theo cảm giác mát lạnh, chậm rãi, chậm rãi, chạm nhẹ vào khuôn mặt của ta...

146. Q.1 - Chương 146: Xoa Thuốc Lên Thái Dương

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh

Thật thoải mái dễ chịu, ta nghiêng người, từ từ co mình lại, yên tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, nghe thấy tiếng cung nữ đặt thứ gì đó lên bàn, ta khẽ mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng cung nữ bước ra, hơi chần chờ, cuối cùng đứng dậy. Cảm thấy đã tốt hơn tối qua rất nhiều rồi, đầu cũng không còn nặng nề như thế nữa. Xem ra phương thuốc của thái y đúng là hữu dụng. Nhẹ xoa trán, ta cười nhạt một tiếng, đứng dậy xuống giường.

Ngón tay ngâm vào trong nước, thật ấm áp, dễ chịu. Ta khom người xuống, phát nước lên rửa hai má, lại nhẹ nhàng dùng khăn bông lau sạch, ta nhìn xuống mặt nước, thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình, không kiềm được mà cười, quả thật hiện tại ta vẫn rất hài lòng.

Lúc đứng dậy, không biết bởi vì ánh sáng hay là do cái gì khác, dường như ta loáng thoáng nhìn thấy trên mặt nước đang nổi một tầng gì đó hơi mỏng. Ta nghĩ ta đã nhìn lầm rồi, khẽ nghiêng người, cẩn thận chăm chú quan sát, quả thực trên mặt nước có một lớp gì đó đang lững lờ trôi.

Ta bỗng nhiên kinh ngạc.

Muốn mở miệng kêu người đến, lại nghĩ, hình dáng ta bây giờ, sao có thể gọi người đến đây?

Hơi căng thẳng khom người xuống xem xét, dường như ta phảng phất ngửi thấy một mùi bạc hà nhàn nhạt, còn mang theo một chút vị đắng nữa.

Trái tim như bị thứ gì đó va phải, ta hoang mang cầm lên chiếc khăn bông đang gác ở một bên, ngửi ngửi, mùi vị trên khăn bông còn nồng hơn nữa. Dường như, ta còn ngửi thấy mùi phục linh và tiên hà ngạnh (*). Chắc chắn còn có cả mùi hương của những thứ khác nữa, đáng tiếc ta không hiểu biết nhiều về dược liệu. Nhưng ta có thể biết được, thứ này dùng để giảm bớt đau đầu.

* - Sclerotium Poriae Cocos: Còn có tên là Bạch linh, Bạch phục linh là một loại nấm mọc ký sinh trên rễ cây Thông, có tên thực vật là Poria cocos (Schw). Wolf thuộc họ nấm lỗ (polyporaceae), dùng làm thuốc. Nấm Phục linh cắt ngang có rễ thông ở giữa gọi là Phục thần (có tác dụng an thần), nếu ruột màu trắng là Bạch phục linh, nếu có màu hồng xám là Xích phục linh.

- Tiên hà ngạnh: Cuống sen, dùng làm thuốc.

Nắm chặt bàn tay đang cầm khăn bông, thuốc này không tan trong nước, mùi hương trên khăn tay lại nồng đậm thế này … Nó là từ trên mặt ta!

Bỗng nhiên hoảng sợ, không kiềm được xoa hai má.

Đêm qua, đêm qua…

Trong phòng ta, thật sự đã có người đến!

Ta bất chợt nhắm mắt, cố gắng nhớ lại sự việc hôm qua, ta vốn cho rằng đó chỉ là một giấc mơ, ta đột nhiên hoảng sợ.

Bất an rửa mặt chải đầu xong xuôi, mới gọi Vãn Lương vào.

Vãn Lương phân phó cung nữ đem đồ trên bàn dọn đi, mới tiến lên, cầm lược chải xuôi mái tóc ta xuống, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay nương nương cảm thấy đỡ nhiều chưa ạ? Một lát nữa ăn thêm chút gì đó rồi lại uống thuốc. Thái y nói, hôm nay uống thêm một ngày thuốc nữa thì bệnh của nương nương mới không đáng lo ngại."

Ta "Ừ" một tiếng, ra vẻ thờ ơ mở miệng: "Cung nhân gác đêm tối qua là ai?"

Động tác trên tay nàng hơi chậm lại, Vãn Lương có chút khó hiểu mở miệng: "Nương nương, sao người lại quên, đêm qua người bảo Triêu Thần lui xuống, người nói không cần trông coi, chỉ bảo cung nhân tuần tra ban đêm cách một lúc lại đến xem mà."

Như vậy, nơi đây không có người canh gác.

Không phải người của Cảnh Thái cung ta.

Chẳng lẽ, là Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Không biết tại sao, khi nhớ đến hắn, trong lòng lại dần dần vui vẻ.

Nhưng, người đó thật sự không giống hắn.

Khẽ lắc đầu, giống hay không giống có quan hệ gì sao? Nếu hắn thật sự có thể tới, ta rất vui mừng.

147. Q.1 - Chương 147: Chế Giễu

Edit : BW_mylove_SG

Beta : rabbitlyn

"Nương nương..." Văn Lương nhìn ta nghi ngờ, bỗng nhiên cũng cười rộ lên: "Nương nương sao lại vui vẻ thế? Chẳng lẽ có việc tốt gì sao? Hay là nói ra cho nô tì vui cùng với."

Ta không khỏi giật mình, trông ta thực sự rất vui vẻ sao?

Văn Lương cầm cây trâm được kết những chiếc tua như tơ cài vào tóc ta, giúp ta chỉnh lại ngay ngắn, rồi mới đỡ ta dứng dậy.

Ta mở miệng nói: "Lát nữa bảo Triêu Thần chuẩn bị một ấm trà mang tới Ngự thư phòng." Hắn nửa đêm không ngủ, đến giờ cũng không biết mệt sao?

Văn Lương hơi sững người, mới nhỏ giọng nói: "Nương nương, bên cạnh Hoàng thượng đã có Lý công công chuẩn bị trà..." Nói được một nửa, nàng ý thức được mình nhiều lời, vội im miệng, quỳ xuống nói: "Nương nương thứ lỗi, nô tì lỡ lời."

Ta khẽ cười: "Đứng dậy đi."

Ta tất nhiên biết hắn không thiếu trà. Chỉ là ta muốn pha cho hắn một ấm trà mà thôi. Chẳng qua chỉ đơn giản như vậy.

Ra khỏi cửa phòng, liền thấy Phương Hàm bước đến gần, đỡ lấy ta nói: "Nô tì đã bảo cung nhân bày đồ ăn sáng ở ngoài đình rồi, nương nương dù đang bệnh, nhưng ở mãi trong nhà sẽ buồn chán, nên ra ngoài hít thở không khí một chút."

Ta gật đầu, cùng nàng đi ra ngoài. Nàng lại hỏi ta có khỏe hơn chút nào chưa, thật ra ta đã khỏe hơn nhiều rồi.

Ăn xong xuôi vài thứ, một lát sau, Triêu Thần bưng chén thuốc tới, khi ta đang định uống, lại nhìn thấy Tường Hòa vội vàng chạy đến, nói với ta: "Nương nương, Vinh phi nương nương tới!"

Thiên Phi? Mới sáng sớm nàng ta tới đây làm gì?

"Mời vào." Bỏ chén thuốc trên tay xuống, ta thấp giọng nói.

Phương Hàm bước tới đứng phía sau ta, Triêu Thần cũng lùi lại sau lưng ta.

Chỉ trong chốc lát, đã nhìn thấy Nhuận Vũ cẩn thận đỡ tay Thiên Phi bước vào, áo lông chồn trên người nàng ta dày đến mức chỉ có thể nhìn thấy mặt nàng ta mà thôi.

"Nô tì thỉnh an Vinh phi nương nương." Phương Hàm và Triêu Thần ở phía sau ta đồng loạt hành lễ với nàng ta.

"Đàn phi nương nương cát tường." Nhuận Vũ cũng cúi người chào ta.

Ta không nhìn nàng, đột nhiên cúi người xuống ho khan liên tục.

"Nương nương!" Triêu Thần hoảng sợ, vội cúi người xem ta thế nào, đồng thời vỗ vỗ lưng ta: "Nương nương người sao rồi ạ?"

"Người đâu tới đây, thuốc lạnh rồi, đi đổi một chén khác đến đây." Phương Hàm phân phó người, rồi tiến lên đỡ lấy ta.

Ta giả vờ ho khan, Thiên Phi đến đây chẳng phải là muốn xem ta bệnh có nặng hay không, sau đó được dịp chế nhạo ta hay sao?

Quả nhiên, nàng ta cười, tiến lên rồi ngồi xuống, vờ cau mày nói: "A, Đàn phi đã bệnh nặng như vậy sao còn ngồi ở bên ngoài thế này? Nhìn thấy ngươi thật khiến người khác đau lòng. Tích quý nhân mặc dù cũng bị bệnh, nhưng lại có Hoàng thượng ở cạnh một đêm. Làm tỷ tỷ như bản cung đáng lẽ nên sớm đến thăm ngươi mới phải."

Ta khẽ cười một tiếng nói: “Khụ, bản cung bệnh nặng như vậy, Vinh phi sao còn dám tới đây? Không sợ bản cung lây bệnh cho ngươi sao?”

Nàng ta vẫn cười, đắc ý mở miệng: “Ngươi vì Tích quý nhân nên mới bị bệnh. Chẳng lẽ bản cung không nên đến thăm sao?”

Ta nhíu mày: “Vậy Vinh phi tới là muốn cảm ơn bản cung ư?”

“Tất nhiên muốn cảm ơn ngươi.” Nàng ta bỗng nhiên đứng dậy, lại nói: “Còn một chuyện nữa, bản cung tới là nói cho ngươi biết, đêm nay Hoàng thượng sẽ ở lại Trữ Lương cung, e rằng không thể đến Cảnh Thái cung đâu.”

Ta giật mình, còn tưởng rằng nàng ta sẽ nói đêm nay Hạ Hầu Tử Khâm đi Khánh Vinh cung của nàng, không nghĩ đến…

Ta thấy tim khẽ quặn thắt, lúc này hắn còn có thể đến Trữ Lương cung sao?

“Nương nương.” Phương Hàm ghé vào bên tai ta, nhỏ giọng nói: “Lúc Thái Hậu xuất cung đi cầu phúc bị trượt chân, Diêu chiêu nghi vì cứu Thái hậu nên trượt ngã bị thương.” Sắc mặt của nàng hơi khó coi, xem ra là vì vẫn chưa kịp nói ta biết.

Vốn dĩ ta còn nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm sau khi giam lỏng Thư quý tần, hắn sẽ làm sao để phạt nốt Diêu chiêu nghi đây?

A, Diêu chiêu nghi, ta quả thật đã quá xem thường nàng!

148. Q.1 - Chương 148: Ngàn Vạn Lần Không Được Đụng Tới Nàng Ta

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh

Theo tính cách Thiên Phi, Hạ Hầu Tử Khâm đi Trữ Lương cung, nàng ta sẽ cực kỳ căm tức. Bây giờ nàng ta còn có thể dương dương tự đắc chạy đến Cảnh Thái cung nói cho ta biết, đây thật sự không giống việc nàng ta hay làm.

Ta khẽ đứng dậy, nhìn bóng lưng nữ tử đang từ từ rời đi, bỗng cười rộ lên.

Là Thiên Lục.

Nàng ta muốn nói với ta, màn kịch này, nàng ta thua, mà ta cũng không thắng.

Diêu chiêu nghi xuất hiện với chiêu cứu giá đã inh hơn hai chúng ta rất nhiều.

Cung nữ đã dâng chén thuốc mới lên, cung kính giao cho Phương Hàm rồi lui xuống.

Vãn Lương kéo chặt y phục trên người ta lại, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người nên về đi thôi. Uống thuốc rồi nằm nghỉ một lát, hay chút nữa truyền thái y đến khám xem sao, không phải họ nói uống thuốc thêm hai ngày nữa sẽ khỏi ư, sao người lại ho khan liên tục như vậy? Nếu ho đến mức làm tổn hại phổi thì phải làm thế nào đây.”

Ta không nói lời nào, chỉ đưa tay đón lấy chén thuốc trên tay Phương Hàm, uống một hơi hết sạch.

Nét mặt Phương Hàm vẫn chưa bớt lo lắng, chỉ nhỏ giọng nói: “Nương nương có nên truyền thái y đến chẩn mạch không?” Nàng biết, lúc nãy ta chỉ giả vờ, nhưng vẫn hỏi như vậy, ta cũng hiểu tâm ý của nàng.

Nghĩ ngợi, ta lắc đầu.

Khổ nhục kế chỉ cần diễn một lần là đủ rồi, diễn quá nhiều sẽ không còn tác dụng.

Vịn tay Vãn Lương đi vào, nàng hơi chần chờ một lúc mới mở miệng: "Nương nương, nô tì thấy sắc mặt Vinh phi không được tốt lắm."

Ta cũng đã nhận ra, bắt đầu từ đêm giao thừa đó, dáng vẻ nàng ta vẫn luôn mệt mỏi. Lúc trước ta còn cho rằng nàng muốn giả vờ trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng hôm nay đến Cảnh Thái cung của ta, tình trạng nàng ta vẫn thế…

Hừ nhẹ một tiếng, ta thật sự lo lắng thay cho nàng ta, lo lắng đến long thai trong bụng nàng.

Nằm xuống chiếc giường mềm nghỉ ngơi một chút, lại được báo Ngọc Dung Hoa đến.

Vãn Lương dẫn nàng tiến vào, nàng hành lễ với ta, lại vội vàng bước đến: "Nương nương, thần thiếp nghe nói hôm qua…" Nàng muốn nói lại thôi, đôi mắt nàng nhìn ta chợt lóe sáng.

Ta khẽ cười một tiếng, mở miệng: "Tỷ tỷ cho rằng bản cung là người không biết chừng mực sao?"

Nàng dường như hơi hoảng hốt, vội kêu lên: "Thần thiếp nào có ý như vậy. Thần thiếp chỉ lo lắng thân thể nương nương, lúc nãy còn thấy Vinh phi tới Cảnh Thái cung, thần thiếp đành phải đợi một lát rồi mới vào."

Ta gật đầu, để Thiên Phi thấy ta và Ngọc Dung Hoa qua lại quá thân mật, cũng không phải là chuyện tốt.

Nhân tiện ta cũng nói: "Tỷ tỷ yên tâm, chuyện của tỷ bản cung vẫn luôn nhớ. Có điều Hoàng thượng không đến Cảnh Thái cung, bây giờ bản cung cũng không có cơ hội nói với Hoàng thượng."

Trong đôi mắt nàng hiện lên sự vui vẻ, vội nói: "Thần thiếp xin tạ ơn nương nương trước, có điều việc này… Thần thiếp cũng không gấp. Thần thiếp chỉ sống đơn độc một mình, trong hoàng cung này năng lực của thần thiếp quá nhỏ bé, bây giờ được theo nương nương, đã là vô cùng may mắn. Về những chuyện khác, thần thiếp chưa từng nghĩ tới."

Ngọc Dung Hoa thực sự là một người thông minh, hiểu rõ mình nên tiến lùi thế nào.

Ta chỉ mỉm cười, lại nghe nàng nói: "Bây giờ Hoàng thượng mê luyến bóng dáng của Phất Hi, chắc chắn sẽ vô cùng sủng ái Tích quý nhân."

"Tỷ tỷ muốn bản cung đừng đối đầu với Tích quý nhân sao?" Ta liếc nhìn nàng.

"Thần thiếp không dám." Nàng cúi thấp đầu, thong dong mở miệng: "Thực ra bằng sự thông minh của nương nương, không khó để hiểu tâm tư của Hoàng thượng."

Ta hơi giật mình, nàng lại nói: "Thần thiếp đã từng nói với nương nương, Phất Hi đã chết."

Ta kinh ngạc, nhổm người đứng dậy, nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt, đầu nàng lại hạ xuống thấp hơn.

Nàng đến gấp như vậy, không phải là vì Thiên Lục, mà là muốn nói với ta ngàn vạn lần không được đụng đến Thiên Phi.

149. Q.1 - Chương 149: Hóa Ra Không Phải Hắn

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh

Ta thấy có chút lo sợ không yên, Ngọc Dung Hoa tận tâm giúp ta như vậy, thực sự chỉ vì muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, sau đó tìm một nơi sống yên ổn qua ngày trong hoàng cung thôi sao?

Nàng đứng trước mặt ta, dường như đang chờ ta nói điều gì.

Ta suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng ta phát hiện không biết mình nên nói gì đây.

Ngọc Dung Hoa quả là hiểu rõ chuyện Phất Hi và Hạ Hầu Tử Khâm như lòng bàn tay, cho nên ngay vào lúc Thiên Lục được sủng ái, nàng vẫn có thể nhìn thấy được Thiên Phi.

Nếu lo lắng của nàng là thật, vậy…

Hạ Hầu Tử Khâm.

Ai có thể nghĩ đến chuyện, Thiên Lục chẳng qua chỉ là một màn ngụy trang của hắn?

Nếu nói đến tâm tư, ai có thể sâu sắc hơn hắn đây?

Như vậy Thiên Lục thì sao, nàng ta là tự nguyện hay là cũng bị hắn lừa gạt trong một màn mơ hồ này?

Hắn có thể dụng tâm bảo vệ long thai trong bụng Thiên Phi như vậy, thật sự khiến ta thán phục. Không cần biết hắn có thực sủng ái Thiên Phi hay không, nhưng đứa bé trong bụng nàng ta, vẫn là cốt nhục của hắn.

Ta tất nhiên cũng không hy vọng đứa bé kia có thể bình an sinh ra, nhưng ta sẽ không ra tay làm hại đứa bé.

Ta có thể tạm thời bỏ qua Thiên Phi, chỉ vì ta biết đứa trẻ kia là của hắn.

A, ta thê lương cười, dù Ngọc Dung Hoa không tới nhắc nhở ta, ta cũng sẽ không ra tay giết chết một đứa bé. Tang Tử ta tuy không phải người lương thiện, nhưng cũng không phải loại người có thể xuống tay với một đứa trẻ vẫn còn trong bụng mẹ.

Sau một lúc lâu, ta mới nhìn về phía nàng, khẽ cười mở miệng: "Bản cung cảm tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở."

Nàng sợ hãi nói: "Thần thiếp không dám, nương nương an lành, thần thiếp mới có thể sống tốt. Thần thiếp và nương nương vốn ngồi trên cùng một chiếc thuyền."

Ta đưa tay kéo nàng ngồi xuống, cười nói: "Như vậy sau này tỷ tỷ cũng không nên khách khí. Tỷ tỷ lại còn đến thăm hỏi sức khỏe bản cung thế này, bản cung nhìn tỷ, thấy tỷ càng ngày càng gầy."

Lúc này nàng mới nở nụ cười: "Thần thiếp vẫn luôn như vậy."

Ta bỗng nhớ, lát nữa Triêu Thần sẽ mang trà tới Ngự thư phòng, nhìn người trước mặt, chi bằng ta thuận nước giong thuyền (*) vậy.

* giống như tiện thể, một công đôi việc, thuận tiện thì làm luôn thể.

"Bản cung lo lắng Hoàng thượng dạo này quá mệt nhọc, vốn muốn pha trà gửi đến người, nhưng không may lại bị bệnh. Hay là ta để Triêu Thần đi với tỷ tỷ, lát nữa bản cung sẽ dặn dò nàng cho thêm lá bạc hà vào, có thể giúp tinh thần sảng khoái."

Ta thản nhiên nói, lại thấy sắc mặt Ngọc Dung Hoa hơi xấu đi, ta nghĩ chẳng lẽ nàng không muốn gặp Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Đang định hỏi, liền thấy nàng mở miệng nói: "Nương nương, Hoàng thượng bị dị ứng bạc hà, ngửi thôi cũng sẽ ói. Cho dù chỉ chạm một chút bạc hà cũng không được. Cũng không trách nương nương không biết, từ khi Hoàng thượng còn ở Vương phủ đã không dùng những thứ có hương bạc hà rồi, thái y và đầu bếp trong cung đều biết chuyện này. Nếu nương nương hỏi các cung nữ, các nàng cũng sẽ biết."

Vị bạc hà mát lạnh…

Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay khẽ run lên, như vậy người đến phòng ta đêm qua…

Không phải là hắn!

"Nương nương, người làm sao thế?" Ngọc Dung Hoa thấy ta không nói lời nào, hơi nhíu mày, nghi ngờ nhìn ta.

Cố gắng hoàn hồn, ta miễn cưỡng cười nói: "Ừ, không sao, ta chỉ thấy hơi mệt thôi."

Nàng vội vàng đứng lên: "Thần thiếp đã quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, thần thiếp xin cáo lui. Lát nữa thần thiếp sẽ tự đưa nước trà đến ngự thư phòng, nương nương nghỉ ngơi thật khỏe đi ạ."

Suy nghĩ của ta đã sớm không còn ở đây, ta mơ hồ đáp lời.

Ngọc Dung Hoa đi ra.

Ta từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, thời tiết ngoài kia rất đẹp, chỉ là gió vẫn rất lạnh.

Người đó không phải hắn.

Ta hơi thất vọng, nhưng tò mò nhiều hơn.

Đến cuối cùng là ai đã bí ẩn đến đây, nhưng lại không làm hại ta.

Hơi cắn môi, ta nghĩ đã đến lúc làm người thần bí kia lộ mặt.

150. Q.1 - Chương 150: Người Thần Bí

Edit : heybaby

Beta : yk_nhubinh & rabbitlyn

Một mình trong phòng đợi một lát, ta nhẹ giọng gọi: "Triêu Thần."

Rất nhanh, ta nghe tiếng bước chân chạy vào, là Vãn Lương.

Nàng bước nhanh đến, nói với ta: "Nương nương, Triêu Thần đã đưa Ngọc Dung Hoa đi Ngự thư phòng. Nương nương có chuyện gì ạ?"

Ta hơi giật mình, đúng rồi, sao ta lại quên mất chứ?

Ta vỗ trán cười cười: "Cũng không có việc gì, chỉ là bản cung đợi trong phòng thấy hơi buồn chán, ngươi theo bản cung ra ngoài dạo một lát."

"Nương nương..." Vẻ mặt Vãn Lương rất lo lắng: "Nương nương người vẫn còn bệnh mà."

Quay người rời khỏi cửa sổ, ta cười nói: "Bản cung đã đỡ hơn nhiều rồi, ngươi đi lấy áo khoác lông chồn của bản cung đến đây."

Thấy ta muốn ra ngoài, Vãn Lương cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu đáp lời, lập tức xoay người lấy áo khoác lông chồn đến. Nàng giúp ta khoác vào, bỗng nhiên nàng lại nói: "Nương nương, Thái hậu nghe nói người bị bệnh, nên vừa rồi sai người mang tổ yến tốt nhất đến, lúc ấy người đang nghỉ ngơi, bọn nô tì không dám quấy rầy người. Phương Hàm cô cô vừa nãy đã đi Hi Ninh cung tạ ơn, có nên chờ cô cô trở về, rồi người hãy đi không?"

Siết chặt bàn tay đang nắm áo lông chồn, Phương Hàm không ở đây.

Chần chờ một chút, ta lắc đầu nói: "Không cần đâu."

Không biết tại sao, ta vẫn cảm thấy, người đến phòng ta đêm qua, và người lần trước để thuốc mỡ ở ngoài cửa sổ phòng ta, là cùng một người. Ta thật sự đoán không ra rốt cuộc là người nào, nên mới muốn dẫn dụ người đó ra mặt. Mà việc này, ta đột nhiên không muốn cho Phương Hàm biết.

Tất nhiên, không phải ta muốn đề phòng nàng.

Có điều, với người thần bí khó hiểu kia, lòng ta vẫn luôn lo lắng không yên.

Ta đi thẳng ra khỏi phòng, Vãn Lương vội đuổi theo, cẩn thận đỡ lấy ta. Hai người đi tới sân viện, lập tức thấy Tường Thụy tiến lên nói: "Nương nương muốn ra ngoài sao? Để nô tài cho người chuẩn bị loan kiệu."

Y cũng không hỏi ta vì sao muốn ra ngoài, nói xong, y xoay người đi luôn.

"Tường Thụy." Ta gọi y lại, lắc đầu nói: "Không cần, bản cung chỉ muốn đi dạo một chút."

151. Q.1 - Chương 151

Y sửng sốt, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, nhưng cũng không nói câu nào, chỉ thấp đầu nghiêng người nhường bước cho chúng ta đi qua.

Vãn Lương ở cạnh ta nhỏ giọng nói: "Nương nương, Thụy công công cũng lo lắng cho người, hay là..."

Ta khẽ cười một tiếng, cắt ngang lời nàng: "Sao các ngươi ai cũng cho rằng bản cung là loại người yếu đuối vậy?" Kẻ thật sự yếu đuối là Thiên Lục. Nàng ta chỉ vì muốn giành được sự thương hại của Hạ Hầu Tử Khâm đến thân thể mình cũng không quan tâm.

Nếu không, hôm nay nàng ta sao lại để Thiên Phi đến giễu cợt ta?

Thật ra, ta vẫn hy vọng thấy nàng ta đến, ta còn muốn nhìn xem sự sủng ái lúc này của Hoàng thượng với nàng ta có thể kéo dài được bao lâu ?

Vừa qua năm mới, trong bầu không khí dường như còn có thể cảm nhận được sự vui mừng tràn ngập.

Gió thổi đến vẫn rét lạnh như trước, ta bất giác kéo chặt áo khoác lông chồn, chậm rãi bước cùng Vãn Lương. Trên đường, ta thỉnh thoảng gặp mấy cung nhân, đều cung kính hành lễ với ta.

Trong đáy mắt bọn họ, không che dấu được sự kinh ngạc.

Tất cả những chuyện xảy ra trong cung đều không giấu diếm được ai, nó giống như trận gió tản đi khắp nơi. E rằng hôm qua Hạ Hầm Tử Khâm mới đến Hi Ninh cung, chỉ trong vòng một nén nhang, ngay cả những kẻ ở Hoán Y cục cũng đều biết rất rõ ràng rồi?

Sáng nay Thiên Phi đến Cảnh Thái cung của ta, Đàn phi vốn đang bệnh nặng, bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Đúng vậy, thật là kỳ lạ.

Mà điều này, chính là điều ta muốn.

Nếu người thần bí kia luôn quan tâm đến ta, như vậy ta đang bệnh còn đi ra ngoài, đối phương chắc chắn sẽ ở nơi nào đó quan sát.

Nhưng, ta không muốn quay đầu lại tìm kiếm, ta muốn người kia tự mình bước ra.

Hai người đi tới một hòn giả sơn khác, ở đây, bốn bề vắng lặng, ta bỗng nhiên dừng bước. Vãn Lương ngước mắt hỏi: "Nương nương?"

Ta nhìn nàng nói: "Bản cung thấy hơi lạnh, ngươi trở lại lấy lò sưởi đến đây, bản cung muốn ngồi ở nơi này nghỉ một lát."

Vãn Lương hơi chần chờ, thấy ta xoa xoa hai tay, vội nói: "Nô tì sẽ đi nhanh về nhanh, nương nương người ngồi chờ nô tì một lát." Dứt lời, buông bàn tay đang đỡ ta ra, khẽ nhìn ta một cái, quay người chạy về.

Ta cố ý đi khá xa, đợi lát nữa nàng trở về thì vẫn có thêm chút thời gian.

Như vậy ở một nơi không người, nếu ta một mình ngất ở chỗ này, thì sẽ thế nào đây?

Cúi đầu ho khan một trận, thân thể lắc lư một chút, lúc ta ngã xuống, bàn chân vô ý bị trượt một cái, cổ chân ta bị trật rồi.

A! Đau quá đi.

Ta cười tự giễu cợt, hóa ra diễn một vở kịch cũng phải trả giá thật lớn.

Lẳng lặng nằm trên mặt đất, một lúc lâu sau, mới loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân đi về phía ta...

Tiếng bước chân kia, càng lúc càng rõ.

Còn ta nghe thấy rõ tiếng tim đập của mình.

Nhanh như thế, nhanh như thế.

Ta muốn mở mắt, nhìn xem gương mặt kia sẽ khiến ta kinh ngạc đến mức nào.

Vừa lúc có một cơn gió thổi đến, đập vào hai gò má ta, khiến ta đau rát. Còn cổ chân của ta vẫn không ngừng đau đớn, dường như ngày càng đau hơn.

Nhắm hai mắt lại, cảm giác có người đi đến trước mặt ta, một lúc sau, mới ngồi xổm xuống, bế ta lên.

Còn ta, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, là một nam tử!

Nếu không, sẽ không có sức lực có thể dễ dàng bế lấy ta như vậy.

Hơi thở hơi rối loạn, cảm giác người trước mặt xoay người một cái, ta sợ hãi, cảm giác ánh sáng mất đi, thoáng cái tối sầm lại, ta biết nhất định là đã vào sơn động bên cạnh. Còn ta, cuối cùng không nhịn được nữa, mở to hai mắt ra.

Người trước mặt rõ ràng giật mình, cánh tay bế ta bỗng nhiên siết chặt, trong con mắt của y, từ từ tràn đầy kinh ngạc.

Y vẫn giống như ba năm trước khi mới gặp gỡ, trên khuộn mặt trắng nõn vẫn là biểu hiện dịu dàng, tóc trên trán lất phất tung bay trong không trung tạo thành một đường cong thật đẹp.

Ta sợ bản thân mình nhìn lầm rồi, nắm lấy vạt áo của y, quần áo thị vệ khảm nạm đồng đỏ đâm vào tay đau rát, ngón tay chạm phải những đường chỉ thêu màu đen, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Cấm vệ quân phục vụ hoàng gia, ta hoàn toàn không nhìn lầm.

Nhưng trong cung Ngự lâm quân không phải người nào cũng võ công cao cường sao, còn y?

Vẫn còn nhớ khi còn nhỏ, mỗi lần y ra khỏi cửa đều có người đi theo sau bảo vệ. Ta còn trêu ghẹo hỏi y vì sao không tự mình học lấy võ thuật, cũng đỡ phải có người theo sau. Y chỉ cười, sau đó lắc đầu nói cho ta biết, y không thích nhất là giương đao múa kiếm.

Ta chế nhạo y giống như con gái.

Y lại thẳng thắn nói với ta, có võ thuật cũng không có nghĩa là lợi hại, nam nhân cũng không phải chỉ dựa vào điều này để xem mạnh hay yếu.

Vậy bây giờ thì sao?

Cố Khanh Hằng làm cho ta quá khiếp sợ!

Y dường như lúc này mới kịp phản ứng lại, thả ta xuống, lùi lại nửa bước.

Bỗng nhiên bị thả xuống đất, cổ chân truyền đến một trận đau nhức, ta hơi nhíu mày cúi người xuống, mất thăng bằng , lại suýt chút nữa va phải hòn non bộ ở vách tường.

“Tam nhi!” Y than nhẹ một tiếng, tiến đến kéo ta ra.

Đột nhiên lại cảm thấy không ổn, đợi ta đứng vững, vội vàng buông lỏng tay ra.

“Khanh Hằng.” Ta nhíu mày nhìn y.

Y cũng cúi thấp đầu, một lát sau, mới nghiến răng thốt ra một câu “Nếu nương nương không sao, thuộc hạ xin cáo lui.” Nói xong, nâng bước muốn đi ngay lập tức.

Ta tức giận, vội nói:” Được, huynh đi đi. Dù sao cung nữ của muội cũng không biết khi nào mới đến, huynh đi đi, để ột mình muội ở chỗ này đau chết luôn đi.”

Thân hình của y cứng nhắc, cuối cùng quay người lại.

Ta liếc nhìn tảng đá bên cạnh, y không đỡ ta mà chuyển tảng đá kia qua đây.

Thực sự là Khanh Hằng!

Thực ra không lấy y, ta với y vẫn là thanh mai trúc mã, y ở trong lòng của ta vẫn là người rất quan trọng.

Ta ngồi xuống, y mới nói:" Bị thương ở chân sao?"

Ta gật đầu, y vẫn không muốn ngẩng đầu lên nhìn ta, hơi do dự, mở miệng : "Thuộc hạ đi gọi người."

"Cố Khanh Hằng!" Ta gọi to tên của y, hỏi :" Vì sao?"

Cơ thể y khẽ run lên, nhưng không nói lời nào.

"Huynh không phải ghét nhất giương đao múa kiếm sao? Vì sao còn muốn tiến cung! Cha của huynh chỉ có một người con trai, sao có thể để cho huynh tiến cung làm thị vệ?" Thảo nào ngày ấy, ánh mắt Cố đại nhân nhìn ta không chỉ xem thường mà còn có căm hận.

Hôm nay thấy y, ta thật sự vô cùng khiếp sợ.

152. Q.1 - Chương 152: Xin Gọi Thuộc Hạ Là Cố Thị Vệ

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Y bỗng nhiên không nói gì, hơi thở rất nhẹ nhàng, nếu không có khí trắng tỏa ra, ta suýt chút nữa cho rằng y không hít thở.

Bám vào một bên tường, ta đứng lên, y hơi kinh hãi, muốn đưa tay đỡ ta, lại đè nén xuống.

Y không trả lời câu hỏi của ta, nhưng y cho rằng ta không biết suy nghĩ trong lòng y sao?

Tâm tư y luôn ngây thơ và đơn thuần như vậy.

Ngước mắt nhìn y, mở miệng nói:" Xuất cung đi, đây không phải nơi huynh có thể ở được đâu."

Y dường như chấn động, nhìn thẳng vào mắt ta, đáy mắt y tràn đầy sự kinh ngạc. Một lát sau, mới nghe thấy y bất đắc dĩ cười nói:"Muội có thể vì việc mình thích làm mà không chùn bước, huynh cũng có thể."

Ta hơi giật mình, y xoay người đi, nói:" Hãy coi như muội chưa từng gặp qua huynh, chẳng qua hôm nay muội gặp một thị vệ bình thường mà thôi."

Trong lòng đau nhói, lời nói của y còn chưa rõ ràng sao?

Người âm thầm một mực giúp đỡ ta, ngoại trừ y, còn có thể là ai đây?

Không kể lần trước ở cửa sổ của ta lén đặt thuốc mỡ, còn có khi ta bị bệnh, đến xoa thuốc trên thái dương giúp ta.

Là y, tất cả những việc làm kia đều do y làm.

Y từ trước đến nay đều luôn quan tâm đến ta, ta tiến cung, y lại có thể theo ta mà tiến cung.

Ta chợt nhớ tới khi ấy, Phương Hàm nói Ngự lâm quân trong cung cần mở rộng thêm người. Ta quả thật không ngờ đến, y sẽ lấy cách như vậy để vào cung.

Thời gian dường như trở về bốn tháng trước, y kéo ta đi ra đường đông đúc náo nhiệt, dùng cây lược gỗ vén tóc mai lên giúp ta, cười nói, Tam nhi của ta cuối cùng đã trưởng thành.

Hai tay bỗng nhiên nắm chặt lại, ta nhất định rất ngu ngốc, tội gì mà còn nhớ những thứ này?

Bắt đầu từ lúc ta từ chối gả cho y, khoảnh khắc thay thế Ngọc Nhi vào cung kia, ta và y đã sớm kết thúc rồi.

Khanh Hằng ngốc, huynh sao còn tự làm khổ mình vì ta mà tiến cung?

"Khanh Hằng.." Tiến lên một bước, a — chân đau quá.

Xoay người lại, nhưng y vẫn lùi lại nửa bước, cúi đầu nói:" Xin nương nương gọi thuộc hạ là Cố thị vệ."

Không ngờ y lại dùng kính ngữ với ta.

Trong lòng khổ sở, vẫn muốn tiến lên, y lại ngăn ta, giọng nói mang theo bi thương:" Nương nương vẫn nên dừng lại đi, thuộc hạ và nương nương đi gần như vậy, đã vi phạm cung quy. Dựa theo lẽ thường, thuộc hạ chạm vào thân thể nương nương, đôi tay này sẽ bị chém."

Ép bản thân cười, ta nói:" Khanh Hằng, huynh đừng nói đùa nữa."

Nhìn thấy cơ thể y rõ ràng run lên, tay đặt ở bội kiếm hơi siết chặt, giọng của y vẫn như trước, cúi đầu nói:" Nương nương xin đừng quên đây là hoàng cung. Người là chủ tử, nhất định phải cẩn thận, thuộc hạ tiến cung chỉ là muốn nhìn thấy người bình an, không muốn … không muốn tiếp xúc gần gũi với người."

Lời của y làm cho ta cảm động muốn rơi lệ. Ta và y đã không có khả năng, y lại vì ta trả giá nhiều như vậy.

Nhìn người con trai vẫn cúi đầu này, tâm trạng cảm thấy hơi buồn cười, y và cha y thật không giống nhau. Thật khó tưởng tượng, thân sinh phụ tử lại có thể khác nhau lớn đến thế.

Hơi thu lại ý cười, ta lạnh nhạt nói:" Bản cung hiểu."

Ở đây là hoàng cung, sơ sẩy một chút, ta và y đều sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Chúng ta vẫn nên duy trì khoảng cách thích hợp.

Sắc mặt của y hơi tái nhợt, vừa xoay người đi ra ngoài vừa nói:" Nương nương cứ ở nơi này chờ một lát, thuộc hạ đi gọi người đến."

"Khanh … Cố thị vệ."Lời nói ra thực sự không lưu loát. Mím môi cười, ta lại nói:" Bản cung có thể tự bảo vệ tốt bản thân mình, bản cung hy vọng, ngày sau sẽ không còn nhìn thấy ngươi ở trong cung nữa."

153. Q.1 - Chương 153: Không Ngờ Người Tới Là Hắn

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Nói với y lời này, ta chỉ hy vọng y có thể thấu hiểu nỗi khổ tâm của ta, hy vọng y nghe lời ta, sẽ xuất cung.

Y là công tử của nhà đại học sĩ, vốn dĩ nên có đường công danh tươi sáng, không nên ở trong cung làm Ngự lâm quân.

Y quay đầu lại đưa lưng về phía ta, ta không nhìn thấy thần sắc của y. Y cũng không nói gì, cứ thế đi ra ngoài.

Ta thở dài một hơi, cúi đầu nhìn chân của mình, lùi lại mấy bước, một lần nữa ngồi xuống, khom lưng chậm rãi xoa chân.

"Nương nương, nương nương…" Bên ngoài vọng đến tiếng của Văn Lương, nàng nóng ruột đến mức phát khóc." Nương nương, người ở đâu? Nương nương.."

Ta ngoảnh mặt về phía cửa động, nói :" Văn Lương, bản cung ở đây."

Nghe thấy tiếng nàng chạy đến, ngó đầu vào thấy ta, dường như thở một hơi thật dài, sau đó lại chạy vào, cau mày nói:" Nương nương, sao người lại ở đây vậy? Nô tì nhìn từ xa không thấy người, còn tưởng rằng mình hoa mắt, thật là khiến cho nô tì hoảng sợ!" Nàng nói xong, đem lò sưởi trên tay đưa cho ta, cười nói:" Người mau cầm lấy, một lúc tay sẽ ấm áp hơn."

Ta nhận lấy lò sưởi, để vào trong ngực, thương cảm nhìn nàng, một tay chỉ phía dưới nói:" Trật chân."

“A!’ Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, vội quỳ xuống xem chân ta, lại không dám chạm vào, vội la lên .”Làm sao lại bị trật? Nương nương, đau lắm sao? Nô tì…Nô tì đi gọi người tới!”

Nói xong, nhanh chóng đứng lên, chạy ra ngoài.

“Này…” Ta còn chưa kịp nói với nàng, người đã chạy mất… Tiếp đó lại nghĩ, nếu như nói, ta phải nói như thế nào đây?

Nhưng mà, một lát nữa y và nàng đều gọi người đến, vậy sẽ thật khó xử.

Mới ngồi một lát, đã nghe thấy có tiếng người trở về, ta ngạc nhiên, sao lại nhanh vậy?

“Nương nương!” Văn Lương chạy vào thở hồng hộc, vỗ ngực nói:” Nương nương, thật may quá, nô tì…nô tì..” Nàng chạy quá nhanh, hơi thở dồn dập, thở hổn hển.

Bản thân ta kinh ngạc nhìn nàng, sao lại nhanh như vậy, lập tức thấy một bóng người xuất hiện phía sau nàng, người nam tử khôi ngô anh tuấn nhìn về phía ta, ta bỗng nhiên giật mình.

Hắn làm sao lại…Ở chỗ này?

Nếu lát nữa nếu Cố Khanh Hằng quay lại…

Mới nghĩ, đã thấy hắn đi nhanh đến, ta vội đứng dậy hành lễ:” Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn đưa tay đỡ lấy ta, cúi đầu liếc nhìn chân phải của ta. Thị lực của hắn thật tốt, mới liếc mắt đã nhìn ra chân ta không có sức. Hắn không nói chuyện, đẩy ta ngồi xuống, rồi lại ngồi xổm xuống.

154. Q.1 - Chương 154

Ta hoảng hốt, vội ngăn cản hắn:” Hoàng thượng…”

Hắn không để ý tới ta, vừa cầm chân của ta, cẩn thận tháo giày của ta ra, vừa nhỏ giọng nói:” Trẫm đang muốn đến Trữ Lương cung, cung nữ của nàng cũng vừa vặn chạy tới nói nàng bị thương ở chân. Mà theo trẫm biết, Diêu chiêu nghi cũng bị thương ở cổ chân.” Lúc nói xong câu cuối cùng kia, tay của hắn bỗng nhiên dùng lực.

“A——-”

Thật là đau, hắn một chút cũng không hề thương tiếc, ta chịu không nổi kêu lên thành tiếng, nước mắt cũng dường như muốn chảy ra.

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét.

Hắn cho rằng, ta vì không muốn cho hắn đi đến Trữ Lương cung, nên

giả vờ sao?

Nghe tiếng kêu của ta, vẻ mặt của hắn có chút kỳ lạ, bỗng nhiên ngước mắt nhìn ta, ta nghiến răng, đau đến mức răng cũng run lên.

Ta chợt nhớ tới lúc ta còn là cung nữ ở Huyễn Nhiên các, hắn cũng nhẫn tâm giơ chân đá vào đầu gối bị thương của ta. Việc hắn làm đều khiến cho người ta hận tới nghiến răng nghiến lợi!”

Sức trên tay hắn cuối cùng cũng nhẹ dần rồi thả ra, hắn khẽ cười:” Bị thương thật?”

Người …

Ta thực sự vô cùng tức giận.

Văn Lương đứng ở phía sau chúng ta, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nàng nhìn ta một cái, cũng không dám nói năng gì.

Ta không biết có phải nàng hối hận đã gọi hắn tới giúp ta hay không?

Ta nhìn hắn, nghiến răng hỏi lại hắn:" Nếu không Hoàng thượng nghĩ sao?"

Hắn hơi ngớ ra, vẫn cười: "Trẫm, trẫm cho rằng … Ha ha——" Nói được một nửa, không ngờ hắn không nói nữa, quay đầu nói với Vãn Lương:" Ngươi mau đi lấy thuốc trị thương đến đây, sau đó kêu loan kiệu qua đây, lát nữa đưa chủ tử của các ngươi hồi cung."

Vãn Lương không kìm được liếc nhìn ta, cẩn thận đáp lời, quay người đi ra.

Trong thạch động chỉ còn lại ta và hắn.

Hắn nắm chân của ta, xoay nhẹ, ta cắn môi, nếu không sẽ kêu lên, một lát sau, hắn mới đứng lên nói:" Không bị thương ở gân cốt, ngoan ngoãn ở Cảnh Thái cung nghỉ mấy ngày là khỏi."

Ta vội hỏi: "Hoàng thượng không phải muốn đi Trữ Lương cung sao? Vẫn nên đi nhanh một chút, thần thiếp chờ loan kiệu đến, sẽ hồi cung ngay."

Hắn lại nhẹ giọng cười, ngồi xuống bên cạnh ta, mở miệng:" Trẫm không vội, chờ loan kiệu của nàng tới, rồi trẫm đi cũng không muộn. Vừa rồi tay trẫm hơi run, dùng quá sức.."

Hạ Hầu Tử Khâm xảo quyệt, hắn thật sự run tay nên dùng quá sức sao?

Thế nhưng ai bảo hắn là Hoàng thượng, ta chỉ có thể nói: "Hoàng thượng lỡ tay, cũng không phải lần đầu, thần thiếp hiểu ạ."

Nghe thế, lông mày của hắn nhếch lên, cười gian xảo nhìn ta, nói:" Ồ? Nói như thế, chẳng phải trẫm nên xin lỗi nàng?

"Thần thiếp không dám." Ghét hắn xảo trá, nhưng ta vẫn mỉm cười đáp lại. Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện, vội hỏi:" Phải rồi, sao Hoàng thượng lại chỉ có một mình?"

Không ngờ ta thay đổi đề tài quá nhanh, hắn hơi sửng sốt, mới nói:" Trẫm cho bọn họ ở hết bên ngoài chờ, không cần vào đây."

Sự lo sợ trong lòng cuối cùng cũng được thả lỏng, nói như vậy, Cố Khanh Hằng có thể từ xa nhìn thấy chóp đỉnh màn màu vàng, y cũng sẽ hiểu, không tiến tới đây nữa.

"Đàn phi." Hắn bỗng nhiên mở miệng gọi ta.

Hơi kinh ngạc, liếc qua gò má hắn, lại thấy bàn tay to của hắn với đến, ta theo bản năng nghiêng người, lại bị tay kia của hắn kéo lại. Mu bàn tay hắn nhẹ nhàng chạm vào trán ta, một lát sau, mới cười nói:" Vốn dĩ đã sớm khỏi bệnh rồi, không cần phải uống những loại thuốc kia nữa." Hắn cúi xuống, lại nói:" Nhưng lại bị thương ở chân, tại sao nàng không thể để trẫm bớt lo chứ."

Chẳng biết tại sao, khi nghe những lời hắn nói lúc này, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy ấm áp, trái tim của ta, từng chút từng chút nhộn nhạo..

155. Q.1 - Chương 155: Nàng Thua Thê Thảm

Edit : heybaby

Beta : rabbitlyn

Hắn ngước mắt liếc nhìn ta một cái, cười nhẹ ra tiếng, bàn tay to ấy bỗng nhiên cầm lấy tay của ta. trong lòng ta cảm thấy như run lên, sao tay hắn lại ấm hơn so với lò sưởi trong lòng ta chứ?

Mặt nóng bừng, ta đành cúi đầu.

Hắn bỗng nhiên mở miệng:" Trẫm cảm thấy rất tò mò, sao nàng lại bị trật chân trong thạch động này chứ?" Hắn nhìn vào mắt ta, dường như lóe lên tia sáng khác thường.

Ta hơi hoảng loạn, đành phải nói:" Không phải, thần thiếp bị trượt chân ở ngoài kia, kêu cung nữ đỡ thần thiếp vào đây." Cẩn thận như hắn, bên ngoài rõ ràng có dấu vết bị trượt chân, hắn cho dù lúc tiến vào chưa nhìn thấy, nhưng lúc ra chắc chắn cũng sẽ thấy.

"Ừ." Hắn hờ hững đáp lại, ánh mắt nhìn về phía gần cửa động.

Ta cảm thấy sợ hãi, tảng đá chúng ta ngồi, chuyển từ nơi đó tới đây. Chỗ đó, còn có dấu vết ban đầu của nó để lại. Hơi cắn môi, nói cung nữ đỡ ta vào, nhưng cũng không thể dịch chuyển tảng đá kia.

Nghĩ ngợi, nếu hắn hỏi vấn đề này thì biết trả lời sao đây. Nhưng hắn cũng không hỏi lại, chỉ trêu chọc cười nói:" Diêu chiêu nghi bị thương vì cứu Thái hậu, trẫm không biết Đàn phi vì sao lại bị thương ?"

Ta vừa cảm thấy may mắn vì hắn không tiếp tục truy hỏi mọi việc, lại vừa thấy buồn cười. Tất nhiên ta không có hoàn cảnh bị thương giống Diêu chiêu nghi. Có điều, ta làm sao có thể nói cho hắn biết, ta bị thương là vì muốn dẫn dụ Cố Khanh Hằng ra mặt? Vẫn nên nói sơ ý trượt chân thôi…

Nói như thế, cũng rất mất mặt.

"Hửm?" Thấy ta không nói lời nào, chân mày hắn cau lại, nhìn thẳng vào ta.

Hắn đang chờ câu trả lời của ta.

Cho dù ta có nói ta không cẩn thận bị trượt chân nên cổ chân bị trật, nhưng, chuyện này thật sự quá trùng hợp, nên không tránh khỏi hắn sẽ không tin. Chính vì không thể khéo như thế, nhưng có một số việc, hết lần này đến lần khác hắn vẫn coi là khéo.

Hai má hồng lên bật cười, ta hất gương mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, nhỏ giọng nói:" Thần thiếp chính là muốn cản đường Hoàng thượng đi tới Trữ Lương cung đó."

Đáy mắt của hắn vui vẻ, lại hỏi:" Có thật không?"

Giả cũng thành thật, ta ra sức gật đầu.

Hắn cười lớn, giơ tay lên lướt nhẹ qua gương mặt ta, mở miệng nói:" Thế này không giống nàng, trẫm cho rằng, nàng không phải kiểu nữ tử có thể lấy thân mình ra mạo hiểm như vậy."

"Bởi vì Hoàng thượng quá thông minh, nếu thần thiếp giả dối, cũng không thoát khỏi mắt người."

Chuyện đã tới bước này, không còn đường rút lui, thế nên đã đâm lao đành phải theo lao thôi.

Tóm lại là chuyện càng lúc càng xa so với dự tính ban đầu của ta.

Ánh mắt của hắn vẫn nhìn ta không rời đi lấy một giây một phút, đáy mắt hắn từ từ hiện lên sự tìm tòi nghiên cứu.

Hắn vừa suy nghĩ, vừa phỏng đoán.

Ta cũng nhìn hắn, không hề trốn tránh ánh mắt của hắn.

Một lúc sau, hắn mới vừa cười vừa nói:" Vậy trẫm nói cho nàng biết, lần này, nàng thua thê thảm rồi.

156. Q.1 - Chương 156: Trẫm Thích Nàng Như Vậy

Edit : nhutphonglin

Beta : heybaby

Ý hắn muốn nói cho ta biết, cho dù như vậy, hôm nay hắn vẫn đi Trữ Lương cung, sẽ không ở lại đây với ta. A, sẽ cảm thấy khổ sở sao?

Có lẽ, có một chút.

Chỉ một chút thôi.

Hắn đang phủ nhận, hắn thực sự có thể có lòng thương người, có thể ban tình thương đó cho tất cả các phi tần trong hậu cung?

Nhưng, chỉ có duy nhất mình ta, hắn không chạm tới.

Khóe miệng ta vẫn nở nụ cười xán lạn rực rỡ như trước, ta nói với chính mình, ta dùng lời nói dối để thử nghiệm, thì kết quả nhận được nhất định cũng là lời nói dối. Vì thế hôm nay lời của hắn, ta không cần phải để tâm.

Có điều trong lòng của ta, vẫn có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Hắn – Hạ Hầu Tử Khâm, là người đa tình nhưng lại chung tình .

Đa tình, nhưng lại chung thủy yêu một người..

Lặp lại như thế, thật là cay đắng.

Người đa tình, sao còn chung tình?

Khẽ cười, nói: "Vậy sau này thần thiếp sẽ không ngu xuẩn như vậy nữa."

"Ừm." Hắn đáp lời rất nhanh, nắm chặt lấy tay ta hơn, tiếp đó lại mở miệng: "Nhưng mà trẫm thích nàng như vậy."

Trong lòng ta chấn động, hắn nói, hắn thích….

Đôi môi mỏng khẽ mở lần thứ hai, hai chữ kia, được thốt ra một cách dịu dàng:

"A Tử."

Hắn, đang gọi tên ta…

Ta kinh ngạc đến mức dường như muốn nhảy lên, ngay cả ô hấp cũng trở nên hỗn loạn. Ta vẫn còn nhớ khi đó, ta muốn hắn gọi tên của ta, hắn thà chết cũng không gọi, hắn nói tên của ta khó nghe. Thế nhưng hôm nay….

Hít một hơi thật sâu, mừng rỡ mỉm cười: "Vì sao Hoàng thượng không gọi thần thiếp là Tử nhi."

Hắn gọi ta là "A Tử", nghe không được tự nhiên cho lắm.

Bỗng nhiên hắn xụ mặt xuống, cứng nhắc mở miệng: "Trẫm không thích gọi giống người khác…." Giống như bị bắt nạt, lời nói của hắn trở nên hỗn loạn kỳ cục.

Hắn vẫn còn nhớ lời nói của ta, hắn vẫn không thích tiên sinh của ta.

Nhưng, ta vẫn cảm thấy thích thú như trước.

Một Hạ Hầu Tử Khâm tràn đầy sức sống, đang tiến vào trái tim ta.

Cuối cùng ta cũng cảm thấy, ở bên cạnh hắn lâu dài, hắn sẽ giống như một loại độc dược, thấm vào trong lấy đi sinh mệnh của ta.

"Hoàng thượng…" Không biết Vãn Lương đã về từ lúc nào, thở gấp nói: "Thuốc mỡ đã mang đến rồi, kiệu đón nương nương cũng đã trực sẵn ở bên ngoài. Có cần nô tì gọi công công đỡ nương nương ra không ạ?"

Hắn ho khan một tiếng, dường như hơi xấu hổ, ngoái đầu lại nhìn thoáng qua Vãn Lương, đưa tay nói: "Ngươi ra ngoài chờ trước đi, thuốc mỡ đưa cho trẫm."

Vãn Lương vội vàng đáp lời tiến lên, dâng hộp thuốc mỡ cho hắn, rồi lui ra ngoài.

Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay cởi tất giúp ta, ta giật mình, vội vàng cúi người ngăn hắn lại: "Hoàng thượng, người cả ngày đã mệt mỏi lắm rồi, việc thoa thuốc vẫn là nên để Vãn Lương vào làm đi." Vừa dứt lời, ta liền muốn gọi người.

Hắn lại cười: "Không cần, hôm nay trẫm uống trà nàng mời, tinh thần rất sảng khoái."

Nhưng ta vẫn cảm thấy không ổn, hắn là vua, sao có thể làm chuyện như vậy?

Chân ta theo bản năng rút về, không muốn hắn nắm, nhưng lại chạm phải vết thương, thật đau nha.

Tất được trút bỏ, trông thấy chân trần của ta sưng đỏ lên một chút, may mắn là không nặng cho lắm. Hắn xoay người lại lấy hộp thuốc mỡ bên cạnh, mở nắp, ngón tay ấn xuống, bỗng nhiên hắn cau mày, sau đó đóng nắp lại, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi.

"Hoàng thượng…." Ta khó hiểu nhìn hắn.

Bỗng nhiên hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn hộp thuốc mỡ, mở miệng nói: "Thuốc mỡ này ở đâu mang đến?"

Ta chợt kinh hoảng, khi nhìn theo ánh mắt hắn, ta mới bỗng nhiên nhớ đến, hộp thuốc mỡ này, không phải là hộp thuốc Cố Khanh Hằng đã mang đến hay sao?

Nhưng mà, làm sao ta có thể nói là Cố Khanh Hằng mang đến? Chỉ có thể tùy tiện đáp: "Là Ngự dược phòng mang đến."

Nhưng mà ta không ngờ tới, lời nói vừa thốt ra, bỗng nhiên hắn đứng lên, cũng không thèm liếc nhìn ta lấy một cái, chỉ bước nhanh ra ngoài.

157. Q.1 - Chương 157: Thuốc Mỡ Huyền Diệu

Edit : nhutphonglin

Beta : heybaby

"Hoàng thượng…." Ta gọi hắn, hắn vờ như không nghe thấy, thân ảnh với chiếc áo màu vàng sáng rực cứ tiếp tục bước đi, rồi biến mất khỏi tầm nhìn của ta.

Ta không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn bỗng nhiên lại thay đổi thái độ như vậy?

"Nương nương…" Vãn Lương vội vàng chạy vào, nhìn ta nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện gì thế ạ? Nô tì thấy sắc mặt Hoàng thượng rất giận dữ, vội vã đi ra ngoài, lớn tiếng nói đến Trữ Lương cung."

Tức giận?

Thế nhưng, ta vẫn không hiểu.

Vãn Lương thấy ta không nói lời nào, sắc mặt biến đổi, đứng lưỡng lự, không dám nói gì thêm.

Ta thở dài một hơi, nói với nàng: "Vãn Lương, đỡ bản cung hồi cung."

Dường như nàng chưa kịp phản ứng, vội vàng hỏi: "Để nô tì đi gọi Thụy công công đến." Vừa nói xong, nàng xoay người rời đi.

Ta gọi nàng: "Không cần, ngươi đỡ ta là được rồi."

Nàng dừng chân lại, đáp lời, tiến lên đỡ ta. Ánh mắt nhìn thoáng qua hộp thuốc mỡ, vội vàng cầm lấy, sau đó cẩn thận đỡ ta đứng dậy, rồi nói: "Nương nương từ từ thôi ạ."

"Ừm." Dựa vào người của nàng, ta bước chậm ra ngoài, vừa hỏi nàng: "Hôm ấy hộp thuốc mỡ xuất hiện trong phòng, chẳng phải cô cô đã cất rồi sao? Sao ngươi lại mang đến?"

Phương Hàm đã cất giữ, tại sao đột nhiên lại mang ra?

Vãn Lương ngớ ra, vội nói: "Nương nương, hộp thuốc mỡ này không phải là hộp thuốc cô cô giữ hôm đó, có một lần, nô tì thu dọn lại gian phòng, nô tì đã nhìn thấy nó trong chiếc rương mang từ Huyễn Nhiên các đến. Vừa rồi nô tì gấp quá, không suy nghĩ nhiều, nên đã mang đến đây." Bỗng nhiên nàng bối rối: "Nương nương, có vấn đề gì sao ạ?"

Ta kinh ngạc, vốn tưởng rằng đó là hộp thuốc mỡ mà Cố Khanh Hằng đã mang đến cho ta, nhưng không ngờ đó lại là hộp thuốc mỡ mà Thiên Lục đã tặng ta.

Có điều, sao nó lại giống hộp thuốc mà Cố Khanh Hằng đã mang đến như vậy?

Ra tới bên ngoài, Tường Thụy tiến lên phía trước đỡ lấy ta, cau mày nói: "Nương nương vẫn ổn chứ ạ? Vãn Lương cô nương nói người bị thương ở chân, nô tài đáng chết."

Ta lơ là "Ờ" một tiếng, y lại nói: "Một lát nữa truyền thái y đến khám xem sao, mong là không xảy ra chuyện gì."

"Ô hay, Thụy công công nói gì thế." Vãn Lương trừng mắt liếc y một cái.

Tường Thụy vội nói: "Vậy… vậy… Nô tài lắm mồm."

Dứt lời, cả hai đều không nói gì, chỉ đỡ ta ngồi vào kiệu.

Trong thời khắc màn kiệu hạ xuống, ta thấy Cố Khanh Hằng đứng ở phía xa xa, đang nhìn ta.

Phía sau y, còn có một tiểu cung nữ đang luống cuống.

Ta không biết y đã đến bao lâu, có thấy cảnh Hạ Hầu Tử Khâm tức giận rời đi hay không, không biết vì sao, ta thật sự hy vọng y không nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Cuối cùng màn kiệu cũng hạ xuống, che giấu ánh mắt lo lắng của y.

158. Q.1 - Chương 158

Ta thở dài một hơi, lưng dựa vào tấm đệm mềm, khẽ nhắm mắt lại. Trong đầu ta, lại hiện lên gương mặt của hắn. Một khắc trước, hắn vẫn tươi cười gọi ta là "A Tử", hắn còn nói thích gọi ta như vậy. Nhưng, một khắc sau, hắn lại bất ngờ thay đổi sắc mặt, cũng không quay đầu lại nhìn ta lấy một cái.

Mở miệng gọi Vãn Lương, bảo nàng mang hộp thuốc mỡ kia đến.

Mở nắp ra, một mùi hương mát lạnh ập vào mặt ta.

Ta mới biết, vì sao hắn lại đột nhiên đậy nắp lại.

Hắn dị ứng với mùi hương bạc hà mát lạnh, chỉ cần ngửi thấy hắn sẽ nôn.

Có phải chính vì như vậy, nên hắn mới tức giận?

Là như vậy sao? Ta tự hỏi chính mình, sau đó mỉm cười.

Làm sao có thể như vậy…

Ngón tay cọ cọ hộp thuốc mỡ trong tay, chất liệu bằng gỗ, chế tạo từ cây Hoàng Dương (*). Trên nắp hộp thuốc, được chạm khắc hoa mai nở rộ, ngay cả nhị hoa cũng được chạm khắc rất sắc sảo. Mặt ngoài được đánh bóng, người thợ này rất khéo tay, rất tinh tế, khiến người khác phải tán thưởng.

* Cùng họ với cây liễu. Có 2 loại hoàng dương và bạch dương, bạch dương dùng để làm diêm.

Ta vẫn luôn không hề nghĩ đến, cho nên, cũng không chú ý.

Tay cầm hộp thuốc hơi nắm chặt lại, Thiên Lục, bắt đầu từ khi nào nàng ta đã tính kế? Cho dù hôm nay Vãn Lương không may mắn mà mang đến, hộp thuốc mỡ này, cuối cùng vẫn ở trong cung của ta. Nàng ta khẳng định, ta sẽ không tùy tiện vứt bỏ.

Cuối cùng kiệu cũng dừng lại, Vãn Lương vén màn lên, đưa tay đỡ ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương từ từ thôi ạ."

Ta bước xuống kiệu, thấy Phương Hàm và Triêu Thần đứng ở cửa cung chờ ta, thấy ta bước vào, vội ra nghênh đón, Phương Hàm tiến lên đỡ ta: "Nương nương sao lại bị thương? Nô tì vừa từ Hi Ninh cung về, thì nghe cung nữ nói người bị thương."

Vẻ mặt Triêu Thần đầy lo lắng nhìn ta.

Lúc này, ta đâu còn tâm trạng nào mà quan tâm đến vết thương ở chân nữa.

Để mặc các nàng đỡ ta, ta nói với Phương Hàm: "Cô cô, ngươi mang hộp thuốc mỡ lần trước đến ta cho xem."

Nghe ta nói thế, Phương Hàm rõ ràng ngẩn ra, nhưng thấy vẻ mặt u ám của ta, nàng không dám chậm trễ, bảo Triêu Thần đến đỡ ta, mở miệng nói: "Nô tì đi ngay đây ạ."

"Nương nương cẩn thận." Triêu Thần nhỏ giọng nói.

159. Q.1 - Chương 159

Hai cung nữ đỡ ta vào trong, liền nghe thấy Vãn Lương gọi Tường Hòa đi truyền thái y.

Mặc dù Hạ Hầu Tử Khâm nói vết thương chưa chạm đến gân cốt, nhưng từ đầu đến cuối các nàng vẫn không yên lòng, ta cũng không cự tuyệt, để mặc Tường Hòa đi truyền.

Phương Hàm trở về rất nhanh, hai hộp thuốc mỡ được bọc trong vải bông màu xanh đậm, nàng tiến đến, đặt lên bàn, sau đó mới cẩn thận mở tấm vải bông ra.

Rất nhanh, hai hộp thuốc hiện ra.

Ta đưa tay lấy hộp thuốc mỡ của Thiên Lục đưa đến, vẻ mặt Phương Hàm biến sắc, vội thốt lên: "Nương nương, người thần bí đó...Lại đến nữa sao?"

Nàng không biết tình hình cụ thể, chắc lại nghĩ Cố Khanh Hằng lại đưa thuốc mỡ đến. Cũng khó trách nàng, lúc này, ngay cả Vãn Lương và Triêu Thần cũng mở to hai mắt.

Trái tim của ta hơi quặn lại, khó trách người bên cạnh ta cứ nghĩ là thuốc mỡ do Cố Khanh Hằng mang đến, hóa ra ba hộp thuốc mỡ, hoàn toàn giống nhau như đúc.

Chỉ khác duy nhất một điều, đó chính là nét chạm khắc phía trên.

Hộp thuốc mỡ Thiên Lục mang đến là hoa mai. Mà hộp thuốc Cố Khanh Hằng mang đến lại là hoa mộc lan, hộp còn lại là cây trúc xanh.

Mai, Lan, Trúc, Cúc.

Nếu như ta đoán không sai, hẳn là còn một hộp cuối cùng nữa, hình được chạm khắc trên nắp hộp đó chính là hoa cúc trắng!

"Nương nương." Vãn Lương kinh hãi kêu lên một tiếng: "Cái này... Đã xảy ra chuyện gì ạ?"

Nàng biết, hộp thuốc mỡ chạm khắc hoa mai không phải là người thần bí kia mang đến, bởi vì chính nàng đã lấy ra từ rương đồ dùng của ta.

Khanh Hằng sẽ không làm tổn thương ta, vì y quan tâm lo lắng cho ta mới tặng ta hai hộp thuốc mỡ đó.

A, trong lòng ta cười khẩy, nếu không phải y quan tâm ta, ta sẽ không biết dụng ý của Thiên Lục!

Vẫn chỉ là suy đoán của ta mà thôi, cũng không thể khẳng định được, có điều, đoán đúng cũng dễ đến mười phần.

Ta suy nghĩ, nguyên nhân khiến Hạ Hầu Tử Khâm tức giận rời đi, ta cơ bản cũng đã biết được.

Thiên Lục…

"Vương đại nhân, ngài nhanh một chút đi." Bên ngoài truyền đến tiếng của Tường Hòa.

Ta nhìn thoáng qua Phương Hàm, nàng lập tức hiểu được ý ta, tay nàng vội vàng kéo vải bông lại, bọc lại tất cả ba hộp thuốc mỡ trên bàn.

Vương thái y vào cửa, trước tiên là hành lễ với ta: "Thần tham kiến Đàn phi nương nương."

Ta bảo y đứng lên, y vừa tiến lên, đã mở miệng hỏi: "Thần nghe Hòa công công nói, nương nương bị trật khớp chân?"

Ta gật đầu, Vương thái y đặt hòm thuốc đang cầm trong tay xuống ghế, sau đó quỳ gối nói: "Thần xem giúp nương nương." Vừa nói, y đã đưa tay đến, nhẹ nhàng nắm lấy chân ta, lại xoay nhẹ, rồi hỏi: "Nếu nương nương đau thì nói để thần biết."

Hơi đau một chút , nhưng so với lúc vừa mới bị trật cũng không đáng gì.

Y tỉ mỉ kiểm tra một lát, mới mở miệng nói: "Không nghiêm trọng, nương nương chỉ cần nằm nghỉ ngơi hai ngày, kết hợp với thoa thuốc mỡ thì sẽ không sao. Thần sẽ lấy thuốc mỡ cho nương nương." Y nói, rồi lấy một hộp thuốc mỡ ra, đặt lên bàn.

Ta đưa mắt nhìn thoáng qua, hộp thuốc bằng sứ có màu men xanh rất đẹp, nhưng kiểu dáng lại rất tầm thường.

Thái y lui xuống, Vãn Lương lấy hộp thuốc mỡ đến thoa cho ta, ta không nhịn được cầm lấy hộp thuốc trong tay nàng thử ngửi, quả thật, không ngửi thấy một chút mùi vị bạc hà mát lạnh nào. Đúng như lời Ngọc Dung Hoa nói, thái y ở viện thái y đối với vấn đề này, đều rất cẩn thận.

Ta đưa hộp thuốc mỡ cho Vãn Lương, nàng nhận lấy, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận cởi giày của ta ra.

Ánh mắt dừng lại trên chỗ bọc vải bông màu xanh trên bàn, phía dưới đặt thuốc mỡ, trong lòng ta tất nhiên ghi nhớ.

Ra hiệu bảo Triêu Thần thu lại, khi nàng tiến lên, ta lại nói: "Mang hộp thuốc mỡ phía trên có hoa mai đến đây, các hộp khác cất đi."

Triêu Thần đáp lời, chỉ để lại hộp thuốc của Thiên Lục.

Ta nhìn Phương Hàm nói: "Phiền cô cô đến phủ nội vụ hỏi thăm một chút, thuốc mỡ này sao lại có trong cung?"

Phương Hàm cũng nhận thấy việc này rất nghiêm trọng, vội vàng gật đầu nói: "Nô tì đi ngay đây ạ." Vừa dứt lời, lại nhìn thoáng qua ta, xoay người rời đi.

"Nương nương." Triêu Thần đã bọc hai hộp thuốc mỡ xong, hỏi ta: "Hai hộp thuốc này, nương nương muốn để ở đâu ạ?"

Ta suy nghĩ một lát, thuận miệng nói: "Tạm thời để ở trong cung của bản cung đi." Ta nghĩ, nên tìm một cơ hội, trả lại cho Cố Khanh Hằng thì hơn.

Vãn Lương bôi thuốc cho ta xong, liền đứng dậy đỡ ta nói: "Nương nương qua giường nghỉ ngơi đi ạ, thái y đã căn dặn nương nương phải nghỉ ngơi ."

Ta gật đầu, để nàng đỡ qua đó ngồi. Nàng bỗng nhiên lại nhỏ giọng nói bên tai ta: "Nương nương, nô tì…" Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, ta cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không dám nói.

Ta ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Triêu Thần, bản cung cảm thấy hơi đói, ngươi đi chuẩn bị một chút điểm tâm đi. Tường Hòa, ở đây không còn việc gì nữa, ngươi cũng lui xuống đi."

"Dạ."

"Dạ."

Cả hai đáp lời, lui xuống.

Ta nhìn thoáng qua Vãn Lương, nhỏ giọng nói: "Có gì muốn nói, cứ nói đi."

160. Q.1 - Chương 160: Hạ Thủ Lưu Tình

Edit : nhutphonglin

Beta : heybaby

"Nương nương…" Vãn Lương cảnh giác ngoái đầu lại nhìn thoáng qua bốn phía, lúc này, cửa phòng của ta đã được người đóng lại, bây giờ nàng mới quay đầu trở về, nhỏ giọng nói: "Nương nương, hôm nay lúc nô tì lấy lò sưởi trở lại, dường như nhìn thấy… Nhìn thấy có một thị vệ từ thạch động bước ra."

Ta cảm thấy chấn động toàn thân, nàng thấy sắc mặt của ta thay đổi, vội lùi nửa bước, quỳ xuống nói: "Nương nương thứ tội! Nô tì đã thấy điều không nên thấy!"

Quả nhiên là nàng đã nhìn thấy, thật ra ta cũng đã nghĩ đến, Cố Khanh Hằng vừa mới bước ra, ta đã nghe giọng của nàng truyền vào. Hẳn là khi đó, nàng chỉ cách ta có một chút, đã nhìn thấy rồi.

Vì thế, mới cố ý lớn tiếng gọi ta như vậy.

Ta cũng không gọi nàng dậy, chỉ nhỏ giọng hỏi: "Như vậy, ngươi cảm thấy y là người ở đâu?"

Nàng vẫn cúi thấp đầu, bàn tay đặt trên đầu gối khẽ nắm chặt lại, mở miệng nói: "Nô tì… Nô tì không biết."

Ta lại hỏi: "Ngươi nhìn thấy rõ rồi?"

Nàng bất động, chỉ đáp: "Chưa từng thấy rõ, chỉ nhìn thấy bóng lưng, là trang phục của Vũ lâm quân trong cung ạ."

Ta im lặng không nói, thật ra, không cần thấy rõ người trong thạch động đi ra là người ở đâu, chỉ cần là nam nhân, thân phận hậu phi của ta như vậy, cho dù có trăm cái miệng cũng không biện minh được. Người quỳ thẳng trên mặt đất, nếu nàng dám mở miệng nói nàng thấy Cố Khanh Hằng, như vậy….

A, ta nên tin nàng không?

Phương Hàm từng nói, nàng và Triêu Thần đã được dạy dỗ rất cẩn thận, ta có thể yên tâm mà dùng.

Thế nhưng, chuyện của ta và Cố Khanh Hằng, đã là một bất trắc, tai họa về sau vô cùng khó lường. Huống chi hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm bởi vì hiểu lầm ta, mới tức giận rời đi.

Mà, từ thạch động đi ra, chính là Cố Khanh Hằng. Nếu muốn điều tra, khẳng định là cũng không khó cho lắm. Ta cũng không quên, Cố Khanh Hằng đã bảo một cung nữ đến đây. Nếu như việc này bị Hạ Hầu Tử Khâm biết, cho dù hắn biết không nhiều, nhưng ta vẫn có lỗi với hắn.

Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ hoài nghi đối phương có mưu đồ khác.

Nếu như hộp thuốc mỡ Thiên Lục tặng ta, và hộp thuốc mỡ mà Cố Khanh Hằng đã mang đến có liên quan, nếu như vậy, càng không thể cho Hạ Hầu Tử Khâm biết tình trạng của ta ở thời điểm đó, có liên quan đến Cố Khanh Hằng.

Ngón tay gõ nhẹ vào mép giường, ta nhìn xuống phía dưới, nhẹ giọng nói: "Vãn Lương, ngươi là một cô nương thông minh, chuyện hôm nay, ngươi đã nói với người khác chưa? Chẳng hạn như cô cô?"

"Nô tì chưa hề nói với bất kỳ ai." Nàng lắc đầu, từ đầu đến cuối không hề dám ngẩng đầu nhìn ta.

"Rất tốt." Ta gật đầu, lại nói: "Ngươi nhất định là hiểu rõ, là một cung nữ thì cả đời không được xuất cung, cho dù chết, thi thể cũng không được phép mang ra ngoài. Ngày mai, bản cung sẽ đến cầu xin Thái hậu ân chuẩn, thả ngươi rời khỏi cung."

Lời của ta vừa dứt, liền thấy thân thể của nàng run lên bần bật, trán nàng vội vàng chạm đất: "Nương nương, nô tì không muốn!"

Chăm chú nhìn người phía dưới, ta lại nghe nàng nói: "Nô tì trung thành hầu hạ nương nương, vì thế nô tì sẽ không xuất cung! Nương nương, nếu người không tin nô tì, nô tì nguyện lấy cái chết để chứng minh !"

Ta nhìn nàng, thở phào một cái.

Vừa rồi nếu nàng có nửa phần do dự, như vậy ta sẽ không hạ thủ lưu tình,

Thế nhưng vừa rồi nàng không muốn đi, muốn ở lại.

Ta nghĩ, lời của Phương Hàm, có lẽ là không sai.

Lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi."

"Nương nương!" Nàng ngạc nhiên gọi ta, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta cúi người đỡ nàng đứng dậy: "Ngươi đừng trách bản cung."

"Nương nương nói quá lời." Nàng mạnh mẽ dập đầu, mới đứng dậy nói: "Cô cô đã cho nô tì đi theo nương nương, đó là phúc khí của nô tì. Người cẩn thận trăm sự, chúng nô tì mới có tương lai."

161. Q.1 - Chương 161: Cống Phẩm Nam Chiếu

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Ta không nói gì, Vãn Lương đứng lên, đi tới cạnh ta.

Một lát sau, ta mới mở miệng: "Bởi vì nhìn thấy y, nên ngươi mới cố ý mời Hoàng thượng đến?"

"Nương nương..." Vãn Lương cúi thấp đầu: "Nô tì vốn không biết sẽ tình cờ gặp thánh giá, nhưng đã gặp được chi bằng mời Hoàng thượng đến đó, vậy sẽ không có ai tới quấy rầy nữa."

Ta thầm cảm thấy may mắn, Vãn Lương suy nghĩ quả nhiên chu đáo.

Ta gật đầu: "Chuyện hôm nay, bản cung cảm ơn ngươi."

Nàng hơi sợ hãi, vội nói: "Nương nương nói quá lời rồi, nô tì chỉ làm tròn bổn phận của mình. Chỉ là, có câu..." Nàng nhìn ta, có vẻ do dự không biết có nên nói ra hay không.

Thật ra, Vãn Lương không nói, ta cũng đoán được. Khẽ cười một tiếng, ta nói: "Bản cung biết ngươi muốn nói gì, ngươi yên tâm, thị vệ kia và bản cung không hề có quan hệ gì cả, chỉ là y nhìn thấy bản cung vô ý trượt chân, nên qua giúp bản cung mà thôi."

Chợt nhớ tới những lời nói với Cố Khanh Hằng ở trong động, ta chỉ hy vọng, y có thể xuất cung.

Nghe vậy, Vãn Lương mới thực sự yên tâm, nét căng thẳng trên mặt tan biến, lại nở nụ cười nhẹ nhõm.

Lúc này, Triêu Thần bước vào, bưng điểm tâm qua, thấy vậy liền cười hỏi: "Nương nương đang kể chuyện hay lắm à? Sao Vãn Lương vui vẻ như vậy?" Nàng đem điểm tâm đặt trước mặt ta, nói tiếp: "Nương nương đói bụng rồi, mau ăn một chút đi."

Ta lấy một cái bánh phù dung, cắn một miếng nhỏ, cười nói: "Bản cung mới vừa nói, muốn tìm người gả Vãn Lương xuất cung, nàng bảo không muốn, và nói có lẽ Triêu Thần sẽ bằng lòng."

Triêu Thần vừa nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, vội nói: "Nương nương người đừng nghe nàng nói bậy, nô tì không muốn xuất giá!"

Nhìn dáng vẻ vừa vội vàng vừa bực tức của Triêu Thần, ta và Vãn Lương nhịn không được đều cười rộ lên.

Ba người đợi trong phòng một chút, liền nghe thấy tiếng người bước vào, ngước mắt lên, quả nhiên thấy Phương Hàm đã trở về.

Ta cho hai cung nữ ra giữ cửa, chỉ giữ lại một mình Phương Hàm trong phòng.

Nàng bước lên một bước, mở miệng nói: "Nương nương quả nhiên thông minh, hộp thuốc mỡ này nguyên bản là hàng ngoại quốc. Là cống phẩm Nam Chiếu tiến cống bốn năm trước, lúc Hoàng thượng vừa đăng cơ."

Nam Chiếu? Nếu ta nhớ không lầm, công chúa Chiêu Dương con gái vua Gia Thịnh được gả làm Hoàng hậu cho quốc vương Nam Chiếu.

Xem ra bây giờ quan hệ giữa Nam Chiếu và Thiên triều vẫn còn tốt đẹp.

Cũng phải, dù bốn năm trước xảy ra cung biến thực sự có ẩn tình khác, thì Chiêu Dương nàng chỉ là một công chúa đã xuất giá, cũng chẳng làm được gì hơn. Hơn nữa, thực lực của Nam Chiếu thật sự cách quá xa thực lực của Thiên triều.

Nếu đúng là cống phẩm do Nam Chiếu tiến cống, bọn họ không biết Hạ Hầu Tử Khâm bị dị ứng bạc hà, cũng rất bình thường.

Giải thích những chuyện tiếp theo, thực ra không cần Phương Hàm nói, ta cũng đã hiểu hết.

"Nô tì đã lệnh cho Trần công công ở phủ nội vụ điều tra, y nói cống phẩm này đã được phê chuẩn, ban cho đại học sĩ Cố Địch Vân vào đầu tháng tư năm Nguyên Quang thứ hai."

162. Q.1 - Chương 162: Nhìn Xa Trông Rộng

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Quả nhiên, đúng như vậy.

Hạ Hầu Tử Khâm đem cống phẩm này ban cho Cố đại nhân, vì thế Cố Khanh Hằng có được nó chẳng có gì kỳ lạ cả, mà Thiên Lục có, cũng không lạ chút nào. Chắc hẳn Cố đại nhân đã đưa cho Thiên Lục.

Hoặc là...

Thiên Lục sau khi biết ta bị thương, đã mở miệng hỏi xin Cố đại nhân.

Đến lúc này, ta mới thực sự thấy Thiên Lục lợi hại đến mức nào. Ngày xưa nàng ta lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, sợ đối đầu trực tiếp với ta. Thậm chí còn nói rằng: "Cho tới bây giờ chưa từng muốn tranh giành với ta ".

Ta quả nhiên đã coi thường nàng ta rồi.

Ta còn tưởng rằng lần đó nàng ta nói, muốn ta và các nàng đứng cùng một thuyền, chỉ là ra một thông điệp cuối cùng với ta, vạn vạn lần ta cũng không nghĩ tới, mặc kệ ta đồng ý hay không đồng ý, mọi chuyện cũng đã rồi, ta coi như đã đứng cùng phía với các nàng.

Hộp thuốc mỡ kia, dù ta không lấy ra nhưng chỉ cần ta dùng nó và Hạ Hầu Tử Khâm nhìn thấy thì sẽ cho rằng ta là người của đại học sĩ.

Nếu hôm nay lại để hắn nhìn thấy ta ở cạnh Cố Khanh Hằng, như vậy cái thân phận quân cờ của đại học sĩ chụp lên đầu ta dù cọ rửa thế nào cũng không sạch được. May mà Vãn Lương thỉnh thánh giá tới ngăn cản Cố Khanh Hằng quay lại.

Nhưng, cho dù như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn hiểu lầm ta.

Vì thế, hắn mới đột nhiên nổi giận, hắn cho rằng, ta vốn trong sạch, không hề được kẻ nào hậu thuẫn, cũng không phải là quân cờ do kẻ khác sắp đặt.

Thiên Lục.

Hai tay khẽ siết chặt lại, ta cắn răng thầm gọi hai chữ này trong lòng.

Phương Hàm thấy sắc mặt ta không tốt, trầm giọng hỏi: "Nương nương, thuốc mỡ này…"

Ta cắn môi, không thể nói là Cố Khanh Hằng đưa được. Ta đành chỉ vào hộp thuốc mỡ chưa cất đi vẫn nằm trên bàn nói: "Hộp thuốc mỡ này là của Tích quý nhân đưa."

Phương Hàm ngẩn ra, người thông minh như nàng, nghe ta nói thế, nhất định cũng biết hai hộp còn lại là do người khác đem tới, nhưng ta không nói, nàng cũng tự biết không nên hỏi gì.

Ngẫm nghĩ một chút Phương Hàm mới nói: "Nương nương, chiêu này của Tích quý nhân có thể nói thật sự là nhìn xa trông rộng."

Đúng vậy, lòng dạ của nàng ta thực sự quá sâu.

Thiên Lục chính là cá bơi trong ao, còn ta, đề phòng nàng ta vẫn chưa đủ.

Ngày hôm sau, nghe nói Diêu chiêu nghi vì có công cứu giá, nên từ đó, hậu cung lại có thêm một vị Diêu phi nương nương. Lúc ta nghe được việc này, tâm trạng cũng bình thường không lo nghĩ nhiều, Thái hậu vốn rất thích nàng ta, nên mượn cơ hội này nâng cao địa vị của nàng ta trong hậu cung là chuyện quá bình thường.

Từ sau ngày đó, quả thực Hạ Hầu Tử Khâm không đến Cảnh Thái cung của ta nữa.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Thiên Lục vẫn ở Úc Phúc quán, nghe nói bệnh tình nàng ta đã khỏi hẳn, Hạ Hầu Tử Khâm rất vui mừng, lại phong vị cho nàng. Từ quý nhân lên đến tiểu nghi rồi cuối cùng là tần.

Thái hậu vì Diêu chiêu nghi đã được thăng làm phi tử, cũng không hỏi nhiều đến chuyện của Thiên Lục.

Thậm chí ta còn cảm thấy, Hạ Hầu Tử Khâm quá mức lưu luyến bóng dáng Phất Hi trên người Thiên Lục, hắn muốn để nàng ta sinh con cho hắn.

Đứa bé…

Lúc nghĩ đến đây, ta đột nhiên cảm thấy tim đau nhói.

Trong lòng, từ từ dâng lên một nỗi oán hận.

163. Q.1 - Chương 163: Đông Thi Hiệu Tần

Beta : yk_nhubinh

Từ sau ngày gặp được ta Cố Khanh Hằng cũng đột nhiên biến mất không chút tin tức, ta thầm cảm thấy vui mừng nhưng vẫn không dám hỏi người trong cung tin tức về y. Ta thật sự hy vọng y nghe lời của ta, rời khỏi hoàng cung này.

Nửa tháng nay, Hạ Hầu Tử Khâm ngày ngày lật bài tử của phi tần các cung, chỉ duy nhất không đến Cảnh Thái cung.

Hậu cung bắt đầu lan truyền, chỉ trong một đêm Đàn phi bị thất sủng.

Hỏi nguyên nhân, tất cả đều nói, chắc do ta bị thất thế trong lần tranh thủ tình cảm với Tích tần ở Hi Ninh cung.

Ta tự nhiên muốn bật cười, thực ra ta thực sự được sủng ái lúc nào kia chứ?

Hạ Hầu Tử Khâm đối với ta, cho tới bây giờ đều là chuồn chuồn lướt nước, ngay cả việc hắn thỉnh thoảng đến Cảnh Thái cung của ta cũng vậy mà thôi.

Nghe nói, hắn còn lật cả bài tử của Ngọc Dung Hoa, phong nàng lên tam phẩm Tiệp dư. Ngày hôm sau, Ngọc Tiệp dư tới cung của ta, ta biết, nàng ta sợ ta suy nghĩ nhiều, nhưng thật ra nàng còn suy nghĩ nhiều hơn ta.

Ngày hôm đó, ta đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, bây giờ hậu cung không chỉ có một mình ta là phi tử. Diêu phi ngoại trừ việc không mang long thai cũng có thể nói có quang vinh và sủng ái vô cùng.

Thời gian Diêu phi vào cung lâu hơn ta, bây giờ địa vị lại ngang hàng ta, bởi vậy gặp nàng ta, ta còn phải gọi một tiếng "Tỷ tỷ" .

Thiên Lục rốt cuộc cũng xuất hiện ở Hi Ninh cung, ta bỗng nhiên nhớ ra bây giờ nàng ta đã là chính tần ngũ phẩm, đương nhiên phải đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Nhưng ta vẫn không gặp được Thư quý tần, có lẽ, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa hủy bỏ lệnh cấm với nàng ta.

Diêu phi thấy ta đi vào, vội đứng dậy chào đón, nắm lấy tay ta nói: "Bản cung lâu rồi không gặp muội muội, lần trước bị nhiễm phong hàn, sau đó chân lại bị thương, bây giờ đã khỏe hẳn chưa?"

Ta nhìn thấy rõ ràng lúc nàng ta nói "chân bị thương", rất nhiều phi tần đang ngồi ở đây nhìn ta đầy vẻ xem thường. Bọn họ nhất định cũng cho là ta cố ý, cố ý học đòi Diêu phi làm cổ chân bị thương

Bọn họ nhất định cảm thấy, ta định làm Đông Thi hiệu tần, cuối cùng lại trở thành trò cười trong cung.

*Đông Thi hiệu Tần ( ) - Bắt chước bừa: học đòi một cách vụng về; cóc đi guốc, khỉ đeo hoa.

Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh giày vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa.

Aizzz, lúc trước chính Hạ Hầu Tử Khâm cũng tự tay thăm dò xem ta bị thương là thật hay giả nữa kia mà, huống chi là bọn họ?

Ta cười nhạt nói: "Thật nhọc lòng tỷ tỷ phải quan tâm, hình như muội bị thương cũng đúng lúc tỷ tỷ bị thương phải không?" Những ngày Hạ Hầu Tử Khâm trách phạt Thư quý tần đích đáng, nàng ta lại đột nhiên bị thương. Ai biết nàng ta có cố ý hay không.

Nếu đúng như vậy, vậy người mà Hạ Hầu Tử Khâm nói - ngay cả thân thể của mình cũng không thương tiếc.

Đương nhiên, không phải ta mà là nàng ta — Diêu phi.

Nghe vậy, sắc mặt nàng ta hơi thay đổi, ta thuận thế hất tay nàng ta ra, nàng ta hơi xấu hổ, nhưng cuối cùng vì đang ở Hi Ninh cung, nên không dám so đo với ta. Lúc đi qua bên cạnh Thiên Lục, ta lặng yên liếc nhìn nàng ta một cái, nàng ta bỗng nhiên ngước mặt nhìn thẳng vào mắt ta, rồi đứng dậy hơi khom người, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp chúc mừng nương nương hồi phục." Trong lời nói nàng ta đã không còn vẻ nhát gan lúc trước, mà chứa đầy ý cười, nhưng sắc mặt vẫn yên lặng như trước, không thể nhìn ra điều gì khác.

Ta đang định mở miệng, chợt nghe phía sau có người nói: "Thần thiếp tham kiến Vinh phi nương nương."

"Vinh phi nương nương…"

Ta ngạc nhiên xoay người lại, thật tốt nha, hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà cả Thiên Phi cũng đột nhiên chạy tới!

Thiên Lục bước lên phía trước, đỡ nàng ta nói: "Sao tỷ tỷ cũng tới, không phải Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn cho tỷ không cần đến Hi Ninh cung sao?"

Thiên Phi cười nói: "Nhưng thái y nói, bản cung nên đi lại nhiều một chút, như vậy mới tốt cho đứa bé trong bụng."

"Đúng vậy, nương nương nên đi lại nhiều một chút."

"Thần thiếp nghe một số người đã làm mẹ nói, lúc có thai cũng không nên ngồi một chỗ nhiều."

…

Bên dưới, các tần phi ai nấy miệng lưỡi xoen xoét, đều nóng lòng muốn tiếp cận Thiên Phi hơn một chút.

Ta nhìn Thiên Phi, mới nửa tháng không gặp, sắc mặt nàng ta đã hồng hào hơn rất nhiều, xem ra nàng ta thực sự tĩnh dưỡng rất tốt. Thiên Lục đỡ nàng ta ngồi xuống, mọi người mới ngồi theo.

Một lúc sau, nghe thái giám cao giọng hô: "Thái hậu giá lâm —"

164. Q.1 - Chương 164: Nửa Tháng Không Gặp Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Mọi người vội vàng đứng lên, thấy Thái hậu được cung nữ đỡ bước vào, mọi người đều khom người thi lễ: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu."

Thái hậu giơ tay lên ý nói mọi người bình thân, lúc ngước mắt lên, đột nhiên nhìn thấy Thiên Phi, trong đáy mắt của bà thoáng chút vui vẻ, nhưng lại cau mày nói: "Sao Vinh phi cũng tới? Trước đó mấy ngày ai gia thấy sắc mặt của ngươi không tốt, nên không yên lòng, mỗi ngày đều truyền thái y đến bẩm báo tình hình của ngươi. Không phải ai gia muốn ngươi ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt sao?" Thái hậu nói xong liền bước lên kéo tay Thiên Phi.

Thiên Phi đưa tay đặt trên bụng theo bản năng, khẽ cười: "Long thai trong bụng thần thiếp có được hồng phúc của Hoàng thượng và Thái hậu che chở, sao lại không tốt được ạ?"

Nàng ta đã có thai hơn bốn tháng, có thể nhìn thấy bụng hơi nhô ra một chút.

Thái hậu rất hài lòng, cẩn thận đưa tay xoa bụng nàng ta trong chốc lát, lại vội vàng gọi cung nữ đỡ nàng ta ngồi xuống.

Diêu phi cười nói: "Thái hậu, thần thiếp nhìn vẻ mặt của người chắc sau này khi hoàng tôn ra đời, chúng thần thiếp mỗi ngày đều có thể lười biếng rồi, không cần tới thỉnh an người. Vì dù có tới, cũng sợ người không thèm để ý tới chúng thần thiếp nữa!"

Thái hậu cũng cười: "Ai gia thấy miệng lưỡi của ngươi ngày càng lợi hại!"

"Thái hậu, người lại cười chê thần thiếp rồi!" Diêu phi khẽ cười.

Thái hậu liếc nhìn Thiên Phi rồi lại nói: "Ai gia chỉ hy vọng bụng của ngươi cũng tốt một chút, giống như Vinh phi, khai hoa nở nhụy thật nhiều cho hoàng tộc, đó mới là điều ai gia vui mừng nhất!"

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, lúc Thái hậu nói lời này, ta nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt Thiên Phi hiện lên ánh nhìn khác thường.

Mọi người lại nói đùa một chút, đột nhiên nghe bên ngoài thái giám lại cao giọng hô : "Hoàng thượng giá lâm — "

Các tần phi ai nấy đều mừng rỡ ngoái đầu đưa mắt nhìn ra phía ngoài, còn ta chỉ cảm thấy chấn động trong lòng.

Hơn nửa tháng nay không gặp hắn, vì sao lúc này nghe thấy hắn đến, ta lại thấy căng thẳng như vậy?

Rõ ràng, ta cũng không làm sai chuyện gì mà.

Thật là kỳ lạ.

Chưa kịp nghĩ được gì, một bóng dáng vàng sáng đã bước vào cửa, mọi người vội đứng dậy hành lễ. Hắn chỉ lạnh nhạt nói một câu "Miễn lễ", lúc ngước mắt lên ta lơ đãng thấy hắn nhìn ta.

Hắn khẽ nhíu mày, vẻ mặt hơi chần chờ nhưng sau đó lại quyết đoán quay mặt đi. Bước lên phía trước nói: "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

"Sao hôm nay Hoàng thượng đột nhiên lại tới chỗ của ai gia?" Giọng điệu của Thái hậu nghe có vẻ không hào hứng lắm, chẳng lẽ vì chuyện của Thiên Lục lần trước, Thái hậu vẫn giữ trong lòng sao?

Nhưng, nếu đúng là như vậy, sao bà có thể thờ ơ, dễ dàng bỏ qua việc Hạ Hầu Tử Khâm phong vị nhiều lần liên tiếp cho Thiên Lục được?

Ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn đứng thẳng người mở miệng nói: "Các nàng lui ra, trẫm và Thái hậu cần đàm luận một chút."

Mọi người ngước mặt nhìn nhau, nhưng là mệnh lệnh của Hoàng đế bởi vậy ai nấy đều đứng lên, xin cáo lui. Nhưng lại nghe Thái hậu nói: "Hoàng thượng mới hạ triều, nhất định còn rất nhiều chính sự quan trọng cần xử lý, ai gia thấy Hoàng thượng nên đến Ngự thư phòng trước đi."

"Mẫu hậu…"

"Hoàng thượng tinh lực tràn đầy, nhưng ai gia cảm thấy hơi mệt rồi, Diêu phi, đỡ ai gia hồi tẩm cung đi." Thái hậu đứng lên, đưa tay cho Diêu phi rồi lại nói: "Vinh phi nhớ trở về nghỉ ngơi sớm một chút." Nói xong, mới hạ tay xuống để Diêu phi đỡ đi.

"Thần thiếp xin ghi nhớ ạ." Thiên Phi nhanh chóng đáp lại.

Ta cảm thấy hơi kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Thái hậu, còn Hạ Hầu Tử Khâm lại mang sắc mặt xanh mét.

Mọi người thấy bầu không khí nặng nề, đều thức thời xin cáo lui. Thiên Lục đỡ Thiên Phi đi ra, ta chần chờ một lát, cuối cùng cũng đứng lên. Lúc đi lướt qua hắn, dường như ta cảm nhận được hắn đang tức giận, nhưng lại ẩn chứa trong đó một sự đau xót hỗn tạp.

Ta không biết mới sáng sớm như thế, hắn vừa hạ triều đã vội vã đến Hi Ninh cung là muốn nói gì với Thái hậu, nhưng Thái hậu dường như đã biết.

165. Q.1 - Chương 165: Ai Có Thể Hiểu Hắn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Ta khẽ lắc đầu, tâm tư của hắn, tới bây giờ ta cũng không hiểu được.

Một mình bước trên hàng hiên dài của Hi Ninh cung, bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người đang đi đến, ta mới quay đầu lại, lập tức thấy hắn đi lướt qua ta rất vội vàng.

Hắn bước đi thật nhanh, bàn chân như lướt trên gió.

Ta cười nhẹ một tiếng, rời khỏi Hi Ninh cung.

Hắn đã đi xa, không ngồi trên long xa, ta thấy Lý công công vội vàng chạy theo sau hắn.

Hắn đang tức giận, chỉ có lúc tức giận hắn mới biểu hiện như vậy.

Nhưng ta không biết, vì sao hắn lại tức giận.

Văn Lương và Triêu Thần thấy ta đi ra, liền bước lên phía trước đỡ ta, Triêu Thần nhỏ giọng nói: "Nương nương, Hoàng thượng làm sao vậy?"

"Triêu Thần!" Văn Lương quát khẽ một tiếng, có lẽ nàng nhớ lại lần đó hắn từ sau động bước ra cũng mang sắc mặt xanh mét như thế.

Ta không nói gì, chỉ theo hai cung nữ bước lên loan kiệu.

Tựa vào chiếc đệm mềm mại, ta bỗng nhiên nghĩ trên đời này, ai có thể hiểu được tâm tư của hắn đây?

Nếu có thật khiến ta ngưỡng mộ.

Bất ngờ, ta lại nghĩ tới Phất Hi.

Người con gái xinh đẹp đã chết từ nhiều năm trước đây, nàng ta có từng thấu hiểu tâm tư của hắn không?

Nghĩ ngợi rồi lại cảm thấy buồn cười, tội gì ta phải đặt giả thiết với một người đã chết chứ.

Sau đó lại từ từ ngẫm nghĩ, xem xét khắp toàn bộ hậu cung.

Trong số các phi tần đông đảo, rốt cuộc ai mới thực sự là người được hắn sủng ái?

Diêu phi chẳng qua là dựa vào sự thương yêu của Thái hậu, còn có binh quyền của cha và anh trai nàng ta hậu thuẫn. Thiên Phi dựa vào long thai mới chiếm được chút cảm tình nhỏ nhoi. Còn Thiên Lục là bởi vì phảng phất bóng dáng Phất Hi.

Còn ta thì sao?

Ta có cái gì đây?

Hắn ban ột chữ "Đàn" này, chỉ sợ là chính ta cũng hiểu sai ý nghĩa của nó rồi.

Ánh mắt hắn nhìn ta bây giờ, chẳng qua là một kẻ có dính dáng đến thế lực đại học sĩ trong nội các mà thôi.

Dù có oán hận Thiên Lục cũng vô ích, vì cuộc sống ở hậu cung, vốn là mỗi bước đi đều làm lòng người chấn động. Bây giờ ta mới thực sự hiểu được lời của Tô Mộ Hàn, có lúc cẩn thận mấy cũng không dùng được và cũng có lúc ngươi sẽ tránh không kịp.

Ta cúi đầu, nhìn mười ngón tay nhỏ nhắn và thon dài của mình.

Tay của nữ tử, nhất là những nữ tử ở hậu cung, không nhuốm máu tươi thì cũng liên quan đến mạng sống của con người.

Cho tới bây giờ ta chưa từng muốn hại tính mạng của ai, ngay cả đứa bé trong bụng Thiên Phi cũng vậy. Ta chỉ là, muốn bảo vệ mạng sống của mình nên không thể nói là thủ đoạn ti tiện và độc ác được.

Trở về Cảnh Thái cung.

Lúc xế chiều, khí trời hơi lạnh. Ta lánh trong phòng, tay ôm lò sưởi. Văn Lương đang không ngừng thêm than vào lò sưởi đặt trong phòng, làm gian phòng càng thêm ấm áp.

Đến giờ Mùi, Tường Hòa từ bên ngoài trở về nói Hạ Hầu Tử Khâm ngồi một mình trong đình ở Lam hồ hơn hai canh giờ, không ai dám vào khuyên nhủ.

Ta cảm thấy hơi khiếp sợ, hắn không phải là loại người lấy thân thể mình ra làm trò đùa, ta hiểu rất rõ điều này vì những lời ngày ấy hắn nói với ta. Nhưng hôm nay là sao? Vì sao lại như vậy?

Trời lạnh như thế, hắn lại ngồi suốt hai canh giờ ngoài đó, chắc chắn sẽ sinh bệnh.

166. Q.1 - Chương 166: Chút Ân Huệ

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Nhưng ta nên lo lắng cho hắn sao?

A, đành phải cười yếu ớt.

Cho bọn họ lui xuống, không biết tại sao trong lòng không sao bình tĩnh lại được. Đi tới bên cạnh chiếc bàn nhỏ, dùng thước vuốt lên giấy Tuyên Thành, tay mài mực, dùng ngòi bút chấm nhẹ, suy nghĩ trong phút chốc, hạ bút vẽ một bức tranh cây tử.

Tô Mộ Hàn nói luyện chữ và vẽ tranh là cách tốt nhất để rèn đúc tính nết con người.

Như vậy để lòng ta bình yên lại.

Chuyên tâm vẽ cũng không biết rốt cuộc thời gian trôi qua bao lâu rồi.

Lúc này trời đã tối mịt, nghe được trong sân mơ hồ truyền đến tiếng hai cung nữ: "Ngươi biết không? Hình như Hoàng thượng bị bệnh, khi ta từ bên ngoài trở về nhìn thấy vài thái y vội vàng tới Thiên Dận cung!"

"Thật sao? Nhưng hôm nay trời lạnh thế này, Hoàng thượng sao lại ở bên ngoài lâu thế?"

"Ngươi không biết à? Nếu không phải Tích tần tới, Hoàng thượng còn không muốn đi về đâu."

"Xuỵt, nói nhỏ thôi."

Tiếng nói kia cuối cùng nhỏ xuống, nhưng vẫn muốn nói tiếp: "Nghe nói Hoàng thượng ôm lấy Tích tần, không nói gì mà chỉ ôm như vậy thôi."

Một người khác "Ôi" lên một tiếng, nhưng lại không nói tiếp.

Thảo nào, Tường Hòa chỉ nói không ai dám tiến lên khuyên, nhưng không đề cập về việc hắn trở về như thế nào. Hóa ra là Thiên Lục đến.

Cây bút bỗng chốc trở nên thật nặng.

Khóe miệng bất giác cong lên, bức họa này cuối cùng cũng bị hỏng.

Đặt bút xuống, không chút do dự đem giấy Tuyên Thành vò thành một cục, vứt bỏ ở một bên.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy hai cung nữ kia ngồi cách đó không xa, lặng lẽ nói chuyện. Cung nữ ngồi quay mặt về phía ta, thấy ta đi ra, vội hoảng sợ đứng lên. Cung nữ đối diện nàng như nhận ra gì đó, vội xoay người lại, hai người đều quỳ xuống nói: "Nương nương."

Ta không bước tới, chỉ nói: "Tường Thụy!"

"Nương nương, có nô tài!" Tường Thụy lập tức chạy tới, cúi thấp đầu nói, "Nương nương có gì sai bảo?"

Ta chỉ vào mặt hai cung nữ, lãnh đạm nói: "Đem hai đứa này điều đến Hoán Y cục, có thời gian ở đây nói năng xuyên tạc, không bằng cho chúng làm việc nhiều hơn."

"Nương nương!" Hai cung nữ nghe vậy sắc mặt đại biến, đồng loạt dập đầu nói với ta, "Nương nương tha mạng! Nô tì không dám nữa, nô tì không dám!"

Ta không nhìn các nàng nữa, xoay người đi ra, chỉ nói: "Bản cung lát nữa trở về, không muốn thấy bọn chúng!"

"Dạ." Tường Thụy đáp lời.

"Nương nương." Phương Hàm đuổi theo, nhỏ giọng hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Ta lắc đầu, thực ra cũng không có gì, chẳng qua là nhận được chút ân huệ của ai đó, cố ý ở trước mặt ta nói việc Thiên Lục đến Lam hồ mà thôi. Tường Hòa cố ý nói dối ta, như vậy chỉ cần là người của Cảnh Thái cung ta, đều sẽ không dám đem việc này nói ra, tại sao lại có hai tiểu cung nữ lớn mật như thế?

Không, có lẽ chỉ là một người trong số đó, còn một người khác, mơ mơ hồ hồ bị kéo vào. Chỉ là lúc này, ta không muốn truy cứu tường tận.

Chắc hẳn ý muốn của người nọ là muốn ta tức giận đi tìm Thiên Lục gây phiền phức?

Nhưng ta đâu phải là người ngu dốt như vậy?

"Nương nương muốn đi đâu?" Phương Hàm thấy ta vẫn không dừng bước, vội hỏi một câu.

Thực ra ta cũng chẳng biết tại sao đột nhiên lại bước ra ngoài thế này, suy nghĩ một chút, đành nói: "Gọi người chuẩn bị kiệu, Hoàng thượng không phải bị bệnh sao? Bản cung thân là phi tử của người, đương nhiên phải đi thăm người."

167. Q.1 - Chương 167: Ta Không Vào

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Phương Hàm có chút hoảng hốt, cuối cùng gật đầu, bước nhanh đi.

Vãn Lương nghe nói ta muốn ra ngoài, vội lấy áo lông chồn tới khoác lên người cho ta, đứng bên cạnh nói: "Nương nương, hôm nay bên ngoài rất lạnh, người nên chú ý."

Ta gật đầu, nàng đỡ ta lên loan kiệu, ta quay sang nói với nàng: "Bên ngoài rất lạnh, ngươi cũng cùng lên kiệu đi, dù sao kiệu cũng rộng."

Nàng vội lắc đầu nói: "Sao có thể được, nô tì thân thể khỏe mạnh, nương nương không cần phải lo lắng."

"Nương nương…" Phương Hàm nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta cười với nàng: "Cô cô yên tâm, trong lòng bản cung hiểu rõ."

Lúc này nàng mới yên tâm giúp ta buông màn kiệu xuống.

Khởi kiệu, nhưng vừa mới đi được vài bước, lại cảm thấy có làn gió thổi qua màn kiệu lạnh lẽo làm cho ta run lên, ta nắm chặt lấy lò sưởi, vẫn như cũ không ngừng được run rẩy. Cũng không biết hôm nay là ngày bao nhiêu, qua năm mới sao đột nhiên lại trở lạnh như thế này?

Tới Thiên Dận cung, Vãn Lương đỡ ta xuống kiệu, ta đột nhiên lại đứng im trước kiệu mà không thể bước lên.

Trước mặt là cầu thang thật dài dẫn đến tẩm cung của hắn, không biết tại sao, một bước kia, vậy mà, lại bước không được.

"Nương nương?" Vãn Lương nhỏ giọng gọi ta.

Ta đột nhiên cảm thấy buồn cười, ta đang sợ hắn sao?

Nhưng có gì đáng sợ?

Lắc đầu, lãnh đạm nói: "Đi thôi." Nói rồi, nắm tay Vãn Lương bước lên.

Thấy Lưu Phúc đi ra đón tiếp, hành lễ với ta: "Nô tài thỉnh an Đàn phi nương nương."

Ta lại để Lưu Phúc đi thông báo cho hắn, đã hỏi: "Bên trong có ai không?"

Vốn tưởng rằng, y sẽ nói có Thiên Lục, ai ngờ, y lại trả lời: "Nương nương, bên trong có An uyển nghi."

Ta hơi kinh ngạc, sao lại là An uyển nghi?

Lưu Phúc thấy ta không nói lời nào, thấp giọng hỏi: "Nương nương, có cần lão nô đi vào thông báo một tiếng?"

Do dự, cuối cùng ta lại nói: "Không cần, có lẽ Hoàng thượng không có gì đáng ngại rồi, vậy bản cung về thôi."

Lưu Phúc dường như còn muốn nói gì nữa, môi khẽ mấp máy, lại trở thành: "Dạ… Lão nô cung tiễn nương nương."

Chần chờ, cuối cùng xoay người.

Vãn Lương kinh ngạc nói: "Nương nương…"

Ta không nói lời nào, vừa bước xuống bậc thềm, nghe Lưu Phúc phía sau mở miệng nói: "An tiểu chủ, người cũng về sao?"

Có chút kinh ngạc, không khỏi quay đầu lại khẽ liếc qua. An uyển nghi cũng đã nhìn thấy ta, bước lên phía trước cúi người hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Đàn phi nương nương."

Ta thực sự không nghĩ tới nàng ta lại đột nhiên đi ra, đành phải nói: "An uyển nghi không cần đa lễ."

Nàng ta tiến lên, có chút nghi ngờ nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người đang…" Lông mày của nàng ta hơi nhíu lại, không hiểu nhìn ta.

Ai cũng nhìn thấy là ta vừa tới, và ai cũng thấy tư thế chuẩn bị đi của ta.

Ta cảm thấy cũng chẳng sao cả, chỉ để Vãn Lương đỡ tay bước xuống dưới, vừa nhìn An uyển nghi vừa nói: "Bản cung phải đi về, nếu An uyển nghi tiện đường có thể đi cùng bản cung."Lúc vừa đi lên, không nhìn thấy phía dưới có kiệu chờ, nghĩ lại lúc nàng ta tới chắc chỉ có một mình.

Ta thực sự có chút nghi hoặc, nàng ta ngay cả cung nữ thân cận cũng không mang theo.

Nàng ta dường như mới phản ứng kịp, cũng không chối từ, tiến lên, thong dong cười nói: "Nương nương thật sự là người kỳ lạ, Hoàng thượng long thể bất an, tất cả tần phi đều đồng loạt đến thăm, bao nhiêu người đỏ mắt trông chờ lưu lại để được chăm sóc người, còn nương nương lại ngược lại, là người cuối cùng đến, đã tới, lại không vào."

Ta khẽ cười nói: "Nếu như thế, sao An uyển nghi không ở lại chăm sóc Hoàng thượng?"

Dựa vào cách nói của nàng ta, nàng ta không phải là người cuối cùng thứ hai sao? Nếu ta không đi vào, như vậy sau nàng ta lại không có ai vào nữa, đây không phải là cơ hội tốt sao?

Không nghĩ tới nàng ta lại mỉm cười, mở miệng nói: "Thần thiếp cho dù muốn ở lại, cũng phải được sự cho phép của Hoàng thượng."

Ta khẽ run lên, hắn không muốn sao?

Như vậy, vì sao ngay cả Thiên Lục cũng không ở lại?

168. Q.1 - Chương 168: Không Giúp Ai Cả

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Ta bần thần suy nghĩ, lại nghe An uyển nghi nói: "Nương nương, ở đây rất lạnh, người muốn ở lại hay là quay trở về Cảnh Thái cung?"

Có chút lúng túng, hoàn hồn lại, ho khẽ một tiếng, nói: "Tất nhiên bản cung quay về rồi." Dứt lời, không nhìn nàng ta, để Vãn Lương đỡ tay bước hẳn xuống dưới.

An uyển nghi đi theo phía sau ta, đi vài bước, bỗng nhiên mở miệng nói: "Nương nương có biết, giữa Thái hậu và Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì không?"

Ta ngẩn ra, theo bản năng ngoái đầu lại nhìn nàng ta. Vì sao trong lời của nàng ta, tựa như là nói cho ta biết, nàng ta biết một số chuyện?

Nhưng giữa Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu đột nhiên trở nên xung đột, chẳng lẽ không phải bởi vì chuyện của Thiên Lục sao?

Ta nhàn nhạt cười, lắc đầu: "Bản cung không biết, xem ra An uyển nghi biết?"

Nàng ta thong dong cười, cúi đầu nói: "Thần thiếp đương nhiên là bởi vì không biết, cho nên mới muốn hỏi nương nương, hóa ra nương nương cũng không biết." Lời của nàng ta, nhàn nhạt, nhưng mà trực giác nói cho ta biết, vừa rồi không phải nàng ta muốn hỏi ta.

Bây giờ, lại không hỏi gì nữa. Nàng ta đã nói như thế, chắc chắn sẽ không nói cho ta biết.

Vãn Lương đỡ ta lên kiệu, ta nhấc màn kiệu lên nói với An uyển nghi: "Lên ngồi cùng đi."

Nàng ta lại cười tạ ơn, sau đó nói: "Thần thiếp không dám, nương nương đi cẩn thận." Dứt lời, lại cúi chào ta, sau đó mới xoay người một mình đi về phía trước.

Ta khẽ giật mình, Vãn Lương bên cạnh tai ta nói: "Nương nương, An uyển nghi này thực sự khiến nô tì cảm thấy khó hiểu. Lần trước lúc ở Hi Ninh cung, nương nương còn nói nàng đứng ra nói thay người, sao bây giờ lại không chịu lên kiệu của người?"

Ta không nói, chỉ buông màn kiệu rơi xuống.

An uyển nghi vẫn muốn ở thế trung lập, bất kể là ta, hay là Diêu phi, hoặc là Thiên Phi và Thiên Lục, nàng ta luôn tránh, chỉ đứng nhìn. Ngày ấy câu nói kia của nàng ta ở Hi Ninh cung, cẩn thận nhớ lại, thực sự muốn giúp ta sao?

Thực ra không hẳn như vậy.

Lời của nàng, làm cho Hạ Hầu Tử Khâm tự mình cởi áo lông chồn cho ta, nhưng lại đẩy hắn về phía Thiên Lục.

Lời của nàng ta làm cho Thiên Lục giành được Hạ Hầu Tử Khâm, lại làm cho quan hệ của nàng ta và Thái hậu càng chuyển biến xấu hơn.

Lời của nàng ta làm cho Diêu phi chiếm được một thời cơ tốt, nhưng lại làm cho Thư quý tần bị ngăn cấm.

Thực ra tính lại, chẳng ai được tốt cả.

Nói cho cùng An uyển nghi không giúp ai cả.

Lắc đầu, không nghĩ đến nàng ta nữa.

Kiệu đi thêm được một đoạn đường, đột nhiên nghe Vãn Lương hô dừng kiệu. Ta cảm thấy kỳ lạ, nhấc màn kiệu lên hỏi, liền nghe Vãn Lương nói: "Nương nương, nô tì nhìn thấy kiệu của Dụ thái phi."

Ta biết, nàng không nhìn thấy Dụ thái phi, nhất định là nàng nhìn thấy Tiểu Đào.

Chần chờ, mở miệng nói: "Không cần dừng, đi thôi." Vốn cũng không cần đi vòng quanh, nếu tránh, dừng lại chỉ khiến cho người khác nghĩ ta chột dạ.

"Dạ." Vãn Lương liền đáp, sau đó lại nói, "Khởi kiệu."

Rất nhanh, ta liền nghe trước mặt có người tới. Sau đó, nghe Vãn Lương nói: "Nô tì tham kiến Thái phi, Thái phi cát tường!"

Hạ kiệu, ta tiến lên phía trước nói: "Thần thiếp thỉnh an Thái phi."

Tiểu Đào thấy ta, vội hành lễ: "Nô tì tham kiến Đàn phi nương nương!"

Ta bảo nàng không cần đa lễ, Dụ thái phi lại không từ trong kiệu bước ra, ta thuận miệng nói: " Bệnh tình của Thái phi thế nào rồi?"

"Nhờ hồng phúc của nương nương, bệnh tình của Thái phi vẫn coi như ổn định." Tiểu Đào cúi đầu đáp.

Ta gật đầu, cũng không muốn dừng lại lâu, nói ngay: "Thái phi, thần thiếp xin cáo lui." Dứt lời, đưa tay để Vãn Lương đỡ lên kiệu.

Tiểu Đào lại muốn đuổi theo, ta liếc nhìn nàng một cái, nàng dường như bị dọa không ít, vội quỳ xuống nói: "Nô tì cả gan, nhìn thấy nương nương từ phía Thiên Dận cung đến, người nhất định là đi thăm Hoàng thượng. Nương nương, Hoàng thượng… Hoàng thượng bệnh tình thế nào ạ?"

Ta hơi ngẩn người, ta đã sớm nghĩ Dụ thái phi đột nhiên xuất hiện ở đây, tất nhiên là muốn đi tới Thiên Dận cung. Hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh, cả hậu cung ai ai cũng biết. Dụ thái phi đến cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ là, các nàng cũng đã tới cửa tội gì lại phải hỏi ta?

169. Q.1 - Chương 169: Dụ Thái Phi Thật Sự Và Trong Lời Nói Của Hắn

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

Tiểu Đào thấy ta không nói lời nào, vội hỏi: "Nương nương, nô tì không có ý gì khác. Chỉ là Thái phi cũng nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, trong lòng lo lắng, vì thế muốn đi Thiên Dận cung. Nhưng… Nhưng nô tì biết, Hoàng thượng sẽ không chịu gặp người, vì thế nô tì mới cả gan hỏi nương nương long thể của Hoàng thượng thế nào."

Hóa ra là thế.

Bất giác liếc nhìn kiệu của Dụ thái phi, màn kiệu buông xuống, ta không nhìn thấy người ở bên trong.

Người đáng thương nhưng nhất định cũng có chỗ đáng trách, bà cũng không trách được Hạ Hầu Tử Khâm tại sao bây giờ không muốn gặp bà.

Nói với Tiểu Đào: "Ngươi đứng lên đi, Hoàng thượng là chân long thiên tử, tất nhiên là phúc lớn mạng lớn, không có trở ngại lớn." Thực ra ta không thấy hắn, chỉ vì căn bản ta không vào.

Chẳng qua nhìn sắc mặt An uyển nghi, cũng có thể nhìn ra hắn chỉ nhiễm chút phong hàn, không nghiêm trọng lắm.

Nghe vậy, Tiểu Đào mới thở dài một hơi.

Cười nói: "Nô tì cám ơn nương nương." Nói xong xoay người nói với kiệu phu, "Khởi kiệu."

"Chờ một chút." Ta không hiểu nhìn nàng, "Nếu biết Hoàng thượng sẽ không gặp Thái phi, vậy còn đi làm gì?"

Tiểu Đào khẽ run rẩy, mới nói: "Nô tì mang Thái phi đi dạo ngoài cung của Hoàng thượng một vòng, sau đó sẽ trở về."

Ta mới nhớ ra, bây giờ Dụ thái phi điên điên khùng khùng, giống như một đứa trẻ luôn ồn ào.

Ta gật đầu, vừa đi, lại nghe Dụ thái phi không biết hô câu gì, đột nhiên lao ra khỏi kiệu.

"Thái phi nương nương!" Tiểu Đào hoảng sợ, vội chạy lên đỡ bà.

Ánh mắt của bà bỗng nhiên nhìn về phía ta, chẳng biết tại sao, loại ánh mắt này khiến cả người ta run lên. Bà liều lĩnh đẩy Tiểu Đào ra, nhào về phía ta, siết chặt lấy hai cánh tay của ta, mở miệng nói: "Liễu đại tiểu thư, ngươi lại đi gặp nó, ngươi lại đi gặp nó!"

"Nương nương!" Văn Lương lo lắng nhìn ta, nhưng cũng không dám tiến lên kéo ra.

Tiểu Đào vội chạy qua nói: "Thái phi, người mau buông Đàn phi nương nương ra!"

Ta bỗng nhiên lại trở nên bình tĩnh, mở miệng hỏi bà: "Người nói, thần thiếp đi gặp ai?" Liễu đại tiểu thư trong miệng bà, ngoại trừ Phất Hi, còn có thể là ai?

"Nương nương!" Tiểu Đào có chút hoảng sợ gọi ta.

Ta lạnh lùng liếc ngang nhìn nàng một cái, nàng hoảng sợ ngậm chặt miệng lại.

Ta nhìn Dụ thái phi, thăm dò: "Hoàng thượng?"

Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy không ổn, khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm cũng chưa phải là Hoàng thượng.

Sắc mặt của bà bỗng nhiên lại nghiêm túc, kéo ta nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng muốn đưa ngươi đi hòa thân, haha. Ngày ấy… ngày ấy ta còn nhìn thấy Thái tử điện hạ…"

Ta bỗng chấn động cả người, ta nói "Hoàng thượng" là Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng ta biết Hoàng thượng trong miệng bà là Hoàng đế Gia Thịnh tiền triều, bà thậm chí còn nhắc tới Thái tử…

Phất Hi có quan hệ gì đó với Thái tử tiền triều sao?

Ta giật mình, kéo bà hỏi: "Người nhìn thấy Thái tử…"

"To gan!"

Ta vừa nói được phân nửa, bị một người cao giọng ngắt lời: "Hoàng thượng chưa có con nối dõi, làm sao có Thái tử!"

Người bên cạnh đều quỳ xuống, cùng hô nói: "Tham kiến Thái hậu!"

Ta cuống quít xoay người lại, muốn quỳ xuống, lại phát hiện Dụ thái phi túm chặt lấy ta không buông, buộc lòng chỉ cúi thấp người nói: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu!"

Thái hậu tức giận nói: "Còn làm gì vậy? Không mau đem mụ điên này đuổi về Vĩnh Thọ cung cho ai gia!"

"Rõ." Các cung nhân phía sau đều tiến lại, dùng sức kéo Dụ thái phi bên cạnh ta đi.

Bà bỗng nhiên kêu to: "A, ta còn muốn đi gặp Hoàng thượng! Hoàng thượng bị bệnh! Ta muốn đi gặp Hoàng thượng! Hoàng thượng —— "

"Thái phi…" Tiểu Đào luống ca luống cuống đuổi theo phía sau bọn họ.

Ta khẽ run rẩy, cuối cùng quỳ xuống.

Cảm giác được Thái hậu từ phía trước đi đến, lạnh lùng nói: "Mụ ta điên rồi, Đàn phi cũng định điên theo mụ ta sao?"

170. Q.1 - Chương 170: Càng Mạnh Mẽ, Càng Cô Độc

Edit : libraIme

Beta : rabbitlyn

"Xin Thái hậu bớt giận!" Ta cúi đầu. Vừa rồi là do ta sơ ý, chỉ là khi nghe thấy Dụ thái phi nói, bất giác lại không nhịn được.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Ai gia muốn ngươi thanh tịnh hơn một chút! Từ ngày mai, ngươi đến buồng có lò sưởi ở phía đông Hi Ninh cũng, giúp ai gia sao chép kinh Phật trong mười ngày!"

Đột nhiên gọi ta đi sao chép kinh Phật? Ý của Thái hậu là muốn gì đây?

Nhưng trước mắt cũng buộc lòng phải nói: "Dạ, thần thiếp ghi nhớ."

Lúc này Thái hậu mới hừ một tiếng nữa, dẫn người rời đi.

Ta cúi đầu quỳ một lúc lâu, mới nghe tiếng Vãn Lương đứng dậy. Nàng vội qua đỡ ta và nói: &uuot;Nương nương…"

Bất giác khẽ cười một tiếng, trong cung sao mà nhiều tai mắt thế, nếu không Thái hậu làm sao có thể trùng hợp xuất hiện ở nơi này?

…

Trở về Cảnh Thái cung, lập tức có người ra đón, Triêu Thần vừa tiếp nhận áo lông chồn trên người ta, vừa hỏi: "Nương nương, bệnh tình Hoàng thượng thế nào ạ?"

Ta có chút hoảng hốt, khẽ cười: "Có lẽ cũng không quá nghiêm trọng."

Rõ ràng nhìn thấy Triêu Thần có vẻ sửng sốt, len lén kiếc qua Vãn Lương. Vãn Lương tiến lên, nhẹ tay đánh nàng một cái, trách nàng nhiều lời, ngược lại nàng cũng không nhắc tới chuyện đã xảy ra trên đường. Phương Hàm im lặng không nói gì, cuối cùng mới hỏi: "Nương nương có mệt không? Mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Ta gật đầu, trở về tẩm cung.

Nhìn thấy cung nữ thổi tắt đèn, ta mới nhắm mắt lại.

Nhưng làm như thế nào cũng không ngủ được .

Cuối cùng lại nghĩ tới lời cung nữ ngoài cửa sổ kia nói, hắn ôm Thiên Lục, không nói lời nào, chỉ ôm…

Không biết vì sao, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy cảnh kia, nhưng lại như cảm nhận được sự bất lực lẫn do dự của hắn.

Mà lòng ta quan tâm để ý tới chuyện này, dường như lại không phải là vì Thiên Lục. Thật khó hiểu.

Ta cuối cùng đành cho, bởi chúng ta là cùng một loại người.

Càng mạnh mẽ, càng cô độc.

Vì thế, trước mặt người khác mới cho thấy mặt kiêu ngạo nhất, như vậy khiến mọi người cho rằng chúng ta đều vô cùng lợi hại…

Mặc dù không yêu thương ai nhưng cũng muốn vui vẻ sống. Không có ai sinh ra đã là kẻ hèn mọn, mặc dù hắn cao quý vì là Hoàng thượng, nhưng cũng có những chuyện phiền não mà người thường không bao giờ ngờ đến.

Nghĩ như vậy ta đột nhiên lại cảm thấy buồn cười.

Không ngờ ta còn có thể cười ra tiếng.

Thế nhưng trong tiếng cười ấy lại ẩn chứa chút đau thương.

Thở dài, ôm đầu gối, ngồi dậy.

Không nhịn được, lại nghĩ tới nước thuốc Tô Mộ Hàn cho ta, đứng lên, từ phía dưới giường lấy ra chiếc hộp gỗ nhỏ. Vuốt qua, lòng bàn tay chạm vào cây tử được điêu khắc tinh xảo, dù không thể nhìn thấy rõ, nhưng dường như ta cảm nhận được hình dáng của nó.

Như vậy, trái tim đã sớm khắc sâu.

Ta không biết y đi nơi nào, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ tới câu nói kia của y.

Y nói, có vài người, vì có thù hận mới sống tiếp được.

Khi đó ta liều mạng phủ nhận, nói trong lòng ta không có thù hận.

Giờ khắc này nghĩ đến, người y nói, chẳng lẽ chính là y?

Đầu ngón tay run lên, chỉ cảm thấy ngực như bị thứ gì đó đánh vào, có chút đau, có chút… lo lắng.

Làm sao vậy? Vì sao hôm nay, đột nhiên lại nhớ đến Tô Mộ Hàn? Có lẽ là bởi Thái hậu muốn ta sao chép kinh Phật, ta liền nhớ lại đã từng ở trong ngôi miếu ấy cùng y?

Than thở một tiếng, cuộc đời này ta có thể không bao giờ gặp lại y nữa. Cúi người, một lần nữa đem cái hộp cất thật kỹ, lúc đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy, trên cửa có bóng ai thoáng qua.

Ta cho rằng chỉ là người trong cung tuần tra ban đêm, nhưng không nghĩ tới bóng dáng kia, vẫn in trên cửa phòng ta.

Nheo nheo mắt, xác định không phải hoa mắt.

Sau đó lại hoảng sợ, Cố Khanh Hằng!

Không phải ta đã bảo y hãy xuất cung rồi sao? Sao lại còn đến đây?

Vội vàng nhảy xuống giường, dựa vào ánh trăng chạy tới, bỗng nhiên lại nghĩ, không được, ta không thể gặp lại y.

Khẽ cắn môi, la lớn: "Người đâu!"

Có người đến, y chắc chắn sẽ lặng yên rời đi, cũng như lần đó.

Nhưng, kỳ lạ vì sao không có ai đến?

"Người đâu." Ta không cam lòng, lại cao giọng hơn chút nữa.

Bên ngoài vẫn như trước, không có bất kỳ tiếng động gì. Toàn bộ Cảnh Thái cung dường như trong nháy mắt, rơi vào tĩnh lặng.

Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

171. Q.1 - Chương 171: Mỗi Nàng Bạc Bẽo Nhất

Edit : hangdang33

Beta : heybaby

Ta cảm thấy hơi sợ hãi, liều lĩnh tiến lên phía trước, " Soạt" một tiếng mở cửa ra….

Toàn bộ cảnh ngoài cửa khiến cho ta hoảng sợ.

Các thái giám, cung nữ của Cảnh Thái Cung đều quỳ trên mặt đất.

Ta còn nhìn thấy cả Lý công công cũng đang quỳ.

Thảo nào, gọi lớn tiếng như vậy mà không ai trả lời. Thảo nào, Cảnh Thái cung đột nhiên yên lặng như tử thành.(*)

Thành chết, thành bỏ hoang

Bởi vì hắn tới, Hạ Hầu Tử Khâm tới.

Ta không biết hắn đã ở bên ngoài bao lâu, cũng không biết tại sao hắn lại không tiến vào.

Tay vẫn còn nắm mép cửa chưa kịp thu lại, đã thấy hắn nhào về phía ta.

"Hoàng thượng!" Ta sợ hãi kêu lên, đỡ lấy hắn.

Thật nặng, lùi lại vài bước cho đến khi phía sau lưng chạm phải mép bàn mới miễn cưỡng đứng vững được. Mặt của hắn kề sát cổ ta, nóng quá, hắn vẫn đang phát sốt.

Ta không khỏi hoang mang, ngày ấy lúc rời đi hắn cũng không thèm quay đầu lại, ngay cả khi thấy ta ở Hi Ninh cung, cũng không nói lời nào lạnh lùng bước qua. Như vậy bây giờ thì sao? Hắn đang bệnh, vì sao lại phải đến đây?

Còn không thèm gõ cửa, cũng không tiến vào ..

Nếu hôm nay ta đi ngủ sớm, chẳng lẽ hắn định đứng ở bên ngoài cả đêm à?

Rất nhiều câu hỏi ta tự hỏi bản thân nhưng vẫn không có đáp án…

Khi bình tĩnh lại, thấy cửa phòng không biết đã bị ai đóng lại.

Hắn từ từ đưa tay lên, ôm lấy cơ thể ta. Ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, không biết hắn rốt cuộc là bị làm sao..

"Hoàng thượng…" Ta gọi hắn, nhưng hắn không trả lời.

Cứ ôm lấy ta như vậy, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào.

Chẳng biết tại sao, ta lại nghĩ tới hôm nay lúc hắn và Thiên Lục ở Lam hồ, có phải hay không cũng giống như bây giờ?

Nghĩ vậy liền thất thần.

Hắn bỗng nhiên đẩy ta ra, tự mình lui về phía sau vài bước, ta thấy bước chân hắn xiêu vẹo, thoáng cái đã chật vật ngã nhào trên mặt đất. Ta giật mình, hắn trong mắt ta, từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo, mặc dù thỉnh thoảng hắn hơi nổi nóng, nhưng cũng chỉ như một đứa trẻ con nửa thật nửa giả thích làm nũng. Đây là lần đầu tiên ta thấy hắn bất lực như vậy.

Ta hoảng hốt chạy lên đỡ lấy hắn, trên người hắn chỗ nào cũng nóng, đến cả tay cũng thế.

"Hoàng thượng… "

Nhìn thấy hắn nghiến răng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Chắc hẳn là rất mệt mỏi?

Không tự chủ được đưa tay lên, giúp hắn lau mồ hôi trên trán. Nhớ ngày ấy trong thạch động, hắn bỗng nhiên đưa tay lên trán ta, khẽ cười nói, hóa ra bệnh đã đỡ rồi.

Ngày ấy ta bị bệnh, cũng không nặng như hắn bây giờ.

"Hoàng thượng." Cúi người ôm lấy hắn, vì sao nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng ta lại âm ỉ đau đớn.

Rốt cuộc là hắn làm sao vậy?

Không phải hắn đã cho rằng ta là quân cờ của Cố đại nhân sao? Hắn trách ta, cho nên mới bỏ đi mà không thèm quay đầu nhìn lại. Thế nhưng bây giờ, vì sao lại muốn đến đây? Lại còn … mang bộ dạng như vậy đến.

Hắn nhích lại gần người ta, hơi thở phả ra nóng rực, nhỏ giọng nói "Đầu trẫm choáng váng quá, đứng không nổi."

Vì thế, cho nên lúc ta mở cửa mới nhìn thấy hắn đang dựa vào cửa sao?

"Không sao, thần thiếp đỡ người." Vất vả lắm mới kéo được hắn dậy, để hắn tựa vào người mình, ta lùi lại, đỡ hắn lên giường.

Hắn thở hổn hển, trông rất khổ sở. Đỡ hắn nằm xuống, hắn nhắm hai mắt lại, đột nhiên ho khan, ta vội vàng đưa tay ra giúp hắn vỗ vỗ ngực. Hắn lại đột nhiên giơ tay lên hất tay ta ra.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, thấy hắn vẫn chưa mở mắt, ho một lúc mới mở miệng nói: "Trẫm cho rằng, phi tần hậu cung của trẫm nhiều như vậy, chỉ có mình nàng là người bạc bẽo nhất.."

Từ xưa đến nay đều là đế vương bạc tình, thế mà hắn lại nói ta bạc bẽo…

"Hoàng thượng…" Ta tiến lên một bước, lại thấy hắn giơ tay kéo ta, nhỏ giọng nói: "Đàn phi, nàng thật to gan."

172. Q.1 - Chương 172: Tam Tiểu Thư Tang Phủ

Edit : hangdang33

Beta : heybaby

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng vẫn thể hiện sự tức giận.

Hơi run sợ, ta vội quỳ xuống trước mặt hắn, cúi đầu nói: "Hoàng thượng không nghe thần thiếp giải thích, đã muốn định tội thần thiếp, thần thiếp không phục." Nắm chặt hai tay lại, việc này ta vẫn chưa có cơ hội giải thích với hắn, nếu hắn đã tự mình qua đây, vậy thì ta biết thật ra hắn muốn cho ta một cơ hội giải thích.

Hạ Hầu Tử Khâm đối với ta, cuối cùng vẫn không tệ.

Phải chăng là bởi vì hôm nay chỉ có mình ta không đi Thiên Dận cung thăm hắn, cho nên hắn mới đích thân đến? Bỗng nhiên ta hơi hối hận, nếu như khi ở cửa ta không xoay người rời đi, nếu như ta đi vào, như vậy hắn cũng không cần phải đêm khuya chạy tới đây thế này.

Hắn chống người ngồi dậy, hẳn là đầu rất choáng váng, thân thể hắn hơi lắc lư chao đảo. Ta quỳ, hắn cũng không bảo đứng lên, chỉ lạnh lùng nhìn ta, nghiến răng nói: "Trẫm thật sự muốn xem, nàng sẽ giải thích thế nào!"

Định mở miệng nói, lại đột nhiên nghĩ đến hắn muốn ta giải thích, nhưng giải thích cái gì? Giải thích thuốc mỡ của ta từ đâu mà đến, hay giải thích ta hôm nay vì sao không đi Thiên Dận cung thăm hắn?

A, Hạ Hầu Tử Khâm à, thật lợi hại, muốn ta từng chuyện từng chuyện nói cho rõ ràng hết.

Ta cắn môi nói: "Thần thiếp đã đến Thiên Dận cung, nhưng nghe nói An uyển nghi đang ở bên trong cùng Hoàng thượng, thần thiếp sợ quấy rầy sẽ làm mất nhã hứng Hoàng thượng, vì vậy chỉ có thể quay trở về." Chẳng qua ta không ngờ tới, An Uyển Nghi lại đi ra nhanh như thế.

Cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt của hắn.

Hắn lạnh nhạt hừ một tiếng nói: "Nhưng công công của trẫm nói, nàng và An uyển nghi cùng nhau trở về."

Nhắm mắt lại, đồ Lý công công đáng ghét.

Ngoài hắn ra còn ai làm cái việc nhàm chán đó, còn xét hỏi chuyện ở bên ngoài.

Ta dập trán xuống đất, mở miệng nói: "Thần thiếp…Thật sự không biết Hoàng thượng đang bệnh như vậy mà đêm khuya vẫn tới hỏi tội thần thiếp. Là lỗi của thần thiếp.."

Ta không đi thăm hắn, chắc hẳn hắn sẽ tức giận, nhưng chuyện khiến hắn canh cánh ở trong lòng, tất nhiên là chuyện khác.

Hắn bỗng nhiên giơ tay, dùng một tay kéo ta lại, ta bất ngờ không kịp phòng bị đâm sầm vào lồng ngực hắn, thấy hắn nhíu mày nhăn nhó, giận dữ nói: "Nàng thật sự là mắc tội lớn, trẫm nên phế phong hiệu Đàn phi của nàng, đày vào lãnh cung!"

Trong lòng kinh ngạc hoảng hốt, hắn lại nói: "Thứ trẫm ban tặng cho Cố Địch Vân, sao lại ở trong tay của nàng! Nàng không phải định nói với trẫm, nàng và Cố gia không liên quan gì chứ!"

Quan hệ của ta và Cố gia…

Ta chỉ có thể nói, ta và Cố đại nhân không có bất cứ quan hệ nào, nhưng với con trai của ông ta - Cố Khanh Hằng - thì có…

Hắn quả nhiên là liếc mắt một cái đã nhìn ra nguồn gốc xuất xứ của hộp thuốc mỡ kia.

Như vậy, nếu như bây giờ ta nói thuốc mỡ là Thiên Lục đưa cho, hắn sẽ tin sao?

"Khụ khụ…" Hắn vỗ ngực, đột nhiên ho khan không ngớt.

"Hoàng thượng…"

Ta hiểu, việc này hắn vốn đã muốn hỏi ta trước, có điều hắn muốn chờ ta chủ động giải thích cho hắn. Mà hôm nay hắn bị bệnh, chỉ có mình ta không đến thăm, hắn mới thật sự nổi giận đến không kiềm chế được.

"Ba năm trước đây Cố Địch Vân đột nhiên cùng Tang lão gia kết giao quan hệ, đồng thời ba năm qua vẫn liên tục ra vào Tang phủ. Tang phủ chẳng qua chỉ là một thương gia bình thường, trẫm quả thực còn nghĩ không ra, Tang gia rốt cuộc có thứ gì vừa mắt lão già đó. Lúc đầu, trẫm còn tưởng rằng Tang lão gia hối lộ y, mãi cho đến khi bắt đầu kỳ tuyển tú năm ngoái …"

Giật mình nhìn hắn, xem ra hướng đi của từng quan viên, hắn là Hoàng đế, nhưng lại nắm bắt rõ ràng.

Lần tuyển tú đó, trong danh sách có hai người của Tang gia, hắn chẳng lẽ còn nghĩ không ra chắc? Cố đại nhân nhìn trúng, là hai tiểu thư của Tang gia. Vẫn còn một chuyện, Hạ Hầu Tử Khâm không biết, đó chính là đã từng có thầy toán nói Tang gia có Phụng thể.

Nhưng mà chuyện này, bây giờ cũng không phải lúc cho hắn biết.

Hắn thở hổn hển mấy hơi, đột nhiên nắm lấy tay ta, nhìn thẳng vào ta mở miệng nói: "Trẫm còn biết, Tang gia còn có một Tam tiểu thư không muốn ai biết!"

173. Q.1 - Chương 173: Hắn Cho Rằng Ta Hẹn Hò

Edit : hangdang33

Beta : heybaby

Khó tin nhìn người trước mặt, trước giờ ta vẫn luôn cho rằng thân phận Tam tiểu thư nhà họ Tang của ta, ngoại trừ người của Tang phủ, sẽ không ai khác biết. Càng không ngờ tới, đường đường là Hoàng đế thiên triều, lại đã sớm biết ta là ai.

Bất giác bật cười, ta chưa bao giờ biết, hóa ra ta cũng đáng để hắn đi điều tra.

Hắn dường như hận đến nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nói: "Còn dám cười! Hậu cung không được tham gia vào chính sự, trẫm cho rằng, nàng không phải là không biết!"

Ngước mắt lên nhìn hắn, ta nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nếu biết thần thiếp là Tam tiểu thư của Tang phủ, hiển nhiên cũng biết, lúc trước trong danh sách Cố đại nhân tiến cử chỉ có hai người, không có phần thần thiếp."

Nếu không, sao ta phải thay thế Ngọc Nhi để tiến cung ?

Hắn hừ một tiếng nói: "Đó mới là chỗ lợi hại của nàng, nấp trong bóng tối, lợi dụng coi trẫm như một tên ngốc?"

Ta buồn cười nhìn hắn, hắn ngốc sao? Thử hỏi, có ai dám bảo hắn là đồ ngốc!

"Đàn phi!" Hắn tức giận nắm chặt cổ tay ta, còn dùng sức rất mạnh, ta đau đến nhíu mày. Hắn vừa định mở miệng nói, lại bất ngờ nặng nề ho một cơn dài.

"Hoàng thượng." Ta đỡ hắn, hắn thật sự nổi giận, cho đến bây giờ ta cũng chưa từng nhìn thấy hắn như vậy. Hắn lúc trước dù có tức giận cũng không như vậy, tức giận nhưng rất nhanh lại hết giận.

Hắn ho khan rất nhiều khiến ta hơi lo lắng, chẳng biết tại sao lại khiến cho ta nhớ tới ba năm chung sống cùng với Tô Mộ Hàn, mỗi lần y đều ho khan không ngừng, ta chỉ có thể đứng bên ngoài cách tấm màn kia, lo lắng nhìn thân ảnh mông lung của y.

Thế nhưng bây giờ, ta lại đang đỡ Hạ Hầu Tử Khâm. Giơ tay lên vỗ nhẹ lưng cho hắn, hi vọng có thể giảm bớt nỗi đau đớn của hắn.

Lần này hắn không hề đẩy ta ra, ho một lúc lâu, một tay hắn ấn ngực, hàng chân mày anh tuấn đã nhíu chặt lại. Ta đột nhiên cảm thấy hơi kinh hãi, hắn ho khan nặng như vậy, ngay cả ngực cũng đau sao?

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..." Ta nghe thấy tiếng của Lý công công từ bên ngoài vọng vào, y dè dặt cẩn thận khẽ gọi, lo sợ sẽ làm hắn nổi giận. Nhưng mà ta biết, Lý công công đang lo lắng cho thân thể của hắn.

Hướng ra phía bên ngoài, định mở miệng truyền thái y, lại nghe giọng hắn khàn khàn nói: "Câm miệng cho trẫm !"

Ta biết hắn đang quát Lý công công ở bên ngoài.

Quả nhiên, nghe hắn nói như thế, Lý công công liền không dám nói tiếp nữa.

Hắn thở hổn hển, mệt mỏi dựa vào ta, ta vội lót phía sau hắn tấm đệm mềm, dìu hắn tựa vào. Vẫn đang sốt cao, lại ho khan, thật sự không cần truyền thái y đến khám sao?

Hắn liếc mắt nhìn ta, vẻ mặt mệt mỏi, một lát sau mới mở miệng nói: "Nhìn thấy trẫm như vậy, nàng có đau lòng không?"

Ta khẽ run rẩy, cuối cùng gật đầu.

Đau chứ, sao lại không đau? Hắn nửa đêm chạy tới đây, khiến cho ta càng thêm lo lắng

Hắn bỗng nhiên mỉa mai nói: "Đau chỗ nào, trẫm thật sự nhìn không thấy ."

Nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, hắn lại không cự tuyệt, ta nhỏ giọng nói: "Hôm nay Hoàng thượng đến Cảnh Thái cung, chính là cho thần thiếp một cơ hội giải thích, thần thiếp sao có thể lại không biết phân biệt tốt xấu? Người là Hoàng thượng, tất nhiên hiểu rõ, chỉ là một hộp thuốc mỡ không nói lên điều gì, không phải sao?"

Hắn hừ nhẹ một tiếng, nói: " Đúng, nhưng nàng lại nói, thuốc mỡ do Ngự dược phòng mang đến, nếu lúc đó nói rõ ra, chẳng phải tốt hơn sao!"

Hơi kinh hãi, vì khi đó ta tưởng hộp thuốc mỡ Văn Lương mang đến là của Cố Khanh Hằng đưa cho, sợ hắn hiểu lầm nên mới nói như vậy. Nếu như ngay từ đầu ta biết cái hộp kia của Thiên Lục đưa thì cần gì phải lừa gạt hắn?

Cho nên, khi hắn nhận ra hộp thuốc mỡ kia, liền tức giận hỏi ta nguồn gốc xuất xứ của nó. Có điều hắn không ngờ ta sẽ lừa hắn, thế nên mới tức giận vội vã bỏ đi.

Ta đang nghĩ ngợi xem nên nói thế nào, đã nghe thấy hắn nói tiếp: "Ngày ấy ở thạch động, trẫm còn phát hiện tảng đá bị dịch chuyển. Nàng không phải là muốn nói với trẫm, đó là nàng tự chuyển, hoặc là cung nữ của nàng chuyển chứ?"

Chi tiết này, lúc đó ta cũng nghĩ đến, hơi khó hiểu sao hắn không hỏi ta. Xem ra, hắn không phải là không hỏi, hắn đang quan sát .

Ngước mắt nhìn, thấy sắc mặt của hắn ngày càng khó coi, giọng nói sắc bén: "Trẫm còn biết, con trai Cố Địch Vân tiến cung gia nhập Vũ Lâm quân của trẫm!"

Trong lòng hoảng hốt, hắn cho rằng, ngày ấy ta cùng Cố Khanh Hằng ở trong sơn động hẹn hò sao?

174. Q.2 - Chương 1: Ghen

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Ta vội thốt lên: "Hoàng thượng, thần thiếp và Cố công tử hoàn toàn trong sạch!"

"Nếu trong sạch tại sao phải che giấu!" Hắn hỏi với khí thế bức người. Ngừng một lát hắn lại nói: "Che giấu cho y đã đành, nhưng hộp thuốc mỡ kia nàng còn muốn giấu sao!"

"Thần thiếp..."

Quả thực vì ta nghĩ hộp thuốc mỡ kia là của Cố Khanh Hằng nên mới giấu diếm, nếu bây giờ lại nói do Thiên Lục đưa, vậy càng làm hắn nghĩ ta thật sự là người của Cố Địch Vân, Thiên Phi và Thiên Lục ở ngoài sáng, còn ta ở trong tối.

Mặc kệ ta có thừa nhận hay không, cũng đã đem con dấu "Cố phủ" đóng càng sâu hơn trên người ta.

Thiên Lục thật lợi hại, chỉ cần dùng một hộp thuốc mỡ, đã có thể đem ta đẩy mạnh vào giữa dòng nước xoáy.

Hắn phẫn nộ nhìn ta, rất lâu sau thốt ra một câu: "Nếu ngay từ đầu nàng đã thích Cố Khanh Hằng, thì không nên tiến cung! Nàng đã vào cung thì chỉ có thể làm người của trẫm, nếu nàng dám động lòng với những nam nhân khác dù chỉ thoáng qua, trẫm sẽ không dễ dãi như thế nữa đâu!"

Ta rốt cuộc cũng giật mình.

Bởi vì hắn nói, hắn nói, nếu ta dám động lòng dù chỉ thoáng qua với những nam nhân khác, hắn sẽ không dễ dãi như thế với ta.

A.

Nhìn bộ dáng vô cùng tức giận của hắn, ta bỗng nhiên muốn cười.

Ta có thể hiểu rằng hắn đang ghen không? Ta khiến hắn nổi cơn ghen tư.

Hắn đâu biết rằng, ngoại trừ hắn, ta chưa bao giờ động lòng với những nam nhân khác dù chỉ một chút.

Ta với Khanh Hằng, chẳng qua là tình thanh mai trúc mã, mặc dù ta cẩn thận quý trọng và nâng niu tình cảm ấy từng li từng tí, nhưng cuối cùng đó không phải là tình yêu, ta cúi người, lớn mật ôm lấy hắn. Hắn thấp giọng hừ một tiếng, nhưng không đẩy ta ra, ta cười nói: "Hoàng thượng đường đường là Thiên tử, lại đi so đo với một thị vệ sao?"

Hắn cắn răng, ta nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn, bỗng nhiên hắn không đề cập tới chuyện của Cố Khanh Hằng nữa mà đột nhiên nói: "Trẫm bị bệnh, tất cả các phi tần đều đến, chỉ duy nhất mình nàng không đến!"

"Cái giá của nàng xem ra rất lớn nhỉ, muốn trẫm tự chạy tới…"

Siết chặt vòng tay ôm lấy hắn, ta len lén cười: "Thần thiếp biết sai rồi."

Ta thật sự vui sướng, chỉ vì, hắn tin ta .

Hắn tin ta.

Không hề giải thích dài dòng, cùng lắm chỉ nói mấy câu đơn giản nhưng hắn lựa chọn tin ta.

Hắn thở dài một hơi, thoải mái mở miệng: "Trẫm đau quá."

Ta buông hắn ra, thấp giọng hỏi: "Người đau chỗ nào?"

"Ngực đau, đầu cũng đau." Hắn nhắm mắt lại nói.

Ta than nhẹ một tiếng, đưa tay sờ sờ trán hắn, còn rất nóng, không biết ở Thiên Dận cung hắn đã uống thuốc chưa? Một lúc sau, nghe hắn không nói thêm gì nữa, ta nghiêng người qua, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, lệnh gọi người ở bên ngoài lui xuống nghỉ ngơi được không?"

Lần này hắn tới Cảnh Thái cung lại khiến mọi người hoảng hốt, kinh ngạc, không biết bọn họ quỳ bên ngoài đã bao lâu rồi, thấy hắn không nói lời nào, ta đứng lên, đi tới cửa. Vừa đẩy cửa ra, Lý công công thấy ta, vội hỏi: "Nương nương. Hoàng thượng thế nào ạ?"

"Hoàng thượng đang nghỉ ngơi." Ta nhìn Phương Hàm đang ở phía sau y nói: "Cô cô, đi chuẩn bị một chén sơn tra chưng đường phèn.

Nghe vậy, Lý công công khẽ kêu lên: "Thuốc chữa ho đã chuẩn bị từ sáng sớm, nô tài vẫn dặn dò người hâm nóng đến vài lần rồi! Nô tài sẽ gọi người mang qua đây ngay!" Y vừa nói vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên

y dừng lại, liếc mắt nhìn vào trong cánh cửa đang mở hờ, nhỏ giọng nói : “Nương nương, Hoàng thượng đã hạ lệnh bình thân chưa ạ?”

Ta thấy buồn cười nhìn mọi người nói: “Không sao cả rồi, tất cả lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Nghe ta nói như thế, dường như mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Lý công công bò dậy, vội vàng đi xuống. Vãn Lương đi tới cạnh ta, thấp giọng nói: “Nương nương, người có cần nô tì ở lại hầu hạ không?”

“Không cần, tất cả lui xuống đi.” Dứt lời ta quay người vào trong.

Đóng cửa phòng lại thấy người nằm trên giường đang nhắm mắt, nghe ta ra ra vào vào, cũng không nói một câu. Một lúc sau, nghe thấy Lý công công ở bên ngoài gõ cửa nói: “Nương nương, sơn tra chưng đường phèn đã đưa tới ạ.”

Mở cửa phòng ra, Lý công công định bước vào, ta ngăn y lại, chỉ nói: “Đưa cho bản cung là được rồi, ngươi cũng lui xuống đi.”

Lý công công ngẩn người ra, hơi mơ hồ nhưng cũng lên tiếng đáp lại rồi lui xuống.

Bưng thuốc trị ho tới bên giường, ta nghĩ rằng hắn đang ngủ. Bởi vậy thử gọi hắn một tiếng: “Hoàng thượng…”

“Ừ?” Hắn cúi đầu đáp lại.

Ta ngồi xuống, mở miệng nói: “Thần thiếp cho người mang một ít sơn tra chưng đường phèn đến đây, người mau uống đi.”

Hắn mở mắt ra, ta đưa chén sơn tra tới bên môi, hắn hé miệng uống. Mới uống được nửa bát sơn tra chưng đường phèn, đột nhiên nghe hắn mở miệng nói: “Trước đây, nàng cũng cho tiên sinh của nàng uống thứ này sao?”

Ta hơi ngạc nhiên, đang êm đẹp bỗng nhiên hắn lại nhắc tới Tô Mộ Hàn làm gì.

Ngước nhìn hắn, ta lắc đầu.

Ta chưa bao giờ làm một chén sơn tra chưng đường phèn cho Tô Mộ Hàn cả.

Hắn hừ khẽ một tiếng nói: “Lừa người.”

Ta cười nói: “Tiên sinh của thần thiếp không phải bị nhiễm phong hàn, uống thứ này có tác dụng gì chứ?”

Dường như hắn đột nhiên nhớ tới thứ gì đó, mở miệng hỏi: “Lần trước nàng xin trẫm cho thái y xuất cung chẩn mạch trị bệnh cho vị tiên sinh kia, có đoán ra y bị bệnh gì không?”

Ta hơi giật mình một lát, có chút thất vọng lắc đầu: “Thật không may, tiên sinh đã đi rồi.”

“Sao?” Hắn nhìn ta, đôi mày kiếm khẽ nhíu, nhưng không nói thêm gì nữa.

Đút hắn uống sơn tra xong, ta đứng dậy, lại bị hắn nắm chặt lấy cổ tay, ta hơi ngạc nhiên xoay người lại, nhưng hắn không nhìn ta, chỉ nói: “Tiên sinh của nàng bỏ đi, trẫm thấy nàng rất luyến tiếc đó.”

Ta giật mình, không rõ vì sao đột nhiên hắn lại nói thế.

“Chỉ tiếc, trẫm vốn cũng muốn gặp vị tiên sinh nàng tôn kính như thần kia, rốt cục là thần thánh phương nào.” Có lẽ là vừa rồi hắn ho quá nhiều nên giọng của hắn lúc này, lại càng khàn hơn.

Không biết vì sao, ta lại càng nhớ đến Tô Mộ Hàn.

Y luôn luôn khàn giọng gọi ta “Tử nhi” .

Người trên giường bỗng nhiên buông tay ta ra, ta giật mình hoàn hồn lại, xoay người đem cái bát không để trên bàn, mới quay lại ngồi bên giường. Hắn đã nhắm hai mắt, ta thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, đã cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa?”

Hắn chỉ hừ một tiếng nhưng không đáp, mở miệng nói: ”Dáng vẻ này của trẫm chắc hẳn sẽ làm nàng nhớ tới vị tiên sinh kia của nàng. »

Lời của hắn, cũng không phải câu hỏi, bởi trong lòng hắn đã xác nhận sự thật này. Ta đột nhiên cảm buồn cười, hôm nay hắn rốt cuộc bị làm sao vậy, hết lần này đến lần khác nhắc tới Tô Mộ Hàn?

Ta không nói lời nào, đột nhiên hắn mở mắt ra, ngồi dậy.

"Hừ…" Hắn đưa tay bóp trán.

Ta nhớ tới hắn từng nói bị váng đầu nên vội đưa tay đỡ hắn, khuyên nhủ: "Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Hắn chỉ cúi đầu trong chốc lát, lại ngước mắt nhìn ta, ánh mắt của hắn rất kỳ lạ, ta không biết vì sao hắn nhìn ta như vậy, một lát sau mới nghe hắn thấp giọng nói: "Đến cuối cùng trẫm vẫn cho rằng… Không nên như vậy."

Ta nhíu mày nhìn hắn, không nên như thế nào? Cái gì không nên như vậy chứ?

Không đợi ta mở miệng hỏi, bàn tay to lớn của hắn bỗng nhiên đưa qua, chậm rãi vuốt ve gương mặt ta. Lòng bàn tay hắn vẫn rất nóng, thật sự rất nóng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Ta bỗng nhiên giật mình, vội nghiêng mặt đi, ta thấy rất rõ nét không vui hiện lên trong đôi mắt hắn, ta vội nói: "Hoàng thượng, để thần thiếp đỡ người nằm xuống thôi."

Ta sợ mồ hôi trong lòng bàn tay hắn sẽ làm trôi nước thuốc trên mặt ta mà thôi, hắn chỉ vừa tin tưởng ta và Cố gia không có quan hệ gì, lần này nếu để hắn nhìn thấy dung nhan của ta là một khuôn mặt khác, hắn không tức giận thì không phải là Hạ Hầu Tử Khâm .

Hắn không nói lời nào, gập người xuống muốn ho khan nhưng đưa tay che miệng lại, cố gắng nhịn xuống.

Chẳng biết tại sao, bộ dạng này của hắn làm ta nhớ tới lời hắn vừa nói. Hắn nói, có phải dáng vẻ của hắn làm ta nhớ tới Tô Mộ Hàn hay không?

A, vì thế hắn mới cố chịu đựng, không ho trước mặt ta sao?

Hắn sợ ta nhìn thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn trên người hắn ư?

Ta đưa tay vỗ vỗ lưng hắn, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, có hai thứ dù thế nào cũng không nhịn được."

Hắn khốn khổ cố sức ngăn cơn ho lại liếc nhìn ta, ta cười nói: "Thứ nhất là ho khan."

"Phù, khụ khụ…" Hắn nhịn không được nữa, gập người ho khan.

Ta cười thầm nhìn hắn, một lát sau hắn mới thở hổn hển nói: "Trẫm phát hiện nàng càng lúc càng lớn mật."

"Thần thiếp không dám." Ta rũ mắt nhìn hắn, lại nghe hắn hỏi: "Thứ hai là gì?"

"Điều thứ hai, thần thiếp quên mất rồi."

Hắn liếc xéo ta một cái nhưng cũng không hỏi nữa. Ta dìu hắn nằm xuống, hắn kéo ta lên giường. Ta chỉ đạp lung tung cho rớt hài xuống rồi trèo lên giường, nằm xuống cạnh hắn, hắn không ngủ, lại nói: "Trẫm càng ngày càng tò mò về vị tiên sinh kia của nàng."

"Tò mò điều gì ạ?" Ta ngước mặt nhìn hắn.

Hắn thấp giọng nói: "Có thể dạy ra một đệ tử như nàng, khiến trẫm rất tò mò."

Ta vội nói: "Vậy, nếu có cơ hội, Hoàng thượng sẽ cho thần thiếp gặp tiên sinh sao?"

Hắn cúi đầu nhìn ta, nét mặt không vui nhướng mày: "Chẳng lẽ nàng không biết phi tần trong hậu cung không được tự ý xuất cung sao?"

Ta nhích lại gần hắn, cười nói: "Vì thế, thần thiếp mới hỏi người."

Hắn hừ khẽ, nhưng không đáp lại.

Qua một lúc lâu, ta cứ nghĩ là hắn đang ngủ, nhưng hắn lại mở miệng: "Trẫm còn biết, mẫu thân của nàng vốn là một kỹ nữ danh tiếng, được gả cho cha nàng làm thiếp."

Chuyện của ta, hắn quả nhiên đã tra xét rất cặn kẽ.

Ta nhắm mắt lại, hỏi hắn: "Hoàng thượng ghét bỏ xuất thân của thần thiếp sao?"

Hắn hỏi lại: "Nàng nói thử xem?"

Ta cười khẽ không nói gì, nếu hắn thật sự ghét bỏ, sẽ không đề cập đến thân thế của ta. Nói cho cùng, hắn và ta rất giống nhau, không phải là con do chính thất sinh ra. Ta từng nghĩ tới không chỉ một lần, nếu năm đó Thái hậu có con, còn có thể nhận con trai của tỳ thiếp trong vương phủ làm con mình hay không?

Chẳng qua là, hắn may mắn hơn ta.

Cho dù không có mẫu thân ruột thịt thương yêu nhưng Thái hậu đối xử với hắn vô cùng quan tâm và yêu thương. Trừ chuyện của Phất Hi năm đó, ta tin rằng Thái hậu nhất định chưa từng làm chuyện gì khác khiến hắn đau lòng?

Không nghe ta nói gì, hắn cũng không so đo, lại nói: "Nếu Tang phủ chỉ có hai suất tuyển tú nữ, nàng làm cách nào để vào cung?"

Hẳn là hắn không thể nào quên, ta đã từng làm cung nữ ở Huyễn Nhiên các, cũng từng là tỳ nữ của tỷ tỷ ta.

Không muốn che giấu bất kỳ điều gì với hắn, ta chỉ nói: "Có người không muốn vào cung, nhưng có người lại muốn vào, bởi vậy chuyện này trở nên rất đơn giản."

Hắn cười khẽ: "Thâm cung thực sự đáng sợ thế sao?"

Đúng vậy, nó thực sự rất đáng sợ, khiến bao nhiêu người e ngại tránh đi còn không kịp?

Tuy nhiên ta lại lắc đầu: "Thực ra nó không hề đáng sợ. Cái thực sự đáng sợ, chính là lòng dạ con người. Người đời chỉ có thể thấy cảnh tượng bọn họ làm chủ tử, nhưng không biết rằng, phía sau bức màn này lại là từng bước tính toán vô cùng đáng sợ."

"Nhưng trẫm thấy, các nàng ai cũng tính toán thuận buồm xuôi gió cả."

Ta nôn nao, quả nhiên hắn biết hết mọi chuyện.

Ta không kiềm được mỉm cười, người thực sự tính toán thuận buồm xuôi gió không phải là Hạ Hầu Tử Khâm hắn sao?

"Cười gì?" Hắn hỏi.

Ta xoay người, ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Thần thiếp cảm thấy, dường như Hoàng thượng rất thích xem cuộc đấu này, bởi vì mặc kệ chuyện gì xảy ra, người thắng lớn nhất vẫn là người."

Hắn cười nhẹ một tiếng, đưa tay ôm ta, mở miệng nói: "Người con gái thông minh, cuối cùng vẫn làm trẫm yêu thích không thể buông tay."

Những người con gái thông minh ở chốn hậu cung không chỉ có một mình ta.

Ta chẳng qua chỉ là một người hắn nói thích trong ba ngàn phi tần chốn hậu cung của hắn mà thôi.

Khi hắn làm ta nghĩ đã sắp chạm tới đáy lòng hắn, thì đúng lúc đó hắn lại chợt thối lui, vẫn duy trì khoảng cách thích hợp với ta.

Sự sủng ái của hắn, làm ta mong ngóng, tim đập loạn nhịp.

Ta than nhẹ một tiếng, cố lấy dũng khí hỏi hắn: "Ban ngày lạnh như vậy, tội gì Hoàng thượng phải ngồi hai canh giờ ở Lam hồ?"

Người hắn khẽ run lên, lập tức mở miệng: "Trẫm muốn xem thử, lần này, mẫu hậu còn nhẫn tâm được nữa không."

Ta ngơ ngẩn, mở mắt ra ngước nhìn hắn, hắn lại cười cười tự giễu, mở miệng nói: "Hôm nay, có duy nhất hai người không tới thăm trẫm, một là nàng, còn người kia là mẫu hậu."

Ta nghe xong không khỏi ngạc nhiên, Thái hậu không đi Thiên Dận cung thăm hắn sao? Nhưng rõ ràng ở ngoài Thiên Dận cung ta đã gặp Thái hậu kia mà. Ta vội nói: "Có lẽ Thái hậu và thần thiếp nghĩ giống

nhau, đến Thiên Dận cung, biết bên trong có người ở cùng Hoàng thượng nên không muốn tới quấy rầy người, đành quay trở về." Sợ hắn không tin, ta nói thêm một câu : "Lúc trở về thần thiếp đã gặp Thái hậu ở bên ngoài."

Hắn khẽ cười một tiếng: "Ngoại trừ mẫu hậu, nàng còn gặp cả Dụ thái phi nữa."

Lòng ta tràn đầy ngạc nhiên, quả thật việc gì hắn cũng biết?

Cánh tay ôm ta hơi siết chặt lại, giọng điệu hắn hơi khác thường: "Trẫm xém chút nữa đã không biết ngoài Thiên Dận cung lại náo nhiệt như vậy. Nhưng bên trong tẩm cung của trẫm lại không có một ai bước vào!"

Dụ thái phi không vào đương nhiên ta biết, vì Thái hậu sai người đuổi bà ấy về Vĩnh Thọ cung. Ta chỉ thấy kỳ lạ là ngay cả Thái hậu cũng không vào sao ?

Bàn tay ta chậm rãi, nắm lấy tay hắn, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng muốn thử thăm dò Thái hậu điều gì?" Cuối cùng là việc gì, có thể khiến hắn không thèm để ý đến thân thể mình, ngồi ở Lam hồ lạnh lẽo đợi lâu như vậy, đợi đến lúc thực sự bị bệnh.

Mà Thái hậu quả nhiên không đi thăm hắn.

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: "Nàng sẽ biết nhanh thôi."

Hắn nói như thế nghĩa là trước khi có kết quả hắn sẽ không nói cho ta biết.

Im lặng trong chốc lát, ta nói: "Thái hậu muốn ngày mai thần thiếp đi Hi Ninh cung chép kinh Phật cho người."

Hắn chỉ khẽ ừ, nhưng không nói gì.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lại nghe hắn ho khan. Ta đưa tay xoa xoa ngực hắn, nhỏ giọng gọi: "Hoàng thượng…"

Hắn ho hồi lâu, mắt vẫn nhắm nghiền, ta nghĩ hắn mệt mỏi nên cũng không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, mới cảm giác cơ thể hắn hơi run rẩy, hắn lầm bầm trong miệng: "Năm năm …"

Ta cảm thấy rất kinh ngạc, hắn bỗng nhiên nói năm năm, cái gì năm năm chứ?

Nhìn hắn thêm một lúc nữa, hắn vẫn nhắm mắt như trước, ta thực sự không biết hắn đang ngủ hay vẫn còn thức. Hơi thở của hắn chậm rãi, dần dần trở nên bình thản. Có điều lúc phả vào cổ ta vẫn nóng như trước.

Ta đưa tay kéo chăn giúp hắn đắp kín bả vai, không nói lời nào chỉ chăm chú nhìn.

Chẳng biết tại sao, lời của hắn hôm nay đột nhiên làm ta cảm giác được, sự khác thường trong mối quan hệ giữa hắn và Thái hậu lần này không liên quan gì đến Thiên Lục.

Thiên Lục, nàng ta chưa đủ là nguyên nhân có thể làm hắn và Thái hậu phải đối đầu nhau.

Lúc nghĩ tới đây ta cảm thấy hơi yên lòng.

Nhưng nghĩ tới "năm năm" hắn vừa nói, lại có cảm giác không thoải mái một chút nào.

Nằm mơ mơ màng màng, cuối cùng cũng không biết ngủ thiếp đi từ khi nào.

Chẳng biết bao lâu sau chợt phát hiện người bên cạnh đã ngồi dậy. Ta mở choàng mắt, thấy hắn đứng dậy, Lý công công đang nửa quỳ trước giường mang giày cho hắn. Ta giật mình mới biết sắp tới giờ Mãorồi, chắc chắn hắn đang tính thượng triều. Vội vàng ngồi dậy, ta đưa tay kéo tay hắn, cơn sốt vẫn chưa hạ xuống.

Hắn không đánh thức ta nhưng ta vẫn tỉnh, hắn ngoái đầu lại nhìn ta, thấp giọng nói: "Vẫn còn sớm, nàng ngủ tiếp đi." Dứt lời, liền để Lý công công đỡ hắn đứng dậy. Cung nữ trong phòng bước lên phía trước, lấy long bào mặc vào cho hắn.

Bỗng nhiên, hắn đưa tay lên che miệng, không nén được lại ho một trận.

Lý công công giật mình, vội nói: "Hoàng thượng, chi bằng buổi thượng triều hôm nay…"

Hắn ra hiệu bảo y chớ có lên tiếng, một lát mới nói: "Trẫm không sao."

Tất cả mọi thứ được hoàn thành chỉ trong thời gian một nén nhang.

Mãi đến khi mọi người vây quanh hắn bước ra khỏi cửa, hắn cũng không ngoái đầu lại nhìn ta.

Ta khẽ thở dài một tiếng, cho dù hắn và Thái hậu đang có chuyện không vui, nhưng ngay cả lúc hắn đang bệnh, cũng sẽ không bỏ việc thượng triều. Hắn vĩnh viễn hiểu rõ muốn làm đế vương, hắn cần phải làm gì.

Hắn đi rồi ta cũng ngủ không được, chỉ nằm thêm một chút, rồi gọi cung nữ bên ngoài bưng nước rửa mặt mang vào.

Rửa mặt xong thấy Phương Hàm bước vào. Ta nghĩ rằng Phương hàm nhất định biết chuyện ta phải đi Hi Ninh cung mười ngày.

Đi tới bên cạnh ta, nàng hỏi: "Nương nương, người đi Hi Ninh cung có cần chuẩn bị gì không?"

Ta lắc đầu, trong cung Thái hậu, chẳng lẽ còn thiếu những thứ ăn mặc thường ngày của ta sao?

Ta liền nói với nàng: "Cô cô thay ta trông coi Cảnh Thái cung, không cần theo bản cung qua đó. Bản cung chỉ dẫn theo Văn Lương và Triêu Thần là đủ rồi."

"Dạ." Nàng gật đầu đáp lại.

"Mấy ngày nay, chuyện ở Cảnh Thái cung nhờ cô cô vậy."

"Nương nương cứ việc yên tâm, nô tì chắc chắn sẽ để ý." Dứt lời, nàng lại nói: "Nương nương, lần trước người đuổi hai cung nữ đi Hoán Y cục, phủ nội vụ đã điều tới hai cung nữ mới, nô tì vẫn an bài các nàng làm việc ở ngoài, chuyện bên trong không cho bọn họ nhúng tay vào."

"Ừ." Ta đáp lại, Phương Hàm làm việc rất nghiêm túc và cẩn thận. Nàng sợ có người cố tình mượn thời cơ này ngấm ngầm sắp xếp người vào trong cung của ta.

Lúc ra tới cửa, thấy Triêu Thần chạy tới, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Tích tần chờ bên ngoài đã lâu."

Ta hơi ngạc nhiên, Thiên Lục?

Văn Lương vẫn đi cạnh ta, nhưng cũng không nói gì.

Lúc ba người bọn ta đi ra, nhìn thấy Thiên Lục chỉ dẫn theo một mình Cúc Vận. Thấy ta, hai người vội quay sang hành lễ.

Nhìn lướt qua Thiên Lục, ta mở miệng nói: "Sớm như vậy Tích tần đã đến chỗ của bản cung có việc gì? Hôm nay, không cần qua Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu sao?"

Nàng ta cúi đầu cười: "Không phải nương nương cũng qua Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu sao? Thần thiếp qua đây, cùng đi với nương nương."

Ta nghi ngờ nhìn nàng ta, đang yên lành tự nhiên lại nói muốn đi cùng ta. Nhìn phía sau nàng ta, thấy Ngọc tiệp dư đang được cung nữ đỡ tay bước qua đây.

Thiên Lục vẫn cười như trước: "Đêm qua, Hoàng thượng mang bệnh trong người mà vẫn đến Cảnh Thái cung, khiến người trong cung đều phải ngước nhìn nương nương."

Trong lòng khẽ chấn động, nàng ta đến sớm như vậy, thì ra chỉ muốn nhìn xem đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm đến cung của ta làm gì? Ồ, nàng ta cho rằng, Hạ Hầu Tử Khâm đến hỏi tội ta sao? Lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt, ta bước nhanh lên phía trước, hung hăng giơ tay lên tát Thiên Lục một cái, giận dữ nói: "Việc này Tích tần còn dám đề cập tới nữa sao, hôm qua trời lạnh, ngươi cũng dám lôi kéo Hoàng thượng đi Lam hồ ngắm phong cảnh, Hoàng thượng bị bệnh, ngươi phải là người chịu phạt nặng nhất!"

Đám người đi bên cạnh hoảng sợ, Văn Lương và Triêu Thần vội cúi đầu xuống. Ngay cả các cung nhân đi ngang qua cũng sợ đến ngây dại cả người.

Cúc Vận suýt chút nữa kêu lên sợ hãi, ta nhíu mày nhìn, nàng ta lắp bắp kinh hãi, rốt cuộc cũng không dám kêu lên một tiếng.

Chắc hẳn, Thiên Lục cũng không nghĩ ra tại sao ta đột nhiên ra tay đánh nàng ta, một tay nàng ta ôm một bên má bị ta tát đỏ ửng lên, kinh ngạc nhìn ta. Một lát sau, khóe miệng nàng ta từ từ mỉm cười, ta biết nàng ta muốn xem ta làm thế nào để thoát khỏi chuyện này.

Nhiều người nhìn thấy rõ ràng, ta ra tay đánh sủng phi của Hoàng thượng.

"Nương nương..." Thấy vậy Ngọc tiệp dư chạy lên, kéo tay ta nói, "Nương nương người hiểu lầm rồi, hôm qua không phải Tích tần muội muội lôi kéo Hoàng thượng đi Lam hồ ngắm cảnh đâu, thật ra Tích tần muội muội đến đó khuyên Hoàng thượng trở về mà."

Rút tay về, ta liếc nhìn nàng ta, mở miệng: "Sao? Vậy là bản cung trách lầm Tích tần rồi ư?" Ta cúi xuống, lớn tiếng nói, "Thật hồ đồ, hôm qua là ai nói Tích tần lôi kéo Hoàng thượng đi dạo Lam hồ mới để cho Hoàng thượng bị cảm lạnh?"

Phía sau, Vãn Lương lập tức quỳ xuống dập đầu nói: "Nương nương thứ tội, nô tì nhất thời lãng tai nên nghe nhầm ạ. Nương nương thứ tội!"

"Người đâu, lôi Vãn Lương xuống, không có mệnh lệnh của bản cung, ba ngày không cho phép ăn cơm, chỉ cho nước uống!" Truyền lệnh xong ta quay sang Thiên Lục, nhỏ giọng nói, "Bản cung nhất thời lỡ tay, đánh nhầm người, thật không phải với Tích tần."

Thiên Lục nhìn Ngọc tiệp dư bên cạnh ta, trong đôi mắt tràn đầy tức giận, nghiến răng nói: "Thần thiếp không dám, nương nương cũng vì quan tâm long thể Hoàng thượng nên mới... Mới nhất thời lỡ tay như vậy."

Người trong cung đi ra, đem Vãn Lương lôi xuống, chỉ nghe Vãn Lương van xin: "Nương nương, nô tì nhất thời lắm miệng, nương nương người tha cho nô tì đi, nương nương..."

Ta không quay đầu lại, có điều bàn tay trong ống tay áo khẽ siết chặt.

Đưa mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt của Thiên Lục, ta cười khẩy một tiếng nói: "Bản cung hơi mạnh tay, có điều Tích tần xinh đẹp như vậy, nếu để lại dấu vết, Hoàng thượng nhìn thấy, sẽ không tốt chút nào. Triêu Thần, đi lấy thuốc mỡ tốt nhất đến đây." Liếc nhìn Triêu Thần một cái, nàng lập tức hiểu ý, vội vàng đáp lời rồi lui xuống.

Ngọc tiệp dư vội vàng giảng hòa: "Như nương nương đã nói, chẳng qua là lỡ tay mà thôi. Tích tần muội muội là người thông minh. Sao có thể nhắc đến chuyện này trước mặt Hoàng thượng được chứ?"

Sắc mặt Thiên Lục ngày càng tái mét, chỉ biết cắn môi nói: "Đúng, thần thiếp sao dám nhắc tới."

Cười khẩy trong lòng, ta tát ngươi một cái, dù nói áy náy, ta thấy ngươi cũng chẳng có lý do gì để kích động cả.

Ngọc tiệp dư lại nói: "Nương nương, phải đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, chúng ta mau qua đó đi."

Ta gật đầu nói: "Chúng ta đi trước đi, một lát nữa Triêu Thần sẽ đuổi theo." Dứt lời ta liếc nhìn Thiên Lục, cất bước đi về phía trước.

Ngọc tiệp dư vội vàng đuổi theo, Thiên Lục và Cúc Vận chỉ dám đi theo phía sau chúng ta. Ta không ngồi kiệu, nàng ta cũng không dám, chỉ lệnh cho kiệu theo phía sau.

Ngọc tiệp dư đi bên cạnh ta, ta khẽ nghiêng mặt nhìn nàng ta, nhỏ giọng nói: "Chuyện hôm nay, tạ ơn tỷ tỷ."

Ngọc tiệp dư mím môi cười, thong dong mở miệng: "Nương nương nói quá lời rồi, có điều sao nương nương dám ra tay đánh Tích tần?"

Ta khẽ cười: "Không phải tỷ tỷ đứng sau lưng nàng ta đã thấy hết rồi sao? Chỉ là bản cung cảm thấy hơi kỳ lạ, làm sao tỷ tỷ lại xuất hiện thật đúng lúc ở đây?" Hôm nay, nếu không phải Ngọc tiệp dư tới, ta thật sự không dám đánh Thiên Lục, bởi có đánh, cũng không có người làm chứng vì ta lỡ tay.

Nàng nhỏ giọng nói: "Nương nương bị thất sủng trong hậu cung, hôm qua Hoàng thượng bị bệnh, nương nương lại không đến Thiên Dận cung thăm hỏi, sau đó Hoàng thượng đến Cảnh Thái cung suốt đêm, thần thiếp cảm thấy lo lắng..."

Lời của nàng vừa thốt ra làm ta chấn động.

Thực sự ta không nghĩ tới, hôm qua có nhiều chuyện phát sinh như vậy, và được lan truyền nhanh tới mức này!

Hậu cung, quả nhiên có một thứ nhanh nhất đó chính là truyền miệng cực nhanh .

Ta bị thất sủng ở chốn hậu cung, chắc hẳn người người đều chờ xem ta bị cười nhạo như thế nào?

Cũng may mắn vì Ngọc tiệp dư lo lắng, mới tình cờ gặp Thiên Lục. Theo tính tình của Thiên Lục chắc hẳn muốn chọc giận ta, chỉ là nàng ta không ngờ tới, nửa đường lại xảy ra chuyện Ngọc tiệp dư đến giảng hòa. Việc này, nếu nàng ta không bỏ qua thì nàng ta sẽ biến thành con người hẹp hòi, có điều Thiên Lục à, lần này, ta sẽ không để nàng ta thoát ra dễ dàng như vậy đâu!

Trước đây, do ta không cẩn thận, mới rơi vào trong cạm bẫy nàng chuẩn bị sẵn cho ta, lần này, ta sẽ trả lại nguyên vẹn cho nàng ta.

Ngọc tiệp dư ngước mắt nhìn ta, lại nói: "Nương nương, Hoàng thượng bệnh thế nào?"

Nàng không hỏi vì sao Hạ Hầu Tử Khâm đến cung của ta, chỉ hỏi hắn bệnh thế nào. Bây giờ nhìn thấy ta bình yên vô sự, nhất định nàng ta cũng biết, hắn không phải hỏi tội ta.

Quay đầu lại, nhìn về phía Thiên Lục, ta mở miệng nói: "Nếu không phải Tích tần khuyên Hoàng thượng trở về đúng lúc, sợ là bệnh tình của Hoàng thượng chưa được lạc quan như thế đâu. Bây giờ bản cung cảm thấy, bản cung thực sự không phải, lại còn không cẩn thận đánh nhầm người nữa."

Sắc mặt Thiên Lục lại càng thêm trắng, giống như bị gió thổi qua sẽ ngã mất. Chỉ có một bên má bị ta đánh, đỏ ửng lên một cách mất tự nhiên.

Thiên Lục cắn môi nói: "Hoàng thượng long thể an khang mới là phúc khí của chúng ta, việc này là việc thần thiếp phải làm." Cúc Vận bên cạnh nàng ta không dám vênh váo tự đắc như trước, chỉ biết cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn ta dù chỉ một cái. Ta nghĩ, nhất định Cúc Vận đang sợ hãi, Thiên Lục là sủng thiếp của Hoàng thượng, ta cũng dám đánh, huống chi một cung nữ nhỏ bé như nàng ta chứ?

Tới Hi Ninh cung, lúc đi vào, Diêu phi liếc mắt một cái đã nhìn ra, ánh mắt của nàng ta thực sự rất sắc bén, lập tức nhìn thấy một bên má của Thiên Lục bị ta tát đỏ ửng lên. Đang định mở miệng, đã nghe thấy bên ngoài thái giám kêu: "Thái hậu giá lâm —— "

Nàng ta vội ngậm miệng, tất cả mọi người đứng dậy, quay về phía Thái hậu hành lễ.

Cung nữ đỡ Thái hậu bước lên an tọa, Thái hậu phất tay nói: "Tất cả miễn lễ đi."

"Tạ ơn Thái hậu." Mọi người cảm tạ xong mới trở về chỗ của mình.

Ánh mắt Diêu phi vẫn hướng về Thiên Lục như trước, nàng ta mím môi cười, đứng lên nói: "Ôi, mặt Tích tần muội muội bị sao thế? Giống như là bị ai tát phải không?"

Diêu phi vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng ta, thấy khuôn mặt che kín của Thiên Lục không khỏi kinh ngạc. Lại nghe Thái hậu nói: "Bây giờ trong hậu cung, còn ai dám động đến ngươi nữa chứ, Tích tần?"

Lời của Thái hậu rõ ràng tràn đầy ý châm chọc.

Ta biết, từ trước đến nay Thái hậu không thích Thiên Lục.

Từ lúc nàng ta bắt đầu cam nguyện làm thế thân của Phất Hi, Thái hậu đối với nàng ta lúc nào cũng như có dằm ghim trong lòng. Hơn nữa, nếu hôm qua không phải Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên đến cung của ta, nói những lời này, ta còn chẳng biết tại sao hắn ngồi một mình trên Lam hồ không có người nào dám khuyên nhủ. E là người người đều biết, Hoàng thượng và Thái hậu có vấn đề nên không dám vào. Chỉ có Thiên Lục lại dám tranh thủ thời cơ này chạy vào.

Ta thầm nghĩ lúc này, Triêu Thần cũng sắp tới rồi.

Ta đứng dậy, quỳ xuống nói: "Thái hậu bớt giận, thần thiếp nhất thời lỡ tay, đánh nhầm Tích tần."

Lời này vừa nói ra, nghe thấy xung quanh xôn xao hẳn lên. Trên mặt của Diêu phi cũng hiện ra sự kinh ngạc, chỉ một mình Thái hậu vẫn bình thản không hề kinh ngạc, bà nhẹ giọng hỏi: "Ai gia thực sự rất tò mò, sao Đàn phi lại đánh nhầm Tích tần?"

Ta cúi thấp đầu nói: "Thần thiếp tưởng Tích tần lôi kéo Hoàng thượng đi dạo Lam hồ khiến cho long thể Hoàng thượng bất an, nhưng không ngờ thần thiếp đã trách lầm nàng ấy. Thì ra Tích tần đi khuyên Hoàng thượng trở về ."

Nghe ta nhắc đến chuyện hôm qua, vẻ mặt Thái hậu chợt không vui, khẽ hừ một tiếng nói: "Đàn phi quá xúc động rồi."

"Thái hậu thứ tội."

Ta đang nói, nghe bên ngoài có cung nữ nói: "Bẩm Thái hậu, có cung nữ của Cảnh Thái cung đến, nói là Đàn phi nương nương lệnh cho nàng ấy lấy thuốc mỡ tới cho Tích tần tiểu chủ."

Thái hậu mở miệng nói: "Ngươi lấy vào đây."

"Dạ." Cung nữ kia vâng dạ lui xuống. Chỉ trong chốc lát đã mang hộp thuốc mỡ đến.

Thái hậu gọi đứng lên, ta đứng dậy nhận hộp thuốc mỡ cung nữ kia đưa tới, ta giả vờ kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng: "A."

"Làm sao vậy?" Thái hậu nhíu mày hỏi.

Ta vội xoay người lại, đem hộp thuốc mỡ cầm trong tay trình lên, cố ý tỏ vẻ lúng túng nói: "Thần thiếp lệnh cho cung nữ đi lấy thuốc mỡ tốt nhất đến, nhưng không nghĩ rằng nô tì kia lại lấy hộp thuốc này."

Ta vừa dứt lời, ánh mắt Thái hậu nhìn vào hộp thuốc trên tay ta, khuôn mặt chợt biến sắc.

Ta thấy, Thiên Lục cũng nhìn qua, bàn tay nàng ta đặt trên đầu gối, bỗng nhiên siết chặt lại. Ta mở miệng nói: "Hộp thuốc mỡ này vốn của Tích tần đưa cho thần thiếp, vì nó khá đẹp nên thần thiếp vẫn giữ lại trong tẩm cung, nhưng không nghĩ hôm nay cung nữ trong cung thần thiếp lại lấy nhầm. Dùng thuốc mỡ của Tích tần đưa cho thần thiếp thoa cho nàng, thật khiến người khác chê cười. Chi bằng để thần thiếp sai người đi đổi hộp thuốc khác vậy."

Diêu phi vốn là người khôn khéo, nhìn thấy ở đây có nhiều người thay đổi sắc mặt, biết ngay hộp thuốc mỡ này có điều kỳ lạ. Bởi vậy nàng ta đứng dậy cười nói: "Đàn phi muội muội nói sai rồi. Thuốc mỡ này không phải lấy đến thoa lên vết thương trên mặt Tích tần sao? Còn quan tâm ai đưa cho ai làm gì, trước mắt nên thoa đi rồi hẵng nói."

Diêu phi nói xong liền đưa tay đón lấy hộp thuốc trên tay ta, mở nắp ra, bỗng nhiên nhíu mi, quay đầu lại nhìn Thái hậu nói: "Thái hậu, hộp thuốc mỡ này… Hộp thuốc mỡ này sợ là không thể dùng được, có mùi bạc hà, chính là thứ Hoàng thượng kiêng kị nhất." Nàng ta còn không quên xoay người lại trêu ghẹo nói, "Sao Tích tần muội muội lại có thuốc mỡ như vậy trong cung thế này? Nhưng ngàn vạn lần không nên dùng nha, nếu không Hoàng thượng sẽ không đến chỗ của muội nữa đâu."

Nàng ta vừa thốt ra vài lời đã làm mọi người cười rộ lên.

Ta nhàn nhạt cười, lặng yên nhìn về phía Thái hậu.

Chỉ thấy ánh mắt của bà lạnh lùng nhìn Thiên Lục đang ngồi phía dưới, trên mặt bà có vẻ tức giận.

Không phải Thiên Lục muốn Hạ Hầu Tử Khâm cho rằng ta là người của Cố Địch Vân sao? Vậy thì không bằng ta đem việc nàng ta là người của Cố Địch Vân vạch trần ra cho Thái hậu biết một chút. Thật ra ta muốn xem thử, sau này tại hậu cung, nàng ta còn có thể tính toán đường đi nước bước như thế nào!

Nếu không phải nàng tặng ta một chiêu thì hôm nay ta cũng nghĩ không ra cách này. Nói cho cùng, ta còn phải cám ơn nàng ta.

Diêu phi đậy nắp hộp thuốc mỡ lại, đưa đến trước mặt Thiên Lục, cười nói: "Hộp thuốc mỡ này mặc dù đẹp, nhưng bản cung khuyên muội nên giấu kỹ đi thì tốt hơn." Lời nói của nàng ta tràn đầy sự đắc ý.

Nàng ta chỉ cho rằng, ta cố ý đem hộp thuốc mỡ kia ra, là bởi vì trong thuốc mỡ có mùi bạc hà, nhưng không hề biết xuất xứ của hộp thuốc mỡ này rất đặc biệt.

Có điều việc này cũng không liên quan đến nàng ta, bởi quan trọng hơn là Thái hậu đã biết được.

Đây là cống phẩm đặc biệt do Nam Chiếu đưa tới, ta tin chắc rằng Hoàng thượng và Thái hậu có ấn tượng rất sâu sắc .

Cuối cùng Thái hậu cũng lên tiếng: "Nếu Đàn phi đã cho người đem thuốc mỡ đến rồi, trước hết Tích tần cứ thoa đi."

Diêu phi tỏ ra bộ dạng rất kinh hãi, bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Nhưng mà Thái hậu…"

Thái hậu thấp giọng ho một tiếng, cắt ngang lời Diêu phi: "Ai gia cho rằng, khuôn mặt của Tích tần như hoa như ngọc thế kia hẳn là rất quan trọng !"

Mọi người bên dưới đều cố gắng che giấu nụ cười, ai nấy đều câm như hến, không dám nói một câu.

Sắc mặt Thiên Lục càng lúc càng trắng, Thái hậu gọi cung nữ bên ngoài vào nói: "Còn không giúp Tích tần thoa thuốc?"

Cung nữ vội vàng vâng dạ, lấy thuốc mỡ bước lên, nhỏ giọng nói: "Tiểu chủ xin người nghiêng mặt qua để nô tì thoa thuốc cho người."

Nhìn thấy hai bàn tay Thiên Lục càng nắm chặt lại, nhưng thân thể của nàng ta không hề nhúc nhích. Ta đang nghĩ, chẳng lẽ nàng ta dám ngang nhiên cãi lời Thái hậu sao?

Đúng lúc này, bên ngoài có người nói: "Nương nương, Vinh phi nương nương, người chậm chậm một chút!"

Lòng ta kinh ngạc, lúc này Thiên Phi tới đây làm gì? Chợt nghĩ đến, nhất định là Cúc Vận ở bên ngoài đi mời nàng ta đến. Nhưng cho dù nàng ta tới, cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ cần Thái hậu xác nhận Thiên Lục là người của đại học sĩ, chẳng lẽ Thiên Phi còn thoát khỏi liên quan sao?

Mặc dù trong bụng nàng ta có mang long thai thì sao nào? Trong hậu cung này ai cũng biết, Thái hậu thiên vị thế lực của Diêu gia hơn.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Thiên Phi vào đến cửa, nàng ta bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Thái hậu nói: "Thái hậu…"

Thái hậu không đứng dậy, chỉ sang người bên cạnh nói: "Còn không đỡ Vinh phi đứng lên?"

Các cung nữ bước lên đỡ Thiên Phi, nàng ta lại nói: "Thái hậu, hộp thuốc mỡ Tích tần đưa cho Đàn phi là của thần thiếp đưa uội ấy."

Ta kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta lại còn nói đó là của nàng ta đưa?

Trên mặt Thiên Lục, cũng lộ ra nét kinh ngạc không thể tin được.

"Ồ?" Thái hậu nhẹ nhàng gõ những móng tay thật dài lên mặt bàn, nhẹ giọng nói, "Vì việc này mà lại khiến Vinh phi vội vội vàng vàng chạy đến đây sao? Chẳng qua chỉ là một hộp thuốc mỡ thôi mà."

Quả thật, người khác nhìn vào cũng chỉ biết đó là một hộp thuốc mỡ mà thôi. Có điều trong lòng Thiên Phi và Thiên Lục đều biết rõ ràng, đó là vật của Cố phủ. Thứ như vậy vốn không nên lấy ra, nhưng Thiên Lục tự ình thông minh, muốn kéo ta xuống nước, cuối cùng lại chữa lợn lành thành lợn què.

Vẻ mặt Thiên Phi biến sắc, vội nói: "Thần thiếp cũng mới vừa biết hộp thuốc mỡ Tích tần đưa cho Đàn phi có mùi bạc hà ạ."

Thật giỏi, tự mình nói ra vì biết trong thuốc mỡ có mùi bạc hà mới vội vội vàng vàng chạy tới đây. Xem ra nàng ta nói đây là vật Hoàng thượng ban thưởng cho đại học sĩ nên các nàng cũng ngây ngô không biết. Ta thực sự muốn nhìn xem nàng ta nói dối việc này như thế nào.

"Thuốc mỡ này là do lần trước thần thiếp không cẩn thận ngã bị thương, một tiểu cung nữ trong cung thần thiếp mượn cơ hội mang đến lấy lòng thần thiếp. Trùng hợp lúc đó Tích tần đi qua thăm hỏi, vì trong cung

của thần thiếp cũng có thuốc, mà Tích tần rất thích hoa mai, thần thiếp nhìn thấy trên hộp thuốc có điêu khắc hình hoa mai nên tiện tay đưa cho Tích tần." Nàng ta cúi đầu, nói rõ từng câu từng chữ.

Ta quả thật giật mình, nàng ta cho rằng, đem việc này đổ lên đầu một cung nữ thì chị em các nàng có thể thoát thân sao? Thực sự rất buồn cười, Thái hậu là người dễ bị lừa gạt như vậy sao?

Quả nhiên, Thái hậu nghe xong cũng không động đậy. Thiên Phi nói do cung nữ trong cung của nàng ta đưa, chẳng qua muốn vu oan giá họa mà thôi, nhưng nàng ta làm việc này, thực sự là không đẹp.

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, chẳng qua bằng đầu óc của Thiên Phi, có thể nghĩ ra cách như vậy, cũng đã làm khó cho nàng ta rồi.

Diêu phi khẽ liếc nhìn Thái hậu, đi ngược lại về phía Thiên Phi, cúi người đỡ nàng ta đứng lên: "Hay là Vinh phi đứng lên trước đi, bây giờ Vinh phi đang mang long thai, có gì đứng lên rồi hẵng nói. Chẳng qua là một hộp thuốc mỡ mùi bạc hà mà thôi, cũng không có gì quan trọng, thật ra Vinh phi không cần phải làm như vậy."

Nàng ta vừa dứt lời, đã nghe Thái hậu cười nhẹ một tiếng nói: "Nhưng ai gia thật tò mò, thuốc mỡ này là hàng thượng hạng, một cung nữ nhỏ bé trong cung của ngươi làm sao có được?"

"Thái hậu…" Thiên Phi cúi thấp đầu nói, "Việc này vốn thần thiếp cũng không biết, vừa rồi mới tìm cung nữ kia hỏi, ả ta ban đầu còn muốn lừa gạt. Thần thiếp lệnh cho người đánh mấy gậy, ả ta mới nói thật."

"Ồ?" Thái hậu nhìn Thiên Phi, ý bảo nàng ta nói tiếp.

Thiên Phi vội nói: "Cung nữ kia nói, thuốc mỡ này là của một người thị vệ trong cung, có một lần ả ta bị thương ở chân, thị vệ kia đã đưa cho ả ta. Cung nữ đó còn nói, người thị vệ đó vì chung tình với ả, nên mới khiến cho ả quý trọng vật đó như vậy."

Ta chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên trầm xuống, nàng ta nói… Thị vệ!

Trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của Cố Khanh Hằng. Chẳng lẽ Thiên Phi muốn…

Ta thấy Thiên Lục ở phía trước bỗng đứng bật dậy, kéo ống tay áo của Thiên Phi nói: "Tỷ…"

"Không sao, chỉ cần đem việc này bẩm báo rõ ràng với Thái hậu, người sẽ tự tra xét mọi chuyện." Thiên Phi lập tức cắt ngang lời Thiên Lục.

Trong đôi mắt của Thái hậu hiện lên ánh nhìn khác thường, bà mở miệng hỏi: "Ngươi nói người thị vệ đó là ai?"

Thiên Phi nghiêm mặt nói: "Bẩm Thái hậu, thần thiếp cũng không biết, chỉ biết cung nữ trong cung thần thiếp gọi y là 'Cố thị vệ'."

"Tỷ!" Thiên Lục hoảng sợ kêu lên

Ta thấy Thiên Phi bỗng nhiên cầm tay Thiên Lục, chỉ cần nhìn đã biết nàng ta dùng lực mạnh thế nào. Nàng ta không muốn để cho Thiên Lục mở miệng. Nàng ta muốn đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên đầu Cố gia. Dù sao, thuốc mỡ này vốn là của Cố phủ, ta tin rằng chỉ cần Thái hậu nghe được một câu "Cố thị vệ", trong lòng đã hiểu rõ hết mọi chuyện.

Một nước cờ thật tốt, Cố Khanh Hằng đem thuốc mỡ đưa cho cung nữ của Khánh Vinh cung, cung nữ kia vì muốn lấy lòng nàng ta đã đem tặng cho nàng. Sau đó, nàng ta đưa qua tay Thiên Lục, cuối cùng Thiên Lục lại đưa cho ta.

Đúng là một con đường thật dài, nhưng nàng ta đã xóa sạch sẽ mọi con đường trở lại.

Thiên Phi, Thiên Phi!

Cuối cùng ta cũng khiếp sợ nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta tuyệt đối không thể nghĩ ra một cách hay như vậy!

Nhưng, nhìn sắc mặt của Thiên Lục, nhất định nàng ta cũng không biết chuyện này.

Cuối cùng là ai, ở sau lưng chỉ điểm cho nàng ta?

Thái hậu vẫy tay lệnh ột cung nữ tiến lên, ghé tai cung nữ đó nói nhỏ mấy câu, nàng ta gật đầu lập tức chạy ra ngoài.

Trái tim ta khẽ chùng xuống, ta đã biết cung nữ kia đi đâu và làm gì.

Ta nghiến răng, cung nữ và thị vệ cấu kết qua lại, đó là tội không thể tha thứ.

Từ đầu đến cuối ta cũng không nghĩ ra, vì sao Thiên Phi phải làm như vậy? Đem tất cả mọi đầu mối đổ ngược lên đầu Cố gia, lại còn dùng thủ đoạn như thế. Đơn giản là đem đến tai họa cho Cố Khanh Hằng. Nàng ta và Thiên Lục không phải người của Cố đại nhân sao? Nếu như vậy thì sau này làm sao nhận được sự thiên vị của Cố đại nhân nữa?

Huống hồ, có lẽ nàng ta còn không biết, Hạ Hầu Tử Khâm đã sớm biết chị em các nàng là người của Cố Địch Vân.

Nàng ta làm như vậy, làm cho ta có cảm giác nàng ta đang muốn cật lực xóa bỏ hết mọi mối quan hệ với Cố gia.

Nàng ta và Thiên Lục, đều không phải là người của Cố phủ.

Đúng là như vậy sao?

Trên mặt Thiên Lục hiện rõ vẻ lo lắng, còn Thiên Phi nhìn về phía ta, trong đáy mắt của nàng ta tràn ngập sự đắc ý, cung nữ kia rất nhanh đã quay trở về, ghé bên tai Thái hậu nói mấy câu, thấy sắc mặt Thái hậu hơi thay đổi, khẽ phất tay ý bảo nàng ta đi xuống. Sau đó quay sang Thiên Phi nói: "Trong cung, việc thị vệ và cung nữ cấu kết qua lại với nhau ai gia thực sự không muốn xen vào, nếu đúng như lời Vinh phi nói, ai gia nhất định không tha thứ. Vinh phi, ngươi hãy truyền cung nữ trong cung ngươi đến, để ai gia hỏi rõ ràng mọi chuyện!"

Thiên Phi vội nói: "Thái hậu thứ tội, cung nữ kia không thành thật, thần thiếp sai người đánh nàng ta mấy gậy, ai ngờ thân thể xương cốt nàng ta yếu ớt như vậy, cho nên… Cho nên đã chết rồi ạ. Xin Thái hậu trị tội thần thiếp!" Dứt lời, nàng ta lại quỳ xuống.

Ta nắm chắt hai tay, thật tốt, rõ ràng nàng ta muốn không có người đối chứng đây mà.

Nhưng, Cố Khanh Hằng đâu rồi?

Quả nhiên, Thái hậu chau mày lại, nhưng không truy cứu trách nhiệm của Thiên Phi trước mà chỉ nói: "Người đâu, truyền lệnh của ai gia, truyền Cố Khanh Hằng đến!"

Tim ta bắt đầu đập mạnh hơn, nhìn thấy sắc mặt Thiên Lục so với vừa rồi càng trắng hơn nữa.

Ta chưa từng nghĩ đến, một kẻ như Thiên Phi, lại có thể khéo léo, tài tình đem việc này chuyển thành thị vệ và cung nữ qua lại cấu kết. Chắc hẳn lúc này, Thái hậu đã sớm quên đi việc lúc trước còn hoài nghi chị em các nàng là người của Cố Địch Vân.

Chỉ cần Thiên Phi lôi Cố Khanh Hằng ra lập tức xóa hết mọi hiềm nghi trên người các nàng.

Haizzz, chia buồn với Nu, mới mất tiền lẫn điện thoại.

Sự việc cung nữ và thị vệ cấu kết với nhau, trong cung cấm xảy ra không nhiều, lần này có vở kịch hay để xem, vẻ mặt nhiều người trong phòng tỏ rõ sự mong đợi. Có nhiều người biết thân phận của Cố Khanh Hằng thì không kiềm chế được sự ngạc nhiên. Ta đứng phía sau, có vài người khe khẽ nói: "Khó trách vì sao Cố công tử của Cố phủ đang yên đang lành lại tự dưng muốn vào cung, thì ra là vừa ý một cung nữ!", "Nhưng Cố công tử thật sự là người như vậy sao? Ngài ấy không biết việc tư thông với cung nữ sẽ bị xử tử hình à?"

"Có thể chính cung nữ kia đã giá họa cũng không chừng."

Ta một câu nghe cũng không lọt tai, suýt chút nữa muốn phản bác.

Xử tử hình ….

Ta cảm giác như thời gian đang trôi chậm hơn, ta cũng nghe rõ được nhịp tim đang đập.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mới nghe thấy cung nữ ở bên ngoài nói: "Bẩm Thái hậu, Cố thị vệ đến."

"Thuộc hạ tham kiến Thái hậu, tham kiến các vị nương nương và tiểu chủ." Giọng nói của y nhàn nhạt, y quỳ một chân trên nền đất, cúi đầu, ta không nhìn rõ được vẻ mặt của y.

"Cố thị vệ." Thái hậu đứng lên, Diêu phi bước lên phía trước đỡ bà.

Cố Khanh Hằng nói: "Có thuộc hạ. Không biết Thái hậu tìm thuộc hạ có việc gì?"

Thái hậu tiến lên, đứng trước mặt y nói: "Ai gia vừa nghe được một việc, vì vậy mới gọi ngươi đến hỏi cho rõ ràng."

Giọng nói của y vẫn như trước, không hề cao ngạo: "Xin Thái hậu cứ hỏi."

Ta thấy Thiên Lục muốn tiến lên, lại bị Thiên Phi chặn lại, chỉ thấy nàng cầm hộp thuốc mỡ đặt lên bàn, đi đến bên cạnh Thái hậu nói: "Thái hậu."

Giơ tay nhận lấy hộp thuốc mỡ kia, đưa đến trước mặt y, mở miệng nói: "Không biết Cố thị vệ có từng thấy qua hộp thuốc mỡ này chưa?"

Ánh mắt nhìn vào nắp hộp thuốc mỡ đặt trên bàn, ta chỉ cảm thấy trái tim mình như đang bị bóp nghẹt.

Y ngẩng đầu lên, ánh mắt chợt căng thẳng, tay cầm bội kiếm bỗng nhiên nắm chặt, nhưng thân thể y vẫn bất động như trước. Y biết, ta đang ở đây, nhưng vẫn kiềm chế được mà không nhìn ta.

Ta muốn tiến lên, lại bị Ngọc tiệp dư kéo ống tay áo lại, nàng cau mày nói: "Nương nương, việc này nếu đã biến thành cung nữ tư thông với thị vệ, người không cần nhất định phải nhúng tay đâu ạ." Nàng không biết quan hệ của ta và Cố Khanh Hằng, chỉ cho rằng ta muốn quản chuyện này nên muốn tiến lên.

Lúc này, ta nghe thấy Thiên Phi vội vã mở miệng: "Thái hậu, cung nữ trong cung của thần thiếp đã chết, việc này nếu chỉ dựa vào lời nói của Cố thị vệ, cũng hoàn toàn không đáng tin."

Thiên Phi sợ Cố Khanh Hằng phủ nhận, chỉ vì nàng hiểu rất rõ, hộp thuốc mỡ của Thiên Lục không liên quan gì đến Cố Khanh Hằng. Điều ta lo lắng chính là Cố Khanh Hằng không nhìn thấy nắp đậy, y chắc chắn sẽ cho rằng hộp thuốc mỡ kia chính là hộp thuốc mà y đã tặng ta. Thái Hậu lại không để ý đến Thiên Phi, chỉ nhìn Cố Khanh Hằng nói: "Ai gia nghe nói, thuốc mỡ này là ngươi đã đưa ột cung nữ?"

Y lại cúi đầu, ta chỉ cảm thấy bầu không khí trở nên thật căng thẳng, ta đứng thẳng lên nhìn y.

Đừng thừa nhận, Khanh Hằng, đừng nhận…

Cắn môi, ta vốn nên nói cho y biết, hộp thuốc này căn bản không phải là hộp thuốc y tặng ta, nhưng nếu lúc này ta nói ra, như vậy chẳng phải trở thành thị vệ tư thông với phi tần hay sao, đó không đơn giản chỉ còn là vấn đề tử tội nữa.

Như vậy, sẽ liên lụy.

"Vâng."

Một chữ, vô cùng kiên định.

Cuối cùng, y thừa nhận.

Nếu không phải bên cạnh là chiếc ghế dựa đỡ ta, có lẽ ta sẽ không thể đứng vững được.

Khanh Hằng chẳng lẽ huynh không biết, tội danh tư thông cùng cung nữ sẽ như thế nào sao?

Vì sao còn muốn thừa nhận?

Trên mặt của Thiên Phi, đầu tiên là nét kinh ngạc, sau đó lộ rõ thần sắc thoải mái. Nàng ta đương nhiên sẽ không biết tại sao Cố Khanh Hằng lại thừa nhận?

Thái hậu đưa tay lấy hộp thuốc mỡ giao cho cung nữ bên cạnh, giọng nói đã có chút tức giận, bà lạnh lùng nói: "To gan thật! Tư thông với cung nữ sẽ bị tử hình! Ngươi thân là Vũ Lâm quân, lại dám làm ra việc như thế ở trong cung, người đâu ——"

"Thái hậu!" Cuối cùng ta cũng không nhịn được nữa, tiến lên phía trước nói: "Xin Thái hậu bớt giận, vừa rồi Vinh phi cũng đã nói, chỉ dựa vào lời nói của Cố thị vệ cũng không thể hoàn toàn tin được."

Thái hậu nghe vậy liền quay đầu nhìn thoáng qua ta một cái, cười lạnh một tiếng, nói: "Thế nào, Đàn phi cho rằng hắn đang bao che cho người nào đó sao?"

Nghe vậy, người ở dưới vội vàng nói: "Thái hậu, thuộc hạ không bao che cho ai cả, việc này là một mình thuộc hạ gây nên. Cũng xin… Xin Thái hậu bỏ qua cho nàng ấy."

Y nói "Nàng ấy", chắc chắn người y muốn ám chỉ là cung nữ kia. Khanh Hằng ngốc, y căn bản không biết lời "nàng ấy" mà y vừa thốt ra là ai, nhất định là y vừa nghe Thái hậu nói hai chữ "bao che", dưới tình thế cấp bách mới vội vàng đem toàn bộ mọi việc trút lên đầu mình. Y sợ việc này sẽ liên lụy đến ta.

Ta biết, y muốn nói cho ta biết, việc này ta không nên mở miệng, không nên rước họa vào thân.

Khanh Hằng…

Thái hậu lạnh lùng nói: "Ngươi cũng không cần thay người trong lòng cầu xin tha tội, các ngươi nếu muốn trở thành uyên ương vong mệnh có đôi, hôm nay ai gia sẽ thành toàn cho ngươi! Người đâu, giải Cố Khanh Hằng xuống dưới cho ai gia…"

"Thái hậu!" Một thân ảnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thái hậu, ta thấy rất rõ, đó là Thiên Lục! Vẻ mặt của nàng trắng bệch, vội vàng nói: "Xin Thái hậu bớt giận. Cố đại nhân là công thần của Thiên triều, việc này kính xin Thái hậu hạ thủ lưu tình!"

"Thiên Lục!" Thiên Phi không thể tin trợn to mắt nhìn nàng, bước lên phía trước kéo nàng, nàng lại nhất định không chịu đứng dậy.

Mọi người đều kinh động, Diêu phi khẽ cười xem trò vui trước mắt. Thái hậu liếc mắt nhìn nữ tử quỳ dưới chân, mỉa mai nói: "Tích tần làm gì thế? Người khác không biết sẽ nghĩ rằng người tư thông với Cố thị vệ chính là Tích tần đó!"

"Thái hậu!" Thiên Phi hoảng sợ đến mức sắc mặt cũng thay đổi, nàng ta hoàn toàn không nghĩ đến việc Thiên Lục sẽ đột nhiên chạy đến rước họa vào thân như thế này.

Vẻ mặt Cố Khanh Hằng biến sắc, gằn giọng nói: "Việc này không liên quan đến tiểu chủ Tích tần, xin Thái hậu minh xét."

Thiên Lục cắn môi, một lúc sau mới nói: "Thần thiếp và Cố thị vệ quan hệ rõ ràng. Chỉ là hộp thuốc mỡ này lại từ trên tay thần thiếp truyền đến, bây giờ lại lấy đi tính mạng của một người khác, nô tì cảm thấy có lỗi, chỉ khẩn cầu Thái hậu, tha cho tính mạng của Cố thị vệ."

Thái hậu lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ phía dưới, bà đang suy nghĩ. Cố Địch Vân là đại học sĩ, thủ phủ nội các. Cấp bậc như thế này bà không thể không suy nghĩ lại. Nhưng mà nếu Cố Khanh Hằng đã thừa nhận mình và cung nữ cấu kết, là Thái hậu cai quản hậu cung, việc này tất nhiên cũng không thể không quản.

Thiên Lục cầu xin lần này, âu cũng là cho bà một lối thoát.

Thái hậu chần chờ một lát, cuối cùng mở miệng nói: "Cũng được, ai gia niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, Cố gia lại là trung thần, sẽ tha tội cho ngươi một lần. Người đâu, giải hắn xuống, đánh một trăm gậy cho ta!"

"Tạ ơn Thái hậu." Y cảm tạ ân huệ, sau đó bị người kéo xuống.

Ta bỗng nhiên lui một bước, lại nghe mọi người kinh hô một tiếng, quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Lục thân thể mềm nhũn, ngất xỉu tại chỗ.

Thiên Phi luống cuống dặn dò người hầu đem nàng xuống dưới, Thái hậu lạnh lùng nhìn, hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Một chút hoảng sợ như vậy mà chịu cũng không nổi sao!" Bà xoay người ngồi xuống, sai người thu hồi hộp thuốc mỡ trên bàn, lại gọi người đến, mở miệng nói: "Đem hộp thuốc mỡ này đến Cố phủ, nhân tiện cũng đề cập vấn đề này với Cố đại nhân."

"Vâng." Thái giám nhận lấy hộp thuốc mỡ rồi lập tức lui xuống.

Thái hậu phất tay một cái nói: "Được rồi, hôm nay chịu giày vò như vậy cũng đủ rồi, không có việc gì nữa thì hồi cung đi."

Mọi người nghe vậy, từng người mới cáo lui.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là ta và Thái hậu, bà nhìn thoáng qua ta, mở miệng nói: "Đàn phi còn có việc gì sao?"

Ta cắn răng, cúi đầu nói: "Thái hậu đã quên rồi sao, người muốn thần thiếp ở lại Hi Ninh cung để chép kinh Phật giúp người."

"A, ngươi nhìn xem, ai gia đãng trí mất rồi, thật là dễ quên quá." Bà cười rộ lên, gọi người đến: "Dẫn Đàn phi đến phòng ngủ cho khách có lò sưởi trước đi, lát nữa ai gia sẽ cho người đến gọi ngươi."

"Vâng, Thái hậu." Ta nhẹ nhàng đáp lại.

Cung nữ tiến lên, cung kính nói: "Mời nương nương đi theo nô tì." Vừa dứt lời, nàng trực tiếp tiến lên.

Ta đi theo, ra đến bên ngoài, Triêu Thần thấy ta vội chạy đến. Ta nhận thấy nàng có lời muốn nói, nhưng lại vướng phải người đứng bên cạnh nên đành phải nuốt xuống.

Cung nữ dẫn ta đến phòng ngủ có lò sưởi dành cho khách, đẩy cửa ra nói: "Nương nương vào nghỉ ngơi trước, bình thường sau giờ ngọ Thái hậu mới bắt đầu tụng kinh, đến lúc đó người sẽ cho người đến gọi nương nương. Bên trong phòng có đầy đủ tiện nghi, nếu nương nương cần gì, chỉ cần dặn dò nô tì. Nô tì là Quyến Nhi." Dứt lời, lại cúi chào, rồi lui xuống.

Ta và Triêu Thần vào trong, nàng vội đóng cửa lại, xoay người nói với ta: "Nương nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao Vinh phi cũng đến? Nô tì nhìn thấy Tích tần ngất, còn có một thị vệ bị giải xuống?"

Ta lắc lắc đầu, việc này không thể nói rõ trong một hai câu được. Ta chỉ lo lắng cho Cố Khanh Hằng, không biết y có chống đỡ nổi một trăm gậy kia không.

Nghĩ đến Cố Khanh Hằng, ta vội vàng kéo tay Triêu Thần nói: "Ngươi đi hỏi thăm cho bản cung người đó.... Không." Chợt dừng lại, sao ta có thể bảo nàng đi hỏi thăm tin tức của Cố Khanh Hằng được kia chứ?

Triêu Thần thấy ta do dự, muốn mở miệng hỏi, ta đã giành nói trước: "Ngươi đi hỏi thăm gần đây người thân cận nhất với Vinh phi là ai?"

Sự việc vừa rồi thực sự là ngàn cân treo sợi tóc, nhất định không thể là do Thiên Phi nghĩ ra. Thiên Lục có thể đứng ra cầu xin cho Cố Khanh Hằng, tất nhiên cũng không phải là nàng gây ra.

Trong đầu ta hiện lên gương mặt của một người, đột nhiên kinh hãi!

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa hủy bỏ lệnh cấm với nàng ta, nàng ta không thể nào ra khỏi Ngọc Thanh cung được.

Nhưng, hôm nay trong Hi Ninh cung, người có vẻ mặt luôn luôn rạng rỡ, chính là Thư quý tần!

Thư quý tần…

Điều ta không nghĩ ra chính là nàng ta và Thiên Phi chẳng phải đã từng có hiềm khích không tháo gỡ được sao? Nếu quả thật chính là nàng ta, vì sao nàng ta lại còn giúp Thiên Phi?

Chuyện của Phong Hà, chuyện của Như Ý, rốt cuộc là đã được giải quyết khi nào? Còn ta sao lại không hề nghe lấy một tin đồn nào?

Quá mức yên lặng, không một tiếng động.

"Nương nương…"

Triêu Thần nhìn ta, ta mất hứng đành cười một tiếng, mở miệng nói: "Ngươi đi hỏi thăm một chút gần đây Vinh phi có liên hệ với Thư quý tần hay không."

Triêu Thần chần chờ một lát, rồi gật đầu.

Dường như nàng nhớ ra gì đó, vội hỏi: "Nương nương, Phương Hàm cô cô nói có chuyện muốn nói với người, cô cô đã chờ người ở Hi Ninh cung lâu rồi ạ."

Ta kinh ngạc, Phương Hàm tới đây sao?

Vội đứng lên, Triêu Thần cũng tiến lên mở cửa cho ta. Ta bước nhanh ra, lúc đi đến Hi Ninh cung, đã thấy Phương Hàm đứng bên ngoài. Nàng thấy ta, vội nói: "Nương nương."

Ta nhìn thoáng qua Triêu Thần đang bước đến, nàng dừng lại, lui vài bước, đứng cách xa một chút.

Ta vội hỏi: "Sao cô cô lại đến đây?"

"Xin nương nương qua bên này." Nàng nói, dẫn ta đến phía trước. Ta cũng không nói, dù sao nơi này cũng là cửa Hi Ninh cung, trước sau tất cả đều là người của Thái hậu.

Nàng vừa đi vừa nói: "Nương nương, chuyện hôm qua nô tì đã nghe Triêu Thần và Văn Lương kể lại, nô tì muốn khuyên can nương nương, việc này hãy dừng ở đây đi, nương nương không nên nhúng tay vào đâu ạ."

Ta có một chút kinh ngạc nhìn nàng, hôm ấy, nàng đã biết hai hộp thuốc mỡ có xuất xứ khác nhau, vì vậy trong lòng nàng đã hiểu rất rõ lai lịch của nó. Chuyện hôm nay ầm ĩ như thế, cho nên nàng mới vội vàng đến đây để khuyên can ta sao?

Ta không nói gì, nàng lại nói tiếp: "Nương nương, hôm nay chẳng qua là Tích tần đã ra mặt, việc cũng đã đến nước này rồi. Về phần Văn Lương lắm lời, nô tì sẽ xử phạt nặng nàng, mấy hôm nay nương nương ở lại Hi Ninh cung cũng đừng nên quá bận tâm."

"Cô cô." Ta nhìn thoáng qua nàng, áy náy nói: "Chuyện của Văn Lương, cô cô nên hạ thủ lưu tình."

Nàng gật đầu.

Ta biết, tất nhiên Văn Lương phải bị phạt, nếu không những ánh mắt dò xét kia sẽ càng nghi ngờ. Đạo lý này, ta biết, Phương Hàm cũng biết, mà Văn Lương, khoảnh khắc đó cũng đã biết.

Cuối cùng, trong lòng ta lại cảm thấy áy náy với nàng. Việc này qua đi chắc chắn ta sẽ đền bù cho nàng thật tốt.

Phương Hàm dạy bảo hai nô tì cho ta, quả nhiên rất mạnh, một người có thể địch trăm người.

"Vừa rồi nô tì nghe Thái hậu bảo thông báo chuyện này cho Cố đại nhân, nhưng nếu Cố công tử đã thừa nhận bản thân thực sự cấu kết với cung nữ, cho dù là Cố đại nhân biết, ông ấy cũng chỉ đành ngậm miệng. Về phần Hoàng thượng chắc cũng sẽ mắt nhắm mắt mở giảm nhẹ việc này, đó là việc trên triều của họ, lại càng không đến phiên hậu cung nhúng tay vào.

Nàng muốn nói với ta, không nên nhắc đến việc này trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm. Thật ra, nàng không nói, ta cũng hiểu. Lần trước, Hạ Hầu Tử Khâm hoài nghi ta và Cố Khanh Hằng ở trong thạch động hẹn hò, làm sao ta còn dám đề cập đến Cố Khanh Hằng trước mặt hắn?

Chỉ cần ta nhắc đến, chẳng những không thể giúp Khanh Hằng, mà ngược lại còn hại y.

Chuyện hôm nay, cuối cùng ta cũng bị kinh động. Ta muốn mượn cơ hội diệt trừ Thiên Lục, nhưng lại không nghĩ đến, ngược lại, đã kéo y xuống nước, mối hận trong lòng càng dâng lên, Thiên Phi đánh bừa mà trúng, nếu không phải Cố Khanh Hằng thực sự đã từng tặng ta một hộp thuốc mỡ giống như thế. Y tội gì mà phải thừa nhận?

So với ta, không ai có thể hiểu được y thừa nhận chỉ là cho rằng hộp thuốc mỡ đó có liên quan đến ta.

"Nương nương." Phương Hàm đưa mắt nhìn thoáng qua ta, lại cúi đầu nói: "Nô tì tự mình quyết định xử lý hai hộp thuốc mỡ trong tẩm cung của người, kính xin nương nương thứ tội."

Ta giật mình, Phương Hàm suy nghĩ quả nhiên rất chu đáo. Sau sự việc lần này, nếu lại để cho người khác biết trong cung còn loại thuốc mỡ như thế, vậy thì ta hết đường chối cãi.

Xử lý, cũng rất tốt.

Gật đầu, ta nói: "Việc này bản cung nên cám ơn cô cô, tại sao lại nói là thứ tội?"

Phương Hàm mím môi cười, thật ra nàng đã biết, ta làm sao có thể trách phạt nàng.

Do dự một lát, ta cắn răng hỏi nàng: "Cô cô, nếu bị phạt một trăm gậy sẽ như thế nào?"

Nàng khẽ run lên, sắc mặt hơi thay đổi, nói: "Nương nương không nên lại hỏi chuyện của Cố thị vệ."

Ta biết ta không nên hỏi, nhưng ta cũng chỉ muốn hỏi lần này thôi.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, run giọng nói: "Cô cô, nói cho ta biết sẽ như thế nào?"

Lúc này, đúng lúc đi đến trước bậc thang, Phương Hàm vội đỡ ta, một lát sau mới mở miệng: "Không cẩn thận sẽ mất mạng."

Ta chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, bước đi dưới chân cũng trở nên chao đảo, chỉ nghe Phương Hàm kinh hô một tiếng: "Nương nương cẩn thận!"

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, thời điểm nàng bảo ta cẩn thận, chân của ta dường như đã giẫm phải một thứ gì đó. Một bước đã giẫm xuống, chân không thể thu lại được, thân thể bổ nhào về phía trước.

Ta theo bản năng đưa tay chống đỡ.

"A ——" cổ tay truyền đến một cơn đau nhức, theo bản năng, ta đỡ cổ tay bị thương, xoay tay một cái, đau quá.

"Nương nương." Phương Hàm vội vàng tiến đến đỡ ta, cúi đầu nói: "Tay người bị thương à?"

Ta làm sao còn có thể quan tâm bị thương hay không bị thương nữa, cơn đau ở cổ tay ta làm sao bằng nỗi đau ở trong lòng? Nếu thật sự Cố Khanh Hằng bị đánh đến mất mạng, vậy ta thực sự là kẻ có lỗi?

"Cô cô…"

Lời của ta chưa nói ra, ngay lập tức đã bị Phương Hàm cắt ngang: "So với nô tì, nương nương hẳn còn hiểu rõ việc này hơn, người không nên can hệ vào, chỉ e là sẽ càng nguy hiểm đến tính mạng của Cố thị vệ!"

Phương Hàm dùng giọng nói cứng nhắc nhất mà ta chưa từng nghe qua để nói. Ta biết, nàng kiên quyết sẽ không để ta lại gặp phải tình cảnh như ngày hôm nay.

Ta có thể hồ đồ, nhưng nàng mỗi giây mỗi khắc chưa bao giờ hồ đồ.

Đây là Phương Hàm.

Nàng đỡ ta đứng lên, thở dài nói: "Thái hậu muốn nương nương đến ghi chép kinh Phật, bây giờ tay nương nương lại bị thương thế này, làm sao có thể ghi chép được?"

Nàng vừa đề cập, ta mới chợt phản ứng, quay đầu lại, nhìn về phía sau bậc thang, nơi đó ngoại trừ bậc thang ba nấc, ngoài ra không có gì nữa. Nhưng vì sao, vừa rồi ta cảm thấy, chính mình rõ ràng đã giẫm phải thứ gì đó mới té xuống như vậy?

Lắc đầu, chẳng lẽ lại là ảo giác sao?

Nàng nâng cổ tay của ta, nhẹ nhàng xoa nắn, ta cắn răng chịu đau, không kêu một tiếng.

Phương Hàm lại nói: "Nương nương, hay là việc này trước tiên không nên nói với Thái hậu, hôm nay xảy ra việc như vậy, chỉ e rằng Thái hậu cho là người không muốn ở lại Hi Ninh cung giúp bà ghi chép kinh Phật, mới cố ý làm tay bị thương."

Ta kinh ngạc khẽ liếc nhìn nàng, nàng thong thả mở miệng: "Một lát nữa nô tì sẽ sai người mang thuốc mỡ đến."

Lại là thuốc mỡ, sao khi ta nghe được hai chữ này trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có chút chán ghét?

Lúc trở về phòng có lò sưởi ở Hi Ninh cung đã là buổi trưa.

Nhìn thấy Quyến Nhi đứng ở cửa, nàng vừa nhìn thấy ta và Triêu Thần bước qua, vội vàng chào đón, nói: "Nương nương đã về rồi, bữa trưa nô tì đã cho người hâm nóng mấy lần, nếu nương nương không về sợ là lại phải hâm thêm lần nữa."

Ta gật đầu: "Đã làm phiền ngươi."

Nàng có chút sợ hãi, cúi đầu nói: "Nương nương đã quá lời, nô tì không làm phiền người nữa, người dùng bữa rồi nghỉ ngơi một lát đi ạ."

Triêu Thần đỡ ta vào trong ngồi, đem bát đũa đến cho ta. Khi ta giơ tay tiếp nhận, cảm thấy cổ tay đau nhức, nếu không không phải Triêu Thần nhanh tay đón lấy, suýt chút nữa bát trong tay ta đã rơi xuống.

"Nương nương." Nàng kinh hãi hô lên một tiếng, cau mày nói: "Xem ra vết thương không nhẹ đâu ạ, phải làm sao đây? Chờ cô cô phái người mang thuốc mỡ đến, nô tì sẽ bôi thuốc cho nương nương, hy vọng là buổi chiều sẽ khá hơn một chút."

Ta bất đắc dĩ mỉm cười, thuốc mỡ cũng không phải là thần dược gì, làm sao có thể linh nghiệm như vậy?

Triêu Thần muốn đút ta ăn, ta từ chối. Ta có tay có chân mà lại để cung nữ đút ăn, vẫn cảm thấy không nên chút nào. Ta tự mình dùng thìa múc ăn một ít, khẩu vị cũng không tốt, thôi thì không ăn nữa.

Sau giờ cơm trưa, ta nghiêng người nằm trên chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi một lát.

Nhắm mắt lại, tất cả đều hiện lên gương mặt của Cố Khanh Hằng.

Còn có tiếng "Vâng" y đáp lại lúc đó, hết lần này tới lần khác vang vọng bên tai ta.

Mơ màng, ta giật mình tỉnh giấc.

Phương Hàm nói, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, ta càng lo lắng hơn, Khanh Hằng, Khanh Hằng, huynh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì.

Đến hôm nay ta mới biết, y chưa từng nghe lời ta mà rời khỏi cung.

Đúng là Khanh Hằng ngốc.

Dần dần, ta lại nhớ đến Thiên Lục.

Ngày hôm nay, nàng ta lại đứng ra cầu xin tha mạng cho y, không chỉ có Thiên Phi, ngay cả ta cũng giật mình thảng thốt .

Bỗng nhiên, ta lại nhớ đến lần ta và nàng còn ở Tang phủ, Cố Khanh Hằng muốn ta gả cho y, ta từ chối, nàng ta đã từng hỏi: Cố thiếu gia chân thành đến như vậy, muội lại có thể từ chối? Tang Tử, rốt cuộc muội đang muốn gì?

Đó là lần đầu tiên, ta thấy Thiên Lục thiếu kiên nhẫn như vậy.

Hai lần, đều là vì y.

Vì Cố Khanh Hằng.

Tâm trạng ta khẽ động, theo bản năng xoay người đứng lên.

Nàng - Thiên Lục , người nàng yêu là Cố Khanh Hằng.

Khi trong đầu ta hiện lên ý niệm này, ta giật nảy mình.

Tay hơi nắm chặt lại, nếu không phải như thế, sao nàng lại khác thường như vậy? Thiên Lục không giống với Thiên Phi, tâm tư của nàng vô cùng sâu sắc, ở trong cung, mỗi một bước đi, nàng đều tính toán rất cẩn thận. Nhưng mà hôm nay....

Rất nhiều lần, bộ dáng của nàng như muốn kéo Thiên Phi lại nói gì đó, kỳ thực, ta nên sớm nghĩ đến mới đúng.

Nhớ lại hôm qua, ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm, trên đời này, có hai chuyện là không thể nhịn được.

Thứ nhất, ho khan.

Ta thật sự không muốn lừa gạt hắn.

Thứ hai, đó chính là tình.

Cái gọi là kiềm lòng không đậu, chỉ e là như thế.

Vì thế, khi nghe Thái hậu nói muốn đánh y một trăm gậy, Thiên Lục mới có thể hoảng sợ đến ngất xỉu.

E rằng lúc này, nàng cũng đang hối hận như ta, ta và nàng đều tự ình là thông minh, nhưng lại kéo Khanh Hằng vô tội vào. Nếu thật sự hại y bị đánh đến mất đi tính mạng, kiếp này của ta và nàng, đều sẽ không yên lòng.

Mà bây giờ, Khanh Hằng có lẽ còn chưa biết, hộp thuốc mỡ hôm nay y nhìn thấy, không phải là hộp thuốc mỡ y mang đến cho ta!

Còn Thiên Phi thì sao? Nàng nên trả lời với Cố đại nhân ra sao về việc này?

"Nương nương." Triêu Thần tiến vào, nhìn thấy ta ngồi, cau mày nói: "Sao người vẫn chưa nghỉ ngơi?"

Ta lắc lắc đầu, mở miệng nói: "Không ngủ được."

Nghe vậy, nàng cũng không nói thêm lời nào, bước đến nửa quỳ trước giường nói: "Thuốc mỡ đã mang đến rồi ạ, để nô tì thoa thuốc giúp người."

Ta "Ừm" một tiếng, vươn tay ra. Nàng dùng đầu ngón tay, cẩn thận thoa thuốc cho ta. Lúc này đã không còn đau như lúc nãy, chỉ cần không dùng lực, cũng sẽ không có cảm giác đau đớn.

Vừa muốn hỏi nàng Vãn Lương như thế nào, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng không hỏi.

Hai người ngồi trong phòng sưởi ấm một lúc, liền nghe thấy giọng nói của Quyến nhi bên ngoài truyền đến: "Triêu Thần, nương nương đã dậy chưa?"

Ta vịn tay Triêu Thần bước ra, nói: "Bản cung dậy lâu rồi, Thái hậu muốn đến Phật đường sao?"

Quyến nhi thấy người bước ra chính là ta, vội cúi đầu đi đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thái hậu đã nghỉ ngơi khỏe rồi, bảo nô tì sang mời nương nương cùng tới đó."

"Vậy thì đi đi." Ta liền nâng chân bước đi.

Nàng đáp lời, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, Thái hậu đã đổi sang y phục màu trắng, ngay cả những món trang sức rườm rà ở trên đầu bà cũng không dùng. Bà nhìn thoáng qua ta, nhưng cũng không nói gì, chỉ vịn tay cung nữ đi về phía trước.

Ta đi theo phía sau bà, đi qua trước sân tẩm cung của bà, đến phòng đọc sách phía sau.

Chỉ thấy Thái hậu phất tay, ý bảo cung nữ lui xuống, ta nhìn thoáng qua Triêu Thần, nàng vội buông tay ta ra, không tiến lên nữa. Lúc này, chỉ còn hai người là ta và Thái hậu tiến lên, bước vào, ta mới nhìn thấy gian giữa là Phật đường.

Giữa tường, có một chữ "Thiện" vô cùng lớn, được viết bằng bút lông sắc nét, rất có dáng của rồng bay phượng múa.

Thái hậu bước đến đệm cói (*) quỳ xuống, một tay lấy chuỗi hạt bên cạnh , một tay khác bắt đầu gõ mõ, nhỏ giọng nói: "Ai gia ngồi bên trái tụng kinh Phật, Đàn phi ngồi ở đó chép đi."

* Đệm cói: đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ, thường dùng ngồi để tụng kinh.

Lúc này ta mới nhìn thấy, vị trí đó có đặt một chiếc bàn thấp, phía sau cũng là một chiếc đệm cói. Trên mặt bàn đã có bút, nghiên mực, giấy bày sẵn, ngay cả mực cũng đã được mài sẵn. Quyển kinh Phật kia đặt ở phía trên, có chút kinh ngạc, đó là quyển 'Bốn mươi hai chương kinh', ta chưa bao giờ thấy chồng kinh thư nào dày đến thế này.

Ta nhẹ nhàng bước qua đó ngồi xuống, cầm bút bên cạnh lên, chấm vào nước mực, dùng thước đè lên giấy Tuyên Thành cho bằng phẳng một lần nữa, ta mở trang thứ nhất của quyển kinh thư ra, mới hạ bút.

Cổ tay đau không dùng được sức, mới viết được vài nét đã cảm thấy đau đớn.

Nghiến răng, ta viết từng nét, từng nét.

Phương Hàm muốn ta không đề cập đến việc tay đang bị thương với Thái hậu, ta không hiểu, rốt cuộc là nàng đang nghĩ đến điều gì, lắc lắc đầu, ta cố gắng viết.

Gắng gượng viết hết một trang, ta khẽ cười, chữ viết này thật không giống với chữ viết của ta chút nào.

Yên lặng nhìn thoáng qua Thái hậu, thấy bà đang nhắm mắt, chuyên tâm gõ mõ, một tay khác đang chậm rãi lần chuỗi hạt, miệng đang lầm rầm.

Cả gian phòng, ngoại trừ âm thanh rất nhỏ phát ra từ miệng của Thái hậu, đều không nghe thấy âm thanh gì khác. Bất giác, ta cũng hít thở nhẹ nhàng một hơi.

Bình tĩnh lại, ta không khỏi nhớ đến Cố Khanh Hằng.

Hình phạt đã qua, ta không biết rốt cuộc hiện nay y như thế nào?

Bỗng nhiên nhắm chặt mắt lại, tay ta run lên bần bật, vừa giật mình mở mắt, đã nhìn thấy trên giấy Tuyên Thành đã bị một đường mực thật dài. Trong lòng hoảng hốt, vội vàng thay tờ giấy khác, chép lại một lần nữa.

Chép được vài trang, dường như vết thương ở cổ tay ta càng đau, cắn chặt khớp hàm, giơ tay lau mồ hôi đang rịn ra trên trán, bỗng nhiên nghe thấy Thái hậu mở miệng nói: "Đàn phi, như thế nào được gọi là "Nhân tứ khẩu?"

Ta kinh hãi, vội đáp: "Hai lưỡi. Ác khẩu. Vọng ngôn. Khởi ngữ."(*)

* Ý chỉ không thật thà,nói ác độc,nói xằng nói bậy, nịnh nọt….

Bà lại hỏi: "Hai lưỡi giải thích như thế nào?"

Mặc dù ta không biết vì sao bà ta đột nhiên hỏi như vậy, nhưng ta cũng chỉ có thể trả lời cho tốt: "Thần thiếp cho rằng, hai lưỡi tức là người có thể nói hai kiểu khác nhau." Hai lưỡi không phải ám chỉ một người có hai cái lưỡi, mà là ám chỉ lời nói của một người lại không đồng nhất. Nói lời dễ nghe, đó chính là khôn khéo. Nói lời khó nghe, đó chính là đâm bị thóc, chọc bị gạo, gây bất hòa. .

Thái hậu khẽ cười, lại nói: "Ai gia cho rằng, đối với việc này Đàn phi giải thích rất sâu sắc."

Ta nghẹn lời, nhưng mà đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc với kinh Phật, làm sao có thể giải thích sâu sắc được? Chẳng lẽ lời ta vừa nói, có gì sao?

Một lát sau, bà lại mở miệng nói: "Ai gia nghe nói đêm qua Hoàng thượng đến cung của ngươi."

Ta nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể đáp: "Dạ."

Bà lại hỏi: "Hoàng thượng bệnh thế nào?"

Tay đang nắm cán bút của ta hơi dùng sức, từ cổ tay truyền đến một cơn đau nhức. Ta biết, Thái hậu cũng muốn thử ta, cho nên mới nhắc nhở ta đừng nên hai lưỡi. Có điều hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, lần này, hắn muốn nhìn thử xem vẻ cố không mềm lòng của Thái hậu.

Nghĩ một lát, cuối cùng ta nên trả lời như thế nào đây.

Âm thanh phát ra từ mõ vẫn đều đều như trước, bà lẩm bẩm nói: "Sáng nay ai gia nghe nói Hoàng thượng vẫn có thể thượng triều, chắc hẳn bệnh cũng không nặng lắm ."

Thật ra, Thái hậu vẫn rất quan tâm đến hắn, chỉ là ta không biết, rốt cuộc mẹ con hắn đã xảy ra chuyện gì, đến mức hai bên không chịu thỏa hiệp như vậy.

Ta mở miệng nói: "Sáng hôm nay, lúc Hoàng thượng rời đi người vẫn còn sốt, Lý công công muốn Hoàng thượng cứ nghỉ ngơi đã, nhưng mà Hoàng thượng nhất định không chịu."

Bỗng nhiên Thái hậu dừng động tác trên tay lại, mở mắt nhìn ta, cau mày nói: "Vậy cũng không truyền thái y đến xem à?"

Ta vội nói: "Thần thiếp dậy liền đến Hi Ninh cung, việc này thần thiếp cũng không biết."

"Vậy có uống thuốc không?"

"Đêm qua Hoàng thượng ho khan rất nhiều, thần thiếp đã cho Hoàng thượng uống thuốc ho rồi ạ."

Nghe vậy, Thái hậu không nói thêm gì nữa. Âm thanh gõ mõ vang lên lần thứ hai, bà nhắm mắt lại, chỉ là trong miệng bà, không còn lầm rầm nữa.

Ta cũng không nói thêm gì, chuyện này, rốt cuộc có liên quan đến điều gì, ta vẫn chưa rõ lắm, vì thế ta cũng không thể liều lĩnh phỏng đoán được.

Cả buổi chiều, ta cũng không nghe Thái hậu nói thêm lời nào, giấy Tuyên Thành trên bàn được ta dùng hết tờ này đến tờ khác.

Mãi cho đến giờ Thân, ta mới nghe Thái hậu thở dài một tiếng, để đồ trong tay xuống. Ta vội vàng đứng lên đỡ bà, bà cũng không bước qua xem ta đã chép được những gì, mà chỉ nhanh xoay người rời khỏi đó.

Ra khỏi Phật đường, liền thấy một thái giám tiến lên nói: "Thái hậu, Cố đại nhân cầu kiến, ở ngoài cung chờ người đã lâu."

Lòng ta kinh ngạc, nhưng suy đi nghĩ lại, Cố Khanh Hằng xảy ra chuyện lớn như thế, cha y đến, là chuyện quá bình thường.

Quyến Nhi tiến lên đỡ tay Thái hậu, ta nghe Thái hậu nói: "Biết rồi, ngươi bảo Cố đại nhân vào gian phòng chờ đi, ai gia thay y phục sẽ ra ngay."

"Vâng, nô tài đi ngay đây ạ." Thái giám khom người, lui xuống.

Thái hậu nhìn về phía ta, mở miệng nói: "Đàn phi trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến giúp ai gia."

"Vâng ạ." Ta gật đầu, để Triêu Thần đỡ ta trở về phòng sưởi ấm phía đông.

Đóng cửa, Triêu Thần mới vội vàng nói với ta: "Nương nương, Thái hậu không hỏi chuyện vết thương ở tay của người chứ?"

Ta lắc đầu: "Ta ghi chép kinh văn Thái hậu cũng không nhìn, nhưng mà ta không nói, bà cũng không biết." Ta còn ghi chép rất nghiêm túc, nhưng mà chỉ là hơi chậm một chút, còn nữa, chữ viết khó coi chút thôi.

Có lẽ Phương Hàm nói rất đúng, nhiều hơn một chuyện, không bằng ít đi một chuyện.

Nghe vậy, Triêu Thần mới nhẹ lòng.

Đỡ ta qua ngồi bên cạnh bàn, nàng rót nước cho ta, mới nhỏ giọng nói: "Nương nương, lúc nãy nô tì mới biết, hóa ra người thị vệ bị bắt đi lúc sáng, chính là công tử của Cố đại nhân."

Lời của nàng, nói xong làm ta cả kinh, nước trà trong chén suýt chút nữa là văng ra ngoài.

Triêu Thần thở nhẹ một hơi, vội giúp ta cầm chén trà, nàng cho rằng trên tay ta có vết thương nên mới như vậy.

Nhìn thoáng qua nàng, nếu Cố đại nhân chờ đã lâu, vậy thì công công truyền tin vừa rồi chắc đứng cũng đã lâu rồi. Triêu Thần nghe được một chút tin tức như thế, cũng là chuyện bình thường.

Đặt chén trà xuống, ta khẽ nói: "Không sao."

Nàng lấy vải bông, cẩn thận lau khô nước trên mặt bàn, mới trở lại đứng bên cạnh ta.

Ta định mở miệng hỏi nàng, lại nhớ đến lời Phương Hàm nhắc nhở ta, nàng hy vọng việc này, ta không nên xen vào nữa. Nhưng mà, cuối cùng ta cũng không nhịn được.

Hít một hơi thật sâu, ta hỏi: "Bản cung và Thái hậu ở Phật đường đến buổi chiều, Cố đại nhân chờ từ buổi trưa sao?"

Triêu Thần gật đầu nói: "Vâng ạ, lần này Cố công tử gây ra chuyện lớn, Cố đại nhân lại chỉ có một mình Cố công tử là con trai, Thái hậu lại ra mặt nể tình, Cố đại nhân chắc đến để tạ ơn. Nghe nói, vừa xử phạt

xong, ngài ấy liền vội vàng đến, nhưng không ngờ tới Thái hậu đã sang Phật đường tụng kinh, không dám làm phiền, nên ngài ấy chỉ có thể ngồi chờ."

Nghe xong lời của nàng, tâm trạng đang thấp thỏm của ta cuối cùng cũng nhẹ đi một chút.

Một câu 'vừa xử phạt xong, ngài liền vội vàng đến' của nàng, đã nói cho ta biết, Cố Khanh Hằng vẫn còn sống.

Sống....

Nghĩ vậy, ta nhịn không được mà run, vốn dĩ ta không hề tưởng tượng ra, nếu như y chết, ta phải làm sao bây giờ?

Triêu Thần xoay người, vừa lấy thuốc mỡ đến thoa giúp ta, vừa nói: "Nương nương, nô tì thấy, Cố công tử thật đúng là một người si tình. Nghe nói cung nữ ở Khánh Vinh cung cũng đã chết rồi, chỉ cần Cố công tử không thừa nhận, cũng sẽ không đắc tội lớn như thế. Nô tì còn nghe nói, lúc hành hình, Cố công tử không hề kêu lấy một tiếng. Tám mươi gậy đánh xuống, nếu là người thường, sao có thể không kêu cha gọi mẹ cho được.

Tay ta bỗng nhiên run lên một cái, động đến vết thương, ta không khỏi nhíu mày.

Triêu Thần hoảng sợ, vội quỳ xuống nói: "Nương nương thứ tội, nô tì nhất thời lỡ tay."

Gọi nàng đứng lên, ta vội hỏi: "Thái hậu không phải hạ lệnh đánh một trăm gậy sao? Sao lại chỉ còn tám mươi gậy?"

"À, cũng không biết vì sao Hoàng thượng lại biết việc này, bảo Lý công công truyền thánh chỉ, nói là giảm hai mươi gậy." Triêu Thần đang cẩn thận từng li từng tí thoa thuốc cho ta.

Hóa ra, Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết việc này.

Có thể, Cố đại nhân đã đến cầu xin, vì vậy hắn mới bảo Lý công công đi truyền thánh chỉ ?

Ta cũng không thể lại hỏi Cố Khanh Hằng bây giờ ra sao, chỉ dặn dò nàng: "Sau này, những việc như thế này nếu không có gì cũng đừng đề cập tới."

Triêu Thần không nhìn ta, chỉ gật đầu nói: "Vâng, nô tì sẽ ghi nhớ."

Ngồi ở trong phòng một chút, cảm thấy quá nặng nề, ta liền cùng Triêu Thần đi ra ngoài.

Ở cửa Hi Ninh cung, bất ngờ khi thấy Thiên Lục.

Sắc mặt của vẫn nàng không tốt như lúc trước, nàng đúng là rất mảnh mai.

Thấy ta ra, vẻ mặt của nàng trầm xuống, cũng không hề quên cấp bậc lễ nghĩa, nhìn ta cúi người nói: "Thần thiếp tham kiến nương nương." Ta chỉ hơi cảm thấy ngạc nhiên, sao lại không nhìn thấy Cúc Vận.

Ta gọi nàng đứng lên, quay đầu nói với Triêu Thần: "Ngươi lui xuống một chút, bản cung muốn nói vài câu với Tích tần."

"Vâng ạ." Triêu Thần đáp lời, vội vàng lui xuống.

Trong ánh mắt của Thiên Lục có chút kinh ngạc, ta mở miệng nói: "Chuyện hôm nay, ngay từ đầu ngươi đã tính toán rất tốt. Nhưng không ngờ sẽ ra kết quả như vậy phải không?"

Nàng nghiến răng nói: "Nói về tính kế, sao thần thiếp có thể so sánh với nương nương được đây? Trái tim của nương nương cũng không phải tàn nhẫn bình thường, ngay cả cung nữ bên cạnh mình người cũng không nương tay chút nào! Đúng là làm thần thiếp thán phục."

Nhìn dáng vẻ cực kỳ căm hận của nàng, xem ra nàng thực sự không biết.

Cười nhạt một tiếng, ta nói: "Nói như vậy, bản cung cũng không thể sánh bằng Vinh phi. Cung nữ của bản cung chẳng qua cũng chỉ tạm thời bị giam giữ, còn cung nữ của nàng lại trực tiếp bị xử tử!"

Thiên Lục nhất thời bị nghẹn lời, ta nhìn nàng, lại nói: "Chỉ là bản cung nghĩ mãi không ra một điều, các ngươi không phải đều là người của Cố đại nhân hay sao? Cần gì mà phải đem tai họa đổ lên người lão ta!"

Nghe ta đề cập đến Cố Khanh Hằng, thân thể mảnh mai của Thiên Lục bỗng nhiên run rẩy dữ dội, cắn chặt vào môi.

Thấy nàng không nói, ta mở miệng thăm dò: "Mượn tay Cố đại nhân tiến cung, chẳng lẽ, bây giờ tỷ muội các ngươi định qua cầu rút ván sao?"

Nếu không phải như vậy, ta nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân vì sao Thiên Phi lại làm như vậy. Cố Khanh Hằng gặp chuyện không may, cho dù sống chết như thế nào, Cố đại nhân tuyệt đối cũng sẽ không bỏ mặc.

Nàng bỗng nhiên trừng mắt nhìn ta, ác độc nói: "Nương nương cho rằng tất cả mọi người đều có lòng dạ độc ác như người sao?"

Ta ngơ ngẩn, không rõ ý nàng nói là gì, lại nghe nàng nói tiếp: "Người rõ ràng nhất, khi còn ở Tang phủ, Cố thiếu gia đã đối xử với người như thế nào?"

Nàng vẫn như vậy, trước sau như một, vẫn gọi y là Cố thiếu gia.

Nhưng, Khanh Hằng đối xử với ta như thế nào, sao ta lại không biết? Y đối xử với ta, tốt hơn bất kì ai, y yêu thương ta, còn hơn chính bản thân y.

Đúng vậy, đối với Thiên Lục, ta cảm thấy trong lòng chỉ có tức giận. Cười khẩy nói: "Ngày xưa, Cố thị vệ đối xử với bản cung như thế nào, bản cung đã quên rồi. Có điều bản cung rất tò mò, chuyện ngày hôm nay, cũng không phải là bản cung kéo y vào, không liên quan đến bản cung." Ta còn nhớ rõ, ngày ấy ở trong thạch động, y đã nói với ta, xin nương nương gọi thuộc hạ là Cố thị vệ."

Còn có thêm câu nói bi thương kia của y.

Thuộc hạ tiến cung, chỉ muốn nhìn người bình an, chứ hoàn toàn không phải… Không phải muốn gần gũi người.

Ta nhớ, sẽ vĩnh viễn nhớ.

Ta càng hiểu rõ hơn là, bây giờ, ta càng cách xa y, thì càng tốt cho y.

Nàng không thể tin nhìn ta, một lát sau mới run run đôi môi nói: "Vì thế, hôm nay cho dù y có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, người cũng sẽ không chịu mở miệng cầu xin?"

Trong mắt của nàng dâng lên một sự câm hận, bỗng nhiên ta có chút hoảng hốt. Thiên Lục à, ngươi đang thăm dò ta đó sao, hay vẫn có ý gì khác? Ta không thể thấy rõ, đâu mới là con người thật của nàng.

Xoay lưng lại, mở miệng nói: "Chuyện của Cố thị vệ, đâu phải là bản cung gây ra, cho dù bản cung đi cầu xin, thì kết quả sẽ thế nào, Tích tần sao không trách tỷ tỷ của ngươi, ngược lại còn đến đây trách bản cung? Hôm nay, Tích tần ngươi không phải đã giành việc cầu xin sao? Huống hồ, bản cung cho rằng, lý do thoái thác kia của ngươi cũng không tồi."

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, không nói lời nào.

Một lát sau, nàng bỗng nhiên lại nói: "Nếu vậy thần thiếp không biết chuyện xảy ra hôm nay, khiến trong lòng nương nương thực sự có cảm giác như thế nào?"

Xoay người lại, ta khó hiểu nhìn nàng.

Nàng vừa cười vừa nói: "Cố thiếu gia vì thần thiếp mà gánh lấy tội danh, nương nương, người không ghen sao?"

Giật mình, nàng cho rằng, Cố Khanh Hằng làm như thế, là vì nàng?

Trong đầu ta đột nhiên nhớ lại lời Thái hậu nói, bà nói người khác không biết, còn tưởng Cố Khanh Hằng tư thông với Tích tần. Ồ, vì thế nên nàng mới hiểu lầm sao? Ta khinh thường nhìn người con gái trước mặt mình, đang muốn mở miệng, chợt nghe được phía sau có tiếng bước chân đi đến. Quay đầu lại, ta thấy Cố đại nhân đen mặt đang đi tới…..

175. Q.2 - Chương 2: Gang Tấc

Triêu Thần đứng phía sau vội hành lễ với ông ta.

Ông ta không nhìn nàng, chỉ bước nhanh về phía ta. Triêu Thần muốn tiến lên lại thấy ta nháy mắt, vội dừng bước.

Cố đại nhân tiến tới gần, nhìn thẳng vào ta, dữ tợn nói: "Thần tham kiến Đàn phi nương nương!" Trong lời nói của ông ta không che giấu được ý hận thù, nó như từng đợt sóng mỗi lúc một lớn mạnh, càng ngày càng nồng đậm hơn.

"Cố đại nhân." Thiên Lục tiến lên phía trước. Mở miệng nói: "May mà lần này Cố thiếu gia không sao, nếu không Thiên Lục và tỷ tỷ chắc chắn sẽ không yên tâm."

Ta hơi kinh ngạc, bây giờ Thiên Lục như một người khác hẳn.

Cố đại nhân nhìn ta, cười khẩy nói: "Lòng dạ nữ nhân là độc ác nhất, câu nói này rất phù hợp với con người của nương nương! Vì sao Hằng nhi tiến cung, chắc hẳn nương nương còn hiểu rõ hơn cả vi thần, nhưng thật không ngờ nó lại rơi vào kết cục như vậy! Nương nương cho rằng được Hoàng thượng sủng ái thì những việc người làm ra không cần phải sợ sao?"

Liếc nhìn Thiên Lục một cái, ta mỉa mai nói: "Cố đại nhân nói bản cung lòng dạ độc ác, bản cung chỉ có thể nói đại nhân ngài có mắt như mù!"

"Ngươi!" Ông ta chỉ thẳng vào ta, không nói nên lời, chỉ toàn là tức giận, một chút cũng chưa giảm xuống.

Ông ta nhìn ta, hận không thể đem ta chém thành ngàn mảnh.

Thiên Lục vội hỏi: "Đại nhân, bây giờ Cố thiếu gia sao rồi? Tỷ tỷ bảo Thiên Lục tới hỏi thăm, nếu thiếu loại dược liệu nào, ngài cứ nói một tiếng."

Cố đại nhân mặt lạnh băng nói: "Đa tạ Vinh phi nương nương đã quan tâm, Hằng nhi là con trai duy nhất của thần, thần sẽ không để nó xảy ra bất cứ chuyện gì!" Ông ta lại nhìn về phía ta, nghiến răng nói: "Xem ra nương nương sợ Hằng nhi ở trong cung sẽ cản trở sự thăng tiến của người, nên mới vội vàng tìm cách diệt trừ nó sao?"

Ta ngẩn ra, nhìn thấy khóe miệng Thiên Lục nở một nụ cười nhẹ, thật giỏi, nàng đem tất cả trách nhiệm đổ hết lên đầu ta. Thảo nào khi Thiên Phi kéo Cố Khanh Hằng vào chuyện này lại không hề sợ hãi. Đúng thế. Trước kia Cố đại nhân đã không vừa mắt với ta, hai nàng nói ta sử dụng thủ đoạn, ông ta tất nhiên sẽ tin không chút nghi ngờ.

Mà bây giờ dù ta có nói việc này là âm mưu của Thiên Phi và Thiên Lục, e rằng ông ta cũng không tin.

Nhưng ta cũng không muốn nói.

Cố đại nhân tin chị em các nàng, thì cứ tin đi. Đâu liên quan gì tới ta?

Ta cười khẩy một tiếng nói: "Cố đại nhân nói rất đúng, bản cung thấy Hoàng thượng khai ân giảm đi hai mươi trượng đã quá nương tay rồi. Nếu theo ý bản cung, thị vệ và cung nữ tư thông với nhau, vốn không cần phải khai ân giảm nhẹ đâu!"

Dứt lời, không nhìn bọn họ, ta quay người bước đi.

Chắc hẳn lúc này, Cố đại nhân đã bị ta chọc cho tức đến vỡ phổi. Còn Thiên Lục, vì đau lòng Cố Khanh Hằng sẽ cực kỳ hận ta.

Triêu Thần vội đuổi theo sau, ta hít một hơi thật sâu. Gác hai người kia qua một bên không nhắc đến, ta cuối cùng vẫn rất quan tâm đến Cố Khanh Hằng. Nhưng theo lời Cố đại nhân nói, ta cũng đoán được tình trạng của y bây giờ không tồi tệ lắm.

Nói chung, đến cuối cùng vẫn là trong cái rủi còn có cái may.

Trở về Hi Ninh cung dùng bữa tối, thì thấy Quyến nhi tiến vào nói: "Nương nương, Thái hậu hỏi người có đến Thiên Dận cung thăm Hoàng thượng không?"

Ta hơi ngây người mất một lúc, đang yên lành, sao Thái hậu lại hỏi chuyện này?

Ta đành hỏi nàng: "Đêm nay Hoàng thượng qua đêm ở Thiên Dận cung sao?"

Nàng gật đầu: "Dạ, nô tì đã sai người tới hỏi Lưu công công."

Ta nghĩ ngợi, liền gật đầu nói: "Vậy lát nữa bản cung sẽ qua đó." Thái hậu đột nhiên muốn Quyến nhi hỏi ta như vậy, chắc chắn là có chuyện muốn ta đến Thiên Dận cung, chi bằng ta cứ nhận lời đã.

Nghe thế, Quyến nhi mới quay đầu liếc nhìn về phía sau một cái, lập tức có một cung nữ tiến vào, đem thứ gì đó đặt lên bàn, lại nghe Quyến nhi nói: "Thái hậu bảo, nương nương tiện đường thì mang chén thuốc trị ho này cho Hoàng thượng."

Tầm mắt nhìn đến hộp đựng thức ăn trên bàn, ta không kìm được bật cười, Thái hậu quan tâm đến Hoàng thượng, nhưng lại không muốn tự đi thăm, mà muốn ta đi.

Nhưng điều duy nhất ta không hiểu, chẳng phải người bà thương yêu nhất là Diêu phi sao? Việc này sao lại không để Diêu phi đi?

Đang nghĩ, đã thấy Quyến nhi cúi người nói: "Nương nương nếu không còn việc gì, nô tì xin cáo lui trước."

Thấy ta gật đầu, nàng mới dần lui xuống.

Triêu Thần bước lên trước, mở nắp hộp đựng thức ăn ra, đưa tay chạm vào, mở miệng nói: "Nương nương, xem ra chúng ta phải đến Thiên Dận cung nhanh một chút, nếu không canh này sẽ nguội mất."

Ta gật đầu, dặn nàng ra ngoài chuẩn bị kiệu.

Triêu Thần chỉ đi ra trong chốc lát lại trở về ngay, nói rằng kiệu đã chuẩn bị xong từ lâu. Ta biết do Thái hậu chuẩn bị, nhưng cũng không nói gì. Bảo Triêu Thần cầm hộp thức ăn cẩn thận, rồi bước thẳng ra cửa.

Triêu Thần đỡ ta lên kiệu, trong khoảnh khắc màn kiệu sắp hạ xuống, ta đưa tay ngăn lại, nói với nàng: "Đưa hộp đồ ăn cho bản cung." Bên ngoài trời rất lạnh, đồ ăn bên trong mang đi một lúc sẽ nguội ngay.

Triêu Thần vâng một tiếng, vội vàng đưa hộp đựng thức ăn cho ta.

Cẩn thận ôm nó vào lòng, ta cảm giác được kiệu đang từ từ nâng lên.

Ta tựa vào tấm đệm mềm mại phía sau , nhắm mắt lại. Ngày hôm nay, ta cũng hơi mệt mỏi. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc.

Cũng không biết qua bao lâu, mới cảm thấy kiệu từ từ dừng lại. Triêu Thần vén màn kiệu lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương, đã tới nơi rồi ạ."

Ta bước ra ngoài, nàng vội nhận hộp đồ ăn trên tay ta, đưa tay kia ra đỡ ta xuống.

Ta và nàng cùng bước lên bậc thềm, lập tức thấy Lưu Phúc ra nghênh đón, nói: "Lão nô tham kiến nương nương."

Ta bảo y miễn lễ, rồi hỏi ngay: "Hoàng thượng ở trong đó sao?"

Y vội nói: "Dạ có ạ, nương nương tới thật đúng lúc. Hoàng thượng vừa từ Ngự thư phòng về, lúc này đang nghỉ ngơi. Để lão nô thay người thông báo với Hoàng thượng một tiếng." Nói xong, y xoay người muốn đi ngay.

"Lưu công công." Ta gọi y lại, nói: "Không cần đâu, Lý công công có bên trong không? Bản cung muốn tự mình vào đó."

Lưu Phúc xoay người lại cười nói: "Hoàng thượng bảo Tiểu Lý Tử xuất cung tới Cố phủ, bên trong không có ai hết, Hoàng thượng muốn nghỉ ngơi. Không ai dám bước vào."

Ta hơi kinh ngạc, không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm lại bảo Lý công công đi Cố phủ. Nghe Lưu Phúc nói, hắn vừa mới trở về tẩm cung, nghĩ chắc Lý công công cũng vừa mới xuất cung không lâu. Nhưng Lưu Phúc lại nói Hoàng thượng muốn nghỉ ngơi, không ai dám bước vào. Như vậy ta đến sao y lại dám vào thông báo?

Nghĩ thế, khóe miệng khẽ cười, hắn biết ta sẽ đến ư?

Thế nên, ta liền mở miệng nói với Lưu Phúc: "Nếu Hoàng thượng đang nghỉ ngơi thì không cần phải thông báo." Ngoái đầu lại dặn dò Triêu Thần: "Ngươi chờ bên ngoài, thứ kia đưa cho bản cung."

"Dạ." Nàng đáp lời, đem hộp đựng thức ăn đưa cho ta.

Lúc quay người lại đã thấy Lưu Phúc giúp ta đẩy nhẹ cửa ra.

Bước vào trong, ta cảm thấy một luồng hơi ấm từ lò sưởi phả vào mặt. Hắn bị bệnh, nên lò sưởi trong cung e là đã tăng thêm một mớ.

Ta không nói lời nào, nhẹ nhàng đi đến, hắn mặc y phục nằm trên long sàng, chắc là đang ngủ, ta đi vào, hắn cũng không hề nhíu mày. Đưa tay để chiếc hộp xuống, rón ra rón rén tiến lại gần, giơ tay muốn kéo chăn cho hắn. Hắn bỗng nhiên đặt tay lên thái dương, mở miệng nói: "Tiểu Lý Tử, trẫm nhức đầu quá, đầu rất đau."

Ta kinh ngạc, đang muốn lên tiếng truyền thái y, lại nghe thấy hắn nói: "Ngươi vừa mới về, thế Diêu gia có động tĩnh gì không?"

Diêu gia?

Kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, không phải hắn muốn Lý công công đến Cố phủ ư? Sao hắn lại đột nhiên hỏi Diêu gia làm gì?

Không nghe thấy ta trả lời, hắn mở choàng mắt ra, thấy ta đang ngồi cạnh giường, ánh mắt lộ vẻ căng thẳng, trầm giọng nói: "Đàn phi, sao lại là nàng?"

Ta vội đáp: "Thái hậu muốn thần thiếp mang thuốc trị ho đến cho Hoàng thượng, ngoài kia Lưu công công nói người đang nghỉ ngơi, thần thiếp không dám để y vào bẩm báo, sợ quấy rầy người nghỉ ngơi."

Không biết có phải vì ta nhắc tới "Thái hậu" hay không mà đôi mắt đang tức giận của hắn rốt cuộc cũng dịu xuống, nhìn thoáng qua phía sau ta, lạnh nhạt hỏi: "Mẫu hậu muốn nàng mang đồ đến?"

Ta biết hắn chắc chắn là muốn nhìn xem Thái hậu hay người của Hi Ninh cung có đến hay không, kết quả, đành để cho hắn thất vọng rồi, bởi vì chỉ có mình ta tới.

Ta gật đầu tiến lên dìu hắn, hắn đặt tay bên môi ho khan một cơn dài, chân mày nhíu chặt lại. Ta mới nhớ đến hắn vừa mới kêu nhức đầu lắm, liền mở miệng nói: "Thần thiếp truyền thái y tới khám cho Hoàng thượng."

Hắn không nói gì, ta đi tới cửa, gọi Lưu Phúc, y vội chạy tới hỏi ta:" Nương nương có chuyện gì ạ?"

Ta nói:" Hoàng thượng khó chịu, ngươi đi truyền thái y đến Thiên Dận cung."

Nghe thế, mặt y biến sắc, vội vàng vâng dạ rồi chạy đi.

Xoay người lại, đi tới bàn bên cạnh, bưng chén thuốc từ trong hộp đựng thức ăn ra, đưa cho hắn nói:" Hoàng thượng tỉnh vừa đúng lúc, nếu không chén thuốc này lại phải đi hâm nóng."

Hắn đưa tay nhận lấy, ngước mắt liếc nhìn ta một cái, nhỏ giọng hỏi: "Tay nàng làm sao thế?"

Không tự chủ được liếc nhìn tay phải của mình một cái, thật là lợi hại, vừa rồi ta dùng tay trái hắn cũng phát hiện ra sao? Sao ta cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn thứ gì, chỉ cần trong tầm nhìn đều nhìn thấy trọng điểm?

Nghĩ thế lại muốn cười.

Hắn thấy ta không trả lời, nói thẳng:" Trẫm chưa từng biết , hóa ra chép kinh văn mệt như vậy sao?"

Ta ngẩn người, nghĩ ngợi, dứt khoát không đề cập đến việc cổ tay bị thương. Liền cười nói:" Thần thiếp lâu rồi không cầm bút, có chút không quen, qua hai ngày sẽ lại bình thường thôi."

Hắn "Ừm" một tiếng, cũng không nói gì nữa, chỉ ngửa đầu uống hết chén thuốc.

Để bát lại trên bàn, dìu hắn dựa vào tấm đệm mềm mại phía sau lưng, giơ tay chạm vào trán của hắn, đã giảm sốt. Hắn khẽ liếc qua nhìn ta, nhưng cũng không nói lời nào. Ta nói:" Hôm nay Thái hậu hỏi thần thiếp, bệnh tình của Hoàng thượng thế nào."

Hắn lúc này mới có chút phản ứng, hời hợt mở miệng hỏi:" Vậy nàng nói sao?"

"Thần thiếp chỉ nói đúng sự thật, đêm qua ho khan dữ dội, lúc lên triều vẫn còn bị sốt cao." Vừa nói vừa nhìn sắc mặt của hắn, không biết có phải ảo giác hay không, ta nhìn thấy bên môi hắn hiện lên nụ cười như có như không.

Hạ Hầu Tử Khâm à, nếu hắn biết rõ tất cả chuyện xảy ra ở ngoài Thiên Dận cung đêm ấy, như thế hắn chắc chắn đã sớm biết ta hôm nay sẽ tới Hi Ninh cung giúp Thái hậu chép kinh văn. Đêm qua hắn đến Cảnh Thái cung, phải chăng còn có một nguyên nhân khác. Hắn muốn Thái hậu biết bệnh tình của hắn?

Có lẽ đêm qua hắn căn bản chưa hề uống thuốc?

Vì thế tối hôm qua vẻ mặt Lý công công mới kinh hoàng sợ hãi, lo sợ hắn sẽ xảy ra chuyện gì. Hoảng sợ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt. Cũng vì thế nên hắn mới không muốn truyền thái y đến khám?

Ngoái đầu nhìn lại, nhìn hộp đựng thức ăn trên bàn, như vậy thứ này do Thái hậu sai ta mang đến, là đã thỏa hiệp phải không?

Mặc dù ta không biết giữa mẹ con hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại hắn đã thắng.

"Đàn phi." Hắn bỗng nhiên gọi ta.

Ta giật mình, vội quay người lại nhìn hắn, bàn tay hắn bỗng nhiên đưa đến nắm chặt lấy tay của ta, cười như trêu tức :"Trẫm phát hiện, nàng càng ngày càng thông minh, điều này khiến cho trẫm có chút cảm giác bị uy hiếp."

Nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn, ta cười nhạt:" Thần thiếp dù có thông minh, nhưng mà cũng chỉ nằm trong lòng bàn tay của người thôi."

Hắn khẽ hừ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, nghe thấy Lưu Phúc ở bên ngoài gọi vào:" Nương nương, Vương thái y tới rồi ạ."

Hạ Hầu Tử Khâm có ở đây thế mà Lưu Phúc lại gọi ta. Chắc y tưởng Hạ Hầu Tử Khâm đang ngủ chăng?

Ta quay đầu lại nói: "Mời Vương đại nhân vào đi."

Sau đó nghe thấy tiếng mở cửa, Vương thái y bước nhanh đến, quỳ xuống nói:" Vi thần tham kiến Hoàng thượng, Đàn phi nương nương."

Ta đứng dậy lui sang bên cạnh, mở miệng nói:" Thái y mau đến khám cho Hoàng thượng đi, Hoàng thượng nói nhức đầu vô cùng."

Nghe thế, y vội vàng đứng lên, tiến đến bên giường.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không mở mắt, Vương thái y cẩn thận bắt mạch cho hắn, một lát sau mới mở miệng nói:" Thần to gan. Sáng mai xin Hoàng thượng nghỉ ngơi đừng lên triều một hôm."

Ta hoảng sợ, vội hỏi:" Bệnh tình của Hoàng thượng rất nghiêm trọng sao?"

Nghe ta hỏi như vậy, Vương thái y mới nói:" Nương nương không cần lo lắng, thần chỉ muốn Hoàng thượng nghỉ ngơi một ngày thôi. Hoàng thượng đã giảm sốt, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, đương nhiên sẽ không đau đầu nữa."

Thì ra là như vậy, làm cho ta còn tưởng rằng bệnh tình của hắn rất nghiêm trọng.

Người trên giường đột nhiên mở miệng nói:" Vương thái y già rồi nên mắt mờ rồi phải không?"

Ta kinh ngạc, nhìn thấy Vương thái y cũng kinh ngạc xoay người lại, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không mở mắt, lạnh lùng nói:" Rõ ràng trẫm vẫn chưa giảm sốt, bệnh của trẫm cũng không phải chỉ nghỉ ngơi là có thể khỏe ngay được."

Ta ngạc nhiên.

Vương thái y đã hiểu được gì đó, vội cúi đầu nói:" Dạ, thần già rồi nên mắt mờ. Hoàng thượng hai ngày liền không hề giảm sốt..."

Hắn lúc này mới nói: "Ừ, ngươi lui xuống đi."

"Dạ, thần xin cáo lui." Vương thái y lau mồ hôi, luống ca luống cuống lui xuống.

Nhìn người trên giường, hắn không mở mắt, lại muốn đưa tay kéo ta. Tiến đến, cầm tay hắn, nghe thấy hắn nói:" Đàn phi biết khi trở về sẽ nói với Thái hậu thế nào rồi chứ?"

"Dạ." Ta đáp lời, nhưng mà sao ta cảm thấy lần này hắn không chỉ muốn gạt một mình Thái hậu vậy?

Nhưng sau một lúc lại thấy hắn ho khan.

Ta giúp hắn vỗ ngực nói: "Hoàng thương vẫn nên nghỉ ngơi một ngày đi, có được không?"

Dù sao hắn cũng muốn thái y nói nghỉ ngơi cũng không khỏe được, vậy thì nghỉ ngơi một ngày cũng không có gì đáng ngại cả.

Hắn lại lắc đầu nói: "Bệnh của trẫm cũng không quá nghiêm trọng, mấy ngày gần đây triều chính quá nhiều việc, trẫm không thể nghỉ ngơi được."

Ta mới nhớ đến dường như việc triều chính từ năm ngoái đã dồn dập liên miên. Khi ấy, là thiên tai do tuyết đóng băng, quả thực quá nghiêm trọng. Nhưng mà bây giờ, không hiểu hắn muốn vội vàng làm gì.

Nhưng mà việc này ta tất nhiên sẽ không hỏi hắn. Chỉ nói:" Vậy thần thiếp xoa bóp giúp Hoàng thượng." Nói xong, buông tay hắn ra, ngón tay để lên trán hắn, nhẹ nhàng xoa.

Hắn không nói lời nào, ta cũng không hề mở miệng, chỉ chuyên tâm giúp hắn xoa nhẹ thái dương.

Hắn thỉnh thoàng lại ho khan mấy tiếng, ngoài ra cũng không có tiếng động nào khác, ta tưởng rằng hắn đang ngủ.

Muốn rút tay lại, nhưng trong nháy mắt, bàn tay hắn giơ ra, kéo tay của ta. Nhẹ giọng nói:" Trẫm cho rằng hôm nay nàng đến, sẽ hỏi tới chuyện của Cố Khanh Hằng."

Ta hơi ngơ ngẩn, hắn bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, mở mắt ra nhìn thẳng vào ta.

"Sao nàng không hỏi chuyện của y?"

Hỏi ta như vậy, nhưng thật khiến ta khó hiểu. Hắn không phải rất chán ghét việc ta quen biết Cố Khanh Hằng sao? Bây giờ lại tốt bụng, chủ động hỏi ta việc này.

Cắn môi, mở miệng nói:" Hoàng thượng khai ân, giảm cho y hai mươi trượng, thần thiếp thầm thay y cảm ta người, vì thế nên không cần hỏi."

Hắn khẽ hừ một tiếng nói:" Trẫm vốn dĩ còn muốn đánh y thêm hai mươi trượng nữa."

Ta không nhịn được cười, biết rõ hắn đang nói đùa.

Hắn xuống giường bước đi, ta hơi kinh ngạc, vội vàng đứng dậy đi theo, nghe thấy hắn nói:" Thực ra hai mươi trượng kia giảm hay không giảm đều không sao cả, nàng cho rằng mẫu hậu sẽ thực sự đánh chết y à? Hừ, đây là con trai độc nhất của Cố Địch Vân đó."

Ta im miệng không nói gì, Thái hậu mặc dù thích thế lực của Diêu gia hơn, nhưng cuối cùng vẫn sẽ nghĩ đến việc cân đối thế lực của các đại thần.

Đi về phía trước vài bước, hắn lại nói:" Mẫu hậu làm như vậy, chẳng qua là để cho trẫm ban cho Cố gia một món nợ ân tình mà thôi."

Ta có chút kinh ngạc, xem ra mẹ con bọn hắn, trong việc chính sự vẫn là không mưu mà hợp (*). Vì giang sơn của Hạ Hầu gia, mẹ con hắn đều đồng lòng, ăn ý đến thế.

* Không bàn bạc mà vẫn cùng suy nghĩ.

Ta bỗng nhiên nhớ đến chuyện hắn giả bộ trước mặt Thái Hậu, vì cái gì mà hắn lại làm như thế?

Ta đuổi theo, buột miệng hỏi:" Vậy…Vậy Hoàng thượng tin y tư thông với cung nữ sao?"

Hắn bỗng nhiên khẽ liếc nhìn ta, tim ta khẽ loạn nhịp, bèn cúi đầu. Có phải ta không nên hỏi lời này?

Vậy mà hắn lại không trách cứ ta, chỉ cười nhẹ một tiếng:" Trẫm cho rằng, nếu y thật sự yêu thích cung nữ trong hậu cung của trẫm, trẫm cũng không ngại ban tặng cho y."

Chưa đợi ta kịp phản ứng, hắn đã kéo tay của ta, bước nhanh ra ngoài.

Mà ta còn đang nghĩ đến lời hắn vừa nói.

Ban tặng cung nữ cho Cố Khanh Hằng, vậy Cố Đại Nhân lại sẽ cho rằng các nàng thân phận thấp kém không xứng với nhà họ Cố. Ôi, lúc trước ông ta đối với ta không phải cũng như thế sao? Có điều, Cố Khanh Hằng tất nhiên cũng sẽ không đồng ý.

Y quả thật rất cố chấp.

Lưu Phúc thấy chúng ta đi ra ngoài, hơi hoảng sợ, vội xoay người lại lấy áo lông chồn của hắn chạy theo, giúp hắn khoác thêm vào, nhỏ giọng nói:" Đêm rất lạnh, sao Hoàng thượng còn chưa đi ngủ?"

Hắn "Ừm" một tiếng, mở miệng nói:" Các ngươi đều lui xuống hết đi."

Lưu Phúc giật mình, khẽ run rẩy, cuối cùng vẫn vâng dạ sau đó lui xuống.

Có điều ngay lập tức, toàn bộ phía ngoài Thiên Dận cung đều vô cùng vắng vẻ, ngoài những chiếc đèn lồng bị gió thổi lay động thì không có lấy một bóng người.

Hắn kéo ta, đứng ở đầu dãy hành lang dài hun hút của Thiên Dận cung, một tay vịn vào lan can cẩm thạch được điêu khắc tỉ mỉ, ánh mắt nhìn xa xa về phía trước. Mùa này, trời đêm thường không có nhiều sao, chỉ thấy một bầu trời đen tối âm u.

Ta liếc nhìn hắn, hắn bỗng nhiên mở miệng nói:" Nàng và Cố Khanh Hằng là thanh mai trúc mã."

Lời của hắn giống như đang cảm thán vậy.

Ta chỉ gật đầu.

Hắn lại nói:" Lớn lên cùng nhau…"

Ta chỉ cảm thấy tâm trạng đột nhiên chùng xuống, hắn đang nhớ đến Phất Hi năm đó sao?

Cho nên mới có thể nói thanh mai trúc mã.

Cho nên mới nói lớn lên cùng nhau. Hắn bỗng nhiên cúi đầu nhìn ta, hỏi:" Nhưng, nàng lại chưa từng yêu y sao?" Kinh ngạc nhìn người khuôn mặt khôi ngô của đàn ông trước mặt, ta thật sự muốn hỏi, như vậy, hắn và Phất Hi thì sao? Hắn yêu nàng sao?

Tay bị hắn cầm hơi run rẩy, trong lòng cười nhạo bản thân ngốc nghếch. Nếu không phải hắn yêu Phất Hi, thì sao có thể trong mơ cũng gọi tên của nàng ấy? Nếu hắn không yêu nàng, sao có thể sủng ái Thiên Lục như vậy?

Nếu hắn không yêu nàng, thì vừa rồi sao lại hỏi ta như vậy…

Ta cười khổ một tiếng, nói: "Chữ yêu này quá thâm sâu, năm đó thần thiếp còn quá trẻ, tất nhiên không biết ý nghĩa sâu sắc của nó."

Bên tai ta, lại vang lên câu nói của Cố Khanh Hằng, Tam nhi của ta, rốt cuộc đã trưởng thành…

Giọng nói của y thật dịu dàng, nụ cười rộ lên như cơn gió đầu xuân.

Mỗi lần nhớ tới, trái tim ta giống như bị thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào, sẽ khẽ nhói lên từng cơn.

Nhưng nói ra ta lại giật mình, nếu lúc này hắn hỏi ta có yêu hắn hay không, ta nên trả lời thế nào?

May mắn thay, hắn chỉ nhỏ giọng cười nhẹ, đưa tay ôm ta vào lòng, cũng không hỏi ta gì nữa.

Bàn tay ta bất giác đặt lên người hắn, luôn qua lớp áo choàng thật dày trên người hắn với vào bên trong. Những ngón tay xẹt qua hình thêu rồng phiền phức trước ngực hắn, bỗng nhiên hơi đau đau.

Ta nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng…"

"Ừ?" Hắn ừ xong lại cúi đầu nhìn ta.

Ta hơi hít một hơi, mở miệng nói: "Hoàng thượng còn đau đầu không?"

Hắn dường như hơi ngạc nhiên, lại đáp "Ừ" một lần nữa.

Ngước mắt, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông trước mặt, từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt làm cho ta có cảm giác mông lung. Rõ ràng chỉ gần trong gang tấc nhưng lại không thể nào chạm đến được.

Chẳng biết tại sao khi ở chung với hắn, nhất là những lúc yên tĩnh, ta sẽ nhớ tới tiên sinh của ta, nhớ tới Tô Mộ Hàn.

Khi đó ta và y, cách nhau một tấm màn che, từ ba năm trước cho tới sau ba năm này.

Đến tận bây giờ, cuối cùng tấm màn che kia có thể vén lên nhưng tiên sinh của ta đã không còn ở đó nữa.

Nhưng ta và Hạ Hầu Tử Khâm, rõ ràng gần nhau trong gang tấc như vậy, thậm chí ta có thể ôm chặt lấy hắn, nhưng làm thế nào cũng không thể chạm vào trái tim hắn.

Có phải vì trong lòng hắn, đã có một người bước vào nên dù ta cố gắng thế nào, hắn cũng chỉ thấy ta đứng bên cạnh hắn, mà không phải ở trong lòng hắn hay không?

Gió lạnh khẽ phất qua mặt, làn da bỗng nhiên mát lạnh.

Đủ tỉnh chưa? Tỉnh rồi.

Khóe miệng bất giác nở nụ cười đau khổ, ai nói đế vương vô tình, không biết yêu chứ?

Hắn có tình.

Chỉ là tình yêu của hắn, đã cho đi từ năm năm trước…

Trong lòng từ từ dâng lên một nỗi đau đớn.

Ta đau lòng vì hắn.

Ta nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, nên về nghỉ ngơi sớm. Sáng mai, còn phải thượng triều."

Lúc này, hắn mới từ từ thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa xa, quay sang nhìn ta, cười nhợt nhạt, trên mặt hắn thoáng tái nhợt. Tràn đầy dư âm của ngày xưa…

Ta chợt cảm thấy ngây dại cả người.

Hắn bỗng nhiên cúi người, ghé sát bên tai ta, mỉm cười nói: "Trẫm tin nàng, tin chuyện của nàng và Cố Khanh Hằng."

Ta giật mình.

Chẳng lẽ hắn nói, chuyện hắn cần yên tĩnh để suy nghĩ lâu như vậy, lại là chuyện của ta và Cố Khanh Hằng sao? Phải suy nghĩ lâu như vậy, hắn mới có thể vui cười nói cho ta biết, hắn tin ta.

Vòng tay của hắn khẽ run lên, khóe miệng đang tươi cười chợt rút lại, dường như ngày càng trở nên xa xôi hơn.

Hắn lại nói: "Nàng tin trẫm chứ?"

Đôi mắt bất ngờ mở to.

Hắn hỏi, ta tin hắn không?

Nhưng ta thật sự không biết, rốt cuộc hắn muốn hỏi ta chuyện gì. Tin hắn chuyện gì chứ? Chuyện của Phất Hi, hay là chuyện rắc rối giữa các phi tần trong hậu cung ngày hôm nay?

Hắn cũng không đợi ta trả lời, vừa ôm ta vừa nói: "Trẫm mệt mỏi quá, về cung nghỉ ngơi trước, nàng cũng trở về Hi Ninh cung đi. Chắc hẳn mẫu hậu đang chờ nàng trở về bẩm báo." Dứt lời cũng không nhìn ta, xoay người bước đi thật nhanh.

Ta mở miệng nhưng vẫn không gọi hắn lại. Đứng ngẩn ngơ một lát, khẽ thở dài bước ra ngoài điện.

"Nương nương." Từ xa Triêu Thần trông thấy ta, vội chạy lại đỡ.

Triêu Thần đỡ ta đi xuống bậc thang, nghe thấy nàng nhỏ giọng nói: "Nương nương, vừa rồi Thụy công công tới, người nói hôm nay muốn hỏi biết của Thư quý tần ..." Triêu Thần liếc nhìn ta, ta hiểu ý, gật đầu bảo nàng nói tiếp. Nàng nhích sát lại gần ta tiếp lời, "Phương Hàm cô cô phái người điều tra, mấy ngày nay, Thư quý tần luôn ở Ngọc Thanh cung, một bước cũng không rời. Như Ý cũng vậy."

"Không có bất kỳ ai ra ngoài sao?" Ta nhíu mày hỏi.

Triêu Thần gật đầu nói: "Có, nhưng không có bất kỳ mối liên hệ nào với Vinh phi."

"Vậy với Tích tần thì sao?"

Triêu Thần lắc đầu: "Cũng không có."

Ta im lặng không nói gì nữa, chuyện này không phải do Thư quý tần ta cũng đã đoán được. Dù sao mối quan hệ của nàng ta và Thiên Phi, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Nhưng, ta không nghĩ ra nếu không phải nàng ta, thì còn ai có thể giúp đỡ Thiên Phi?

Ta trước sau gì cũng tin chắc rằng, bằng đầu óc của Thiên Phi, hôm qua tuyệt đối không thể nghĩ ra một biện pháp vừa khôn khéo vừa hiểm hóc tránh được một vòng sinh tử lớn như vậy, có thể đem việc này đổ lên đầu Cố gia một cách hoàn hảo không tổn hại gì đến mình. Biện pháp như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể nghĩ ra.

Triêu Thần thấy ta không nói lời nào, lại nói: "Hay là, để nô tì quay lại truyền lệnh cho cô cô phái người âm thầm điều tra cẩn thận lại ?"

Ta lắc đầu, trầm giọng nói: "Không, việc này từ giờ không cần nhắc tới nữa."

Ta hơi lo lắng, bởi vì có người sẽ đứng phía sau tất cả màn kịch này, quan sát trực tiếp mọi chuyện. Nếu quả thật là như vậy, ta nhất định phải càng cẩn thận hơn mới được.

Triêu Thần lúc này mới vâng dạ, ta lại nói: "Nhưng ngày mai ngươi nên trở về Cảnh Thái cung một chuyến, bản cung giúp Thái hậu chép kinh văn, cả ngày ăn mặc sáng sủa thế này thật không ổn. Ngươi tìm mấy bộ xiêm y đơn giản, thuần khiết một chút mang đến cho ta." Hôm nay, nhìn y phục Thái hậu mặc, ta mới nhớ tới việc này, may là hôm nay bà không nói gì.

Thấy Triêu Thần gật đầu, ta lại nhỏ giọng nói: "Nói với cô cô, lệnh cho cô cô đi thăm dò chuyện của Thái tử tiền triều và Phất Hi."

Rõ ràng trong đôi mắt Triêu Thần hiện lên sự ngạc nhiên, nhưng nàng thức thời không biểu hiện ra ngoài. Lúc này, ta và nàng đã tới gần loan kiệu, nàng đỡ ta lên, chỉ cúi đầu nói: "Dạ, sáng sớm ngày mai nô tì sẽ đi và trở về ngay. Nương nương thay y phục đơn giản, thuần khiết một chút để đi với Thái hậu đến Phật đường đi mới phù hợp."

Ta gật đầu, đã thấy Triêu Thần thả màn kiệu xuống.

Loan kiệu đi được một đoạn, ta loáng thoáng nghe thấy có giọng nói của cung nữ truyền đến: "Ta mới nhìn thấy thái y qua Khánh Vinh cung, ngươi nói long thai trong bụng Vinh phi nương nương có ổn hay không..."

"Xuỵt, ngươi không muốn sống nữa phải không, những lời này có thể nói lung tung sao? Hơn nữa, Vinh phi nương nương có long thai, truyền thái y nhiều lần, là chuyện bình thường!"

Ta tò mò vén rèm xe lên, nhìn lại nơi phát ra tiếng nói kia.

Chỉ thấy bóng lưng của hai cung nữ, dần dần biến mất sau bụi hoa bên cạnh, ta không gọi loan kiệu dừng lại, đến lúc cỗ kiệu đi lên phía trước, thì không còn nghe thấy tiếng động gì nữa. Ta bỗng nhiên nghĩ tới dường như hơn cả tháng nay, mỗi lần thấy Thiên Phi, sắc mặt của nàng ta đều không tốt.

Chẳng lẽ long thai trong bụng nàng ta thật sự có điều lạ thường?

Đầu ngón tay khẽ run run, nếu như vậy, người của thái y viện, sao dám giấu giếm!

Đây chính là tội chết!

Nhưng, theo lời nói vừa rồi của hai cung nữ kia, Thiên Phi mang thai, cho dù truyền thái y nhiều lần, cũng là chuyện bình thường .

Việc này nếu ta hỏi đến, sẽ khiến cho người khác chú ý. Tránh cho kẻ khác cho rằng ta nhằm vào long thai trong bụng nàng ta.

Tới Hi Ninh cung, loan kiệu vừa mới hạ xuống, đã thấy Quyến nhi chờ ở cửa cung, thấy ta bước qua, vội chào đón nói: "Nương nương đã trở về, Thái hậu chờ người đã lâu."

Ta gật đầu, theo nàng đi vào.

Hạ Hầu Tử Khâm tính thật là chuẩn xác, hắn biết Thái hậu chờ ta về bẩm báo, vì thế, cũng không giữ ta lại.

Quyến nhi dẫn ta tới bên ngoài tẩm cung Thái hậu, đứng bên cạnh nói: "Nương nương, mời người vào trong, Thái hậu vẫn chưa đi nghỉ."

Dứt lời, nàng đẩy cửa ra cho ta.

Ta đẩy tay Triêu Thần ra, bước chân vào trong.

Chỉ đi được vài bước, đã nghe tiếng Thái hậu truyền đến: "Đàn phi đã trở về rồi sao?"

Ta khẽ giật mình, vội nói: "Dạ. Thần thiếp vừa mới trở về, nghe Quyến nhi nói Thái hậu đang chờ thần thiếp nên vội tới đây ngay." Vòng qua tấm bình phong thật dài kia, ta đi về phía Thái hậu hành lễ.

Thái hậu cười bình thản nói: "Không phải Ai gia chờ ngươi trở về, chỉ muốn hỏi thăm bệnh tình Hoàng thượng thế nào?"

Ta đi lên phía trước, cúi thấp đầu nói: "Nước canh trị ho của Thái hậu, thần thiếp đã mang đến cho Hoàng thượng uống. Hoàng thượng người ..." Ta lặng yên nhìn Thái hậu, hai tay khẽ nắm chặt, nghiến răng nói, "Hoàng thượng vẫn sốt cao chưa hạ, nhưng vẫn không chịu nghỉ ngơi."

Thái hậu gõ hộ giáp xuống mặt bàn, phát ra những tiếng vang khe khẽ, bà ngồi thẳng người nói: "Vậy mà Đàn phi trở về sao?"

Ta chỉ nói: "Hoàng thượng nói muốn nghỉ ngơi, bảo thần thiếp trở về."

Thái hậu liếc nhìn ta, bỗng nhiên nghe bên ngoài có người nói: "Thái hậu, Vương thái y tới."

Ta giật mình, vừa rồi không phải Vương thái y khám bệnh cho Hạ Hầu Tử Khâm sao? Thái hậu gọi y đến, nhất định để hỏi tình hình của hắn, Vương thái y ra khỏi Thiên Dận cung sớm hơn so với ta. Nhưng, Thái hậu lại hỏi ta trước.

"Để cho y vào." Thái hậu quay đầu nhìn ra ngoài, sau đó lại nhìn về phía ta, nhẹ giọng nói, "Ai gia nghe nói Hoàng thượng truyền thái y, trong lòng không yên nên phái người gọi y tới đây hỏi thăm. Nhưng không nghĩ, ngươi trở về trước, bởi vậy không nhịn được, gọi ngươi tới hỏi thăm trước."

Trong lòng khẽ cười khẩy, trách không được ban ngày Thái hậu hỏi ta như thế nào là "Hai lưỡi", thì ra là muốn thăm dò lời của ta có thật lòng hay không.

Nhưng, cho dù như vậy, ta cũng chỉ có thể cúi thấp đầu nói: "Thái hậu quan tâm long thể Hoàng thượng, thần thiếp rất hiểu."

Thái hậu lại nói: "Không còn chuyện gì nữa, ngươi trở về nghỉ ngơi đi." Thái hậu hơi nghiêng người liếc nhìn qua tấm bình phong, ta biết rõ bà không muốn ta và Vương thái y đối mặt.

Phía sau đã nghe thấy tiếng của Vương thái y bước vào, ta cúi người hành lễ với Thái hậu rồi xoay người bước sang bên cạnh tấm bình phong, đi thẳng tới cửa.

Quyến nhi giúp ta mở cửa, nhỏ giọng nói: "Nương nương trở về buồng sưởi ấm ở phía đông luôn, hay là…"

"Về thẳng đó đi, hôm nay bản cung cũng mệt rồi." Ta không nhìn Quyến nhi, chỉ đưa tay cho Triêu Thần đỡ về phía cửa.

"Nô tì cung tiễn nương nương." Giọng nói của Quyến nhi vang lên phía sau.

Đi ra được mấy bước, Triêu Thần mới hỏi: "Nương nương, nô tì nhìn thấy Vương thái y vào, Thái hậu không khỏe sao ạ?"

Ta cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời.

Đi được vài bước, ta bất giác quay đầu lại.

"Nương nương…"

Triêu Thần nhẹ giọng gọi ta, ta lắc đầu, xoay người lại nhắm hướng phòng sưởi ấm phía đông bước đi.

Lần này, chính là để nhìn nhận, lời nói của Hoàng thượng và Thái hậu, rốt cuộc ai nặng ai nhẹ.

Có điều nếu Vương thái y nói khác ta, như vậy ngày mai Thái hậu sẽ nhìn ta bằng một ánh mắt khác.

Ngày hôm sau, Triêu Thần mới đi ra không bao lâu đã trở về. Ta hơi kinh ngạc, không phải ta nói nàng trở về Cảnh Thái cung đi lấy y phục sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?

Xoay người lại, thấy người bước vào còn có cả Quyến nhi.

Quyến nhi bước hành lễ với ta nói: "Nô tì thỉnh an nương nương."

Ta khẽ nhíu mày, nhìn Quyến nhi hỏi: "Sớm như vậy, ngươi đến có việc gì? Chẳng lẽ Thái hậu tìm bản cung có việc gì sao?"

Quyến nhi cười nói: "Nương nương quả nhiên liệu việc như thần."

Lời của nàng ta vừa thốt ra làm ta kinh ngạc, chẳng lẽ hôm qua Vương thái y không bẩm báo bệnh tình của Hạ Hầu Tử Khâm theo lời của hắn sao? Vì thế mới sáng sớm Thái hậu đã phái người tới tìm ta để 'răn dạy' sao?

Ta đang nghĩ ngợi đã nghe Quyến nhi nói: "Thái hậu nói, thấy nương nương hôm qua chép kinh văn rất chuyên tâm, không cần phải phải dùng kỳ hạn mười ngày ấy nữa, nương nương người hãy hồi cung đi ạ."

Lời của Quyến nhi khiến ta giật mình.

Ta thực sự không nghĩ tới nàng tới là vì chuyện này.

Quyến nhi lại nói: "Nô tì tới truyền lời Thái hậu, giờ xin cáo lui trước." Nàng hướng về phía ta cúi người xong liền lui xuống.

Ta ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng của Quyến nhi, mờ mịt đứng dậy.

Triêu Thần đi tới bên cạnh ta nói: "Như vậy nô tì cũng không cần trở về lấy y phục giúp nương nương nữa."

Ta chỉ mới chép kinh Phật được một ngày đã cho ta trở về. Thái hậu hành động như vậy thật khiến ta khó hiểu.

Trở về Cảnh Thái cung, mọi người nhìn thấy ta ai nấy đều kinh ngạc. Đừng nói bọn họ, ngay cả ta cũng phản ứng không kịp.

Chỉ có mình Phương Hàm, vẻ mặt của nàng vẫn nhàn nhạt như trước, phảng phất trên khuôn mặt khiến ta cảm thấy dường như nàng đã sớm biết việc này.

Cho mọi người lui xuống, giữ lại một mình Phương Hàm trong phòng, nàng bước lên phía trước hỏi: "Tay nương nương đỡ nhiều chưa?"

Ta gật đầu, chỉ hỏi nàng: "Vãn Lương đâu?"

"Bị giam trong phòng kín, hôm nay mới ngày thứ hai, còn một ngày nữa sẽ thả nàng ra." Lời của Phương Hàm vẫn bình thản, nhẹ nhàng như trước.

Ta im lặng không nói gì, còn một ngày nữa, vậy là ngay cả ta cũng không thể đi thăm nàng được.

Một lúc sau, ta mới mở miệng nói: "Đáng lẽ hôm nay cho Triêu Thần về Cảnh Thái cung vì muốn cô cô giúp bản cung tra một chuyện ."

Phương Hàm rót trà, đưa tới tay ta, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương có chuyện gì?"

Nâng lên uống một hớp, ta nghĩ ngợi một chút mới nói: "Bản cung muốn biết quan hệ giữa Thái tử tiền triều và Phất Hi. "

Vẻ mặt của Phương Hàm hơi hoảng hốt, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục sự trấn định, hỏi ta: "Nương nương, đang yên lành sao lại nói đến chuyện này?"

Quả thật nếu đem Thái tử tiền triều và Phất Hi cùng đặt vào một mối quan hệ đúng là rất kỳ lạ. Dụ thái phi mặc dù điên, nhưng có thể nói như vậy, thì chuyện này nếu không có lửa thì sao có khói.

Thấy ta không nói gì, Phương Hàm lại mở miệng nói: "Nương nương, việc này tốt nhất người không nên nhúng tay vào."

Ta hơi ngạc nhiên nhìn Phương Hàm, nàng vẫn cúi thấp đầu như trước, nói: "Nô tì không biết nương nương nghe việc này từ đâu, nhưng, nô tì cho rằng, cho dù hai người bọn họ có quan hệ, nương nương cũng không nên quan tâm tới. Mọi người đều biết, bọn họ đã không trên đời nữa, có quan hệ hay không cũng không quan trọng, nhưng người muốn quan tâm, sẽ khiến cho vài người, đặc biệt quan tâm tới người."

Nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt của nàng vô cùng bình thản, không hề có sự thay đổi nào.

Đưa tay đặt chén trà xuống, ta từ từ đứng lên.

Lời của Phương Hàm tất nhiên có lý.

Phất Hi và Thái tử tiền triều đều đã chết, giữa bọn họ có quan hệ hay không, thật ra đối với ta chẳng liên quan gì. Ta cũng biết, nguyên nhân Phương Hàm khuyên ta không nên điều tra việc này.

Hai người này, ở hậu cung thiên triều đều vô cùng mẫn cảm, chỉ cần sơ sẩy một chút, ta sẽ rước họa vào thân.

Nhớ tới ngày ấy, Thái hậu chỉ nghe ta nói ra hai chữ "Thái tử", mà đã nổi cơn thịnh nộ như vậy. Có lẽ, ta nên nghe lời Phương Hàm, để việc này trôi vào lãng quên đi.

Nhưng, hôm qua ở bên ngoài Thiên Dận cung, lúc hắn nói câu "Thanh mai trúc mã", chẳng biết tại sao, ta cứ suy nghĩ mãi, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy lòng chua xót không thôi.

Thực ra so với bất kỳ ai, ta luôn muốn biết chuyện năm đó của hắn và Phất Hi.

Vì thế, nghe nói Phất Hi và Thái tử tiền triều có quan hệ, mới gấp gáp muốn biết hết mọi chuyện như vậy.

Phương Hàm thở dài một tiếng nói: "Nương nương cần phải nhớ kỹ thân phận của mình."

Ta biết, bất cứ chuyện gì liên quan đến Phất Hi, đối với Hạ Hầu Tử Khâm, vẫn đều là điều cấm kỵ với hắn. Mà chuyện của ta và Cố Khanh Hằng trước đây, cũng như chuyện của Thái tử tiền triều, là không được nhắc đến.

Một lát sau, mới mở miệng nói: "Cô cô nói phải, là bản cung hồ đồ."

"Nương nương..." Phương Hàm liếc nhìn ta,muốn nói gì đó xong lại thôi.

Ta cau mày nói: "Cô cô có chuyện gì, cứ nói đừng ngại."

Phương Hàm giống như suy tính gì đó, mới nhỏ giọng nói: "Nương nương có nghe nói tin tức liên quan đến long thai trong bụng Vinh phi không?"

Ta giật mình, nghĩ lại chuyện hai cung nữ nói đêm qua. Trầm giọng hỏi: "Long thai trong bụng Thiên Phi quả thực có chuyện sao?"

Phương Hàm vẫn không hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, chỉ mở miệng nói: "Xem ra nương nương cũng đã nghe nói? Hôm nay nô tì loáng thoáng nghe thấy, có vẻ, người biết việc này, ngoại trừ nô tì thì chỉ có nương nương."

Bỗng nhiên ta ngước nhìn Phương Hàm, nói như vậy là có người cố ý để cho ta và Phương Hàm nghe thấy việc này?

"Nương nương thấy việc này thế nào?" Phương Hàm nhỏ giọng hỏi ta.

Ta từ từ đứng lên, thoáng ngẫm nghĩ một chút rồi lại nói: "Ta nghĩ rằng muốn tìm người truyền tin tức kia rất khó. Như vậy, bây giờ chỉ có hai khả năng. Một là trong cung không ai biết long thai trong bụng Vinh phi có điều khác thường, nhưng không muốn tự mình ra tay cho nên muốn mượn tay ta thăm dò. Thứ hai, có lẽ chính Vinh phi thả phong thanh, nếu quả thật như vậy thì long thai trong bụng nàng ta không có vấn đề gì. Còn chuyện nàng ta muốn mượn cơ hội này để làm gì, bản cung tạm thời chưa nghĩ ra."

Đêm qua ta chỉ nhìn thấy của bóng lưng hai cung nữ kia, nhìn sắc mặt Phương Hàm, ta cũng biết, cung nhân nói cho nàng biết việc này, nhất định Phương Hàm cũng chưa thấy mặt.

Thấy Phương Hàm gật đầu nói: "Vì thế lúc nô tì đi Ngự dược phòng lấy thuốc mỡ cho nương nương đã nhân tiện hỏi thăm một chút. Nghe nói thái y vẫn bắt mạch cho Vinh phi, từ trước tới giờ chỉ có một, đó là Tôn thái y."

"Nói cách khác…"

Ngoại trừ Tôn thái y, vẫn chưa từng có thái y khác khám thai cho Thiên Phi. Như vậy long thai trong bụng nàng thật sự có vấn đề hay không, đã thật sự trở thành câu đố.

Phương Hàm nhìn ta gật đầu, xem ra nàng cũng có suy nghĩ giống ta.

Có điều việc này, ta không muốn can thiệp, ta nghĩ trước hết nên quan sát cái đã.

Nếu chỉ duy nhất Tôn thái y bắt mạch cho Thiên Phi, thì ta nên có một biện pháp tốt hơn. Nếu như long thai trong bụng nàng ta thật sự có vấn đề, ta sẽ làm cho bộ mặt thật của nàng ta lộ ra.

Ta chưa từng quên lời Ngọc tiệp dư nói ngày đó, nàng muốn ta quan sát Thiên Phi.

Ngày hôm đó, lúc chạng vạng, nghe nói Thái hậu tự mình đi Thiên Dận cung.

Khóe miệng ta chợt nở nụ cười, có lẽ hắn rất vui. Cuối cùng Thái hậu cũng đã đích thân đi tìm hắn.

Thực ra, dù hắn không phải con ruột của Thái hậu, nhưng sự quan tâm của Thái hậu dành cho hắn rất nhiều.

Ta nghĩ, ngoại trừ chuyện Phất Hi, có lẽ quan hệ giữa hắn và Thái hậu chưa từng rạn nứt.

Mặc dù ta không biết lần này rốt cuộc là vì chuyện gì. Nhưng cuối cùng, Thái hậu đã chịu nhường một bước. Thời gian trôi qua từng ngày, thời hạn phạt Văn Lương đã hết. Ta cho người thả nàng ra, vì chỉ được uống nước ba ngày, nàng suy yếu đến mức không đứng thẳng được."Nô tỳ tạ ơn nương nương đã khoan dung." Nàng nhìn ta nói, không cẩn thận, suýt nữa té ngã. Ta vội đứng dậy, đỡ lấy nàng, nàng thoáng kinh ngạc, cúi đầu nói: "Nương nương không thể, nô tỳ…"

"Văn Lương." Ta cắt ngang lời của nàng, lắc đầu nói, "Lần này, bản cung xin lỗi ngươi."

Văn Lương mỉm cười nói: "Nếu nô tỳ không làm thì Triêu Thần cũng sẽ đứng ra. Chuyện chúng nô tì cần làm đó là bảo vệ chu toàn cho nương nương."

Ta đỡ nàng ngồi lên chiếc ghế kế bên, thở dài một tiếng nói: "Chỉ tiếc, lần này bản cung khiến các ngươi thất vọng rồi." Không lật đổ được Thiên Lục, lại làm tổn hại đến Văn Lương và Cố Khanh Hằng.

Văn Lương nói: "Không, nương nương sai rồi. Việc này tất nhiên đã truyền đến tai Hoàng thượng, từ nay về sau, Hoàng thượng sẽ không còn nghi ngờ nương nương là người của Cố đại nhân nữa. Người thử nghĩ xem, trong hậu cung này còn thứ gì có thể so sánh được với lòng tin của Hoàng thượng dành cho người? Vì thế ván này người cũng không thua.

Ta hơi kinh ngạc, nhìn người trước mặt, mặc dù đã suy yếu nhưng từng chữ thốt ra không hề giống lời của một cung nữ.

Nghĩ vậy, ta không khỏi bật cười.

Phải chăng vì lần này làm liên lụy đến Cố Khanh Hằng, nên ta cảm thấy mình không nhìn thấu mọi chuyện bằng Văn Lương.

Đúng vậy, những lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm ở Thiên Dận cung ngày hôm qua vẫn văng vẳng bên tai ta, hắn hoàn toàn tin tưởng ta, vậy thì ta còn mong gì hơn nữa. "Nương nương…" Văn Lương lại gọi ta.

Ta ngoái đầu lại nhìn, nghe nàng thấp giọng nói: "Nô tỳ nghe cô cô nói, trong cung chỉ có người và cô cô biết việc long thai trong bụng Vinh phi có vấn đề? Ý cô cô là…" Giọng của nàng chợt nhỏ xuống, ta bước lại gần, nàng mới nói tiếp: "Cảnh Thái cung có nhiều tai mắt."

Nghe những lời Văn Lương nói, ngược lại ta không hề cảm thấy quá kinh ngạc.

Lần trước, có cung nữ ở bên ngoài cửa sổ phòng ta kể lại chuyện của Thiên Lục và Hạ Hầu Tử Khâm, bị ta phạt đi Hoán y cục, còn lần này lại có người đem 'chuyện không nên nói' truyền tới bên ngoài Cảnh Thái cung. Không biết là ai, mà biết nơi ta sẽ đi qua, lại còn biết cả nơi Phương Hàm sẽ đến, thật là biết cách chọn địa điểm. Điều này, ban đầu ta cũng đã nghĩ đến. Chẳng qua lời nói này thốt ra từ miệng Văn Lương, như vậy là Phương Hàm muốn nàng…

Vừa mới nghĩ đến đây đã thấy Văn Lương quỳ xuống trước mặt ta, cúi thấp đầu cao giọng nói: "Lần này nô tỳ phạm sai lầm, dẫn tới việc nương nương đánh nhầm Tích tần tiểu chủ, may mắn không làm hỏng việc lớn của người, cho dù nương nương có trách phạt, nô tỳ cũng không hề oán hận."

Ta nhìn người đang quỳ phía dưới, chẳng biết tại sao, ta cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt muốn rơi xuống. Nhưng ta cố gắng chịu đựng không bước tới, khẽ quay mặt đi, không nhìn nàng, chỉ mở miệng kêu: "Tường Hòa!"

" Có nô tài." Tường Hòa đẩy cửa bước vào từ bên ngoài .

Ta chỉ vào người đang quỳ trên mặt đất nói: "Bản cung niệm tình nàng ta vi phạm lần đầu, lần này sau khi phạt giam lỏng, giáng thẳng xuống làm cung nữ không có phẩm trật (*), đợi sức khỏe nàng ta hồi phục lại, cũng không cần trở về hầu hạ bên cạnh bản cung nữa, đưa thẳng ra bên ngoài đi." Văn Lương vẫn cúi đầu như trước, nức nở nói: "Tạ ơn nương nương." "Nương nương!" Tường Hòa bất ngờ quỳ xuống nói, "Nương nương, Văn Lương cô nương nhất thời lỡ miệng, người phạt là đúng, nhưng xin hãy để cho cô nương ấy trở về bên cạnh hầu hạ người! Nô tài thay Văn Lương cô nương van xin người!"

* Cung nữ trong cung cũng có nhiều cấp bậc, như Phương Hàm có phẩm vị cao hơn Văn Lương và Triêu Thần, Văn Lương và Triêu Thần có phẩm vị cao hơn các cung nữ còn lại ở Cảnh Thái cung. Giờ Văn Lương bị giáng xuống đồng cấp với các cung nữ bậc thấp ở Cảnh Thái cung.

Ta xoay người đi, cắn môi nói: "Việc này không cần bàn lại." Vừa dứt lời, ta không dừng lại mà bước thẳng ra ngoài.

"Nương nương…" Phía sau, Tường Hòa gọi lớn một tiếng. Sau đó, nghe y nói, "Văn Lương cô nương đừng đau lòng, nương nương đang nóng giận, mấy ngày nữa người nguôi giận sẽ gọi cô nương trở về bên cạnh."

Các cung nhân bên ngoài sân bị dọa cho sợ trắng cả mặt, thấy ta bước ra, vội cúi đầu hành lễ. Ta đưa mắt nhìn lướt qua bọn họ, mỗi người đều mang một dáng vẻ vô hại, khẽ nắm chặt hai tay lại, Văn Lương thực sự có thể tìm ra kẻ gian tế kia sao?

Lúc ta trở về tẩm cung, khi Triêu Thần bước vào, sắc mặt hơi khác thường.

Ta đoán, việc này Phương Hàm chỉ nói với một mình Văn Lương, vì thế bất kể Triêu Thần hayTường Hòa, Tường Thụy đều không biết. Ta nâng chén trà lên uống cạn, cũng không hỏi Triêu Thần có trách ta hay không.

Buổi tối, khi Phương Hàm tới, dẫn theo một cung nữ tiến vào, mở miệng nói: "Nương nương, cung nữ này tên là Sơ Tuyết, từ nay về sau, nàng ta sẽ thay thế vị trí của Văn Lương."

Phương Hàm vừa dứt lời, cung nữ tên Sơ Tuyết đã quỳ xuống, nói: "Nô tỳ Sơ Tuyết tham kiến nương nương."

Ta nhìn thấy, Triêu Thần nhìn Sơ Tuyết với vẻ mặt không vui vẻ gì, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào.

Ta trầm giọng nói: "Đứng lên đi, làm việc bên cạnh bản cung, mọi chuyện phải dùng ánh mắt của mình mà quan sát cho kỹ, bằng không người ra đi kế tiếp chính là ngươi!"

Sơ Tuyết vội gật đầu: "Dạ, nô tỳ sẽ ghi nhớ lời nương nương dạy bảo."

Ta quay sang đưa mắt nhìn Triêu Thần, nói: "Triêu Thần đưa Sơ Tuyết lui xuống, cái gì cần phải chú ý, ngươi chỉ dạy cho nàng ta. "

Triêu Thần do dự, cuối cùng vẫn vâng dạ, đi tới bên cạnh Sơ Tuyết, giọng điệu khá lạnh nhạt: "Đi thôi."

"Nô tỳ xin cáo lui."

Nhìn hai người bước ra, ta lại nghe Phương Hàm nói: "Nha đầu Sơ Tuyết này tính tình thông minh, nhanh nhạy. Nhưng nô tỳ có thể nói thẳng thắn với nương nương, mặc dù nàng ta cũng là cung nữ do một tay nô tỳ dạy bảo, nhưng khi xảy ra việc, nàng ta có thể trung thành như Vãn Lương đối với người hay không thì nô tỳ không thể bảo đảm. Người nhất định phải nhớ kỹ."

Ta khẽ giật mình, rồi mới phản ứng lại.

Một lát sau, ta hỏi: "Cô cô, bản cung đối xử với Vãn Lương như vậy có quá nhẫn tâm hay không?"

Sắc mặt Phương Hàm vẫn bình thản như trước, chỉ nói: "Nếu nương nương không cẩn thận, một khi gặp chuyện không may, cả Cảnh Thái cung sẽ không có người nào được yên ổn. Nương nương đã vào cung, chẳng lẽ không biết thâm cung hiểm ác như thế nào sao?"

Ta im lặng không nói gì, sao ta lại không biết chứ?

Có phải là vì tâm của ta chưa đủ độc ác, tàn nhẫn hay không ?

Người tốt với ta, ta nhất định không đành lòng làm tổn thương họ. Và cũng không đành lòng nhìn thấy bọn họ bị thương tổn.

Cố Khanh Hằng cũng vậy, Vãn Lương cũng thế.

Lại ba ngày nữa trôi qua, nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm vừa khỏi bệnh. Đêm đó, đã đến Trữ Lương cung của Diêu phi.

Thái hậu đến Thiên Dận cung gặp hắn, đương nhiên hắn cũng phải trả công lại một chút.

Còn hai chị em Thiên Phi và Thiên Lục bỗng nhiên yên lặng, không có động tĩnh gì khác thường.

Lệnh cấm cung Thư quý tần đã được dở bỏ từ hai ngày trước.

Ta ngồi bên cạnh bàn trà, bàn tay đang cầm bút vẽ tranh. Đã sáu ngày trôi qua kể từ lúc cổ tay bị thương, vết thương của ta đã khỏi từ lâu. Lúc lấy giấy Tuyên Thành, phát hiện không còn giấy, ta quen miệng gọi: "Vãn Lương."

Bên cạnh có người bước lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nô tỳ là Sơ Tuyết."

Ta khẽ giật mình, ngoái đầu nhìn cung nữ bên cạnh, mới chợt nhớ ra Vãn Lương đã bị ta chuyển ra ngoài làm cung nữ bậc thấp mất rồi.

Ta cười nhạt một tiếng nói: "Bản cung quen rồi, Sơ Tuyết, đi lấy giúp bản cung một ít giấy Tuyên Thành đến đây."

"Dạ, nô tì đi ngay." Nàng đáp lời rồi lui xuống.

Ta vừa đặt bút xuống, đi tới chiếc giường thấp phía trước ngồi xuống, đã nghe thấy tiếng Triêu Thần gọi ta ngoài cửa : "Nương nương."

Nàng bưng nước trà bước vào, đưa đến trước mặt ta, thấy ta nhận chén trà, mới cắn răng nói: "Nô tỳ vừa nghe người gọi tên Vãn Lương, nương nương, nô tỳ biết, người là người nhân từ ."

Ta cười nhạt nhìn Triêu Thần: "Thế nào, ngươi muốn cầu xin ta tha thứ cho Vãn Lương sao?"

Nàng khẽ lắc đầu: "Không, nương nương làm bất cứ việc gì, nô tỳ cũng không có ý kiến …"

Ta buông chén trà xuống, thuận miệng nói: "Được rồi, ngươi lui xuống đi."

Nhưng Triêu Thần vẫn không đi, ta cho rằng chẳng qua nàng nói ngoài miệng là không có ý kiến, nhưng thực ra vẫn muốn nói chuyện liên quan đến Vãn Lương với ta, không ngờ nàng lại nói: "Nương nương, cô cô muốn nô tỳ nói với người, Hoàng thượng nói chuyện của Cố thị vệ chỉ là một sự hiểu lầm, Cố thị vệ cho cung nữ kia thuốc mỡ bởi vì thấy vết thương ở chân nàng ta, Cố thị vệ có thiện tâm mới làm vậy. Nhưng cung nữ kia lại quá ngưỡng mộ Cố thị vệ, vì vậy mới hàm oan cho Cố thị vệ. Việc này đã điều tra rõ ràng, Hoàng thượng còn nói, đợi vết thương của Cố thị vệ hồi phục sẽ đề bạt lên làm Ngự tiền thị vệ."

Ta sửng sốt, không thể tin được nhìn Triêu Thần.

Nàng lại nói: "Xem ra việc này, thật đúng là tái ông mất ngựa (*), không phải không có phúc."

Ta cảm thấy buồn cười, cái này mà gọi là điều tra rõ ràng sao, cung nữ Khánh Vinh cung kia đã chết, việc này căn bản là không có người đối chứng. Huống hồ ngày đó lại do chính miệng Cố Khanh Hằng thừa nhận, xem ra Thái hậu và Hoàng thượng đang muốn sóng yên biển lặng.

Người bị đánh lại được tái đề bạt, không biết Cố đại nhân sẽ có cảm giác như thế nào. Có khi nào cũng cảm thấy "nhân họa đắc phúc" (**) không?

* & ** đều có chung một nghĩa, dùng để chỉ cho sự việc tuy tạm thời bị tổn thất, nhưng sau đó lại được điều tốt. Hay nói cách khác "trong họa có phúc".

Dù sao, Cố gia mấy đời đều làm quan văn, Ngự tiền thị vệ cũng vẫn là lần đầu tiên.

Trước đó, Phương Hàm dặn ta không nên hỏi thăm chuyện Cố Khanh Hằng, nhưng lần này lại để cho Triêu Thần đến nói cho ta biết, sao ta lại không rõ nỗi khổ tâm của Phương Hàm. Nàng lo sợ bỗng nhiên một ngày kia, ta thấy Cố Khanh Hằng bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm sẽ bị bất ngờ, bởi vậy mới nói trước để ta biết.

Lại năm ngày nữa trôi qua kể từ ngày hôm đó, thời gian thật mau quá, đã nửa tháng nay ta chưa nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm. Đang nằm trên chiếc giường thấp nghỉ ngơi, ta chợt nghe được bên ngoài có tiếng công công cao giọng hô: "Hoàng thượng giá lâm —— "

Ta mở choàng mắt, ngồi dậy, đã thấy hắn bước nhanh vào cửa. Ta vội vàng bước lên phía trước hành lễ với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Dường như tâm trạng của hắn rất tốt, hắn giơ tay lên ý bảo ta không cần đa lễ, rồi quay người ngồi xuống, lại kéo ta nói: "Lúc này thời tiết đã ấm hơn, trẫm đang định đi Thượng Lâm Uyển thị sát tình hình luyện tập của Vũ Lâm quân. Không biết Vũ Lâm quân của trẫm rốt cuộc thao luyện tới trình độ nào rồi, đã lâu rồi trẫm không đích thân tới xem."

Thượng Lâm Uyển, lúc trước ta cũng chỉ nghe nói qua.

Ly cung, gồm bảy mươi gian phòng, tập trung cả ngàn ngựa vạn xe, là nơi Vũ Lâm quân của hoàng đế thao luyện. Trong rừng còn nuôi cả trăm loài thú. Hoàng đế chỉ đích thân đến Thượng Lâm Uyển vào mùa săn bắn xuân thu hàng năm.

Ta không biết, hắn còn đích thân thị sát Vũ Lâm quân thao luyện.

Ta nhìn hắn, không hiểu nói: "Hoàng thượng đi Thượng Lâm Uyển, không phải là muốn đi nghỉ ngơi đó chứ?"

Còn nhớ khi đó, hắn bị bệnh cũng không chịu nghỉ ngơi lấy một ngày.

Hắn cười nói: "Nếu trẫm không được nghỉ ngơi lấy một ngày, thì sự cố gắng của trẫm mười ngày trước không phải uổng phí sao?"

Ta chợt ngẩn ngơ cả người, hóa ra lúc trước hắn vội vã như thế là vì nghĩ tới việc đi Thượng Lâm Uyển thị sát Vũ Lâm quân thao luyện, đồng thời cũng muốn tranh thủ nghỉ ngơi vài ngày. Nhìn người đàn ông trước mặt, ta không khỏi bật cười, chuyện triều chính, hắn là thiên tử đương nhiên sẽ suy nghĩ chu đáo hơn ta.

Nhưng hắn muốn đi Thượng Lâm Uyển, đang yên đang lành sao lại nói với ta?

Dường như hắn cũng đoán được nỗi thắc mắc trong lòng ta, bàn tay của hắn đang nắm tay ta khẽ siết chặt lại, mỉm cười nói: "Trẫm muốn mang nàng đi cùng. "

Trong lòng ta chợt chấn động, không thể tin được nhìn hắn, có phải hắn nói… Mang ta đi cùng.

Ta vội thốt lên: "Hoàng thượng, việc này thỏa đáng sao?"

Hắn cười lớn một tiếng nói: "Có gì không ổn nào? Nàng kêu người sắp xếp đi, trẫm còn có chút chuyện phải xử lý, sáng sớm ngày mai xuất phát." Vừa dứt lời, hắn đã đứng dậy bước đi.

Ta không nhịn được vội hỏi: "Hoàng thượng, việc này… Việc này Thái hậu có biết không?"

Hắn vẫn không xoay người lại, chỉ đáp một tiếng "Biết", ta nhìn theo thấy hắn đã đi rất xa.

Ta hơi ngơ ngẩn, cả người như ngốc ra đứng nguyên tại chỗ.

Thái hậu biết hắn đi Thượng Lâm Uyển, biết hắn chỉ mang theo một mình ta đi, nhưng cũng không can thiệp sao? Không phải Diêu phi là người bà thích nhất sao? Vì sao không nhân cơ hội này để cho hắn mang nàng ta đi theo?

Hắn vừa mới bước ra, đã thấy Triêu Thần chạy vào, tươi cười hỏi: "Nương nương, Hoàng thượng thực sự muốn dẫn người đi Thượng Lâm Uyển sao?

Sơ Tuyết cũng cười: "Thật tốt quá, nô tỳ nghe Lý công công nói, Hoàng thượng chỉ dẫn theo một mình nương nương!"

Ta chưa kịp trả lời đã nghe tiếng Phương Hàm truyền đến: "Nếu đã biết, sao còn không mau giúp nương nương thu dọn đồ đạc đi?"

Nghe Phương Hàm nói vậy, hai cung nữ vừa cười vừa vâng dạ, cúi đầu lui xuống.

Phương Hàm bước lên, mở miệng nói: "Nương nương, Hoàng thượng chỉ mang theo một mình người đi là chuyện tốt, sao người lại đăm chiêu ủ dột như vậy?"

Ta ngước mắt nhìn nàng, khẽ nhíu mày hỏi: "Cô cô thật sự cảm thấy đây là chuyện tốt sao?"

Phương Hàm không ngờ ta sẽ hỏi nàng như vậy, khẽ giật mình.

Một lát sau, mới nghe nàng nói tiếp: "Nương nương, lần này người xuất cung không cần mang theo nhiều người, chỉ cần một mình Triêu Thần là được rồi." Nhớ tới lần trước nàng có nói đến Sơ Tuyết, ta suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Một canh giờ sau, thấy Tường Thụy chạy vào, nói với ta: "Nương nương, bên ngoài có Quyến nhi cô nương tới, nói là Thái hậu muốn gặp người."

Trong lòng ta khẽ chấn động, cuối cùng Thái hậu cũng không nhịn được nữa rồi.

Ta đứng lên nói: "Bản cung biết rồi, ngươi ra nói Quyến nhi chờ một lát, bản cung thay y phục xong sẽ ra liền."

"Dạ." Tường Thụy lập tức chạy xuống.

Phương Hàm khẽ nhìn ta, thấp giọng nói: "Theo lẽ thường, việc này Thái hậu hẳn đã biết, dù sao ngày mai cũng lên đường rồi, sao hôm nay còn muốn người qua Hi Ninh cung làm gì?"

Ta khẽ cười lắc đầu, nếu ta không đi, làm sao biết trong lòng Thái hậu nghĩ gì, có chủ ý gì?

Ta vội vàng thay y phục, nhanh chóng rửa mặt chải đầu, để Phương Hàm đỡ tay bước ra. Quyến nhi thấy ta ra, liền tươi cười hành lễ nói: "Nô tỳ thỉnh an nương nương, xin mời nương nương, loan kiệu đã đợi ở bên ngoài."

Ta gật đầu, cùng Phương Hàm bước ra.

Ngay khi màn kiệu buông xuống, nghe Quyến nhi cười nói: "Những năm qua, Hoàng thượng đi Thượng Lâm Uyển thị sát Vũ Lâm quân thao luyện đều đi một mình, chưa bao giờ mang theo bất kỳ một vị nương nương hay tiểu chủ nào, không ngờ nương nương lại có phúc khí như vậy."

Màn kiệu đã buông xuống, ta chỉ nghe Phương Hàm thấp giọng nói: "Quyến nhi đã quên rồi sao? Năm Nguyên Quang thứ hai, Hoàng thượng đã từng dẫn Diêu phi nương nương theo."

Xuyên qua tấm màn kiệu, ta mơ hồ nhìn thấy sắc mặt Quyến nhi vẫn không hề thay đổi, chỉ thấy nàng cười mỉa nói: "Nô tỳ chưa quên, có điều Diêu phi nương nương đi sau Hoàng thượng, nhưng lại về trước Hoàng thượng."

Ta chăm chú lắng nghe, ý tứ của Quyến nhi là, Diêu phi trở về trước tất cả đều là ý muốn của Thái hậu.

Đi sau hắn một bước, lại về trước hắn một bước.

Xem ra, Diêu phi đi theo hắn cũng chẳng vui vẻ gì.

Quyến nhi nói Hạ Hầu Tử Khâm chưa bao giờ mang người khác đi cùng, ý là không biết vì điều gì mà lần này hắn lại chủ động mang phi tần theo? Như vậy, hôm nay Thái hậu vội vàng muốn ta đến Hi Ninh cung, ngoại trừ việc này, còn có nguyên nhân nào khác sao?

Thái hậu sẽ nói với ta điều gì đây? Muốn ta đừng đi, đổi cho Diêu phi đi sao?

Nghĩ đến điều này, ta không khỏi bật cười.

Tang Tử, ngươi thật là ngu ngốc. Nếu Thái hậu có thể nói ra như vậy thì không còn là Thái hậu nữa.

Huống chi, Diêu phi là người rất cao ngạo, nếu để cho nàng ta biết có thể đi vì lý do này, chắc hẳn ngày sau nàng ta thấy ta, nhất định sẽ không khách khí như bây giờ.

Hai người bên ngoài cũng không nói thêm gì nữa.

Loan kiệu đi thật nhanh, chưa quá nửa nén hương đã tới phía ngoài Hi Ninh cung.

Phương Hàm giúp ta nhấc màn kiệu lên, đưa tay đỡ ta xuống.

Quyến nhi đã đi ở phía trước, ta và Phương Hàm vội đi theo.

Ba người tới thẳng tẩm cung của Thái hậu, thấy chúng ta trở về, đã có cung nữ đi vào thông báo, vừa đi tới cửa thấy cung nữ kia đi ra nói: "Nương nương, Thái hậu nói ời một mình người vào."

Ta chợt liếc nhìn Phương Hàm, nàng đã buông tay ta ra, không nói với ta lời nào. Quyến nhi cũng dừng bước, ta chần chừ một lát rồi cũng bước vào cửa.

Vừa bước vào, ta đã nghe thấy tiếng người đóng cửa phía sau lưng. Không hiểu sao trái tim ta khẽ đập loạn nhịp.

Ta vẫn đi vòng qua tấm bình phong dài như trước đây, nhìn thấy Thái hậu đang nằmnghiêng người trên chiếc giường thấp, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ta dừng lại, cuối cùng nhẹ giọng mở miệng: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu phúc thọ an khang."

Bà vẫn không mở mắt, cũng không nói lời nào. Ta hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đành phải khom nhẹ đầu gối, vẫn duy trì động tác như vậy.

Một lúc lâu, mới thấy cơ thể của bà khẽ động, bà nhẹ nhàng mở mắt ra, cúi đầu nói "Đứng lên đi". Ta đứng dậy, bước lên phía trước đỡ bà đứng lên, bà cười nhẹ một tiếng, ngước mắt nhìn ta.

Ta giật mình, nghe bà nói: "Ai gia nghe nói Hoàng thượng muốn đi Thượng Lâm Uyển."

Giọng điệu của bà nhàn nhạt, không nghe ra được ẩn chứa hàm ý gì. Ta thực sự muốn cười, điều bà muốn nói là bà đã biết chuyện Hoàng thượng muốn dẫn ta cùng đi Thượng Lâm Uyển sao? Thật tốt quá, thoáng một cái, đã biến thành nghe nói Hoàng thượng muốn đi Thượng Lâm Uyển, nếu đã như thế, ta cũng chỉ có thể nói: "Dạ, hôm nay Hoàng thượng đến cung của thần thiếp, nói muốn mang thần thiếp đi cùng."

"Vậy sao?" Thái hậu nhìn ta, trong đôi mắt bà chợt thoáng hiện lên ánh sáng, rồi nở một nụ cười hời hợt, "Vậy Đàn phi trả lời thế nào?"

Hỏi ta trả lời như thế nào, ta còn có thể trả lời như thế nào được đây? Nếu Thái hậu không cho ta đi, ta cố tình muốn đi được sao? Ta càng không biết, giữa ta và Thái hậu, rốt cuộc là hắn giúp ta hay là giúp Thái hậu đây?

Ta nghiêm túc cúi đầu nói: "Thần thiếp nghe theo Thái hậu."

Dường như Thái hậu không ngờ ta sẽ nói như thế nên khẽ giật mình. Bà giữ bàn tay của ta đứng lên, bước tới bên cửa sổ, cười nói: "Hoàng thượng mới là Thiên tử, sao Đàn phi lại nghe theo ai gia ?"

Ta kinh ngạc, không rõ Thái hậu nói thế rốt cuộc là có ý gì.

Những lời của Thái hậu khiến ta không hiểu một chút gì, rốt cuộc là bà muốn ta đi hay muốn ta ở lại.

Bà buông tay ta ra, dùng hộ giáp thật dài trên bàn tay nhẹ nhàng chạm vào chậu mộc lan đặt trên bệ cửa sổ, chậu mộc lan này còn chưa nở hoa, chỉ có vài chiếc lá dài xanh mượt.

Thầm suy tính một lát, ta mới nói:" Thái hậu là mẫu hậu của Hoàng thượng, quyết định của người tất nhiên là vì muốn tốt cho Hoàng thượng. Lần này Hoàng thượng đích thân đến Thượng Lâm Uyển xem Vũ Lâm quân tập luyện, mang theo thần thiếp quả thật cũng có nhiều điều bất tiện. Thái hậu suy nghĩ tất nhiên chu toàn hơn thần thiếp rồi ạ.

Nghe ta nói vậy, bà mới từ từ xoay người lại, nhìn thẳng vào ta.

Ta cúi thấp đầu, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của bà. Khẽ nắm chặt tay lại, do lời nói của ta không ổn hay là chuyện gì khác. Nếu không sao bà lại nhìn ta như thế?

Trong lòng có chút căng thẳng, lại nhìn thấy bàn tay bà đưa qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mu bàn tay của ta, mở miệng nói:" Đàn phi, ngươi cũng là người thông minh. Điều ai gia suy nghĩ chính là chuyện này."

Thái hậu khẽ thở dài một hơi, xoay người bước đến chiếc bàn đặt trước mặt ta, ngồi xuống.

Ta cũng bước theo, đứng ở bên cạnh bà.

Thực ra trong lòng ta rất rõ, suy nghĩ của bà không hề đơn giản như vậy, đối với việc Hạ Hầu Tử Khâm mang theo ta, mà không mang theo Diêu phi, nếu trong lòng bà không khó chịu mới thật sự là kỳ lạ. Nhưng vừa rồi nhìn vẻ mặt của bà, ta dường như thấy một điều gì đó khác.

Nhưng ta cũng không hỏi.

Một lát sau, mới nghe thấy bà nói:" Ngày mai ngươi theo ngự giá đi, ai gia hiểu, Hoàng thượng đang trong độ tuổi khỏe mạnh, có một số việc ai gia cũng không quản được."

Lời của bà vừa nói xong khiến mặt ta nóng bừng.

Đang tuổi khỏe mạnh cường tráng, hàm ý của Thái hậu sao ta lại không nghe ra chứ.

Ánh mắt của bà nhìn về phía ta, đưa tay kéo tay ta, trên mặt nở nụ cười nhẹ, mở miệng nói:" Ai gia thấy Hoàng thượng rất thích ngươi. Nhưng đến cuối cùng liệu ngươi có thể giữ được trái tim Hoàng thượng hay không?"

Tay bị bà cầm run lên bần bật, trái tim đập rất nhanh.

Vì sao hôm nay Thái hậu lại nói những lời kỳ lạ như thế.

Bà nói hắn thích ta.

Bà nói muốn ta giữ lấy trái tim Hoàng thượng.

Ta vẫn cho rằng, những lời nói như thế, bà nên nói với Diêu phi chứ không nên nói với ta.

Cũng có thể do Diêu phi không giữ được trái tim của hắn, thế nên Thái hậu mới bảo ta phải giữ lấy?

Như vậy thế lực của Diêu gia thì sao? Bà không cần nữa sao?

Muốn ta giữ lấy trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng đằng sau ta không có thế lực giúp đỡ. Thái hậu nói như vậy là có ý gì, phải chăng muốn dựa vào ta?"

Suy nghĩ trong lòng không ngừng xoay chuyển, người trước mặt bỗng nhiên cười rộ lên một tiếng, nói :" Đàn phi đang do dự điều gì sao?"

Ta ngạc nhiên, vội đổi sắc mặt nói:" Thần thiếp không có ạ."

Bà ậm ừ, mới nói tiếp:" Ngày mùng chín tháng ba, là ngày sinh nhật của Hoàng thượng, đến lúc ấy hoàng thành sẽ rất náo nhiệt..."

Sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm, nhẩm tính, từ bây giờ đến ngày ấy còn cách gần hai tháng nữa. Nhưng tại sao mặc dù Thái hậu nói sẽ rất náo nhiệt vui vẻ, nhưng trong giọng nói của bà, không thấy có sự vui vẻ náo nhiệt như vậy?

Mùng chín tháng ba chẳng lẽ còn có chuyện gì khác xảy ra sao?

Trong lòng lại thấy căng thẳng.

"Đàn phi à." Bà nhìn ta, chầm chậm nói:" Ai gia có hỏi qua công công của Kính sự phòng, Hoàng thượng chưa hề chạm vào ngươi. Có một số việc, ngươi cũng có thể tự mình chủ động một chút."

Giật mình không ngớt nhìn bà, bà muốn ta...

Nhưng mà chuyện đó, hắn còn có thể kiềm chế được, ta sao có thể...

Ta vẫn cảm thấy Thái hậu hôm nay hết sức kỳ lạ.

Ta không trả lời, bà lại kéo ta nói liên miên một loạt chuyện, đơn giản như Hoàng thượng mấy ngày trước vừa mới bị bệnh, nhưng chưa được nghỉ ngơi tốt, bảo ta khi nào đến Thượng Lâm Uyển phải chăm sóc hầu hạ hắn thật tốt.

Ta đều vâng dạ.

Nguyên một ngày ta ở trong Hi Ninh cung.

Lúc ra khỏi Hi Ninh cung, trời đã hơi tối. Phương Hàm thấy ta ra, không hỏi ta và Thái hậu nói chuyện gì. Ta cũng không muốn nói chuyện, lòng dạ rối bời, nghĩ đi nghĩ lại những lời Thái hậu nói với ta hôm nay.

Ta cho rằng Thái hậu mặc dù không ghét ta, nhưng cũng không hề thích ta.

Nhưng mà bà hôm nay sao lại như vậy?

Lúc đi ra khỏi Hi Ninh cung, chợt nghe thấy có người gọi ta :" Đàn phi."

Ngước mắt lên, nhìn thấy Diêu phi vịn tay cung nữ bước đến, Phương Hàm bên cạnh ta lập tức cúi người hành lễ. Ta đành mở miệng:" Tỷ tỷ đến trò chuyện với Thái hậu sao?"

Nàng ta cười yếu ớt, hơi lúng túng nói: "Lúc trước bản cung đến thì nghe nói muội muội đang ở đây thế nên trở về. Hôm nay Thái hậu và muội muội trò chuyện lâu thật đó." Giọng điệu của nàng ta lạnh nhạt, vẫn như lúc trước không che giấu được sự khó chịu, ta cười giễu cợt một tiếng, cho tới bây giờ, chỉ có nàng ta- Diêu phi tài năng mới có thể ở lại Hi Ninh cung lâu như thế, chắc hẳn hôm nay biết ta ở đây, nàng ta mặc dù vô cùng bất mãn nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Ta nói:" Thái hậu tìm thần thiếp tất nhiên là vì chuyện theo Hoàng Thượng đi Thượng Lâm Uyển rồi." Chắc rằng việc này nàng ta đã nghe nói rồi, chờ nàng ta mở miệng hỏi, chi bằng cứ để ta tự nói ra trước.

Quả nhiên nghe ta nói vậy sắc mặt của nàng ta ngày càng khó coi. Ta nhớ đến đoạn đối thoại trên đường của Quyến nhi và Phương Hàm, chắc hẳn năm Nguyên Quang thứ hai đó, chuyện của Diêu phi đã trở thành chuyện cười cho hậu cung.

Thế mà bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm lại chủ động nói muốn mang ta theo.

Nhìn thấy nàng ta nắm chặt chiếc khăn trong tay, trong đáy mặt ẩn hiện sự tức giận, nhưng vẫn có thể cười nói như trước :" Vậy lần này, Đàn phi muội muội phải vất vả rồi. Không còn chuyện gì nữa, bản cung đến Hi Ninh cung trò chuyện cùng Thái hậu đây."

"Được, tỷ tỷ đi thong thả." Ta cười bước chếch sang một bên nhường đường, nàng ta lại liếc qua ta một cái mới bước nhanh qua, khi ta trở về Cảnh Thái cung, đồ đạc của ta đã được các cung nhân đóng gói cẩn thận hết rồi.

Ta cho bọn họ lui hết ra ngoài, lấy thuốc nước Tô Mộ Hàn cho vào túi gấm mang theo bên người.

Buổi tối, lại dặn dò Phương Hàm, khi ta không ở trong cung, chuyện của Thiên Phi và Thiên Lục không nên nhúng tay vào. Về phần Vãn Lương, ta muốn nàng phải cẩn thận hơn nữa.

Phương Hàm chỉ vâng dạ, ta biết nàng làm việc thì ta có thể yên tâm.

Tất cả mọi người đều lui xuống, một mình ta ngồi ở trên giường.

Ở trong cung, mười ngày hay nửa tháng không gặp mặt Hoàng đế lại là chuyện hết sức bình thường. Thậm chí nếu cả đời đều phải gặp mặt hắn, có lẽ đó mới tính là khổ sở chăng?

Ồ, vậy ta may mắn hơn so với các nàng sao?

Chuyến đi Thượng Lâm Uyển này chỉ có ta và hắn, như vậy có thể sớm chiều kề cận.

Thái hậu muốn ta giữ lấy trái tim của hắn, nhưng mà ta không biết, ta có thể tới gần trái tim của hắn hay không.

Một đêm không hề chợp mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi vừa mới hạ triều, đã thấy Lý công công vội vàng đến Cảnh Thái cung:" Nương nương chuẩn bị xong chưa ạ, Hoàng thượng muốn nô tài tới đón người."

Ta gật đầu, cùng Triêu Thần bước ra ngoài, đã thấy loan kiệu chờ sẵn ở bên ngoài.

Triêu Thần đỡ ta lên kiệu, kiệu phu nhanh chóng cho kiệu khởi hành. Lý công công vội chạy đuổi theo, ở phía bên phải ta nhỏ giọng nói:" Nương nương, người thật sự rất may mắn."

Y cũng nói ta may mắn.

Ồ, nhớ tới khi ta còn là cung nữ nhỏ bé, ánh mắt y nhìn ta cũng rất là cao ngạo.

Khẽ nhấc một góc màn kiệu lên, ta cười nói với y: Ồ, Lý công công đang lấy lòng bản cung đó sao. Thế nhưng ngươi là người oai phong ở bên cạnh Hoàng thượng, có ai thấy ngươi mà không phải lấy lòng đâu."

Y xấu hổ, có chút lúng túng rồi cười rộ lên :" Nương nương người cứ nói đùa, nô tài sao có thể so với người được ạ."

"Nhưng bản cung nhớ khi lần đầu tiên gặp công công, công công rất là uy phong đó." Còn nói muốn chém đầu ta nữa cơ mà. Lời vừa dứt, ta cũng buông màn kiệu xuống, che khuất luôn sắc mặt đang trở nên tái nhợt của y.

Triêu Thần ở bên cạnh không nhịn được cười rộ lên, ta nghĩ chắc là nàng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lý công công. Ta dựa vào tấm đệm mềm sau lưng, qua cảnh sắc bên ngoài lúc ẩn lúc hiện sau tấm màn kiệu khẽ đong đưa, ta thấy rõ vẫn chưa tới Thiên Dận cung. Không biết là qua bao lâu, kiệu mới chầm chậm dừng lại, Triêu Thần nhấc màn kiệu lên nói nhỏ: "Nương nương, xuống kiệu thôi."

Ta ậm ừ, đưa tay ra, vịn vào tay của nàng.

Bước xuống kiệu, mới thấy đã đến cửa cung.

Đội hộ giá chậm rãi bước xê dịch từng bước một, xếp thành một hàng dài từ cửa cung ra đến tận bên ngoài, mà ta không nhìn thấy được điểm cuối.

Phía trước là ngự giá màu vàng chói mắt, hắn chắp tay đứng ngay trước mặt ta, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, khóe miệng khẽ nhếch lên cười cười.

Ta và Triêu Thần tiến lên, hành lễ với hắn, hắn đưa tay qua kéo ta lên ngự giá.

Ta bất ngờ không kịp phản ứng, một tay hắn kéo ta ôm vào trong ngực, cười nhẹ nói:" Hồi hộp à. Xuất cung thôi."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy chất giọng the thé của Lý công công cất lên: " Hoàng thượng khởi giá _____"

Ngự giá chầm chậm rời đi, cảnh cửa cung nặng nề đã mở rộng ra, ta lúc ấy mới kịp phản ứng, ngước nhìn về phía trước.

Nói không hồi hộp là giả, ta từng cho rằng, bước vào cánh cổng kia là cả đời cũng không thể nào trở ra được nữa. Khi Diêu phi theo Thái hậu đi dâng hương cầu phúc trên chùa, ta đã rất hâm mộ. Có điều không ngờ đến có một ngày ta cũng có thể ra ngoài.

Không ngờ nhất là hắn lại mang ta đi theo.

Hắn ôm ta, nhích lại gần ta, ta hơi giật mình, lại thấy hắn nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn cười như trước :" Để cho trẫm dựa một chút."

Đang định gọi hắn, lại nhìn thấy sắc mặt bình yên của hắn, đành im lặng.

Mấy hôm nay hắn vô cùng mệt nhọc, dường như không hề được nghỉ ngơi. Ngay cả khi ốm bệnh cũng không chịu nghỉ lấy một ngày. Đêm qua nghe nói hắn ở Ngự thư phòng đến giờ Sửu mới trở về.

Thấy lông mi hắn khẽ lay động, chẳng biết tại sao ta bỗng nhiên giật mình, nhìn khuôn mặt như điêu khắc của hắn. Vì sao chuyện của hắn, ta đều biết rõ, đều thấu hiểu như vậy. Bàn tay phủ lên tay ta khẽ siết chặt, hắn tựa vào vai ta, nhè nhẹ hít thở, hơi thở âm ấm phả ra trên cổ ta, khiến ta có cảm giác rất thoải mái.

Lần đi Thượng Lâm Uyển này, ước chừng khoảng hai mươi dặm đường, tốc độ đi cũng không nhanh, chắc là một hai canh giờ sẽ đến.

Nhìn hé qua kẽ hở của tấm màn kiệu thì thấy Lý công công và Triêu Thần cẩn thận theo sát bên ngự giá.

Một lát sau, đột nhiên nghe thấy người ở bả vai ta lên tiếng:" Tiểu Lý Tử, trẫm chưa muốn đến Thượng Lâm Uyển ngay." Ta kinh ngạc, hắn lại nói chưa muốn đến Thượng Lâm Uyển! Lý công công vội gọi ngừng ngự giá lại, cả đội ngũ từ từ dừng lại, lại nghe hắn nói :"Đi đến con ngõ hẻm cuối phố." Ta chỉ cảm thấy chấn động mạnh trong lòng, khó tin nhìn người bên vai, hắn bỗng nhiên nói muốn đi đến ngõ hẻm nhỏ, ngày ấy hắn nói hắn rất muốn gặp Tô Mộ Hàn, muốn nhìn thấy tiên sinh như thần tiên kia của ta. Ta vốn cho rằng hắn nói đùa. Thế nhưng bây giờ hắn lại nói muốn đi đến con hẻm nhỏ đó!

Xem ra ngày đó, không chỉ có mỗi mình ta hỏi han thái y về tình hình của tiên sinh, e rằng hắn cũng đã hỏi.

Có điều, ngày ấy hắn đến cung của ta, còn muốn tự mình hỏi ta.

Cũng may là Tô Mộ Hàn thật sự không còn ở đấy nữa.

Trái tim hơi thắt lại, mẹ con bọn hắn đều giống nhau, đều thích hỏi một vấn đề những hai lần.

Cảm giác ngự giá đã thay đổi phương hướng, nhưng tốc độ nhanh chóng được ổn định lại.

Ta không nhịn được hỏi:" Hoàng thượng, tiên sinh của thần thiếp đã không còn ở nơi đó nữa, người còn đi tới đó làm gì vậy?" Ta còn nhớ rõ Văn Lương nói, ngôi miếu ấy đã được trùng tu, chuyển về mười dặm sau dãy núi.

Hắn cuối cùng cũng mở mắt ra, ngồi thẳng lên nói: "Chẳng qua trẫm muốn xem sơ qua một chút, nàng căng thẳng gì nào?"

Ta giật mình.

Ta căng thẳng sao?

Ngoài đường lớn vẫn náo nhiệt như thường lệ, nhưng kỳ lạ là khi ngự giá của chúng ta đi tới, một tiếng động nhỏ cũng không nghe thấy. Nhưng lúc này hắn bãi giá đi qua, thánh giá đến chỗ nào, người người đều

phải ra nghênh tiếp. Ta bất giác liếc nhìn ra bên ngoài, mới nhìn thấy hai bên đường cái đã có tầng tầng lớp lớp Vũ Lâm quân đứng chắn, mà ven đường bách tích muôn dân đều quỳ xuống, trán chạm xuống đất, không ai dám ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng long nhan.

Ta bỗng nhiên cười phá ra một tiếng.

Hắn nhíu mày nhìn ta, hỏi: "Nàng cười gì?"

Ta ghé sát vào hắn, nhỏ giọng nói:" Hoàng thượng, người xuất hành, còn nghiêm trọng hơn cả tiểu thư khuê các ló mặt ra đường nha. Thần thiếp nhớ khi mới vào cung, công công nói không được ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan, như vậy sẽ bị coi là đại bất kính. Nhưng bây giờ dù cho bách tính bên ngoài có ngẩng đầu nhìn chằm chằm đi chăng nữa, cách nhiều tấm mành như vậy, thì có thể nhìn thấy gì được đây."

Có lẽ nghe thấy ta so hắn với tiểu thư khuê các, vẻ mặt của hắn hơi tức giận, ho nhẹ một tiếng:" Xem ra nàng quen xuất đầu lộ diện rồi, vậy trẫm ân chuẩn cho nàng ra ngoài."

Biết rõ là hắn nói đùa, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ, tỏ ý vội vàng đứng lên, nói :" Vậy thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng trước." Dứt lời, xoay người muốn chạy ra ngoài.

Cổ tay bị hắn giữ chặt lại, nghe hắn tức giận hỏi:" Nàng thật sự dám sao?"

Ta cười:" Vì sao lại không dám ạ, không phải chính miệng Hoàng thượng nói sao? Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, thần thiếp nếu không nghe theo, như vậy sẽ coi là kháng chỉ." Làm mặt quỷ với hắn, nhìn vẻ mặt hắn tức giận, ta tất nhiên rất vui vẻ.

Thế nhưng hắn lại giật mình.

Tay hắn kéo ta chưa từng buông lỏng, nhìn ta một lúc, sau đó đột nhiên cười phá ra, khẽ dùng sức kéo ta xuống, dễ dàng kéo ta vào trong lòng, mở miệng nói:" Trẫm cảm thấy, vẫn thích nàng như vậy hơn."

Ta thế nào?

Tròn mắt nhìn hắn, thấy hắn hít một hơi thật sâu nói :"Trẫm phong nàng làm phi tử không phải vì tính nết của nàng sao? Trẫm còn nhớ rõ, tiểu cung nữ thông minh xé rách đèn lồng ngày đó, có thể giữ lại mạng sống ngay dưới mí mắt trẫm."

Kinh ngạc nhìn người đàn ông đang cười trước mặt, hóa ra ta ở trong mắt của hắn cho tới bây giờ luôn là người tinh nghịch sao?

Có lẽ, hắn cố tình bày ra một bộ dáng dữ tợn đáng sợ. Nhớ ngày đó, nội dung trong câu nói đầy vẻ phẫn nộ của hắn chính là muốn lấy đầu ta.

Ta cũng chẳng biết tại sao, xuất cung khiến cho tinh thần ta thoải mái lên rất nhiều. Có thể đối với hắn không chút cấm kỵ mà nở nụ cười thoải mái, còn có thể nói những lời khiến hắn tức giận.

Hóa ra ta không biết, hắn thích ta như vậy.

Ngước mắt nhìn hắn, thấy trong đáy mắt hắn lóe sáng, hàng lông mi dài khẽ lay động như muốn che khuất đáy mắt hắn. Muốn rút lại bàn tay đang bị hắn nắm lấy, nhưng hắn dường như cũng đang nắng mưa theo ta, sức lực trên tay càng lúc càng mạnh hơn.

Ta hơi đau, khẽ nhíu mày, mỉm cười nói:" Nếu Hoàng thượng thích thiếp khi còn là cung nữ như vậy, sao còn phong thần thiếp làm phi?

Hắn cũng cười rộ lên, nói:" Chẳng qua trẫm muốn cho nàng được sống lâu hơn một chút."

Rốt cuộc trong lòng cũng hơi khiếp sợ, ngày ấy ta chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, Thiên Phi cũng chỉ là một tiểu chủ, nhưng nếu nàng ta muốn giết ta cũng đơn giản như giết một con kiến mà thôi. Huống chi còn có Thư quý tần nữa.

Mặc dù nguy hiểm trùng trùng như thế, nhưng ta đều có thể trốn thoát được mà sống sót.

Vì thế nên hắn mới chú ý tới ta, cho nên hắn muốn ta sống.

Hạ Hầu Tử Khâm, thì ra là như vậy sao?

Vậy vì sao chàng muốn ta sống?

Những lời này nghẹn ở cổ, muốn mở miệng hỏi hắn, nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào.

Trong đầu lại nghĩ đến chuyện của Phất Hi, ta chỉ sợ khi hỏi, sẽ không có được đáp án mình muốn. Hoặc là căn bản hắn sẽ không nói thật.

Quay mặt đi, bỗng nhiên nhìn thấy cổng lớn của Tang phủ.

Nhất thời ngơ ngẩn.

Đúng rồi, sao ta lại có thể quên, không phải nhà của ta cũng nằm trên con đường này sao?

Hắn cũng cảm thấy ta khác thường, quay đầu lại, mi dài mắt phượng khẽ lướt qua, thản nhiên nói:" Tang phủ."

Tang phủ ở chỗ này cũng chẳng có gì kỳ lạ với hắn. Nếu không hắn cũng sẽ không nói ra câu : trẫm còn biết, Tang gia có một tam tiểu thư không muốn ai biết.

Hắn đã điều tra, chắc chắn sẽ tra ra hết.

Nghĩ đến điều đó bỗng nhiên lại kinh hoàng, như vậy có khi nào hắn cũng tra ra Tô Mộ Hàn rồi hay không?

Trong lòng bỗng có một tia hy vọng, hắn điều tra về Tô Mộ Hàn, có lẽ sẽ tra được một số chuyện. Người tiên sinh mà ta ở cạnh suốt ba năm, nhưng lại chẳng biết gì về y cả.

Bỗng nhiên hắn quay đầu lại, thản nhiên hỏi:" Có muốn xuống không?"

Dường như có thứ gì đó khẽ khàng chạm vào tim ta, hắn hỏi ta có muốn xuống không…

Nếu như ta có khát vọng về nhà.

Nếu như ta có gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc.

Trường hợp này tất nhiên ta sẽ cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Sao ta lại không biết, một câu ngỡ như đơn giản ấy thôi, thực ra là một ân huệ rất lớn được hắn ban cho? Tiến cung làm phi, sao còn có thể trở về nhà mẹ đẻ? Cũng như ta bây giờ, cho dù có đi qua Tang phủ, cũng chỉ có thể ngồi ngay ngắn bên cạnh hắn, không được phép ló đầu ra ngoài.

Ánh mắt bất giác liếc nhìn ra phía bên ngoài, nhìn thấy cha ta, phu nhân, còn có một số người của Tang phủ đều đang quỳ gối ở cửa. Đầu bọn họ cúi thấp xuống, ta dường như thấy phu nhân muốn ngước mắt lên nhìn, nhưng bị cha ta kéo lại.

A, ai dám ngẩng đầu lên nào.

Phu nhân nhất định là rất mong chờ, muốn nhìn thử xem hai người con gái của bà có ở trong ngự giá hay không ?

Chỉ tiếc, các nàng không có ở đây, ở đây là ta - người ngày trước bà hết sức khinh thường - đứa con gái của tỳ thiếp. Thấy ta không nói gì, hắn bỗng nhiên lên tiếng kêu dừng kiệu.

Ta giật mình nhìn hắn, lại thấy hắn đưa tay nhấc rèm kiệu lên, mở miệng gọi:" Tang lão gia."

176. Q.2 - Chương 3: Lựa Chọn

Hắn bỗng nhiên gọi Tang lão gia, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía cha ta.

Ta nhìn thấy, cơ thể ông thoáng run rẩy. Dường như ông còn chưa kịp tiếp nhận việc người trên ngự giá gọi chính là mình.

"Tang Quân."

Lần này hắn gọi đích danh tên cha ta.

Ngay cả ta cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lý công công nhìn theo ánh mắt của hắn, linh hoạt vội chạy đến, dùng phất trần chỉ thẳng vào cha ta nói: "Muốn chết à, Hoàng thượng gọi ngươi đấy, sao còn ngây ngốc ra đó nữa!"

Y thật là hung dữ, lần đầu gặp ta cũng như vậy. Ta nhịn không được liền bật cười.

Người bên cạnh trừng ta một cái, ta thức thời biết điều im lặng.

Cha ta cuối cùng cũng run run đứng lên, muốn tiến lên nhưng lại không dám.

Lý công công lại quát: "Hoàng thượng gọi ngươi đấy, còn không qua!"

Ta thấy phu nhân sợ đến mức mặt mày trắng bệch, đầu cúi xuống, hai tay chống trên mặt đất không ngừng run rẩy. Những người xung quanh dè dặt liếc mắt về phía bọn họ, trong ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ai dám tin chứ? Lần đầu tiên gặp mặt, Hoàng đế đã kêu thẳng 'Tang Quân'.

Ta không biết trong đầu cha ta lúc này đang nghĩ gì, ông ta vui mừng sao? Ông ta sẽ không cho rằng Thiên Phi và Thiên Lục đang được thánh sủng, cho nên lúc này Hoàng thượng mới có thể kêu tên mình chứ?

Lý công công đã tiến lên phía trước, ông ta lảo đảo một cái, quỳ xuống dập đầu nói : " Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ! " Trán ông ta cúi chạm đất, hai tay không ngừng run rẩy.

Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên khẽ cười một tiếng, buông tấm mành vốn vẫn đang được nhấc lên xuống. Ngoái đầu quay lại nhìn ta, nhỏ giọng nói : "Không được cười."

Được, ta không cười.

Dường như hắn rất hài lòng, mới quay đầu ra ngoài nói : "Vinh phi và Tích tần của trẫm đều là con gái ngươi, ngươi sinh được hai cô con gái thật tốt. Dịu dàng, xinh đẹp, hoà nhã, trẫm rất thích."

Ta kinh ngạc nhìn hắn, lại thấy khóe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười châm biếm.

Lúc này tấm mành đã được buông xuống làm ta không nhìn thấy được bộ dạng của cha ta. Chỉ nghe được giọng nói hỗn loạn run rẩy của ông, nhưng cũng không che giấu được sự phấn khởi :"Có thể được hầu hạ Hoàng thượng là phúc phận của con gái thảo dân, thảo dân tạ long ân của Hoàng thượng !"

Ngay sau đó lại nghe Lý công công quát một tiếng: "To gan, ai cho ngươi ngẩng đầu lên!"

Ta không biết y nói ai, là cha ta hay phu nhân?

Hạ Hầu Tử Khâm lại cười nói: "Ha ha, trẫm còn không biết Tang phủ ngươi còn có vị tiểu thư khác nha? Trẫm đối với người của nhà họ Tang ngươi rất hiếu kỳ." Lúc hắn nói lời này, ánh mắt nhìn thẳng về phía ta, trong mắt còn lộ ra vẻ trêu tức.

Ta muốn mở miệng, lại bị hắn hung hăng trừng mắt một cái, đành ngừng lại.

Bên ngoài yên lặng một lúc, lại vang lên: "Bẩm… Bẩm Hoàng thượng, thảo dân chỉ có hai đứa con gái."

Chỉ có hai đứa con gái … Ta cười lạnh một tiếng, ở bên ngoài ông ta chưa bao giờ thừa nhận ta cũng là tiểu thư của Tang phủ.

Mười sáu năm qua đều như vậy.

Bây giờ, đối với Hoàng thượng ông ta cũng như vậy.

Hai tay đặt trên đầu gối, bất giác nắm chặt. Cảm giác trong lòng có lẽ là khó chịu?

Nhưng ta cũng không muốn khóc.

Với bọn họ, ta đã lãng quên từ lâu rồi, sao có thể rơi nước mắt được.

Người bên cạnh đột nhiên nâng cao âm lượng: "Thật sao? Nhưng trẫm lại nghe nói Tang phủ còn có một vị tam tiểu thư?"

Tim đập nhanh, nhíu mày nhìn người trước mặt. Hắn muốn làm gì đây, ta dường như càng lúc càng không thể hiểu nổi. Cả một lúc lâu mà vẫn chưa nghe người bên ngoài kiệu nói gì.

Sau đó là giọng nói sắc bén của Lý công công vang lên: "Không nghe thấy Hoàng thượng hỏi sao?"

Lý công công này lúc nào cũng gào to, nhưng bây giờ y đang đứng về phía ta, ta thầm có chút đắc ý, Tang Tử, thì ra ngươi cũng xấu xa vậy đó.

Thật muốn cười, nhưng không phải cười vì hài lòng, mà có lẽ là cười vì chua xót.

Thế nhưng chỉ là muốn cười.

Hắn đưa bàn tay qua nắm lấy bàn tay đang muốn trốn tránh của ta, nghiêm mặt quát mắng ta: "Trẫm nói không được cười."

Ta biết không nên cười, người quỳ bên ngoài là cha ta, lúc này vô cùng nghiêm cẩn, mà ta lại có thể cười.

Hạ Hầu Tử Khâm, chàng cũng cảm thấy ta thật vô tâm vô phế, cảm thấy ta bất hiếu sao?

Tiếng của cha ta lần thứ hai rốt cuộc vang lên: "Hoàng… Hoàng thượng, đó… đó là đứa con do tiểu thiếp sinh, không … Không thể tính là tiểu thư Tang phủ chúng thảo dân được. Cũng … Cũng không lọt được vào mắt người."

Con gái của tỳ thiếp nên không thể coi là tiểu thư Tang phủ. Cha, người nói thật hay. Đến tận bây giờ ta mới biết thì ra Cố đại nhân cũng không nói ra chuyện ta vào cung. Thế mà lúc này ta lại cảm thấy hơi cảm kích ông ta, vì đã không nói ra thân phận của ta bây giờ. Ta không hi vọng, bởi vì ta của hiện tại mới có thể làm cho cha ta thừa nhận thân phận tam tiểu thư Tang phủ của ta.

Trong lòng buồn phiền, có chút muốn rơi lệ.

Dường như còn có chút tủi thân.

Từ trước đến nay chưa từng tủi thân như vậy.

Ta ở trước mặt của hắn, trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm.

Không phải quá mất mặt sao?

Bàn tay của hắn bao quanh tay ta, thật ấm áp. Thực ra không hề ấm như vậy, hôm nay hắn mặc khá ít, vốn sẽ không ấm.

Vậy sao ta lại cảm thấy ấm nhỉ?

Là ấm lòng sao?

Ngước mắt nhìn, người trước mặt không nhìn ta, vẫn đang nhìn bên ngoài, nói: "Tang Quân, ngươi có biết, trên đời này trẫm ghét nhất gì không?"

Bỗng nhiên thay đổi chủ đề, ngay cả ta cũng trở nên ngơ ngác.

Nghĩ lại, cha ta làm sao biết được hắn ghét nhất là gì?

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau đã nghe cha ta nói: "Thảo dân không… Không biết ạ."

Khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn lạnh lùng mở miệng: "Trẫm ghét nhất là loại người như ngươi!"

"Hoàng thượng!" Người bên ngoài hoảng sợ kêu lên, sau đó Lý công công hét lên: "Muốn chết à, lớn tiếng như vậy, quấy nhiễu thánh giá, muốn cả nhà ngươi bị chôn sống sao!"

Kinh ngạc nhìn người trước mặt, hắn nói ghét nhất là loại người như cha ta…..

Không biết tại sao, mũi đột nhiên cay cay, hình như có thứ gì đó bất giác muốn chảy xuống.

Lời của hắn, bọn họ đều không hiểu, nhưng ta rất hiểu.

Một người cha bình thường như cha ta.

Không nên nhẫn tâm với con của chính mình.

Đúng không?

Hạ Hầu Tử Khâm, đây là ý chàng muốn nói cho ta biết sao?

Hắn lại vừa cười, vừa quở trách, nhưng lần này lại là quở trách Lý công công: "Tiểu Lý Tử, trẫm thấy ngươi chán sống rồi. Tang lão gia là cha của Vinh phi và Tích tần, ngươi có mấy cái đầu mà dám nói như thế?"

Chỉ nghe 'rầm' một tiếng, Lý công công quỳ sấp xuống, vội vàng nói: "Hoàng thượng thứ tội, nô tài… Nô tài…"

Ta biết, hắn không thật sự muốn mắng Lý công công, hắn chẳng qua là chỉ gà mắng chó.

Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn bỗng nhiên đứng lên, ta lo sợ ngước nhìn hắn một lúc, cuối cùng những giọt lệ trong khóe mắt cũng không nhịn được mà thi nhau rơi xuống.

Hắn nhíu mày liếc nhìn ta một cái, cắn răng nói: "Bước ra ngoài đừng làm cho trẫm mất mặt, nếu không trẫm sẽ trừng trị nàng đích đáng . » Hắn nói với ngữ điệu dữ tợn, nhưng lại chẳng khiến ta thấy sợ một chút nào.

Ta sẽ không làm hắn mất mặt, bởi hắn đang trút giận cho ta mà.

Lúc ta đưa tay lên, thoáng giật mình, ta bỗng nhiên lại nghĩ tới nước thuốc trên mặt.

Tô Mộ Hàn có nói, khi tắm nước thuốc sẽ bị rửa trôi, không biết nước mắt có làm nó bị rửa trôi đi không? Nhưng bất luận như thế nào, ta cũng không dám giơ tay lên lau, chỉ cần ta không lau, cho dù là nước cũng sẽ không sao cả.

Hắn kéo ta ra, ta cuống quít đứng lên, bước sát theo hắn.

Chỉ nghe một tiếng động đồng loạt vang lên, toàn bộ Vũ Lâm quân quỳ xuống.

Bọn họ hô to: "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Ta đột nhiên cảm giác khẩn trương không ngớt, bị hắn kéo sát người, từng bước một bước xuống ngự giá.

Ta rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ ông, cha của ta.

Ông đang quỳ dưới chân ta, cả người run rẩy, một chút động đậy cũng không dám. Phu nhân mang theo một đám đầy tớ, quỳ ở phía sau cũng không dám động.

Trên mặt Lý công công hiện lên một tia kinh ngạc, vội đứng dậy đi đến ngự giá lấy áo lông chồn đến định khoác thêm cho hắn, lại bị hắn hung hăng trừng mắt, y sợ không dám tiến lên nữa.

Nhìn người bên cạnh, hắn đứng rất thẳng. Lần đầu tiên ta cảm thấy hắn cao như vậy, nét mặt tươi tỉnh, hoàn mĩ, đầy khí chất vương giả.

Hắn kéo ta bước tới, vai cha ta hơi run rẩy, vội vàng nói: "Hoàng thượng vạn tuế! Nương nương thiên tuế!"

Ta cười lạnh, nương nương thiên tuế? Ông có biết ta là ai không?

Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nhìn người đang quỳ trước mặt, ôm chặt ta đi tới, lạnh lùng nói: "Tang Quân, ngẩng đầu lên."

Vai ông lại càng thêm run rẩy, mặc dù vừa rồi Lý công công đã bị quở trách, nhưng ông vẫn chần chờ không dám ngẩng đầu lên.

"Trẫm muốn ngươi ngẩng đầu lên." Hắn nói thêm lần nữa.

Ta cảm thấy tim đập ngày càng nhanh, tay hắn ở bả vai ta tăng thêm lực.

Ta nhớ vừa rồi lúc bước xuống, hắn có nói không được làm cho hắn mất mặt.

Khóe miệng từ từ nở nụ cười, liếc nhìn cha ta – kẻ đang quỳ bên dưới.

Ông rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn từ chân Hạ Hầu Tử Khâm, rồi dần di chuyển lên một thân long bào màu vàng sáng. Hắn cao hơn ta một cái đầu, cho nên cha vốn dĩ còn chưa kịp nhìn thấy dung mạo hắn, đã nhìn thấy ta trước.

Nhìn thấy đôi mắt kia bỗng nhiên nhìn chằm chằm, ánh mắt ông lộ ra sự khó tin. Môi run rẩy nhìn ta, tay ông bất giác giơ lên, chỉ vào ta, nhưng lại không thể thốt nổi một dù chỉ một lời.

Chỉ nghe Hạ Hầu Tử Khâm hừ mạnh một tiếng nói: "Thật to gan, Đàn phi của trẫm mà ngươi cũng dám chỉ trỏ!"

Nghe vậy, cha ta mới nhận ra mình thất thố, cuống quýt cúi đầu, run rẩy nói: "Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội!"

Hắn cũng không truy cứu, chỉ mỉm cười nói: "Người không biết không có tội, trẫm cũng không trách ngươi. Chỉ là Tang Quân, trẫm hỏi ngươi, Đàn phi của trẫm so với hai con gái của ngươi thì thế nào?"

Cha ta run rẩy, không nói nổi một câu.

Hắn nhìn thẳng cha ta, nhẹ giọng nói: "Nói?"

Ta khẽ kéo ống tay áo của hắn, hắn liếc ngang nhìn ta một cái, ý bảo ta im lặng.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng phu nhân ở phía trước kêu lên hoảng sợ, lúc ta ngước mắt nhìn sang đã thấy bà ta chỉ kịp liếc nhìn qua ta rồi lập tức ngất đi. Ta bất giác đưa tay xoa xoa mặt mình, chẳng lẽ ta sinh ra đã dọa người vậy sao?

Cha ta dường như ý thức được phía sau xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám xoay người lại nhìn. Chỉ nghiến răng nói: "Đương nhiên là … Là Đàn phi nương nương vượt trội hơn ạ." Ta nhìn thấy rõ những giọt mồ hôi nhỏ xuống hai bên thái dương ông.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa chịu buông tha, vừa cười vừa hỏi: "Vượt trội hơn điều gì? Khuôn mặt xinh đẹp? Tài trí? Hay là toàn bộ?"

"Toàn … Toàn bộ." Cha ta lại nói.

Nghe vậy, rốt cuộc hắn cũng cười rộ lên, quay lại ôm ta, nhìn người quỳ bên dưới nói: "Tang Quân, trẫm còn phải cám ơn ngươi. Trẫm muốn nói cho ngươi biết, có một số người không biết quý trọng, nhưng trẫm, vô cùng yêu thích và hài lòng. Ha ha ——" hắn vừa cười, vừa kéo ta xoay người lại, cao giọng nói, "Khởi giá."

"Cung tiễn Hoàng thượng —— "

Bên ngoài tiếng tung hô như sóng xô bờ đá, trầm bổng lan ra.

Hắn lại kéo ta vào bên trong ngự giá.

Thậm chí ta còn không kịp phản ứng. Hắn nhìn ta cười cười, nụ cười của hắn mang theo một chút đắc ý, một chút tự hào.

Nhưng ta không biết, vì hắn thật lòng thích ta mới làm khó cha ta như vậy, hay chỉ vì hắn cho rằng cha ta và Dụ thái phi là cùng một loại người, nên mới muốn làm như vậy? Có điều việc này, ta sẽ không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Cho dù phải hay không , hãy để cho ta có một chút hi vọng xa vời đi.

Hi vọng vào một chút ấm áp trong nháy mắt.

Vào một chút quan tâm trong khoảnh khắc này.

Hắn nhìn ta, bỗng nhiên khẽ nhíu mày, đến khi thấy bàn tay của hắn đưa qua, ta mới đột nhiên nhớ tới, trên mặt của ta, còn nước mắt chăng? Ta cuống quýt nghiêng người, che mặt nói: "Hoàng thượng, để thần thiếp tự lau."

Hắn thoáng ngơ ngác nhưng cũng không miễn cưỡng, chỉ "Ừ" một tiếng rồi dựa vào tấm đệm mềm mại ở phía sau.

Lúc nhìn lại, phát hiện hắn đã nhẹ nhàng nhắm hai mắt, nằm nghỉ ngơi.

Ta xoay người, lấy cái gương bên cạnh, soi soi, quả nhiên có một vệt nước mắt. May quá, không nhìn thấy rõ lắm, giờ cũng đã khô rồi, ta lấy nước thuốc trong tay áo ra, dùng khăn chấm một ít, xoa lên vệt nước mắt đã khô trên mặt.

Sửa soạn xong tất cả, thấy hắn vẫn nhắm mắt, nghĩ, cũng không gọi hắn.

Bỏ đi khí thế bức người mới vừa rồi, trên mặt của hắn, lại hiện ra sự mệt mỏi cùng cực.

Ngự giá đi thẳng một mạch, hắn cũng không nhắc lại chuyện xảy ra trước cửa Tang phủ, dường như vừa rồi, chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha mà thôi. Bất giác ta muốn cười, nhưng phải che miệng lại, không thể cười thành tiếng .

Hắn lại đột nhiên mở miệng: "Muốn cười thì cứ cười đi, cần gì phải lén lút như vậy."

br/>

Ôi, âm thanh nhỏ như vậy mà hắn cũng nghe thấy sao?

Ta cố ý phản bác lại: "Không phải vừa rồi Hoàng thượng nói thần thiếp không được cười sao."

Hắn cười cười mở mắt ra, cất giọng nói: "Vừa rồi trẫm cho ngự giá dừng lại, trước mặt, sau lưng nhiều người như vậy, tất cả đều câm như hến, nàng là phi tử của trẫm lại cười, còn ra thể thống gì!"

Ta mở to hai mắt nhìn hắn, thì ra là vì vậy. Cho nên, hắn cũng làm ra vẻ mặt nghiêm nghị và dáng vẻ nghiêm túc đến thế. Thật là sĩ diện nha, Hạ Hầu Tử Khâm.

Khẽ nghiêng nghiêng đầu nhìn, hắn vẫy tay về phía ta, ý bảo ta lại gần hắn.

Ta ngoan ngoãn nhích qua, hắn ôm ngang người kéo ta lại, đặt cằm trên vai ta, nhỏ giọng nói: "Trẫm mệt quá, nhưng nhìn thấy nàng lại không muốn nghỉ ngơi."

Nhìn thấy ta lại không muốn nghỉ ngơi, nói như vậy là ý gì?

Ta cười hỏi hắn: "Nhìn mặt của thần thiếp đáng e ngại lắm sao?"

"Ừ." Hắn trả lời xong lại mở miệng, "Lần đầu tiên trẫm thấy nàng như vậy, tên Tang Quân kia, nếu không biết tốt xấu dám nói nàng đẹp thử xem."

Ta lén lút mỉm cười, nói ta xinh đẹp, không phải là Hạ Hầu Tử Khâm hắn tự tay vẽ đường cho người ta đi sao? Bây giờ, lại nói với ta kẻ đó không biết điều.

Ta không né tránh lại hỏi: "Hoàng thượng chỉ thích những người con gái xinh đẹp sao? Vậy người còn mang thần thiếp theo làm gì?"

"Trẫm…" Hắn đã mở miệng, nhưng không nói tiếp.

Cách một lúc lâu, hơi thở của hắn trở nên đều đều, dường như còn vương chút muộn phiền, hắn thực sự rất mệt mỏi nên mới có thể ngủ như vậy?

Vừa mới nghĩ chợt phát hiện ngự giá đã dừng lại. Ta giật mình, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa gọi dừng lại mà.

Lý công công đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, ngõ nhỏ quá ngự giá không vào được ạ."

Ta mới bừng tỉnh, đúng rồi, ta đã quên mất, con hẻm nhỏ và dài như thế làm sao ngự giá vào bên trong được?

Hắn tỉnh giấc, nghe vậy, nhẹ nhàng buông ta ra, thờ ơ mở miệng: "Vậy trẫm và Đàn phi sẽ xuống ngự giá." Dứt lời đã đứng dậy bước xuống.

Lý công công chưa kịp nói thêm lời nào, vội vàng lấy áo khoác lông chồn khoác thêm cho hắn. Triêu Thần cũng bước lên khoác thêm cho ta một cái áo choàng thật dày.

Vũ Lâm quân dừng lại ở xa xa, kéo dài tới cuối con hẻm nhỏ.

Hắn nắm tay ta bước lên phía trước, tiếng bước chân của hai người vang vọng trong khắp con hẻm nhỏ. Không hiểu sao, trong lòng ta bỗng nhiên trở nên nhộn nhạo.

Ánh mắt ta chạy xuyên suốt theo con hẻm nhỏ thật dài này.

Con hẻm này, ta đã từng đi qua vô số lần, nơi này, ta nhắm mắt lại cũng có thể bước đi vững vàng, nơi này, ta cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi ta chưa được đi lại…

Mà tiên sinh của ta, ở cuối con hẻm nhỏ này.

Trong một căn phòng nho nhỏ, ngăn cách bởi tấm màn che, người nằm nghiêng nghiêng trên chiếc giường nhỏ, nói với ta bằng chất giọng khàn khàn, dịu nhẹ.

Vừa nghĩ, khóe miệng bất giác lại mỉm cười.

Trước mắt ta, dường như có thể nhìn thấy bóng người gầy gò mờ nhạt ấy, còn nhớ lần đầu tiên ta xông vào trong căn phòng nhỏ, tiên sinh của ta đã giữ chặt lấy tấm màn che.

Bàn tay đẹp đẽ nổi đầy gân xanh đó khiến cho ta suốt kiếp này cũng không thể quên được.

Người bên cạnh khẽ siết chặt tay ta, hắn bỗng nhiên cất lời: "Mọi người chờ tại đây, không có mệnh lệnh của trẫm, tất cả không được bước vào." Có vài người rục rịch bước theo.

Ta nhìn thấy đó là một tướng quân.

Hắn hừ khẽ một tiếng, kéo tay ta bước thẳng về phía trước, không hề quay đầu lại, chỉ nói: "Mã tướng quân vẫn nên ở lại ngoài này đi."

"Hoàng thượng…"

Những âm thanh phía sau lưng chợt loáng thoáng lên rồi tan vào trong gió, ngay lúc hắn nắm tay ta bước vào con hẻm nhỏ.

Theo bản năng, ta ngước mắt nhìn, bất chợt nhìn thấy ngôi chùa vốn rất quen thuộc trong trí nhớ.

Văn Lương nói, ngôi chùa bị phá hủy để trùng tu nhưng vẫn để lại một phần. Cánh cửa chùa còn nguyên vẹn, lặng yên đứng nơi đó. Nhưng chỉ cần vừa bước qua cánh cửa đang mở rộng kia thôi là có thể nhìn thấy rõ đống hỗn độn bên trong rồi.

Hắn không chần chừ, kéo ta đi thẳng một mạch tới trước.

Ta bỗng nhiên khựng lại.

Hắn quay đầu lại, nghi ngờ nhìn ta, ta lắc đầu: "Hoàng thượng, đừng đi nữa, tất cả đã biến mất rồi."

"Trẫm muốn đi."

Chẳng biết tại sao, lúc hắn nói ba chữ này dường như ẩn chứa sự tức giận mơ hồ. Không phải cảm giác kiên quyết đến cùng mà giống như một giọt nước thấm trên tấm đệm mềm mại, chỉ trong nháy mắt, đã lan ướt cả một mảng.

Ta hơi kinh ngạc, hắn lại thả tay ta ra, một mình bước nhanh lên phía trước. Ta hoảng hồn, vội kéo áo choàng lên đuổi theo.

Đi qua cánh cửa lớn, thấy ngay bên trong là những bức tường bị phá hủy , trên mặt đất toàn là gạch ngói bể vụn nát. Mỗi bước chân đi tới đều phát ra tiếng gạch đá vỡ lạo xạo. Những mảnh vỡ trơn trợt, chỉ cần vô ý là có thể làm cho người ta trượt chân. Ta cảm thấy không thoải mái, nhưng thấy hắn càng lúc càng bước nhanh về phía trước, bước thẳng đến nơi ở của Tô Mộ Hàn.

Kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hắn, ta quên luôn cả chuyện bước đi.

Ta nghĩ, nhất định hắn đã từng điều tra Tô Mộ Hàn .

Bỗng nhiên thấy hắn lảo đảo một cái, ta hoảng sợ vội chạy tới tính đỡ hắn, nhưng hắn đã đứng thẳng người, cúi đầu nhìn đống gạch ngói bể nát dưới chân, mím môi, không nói lời nào.

Toàn bộ phía đông của ngôi chùa, bị phá nát hoàn toàn. Căn phòng trước kia của Tô Mộ Hàn bị dỡ xuống hết, chỉ còn lại mấy cây cột nhà trơ trọi. Ta lại nghĩ căn phòng trước kia ta ở phía sau ngôi chùa hẳn vẫn còn nguyên vẹn, có điều bức tường ở bên ngoài đã cũ kỹ, rêu phong bao phủ. Bước qua cánh cửa, ta không biết khung cảnh bên trong đã thay đổi như thế nào nữa.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng lẳng lặng trước mặt ta, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, ta không biết, rốt cuộc hắn đang nhìn cái gì.

Một lúc lâu sau, cuối cùng ta cố lấy dũng khí bước lên.

Trước mặt chúng ta, căn phòng đã biến mất tự thuở nào, ngoại trừ đống gạch ngói nát vụn còn sót lại, hầu như không để lại bất kỳ thứ gì nữa cả. Chỉ sợ những thứ có liên quan đến Tô Mộ Hàn cũng chẳng còn gì. Lúc nhìn qua nơi đó lòng ta chợt cảm thấy đau khổ.

Thực sự, không hề còn gì cả.

Thứ duy nhất ràng buộc ta và Tô Mộ Hàn dường như biến mất hoàn toàn, vô tung vô ảnh.

Nếu không phải Tô Mộ Hàn nói sẽ gửi nước thuốc của ta tại ngôi chùa mới xây, ta thực sự nghĩ rằng cái người ta gọi là "Tiên sinh" này, chưa từng xuất hiện trong cuộc đời.

Ngước mắt, nhìn thấy trong đáy mắt của người đi bên cạnh, hiện lên ánh nhìn sắc bén.

Nhưng chỉ lóe lên trong chớp mắt.

Đến lúc ta nhìn lại, hắn đã khôi phục sự bình thản, bỗng nhiên hắn xoay người bước về phía ta.

Chẳng biết tại sao, ta chợt giật mình.

Hắn hỏi ta: "Tưởng nhớ cuộc sống trước kia sao?"

Tưởng nhớ sao?

Ta cũng tự hỏi lòng mình.

Khi đó, trong cuộc đời của ta chỉ có duy nhất hai người khiến ta vui vẻ, một là Cố Khanh Hằng, người còn lại là Tô Mộ Hàn.

Nhưng, ta không thể bước qua được cánh cổng của Cố gia. Nói cho cùng, vì thân phận của ta là con gái của tỳ thiếp, ngay cả cha ta còn không thừa nhận ta là tiểu thư của Tang phủ, thì nói chi đến Cố đại nhân cao ngạo kia.

Về phần Tô Mộ Hàn, ta cho rằng, hai người bọn ta chính là gần ngay trước mắt mà xa tận chân mây.

Y đối với ta, đúng là dốc lòng dạy dỗ. Nhưng rốt cuộc vẫn không cho ta đến gần y, nhất là không thể vượt qua bức màn chắn kia.

Khoảng thời gian đó, làm cho ta vừa thỏa mãn vừa thất vọng, bởi vì luôn tồn tại một thứ ta không thể chạm vào. Ta không biết rốt cuộc cái gì mới thực sự thuộc về ta. Giống như hiện tại, nhìn thấy đống gạch ngói đổ nát này, ta mới biết, thì ra khi ta bước ra khỏi ngôi chùa này, cũng đồng nghĩa với lúc Tô Mộ Hàn cũng bước khỏi tấm màn che trong căn phòng nhỏ kia. Ta và y, vốn chẳng là gì cả, cho dù không hẹn mà gặp trên đường, ta cũng không thể nhận ra người kia chính là vị tiên sinh sớm chiều kề cận bên ta trong suốt ba năm.

Nhớ đến người đã dạy dỗ mình không khỏi cảm thấy đau xót trong lòng.

Ta cười chua xót, ngước mắt nhìn người trước mặt, mở miệng nói: "Đúng là rất nhớ, nhưng tất cả đã là quá khứ, không bao giờ thuộc về ta nữa."

Đây là lần đầu tiên, ta tự xưng 'Ta' trước mặt người đàn ông này.

Bởi vì ngay thời khắc này, ta đột nhiên cảm thấy, hai chữ 'thần thiếp' sao mà khó nói như vậy, ta thật sự không thể thốt ra được.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn ta chằm chằm, chăm chú như muốn bóc trần từng mảng trên người ta. Ta không biết có phải hắn để ý tới cách dùng từ không ổn của ta hay không, nhưng đến cuối cùng hắn cũng không hề so đo với ta.

Một lúc lâu sau, mới thấy hắn xoay người lại, chắp tay nhìn về phía xa xa, chậm rãi nói: "Trẫm cho rằng, khuyết điểm lớn nhất của bức tường hoàng thành chính là rào cản duy trì tính cách vốn có của con người. Quy tắc cung đình, không thể phá vỡ. Nhưng trẫm vẫn hi vọng như trước, vào những lúc riêng tư, thầm kín, có thể nhìn thấy tính cách thật sự của họ."

Ta khẽ giật mình, quay sang nhìn khuôn mặt người đàn ông với những đường nét rõ ràng như điêu như khắc. Hắn không nhìn ta, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Ta chợt nhớ tới lúc mới gặp hắn, nhớ lúc đêm khuya hắn lén lút chạy đến tìm ta, đã vậy bộ dạng lại không đàng hoàng, bá đạo, không phân biệt phải trái. Có phải đây chính là những lúc riêng tư, thầm kín lén lút mà hắn nói?

Nhưng ta thực sự không biết, vì sao đang yên đang lành hắn lại nói những lời như vậy?

Ta đứng ngây người, không biết nên nói như thế nào cho phải.

Người bên cạnh bỗng nhiên nói tiếp: "Nếu bây giờ trẫm muốn nàng chọn, trẫm và vị tiên sinh kia, nàng sẽ chọn ai?" Lần này, hắn quay đầu lại, đôi mắt rất nghiêm túc nhìn ta.

Ta vô cùng kinh ngạc, lời của hắn vì sao càng lúc càng kỳ lạ thế này, chưa kịp nói gì đã thấy khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, nhưng không nói lấy một câu. Xoay người bước nhanh ra ngoài.

Ta ngạc nhiên ngoái đầu nhìn theo bóng lưng đang bước đi rất nhanh kia, trong lòng thôi thúc muốn bước nhanh theo nhưng chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm thấy do dự .

Ta biết, cho dù nơi đây đã đổ nát nhưng ngôi chùa mới đã được xây dựng lại trên phía sau vùng bình nguyên cách đó mười dặm. Huống hồ Tô Mộ hàn đã nói, cứ ba tháng sẽ phái người đem nước thuốc gửi lại trong chùa cho ta. Vì thế, nếu ta muốn tìm y, nhất định sẽ gặp .

Ta kinh ngạc nhìn theo bóng lưng người đàn ông kia, bước đi rất nhanh, hắn muốn … Lúc này để cho ta lựa chọn.

Nếu như ta chọn Tô Mộ Hàn, dù hắn không muốn cũng sẽ thành toàn cho ta sao?

Nhưng đột nhiên ta cảm thấy luyến tiếc.

Luyến tiếc nhìn bóng lưng của hắn một mình bước đi. Luyến tiếc câu nói của hắn 'Trẫm muốn nói cho ngươi biết, có một số người không biết quý trọng, nhưng trẫm, vô cùng yêu thích và hài lòng'. Luyến tiếc dáng vẻ bá đạo mà tính tình như trẻ con của hắn…

Thì ra ta luyến tiếc nhiều đến vậy.

Hạ Hầu Tử Khâm, hắn, có biết?

Hít một hơi thật sâu, ta đuổi theo bước chân hắn.

Chân ta đạp trên đống gạch ngói đổ nát vụn, tiếng động kia dường như càng lúc càng lớn.

Nhất định hắn đã nghe thấy, nhưng hắn vẫn không quay đầu lại, cũng không dừng bước. Rõ ràng, chỉ nhìn bóng lưng của hắn, nhưng không biết tại sao ta lại cảm thấy hắn đang cười.

Tang Tử à, nhất định là ngươi bị điên rồi.

Trở về ngự giá, hắn không nhắc đến việc đi đến vùng bình nguyên cách đó mười dặm, chỉ trầm giọng nói: "Đi Thượng Lâm Uyển."

"Hoàng thượng khởi giá đi Thượng Lâm Uyển —— "

Bên ngoài, giọng nói the thé của Lý công công vang lên.

Ta ngồi bên cạnh hắn, cởi áo khoác lông chồn dày cộm ra đặt một bên, bỗng nhiên hắn đưa tay che miệng ho một trận.

Ta hoảng sợ, hắn mới bị bệnh cách đây mấy ngày, bây giờ sợ rằng hắn lại bị nhiễm phong hàn. Ta nhoài người qua nhỏ giọng gọi: "Hoàng thượng…"

Hắn liếc mắt nhìn ta, vẻ mặt khó chịu nói: "Trẫm ghét ho khan."

Ta giật mình, bất giác cảm thấy buồn cười. Nhớ lại ta đã từng nói với hắn, ho khan, là một trong hai điều không thể nhịn được .

Hắn không nhịn được, cho nên mới ho thành tiếng như thế. Nếu không, với tính cách của hắn đã nói ghét, nếu nhịn được chắc chắn sẽ chịu đựng.

Như vậy, ta có thể hiểu đối với chuyện của Tô Mộ Hàn, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng?

Ta bật cười, khẽ nói: "Hoàng thượng phải biết yêu quý thân thể của mình, nếu người không bị bệnh, sao lại ho khan?"

Hắn liếc ta, đưa tay kéo ta qua, ghé sát bên tai ta, thấp giọng uy hiếp: "Nhớ kỹ, từ nay về sau, không được nhắc tới tiên sinh của nàng trước mặt trẫm, nếu không, trẫm…"

Nếu không thì sao, bỗng nhiên hắn ngừng lại.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười: "Hoàng thượng là người thông minh, bây giờ thần thiếp vẫn ngồi ở bên cạnh người, chẳng lẽ người còn không hài lòng sao?"

Ngay lúc ta đi bước chân đầu tiên ở sau lưng hắn, ta đã quyết định chọn hắn.

Thông minh như hắn, không phải là không biết đạo lý này.

Hắn hừ khẽ một tiếng: "Trẫm có lúc cũng không thông minh." Dứt lời, lại khẽ cười ôm lấy ta.

Nằm ở trong ngực hắn, nghe nhịp đập của trái tim hắn, trong khoảnh khắc, ta đột nhiên cảm thấy hạnh phúc. Thì ra, cảm giác đó lại đơn giản như vậy. Hắn hít thở nhè nhẹ, hơi thở lẫn vào cơn gió lạnh bên ngoài thổi vào, làm cho người ta có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta được hắn ôm trong lòng, cả người ngày càng ấm áp.

Xung quanh chợt tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng bước chân chỉnh tề mà uy nghiêm của Vũ Lâm quân bên ngoài, còn có tiếng bánh xe lăn trên đường.

Hai tay ta bất chợt xoa xoa trên ngực hắn, cảm giác lòng bàn tay ta sắp chạm đến trái tim đang đập rộn ràng kia, dường như vào thời khắc này trái tim của hắn ngày càng gần sát ta. An tâm nhắm hai mắt lại, ta không biết hắn sẽ đi Thượng Lâm Uyển mấy ngày, nhưng tóm lại cũng không dài .

Thứ duy nhất ta biết rõ, hắn là đế vương, cuối cùng ta cũng không thể nào có được hắn trọn vẹn.

Thời gian ta ở chung với một mình hắn cũng chỉ có mấy ngày này mà thôi.

Bỗng nhiên, lại nghĩ tới những lời nói của Thái hậu. Bà muốn ta giữ lại trái tim của hắn.

Bà còn nói, hắn thích ta.

Hắn có thực sự thích ta hay không, mấy lần lời nói tới miệng rồi lại nuốt xuống. Chỉ đơn thuần vì không muốn hỏi, giống như ngày ấy ở bên ngoài Thiên Dận cung, ta sợ hắn hỏi ta có yêu hắn hay không.

Thật kỳ lạ.

Không biết có phải vì gió thổi vào rất mát hay không, mà lúc này mùi Long Tiên Hương trên người hắn vô cùng ngào ngạt. Ta tham lam hít lấy mùi hương trên người hắn, không biết vì sao lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

Cánh tay ôm ta chưa hề nới lỏng, nhưng đầu óc của ta lại trở nên mơ màng .

Không biết bao lâu sau, mơ mơ hồ hồ dường như nghe thấy hắn nói: "Vẫn quyết định trở về sao, phía trước, phía sau, xung quanh trẫm, toàn là lang sói. Trẫm cũng không có đủ năng lực để bảo vệ chu toàn cho ai vĩnh viễn được…"

Ta nghe thấy lời hắn nói nhưng không muốn mở mắt ra, ở nơi này có thể khiến hắn nói ra những lời như vậy sao?

Hắn cho tới bây giờ vẫn luôn kiêu ngạo…

Nhưng, hắn không nói "Nàng", mà lại nói "Ai" .

Đúng vậy, "Ai" là ai đây ?

Bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, thì ra ta còn để tâm đến vậy.

Lúc này ta mới phát hiện ra, không biết ngự giá đã dừng lại từ lúc nào, mà bên cạnh cũng không còn bóng dáng của hắn.

Khẽ giật mình ngồi dậy, bước ra bên ngoài, thấy ngự giá đang đứng trên thao trường trống trải, những Vũ Lâm quân vốn làm nhiệm vụ hộ giá còn lại rất ít. Loáng thoáng nghe thấy tiếng thị vệ tập luyện truyền đến từ đầu bên kia của cánh rừng trước mặt. Ta nghĩ có lẽ đã vào Thượng Lâm Uyển rồi.

Triêu Thần thấy ta bước ra, vội chạy qua nói: "Nương nương đã thức giấc rồi ạ."

Vịn cánh tay của Triêu Thần, ta hỏi: "Hoàng thượng đâu?"

"Dạ, Hoàng thượng nói lần này tới Thượng Lâm Uyển nhưng trước đó vẫn chưa thông báo cho tướng quân ở đây biết, vì thế lúc ngự giá tới đây, nghe thấy tiếng Vũ Lâm quân đang tập luyện, Hoàng thượng đi xuống xem thử rồi ạ. Hoàng thượng đã đi được một lúc, nô tì ở đây chờ nương nương tỉnh lại." Triêu Thần vừa nói cũng không quên lấy áo lông chồn khoác lên cho ta.

Nàng nói, hắn đã đi được một lát rồi, như vậy giọng nói thì thầm bên tai ta lúc nãy là của hắn sao?

A.

Ta tự cười mình, khẽ lắc đầu.

Nhất định là ta nằm mơ.

Đang định bước lên, lại nghe Triêu Thần nói: "Nương nương, Hoàng thượng nói khi nào người tỉnh giấc cũng không cần xuống đó, lệnh cho nô tì đưa người về Ngự Túc uyển nghỉ ngơi trước."

Ta thoáng giật mình, thuận miệng hỏi: "Ngươi biết Ngự Túc uyển nằm ở đâu không?"

Triêu Thần cười nói: "Nương nương chắc hẳn là người rất mệt mỏi, người ngủ cũng khá lâu rồi. Nô tì đã đi theo Lý công công qua đó rồi ạ. "

Thật sao? Thì ra, ta ngủ say như thế. Vì thế đầu óc mới mờ mịt, mơ màng đến nằm mơ như vậy.

Ta khẽ gật đầu, vịn tay Triêu Thần xoay người. Tiếng binh khí ồn ào phía sau lưng từ từ biến mất, Triêu Thần đi bên cạnh ta nói nói tiếp: "Nương nương, chỗ cong cong gấp khúc phía trước là sân khấu để trình diễn ca vũ."

Ta nhìn theo hướng tay Triêu Thần chỉ, đó là một chiếc hồ rộng được vây quanh bởi các loại cây cối xanh um, nhìn qua chỉ thấy cây là cây, rất đẹp, rất tự nhiên nhưng cũng rất tinh xảo, không hề nhìn ra dấu vết do con người kiến tạo. Nhìn xuyên qua khe hở trong những tàng cây, có thể nhìn thấy sân khấu không một bóng người bên trong, xung quanh là hàng loạt tiểu đình nằm trên mặt hồ, có cái đặt xa có cái đặt gần, thậm chí có cái còn đặt xa xa ở giữa hồ.

Thật là khéo léo, tài tình.

Vì bây giờ chưa qua tháng hai nên tất nhiên trong hồ không có lá sen, ngay cả sen tàn cũng không thấy. Nhưng ta biết, vào lúc giữa hè chắc chắn nơi này sẽ phủ kín những đóa hoa sen trắng, hồng trải khắp mặt hồ.

"Nương nương người nhìn xem." Triêu Thần vừa cười vừa chỉ ta nhìn sang hướng khác, "Ở chỗ kia, nghe nói tên là Khuyển Đài cung, là chỗ đi săn, cưỡi ngựa, bắn chim, câu cá, nô tì nghe Lý công công nói, còn có thể nhìn thấy voi nữa ạ! Nô tỳ chưa bao giờ nhìn thấy voi cả. Nghe nói cái mũi của nó dài như vậy nè!"

Nàng vui vẻ khoa tay múa chân của mình để diễn tả, lại nói: "Nương nương người có biết không? Cái mũi của con voi, còn có thể phun nước nữa dó!"

Ta nghe Triêu Thần nói xong cảm thấy hơi tò mò, voi là con vật ta mới nghe thấy lần đầu. À, đừng nói tới voi, ngay cả con mèo hay con chó con cũng không cho phép xuất hiện trong hoàng cung.

Nghĩ đến việc Triêu Thần đã vào cung từ lúc còn bé, những thứ này đối với nàng, tất cả chỉ là hi vọng xa vời mà thôi.

Bây giờ, nhìn vẻ mặt và bộ dạng hào hứng của Triêu Thần, ta cũng vui vẻ theo, cười nói: "Thế mà bản cung xem ngươi diễn tả cứ như là đã nhìn thấy mấy lần rồi ấy. Nhìn ngươi rất thích thú !"

Triêu Thần không hề mất tự nhiên, vẫn cười nói như trước: "Vừa rồi, lúc nô tì đi cùng Lý công công nên sẵn tiện hỏi thăm y. Nương nương, nô tì nói cho người biết nha, người đừng thấy Lý công công ngày thường khoác bộ dáng nghiêm túc, nhưng khi xuất cung ra ngoài, y háo hức không ai bằng đâu ạ!"

Ta khẽ cười, Lý công công đã theo Hạ Hầu Tử Khâm ra ngoài nhiều lần, mà còn không che giấu được sự thích thú, huống chi là Triêu Thần đã ở trong cung nhiều năm như vậy.

Ta nhìn nàng, hỏi: "Có người có thể xuất cung, ngươi hâm mộ lắm sao?"

Ta nhớ tới lúc đó, ta và Vãn Lương trêu ghẹo nàng, bảo là muốn tìm phu quân cho nàng, gả nàng xuất cung. Nàng đỏ mặt vừa giận dỗi vừa xấu hổ nói không muốn.

Thật ra, có người con gái nào không có một thuở xuân đâu? Có người con gái nào không muốn thành gia lập thất?

Chỉ vì các nàng thân là cung nữ nên đành chấp nhận số phận. Vào cung, bất luận ngươi là cung nữ hay là chủ tử, thời gian của ngươi không phải tính bằng năm mà là cả đời người. Cho đến khi nào tính mạng của ngươi chấm dứt, khi đó mới gọi là kết thúc.

Nụ cười trên môi Triêu Thần có chút thu lại, nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, mở miệng nói: "Nương nương, không phải con người đi nơi nào cũng là sống sao ạ? Nô tì vào cung là bởi vì gia đình quá nghèo nên cũng không có ai yêu đâu."

Cánh tay đang được Triêu Thần đỡ khẽ run lên, ta chợt nhớ tới, cho tới bây giờ ta chưa từng hỏi đến thân thế của các nàng.

Ngoái đầu nhìn lại, ta thấp giọng hỏi: "Vì sao không có người yêu?"

Triêu Thần hơi chần chờ, cười khổ một tiếng nói: "Mẫu thân của nô tì chết sớm, phụ thân tái giá, nhị nương sinh con trai. Nương nương cũng biết số phận của những đứa con gái không có mẫu thân, phụ thân ngày càng bỏ mặc nô tì. Trong nhà thì nghèo, có lúc cả gạo cũng không mua nổi. Nô tì đương nhiên không có cơm ăn, bữa no bữa đói. Về sau, trong cung tuyển cung nữ, Doãn phủ đại nhân nhận với số lượng lớn, không giới hạn, vừa lúc đó phụ thân mang nô tì đi bán." Nàng khẽ hít một hơi, lại nói, "Nhưng cũng thật may mắn khi được tiến cung, nương nương người nhìn nô tì đi, lúc còn ở nhà, ngay cả cơm cũng không đủ ăn, nào được ăn ngon mặc đẹp như bây giờ?"

Triêu Thần nói, bất giác lại cúi đầu liếc nhìn chính mình .

Nàng tuy chỉ là một cung nữ, nhưng cũng là hàng tứ phẩm cung thị, chi tiêu ăn mặc cũng không khác gì so với tiểu thư của một gia đình khá giả ngoài cung.

Ta không nói gì, Triêu Thần lại tiếp tục: " Năm nô tì vào cung, Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, bởi vậy lời qua tiếng lại trong cung cũng nghe được rất nhiều. Những lão thái giám trong cung nói, người vào cung được Hoàng thượng để mắt đến, một bước lên mây trở thành phượng hoàng rất nhiều. Nhưng, người cả đời không thể thấy long nhan lại càng nhiều hơn. Nô tì xem như vô cùng may mắn, có thể gặp được cô cô. Cô

cô nói, chuyện một bước lên mây không phải người nào cũng có thể. Nhưng nếu chúng ta có thể chọn được một chủ tử để dựa vào, đó cũng là phúc khí cả đời của một người nô tì."

Ta không khỏi kinh ngạc, thì ra, chủ tử trong cung cũng chẳng phải quý giá gì, bởi vì các nàng vừa phải tranh thủ tình cảm đồng thời cũng là mục tiêu cho các cung nữ lựa chọn.

Ngươi đừng cho rằng mình là chủ tử rất tài giỏi, nhưng cũng có người không muốn hầu hạ ngươi đâu.

Ta chợt bật cười, nhìn Triêu Thần nói: "Như vậy, bản cung là người xứng đáng để các ngươi dựa vào sao?"

Triêu Thần dường như ý thức được lời nói của mình không ổn, vội vàng quỳ xuống, lại bị ta ngăn lại: "Triêu Thần, hôm nay lời của ngươi làm cho bản cung hiểu thêm một chút đạo lý. Là lời nói thật lòng mà thôi, bản cung cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi."

Trong thâm cung, chỉ thích hợp cho những kẻ biết tranh đấu để sinh tồn.

Đạo lý này, áp dụng với phi tần đồng thời cũng áp dụng với tất cả mọi người trong cung.

Chúng ta dựa vào năng lực của mình đi chinh phục đế vương, còn bọn họ, dùng đôi mắt tinh tường của mình để lựa chọn chúng ta.

Vì thế, ta không hề trách nàng.

"Nương nương..." Trong đôi mắt của Triêu Thần vẫn chứa nỗi sợ hãi chưa tan biến.

Ta khẽ cười một tiếng, nói: "Bản cung cũng muốn, có thể trở thành chỗ dựa cho các ngươi."

Theo lời của Triêu Thần, ta không cần biết cũng có thể tưởng tượng ra, thân thế của Văn Lương chắc chắn cũng không tốt đẹp gì.

"Nương nương." Triêu Thần buông tay ta ra, lùi lại nửa bước, quỳ xuống, ta muốn đỡ nàng đứng lên, nàng lại cúi thấp đầu nói, "Hôm nay có những lời này của nương nương, nô tì nguyện vì nương nương cúc cung tận tụy, chết không hối tiếc."

Ta giật mình, những lời như vậy, lúc Phương Hàm tìm đến ta đã từng nói.

Mà buổi nói chuyện hôm nay với Triêu Thần, càng làm cho ta hiểu những lời của Phương Hàm, Triêu Thần cũng là đang quan sát, nhìn xem ta có xứng đáng để nàng nguyện trung thành cả đời hay không.

Trong cung, chỉ có người cẩn thận như vậy, mới có thể sống sót và tồn tại lâu dài.

Cuối cùng đã tới phía trước Ngự Túc uyển, Triêu Thần đỡ tay ta bước lên bậc thềm, nghe tiếng bước chân người phía sau dừng lại, sau đó lên tiếng: "Nương nương người vào đi, hạ thần chỉ đưa người đến đây được thôi."

Ta sửng sốt quay đầu lại nói: "Hôm nay đã làm phiền Cố thị vệ."

Lần này, y không cúi đầu mà nhìn thẳng vào mắt ta. Ta nhìn thấy, đôi môi mỏng của y khẽ run run, dường như muốn nói với ta điều gì đó, quay người lại đang định hỏi, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người bước tới, chính là cung nữ kia.

Nàng ta kêu lớn: "Nương nương, người đã về rồi!"

Ta xoay người nhìn cung nữ kia một cái, đã nghe Cố Khanh Hằng nói: "Nương nương, hạ thần xin cáo lui trước." Dứt lời, chưa đợi ta hỏi chuyện, y đã xoay người bước đi.

Cung nữ kia chạy xuống, cười nói: "Nương nương, nô tì đã nhìn thấy người từ xa! Mau vào bên trong thôi ạ, bên ngoài bắt đầu trở lạnh rồi."

Ngoái đầu nhìn lại bóng người đang vội vã bước đi kia, ta khẽ lắc đầu, xoay người đi vào Ngự Túc uyển.

Bữa tối đã sớm được chuẩn bị, mới nhìn cũng biết đã được hâm nóng nhiều lần. Đều là những món ăn rất bình thường, lúc ta còn ở Tang phủ đã ăn những món ăn này suốt bao nhiêu năm.

Mọi thứ đều bình thường, một bữa cơm bình thường.

Không biết sao, khi nhìn mâm cơm trước mặt, ta bỗng nhiên rất mong hắn sẽ xuất hiện ở đây lúc này, ngồi đối diện và dùng cơm chung với ta.

"Nương nương, sao người còn chưa ăn?" Triêu Thần thấy ta không động đũa, nhíu mày hỏi.

Ta giật mình, thuận miệng nói: "Hoàng thượng dùng bữa tối rồi sao?"

Lời này, đương nhiên không phải hỏi Triêu Thần, nàng cùng đi ra ngoài với ta chắc hẳn không biết. Cung nữ kia bước lên phía trước nói: "Nương nương người dùng đi. Hoàng thượng và Mã tướng quân đã dùng cơm rồi, chưa trở lại Ngự Túc uyển đâu ạ. Hoàng thượng nói, nếu người mệt mỏi hãy nghỉ ngơi trước."

Vừa rồi còn nhìn thấy bọn họ luyện tập ở thao trường, ta cũng biết lúc này hắn chưa thể trở về. Nhưng vẫn không ngăn được ý định muốn hỏi thăm về hắn. Nghe cung nữ kia nói vậy, trong lòng ta lại cảm thấy có chút thất vọng.

Lập tức, ta lại tự cười giễu mình, lúc đi vào Thượng Lâm Uyển ta đã biết, lần ra ngoài này không phải là đi dạo chơi với hắn. Hắn có chính sự phải làm, ta không nên ngóng trông hắn về sớm.

Buổi tối, nằm một mình trên giường, lăn qua lăn lại mãi cũng không ngủ được.

Một lát sau chợt nghe Triêu Thần ở bên ngoài nói: "Nương nương, có phải ở chỗ mới nên người không quen phải không?"

Hóa ra ta gây ra tiếng động lớn như vậy sao? Ngay cả cung nữ ở bên ngoài cũng nghe thấy được.

Ta khẽ cười một tiếng nói: "Không sao, bản cung sẽ ngủ nhanh thôi, ngươi cũng lui xuống nghỉ ngơi đi."

Triêu Thần không nói thêm gì nữa, nhưng ta biết nàng vẫn đứng canh giữ ở cửa như trước. Ta lại nói: "Triêu Thần, ngươi lui xuống đi."

Lúc này Triêu Thần mới chậm rãi đáp lại nhưng vẫn do dự một lúc lâu mới lui xuống.

Nhắm mắt lại nằm một chút, ta vẫn không ngủ được.

Trong đầu lại nghĩ tới chuyện ngày hôm nay, hắn dẫn ta đến ngôi chùa phía sau con hẻm nhỏ kia.

Hắn còn nói từ nay về sau không cho phép ta nhắc tới Tô Mộ Hàn nữa.

Ta chịu không nổi bèn ngồi dậy, bây giờ ta nên làm sao để hắn nhìn thấy dung nhan thật của ta đây? Đột nhiên rửa sạch nước thuốc trên mặt đi, hắn nhìn thấy sẽ phản ứng như thế nào?

Ta thực sự không biết.

Có thể hắn sẽ nổi giận không bao giờ nhìn mặt ta nữa. Cũng có thể sẽ bỏ qua cho ta.

Có điều ta sẽ không quên, trong cung còn có đám phi tần đang rình rập quanh ta. Bao nhiêu người chờ đợi cơ hội nắm được nhược điểm của ta. Ta không thể mạo hiểm như vậy được.

"Tiên sinh a…" Khẽ thở dài một tiếng.

Tô Mộ Hàn có từng nghĩ đến, lúc trước y nghĩ ra cho ta một biện pháp để bảo toàn tính mệnh nhưng giờ lại trở thành chuyện khiến ta nhức đầu nhất.

Có lẽ cho tới bây giờ nó chính là một con dao hai lưỡi.

Không biết bao lâu sau, mới nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân bước vào. Dường như có người bước tới đẩy cửa nhưng lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Trẫm chưa vào đó đâu."

Sau đó, lại có người chạy vào, lần này là giọng của Lý công công: "Hoàng thượng, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi ạ, để nô tài hầu hạ người tắm rửa."

Hắn khẽ "Ừ" một tiếng rồi bước đi ngay, tiếng bước chân dần dần rời xa.

Dù sao ta cũng không ngủ được nên đứng dậy, đẩy cửa phòng ra. Cung nữ đứng bên ngoài hơi kinh ngạc. Vội cúi đầu nói: "Nương nương, sao người còn chưa ngủ? Nô tì làm người thức giấc sao?"

Ta lắc đầu, chỉ hỏi: "Giờ là giờ gì?"

Cung nữ kia ngớ ra một lúc mới đáp: "Bẩm nương nương, bây giờ là giờ Tuất ba khắc ạ."

Đã trễ thế sao?

"Nương nương, người..." Cung nữ kia liếc mắt nhìn ta, muốn nói gì đó, nhưng lại im lặng.

Ta kéo y phục kín người, đi ra ngoài nói: "Bây giờ Hoàng thượng đang ở đâu?"

"Hoàng thượng đang ở phía sau tắm rửa." Cung nữ kia cúi đầu nhẹ giọng đáp.

Ta không nói thêm lời nào, đi ngay đến phía sau.

"Nương nương..." Cung nữ kia vội vàng đuổi theo, nhưng không ngăn cản ta, chỉ cầm đèn lồng trong tay cao hơn một chút để soi đường.

Thực ra trên con đường nhỏ này mặc dù không treo đèn lồng, nhưng trên hành lang nghiêng nghiêng kia treo đèn sáng rực. Đi từ bên này tới, ánh sáng hắt qua cũng không tối lắm, nên dù không thắp đèn lồng cũng nhìn rõ được đường đi dưới chân.

Đi tới cuối con đường nhỏ kia, ra khỏi cánh cổng hình vòm, nhìn thấy ngay hai tòa lầu.

Cung nữ đi bên cạnh vội chỉ đường: "Nương nương, đi bên này." Dứt lời đã cầm đèn lồng bước lên.

Ta cất bước theo sau, nhìn thấy trên tấm bảng có khắc hai chữ "Huyên cư" nạm vàng thật lớn. Bên trong, mơ hồ có tiếng động truyền tới.

Ta mới đi tới cửa, đã thấy Lý công công vội vã đi ra, thấy ta, y giống như bị giật mình, cúi đầu nói: "Nô tài tham kiến nương nương."

"Hoàng thượng đâu?" Hỏi xong ta mới cảm thấy mình ngốc. Đương nhiên là hắn ở bên trong.

Lý công công xoay người lại chỉ chỉ bên trong nói: "Hoàng thượng đang tắm rửa bên trong, nương nương người trở về trước đi. Chờ hoàng thượng tắm rửa xong sẽ trở về nghỉ ngơi." Dứt lời, y hành lễ với ta xong rồi đi ngay ra bên ngoài.

Ta cảm thấy hơi khó hiểu, không phải y nên ở bên trong hầu hạ sao?

Ta liền gọi y lại: "Công công muốn đi đâu?"

Bước chân của y khựng lại, y xoay người nói: "Vừa rồi chuẩn bị nước tắm cho Hoàng thượng nô tài quên rải cánh hoa đào trong bồn, bây giờ nô tài đi lấy ạ." Vừa nói xong y đã bước nhanh về phía trước.

Ta quay sang cung nữ bên cạnh nói: "Rải cánh hoa đào làm chi?"

Cung nữ kia cười nói: "Nương nương người không biết sao? Dùng cánh hoa đào để tắm sẽ làm tan đau nhức trong người, hôm nay hoàng thượng mệt mỏi cả ngày, ngâm mình trong nước tắm có rải cánh hoa đào sẽ cảm thấy thoải mái hơn."

Thật không? Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy.

Nghĩ ngợi một chút ta lại hỏi: "Nhưng bây giờ có hoa đào nở sao?"

"Dạ." Nàng gật đầu, "Bình thường đến giữa tháng hai hoa đào mới nở rộ, nhưng trong Thượng Lâm Uyển có một hang đá, nhiệt độ ở nơi đó cao hơn so với nơi khác nên hoa đào mọc trong hang đá đó nở rất sớm."

Nghe giọng điệu của cung nữ này, dường như rất quen thuộc với Thượng Lâm Uyển, nếu vậy chắc chắc không phải cung nữ Hạ Hầu Tử Khâm mang trong cung tới. Ta thuận miệng hỏi nàng: "Ngươi tên gì?"

Cung nữ kia hơi sửng sốt, một lát sau mới trả lời: "Nô tì tên Tình Hòa."

"Tình Hòa." Ta cười khẽ nhắc lại, "Tên rất hay."

Tình Hòa vội cúi thấp đầu nói: "Nương nương khen nhầm rồi ạ, đây là tên Thái hậu ban cho nô tì."

Lời của nàng vừa thốt ra làm ta ngẩn cả người, Thái hậu?

Nhìn thật kỹ người đang đứng trước mặt, chẳng lẽ nàng là người của Thái hậu sao?

Ta liền hỏi nàng: “Ngươi là theo Hoàng thượng đến đây, hay là…”

”Bẩm nương nương, nô tì không phải theo Hoàng thượng đến đây, nô tì trước giờ là người hầu của Ngự Túc uyển. Mặc dù hàng năm Hoàng thượng và Thái hậu chỉ đến đây một hai lần, nhưng Thượng Lâm Uyển rộng lớn như vậy chưa bao giờ vắng người. Tình Hòa thong dong trả lời.

Thượng Lâm Uyển là lâm viên của hoàng tộc, đương nhiên sẽ không vắng bóng người.

Nhưng cung nữ này nói ra thật thong dong, tự nhiên, không hề che giấu chuyện nàng là người của Thái hậu.

Nghĩ đi nghĩ lại, những lời của Thái hậu nói với ta ở Hi Ninh cung trước khi đi một ngày, mỗi khi nghĩ tới đều cảm thấy kỳ lạ, không thể giải thích được.

Cuối cùng Lý công công cũng mang một rổ cánh hoa đào trở về, y đi thật là nhanh. Lý công công hành lễ với ta xong, đang muốn bước vào thì bị Tình Hòa chặn lại, Lý công công trợn tròn mắt, đang định cự nự lại đã nghe Tình Hòa cười nói: “Công công, nương nương đã ở đây, công công còn vào sao?”

Lý công công bị Tình Hòa nói xong ngây người ra, ngay cả ta cũng đờ cả người.

Tình Hòa đưa tay lấy rổ hoa trong tay Lý công công đưa cho ta, nói: “Nương nương, nếu người đã tới, không bằng người mang vào cho Hoàng thượng đi.”

Thấy ta không có phản ứng gì, nàng lại nói: “Nương nương, Hoàng thượng mệt mỏi cả ngày nay, thân thể không được thoải mái, người nên vào mau một chút. Nô tì cả gan làm càn.” Nàng nói xong liền đem rổ hoa nhét vào tay ta, sau đó cũng không thèm để ý Lý công công đang trợn tròn hai mắt, kéo y lui xuống.

Ta ngẩn người nhìn bóng dáng hai người bọn họ rời xa, bất giác mím môi cười. Thảo nào ta nói muốn tới, nàng không ngăn cản, còn chủ động soi đèn dẫn đường cho ta đi. Quay người lại, thấy bên trong bị che bởi một tấm vải bông thật dày ngăn cách với không khí lạnh lẽo bên ngoài, có lẽ bên trong còn có lò sưởi.

Ta chần chờ một lát cuối cùng bước lên phía trước, giơ tay vén tấm màn bằng vải bông kia lên, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng ập thẳng tới. Ta hoảng sợ, vội vàng cởi áo choàng ra, chẳng qua ta sợ chênh lệch nhiệt độ trong này quá lớn, một lát nữa đổ mồ hôi sẽ không tốt.

Ta tiện tay cầm y phục bỏ sang một bên, rồi mới bước lên phía trước.

Căn phòng bên trong cũng không lớn. Trước mặt là một tấm bình phong thật dài, rất hoa lệ vẽ một bức “Hoa nở phú quý”, nhất là lúc này trong phòng hơi nước bốc lên quẩn quanh, làm àu sắc của cánh hoa mẫu đơn kia trở nên trong suốt như ẩn như hiện, nhìn xuyên qua tấm bình phong chỉ thấy hắn đang yên tĩnh dựa vào bên bệ bồn tắm.

“”

Rất nhiều phiên bản cho bức tranh này, nhưng hoa luôn là hoa mẫu đơn.

Chẳng biết tại sao, lúc bước qua ta cố gắng hết sức nhón chân bước đi. Đi lên phía trước mới thấy hắn vốn đang nhắm chặt hai mắt, lúc hắn nghe thấy tiếng bước chân của ta, chỉ hơi nhíu chân mày, nhưng không mở mắt.

Ta không nói lời nào, lấy cánh hoa đào trong rổ hoa rải xuống bồn tắm. Những cánh hoa thưa thớt dập dờn theo sóng nước tản ra bốn phía.

Mùi hoa đào thoang thoảng, lan tỏa vương vấn bên mũi.

Mùi hoa làm say lòng người.

Bất giác ta mỉm cười.

Ta đem cả rổ hoa trút vào trong nước, dùng tay khuấy khuấy mặt nước, nhìn thấy những cánh hoa màu hồng nhạt chậm rãi lan ra dập dờn theo sóng nước, chỉ một lát sau đã phủ kín mặt nước.

Lúc này, mùi hoa đào lan tỏa trong không khí ngày càng nồng đậm.

Trong lòng lại càng thêm khoan khoái, cuối cùng ta cũng tin cánh hoa có tác dụng, nếu không sao ta ngửi thấy cũng cảm thấy thoải mái như vậy?

"Sao còn chưa ngủ?" Một giọng nói bình thản vang lên.

Ta giật mình, ngoái đầu nhìn người bên cạnh mình. Thấy hắn vẫn thoải mái tựa vào bồn tắm như trước, đôi mắt vẫn nhắm nghiền chưa mở ra. Nhưng hắn biết ta tới.

Ta vội đứng thẳng người nói: "Vừa rồi nghe cung nữ nói tắm cánh hoa đào có thể khiến cho cơ thể thoải mái hơn, vì thế thần thiếp mang một ít cho người."

Hắn "À" một tiếng, mở mắt ra, cười nói: "Trẫm lâu ngày không vận động, hôm nay chỉ tiếp mấy chiêu đã cảm thấy cả người đều đau nhức."

Ta giật mình, lúc gần tối chỉ nhìn thấy hắn đứng một bên nhìn Vũ Lâm quân tập luyện và bàn luận võ nghệ, không ngờ hắn cũng tự mình ra tay. Nhưng thử hỏi ai dám tiếp chiêu hắn chứ?

Thấy ta không nói lời nào, hắn khẽ nhíu mày: "Muốn hỏi gì?"

"À." Ta vội vàng hoàn hồn lại, bước lên phía trước hỏi, "Chẳng qua thần thiếp đang suy nghĩ, cánh hoa đào này có thật sự thần kỳ như vậy không?

Hắn khẽ cười: "Vậy nàng cần phải xuống nước thử mới biết?" Nói xong hắn liền vươn tay tới kéo ta.

Ta hoảng hốt, nghiêng người né tránh theo bản năng, nếu bị hắn túm trúng thì khổ, thành bồn tắm này không phải rất cao sao? Hắn chụp tay vào không khí, cứ tưởng rằng hắn sẽ tức giận nhưng không ngờ hắn chỉ nhíu chặt mày, dường như đang nhẫn nhịn điều gì đó.

Nhìn kỹ lại, mới thấy bả vai của hắn xuất hiện một mảng bầm tím, xanh đen.

Ta thở nhẹ một tiếng, khẽ kêu lên: "Hoàng thượng…"

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn, nhẹ giọng nói: "Vô ý đụng phải một chút mà thôi."

Ta vội vàng lấy chiếc khăn ngâm nước nóng bên cạnh, xoa xoa trên đầu vai hắn. Hắn không hề hé răng, im lặng chịu đựng.

Ta không khỏi cười hỏi: "Hoàng thượng, thần thiếp rất tò mò, rốt cuộc ai to gan như vậy dám đả thương người?" Tại sao hắn lại vô ý để bị thương như vậy? Nhất định là lúc tỷ thí, quyền cước không có mắt. Mà hắn lại là con người sĩ diện đến thế.

Hắn hừ khẽ một tiếng, cũng không tức giận với ta, chỉ nói: "Đêm khuya nàng không ngủ, chạy đến đây để cười nhạo trẫm sao?

Ta cúi xuống lắc đầu: "Là thần thiếp lo lắng cho Hoàng thượng."

Đúng như lời Cố Khanh Hằng nói, hắn thật sự là một minh quân, mọi chuyện đều để bản thân mình trải nghiệm qua. Giang sơn thiên Triều rộng lớn như thế nhưng Hoàng đế chỉ có một.

Đây là lần đầu tiên ta thực sự nhìn thấy hắn chịu khổ như vậy.

Nhưng hắn lại nhắm mắt lại, cúi đầu hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa. Nhưng rõ ràng ta nhìn thấy khóe miệng hắn nở nụ cười. Không phải nụ cười nhạt thường ngày mà càng ngày càng sâu.

Mãi đến khi đầu vai của hắn được nước nóng xoa xoa thành một màu hồng, ta mới lấy chiếc khăn kia ra.

Rồi lại ngâm nước nóng, cẩn thận lau chùi cơ thể cho hắn.

Hắn hít thở đều đều, lồng ngực rộng, tráng kiện của người đàn ông hơi phập phồng, bọt nước trong suốt từ trên vai hắn lăn xuống, chỉ nhoáng lên rồi lại biến mất trong nước.

Ta đột nhiên cảm giác mặt mình đang nóng lên, lúc đó ta mới phát hiện ra ta đang ở gần hắn đến vậy. Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy cơ thể hắn.

Chiếc khăn trong tay hơi chần chờ một lát, động tác càng ngày càng nhẹ, trái tim trong lồng ngực dường như ngày càng đập mạnh hơn. Ta giúp hắn lau qua một lần, mới phát hiện hắn đang dựa vào bên bồn tắm ngủ ngon lành.

Xem ra hắn thật sự quá mệt mỏi rồi.

Ta đưa tay lên bất giác xoa xoa hai bên má, rồi khẽ vuốt hai hàng mi trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, khóe miệng ta lại tươi cười.

Thấy hắn ngủ say ta không đành lòng đánh thức.

Nhưng đợi một lúc lại sợ nước lạnh. Đành phải lay gọi hắn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng…"

"Ừ." Hắn trả lời, mở mắt ra, còn cười một tiếng nói, "Trẫm ngủ quên sao?"

Ta kéo hắn: "Hoàng thượng mau đứng lên đi, người mệt mỏi rồi mau về tẩm cung nghỉ ngơi thôi."

Có lẽ nghe được tiếng động bên trong truyền ra, cánh cửa phòng không biết bị ai nhẹ nhàng đẩy ra. Sau đó, ta nghe thấy có tiếng bước chân người bước vào. Lý công công thúc giục: "Mau mau, còn không mau vào hầu hạ! Nếu Hoàng thượng bị lạnh, các ngươi đừng nghĩ đến chuyện sống sót!"

Quay đầu lại, thấy Lý công công đang bước vội vào, vừa đi vừa quay đầu lại thị uy cung nữ phía sau.

Ta cũng đứng lên, có các nàng hầu hạ thì không cần ta nữa. Ta đi lên phía trước, nhỏ giọng cười nói: "Vừa rồi bản cung cũng hầu hạ trong này, có phải Hoàng thượng bị lạnh, bản cung cũng rơi đầu hay không?"

Nghe vậy, Lý công công biến sắc, vội la lên: "Nương nương, sao nô tài dám có ý này ạ?"

Ta cười cười, đương nhiên ta biết bây giờ y không có lá gan này, nhưng ta muốn hù dọa y một chút thôi mà.

Không bao lâu sau, cung nữ đã hầu hạ Hạ Hầu Tử Khâm mặc quần áo xong. Ta bước ra bên ngoài, lấy y phục của mình mặc vào, đã thấy hắn đi ra. Tay của ta lộ ra ngoài, bất chợt cảm thấy thật lạnh.

Thì ra bên trong và bên ngoài nhiệt độ chênh lệch nhau lớn đến vậy .

Hắn không nói gì, chỉ nắm tay ta trở về tẩm cung.

Ta biết hắn rất mệt mỏi, nhưng đi tới đi lui lâu như vậy, càng làm ta tỉnh táo. Nghĩ đến, nhất định là do ban ngày ta ngủ quá nhiều. Ta bất chợt mỉm cười, xem ra ban ngày đúng là không thể ngủ nhiều được, tránh cho buổi tối bị mất ngủ.

Trở về phòng, hầu hạ hắn lên giường xong, ta cũng nằm xuống bên cạnh hắn. Ngước mắt nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của hắn, bất giác ta mỉm cười: "Người đời đều cho rằng làm Hoàng đế là phúc lớn, nhưng thần thiếp thấy người rất mệt mỏi. "

Hắn cười nhẹ một tiếng, nói: "Đúng vậy, trẫm ở trong cung là sống vì lý trí, xuất cung là sống vì thể lực. Làm cái chức Hoàng đế này thật sự không phải mệt mỏi bình thường mà."

Ta nhìn hắn, mở miệng nói: "Nhưng thần thiếp cảm thấy, người mệt mỏi nhưng rất hài lòng."

Hắn cười nhưng không nói thêm gì nữa.

Nhìn hắn thêm một lúc nữa, thấy hắn đã nhắm mắt lại. Chắc là đã ngủ, nên ta với tay kéo kéo góc chăn phủ lên bả vai hắn, bỗng nhiên hắn lại mở miệng: "Ngày mai trẫm mang nàng ra ngoài."

Ta giật mình thốt lên hỏi: "Ra ngoài làm gì ạ?"

"Dạy nàng bắn tên." Hắn nhẹ nhàng nói.

Ta chợt cảm thấy hưng phấn không thôi, hắn nói muốn dạy ta bắn tên? Có thật như vậy không? Ta chỉ hi vọng trong dịp săn bắn năm nay sẽ tận mắt nhìn thấy phong thái và tài thiện xạ của hắn, không ngờ hắn còn nói muốn đích thân dạy ta bắn tên.

"Vì sao Hoàng thượng phải dạy thần thiếp bắn tên?" Ta ghé mặt vào ngực hắn hỏi.

Hắn chỉ thấp giọng nói: "Trẫm không thích người quá yếu đuối."

Thật như vậy không? Vậy còn Diêu phi thì sao? Nàng ta xuất thân nhà tướng, tất nhiên không phải là người yếu đuối, vậy hắn cũng không thích sao? Nếu không làm sao có chuyện lần đó ở năm Nguyên Quang thứ hai?

Nhưng ta hiểu lúc này không nên nhắc tới nàng ta.

Chỉ sợ mấy ngày ở Thượng Lâm Uyển này rất ngắn, ta cũng hi vọng, chỉ có ta và hắn, hai người bên nhau.

Khi trở về, hắn vẫn là quân vương Thiên triều như cũ, cười cười nói nói với ba ngàn mĩ nữ trong hậu cung. Còn ta chỉ là một phi tần trong số đó mà thôi, trải qua tháng ngày giữ chặt mình trong hậu cung, chờ đợi một phần sủng ái trong muôn vàn người kia.

"Hơn một tháng nữa là sinh nhật trẫm, đến lúc đó tới Thượng Lâm Uyển, trẫm muốn nhìn một chút thành quả của nàng." Hắn ghé sát bên tai nhẹ giọng nói.

Trong lòng chợt rung động, dường như không thể tin nổi nhìn người đàn ông gần trong gang tấc. Từ trước đến nay săn bắn đều là thú vui của vương công quý tộc, chẳng lẽ năm nay phép tắc thay đổi rồi sao?

Hắn bỗng nhiên nghiêng người, ôm chặt lấy người ta, chẳng biết tại sao, ta cảm thấy tim hơi đập nhanh. Ta nhịn cười hỏi hắn: "Sinh nhật Hoàng thượng, người muốn thần thiếp tặng người thứ gì?"

Một lát sau, mới nghe hắn gằn từng chữ một: "Ngày chín tháng ba, trẫm muốn nàng săn một con mồi ở Thượng Lâm Uyển."

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng sao lại khiến lòng ta có cảm giác mát lạnh?

Vì sao, ta cảm thấy con mồi trong miệng hắn, không phải là con mồi bình thường?

177. Q.2 - Chương 4: Đột Biến

Edit : libraIme

Beta : yk_nhubinh

Ta ngước mắt nhìn hắn, hắn cũng không nói thêm gì nữa, cằm tì vào vai ta, nặng nề ngủ. Ta khẽ hé môi, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng gọi hắn. Ta thấy dáng vẻ hắn chắc chắn là rất mệt mỏi, chi bằng cứ để hắn nghỉ ngơi đi.

Thế nhưng, nghĩ đến những lời hắn vừa nói, ta dường như càng khó ngủ hơn. Sau đó ta cũng chỉ biết nhàn nhạt cười, có lẽ là do ta suy nghĩ quá nhiều. Thực ra ý của hắn rất đơn giản, hắn chỉ là muốn dạy ta bắn tên mà thôi.

Ta vòng tay ôm lấy hắn, thấy hắn hơi nhíu mày, mới phát hiện ra ta đã vô ý chạm tới vết thương trên vai hắn. Ta sợ hãi vội rút tay về, hắn hình như vẫn không tỉnh, chân mày đang nhíu chặt lại từ từ giãn ra.

Ta thở dài một tiếng, nhắm mắt lại.

Dường như trải qua giấc ngủ trong mơ mơ màng màng khoảng chừng một canh giờ, ta bỗng cảm giác được người nằm bên cạnh đang đứng dậy. Ta thận trọng mở mắt ra, thấy hắn đã ngồi dậy, ta kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng, bây giờ là giờ gì?"

Hắn cười nhẹ một tiếng nói: "Vừa qua giờ dần, Trẫm dậy trễ, Vũ Lâm quân của trẫm đã bắt đầu thao luyện từ sớm." Hắn xoay người xuống giường, sau lại quay sang nói với ta: "Nàng cũng dậy nhanh đi, đợi trẫm tuần tra xong một vòng sẽ quay lại đón nàng." Dứt lời, hắn cũng không nhìn ta nữa, chỉ quay đầu bước ra.

"Hoàng thượng." Từ gian ngoài truyền đến tiếng Lý công công, sau đó ta nghe thấy có tiếng bước chân ra vào.

Xem ra, Lý công công đã sớm dẫn theo người hầu đợi ở ngoài.

Đợi một lát, nghe tiếng động bên ngoài dần dần nhỏ xuống đến khi mất hẳn. Ta nghĩ, hắn đã ra ngoài rồi.

Ta ngồi dậy, gọi: "Triêu Thần."

Có người bước vào, bức rèm được vén lên thật cẩn thận, lộ ra khuôn mặt Tình Hòa, nàng cười với ta: "Nương nương đã muốn dậy chưa? Nô tì gọi người đến hầu hạ nương nương rửa mặt chải đầu."

Ta hơi kinh ngạc, vội hỏi: "Triêu Thần đâu? Kêu nàng đến hầu hạ bản cung là được rồi."

Nghe vậy, Tình Hòa dừng bước, nàng do dự một chút, cuối cùng gật đầu: "Vậy xin nương nương chờ một lát."

Dứt lời, nàng xoay người bước đi.

Chỉ một lát sau, ta liền thấy Triêu Thần bưng nước tiến vào.

Ta nghi ngờ nhìn nàng, hỏi: "Bản cung không quen người khác hầu hạ, ngươi cũng không phải là không biết, sao ngươi lại không đợi ở ngoài?"

Nàng đặt xuống thứ đang cầm trên tay, mới mở miệng nói: "Nương nương, vừa rồi Hoàng thượng sai nô tì đi lấy y phục của người đến, vì thế nô tì mới rời khỏi."

Ta nhíu mày: "Y phục gì?" Y phục của ta không phải ở trong phòng của Ngự Túc uyển sao?

Triêu Thần cười nói: "Nương nương, Hoàng thượng nói hôm nay muốn dạy người tập bắn cung, người còn không biết sao? Vậy là nô tì lắm lời rồi, Hoàng thượng chắc muốn mang đến cho người một niềm vui bất ngờ. Nô tì biết sai rồi." Tuy miệng nàng nói biết sai, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Ta hơi giật mình, liếc mắt nhìn cung trang rườm rà treo bên cạnh, trong lòng vui vẻ. Đúng rồi, hôm nay muốn đi tập bắn, làm sao ăn mặc như vậy mà đi được? Hóa ra hắn suy nghĩ rất chu đáo. Ta liếc nhìn Triêu Thần một cái, đành nói: "Bản cung biết rồi, ngươi lui xuống đi."

"Dạ." Nàng liền lui xuống.

Ta tiến lên trước, đem tay ngâm vào trong nước, chợt nhớ tới một chuyện. Ta vội xoay người lại đi tới trước bàn trang điểm, khẽ liếc nhìn mình trong, ta quay đầu lại, thấy chiếc lư hương trong phòng vẫn còn đang đốt huân hương.

Ta đi tới mở nắp lư hương ra, cố ý để sát mặt vào, để cho khói huân hương bay vào mắt, ta cảm thấy mũi cay cay, ngay sau đó là vài giọt nước mắt chảy ra. Ta nháy mắt mấy cái, nước mắt liền chảy dọc xuống theo gò má.

Đậy nắp chiếc lư hương lại, ta xoay người bước tới trước bàn trang điểm, giơ tay lên, lau đi nước mắt trên mặt. Lại tỉ mỉ quan sát một lát, ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng yên lòng. Quả nhiên, nó không bị trôi đi.

Lòng ta vui vẻ, như vậy mồ hôi cũng không làm nó trôi đi được phải không?

Cố nén lòng nhưng lại nhịn không được lấy ra lọ nước thuốc Tô Mộ Hàn cho ta, nó vô sắc vô vị, lòng ta ngày càng tò mò. Thứ thần kỳ như vậy, làm sao y lại có được nó?

"Nương nương…" Bên ngoài truyền đến tiếng Triêu Thần, chắc nàng thấy hơi kỳ lạ, thời gian ta rửa mặt chải đầu sao lại lâu thế.

Ta vội nói: "Đợi bản cung một lát."

Ta vội vã rửa mặt chải đầu, mới kêu nàng tiến vào.

Triêu Thần mang y phục tiến vào, ta liếc nhìn, y phục được may bằng loại tơ lụa thượng hạng, kiểu dáng đơn giản, vạt áo không ngắn không dài, rất vừa vặn. Ống tay áo hẹp, cử động thật thuận tiện.

Lúc Triêu Thần vẫn chưa giúp ta thay y phục, đầu óc ta còn đang suy nghĩ chuyện nước thuốc Tô Mộ Hàn cho ta.

Ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm rất tò mò chuyện của y. Mà ta dường như cũng càng ngày càng hiếu kỳ, người làm tiên sinh của ta trong ba năm kia, vì sao ta ngày càng cảm thấy, y cũng không hề đơn giản?

Y thực sự chỉ là một vị thiếu gia nhà giàu gia cảnh sa sút sao? Như vậy, nước thuốc y cho ta, loại nước thuốc thần kỳ như vậy là có từ đâu?

"Nương nương, nương nương…"

Bỗng nhiên, nghe tiếng Triêu Thần vang lên bên tai. Ta đột nhiên hoàn hồn, lúng túng mở miệng: "Chuyện gì?"

Triêu Thần hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Nương nương có tâm sự sao? Nô tì hỏi người, hôm nay người và Hoàng thượng ra ngoài tập bắn, nên cài ít trâm trên đầu thôi."

Ta "Ừ" một tiếng.

Nàng lại nói: "Nô tì gọi người mấy lần, người vẫn không lên tiếng trả lời."

Ta cười một tiếng: "Nhất định là do nghe ngươi nói Hoàng thượng muốn dẫn bản cung ra ngoài, nên bản cung quá hưng phấn."

Nàng cũng bật cười, mở miệng nói: "Sớm biết như vậy, nô tì nhất định không nói. Nhưng mà nương nương, nô tì cảm thấy bây giờ thật tốt, nô tì nhìn thần sắc Hoàng thượng người cũng rất vui vẻ."

Ta cười nhàn nhạt không nói, tốt là được rồi, không nghĩ đến chuyện sau khi hồi cung nữa.

Trang điểm xong, đi ra liền nghe Tình Hòa nói: "Nương nương, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, người dùng trước một ít." Lần này, chưa đợi ta nói gì nàng lại đã chủ động nói: "Hoàng thượng không quay lại đây dùng bữa đâu."

Ta cũng đoán được, hắn nói muốn đi thị sát, nếu hôm qua hắn có thể dùng bữa tối ở bên kia, vậy không trở lại dùng bữa sáng cũng bình thường. Ta gật đầu, để Triêu Thần đỡ tay đi tới.

Ăn một chút, lại ngồi một lát, liền nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm đã trở về.

Ta bước ra ngoài, thấy hắn nhảy xuống ngựa, ngước mắt liền nhìn thấy ta, ánh mắt hắn nao nao, ngay sau đó cười xòa: "Lần này nàng trang điểm càng giống một cô bé con."

Ta ngơ ngác, hắn vẫy tay nói với ta: "Nàng đứng ngẩn ở đó làm gì, còn không mau qua đây?"

"Nương nương mau đi đi." Triêu Thần đứng bên cạnh cười thúc giục.

Ta cảm thấy có chút ngượng ngùng, đi lên phía trước, hắn đã đưa tay ôm lấy thắt lưng của ta, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

"A." Ta sợ hãi hét lên, theo bản năng ôm chặt lấy hắn. Nghe giọng hắn trầm thấp nói: "Nắm chặt."

Ta chưa kịp phản ứng, liền nghe hắn hét lớn một tiếng, tay ghìm cương ngựa hơi siết chặt, con ngựa kia liền phi nhanh phóng về phía trước. Ta hít một hơi thật sâu, tựa sát vào ngực hắn.

Hắn muốn ta nắm chặt, thực ra ta có tìm được chỗ nào để nắm đâu? Tuy hai cánh tay của hắn bao bọc lấy ta, chỉ là những gió lạnh thấu xương ập đến trước mặt dường như làm người ta không thở nổi.

Chậm rãi, từ từ bình tâm lại, mới nghe được một chuỗi tiếng vó ngựa vang lên phía sau lưng. Ta bất giác quay đầu lại, thấy theo sau chúng ta là một nhóm nhỏ người ngựa. Lúc này, ta vẫn không thấy Cố Khanh Hằng, lòng cảm thấy hơi kỳ lạ. Bỗng nhiên ta nghe hắn nói: "Nàng đang tìm cái gì?"

Ta giật mình, buồn cười nhìn hắn, vì sao ta cảm thấy cả người hắn thật sự rất nhạy cảm? Dường như hắn có thể đọc hiểu suy nghĩ của ta, sau đó ngăn chặn được các ý tưởng của ta một cách nhanh chóng, cho dù chỉ là một chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Ta ngước nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng, chúng ta đến đâu đây?"

Ta không trả lời hắn mà lại đổi đề tài, hắn cũng không muốn so đo với ta, chỉ nhẹ giọng nói: "Bãi bắn bia."

Hắn muốn dạy ta bắn cung, tất nhiên là phải đến bãi bắn bia, sao ta lại bỗng nhiên ngớ ngẩn.

Dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe tiếng hít thở trầm ổn, chẳng biết tại sao ta mơ hồ thấy căng thẳng, ngựa bắt đầu chạy vào một con đường nhỏ trong rừng, ánh sáng bị mờ đi trong phút chốc. Ngựa đang chạy tới, đột nhiên giật mình hí vang, ta bỗng thấy hoảng sợ, người phía sau đột nhiên cười nói: "Thượng Lâm Uyển còn nhiều hung cầm mãnh thú, vừa rồi chẳng qua chỉ là một đàn quạ thôi."

Trong Thượng Lâm Uyển còn có một trường săn, sao ta lại không biết sẽ có hung cầm mãnh thú? Chẳng qua vừa rồi một đàn chim đột nhiên bay tới, ta nhất thời không ngờ đến mới có thể giật mình.

Mới nghĩ, hai cánh tay hắn chợt cứng lại, bỗng nhiên hắn ghìm cương ngựa. Đoàn người ngựa ở sau chúng ta cũng lập tức ngừng lại, ta nghe được tiếng vó ngựa, chắc họ cách đây không xa, nhưng lại không nghe được tiếng người trò chuyện.

Ngước mắt nhìn phía trước, ta thấy chúng ta đã đứng trước bãi bắn bia. Trước mặt là hàng bia ngắm được sắp xếp ngay ngắn, dưới ánh nắng sớm bãi bắn hiện ra cực kỳ rõ ràng.

Hắn xoay người xuống ngựa, đưa tay đỡ ta, ta nhìn hắn tà tà cười, cắn răng nhảy xuống. Thân thể ta chạm đất vững vàng, cuối cùng ta cũng không hề mất mặt. Hắn nhìn ta, hơi bất ngờ, rồi cười rộ lên.

Lúc này, ta thấy một thị vệ chạy tới, y trình lên bao đựng tên trong tay, nói: "Hoàng thượng."

Hắn gật đầu nhận lấy, lại thấy một thị vệ khác đưa cung tiễn. Hắn cất hết tên vào bao đựng, những mũi tên va chạm nhau phát ra thanh âm nặng nề, khiến người nghe cõi lòng chợt có chút căng thẳng.

Những mũi tên này chắc hẳn được chế thành từ huyền thiết, mũi tên cứng vô cùng, có thể xuyên qua cả tường.

Thị vệ lui xuống, ta thấy hắn đưa trường cung đang cầm trong tay cho ta, hắn nói: "Đón lấy."

Ta vốn muốn đưa tay đón lấy, nhưng bất ngờ lại thu về, đôi mắt hắn lộ ra vẻ nghi ngờ, ta cười nói: "Hoàng thượng muốn dạy thần thiếp bắn tên, nhưng thần thiếp cũng phải nhìn trình độ của người thế nào đã. Nếu không, thần thiếp không cam lòng mà học."

Nghe vậy, hắn hơi ngẩn ra, nhưng cũng không tức giận, hắn đắc ý mở miệng: "Phép khích tướng sao? Được, Trẫm bắn một mũi tên cho nàng xem thử tiễn pháp của Trẫm ra sao?" Nói rồi, hắn vừa rút một mũi tên ra, vừa đem bao đựng tên ném cho ta.

Ta vội hỏi: "Hoàng thượng, người giỏi như thế, nếu để người bắn như vậy, có phải là bôi nhọ tiêu chuẩn của người không?"

Hắn ngoái đầu nhìn ta, mày kiếm khẽ nhướng, hắn cười hỏi: "Vậy nàng muốn thế nào?"

Ta đưa tay, chỉ chỉ con ngựa phía sau, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, cưỡi ngựa bắn cung thì thế nào?"

Hắn bước về phía ta, nhỏ tiếng nói: "Nàng nghĩ trẫm không dám?" Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn liếc nhìn bọn thị vệ đứng phía sau.

Ta bỗng nhiên hơi hoảng sợ, được rồi, sao ta lại quên, có rất nhiều người đang nhìn. Ta lặng lẽ nhìn hắn, lỡ như hắn bắn không trúng, chẳng phải thực sự rất mất mặt sao? Mặc dù, hắn là Hoàng đế, tất nhiên không ai dám đàm tiếu điều gì, nhưng ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm là người cực kỳ sĩ diện.

Ta vừa nghĩ, lại thấy hắn bước đi, xoay người lên ngựa, cùng lúc hắn đột nhiên đưa tay ra nhấc bổng ta lên ngựa. Ta kinh ngạc, sợ đến mức thả bao đựng tên đang cầm trong tay ra, chỉ nghe "phịch" một tiếng, bao đựng tên rơi thẳng xuống đất.

Hắn cười tà tà nói: "Nhìn trẫm bắn, chi bằng nàng cùng đi với trẫm, nàng mở to hai mắt mà nhìn cho trẫm, đến lúc nàng đỡ phải nói trẫm âm thầm giở trò!"

Ta hơi giật mình, cười nói ngay: "Hoàng thượng cho dù dùng thủ đoạn trêu chọc người khác, cũng không ai dám nói gì."

Hắn nặng nề hừ một tiếng, chỉ hỏi: "Xem ra nàng rất thích nhìn trẫm bị cười nhạo. Trẫm chỉ hỏi nàng, nếu trẫm chỉ một mũi tên mà bắn trúng hồng tâm, nàng sẽ làm thế nào?"

"Hoàng thượng nói đi?" Ta cười yếu ớt nhìn hắn, ta muốn thấy hắn bị cười nhạo lúc nào chứ. Ta chỉ rất muốn nhìn một chút phong thái oai phong kia của hắn. Đợi đến ngày đầu tháng ba, ta cũng không chắc có thể nhìn thấy rõ ràng được hay không. Mà trước mắt, ta có một cơ hội rất tốt.

Hắn nghiến răng nói: "Vậy cho nàng nợ trước."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên quất vào mông ngựa, con ngựa hí vang một tiếng, điên cuồng chạy về phía trước. Ta bất ngờ đụng mạnh vào lồng ngực hắn, muốn đưa tay nắm chặt cánh tay hắn, lại vội vàng thu về. Ta không mong khiến hắn bắn không trúng thật.

Ta nghĩ một chút, tự nhiên nhỏ giọng bật cười.

Phi ngựa đến phía trước bia ngắm, hắn đột nhiên thả dây cương ra, giương cung lên, kéo mũi tên, tất cả các động tác đều liền mạch lưu loát. Sau đó, ta nghe thấy bên tai truyền đến " Vèo" một tiếng, mũi tên đen trong khoảnh khắc rời dây cung, lướt gió lao về phía trước.

Lúc này đã cách hơi xa, không nghe rõ tiếng mũi tên cắm vào hồng tâm, ta chỉ nhìn thấy bia bắn rung thật mạnh. Người phía sau hừ một tiếng: "Như vậy, nàng đã chịu bái phục trẫm để trẫm dạy nàng chưa ? "

Ngoái đầu lại nhìn, thấy trên mặt của hắn hiện rõ nụ cười đắc ý.

Ta cũng cười theo: " Bái phục, nhưng Hoàng thượng phải cẩn thận, kẻo thần thiếp trò giỏi hơn thầy sẽ thắng đó."

Hắn hơi nhíu mày, liếc nhìn ta nói : " Được, trẫm sẽ chờ xem ! "

Hắn lần thứ hai kéo dây cương, quay ngựa đi về điểm xuất phát.

Ống đựng tên trên mặt đất đã sớm có người nhặt lên, thấy chúng ta đi đến, vội vàng bước tới cung kính dâng lên.

Người bên cạnh ném cung tên trên tay qua chỗ ta, ta vội vàng đưa tay nhận lấy, chỉ thấy hai tay nặng trĩu xuống, không ngờ cung tên này lại có thể nặng như vậy ! Quả nhiên, không thể nhìn bề ngoài.

Cầm cung trên tay, ta thử kéo, mặc dù không dùng toàn lực, nhưng ta cũng biết dựa vào sức của ta, không thể nào kéo được tên trên cung này. Bất giác muốn cười, vừa rồi còn dõng dạc nói hắn cẩn thận, bởi vì ta sẽ trò giỏi hơn thầy mà thắng vẻ vang.

Hắn chẳng qua liếc nhìn ta một cái, đã nhìn ra ta không đủ sức. Hừ khẽ một tiếng nói :" Vô dụng."

Dứt lời rồi cũng bước lại, cầm tay ta, chỉ dùng một chút sức lực đã dễ dàng kéo căng cung ra. Ta cắn môi mở to mắt nhìn, chỉ cần hắn vừa hạ tay xuống, dây cung đã trở lại trạng thái ban đầu ngay rồi. Ta có ngờ mình yếu đến thế đâu? Còn đang so sánh, hắn đã buông lỏng tay ta ra. Chỉ cảm thấy sức trên tay bỗng nhiên nhẹ đi, ta chưa kịp thu tay lại, đã nghe thấy một tiếng "Tưng tưng" , dây cung trong nháy mắt đã bị bắn ngược trở lại.

Hắn bỗng nhiên cười phá lên, ta cảm thấy rất ngượng ngùng, cắn chặt môi không nói được câu nào.

Nghe thấy hắn nói : "Người đâu, đổi cung. "

Kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, đã nghe thấy có người từ phía sau chạy đến, mang một cái cung khác dâng lên cho hắn. Hắn lấy cây cung trong tay ta, lại đem cây cung đang cầm đưa cho ta, cười nói : "Cung của trẫm dùng quá cứng và nặng, không thích hợp với nữ nhi."

Trừng mắt nhìn hắn, hóa ra là hắn cố ý trêu chọc ta.

Hắn đối với ta như vậy, ta càng to gan, bĩu môi nói: " Hoàng thượng cảm thấy trêu chọc thần thiếp rất vui sao ? " Ta vốn dĩ không hề biết, cung tên cũng chia thành nhiều loại, hắn lại đưa cung tên của nam nhân cho ta dùng, không phải bắt nạt ta sức yếu sao?

Hắn đến gần ta, hạ giọng nói : "Nàng cũng đâu có kém , ngay lúc đầu đã muốn làm bẽ mặt trẫm. Nếu trẫm không bắn trúng hồng tâm kia, có phải không đủ tư cách làm sư phụ của nàng ? "

Nghe hắn nhắc đến hai chữ "Sư phụ", ta đột nhiên hơi kinh ngạc.

Sau đó, vội vàng bình tĩnh lại, người cẩn thận như hắn, e rằng hắn đã biết được điều gì đó. Ta vĩnh viễn nhớ hắn đã từng nói, hắn cảnh cáo ta không được nhắc đến Tô Mộ Hàn, thế nên, ngay cả nghĩ cũng không thể được, ít nhất không được để hắn biết.

Tâm tư vừa mới quay trở lại, đã nghe thấy hắn lạnh lùng nói : "Giương cung. "

Ta gật đầu, cầm chiếc cung dài trong tay kéo ra.

Quả thật, so ra cây cung mới nhẹ hơn rất nhiều, dây cung cũng không căng chặt như trước. Kéo được hơn một nửa mà chỉ tốn chút sức, dùng hết sức là có thể kéo căng ra hết. Ta đắc ý nhìn hắn một cái, thấy hắn mím môi cười, đưa cây cung dài cho thị vệ bên cạnh. Hắn qua chỗ ta, tay giữ vai ta, chỉnh người ta ngay ngắn, nhỏ giọng nói : "Giương cung có hai cách, hoặc đứng đối diện với hồng tâm hoặc đứng lệch sang một bên hồng tâm. Nàng bây giờ đang đứng đối diện hồng tâm, nên chọn cách giương cung xoay ngang người. Đặt cung vuông góc với mặt đất, mũi tên trong thế bắn xoay ngang này phải tạo thành một đường thẳng với cánh tay, hai vai hơi hạ xuống, động tác nơi vai phải tự nhiên. Điều chỉnh hơi thở, thân ngay người thẳng, dùng sức vừa đủ, giữ cung đúng cách, tên hơi thả lỏng tự nhiên, kéo từ trước ra sau, cung căng hết cỡ là được…."

Lặng lẽ nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, ta thậm chí hơi ngây người.

Hắn liếc mắt nhìn ta, nhíu mày khiển trách : "Mắt phải nhìn thẳng về phía trước ! "

Lúc ấy ta bỗng nhiên mới kịp phản ứng, ta bất giác le lưỡi, quay mặt về phía bia ngắm phía trước. Vừa rồi nhìn hắn bắn tên, nhưng mà khi ấy chỉ là vừa thấy đã bắn, nhưng bây giờ ta nhìn, thì thấy khoảng cách dường như xa hơn nhiều. Màu hồng của hồng tâm dường như càng nhìn càng nhỏ.

Nâng tay ta, hơi giơ lên, hắn nhẹ giọng nói : "Lúc tên bắn vụt ra sau đó sẽ hơi có chiều hướng hạ xuống thấp, vì thế ban đầu khi bắn tên, mũi tên phải chếch lên ột chút."

Ta gật đầu, hắn lấy một mũi tên đưa cho ta, ta nhận lấy đặt lên dây cung, nhắm ngay điểm hồng tâm. Dùng sức kéo căng dây cung, khẽ cắn môi, ngón tay buông lỏng, mũi tên trên tay thoáng cái đã bay vụt ra

Nhưng, có điều chỉ mới hơn mười thước đã rơi thẳng xuống mặt đất, mũi tên cắm chặt vào bùn đất, chỉ còn đuôi tên hơi đong đưa.

Miệng ta há ra nhìn, rõ ràng là bám sát vào lời hắn mà làm theo, nhưng vì sao kết quả lại khác xa nhau như thế?

Người bên cạnh nhỏ giọng nói : "Không đủ sức". Vừa nói vừa cầm tay ta giúp đặt một mũi tên khác lên, kéo căng cung ra, hắn hít một hơi, hai tay mới vừa đặt xuống, mũi tên rời khỏi cung "vèo" bay ra, trong chớp mắt đã cắm vào hồng tâm kia.

Ta không phục, ra sức tập luyện hơn mười lần, tuy rằng không thể bắn trúng được hồng tâm như hắn, nhưng cũng có thể miễn cưỡng không rơi khỏi tấm bia. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định ta phải cố gắng cố gắng, nhất định là sẽ làm được.

Hắn ở lại xem ta cho đến tận buổi trưa, mới thu thập đồ đạc trở về dùng bữa.

Hắn vẫn cưỡi ngựa như trước, còn ta ngồi trước người hắn, nằm trong lồng ngực của hắn, ngước mắt hỏi :"Hoàng thượng cảm thấy thần thiếp bắn như thế nào?"

Hắn hừ khẽ một tiếng, cười nói: "Tạm chấp nhận được."

Nghe vậy, ta không khỏi cười rộ lên, hắn lại nói :"Một lát nữa trẫm và Mã tướng quân đi thị sát Vũ Lâm quân tập luyện, nàng không cần phải đi, ở lại Ngự Túc uyển nghỉ ngơi đi. Nhớ kỹ, vừa rồi nàng còn nợ trẫm một việc."

Ồ, chuyện vừa rồi thế mà hắn lại nhớ kỹ như vậy. Liền hỏi hắn: "Vậy Hoàng thượng nói cho thần thiếp biết, người muốn thần thiếp làm gì?"

Hắn suy nghĩ một lát, mới nói: "Nàng chuẩn bị điểm tâm, đến buổi tối trẫm sẽ trở về ăn."

Trong lòng hơi rung động, lại là điểm tâm. Bất giác nhớ tới khi đó ta liều làm một mâm bánh vừng, hại hắn ăn no đến đầy bụng. Nghĩ như vậy, liền khẽ cười, mở miệng hỏi: "Hoàng thượng còn dám ăn đồ do thần thiếp làm sao?"

Hắn hỏi lại: "Tại sao lại không dám? Trẫm cảnh cáo nàng, nếu làm không vừa miệng trẫm, trẫm sẽ phạt nàng!"

“Được.” Ta che miệng cười.

Trở về Ngự Túc uyển, hắn chỉ vội vã ăn một ít rồi đi ra ngay.

Ta trở về phòng nhỏ nghỉ ngơi một lát, Triêu Thần tò mò hỏi ta: “Nương nương, người học sao rồi ạ?”

Ta nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Rất tốt, Hoàng thượng bách phát bách trúng, bản cung đương nhiên cũng có thể được năm mươi.”

Triêu Thần cười rộ lên, nàng biết ta nói lung tung nhưng cũng không nói gì .Một lát sau sau mới lại hỏi: ” Hoàng thượng ra ngoài vội vàng thế, người còn không đi sao nương nương?”

Lắc lắc đầu, ở trên giường ngồi dậy, nhìn nàng nói: “Triêu Thần, ngươi biết làm điểm tâm không?”

Nàng không ngờ tới ta lại đột nhiên hỏi như vậy, hơi kinh ngạc, đành nói: “Dạ biết làm, nương nương muốn ăn gì. Lát nữa nô tì sẽ đi làm cho người.”

Suy nghĩ, lại hỏi: “Vậy ngươi đặc biệt giỏi nhất món gì?”

Nàng hơi nghi ngờ khẽ liếc qua ta, mở miệng nói: “Nô tì cũng không có món nào đặc biệt giỏi, các loại điểm tâm đều có điểm giống nhau.”

Các loại điểm tâm, trong mắt ta Triêu Thần thật sự giỏi giang. Vừa kéo nàng đi, vừa nói: “Vậy ngươi dạy bản cung làm mấy món đơn giản nhất là được.” Tránh cho việc chọn phải món phức tạp khó làm, ta sẽ không làm được.

Triêu Thần hoảng sợ, giật mình mở miệng: “Nương nương, người muốn ăn gì nói cho nô tì là được, nô tì sẽ đi làm cho người .”

Trừng mắt nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Ai bảo bản cung muốn ăn!”

Nàng giật mình, dường như nửa ngày sau mới bừng tỉnh hiểu ra, trên mặt từ từ nở nụ cười ,nhỏ giọng nói: “Dạ! Nô tì biết.”

Tình Hòa ở bên ngoài nghe ta nói muốn tự mình làm điểm tâm cũng giật mình, ngăn ta lại nói: “Nương nương, vậy … Ở nơi này người có thể làm sao ạ?”

Ta cũng không nói vì sao phải làm, chỉ hỏi: “Nhà bếp ở đâu?”

“Nương nương…” Vẻ mặt nàng khó xử.

Ta cười nói: “Không sao đâu, ngươi chỉ cần nói cho bản cung ở đâu là được.”

Tình Hòa không biết làm sao, đành phải xoay người đi nói: “Nương nương, mời đi theo nô tì.”

Ta và Triêu Thần liếc mắt nhìn nhau, bước đi theo.

Người trong phòng ăn thấy ta đến, sắc mặt mỗi người đều hiện lên sự sợ hãi, bởi vì mọi người cho rằng họ làm đồ ăn không hợp khẩu vị của ta, cho nên ta mới đến đây. Bọn họ quỳ trên mặt đất hành lễ với ta, ta mở miệng miễn lễ cho bọn họ đứng lên, suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: “Đều ra ngoài hết đi”

Tình Hòa đi đến, mở miệng nói: “Nương nương muốn ăn món gì, hãy để cho bọn họ làm đi.”

Ta lắc đầu, nói: “Tình Hòa, ngươi cũng đi ra.”

Nàng hơi kinh ngạc, khẽ run lên, nhưng cuối cùng cũng cúi người với ta rồi lui ra ngoài.

Đợi tất cả mọi người đều ra ngoài hết, Triêu Thần mới hỏi ta: “Nương nương muốn làm món gì ạ?”

Làm cái gì à, lần trước làm bánh vừng cho hắn ăn, đến bản thân ta cũng chưa nếm thử, bởi vì vừa nhìn đã biết không thể ăn được. Vậy mà hắn lại còn ăn rất nhiều, còn muốn mang phần còn lại về Thiên Dận cung. Nghĩ nghĩ, bất giác muốn bật cười.

Vì thế, thành thật nói: “Hay là, ngươi dạy bản cung làm bánh vừng đi.”

Triêu Thần nghi ngờ nói: “Bánh vừng?”

Ta nhíu mày: “Sao vậy, ngươi không biết làm à?”

Nàng vội lắc đầu: “Không phải, nô tì chỉ cảm thấy…” Nàng lập tức lại cười, đổi đề tài nói, “Nương nương muốn làm cái gì, nô tì sẽ chỉ người làm cái đó.” Dứt lời, xoay người lại tìm bột nếp, đổ ra một ít.

Ta nhìn nàng, trong lòng không khỏi buồn cười, ngày ấy ta chẳng qua chỉ muốn đơn giản một chút, lấy gạo nếp đã được hấp lên nặn mấy cái cho xong. Bây giờ xem ra, phải viên tròn lại, nặn như thế nào cũng không biết.

Đổ bột nếp ra, nàng lại đi tìm vừng, tìm tới tìm lui nửa ngày cũng không thấy. Đành phải ra hỏi người của phòng bếp, lại tiến vào lấy trong chiếc bình ở phía sau ra.

Triêu Thần nói với ta: “Nương nương, bánh vừng quan trọng nhất là vị vừng, nô tì lúc còn ở quê nhà cũng từng làm cái này, không phải là đem vừng trực tiếp rắc lên phía trên. Mà là đem toàn bộ vừng mài nhỏ thành bột, sau đó trộn lẫn cùng với bột nếp. Như vậy khi ăn vào sẽ không nhai nhai phải hạt vừng.”

Ta gật đầu, cách này rất hay, ăn cũng nhẫn mịn.

Nàng dạy, đem vừng mài thành bột, trộn cùng bột nếp, ở giữa khoét một miếng nhỏ, rót ít nước vào, nhẹ nhàng trộn đều lên.

“Nương nương, nước cho vào phải vừa đủ, không quá nhiều, cũng không quá ít, nếu không bánh vừng sẽ không đẹp, nặn viên ra ăn cũng không ngon.” Triêu Thần ở bên cạnh nhắc nhở ta.

Ta tiếp thu nhìn, thật không ngờ, hóa ra còn phải chú ý nhiều thứ như vậy.

Bánh vừng đã làm xong, được đem đi hấp. Ta muốn nhóm lửa, lần này Triêu Thần bất luận thế nào cũng chết sống không chịu, tranh lấy việc kia, khiến cho ta lại vừa bực vừa buồn cười.

Nhóm lửa lên, chỉ chốc lát sau, toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập mùi thơm của vừng.

Thật là thơm nha, ta nhịn không được nuốt nước miếng.

Cái này và cái lần trước ta làm thật sự không thể so sánh.

Nghĩ vậy, trong lòng hơi đắc ý. Chờ một lát nữa khi hắn trở về, nhìn thấy bánh vừng như thế này, không biết sẽ có biểu hiện như thế nào nhỉ? Và hắn sẽ nhớ tới thứ bánh vừng lần trước chăng?

Đang nghĩ đến thất thần, khi bình tĩnh lại, mới thấy Triêu Thần đã đứng trước mặt, cười nói: “Nương nương, có thể mang ra khỏi nồi được rồi.”“Thật không?” Cảm thấy thật nhanh.

Triêu Thần mở nắp lên, từng làn hơi nước nóng hổi, trắng xóa bốc lên hòa tan vào không khí để lộ ra mâm bánh hấp bên dưới. Những hạt vừng trộn lẫn vào bột, có màu xám trắng, để lộ ra hình dáng trong làn bột trắng đục. Dùng ngón tay chạm vào, cảm thấy rất mềm mại và dẻo dai.

Ta bất giác cười rộ lên.

Triêu Thần cũng vui vẻ nói: “Nương nương, Hoàng thượng sẽ thích sao?”

Chắc chắn rồi, nói chung ta đã cố gắng hết sức. Sau đó ta lại cau mày nói: “A, bây giờ đã làm xong rồi, lát nữa Hoàng thượng trở về sẽ nguội mất.”

Triêu Thần cười nói: “Nương nương yên tâm, nô tì sẽ đậy nắp lên, lát nữa nếu Hoàng thượng trở về quá muộn, chỉ cần hâm lại là được rồi.”

Ta gật đầu: “Vậy thì tốt rồi.”

Triêu Thần vừa đậy nắp nồi hấp lại vừa nói: “Chờ Hoàng thượng trở về, nhất định là…”

“Nương nương, nương nương ——” Triêu Thần chưa nói hết câu đã bị tiếng gọi lớn từ bên ngoài cắt ngang.

Ta quay đầu nhìn ra bên ngoài, Triêu Thần vội để đồ trong tay xuống bước lên mở cửa ra, thấy một thái giám dáng vẻ gấp rút, vội vã chạy tới, sắc mặt của y hơi tái. Ta cảm thấy trái tim bỗng nhiên nặng nề, như điềm báo trước có chuyện không hay xảy ra.

Thái giám kia chạy tới, quỳ xuống nói: "Nương nương, trong cung xảy ra chuyện lớn, Hoàng thượng đã hồi cung. Nô tài phụng mệnh đến truyền lời cho nương nương biết việc này, nếu nương nương hồi cung, bên ngoài đã sắp xếp người hộ tống nương nương."

Đầu ngón tay ta run lên, y nói cái gì? Hạ Hầu Tử Khâm hồi cung rồi sao?

Bước lên một bước, ta nghiêm nghị hỏi: "Trong cung đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện này… Chuyện này nô tài không biết." Người đang quỳ bên dưới cúi đầu, giọng run run trả lời.

Ta còn tâm trí đâu mà để ý y có biết hay không, vội vàng bước ra ngoài.

"Nương nương…" Triêu Thần vội vã đuổi theo ta.

Ta trầm giọng nói: "Hồi cung!"

Tình Hòa cũng đuổi theo, thấy vẻ mặt ta âm trầm, cũng thức thời không nói một câu nào.

Lệnh cho Triêu Thần thu dọn đồ đạc một chút rồi đi ngay ra khỏi Ngự Túc uyển. Bên ngoài cửa đã có sẵn một chiếc xe ngựa, ta không nói gì, bước nhanh lên phía trước. Một người giúp ta nhấc màn che cửa xe lên, thấp giọng nói: "Nương nương, xin người từ từ thôi ạ."

Giọng nói vô cùng quen thuộc, làm ta bất thình lình ngước mắt nhìn, chính là Cố Khanh Hằng.

Hạ Hầu Tử Khâm vội vã hồi cung nhưng để Cố Khanh Hằng ở lại bảo vệ cho ta càng khiến ta lo lắng không yên.

"Nương nương…" Triêu Thần kêu lên phía sau, ta mới hoàn hồn lại, không nhìn người trước mặt, xoay người bước vào bên trong xe ngựa. Triêu Thần cũng bước thẳng vào, ngồi bên cạnh ta, len lén nhìn ta nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Xe ngựa dần dần tăng tốc độ, chạy nhanh hơn trước, tấm màn che nơi cửa bay bay, phát ra tiếng "phần phật". Lúc này ta không có tâm trạng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho hắn đi gấp gáp như vậy? Ngay cả thời gian thông báo với ta cũng không có?

Ta cắn răng, buổi sáng hắn còn dạy ta bắn tên, còn nói muốn ta làm điểm tâm tối chờ hắn trở về ăn. Sao chỉ mới mấy canh giờ, tất cả đều thay đổi hết rồi?

Ngồi trong xe ngựa được một đoạn, cuối cùng ta chịu không được, lớn tiếng kêu: "Cố thị vệ!"

"Nương nương, có chuyện gì?" Bên ngoài xe truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Cố Khanh Hằng.

Ta hỏi không cần suy nghĩ: "Trong cung rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Ta không biết thái giám kia có biết thật hay không, nhưng bây giờ ta hỏi Cố Khanh Hằng, chắn chắn y sẽ không gạt ta.

Một lát sau mới nghe thấy người bên ngoài nói: "Trong cung có người đến truyền lời, nói Dụ thái phi vô ý rơi xuống nước."

Lời của y thốt ra làm ta hoảng sợ, Dụ thái phi xảy ra chuyện?

Thảo nào hắn lại khẩn trương như vậy.

Nhớ lại lần đó ở Lam Hồ, hắn quanh co lòng vòng dẫn ta đi nguyên một vòng hồ rộng lớn, chỉ vì muốn ta nói bóng nói gió bệnh tình của Dụ thái phi cho hắn nghe. Ta biết, mặc dù hắn oán hận bà ấy, nhưng trước sau gì hắn cũng không thể quên được đó là người mẹ ruột thịt của hắn.

Cho nên khi nghe Dụ thái phi xảy ra chuyện, hắn mới sốt ruột như vậy. Ngay cả thời gian nói với ta một tiếng cũng không có, vậy có phải tình hình của Dụ thái phi không lạc quan hay không?

Ta ngẫm nghĩ, vội vàng hỏi: "Tình hình của Dụ thái phi thế nào rồi?"

Cố Khanh Hằng trả lời: "Nương nương, tình hình cụ thể hạ thần không rõ lắm."

Ta sửng sốt, đúng vậy, y cũng ở Thượng Lâm Uyển như ta. Biết chuyện này chẳng qua cũng do người khác nói lại mà thôi. Xem ra tình hình cụ thể thế nào, phải chờ sau khi ta hồi cung tự đi hỏi mới biết được.

Thúc giục xe ngựa đi mau một chút, trong lòng ta lại càng căng thẳng hơn.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới thấy mọi chuyện xảy ra đều không ổn.

Cho dù trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn ghi nhớ tình cảm mẫu tử với Dụ thái phi, nhưng còn Thái hậu thì sao? Thái hậu vô cùng ghét Dụ thái phi. Bây giờ Dụ thái phi xảy ra chuyện, sao Thái hậu có thể phái người tới đây thông báo cho hắn biết? Huống hồ lúc ta và hắn xuất cung, Thái hậu còn tìm ta nói rằng muốn ta nắm giữ được trái tim của hắn, còn bảo có một số việc, muốn ta chủ động một chút. Bây giờ ta và hắn mới tới Thượng Lâm Uyển hơn một ngày, Thái hậu không thể vì chuyện của Dụ thái phi vội vàng gọi hắn trở về.

Chẳng lẽ còn có ẩn tình khác sao?

"Nương nương, người làm sao vậy? Sắc mặt người rất khó coi." Triêu Thần lo lắng nhìn ta.

Ta chậm rãi lắc đầu, có nghĩ nhiều cũng vô ích, cuối cùng phải chờ ta hồi cung, mới biết được tất cả những chuyện không thể giải thích được này. Vốn định hỏi Cố Khanh Hằng một lần nữa, nhưng suy nghĩ lại thôi.

Mặc dù xe ngựa đi không ngừng nghỉ, nhưng lúc đến cửa cung cũng đã là chiều tối.

Vội vã vào cung, đương nhiên ta không thể đi thẳng tới Vĩnh Thọ cung được, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải về Cảnh Thái cung trước. Phương Hàm ở trong cung chắc chắn nàng sẽ biết mọi chuyện.

Ta trở về, tất cả mọi người đều ra nghênh đón. Lệnh cho bọn họ lui xuống, chỉ giữ lại một mình Phương Hàm.

Phương Hàm biết ta muốn hỏi điều gì, chưa đợi ta mở miệng đã nói: "Hoàng thượng đột nhiên hồi cung, chắc hẳn nương nương đã nghe được một số chuyện. Chẳng hạn như chuyện Dụ thái phi trượt chân rơi xuống nước."

Nhìn thẳng vào nàng, thì ra Dụ thái phi rơi xuống nước là thật. Nhưng nàng lại nói "Chẳng hạn như", quả nhiên còn những chuyện khác nữa.

Ngẫm nghĩ một chút rốt cuộc vẫn hỏi nàng: "Vậy Hoàng thượng đi qua Vĩnh Thọ cung rồi sao?"

Phương Hàm giật mình, lắc đầu nói: "Không, Hoàng thượng sau khi hồi cung, lập tức đến Trữ Lương cung. Đến bây giờ cũng chưa thấy ra."

Trong lòng ta hoảng sợ, Dụ thái phi trượt chân rơi xuống nước vậy mà hắn trở về cung lại đi Trữ Lương cung thăm Diêu phi sao?

Liếc nhìn Phương Hàm, ta thật sự không ngờ tới thì ra ẩn tình trong chuyện này lại liên quan đến Diêu phi.

Phương Hàm cúi thấp đầu nói: "Nương nương có điều người không biết, sáng nay Dụ thái phi và Diêu phi nương nương không hẹn mà gặp ở Ngự hoa viên bên cạnh Lam Hồ, không biết vì sao Dụ thái phi nhìn thấy Diêu phi đột nhiên bị kích động nổi điên lên. Thái phi liều lĩnh xông lên đánh Diêu phi, khiến các cung nhân có mặt ở đó đều sợ hãi, choáng váng. Sau đó không biết tại sao Dụ thái phi bị ngã xuống Lam Hồ. May mắn thay lúc đó có thái giám ở đó bơi xuống cứu lên, nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng."

Thì ra Dụ Thái Phi không phải trượt chân rơi xuống nước.

"Diêu phi đâu?" Sức lực của Diêu phi không hề yếu ớt, có thể đẩy Dụ thái phi ngã xuống hồ, nhưng tại sao kết quả đảo ngược lại thành Hạ Hầu Tử Khâm đi thăm nàng ta?

Sắc mặt Phương Hàm khẽ thay đổi, liếc mắt nhìn ta, giống như có điều muốn nói nhưng lại thôi. Trong lòng khẽ chấn động, ta lại nói: "Cô cô cứ nói đừng ngại."

"Nương nương..." Nàng khẽ gọi ta một tiếng, mới nói tiếp, "Diêu phi bị hoảng sợ, đã ngất tại chỗ. "

Bỗng nhiên ta cười đầy châm chọc: "Diêu phi nào phải dạng người chỉ vì hoảng sợ mà có thể ngất đi?" Ta không tin nàng ta là người một khắc trước có thể đẩy người khác xuống nước nhưng một khắc sau đã tự nhiên ngã xuống đất ngất đi được.

Nếu như nếu đổi lại là Thiên Lục ta còn có thể tin. Nhưng nàng ta là Diêu phi, là Diêu Thuần Tự, là con gái của Diêu đại tướng quân!

Chợt một suy nghĩ thoáng qua trong đầu, là chủ ý của Thái hậu sao? Thái hậu muốn lấy chuyện này để gọi Hạ Hậu Tử Khâm hồi cung sớm?

Cuối cùng Thái hậu đã cảm thấy hối hận sao, hối hận vì lúc trước đã chọn ta đi mà không phải Diêu phi? Vì thế, mới vội vã làm chuyện này để cứu vãn lại sao?

Siết chặt bàn tay, nhìn thấy sắc mặt Phương Hàm hơi trầm xuống, nàng thấp giọng nói: "Thái y khám bệnh, nói là bởi vì Diêu phi mang thai,cho nên không nổi chịu kích động và hoảng sợ."

Đầu ngón tay run mạnh lên, mang long thai…

"Nương nương…" Phương Hàm lo lắng nhìn ta.

Trách không được Thái hậu vội vàng cho người thông báo gọi hắn trở về, cũng khó trách hắn sau khi trở về không đi Vĩnh Thọ cung mà chạy thẳng tới Trữ Lương cung.

Hóa ra là vì vậy!

A, ta cười khổ một tiếng.

Ta vẫn cho là, người kế tiếp mang thai, chắc hẳn là Thiên Lục chứ chưa hề nghĩ tới lại là Diêu phi.

Ta suy sụp lui lại một bước, Phương Hàm vội đỡ ta, khẽ gọi: "Nương nương…"

Ta lắc đầu, cười đầy châm biếm: "Bản cung không sao."

Phương Hàm vẫn đỡ tay ta không buông, một lát sau mới mở miệng nói: "Nương nương, trong hậu cung, nếu người muốn lập thế bất bại vĩnh viễn, nhất định phải tự mình sinh một đứa con. Tốt nhất là một hoàng tử."

Chẳng biết tại sao, lúc nghe Phương Hàm nói những lời này, ta bỗng dưng cảm thấy trong lòng đau xót không thôi.

Ta vốn cho rằng chỉ cần hai người ở bên nhau. Chỉ cần đơn giản như vậy thôi.

Dùng đứa con để củng cố địa vị của mình cũng không phải kế sách tốt nhất.

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm sẽ có cùng suy nghĩ với ta sao?

Một khắc trước còn ở bên cạnh ta, nhẹ giọng dịu dàng gọi ta. Nhưng giờ khắc này, hắn đang ngồi canh giữ trước giường một nữ nhân khác, có thể hắn còn cười rất vui vẻ nữa. Chỉ vì nàng ta mang thai đứa con của hắn.

Quyền lực chốn hậu cung vốn là nguồn gốc của mọi tội ác

Mà đứa con không thể nghi ngờ chính là một lá bùa hộ mệnh tốt nhất.

Đột nhiên ta nhắm mắt lại, không nên nghĩ như vậy, ta không nên nghĩ như vậy.

"Nương nương, nương nương…" Bên ngoài có tiếng Triêu Thần truyền đến.

Ta không mở mắt, chỉ nghe Phương Hàm hỏi: "Có chuyện gì?"

"Cô cô, Thái hậu phái người đến, mời nương nương qua Hi Ninh cung." Lời Triêu Thần nói không có chữ nào lọt vào tai ta.

Đến lúc Phương Hàm xoay người lại, đã thấy ta bước lên, nàng chần chừ gọi: "Nương nương…"

Ta cười lạnh một tiếng, đi nhanh ra ngoài, nói: "Thái hậu đã phái người đến gọi, bản cung có thể không qua được sao?"

Đi tới bên ngoài ta mới biết, lần này người tới không phải là Quyến nhi. Là một cung nữ giống như Quyến nhi, thấy ta đi ra, cung nữ đó khéo léo hành lễ nói: "Nô tì Thiển nhi, thỉnh an Đàn phi nương nương."

"Miễn lễ." Ta vừa nói xong, nhìn ra phía trước đã thấy bên ngoài chuẩn bị sẵn loan kiệu, tất nhiên là chuẩn bị cho ta.

Triêu Thần và Sơ Tuyết vội đi theo.

Màn kiệu vừa buông xuống, kiệu đã được nâng lên ngay. Ta không thể không hỏi: "Không biết Thái hậu muốn bản cung qua gấp như vậy là vì có chuyện quan trọng gì sao?"

Bên ngoài Thiển Nhi cười nói: "Cũng không có chuyện gì ạ, Thái hậu nghe nói nương nương đã trở về, trong lòng nhớ mong, muốn nói chuyện với người."

Thực sự là đối đáp rất khôn khéo, ta không hề biết ta và Thái hậu đột nhiên trở nên thân mật như thế từ khi nào? Cung nữ bên cạnh Thái hậu quả nhiên là người nào cũng khó dò xét.

Tới Hi Ninh cung, để cho Triêu Thần và Sơ Tuyết chờ bên ngoài, ta đi theo Thiển nhi vào trong.

Lúc ta đi vào, thấy Thái hậu đang nhắm mắt nằm trên chiếc giường dài, bên cạnh cung nữ đang quỳ, cẩn thận sửa móng tay cho bà. Ta hành lễ với Thái hậu: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu."

Lúc này Thái hậu mới lặng lẽ mở mắt, phất tay cho người bên cạnh lui xuống, mở miệng nói: "Đàn phi tới nhanh thật."

Ta hơi xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào, đột nhiên lại nghe Thái hậu nói: "Lần này đi Thượng Lâm Uyển mặc dù chỉ có một ngày ngắn ngủi, nhưng rốt cuộc cũng ở cùng Hoàng thượng một đêm. Không biết Đàn phi và Hoàng thượng có phát triển thêm bước nào không?"

Ta giật nảy người, Thái hậu vội vã kêu ta đến đây chỉ vì muốn hỏi chuyện này sao?

Trên mặt ta bắt đầu nóng lên, nhắc đến chuyện riêng tư, rốt cuộc vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Ta cúi thấp đầu nói: "Thần thiếp và Hoàng thượng chưa có… chưa có…" A, việc này bảo ta nên nói như thế nào đây?

Ta đang ngập ngừng nói chẳng liền mạch, đã Thấy thái hậu bước nhanh lên, kéo cánh tay của ta qua, vén ống tay áo lên, liếc nhìn dấu thủ cung sa trên cánh tay ta. Bỗng nhiên sắc mặt bà thay đổi, giận dữ nói: "Ai gia nghe nói ngươi còn vào phòng tắm với Hoàng thượng, rốt cuộc là cung nữ của ai gia có vấn đề, hay là Đàn phi ngươi có chuyện đây!"

"Thái hậu bớt giận." Ta bỗng nhiên quỳ xuống.

Thái hậu vẫn tức giận không kềm được: "Vinh phi có thai, bây giờ Diêu phi cũng có, thông minh như ngươi, vì sao không nghĩ ra!"

Cuối cùng ta chợt giật mình.

Vì sao đột nhiên Thái hậu lại quan tâm đến chuyện của ta và Hạ Hầu Tử Khâm, so với chuyện của Diêu phi còn nóng lòng hơn nữa…

178. Q.2 - Chương 5: Ngọc Bội

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Rabbitlyn

Ta cắn môi, không dám nói một câu.

Một lúc sau, cơn tức giận của Thái hậu dần tan đi, bà phất ống tay áo xoay người nói: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn Thái hậu." Ta đứng lên, nghe bà nói tiếp: "Ngươi cũng đừng trách ai gia nói nặng lời, Hoàng thượng đăng cơ đã bốn năm vẫn chưa có người nối dõi, ai gia vô cùng lo lắng. Tuyển tú nữ để các ngươi vào cung, sinh con đàn cháu đống cho Thiên triều ta, đó là trách nhiệm của các ngươi! Chuyện tiền triều chắc hẳn ngươi cũng biết rất rõ."

Bàn tay giấu trong tay áo hơi nắm chặt, ta có chút kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Bà gấp gáp như vậy là vì lo lắng vấn đề con nối dõi dòng họ Hạ Hầu. Thật ra ta đã từng được nghe những chuyện này, đương nhiên ta biết rõ chuyện tiền triều. Nếu không phải con cái của Gia Thịnh đế quá hiếm muộn chắc chắn không đến phiên gia tộc Hạ Hầu…

Bỗng nhiên tĩnh tâm lại, có một số việc ta không nên suy nghĩ quá nhiều. Mặc kệ Hạ Hầu Tử Khâm đoạt được ngôi vị Hoàng đế như thế nào, triều đại hiện tại là thiên hạ của dòng họ Hạ Hầu. Ta thân là phi tần chốn hậu cung, không nên suy đoán lung tung việc này. Có điều những lời hôm nay Thái hậu nói với ta không chỉ ẩn chứa nỗi lo lắng về vấn đề con nối dõi mà dường như còn chứa đựng một thứ khác.

Nhưng cuối cùng là điều gì? Thực sự ta không nghĩ ra được.

Cúi đầu đứng bên người Thái hậu, bà không nói thêm gì nữa, một lúc sau mới nói xa xăm một câu: "Trước mắt chỉ còn cách sinh nhật Hoàng thượng một tháng nữa."

Ta hơi kinh ngạc, mới nhớ tới ngôi vị Hoàng hậu trong cung còn chưa xác lập, chắc hẳn việc này sẽ khiến Thái hậu nhọc lòng, vất vả hơn nữa. Sau đó lại nghĩ tới những lời nói của Cố Khanh Hằng lúc ở Thượng Lâm Uyển, đến lúc đó các quốc gia nhất định sẽ phái sứ giả qua đây, cũng có thể là Hoàng đế của các quốc gia sẽ tự mình đến.

Thái hậu lo lắng vì chuyện này, thực ra ta cũng rất hiểu.

Đang nghĩ ngợi. Đã thấy Thái hậu xoay người, nhìn ta nói: "Diêu phi xảy ra chuyện, ngươi mới hồi cung chắc hẳn chưa đi qua Trữ Lương cung thăm hỏi nàng, lần này hãy đi cùng ai gia qua bên đó một chuyến." Vừa dứt lời bà đã đi về phía trước.

Ta vội đi theo, nhỏ giọng hỏi: "Thái hậu, tình hình của Diêu phi thế nào rồi ạ?"

"Chẳng qua bị chấn động một chút thôi, không có gì đáng lo ngại." Bà nói nhàn nhạt, bên ngoài Thiển nhi thấy Thái hậu đi ra, vội bước lên đỡ bà.

Ta không nói, im lặng theo sát phía sau.

Vừa rồi lúc bước vào, ta thấy bà thoải mái tựa vào trước giường để mặc cung nữ cắt sửa móng tay ình, ta đã cảm thấy hơi kỳ lạ. Từ xưa đến nay, người bà thương yêu nhất là Diêu phi, nhưng bây giờ nàng ta xảy ra chuyện, sao Thái hậu có thể bình thản như vậy chứ. Theo như lời bà nói, ta cũng nghe ra, bà cũng chưa đi thăm Diêu phi, chỉ sai người nghe ngóng tình hình. Cùng lắm là truyền thái y tới hỏi thăm mà thôi.

Trên đường đi, Thái hậu không hề nhắc tới chuyện của Dụ thái phi, ta đương nhiên hiểu nên cũng không hỏi.

Tới cửa Trữ Lương cung, từ xa xa đã nhìn thấy mấy tần phi từ trong cung đi ra, thấy chúng ta đi tới, bọn họ vội vàng hành lễ. Thái hậu cũng không nhìn bọn họ, đi thẳng vào bên trong.

Đến khi bước vào cửa, lại thấy một người đi ra, ta liếc mắt nhìn, đã lâu rồi ta không gặp Thư quý tần.

Nhìn sắc mặt của nàng ta cũng không tốt lắm, chỉ khom người về phía chúng ta nói: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Đàn phi nương nương.

Thái hậu khẽ ừ rồi mới nói: "Diêu phi thế nào rồi?"

"Bẩm Thái hậu, hiện tại nương nương đã tỉnh, Hoàng thượng đang ở bên trong." Lúc nàng ta nói những lời này, lặng yên liếc nhìn ta, khóe miệng chợt mỉm cười.

Ta không để ý tươi cười đáp trả lại nàng ta, bây giờ người mang long thai là Diêu phi chứ không phải Thư quý tần nàng, nàng ta có ý gì chứ.

Nghe vậy, Thái hậu không nói thêm gì nữa, chỉ bước vào bên trong.

Ta tính đi theo, lại nghe Thư quý tần đột nhiên nói: "Nương nương, người đang cười sao? Người thực sự không nôn nóng chút nào sao?"

Ta cười khẩy nói: “Bản cung thấy ngươi cũng không nôn nóng gì cả, vậy có gì bản cung phải nóng lòng chứ .”

Sắc mặt của nàng ta chợt thay đổi, đang muốn mở miệng, lại bị ta ngắt lời nói: “Xem ra Thư quý tần đã quên chuyện lần trước bị Hoàng thượng phạt cấm cung, vậy thì hôm nay bản cung nhắc lại với ngươi một lần nữa, ở trong cung không nên nhiều lời.” Dứt lời, ta không thèm nhìn nàng ta, nhấc chân đi vào bên trong.

Người phía sau không nói gì, nhưng ta cảm nhận được cơn tức giận của nàng ta.

Ngẫm lại, lúc mới vào cung, ta chẳng qua chỉ là một cung nữ thấp bé, còn nàng ta đã là quý tần nương nương cao cao tại thượng. Khi đó nàng ta thật kiêu ngạo, khiến bây giờ mỗi lần ta nghĩ lại đều cảm thấy tim đập nhanh. Có điều tiếp xúc mới biết, cho dù thân là quý tần nhưng nàng ta cũng phải dựa vào người khác để sống.

Nhưng Tang Tử ta không muốn cuộc sống như thế.

Thái hậu quay đầu nhìn ta, thấy ta theo phía sau, cũng không nói thêm gì nữa.

Bước vào, có cung nữ nhìn thấy giúp chúng ta dỡ tấm rèm lên, nhìn thấy mặt người đó, ta mới biết, thì ra là Quyến nhi, “Thái hậu, Đàn phi nương nương.” Quyến nhi nhỏ giọng hành lễ.

Thái hậu phất phất tay, nàng vội lui tới bên cạnh. Người bên trong cũng nghe thấy tiếng động, ta vừa bước qua tấm rèm, đã nghe thấy giọng nói của hắn truyền đến: “Sao mẫu hậu lại tới đây? Trẫm nghe cung nữ nói đêm qua người ngủ không ngon, hôm nay rất mệt mỏi. Trẫm thấy người nên trở về nghỉ ngơi, ở đây cũng không có việc gì cả.”

Lời của hắn làm cho lòng ta khẽ động, ta ngoái đầu liếc nhìn Quyến nhi. Thì ra Thái hậu dùng lý do này cho nên mới không đến Trữ Lương cung sao? Nếu đã như vậy sao bây giờ lại tới?

Đi tới bên trong, hành lễ với hắn: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Ánh mắt ta nhìn lên chiếc giường bên cạnh, thấy người nữ tử đang nằm nghiêng, nghe thấy hơi thở thật yếu ớt truyền đến.

Thái hậu bước lên phía trước, ngồi xuống trước giường, thân thiết hỏi: “Diêu phi cảm thấy thế nào?”

“Thái hậu…” Diêu phi muốn đứng lên, lại bị Thái hậu đè người nằm xuống: “Được rồi, những nghi thức xã giao cũng không phải làm.”

Hạ Hầu Tử Khâm liếc nhìn ta, mím môi không nói một câu. Ta hơi xấu hổ, chỉ bước lên phía trước nói: “Mới hồi cung đã nghe thấy tỷ tỷ xảy ra chuyện, không biết lúc này đã đỡ nhiều chưa?”

Nghe vậy, ánh mắt của nàng ta nhìn về phía ta, khóe miệng nở nụ cười như có như không, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn muội muội quan tâm, bản cung đã không sao rồi.” Lúc nàng ta nói những lời này, lặng yên khẽ liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta làm sao không biết, lần này Hạ Hầu Tử Khâm đi Thượng Lâm Uyển chỉ dẫn theo một mình ta. Trong khi hậu cung nhiều phi tần như vậy, nên đối với chuyện lần này nàng ta lúc nào cũng ghi hận trong lòng.

Năm Nguyên Quang thứ hai, nàng ta đến sau hắn một bước, hắn lại trở về trước một bước. Mà nay, Hạ Hầu Tử Khâm dẫn theo ta đi, nhưng vì nàng ta đã bỏ ta ở lại, trở về cung trước. Chỉ bằng việc này cho dù nàng ta có chuyện gì cũng trở thành vô sự.

Bởi vậy lại khôi phục nụ cười như trước và có thể đối xử với ta một cách khách khí.

Ta mím môi cười: “Nếu tỷ tỷ không có sao vậy thì tốt rồi, Hoàng thượng cũng không cần lo lắng quá mức.”

Nàng ta cười yếu ớt không nói gì.

Nghe Thái hậu mở miệng nói: “Ai gia chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, bây giờ ngươi mang long thai không được để xảy ra chuyện gì.”

Lời của Thái hậu vừa thốt ra khiến Diêu phi đỏ mặt, bỗng nhiên Thái hậu quay đầu lại nói: “Diêu phi vừa mới tỉnh thân thể còn yếu, có nhiều người sẽ quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Vừa lúc ai gia rảnh rỗi ở lại trò chuyện với Diêu phi một lát.”

Rõ ràng nhìn thấy nét không vui hiện lên trong mắt Diêu phi, lại nghe Thái hậu nói: "Hoàng thượng đã ở đây nửa ngày, ban ngày lại gấp rút lên đường nên cũng mệt mỏi, long thể quan trọng, hãy về tẩm cung nghỉ ngơi đi."

Thái hậu đã nói như thế, Diêu phi cũng khó nói thêm được gì. Chỉ cắn môi nói: "Đúng vậy, Hoàng thượng nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi, thần thiếp cũng cảm thấy khỏe hơn rồi."

Ta nhìn hắn, thấy hắn gật đầu, quay sang Thái hậu nói: "Vậy trẫm về trước, mẫu hậu cũng đừng ở lại quá muộn." Nói xong lập tức xoay người bước ra.

Thái hậu liếc mắt nhìn ta, ta vội hành lễ, đi ra theo hắn.

"Cung tiễn Hoàng thượng, Đàn phi nương nương." Quyến nhi đứng phía sau bức rèm quay sang hành lễ với chúng ta.

Ra bên ngoài, Triêu Thần và Sơ Tuyết thấy ta đi ra cùng với Hạ Hầu Tử Khâm, ngơ ngác, vội vàng hành lễ với hắn: "Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!"

Hắn phất tay một cái, đi thẳng về phía trước.

Ta liếc nhìn hai cung nữ, Triêu Thần lập tức nhận ra kéo ống tay áo Sơ Tuyết lại, cả hai chỉ đi theo từ xa xa.

Lý công công cũng không biết vừa rồi đi đâu, lúc này mới thấy y đuổi theo từ phía sau, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, bây giờ khởi giá hồi Thiên Dận cung sao?"

Hắn chần chờ một chút rồi lắc đầu nói: "Trẫm không hồi cung, trẫm… Đàn phi." Hắn bỗng nhiên gọi ta.

Ta thoáng ngạc nhiên, vội bước lên phía trước, hắn thấp giọng nói: "Qua đây đi dạo với trẫm một chút."

Nghe vậy, Lý công công chỉ có thể thức thời lui ra.

Ta bước lên, đi bên người hắn, nhìn sang người bên cạnh, thấy hắn khẽ chau mày, sắc mặt không tốt lắm. Hắn không nhìn ta, bỗng nhiên đưa tay qua, nhẹ nhàng cầm lấy tay ta. Nhưng vẫn giống như trước, không nói lời nào.

Môi khẽ động, ta cũng không biết phải nói gì để đánh tan bầu không khí quái dị như thế này.

Để mặc hắn kéo tay, chậm rãi bước đi.

Trên đường, các cung nhân tình cờ nhìn thấy đều tự giác tránh sang bên cạnh, cúi người hành lễ với chúng ta.

Phía sau chúng ta, cung nữ và công công theo từ xa xa, không ai dám nói một câu.

Lúc này khoảng chừng đã qua giờ Thân, trời đã tối hoàn toàn. Trên hàng hiên dài bên cạnh, ánh sáng của những chiếc đèn lồng chiếu xuống từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt hắn, bóng sáng mờ mờ bao quanh người hắn. Ta chợt cảm thấy ngẩn ngơ trong chốc lát, dường như chúng ta đang đi trong khu rừng ở Thượng Lâm Uyển, chưa từng trở về hoàng cung.

A.

Khẽ cười một tiếng, thì ra ta vẫn còn lưu luyến đến vậy.

Hai người yên lặng đi, cũng không biết đi được bao lâu, hắn bỗng nhiên dừng bước. Ta giật mình, nhìn thấy ánh mắt của hắn, hơi nhìn nghiêng nghiêng về một phía.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, dưới ánh sáng yếu ớt, mờ nhạt, ta có thể nhìn thấy mơ hồ đám hoa màu hồng kia. Mặc dù chưa đến gần, nhưng ta chỉ cần liếc mắt đã nhận ra đó là "Nguyệt nguyệt hồng" của Bắc Tề tiến cống.

Ta còn nhớ rõ lần đó ta gặp Tiểu Đào ở đây, còn vừa vặn bị hắn nhìn thấy, hắn còn cố gắng làm ra vẻ mặt nghiêm nghị cho ta thấy. Nhưng thực ra là muốn biết tình hình của Dụ thái phi.

Nhưng theo ý ta bây giờ hắn đang có suy nghĩ khác.

Bởi vì đây là cống phẩm của Bắc Tề, hơn một tháng nữa sẽ có người Bắc Tề đến Thiên triều chúc mừng sinh nhật hắn. Nhìn chăm chú người bên cạnh, nửa khuôn mặt hắn khuất trong trong bóng tối, ta thực sự không nhìn ra rốt cuộc trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Nhưng chỉ dừng lại một lát, hắn lại kéo ta đi về phía trước.

Thực ra ta vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với chuyện của Phất Hi, nhưng ta biết bây giờ không phải là lúc hỏi hắn. Ta chỉ không biết, trong lòng hắn rốt cuộc địa vị của ta là gì. Có tư cách đi hỏi chuyện của Phất Hi hay không ?

Đi tới đi lui một hồi mới thấy phía trước là Lam Hồ.

Hắn không dừng bước lại, kéo ta đi thẳng đến ngôi đình giữa hồ. Trên cây cầu kéo dài uốn lượn, từng cơn gió lạnh từ trên mặt hồ thổi đến làm ta không chịu nổi lạnh run cả người. Ngày ấy, hắn ngồi ở Lam Hồ hai canh giờ, thời tiết có thể lạnh hơn bây giờ, thật không biết hắn làm thế nào để chịu được nữa?

Kéo ta qua ngồi xuống, hắn mới thở phào một cái thật dài, hai tay dựa vào lan can phía sau người, ngửa đầu nhắm mắt lại. Ta xoay xoay người, nhìn bộ dáng của hắn rất thoải mái, đang muốn đưa tay dựa vào, nhưng không ngờ vừa nâng lên, lại cảm thấy cả cánh tay đau nhức.

Mới nhớ tới, hôm nay ta tập bắn ở Thượng Lâm Uyển. Cả một thời gian dài kéo cung tiễn như vậy, bây giờ mới nghỉ ngơi được một chút, chắc chắn sẽ đau nhức không ngớt. Tự tay xoa bóp mấy cái, lúc ngước mắt lên đã phát hiện thấy hắn đang nhìn ta chằm chằm.

Ta khẽ giật mình, hắn cười nhẹ một tiếng, kéo cánh tay của ta qua, nhẹ nhàng xoa bóp cho ta.

Ta hoảng sợ, khẽ kêu lên: “Hoàng thượng…”

“Ừ.” Hắn đáp lại xong lại nói, “Đau sao?”

Ta nghĩ một lát, lại lắc đầu.

Mặc dù thực sự đau, nhưng kèm theo đó là sự hài lòng. Mặc dù lần này thời gian tập bắn tên ngắn ngủi nhưng ta rất thỏa mãn. Đau như vậy không tính là đau .

Hồi bé ở nhà, mỗi lần ta không nghe lời, phu nhân gọi người đến đánh đòn, đó mới gọi là xuống tay không chút lưu tình. Sự đau đớn đó mới là đau đến xương tủy khiến người ta cắn răng nguyền rủa bà ta.

Chợt nghĩ lại muốn bật cười.

Mỗi lần bị phu nhân đánh, trong lòng ta đều âm thầm nguyền rủa bà ta bị cha ta vứt bỏ. Nhưng đã nhiều năm như vậy phu nhân vẫn là phu nhân. Còn lời nguyền rủa của ta đối với bà ta chẳng qua chỉ là lời nói tự an ủi của một đứa bé với chính mình mà thôi.

Hắn liếc nhìn ta, bỗng nhiên khẽ cười: “Thì ra nàng cũng là người sĩ diện như thế.” Hắn cúi xuống, nói tiếp, “Hồi bé trẫm học bắn tên, mỗi ngày trời chưa sáng đã phải thức dậy theo thị vệ của quý phủ đến bãi bắn bia. Sau khi tập kéo cung, hai ba ngày sau cánh tay vẫn đau nhức đến mức cầm đũa cũng không được. Nhưng dù như vậy cũng không được phép từ bỏ. Dù đau cũng phải tiếp tục luyện tập. Nàng có biết vì sao không?” Hắn ngước nhìn ta.

Đây là lần đầu tiên hắn nhắc đến chuyện lúc nhỏ của hắn với ta.

Ta cười khẽ nhìn hắn, mở miệng nói: “Bởi vì người là thế tử.”

Thế tử của Vương phủ cũng giống như thái tử trong cung, là người kế thừa toàn bộ vương phủ. Vì thế, những yêu cầu đối với hắn tất nhiên khắt khe hơn nhiều so với người khác, mọi chuyện đều phải khổ luyện.

Tròng mắt của hắn vụt sáng lên, bất đắc dĩ cười: “Vì thế yêu cầu của mẫu hậu đối trẫm cho tới bây giờ đều rất cao.”

“Cho nên mới có Hoàng thượng hiện tại.” Ta tiếp lời của hắn.

Hắn khẽ giật mình, thở dài một tiếng nói: “Đúng vậy, vì thế mới có trẫm hiện tại.”

Suy nghĩ một chút, ta hỏi hắn: “Vì sao Hoàng thượng phải dạy thần thiếp bắn tên?”

Hắn cũng không trả lời ngay, một lát sau mới nói: "Bởi vì trẫm thích bắn tên."

Tim bỗng nhiên đập mạnh, hắn nói, hắn thích bắn tên, vì thế cũng muốn dạy ta bắn tên…

Thoáng nhìn hắn, hắn lại không nhìn ta, bàn tay vẫn mềm nhẹ xoa bóp trên cánh tay ta như trước.

Hai người trước sau không hề nhắc tới chuyện đột nhiên hồi cung lần này, cũng không nói đến việc Diêu phi mang thai. Chỉ trầm mặc trong chốc lát, ta cắn răng, nhổ cây trâm cài trên đầu xuống, vung tay một cái ném vào giữa Lam Hồ.

Chỉ nghe "Chủm" một tiếng, hắn như bị kinh ngạc, xoay người lại theo bản năng. Trên mặt hồ mờ tối, chỉ có thể nhìn thấy những vòng tròn sóng nước dập dờn lan tỏa. Hắn khẽ giật mình rồi cười rộ lên ngay, trừng mắt nhìn ta: "Đồ trang sức châu báu mà nàng lãng phí như vậy sao?"

Ta cũng cười: "Dù thần thiếp không tự tay ném xuống, thì sớm muộn gì Hoàng thượng cũng sẽ ném, không bằng để thần thiếp tự ném đi.

Ta còn nhớ rõ lần đó, tự tay hắn rút cây trâm cài tóc của ta xuống, ném vào trong hồ, lý do của hắn là quá mức yên tĩnh, cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Ta nói như thế, đương nhiên hắn biết ta có ý gì.

Hắn hừ nhẹ một tiếng nói: "Nhưng trẫm nhớ lần đó, nàng nhìn chằm chằm ngọc bội của trẫm mà. Hôm nay, lại hành động thật kỳ lạ, tự ném cây trâm của mình."

Ta mở lớn hai mắt nói: "Cây trâm của thần thiếp dù sao cũng là vật của thần thiếp, Ngọc bội của Hoàng thượng giữ lại để tặng cho người khác, thần thiếp làm sao không biết tốt xấu như vậy?" Lần đó hắn không muốn ném ngọc bội của mình, vậy mà trong đêm giao thừa lại tặng cho Diêu phi. Những chuyện này ta đều nhớ rất rõ ràng.

Hắn bỗng nhiên trầm mặt, nói: "Nàng cũng câu nệ với những vật ngoài thân này sao?"

Lời của hắn làm ta chấn động.

Lập tức, nghe hắn thở dài một tiếng nói: "Có rất nhiều thứ không thể dùng thứ gì đổi được."

Ta giật mình nhìn hắn, ta không biết hắn nói rất nhiều thứ rốt cuộc là nói thứ gì. Bởi vì những thứ ta có thể nghĩ đến thực sự rất nhiều.

Bàn tay hắn cuối cùng cũng rời khỏi cánh tay ta, hắn đứng lên nói: "Trẫm mệt quá, hồi cung nghỉ ngơi đây. Nàng không có việc gì cũng trở về Cảnh Thái cung đi."Vừa dứt lời đã xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, bỗng nhiên ta rất muốn đánh cuộc một lần, ta đứng dậy đột ngột quỳ xuống hướng về phía hắn nói: "Hoàng thượng, thần thiếp xin Hoàng thượng thứ tội."

Thân thể hắn khẽ chấn động, cuối cùng chậm rãi xoay người lại, nhìn ta đang quỳ trên mặt đất, cau mày nói: "Tội gì?"

Ta cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng nói không cho phép thần thiếp đi Vĩnh Thọ cung thêm lần nào nữa, nhưng hôm nay thần thiếp muốn đi, vì thế xin nhận tội với Hoàng thượng trước."

Hôm nay gặp chuyện không may, không chỉ có một mình Diêu phi. Nhưng mọi người quan tâm chỉ có một mình nàng ta. Mặc dù người khác không biết trong lòng hắn nghĩ gì, nhưng lúc này ta hi vọng ta đúng. Trước đây, rất nhiều lần đối với chuyện của Dụ thái phi hắn vừa trốn tránh vừa nói bóng nói gió, ta tin thực ra hắn rất muốn biết tình hình của bà ấy.

Nhưng hắn sẽ không đi hỏi bất cứ kẻ nào.

Ta nghĩ toàn bộ hậu cung người có thể giúp hắn chỉ có một mình ta.

Ta cúi đầu, không nhìn thấy dáng vẻ của hắn, chỉ biết là hắn cũng không quay người lại chỉ nghiêng mặt sang nhìn ta. Hắn không nói lời nào, ta cũng vậy.

Hai người cứ lặng lẽ đợi như vậy, cũng không biết bao lâu sau, nghe hắn nặng nề nói: "Đi đi, ngày mai trẫm sẽ đến phạt nàng." Sau đó, nhìn thấy hắn xoay người bước đi thật nhanh trước mặt ta.

Nhưng ta rõ ràng nghe thấy hắn cười khẽ một tiếng.

Ngước mắt nhìn bóng người đã đi xa, khóe miệng tự động cong lên.

"Nương nương..." Triêu Thần và Sơ Tuyết vội vàng chạy về phía ta.

Ta đứng lên, phủi phủi xiêm y, cười nói: "Đi thôi, bản cung đi Vĩnh Thọ cung."

"Nương nương?" Triêu Thần thở nhẹ một tiếng, nghi ngờ nhìn ta.

Ta khẽ cười một tiếng, quay sang Sơ Tuyết nói: "Ngươi về cung trước, nói với cô cô một tiếng, nói cô cô không cần lo lắng cho bản cung.

Dường như Sơ Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ta đã vịn tay Triêu Thần bước đi, cũng vâng dạ trả lời.

Triêu Thần tới gần ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người thực sự muốn đi Vĩnh Thọ cung sao?"

Ta "Ừ" một tiếng, Triêu Thần tuy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Lần này được Hạ Hầu Tử Khâm cho phép, cho dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ chịu trách nhiệm thay ta. Quan trọng hơn cả lần này ta đi còn có nguyên nhân khác.

Đây là lần thứ hai ta bước vào Vĩnh Thọ cung.

Ta ngày càng cảm thấy nơi này mới xứng danh là lãnh cung thực sự.

Cung điện rộng như vậy chỉ có một cung nữ là Tiểu Đào.

Không người thông báo, ta và Triêu Thần đi vào, không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Đào và Dụ thái phi. May mắn đã trở lại với ta một lần nữa, ta đi thẳng đến tẩm cung của Dụ thái phi.

"Nương nương..." Triêu Thần đỡ tay ta, nhìn thấy trên mặt của nàng có chút lo lắng.

Ta cười nhẹ, đây không là lần đầu tiên đến đây, có gì đáng sợ nữa chứ.

Vừa đến cửa, đột nhiên có một người từ bên trong đi ra, Triêu Thần hoảng sợ kêu lên một tiếng, đưa người che chắn cho ta, còn người đối mặt nọ, thu thế không được, lập tức cái chậu rửa mặt trên tay rơi xuống mặt đất. Chỉ nghe "ào" một tiếng, nước trong chậu rửa mặt tràn đầy mặt đất. Triêu Thần đứng trước người ta, giầy của nàng bị thấm ướt một mảng, nhưng trên người ta chỉ bị bắn vài giọt nước nhỏ.

"Nương nương, người không sao chứ?" Triêu Thần quay đầu lại, hỏi ta.

Ta lắc đầu, nhìn thấy rõ ràng đó chính là Tiểu Đào.

Tiểu Đào thấy ta, hơi sợ hãi bò dậy, quỳ thẳng người, nhìn ta nói: "Nô tì không biết là Đàn phi nương nương. Va vào nương nương, xin nương nương thứ tội!"

Thấy bộ dạng chật vật của Tiểu Đào, ta nói: "Đứng lên đi, bản cung không sao." Lại nhìn ngay vào bên trong bị ngăn cách bởi tấm bình phong, không thấy rõ lắm, liền hỏi nàng, "Thái phi thế nào?"

Ta vừa hỏi, Tiểu Đào chợt ôm mặt khóc nấc, vừa khóc vừa nói: "Thái phi rơi xuống nước bị nhiễm lạnh, thái y đến xem qua, kê thuốc cho Thái phi, nô tì cũng đút cho người uống rồi. Nhưng vẫn phát sốt chưa hạ xuống nữa ạ."

Nhẹ nhàng nhíu mày, cất bước vào bên trong.

"Nương nương..." Tiểu Đào cuống quít bò dậy, chạy qua nói, "Nương nương, người..."

Ta khẽ liếc qua nàng, nói: "Bản cung vào thăm Thái phi chút, ngươi xuống thay đồ đi." Vừa rồi chậu nước kia đã đổ hết lên người nàng.

Nàng giật mình, một lát sau mới vội vã lau nước mắt, gật đầu nói: "Dạ, nô tì đi ngay." Dứt lời. Vội vàng chạy đi.

Ta nhìn qua Triêu Thần đang đứng bên cạnh, nói tiếp: "Ngươi cũng theo Tiểu Đào đi đổi giày đi, bản cung ở đây."

“Nương nương, nô tì không sao mà.” Ta biết Triêu Thần lo lắng cho ta, nhưng thời tiết lạnh thế này, ta sao nhẫn tâm để cho nàng đi giày ướt đợi ta thế được?

Trầm giọng nói: “Bản cung kêu ngươi đi, còn không mau đi!”

Triêu Thần ngây người, chần chờ một lát, rồi cuối cùng cũng chịu cung kính lui xuống.

Xoay người, thấy Dụ thái phi nằm ở trên giường, ngay cả khi ta đã lại gần cũng không hay biết.

Tay chạm vào trán của bà, nóng quá.

Ngồi ở bên giường bà, nhẹ giọng gọi: “Thái phi, Thái phi…”

Người trên giường dường như không hề nghe tiếng ta, vẫn nhắm mắt nằm yên như vậy, đến cả mí mắt cũng không hề động đậy. Trầm ngâm một chút, mới mở miệng hô lên: ”Hoàng thượng tới. »

“Hoàng thượng…” Bà lầm bầm, rốt cuộc cũng mở mắt ra, vội vàng vừa chống đỡ cơ thể đứng dậy vừa hỏi, “Hoàng thượng, Hoàng thượng đâu?”

Ta đưa tay đỡ bà, bà nắm chặt cánh tay của ta, nhìn chằm chằm ta một lúc, rồi đột nhiên cau mày nói: “Ngươi là ai?”

Ta ngơ ngẩn, bà hỏi ta là ai? Còn nhớ ngày ấy ở bên ngoài Thiên Dận cung, bà còn lôi kéo ta, gọi ta là ‘Liễu đại tiểu thư’ mà.

Cười hỏi: “Thái phi không nhận ra thần thiếp sao?”

Nghe vậy, bà lại nhìn ta thật lâu, đột nhiên lấy tay xoa mặt của ta, nhỏ giọng nói: “Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai, ta… Ta đã từng gặp ngươi sao?” Tay của bà yếu ớt, giọng nói cũng có chút hoảng hốt.

Ta đỡ bà, thấy đáy mắt bà tràn đầy sự hoang mang, trong lòng căng thẳng, hạ giọng nói: “Người đã quên, ta là… Liễu đại tiểu thư.” Ta không biết ngày ấy bà vì sao lại nhìn ta thành Phất Hi, vậy tại sao hôm nay lại không như vậy nữa?

“Liễu đại tiểu thư…” Bà vẫn nhìn ta chằm chằm, đáy mắt khẽ lay chuyển, sau đó cười một tiếng, “Ngươi gạt ta. Liễu đại tiểu thư đã gả đi Bắc Tề làm nương nương rồi.”

Dứt lời, bỏ tay ta ra, lại nằm xuống.

Ta khẽ thở dài một tiếng, xem ra bà ấy thật sự bị điên rồi, đã chẳng còn nhận thức rõ ràng được gì nữa. Lúc trước tự dưng nói ta là Phất Hi, bây giờ lại nói ta lừa bà.

Bỗng nhiên, lại nghĩ tới bà đã từng đề cập chuyện thái tử tiền triều, muốn hỏi, nhưng bên tai vẫn văng vẳng lời nói của Phương Hàm, chần chờ hồi lâu, cuối cùng đành im lặng. Lần này ta tới Vĩnh Thọ cung, mặc dù được Hạ Hầu Tử Khâm ngầm thừa nhận, nhưng vẫn không thể không để ý tới sắc mặt của Thái hậu. Vì thế có một số việc vẫn không nên tìm hiểu quá sâu.

Còn muốn nói chuyện với bà, nhưng bà đã nhắm mắt lại. Ta gọi bà cũng không để ý đến ta.

Được một lúc lại nghe thấy tiếng có người bên ngoài bước vào, quay đầu lại nhìn thì quả nhiên là Triêu Thần và Tiểu Đào đã trở về. Tiểu Đào bưng một chậu nước, thấy ta ngồi ở mép giường Dụ thái phi, vội chạy lên nói: “Nương nương, Thái phi đã tỉnh rồi sao?” Nàng nói xong, vội buông chậu nước xuống.

Ngẫm nghĩ một chút, ta lắc đầu: “Thái phi vẫn ngủ, chưa tỉnh lại, đây là…”

“À.” Nàng đem khăn ngâm vào trong nước, vắt khô, rồi đặt trên trán Dụ thái phi, nói, “Thái phi phát sốt, người nóng quá, nô tì đặt khăn cho người một chút để hạ sốt.”

Ta gật đầu, nghe nàng nói tiếp: “Nương nương, trong hậu cung này chỉ có người là tốt nhất. Nhiều năm vậy rồi mà cũng chỉ có mỗi mình người tới Vĩnh Thọ cung, còn không chỉ một lần. Nô tì thay Thái phi cám ơn người.” Nàng nói, rồi quỳ xuống.

Ta hơi ngạc nhiên, thực ra ta cũng chẳng tốt bụng đến vậy.

Ta nói với nàng: “Ngươi đứng lên trước đi.”

Nàng cảm tạ rồi mới đứng lên. Ta liếc nhìn người trên giường, hỏi nàng: "Bản cung nghe nói Thái phi bởi vì tranh chấp cùng Diêu phi ở Lam Hồ nên mới vô ý rơi xuống nước, làm sao lại xảy ra chuyện đó?"

Sắc mặt Tiểu Đào hơi tái đi, một lát sau mới nói: "Hôm nay tâm tình Thái phi rất tốt, nô tì thấy người cũng không tệ lắm nên mới mang người đi ra ngoài một chút. Ai ngờ, khi đi tới trước mặt Diêu phi nương nương. Cũng không biết tại sao Thái phi lại xông tới, kéo lấy y phục của Diêu phi nương nương, rồi dùng sức đẩy nương nương. Lúc đó nô tì rất sợ, muốn tiến lên khuyên can, nhưng không nghĩ tới Diêu phi nương nương lại lấy tay đẩy Thái phi ra, Thái phi đứng không vững, cho nên ngã vào trong hồ."

"Thật sự là Diêu phi đẩy người?" Xem ra đúng như ta nghĩ.

Nghe vậy, Tiểu Đào biến sắc, vội quỳ xuống nói: "Nương nương thứ tội, nô tì… là nô tì hoa mắt…"

A, nàng sợ ta trách chuyện Diêu phi đẩy Dụ thái phi sao?

Khẽ cười một tiếng nói: "Việc này bản cung cũng không để ý, bản cung chỉ hiếu kỳ, Thái phi đang yên lành như thế, tại sao lại đột nhiên phát điên?" Mặc dù lần trước ta đến Thiên Dận cung, bà nhận lầm ta thành Phất Hi cũng không kích động đến vậy.

Thấy ta cũng không muốn trách tội nàng, sắc mặt Tiểu Đào mới khá hơn. Nàng lại lắc đầu, đưa mắt nhìn về người trên giường, nhỏ giọng nói: "Nô tì cũng không biết, Thái phi mặc dù thần trí có chút mơ hồ, nhưng cũng chỉ là nói mê sảng, nhận lầm một số người, chuyện vừa rồi cũng là lần đầu tiên nô tì thấy." Nàng cẩn thận liếc nhìn ta một cái rồi mới nói tiếp, "Thái hậu biết việc này đã rất giận dữ, còn nói là nếu long thai trong bụng Diêu phi nương nương xảy ra chuyện gì nhất định sẽ không tha cho Thái phi."

Thái hậu vốn chướng mắt với Dụ thái phi, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, bà nổi giận cũng là chuyện bình thường. Chỉ là ta cảm thấy có chút kỳ lạ, Thái hậu nếu quan tâm Diêu phi như thế, vì sao có thể nhẫn nhịn chờ ta tới mới cùng đi Trữ Lương cung?

Chuyện này, ta vẫn luôn cảm thấy lạ kỳ.

Chỉ là, Dụ thái phi…

Theo ta được biết, người phát điên tất nhiên là phải có chuyện gì đó mới khiến người ta kích động như vậy. Nếu không, cả ngày bà vốn chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, làm sao có thể đột nhiên phát điên, điều này thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

« A, đúng rồi." Tiểu Đào dường như nhớ ra gì đó, thò tay vào ngực, lấy ra một khối ngọc bội, trình lên ta nói, "Nương nương, đây… Đây là thứ mà Thái phi cầm trên tay. Nô tì biết nó không phải của Thái phi. Chắc đó là của Diêu phi nương nương, hôm nay lúc công công cứu Thái phi từ dưới hồ lên, trên tay người còn nắm khối ngọc bội này. Nô tì muốn trả lại cho Diêu phi nương nương, đồ của Diêu phi nương nương chắc hẳn là rất quý giá rồi. Nếu mà là của Hoàng thượng ban thưởng, không trả lại cũng không tốt." Nàng nói, khẩn trương nhíu mày.

Ta đưa tay nhận lấy, nhìn thật cẩn thận, rất quen mắt.

Tập trung suy nghĩ một hồi, mới bỗng nhiên bừng tỉnh.

Đây không phải là khối ngọc mà Hạ Hầu Tử Khâm đã ban cho Diêu phi đêm giao thừa sao? Ta còn nhớ rõ, lúc đó hắn nói đây là lễ vật Thái hậu tặng cho hắn lúc sinh thần. Nó hẳn là ở trên người Diêu phi, nhưng Tiểu Đào lại nói nó ở trong tay Dụ thái phi.

Trong lòng khẽ chấn động, nói như vậy, Dụ thái phi xông lên là vì khối ngọc bội này sao?

Ánh mắt lần thứ hai tập trung thật kỹ vào khối ngọc bội trên tay, ngọc bội vẫn toàn vẹn không bị hư hại gì. Chỉ là tua ngọc bội đeo phía dưới bởi vì ngâm nước, và dường như còn bị lôi kéo, cho nên hơi xộc xệch, dài ngắn.

Bỗng nhiên lại ngoái nhìn người trên giường, thấy bà vẫn nhắm nhiền hai mắt, hình như thực sự đang ngủ.

Khẽ nắm chặt ngọc bội trong tay, xem ra mặc dù Dụ thái phi bị điên, nhưng bà vẫn cảnh giác với Thái hậu. Trong lòng bà cũng ghét Thái hậu như vậy sao ?

“Nương nương…” Tiểu Đào nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta cười nói: “Ngọc bội này bản cung sẽ thay Thái phi trả lại cho Diêu phi.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiểu Đào rốt cuộc lộ ra nét cười thật tươi, vội nói: “Nô tì thay Thái phi cám ơn nương nương.”

Ta lại nói: “Thái phi sốt cao không giảm như thế, theo như bản cung thấy có lẽ là thái y kê đơn chưa đúng bệnh. Triêu Thần, ngươi đi thái y viện mời Tôn thái y đến đây.”

Triêu Thần có chút nghi ngờ khẽ liếc nhìn ta, truyền thái y, ta chưa bao giờ chỉ đích danh ai cả.

A, nhưng lần này ta lại muốn truyền Tôn thái y. Phương Hàm đã từng điều tra qua, thái y thỉnh mạch cho Thiên Phi từ trước đến nay chỉ có một mình y. Ngày đó có người cố ý tiết lộ cho ta tin tức long thai trong bụng Thiên Phi khác thường, không phải là muốn ta đi điều tra sao?

Ta sẽ không tra gì cả, nếu như long thai trong bụng nàng ta thật sự có gì khác thường, ta cũng muốn để cho nàng ta tự lòi đuôi ra.

Triêu Thần vâng dạ rồi lui ra, ta lại nói: “Ngươi chỉ cần nói bản cung không khỏe, bảo y đến xem bệnh cho bản cung.”

“Dạ, nô tì đã biết.” Triêu Thần lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

“Nương nương!” Tiểu Đào bên cạnh dập đầu nói với ta, ”Nô tì … Nô tì không biết nên tạ ơn nương nương như thế nào.

Ta bảo nàng đứng lên, tự cười giễu mình, ta vốn có tư tâm mà.

Chẳng bao lâu đã thấy Triêu Thần trở về. Theo phía sau nàng là một thái y, ta thấy y quen quen. Xem ra y chính là Tôn thái y rồi.

Y thấy ta, vội vàng hành lễ nói: “Thần tham kiến Đàn phi nương nương.”

“Tôn thái y miễn lễ.”

Y đứng lên, liếc nhìn Dụ thái phi trên giường, sắc mặt khẽ biến, thấp giọng nói: “Thần nghe nói nương nương thân thể khó chịu, nhưng không nghĩ nương nương lại ở Vĩnh Thọ cung.” Ý của y là y đã hiểu, là bởi vì Dụ thái phi nên ta mới truyền y đến.

Ta khẽ cười một tiếng, nói: “Xem ra Tôn thái y thật đúng là người thông minh, còn bản cung lại hồ đồ rồi.”

Ta liếc qua Triêu Thần, nàng hiểu ý, kéo Tiểu Đào nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước.”

Tiểu Đào nhìn ta, nhưng cũng không nói gì.

Tôn thái y thấy hai cung nữ đi ra, đáy mắt có chút khác thường, mở miệng nói: “Không biết nương nương gọi thần đến rốt cuộc là có chuyện gì? Thần nên thỉnh mạch cho nương nương hay là Thái phi đây?”

Ta đứng lên lùi sang một bên, nói: “Bản cung thật hồ đồ, Tôn thái y bây giờ chuyên thỉnh mạch cho Vinh phi, vốn quá bận rộn. Vậy thì mời thái y nhanh chóng xem mạch cho Thái phi, rồi trở về sớm một chút đi thôi.”

Nghe ta đề cập đến Thiên Phi, sắc mặt của y có chút khó coi, nhưng cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, bước lên phía trước nói: “Vậy xin để thần xem cho Thái phi.” Nói xong, tay y cũng đặt lên mạch của Dụ thái phi.

Trầm ngâm trong chốc lát mới nói với ta: “Thái phi rơi xuống nước bị nhiễm lạnh, thân thể suy yếu cho nên sốt cao không giảm, thần kê đơn thuốc, uống vài thang sẽ khá hơn.” Y nói, “Không biết nương nương có chỗ nào không khỏe không?”

Ta cười lắc đầu: “Bản cung khỏe, chuyện hôm nay vẫn phải cảm ơn thái y.”

Lúc này y mới cười nói: “Đây là việc thần phải làm.” Y thu thập mọi thứ, tiếp tục nói, “Nương nương, nếu người không còn gì sai bảo, thần xin được cáo lui trước .”

"Vậy tạm biệt Tôn thái y."

Hắn lại hành lễ với ta, rồi bước ra cửa.

Một lúc sau mới thấy Triêu Thần và Tiểu Đào trở về. Tiểu Đào vội hỏi ta: "Nương nương, thái y nói thế nào ạ?"

Ta trấn an nàng: "Thái y nói không có gì chuyện gì lớn, chỉ cần uống mấy thang thuốc sẽ khá hơn. Ngươi nhớ mỗi ngày đúng giờ sắc thuốc cho Thái phi."

Nghe vậy nàng mới thực sự yên lòng. Ta lại ngồi một chút, rồi đứng lên nói: "Hôm nay đã muộn rồi, bản cung cũng phải về, ngươi cẩn thận chăm sóc cho Thái phi."

"Dạ." Tiểu Đào vâng dạ, tiễn ta ra cửa.

Triêu Thần đỡ tay ta, đi rất xa, lúc quay đầu lại vẫn còn thấy Tiểu Đào đứng ở cửa. Trong lòng bất giác có chút không đành lòng, nhớ tới Triêu Thần từng nói, các cung nữ cũng cần tìm một chủ tử có thể tin cậy được.

Ai nói điều đó không đúng chứ? Tiểu Đào là một ví dụ tốt nhất. Theo Dụ thái phi, không bị bắt nạt đã là tốt lắm rồi, mong chi đến chuyện hưởng phúc.

Trở về Cảnh Thái cung, Phương Hàm tiếp nhận áo choàng của ta, hỏi ta: "Nương nương đã cảm thấy trong tẩm cung đủ lò sưởi chưa? Nếu chưa đủ nô tì sẽ sai người đi lấy thêm."

Lắc đầu nói: "Được rồi, bản cung đâu có yếu đuối như vậy."

Nàng cười nói: "Vậy nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay trở về vội vàng như thế chắc nương nương cũng mệt lắm rồi."

Ta gật đầu, nàng xoay người đi ra. Ta chợt nhớ tới một chuyện, vội gọi: "Cô cô."

Phương Hàm quay lại, mở miệng: "Nương nương còn có chuyện gì?"

Tiến lại, nhỏ giọng nói: "Văn Lương thế nào?" Lần này tới vội đi cũng vội, cho nên ta thậm chí còn chưa từng gặp qua nàng. Ta cũng biết, gọi nàng tiến vào là không ổn. Vì vậy chỉ có thể hỏi Phương Hàm một chút.

Nàng thoáng chần chờ một chút rồi mới nói: "Văn Lương mấy ngày nay còn chưa có bất cứ động tĩnh gì. Việc này không cần nương nương quan tâm, nô tì sẽ nhớ kỹ. Nương nương người nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Ừ, cô cô lui xuống đi."

Phương Hàm ra ngoài, tiện thể đóng cửa giúp ta. Còn lại một mình, ta đứng một chút rồi mới xoay người trở về giường. Lại nghĩ tới ngọc bội Tiểu Đào giao cho ta, liền lấy ra, cẩn thận nhìn ngắm.

Ngọc cổ thường có màu xanh là chủ đạo, ngọc bội trong tay đã được tỉ mỉ chạm khắc tạo thành. Trên ngọc khắc hình kỳ lân. Trong lân ly quy phụng, đứng đầu là kỳ lân. Ta biết hoàng thất coi trọng long phụng, còn kỳ lân lại là điềm lành với người trong dân gian. Xem ra Thái hậu tặng cho hắn ngọc bội này, là muốn hắn chớ quên bách tính, dân phúc quốc mới giàu.

Thật là ngụ ý sâu sắc, chỉ là hắn lại có thể tặng cho Diêu phi.

Có lẽ nào, là vì đó là nàng ta nên hắn mới đưa? Nếu đổi thành người khác, Thái hậu có tức giận hay không?

A, khẽ mỉm cười, đang yên đang lành, tại sao ta lại nghĩ tới điều này?

Nhưng ta không biết nên trả lại ngọc bội này như thế nào. Tiểu Đào bởi vì không dám, còn ta đưa thì lại không ổn.

Nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng, nhắm mắt ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc thức dậy còn cảm thấy bả vai vô cùng đau đớn, còn đau hơn so với hôm qua. Lần này, bóp tới bóp lui cơn đau vẫn không hề giảm.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, hồi bé hắn bắn tên, khi tập giương cung ngay cả đũa cũng không cầm nổi. Thật sự là không biết đau đớn đến mức nào?

Năm đó Thái hậu là muốn luyện rèn luyện con mình thành vương, cho nên mới đối xử nghiêm khắc với hắn như vậy. Nếu không, làm sao có hắn của ngày hôm nay? Thái hậu bây giờ nên hài lòng, hắn rốt cuộc đã không phụ kỳ vọng của bà.

Ra dùng bữa, rồi đến Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Vẫn như cũ không nhìn thấy Thiên Phi, còn Diêu phi bởi vì hôm qua bị khiếp sợ cho nên không tham dự. Thiên Lục ngồi ở phía xa xa, lạnh lùng nhìn ta. Vì Cố Khanh Hằng, nàng ta quyết định đoạn tuyệt với ta.

Thực ra như vậy cũng tốt, đỡ phải nhìn thấy bộ dáng yếu đuối làm cho ta khó chịu ấy.

Lúc đi ra, Thái hậu gọi ta lại, bà hỏi: "Hôm qua ngươi không cùng Hoàng thượng hồi Thiên Dận cung sao?"

Tâm trạng hoảng hốt, vội nói: "Dạ hôm qua Hoàng thượng tâm tình không tốt." Lặng yên nhìn bà một cái, chỉ thấy sắc mặt của bà khẽ biến, cũng không nói gì nữa.

Trở về Cảnh Thái cung, chỉ mới ngồi trong phòng được một lúc, đã nghe được tiếng của Lý công công vang lên: "Hoàng thượng giá lâm —— "

Mới nhớ ra, đêm qua hắn nói sẽ tới trị tội của ta.

179. Q.2 - Chương 6: Cách Chức

Ta vội đứng lên, đúng quy củ quỳ xuống nghênh tiếp thánh giá.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!"

Hắn bước vào cửa, liền sửng sốt, lập tức tiến đến nói: "Sao Đàn phi lại hành đại lễ với trẫm thế này?" Nghe thấy giọng điệu của hắn rõ ràng là có ý trêu chọc.

Hắn sao lại không biết vì sao ta phải hành đại lễ cơ chứ?

Hắn không bảo đứng lên, ta cũng vẫn quỳ, mở miệng trả lời: "Hoàng thượng, nếu như trí nhớ người không tốt, thì có thể đã quên mất chuyện vừa nói đêm qua, nhưng thần thiếp lại không dám quên".

Hắn khẽ cười một tiếng, cho tất cả mọi người trong phòng lui hết xuống, ta cúi đầu, nghe thấy tiếng cửa phòng bị đóng lại. Sau đó hắn bước nhanh về phía ta, đưa tay đỡ ta dậy. Nói là đỡ nhưng thực sự một chút cũng không giống.

Bàn tay to lớn của hắn giữ lấy cánh tay ta, dường như là muốn xốc ta lên. Hậu quả do bắn cung tên hôm qua vẫn còn khiến ta đau đến nhíu mày. Hắn vươn một tay ra ôm ta vào trong ngực, cười cợt nói: "Để nàng nhắc nhở như vậy, xem ra trí nhớ của trẫm không tốt rồi". Hắn lập tức thả ta ra, thu lại nụ cười, nói: "Nào, giờ thì thành thật nói cho trẫm nghe xem!"

Thấy hắn nhanh chóng nghiêm túc trở lại, ta cũng không dám chậm trễ, ổn định tâm tình, lặng lẽ nhìn hắn một cái, lại thấy hắn cũng đang nhìn ta, tim chợt nảy lên, hít một hơi nói: "Hôm qua thần thiếp ghé qua Vĩnh Thọ cung, cung nữ Tiểu Đào của thái phi nói thái phi sau khi được cứu từ dưới nước lên, vẫn sốt cao không giảm"

Nói xong, ta dừng một chút, lại liếc nhìn hắn một cái. Hắn hơi nhíu mày nhưng vẫn mím môi như cũ, không nói một câu.

Kỳ thật, cảm giác sốt cao khổ sở như thế nào hắn hiểu rõ hơn ai hết. Lúc trước hắn bị bệnh, còn có thể dựa vào ta mà làm nũng, kêu đau ngực, đau đầu…

Ta đã nghĩ đúng, trong lòng hắn vẫn có Dụ thái phi.

Có điều hắn có rất nhiều lý do để không quan tâm để ý đến bà.

Một là tâm bệnh trong lòng của hắn, và một nguyên nhân nữa là Thái hậu.

Nhưng mà chỉ cần hắn còn quan tâm tới Dụ thái phi, vậy thì kế hoạch của ta cũng nên thử một lần xem sao.

Ta nhỏ giọng nói: "Thần thiếp cả gan truyền thái y tới khám bệnh cho thái phi, nhưng...nhưng thái y có lẽ nghĩ Thái phi ở hậu cung vốn chẳng ai ngó ngàng nên tới chậm trễ. Thần thiếp cho rằng vì thế nên Thái phi vẫn sốt cao không giảm"

Tay trong tay áo dài hơi siết chặt lại, ta vốn cho rằng Dụ thái phi sốt cao cũng là do tâm bệnh. Nếu không, vì sao ta gọi bà nhiều lần, bà đều không tỉnh lại, mà chỉ một câu "Hoàng thượng giá lâm" lại khiến bà bất ngờ mở mắt. Ta đoán, có lẽ trong tiềm thức của Thái phi, mong chờ Hạ Hầu Tử Khâm đi thăm bà.

Nghe vậy, hắn nhíu mày, trầm giọng nói: "Hôm qua thái y nào đi khám bệnh?"

"Tôn thái y, Tôn Nhuế".Ta nhìn hắn, trả lời rõ từng câu từng chữ.

"Lão?" Hắn nhìn thẳng vào ta.

Ta cũng không né tránh, gật đầu trả lời: "Chẳng qua thần thiếp sợ Thái hậu hỏi tới, nên khi bảo cung nữ đi truyền thái y, chỉ dặn nói rằng cơ thể thần thiếp không khỏe, khó chịu. Cho đến tận lúc thần thiếp nhìn thấy thái y tới, mới biết là ông ta."

Hắn không nói gì, ta lại nói: "Dĩ nhiên thần thiếp biết, Tôn thái y là thái y chăm sóc sức khỏe cho Vinh phi. Hôm qua ông ta đi khỏi rất nhanh, thần thiếp biết chuyện sức khỏe của Vinh phi bên kia cũng quan trọng nên ông ta phải về ngay đợi lệnh. Cho nên cũng không có nói gì."

Đợi lời của ta nói hết, đã nhìn thấy hắn đang nổi giận. Lúc hắn giận thì ngay cả một chút vui vẻ trong ánh mắt cũng không có. Nơi đó, lại đột nhiên yên lặng giống như mặt nước.

Ta biết điều không nói gì thêm nữa, chuyện châm ngòi thổi gió đã làm được rồi. Giờ chỉ còn xem Hạ Hầu Tử Khâm rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào thôi.

Hắn bỗng nhiên xoay người đi, lớn tiếng gọi: "Tiểu Lý Tử"

"Có nô tài!" – bên ngoài lập tức truyền đến tiếng thưa cung kính của Lý công công.

" Đi truyền Tôn Nhuế cho trẫm!" Giọng nói của hắn nặng nề, gằn từng tiếng.

"Rõ!" – Lý công công vâng dạ, rồi sau đó là tiếng y chạy đi xa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người ta và hắn như lúc đầu, hắn không nói lời nào, ta cũng biết điều không nói gì. Bầu không khí hơi nặng nề, ta lặng lẽ quan sát người trước mặt, hắn không chú ý đến ta, dường như đang tập trung suy nghĩ chuyện gì đó. Ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ hắt vào gò má của hắn, nhuộm thành một lớp màu sắc mông lung.

Bên ngoài kia, cũng chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng bước chân nhè nhẹ của các cung nhân đi ngang qua.

Ai cũng biết hắn ở đây, nên chẳng ai dám lên tiếng.

Một lát sau, mới thấy hắn đột nhiên xoay người, vung ống tay áo, đi nhanh tới ngồi bên cạnh bàn.

Ta hơi chần chờ, rồi cũng bước vài bước, đứng bên cạnh hắn.

Một lúc sau mới nghe thấy có tiếng bước chân người chạy tới, sau đó nghe Lý công công bẩm báo: "Hoàng thượng, Tôn thái y tới rồi ạ."

"Cho y vào." Giọng của hắn vẫn nặng nề như trước.

Cửa được mở ra, Tôn thái y tiến vào, đầu tiên là liếc mắt nhìn ta một cái, trong ánh mắt ông ta chứa đầy sự hỗn loạn phức tạp, nhưng đa phần là sợ hãi. Tiến lại, ông ta vội cúi đầu quỳ xuống nói: "Thần tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Đàn phi nương nương!"

Hắn không nói lời nào, ánh mắt nhìn thẳng vào người quỳ phía dưới.

Khóe miệng của ta khẽ mỉm cười, vở kịch này thật là hay, ta phải nhìn xem Hạ Hầu Tử Khâm sẽ giở trò gì. Nhưng mà, nếu bị hắn biết ta lấy chuyện của Dụ thái phi để chỉnh Tôn Nhuế, không chừng hắn sẽ lại nổi giận với ta. Có điều đến lúc đó, e là hắn cũng không có thời gian mà để ý chuyện của ta nữa.

Tôn thái y lẳng lặng quỳ rất lâu, rất lâu, ta thấy tay của ông ta khẽ run lên.

Hạ Hầu Tử Khâm thật đáng sợ! Không nói lời nào, khiến cho ông ta đầy áp lực.

Tôn thái y chỉ quỳ gối, không dám ngước mắt lên nhìn hắn, cũng không dám nói lời nào. Cả căn phòng yên lặng lạ thường, ngay cả người đang đứng là ta còn cảm thấy có chút sợ hãi, huống chi là ông ta?

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa cho ông ta đứng lên, chỉ lạnh lùng hỏi: "Trẫm nghe nói hôm qua ngươi đến Vĩnh Thọ cung?"

Thấy rõ ràng toàn thân người ở phía dưới run lên, do dự một hồi mới run rẩy mở miệng: "Bẩm Hoàng thượng, thần…thần tưởng Đàn phi nương nương thân thể khó chịu nên mới theo cung nữ tới, nhưng không ngờ… Không phải thần muốn đi Vĩnh Thọ cung. Hoàng thượng, không phải thần tự nguyện muốn đi, Hoàng thượng, thần biết tội!"

Quả nhiên, Tôn thái y cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm gọi ông ta đến là vì tức giận chuyện hôm qua ông ta khám bệnh cho Dụ thái phi, ông ta nào biết rằng, căn bản không phải như vậy.

Trong lòng cười khẩy một tiếng, may mà Tôn thái y còn liều mạng nói là không tự nguyện, lời của ông ta, không phải càng chứng minh cho Hạ Hầu Tử Khâm thấy, ông ta cực kỳ không muốn đi khám bệnh cho Dụ thái phi sao.

Khẽ chạm nhẹ vào vòng ngọc ở cổ tay, như vậy quả là tốt nhất, quả thực ta cũng không hề làm gì cả.

Liếc nhìn Tôn thái y, ông ta vẫn như trước quỳ rất ngay ngắn, không dám động đậy.

Người bên cạnh vẫn nén tức giận, lạnh lùng hỏi một câu: "Ngươi thực sự biết tội rồi?"

"Dạ, dạ, thần biết tội, thần biết tội!" Ông ta dập đầu liên tục, lại nói, "Nếu như thần biết, nhất định sẽ không đi. Khi ấy thần cho rằng Đàn phi nương nương ở Vĩnh Thọ cung xảy ra chuyện gì nên mới … mới theo cung nữ đi. Nương nương…"

Ông ta bỗng nhiên gọi ta: "Nương nương, xin người làm chứng cho thần, ngay từ đầu thần không hề biết việc này, nương nương, xin người nói gì đi ạ."

Ồ, bây giờ, còn kéo cả ta vào chuyện.

Ta cười một tiếng nói: "Dạ phải, Tôn thái y không biết là tới khám bệnh cho Thái phi, quả thực thần thiếp có nói thân thể khó chịu nên mới truyền ông ấy đến."

Tôn thái y còn tưởng rằng ta giúp ông ta nói đỡ vài câu là cứu ông ta, kỳ thực là lời của ta nói, không thể nghi ngờ gì nữa, chính xác là đang thêm mắm thêm muối.

Nghe vậy, Hạ Hầu Tử Khâm bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh đến, giận dữ đạp ông ta một cước, mắng: "Vô liêm sỉ!"

Tôn thái y thình lình bị đạp một cước ngã nhào xuống đất, nhưng ông ta lại không hiểu nổi vì sao hoàng đế nổi giận, đành phải chịu đựng, cố gắng bò dậy rồi quỳ sụp xuống van xin: "Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận! Thần không dám tái phạm nữa!"

Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn tiến lên, ta vội vàng kéo hắn, nhỏ giọng: "Hoàng thượng đừng tức giận nữa, cẩn thận long thể."

Hắn tức giận không ít, lồng ngực kịch liệt phập phồng, ta biết việc này chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nên lại nói: "Tôn thái y phạm sai lầm, chỉ cần phạt ông ấy một lần là được, Hoàng thượng không nên tức giận quá."

Hắn liếc nhìn ta một cái, lập tức lớn tiếng nói: "Người đâu, kéo Tôn Nhuế xuống, cách chức thái y, đuổi ra khỏi hoàng cung, vĩnh viễn không cho vào nữa!"

"Hoàng thượng!" Tôn thái y hoảng sợ nhìn hắn, vội nói:" "Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội! Sau này thần nhất định không dám nữa, thần không dám nữa!"

Thị vệ từ bên ngoài tiến vào, đè Tôn thái y, muốn kéo đi ngay. Ta đột nhiên tiến lên phía trước nói: "Chờ một chút." Sau đó, nhìn Tôn thái y, mở miệng:" Vì sao hôm nay Hoàng thượng phạt ngươi, bản cung cần ngươi nhớ thật kỹ. Do đêm qua thân thể bản cung khó chịu, truyền ngươi tới khám bệnh, nhưng ngươi lại lề mề tới trễ, phạm vào tội đại bất kính. Đã rõ chưa?"

Tôn thái y đương nhiên là không phản ứng kịp, ta nháy mắt với đám thị vệ, bọn họ lập tức kéo thẳng ông ta ra ngoài.

"Hoàng thượng … Hoàng thượng… Thần bị oan , là Đàn phi vu oan cho thần! Thần thực sự không biết là đi khám bệnh cho…"

Câu nói tiếp theo của Tôn thái y đã không còn nghe rõ nữa, nhưng ta và Hạ Hầu Tử Khâm, ai cũng biết ông ta muốn nói cái gì.

Cửa lại được người khác đóng vào. Ta từ từ xoay người lại, thấy sắc mặt của hắn vẫn khó chịu như trước. Hắn bỗng nhiên giơ tay lên cao, chỉ nghe "Rầm", một tiếng vang thật lớn vang lên, hắn đem chiếc bàn trong phòng ta ném xuống đất.

Ta sợ điếng người, chần chừ một chút rồi đi lên phía trước ôm lấy người hắn, nhỏ giọng nói: "Việc này Hoàng thượng không cần suy nghĩ nhiều nữa, cho dù có truyền ra ngoài, Thái hậu cũng sẽ chỉ cho rằng Tôn Nhuế là vì chuyện của thần thiếp nên mới bị đuổi ra khỏi cung, cũng sẽ không nghĩ tới Thái phi đâu ạ." Những lời vừa rồi của ta, Tôn thái y có thể nghe không hiểu, nhưng quan trọng là, Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn hiểu.

Hắn không nói lời nào, ta cố lấy can đảm mà cười nói: "Hoàng thượng, bàn trong phòng của thần thiếp thỉnh thoảng lại phải chịu tai ương, sau này có lẽ thần thiếp cũng không dám đặt bàn trong này nữa". Lại nhớ đến ngày ấy, hắn đến lúc nửa đêm, kêu ca đá phải chân bàn làm đau chân hắn, còn quát to sai người lôi chiếc bàn ra chẻ vụn rồi đưa đến Ngự thiện phòng.

Nghe thấy hắn hít một hơi thật sâu, giơ tay lên đẩy ta ra. Xoay người, đưa lưng về phía ta, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Cho người thu dọn lại một chút, trẫm mệt mỏi rồi, trẫm vào nghỉ ngơi trước." Nói dứt lời, cũng không nhìn ta bước nhanh vào phòng trong.

Ta cũng không gọi hắn, đợi hắn đi vào rồi mới ra sai người đến dọn dẹp.

Sắc mặt của Tường Hòa hơi kỳ lạ, im lặng một lúc lâu, y rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Nương nương, nương nương người không sao chứ ạ?" Y cũng không nhắc đến Hạ Hầu Tử Khâm, cũng phải thôi, lúc nãy mới cách chức thái y của Tôn Nhuế, bây giờ lại lật ngược cả bàn của ta, tính cách của hắn, cũng chẳng phải vừa.

Vẻ mặt Tường Thụy cũng lo lắng nhìn ta, ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Bản cung không sao cả, Hoàng thượng đang đau đầu, cần phải nghỉ ngơi, các ngươi làm nhẹ nhàng một chút, thu dọn xong thì lui xuống". Dứt lời, ta đi ra cửa phòng, thấy Triêu Thần và Sơ Tuyết đứng bên cạnh, thấy ta đi ra, vội vàng hành lễ.

Ta gọi: "Triêu Thần."

Nàng bước lên phía trước, ta ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Ngươi đi hỏi thăm một chút, xem bệnh tình Dụ thái phi thế nào rồi?" Hạ Hầu Tử Khâm vẫn đang ở trong cung của ta, ta hy vọng hôm nay Dụ thái phi sẽ đỡ hơn nhiều.

Triêu Thần gật đầu, rồi vội vã lui xuống.

Xoay người lại, đang định đi vào, thì nghe thấy tiếng Sơ Tuyết ở phía sau gọi: "Nương nương…"

Thấy nàng dường như đang muốn nói điều gì đó, ta cắt ngang lời nàng: "Không cần tiến vào hầu hạ đâu, ngươi cứ chờ ở bên ngoài đi."

Trở lại vào trong phòng đã thấy Tường Hòa Tường Thụy mang chiếc bàn dọn sạch sẽ một lần nữa, hành lễ với ta rồi lui xuống.

Hơi do dự, cuối cùng ta vén rèm lên, đi vào phòng trong.

Thấy hắn ngủ ở trên giường, nghiêng người quay mặt vào trong, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn, không biết có phải hắn thực sự đang ngủ hay không. Ta nhẹ nhàng tới gần, ngồi ở mép giường, ta đang định đưa tay kéo chăn thì bị hắn giữ lấy. Ta hơi giật mình, hắn vẫn chưa quay người lại, chỉ trầm giọng nói: "Năm đó bà ấy có thể nhẫn tâm vứt bỏ trẫm, nhưng hôm nay trẫm lại không thể."

Ta cúi người ôm lấy hắn, nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp hiểu."

Trong lòng có oán hận, rõ ràng là người thân nhất của mình nhưng rốt cuộc lại nhẫn tâm vứt bỏ mình. Lời của hắn làm ta nhớ tới cha của ta. Đều là máu mủ ruột thịt, nhưng ông ta lại có thể đối xử với hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

Cho nên, trong lòng ta oán hận ông ta.

Nhưng nếu có một ngày phải nhìn ông ta chết, nhất định ta cũng sẽ mềm lòng.

Vì thế, nỗi khổ trong lòng hắn ta rất hiểu.

Một lát sau, hắn bỗng nhiên quay người lại, giang tay ôm ta vào lòng, thở dài một tiếng: "Mẫu hậu không thích bà ấy."

Thái độ của Thái hậu đối với Dụ thái phi, ta cũng quá hiểu. Năm đó Dụ thái phi mang Hạ Hầu Tử Khâm cho Thái hậu để làm con thừa tự, như vậy sau này hắn chỉ có thể làm con trai của bà. Ta biết, Thái hậu thực sự không thể nào dễ dàng tha thứ cho người mẹ đẻ vẫn còn sống của hắn. Bà không phải là không thích Thái phi, mà là hận Thái phi.

Như vậy, bây giờ Thái hậu để cho Thái phi sống, chẳng phải cũng bởi vì quan tâm tới cảm nhận của Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Trong lòng hơi kinh hãi, Dụ thái phi có thể sống , nhưng bà ấy không được tiếp xúc với Hoàng thượng…

Vậy đại khái đó là tâm tình trong lòng Thái hậu.

Ta không nói lời nào, cũng không biết qua bao lâu, mới nghe thấy hắn lại nói: "Trẫm hận bà ấy."

"Hoàng thượng…"

Hắn bất ngờ nhắm mắt lại, đôi môi mím chặt lại, như là đang kiềm nén điều gì.

Ôm chặt lấy cơ thể hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng hi vọng Thái phi có thể ở trong cung yên bình sống nốt nửa cuộc đời còn lại, chuyện ấy thần thiếp cũng hiểu."

Hắn không tới thăm thái phi, thứ nhất là do không muốn. Giống như lời hắn vừa mới nói, hắn hận bà. Chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn mang khúc mắc. Mà thứ hai là vì không thể. Thái hậu coi Dụ thái phi như cái gai trong mắt, bà có thể bỏ qua cho cái gai tồn tại ngay dưới mắt mình lâu như vậy, tất nhiên cũng có nguyên nhân.

Nhưng tin rằng Hạ Hầu Tử Khâm còn hiểu rõ hơn ta, một khi cái ranh giới mỏng manh kia bị phá vỡ, Thái hậu chắc chắn sẽ không chịu hòa thiện hay cam chịu nữa.

Bà sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn có hai người mẹ.

Thái hậu chuyện gì cũng có thể thỏa hiệp, chỉ riêng việc này là không thể.

Hắn chỉ nhắm mắt lại, không nói lời nào, cánh tay ôm ta cũng siết chặt không hề nới lỏng. Một tay của ta từ từ nắm lấy tay hắn, sau đó nắm thật chặt.

Hắn bỗng nhiên đem mặt vùi mặt vào cổ ta, nhẹ giọng nói: "A Tử, cám ơn nàng!"

Ta giật mình..

Từ ngày xảy ra chuyện trong thạch động, về sau hắn cũng không gọi ta như vậy nữa.

Chẳng biết tại sao, bây giờ nghe hắn gọi ta như thế, ta lại cảm thấy thật là dễ nghe, rất êm tai.

A, nhất định là ta đã choáng váng rồi.

Ta mở miệng cười đùa: "Hoàng thượng muốn cám ơn thần thiếp, nhưng chẳng nhẽ chỉ nói miệng thế thôi à."

Hắn cười một tiếng nói: "Sao vậy, nàng còn muốn được một tấc lại muốn một thước à?"

Gần như câu được voi đòi tiên của VN.

"Thần thiếp không dám, thần thiếp chỉ học theo người mà thôi!". Mỗi lần hắn giúp ta, hắn luôn muốn ta nợ hắn một lần ân tình. Lần trước cho thái y xuất cung để khám và chữa bệnh cho Tô Mộ Hàn, rồi cả lúc ở Thượng Lâm Uyển dạy ta bắn cung tên cũng vậy.

Ta biết rõ, thông minh như hắn, chắc chắn là hiểu.

Hắn vẫn dựa vào ta như trước, nói: "Nàng cũng đừng có học trẫm, định bảo trẫm chờ nàng nghĩ ra sao? Trẫm chỉ cho phép nàng nói bây giờ thôi, sau này có nói cũng không được"

Thực sự là bá đạo, có điều ta cũng chỉ muốn nói bây giờ thôi.

Ta đang định mở miệng, hắn lại dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, buông tay đang ôm ta ra, mở mắt ra nói: "Được rồi, giờ trẫm mới nhớ tới, nàng làm điểm tâm cho trẫm còn bỏ quên ở Ngự túc uyển mà." Nghe giọng hắn nói, giống như là rất tiếc.

Ta ngẩn ra, thuận miệng nói: "Việc này chỉ sợ Hoàng thượng mắng thần thiếp. Người nói buổi tối mới lại trở lại ăn, nên thần thiếp còn chưa kịp làm." Dù sao, cũng là bỏ quên rồi, có làm hay không, cũng không còn quan trọng nữa.

Nghe vậy, hắn "Ừm" nhẹ một tiếng, cũng không nhắc lại đến chuyện này nữa, lại nói: "Nàng muốn trẫm làm chuyện gì? Cũng đừng có bảo trẫm làm điểm tâm. Trẫm không làm." Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Ta không khỏi cười thành tiếng, ta mà lại bảo hắn đi làm điểm tâm sao?

Ngồi dậy, ta lấy ra ngọc bội đêm hôm qua Tiểu Đào giao cho ta, đưa cho hắn.

Hắn nhận lấy, cúi đầu liếc nhìn, sắc mặt khẽ biến, mở miệng hỏi: "Ngọc bội này trẫm nhớ đã ban cho Diêu phi. Sao lại ở trên người của nàng?"

Ta nói: "Đây là do hôm qua lúc thần thiếp ghé qua Vĩnh Thọ cung, cung nữ của Thái phi giao cho thần thiếp. Nói rằng lúc Thái phi cùng Diêu phi lôi kéo giằng co nhau, miếng ngọc bội bị Thái phi giằng lấy. Cung nữ kia nghĩ đây là vật quý, phải đem trả lại, nhưng không dám tự mình đi. Thần thiếp chẳng qua là thuận nước dong thuyền mà giúp thôi."

Nghe vậy, hắn cười một tiếng, nói: "Nếu như thế thì vì sao lại muốn trẫm đưa?"

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Hoàng thượng người cảm thấy thần thiếp đưa thực sự thích hợp sao?" Mặc kệ là thế nào, ngọc bội này là Hạ Hầu Tử Khâm ban cho Diêu phi mà lại xuất hiện trên tay ta, tóm lại không thích hợp.

Đôi mắt hắn tràn đầy ý cười, rồi lại dần dần thu lại, hỏi: "Vậy nàng bảo trẫm đưa thì nên nói như thế nào ?"

Ta phản đối:"Hoàng thượng cứ tùy theo ý mình mà bịa ra một lý do, Diêu phi cũng không dám hỏi lại." Việc này ngoài hắn ra ai còn có thể thích hợp hơn cơ chứ?

Hắn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay.

Ta nghĩ ngợi, cuối cùng nghiến răng hỏi: "Hoàng thượng, người cảm thấy lần này Thái phi đột nhiên phát cuồng, có phải rất kỳ lạ hay không?"

Hắn bỗng nhiên liếc nhìn ta một cái, ta nhìn ngọc bội trên tay hắn, lại nói: "Chuyện trước đây thần thiếp cũng chỉ biết qua qua. Thái phi có phải đối với Thái hậu..." Nói được một nửa, ta không nói thêm nữa, tin chắc hắn nhất định hiểu ý tứ của ta .

Ngọc bội kia là Thái hậu đưa cho hắn, mà lúc Dụ thái phi xông lên, chỉ nắm chặt thứ này trên người của Diêu phi, từ đầu đến cuối không khỏi khiến cho người ta liên tưởng đến chuyện khác.

Hắn lại hừ khẽ một tiếng nói: "Nàng suy nghĩ quá nhiều rồi đấy. Bà ấy làm sao mà biết đây là ngọc bội mẫu hậu tặng cho trẫm."

Lời của hắn khiến cho ta mơ hồ khó hiểu, Dụ thái phi không biết sao? Đúng là khiến ta kinh ngạc, như vậy, bà ấy nắm chặt lấy ngọc bội kia, chẳng lẽ thực sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Vì thế, khi ta đưa ngọc bội giao cho hắn, hắn không hề hoài nghi việc này có liên quan đến Thái hậu.

Thấy hắn khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Nhưng cái tua ngọc này bị đổi rồi."

Tua ngọc sao?

Ánh mắt ta nhìn về phía ngọc bội trong tay hắn. Đêm qua, ta có để ý đến, phía dưới tua ngọc đã bị hư hại không ít. Lúc đó ta chỉ tưởng ngâm nước nên mới bị như vậy. Nhưng hóa ra không phải sao?

180. Q.2 - Chương 7: Con Cái

Edit : nhutphonglin

Beta : Rabbitlyn

Hắn muốn lấy ngọc bội cất đi, ta vội vàng lấy lại nói: "Nếu tua ngọc này bị hỏng nặng như vậy rồi, hay là thần thiếp bảo cung nữ đổi một tua ngọc khác rồi người hẵng trả lại." Dứt lời, không chờ hắn mở miệng, ta vội đứng lên nói với người bên ngoài: "Sơ Tuyết."

"Có nô tì." Sơ Tuyết bước vào.

Ta lấy ngọc bội giao cho nàng, nói: "Ngươi xuống dưới tìm một tua ngọc khác, thay thế vào tua của ngọc bội này, xong rồi mang lên."

Nàng cẩn thận nhận lấy, gật đầu nói: "Vâng, nô tì đi ngay đây ạ."

Đợi nàng bước ra ngoài rồi, ta cảm nhận được người phía sau cũng đứng lên, nói: "Cung nữ này trẫm thấy rất lạ mặt, cung nữ lúc trước của nàng đâu rồi?"

Nghĩ đến, người hắn nói là Vãn Lương. Ta cười nhạt một tiếng: "Phạm lỗi, nên thần thiếp phạt nàng ra ngoài rồi."

"Hử?" Lông mày của hắn khẽ nhếch lên, hài hước mở miệng: "Trẫm thấy nàng đâu giống loại người như vậy."

"Loại người như vậy?" Ta nghiêng đầu hỏi hắn.

Hắn lại khẽ cười, không nói gì.

Một lúc sau, hắn nằm xuống vừa kéo ta qua đó, vừa nói: "Cho đến nay, trẫm chưa bao giờ chọn bài tử của nàng, trong lòng nàng có suy nghĩ gì không?"

Có chút giật mình, đang yên lành, sao hắn lại nhắc đến việc này? Hắn còn hỏi ta có suy nghĩ gì không. A, nói thật, ta cũng chưa từng suy nghĩ gì.

Thấy ta không nói lời nào, hắn lại nói: "Mẫu hậu đến tìm nàng mấy lần là vì chuyện gì?"

Hóa ra hắn đều biết cả rồi.

Ta chợt suy nghĩ, hắn sẽ không cho rằng ta là người của Thái hậu chứ? Ngước mắt nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn thẳng vào ta, xem ra là đang chờ ta trả lời. Suy nghĩ xong, ta thành thật đáp: "Thái hậu nói, để dòng

họ Hạ Hầu ngày càng phát triển là trách nhiệm của hậu phi, Thái hậu hy vọng, hậu cung sẽ có nhiều trẻ con hơn."

"Trẻ con." Hắn cười nhạt một tiếng, đến gần ta nói: "Trẫm hỏi nàng, nàng có thích không?"

Ta khẽ giật mình, dường như ta còn chưa nghĩ đến vấn đề này. Sao bỗng chốc hắn lại hỏi ta thích hay không?

Ta lúng túng đáp lời: "Sao đột nhiên Hoàng thượng lại hỏi vấn đề này?"

"Trẫm chỉ là…." Hắn khẽ ho khan một tiếng, nhưng lại không nói thêm gì nữa, chỉ đổi đề tài: "Lần sau đi Thượng Lâm Uyển phải chờ đến mùng chín tháng ba."

Đề tài được xoay chuyển quá nhanh, trong lúc nhất thời ta không kịp phản ứng, một lát sau mới cúi đầu đáp lời.

Ta lại nhìn hắn, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Ta chợt nhớ đến hắn đã từng nói, không thích nữ tử quá yếu đuối, vì thế hắn mới dạy ta bắn cung. Hắn vừa mới nói chuyện mùng chín tháng ba đi Thượng Lâm Uyển sẽ có một cuộc săn bắn với quy mô lớn.

Diêu phi mặc dù xuất thân từ gia đình nhà tướng, nhưng hiện nay nàng ta đang mang thai, vận động cũng không phải là cách hay. Thiên Phi càng không cần phải nói, như vậy các nàng tất nhiên chỉ có thể quan sát từ xa.

Phương Hàm nói nữ nhân trong hậu cung, nếu như muốn vĩnh viễn tồn tại với thế bất bại nhất định phải hạ sinh một hoàng tử. Nhưng hiện tại ta cảm thấy có con đôi lúc chưa chắc đã là chuyện tốt.

Ta nhếch môi, cười rộ lên.

Nghe thấy ta cười, hắn mới mở miệng hỏi: "Cười gì? Trẫm phát hiện nàng rất thích cười."

Ngước mắt nhìn hắn thấy hắn cũng đang cười nhạt. Ta ghé sát vào người hắn, nhỏ giọng hỏi: "Chẳng qua thần thiếp nhớ đến lời Hoàng thượng vừa hỏi thần thiếp, thật ra thần thiếp muốn hỏi người một chút, người thích trẻ con sao?"

Hắn bị ta hỏi đến ngẩn ra, trầm tư một lát, mới nói: "Con cái đối với trẫm có loại là trách nhiệm, mà có loại lại là chờ mong." Lúc hắn nói lời này vẫn không nhìn ta. Ánh mắt đang chăm chú nhìn chiếc màn đang bay bay trên đỉnh đầu, cái cảm giác này vô cùng trống trải, đến mức không thể thốt nên lời.

Ta lặng lẽ lặp lại lời của hắn.

Hắn là đế vương, đương nhiên phải có trách nhiệm đến với các phi tần trong hậu cung. Cho dù hắn là Hoàng đế của Thiên triều, cũng phải đứng giữa gián tiếp chu toàn cho rất nhiều phi tần, lấy điều đó để củng cố thế lực của gia tộc Hạ Hầu.

Mà sự chờ mong trong lời của hắn….

Nếu như ta hiểu không sai, thì đó chính là đứa con của người mà hắn thương yêu.

Có phải không, Hạ Hầu Tử Khâm?

Ta nhìn hắn, nhưng không thể hỏi câu hỏi này.

Thế nhưng, ở trong lòng ta tự nói với mình, đúng vậy, nhất định là như thế.

Hắn yêu Phất Hi mà, nhưng Phất Hi sớm đã không còn trên cõi đời. Như vậy đâu còn đứa con mà hắn chờ mong nữa?

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên lại nghe hắn nói: "Trước nay trong hậu cung, nguy hiểm luôn bủa vây, trẫm đương nhiên phải lo lắng…." Lúc hắn nói chuyện, mắt nhìn thẳng vào ta.

Làm sao ta có thể không biết hắn lo lắng điều gì?

Chỉ là, bỗng nhiên ta lại nghĩ đến Phất Hi, nghe nói lúc nàng mang thai thì mắc phải bệnh dịch. Ta cũng tin Hạ Hầu Tử Khâm giống ta, chỉ cần nhìn thoáng qua có thể thấu hiểu rõ ràng, nữ nhân trong hậu cung,

người đứng trên đỉnh của sự sủng ái đồng thời cũng là người mang ánh hào quang rực rỡ nhất, cũng là người nhận lấy nhiều mối nguy hiểm nhất, tất cả chẳng phải chỉ một ngày là có thể nói hết.

Bây giờ, trong hậu cung của Thiên triều, Thiên Phi và Diêu phi đang mang long thai, ta biết rõ có rất nhiều ánh mắt đang nhìn các nàng.

"Cho dù chỉ là một loại trách nhiệm, trẫm cũng không hy vọng bọn họ bị tổn thương." Lúc này hắn đã nói rõ ràng mọi việc.

Còn ta lại giật mình.

Ngọc tiệp dư đã từng nhắc nhở ta, nhất định không được đụng vào Thiên Phi. Mà hắn, lúc này lại nói rõ với ta như vậy, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác, so với chuyện đứa bé trong bụng của các nàng gặp điều không may, dường như hắn càng sợ ta ra tay hơn.

Vì thế hắn mới vội vàng nói ra mọi chuyện như vậy.

Trong lòng ta cảm động, ta hiểu ý của hắn.

Ta cười một tiếng nói: "Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy." Mặc dù ta ghét Thiên Phi, nhưng ngay từ đầu ta đặt ra nguyên tắc cho chính mình, ta không bao giờ nghĩ đến việc hãm hại con của nàng.

Hắn đưa tay lên, chậm rãi lướt nhẹ qua gương mặt ta, cười nhẹ: "Trẫm biết." Lúc hắn nói ra lời này vô cùng thỏa mãn.

Ta còn muốn nói, hắn lại nghiêng người, nhắm hai mắt lại, nói: "Trẫm ngủ một chút."

Ta không kịp phản ứng nên chỉ vâng dạ đáp lại. Hắn buông vòng tay đang ôm ta ra, lại xoay nghiêng người vào phía trong. Ta giơ tay lên, đắp chăn cho hắn, suy nghĩ một lát, ta đứng lên. Lát nữa Triêu Thần và Sơ Tuyết trở về, tất nhiên là sẽ gọi ta, không thể đánh thức hắn.

Thấy hắn không gọi ta, ta xoay người, đi thẳng ra ngoài.

Vừa ra bên ngoài, thấy Lý công công đuổi theo nói: "Nương nương."

Ta nhìn y, lại nghĩ đến việc của Tôn thái y, liền hỏi: "Chuyện của Tôn Nhuế xử lý sao rồi?"

Y nghĩ là ta sẽ hỏi chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng không nghĩ tới ta lại hỏi chuyện của Tôn thái y, y khẽ run rẩy, gật đầu nói: "Vâng, xử lý tốt rồi." Y nhìn thoáng qua ta một cái, cuối cùng nói: "Hoàng thượng vẫn khỏe chứ ạ?"

Ta ậm ừ: "Đang ở bên trong nghỉ ngơi, ngươi ở bên ngoài trông chừng đi, nếu Hoàng thượng có việc gì, ngươi lập tức vào trong."

"Vâng." Y gật đầu, xoay người đứng ở cửa.

Ta đi về phía trước vài bước, thấy Vãn Lương và một cung nữ khác đang đi đến, thấy ta, vội nghiêng người sang một bên. Hành lễ: "Nương nương cát tường!"

Ta dừng bước, nghiêng mặt nhìn Vãn Lương một cái, thoạt nhìn, nàng không tệ lắm, cũng yên tâm đôi chút. Cuối cùng ta cũng không nói gì, đi ngang qua nàng. Nàng vẫn cúi đầu, không ngước mắt nhìn ta một lần nào. Phương Hàm thực sự dạy dỗ nàng quá tốt.

Đi qua rồi, mới nghe thấy tiếng bước chân rời đi của hai người phía sau. Ta không quay đầu lại, khóe miệng mỉm cười, việc nhỏ không nỡ thì sẽ làm loạn mưu lớn, ta biết đạo lý này.

Một lát sau, thấy Triêu Thần bên ngoài trở về. Thấy ta ở trong sân, nàng có chút giật mình, chạy nhanh đến, nói nhỏ bên tai ta: "Nô tì có hỏi thăm qua, người khác nói tình hình của Thái phi đã khá hơn hôm qua rất nhiều."

Ta chỉ hỏi nàng: "Hạ sốt rồi à?"

Nàng gật đầu: "Đã hạ rồi ạ."

Như vậy, ta mới thật sự yên lòng.

Lúc này, thấy Phương Hàm tiến đến, nàng nhìn Triêu Thần nói: "Ngươi lui xuống trước, ta có lời muốn nói với nương nương."

"Vâng."

Triêu Thần lui xuống, nghe Phương Hàm nói: "Hôm qua nô tì nghe Triêu Thần nói nương nương truyền Tôn thái y đến Vĩnh Thọ cung, nghĩ là trong lòng nương nương đã có đối sách. Lúc Tôn thái y bị bắt, nô tì cũng đến xem, xác nhận là y thực sự đã bị đuổi ra khỏi hoàng cung. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng nói, đời này sẽ không thu nhận y nữa."

Nghe nàng nói như thế, ta càng yên tâm hơn, cười nhạt một tiếng: "Bây giờ, Vinh phi không có Tôn Nhuế, bản cung thật sự muốn xem, long thai trong bụng của nàng thật sự có vấn đề gì không."

Nếu như ngay từ đầu Tôn thái y bị Thiên Phi mua chuộc, vậy kế tiếp sẽ cấp cho nàng một thái y khác để bắt mạch, nàng chắc là cũng không biết thái y đó là ai. Dù sao nàng cũng không đủ năng lực để mua chuộc toàn bộ người trong Thái y viện?

Đến lúc đó, nếu thật sự đúng như lời đồn đại mà ta và Phương Hàm đã nghe được, như vậy ta thật sự muốn xem Thiên Phi còn có đối sách gì.

Phương Hàm khẽ nói: "Kế này của nương nương quả nhiên rất hay, thái y yêu cầu bắt mạch Vinh phi sau mỗi buổi ăn sáng, vậy ngày mai là có thể biết kết quả."

Đúng vậy, ta thật sự mong chờ ngày mai.

Bỗng nhiên ta lại nhớ đến, nếu như long thai trong bụng Thiên Phi bình an vô sự, ta sẽ thất vọng sao?

Bỗng nhiên, ta xoay người nhìn về phía tẩm cung, bên tai vang lên lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta đã nói, ta sẽ không động thủ với con của hắn. Chẳng qua ta chỉ muốn xác định một chút, tin đồn ta và Phương Hàm đã nghe được có đúng hay không.

Không cần biết long thai trong bụng Thiên Phi có đúng là có chuyện hay không, chuyện này ta không hề làm gì cả. Chẳng qua là, ta chỉ nói nếu Dụ thái phi sốt cao không thuyên giảm, đến mức không còn biết gì cả, chẳng qua chỉ là do Tôn Nhuế đã hiểu sai ý.

Nghiêng người, ta nói: "Người ở Khánh Vinh cung có hay tin Tôn Nhuế bị cách chức không?"

Phương Hàm khẽ đáp: "Chắc là biết."

Ta lại hỏi: "Có động tĩnh gì không?"

Nàng gật đầu nói: "Tích tần đến Khánh Vinh cung, còn cái khác vẫn chưa thấy có bất kỳ động tĩnh gì."

Tay hơi nắm chặt thành quyền, Thiên Lục đến Khánh Vinh cung, chắc hẳn là giúp Thiên Phi nghĩ kế? Điều này càng khiến cho ta cảm thấy, long thai trong bụng của Thiên Phi thật sự là khác thường.

Đứng một chút, ta nghe thấy Sơ Tuyết ở phía sau gọi ta: "Nương nương."

Xoay người lại, thấy nàng đang đi đến phía ta, dâng ngọc bội cầm trong tay cho ta: "Nương nương, người xem thử, tua ngọc này có được không"

Nhận lấy, ta tỉ mỉ xem xét, tua ngọc rất tinh xảo, màu sắc rất đẹp, ở giữa có một viên bích châu sáng long lanh, màu sắc rất hài hòa. Phương Hàm tiến lên, nhìn thoáng qua, đột nhiên mở miệng: "Tua ngọc này lấy ở đâu?"

Ta ngẩn người, không hiểu vì sao đột nhiên Phương Hàm lại hỏi như vậy.

Dường như Sơ Tuyết hoảng sợ, vội cúi đầu, úp úp mở mở nói: "Là nô tì tìm được ở nhà kho."

Sơ Tuyết vừa nói xong, thấy Phương Hàm tiến nhanh tới, giơ tay tát nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Cho đến nay, nhà kho của Cảnh Thái cung đều do ta cai quản, ta chưa từng thấy qua tua ngọc như vậy. Ở trước mặt nương nương, ngươi còn dám nói láo!"

Lời Phương Hàm vừa nói xong, ta đã hiểu, tua ngọc này căn bản không phải là của Cảnh Thái cung. Như vậy, nhìn cung nữ trước mặt, trong lòng ta mơ hồ đã biết được một chút.

Bỗng nhiên Sơ Tuyết quỳ xuống nói: "Cô cô thứ tội, nô tì chỉ … Chỉ….." Nàng cúi đầu, nhưng lại không thốt lên lời.

Ta khẽ cười một tiếng, lại cẩn thận suy nghĩ đến mảnh ngọc bội dưới tua ngọc kia, ta đi lên phía trước, hơi ngồi xổm xuống, mở miệng nói: "Sơ Tuyết, bản cung cảm thấy tay nghề của ngươi rất tốt. Trước đó, bản cung còn không biết, hóa ra ngươi làm tua ngọc đẹp như vậy."

Cơ thể nàng run lên, đầu cúi xuống ngày càng thấp, cắn răng nói: "Nương nương, nô tì là… Là…."

"Là sợ Hoàng thượng không thích tua ngọc ở nhà kho của bản cung ?" Ta tiếp lời nàng, lạnh lùng mở miệng: "Thực sự là làm phiền ngươi suy nghĩ chu đáo như vậy. Đây." Ta đưa ngọc bội trong tay cho nàng.

Nàng run run nhìn thoáng qua ta một cái, tay lại không dám đưa lên đón nhận.

Ta cười nói: "Lúc này, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi trong tẩm cung của bản cung, bản cung cho ngươi một cơ hội, cho ngươi tự tay dâng ngọc bội này cho Hoàng thượng, thế nào?"

"Nương nương!" Nàng hoảng sợ kêu lên, dập đầu với ta, nói: "Nương nương, nô tì không dám! Nô tì chỉ là trong lúc nhất thời mê muội, sau này nô tì không dám nữa!"

Ta liếc nhìn nàng: "Ngươi làm gì vậy? Người khác không biết, còn tưởng rằng bản cung đang làm gì ngươi. Không phải là ngươi muốn đem tua ngọc này cho Hoàng thượng sao? Bây giờ bản cung cho ngươi cơ hội sao ngươi lại không dám đi?"

Phương Hàm bên cạnh nhìn thoáng qua ta, không nói gì hết.

Thân thể Sơ Tuyết run rẩy, cúi đầu một lần nữa, lắc đầu nói: "Nương nương, nô tì… Nô tì không đi."

"Không muốn, hay là không dám?"

"Không…. Không không, nương nương, thật sự nô tì đã biết sai rồi!" Nàng lại dập đầu nói: "Cầu xin nương nương bỏ qua cho nô tì lần này."

Đứng thẳng lên, ta hừ lạnh một tiếng: "Ta nhớ lúc ngươi vừa đến Cảnh Thái cung, bản cung đã từng nói với ngươi, người ở bên cạnh bản cung, ngàn vạn lần không nên làm sai! Chỉ tiếc dường như ngươi không nghe lọt tai. Còn có một việc, bản cung muốn nói cho ngươi biết, có thể ngươi không biết, ngọc bội kia cũng không phải là đồ của Hoàng thượng!"

Quả nhiên, nàng muốn dùng tay nghề của mình để thu hút ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm. Cái nàng muốn là một bước biến thành phượng hoàng, ta lại nhớ đến đêm đó vừa vào cung, gặp được chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm và Như Mộng. Khi đó hắn không tin là Như Mộng tình cờ xuất hiện ở nơi đó, hắn luôn miệng nói là nàng cố ý nghe ngóng biết hắn đến, nên mới cố tình đến đứng trước mặt của hắn.

Như Mộng đã chết, ngày đó rốt cuộc có phải là nàng cố ý hay không ta cũng không kiểm chứng. Nhưng ánh mắt ta nhìn vào cung nữ phía dưới, ta lại không nghĩ đến chuyện như vậy bây giờ hiển nhiên lại xuất hiện trong cung của ta. Xảy ra ngay trước mắt ta.

A, nàng cho rằng, ta là kẻ ngốc sao?

Cuối cùng nàng cũng khiếp sợ, ngước mắt nhìn ta, ta cười mỉa mai một tiếng, nói: "Đây là đồ của Diêu phi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn lấy lòng Diêu Phi?"

"Nương nương!" Nàng sợ hãi kêu lên.

Ta lại không nhìn nàng, chỉ lớn tiếng gọi: "Tường Hòa!"

Tường Hòa chạy đến rất nhanh, ta chỉ vào cung nữ đang quỳ dưới nền đất nói: "Giải nàng ta xuống, trước tiên nhốt vào nhà giam cho ta."

Tường Hòa sợ run lên, Phương Hàm khiển trách: "Ngây người ra đó làm gì? Còn không mau đi!"

"Vâng." Lúc này, y mới đáp lời, giải Sơ Tuyết xuống.

"Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!"

Nàng có cầu xin, ta cũng sẽ không thả nàng.

Dường như ta đã có thể mơ hồ hiểu được, cách cư xử của Thư quý tần. Nếu như ngay cả cung nữ bên cạnh mình cũng không quản được, điều đó thật đúng là thất bại.

Hoàn hồn lại, ta thấy Phương Hàm quỳ xuống trước mặt ta, nói: "Xin nương nương giáng tội, là nô tì nhìn người không chuẩn, mới dẫn đến sự việc ngày hôm nay."

Ta thở một hơi, nói: "Cô cô đứng lên đi." Ngay từ đầu nàng đã dặn dò ta, phải để ý đến Sơ Tuyết. Huống hồ, hôm nay nếu không nhờ nàng, ta cũng không biết chuyện tua ngoc này.

Ta hơi tò mò hỏi nàng: "Nhưng mà cô cô, nếu như đây đúng là đồ của Hoàng thượng. Chỉ với một tua ngọc như thế này, mà Hoàng thượng cũng sẽ nhận ra đây không phải là vật trong cung sao?"

Nàng nói cảm tạ mới đứng dậy, gật đầu nói: "Đương nhiên, nương nương, tua ngọc trong cung, đều có hai hạt châu rủ xuống, tất cả đều như nhau. Còn tua ngọc này lại chỉ có một viên, Hoàng thượng đương nhiên là biết."

Thì ra là thế, Sơ Tuyết chỉ đính một hạt châu trên đó. Chẳng qua hạt châu này lại là một hạt châu rất đẹp, xem ra là nàng đã chuẩn bị cẩn thận. Chỉ tiếc hắn làm sao có thể dễ dàng động tâm như vậy? Nếu như vậy đã không phải là hắn.

Chỉ là đối với cung nữ có tâm tư như vậy, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Phương Hàm đột nhiên hỏi: "Nương nương, vì sao người đột nhiên muốn giữ lại tua ngọc của Sơ Tuyết?"

Nàng vừa hỏi xong, ta mới chợt nhớ đến, ban đầu ta muốn giữ lại tua ngọc của Sơ Tuyết, là vì ta muốn giữ lại tua ngọc cũ. Vừa rồi khi ở trong cung, có Hạ Hầu Tử Khâm nên ta cũng không tiện nói rõ, chẳng qua trong cung, ta biết Sơ Tuyết cũng sẽ không tùy tiện vứt bỏ đồ đạc.

Nhất là, nàng còn tưởng rằng thứ đó là của Hạ Hầu Tử Khâm, nên lại càng không nỡ vứt đi.

Nhưng trước mắt, ta cũng chưa từng cầm tua ngọc cũ kia.

Vừa định mở miệng, lại nghe Lý công công đột nhiên hô to: "Nô tài ở đây!"

Quay đầu lại, nhìn thấy phía xa xa Lý công công đẩy cửa đi vào. Cách không xa lắm, nhưng thật ra ta cũng không nghe thấy tiếng của Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ là Lý công công hô lớn quá mức. Dường như là sợ người khác không nghe được.

Vội vàng đưa ngọc bội cho Phương Hàm, nói: "Làm phiền cô cô đổi một tua ngọc khác, chắc là Hoàng thượng tỉnh lại rồi, bản cung đi xem một chút."

Nàng gật đầu, nhận lấy ngọc bội rồi xoay người rời đi.

Ta bất giác nhìn thoáng qua hậu viện, tua ngọc đó chắc hẳn vẫn trong tay Sơ Tuyết, chờ thêm lát nữa rồi đi lấy lại. Nghĩ vậy, ta cất bước vào tẩm cung. Vừa vào, thấy Lý công công dìu hắn đứng lên, ta bước lại, hỏi: "Hoàng thượng đã dậy rồi à?"

Hắn khẽ cười một tiếng, nói: "Trẫm không ngủ được."

Nhất định là hắn có nhiều chuyện phải suy nghĩ cho nên mới không ngủ được.

Đi đến bên cạnh hắn, ta cười nói: "Hoàng thượng có tâm sự gì sao? Nhưng mà vừa rồi lúc ra ngoài, thần thiếp nghe nói bệnh tình của Dụ thái phi đã có chuyển biến tốt hơn, cũng đã hạ sốt rồi."

Thân ảnh của hắn run nhẹ, nhưng lại không hỏi ta chuyện của Dụ thái phi, chỉ nói: "Trẫm đang nghĩ tốc độ thay tua ngọc của cung nữ của nàng cũng quá chậm, trẫm vốn định chờ lấy, nhưng không nghĩ là chờ đến giờ vẫn chưa thấy gì."

Ta vội nói: "A, vừa rồi thần thiếp thấy người buồn ngủ, thần thiếp bảo nàng ra ngoài làm chút việc, vì thế mới chậm trễ."

Nghe vậy, hắn vẫn không nói gì.

Một lát sau, thấy Phương Hàm ở bên ngoài gọi ta. Ta bước ra, nàng lấy ngọc bội đưa đến tay ta, cúi đầu nhìn, quả đúng như nàng nói, tua ngọc có hai hạt châu rũ xuống.

Xoay người lại, ta dâng ngọc bội cho hắn, nói: "Việc này làm phiền Hoàng thượng."

Hắn ậm ừ, nhận ngọc bội để vào trong ngực, đứng lên nói: "Trẫm đi đây."

"Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Vừa dứt lời, đã thấy hắn bước nhanh ra ngoài. Trong lòng ta không khỏi cười thầm, Sơ Tuyết đã tổn hao tâm tư đi chuẩn bị tua cờ tốt như vậy. Lúc ta đưa ngọc bội cho hắn, thậm chí ngay cả liếc nhìn một cái hắn cũng không thèm.

Lúc bước ra, ta thấy Phương Hàm đứng chờ ngoài cửa. Ta nói với nàng: "Dẫn bản cung đi gặp Sơ Tuyết."

Phương Hàm có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua ta, nhưng lại không hỏi gì, chỉ gật đầu nói: "Vâng."

Nàng đi trước dẫn đường, ta vừa đi vừa nói: "Hôm qua, lúc Dụ thái phi và Diêu phi tranh chấp ở bên Lam Hồ, trên tay bà ấy nắm chặt chiếc ngọc bội đó. Ngọc bội đó vốn là của Thái hậu tặng Hoàng thượng, sau đó từ tay Hoàng thượng đến tay Diêu phi. Bản cung từng cho rằng, đó là thành kiến trong tiềm thức của Dụ thái phi đối với Thái hậu, cho nên khi thấy ngọc bội đó mới nổi giận. Nhưng lại không nghĩ đến, hóa ra Thái phi cũng không biết ngọc bội kia là của Thái hậu tặng cho Hoàng thượng. Nhưng hôm nay Hoàng thượng lại nói, đã có người tráo đổi tua ngọc trên ngọc bội. Bản cung cho rằng, Thái phi đột nhiên nổi giận có thể là liên quan đến tua ngọc đó."

Ánh mắt Phương Hàm căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Vì thế nương nương mới sai người đi thay tua ngọc đó?"

Ta gật đầu, chán nản cười nói: "Chỉ là vừa rồi xảy ra chuyện, bản cung lại quên hỏi Sơ Tuyết tua ngọc bị thay thế kia đâu."

Nghe vậy, Phương Hàm cũng không nói gì nữa.

Ta và nàng cùng vào hậu viện, thấy Tường Hòa vẫn còn đứng canh giữ ngoài phòng dành cho cung nữ phạm lỗi. Còn Sơ Tuyết ở bên trong khóc lóc, cầu xin y: "Hòa công công, cầu xin ngài đi nói với nương nương một tiếng, ta thực sự biết sai rồi…"

Ta khẽ nhíu mày, lúc Tường Hòa quay đầu lại thấy ta, bước lên nói: "Nương nương."

Ta phất tay ý bảo y mở cửa ra, y gật đầu, đẩy cửa ra. Đột nhiên có ánh sáng chiếu vào, Sơ Tuyết đưa tay che mắt lại, chỉ một lát sau nàng buông tay xuống, nhìn thấy ta, nàng vội vàng quỳ tiến lên phía trước nói: "Nương nương, cuối cùng nương nương cũng đã đến." Trên mặt nàng đầy nước mắt, mơ hồ có chút ý cười.

Phương Hàm đỡ ta vào cửa, đây là lần đầu tiên ta bước đến gian phòng này.

Giờ ta mới phát hiện, bên trong nơi này không lớn lắm, gian phòng không có cửa sổ, phía trên chỉ có một cửa nhỏ thông ra ngoài, đóng cửa lại, bên trong cũng trở nên u ám. Ta chợt nhớ đến lần trước, nhớ đến chuyện đem Vãn Lương tới đây nhốt liền ba ngày. Trong lòng hơi khổ sở.

A, ánh mắt ta nhìn vào cung nữ phía dưới, đối với nàng ta, ta lại không cảm thấy khó chịu.

Khóe miệng mỉm cười, từ đầu đến cuối ta đều là người ân oán rõ ràng.

Thấy ta không nói lời nào, Sơ Tuyết lại nói: "Nương nương, xin người tha cho nô tì lần này. Nô tì hứa sau này sẽ hầu hạ nương nương thật tốt, nhất định sẽ không dám mơ tưởng đến Hoàng thượng lần nào nữa. Nô tì… Nô tì không muốn rời xa nương nương."

Nàng ta cho rằng, ta sẽ phạt nhẹ nàng ta giống như Vãn Lương, đuổi ra bên ngoài làm cung nữ bình thường làm những việc nặng nhọc sao? Hừ, nàng ta làm sao biết được, chuyện đó, đâu phải ai cũng được làm. Đối với dạng cung nữ dám giở trò ngay trước mặt ta, ta chưa bao giờ nương tay, lại càng không giữ lại ở bên cạnh. Chắc hẳn nàng cũng biết, hai cung nữ kia vì lắm mồm mà bị ta điều đi làm cung nữ ở Hoán Y cục.

Nhưng mà trước hết, đương nhiên ta cần phải lấy lại thứ mà ta muốn.

Đưa tay ra, ta nói: "Tua ngọc ngươi thay đâu?"

Ả ta sợ run lên, ngước mắt nhìn thoáng qua ta, dập đầu với ta: "Xin nương nương tha tội cho nô tì lần này!"

"Tua ngọc kia đâu?" Ta hỏi lại một lần nữa.

Cơ thể nàng ta khẽ run lên, một lát sau, lại nghiến răng nói: "Nương nương, nếu người nhận lời tha mạng cho nô tì, nô tì sẽ trả lại cho người."

Tường Hòa bên cạnh hít một hơi lạnh, ở Cảnh Thái cung của ta, chưa bao giờ có cung nữ dám ăn nói với ta như thế.

"Láo xược." Phương Hàm quát mắng nàng ta một tiếng, lạnh lùng nói: "Ai cho ngươi nói chuyện như thế với nương nương !"

Nàng ta vẫn cúi đầu, cơ thể vẫn không nhịn được mà run rẩy, giọng nói run run: "Nô tì khẩn cầu nương nương khai ân!" Ta cười khẩy trong lòng, xem ra, nàng ta đúng là dạng vì muốn ta tha mạng mà trở nên hỗn loạn. Ta nhìn thoáng qua Phương Hàm, ý bảo nàng lui ra, ta nhỏ giọng nói: "Ngươi muốn bản cung buông tha cho ngươi như thế nào?" Nàng ta bỗng nhiên ngước mắt nhìn thoáng qua ta một cái, đáy mắt chứa đầy sự mừng rỡ, vội nói: "Nương nương cho nô tì đến Hoán Y cục, nô tì cam tâm tình nguyện."

Ta cau mày nói: "Nhưng vừa rồi, chẳng phải ngươi nói vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh hầu hạ bản cung sao?"

Nàng ta biến sắc, lại vội cúi đầu nói: "Nô tì… Nô tì biết rõ sẽ không có may mắn được hầu hạ nương nương…."

Hừ lạnh một tiếng, ta nhìn thẳng vào người phía dưới. Nàng ta cũng là môt người thông minh, biết người như thế, ta sẽ không dùng. Cũng coi như nàng chủ động, tự mình mở miệng muốn rời khỏi ta, còn chủ động nói muốn đến Hoán Y cục.

Nàng ta đang sợ ta muốn lấy mạng của nàng.

Xem ra, chuyện của Như Mông, đã lén lút lan truyền khắp ở trong cung?

Ta nghĩ, nếu không phải là không còn cách nào khác, chắc là ta cũng sẽ không muốn tính mạng của người khác.

Nhưng, tội chết có thể miễn, tai vạ thì khó thoát.

Khẽ đùa nghịch với chiếc vòng trên tay, ta cười hỏi: "Sơ Tuyết, ngươi có biết chữ không?"

Có lẽ nàng ta không ngờ ta lại hỏi như vậy, sợ run lên, không hiểu gì mà lắc đầu. Ta nhìn thoáng qua Phương Hàm, ghé sát bên tai nàng nói nhỏ vài câu, nàng trầm tĩnh gật đầu, sau đó lui xuống.

Sơ Tuyết dường như cảm thấy không ổn, có chút hoảng sợ nhìn ta.

Suy cho cùng, nàng ta cũng từng là cung nữ bên cạnh ta, để tránh cho việc nàng ta ra ngoài nói những điều không nên nói. Không phải rất nhiều người trong hậu cung này đang nhìn ta sao? Ta không thể không cẩn thận, Sơ Tuyết à Sơ Tuyết, ngươi cũng không thể trách ta được.

Lúc Phương Hàm trở lại, trên tay mang theo một chén thuốc.

"Nương nương!" Sơ Tuyết kinh hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng lùi lại phía sau, lắc đầu nói: "Nương nương, sao người có thể đối xử như thế với nô tì! Người… Người không phải muốn tua ngọc kia sao? Người tha mạng cho nô tì, nô tì sẽ lấy ra cho người ngay!"

Ta cười nhạt một tiếng: "Chưa từng có cung nữ nào dám ra điều kiện với bản cung. Tua ngọc kia, dù sao cũng chỉ là đang yên ổn ở một góc nào đó trong cung, chẳng lẽ bản cung còn sợ không tìm được nó hay sao? Bản cung cần gì phải làm giao dịch với ngươi?"

"Nương nương!" Cuối cùng nàng ta cũng hoảng sợ thật sự.

Ta nhìn thoáng qua Tường Hòa, gằn giọng nói: "Ép ả ta uống."

"Dạ." Tường Hòa gật đầu tiến lên, ghìm mạnh mặt Sơ Tuyết xuống nền đất.

Phương Hàm mang chén thuốc tiến lên, Sơ Tuyết vẫn còn đang giãy dụa, thế nhưng sức lực không mạnh bằng Tường Hòa, nên không thể trốn thoát được. Bỗng nhiên nàng sợ đến khóc lên, mím môi thật chặt, không chịu mở miệng ra.

Ta lạnh lùng nói: "Bây giờ mới biết sợ sao? Ngươi yên tâm, bản cung sẽ không lấy mạng của ngươi, chỉ là sợ ngươi ra ngoài nói bậy mà thôi." Dứt lời, ta hơi nghiêng người.

Phương Hàm tiến lên, dùng tay bóp miệng của nàng ta há ra, đưa tay còn lại đổ thuốc xuống.

Tường Hòa nới lỏng tay đang ghì chặt nàng, nàng vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng, hiển nhiên là muốn phun ra, ta đã cùng Phương Hàm bước ra ngoài, bỏ lại một câu: "Bản cung cho ngươi toại nguyện, điều ngươi đến Hoán Y cục, ngươi phải làm cho tốt, nếu không thì cẩn thận cái mạng của mình."

Hoán Y cục, ở trong mắt mọi người là một nơi rất đáng sợ. Người làm việc ở nơi đó, tất cả đều có thân phận thấp nhất, rất nhiều người đến đó là vì phạm sai lầm nên bị chủ tử phạt. Vì thế, không ai thương tiếc bọn họ, không lưu tình dù một chút, đánh và mắng là chuyện xảy ra như thường lệ. Bạc phước một chút, sẽ sống không quá vài ngày.

Mà vừa rồi Sơ Tuyết lại chủ động muốn ta điều nàng đến Hoán Y cục, chỉ là nàng sợ ta giết nàng, muốn ta tha mạng cho nàng. Vì thế, cho dù là bị đến Hoán y cục, nàng ta cũng tình nguyện đi.

Phương Hàm đi theo bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nếu người không cần ả, sao lại giữ lại mạng của ả?"

Ta không nói, nếu như vừa rồi ta hỏi nàng, nàng nói biết chữ, có thể là ta thực sự sẽ không bỏ qua cho nàng.

Phương Hàm biết điều không đề cập đến chuyện của Sơ Tuyết nữa, chỉ nói: "Một lát nữa nô tì và Triêu Thần sẽ đến gian phòng của ả ta dò tìm tua ngọc."

Bỗng nhiên ta dừng bước, quay đầu lại nói: "Không, ngươi tìm trên người của ả trước đi."

Phương Hàm ngẩn người, vội vàng gật đầu nói: "Dạ. Nô tì đi ngay đây ạ."

Trở về tẩm cung, chờ một lúc, liền thấy Phương Hàm tiến vào.

Nàng lấy tua ngọc đưa cho ta, nói: "Nương nương, cái này đúng không ạ?"

Ta nhìn chăm chú, gật đầu nói: "Chính là nó." Nhận lấy, lại đưa mắt nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhíu mày. Theo như lời Phương Hàm nói lúc nãy, như vậy cái này, cũng không phải xuất phát từ trong cung?

Chỉ vì, nó cũng chỉ có một hạt châu, cũng không phải màu xanh ngọc, mà nó lại là màu đỏ, loại màu sắc trên hạt châu này cũng rất hiếm thấy. Tua ngọc xấu, nhưng lại không ảnh hưởng đến hạt châu.

Ta nhìn thoáng qua Phương Hàm, hỏi: "Cô cô có biết tua ngọc này không?"

Nàng lắc đầu: "Vừa rồi trong lúc đến đây, nô tì đã cẩn thận xem qua rồi, nhưng nô tì chưa từng thấy qua."

Không phải xuất phát từ trong cung, nàng chưa từng thấy qua cũng là chuyện bình thường. Ta liền bảo nàng thu lại.

Phương Hàm cất giữ món đồ, liền nói: "Nương nương, bây giờ Sơ Tuyết phạm sai lầm, người phạt nàng điều đến Hoán Y cục, vừa đúng lúc có thể điều Vãn Lương trở về được rồi."

Nghe vậy, trong lòng ta vui vẻ, hỏi: "Thực sự có thể điều nàng trở về sao?"

Nàng gật đầu.

Ta vội gọi: "Triêu Thần!"

Một lúc sau, ta nghe tiếng bước chân của nàng đi đến. Ta nói: "Ngươi ra bên ngoài, nói với Vãn Lương, bản cung niệm tình nàng trong thời gian vừa qua cần cù và chăm chỉ, cho phép nàng trở về hầu hạ bản cung."

Trên mặt Triêu Thần tỏ rõ vẻ mừng rỡ, cười nói: "Trước tiên, nô tì xin thay Vãn Lương cám ơn nương nương ban ơn, nô tì đi ngay đây ạ!" Vừa dứt lời, nàng chạy thật nhanh ra ngoài.

Ta vẫn biết, Sơ Tuyết thay thế vị trí của Vãn Lương, Triêu Thần vẫn luôn canh cánh ở trong lòng. Nhưng mà chỉ là ở trước mặt của ta, nàng không dám nói lời nào. Bây giờ, ta phạt Sơ Tuyết đến Hoán Y cục , nhất định là nàng cũng nghe nói. Nhưng mà chuyện để nàng mừng rỡ nhất, đương nhiên là chuyện của Vãn Lương.

Thật ra, ta cũng rất vui.

Lại không khỏi cau mày, ta nói: "Cô cô, chuyện bên ngoài giải quyết sao rồi?"

Sắc mặt của nàng khẽ thay đổi, mở miệng nói: "Dường như mật thám không phải ở trong Cảnh Thái cung, vì thế nô tì nghĩ, trước hết nên để Vãn Lương trở về rồi tính."

Nếu thật sự mật thám đúng là không phải trong cung của ta, ta cũng yên tâm hơn.

Triêu Thần rất nhanh đã dẫn Vãn Lương đến, nàng quỳ xuống, cười nói: "Nô tì tạ ơn nương nương đã khoan dung tha thứ."

Ta cũng cười: "Còn không mau đứng lên, ở trong phòng này, đều là người một nhà, ngươi còn nghi thức xã giao làm gì?"

Vẻ mặt Triêu Thần cuối cùng cũng hiện lên sự kinh ngạc, lúc này, nàng cũng không chú ý đến cấp bậc lễ nghĩa nữa, cắn răng nói: "Hóa ra là nương nương cố ý cho Vãn Lương ra ngoài sao?"

Vãn Lương đứng lên, nhìn thoáng qua nàng một cái, mở miệng: "Trông dáng vẻ của ngươi, nếu nương nương không phải cố ý, ngươi cũng thật sự không biết sao?"

Lời của nàng nói xong, Triêu Thần xấu hổ mỉm cười. Nàng chỉ biết hôm đó Vãn Lương bị điều ra ngoài là do Vãn Lương cố ý nói cho nàng hiểu nhầm, có điều việc ta đột nhiên phạt Vãn Lương ra ngoài thực chất là có việc, ta cũng chưa từng nói cho nàng nghe, nàng cũng chưa từng hỏi. Nàng không hỏi, đương nhiên cũng không có nghĩa là không biết.

Triêu Thần đi đến bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương và cô cô lừa bọn nô tì thảm hại. Thụy công công còn liên tục cầu xin giúp Vãn Lương!"

Ta khẽ cười: "Được rồi, việc này cũng không cần nói nữa. Cũng đừng làm cho Tường Thụy cảm thấy, cầu xin bản cung là lãng phí nước bọt."

Dứt lời, ba người còn lại đều mím môi cười rộ lên.

Ngày hôm đó, nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm đến Trữ Lương cung ngồi một chút, sau đó liền rời khỏi. Trực tiếp đi đến Ngự thư phòng xử lý chính trị.

Ta lại nghĩ đến việc ngày mùng chín tháng ba đang ngày càng gần.

Sinh nhật hắn, ta vẫn muốn làm chút gì đó tặng cho hắn, nhưng hôm ấy ở Thượng Lâm Uyển, hắn lại nói rằng, món quà mà hắn muốn ở ta, chính là con mồi ta săn bắn được tại Thượng Lâm Uyển.

Đúng lúc Phương Hàm tiến vào đổ thêm dầu để thắp sáng, ta nhịn không được mà liền hỏi: "Cô cô, mùng chín tháng ba năm nay sẽ có những ai đi Thượng Lâm Uyển săn bắn?" Lúc ta cất lời hỏi, ngay cả chính bản thân ta cũng giật nảy mình.

Ngày hôm ấy, ta lại cảm thấy con mồi mà Hạ Hầu Tử Khâm nói đến, cũng không phải thực sự là thú, nhưng, làm sao ta lại cho rằng con mồi mà hắn nói là người vậy?

Phương Hàm không rõ sự việc, nói: "Đến lúc đó sẽ có các vương công quý tộc, còn có các đại thần và công tử nhà họ hội tụ. Một vài tiểu thư có xuất thân từ nhà tướng cũng có thể tham gia."

Khó trách, Hạ Hầu Tử Khâm lại dạy ta bắn cung, hóa ra là nữ tử cũng có thể tham gia. Nhưng, thân phận của ta cũng là phi tử ở hậu cung, thực sự ổn thỏa sao?

Suy nghĩ, lại cười, ổn thỏa hay không ổn thỏa đương nhiên đều phải xem Hạ Hầu Tử Khâm nói thế nào, ta cần gì phải phiền não chứ?

Phương Hàm nói tiếp: "Nương nương, năm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Hoàng thượng, có thể, còn có khách quý của các quốc gia khác sẽ đến đây. Nô tì nghe nói, còn có quốc vương của quốc gia khác cũng sẽ tới."

Việc này, ta đã sớm nghe qua.

Thiên Triều là một quốc gia rộng lớn mênh mông, sinh nhật của Thiên tử của Thiên triều, tứ phương đến tham dự cũng là điều bình thường. Đương nhiên càng có một số quốc gia, nhân cơ hội này, sẽ kết giao hữu nghị với Thiên triều, đó cũng là phúc của bách tính.

Lúc trước, khi Thiên triều vẫn chưa đổi chủ, ta có nghe nói phía Tây có một quốc gia hỗn loạn không yên, bây giờ xem như là đóng cửa tạm thời. Thậm chí còn có một quốc gia tên là Nam Ô đã phục quốc, mà một nửa lãnh thổ đã bị quốc vương Nam Chiếu chiếm đoạt. Khi đó, Hoàng đế Gia Thịnh bị bệnh nặng, tình hình của Thiên triều rung chuyển, nghe nói khi đó Hoàng đế Nam Chiếu đã nghĩ đến chuyển mũi nhọn sang hướng khác. A, chỉ tiếc là, người cuối cùng leo lên vị trí Hoàng đế, lại là Hạ Hầu Tử Khâm.

Những điều đó ta đều là nghe được từ Tô Mộ Hàn.

Nhưng mà, trái lại ta có chút hiếu kỳ: "Cô cô, nghe nói nếu thật sự là Quốc vương của quốc gia khác đích thân đến, bọn họ cũng sẽ tham gia đại hội săn bắn lần đó sao?"

Nàng gật đầu nói: "Điều này là đương nhiên."

"Mỗi Quốc vương đều có thể rất giỏi võ sao?" Ta lại nhớ đến việc Hạ Hầu Tử Khâm đã kể về chuyện lúc nhỏ của hắn, khẽ nhíu mày, vậy cũng thật là mệt nha.

Phương Hàm nhỏ giọng nói: "Cưỡi ngựa bắn cung nhất định là mọi người phải tụ hội, nương nương đã từng nghe qua một câu nói chưa, "giang sơn được gây dựng từ trên lưng ngựa"

'Giang sơn trên lưng ngựa.'

Trong lòng ta thầm nói, tiếp đó không tự chủ được mà cười: "Cô cô, bản cung có chút mong chờ ngày mùng chín tháng ba đến nhanh một chút."

Nàng cũng cười, mở miệng hỏi: "Tại sao ạ?"

Lúc này, trên tay ta không có cung tên, ta đứng lên, khua tay múa chân vài cái, nói: "Cô cô có biết tài năng bắn cung của Hoàng thượng không? Hoàng thượng có thể thiện xạ, bách phát bách trúng, bản cung cũng có thể bắn được năm mươi thước, ha ha." Nhắc đến bắn cung, rõ ràng vai ta vẫn đau nhức, thế nhưng trong lòng ta lại kích động.

Phương Hàm ngẩn ra, lại hỏi: "Nương nương tập luyện bắn cung khi nào thế ạ?"

Ta thè lưỡi: "Chính là lúc cùng Hoàng thượng đến Thượng Lâm Uyển, tiếc là bản cung còn quá kém." Chẳng qua ta chỉ luyện đến trưa, mặc dù đã rất cố gắng, nhưng tóm lại vẫn chỉ biết sơ sơ thôi.

Cùng lắm chỉ là biết cách giương cung, mở cung, kéo dây cung mà thôi. Bia ngắm cắm trước mặt của ta, ta cũng là phải cố gắng mới có thể miễn cưỡng để tên không rơi xuống, chứ nói chi đến việc thực sự chờ cho đến ngày đó, muốn ta vào rừng bắn con mồi đang di chuyển.

Đột nhiên Phương Hàm lại không nói gì, sắc mặt dường như hơi khó coi. Ta cau mày hỏi: "Sao vậy, cô cô có tâm sự à?"

"Không có ạ." Nàng lắc đầu nói: "Chỉ là nô tì cảm thấy, đột nhiên Hoàng thượng dạy người bắn cung, không phải là muốn đến sinh nhật của Hoàng thương sẽ bảo người đi bắn cung chứ? Nương nương, phi tần tại hậu cung có thể được sao? Chỉ e là Thái hậu biết cũng sẽ không vui"

Lời của nàng, nói xong khiến cho ta hơi ủ rũ. Quả nhiên, hậu phi và nữ tử xuất thân từ nhà tướng vẫn có sự chênh lệch. Mặc dù Hạ Hầu Tử Khâm đã nói như vậy, nhưng ta cũng biết, đến lúc đó, nếu Thái hậu có phê bình kín đáo, thì ta cũng không thể được toại nguyện như mong muốn.

Lắc lắc đầu, ta không thèm nghĩ đến những chuyện xấu này nữa. Lại xoay người ngồi xuống, cầm tựa vào trên bàn, khẽ cười nói: "Cô cô, ngươi đã từng tới Thượng Lâm Uyển chưa? Nơi đó rất lớn, bản cung còn

nhìn thấy thú vật, nghe nói là bên trong có rất nhiều động vật kỳ lạ. Chỉ tiếc là bản cung chưa kịp vào xem một cái."

Nàng khẽ cười một tiếng, nói: "Nương nương, lúc này nương nương thật sự đúng là một cô bé."

Ta giật mình, trừng mắt nhìn nàng, nói: "Cô cô, đây là lần thứ hai ngươi nói bản cung là trẻ con."

Nàng đã thắp dầu xong xuôi, lấy lồng đèn chụp lên, xoay người lại nói: "Nô tì đã chuẩn bị tốt rồi, xin nương nương nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai, còn có việc chờ người làm."

Nhờ nàng nhắc ta mới tỉnh, ta lập tức nhớ đến Thiên Phi.

Đúng nha, ta nên tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đủ tinh thần thật tốt chờ xem vở kịch ngày mai.

Đèn trong phòng bị thổi tắt, chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ trong góc phòng, cũng không sáng lắm, nhưng cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy rõ những vật trong phòng.

Lên giường, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Một đêm này, chuyện ta nghĩ nhiều nhất, cũng không phải là chuyện của Tôn Nhuế và Thiên Phi.

Ta chỉ đơn giản là muốn nhanh đến ngày mùng chín tháng ba.

Luôn luôn có cảm giác rất kỳ lạ, ngày đó, dường như ngày đó sẽ phát sinh một chuyện rất kỳ lạ, sẽ làm ta hồi hộp, hoặc là sẽ làm ta hài lòng. Khóe miệng khẽ cong lên, vậy cứ vui vẻ mà chờ đợi đi.

Ngày hôm sau, thời tiết rất tốt, chẳng qua sáng sớm lại cảm nhận được không khí ấm áp đang đến.

Ta mới thực sự nhớ đến mùa đông lạnh lẽo sắp qua đi, thời tiết đang dần dần ấm lại, khiến cho tâm trạng của người khác cũng tốt lên theo.

Nhẩm tính thời gian, thái y bắt mạch cho Thiên Phi chắc là cũng đã ra khỏi rồi, ta ở trong cung yên lặng chờ, long thai ở trong bụng của Thiên Phi có thật sự khác thường hay không, một lát nữa sẽ biết.

Bảo Triêu Thần ra ngoài, khi có tin tức gì lập tức trở về báo cho ta biết.

Lại chờ một chút, ta láng máng nghe được bên ngoài có tiếng bước chân chạy gấp đến, dường như ta còn nghe thấy có người đang nói…. Nói ai đó sẩy thai.

Bỗng nhiên ta đứng dậy, thật tốt nha, sự việc không thể lừa gạt được nữa, nàng muốn tiên hạ thủ vi cường (*) sao?

* Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

181. Q.2 - Chương 8: Gặp Chuyện Không May

Edit : nhutphonglin

Beta : Heybaby

Bỗng nhiên, ta đứng dậy đi đến cửa, thấy Phương Hàm cũng đang đi đến chỗ ta, ta nhỏ giọng nói : "Cô cô, nghe được gì không?"

Nàng gật đầu: "Nương nương, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Ta cười khẩy một tiếng, nói: "Không vội, tạm thời chúng ta cứ ở trong cung chờ." Nếu thật sự tin tức từ Khánh Vinh cung truyền ra, như vậy, ta chỉ muốn chờ một chút, Triêu Thần có lẽ cũng sắp trở về.

Phương Hàm gật đầu, lại nói: "Nếu như thế, trước hết mời nương nương vào trong."

Ta suy nghĩ một lát, xoay người đi vào.

Một lúc sau, ta nghe thấy tiếng bước chân người chạy vào, nhìn về phía cửa, quả nhiên là Triêu Thần đã trở về. Sắc mặt của nàng có chút khác thường, giống như là nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Triêu Thần." Ta gọi nàng.

Nàng chạy vội đến bên ta, vỗ vỗ lồng ngực, thở hổn hển, rồi nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện, long thai trong bụng Diêu phi không còn nữa."

Ta bỗng nhiên bật dậy từ trên ghế, mở to mắt nhìn cung nữ trước mặt, nàng nói gì thế, sao đứa bé trong bụng Diêu phi lại không còn nữa?

Sắc mặt của Phương Hàm cũng trở nên căng thẳng, tiến lên một bước nói: "Triêu Thần, ngươi nói cái gì?"

Nàng và ta đều hiểu rõ, Triêu Thần chắc chắn sẽ không nhầm lẫn, sẽ không có khả năng nàng nhầm lẫn giữa Thiên Phi và Diêu phi. Như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ta vốn tưởng rằng, người gặp chuyện không may sẽ là Thiên Phi, ta cho rằng chỉ cần ta có thể làm cho Tôn thái y bị đuổi ra khỏi cung, Thiên Phi sẽ sợ mọi chuyện bị bại lộ, vì thế sẽ tự biên tự diễn màn kịch. Hóa ra, lại không phải như vậy sao?

Triêu Thần vẫn đang thở hổn hển, một lát sau, nàng mới nói: "Nương nương, nô tì không nghe nhầm đâu ạ, đầu tiên nô tì đi qua Khánh Vinh cung. Nhưng mà, mãi cho đến lúc thái y đi ra, cũng vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Nô tì thấy, thần sắc của thái y đó vẫn bình thường, lúc đó nô tì còn nghĩ chẳng lẽ long thai trong bụng của Vinh phi thực sự là không có vấn đề gì sao? Nhưng, trên đường trở về, thì nô tì nhìn thấy rất nhiều thái y ở viện thái y chạy ngang qua trước mặt nô tì, thái y lúc nãy thấy ở Khánh Vinh cung, cũng vội vàng chạy theo. Nô tì hỏi ra mới biết, là Diêu phi nương nương xảy ra chuyện."

Nàng nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt ta lạnh lẽo, màn kịch vui này, ngay cả ta cũng không hiểu như thế nào!

Trầm giọng nói: "Hoàng thượng đã biết chưa?"

"Chắc chắn là có người đi bẩm báo với Hoàng thượng rồi ạ, hẳn là lúc này, nhất định đã biết rồi ạ." Triêu Thần nhìn ta nói.

Ta vừa định mở miệng, liền nghe giọng nói của Vãn Lương từ bên ngoài truyền vào: "Nương nương, không xong rồi nương nương, nô tì vừa đến phủ nội vụ lấy đồ dùng, nghe nói… Nghe nói…" Xem ra nàng rất nôn nóng ,chạy vội vàng, sau khi vào cửa, nhìn thấy dáng vẻ của ta, trong lúc nhất thời nàng sợ run lên, nói tiếp: "Nương nương, người biết rồi?"

Ta gật đầu, xem ra nàng cũng vừa nghe nói việc này, mới vội vàng chạy về như thế.

"Nương nương…" Phương Hàm cúi đầu gọi ta một tiếng.

Ta nắm chặt chiếc khăn trong tay, đi ra phía ngoài, trầm giọng nói: "Chuẩn bị kiệu, bản cung muốn đi Trữ Lương cung."

"Vâng." Triêu Thần vội vàng chạy đi trước ta một bước .

Nàng vừa mới ra, đã nghe thấy bên ngoài có người nói: "Ngọc tiểu chủ."

Tâm trạng khẽ động, Ngọc tiệp dư đến.

Nàng thấy ta, hành lễ với ta, rồi nói: "Nương nương, xem ra người cũng đã biết."

Ta khẽ cười: "Tin tức trong cung lan truyền đúng là nhanh thật."

Lúc này, nàng mới nở nụ cười thản nhiên: "Thần thiếp nghĩ, trước tiên ghé qua bên này xem nương nương một chút, nương nương, người nói thế nào?"

"Bản cung còn có thể nói như thế nào? Xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng chẳng bận gì, đang định qua đó xem thế nào, tỷ tỷ thấy sao?" Vừa nói xong, một bên vịn tay Vãn Lương, đi thẳng ra ngoài.

Ngọc tiệp dư đuổi theo kịp, nhỏ giọng nói: "Việc này là đương nhiên, thần thiếp và nương nương cùng qua đó. Lúc thần thiếp đến, từ xa đã nhìn thấy kiệu của Thái hậu, chắc là đến Trữ Lương cung. Lúc này mà qua đó, không sớm cũng không muộn, rất là đúng lúc."

Ta không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua nàng một cái, xem ra, nàng biết tin tức này còn sớm hơn ta, thực sự là cẩn thận nha, còn biết đến cung của ta để nghe ngóng. Chuyện Diêu phi sinh non, cũng chưa kết luận được nguyên nhân vì sao, chính xác là, đi sớm hay muộn đều không ổn.

Ra đến bên ngoài, loan kiệu đều đã chuẩn bị xong, Triêu Thần thấy ta đi ra, vội vàng giúp ta vén màn kiệu. Ta mới bước một bước thì nhìn thấy Ngọc tiệp dư cũng đang đi đến cỗ kiệu của mình, nghĩ ngợi lại thuận miệng nói: "Không bằng tỷ tỷ đi cùng với bản cung đi."

Nàng do dự một chút, lập tức cười nói: "Vậy, thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh." Nói xong, liền xoay người đi đến, cùng ta bước lên loan kiệu.

Màn kiệu rơi xuống, loan kiệu được nâng lên.

Ta nghiêng người hỏi nàng: "Có điều bản cung cũng chỉ vừa mới biết chuyện này, rốt cuộc là chuyện xảy ra khi nào ?"

Nàng nhanh trí, mở miệng nói: "Thần thiếp nghe nói sáng nay lúc dùng điểm tâm còn rất tốt, một lát sau đột nhiên nói đau bụng dữ dội. Trùng hợp là lúc ấy thái y đến bắt mạch, nghe nói lúc thái y xem mạch, sắc mặt liền biến đổi."

Đột nhiên…

Khẽ nhìn vẻ mặt Ngọc tiệp dư, tiếp theo lại nhớ đến lời nói lúc trước của nàng. Không được động vào Thiên Phi, nếu như vậy, đạo lý như thế cũng áp dụng cho Diêu phi. Hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm còn cố ý nhắc nhở ta, từ lời nói của hắn, ta cũng không khó nhận ra, nếu thật sự có ai động đến con của hắn, hắn nhất định sẽ không tha.

Cười nhạt một tiếng, ta nói: "Như vậy tỷ tỷ cho rằng, việc này là ngoài ý muốn, hay vẫn có gì khác?"

Trên mặt của nàng thoáng hiện lên một tia sợ hãi, cúi đầu nói: "Việc này thần thiếp không dám tự phỏng đoán."

Ta không nói gì, ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn xuyên qua khe trống ở cửa sổ của chiếc màn được vắt lên. Ta nhìn thấy ở bên ngoài các cung nhân đang vội vã đi qua, sáng sớm hôm nay, dường như thoáng cái lại trở nên bận rộn.

Cười nhạo một tiếng, lúc này thời tiết cuối cùng cũng đã ấm lại, trong thời khắc mùa xuân đang đến như thế này, Diêu phi lại phải đối mặt với sự việc như thế.

Hơn nữa, lại sắp đến sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm.

Bất luận như thế nào, sự việc lần này, tất nhiên sẽ điều tra rõ.

Thái hậu sẽ.

Hạ Hầu Tử Khâm cũng sẽ.

Mà người của Diêu gia càng sẽ.

Chẳng biết tại sao, nghĩ đến điều này, trong lòng ta có chút khổ sở. Cho dù Diêu phi không được sủng ái, cũng vẫn có người thân để dựa vào, một khi xảy ra việc gì, vẫn sẽ có gia đình đứng ra vì nàng mà đòi công lý. Từ từ thu lại ánh mắt, ta cúi đầu, nhìn chiếc khăn trên tay mình. Còn ta thì sao? Không ai giúp ta, ở trong cung, ta chỉ có thể dựa vào chính mình, thận trọng, bảo vệ bản thân.

Hạ Hầu Tử Khâm nói, phong ta làm phi, chỉ vì muốn cho cuộc sống của ta kéo dài một chút. Hắn còn nói, ta không được ra tay động đến con của hắn.

A, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên, ta hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

Không biết tại sao, ta lại nhớ đến hôm ở Thượng Lâm Uyển, ta đang ngủ một mình trên ngự giá, thì mơ hồ nghe thấy lời nói kia.

Xem như là mộng đi, ta đều nghe được rõ ràng những gì hắn nói, hắn cũng không có đủ năng lực để bảo vệ chu toàn cho ai vĩnh viễn được…

Nghĩ vậy, trong lòng lại không khỏi có một chút chua xót. Đúng là trong tiềm thức của ta, đã biết rất rõ đó là do hắn bất đắc dĩ cho nên mới lo sợ không yên mà nói mơ hồ như vậy.

Khi loan kiệu dừng lại, ta lại nghe thấy bên cạnh cũng có một cỗ kiệu khác đang hạ xuống. Bước ra ngoài, ta kinh ngạc phát hiện, thì ra lại là Thiên Phi và Thiên Lục.

Cung nữ bên cạnh vội hành lễ. Ngọc tiệp dư cũng hành lễ với Thiên Phi.

Nàng ta vịn tay Thiên Lục, nhìn ta nói: "Tốc độ của muội muội cũng nhanh thật."

Thiên Lục đứng bên cạnh nàng nhìn thoáng qua ta một cái, cúi đầu nói: "Thần thiếp tham kiến nương nương."

Ta nghiến răng nhìn tỷ muội các nàng, trên mặt Thiên Phi, lại thấy được vẻ hồng hào. Dường như vẻ tái nhợt khi đó, chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi. Ta lại nghĩ đến vừa rồi Triêu Thần đã nói, lúc thái y bắt mạch cho nàng bước ra khỏi Khánh Vinh cung, trên mặt vẫn không thấy gì khác thường, nếu đúng là như vậy, thì tất cả đều bình thường.

Nếu như nói Tôn Nhuế có vấn đề, vậy không có thể nào tất cả thái y đều có vấn đề .

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe Ngọc tiệp dư nhỏ giọng nói: "Nương nương."

Bình tĩnh lại ta mới nhìn thấy Thiên Phi và Thiên Lục đã tiến lên đi vào trong. Lúc đó, ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói với nàng: "Chúng ta cũng vào thôi."

Nàng gật đầu, đi theo bên cạnh ta.

Mới đi được vài bước, liền nghe được phía sau có giọng nói the thé của công công hô lên: "Hoàng thượng giá lâm —-"

Sợ run lên, ta không ngờ, hắn lại có thể đến muộn hơn cả ta.

Ta và Ngọc tiệp dư vội nghiêng người sang một bên, khom người nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

Nghe thấy tiếng hắn đi vào, ta cúi đầu, chỉ nhìn thấy đôi giầy của hắn đi nhanh qua mặt ta, một chút dừng lại cũng không có. Lúc này, hắn căn bản không kịp miễn lễ cho bọn ta.

Đợi hắn đi qua, ta mới ngước mắt nhìn theo bóng dáng của hắn.

Đi thật nhanh nha.

Con cái đối với trẫm, có loại là trách nhiệm, có loại lại là chờ mong.

Lời của hắn, văng vẳng bên tai ta.

Ta làm sao mà không rõ, cho dù không yêu, hắn cũng không cho phép con của hắn gặp chuyện không may.

Khẽ lắc đầu, ta và Ngọc tiệp dư, hai người cùng bước vào.

Lúc đi đến cửa, ta nhìn thấy An uyển nghi. Nàng thấy chúng ta đi đến, vội nghiêng người nhường đường: "Thần thiếp tham kiến nương nương, tham kiến tiệp dư."

Ta cũng không nhìn nàng, chỉ ậm ờ đáp lại rồi bước thẳng vào trong.

Trong phòng, các tần phi đều cúi đầu đứng nhìn, duy nhất chỉ có Thiên Phi là ngồi bên cạnh Thái hậu.

Sắc mặt Thái hậu vô cùng u ám, phía dưới, các thái ý đều cúi đầu quỳ.

Ta vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh của Hạ Hầu Tử Khâm, chắc là đã vội đi vào phòng bên trong.

Vốn định hành lễ với Thái hậu, nhưng nhìn tư thái này, xem ra việc cấp bậc lễ nghĩa vẫn là miễn. Có điều, chuyện Diêu phi sẩy thai, xem ra là sự thật hoàn toàn rồi.

Thái hậu trầm mặt, đột nhiên lại nghe bà nói: "Nói cho Ai gia nghe, tại sao lại như vậy!"

Những người đang cúi đầu phía dưới, không ai dám nói một câu.

Thái hậu tức giận quát lớn một tiếng: "Lưu thái y!"

"Có… Có thần." Một người run rẩy trong đám lên tiếng trả lời.

Thái hậu hừ một tiếng nói: "Ai gia lệnh cho các ngươi bắt mạnh để Diêu phi được bình an, các ngươi tuân lệnh Ai gia như thế nào hả?"

"Thái hậu, Thái hậu thứ tội…" Cả người Lưu thái y run rẩy, nói: "Thần vẫn theo lệnh bắt mạch cho nương nương, nhưng…. Nhưng làm sao thần biết…"

Lời của y nói được một nửa, thì nhìn thấy thân ảnh màu vàng đi nhanh ra, đá một cước vào ngực y, giận dữ nói: "Khốn khiếp! Diêu phi của trẫm hôm qua còn khỏe mạnh, sao hôm nay lại có thể xảy ra chuyện như thế!"

"Hoàng thượng!" Lưu thái y cố nhịn đau, không dám vô thố.

"Hoàng thượng bớt giận!" Phía dưới, các thái y cùng nhau lên tiếng.

Hắn nổi giận, tất cả các phi tần trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống. Cúi đầu.

Ta không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng cũng biết là hắn đang nổi cơn thịnh nộ.

"Hoàng thượng." Giọng nói của Thái hậu truyền đến, sau đó, là tiếng bà đứng dậy: "Hoàng thượng ngồi xuống trước đi, để Ai gia tra hỏi bọn chúng."

Chỉ nghe hắn nặng nề hừ một tiếng, giận dữ nói: "Việc này, nhất định trẫm phải điều tra cho rõ!" Hôm qua, hắn còn mang ngọc bội đến cho Diêu phi, cho nên nàng ta khỏe hay không khỏe, hắn nhất định là biết rõ.

Đang yên lành, đột nhiên hôm nay đứa bé lại không còn nữa, dù là ta, ta cũng không tin điều này là bình thường.

Nghe thấy hắn ngồi xuống, Thái hậu mới nói: "Tất cả đứng lên đi."

Mọi người cũng không tạ ơn, chỉ yên lặng đứng dậy. Nhưng, các thái y vẫn còn phải quỳ, tiếp tục chịu thẩm vấn.

Lưu thái y vẫn đang run rẩy kịch liệt, dù sao, y cũng là thái y được mời chuyên bắt mạch cho Diêu phi. Diêu phi xảy ra chuyện. Đầu của y đương nhiên không thoát khỏi trách nhiệm của việc này.

Thái hậu giận dữ nhìn người ở dưới, lạnh lùng nói: "Ai gia hỏi ngươi một lần nữa, tại sao long thai ở trong bụng Diêu phi lại như vậy?"

Lưu thái y cúi đầu nói: "Thưa…. Thưa Thái hậu, Diêu phi nương nương có thai nhưng thân thể vẫn tương đối yếu ớt, hôm trước lại bị kinh động, thần cho rằng như vậy mới… Mới có thể…."

Câu nói kế tiếp, y không dám nói ra trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu.

Mà ta, cười khẩy trong lòng một tiếng, nói thân thể Diêu phi yếu ớt, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ tin sao? Thật ra y đang thoái thác, muốn đẩy trách nhiệm cho Dụ thái phi, như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm càng phải điều tra cho rõ.

Cho dù ngày hôm ấy bị Dụ thái phi làm kinh sợ, nhưng suy cho cùng cũng là chuyện của ngày hôm trước, không có khả năng lúc đó có chuyện, hai ngày sau mới xảy ra chuyện không may. Ta tin, Hạ Hầu Tử Khâm mặc dù có hận Dụ thái phi, nhưng cũng sẽ không để bà chịu nổi oan này.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thái hậu và Hạ Hầu Tử Khâm, lúc này, nghe thấy một giọng nói yếu ớt truyền tới: "Ngươi nói bậy! Long thai trong bụng bản cung hoàn toàn không liên quan gì đến thân thể yếu ớt của bản cung!" Giọng nói của nàng không lớn, từng câu đều dùng sức. Nghe ra liền biết, là đang cực kỳ phẫn nộ.

Lưu thái y giật mình ngước mắt nhìn thoáng qua một cái, sắc mặt đột biến, sợ đến mức không nói được lời nào.

Ta bị chấn động mạnh, ngước mắt nhìn, lại thấy Quyển nhi đang đỡ Diêu phi đi ra. Sắc mặt của nàng tái nhợt đến không ngờ, còn có thể nhìn thấy những dấu vết mờ mờ của nước mắt dàn dụa. Quyển nhi đỡ nàng, nhỏ giọng nói: "Nương nương đi chậm thôi ạ."

Đương nhiên Hạ Hầu Tử Khâm cũng bất ngờ, vội vàng đứng lên đỡ nàng ta nói: "Thân thể nàng đang yếu, sao lại ra đây? Việc này để trẫm và mẫu hậu xử lý." Hắn nói với Quyến nhi: "Ai cho ngươi đỡ nương nương ra đây? Còn không mau đỡ nương nương vào trong nghỉ ngơi!"

Nhưng thật sự ta rất kinh ngạc, lần trước, lúc thái y nói nàng có thai, ta và Thái hậu cùng nhau đến Trữ Lương cung, đã nhìn thấy Quyến nhi ở trong tẩm cung của Diêu phi. Hôm nay lại thấy nàng ở đây. Nàng không phải là cung nữ thân cận bên cạnh Thái hậu sao?

Ta đang nghĩ ngợi, lại thấy Diêu phi không chịu trở vào trong, bất ngờ hơn nàng lại quỳ xuống trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, khóc lóc nói: "Hoàng thượng, người hãy vì thần thiếp mà đòi lại công bằng! Nhất định là có người muốn hại con của thần thiếp! Hoàng thượng, Thái hậu… Thần thiếp không tin đang yên lành, con của thần thiếp đột nhiên lại không còn nữa. Hoàng thượng, người phải tin thần thiếp, người phải tin lời thần thiếp …" Nàng nghẹn ngào nói, suýt chút nữa hết hơi.

Lúc này đây, bỗng nhiên ta có chút đồng cảm với nàng.

Bất luận trong ngày thường, nàng là Diêu phi vênh váo tự đắc như thế nào, khi mất đi đứa bé, cũng sẽ trở nên yếu đuối không chịu nổi như thế.

Thái hậu vịn tay Thiển nhi đứng lên.

Hạ Hầu Tử Khâm cúi người xuống ôm lấy thân thể yếu ớt, nhỏ giọng nói: "Thuần nhi, đừng như vậy."

Hắn lại gọi nàng ta là "Thuần nhi", không biết vì sao, ta chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn.

Vẻ mặt người còn gái đang tràn ngập nước mắt nhưng bây giờ trông càng tiều tụy hơn, hai tay Quyến nhi đang trống không, không biết có nên đến đỡ nàng hay không. Dường như Diêu phi chợt nhớ đến điều gì, bỗng nhiên nắm lấy ống tay áo của Hạ Hầu Tử Khâm, nghiến răng nói: "Hoàng thượng, sai người điều tra thức ăn của thần thiếp."

Ta mới nhớ đến, Ngọc tiệp dư đã nói, sáng nay, lúc nàng dùng điểm tâm vẫn còn rất tốt, nàng gặp chuyện không may, là sau khi dùng điểm tâm xong.

Thật ra, ta cũng đã sớm hoài nghi. Chỉ là, ai lại to gan đến như vậy, dám hạ độc vào điểm tâm bữa sáng của nàng? Huống chi, thức ăn của chủ tử, đều phải có người đã thử độc trước mới mang lên, muốn hạ độc, cũng đâu dễ dàng như vậy.

Trừ khi…

Là người ở bên cạnh, mới có cơ hội ra tay.

Có điều, Diêu phi là người thông minh, làm sao có thể để lại bên cạnh mình người không đáng tin tưởng?

Còn nữa, nếu quả thật chính là thuốc sẩy thai, như vậy thì cũng không có khả năng thái y không nhận ra. Nhìn thoáng qua Lưu thái y đang quỳ trên nền đất, ta nghĩ, y cũng không có gan lớn đến mức giấu giếm chuyện này.

Cuối cùng Thái hậu cũng tiến lên phía trước, nói: "Việc này, Ai gia đã sớm sai người đi kiểm tra, không riêng gì thức ăn hôm nay của ngươi, ngay cả mỗi một nơi ở trong cung ngươi, Ai gia đều phải người kiểm tra thật cẩn thận ."

Hạ Hầu Tử Khâm ôm ngang người nàng ta lên, nhỏ giọng nói: "Nàng yên tâm, việc này trẫm sẽ điều tra rõ ràng, nếu thật sự có người mưu đồ hại hoàng tự của trẫm, trẫm quyết không tha!"

"Hoàng thượng." Tay nàng ta vẫn đang siết chặt ống tay áo của hắn, nước mắt vẫn đang tuôn chảy, ta nghe nàng gằn giọng nói: "Nhất định là có, thần thiếp tin là như vậy! Người nhất định phải tìm ra kẻ đó!"

"Được." Hắn dịu dàng đáp lời, ôm nàng vào bên trong.

Quyến nhi sợ run lên, vừa muốn theo vào trong, thì lại nghe Thái hậu nói: "Trước tiên ngươi không cần vào, để cho Hoàng thượng chăm sóc cho Diêu phi."

"Dạ, Thái hậu." Quyến nhi đáp lời, thấy Thái hậu lại xoay người ngồi xuống, nàng cũng tiến lên, cùng với Thiển nhi đứng bên cạnh bà.

Thái hậu lại nhìn Lưu thái y đang quỳ trên mặt đất, cười khẩy một tiếng nói: "Theo như lời ngươi nói, trách nhiệm này là đẩy lên đầu Dụ thái phi, có đúng không?"

Đừng nói là Lưu thái y, ngay cả ta, trong lòng cũng vã mồ hôi. Từ trước đến nay, trong lòng Thái hậu luôn tồn tại khúc mắc với Dụ thái phi, bà sẽ mượn cớ lần này, thật sự đem mọi chuyện đổ lên đầu Dụ thái phi sao?

Ngày trước, bà không động đến Dụ thái phi, ta nghĩ một mặt là do vướng phải Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng lúc này, mặt khác lại có liên quan lại là Diêu gia. Nếu như Diêu gia xác định việc này có liên quan đến Dụ thái phi. Nếu như Diêu gia không chịu buông tay, Hạ Hầu Tử Khâm cũng phải kiêng dè bọn họ.

Lưu thái y hoảng sợ, vội cúi đầu nói: "Thái hậu minh giám, thần vốn không có ý này."

Ta không khỏi buồn cười, không có ý đó, vậy lời y nói vừa rồi là có ý gì?

Các thái y phía sau y dường như đều thở phào nhẹ nhõm, ta nghe Thái hậu hừ một tiếng, nói: "Các ngươi đừng cảm thấy may mắn, mỗi người các ngươi đều không đảm bảo được thai nhi trong bụng Diêu phi, Ai gia phải trị tội cả đám!"

"Thái hậu thứ tội!" Mọi người vội vàng cầu xin tha thứ.

Lúc này, lại nhìn thấy một thái giám từ ngoài tiến vào, quỳ xuống nói: "Thưa Thái hậu, đã điều tra toàn bộ Trữ Lương cung." Ánh mắt của Thái hậu căng thẳng, vội hỏi: "Thế nào?"

Thái giám kia ngước mắt nói: "Bẩm Thái hậu, thức ăn của Diêu phi nương nương không có vấn đề gì, toàn bộ Trữ Lương cung, cũng không có bất kỳ vấn đề gì."

"Thật không?" Tiếng của Thái hậu nặng nề, nhìn thẳng vào thái giám quỳ dưới nền.

Thái giám cúi đầu nói: "Vâng. Việc này các nô tài không dám sơ sẩy. Nếu Thái hậu vẫn chưa tin, nô tài sẽ gọi người điều tra lại một lần nữa." Nói xong, liền đứng dậy xin cáo lui.

Thái hậu cúi xuống, gọi y lại, nói: "Không cần, Tiểu Toàn Tử, ngươi lui xuống trước đi."

Tiểu Toàn Tử vội xoay người lại, nói: "Vâng, nô tài xin cáo lui."

Cẩn thận nhìn vẻ mặt của Thái hậu, thấy bà hơi cúi đầu, giống như đang nghĩ ngợi gì đó. Ta cũng âm thầm suy nghĩ, người của Thái hậu điều tra, nhất định là đã làm hết sức nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ điều khác thường nào.

Chẳng lẽ, thật sự là do thân thể của Diêu phi có vấn đề nên không bảo vệ được đứa bé hay sao?

A, nguyên nhân như vậy, Diêu phi sẽ không tin, ngay cả ta cũng không thể nào tin được.

Bỗng nhiên, lại nhìn Thiên Phi bên cạnh Thái hậu, vừa rồi, khi nhìn thấy bộ dáng của Diêu phi, tay nàng ta cẩn thận đặt ở trên bụng. Bụng của nàng ta đã hơi nhô ra, Thiên Lục đứng bên cạnh nàng, vẻ mặt không biểu hiện gì.

Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Thiên Phi có thai sớm hơn Diêu phi rất nhiều, vì sao người gặp điều không may trước, lại là Diêu phi?

Lúc này, ta thấy một người tiến lên phía trước nói: "Thái hậu, thần thiếp to gan, Thái hậu có từng phái người tra xét qua y phục của nương nương chưa ạ?"

Nhìn kỹ lại, thì thấy đó là Thư quý tần.

Nàng là người của Diêu phi, chuyện xảy ra với Diêu phi khiến nàng đau lòng, đương nhiên cũng là bình thường.

Nghe vậy, Thái hậu gật gật đầu nói: "Nếu Ai gia đã muốn điều tra toàn bộ Trữ Lương cung, đương nhiên đã nghĩ đến."

Trên mặt Thư quý tần lộ ra vẻ thất vọng, mà ta không hiểu được, đó rốt cục là thất vọng thật sự, hay vẫn là vì chuyện gì khác.

Để tay lên lồng ngực, ta tự hỏi, ta hy vọng Diêu phi sẽ sinh đứa bé ra sao?

Ta tự hỏi, chính bản thân ta cũng không biết đáp án. So với khi nghe được tin Thiên Phi có thai, đối với Diêu phi, ta cũng không có ác cảm như vậy. Có điều, đứa bé này trong cung, nếu muốn được bình yên mà sinh ra, quả thực là rất khó khăn. Cho dù có sinh ra, nuôi lớn được cũng là chuyện rất khó.

Người trong cung, nhiều lúc lại càng không có nhân tính.

Yên lặng trở lại, Thái hậu đưa mắt nhìn Lưu thái y, chậm rãi nói: "Ngươi đã nói, bởi vì thân thể của Diêu phi yếu ớt nên không giữ được thai nhi, như vậy, Ai gia cũng phải trị tội ngươi! Ngươi là thái y phụ trách long thai trong bụng nàng, thân thể Diêu phi yếu ớt, ngươi lại không nhìn ra từ sớm rồi sao!"

Lời của bà nói xong, Lưu thái y run lên.

Ta cũng giật mình, quả thực, việc này cho dù là như thế nào, Lưu thái y đều có thể xem như là người xui xẻo.

"Người đâu, mang y xuống cho Ai gia, đánh hai mươi trượng, sau đó giam lại!" Thái hậu đứng lên lớn tiếng nói.

"Thái hậu!" Ông ta hoảng sợ kêu lên một tiếng. Bên ngoài đã có hai thị vệ bước vào, kéo ông ta đưa đi.

Ông ta còn gọi: "Thái hậu! Oan uổng cho thần, oan uổng lắm! Thần đối với nương nương đã tận tâm tận lực…"

Ta liếc nhìn người bị giải ra ngoài, tận tâm tận lực ư, có ai biết được cơ chứ? Cho dù quá trình như thế nào, nhưng hôm nay, kết quả đã như vậy. Lưu thái y dù cho có cố gắng, nhưng không bảo đảm được đứa bé trong bụng Diêu phi, đối với ông ta, đều là mắc phải tội quá lớn.

Thái hậu vẫn đang vô cùng tức giận, Thiển nhi tiến lên giúp bà xoa ngực, nhỏ giọng nói: "Thái hậu cẩn thận phụng thể."

Phía dưới, mọi người đều câm như hến, không ai dám thở mạnh lấy một cái.

Một lát sau, mới lại nghe Thái hậu nói: "Vương thái y, Vương Lộc!"

Lập tức có tiếng một người đáp lại: "Dạ có thần."

"Kết quả của Lưu thái y, ngươi cũng nhìn thấy rồi chứ? Ai gia lệnh cho ngươi, về sau phải cố gắng hết sức bảo vệ an toàn cho thai nhi của Vinh phi, ngươi phải hầu hạ thật tốt cho Ai gia!" Thái hậu lạnh mặt nói.

Ta mới biết, hóa ra thái y chăm sóc cho Thiên phi, lại chính là ông ta!

Ta còn nhớ rõ ngày ấy, lúc Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh, còn truyền ông ta đến Thiên Dận cung xem bệnh. Khi đó, ông ta còn giúp Hạ Hầu Tử Khâm nói dối trước mặt Thái hậu. Suy cho cùng, lời của Hoàng thượng vẫn quan trọng hơn. Nhưng mà lần này, là giữ thai cho Thiên phi, sự việc của Lưu thái y hôm nay, chắn hẳn về sau ông ta sẽ ngày càng cẩn thận.

Ông ta cúi đầu nói: "Thần tuân lệnh Thái hậu."

Thái hậu không nhìn ông ta nữa, chỉ nói với Thiên Phi bên cạnh: "Vinh phi về trước đi, hôm nay Trữ Lương cung đã xảy ra chuyện, nơi này cũng không sạch sẽ."

Thái hậu đang kiêng kỵ, tức giận đã nguôi, còn nhớ đến đứa bé trong bụng Thiên Phi, vì vậy, mới bảo nàng ta sớm rời khỏi nơi này.

Nghe vậy, nàng ta vội vàng đứng lên, nói: "Dạ, vậy thần thiếp về trước." Dứt lời, nàng lại xoay người nhìn về phía phòng bên trong nói: "Thần thiếp không tiện vào trong thăm Diêu phi, xin Thái hậu chuyển hộ tâm ý của thần thiếp." Lúc nàng nói đến lời này, trong ánh mắt, rõ ràng có ý cười.

Loại cười đắc ý, cười thắng lợi.

Bây giờ trong hậu cung, lại chỉ còn duy nhất nàng ta là được tôn quý. Với tính cách của nàng ta, không bật cười vào thời khắc này cũng đã là quá tốt rồi.

Ta nắm chặt tay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đang đi qua trước mặt ta.

Thái hậu vịn tay Thiển nhi, nói: "Thôi được rồi, toàn bộ lui hết đi."

Các thái y như trút được gánh nặng, vội dập đầu xin cáo lui.

Một phòng đầy các phi tần, trên mặt mỗi người hiện lên một vẻ khác nhau, có người lui ra, có người muốn ở lại vào trong xem Diêu phi thế nào. Ta nghĩ ngợi, rồi xoay người đi ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm đi vào đã lâu nhưng vẫn chưa ra, ta không biết là chính hắn muốn ở lại, hay vẫn là Diêu phi quấn lấy hắn. Nói chung, hắn sẽ không ra nhanh như vậy. Huống chi, ta cũng không muốn vào.

Bước ra ngoài, ta mới nghe thấy Ngọc tiệp dư mở miệng nói: "Nương nương, người thấy việc này thực sự là ngoài ý muốn sao ạ?"

Ta cười một tiếng, cũng không nói gì, có phải ngoài ý muốn hay không ta không đoán, không phải Thái hậu và Hoàng thượng vẫn đang điều tra rõ sao? Vậy cứ để họ điều tra đi, việc này ta không nên nhúng tay vào là tốt nhất.

Nàng thấy ta không nói lời nào, nhưng cũng biết điều không dám hỏi lại.

Ta và nàng rời đi, liền nhìn thấy cung nữ của ta tiến lên. Các nàng đều là người khôn khéo, lúc này có biết tin tức gì cũng không tiện nói. Vì thế, các nàng chỉ đi theo phía sau ta, không nói lời nào.

Ra khỏi cửa cung, thế nhưng ta lại nhìn thấy cỗ kiệu của Thiên Phi vẫn còn đang ở lại.

Lòng ta không khỏi kinh ngạc, Nhuận Vũ thấy ta đi ra, vội vén màn kiệu lên, cúi người nói khẽ vài câu.

Sau đó, ta nhìn thấy nàng đỡ Thiên Phi xuống, xem ra là nàng đang chờ ta ra, có chuyện muốn nói với ta sao? Ta đưa mắt nhìn thoáng qua Ngọc tiệp dư, cười nói: "Tỷ tỷ về trước đi, xem ra bản cung có chút việc phải ở lại."

Ngọc tiệp dư liếc nhìn qua Thiên Phi, gật đầu nói: "Vậy thần thiếp cáo lui trước." Nói xong, nàng và cung nữ cùng nhau rời đi.

Từ xa, ta nhìn thấy Thiên Phi phất tay với Nhuận Vũ, rồi mới tiến lên phía trước, ta cười nhạt một tiếng, cũng nói với cung nữ bên người: "Các ngươi theo từ xa là được." Dứt lời, ta nâng bước đi về phía trước.

Thiên Phi tiến đến chỗ ta, liếc nhìn ta một cái, chế nhạo nói: "Bản cung còn tưởng rằng ngươi niềm nở như vậy, muốn vào trong thăm nàng rồi mới đi ra."

Ta cười: "Bên trong đã có Hoàng thượng , bản cung vào đó làm gì? Nhưng thật ra Vinh phi ngươi, sao lại không quay về nghỉ ngơi, chẳng lẽ là đặc biệt chờ bản cung ra sao?" Nói xong, ta lại liếc nhìn nàng ta lần nữa, thực sự là kỳ lạ, vậy mà chưa hề thấy Thiên Lục.

Nàng ta cười khẩy nói: "Bản cung cũng không phải cố ý chờ ngươi. Chẳng qua Thiên Lục nói muốn qua cung của bản cung, nói rằng phải về Úc Phúc quán lấy một ít đồ, nên bản cung phải chờ muội ấy một chút."

Thảo nào, ta vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Thiên Lục.

Dừng bước chân, ta nói: "Nếu như thế, vậy bản cung cũng không quấy rầy ngươi và Tích tần nữa, bản cung về trước đây."

Muốn bước đi, lại đột nhiên nghe nàng hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, đừng tưởng rằng bản cung không biết chuyện của Tôn Nhuế là ngươi giở trò quỷ quyệt!"

Bước chân sững lại, ta ngoái đầu lại nhìn Thiên Phi lần thứ hai, lập tức khẽ cười một tiếng nói: "Lời ấy của Vinh phi sai rồi, người cách chức Tôn Nhuế chính là Hoàng thượng, không phải là bản cung, liên quan gì bản cung đâu?"

"Ngươi!" Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta hiện lên sự tức giận, nàng ta vốn là như vậy, không biết che giấu một chút nào, nàng ta tức giận mở miệng: "Cung nữ nói Tôn Nhuế xem bệnh cho ngươi, thất lễ với ngươi ư? Hừ, lời này cũng chỉ có kẻ ngu ngốc mới tin. Vì sao ngươi không chọn thái y khác, mà chỉ truyền một mình Tôn Nhuế?"

Ta cười thầm, đương nhiên chỉ có kẻ ngốc mới có thể tin, nhưng mà những lời này nói cho Hạ Hầu Tử Khâm nghe, cũng không phải để cho Thiên Phi nàng nghe.

Ta nhìn thẳng vào nàng ta, cười hỏi: "Vì sao Vinh phi lại vì chuyện xuất cung của Tôn Nhuế mà canh cánh trong lòng như vậy? Chẳng lẽ..." Ánh mắt ta dừng trên bụng của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ trong cung, chỉ có Tôn Nhuế mới có thể giữ được thai nhi của ngươi sao?"

Nghe vậy, sắc mặt của nàng biến động. Một tay xoa bụng, lạnh lùng nói: "Bản cung đang mang trong bụng là long thai, có long trạch (*) của Hoàng thượng phù hộ, đương nhiên sẽ bình yên vô sự!"

Trạch có nghĩa là nhà ở, mổ mả, tổ tiên, trong trường hợp này ý chỉ có tổ tiên của hoàng thượng phù hộ.

"Hử?" Ta nhíu mày: "Nếu như thế, đổi thái y nào đến khám bệnh, thì không phải cũng giống như nhau sao? Tôn Nhuế phạm phải sai lầm bị giáng tội, đương nhiên đối với ngươi, cũng đâu có ảnh hưởng gì."

Nàng ta ngớ ra, nhưng lại lập tức cười rộ lên, một hồi lâu sau mới nói: "Bản cung biết, hôm nay lúc ngươi nghe được tin tức kia, nhất định cho rằng long thai trong bụng bản cung xảy ra chuyện, có phải không? Chỉ tiếc là làm ngươi thất vọng rồi!" Khi nói đến lời cuối cùng, trong lời nói của nàng ta, dường như đang nghiến răng nghiến lợi.

Đúng như lời nàng ta nói, ta thực sự còn tưởng người đó là nàng ta. Nhưng không ngờ lại là Diêu phi, việc này khiến ta vô cùng kinh ngạc .

Đang lúc nói chuyện, từ xa nhìn thấy Thiên Lục đang tiến đến, nàng nhìn thấy ta, vẻ mặt cũng không có biến đổi gì nhiều, chỉ thong thả tiến lên, hành lễ với ta: "Thần thiếp tham kiến Đàn phi nương nương."

Ta "Ừm" một tiếng, nhìn thấy nàng ta, ta mới lại nghĩ đến hôm qua lúc Tôn Nhuế bị giáng chức xuất cung, Phương Hàm nói nàng vội vã đến Khánh Vinh cung. Nhưng hôm nay lại có tin nói long thai trong bụng Thiên Phi không có vấn đề gì cả, trong lòng ta không chỉ có nghi ngờ mà còn cảm thấy, chuyện này không có khả năng là trùng hợp đến vậy.

"Tỷ." Thiên Lục cúi đầu gọi Thiên Phi một tiếng, bước qua đỡ nàng ta. Ta cười giễu cợt một tiếng, chẳng qua Thiên Phi chỉ mới mang thai bốn tháng, cơ thể cũng không đến nổi di chuyển đi lại cũng khó khăn chứ?

Thiên Lục ngoái đầu lại nhìn thoáng qua ta một cái, cười nói: "Hôm nay dường như tâm trạng của nương nương rất tốt, không phải là bởi vì chuyện xảy ra vừa rồi Trữ Lương cung chứ? Thần thiếp cho rằng, nương nương vui sướng khi người ta gặp tai họa như vậy, chi bằng nên sớm suy ngẫm lại một chút, xem làm thế nào mới có thể mang long thai mới thật sự là tốt."

Vẻ mặt ta cũng không đổi nói: "Chuyện của Trữ Lương cung hôm nay, chẳng lẽ tỷ muội các ngươi sẽ cảm thấy thương tâm sao? Ồ, được rồi, ngươi nói như thế, nhưng bản cung thật ra cảm thấy rất kỳ lạ, lúc trước, Hoàng thượng sủng ái Tích tần như vậy, sao bụng của ngươi vẫn chưa thấy có động tĩnh gì thế?"

Trung đôi mắt của nàng ta nổi lên một tia tức giận, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Nương nương muốn nghe lời nói thật sao? Chuyện Trữ Lương cung, thần thiếp và tỷ tỷ được vui vẻ, việc này còn phải cám ơn nương nương người đó. Về phần chuyện sau này, thần thiếp cho rằng, nương nương còn chưa mang thai, thần thiếp đương nhiên không dám tiến trước."

A, chuyện của Diêu phi, nàng lại còn nói muốn cám ơn ta.

Cười khẩy một tiếng, ta nói: "Nhưng bản cung cho rằng, việc này vẫn phải nên cám ơn tỷ muội các ngươi."

Ta không biết việc Diêu phi sẩy thai có liên quan đến tỷ muội các nàng hay không, có điều, nếu đúng thật có người làm, như vậy các phi tần, người người trong hậu cung đều bị tình nghi. Nhớ đến năm đó, vẻ bề ngoài vô hại của Thiên Lục như vậy, thế mà lại có thể che giấu được một lòng dạ đáng sợ.

Thiên Phi rốt cuộc cũng nghe hiểu trong lời nói của ta và Thiên Lục ý tại ngôn ngoại (*), nàng ta nặng nề hừ lạnh một tiếng, nói: "Bản cung cũng muốn nói cho ngươi biết, có một số việc, mình làm, ngàn vạn lần đừng đẩy lên đầu người khác! Đừng cho là mọi thứ ta đều là đồ ngốc!"

Ý tại ngôn ngoại có nghĩa lời nói ra không chuyển hết ý cho người nghe. Trong đó còn có ẩn ý khác.

Thực sự ta rất muốn cười, nàng ta còn không ngốc sao? Ta và Thiên Lục nói nhiều như vậy, nàng ta mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của bọn ta.

Có điều, lời của nàng nên tin sao?

Dường như nàng ta cho rằng, chuyện Diêu phi sẩy thai, có liên quan đến ta.

Ta có làm hay không, còn có người nào so với chính bản thân ta rõ ràng hơn sao? Đưa mắt nhìn kỹ vẻ mặt bên ngoài của các nàng, ta không thể xác định được các nàng có phải là thủ phạm lại vội cáo trạng tội người không.

Ta và các nàng, hai bên đều nghi ngờ nhau.

Nhưng mà ta nghĩ, với đầu óc Thiên Phi là không thể nào, nhưng, nếu là Thiên Lục ra tay….

Ta đang nghĩ ngợi, lại nghe Thiên Phi mở miệng nói: "Thiên Lục, không cần nhiều lời với nó, chúng ta trở về thôi." Dứt lời, cũng không nhìn ta, trực tiếp xoay người bước đi.

Thiên Lục cười với ta, cũng xoay người đỡ nàng.

Văn Lương và Triêu Thần vội chạy đến, Văn Lương nhỏ giọng nói: "Nương nương, chúng ta cũng trở về cung chứ ạ?"

Xoay người, ta gật đầu.

Lúc đi về phía loan kiệu, ta nhìn thấy Lý công công vội vã chạy đến, thấy ta, y vội hành lễ, lại chạy vào Trữ Lương cung. Ta khẽ nhíu mày, chỉ một lát sau, liền thấy Hạ Hầu Tử Khâm từ bên trong bước nhanh ra. Ta và cung nữ hành lễ với hắn, hắn chỉ liếc nhìn vội vã thoáng qua ta một cái, cuối cùng cũng không nói gì cả, bước nhanh rời đi.

Ta hơi ngớ ra, lại xoay người đi vào Trữ Lương cung.

"Nương nương." Cung nữ phía sau chạy lên đuổi theo.

Triêu Thần ở bên cạnh ta nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, sao người lại trở vào ạ?"

Ta không nói, lúc vào đến bên trong, nhìn thấy hai cung nữ đang nói gì đó. Ta tiến lên phía trước, mới nghe được một chút: "Khoảng thời gian trước, không phải đã đổi lư hương rồi sao?"

Một người khác nói: "Đúng vậy, Quyến nhi tỷ tỷ nói tình huống lần này của nương nương rất đặc biệt, thân thể yếu ớt, thay đổi mùi hương mát dịu một chút, đối với thân thể nương nương mới có lợi."

"A, Đàn phi nương nương." Cung nữ đứng đối mặt nhìn thấy ta, vội vàng hành lễ.

Một cung nữ khác cũng hành lễ với ta

Ta chỉ hỏi: "Vừa rồi, Lý công công trở về…." Mới hỏi được một nửa, lại cảm thấy không ổn, ta nghĩ các nàng làm sao biết được cơ chứ?

Đúng lúc, gặp Quyến nhi mang chậu nước từ bên trong đi ra. Ta vội gọi nàng lại: "Quyến nhi."

Nàng nhìn thấy ta, hơi ngớ người, vội vàng buông chậu nước xuống, hành lễ với ta: "Nương nương."

Ta tiến lên phía trước, hỏi nàng: "Vừa rồi, có chuyện gì mà Lý công công trở về vậy?"

Nàng đứng lên, mới nói: "Diêu phó tướng tới, Hoàng thượng đến gặp ngài ấy."

Diêu phó tướng, anh trai của Diêu phi tới.

Ồ, tin tức lan truyền thật nhanh nha. Vốn vĩ Diêu gia nắm giữ binh quyền, Diêu phi lại mang long thai, Diêu gia có thể được xem là nở mày nở mặt vô cùng, ai biết được, lại chỉ được hai ngày. Thật sự là châm biếm.

Xem ra, người của Diêu gia vội vàng vào cung như vậy, tất nhiên là muốn Hạ Hầu Tử Khâm nói rõ mọi chuyện.

Thật ra, vừa rồi lúc mới tiến vào, ta đã mơ hồ đoán được ít nhiều, lại không nhịn được mà muốn vào trong hỏi một chút. Quyến nhi nghi ngờ nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, người muốn vào trong sao ạ?"

Lắc đầu, ta nói: "Không, bản cung không vào trong." Ta vào trong làm gì. Có Thái hậu ở đó, e rằng Thư quý tần đã biết quan hệ giữa ta và Diêu phi không tốt, vào trong, thật ra chỉ làm cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Lúc xoay người, ta lại nghĩ đến một chuyện, liền quay đầu lại hỏi nàng: "Đúng rồi, Thái hậu điều ngươi đến bên cạnh Diêu phi sao?"

Lúc này nàng mới cười: "Đúng vậy, nương nương vốn có thai …" Lời nói của nàng chỉ mới nói được một nữa, nụ cười trên mặt bỗng nhiên lại chợt tắt, thở dài một tiếng nói: "Trong lòng Thái hậu vui vẻ, liền bảo nô tì đến hầu hạ, ai ngờ …" Nàng nói, thương tiếc lắc đầu.

Thảo nào, cả hai lần đều nhìn thấy nàng ở Trữ Lương cung. Thái hậu thương yêu Diêu phi, ở hậu cung mọi người đều biết, sai Quyến nhi đến hầu hạ cũng là việc bình thường.

Chần chừ một lúc, cuối cùng ta lại xoay người đi ra.

Văn Lương và Triêu Thần đuổi theo, ta ra khỏi bên ngoài liền trực tiếp lên loan kiệu. Văn Lương liền hỏi: "Nương nương, về Cảnh Thái cung đúng không ạ?"

Ta ừm, kiệu liền đi.

Hít một hơi thật sâu, ta dựa vào tấm đệm mềm phía sau.

Nhớ đến ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm lúc rời đi, trong lòng ta hơi rối bời.

Mặc dù Diêu phi chỉ là hậu phi, đương nhiên hậu cung không được tham gia vào chính sự. Nhưng mà, phía sau nàng ta còn có thế lực của Diêu gia, nàng ta không cần làm gì, tất nhiên sẽ có người làm giúp. Hôm nay con của nàng ta đã không còn, Hạ Hầu Tử Khầm ngoại trừ việc trấn an nàng, còn hơn nữa là phải đối mặt với cha và anh của nàng.

Cắn môi, chắc hẳn là ngày mai, sẽ lại có một thánh chỉ được ban xuống.

Trong lòng ta cảm thấy buồn cười. Thiên Phi còn tưởng rằng Diêu phi không có đứa bé, như vậy, ở hậu cung chỉ duy nhất nàng ta được tôn quý sao? Thật sự là ấu trĩ.

Ta đã từng nói, đôi khi, có con, cũng là chuyện phiền phức.

Loan kiệu đi được một đoạn đường, thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của hai cung nữ từ bên ngoài vang lên: "Vương đại nhân."

Trong lòng ta khẽ động. Vương thái y?

Ta mới vừa bảo dừng loan kiệu lại, đã nghe giọng nói của ông ta truyền đến: "Thần tham kiến Đàn phi nương nương."

Vén màn kiệu lên, ta cười nói: "Thật trùng hợp, sao Vương đại nhân lại ở đây?" Vừa rồi, ở Trữ Lương cung Thái hậu nổi giận, đuổi bọn họ ra ngoài, nhưng mà mọi người tản thoát rất nhanh. Sao ông ta vẫn còn xuất hiện ở đây.

Sắc mặt của ông ta hơi khác thường, chỉ nói: "Thái hậu phái người lệnh cho thần mỗi ngày đến Khánh Vinh cung vài lần bắt mạch cho Vinh phi nương nương, bây giờ thần đang định qua đó."

Diêu phi xảy ra chuyện, Thái hậu quan tâm long thai trong bụng Thiên Phi, chẳng qua cũng là chuyện bình thường. Vương thái y lại hành lễ với ta, sau đó liền muốn đi ngay.

Ta đột nhiên gọi ông ta lại: "Xin Vương thái y dừng bước."

Ông ta hơi ngớ ra, xoay người lại hỏi: "Nương nương còn có việc gì ạ?"

Ta cười nói: "Thân thể bản cung hôm nay hơi khó chịu, vốn đang định truyền thái y đến khám xem sao, nhưng lại không ngờ gặp được Vương thái y, hay là ngươi khám bệnh giúp bản cung trước đi." Ta cũng không kêu hạ kiệu, chỉ đưa tay ra.

Ông ta do dự một chút, cuối cùng cũng tiến lên phía trước, nói: "Dạ, vậy thần sẽ bắt mạnh cho nương nương ạ."

Ông ta nói xong, liền tiến lên phía trước, đầu ngón tay chạm vào mạch của ta.

Ta thuận miệng nói: "Thái hậu lệnh cho Vương đại nhân bắt mạch cho Vinh phi, đây đúng là chuyện tốt, khi nào Vinh phi hạ sinh hoàng tự, Vương đại nhân đương nhiên sẽ có công lao."

Tay ông ta khẽ run lên, cúi đầu nói: "Nương nương quá lời rồi, việc này Thái hậu phái thần làm, thần đương nhiên sẽ cố gắng hết sức."

Ta bật cười: "Vương đại nhân nói đùa sao, cố gắng hết sức? Long thai lại không phải ở trên người của ngươi, chẳng lẽ mạch của Vinh phi khác thường hay sao?"

Ông ta lau mồ hôi, vội nói: "Nương nương cứ nói đùa, thai nhi và cả Vinh phi nương nương đều bình an." Ông ta nói xong, rút tay về, rồi lại nói: "Mạch của nương nương đều ổn định, nếu người cảm thấy khó chịu, thì nghỉ ngơi cho thật tốt. Nương nương chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe."

Ông ta đứng thẳng, xin cáo lui.

Ta lại nói: "Vương đại nhân còn nhớ chuyện ngày đó ở Thiên Dận cung Hoàng thượng sốt cao không giảm chứ?"

Nghe vậy, ông ta hoảng sợ, ngước mắt nhìn ta, ta khẽ cười: "Vương đại nhân, trong cung không thể nói hai lời, nhưng có lúc, lại là thân bất do kỷ, bản cung cũng hiểu."

Ông ta bật thốt lên: "Thần ngu ngốc, không biết nương nương nói vậy có ý là gì?"

Ta nhìn thẳng vào y: "Bản cung biết hôm đó ở Hi Ninh cung, khi Vương đại nhân nói chuyện với Thái hậu, Vương đại nhân đã nói không đúng về bệnh tình của Hoàng thượng." Hôm đó, Thái hậu muốn ta đi vòng qua bình phong, nên ông ta không nhìn thấy ta, vì vậy, ta nói như thế, ông ta cũng chỉ sẽ nghĩ là ta đã bắt được nhược điểm của ông ta là lừa Thái hậu việc này.

Quả nhiên, sắc mặt của ông ta thay đổi, nhìn ta, một câu cũng không nói nên lời.

Ta cười nhạt nói: "Thật ra, bản cung cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói với Vương đại nhân rằng, mạch của Vinh phi nếu như có gì đó không ổn, ngươi nên thành thật nói ra đi, hiểu không?"

Ông ta sửng sốt một chút, vội mở miệng nói: "Nương nương yên tâm, thần nhất định sẽ không giấu giếm, thần cũng không dám giấu giếm!"

"Vậy, mạch của Vinh phi…."

"Mạch của Vinh phi nương nương tất cả đều bình thường ạ!" Ông ta nghiến răng nói: "Nương nương, sự việc ngày đó ở Hi Ninh cung người đều đã biết, thần làm sao còn dám lừa người chứ ạ?"

Ta hít một hơi, Thiên Phi thực sự không có chuyện gì sao?

Vương thái y nói như thế, xem ra, là sự thật…

Đang nghĩ ngợi, từ xa liền thấy Tường Thụy chạy gấp đến, nhìn thấy loan kiệu của ta, bước chân chạy càng nhanh. Lòng ta nặng trĩu, linh cảm đã xảy ra chuyện.

182. Q.2 - Chương 9: Tấn Phong

Edit : nhutphonglin

Beta : Heybaby

Vãn Lương và Triêu Thần đứng bên cạnh sắc mặt cũng biến đổi, xem ra là do nhìn thấy dáng vẻ của Tường Thụy nên các nàng cũng trở nên căng thẳng.

Vương thái y đưa lưng về phía Tường Thụy nên không thấy có người đang chạy về phía ta, y khẽ cúi người : "Nếu nương nương không còn chuyện gì khác, vậy thần xin cáo lui trước."

Ta cũng không còn tâm trạng giữ y lại, chỉ gật đầu. Có lẽ Vương thái y như trút được gánh nặng trong lòng rồi ấy nhỉ?

Tường Thụy vội vàng chạy đến, nói với ta: "Nương nương, người mau mau hồi cung đi ạ."

Y cũng không nói rốt cuộc là có chuyện gì nhưng nhất định là không tiện nói ra ở đây, ta cũng không hỏi, chỉ trầm giọng nói: "Khởi kiệu!"

Về Cảnh Thái cung bằng tốc độ nhanh nhất, Vãn Lương vội bước lên đỡ ta xuống kiệu, ba người bước nhanh vào trong. Tường Thụy đi theo bên cạnh ta nói: "Nương nương, Phương Hàm cô cô đang chờ người trong tẩm cung."

Ta gật đầu, nhỏ giọng nói: "Ta biết, ngươi lui xuống đi."

"Dạ." Y nghe lời, không tiến thêm bước nào nữa.

Ta cùng với hai cung nữ bước vào, Triêu Thần vội vàng giúp ta đẩy cửa phòng, Phương Hàm thấy ta trở về, vội bước lại, ra hiệu cho Triêu Thần đóng cửa lại, hạ thấp giọng nói : "Nương nương, bên Hoán Y cục đưa tin đến, nói là Sơ Tuyết đã chết."

Ta giật mình, mở to mắt nhìn nàng, hôm qua Sơ Tuyết mới bị ta điều đi Hoán Y cục, sao đột nhiên hôm nay đã chết rồi?

Phương Hàm thấy dáng vẻ kinh ngạc của ta, dè dặt nói : "Nương nương, nô tì cảm thấy việc này rất kỳ lạ, vì thế vội gọi Tường Thụy đi thông báo cho người trở về."

Đừng nói là nàng, ngay cả ta cũng cảm thấy việc này thật khó mà tin được. Lần trước ta đuổi hai cung nữ qua Hoán Y cục cũng không thấy xảy ra chuyện gì, sao lần này lại khéo đến như thế? Sơ Tuyết, nàng ta vốn là cung nữ bên cạnh ta mà, tay nắm chặt lại, may là hôm qua ta đã bảo Phương Hàm cho nàng ta uống một chén thuốc để nàng ta câm miệng. Xem ra trong cung này đúng là không hề yên ổn.

Vãn Lương và Triêu Thần nghe vậy, vẻ mặt cũng hiện lên sự sợ hãi, nhưng cả hai đều biết điều đứng bên cạnh ta, không nói một lời. Càng nghĩ ta càng cảm thấy việc này không ổn.

Suy nghĩ một lát, ta hỏi: "Chết như thế nào?" Chết, dù sao cũng phải có cách thức chứ.

"Thắt cổ tự tử trong phòng." Phương Hàm hơi do dự, nhìn thoáng qua ta một cái, sắc mặt hơi trầm xuống, một lát sau mới nói tiếp: "Nương nương, việc này thật trùng hợp, nô tì cho rằng có người muốn moi tin tức từ miệng Sơ Tuyết…." Nàng chỉ nói nửa câu rồi bỗng nhiên lại im bặt.

Suy đoán của nàng ta cũng đã nghĩ đến. Chỉ là muốn moi tin tức gì? Ta tự hỏi, bản thân cũng không có chuyện gì không thể cho người khác biết, còn có thể xảy ra chuyện gì. A, không đúng, nghĩ lại còn có một chuyện : nước thuốc trên mặt của ta.

Có điều việc này chắc chắn không ai biết. Nếu như vậy ta thật sự rất tò mò, vì sao Sơ Tuyết đang yên lành lại thắt cổ tự tử tìm đường chết chứ.

Ngay ngày đầu tiên bị ta điều đến Hoàn Y cục đã thắt cổ tự tử.

Điều này, cho dù thế nào cũng không thể tin được, lúc trước muốn đến Hoán Y cục là chính miệng nàng ta nói ra. Không thể nào chỉ trong một đêm nàng ta đã nghĩ quẩn rồi tự tử. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng ta không biết chữ, ta lại cho nàng ta uống thuốc độc nên đã bị câm, như vậy còn có thể moi tin tức gì từ miệng của nàng ta đây? Đây cũng là vấn đề Phương Hàm suy nghĩ đến, cho nên mới chỉ nói được nửa câu thì không nói nữa.

Nhưng cũng không phải là bất ngờ, khi đối phương không moi được tin tức gì thì cũng sẽ không giết người diệt khẩu. Như vậy là đã biết được gì sao?

Nghĩ như vậy, ta không khỏi giật mình.

Mọi chuyện liên tiếp kéo đến, hết chuyện này đến chuyện khác khiến ta trở tay không kịp.

Ngẫm nghĩ một lát, cuối cũng cảm nhận được điều bất ổn trong chuyện này, ta xoay người hỏi Phương Hàm: "Cung nữ ở Hoán Y cục mấy người ở chung một phòng, sao Sơ Tuyết tự sát mà không ai biết?"

Phương Hàm gật đầu : "Nô tì đã sớm nghĩ tới, vì thế mới gọi nương nương trở về quyết định, có muốn nô tì sang Hoán Y cục thử thăm dò hay không?"

Ta nghi hoặc hỏi: "Thi thể còn đang ở Hoán Y cục sao?"

"Dạ. Người chết trong cung, cần phải báo phủ nội vụ phê duyệt rồi cho chỉ thị để xử lý."

Hít một hơi thật sâu, ta trầm tư chốc lát. Việc này tất nhiên là phải điều tra, có điều nên lấy cớ gì đây, đó mới là vấn đề.

Dường như Phương Hàm đoán được suy nghĩ trong lòng ta, mở miệng nói: "Hôm nay, nô tì sai người sang đó lấy y phục cho nương nương, lúc ấy mới nghe nói, chúng ta cứ coi như chưa biết gì hết. Một lát nữa nô tì sẽ sang Hoán Y cục, nói nương nương niệm tình Sơ Tuyết lúc mới đến Cảng Thái cung làm việc rất tốt, nên muốn gọi nàng ta trở về. Đến lúc đó mọi việc nô tì sẽ xem tình hình mà hành sự."

Suy nghĩ một lát, ta đành gật đầu, tìm hiểu một chút cũng tốt, ta nói ngay: "Vậy cô cô đi ngay đi."

"Vâng, nô tì đi ngay đây ạ, nương nương cứ chờ ở trong cung, lúc này không nên ra ngoài." Nàng dặn dò ta rồi xoay người rời đi.

Triêu Thần rót cho ta chén nước, bước tới dâng đến tay ta, mới nói: "Nương nương uống ít nước trước đi, có lẽ việc này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên." Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ lại tinh tế. Ta biết nàng muốn trấn an ta, ta khẽ cười nhạt một tiếng, nếu thật sự là trùng hợp thì quá tốt rồi.

Uống một hớp nước, bỗng nhiên ta nói: "Vãn Lương, ngươi đi..." Nói được một nửa lại dừng lại, hậu cung không thể tham gia vào chính sự, có một số việc ta không quản sẽ tốt hơn.

Vãn Lương không hiểu nguyên nhân ta chỉ nói nửa câu, hỏi ta: "Nương nương có chuyện gì muốn nô tì làm sao?"

Ta cười nhạt một tiếng: "Không, không có gì, các ngươi lui xuống trước đi."

Vãn Lương hơi chần chờ, cuối cùng cũng vâng dạ rồi cùng nhau lui xuống với Triêu Thần.

Ngồi thêm một lúc, ta cảm thấy hơi mệt mỏi, đứng lên đến giường nằm xuống. Nắm mơ mơ màng màng chẳng biết ngủ thiếp đi tự lúc nào. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác trong phòng có khói dày đặc, ta hít vài hơi. Hơi bị sặc, ta ho khan vài tiếng, mở mắt ra mới thấy làn khói nhàn nhạt đang bốc lên từ chiếc lư hương phía bên kia. Ta nhíu mày, gọi: "Vãn Lương."

"Nương nương." Vãn Lương đẩy cửa bước vào, hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng bước qua nói: "A, nô tì đáng chết!"

Ta đứng lên, che mũi miệng lại hỏi: "Sao lại như vậy?"

Vãn Lương vừa lấy cây trâm trên đầu xuống, mở nắp lư hương lên để đưa tay vào vừa nói: "Không biết là ai, lúc thêm huân hương vào lại để rơi vài mảnh nhỏ vào bên trong, dù bây giờ vẫn chưa bốc cháy nhưng lại làm khói bốc lên nhiều thế này. Nương nương người không sao chứ ạ?" Nàng quay đầu lại nhìn ta hỏi.

"Ừ." Ta thản nhiên trả lời, đứng dậy mở cửa sổ.

Lúc xoay người lại, đã thấy nàng xử lý ổn thỏa, đang giơ tay đậy nắp lại.

Trong nháy mắt, trong đầu ta bỗng nhiên nhớ đến lúc vừa rồi ở Trữ Lương cung, nghe thấy lời nói của hai cung nữ kia. Nói là trong tẩm cung của Diêu phi phải thay đổi lư hương.

Lư hương!

Trong lòng ta chấn động mạnh, Thái hậu phái người điều tra trên dưới, tra xét toàn bộ Trữ Lương cung, ta không biết, rốt cuộc là có điều tra mấy cái lư hương kia chưa! Liệu có phải có người dùng lư hương để ra tay hay không? Nếu có thể thêm một ít xạ hương vào trong huân hương, như vậy thật sự là thần không biết, quỷ không hay.

"Nương nương." Vãn Lương tiến lên, thấy ta đột nhiên đứng ngây người không nói gì, hơi lo lắng hỏi ta: "Nương nương, người làm sao vậy? Hay là huân hương này…."

Ta không để ý đến nàng, chỉ bước thẳng đến rồi giơ tay dùng sức đẩy lư hương kia xuống nền đất, chỉ nghe "Choang" một tiếng, trong nháy mắt cái lư hương kia đã bị mẻ một góc. Cũng may là lư hương trong cung lấy vẻ đẹp bề ngoài làm chủ đạo, cho nên không phải tất cả đều làm bằng đồng, mà lư hương trong cung của ta, được chế tạo bằng gốm sứ thượng hạng.

Vãn Lương hoảng sợ, cho rằng ta vì việc này mà tức giận, vội quỳ xuống nói: "Nương nương bớt giận!"

Ta liếc nhìn thoáng qua nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi, không có gì đáng ngại đâu, chẳng qua chỉ là hỏng một cái lư hương mà thôi. Ngươi lập tức đến phủ nội vụ đổi lấy một cái khác."

Ta vừa dứt lời nàng liền ngẩn ra, một lát sau mới đứng lên thu dọn mớ hỗn độn trên nền đất. Ta lại nói: "Vãn Lương, vừa rồi lúc bản cung vào Trữ Lương cung lần thứ hai, lời hai cung nữ kia nói, ngươi còn nhớ rõ không?"

Động tác trên tay nàng hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ta theo bản năng, ta khẽ cười với nàng, cuối cũng nàng cũng bừng tỉnh hiểu ra, vội gật đầu: "Dạ, nô tì đã biết." Dứt lời, cũng không nhìn ta, chỉ chuyên tâm thu dọn hết mớ hỗn loạn trên mặt đất, xong xuôi liền vội vã ra ngoài.

Ta từ từ thu hồi ánh mắt, xoay người lại ngồi xuống.

Đồ của Trữ Lương cung mang ra ngoài, nếu muốn đổi, nhất định là đang ở phủ nội vụ. Chỉ hy vọng bây giờ Vãn Lương qua đó, sẽ không quá muộn.

Nàng vừa mới bước ra ngoài liền thấy Triêu Thần bước vào nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện gì thế ạ? Vừa nãy nô tì nghe Thụy công công nói trong phòng người có tiếng động."

Ta lắc đầu: "Không có việc gì đâu, chỉ là bản cung làm hỏng lư hương trong phòng nên bảo Vãn Lương đi đổi một cái khác." Nghe ta nói như thế, nàng không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, ta mới nhớ đến một chuyện, liền hỏi: "Thái hậu vẫn còn đang ở Trữ Lương cung sao?"

Triêu Thần hơi sửng sốt, vội nỏi: "Nô tì nghe nói Thái hậu đã về rồi, hình như là đến Ngự thư phòng. Sau đó, mẫu thân của Diêu phi nương nương đến. Diêu phi có thế lực lớn thật đó, Thái hậu còn đồng ý ẫu thân Diêu phi đến chăm sóc cho Diêu phi cơ mà."

Ta cúi đầu không nói gì, sau này sẽ còn ban cho Diêu phi sự trấn an lớn hơn nữa, bây giờ chẳng qua là ân chuẩn cho Diêu phu nhân vào cung thăm hỏi thôi, việc này cũng chưa coi là lớn.

Về phần nàng nói Thái hậu đi Ngự thư phòng….

Xem ra, Thái hậu cũng đã lo lắng đến việc Diêu gia sẽ vì việc này mà mượn cớ, đưa ra một số yêu cầu vô lý. Ta mơ hồ cảm thấy họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Bất luận chuyện Diêu phi sẩy thai có phải ngoài ý muốn hay không, việc này phải điều tra cho đến khi có người chết mới thôi.

Nghĩ đến điều này, đầu ngón tay ta không khỏi run rẩy.

Ta nghĩ, Diêu gia muốn công lý, ngoại trừ cần một câu trả lời hợp lý, còn muốn nhiều hơn nữa, là sẽ kèm theo một số hành động thực tiễn khác.

Ngồi thêm một lúc, mới nghe tiếng Phương Hàm trở về.

Nàng bước vào, chỉ nói hai chữ —- bị giết.

Khi nàng thốt ra, ta vẫn yên lặng ngồi bên cạnh bàn, ngay từ đầu, ta đã đoán được kết quả.

Phương Hàm lại nói: "Nô tì hỏi cung nữ ở Hoán Y cục, họ nói rằng Sơ Tuyết đi nửa đường đột nhiên có chuyện gì đó phải trở về phòng một chút, mãi vẫn không thấy nàng ta ra ngoài nữa. Sau đó bọn họ cho người vào gọi mới phát hiện nàng ta đã tắt thở từ đời nào rồi. Nô tì có nhìn thoáng qua thi thể, ở cổ, có hai đường rạch một sâu một nông, đó là chỗ không hợp với lẽ thường."

Như vậy, là bị người khác giết chết, sau đó lại treo lên.

Giết cung nữ thân tín bị ta điều đi, đối tượng kẻ đó muốn nhắm đến chỉ có thể là ta.

Sắc mặt Phương Hàm cũng nghiêm trọng lại, chậm rãi nói: "Lúc nô tì trở lại cũng luôn nghĩ, rốt cuộc là muốn moi tin tức bí mật gì từ miệng của Sơ Tuyết. Có điều, nô tì vẫn không nghĩ ra."

Vấn đề này, lúc đợi nàng đi đến Hoán Y cục ta cũng đã bắt đầu nghĩ đến. Đương nhiên, cũng chẳng nghĩ ra được điều gì.

Một lát sau ta mới mở miệng nói: "Sơ Tuyết chết, có nhiều người biết không?"

Nàng lắc đầu: "Không ạ, hiện nay ở bên ngoài nhìn vào, chẳng qua chỉ là chuyện một cung nữ tự sát, ma ma ở Hoán Y cục nói, vì chịu không nổi khổ sở, cho nên mới nghĩ quẩn. Bề trên đã phê chuẩn xuống, thi thể đã hỏa táng, tro cốt cũng đã xử lý. Nô tì xem xong tất cả mới trở về."

Ta im lặng không nói thêm gì, xem ra, đối phương cũng không muốn chuyện này lan rộng.

Đối phương cẩn thận từng li từng tí, như vậy càng khiến ta cảm thấy lo lắng.

Phương Hàm còn muốn nói thêm gì đó, đúng lúc ấy Văn Lương từ ngoài bước vào, nàng theo bản năng quay đầu lại nhìn. Ta cũng ngẩng đầu, thấy Văn Lương vội vội vàng vàng đi vào, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn, thứ được bọc ở giữa chiếc khăn là một ít huân hương. Không cần nàng nói ta cũng biết, tất nhiên đây là huân hương trong cung của Diêu phi.

Văn Lương đem vật đó trình cho ta, nói tiếp: "Nương nương, nô tì đến vừa kịp, vừa đúng lúc người của phủ nội vụ định xử lý chiếc lư hương đó. Người xem, nô tì đã lấy được một ít."

Ta vươn tay lấy một ít huân hương từ chiếc khăn của nàng, cúi đầu ngửi, Văn Lương vội vàng la lên: "Nương nương!"

Ta cười nói: "Không sao đâu." Ta không mang thai, dù cho trong này thật sự có xạ hương cũng đâu có sao.

Phương Hàm không hiểu sự việc, cau mày hỏi: "Nương nương, đây là…."

Triêu Thần cũng nghi hoặc nhìn ta.

Ta ngửi thử, chẳng qua chỉ là mùi thơm rất bình thường của huân hương, sau đó, ta bất giác mỉm cười, nếu có thể ngửi thấy được sự khác thường thì sao Diêu phi lại không phát hiện ra chứ? Ngước nhìn Phương Hàm, ta nhỏ giọng nói: "Cô cô, nếu trong huân hương có trộn lẫn xạ hương, có thể ngửi thấy mùi gì không?"

Nghe vậy, nàng giật nảy mình. Ngược lại, Triêu Thần lại hít một hơi lạnh.

Ta không kiềm được mà cười một tiếng, đứng lên nói: "Đi chuẩn bị một chút điểm tâm, bản cung muốn đến Thiên Dận cung."

"Nương nương!" Phương Hàm nhíu mày gọi ta một tiếng.

Ta cười nhạt , nói: "Cô cô yên tâm, bản cung tự biết chừng mực." Nói xong, ta lấy chiếc khăn trong tay Văn Lương, bọc ít huân hương này lại, sau đó cất vào trong người.

Đương nhiên ta sẽ không ngốc đến mức trực tiếp đi tìm Hạ Hầu Tử Khâm hỏi huân hương này có vấn đề gì hay không. Người ta muốn tìm là Cố Khanh Hằng, y bây giờ đã là Ngự tiền thị vệ, chỉ cần nơi nào có Hạ Hầu Tử Khâm, tất nhiên nơi đó có thể thấy được bóng dáng của y.

Loan kiệu đi đến Thiên Dận cung rồi từ từ dừng lại, Văn Lương tiến lên nghe ngóng một chút, rồi trở về nói là Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa trở về, bây giờ vẫn còn đang ở Ngự thư phòng. Ta hơi kinh ngạc, vội hỏi: "Người của Diêu gia vẫn còn ở đó sao?"

Văn Lương lại lắc đầu: "Không, Lưu công công nói lúc này Hoàng thượng chỉ có một mình."

Ta gật đầu nói: "Vậy thì đến Ngự thư phòng đi."

Vãn Lương vâng dạ, rồi hô kiệu đi tiếp.

Tới cửa Ngự thư phòng, ta vịn tay Vãn Lương bước xuống kiệu, Vãn Lương liền vươn tay định lấy hộp thức ăn, ta ngăn nàng lại nói: "Không cần." Nàng nghi hoặc thoáng nhìn ta, nhưng cũng không nói gì.

Ta ngước mắt nhìn, thấy Lý công công đứng bên ngoài canh giữ, còn có một người khác, quả nhiên là Cố Khanh Hằng.

Trong lòng hơi căng thẳng, nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn ai cả, ta nghĩ nhất định là Hạ Hầu Tử Khâm đã dặn dò không muốn bất cứ ai đến quấy rầy. Dù sao, ta cũng không phải đến thăm hắn, nên thật ra cũng không sao cả. Đi lên phía trước, Lý công công thấy ta, vội vàng nghênh đón: "Nô tài thỉnh an nương nương, nương nương sao lại đến Ngự thư phòng thế ạ?"

Cố Khanh Hằng nhìn ta, nét mặt y hơi biến đổi, nhưng cũng không tiến lên lấy nửa bước, vẫn đứng canh giữ ở cửa Ngự thư phòng như trước.

Ta nói với Lý công công: "Công công không cần đa lễ. A." Ta khẽ kêu lên một tiếng.

Lý công công vội hỏi: "Nương nương làm sao vậy?"

Ta cười xấu hổ nói: "Ngươi xem, bản cung đãng trí mất rồi. Vốn là muốn mang một chút điểm tâm đến cho Hoàng thượng, nhưng sao ta lại có thể để quên hộp thức ăn trong kiệu kia chứ." Dứt lời, ta quay đầu lại, nhìn thoáng qua loan kiệu đang dừng bên dưới.

Lý công công vội nói: "Vậy để nô tài đi lấy giúp nương nương." Y nói, vội vàng chạy xuống loan kiệu.

Ta quay đầu lại nhìn y, sau đó vội xoay người đi nhanh lên phía trước.

Cố Khanh Hằng thấy vậy rõ ràng giật mình kinh ngạc, định xoay người hành lễ, ta vội nói: "Không cần đa lễ." Vừa nói xong, liền lấy đồ trong tay áo ra, kín đáo đưa chiếc khăn đã được bọc cẩn thận cho y, nhỏ giọng nói:"Huynh giúp ta thăm dò trong thứ này có xạ hương hay thứ gì khác hay không, cần phải nhanh một chút!"

Nghe đến hai chữ "Xạ hương", sắc mặt của y chợt biến đổi.

Ai cũng biết thứ ấy có tác dụng gì, ai cũng biết hôm nay đột nhiên Diêu phi sẩy thai.

"Nương nương…" Y khẽ kêu lên một tiếng, đang muốn nói gì đó, đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, vội ngậm miệng lại, đem thứ được gói kín ta vừa đưa cho giấu đi.

Ổn định tinh thần, ta ung dung xoay người thì thấy Lý công công chạy nhanh đến, thứ y đang cầm trong tay chính là hộp thức ăn trong loan kiệu của ta.

Ta đưa tay nhận lấy, cười nói: "Làm phiền công công."

Y lui lại một bước, lúng túng mở miệng: "Nương nương, hay là để nô tài giúp người mang điểm tâm vào cho Hoàng thượng thôi. Hoàng thượng … Hoàng thượng người nói, không cho phép bất cứ ai vào quấy rầy."

Khẽ run lên, ta nghĩ dù sao chuyện cần làm cũng đã làm xong, đành miễn cưỡng nở nụ cười: "Vậy… Bản cung sẽ không vào nữa." Dứt lời, ta đưa mắt nhìn thoáng qua Vãn Lương, sau đó vịn tay nàng đi ra bên ngoài."

Đi về phía trước một đoạn mới nghe Vãn Lương nhỏ giọng nói: "Nương nương, người bảo Cố đại nhân đi thăm dò, việc này có thể được sao?"

Ta sửng sốt, sau đó chợt nhớ ra, Cố Khanh Hằng đã được thăng chức làm Ngự tiền thị vệ, Vãn Lương xưng hô với y là "Cố đại nhân" cũng là chuyện bình thường. Có điều, Cố đại nhân ư, nghe qua cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Thấy nàng vẫn đang nghi hoặc nhìn ta, ta chỉ nhẹ nhàng "À" một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Bảo Cố Khanh Hằng đi thăm dò, chỉ vì ta muốn xác định một chuyện.

Nếu như thật sự trong huân hương kia có trộn lẫn xạ hương. Như vậy, chuyện Diêu phi sẩy thai, ta đã biết là ai gây ra.

"Nương nương…" Văn Lương dường như vẫn chưa yên tâm, ngoái đầu liếc nhìn lại phía sau một cái rồi mới nhỏ giọng nói: "Lần đó, vì hộp thuốc mỡ - cống phẩm của Nam Chiếu mà Cố đại nhân vô tội mới bị phạt, ngài ấy thật sự… sẽ không hận sao?"

Ta sợ run lên, mới nhớ ra khi ấy người đến Thượng Lâm Uyển cùng ta là Triêu Thần chứ không phải Văn Lương, ta cũng biết, nàng nói những lời này đều vì muốn tốt cho ta. Đi vài bước, ta cười nhạt một tiếng rồi nói: "Y sẽ không hận đâu."

Y vĩnh viễn, sẽ không bao giờ hận ta.

Ta luôn biết như vậy.

Nghe vậy, Văn Lương cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, nghe thấy phía sau có người gọi ta: "Nương nương, nương nương, xin dừng bước!"

Quay đầu lại, ta thấy Lý công công đang vội vã đuổi theo.

Ta ngẩn ngơ cả người, thấy y vội vã chạy đến trước mặt ta, thở gấp nói: "Nương nương, Hoàng thượng nói mời người vào trong."

Ánh mắt ta chợt nhìn về phía Ngự thư phòng, hắn muốn ta vào, cho nên mới sai Lý công công vội vàng đuổi theo ta.

Lý công công thấy ta đứng yên bất động, lại vội vàng nói: "Nương nương, người còn đứng sững đó nhìn gì thế ạ? Mau theo nô tài vào trong thôi." Y nói rồi nghiêng người sang một bên.

Ta hơi do dự, cuối cùng cũng vịn tay Văn Lương xoay người lại, đi về phía Ngự thư phòng.

Cố Khanh Hằng vẫn đứng thẳng tắp ở cửa, thấy ta quay lại, trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó lại lập tức đứng chỉnh tề, không nhìn ta nữa.

Ta than nhẹ một tiếng, ở trong cung, y luôn cẩn thận duy trì khoảng cách với ta, chỉ sợ mang đến phiền phức cho ta.

Đi đến cửa, Lý công công khẽ vươn tay đẩy cửa phòng ra, rồi nhỏ giọng nói: "Nương nương, người vào đi thôi, nô tài không vào." Nói xong, y liếc nhìn Văn Lương, ý bảo nàng cũng không cần vào.

"Nương nương." Văn Lương đưa mắt nhìn ta, ta mím môi cười, bỏ tay nàng ra, bước thẳng vào trong.

Ta giơ tay vén bức màn màu vàng lên, nhìn thấy hắn ngồi sau chiếc bàn dài, ta mang hộp đựng thức ăn đặt bên cạnh hắn, vẫn không mở ra. Trước mặt của hắn bày ra tờ thánh chỉ màu vàng sáng, hắn vẫn chỉ cúi đầu xem xét, cũng không thèm ngước mắt nhìn ta. Nhưng ta biết, hắn nhất định đã nghe thấy tiếng bước chân ta đi vào.

Thấy vậy, ta cũng không nghĩ gì, chỉ bước lên hành lễ với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Cuối cùng, hắn cũng ngước mắt lên, hừ nhẹ một tiếng: "Nàng tới rồi sao lại còn đi?"

Ta nao nao, không phải là hắn lại nhớ đến lần hắn bị bệnh mà ta đi đến cửa Thiên Dận cung nhưng lại quay về đó chứ? Ta cười nhạt một tiếng, đôi lúc, trí nhớ của hắn luôn quá tốt.

Hắn không bảo miễn lễ, nhưng ta đã tự đứng lên, bước về phía trước một bước nói: "Công công ở bên ngoài nói, Hoàng thượng hạ chỉ, không cho phép bất kỳ ai đến quấy rầy, sao thần thiếp dám tiến vào?"

Trên mặt của hắn hoàn toàn không có ý cười, nhìn thẳng vào ta, một lát sau mới thốt ra bốn chữ: "Trẫm giận vô cùng."

Ta hơi kinh ngạc, ta không vào nên hắn giận sao? Ta lại muốn cười, lúc này là lúc nào mà hắn còn như vậy?

Quả nhiên, ta lại nghe hắn gằn giọng nói: "Diêu gia."

Vẫn là vì chuyện của Diêu phi.

Ta bất giác nhìn thánh chỉ trước mặt hắn, lại kinh ngạc phát hiện ra đó là thánh chỉ trắng trơn! Trên đó chỉ có duy nhất dấu ngọc ấn.

Lần thứ hai ngước nhìn vẻ mặt tiều tụy của hắn, hắn không hề nhìn ta, tay để trên mép bàn đột nhiên nắm chặt, đập mạnh lên bàn. Nhưng hắn vẫn mím môi, không nói một câu.

"Hoàng thượng." Ta cúi đầu gọi hắn.

Một lúc lâu sau, ta mới thấy vẻ mặt tức tối của hắn dần dần bình tĩnh lại. Do dự một lát, cuối cùng ta cũng tiến lên, đưa mắt nhìn hộp thức ăn bên cạnh, cố lấy dũng khí nói: "Hoàng thượng làm việc vất vả cả ngày, hay là ăn một chút gì trước đã." Vừa nói, tay ta vừa mở nắp hộp đựng thức ăn.

Lấy ra một miếng bánh phù dung đưa cho hắn, hắn lại không nhận. Ta đưa thẳng đến bên miệng hắn, hắn cau mày đưa mắt nhìn ta, ta nhìn hắn mỉm cười. Hắn trừng mắt với ta, cuối cùng cũng há miệng ăn.

Trái tim đang căng thẳng của ta từ từ dịu xuống, ta cũng ăn một miếng.

Bỗng nhiên hắn nói: "Nàng không hiếu kỳ hôm nay Diêu Chấn Nguyên đến tìm trẫm vì chuyện gì ư?"

Ta ngẩn người, rồi cười nói: "Hoàng thượng đã quên rồi à, hậu cung không được tham gia vào chính sự."

Hắn cau mày, lại hừ một tiếng nói: "Nhưng mà hôm nay, trẫm muốn nghe thử quan điểm của nàng."

Ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, hắn nói, muốn nghe thử quan điểm của ta?

Ta thu hồi ánh mắt, đúng lúc nhìn vào ba miếng bánh phù dung còn lại ở trong khay. Nhưng ta không ngờ hắn lại vươn tay qua, lấy ba miếng bánh phù dung trong khay ăn sạch, sau đó trầm giọng nói: "Không cần nhìn, ăn hết rồi. Trẫm vẫn đang chờ nghe quan điểm của nàng."

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, ta thực sự vừa bực mình vừa muốn cười, cố nhịn cười, ta nói: "Hoàng thượng làm vậy để làm gì, người không sợ ăn no sẽ không tiêu sao?"

Nhắc đến chuyện xấu hổ của hắn, hắn có chút không vui, cắn răng nói: "Đừng có đùa với trẫm."

A, ta làm sao dám đùa với hắn?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của hắn, ta cũng biết không nên nhắc đến chuyện này nữa.

Ta nhìn hắn, hắn hoàn toàn không muốn đề cập đến nội dung cuộc nói chuyện hôm nay giữa hắn và Diêu Chấn Nguyên, hắn thực sự quá coi trọng ta rồi, cứ thế để ta tự đoán mọi việc.

Nghĩ ngợi một chút, ta bước vòng qua bàn, đi đến bên cạnh hắn. Ta dừng lại trước bức thánh chỉ màu vàng sáng lấp lánh, nhàn nhạt nói: "Nếu Hoàng thượng đã xem trọng thần thiếp như thế, vậy thần thiếp cũng không khách sáo nữa."

Ta chỉ nghe hắn hừ khẽ một tiếng, nhưng không nói lời nào.

Ta lại nói: "Diêu phó tướng hôm nay đến nhất định là muốn đòi công lý cho Diêu phi. Nhưng việc này Hoàng thượng nói sẽ cố gắng điều tra rõ ràng, nên Diêu phó tướng cũng không thể nói thêm gì nữa. Vốn dĩ ban đầu Hoàng thượng muốn trấn an Diêu gia, chỉ là Diêu phó tướng đưa ra yêu cầu có chút quá đáng." Hơi nắm chặt hai tay, ta vẫn ngước mắt nhìn hắn. Hắn chỉ nhíu mày nhìn, khóe miệng mơ hồ lộ ra ý cười hời hợt.

Ta yên tâm hơn một chút nói tiếp: "Chỉ là, Hoàng thượng cũng không thể để Diêu gia muốn làm gì thì làm, yêu cầu của Diêu phó tướng, Hoàng thượng không đáp ứng cũng khó, mà đáp ứng, cũng khó."

Ta càng nghĩ càng khẳng định, Diêu Chấn Nguyên muốn Hoàng Thượng viết thánh chỉ trấn an, nhưng nên viết gì đây.

Có điều đừng nói là Hạ Hầu Tử Khâm không chịu, ngay cả Thái hậu cũng không đồng ý. Nếu không Diêu phi tiến cung bốn năm, vì sao chỉ có thể là thục nghi, danh phận nhị phẩm phu nhân cũng chỉ vừa mới tiến phong gần đây, nhưng vẫn được tấn phong sau ta và Thiên Phi, ta nhớ lần đó nàng được tấn phong cũng là chủ ý của Thái hậu.

Cuối cùng hắn cũng mở miệng: "Vậy nàng nói xem, trẫm nên làm như thế nào?"

Xoay người lại đối mặt với hắn, ta ngẩng đầu lên hỏi: "Thần thiếp nói bất kể là đối pháp gì, Hoàng thượng cũng không tức giận chứ?"

Hắn khẽ run lên, nhàn nhạt nói: "Không giận."

"Được rồi." Ta thu lại nụ cười, nói tiếp: "Thần thiếp cũng cảm thấy điều kiện của Diêu gia đưa ra lần này quá đáng. Thần thiếp cho rằng, tiếp theo Hoàng thượng có thể hạ thánh chỉ, tấn phong Diêu phi thành Thục phi. Bây giờ ở hậu cung, vị trí tứ phi là Quý, Thục, Hiền, Đức vẫn còn bỏ trống, người chỉ cho nàng tiến thêm một bậc, như vậy nàng cũng đã là nữ tử có thân phận cao quý nhất trong hậu cung Thiên triều rồi. Đứng đầu tứ phi là Quý phi, thần thiếp cho rằng, đương nhiên vẫn nên để trống thì hơn."

Hắn nhìn ta, đáy mắt dần dần sáng lên, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Không nghĩ rằng, nàng lại có cùng suy nghĩ với trẫm."

Ta kinh hãi, rõ ràng trong lòng của hắn đã có đối sách, lại còn muốn sai Lý công công gọi ta đến muốn nghe quan điểm của ta.

Nhưng bây giờ hắn nói như vậy, càng chứng minh thêm cho việc Diêu gia đang muốn ngôi vị Hoàng hậu?

Diêu phi không còn đứa bé, Hạ Hầu Tử Khâm trấn an đương nhiên là chuyện bình thường. Ta cảm thấy, cho nàng chức vị thục phi, thân phận của nàng cũng đã trên các phi tần. Đương nhiên cái đó còn cách rất xa ngôi vị Hoàng hậu.

Hắn vươn tay kéo ta qua, lại hỏi: "Nếu Diêu gia không chấp nhận thì sao?"

Hít một hơi thật sâu, dù sao cũng đã nói đến đây rồi, nói tiếp nữa chắc cũng không sao.

Ta nói tiếp: "Thần thiếp cho rằng, có thể xin Thái hậu ra mặt hòa giải. Thái hậu vẫn là người hiểu rõ Diêu phi nhất, điều này Diêu phi không phải không biết. Hoặc là…." Nhìn vào mắt của hắn, ta cắn răng nói: "Hoặc là, có thể nói rằng, đợi cho đến ngày Diêu phi hạ sinh Hoàng tử, rồi sắc phong Hoàng hậu cũng không muộn. Dù sao, lý do này cũng rất quang minh chính đại."

Trong mắt của hắn, cuối cùng cũng nổi lên sự kinh ngạc.

"Đàn phi." Hắn gọi ta, giọng nói đó rõ ràng là kèm theo tiếng nghiến răng nghiến lợi.

Ta không biết vì sao đột nhiên hắn lại như vậy, vừa rồi hắn còn nói, mặc kệ ta nói gì hắn cũng sẽ không nổi giận kia mà.

Nhưng, bây giờ chẳng phải là đang nổi giận hay sao.

Bàn tay hắn cầm lấy cổ tay của ta hơi dùng sức, ta bị đau nên nhíu mày.

Ta đang kinh ngạc, lại nghe hắn đột nhiên nói: "Khá khen ột Đàn phi đức hạnh, chính miệng nàng lại muốn trẫm tăng thêm danh vị ột nữ tử khác. Thế mà nàng không ghen sao?"

Bỗng nhiên ta giật mình.

Ta chuyển ánh mắt, nhìn thẳng vào hắn.

"Nàng không khó chịu một chút nào sao? Đối với trẫm, nàng thật sự không chờ mong, cũng lạnh nhạt đến vậy sao?" Hắn đến gần ta, nhỏ giọng nói.

Vừa rồi nói đến chuyện của Diêu gia, lời nói của hắn sắc bén như vậy, bây giờ tự dưng lại chuyển sang ta.

Nhưng nghe hắn nói như vậy, trong lòng ta lại đau nhói một hồi.

Nếu quả thật ta có thể lựa chọn, làm sao ta có thể đẩy hắn đến bên cạnh nữ tử khác cơ chứ?

Thế nhưng lúc này, ta lại muốn cười, đáp lời: "Đương nhiên là thần thiếp không ghen."

"Đàn phi!" Hắn tức giận gào to tên ta.

Ta khẽ cười nói: "Hoàng thượng cho rằng thần thiếp là người như thế nào?"

Hắn giật mình.

Ta vẫn cười nói: "Thần thiếp ích kỷ giữ lại vị trí Quý phi đương nhiên thần thiếp hy vọng, một ngày nào đó, người sẽ để lại cho thần thiếp."

Nghe vậy, đáy mắt của hắn sáng ngời, nhưng vẫn cắn răng nói: "Trẫm cho rằng dã tâm của nàng còn lớn hơn như thế nữa." Ta hiểu ý hắn ám chỉ chính là ngôi Hoàng hậu.

Ta cười nhạt không nói gì nữa.

Bỗng nhiên một tay hắn kéo ta ôm vào lòng, hít một hơi thật sâu nói: "Trẫm thích nàng có dã tâm, nhưng sao nàng lại thuần khiết thế này."

Bị hắn bất ngờ ôm lấy, ta đương nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng lúc này, ta nằm trong ngực của hắn không dám giãy giụa, lại nghe hắn nói: "Trẫm hỏi lại nàng, nếu trẫm thật sự phong nàng ta làm Thục phi, nàng sẽ không khó chịu sao?"

"Không khó chịu, thần thiếp chỉ đố kỵ." Ta thành thật trả lời.

Hắn lại cười: "Đố kỵ là tốt."

Đố kỵ là tốt. A, Hạ Hầu Tử Khâm nói nghe thật là hay.

Một lúc sau, hắn vẫn không buông vòng tay đang ôm ta, lại nói: "Đã như vậy, nàng hãy đưa ra cho trẫm một chủ ý xấu đi."

Chủ ý xấu, nhưng mà ta thấy hắn rất hài lòng. Trong lòng hắn cũng giống như ta, chỉ là hắn muốn mượn miệng của ta nói ra mà thôi. Cho dù ta nói gì, kết quả vẫn là như nhau. Hắn đã xác định được rồi, chỉ cần viết ra nữa mà thôi.

Bỗng nhiên, ta lại nhớ đến lời nói của Văn Lương, nàng nói ta sống tốt, nàng mới có thể sống tốt, bọn họ mới có thể sống tốt. Tất cả bọn họ đều đang dựa vào ta, còn ta ở trong cung chỉ có thể dựa vào Hạ Hầu Tử Khâm.

Ngước mắt, ta chăm chú nhìn hắn, mở miệng nói: "Bởi vì Hoàng thượng là bầu trời của thần thiếp, mọi chuyện của người tốt đẹp, thần thiếp mới có thể sống tốt được."

Vì thế có lúc phải lui một bước, mới có thể thấy được trời cao biển rộng.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào ta, giơ tay lên, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt ta, chậm rãi nói: "Chỉ cần nàng tin trẫm, trẫm sẽ là bầu trời của nàng." Đáy mắt hắn sáng lên, như dòng suối chảy, đây là lần đầu tiên ta thấy hắn dịu dàng như vậy.

Không biết vì sao nằm trong lòng ngực của hắn ta lại có chút hồi hộp.

Hắn thoải mái cười một tiếng nói: "Nàng chuyên nhất (*), tâm trạng trẫm mới khá hơn." Nói xong, tay hắn buông ta ra, lấy bút bên cạnh chấm mực, bắt đầu viết.

* Nghĩa chỗ này ý nói Tang Tử một lòng một dạ, chỉ biết, chỉ tin Hạ Hầu Tử Khâm.

Nhìn hắn viết từng câu từng chữ, trong lòng ta mơ hồ cảm thấy khó chịu.

Ta luôn luôn kiêu ngạo, hắn cũng vậy.

Còn lần này, ta và hắn đều cần thỏa hiệp, hắn với Diêu gia, ta với Diêu phi.

Không, sẽ nhanh thôi, ta phải gọi nàng là —— Diêu thục phi.

Bỗng nhiên, ta lại nhớ đến việc muốn Cố Khanh Hằng đi thăm dò một chút về loại huân hương đó. Nếu như trên đó có xạ hương, như vậy ta càng thoải mái.

Lúc thấy Quyến nhi xuất hiện ở Trữ Lương cung, ta đã bắt đầu hoài nghi Thái hậu.

Thái hậu có lẽ cũng không muốn biểu hiện ra vẻ nuông chiều Diêu phi như vậy. Bà hào phóng sự sủng ái chỉ là muốn cho Diêu gia nhìn. Có lẽ, cái Thái hậu không thích thế lực của Diêu gia, nhưng ngược lại bà cũng kiêng dè thế lực của Diêu gia.

Vì thế bà mới sủng ái duy nhất một mình Diêu phi, nhưng lại không muốn Hạ Hầu Tử Khâm sủng ái một mình nàng.

Vừa xa cách, vừa ân sủng, Thái hậu cũng là một người thông minh.

Ta nghĩ, điều này cũng dễ giải thích vì sao Diêu phi đã vào cung bốn năm mà vẫn không có thai, ta nghĩ cũng là do Thái hậu âm thầm ra tay. Như vậy, mang thai lần này xem ra là bất ngờ, vì thế Thái hậu mới bảo Quyến nhi sang Trữ Lương cung hầu hạ nàng, một mặt là đi điều tra nguyên nhân xảy ra vấn đề, mặt khác đó là làm thế nào để loại bỏ long thai trong bụng Diêu phi.

Vì thế, mới không thể điều tra được gì ở Trữ Lương cung. Nếu thực sự là như vậy, chắc hẳn là Lưu thái y cũng không phải là không biết nguyên nhân Diêu phi sẩy thai, chỉ là y không dám nói.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta không khỏi xúc động.

Động cơ của Thái hậu, chẳng qua đã quá rõ ràng. Bà sợ một khi Diêu phi hạ sinh Hoàng tự, nhất là Hoàng tử, như vậy Diêu gia sẽ càng không kiêng nể gì nữa. Bà sợ Diêu gia sẽ ủng hộ ấu tử, sợ giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm vì thế mà bị lật đổ.

Tất cả những gì Thái hậu làm đều là vì Hạ Hầu Tử Khâm, đều là vì giang sơn của dòng họ Hạ Hầu.

Chỉ là, Hạ Hầu Tử Khâm có biết không?

Đưa mắt nhìn người trước mặt, những lời này ta đương nhiên sẽ không hỏi. Nếu quả thật điều ta kiểm chứng là sự thật, ta cũng sẽ giữ kín như bưng.

Ta và Thái hậu đều giống nhau, không hy vọng hắn sẽ gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Hắn thở dài một tiếng, nói: "Ngày mai, thánh chỉ này sẽ truyền khắp Hoàng cung, khắp mọi ngõ ngách."

Ta mỉm cười: "Không chỉ ở Hoàng cung, mà là toàn bộ Hoàng thành, thậm chí khắp thiên hạ, còn Thương Châu nơi Diêu tướng quân đang ở sẽ được biết đầu tiên."

Hắn bỏ bút trong tay xuống, cười mỉa mai: "Mặc dù trẫm là Hoàng đế của Thiên triều, nhưng có lúc cũng là thân bất do kỷ."

Ta tiến lên, ôm hắn từ phía sau lưng, cười nhẹ: "Hoàng thượng, là con người ai cũng có lúc thân bất do kỷ."

Hắn ngẩn ra, cầm lấy tay ta, mở ra, xoay người lại đối mặt với ta, thu hồi ý cười trên mặt, cúi đầu nói: "Hôm nay, trẫm chỉ hỏi nàng một lần, cũng chỉ một lần này thôi."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, ta không khỏi xúc động, vội thốt lên: "Có chuyện gì?"

"Đứa bé của Diêu phi có phải nàng ra tay hay không?" Hắn hỏi không hề do dự.

Đột nhiên, trong lòng ta có cảm giác lạnh lẽo, cười chán nản: "Hóa ra, Hoàng thượng vẫn không tin thần thiếp."

Ánh mắt của hắn căng thẳng, lại nói: "Trẫm tin, trẫm chỉ muốn nghe một câu do chính miệng nàng nói ra."

Ta lắc đầu nói: "Thần thiếp không hề nhúng tay vào." Nhìn thấy vẻ mặt yên tâm của hắn, ta lại bổ sung thêm một câu: "Chỉ cần là con của người, thần thiếp sẽ không bao giờ ra tay hãm hại. Cho dù đó là người thần thiếp ghét nhất." Lúc nói lời này, hình ảnh Thiên Phi hiện ra rõ ràng trước mắt ta.

Ta ghét nàng ta như thế, nhưng mà ta sẽ không động đến long thai trong bụng nàng ta.

Ta cũng không cần dùng đứa bé trong bụng để đạt được sự sủng ái quang vinh.

Tang Tử ta, mặc dù không phải là người lương thiện, nhưng cũng chưa bao giờ là người vô cớ độc ác.

Tay hắn nắm lấy tay ta, nắm thật chặt, cười nhạt: "Trẫm tin."

Hai chữ, dường như cũng giống như lần đó nói là tin ta và Cố Khanh Hằng khi ở bên ngoài Thiên Dận cung.

Ta ngẩng mặt lên hỏi hắn: "Có phải những lời thần thiếp nói, người đều tin?"

"Nàng đừng được một tấc lại muốn tiến thêm một thước." Hắn nói.

Ta có chút thất vọng, lại nghe hắn nói: "Trẫm vốn định sẽ tin hoàn toàn."

Kinh ngạc nhìn hắn, lại thấy khóe miệng của hắn đang mỉm cười nhàn nhạt.

Mặc dù hắn nói "định", nhưng ta đã hiểu.

Hắn nhẹ nhàng ôm ta, khẽ nói: "Điểm tâm trẫm cũng đã ăn, quan điểm của nàng trẫm cũng đã nghe, nàng có thể trở về rồi."

Lệnh đuổi khách trực tiếp nhưng dịu dàng. Chính xác là chẳng qua ta chỉ mang danh mang điểm tâm đến, dù sao đây cũng là Ngự thư phòng, ở lâu cũng không tiện. Hành lễ với hắn, ta liền lui ra.

Đến bên ngoài, lúc nghiêng mặt muốn nhìn Cố Khanh Hằng, bỗng nhiên từ xa xa ta nhìn thấy Thái hậu đang đi tới. Ta vội cùng Văn Lương tiến lên, nói với bà: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu."

Văn Lương cũng nói: "Nô tì tham kiến Thái hậu."

Thái hậu "Ừ" một tiếng, khẽ cau mày nói: "Hình như Ai gia vừa nhìn thấy Đàn phi từ Ngự thư phòng đi ra ?" Ta nghe được giọng nói của bà có chút không vui.

Ta gật đầu: "Vâng, thần thiếp sợ Hoàng thượng đói, nên mang một hộp điểm tâm đến."

Nghe vậy, sắc mặt của bà mới dịu một chút, chỉ nhợt nhạt nói: "Đàn phi có lòng." Dứt lời, cũng không nhìn ta. Chỉ vịn tay Thiển nhi đi tiếp.

Ta nghiêng người tránh sang một bên, nhưng bỗng nhiên bà lại dừng bước, ngoái đầu lại nhìn ta, nói: "Hôm nay xảy ra sự việc của Diêu phi, Thẩm thị khẩn cầu ai gia xử phạt Dụ thái phi, Đàn phi nghĩ sao?"

Bà ta đột nhiên đề cập đến "Thẩm thị", ta còn chưa kịp nghĩ ra là ai, Văn Lương đã nhỏ giọng nói: "Nương nương, đó là Diêu phu nhân."

Yên lặng đưa mắt nhìn Văn Lương một cái, ta cúi đầu nói: "Việc này Hoàng thượng đã phái người đi thăm dò, thần thiếp không nên kết luận bừa bãi."

Người ngoài cung không biết Dụ thái phi là mẹ ruột của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng Diêu phi không thể không biết. Ta không biết đây là ý của Diêu gia hay là ý của Thái hậu. Chỉ là lúc này bà lại muốn ta nói, không biết rốt cuộc là bà có ý gì, Thái hậu chỉ hừ nhẹ một tiếng, cũng không gây khó xử cho ta, vịn tay Thiển nhi xoay người lần nữa, đi đến Ngự thư phòng.

Cho đến khi bà đã đi rất xa, ta vẫn còn ngẩn ngơ, không kịp phản ứng.

Muốn Hạ Hầu Tử Khâm xử lý Dụ thái phi, cái đó căn bản là chuyện không thể xảy ra. Ta không thể không bận tâm, không biết khi Thái hậu đề cặp với hắn việc này, hắn sẽ có cảm giác như thế nào?

Nếu như ngay cả ta cũng hoài nghi Thái hậu, vậy thì ta tin rằng hắn sẽ không thể không nghi ngờ. Nếu như vậy, hắn càng không thể đẩy Dụ thái phi vào tình cảnh đứng mũi chịu sào.

"Nương nương." Văn Lương nhỏ giọng gọi ta, ta lắc đầu, khẽ nói: "Hồi cung."

Tốt nhất là ta nên rời đi trước, chuyện này từ đầu đến cuối ta không tiện nhúng tay.

Trở về Cảnh Thái cung, ta cứ thấp thỏm nghĩ về hai người ở Ngự thư phòng. Nhưng mà, mãi cho đến tối ta vẫn không nghe được bất kỳ tin tức nào đề cập đến Hoàng thượng và Thái hậu bất hòa. Tâm trạng đang lơ lửng của ta vì thế cũng hơi thả lỏng một chút.

Đang dùng bữa tối, ta thấy Tường Hòa từ ngoài tiến vào, nói với ta: "Nương nương, bên ngoài có một công công nói có thứ gì đó muốn giao cho người."

Ta gật đầu với ý bảo y trình lên, Tường Hòa cầm đưa đến, ta xem, quả nhiên là một gói huân hương, bên trong chỉ còn lại một ít. Ta nhận ra, đó là thứ mà ta đã giao cho Cố Khanh Hằng, là thứ ta đã lấy ra từ trong cung của Diêu phi.

Trong lòng ta căng thẳng, nếu như Cố Khanh Hằng dám quang minh chính đại gọi thái giám đưa đến, ý là muốn nói cho ta biết, huân hương không có gì khác thường.

Không khác thường, không khác thường, nếu như vậy, chỉ có thể là ta đã nghĩ sai, vậy đúng thật là không phải Thái hậu ư.

Ta đứng bật dậy, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Ta không thể nào đoán sai được!

Đang nghĩ ngợi, thấy Phương Hàm đẩy cửa tiến vào, sắc mặt của nàng căng thẳng, nói nhỏ bên tai ta vài câu, còn ta bỗng chốc cứng người.

Nàng nói tua ngọc bội bị thay thế của Diêu phi không thấy đâu nữa.

183. Q.2 - Chương 10: Cứu Giúp

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Đưa túi huân hương trên tay giao cho Vãn Lương, ta quay sang nói với Tường Hòa: "Ở đây không còn việc gì nữa, ngươi lui xuống trước đi."

Tường Hòa vâng dạ rồi lui xuống.

Ta liếc nhìn Phương Hàm, trầm giọng hỏi: "Vì sao lại không thấy?" Tua ngọc kia ta đã nói Phương Hàm giữ lại, bây giờ tự nhiên nàng đến nói với ta, không nhìn thấy nữa.

Sắc mặt của Phương Hàm hơi thay đổi, cúi đầu nói: "Lúc trước nô tì cũng không biết, lúc nãy đi lấy đồ, mới phát hiện những bộ y phục vốn đặt ở trên bị người khác lật xuống dưới, tóm lại là không bình thường. Quan sát kỹ mới thấy những thứ bị lục lọi không hề mất mát gì, nhưng chỉ thiếu duy nhất cái tua ngọc kia."

Ta chỉ thấy trong lòng căng thẳng, tua ngọc kia khiến ta nhớ tới cái chết sáng nay của Sơ Tuyết.

Đầu ngón tay run lên, bỗng nhiên ta đứng lên.

"Nương nương..."

Vãn Lương và Phương Hàm đều kinh ngạc kêu ta một tiếng.

Siết chặt chiếc khăn tay, ta bỗng nhiên có chút nghi ngờ. Như vậy hôm qua, có phải tự tay Sơ Tuyết thay tua ngọc kia ngoài việc thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta còn suy nghĩ gì khác nữa không? Ý định của nàng ta là nhằm vào tua ngọc kia chăng?

Không, ta lắc đầu, vẫn có điều không hợp lý, nếu Sơ Tuyết thật sự nhằm vào tua ngọc, thì sao lại dùng nó để uy hiếp ta, muốn ta tha mạng cho nàng ta?

Nhưng ta có thể khẳng định một điều, người giết Sơ Tuyết là từ miệng nàng ta mà biết được sự thật tua ngọc đang nằm trong cung của ta. Ta thật là khờ, bị câm thì đã sao? Chỉ cần đối phương nhằm vào tua ngọc, chỉ cần đối phương nói một câu về tua ngọc kia, ta không tin Sơ Tuyết sẽ thờ ơ.

Ta khẽ cắn môi, Phương Hàm nói đúng, ta không nên giữ lại mạng của Sơ Tuyết.

Một lúc sau, mới nghe Phương Hàm thấp giọng hỏi: "Nương nương, chúng ta làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ? Tóm lại ta cũng không thể nào gióng trống khua chiêng đi tìm cái tua ngọc kia. Cho dù có tìm, nhất định cũng không thấy, nếu xử lý không tốt còn bị đổ tội danh 'chột dạ' lên đầu.

Nhưng, cho dù ta án binh bất động, bây giờ cũng không tránh khỏi liên can .

Trong lòng dường như bị thứ gì đó đánh mạnh vào, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thảo nào Thái hậu phái người tra xét kỹ lưỡng trên quy mô lớn như thế ở Trữ Lương cung cũng không tìm ra dấu vết gì. Trước kia ta còn nghĩ Quyến nhi cho người đổi lư hương là có vấn đề, nhưng ai có thể ngờ thứ có vấn đề lại là tua ngọc trên ngọc bội của Diêu phi! Ta bỗng nhìn về phía Phương Hàm, dường như nàng cũng đã nghĩ ra vội thốt lên: "Nương nương, có phải tua ngọc kia có vấn đề hay không?"

Vãn Lương thở hắt ra: "A, vậy bây giờ nên làm thế nào cho phải?"

Có vấn đề hay không ta phải nhìn thấy mới biết được, nhưng ta đã đoán đúng tám chín phần.

Phương Hàm cúi xuống, nói tiếp: "Nếu quả thật như vậy, đợi đến lúc Diêu phi tỉnh táo lại, sẽ nhớ tới chuyện tua ngọc trên ngọc bội đã bị người khác đổi. Nàng ta chỉ cần hỏi Hoàng thượng, sẽ biết ngay do nương nương thay. Chỉ không biết, Hoàng thượng có nói thật hay không..." Giọng nói của Phương Hàm từ từ nhỏ dần, lặng yên nhìn ta.

Đúng vậy, chỉ cần Diêu phi hỏi, người đầu tiên Hạ Hậu Tử Khâm nghĩ đến chính là ta.

Rất nhiều chuyện xảy ra khi liên kết lại xem ra rất hợp lý, ta ra tay với Diêu phi, sau đó chờ nàng ta xảy ra chuyện không may, ta lại chủ động thủ tiêu tang vật. Ngày hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm còn vô tình hỏi đến Sơ Tuyết, nếu thật sự điều tra, phát hiện Sơ Tuyết đã chết, xâu chuỗi các việc lại với nhau quả thật giống như ta đã giết người diệt khẩu.

Tất cả mọi chuyện thoạt nhìn qua đều bất lợi với ta.

Nhưng, hắn nói sẽ tin ta. Chuyện Diêu phi sẩy thai, hắn cũng nói, chỉ hỏi ta một lần, chỉ một lần duy nhất đó mà thôi.

Ta trả lời hắn ta không hề nhúng tay vào, hắn nói, hắn tin tưởng ta.

Trong đầu ta cứ lặp đi lặp lại những lời hắn nói.

"Nương nương." Phương Hàm ở bên cạnh lo lắng nhìn ta.

Ta khẽ khép hai mắt lại, ý bảo các nàng đừng nói gì nữa. Ta phải suy nghĩ thật kỹ.

Trong phòng chợt yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng hít thở nhè nhẹ của ba người. Bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng bước chân bước ngang qua, tất cả đột nhiên trở nên rõ ràng một cách lạ thường. Ta không động đậy, cũng không nói gì. Phương Hàm và Vãn Lương cũng im lặng, cả hai chỉ lặng lẽ đứng sau ta.

Thật lâu sau, những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ta mới rõ ràng hơn một chút.

Sau khi hồi cung ta mới biết tin Diêu phi mang thai. Không biết Dụ thái phi làm thế nào không hẹn mà gặp Diêu phi ở Lam hồ, rồi bà lại đột nhiên nổi cơn điên, nắm chặt lấy miếng ngọc bội Hạ Hầu Tử Khâm ban cho Diêu phi. Nhưng ta đã điều tra, Dụ thái phi không phải nổi cơn điên vì miếng ngọc bội, bây giờ nghĩ lại chẳng lẽ là vì tua ngọc kia?

Không, chuyện như vậy không thể xảy ra. Điều duy nhất có thể giải thích chuyện Dụ thái phi thất thố chẳng qua là một sự trùng hợp mà thôi.

Sau đó, Tiểu Đào mang ngọc bội giao cho ta, ta cho người thay tua ngọc, nhờ Hạ Hầu Tử Khâm trả lại Diêu phi. Ngày hôm sau, Diêu phi lập tức xảy ra chuyện.

Ngay sau đó, tua ngọc kia cũng mất tích theo...

Tất cả mọi thứ đều chỉ về phía cái tua ngọc kia.

Ta chợt mở to hai mắt, đúng là đã xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng sao ta lại hồ đồ đến thế.

"A." Ta hít một hơi, khẽ cười thành tiếng.

"Nương nương." Vãn Lương bước lên trước đỡ ta, nói: "Nương nương, người không sao chứ?"

Ta ngoái đầu lại nhìn hai người, khẽ cười: "Bản cung không sao, cô cô, có lẽ lần này Cảnh Thái cung sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Chuyện tua ngọc đều chỉa về phía ta, đi hết một vòng, lại không biết nó bị ai trộm mất. Nếu người giấu mặt kia muốn đem chuyện Diêu phi sẩy thai đổ lên đầu ta, cần gì phải vất vả khổ cực lén trộm lại tua ngọc trong cung của ta?

Cứ để nó lại đây không phải sẽ tốt hơn sao?

Huống chi, Hạ Hầu Tử Khâm đã biết tua ngọc kia là do ta thay, một khi xác định vấn đề thật sự nằm ở tua ngọc thì ta hết đường chối cãi! Vì tua ngọc kia không phải là vật trong cung! Cho dù muốn điều tra cũng không thể kiểm chứng được.

Bỗng nhiên ta lại nghĩ, nếu thật sự như vậy, hắn còn tin ta nữa không?

Trong lòng ta hơi chấn động, đã thấy mình ngu chưa hở Tang Tử, cần gì phải đặt ra một giả thiết vô nghĩa như vậy?

Văn Lương vẫn chưa hiểu rõ chân tướng, nhưng Phương Hàm đã nhẹ giọng nói: "Nương nương nói phải, việc này vốn không có ai muốn giá họa cho người, tua ngọc đột nhiên xuất hiện ở Cảnh Thái cung, chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi."

Lời của nàng, từng câu từng chữ làm ta bừng tỉnh.

Nếu tua ngọc xuất hiện ở Cảnh Thái cung chỉ là trùng hợp, như vậy, trước kia chắc chắn nó phải ở — Vĩnh Thọ cung!

Ta chấn động cả người, bỗng nhiên giật nẩy mình.

Ngước mắt nhìn người trước mặt, xem ra nàng cũng suy nghĩ giống ta.

Nếu là đồ vật ở Vĩnh Thọ cung, muốn lấy ra ngoài thật sự rất đơn giản, vì Vĩnh Thọ cung chỉ có hai người là Dụ thái phi và Tiểu Đào. Hai người đó một người chỉ là tiểu cung nữ, một người lại điên điên khùng khùng, muốn lấy một miếng ngọc bội của họ thật dễ dàng.

Đến lúc đó, dù Tiểu Đào phát hiện ngọc bội bị mất, cũng không dám nói ra. Nếu không, Tiểu Đào sẽ không vì sợ gặp chuyện không may mà giao ngọc bội cho ta. Mà lúc đó Diêu phi không thấy ngọc bội, cũng chỉ nghĩ nó bị rơi xuống Lam hồ lúc giằng co với Dụ thái phi. Dù cho Diêu phi cố ý tìm kiếm dấu vết nhưng ta nghĩ nó bị ngâm trong nước lâu như vậy, lúc vớt lên cho dù xạ hương có tẩm trên tua ngọc cũng sẽ tan đi hết không còn chút dấu vết.

Có điều, người đó không ngờ tới, ta đi trước một bước đến Vĩnh Thọ cung và Tiểu Đào lại đem ngọc bội giao cho ta. Nhưng nếu người đó có thể tính toán được ngọc bội sẽ tới Vĩnh Thọ cung, như vậy, tất nhiên kẻ đó muốn biến Dụ thái phi thành người chịu tội đầu tiên.

Vòng vòng vo vo một hồi, thì ra chuyện Dụ thái phi đột nhiên phát điên, rốt cuộc vẫn là một âm mưu. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm nói Dụ thái phi không biết ngọc bội kia là của Thái hậu tặng hắn, vậy thì nhất định vấn đề nằm ở hạt ngọc màu đỏ kết trên tua ngọc kia!

Nhớ lúc đó ta còn để ý rất kỹ, vì màu sắc hạt châu rất hiếm có, nhất là nó còn dùng để kết trên tua ngọc.

Có thể làm Dụ thái phi phát điên như thế…

Khẽ lắc đầu, con đường dẫn tới mối liên hệ này quá dài, ta gần như không thể hiểu rõ được những khúc ngoặt quanh co của nó.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, ta mới mở miệng nói: "Việc này không nhắc lại nữa, chúng ta cứ yên lặng chờ thử xem."

"Nhưng mà nương nương…" Văn Lương còn muốn nói gì đó, lại bị Phương Hàm ngắt lời: "Nếu nương nương đã nói như thế. Chúng nô tì sẽ tự ghi nhớ trong lòng."

Nghe vậy, Văn Lương cũng không nói gì nữa.

Bảo các nàng lui xuống, ta ngồi một mình trước cửa sổ. Sắc trời đang dần ảm đạm, nhưng không khí cũng không quá lạnh lẽo, thoang thoảng trong không khí vẫn thấy một chút ấm áp. Việc này xem ra sẽ không liên quan gì đến ta. Cái chính ta cần làm là đến lúc tua ngọc xuất hiện trở lại, bất kể nó ở đâu, ta nên giải

thích như thế nào với Hạ Hầu Tử Khâm, tua ngọc vốn ở trong cung của ta, sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở nơi khác?

Ta cũng không thể nói, nó bỗng nhiên mọc chân ra rồi tự chạy đi mất?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn không nghĩ ra một cái cớ trọn vẹn.

Ta lại lắc đầu, mà thôi, đi bước nào tính bước đó vậy.

Một lát sau, nghe thấy Triêu Thần đứng bên ngoài gõ cửa nói: "Nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong."

Ta lên tiếng: "Mang vào đi."

Lúc này Triêu Thần mới đẩy cửa ra, sau đó, các cung nhân phía sau nàng mới bước vào, cẩn thận đặt đồ ăn lên bàn rồi cung kính lui ra.

Triêu Thần bước qua đỡ ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nô tì nghe Vãn Lương nói, chuyện tua ngọc không cần lo lắng nữa phải không?" Nàng khẽ nhíu mày nhìn ta.

Ta gật đầu, mới thấy hàng lông mày đang nhíu chặt của Triêu Thần từ từ giãn ra, nàng cười nói: "Thật tốt quá, như vậy nô tì mới thấy an tâm." Nàng vừa nói vừa bày thức ăn ra cho ta.

Ta vừa ăn vừa thuận miệng hỏi: "Đêm nay Hoàng thượng qua Trữ Lương cung sao?"

Triêu Thần lắc đầu: "Mặc dù nô tì không biết Hoàng thượng đi đâu, nhưng chắc chắc sẽ không đi Trữ Lương cung. Nô tì nghe nói Thái hậu đặc biệt ân chuẩn cho Diêu phu nhân vào cung với Diêu phi cả đêm, vì thế Hoàng thượng sẽ không qua Trữ Lương cung đâu ạ."

Ta không nói gì, nếu Diêu phu nhân ở đó, vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm quả thực không qua được.

Vừa nghĩ ta lại muốn cười.

Đêm nay, nếu muốn hắn mang bộ mặt tươi cười đi gặp Diêu phi, với tính tình kiêu ngạo như thế thì chẳng khác nào làm khó hắn. Rõ ràng, đạo thánh chỉ kia vốn đã trong suy nghĩ của hắn từ lâu, hắn lại trì hoãn không chịu viết. Những lời Diêu Chấn Nguyên nói làm hắn ghi hận trong lòng.

Diêu gia là trọng thần của tiên hoàng Gia Thịnh đế, Diêu Hành Niên là nguyên lão của hai triều, Hạ Hầu Tử Khâm mới đăng cơ không được bao lâu, đương nhiên không dễ dàng lấy lại được binh quyền trong tay Diêu gia. Nhưng ta tin, chỉ cần có cơ hội, chắc chắn hắn sẽ làm suy yếu binh quyền của Diêu gia!

Dùng xong bữa tối, sai người thu dọn xong, ta cho bọn họ lui xuống hết.

Ban đêm, nằm trên giường, không thể không nhớ tới chuyện tua ngọc. Ta nghĩ, kết quả sẽ nhanh chóng hiển hiện, có lẽ cũng chỉ trong mấy ngày nữa thôi.

Bởi vì có chuyện suy nghĩ, nên ta ngủ không được, lúc xoay người, mới nhìn thấy một bóng người nhảy vào từ cửa sổ. Ta giật mình ngồi dậy, đang định kêu lên thì nghe người đó nhỏ giọng nói: "Nương nương, là thuộc hạ."

Ta lại giật mình, thì ra là Cố Khanh Hằng.

Hôm nay, lúc y nghe ta nói hai chữ "xạ hương" đã thấy ngay vẻ mặt khác thường của y, nhưng sau đó vì Lý công công quay trở về nên y cũng không kịp hỏi câu nào, xem ra là y không yên lòng. Vì thế ta tự khoác thêm áo choàng, đưa tay vén màn lên, nhìn y nói: "Tại sao huynh lại đến đây? Nếu bị người khác nhìn thấy thì không tốt chút nào. Ta không sao, mọi chuyện của ta đều tốt."

Trong phòng, đèn đã thổi tắt hết, chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ ảm đạm ở góc tường, ta không thấy rõ sắc mặt của Cố Khanh Hằng. Y vẫn đứng yên tại chỗ, không bước lên, nhẹ giọng nói: "Nếu không có việc gì, sao trễ thế này rồi người còn chưa ngủ?"

Ta khẽ giật mình, bây giờ đã khuya lắm rồi sao? Ta hỏi ngay: "Bây giờ là giờ gì?"

"Qua giờ Hợi rồi."

"Đã trễ thế rồi sao!" Nếu y không nói, ta còn tưởng bây giờ vẫn còn sớm. Khó trách được y lại dám đến đây, thì ra bên ngoài mọi người đã ngủ hết, chỉ còn lại những cung nhân tuần tra ban đêm.

Y gật đầu, mở miệng gọi: "Nương nương…"

"Khanh Hằng." Ta ngắt lời y, trong lòng có chút cay đắng : "Ở chỗ không có ai đừng gọi ta là 'Nương nương' được không ?"

Mỗi lần nghe y gọi ta là "Nương nương", lúc nào ta cũng cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở.

Cố Khanh Hằng giật mình, một lúc lâu thật lâu cũng không trả lời.

Ta ngẫm nghĩ rồi thúc giục y: "Huynh mau trở về đi, ở đây không phải là nơi huynh nên đến." Ta tin việc này y còn hiểu rõ hơn ta, có điều vì hôm nay ta muốn nhờ y tra xét túi huân hương kia, lại nói là có chuyện gấp, nên làm cho y sốt ruột không chịu được, vì vậy đêm khuya mới tìm đến đây.

Lúc này, y mới chịu mở miệng: "Ta sẽ đi, có điều muội nhất định phải nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì với túi huân hương kia? Vì sao muội cho rằng trong đó có xạ hương? Có phải… Có phải có liên quan đến Diêu phi hay không…" Giọng nói của y bỗng nhiên trầm xuống. Nửa câu sau thì im bặt, không hề lên tiếng.

Y không hề gọi ta là "Nương nương", nhưng cũng không gọi "Tam nhi". Ta cười cay đắng, đương nhiên ta biết y thấy xấu hổ.

Nghe lời của y, ta cũng biết, nhất định y đã đoán được mấy phần. Mà đêm khuya y tới đây làm ta càng khẳng định, y cho rằng chuyện này có liên quan tới ta.

Y không thấy ta nói lời nào, tiếp tục nói: "Muội muốn gì ta nhất định sẽ uội, ta biết có một vài lời ta không nên nói. Nhưng ta không muốn muội gặp chuyện không may, ta muốn muội sống thật tốt, muội có hiểu không?"

Lời của y vừa thốt khiến lòng ta chua xót, chỉ là một câu thề thốt thuận miệng lúc nhỏ, vậy mà y lại khắc ghi trong lòng sâu đến vậy.

Ta gượng cười: "Khanh Hằng, huynh về đi. Việc này không liên quan gì đến ta, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa đâu, ta cam đoan với huynh."

Ta không nhìn rõ sắc mặt y, nhưng rõ ràng nghe thấy y thở phào một hơi. Nhưng y cũng không đi ngay mà đứng trước mặt ta, sau đó nhìn ta rất lâu.

Cuối cùng ta bước xuống giường, đi về phía y. Y chợt lui lại mấy bước, giữ khoảng cách thích hợp với ta.

Ta nén lòng không được mở miệng nói: "Lúc trước ta muốn huynh rời khỏi đây, vì sao huynh không đi? Bây giờ, lại còn làm Ngự tiền thị vệ nữa."

Giọng nói thản nhiên của y vang lên: "Tất cả đều là ân điển của Hoàng thượng."

Ta cười buồn một tiếng: "Huynh thật sự cảm thấy đây là ân điển sao?"

Chẳng qua chỉ là trấn an, giống như lần này trấn an nhà họ Diêu. Bỗng nhiên ta chợt nghĩ tới đạo thánh chỉ sắp ban xuống ngày mai. Thánh chỉ đó lại còn viết theo từng câu từng chữ ta thốt ra nữa.

Lần này, chỉ trong phút chốc y đã nói: "Với ta mà nói thì đúng là như vậy."

Ta giật mình, ngơ ngác nhìn nam tử trước mặt.

Thấy y cúi đầu nói: "Ta chỉ muốn muội sống thật tốt."

Khẽ quay mặt đi, ta nói: "Hiện giờ ta sống rất tốt."

"Nhưng ta vẫn chưa yên tâm." Lời của y vẫn rõ ràng như vậy, ta chỉ thấy trong lòng run lên, y bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, rồi lại nói: "Ta chỉ là sợ muội quá mức hiếu thắng, gặp chuyện gì muội cũng luôn kiên cường chịu đựng, làm ta rất đau lòng."

"Thực ra lần đó ta tặng y phục mới uội, hại muội bị phạt, về sau những bộ y phục ta tặng, muội chưa hề thử qua một lần. Những chuyện này ta đều biết hết. Bởi vì muội muốn kiên cường hơn, nên chưa bao giờ

biểu lộ trước mặt ta điều gì, còn ta lại không chịu đựng được việc thấy muội đau lòng, cho nên ta giả vờ không biết gì cả."

Lời của Cố Khanh Hằng khiến ta kinh ngạc, thì ra chuyện gì y cũng biết hết.

Giọng nói của y vẫn thản nhiên như trước: "Ba năm, ta cẩn thận từng li từng tí bảo vệ phần cảm tình này, mọi người, ai cũng nghĩ muội sẽ gả cho ta…"

Cố Khanh Hằng cúi xuống, cuối cùng cũng không nói ra hai chữ "làm thiếp" mà tiếp tục nói: "Bất kể là vì cha ta hay cha muội. Ta vẫn luôn hy vọng muội sẽ gả cho ta. Nhưng ta biết muội không phải một người con gái như vậy, cho tới giờ muội chưa bao giờ chịu đứng sau ta, mỗi khi gặp muội, muội luôn muốn tươi cười đứng trước mặt ta. Ta biết ta quá mức nhu nhược, vì thế không xứng với muội. Mặc dù, sau này ta có cố gắng hơn nữa, muội cũng không thể nhìn thấy được nữa rồi."

Ta khiếp sợ ngoái đầu nhìn lại, Khanh Hằng huynh thật ngốc, lại còn nói không xứng với ta.

Lắc đầu tiên, ta nức nở : "Khanh Hằng…"

"Không cần nói nữa." Y cắt ngang lời ta, bình thản nói: "Cho tới bây giờ muội lúc nào cũng là người con gái thiện lương, ta hiểu và ta luôn biết điều đó. Ta cho rằng ta có thể bù đắp sự thiếu hụt tình cảm vì người thân của muội, sẽ mang lại sự ấm áp uội, nhưng có lẽ lúc đó ta còn quá nhỏ lại có được quá nhiều thứ, vì thế ta căn bản không hiểu muội thực sự mong muốn điều gì. Bây giờ ta mới biết, thì ra cho tới nay, ta luôn không xứng là phu quân của muội. Mà là Hoàng thượng người…"

Y đột nhiên nhắc tới Hạ Hầu Tử Khâm, khiến lòng ta bất chợt run lên, nhưng không hề nghe y nói tiếp nữa, y chậm rãi xoay người nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta về trước. Ta sẽ luôn luôn ở cạnh muội." Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy bóng của y nhoáng lên trước mắt ta, đợi đến khi ta kịp phản ứng lại thì y đã biến mất khỏi phòng ta.

Thân pháp của y cực nhanh, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tận mắt. Lần trước, vì bị ngăn cách bởi cánh cửa sổ nên ta nhìn không rõ .

Bỗng nhiên, ta lại nghĩ tới những lời y vừa nói, mặc dù sau này y có cố gắng như thế nào…

Cuối cùng ta cũng hiểu rõ rồi, ở sau lưng ta không biết y đã cố gắng biết bao nhiêu mà kể.

Để vào cung trở thành một thành viên trong Vũ Lâm quân, y phải nếm biết bao gian khổ, ta không cách nào tưởng tượng được.

Đứng thật lâu trước cửa sổ, ta tự hỏi Tang Tử ta rốt cuộc có tài đức gì, mà có thể khiến y đối với ta như vậy…

Sáng sớm ngày hôm sau, tin tức Diêu phi được sắc phong thành Thục phi được bàn tán xôn xao khắp nơi. Yêu thích, ngưỡng mộ, đố kị, bất kỳ sắc thái tình cảm nào cũng có.

Triêu Thần lúc nói chuyện này đang ở cạnh ta, vẻ mặt ta lại bình thản như không. Tin chắc rằng không ai nghĩ ra, ta đã biết ngay từ đầu, thậm chí ngay cả chuyện Diêu phi sẽ được phong làm Thục phi ta cũng biết rất rõ. Triêu Thần thấy ta không nói gì, hơi nghi ngờ nói: "Nương nương, người làm sao vậy?"

Ta cười nhẹ một tiếng, lắc đầu: "Không có gì, chuẩn bị kiệu, ta đi Trữ Lương cung chúc mừng."

Ta thật sự rất muốn xem thử, Diêu thục phi không mang long thai nhưng lại có được phẩm vị, rốt cuộc tâm trạng của nàng sẽ thế nào?

Bên ngoài Trữ Lương cung, có rất nhiều kiệu đang dừng lại chờ đợi, xem ra ta tới hơi chậm rồi.

Lúc đi vào, tình cờ gặp An uyển nghi đi ra, nàng thấy ta, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cúi người hành lễ nói: "Thần thiếp thỉnh an Đàn phi nương nương!"

Ta nhìn An uyển nghi nói: "Sao An uyển nghi lại quay về sớm vậy?"

Nàng khẽ cười nói: "Thần thiếp chỉ đến chúc mừng rồi trở về ngay thôi, bên trong cung của Thục phi nương nương rất náo nhiệt, nương nương, người vào đi." Dứt lời, An uyển nghi cũng không nhìn ta, chỉ cất bước đi thẳng ra ngoài.

Trấn định lại tâm tư, ta xoay người bước vào trong, An uyển nghi xưa nay chỉ đi lại đơn độc một mình, không ở Trữ Lương cung lâu thật ra cũng là việc bình thường. Quyến nhi thấy ta đến, vội vào thông báo, một lát sau đi ra nói với ta: "Nương nương, mời người vào trong."

Để Vãn Lương và Triêu Thần đợi bên ngoài, ta vào trong một mình. Đúng như An uyển nghi nói, bên trong rất náo nhiệt. Ngược lại, ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, Diêu phu nhân cũng không còn ở đây nữa, có lẽ Thái hậu ân chuẩn cho bà ấy ở bên cạnh Diêu Thục phi cả đêm nên sáng sớm đã trở về rồi.

Ở đây rốt cuộc vẫn là hoàng cung, những lễ nghi cung đình đều phải tuân thủ nghiêm ngặt.

Không nhìn thấy Thiên Phi, nhưng Thiên Lục đã tới. Ta đoán, Thiên Phi nhất định vô cùng tức giận, nàng ta vốn tưởng rằng từ nay về sau trong hậu cung, sẽ không có người nào dám chống đối nàng ta nữa? Ai ngờ Diêu thục phi, không mang long thai lại được phong phẩm vị.

Cái này gọi là 'Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường.' (*)

* , – Tắc ông thất mã yên tri phi phúc: một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng:'làm sao biết đó không phải là cái phúc?'. ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót.Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.

Mọi người thấy ta đi vào đều vội vàng đứng dậy hành lễ, Thư quý tần lại không bước lên, chỉ hơi đứng dậy ở trước giường Diêu thục phi hành lễ qua loa. Nhưng lúc này, ta cũng không so đo với nàng ta. Ta bước về phía Diêu thục phi nói: "Hôm nay sắc mặt của nương nương đã khá hơn rất nhiều, Hoàng thượng và Thái hậu nhìn thấy, nhất định cũng yên tâm hơn."

Bên cạnh Thư quý tần hừ khẽ một tiếng, sau đó chỉ cười cười không nói gì.

Diêu thục phi ngước mắt liếc nhìn ta, trên khuôn mặt tái nhợt chợt hiện lên nụ cười thoáng qua, nàng mở miệng nói: "Bản cung còn tưởng rằng muội muội sẽ không tới, nhưng không ngờ muội lại tới, hóa ra lòng dạ của bản cung cũng quá hẹp hòi rồi."

Ta ngơ ngác, khẽ cười rồi nói: "Nương nương, người nói gì vậy?"

Nụ cười trên mặt nàng ta không giảm bớt, quay sang nói với mọi người: "Đa tạ các vị muội muội đã lo lắng, bản cung muốn nghỉ ngơi. Không tiễn mọi người."

Lời của nàng ta vừa mới thốt ra, những người bên dưới đều biết điều đứng lên hướng về phía nàng ta hành lễ, rồi đi ra ngoài.

Ta vừa mới xoay người, đã nghe Diêu thục phi nói: "Đàn phi, bản cung có chuyện muốn nói với muội." Nàng ta nói xong liền liếc nhìn Thư quý tần ở bên cạnh, nhẹ giọng nói, "Tình muội muội cũng về trước đi."

Trên mặt Thư quý tần lộ ra sắc mặt lạ lùng không giải thích nổi, nhưng đành phải vâng lời, lui xuống.

Lúc ngoái đầu nhìn lại, đã thấy Diêu thục phi ngồi dậy, nhìn thẳng vào ta, ngay cả nụ cười trên mặt nàng ta cũng đã biến mất. Ta chợt cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra. Ánh mắt của Diêu thục phi nhìn ta, phảng phất một điều gì đó khiến người ta cảm thấy sợ hãi, trong lòng hoảng sợ, đột nhiên ta lại nghĩ tới cái tua ngọc kia.

Diêu thục phi luồn tay dưới gối đầu lục lọi một hồi, cuối cùng lấy ra miếng ngọc bội kia, đặt trước mặt ta, lạnh lùng nói: "Chắc hẳn muội muội không xa lạ gì với miếng ngọc bội này?"

Nàng ta quả nhiên biết hết mọi chuyện. Nếu đã như vậy, ta cũng không cần phải nói dối làm gì, nếu không đó sẽ là sai lầm. Ta gật đầu : "Đương nhiên không xa lạ gì, đây là ngọc bội Hoàng thượng tặng cho nương nương trong đêm giao thừa năm ngoái." Dừng lại một chút ta nói tiếp, "Mấy hôm trước, nó còn xuất hiện ở Cảnh Thái cung."

Đôi mắt Diêu thục phi long lên, cắn môi nói: "Quả nhiên là ngươi!"

Xem ra, nàng ta cũng hoài nghi tua ngọc gắn trên miếng ngọc bội có vấn đề. Chắc chắn lúc Hạ Hầu Tử Khâm mang ngọc bội trả lại cho nàng ta không hề nói gì, nhưng người đa nghi như nàng ta nhất định sẽ đi thăm dò. Chỉ cần hỏi sơ là biết được, trước khi Hạ Hầu Tử Khâm đến Trữ Lương cung, chỉ ghé qua Cảnh Thái cung của ta.

Ta đứng thẳng người, thong dong mở miệng: "Tua ngọc của miếng ngọc bội này đúng là do Cảnh Thái cung thay, nhưng nương nương nói 'Quả nhiên là ngươi', xin thứ lỗi cho thần thiếp ngu dốt, không biết nương nương có ý gì."

"Hừ, chớ giả bộ với bản cung!" Lời của nàng thốt ra vô cùng tức giận và lạnh lùng, "Vốn nghĩ rằng ngươi sống chết cũng không nhận, bản cung còn sợ chứng cứ sớm đã không còn trong cung của ngươi, không ngờ ngươi còn có chút dũng khí, dám thừa nhận trước mặt bản cung! Được, bản cung sẽ giữ cho ngươi được toàn thây, báo thù cho con của bản cung!"

Ban đầu ta còn ngạc nhiên, nếu nàng ta hoài nghi ta, vì sao không nói cho Hạ Hầu Tử Khâm biết trước. Thì ra là sợ ta tiêu hủy chứng cứ, sợ đến lúc đó không có cách nào bắt ta nhận tội, vì thế, mới nói có chuyện muốn nói với ta.

Ta nhìn nàng ta nói: "Nương nương, nếu thần thiếp dám thừa nhận việc này trước mặt người, chẳng lẽ người vẫn không rõ sao? Việc này…" Ta vốn định nói chuyện rõ ràng minh bạch với nàng ta, chỉ cần ta nói ra hết mọi chuyện, Diêu thục phi cũng không phải đồ ngốc, chắc chắn sẽ đặt nghi vấn vì chuyện này.

Có điều, ta mới nói được nửa câu, bỗng nhiên bàn tay của nàng ta vươn đến, ác độc siết chặt cổ họng ta. Ta kinh hoàng, muốn chạy trốn, lại cảm giác thấy tay nàng ta tăng thêm lực, hai chân ta bủn rủn không còn chút sức lực nào.

"Ặc…" Muốn kêu cũng không kêu lên được, hai tay bám vào tay nàng ta, nhưng cũng không có chút sức lực nào.

Đúng như những gì ta nghĩ, nàng ta quả nhiên là người tài nghệ tuyệt vời. Cho dù mới bị sẩy thai thân thể suy yếu, nhưng vẫn dư sức giết ta. Chỉ có điều ta không ngờ tới, nàng ta lại to gan như vậy, dám ở trong tẩm cung ra tay giết ta.

Mở to hai mắt nhìn người trước mặt, chỉ nghe thấy giọng nói độc ác của nàng ta truyền đến bên tai: "Bản cung biết Hoàng thượng thích ngươi, khó tránh khỏi khi bản cung nói ra việc này, Hoàng thượng còn muốn bảo vệ ngươi! Hừ, dù lúc này bản cung giết ngươi thì đã sao nào? Chẳng qua là giết chết một nữ nhân không có bất kỳ chỗ dựa nào mà thôi, cho dù Hoàng thượng trách cứ bản cung, cũng không thể gây khó dễ cho bản cung được! Bản cung chỉ là thương tâm quá độ, nhất thời lỡ tay mà thôi! Đàn phi! Lúc ngươi ra tay hại chết con của bản cung, ngươi nên nghĩ tới hậu quả này!"

Vì thế, nàng ta nghi ngờ ta, nhưng không hề tra xét ầm ỹ. Nàng ta biết hôm nay ta tới, ở đây chờ sẵn đợi ta vào!

Ta chưa từng nghĩ đến, Diêu thục phi là con người tiêu cực như thế, nàng ta vọng tưởng dùng thế lực của Diêu gia để ép buộc Hạ Hầu Tử Khâm. Nàng ta chắc chắn rằng hắn chỉ có thể đem việc này nuốt vào trong bụng, lúc này thứ nàng ta nhất định phải giết chết ta.

Ngón tay nàng ta siết vào cổ ta càng ngày càng chặt, ta không thể thở được, cũng không kêu được thành tiếng, giãy giụa cũng vô ích.

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của nữ tử trước mặt mình, ta biết, nàng ta đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta.

Sức lực của ta ngày càng cạn kiệt, tầm mắt trở nên mơ hồ, ta không thở được, thật khó chịu…

Trong lúc hoảng hốt, dường như nghe thấy có tiếng ai đó vội vàng bước vào, sau đó, nghe giọng một người lạnh lùng nói: "Thục phi, nàng làm gì vậy?" Một đôi bàn tay to lớn đưa qua đây, đẩy cánh tay đang siết chặt cổ của ta ra.

Chỉ cảm thấy cổ họng đang bị siết chặt được nới lỏng ra, ta xoa xoa cổ mình, khổ sở ho khan, cảm thấy hai mắt không thể nào mở ra được.

"Hoàng thượng!" Diêu thục phi thất vọng thét lên chói tai.

Ta chỉ cảm thấy chấn động trong lòng, hắn đến đây, hắn đến thật sao…

Hắn không nhìn Diêu thục phi, xoay người đến đỡ ta, ta mở to mắt ngước lên nhìn hắn, thấy trong đáy mắt của hắn ngập tràn đau đớn. Khụ, ta cố gắng cười trước mặt hắn, ta không sao, chẳng qua bị Diêu thục phi bóp cổ một chút mà thôi.

"Hoàng thượng, vì sao người lại che chở cho ả ta! Là ả ta hại con của thần thiếp! Là ả ta hại con của chúng ta!" Người đứng phía sau hắn gào khóc thê lương.

Ta quay lại nhìn nàng ta theo bản năng, thấy đáy mắt nàng ta tràn đầy tức giận, bỗng nhiên nàng ta lao xuống giường, xuất chưởng nhào tới ta. Ta lùi lại, cả người như hít phải một luồng khí lạnh, Diêu thục phi thực sự to gan, Hạ Hầu Tử Khâm đang ở đây vậy mà nàng ta vẫn tiếp tục ra tay với ta!

"Thục phi, trẫm…" Hắn mới quay đầu lại, bỗng nhiên kéo mạnh cả người ta sang một bên. Ta đang hoảng hốt chưa trấn định được, bỗng nhiên bị kéo lên, cả người cứng đơ, tạm thời không đứng thẳng được. Bỗng nhiên, nghe hắn hoảng hốt kêu lên một tiếng "A Tử", ta chỉ cảm thấy cánh tay bỗng nhiên bị kéo căng ra, cả người bị hắn ném ra phía sau, và một chưởng của Diêu thục phi vung tới, đánh thẳng vào ngực của hắn.

"Hoàng thượng!" Ta sợ hãi vô cùng, vội đỡ lấy người hắn.

"Hoàng thượng!" Đáy mắt của Diêu thục phi rốt cuộc cũng không còn toàn là oán hận nữa, nơi đó từ từ tràn đầy sự lo lắng. Nàng ta cũng bước qua đây, quay đầu lại kêu lên, "Truyền…"

"Thục phi!" Sắc mặt hắn lạnh lùng cắt ngang lời của nàng ta.

Diêu Thục phi hoảng sợ, vội ngoái đầu lại nhìn hắn, run giọng nói: "Hoàng thượng…"

Hắn bỏ tay nàng ta ra, trầm giọng nói: "Truyền thái y làm gì? Truyền thái y đến để thông cáo khắp thiên hạ, Diêu thục phi nàng đả thương trẫm sao!"

Cả người nàng ta run lên, vội quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đáng tội chết! Nhưng, ả ta…" Nàng lại nhìn về phía ta, "Là ả ta hại con của thần thiếp, Hoàng thượng, người phải xử lý ả!"

"Ai nói cho nàng biết là Đàn phi hại con của nàng?" Giọng nói của hắn lạnh lùng, cúi đầu nhìn người đang quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt Diêu thục phi trắng bệch, đưa miếng ngọc bội trong lòng bàn tay lên, mở miệng nói: "Hoàng thượng nhất định biết rõ, tua ngọc của miếng ngọc bội này vốn từ đâu tới! Trước đó thần thiếp vẫn khỏe mạnh, nhưng sau khi tua ngọc của miếng ngọc bội bị đổi thì đến ngày thứ ba đột nhiên lại xảy ra chuyện! Sau đó mới biết là do nàng ta sai người thay tua ngọc! Nàng ta nào có lòng tốt như vậy chứ!"

Lời của Diêu thục phi khiến ta chấn động, nàng ta nói, sau khi tua ngọc bị thay đổi đến ngày thứ ba mới xảy ra chuyện. Nếu giả thiết của ta là đúng, tua ngọc kia thật sự có điều bất thường, như vậy, nói cách khác trong cung có người biết trước chuyện Dụ thái phi và nàng ta ở Lam hồ, và đã biết nàng ta mang thai!

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Hạ Hầu Tử Khâm quay đầu lại liếc nhìn ta, trong lòng không khỏi kinh ngạc, đúng vậy, chuyện tua ngọc ta chưa giải thích rõ ràng với hắn. Lúc trước ta muốn thay tua ngọc, chỉ do cảm thấy kỳ lạ chuyện Dụ thái phi đột nhiên phát điên, sao ta biết được vật đó có liên quan đến đứa bé trong bụng Diêu thục phi chứ?

Diêu thục phi thấy Hạ Hầu Tử Khâm im lặng không nói gì, chán nản cười nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng vẫn muốn bao che cho ả ta sao? Nhưng việc này thần thiếp quyết không cho phép! Nếu người cứ khư khư cố chấp, thần thiếp sẽ…"

"Sẽ thế nào?" Hắn thản nhiên liếc nhìn nàng ta, giọng nói không nặng nề, nhưng bên trong vẫn ẩn chứa một sự tức giận như trước. Ta không biết là vì Diêu thục phi hay vì ta. Bởi vì lúc này, trong lòng ta cũng thấp thỏm không yên, ta không đoán được lúc hắn vừa nghe thấy chuyện về tua ngọc, rốt cuộc đang suy nghĩ gì trong lòng.

Cổ họng không còn khó chịu nữa, cảm giác lơ lửng, bay bổng vừa rồi biến mất, cơ thể đã hồi phục lại bình thường.

Diêu thục phi đang muốn nói tiếp lại bị hắn ngăn lại, chỉ nghe hắn nói: "Hôm nay trẫm cho công công đến truyền thánh chỉ, nhất định nàng còn nhớ rất rõ ràng những điều trong đó. Thục phi của trẫm hiền lương thục đức, trẫm cho rằng nàng tuyệt đối không nên để cho trẫm nhìn thấy cảnh tượng lúc vừa bước vào. Nhưng nàng lại ngang nhiên hành hung người khác ngay trong tẩm cung của mình!" Hắn bỗng nhiên cúi xuống, sau đó lại nói, "Trẫm có thể niệm tình tinh thần nàng đang hoảng hốt kích động, tha cho nàng một lần, lần sau không được viện cớ như thế nữa!"

"Hoàng thượng..."

"Hôm nay trẫm đến, vốn là muốn nói cho nàng biết, mẫu hậu đã điều tra được hung thủ đích thực làm hại hoàng nhi của trẫm!"

Lời của hắn thốt ra, đừng nói là Diêu thục phi, mà ngay cả ta cũng giật nảy mình. Ta bỗng nhiên nhớ tới cái tua ngọc bị mất tích kia, ta cho rằng chuyện này sẽ nhanh chóng phơi bày trước ánh sáng, nhưng không nghĩ lại nhanh đến vậy!

Nghe vậy, Diêu thục phi vội vàng hỏi: "Hoàng thượng, là ai?"

Hắn gằn từng chữ một: "Thư quý tần."

Bàn tay đang đỡ hắn run lên, ta không thể tin nổi ngước mắt nhìn hắn.

Diêu thục phi lắc đầu nói: "Không thể nào, Hoàng thượng người lừa thần thiếp! Nàng ta, nàng ta dùng thủ đoạn gì?"

"Việc này mẫu hậu đã điều tra và xác nhận là sự thật, nếu nàng không tin, bây giờ hãy qua Ngọc Thanh cung đi. Dùng thủ đoạn gì sao? Không phải nàng đã biết rồi sao? Chính là tua ngọc đeo trên ngọc bội của nàng đó thôi!" Giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại khiến ta giật mình.

Diêu thục phi cười khẩy một tiếng nói: "Nhưng thần thiếp chỉ biết, tua ngọc kia rõ ràng ở ngay trong cung của ả ta!" Nàng chỉ một tay vào ta, lời nói hùng hổ, hăm dọa người khác.

Lời của nàng ta đương nhiên ta hiểu, nàng ta đang ám chỉ Hạ Hầu Tử Khâm bao che cho ta, vì thế kéo Thư quý tần ra làm kẻ chết thay.

Hắn liếc qua ta, nhẹ giọng nói: "Đàn phi hãy nói cho thục phi biết, vì sao tua ngọc trong cung của nàng lại đi qua Ngọc Thanh cung."

Ta giật mình, không nghĩ tới việc hắn lại đem củ khoai lang nóng phỏng tay này quăng sang tay ta. Sau đó nghĩ lại, khi ta tới đây, Diêu thục phi chỉ nói nàng ta biết tua ngọc kia ở trong cung của ta, ta chỉ cho rằng nàng ta phái người điều tra. Nhưng chưa hề nghĩ tới, có thể nàng ta chưa hề điều tra, mà do Thư quý tần nói cho nàng ta biết.

Bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn ta nói. Ồ, vậy được rồi, ta chỉ có thể làm càn nói dối vài câu mà thôi. May mắn là sẽ không ảnh hưởng lớn đến cục diện.

Đưa mắt nhìn về phía Diêu thục phi, ta nhỏ giọng nói: "Vừa rồi thần thiếp đang muốn giải thích với nương nương, nhưng nương nương chưa nghe đã ra tay rồi. Điều thần thiếp muốn nói chính là cái tua ngọc kia do thần thiếp nói Sơ Tuyết đi đổi, dù sao nó cũng bị hỏng rồi, thần thiếp cũng không hề để ý đến. Ai ngờ đâu, nàng ta dám vụng trộm gắn tua ngọc của mình mưu đồ riêng, thần thiếp quá nóng giận, đã điều nàng ta đi Hoán Y cục. Nhưng chỉ đến sáng sớm ngày thứ hai, nàng ta đã chết ở Hoán Y cục. Còn chuyện vì sao tua ngọc từ trên người nàng ta lại đến Ngọc Thanh cung thì thần thiếp không biết ."

Ta cảm giác được lúc ta nói Sơ Tuyết đã chết, nét mặt Hạ Hầu Tử Khâm khẽ rung động, hắn lại lặng yên liếc nhìn ta, nhưng vẫn không nói câu nào.

Ta nhìn thấy rõ ràng trong mắt Diêu thục phi hiện lên ý buông tha, nhưng bỗng nhiên nàng ta đứng lên, giận dữ nhìn ta, nghiến răng nói: "Dù cho những lời ngươi nói là thật, nhưng chẳng lẽ ngươi chỉ vì một cung nữ mưu đồ riêng với một cái tua ngọc cũ nát mà phạt nàng ta đi Hoán Y cục?"

Trong lòng hơi căng thẳng, ta nhìn Hạ Hầu Tử Khâm sau đó nhẹ nhàng buông hắn ra, bước lên một bước, tới gần Diêu thục phi, nhỏ giọng nói: "Nương nương, vấn đề then chốt không phải ở cái tua ngọc bị hỏng

kia, mà then chốt ở chỗ, cung nữ kia của thần thiếp lại làm cái tua ngọc này vì Hoàng thượng, mưu đồ riêng ình. Người như vậy, sao thần thiếp có thể giữ lại được?"

Diêu thục phi run lên, chẳng qua ta muốn nói cho nàng ta biết, ta đối xử như vậy là bởi vì Sơ Tuyết có mưu đồ với Hạ Hầu Tử Khâm, chứ không phải vì cái tua ngọc kia. Chắc hẳn Thư quý tần và nàng ta thân thiết như vậy, thì chuyện của Như Mộng nhất định nàng ta có nghe thấy. Ở hậu cung, không cho phép người nào giữ lại bên cạnh mình một cung nữ lúc nào cũng muốn tiếp cận với Hoàng thượng.

Thư quý tần không ngoại lệ, ta tin Diêu thục phi nàng cũng không ngoại lệ. Cho nên ta làm như thế, là chuyện đương nhiên.

Nàng ta dường như tin thêm một chút, xoay người vòng qua bức bình phong, lớn tiếng nói: "Người đâu, tới thay y phục cho bản cung!"

Rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng người bước vào. Lúc ta xoay người lại, thấy Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nhìn ta, trong lòng khẽ lay động, ta biết, vừa rồi hắn muốn ta giải thích với Diêu thục phi, đương nhiên, cũng là giải thích cho hắn nghe. Nhưng lúc ta và Diêu thục phi thì thầm to nhỏ, hắn nhất định muốn ta tự mình giải thích với hắn.

Mới định mở miệng, lại thấy hắn lui lại một bước, ngồi xuống đầu chiếc giường gỗ dài, một tay từ từ xoa nhẹ ngực. Ta bỗng nhiên hoảng hốt, vừa rồi nhìn sắc mặt của hắn vẫn như trước, ta cho rằng một chưởng của Diêu thục phi không làm tổn thương hắn.

Ta bước nhanh lên phía trước gọi: "Hoàng thượng…"

Hắn lại giơ tay lên, ý bảo ta không cần phải nói. Ta vội im lặng, lo lắng nhìn hắn, nhưng hắn lại cúi đầu không nhìn ta.

Bên ngoài, Diêu thục phi vội vã thay y phục, rồi để cho Quyến nhi đỡ đi, bước nhanh ra ngoài. Thân thể của nàng ta vẫn chưa khỏe hoàn toàn, nhưng việc này liên quan đến hung thủ hại chết con của nàng ta, bất luận thế nào nàng ta cũng phải đi .

Nhớ lại vừa rồi, Thư quý tần còn ngồi bên giường của nàng ta!

Nếu như nàng ta chính là hung thủ, lúc này Diêu thục phi nhớ lại, nhất định cũng sởn tóc gáy.

Nhưng ta không nghĩ mọi chuyện như vậy. Không có người nào biết rõ hơn ta, lúc Sơ Tuyết rời khỏi Cảnh Thái cung, không hề mang theo tua ngọc kia đi, nó vốn ở trong phòng Phương Hàm và bị người khác đánh cắp.

Nếu như việc này do Thư quý tần làm, nàng cần gì phải lao tâm khổ tứ đi lấy chứng cứ trong cung của ta đem vào cung của mình, trừ phi, nàng ta là người điên.

Vì thế, việc này cũng không do Thư quý tần làm.

Nàng ta là kẻ chết thay mà thôi.

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, thì kết cục của việc này coi như đã định, như vậy lần này Thư quý tần nhất định không thoát khỏi.

Ta đang nghĩ đến đó bỗng thấy hắn muốn đứng lên, ta kinh ngạc nhìn hắn, bước lên phía trước dìu hắn nói: "Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào?"

Hắn hừ khẽ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Trẫm thực sự không ngờ, Thục phi của trẫm thân thủ lại tốt đến như vậy." Hắn đi về phía trước một bước, lại nói, "Lúc này mẫu hậu đang ở Ngọc Thanh cung, trẫm nhất định phải qua đó. Nàng hãy nhớ kỹ, việc vừa rồi không được truyền ra ngoài."

Làm sao ta không biết hắn đang lo lắng, đả thương hắn là Diêu thục phi, nhưng cuối cùng chuyện này là do ta gây nên. Nếu Thái hậu điều tra, tìm kiếm nguyên nhân, còn dẫn đến chuyện Diêu thục phi sẩy thai. Nếu ta mượn cớ này thì không hề có căn cứ.

Ta hiểu rất rõ, ta tin tưởng hắn cũng sẽ không hồ đồ một chút nào.

Trong lòng cảm động không thôi, đã thấy hắn bước nhanh ra bên ngoài. Ta vội vàng đuổi theo, nhưng không cẩn thận làm lật úp cỗ lư hương trên bàn xuống đất, chỉ nghe "Choang" một tiếng, ta hoảng sợ, lại nghe thấy hắn trầm giọng nói: "Nàng không cần qua Ngọc Thanh cung. Đêm nay trẫm sẽ đến Cảnh Thái cung, trẫm còn có chuyện muốn hỏi nàng!" Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại nhìn ta, chỉ bước nhanh ra ngoài.

Ta đuổi ra tới cửa, thấy Lý công công từ xa xa đón hắn, thân thể hắn đột nhiên khẽ lảo đảo, lại nhìn thấy sắc mặt Lý công công biến đổi rõ rệt, vội cất cây phất trần đi để dìu hắn.

"Nương nương." Vãn Lương và Triêu Thần từ từ chạy đến.

Vãn Lương ghé sát bên tai ta nhỏ giọng nói: "Nương nương, ở bên ngoài kia đang đồn ầm ĩ lên, nói rằng chuyện Thục phi sinh non là do Thư quý tần làm. Vừa rồi nô tì nhìn thấy Thục phi nương nương vội vã đi ra. Bây giờ, lại đến Hoàng thượng..."

Ta lạnh lùng nhìn nàng một cái. Vãn Lương vội vàng im miệng.

Nhìn khắp mọi nơi, cũng không nhìn thấy cung nhân của Trữ Lương cung, ta liền nói với Triêu Thần: "Vừa rồi lúc bản cung đi ra, vô ý đụng vào lư hương, ngươi vào trong dọn dẹp đi."

"Dạ." Triêu Thần vâng dạ, đi vào bên trong.

Nhưng chỉ một chốc đã đi ra, sắc mặt hơi khác thường: "Nương nương, cái lư hương đó bị bể rồi ạ."

Ta xoay người đi vào, nhìn thấy cái nắp lư hương rơi trên mặt đất bị nứt một đường, ta xoay người nhặt lên, lúc định kêu Triêu Thần đi đổi, chợt phát hiện mặt trong trên đỉnh cái nắp giống như được khảm nạm thứ gì đó.

Dùng móng tay khẽ gõ lên, cúi đầu xuống nghe thử, âm thanh này khiến ta nhất thời giật mình sợ hãi.

Thư quý tần quả nhiên bị oan uổng , mà ta đã biết người nọ là ai rồi.

184. Q.2 - Chương 11: Giữ Miệng

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Rabbitlyn

Hai cung nữ đều nhìn thấy trên nắp lư hương có điều khác thường, cả hai ngước mắt nhìn ta không biết giải thích thế nào, không nói được câu nào. Có lẽ không cần ta nói gì, các nàng cũng biết phát hiện ra vật đó là gì. Ta vội vàng đậy nắp lư hương lại, nhìn Vãn Lương nói: "Lập tức đến Phủ nội vụ, lấy một cái lư hương giống cái này đến đây."

Sắc mặt của Vãn Lương biến đổi, vội vàng gật đầu nói: "Dạ, nô tì đi ngay."

Xoay người lại, đưa cái lư hương trong tay giao cho Triêu Thần, ta muốn nàng mang giấu đi. Vật như vậy tuyệt đối không thể giữ lại trong Trữ Lương cung được. Bước ra bên ngoài, không hề thấy bóng dáng một cung nhân nào, chắc hẳn vừa rồi Diêu thục phi ra lệnh, muốn tất cả mọi người lui hết ra ngoài để thuận tiện giết ta. Vì thế, lúc Hạ Hầu Tử Khâm đi vào mới không có người thông báo?

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất cũng cho ta cơ hội đổi lư hương.

Đợi Vãn Lương trở về, nhanh chóng an bài xong tất cả, ta và hai cung nữ mới ra khỏi Trữ Lương cung, lên kiệu đi thẳng về Cảnh Thái cung không hề dừng lại, lúc này ta nghĩ rằng toàn bộ hậu cung đang nhìn chăm chú vào động tĩnh của Ngọc Thanh cung? Ta cũng biết, xảy ra chuyện như vậy, không ai dám lại gần để xem.

Chắc hẳn bên trong Ngọc Thanh lúc này, ngoài Thái hậu, Hoàng thượng còn có Diêu thục phi.

Nếu Hạ Hầu Tử Khâm không muốn ta qua Ngọc Thanh cung, đương nhiên ta sẽ không qua. Ta chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở Cảnh Thái cung, chờ hắn đến vào tối nay.

Mọi thứ yên tĩnh trở lại, ta lại nhớ tới chuyện vừa rồi hắn đỡ cho ta một chưởng.

Bên tai ta, vẫn vang vọng giọng hắn gọi ta: "A Tử" giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc như thế, còn có cả bộ dạng của hắn ra sức kéo ta về phía sau. Hạ Hầu Tử Khâm à, hành động hôm nay của hắn, thật sự khiến ta giật mình.

Hắn là hoàng đế địa vị cao quý sao lại đối với ta như vậy.

Bàn tay khẽ siết chặt chiếc khăn tay, ta hít một hơi thật sâu, vừa rồi hắn đi gấp quá, chưa kịp nói với ta bất cứ điều gì. Ta chỉ hy vọng, một chưởng kia của Diêu thục phi không quá nặng.

Nhưng nàng ta quyết tâm muốn giết ta cho nên dù thân thể gầy yếu, cũng sẽ dùng hết sức lực của mình.

Trong lòng chợt trở nên căng thẳng và rối rắm.

Cuối cùng cũng đã tới Cảnh Thái cung, lúc đi vào, thấy Phương Hàm lo lắng đứng chờ ở cửa cung. Xem ra nàng cũng đã biết tin tức kia rồi.

"Nương nương, chuyện này là thật sao?" Thấy ta đi vào, Phương Hàm thấp giọng hỏi.

Ta gật đầu nói: "Đúng vậy, Thái hậu đã tra xét và xác nhận rồi."

Nói như vậy là để cho Phương Hàm biết, Thư quý tần lần này coi như xong rồi, chắc chắn không còn đường sống trở về.

Chỉ sợ rằng bị liên lụy còn có cả Thư gia.

Chậm rãi bước lên, ngồi xuống ghế, ta ngày càng cảm thấy đây quả nhiên là một nước cờ tuyệt diệu. Vì thế, người đó mới phái người trộm tua ngọc trong cung của ta, chỉ vì muốn giá họa cho Thư quý tần, bởi vì làm như vậy thì có ích hơn nhiều so với việc giá họa cho ta.

Triêu Thần bước lên, cúi đầu nhìn vật đang ôm trong lòng, thấp giọng hỏi ta: "Nương nương, thứ này phải xử lý như thế nào?"

"Trước tiên cứ đem vào bên trong tẩm cung của bản cung."

"Dạ." Triêu Thần xoay người đi vào bên trong.

Phương Hàm nghi ngờ nói: "Nương nương, đó là thứ gì?"

Ta cười nhạt nói: "Không có gì, chỉ là một cái lư hương bị hư mà thôi."

Phương Hàm biết ta lần này trở về từ Trữ Lương cung, lại nghe thấy ta nhắc đến lư hương, bỗng nhiên giật mình, dường như không tin nổi nhìn ta. Ta chỉ khẽ cười không nói, sau đó từ từ suy nghĩ mọi chuyện…

Chuyện của Thư quý tần, lúc bắt đầu thì lan truyền sôi sùng sục trong hậu cung. Nhưng đến khi đoàn người của Hạ Hầu Tử Khâm từ Ngọc Thanh cung đi ra, thì việc này dường như bị chìm xuống ngay lập tức, không ai dám nhắc tới.

Có điều ta không cần hỏi cũng đã đoán đúng kết quả.

Nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm đưa Diêu thục phi trở về Trữ Lương cung, nhưng không ở lại lâu mà đi ngay. Ta biết việc này một khi đã được xác định, người của Diêu gia nhất định sẽ vào cung, hắn còn phải ứng phó với Diêu Chấn Nguyên.

Ta ăn trưa qua loa, nằm nghỉ ngơi một chút, quay đầu ra ngoài nói: "Người đâu, chuẩn bị kiệu cho bản cung."

Phương Hàm hơi ngạc nhiên bước vào cửa, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, lúc này người muốn đi đâu?"

Ta biết Phương Hàm nghi ngờ điều gì, Hạ Hầu Tử Khâm nhất định không quan tâm tới ta, bất kể là Trữ Lương cung của Diêu thục phi hay là Ngọc Thanh cung của Thư quý tần lúc này đều không phải là nơi thích hợp để ta đi. Chuyện này đương nhiên ta biết.

Ta đứng lên, nhàn nhạt mở miệng: "Bản cung đi Hi Ninh cung."

Ta vô ý làm đổ lư hương, chuyện này sớm muộn gì cũng bị bại lộ, chi bằng ta chủ động đi nhận tội trước.

Ta chỉ mang theo một mình Vãn Lương, nói nàng mang theo cái lư hương bị bể kia bước lên kiệu.

Đến Hi Ninh cung, thấy có cung nhân bước lên hành lễ. Ta biết lúc này Thái hậu đang ở phật đường Hiên các tụng kinh, bởi vậy ta và Vãn Lương đi thẳng vào bên trong.

Quả nhiên, ở bên ngoài phật đường Hiên các, nhìn thấy Thiển nhi và Toàn công công. Bọn họ thấy ta, chợt giật mình, vội vàng hành lễ với ta: "Nô tì thỉnh an Đàn phi nương nương."

"Nô tài thỉnh an Đàn phi nương nương."

Ta gật đầu, liếc mắt nhìn vào bên trong, mở miệng nói: "Thái hậu ở bên trong tụng kinh sao? Các ngươi vào báo với Thái hậu giúp bản cung, nói bản cung có chuyện muốn tìm Thái hậu."

Thiển nhi có vẻ khó xử, cúi đầu nói: "Nương nương, trong lúc Thái hậu tụng kinh không cho phép bất cứ ai quấy rầy. Người có chuyện gì, không bằng để nô tì chuyển lời thay cho người."

Ta làm sao không biết lúc Thái hậu ở Hiên các không cho phép bất cứ ai đi vào, chỉ là đêm nay Hạ Hầu Tử Khâm muốn đến Cảnh Thái cung. Ta cũng không biết chuyện của hắn sẽ xử lý xong lúc nào, chỉ sợ hắn tới sớm, mà lúc đó ta đang còn ở Hi Ninh cung chờ Thái hậu tụng kinh. Ta liền xoay người lại lấy túi đồ trong tay Vãn Lương giao cho Thiển nhi nói: "Ngươi đem vật này đưa cho Thái hậu, Thái hậu nhìn thấy sẽ gặp bản cung."

Nghe ta nói giọng quả quyết như vậy, trong đôi mắt Thiển nhi rõ ràng hiện lên một tia kinh ngạc, mặc dù nàng nhận túi đồ của ta nhưng vẫn chần chờ không dám đi vào. Ta khẽ cười nói: "Ngươi cứ vào đi, có việc gì bản cung sẽ chịu trách nhiệm."

Ta nói như thế, Thiển nhi mới miễn cưỡng gật đầu nói: "Vậy… Vậy xin nương nương ở bên ngoài chờ một chút." Dứt lời, lại nhìn ta một lần nữa, mới xoay người đi vào.

Chỉ một lát sau, đã nhìn thấy Thiển nhi bước nhanh ra, nói với ta: "Nương nương, Thái hậu nói mời người vào trong." Sắc mặt của nàng ta hơi khác thường, Thái hậu có nổi giận hay không? Có lẽ là giận đến mức không kềm chế được.

Ta thở dài một tiếng, chuyện đã đến nước này, ta còn biện pháp khác nữa sao? Ai bảo ta không cẩn thận làm đổ lư hương, không cẩn thận nhìn thấy xạ hương cẩn bên trong nắp lư hương, không cẩn thận, biết kế hoạch của Thái hậu…

Ta không cẩn thận nhiều thứ như vậy, nên không biết có thể bất cẩn đánh mất mạng sống của mình hay không nữa.

Trong lòng khẽ cười nhạt, cuối cùng ta bước lên phía trước.

Toàn bộ Hiên các vẫn yên tĩnh như lần trước ta tới, bây giờ, bên trong Thiện phòng cũng không truyền ra tiếng gõ mõ nữa.

Đi tới cửa, thấy Thái hậu đang đứng đưa lưng về phía ta, trước mặt bà để cái lư hương bị hư ta mang đến. Ta không nhìn thấy mặt của Thái hậu nên không biết lúc này sắc mặt của bà như thế nào.

Nhẹ nhàng đi vào, quỳ xuống với Thái hậu, ta cúi đầu nói: "Thần thiếp đáng tội chết."

Thái hậu nhất định đang nổi giận, không bằng ta đem tội danh của mình nói lớn hơn một chút.

Bỗng nhiên Thái hậu xoay người lại, vung tay tát ta một cái thật mạnh, giận dữ nói: "Muốn đấu với ai gia!"

Bên má phải lập tức nóng bừng lên như bị lửa thiêu cháy, lúc này ta cũng không dám lỗ mãng, vẫn quỳ ngay ngắn như trước, cắn răng nói: "Thái hậu bớt giận, việc này thần thiếp đã xử lý thỏa đáng, Thục phi nương nương không hề biết, thần thiếp đã sai người đổi cái lư hương giống như đúc vào, toàn bộ Trữ Lương cung cũng không có người nào biết."

Có lẽ Thái hậu cho rằng ta chỉ biết cầu xin bà tha mạng, nhưng chưa từng nghĩ ta sẽ nói như thế, bởi vậy bà chợt giật mình.

Thái hậu không nói lời nào, ta biết bà đang chờ ta nói tiếp. Ta hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Thần thiếp cũng không nói cho Quyến nhi biết, chỉ tới Hi Ninh cung, muốn hỏi Thái hậu xem người sẽ định đoạt thế nào."

Ta nghĩ, việc này cũng không cần nói cho Quyến nhi biết, đợi đến ngày mai, lúc nàng thêm xạ hương vào, nhất định sẽ biết lư hương đã bị người khác đổi.

Xem ra những gì ta suy đoán trước đây đều không sai, việc này là do Thái hậu làm, còn Quyến nhi là người do bà phái đi để điều tra nguyên nhân vì sao Diêu thục phi lại đột nhiên mang thai. Ta nghĩ sau lần này, Diêu thục phi muốn mang thai lần thứ hai là điều không thể.

Vì thế, Hạ Hầu Tử Khâm đã từng hứa hẹn với Diêu gia, đợi ngày Diêu thục phi sinh hoàng tử sẽ sắc phong làm Hoàng hậu chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi.

Người đang đứng trước mặt ta dần nguôi cơn thịnh nộ, rốt cuộc cũng từ từ bình tĩnh lại. Bà nhất định hiểu, ta đã chủ động đến Hi Ninh cung cũng đồng nghĩa với việc ta sẽ giấu kín chuyện này. Ngày đó ta đã từng nói, nếu quả thật chuyện này do Thái hậu làm, ta sẽ giữ kín như bưng.

Một lúc lâu mới nghe Thái hậu nói: "Ngươi biết từ lúc nào?"

Thái hậu không gọi đứng dậy, ta đành phải tiếp tục quỳ, ngẫm nghĩ một chút ta mới đáp: "Thực ra hai lần nhìn thấy Quyến nhi ở Trữ Lương cung, thần thiếp đều cảm thấy có chút bất ổn. Ngày ấy từ Trữ Lương cung đi ra, trong lúc vô tình thần thiếp nghe cung nữ của Trữ Lương cung nhắc đến chuyện lư hương bên trong tẩm cung của Thục phi nương nương bị đổi. Lúc đó thần thiếp nghĩ rằng trầm hương trong lư hương kia có vấn đề. Bây giờ xảy ra chuyện mới vội vàng đem đi đổi. Bởi vậy thần thiếp cả gan, lén tra xét bột trầm hương kia nhưng không phát hiện bên trong có gì lạ thường."

Sau lần đó ta cũng trở nên mịt mờ, cho rằng người đứng phía sau màn kịch này là người khác.

"Cho đến hôm nay, thần thiếp vô ý làm đổ lư hương bên trong tẩm cung của Thục phi nương nương, nhìn thấy xạ hương được khảm bên trong nắp của lư hương mới dám khẳng định mọi chuyện."

Vừa nói xong, những rắc rối khó gỡ trong đầu lại nối tiếp nhau kéo đến. Ta chỉ suy nghĩ về những suy đoán chồng chéo, đan xen nhau trước đó của bản thân mình. Nhưng thực ra, ngay từ đầu trầm hương trong tẩm cung của Diêu thục phi đã có vấn đề, thậm chí nàng ta đã bị gần bốn năm rồi. Vì thế, nàng ta mới chưa từng mang thai. Chỉ là những ngày gần đây, chẳng biết tại sao, lư hương trong cung nàng ta đột nhiên bị đổi, không còn trầm hương có vấn đề đó nữa cho nên nàng ta mới có thể bất ngờ mang thai. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thái hậu điều Quyến nhi qua Trữ Lương cung để tra xét. Sau đó, đợi việc này qua đi, Thái hậu sẽ cho Quyến nhi lấy lý do là Diêu thục phi thân thể yếu đuối cần phải đổi trầm hương để bảo vệ sức khỏe, đổi lư hương vào bên trong tẩm cung của nàng ta. Lư hương lần này, chắc chắn sẽ tăng thêm xạ hương.

Vì thế, lần đó lúc ta tra xét mới không có vấn đề gì. Văn Lương đến Phủ nội vụ, không thể nào để ý thấy được xạ hương bên trong, nhất định là nàng không phát hiện ra, cho nên mới lấy trầm hương mà thôi.

Thái hậu đứng trước mặt của ta, lặng lẽ nghe ta nói hết, vẫn không hề có ý mở miệng nói chuyện. Ta khẽ siết chặt hai tay, thấp giọng nói: "Có điều thần thiếp còn một chuyện đoán không ra."

Lúc này Thái hậu mới hừ một tiếng nói: "Ai gia thực sự là giật mình, thì ra Đàn phi cũng có lúc không hiểu rõ tất cả." Bà cúi xuống nói, "Hỏi đi."

Trái tim đang căng thẳng cũng dần dần thả lỏng hơn, xem ra một cái tát kia của Thái hậu, chỉ là muốn ra oai phủ đầu ta mà thôi, bà là một nữ nhân nhìn xa trông rộng.

Khóe miệng mỉm cười, ta từ từ nói: "Thần thiếp không rõ, lúc lư hương trong tẩm cung của Thục phi nương nương bị đổi đi một khoảng thời gian, vì sao Thái hậu không hề phát hiện ra?" Theo lý thuyết thì mỗi ngày sẽ có người bỏ thêm trầm hương vào, Thái hậu không thể không biết, lại càng không thể để cho Diêu thục phi mang thai.

Thái hậu bước đến vài bước, dừng lại trước mặt ta, sau đó mới cười nói: "Thảo nào Hoàng thượng nói ngươi thông minh, Đàn phi nếu ngươi là nam nhi nhất định cũng là một người kỳ tài."

Ta ngẩn người ra, lại nghe Thái hậu nói: "Lúc trước ai gia đặt lư hương trong tẩm cung của Diêu thục phi, nhưng vẫn chưa bỏ trầm hương vào, trong Trữ Lương cung cũng không có người của ai gia. Diêu thục phi không phải là người ngu dốt, nếu ai gia để người của mình bên cạnh nàng ta. Chỉ sợ sẽ khiến cho nàng ta nghi ngờ mà thôi."

Ta kinh ngạc ngước mắt nhìn Thái hậu, càng cảm thấy mọi chuyện mờ mịt hơn nữa, nếu như vậy thì Thái hậu dùng biện pháp gì khiến cho Diêu thục phi vào cung gần bốn năm cũng không mang thai?

Thái hậu cười lạnh một tiếng nói: "Đó là bởi vì lư hương kia là do ai gia ban cho nàng ta, bởi vậy bản thân nó cũng đã có chuyện rồi. Ai gia sai người mạ thêm một lớp vàng ở bên ngoài, trong đó có lẫn cả xạ hương. Mặc kệ xuân hạ thu đông, không hề bỏ sót một lúc nào. "

Trong lòng ta không khỏi chấn động, thì ra là như thế!

Thảo nào Thái hậu không cần phải đi thêm trầm hương mỗi ngày, cũng không cần phải sắp xếp người bên cạnh Diêu thục phi.

Nếu như đó là lư hương Thái hậu ban cho, làm sao Diêu thục phi có thể đột nhiên thay đổi được? Trừ phi là có tình huống xấu.

Quả nhiên, nghe Thái hậu lại nói: "Lưu thái y khám bệnh, bắt mạch cho Diêu thục cũng là người của ai gia, nhiều năm qua ai gia chỉ sợ lỡ như." Lúc bà nói những lời này, không khỏi nhìn về phía ta, bà không chỉ ra ý nghĩ thâm sâu của hai chữ "lỡ như" kia, là bởi vì cảm thấy ta có thể hiểu được .

Đúng vậy, lúc này nghe Thái hậu nói như vậy, trong lòng ta lại càng rõ ràng hơn nữa. Thứ Thái hậu kiêng dè chính là thế lực của Diêu gia.

Phi tần trong hậu cung sẽ có một ngày nhất định để thái y đến tẩm cung khám bệnh, mà Lưu thái y khi phát hiện ra việc này, cũng không dám nói cho bất cứ ai, chỉ len lén nói cho Thái hậu biết.

"Ai gia lúc đó vô cùng khiếp sợ, nhiều năm qua ai gia đều cẩn thận từng li từng tí như vậy nhưng bây giờ sao lại xảy ra vấn đề như thế?" Giọng nói của bà hơi căng thẳng, nhưng ngay sau đó chỉ cười nhạt nói, "Không ngờ chỉ vì Diêu thục phi vô tình làm bể cái lư hương kia, nên mới cho người đi thay một cái mới."

Chỉ sợ là Diêu thục phi tới chết cũng không ngờ được, một khắc không cẩn thận của nàng ta mới có thể làm ình mang thai. Xem ra khoảng thời gian này cũng khá lâu, nếu không chỉ bằng cái lư hương vừa mới thay kia, nhất định cũng không có hiệu quả nhanh như vậy.

Bỗng nhiên ta lại nghĩ tới Hạ Hầu Tử Khâm, nếu hắn vắng vẻ Diêu thục phi, thì bên phía Diêu gia sẽ có động tĩnh như thế nào.

Ta cố lấy dũng khí, ngước mắt nói: "Nhưng Thái hậu, Thục phi nương nương không phải là người ngu dốt, đến lúc nàng ta tỉnh táo lại chắc chắn sẽ nghĩ đến việc này." Bởi vì từ sau ngày ấy, nàng ta lại không mang thai nữa. Vì thế, nàng ta sẽ ngày càng hoài nghi chuyện lần này, chỉ cần nàng ta suy nghĩ thật kỹ, sẽ nhớ ngay đến cái lư hương bên người.

Thứ Thái hậu ban ặc dù đã bị bể, nàng ta cũng không thể cầm tới Phủ nội vụ, mà sẽ tìm một nơi khác trong Trữ Lương cung để bỏ đi. Đợi đến một ngày nàng ta nghi ngờ sẽ lấy ra, đến lúc đó chắc chắn sẽ tra rõ.

Thái hậu cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi cho rằng chỉ vì cái lư hương bị bể kia sao? Cho dù nàng ta biết cũng sẽ không nghĩ do ai gia làm. Chỉ vì cái lư hương đó là lễ vật Thư Cảnh Trình dâng lên cho ai gia vào năm Nguyên Quang thứ nhất. Trên dưới vua dân, ai cũng biết ai gia tin Phật, y muốn lấy lòng ai gia nên mới dâng lễ vật như thế. Chẳng qua ai gia chỉ sai người động tay động chân sơ sơ bên ngoài một chút, và thêm một lớp mạ vàng nữa mà thôi. Sau đó, lại ban cho Diêu thục phi."

Ta cuối cùng cũng thấy khiếp sợ.

Thư Cảnh Trình là anh trai của Thư quý tần, bây giờ là Lễ bộ thị lang.

Thì ra Thái hậu đã sớm tính toán được đường lui, đem toàn bộ chuyện này dẫn đi một vòng đổ tất cả lên đầu Thư gia.

Nói như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được vẹn toàn.

Tua ngọc trong miếng ngọc bội của Diêu thục phi đúng là có vấn đề, mà Thái hậu không chọn tua ngọc trong cung để thay, chính là muốn một khi chuyện này bị phanh phui ra thì không có gì để đối chứng.

Ta nghĩ, trước kia Thái hậu đem xạ hương trộn vào trong lớp mạ vàng kia chỉ để cho người khác không thể có thai nhưng sẽ không làm cho sẩy thai. Thứ thực sự làm cho Diêu thục phi sẩy thai, chính là tua ngọc kia. Thái hậu không muốn Diêu thục phi sinh con là vì kiêng dè thế lực của Diêu gia, còn Thiên Phi thì không giống như vậy. Đứa bé trong bụng nàng ta, Thái hậu thực sự mong muốn giữ được. Vì thế, nếu lư hương trong tẩm cung của Diêu thục phi có ảnh hưởng đối với thai nhi, ngàn vạn lần bà cũng không dám để cho Thiên Phi đến gần.

Thái hậu suy nghĩ quả nhiên vô cùng chu đáo, như vậy cũng không cần phải sợ một khi trong cung có phi tần nào mang thai đến cung của Diêu thục phi ngồi một chút mà đã xảy ra chuyện.

Thái hậu liếc qua ta, thấp giọng nói: "Xem ra ngươi đã biết vì sao Thục phi sẩy thai."

Ta chần chờ một lát cuối cùng gật đầu, mở miệng nói: "Chỉ là thần thiếp đang suy nghĩ, Thái hậu làm cách nào dùng cái tua ngọc kia khiến cho Thái phi chú ý? Làm cho Thái phi và Thục phi giằng co với nhau ở Lam hồ, nhất định cũng là chuyện quan trọng đã được tính toán cẩn thận từ trước." Nếu ngay từ đầu Thái hậu muốn Thư quý tần làm kẻ chết thay, như vậy nhất định phải làm cho chuyện Diêu thục phi mang thai lan ra cho cả hậu cung đều biết, cho nên phải có cảnh Dụ thái phi ở Lam hồ.

Nếu như ngày đó, sức lực của Dụ thái phi mạnh hơn một chút, và người bị đẩy ngã không phải bà ấy, mà là bà ấy đẩy ngã Diêu thục phi, vậy… Vậy rốt cuộc Thái hậu có thể tương kế tựu kế, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Dụ thái phi hay không?

Trong lòng chợt suy nghĩ, rồi khẽ giật mình, nói như vậy, ta tự biết cũng không dám hỏi.

Rõ ràng nhìn thấy Thái hậu nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngươi hỏi quá nhiều."

Ta hít một hơi, xem ra việc này Thái hậu không muốn nói cho ta biết. Chẳng qua ta nghĩ, nhất định là viên ngọc châu trên tua ngọc kia có vấn đề, nhưng cụ thể như thế nào thì ta không đoán được.

Tua ngọc là do Thái hậu phái người trộm từ trong cung của ta, còn chuyện là ai lấy, ta nghĩ cũng không cần hỏi. Đây không phải là chuyện quan trọng.

Người đứng trước mặt khẽ cất bước, xoay người đi, đưa lưng về phía ta, cuối cùng nói: "Đứng lên đi."

Ta sửng sốt, vội mở miệng nói: "Tạ ơn Thái hậu."

Ta đứng lên, nhưng Thái hậu chưa xoay người lại, chỉ nhẹ giọng nói: "Đàn phi, chuyện lần này ngươi nhúng tay vào quá nhiều, nếu không phải vì ngươi, ai gia cũng không cần phải giết một người!"

Ta bị dọa một phen, ta biết, người được Thái hậu nói đến, chính là Sơ Tuyết…

Ta lặng yên thở dài một tiếng, ta vốn tưởng rằng đối phương muốn lấy thông tin về tua ngọc trong cung của ta từ nàng ta nên mới giết người diệt khẩu. Nhưng không ngờ là bởi vì Thái hậu không muốn để cho người khác biết này tua ngọc này xuất phát từ trong cung của ta nên mới giết nàng ta. Nhưng cũng may mắn nhờ bước đi này của bà, ta mới có thể lừa được Diêu thục phi chuyện tua ngọc bị mất tích.

Ta cúi thấp đầu nói: "Thần thiếp biết tội." Lúc đó ta chỉ tò mò vì Dụ thái phi bị cuốn vào việc này, mà ta cũng biết, Hạ Hầu Tử Khâm quan tâm, cho nên mới muốn điều tra. Ai ngờ lại giẫm lên nước cờ được tính toán hoàn hảo của Thái hậu. Bà bỗng nhiên xoay người lại, liếc ta một cái nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết, sự tò mò sẽ hại chết người sao!"

Ta biết chứ, nơi sâu không thấy đáy nhất chính là trong hậu cung.

Bà lại nói: "Ngươi đừng tưởng rằng, ngươi ỷ vào chuyện được Hoàng thượng thích là ngươi không còn phải kiêng dè chỗ nào nữa!"

Ta giật nẩy mình, vội vàng cúi đầu nói: “Thần thiếp không dám.”

“Biết thì hãy nhớ kỹ cho ai gia! Bằng không người tiếp theo rơi đầu chính là ngươi -Đàn phi!” Trong lời nói của Thái hậu cuối cùng lại pha lẫn sự tức giận.

Ta cắn môi: “Dạ, thần thiếp sẽ luôn ghi nhớ.”

Đúng vậy, lần này là Thái hậu đã cứu mạng ta. Ta suýt chút nữa đã phá hỏng chuyện lớn của bà, nhưng bà vẫn cứu ta một mạng, nếu ta lại không biết tốt xấu, chắc chắn sẽ bị chết còn nhanh hơn so với Thư quý tần.

Thái hậu trầm mặc một lát, sự tức giận trên khuôn mặt mới từ từ tan đi.

Nghe thấy bà thở một hơi thật dài, đột nhiên hỏi ta: ”Ngươi có biết vì sao ai gia lại lựa chọn hi sinh Thư quý tần không?

Ta ngước nhìn bà, nhỏ giọng nói: “Thần thiếp cho rằng, Thái hậu muốn làm tan rã thế lực của Diêu gia.” Thư Cảnh Trình là Lễ bộ thị lang, Thư gia và Diêu gia có quan hệ gần gũi, lần này nếu Thư quý tần mưu hại con cháu hoàng thất, như vậy Thư gia nhất định cũng sẽ bị liên lụy.

Mà sau sự việc lần này, người của Diêu gia đương nhiên sẽ không đi cùng đường với Thư gia nữa. Trong lúc vô tình Thái hậu đã giải quyết được một cánh tay giúp đỡ Diêu gia. Và vì chuyện của Diêu thục phi, chắc chắn lúc đó Diêu gia sẽ không buông tha cho người của Thư gia.

Thái hậu rất thông minh, nhìn xa trông rộng, không hao tổn người nào mà để cho bọn họ tự đấu đá lẫn nhau.

Vì thế, Thái hậu mới chọn cứu ta, chỉ vì ta chết cũng chỉ cho Diêu gia một sự giải thích về chuyện Diêu thục phi sẩy thai. Còn lại không tốt, không có nhiều ý nghĩa bằng việc hi sinh Thư quý tần.

Trong lòng chợt cười cay đắng, xem ra có thế lực ở sau lưng, đôi lúc cũng là một sự ràng buộc.

Thái hậu nhìn ta, một lát sau mới mở miệng nói: “Rất tốt.”

Bà chỉ nói “Rất tốt”, nhưng là nói ta đoán được mọi chuyện tốt, hay là bà cảm thấy kế sách lần này thực hiện rất tốt?

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe bà nói: “Lần này có tính là ai gia cứu ngươi một mạng không?”

Ta vội nói: “Tính.”

Mặc dù, dựa trên một đống quan hệ chồng chéo như vậy, Thái hậu không muốn cứu cũng phải cứu, nhưng tóm lại bà vẫn cứu ta một mạng.

Thái hậu cười nhẹ một tiếng nói: “Như vậy, sau này ngươi hãy nhớ kỹ, mạng của ngươi là do ai gia cho. Nếu ngươi dám có lòng dạ khác, ai gia sẽ là người đầu tiên không buông tha cho ngươi!”

Trong lòng ta khẽ chấn động, Thái hậu vốn không định giết ta, nhưng bà cũng cảnh cáo ta, việc này nhất định phải giữ kín như bưng. Đầu ngón tay ta khẽ run lên, Hạ Hầu Tử Khâm có biết việc này hay không?

Sau đó ta lại cảm thấy buồn cười, người thông minh như hắn, cho dù Thái hậu không nói, trong lòng hắn nhất định hiểu rõ, ta còn có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Thái hậu, huống chi là hắn.

Ta lui lại nửa bước, quỳ xuống một lần nữa nói: “Xin Thái hậu yên tâm, thần thiếp chưa bao giờ biết chuyện này. Thần thiếp đối với Hoàng thượng và Thái hậu, trước sau như một.”

Thái hậu hừ khẽ một tiếng nói: “Ai gia cũng muốn tin ngươi, chỉ là kiếp này ai gia chưa từng làm chuyện không nắm chắc trong tay.”

Ta giật mình nhìn Thái hậu, thấy bà quay ra ngoài lớn tiếng gọi: “Thiển nhi!”

Lập tức nghe thấy có tiếng bước chân người chạy vào, sau đó giọng nói của Thiển nhi từ cửa truyền vào: “Có nô tì, Thái hậu có gì dặn dò ạ?”

Thái hậu vẫy tay ý bảo Thiển nhi bước lên, ghé sát bên tai nàng thì thầm điều gì đó. Ta nhìn thấy hai mắt Thiển nhi mở lớn sau đó gật đầu, vội vã đi xuống.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Thiển nhi đã trở về, trong tay cầm một cái hộp gấm tinh xảo, cung kính dâng lên cho Thái hậu.

Thái hậu phất tay cho nàng lui xuống, bỗng nhiên lại nói: "Phải rồi, ngươi đi Trữ Lương cung nói với Quyến nhi cần phải đổi lại lư hương."

Quyến nhi cũng là người thông minh, chỉ cần nói như vậy chắc chắn sẽ hiểu được vấn đề.

"Dạ." Thiển nhi vâng lời lui xuống.

Ta hoàn hồn lại, thấy Thái hậu cẩn thận mở cái hộp gấm trong tay ra, ta thấy bên trong lót vải màu đỏ, trong đó là một viên thuốc màu nâu. Trong lòng ta chợt chấn động mạnh, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Thái hậu lấy viên thuốc ra, đưa cho ta nói: "Hôm nay ai gia không giết ngươi, nhưng cũng không yên lòng, viên thuốc này ngươi ăn đi."

Ánh mắt ta nhìn vào viên thuốc trong tay Thái hậu, trong lòng ta biết rất rõ đây chắc chắn là thuốc độc, nhưng không phát tác ngay lập tức, bây giờ Thái hậu muốn không chế ta.

Ta hít một hơi thật sâu, không hề chần chờ, đưa tay lấy viên thuốc kia, nuốt thẳng vào trong bụng. Ta ngước mắt cười nói: "Nếu Thái hậu thật sự không yên lòng, vì sao không giết chết thần thiếp?" Nếu Thái hậu muốn giết ta, muốn tìm một cái cớ cũng không phải là việc khó khăn.

Thái hậu dường như không ngờ tới ta có thể nói chuyện thoải mái như vậy nên khẽ giật mình. Một lát sau mới nghe bà nói: "Ai gia còn muốn ngươi sống."

Muốn ta sống…

Ta không hiểu nhìn Thái hậu, vì sao lời của bà lại làm cho ta cảm thấy rất kỳ lạ?

"Đứng lên." Bà quay lưng lại, lạnh lùng mở miệng.

Ta đứng lên, lại nghe bà nói: "Từ nay về sau, nếu ngươi khiến cho ai gia bất an, ai gia sẽ không tha cho ngươi.

"Thần thiếp sẽ luôn ghi nhớ."

Thái hậu bước lên phía trước vài bước, giơ tay lên chậm rãi lướt qua lư hương trước mặt, cả người khẽ run run. Một lúc lâu sau mới thở dài nói: "Hoàng thượng đăng cơ đã được bốn năm, nhưng vẫn chưa có con nối dõi, hôm nay ai gia lại tự tay hại chết con cháu hoàng thất trong bụng Thục phi, ai gia cảm thấy thẹn với liệt tổ liệt tông của dòng họ Hạ Hầu!"

"Thái hậu…" Ta hiểu rất rõ tâm trạng của Thái hậu, bà cũng không còn cách nào khác cho nên mới phải dùng đến hạ sách này. Nếu như lần này người mang thai không phải là Diêu thục phi thì đâu có xảy ra những chuyện này, ngược lại đối với Thái hậu mà nói lại là chuyện vô cùng vui mừng. Chỉ đáng tiếc…

Ta nghĩ Thái hậu sẽ không điều Quyến nhi trở về. Những chuyện tương tự như thế này, bà sẽ không cho phép xảy ra lần thứ hai.

Bà mệt mỏi cười một tiếng, nhưng không xoay người lại, chỉ nói: "Nhưng Đàn phi à, ngươi thật khiến cho ai gia ngạc nhiên, ai gia cho rằng Hoàng thượng đột nhiên rời khỏi Thượng Lâm Uyển hồi cung, ngươi nhất định rất hận Thục phi. Ai gia còn sợ ngươi sẽ ra tay làm hại đứa con trong bụng Thục phi."

Ta chần chờ một lúc mới mở miệng: "Không dối gì người, trong lòng thần thiếp đương nhiên rất phẫn nộ. Có điều thần thiếp đã từng hứa với Hoàng thượng, chỉ cần là con của Hoàng thượng, thần thiếp sẽ không bao giờ làm hại." Đây là lời hứa ngày đó ta nói với Hạ Hầu Tử Khâm, không phải là lời hứa suông để gạt người, bây giờ nói cho Thái hậu biết cũng không sao.

Thái hậu rốt cuộc cũng khiếp sợ quay đầu lại nhìn ta, đột nhiên cười nói: "Ai gia đúng là đã nhìn sai ngươi!"

Nhìn sai ta? Thái hậu cho rằng ta không phải là người lương thiện như thế chăng?

Thái hậu nhìn ta một hồi lâu mới phất tay nói: "Mà thôi, ngươi trở về đi. Hoàng thượng nói đêm nay muốn qua Cảnh Thái cung."

Ta hơi ngạc nhiên, thì ra Hạ Hầu Tử Khâm muốn đến Cảnh Thái cung Thái hậu cũng biết sao? Bà nói như thế, ta đương nhiên cũng hiểu.

Ta gật đầu nói: "Dạ, vậy thần thiếp xin trở về trước, chuyện thần thiếp đã tới Hi Ninh cung, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không biết. Thần thiếp xin cáo lui." Ta quay sang hành lễ với Thái hậu rồi lui ra cửa.

Đột nhiên nghe bà nói: "Thực ra thân phận thấp kém cũng không sao, nếu ai gia không phải là tỷ tỷ của Hoàng hậu Gia Thịnh đế, thân phận của ai gia cũng không cao quý gì."

Bước chân chợt khựng lại, ta không biết Thái hậu nói như thế rốt cuộc là có ý gì?

Ta cắn răng, cũng không quay đầu lại, cất bước đi thẳng ra.

Thái hậu rất cấm kỵ khi nói về chuyện tiền triều, đây là lần đầu tiên ta nghe nói chuyện liên quan đến tiền triều, lại còn là chuyện của bà. Thân thế của bà và Hoàng hậu tiền triều ta đương nhiên không biết, nhưng ta cũng biết hai người là tỷ muội ruột thịt, một người gả cho Hoàng thượng làm Hoàng hậu, một người gả cho vương gia bên họ ngoại làm Vương phi. Nhưng ta nghĩ rằng, nếu không có Hoàng hậu Minh Vũ của tiền triều, sợ là bà cũng không được làm chính phi của vương gia? Nhưng người mà vương gia yêu thương, sủng ái, không phải là Thái hậu.

Ta khẽ lắc đầu, chuyện này đã là quá khứ, bây giờ ta có nghĩ đến cũng vô dụng.

Bên ngoài, Thiển nhi còn chưa trở về, chỉ có Văn Lương và Toàn công công. Thấy ta ra, Văn Lương lo lắng chạy tới, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người có sao không?"

Ta hơi có chút mệt mỏi nhưng sau đó khẽ cười lắc đầu: "Không sao, hồi cung."

Nghe vậy, sắc mặt căng thẳng của Văn Lương cũng giảm bớt, nàng vội vàng gật đầu: "Dạ."

Toàn công công cũng hành lễ nói với ta: "Nô tài cung tiễn nương nương."

Văn Lương đỡ tay ta, tới cửa Hi Ninh cung trùng hợp gặp Thiển nhi trở về. Nàng ta nhìn thấy ta, trong đôi mắt hiện lên ánh nhìn khác thường, vội nghiêng người sang bên cạnh nói: "Nô tì tham kiến nương nương."

Ta chỉ liếc qua rồi đi thẳng qua trước mặt nàng. Ta nghĩ rằng Thái hậu sai nàng tự tay đem viên thuốc kia tới, trong lòng nàng nhất định còn rất kiêng dè. Thực ra ta và nàng ta cũng không có chuyện gì đáng để bận tâm cả.

Thái hậu khống chế ta đồng thời cũng mượn sức của ta một cách triệt để.

Bước một bước ra khỏi Hi Ninh cung, bắt đầu từ đây Tang Tử ta đã hoàn toàn trở thành người của Thái hậu.

Có điều chỉ sợ là không ai biết sự thật này mà thôi.

Trở về Cảnh Thái cung, nói Phương Hàm gọi tất cả mọi người vào dặn dò: "Lần này chuyện Diêu Thục phi sẩy thai, từ nay không người nào được nhắc tới trong Cảnh Thái cung của bản cung nữa. Chuyện bản cung đi Hi Ninh cung ngày hôm nay cũng không cho phép để cho Hoàng thượng biết. Nếu ai còn dám nói đến việc này, bản cung nhất định sẽ không tha!"

"Dạ, nô tì (nô tài) ghi nhớ."

Tất cả mọi nghi vấn đều phải nuốt vào trong bụng, bắt đầu từ giờ khắc này ta cũng không thể hỏi nữa.

Ý tứ của ta chắc chắn bọn họ đều hiểu.

Trở về tẩm cung, thấy Phương Hàm tính đi ra ngoài, ta mở miệng hỏi nàng: "Cô cô, Hoàng thượng đã xử lý xong mọi chuyện chưa?"

Phương Hàm giật mình, quay đầu lại nói: "Nô tì không rõ lắm, chi bằng để nô tì lệnh cho Tường Hòa đi hỏi thăm?"

Ta lắc đầu nói: "Không cần, cô cô lui xuống đi. Bản cung muốn nghỉ ngơi một chút."

"Dạ." Nàng nhẹ giọng, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Nằm trên chiếc giường nhỏ thật lâu, mơ mơ màng màng buồn ngủ. Không biết ta đã ngủ bao lâu, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của Lý công công: "Hoàng thượng giá lâm —— "

Ta mở choàng mắt, ngồi dậy bước xuống giường. Thấy cửa phòng đã bị người khác đẩy ra, ta vội vàng vòng qua bức bình phong, thấy hắn bước vào cửa, nhìn thấy ta, hình như hơi bất ngờ, khẽ giật mình. Ta nhìn hắn thật kỹ, sắc mặt của hắn thật nặng nề, không tốt chút nào.

"Hoàng thượng." Ta cúi người hành lễ với hắn.

Hắn chỉ "Ừ" nhẹ một tiếng, vòng qua người ta bước tới. Ta vội xoay người lại dìu hắn, lần này hắn không cự tuyệt. Ta đỡ hắn qua ngồi bên giường, hắn mới mở miệng nói: "Tin tức của Thư gia nhanh thật, Diêu Chấn Nguyên vừa vào cung, Thư Cảnh Trình đã vào theo."

Ta nghiêng mặt nhìn hắn, sắc mặt của hắn không tốt, cầm bàn tay hắn, thật sự không có cảm giác mát lạnh. Ta chỉ biết ngồi bên cạnh hắn, không nói gì. Việc này đối với Thư Cảnh Trình mà nói rốt cuộc cũng là chuyện bất ngờ, mặc kệ mọi chuyện thế nào nhất định y muốn vào cung để cầu xin.

Hắn hừ khẽ một tiếng nói: "Việc này mẫu hậu đã có kết luận, trẫm và Thục phi cũng đã tự mình đến, chẳng lẽ còn muốn trẫm phúc thẩm nữa sao? Trẫm thấy Thư Cảnh Trình kia thật không thông minh, ở trước mặt Diêu Chấn Nguyên mà dám ngang nhiên cầu xin trẫm, không biết đem Diêu gia đặt ở đâu nữa?

Điều đó cũng là tự nhiên, Diêu Chấn Nguyên nhất định là đang nổi nóng, ta nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm đang ra sức trấn an Diêu gia, lại đụng phải chuyện cầu xin như thế, sợ là Hạ Hầu Tử Khâm muốn xử lý nhẹ tay, Diêu gia cũng không chịu.

Ta khẽ cười: "Thư thị lang thật ngu ngốc."

Hắn mím môi nhưng không cười, chỉ nói: "Xem ra hai nhà Diêu - Thư không ai tin tưởng ai, nếu không thì sao lại tới tìm trẫm trước? Nhưng thứ mà trẫm muốn lại chính là chuyện này!" Giọng nói của hắn bỗng nhiên cao thêm mấy phần, hai đầu mày nhíu lại, sắc mặt hơi khác thường.

Ta giật mình, cau mày nói: "Thương tích của Hoàng thượng… Hay là để thần thiếp truyền thái y đến khám cho Hoàng thượng."

Hắn lại nói: "Không, trước hết trẫm vẫn chờ nghe nàng giải thích."

Ta giật mình, hắn vẫn còn nhớ rất kỹ việc này. Ta nhỏ giọng khuyên nhủ: "Trước tiên nên truyền thái y đến xem thử, thần thiếp từ từ nói cũng không muộn."

Hắn lật tay lại nắm tay của ta thật chặt, hừ một tiếng nói: "Trẫm không đợi được."

Lại nữa rồi, tính tình của hắn thật là ngang ngược.

Ta thở dài, vậy thì ta chỉ có thể nói thật ngắn gọn mà thôi.

Dù sao chuyện phía sau cũng đã có Thái hậu xử lý thỏa đáng, vậy thì ta nói nửa thật nửa giả cũng không sao cả. Ngẫm nghĩ một chút cuối cùng ta mở miệng: "Ngày ấy, thần thiếp muốn Sơ Tuyết thay tua ngọc kia, nhưng ai biết Sơ Tuyết lại đem một cái do chính mình bện thay vào. Thật không may đã bị thần thiếp phát hiện, thần thiếp nóng giận, điều nàng ta đi Hoán Y cục."

Trong đôi mắt hắn vẫn lặng yên, nhìn ta nói: "Nếu như thế, vì sao lại không cho trẫm nghe những điều nàng thì thầm với Thục phi?"

Ta hít một hơi nói: "Bởi vì nguyên nhân thần thiếp điều nàng ta đi không phải là vì nàng ta dám tráo đổi tua ngọc, mà là vì nàng ta ôm trong lòng ý đồ muốn tiếp cận Hoàng thượng. Nàng ta cho rằng ngọc bội kia là của Hoàng thượng, nàng ta muốn khiến cho người chú ý. Thần thiếp tự biết không thể chịu đựng được có một cung nữ ở bên cạnh như vậy."

Nghe vậy, hắn đột nhiên cười nói: "Thì ra không chỉ…" Nói tới phân nửa, hắn đột nhiên im miệng.

Nhưng ta biết, nửa câu kia của hắn nhất định là không chỉ Thư quý tần có tâm tư như thế.

Ta nghĩ, hắn nhất định là nhớ lại chuyện ngày đó của Như Mộng. Có điều trước mắt, ba chữ "Thư quý tần" này đã trở thành điều cấm kỵ trong hậu cung.

Ta lớn gan cúi người ôm lấy thân thể hắn, thấp giọng nói: “Chỉ tiếc thần thiếp cũng bị nàng ta lừa, hóa ra nàng ta dùng tua ngọc kia để làm phân tán sự chú ý của thần thiếp, cái chính là nàng ta hi vọng thần thiếp nổi giận, đuổi nàng ta đi. Như vậy, nàng ta sẽ có cơ hội quang minh chính đại mang cái tua ngọc đã được thay kia ra ngoài. Chỉ là ai ngờ…” Ta lặng lẽ quan sát hắn, thấy hắn không tỏ thái độ gì, trái tim đang bị treo ngược lên cuối cùng cũng buông xuống.

Chuyện này, ta không thể để nó quay ngược trở về trong tay Thái hậu. Cho dù ta cũng biết, trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng. Nhưng mặc dù hắn hoài nghi như thế nào, chỉ cần không có ai đâm thủng lớp vỏ che chắn kia, hắn cũng có thể tìm lý do để lừa gạt mình không tin.

Thái hậu phải trả giá rất nhiều cho hắn, ta hiểu điều này rất sâu sắc.

Thấy hắn không nói lời nào, ta lại nói: “Như vậy đã truyền thái y tới được chưa ạ?”

Hắn “Ừ” một tiếng, ta vội đứng lên, quay đầu gọi: “Tường Thụy!”

“Có nô tài.” Giọng nói của Tường Thụy bên ngoài cánh cửa truyền vào.

Ta nói: “Bản cung thấy trong người khó chịu, ngươi đi truyền…” Ta cúi xuống, nói thẳng ra, “Truyền Vương thái y đến.”

Vương thái y giúp hắn nói dối không phải lần đầu, chi bằng lần này lại kêu y đến vậy.

“Dạ, nô tài đi ngay!” Có lẽ là nghe ta nói trong người khó chịu, giọng nói của Tường Thụy hơi gấp gáp, lại nghe tiếng bước chân của y vội vã chạy đi.

Ta xoay người lại, nghe hắn cười một tiếng: “Nàng thật biết chọn người.”

Ta đương nhiên biết hắn muốn nói gì, sau đó lại nghĩ tới một việc. Bây giờ Vương Lộc là người phụ trách khám thai cho Thiên Phi, chuyện lần này thực sự là rất khéo, ta không phải muốn làm khó dễ mới truyền y. Nếu để cho Thiên Phi biết, lại không biết cho là ta đang nghĩ gì. Nghĩ vậy ta lại khẽ cười.

Hắn nhìn ta, mở miệng hỏi: “Có gì đáng buồn cười?”

Ta hoàn hồn lại, khẽ lắc đầu, đẩy hắn nằm xuống, nhỏ giọng nói: “Vì sao hôm nay Hoàng thượng lại tự mình đến Trữ Lương cung?” Nếu chỉ muốn nói cho Diêu thục phi hung thủ là Thư quý tần có thể sai Lý công công đi.

Hắn thuận thế nằm xuống, khẽ khép hai mắt lại nói: “Trẫm được mẫu hậu thông báo đang tính đi qua Ngọc Thanh cung, vốn là muốn sai Tiểu Lý Tử đi Trữ Lương cung, nhưng không ngờ nửa đường lại tình cờ gặp Ngọc tiệp dư. Nàng ta nói lúc đi Trữ Lương cung thăm Thục phi, mới biết tất cả mọi người đều bị đuổi ra ngoài chỉ giữ lại một mình nàng. Ngọc tiệp dư xin trẫm đi qua đó xem thử.”

Ta không khỏi chấn động, thật sự ta không nghĩ tới, người nói hắn tới lại là Ngọc tiệp dư!

Ta nhớ lại, lúc ta vào Trữ Lương cung quả thực là không thấy nàng ta. Thật may mắn là nàng ta đến chậm một bước so với ta. Đến bây giờ, ta ngày càng cảm thấy Ngọc tiệp dư thông minh.

Thu hết những suy nghĩ trong lòng, cười hỏi: “Vậy Hoàng thượng cũng cho là thật sao?”

Hắn hừ khẽ một tiếng nói: “Nếu trẫm không đến, nàng còn mạng để đứng ở đây không?”

Ta hơi run lên, cầm tay hắn nói: “Sao Hoàng thượng dám đỡ cho thần thiếp một chưởng kia? Nếu người xảy ra chuyện xấu, thần thiếp có chết muôn lần cũng khó gánh nổi trách nhiệm này.”

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn ta một lát, sau đó nhắm hai mắt lại, khóe miệng khẽ động: ”Trẫm cũng không biết…

Không biết.

Không biết còn dám đỡ thay ta một chưởng kia…

Trong lòng chợt đau đớn nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng nghe thấy bên ngoài Tường Thụy nói: ”Nương nương, Vương đại nhân tới.

Ta đứng lên nói: “Vương thái y vào đi.”

Ta mở cửa, nhìn thấy một mình Vương thái y bước vào, cúi người xuống hành lễ với ta, đột nhiên ánh mắt nhìn ra phía sau ta, y hoảng sợ, vội nói: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Đàn phi nương nương.”

Ta nói y đứng dậy, xoay người lại, tới ngồi bên giường, nhìn y nói: “Vương thái y còn đứng đó làm gì?”

Nghe ta nói như thế, Vương thái y cũng không phải là hạng người ngu dốt, vội đứng dậy đi lên phía trước nói: ” Xin Hoàng thượng cho thần bắt mạch.”

Hắn không hé răng, chỉ vươn tay ra.

Vương thái y vội bắt mạch cho hắn, sắc mặt nghiêm trọng, nhìn ta nói: “Nương nương, Hoàng thượng bị nội thương…”

Ta gật đầu, nói cho y hiểu ta cũng biết. Sự nghi hoặc trên mặt y ngày càng gia tăng, nhưng không dám hỏi bất cứ điều gì.

Ta hỏi: “Hoàng thượng bị thương như thế nào?”

Y rút tay lại, mới thấp giọng nói: ”Nội thương cần phải điều trị từ từ, thần trở về bốc thuốc, rồi sẽ phái người đưa tới.

“Vậy… Vương thái y biết nên nói như thế nào?”

“Dạ.” Y cúi đầu nói, “Thần biết.” Đợi y lui xuống, mới nghe người trên giường mở miệng: “Từ ngày mai, buổi tối trẫm đều phải qua Trữ Lương cung.”

Ta giật mình, lại nghe hắn nói: “Thục phi làm trẫm bị thương, đương nhiên là nàng ta muốn giúp trẫm điều trị.”

Ta làm sao không rõ hàm ý trong lời nói của hắn, hắn qua Trữ Lương cung, Diêu thục phi sẽ vì tự trách mình mà quên bớt đi chuyện của Thư quý tần. Mà lúc này Diêu gia lại nhìn thấy Diêu thục phi “Thánh sủng không suy”. Lại càng khẳng định thêm, lần này, Thư gia nhất định sẽ bị lật đổ.

“Thư quý tần được ban cho cái chết, Thư Cảnh Trình bị cách chức Lễ bộ thị lang điều xuống lao ngục Thượng Lâm Uyển nhậm chức phó giám sát.” Giọng nói của hắn nhàn nhạt, không nghe ra là giận hay vui.

Thư quý tần ban tội chết, Thư Cảnh Trình từ thị lang tam phẩm bị giáng thẳng xuống lục phẩm canh giữ nhà giam của Thượng Lâm Uyển, Thư gia lần này chỉ sợ rằng muốn xoay chuyển tình thế cũng vô cùng khó khăn.

Còn ta vừa suy nghĩ vừa cảm thấy hơi sợ hãi. Điều Thư Cảnh Trình tới Thượng Lâm Uyển, nơi đó vào ngày chín tháng ba cũng sẽ có rất nhiều người tới. Người của Diêu gia, cũng sẽ tới.

Ta chợt giật mình, hắn muốn…

185. Q.2 - Chương 12: Châm Ngôn

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Heybaby

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Ta còn đang thất thần, đã nghe giọng hắn nhàn nhạt hỏi ta. Vội vàng hoàn hồn, xấu hổ cười: “Không có gì, thần thiếp chỉ đang nghĩ, Hoàng thượng bị thương không nói cho Thái hậu biết, có thực sự ổn không?”

Hắn hừ khẽ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Trẫm biết, mẫu hậu luôn không thích nàng. Việc này nếu để ẫu hậu biết, mẫu hậu lại phạt nàng, như vậy vết thương này của trẫm chẳng phải uổng phí rồi sao?”

Ta cười nói: "Hóa ra Hoàng thượng đang tính toán để làm ăn không bị lỗ vốn."

Hắn ngước mắt nhìn ta, bỗng nhiên khẽ nhíu mày. Ta hoảng sợ, tưởng trong người hắn không thoải mái, vội hỏi: "Hoàng thượng cảm thấy khó chịu sao?"

Hắn vẫn nhìn ta chằm chằm, bỗng nhiên đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ta, trầm giọng nói: "Mặt của nàng làm sao vậy?"

Mặt ta?

Theo bản năng ta đưa tay lên xoa xoa hai má, mới nhớ lúc chiều đi qua Hi Ninh cung lãnh trọn một cái tát thẳng tay của Thái hậu. Lúc đó ta chỉ cảm thấy đau rát một bên má, nhưng không ngờ tới bây giờ vẫn còn để lại dấu vết?

Thảo nào, lúc ta ra khỏi Hiên các, Vãn Lương nhìn ta hỏi có sao không.

"Ai đánh nàng?" Hắn ngồi dậy nhìn thẳng vào ta hỏi.

Thoáng ngẫm nghĩ một chút rồi ngước mắt nhìn hắn, ta nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng nghĩ sao, còn có ai dám đánh thần thiếp?" Nhìn vào ánh mắt hắn, ta cúi đầu khẽ cười một tiếng, lại cầm tay hắn, nhỏ giọng nói, "Thực ra chỉ cần Hoàng thượng bình an khỏe mạnh, ai tát thần thiếp cũng không quan trọng. Nếu như có thể, một chưởng kia của Thục phi nương nương, thần thiếp cũng không muốn Hoàng thượng đỡ thay cho thần thiếp."

Dù sao Diêu thục phi muốn giết ta, Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã tận mắt nhìn thấy, giờ chẳng qua là một cái tát khiến nàng ta mang thêm tiếng ác mà thôi, cũng chẳng phải là chuyện đáng nói. Một tát này, sao lớn bằng tội nàng ta muốn giết ta. Cứ để cho chuyện này chìm xuống đi. Ta cũng biết, hắn sẽ không hỏi lại.

Đáy mắt yên lặng của hắn cuối cùng cũng khẽ lay động, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng nói: "Nàng là phi tử của trẫm, nếu ngay cả người con gái của mình mà trẫm còn không bảo vệ được, thì trẫm trị vì giang sơn vạn dặm này như thế nào?"

Ta khẽ cười hỏi hắn: "Vậy rốt cuộc Hoàng thượng muốn giang sơn hay là muốn mỹ nhân?"

Sắc mặt của hắn trầm xuống, kéo ta ôm vào trong lòng, nghiến răng nói: "Cả hai."

Cả hai, thật là bá đạo.

Nhưng, đây mới thực sự là tính cách của hắn - Hạ Hầu Tử Khâm.

Một lát sau, nghe thấy tiếng của Vãn Lương từ bên ngoài truyền vào: "Nương nương, thuốc của người được rồi ạ."

Ta nói: "Mang vào đây."

Cánh cửa mở ra, Vãn Lương cúi thấp đầu bước vào, quỳ xuống trước mặt chúng ta, cầm chén thuốc trong tay dâng lên. Ta nhận lấy, nhìn nàng nói: "Ở đây không còn việc gì nữa, ngươi lui xuống đi."

"Dạ, nô tì xin cáo lui." Vãn Lương đứng dậy và rời đi ngay.

Lúc ta xoay người lại, thấy ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào bóng lưng của Vãn Lương, đột nhiên hắn mở miệng hỏi: "Nô tì này không phải là bị nàng phạt cho ra bên ngoài rồi sao? Làm sao lại gọi trở về rồi?"

Ta cúi đầu thổi chén thuốc, thuận miệng nói: "Không phải Hoàng thượng nói thần thiếp không nên là người như vậy sao? Vì thế thần thiếp mở lòng từ bi, lại gọi nàng ta trở về. Nô tì này quả nhiên là muốn bị phạt, phạt một lần mới có thể học khôn ra được. Bây giờ nàng ta làm việc rất cẩn thận, thần thiếp ngày càng cảm thấy để cho nàng ta ra bên ngoài một lần là chính xác." Ta vừa nói vừa đưa muỗng thuốc tới bên môi hắn.

Hắn liếc nhìn ta, nhưng cũng không nói nữa, chỉ cúi đầu uống muỗng thuốc ta đưa tới.

Thấy hắn nhíu chặt chân mày, vừa mới nuốt xuống đã mở miệng than: "Đắng quá!"

"Chẳng lẽ Hoàng thượng không nghe nói thuốc đắng dã tật sao?" Ta buồn cười nhìn hắn, cũng không phải là con nít mà còn sợ uống thuốc.

Hắn trừng mắt nhìn ta, không vui nói: "Trẫm không muốn uống."

"Hoàng thượng…" Thấy hắn thuận thế nằm xuống, nhắm mắt lại, ta lắc đầu cười nói, "Người không uống thuốc vết thương làm sao mau lành được?"

Một lát sau, mới nghe hắn nói: "Nàng phải đút cho trẫm uống."

Ta giật mình nhìn chén thuốc trong tay, không phải ta đang đút cho hắn sao? Nhìn về phía hắn một lần nữa, hắn vẫn không chịu mở mắt, trong lòng ta khẽ lay động, thì ra hắn lại còn mang tâm tư như thế nữa chứ.

Ta ngửa đầu, tự mình uống một ngụm thuốc rồi cúi người xuống.

Hắn giật mình mở choàng mắt nhìn ta. A, không phải hắn muốn đút thuốc bằng miệng sao? Sao lại giật mình như vậy chứ ?

Trong đôi mắt hắn tràn đầy sự hài lòng và đắc ý.

Nuốt xuống ngụm thuốc cuối cùng, hắn tiện tay cầm chén thuốc để sang một bên, khẽ cười kéo ta qua, đầu lưỡi tùy ý lướt vào trong miệng ta. Ta chỉ cảm thấy hai má nóng bừng lên, hắn như thế này… Có chỗ nào giống như muốn ta đút cho hắn uống thuốc đâu?

Tim ta bỗng nhiên đập nhanh hơn, cảm thấy hắn bây giờ có chút khác thường, hắn vừa đưa tay ôm lấy ta, vừa nghiêng người đè cả người ta xuống giường. Ta đang hoảng sợ, hắn lại đột nhiên ngã người xuống, cả người hắn chạm thật mạnh vào người của ta.

"Hoàng thượng!" Ta hoảng sợ gọi hắn.

Chỉ nghe hắn khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, ta mới nhớ tới trên người hắn đang có thương tích, làm sao có thể dùng sức lực mạnh như vậy để kéo ta chứ?

Ta đẩy hắn ra, nhíu mày hỏi: "Người không sao chứ?"

Hắn liếc nhìn ta, sắc mặt hơi xấu hổ, nhắm mắt lại nói: "Trẫm giận."

Ta chợt giật mình, đột nhiên lại giận, vì chuyện gì nữa đây?

Ta nhìn hắn thật kỹ, nhưng vẫn không nhìn ra được điều gì. Một lát sau, mới thấy hắn đưa tay xoa xoa ngực, xoay người sang nhìn ta. Ta bị hắn nhìn cảm thấy hơi hoảng hốt, hắn đã đưa tay qua, nâng cằm của ta lên, bình thản nói: "Trẫm muốn biết nơi hậu cung này, nàng có đủ năng lực để bảo vệ bản thân không?"

Ta hơi kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn nói thế cuối cùng là có ý gì.

Ta cười cười cúi người, tựa vào ngực hắn, nói: "Không phải đã có Hoàng thượng rồi sao? Người sẽ bảo vệ thần thiếp."

Hắn lặng yên, thở dài một tiếng nói: "Trẫm làm sao có đủ thời gian để có thể lúc nào cũng bảo vệ nàng mọi lúc mọi nơi."

Lời của hắn, bỗng nhiên làm ta ngơ ngẩn. Trong hoảng hốt, dường như ta lại nhớ tới lời nói nghe được trong lúc nằm mơ màng ngủ ở Thượng Lâm Uyển, cũng giống hệt như những lời hắn thốt ra vừa rồi? Không thể lúc nào cũng bảo vệ ta mọi lúc mọi nơi, vì thế, mới muốn ta trở nên đủ mạnh mẽ, có đủ đầy năng lực để tự bảo vệ mình, phải không?

Ta cười nói: "Hoàng thượng đương nhiên không thể đặt hết tâm tư của mình ở đây, Hoàng thượng còn phải quan tâm chính sự của triều đình, những việc vặt vãnh nhỏ bé ở hậu cung làm sao người quản hết được?"

Nhắc tới chính sự, sắc mặt của hắn hơi trầm xuống, bỗng nhiên hắn than một tiếng nói: "Nói đến chuyện này, làm cho trẫm lại nghĩ tới sắp tới sinh nhật của trẫm rồi."

Đúng vậy, bây giờ đã là mười hai tháng hai, nhẩm tính thời gian chỉ còn chưa tới một tháng nữa. Chỉ trong chớp mắt sẽ tới ngay thôi.

Ta không nói gì, lại nghe hắn nói: "Ngày đó sẽ rất náo nhiệt."

Đương nhiên là rất náo nhiệt rồi, Thái hậu đã từng nói rồi mà, Cố Khanh Hằng cũng nói qua với ta một chút. Nhưng hắn là lần đầu nhắc tới việc này trước mặt ta. Ta cũng coi như không biết, không khỏi tò mò hỏi hắn: "Đến lúc đó các vương gia ở đất phong cũng tới sao?"

Năm đó, lão vương gia sinh hạ được ba người con trai, Hạ Hầu Tử Khâm là con trai trưởng, lại là con thừa tự của Thái hậu, cho nên mới được phong làm thế tử. Lúc hắn lên làm Hoàng đế, hai vị vương gia khác mẹ kia được phong vương trên những vùng đất khác rời khỏi hoàng đô. Con trai thứ hai là Tấn vương, con trai thứ ba là Hiển vương.

Hắn trả lời: "Các huynh đệ của trẫm đương nhiên sẽ đến hoàng thành, các nước lân bang cũng tới. Khang đế của Đại Tuyên ở phía tây cũng muốn mượn cơ hội này để kết mối bang giao tốt đẹp và vĩnh viễn với Thiên triều, trẫm đã phái người mời y đến."

Ta chợt sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Đại Tuyên không hề giáp biên giới với Thiên triều ta, vì sao Hoàng đế của bọn họ lại bằng lòng đến đây?"

Hắn cười một tiếng nói: "Trước khi trẫm lên ngôi một năm, Đại Tuyên còn đang rung chuyển không yên. Nàng cũng biết, ngay cả Thiên triều cũng sẽ có binh biến, bởi vậy kéo được một đồng minh vẫn tốt hơn nhiều so với tạo ra một kẻ địch."

Lúc hắn nói tới chuyện binh biến của Thiên triều, sắc mặt không hề khác thường. Ta cũng không biết, binh biến trong lời nói của hắn. Có phải là chuyện lúc hắn lên ngôi bốn năm trước hay không. Có điều những việc này ta sẽ không hỏi.

Khẽ hít một hơi, ta lại nghĩ tới Bắc Tề.

Mặc dù Bắc Tề không phải vương triều thuộc diện phải cống nạp phẩm vật, nhưng theo lời của Cố Khanh Hằng ta đã biết ngày ấy Bắc Tề nhất định sẽ cử người tới. Hoàng đế Bắc Tề tuổi già, lại không có con nối dõi, nên y sợ sau khi y được trăm tuổi, cơ nghiệp của y sẽ bị hắn xâm chiếm chăng? Chẳng biết tại sao, ta bỗng nhiên rất tò mò đối với Hàn vương, y là nghĩa tử của Hoàng đế Bắc Tề, không biết có phải ngày sau sẽ kế thừa giang sơn Bắc Tề không?

Có điều…

Ta lặng yên nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, vừa rồi lúc hắn nói không hề nhắc đến một lời nào về Bắc Tề. Có lẽ trong lòng hắn còn mang đầy oán hận.

Làm sao ta không biết, Bắc Tề là khúc mắc khó có thể hóa giải được trong lòng hắn.

Nếu như năm đó hắn cũng ở ngôi cửu ngũ chí tôn như hôm nay, đương nhiên hắn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Ta bất giác nắm chặt hai tay, Phất Hi, Phất Hi, trong lòng ta luôn đố kị với người con gái này. Chỉ vì cái chết của nàng ta, và vị trí nàng ta giành được ở trong lòng hắn.

Ta biết trái tim hắn vĩnh viễn xa xôi như vậy, nhưng ta vẫn cố lao vào.

Mặc cho ai làm gì cũng không được dao động.

Hai tay ta ôm chặt lấy người hắn, vùi mặt vào ngực hắn. Cảm giác ôm hắn rất chân thực, nhưng trong tim ta lại cảm thấy ngày càng mờ ảo hơn.

Bất kể là Diêu thục phi hay là Thiên Phi, Thiên Lục, hay là tất của những người con gái đông đảo ở hậu cung này, ta cũng có thể tranh đấu. Nhưng duy nhất chỉ có Phất Hi, ta hoàn toàn thất bại bởi nàng.

Cho dù ta có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể tranh được với người chết.

"Sao vậy?" Hắn cúi đầu hỏi ta. Bỗng nhiên lại nhẹ giọng nói, "Nàng ôm chặt như vậy, làm ngực trẫm đau."

Không biết vì sao, trong giờ khắc này ta không muốn buông tay ra, mà ngày càng ôm chặt hơn. Hắn nhịn không được kêu lên thành tiếng, ta nghiến răng nói: "Hoàng thượng đau không? Hoàng thượng đau, mới nghĩ tới là vì thần thiếp mà chịu một chưởng này."

Cơ thể hắn hơi run, khẽ cười nói: "Nếu như thế, vì sao vừa rồi lại ân cần khuyên trẫm uống thuốc? Cứ để thương thế của trẫm như vậy chẳng phải là đúng với tâm ý của nàng sao?"

Ta ngước mắt nhìn thẳng vào mắt hắn: "Lúc này trong lòng thần thiếp rất mâu thuẫn, vừa muốn Hoàng thượng mau lành, nhưng cũng muốn cả đời Hoàng thượng không bao giờ khỏe được."

Ai cũng nói tình yêu của đế vương như hoa trong gương, trăng trong nước, ta không muốn, tình yêu của ta thành công dã tràng.

Ta vẫn dùng sức ôm chặt hắn, hắn đau đến nhíu mày, nhưng không đẩy ta ra.

Một lát sau, mới nghe hắn nghiến răng nói: "Cả đời không bao giờ khỏe được, Đàn phi của trẫm thật là người có trái tim ác độc."

Ta không nói gì, chỉ vùi mặt vào lồng ngực của hắn, lại dùng sức mạnh hơn nữa, giống như là muốn đâm đầu vào.

"Ôi…" Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng không tức giận, chỉ nhỏ giọng nói, "Đây là lần đầu tiên trẫm nhìn thấy nàng như vậy. Nàng muốn nhắc nhở trẫm điều gì?"

Nhắc nhở hắn điều gì sao? Cuối cùng chẳng phải ta muốn nhắc nhở hắn quên Phất Hi đi một chút, và nhớ ta nhiều hơn một chút sao?

Như vậy thật đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Một lúc lâu sau, ta mới nhẹ nhàng nới lỏng vòng tay ôm hắn ra. Nhưng không ngờ hắn lại ôm chặt lấy ta, mỉm cười nói: "Trẫm vốn tưởng rằng, nàng đối với trẫm không hề có chờ mong."

Vốn tưởng rằng…

Nhưng hiện tại thì sao ? Ta đối với hắn có mong đợi sao? Ta chưa hề nói gì, hắn biết sao?

Trái tim ta dường như bị thứ gì chạm vào, ta đối với hắn, có mong đợi sao?

Thật sự kinh ngạc a, sao ngay cả bản thân ta cũng không hề biết…

Bỗng nhiên ta lại nhớ tới vừa rồi ta hỏi hắn vì sao phải đỡ cho ta một chưởng kia, hắn cũng nói, hắn không biết…

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe hắn ho khan mấy tiếng, ta ngước mắt nhìn hắn, thấy chân mày của hắn nhíu lại.

"Hoàng thượng!" Ta đưa tay xoa xoa ngực cho hắn.

Hắn lại lắc đầu cười khẽ: "Trẫm không sao."

Một lát sau hắn lại nói: "Hôm nay trẫm cảm thấy rất hài lòng."

Ta nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn không hề giảm, xem ra là thực sự hài lòng. Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy hắn cười, ta lại đột nhiên nhớ tới lời hắn nói với ta, hắn muốn ta săn mồi vào ngày sinh nhật của hắn. Mỗi khi nghĩ tới việc này, trong lòng ta cũng có cảm giác là lạ không thể dùng lời nói để diễn tả được, nhưng cũng không phải vui mừng.

Vì thế, đối với chuyện săn bắn sau này, ta chờ mong, lại cảm thấy nhịp tim có chút hỗn loạn.

Cuối cùng, ta cảm thấy ngày ấy không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Ta thấy thà rằng hắn có thể hủy bỏ buổi săn bắn, ngày hôm đó, làm thứ gì khác.

Hủy bỏ săn bắn!

Trong lòng chợt chấn động, sao ta lại quên mất cơ chứ?

Ta nhìn hắn, nếu hắn nói hôm nay hắn hài lòng, như vậy thì ta thử hỏi một chút chắc cũng không vấn đề gì ?

Dường như hắn hơi mệt, dựa người vào ta, từ từ nhắm mắt lại. Ta hít một hơi nói: "Hoàng thượng, lần sau đi Thượng Lâm Uyển thực sự phải săn bắn sao?"

Hắn không mở mắt, chỉ nói: "Nếu không thì nàng cho rằng nên làm gì?"

"Thần thiếp cho rằng, có chút không ổn."

Hắn chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Sao?"

Ngẫm nghĩ một chút cuối cùng ta mở miệng: "Mùa xuân chính là mùa bách thú giao phối, không tiện cho việc săn bắn." Việc này lúc trước ta chưa từng nghĩ tới nhưng bây giờ lại đột nhiên nhớ ra.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn thẳng vào ta.

Ta rốt cuộc cũng cảm thấy sợ hãi, ngày đó là là sinh nhật của hắn, săn bắn đương nhiên là tiết mục góp vui đặc sắc. Ta lại nói hủy bỏ nó. Bây giờ hắn nghe xong có phải đã tức giận rồi không?

Cuối cùng ta lại chọc hắn tức giận nữa rồi.

"Hoàng thượng." Tim ta đập hơi nhanh gọi hắn một tiếng.

Hắn chống người ngồi dậy, ta hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy dìu hắn. Hắn nhìn ta, chợt cười thành tiếng, nói: "Đàn phi, nàng thực sự không giống người bình thường!"

Ta im lặng, ta đương nhiên là khác thường rồi, ai lại giống như ta chứ, nói như vậy là hắn cảm thấy có hứng thú sao?

Ta lại nghe hắn nói: "Lúc trẫm nhắc tới việc này trên triều, quần thần dưới điện không một người phản đối! Mỗi người đều vỗ tay bảo là hay! Nhưng trẫm không ngờ rằng phi tử của trẫm lại hiểu được săn bắn vào mùa này là không thích hợp!"

Ta ngạc nhiên, những đại thần kia không phải không hiểu, chỉ là bọn họ đều muốn nịnh bợ hắn, không dám nói ra mà thôi.

Hắn cười nói: "Mùa xuân đương nhiên là không thích hợp cho việc săn bắn, ngày đó săn bắn chỉ là góp vui mà thôi, nhưng cũng không thể phá hủy sự cân bằng của bách thú trong việc sinh sôi nảy nở. Ảnh hưởng này đương nhiên trẫm đã nghĩ tới."

Ta chợt giật mình nhìn người đàn ông trước mặt, hắn nói rằng hắn biết chuyện này sao?

Vậy đã biết sao còn…

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của ta, hắn giải thích: "Để phục vụ cho việc săn bắn ngày hôm đó, trẫm đã cho người thả vào một số lượng thỏ rất lớn, những người vào rừng chỉ được phép bắn thỏ rừng. Như vậy vừa không làm mất hứng, vừa có thể bù đắp chỗ thiếu hụt đó. Nàng nghĩ sao?"

Ta rốt cuộc cũng chấn động cả người, thì ra hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ lâu rồi. Nếu không, bây giờ làm sao có nhiều thỏ như vậy?

Ta bỗng nhiên nhớ tới lúc ở Thượng Lâm Uyển, Cố Khanh Hằng nói hắn quả thật mà một quân vương, tầm nhìn xa trông rộng của hắn khiến y cảm thấy giật mình và bội phục. Hắn mặc dù là thiên tử cao quý, nếu lại làm những chuyện trái với lẽ trời như vậy, mặc dù không có người nào dám nói. Nhưng cũng không phải là kế lâu dài.

Kể từ đó không hề có những lời phê bình kín đáo nữa. Bách quan quần thần chỉ biết ngày càng thần phục hắn.

Ta không khỏi thốt lên: "Nếu trong lòng Hoàng thượng đã sớm có đối sách vì sao lại không nói rõ ràng?" Theo lời của hắn, lúc thượng triều hắn chẳng qua chỉ bàn về việc săn bắn, còn về phần đi săn thế nào chắc chắn là không kịp nói.

Hắn hừ khẽ một tiếng: "Trẫm chỉ muốn nhìn thử, rốt cuộc có bao nhiêu người thật sự quan tâm đến giang sơn xã tắc của trẫm." Lúc hắn nói những lời này, trong đôi mắt tràn đầy nỗi thất vọng.

Chắc chắn là một người cũng không có.

Ta đang muốn nói, lại nghe hắn tức giận nói: "Trẫm biết trong lòng bọn họ đều hiểu chuyện này rất rõ ràng, chỉ là không chịu nói ra! Tất cả chỉ biết nịnh hót!"

"Hoàng thượng." Hắn nói xong thực sự rất tức giận.

"Trẫm thật sự rất hận không thể cách chức xét xử cả đám bọn họ!" Hắn nghiến răng nói.

Ta nhịn không được bật cười: "Nếu người cách chức tất cả bọn họ, ngày sau lâm triều chẳng phải chỉ còn lại một mình người sao?" Cách chức rất dễ nhưng nhậm chức lại khó.

Ta nghĩ những người gọi là đại thần này cũng không phải quá tồi tệ, nếu không triều đình này sớm đã rối loạn rồi.

Có điều Hạ Hầu Tử Khâm nói bọn họ dường như không thực sự quan tâm đến giang sơn xã tắc này. Cái bọn họ quan tâm chỉ là con đường làm quan của mình.

Có thể nói ai nắm giữ giang sơn này cũng đều không ảnh hưởng gì đến bọn họ cả.

Nếu không vì sao cả đám nguyên lão của Gia Thịnh đế tiền triều bây giờ vẫn ở trong triều như trước?

Vì thế hắn muốn thực sự nắm quyền, và Thái hậu cũng đang từng bước một thu hồi binh quyền nằm trong tay kẻ khác.

Hắn hừ một tiếng nói: "Đám thất phu cáo già kia."

Ta cười nhìn hắn: "Hoàng thượng, thực sự một người cũng không có sao?"

Nếu đúng như vậy cũng thật là bi ai .

Hắn nhìn ta mở miệng nói: "Có." Rồi lại cúi xuống, nói tiếp, "Hai người."

Trong lòng ta khẽ động, vội hỏi: "Ai vậy?" Ta cũng rất tò mò, tất cả mọi người không dám nói, ai có lá gan lớn như vậy? Ngay cả ta vừa rồi lúc nói ra cũng e sợ làm hắn nổi giận.

Nhưng nghe giọng điệu của hắn, ta cũng biết người phản bác lại chuyện này cũng không phải ở trên triều mà chỉ là nói với mình hắn.

Nhưng chuyện đó cũng dễ hiểu.

Nếu nói lúc thượng triều chính là đối đầu với quần thần, cho dù là ai cũng không dám lớn mật như vậy.

Hắn hơi nhíu mày, hỏi: "Nàng tò mò như vậy sao?"

Ta gật đầu nói: "Điều đó là đương nhiên, thần thiếp rất tò mò về người dám cả gan làm loạn kia, rất đáng ngạc nhiên, Hoàng thượng người sẽ xử trí chuyện này như thế nào?" Nói là xử trí, nhưng ta cũng biết chính là ban thưởng. Nếu hắn cố tình diễn màn kịch này ở trên triều, đương nhiên là muốn khen ngợi những trung thần thực sự hết lòng vì giang sơn xã tắc này.

Ta thật sự rất tò mò, lúc hai người kia nói ra chuyện này chắc chắn đã tính đến chuyện mất đầu, nhưng không ngờ vận khí lại tốt như vậy. Hạ Hầu Tử Khâm vốn đang chờ bọn họ nói ra. Ta muốn xem thử cuối cùng là ai mà lại may mắn đến thế.

Sắc mặt hắn thoáng trầm xuống, mở miệng nói: "Tấn vương."

Ta giật mình, Tấn vương!

Nhưng y ở đất phong xa như thế, làm sao lại…

Ta đang nghĩ ngợi, lại nghe hắn nói: "Lúc trước trẫm ban thánh chỉ xuống, muốn bọn họ chuẩn bị sớm một chút. Nhưng lúc người của trẫm trở về lại mang về một quyển tấu chương bẩm tấu về việc này." Hắn liếc nhìn ta, tiếp tục nói, "Đệ ấy nói mùa xuân không thích hợp cho việc săn bắn. Còn nói, mặc dù trẫm là thiên tử cao quý cũng không thể chống lại ý trời được. Và khẩn cầu trẫm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. "

Trong lòng ta chấn động mạnh, Tấn vương thật đúng là to gan, bốn chữ chống lại ý trời mà y cũng dám nói!

Nhìn chăm chú người trước mặt, ta biết hắn không hề nổi giận nên nhỏ giọng hỏi: "Vậy Hoàng thượng nói như thế nào?

Hắn lạnh lùng nói: "Trẫm còn có thể nói như thế nào? Đương nhiên là đáng để trẫm phải quan tâm rồi. Trẫm đường đường là Hoàng thượng chẳng lẽ lại bị uy hiếp bởi một câu chống lại ý trời của y sao?"

Ta cảm thấy thật buồn cười, hắn muốn có người phản bác lại quyết định của mình, bây giờ Tấn vương nói ra hắn lại không vừa ý vì lời của y quá nặng, không giữ thể diện cho hắn. Nhưng hắn không trả lời cho Tấn vương, không biết Tấn vương sẽ cảm thấy như thế nào?

Ta lặng yên nhìn hắn, chắc chắn là hắn muốn xem thử Tấn vương có tâm tư khác thường hay không. Nhìn xem y có thể bình yên tiến vào hoàng đô hay không.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn cách thăm dò đối với con cháu của dòng họ Hạ Hầu.

Ta ngồi nhích tới gần hắn, nhẹ giọng nói: "Nhưng thần thiếp biết Hoàng thượng cũng không giận thật. Đến lúc Tấn vương trở về hoàng đô, thậm chí Hoàng thượng còn tính ban thưởng cho vương gia nữa."

Hắn cười đắc ý nói: "Chỉ cần lúc đệ ấy trở về đối mặt với trẫm, vẫn không thay đổi câu nói kia của mình, trẫm đương nhiên sẽ ban thưởng!"

Hắn để lâu như vậy mà chưa trả lời cho Tấn vương biết, đương nhiên Tấn vương cũng đoán hắn đang nổi giận. Lúc Tấn vương trở về, nếu đối mặt với hắn vẫn không thay đổi quan điểm của mình như trước, ngược lại ta cũng toát mồ hồi hột vì y.

"Vậy nếu vương gia nói ra, Hoàng thượng sẽ ban thưởng cho vương gia thứ gì?

Hắn lại hỏi ngược lại ta: "Nàng cảm thấy trẫm sẽ ban thưởng cho đệ ấy thứ gì?"

Ta ngớ người ra, thật sự đoán không ra. Hắn có thể ban thưởng thứ gì, nhiều đến mức nào.

Nhưng hắn cũng không làm khó ta, chỉ nhẹ giọng nói: "Đến lúc đó, muội muội của Hàn vương Bắc Tề sẽ đến hòa thân với Thiên triều. Trẫm muốn Tấn vương thành thân với nàng ta, cũng không làm mất mặt Hoàng đế Bắc Tề."

Ta mở to mắt nhìn hắn, Hoàng đế Bắc Tề muốn muội muội của Hàn vương hòa thân, đơn giản là muốn cho nàng ta vào hậu cung của Thiên triều. Y làm sao biết được Hạ Hầu Tử Khâm căn bản không suy nghĩ như vậy, hắn muốn nhân tình thế này tứ hôn cho Tấn vương.

Ta không khỏi bật cười, chuyện này đối với Tấn vương cuối cùng là phiền phức hay là ban thưởng đây?

"Tuy vương phủ của Tấn vương đã có nhiều thê thiếp, nhưng vị trí chính phi đến nay còn để trống, trẫm vẫn muốn chọn cho đệ ấy một vị Vương phi ."

Ta lớn gan hỏi: "Hoàng thượng cảm thấy Tấn vương sẽ đồng ý sao?"

Hắn liếc nhìn ta, nói: "Trẫm không biết."

Ta cười thầm nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, hắn thở dài nặng nề, xoay mặt sang nói: "Trẫm mệt."

Ta dìu hắn: "Vậy Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi đi. Thần thiếp đỡ người nằm xuống."

Hắn gật đầu, nằm xuống ngủ. Ta giúp hắn đắp chăn lên, nhưng lại nghĩ tới một chuyện, không nhịn được hỏi hắn: "Phải rồi, Hoàng thượng mới vừa nói có hai người mà. Một người là Tấn vương, còn người kia là ai?"

Hắn xoay người, thấp giọng nói: "Trẫm quên rồi."

Ta ngạc nhiên với lời hắn nói. Chuyện lớn như vậy làm sao hắn có thể quên được?

Ta biết là hắn không muốn nói mà thôi. Ta cũng hiểu chuyện không hỏi nữa, nằm xuống bên cạnh. Hắn nằm một chút, lại xoay người qua ôm ta, thấp giọng nói: "Chẳng biết tại sao, mỗi khi trẫm ôm nàng đều cảm thấy rất thoải mái."

Ta khẽ rung động, mỉm cười nói: "Vậy Hoàng thượng cứ ôm đi."

Hắn khẽ cười một tiếng rồi nói: "Trẫm sợ nghiện."

Ta cười, lời của hắn thật kỳ lạ, ta cũng không phải thuốc gây nghiện mà.

Thuốc…

Ta mở to mắt nhìn thấy hắn cũng đã nhắm hai mắt lại. Ta nghĩ ngợi một lúc rồi nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, thuốc của Trữ Lương cung cũng rất đắng."

Đêm nay, tình cảnh hắn uống thuốc dường như vẫn còn trước mắt, lại nhớ tới lời hắn nói, mấy ngày tới đều phải qua Trữ Lương cung để cho Diêu thục phi hầu hạ hắn. Thật ra ta rất muốn hỏi, lúc hắn qua Trữ Lương cung cũng sẽ giống như ngày hôm nay sao?

Hắn chỉ cúi đầu "Ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thấy sắc mặt hắn mệt mỏi, ta ngừng suy nghĩ, rồi cuối cùng cũng im lặng.

Chỉ trong chốc lát đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn, ta nghĩ hắn nhất định đã ngủ rồi.

Nhìn gương mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, ta bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi nhắc đến việc săn bắn mùa xuân không thích hợp và muốn hắn hủy bỏ việc này. Kết quả là sau khi nghe hắn nói một hồi, ta đã đem việc này ném tận đẩu tận đâu mất rồi.

Ta khẽ cắn môi, đúng là nghe hắn nói xong thì ta quên béng luôn chuyện này.

Ta chậm rãi tựa vào ngực hắn, khóe miệng khẽ nở nụ cười, không biết bắt đầu từ lúc nào ta cảm thấy lén lút bàn luận một ít chuyện chính sự với hắn cũng trở thành một chuyện rất vui vẻ. Việc triều chính ta không được tham gia, nhưng ta thích nghe hắn nói về những việc đó, thích nghe hắn nói câu "Đám thất phu cáo già kia", vừa nghĩ tới đã nhịn không được lại muốn bật cười. Nhưng ta chỉ có thể che miệng cười, vì ta sợ nếu thực sự cười thành tiếng sẽ làm hắn thức giấc.

Ta tưởng tượng ra cảnh hắn ngồi trên đại điện oai phong nói muốn tổ chức săn bắn, sau đó cõi lòng đầy chờ mong ở phía dưới sẽ có người phản bác lại một câu, nhưng không ngờ không có ai phản đối. Tất cả đều khen ngợi nói hắn thánh minh khiến hắn ở đó với nét mặt tươi cười nhưng trong lòng vô cùng giận dữ.

Ta thật sự muốn nhìn thấy hắn như vậy.

Sau khi cười xong lại nhớ tới muội muội của Hàn vương. Chẳng biết tại sao ta chưa bao giờ cảm thấy có thiện cảm đối những người con gái Bắc Tề. Có lẽ nguyên nhân là vì Phất Hi.

Lại là Phất Hi.

Những chuyện bí ẩn giữa nàng ta và Hạ Hầu Tử Khâm khiến ta cảm thấy nàng ta thật đáng ghét. Thậm chí khi nghe nói nàng ta đã chết, trong nháy mắt ta cảm thấy thật may mắn.

Nhưng cho tới hôm nay, đã rất nhiều lần ta hy vọng nàng ta không chết, chỉ cần nàng ta còn sống sẽ vĩnh viễn không có khả năng trở thành một bức tường kiên cố như vậy.

Vĩnh viễn không thể.

Mặc kệ nàng ta và hắn đã từng có hơn mười sáu năm bên nhau, nhưng trước mắt ta cũng có đủ thời gian.

Chỉ là việc này đã không thể nào trở thành sự thật được.

Nàng ta đã chết, đó chính là khoảng thời gian khiến người ta tưởng nhớ suốt cả đời.

Từ từ nhắm mắt lại, nghe nhịp đập trái tim hắn lúc này, vừa bình thản lại vừa có tiết tấu. Hắn nói ôm ta cảm thấy rất thoải mái, nhưng vì sao ta lại cảm thấy trái tim mình đập mạnh và loạn nhịp như vậy?

Có phải ta mong muốn quá nhiều cho nên mới cảm thấy không đủ hay không?

Bỗng nhiên nghe hắn khẽ hừ một tiếng, ta giật mình mở mắt nhìn, nhưng thấy hắn vẫn ngủ say.

Nhìn lướt qua bờ vai của hắn ra phía ngoài. Bên ngoài cánh cửa sổ, những cành cây in hình bóng loang lổ.

Một lúc lâu sau ta mới nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong ngực hắn.

Ngày hôm sau, đến giờ Mão, Lý công công tới gọi hắn lâm triều, dường như hắn đã tỉnh lâu rồi. Nghe thấy tiếng cung nữ bước lên giúp hắn mang giày, Lý công công cũng bước vào, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Ta lặng yên mở mắt, thấy hắn để mặc cho Lý công công đỡ đứng dậy, thấp giọng hỏi: "Ngươi có chuyện gì?"

Lý công công vội hỏi: "Đêm qua cung nữ của Hi Ninh cung đến truyền lời, Thái hậu muốn hôm nay sau khi lâm triều Hoàng thượng qua Hi Ninh cung, Thái hậu nói muốn bàn bạc về chuyện sinh nhật của Hoàng thượng."

Ta thấy hắn hơi khựng người lại, một lát mới nói: "Sao mẫu hậu lại muốn bàn bạc với trẫm?"

"Việc này… Nô tài không biết, có điều… Hôm qua, nô tài lén hỏi Vương đại nhân, đại nhân nói những ngày gần đây muốn Hoàng thượng nghỉ ngơi nhiều hơn, không thích hợp làm việc quá mức mệt nhọc. Không bằng, một lát nữa nô tài báo lại với Thậu, nói người chính sự bận rộn…"

"Tiểu Lý Tử, ngươi thật là lớn mật." Hắn thấp giọng trách mắng, "Thái hậu mà ngươi cũng dám lừa gạt sao?"

"Hoàng thượng thứ tội!" Lý công công hoảng sợ quỳ xuống.

Hắn liếc nhìn Lý công công, mở miệng nói: "Đứng lên đi, sau khi hạ triều trẫm sẽ qua đó."

Cuối cùng Lý công công không dám nói gì nữa, chỉ gật đầu.

Ta cảm thấy hơi kỳ lạ, mấy ngày nay Thái hậu vẫn tránh mặt hắn, thậm chí ngay cả khi tự hắn đến Hi Ninh cung, Thái hậu cũng không muốn nói nhiều với hắn, nhưng lần này lại chủ động phái người tới gọi hắn qua.

Bàn bạc về việc sinh nhật của hắn sao? Chuyện này đã có người phía dưới làm cần gì hắn phải bận tâm tới chứ?

Lần trước lúc hắn bị bệnh, ta cho rằng Thái hậu chỉ thỏa hiệp, nhưng hóa ra bà còn có chuyện muốn bàn bạc với hắn. Mặc dù ta không biết giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất bất an.

Ta nằm một chút, mới đứng dậy.

Triêu Thần bưng nước vào, quay sang nói với ta: "Nương nương, Ngọc tiệp dư tới, đang chờ ở bên ngoài."

Ta giật mình vội hỏi: "Đến từ lúc nào?"

Triêu Thần nói: "Đã đến được một lúc rồi ạ."

"Vậy vì sao không vào bẩm báo?"

Nàng vội giải thích: "Nô tì muốn vào bẩm báo, nhưng Ngọc tiệp dư nói nương nương còn đang ngủ, không muốn bọn nô tì quấy rầy."

Ta ngồi ngẩn người ra một lúc, rồi mới phái Triêu Thần lui xuống : "Ngươi nói với Ngọc tiệp dư, bản cung ra ngay."

"Dạ." Triêu Thần gật đầu lui xuống.

Ta vội đứng dậy, rửa mặt chải đầu xong, gọi cung nữ vào hầu hạ.

Lúc ra ngoài, thấy Ngọc tiệp dư đang ngồi trong phòng uống trà, Văn Lương đứng bên cạnh nàng. Mọi người thấy ta ra đều khom người hành lễ. Ta bước lên đỡ nàng nói: "Tỷ tỷ không cần đa lễ, chuyện hôm qua bản cung còn chưa kịp tạ ơn tỷ tỷ."

Nhắc đến chuyện hôm qua, Ngọc tiệp dư chỉ mím môi cười, mở miệng nói: "Nương nương phúc trạch vô biên, thần thiếp chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi."

Ngồi nói chuyện với nàng một hồi, ta cười nói: "Cũng là nhờ có sự trùng hợp của tỷ tỷ mà hôm nay bản cung mới có thể bình yên vô sự ngồi ở đây." Ta cúi xuống lại nói, " Sao hôm nay tỷ tỷ đến đây sớm như vậy?"

Ngọc tiệp dư thấp giọng nói: "Hôm qua, thần thiếp vốn muốn tới thăm nương nương, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại ở đây. Vừa nghe tin Cảnh Thái cung truyền thái y, thần thiếp lo lắng thân thể của nương

nương không khỏe, nên Hoàng thượng mới vội vã qua đây. Hôm nay thấy thần sắc của nương nương thần thiếp mới yên tâm."

Ta khẽ giật mình, hôm qua truyền thái y là vì Hạ Hầu Tử Khâm chứ không phải vì ta, nhưng không thể nói với nàng việc này được. Ta liền cười nói: "Đúng vậy, hôm qua bản cung cảm thấy trong người hơi khó chịu, nhưng đã nghỉ ngơi cả đêm, không có gì đáng ngại nữa." Ngồi một chút, ta đứng lên nói, "Tỷ tỷ qua đây sớm như vậy, chúng ta cùng nhau qua Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu đi."

Nghe vậy, Văn Lương đang đứng bên cạnh định mở miệng, lại bị Ngọc tiệp dư giành trước: "Hóa ra nương nương chưa biết, Thái hậu nói hôm nay không cần phải thỉnh an."

"Thật sao?" Ta hơi kinh ngạc, xem ra là do ta mới ngủ dậy nên các cung nữ chưa kịp nói với ta.

Ngọc tiệp dư gật đầu, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Hôm nay, Thư quý tần được ban cho cái chết, Thái hậu tin Phật nên sáng sớm tinh mơ đã đến Hiên các rồi."

Thì ra là thế.

Ta hỏi: "Lúc nào hành hình?"

"Đương nhiên là buổi trưa."

Buổi trưa, tính ra cũng còn hơn bốn canh giờ nữa.

Ta thật sự không nghĩ tới Thư quý tần lại chết như vậy.

Ngọc tiệp dư nói tiếp: "Nghe nói đêm qua Thư quý tần làm náo loạn Ngọc Thanh cung cả đêm, khóc lóc yêu cầu đòi gặp Thái hậu và Hoàng thượng, nàng ta còn nói muốn gặp Thục phi nương nương."

Thư quý tần gây náo loạn như vậy cũng không giải quyết được gì, Thái hậu và Diêu thục phi chắc chắn sẽ không đi gặp nàng ta. Có điều ta không biết, nếu đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm biết việc này, hắn có mềm lòng đi gặp mặt nàng ta lần cuối cùng hay không?

"Nương nương làm sao vậy?" Ngọc tiệp dư thấy ta không nói gì, thấp giọng hỏi.

Ta mới hoàn hồn lại lắc đầu nói: "Không có gì."

Đang nói chuyện thì thấy Triêu Thần bưng đồ ăn sáng lên. Ta liền nói: "Tỷ tỷ đã dùng bữa sáng chưa? Nếu chưa hãy cùng ăn với bản cung một chút đi."

Nàng cười chối từ: "Tạ ơn nương nương, thần thiếp đã dùng rồi."

Ta gật đầu, cũng không ép nàng. Nàng lại đứng lên nói: "Nương nương không sao nữa nên thần thiếp xin cáo lui trước. "

Ta nhìn nàng nhưng không giữ lại, chỉ nói: "Văn Lương, tiễn Ngọc tiểu chủ về."

"Dạ." Văn Lương đáp lời sau đó nói, "Ngọc tiểu chủ, mời."

Ngọc tiệp dư quay về phía ta hành lễ xong mới xoay người ra.

Đợi nàng đi ra, Phương Hàm bước lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người cho rằng Ngọc tiệp dư đến Trữ Lương cung chậm một bước, thật sự là trùng hợp sao?"

Có phải trùng hợp hay không ta không biết, chỉ nhìn vào kết quả, nàng đã lựa chọn giúp ta.

Đương nhiên mọi việc ta cũng cần phải giữ kín, vì thế có một số việc, ta vẫn chưa nói cho nàng biết.

Ta không nói lời nào, Phương Hàm dường như còn có chuyện muốn nói với ta. Ta nhìn nàng, mở miệng nói: "Cô cô có chuyện gì không muốn nói trước mặt bản cung sao?"

"Nô tì không dám." Phương Hàm cúi thấp đầu, bước lên ghé sát bên tai ta, thấp giọng nói, "Nương nương, Tôn Nhuế đã chết."

Đầu ngón tay ta run lên, thái y Tôn Nhuế bị giáng chức cho ra khỏi cung đã chết?

Ta nhỏ giọng hỏi: "Chết như thế nào?"

"Treo cổ tự sát, còn để lại di thư nữa."

"Trong đó nói gì?"

"Nói rằng Tôn gia bao đời nay là thái y, mà y lại bị cách chức điều tra, vĩnh viễn không được nhận vào cung nữa, y không thể nguyện trung thành phục vụ Hoàng thượng, lại cảm thấy thẹn với liệt tổ liệt tông của Tôn gia, không mặt mũi nào sống trên đời, vì thế đã tự sát." Phương Hàm nhìn ta, sau đó lại nói, "Trong cung có người đi thăm dò, nói y đúng là tự sát. Di thư y để lại cũng đúng là bút tích của y."

Phương Hàm muốn nói với ta, Tôn Nhuế tự tử là sự thật.

Có lẽ đúng là như vậy, có điều mọi chuyện lại khéo léo, vừa vặn đến như vậy.

Thiên Phi và Thiên Lục ra tay thật nhanh, khiến cho ta phải khen ngợi. Nhưng ta có một chuyện không rõ, nếu đã thay đổi thái y mà vẫn nói Thiên Phi mang thai bình thường thì các nàng còn phải che giấu thứ gì chứ? Huống hồ ta cũng sẽ không ra ngoài cung thăm dò Tôn Nhuế, xem ra ta nên học hỏi thủ đoạn của tỷ muội các nàng rồi. Nếu không lại chịu cảnh như Sơ Tuyết kia. Mới đứng lên đã thấy Tường Hòa bước vào nói: "Nương nương, bên ngoài có Tích tần cầu kiến."

Vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo đến.

Ta liếc nhìn Phương Hàm, trong đôi mắt nàng cũng hiện rõ vẻ kinh ngạc. Ta đành nói: "Để cho Tích tần vào đi.

Chỉ một lát sau đã thấy Thiên Lục và Cúc Vận bước vào. Hai người hướng về phía ta hành lễ thật quy củ.

Ta nói: "Không ngờ Tích tần chịu đến cung của bản cung. Hôm nay thật đúng là ngày lành."

Thiên Lục cười nói: "Hôm nay đúng là ngày lành, nếu không sao thần thiếp dám đứng trước nương nương tại đây chứ." Dứt lời, nàng ta quay về phía Cúc Vận nói, "Ngươi ra bên ngoài chờ, ta và nương nương trò chuyện một lát."

Ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nàng ta thực sự rất chủ động, khiến cho ta không cho bọn họ lui xuống cũng không xong. Ta cười nhạt một tiếng, phất tay cho tất cả mọi người lui xuống.

Sau đó trong phòng chỉ còn ta và Thiên Lục.

Ta ung dung đứng dậy, thấy Thiên Lục bước lại gần, mỉm cười nói: "Nương nương đã biết chuyện của Tôn Nhuế chưa?"

Ta cười lạnh một tiếng, Phương Hàm mới báo cho biết ta việc này, nàng ta đã không thể chờ lâu hơn nữa. Sắc mặt không đổi nhìn nàng ta, cất lời: "Bản cung cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ai mà độc ác như vậy, ngay cả một thái y bị cách chức mà cũng không yên lòng, thì ra là Tích tần ngươi sao."

Nàng ta ngẩn người ra, lại cười nói: "Nương nương nói gì vậy, thần thiếp không hề động đến y. Chẳng qua là y trung thành với Hoàng thượng nhưng lại không thể hết lòng tận tụy phục vụ người, lương tâm cắn rứt, nhất thời nghĩ quẩn trong lòng mới làm việc ngốc nghếch mà thôi."

Nàng ta bây giờ đúng là vô cùng đắc ý.

Ta nhìn nàng ta, nói thẳng: "Ngươi đương nhiên không cần tự ra tay, Tôn Nhuế cũng có thê tử, chỉ cần ép từ hai phía một chút, sao phải sợ hắn không ngoan ngoãn viết di thư rồi tự đi tìm cái chết?" Về phần người thực hiện có lẽ là người của Cố đại nhân, dù sao hiện tại Thiên Lục thân là phi tử trong cung nên cũng có nhiều điều bất tiện.

Sắc mặt của nàng ta rốt cục cũng khẽ biến, nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục vẻ bình thản như lúc đầu, mở miệng nói: "Nương nương thông minh như vậy, trách không được chuyện của Thục phi nương nương cũng có thể xử lý lặng yên không một tiếng động đến thế."

Trong lòng ta kinh ngạc, xem ra nàng ta vẫn cho rằng chuyện Diêu thục phi sẩy thai là do ta làm.

Trước đây, ta cũng nghi ngờ tỷ muội các nàng mà, chỉ vì nếu không phải do mình làm thì đương nhiên là do đối phương. Có điều, ta còn nhìn thấu được Thái hậu … còn Thiên Lục thì sao? Bằng đầu óc của nàng ta chắc chắn không chỉ nhìn thấy mọi chuyện gói gọn trên người ta mới đúng, nàng ta lại nói: "Điều làm cho

thần thiếp giật mình, đó là không ngờ nương nương lại nhân từ như vậy. Người nên biết rằng trong thế gian này chỉ có người chết mới im lặng mãi mãi." Ta kinh ngạc nhìn, nàng ta nói tiếp, "Sau này nương nương nhớ lại thì vẫn chậm một bước rồi."

Ta nhìn Thiên Lục, cắn răng hỏi: "Sơ Tuyết là người của ngươi sao?" Nàng ta biết tua ngọc kia ở trong cung của ta, nhưng không biết chuyện sau đó. Vì thế Thiên Lục cho rằng ngay từ đầu ta buông tha Sơ Tuyết, nhưng sau đó lại giết chết nàng ta.

Còn tua ngọc kia lại ở trong cung của Thư quý tần, đương nhiên thuận theo tự nhiên sẽ biến thành ta giá họa.

Thảo nào nàng ta không hề nghĩ đến Thái hậu.

Đúng vậy, nếu không có chuyện lư hương ở Trữ Lương cung, ta cũng không hề nghi ngờ Thái hậu.

Thiên Lục chỉ cười không đáp lời ta, mà nói: "Thần thiếp trước kia còn sợ người giá họa cho tỷ tỷ, nhưng không ngờ nương nương lại thông minh như vậy. Biết đem việc này giá họa cho Thư quý tần là hợp lý hơn nhiều so với giá họa cho tỷ muội chúng ta."

Ta hiểu rõ ý của Thiên Lục, Thư quý tần là người có thể tiếp cận gần gũi với Diêu thục phi nhất, lúc Thái hậu nghĩ đến Thư gia đương nhiên cũng nghĩ đến điều này.

Hừ lạnh một tiếng, ta nói: "Hôm nay Tích tần đến đây chỉ để nói với bản cung những chuyện buồn chán thế này sao?"

Thiên Lục cũng không cười mà đáp: "Đúng vậy, một khi Thư quý tần chết, chuyện này đương nhiên cũng trở thành những lời nói suông buồn chán. Hôm nay thần thiếp đến đây chỉ để nói cho nương nương biết, người động được Thục phi nhưng sẽ không làm gì được tỷ tỷ. Tỷ tỷ nhất định sẽ sinh đứa bé an toàn, người cứ chờ coi đi. "

Ta cười nói: "Đã như vậy, bản cung thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc Tôn Nhuế đã làm gì cho các ngươi, mà các ngươi muốn giết người diệt khẩu."

Thiên Lục lại nhỏ giọng nói: "Tôn thái y không phải làm cho tỷ tỷ, mà y đã làm một chuyện vô cùng tốt đẹp cho Thiên triều."

Ta khẽ nhíu mày, những lời này của Thiên Lục, thực sự ta không hiểu rõ lắm.

Nàng ta lại tiếp lời: "Hôm nay, thần thiếp muốn nói cho nương nương biết, nếu người muốn động đến tỷ tỷ, thần thiếp sẽ dốc hết sức mình ngăn cản người, cho dù chết cũng không từ."

Ta giật mình, rồi ngay sau đó tự giễu cười mình, ta thấy rõ đây mới thực sự là tỷ muội tình thâm.

Lúc này chợt nghe giọng của một người từ xa xa truyền vào: "Nương nương, bên ngoài có người tới nói là Thư quý tần cầu xin được gặp mặt người lần cuối!" Ta ngước mắt lên nhìn thấy là Tường Thụy. Có lẽ do ta lệnh ọi người lui xuống nên lúc này y không dám bước vào.

Mà ta cuối cùng lại giật mình, vì sao Thư quý tần đột nhiên muốn gặp ta?

186. Q.2 - Chương 13: Trao Đổi

Tường Thụy vẫn đứng bên ngoài nhìn ta, nhưng ta lại hơi ngây người, vừa rồi còn nghe Ngọc tiệp dư nói, đêm qua Thư quý tần cầu xin được gặp Hoàng thượng và Thái hậu, còn cầu xin được gặp Diêu thục phi. Bây giờ sắp chết sao lại muốn gặp ta?

Thiên Lục bên cạnh khẽ cười một tiếng nói: "Thế nào, nương nương không dám đi sao?"

Ta mặc kệ nàng ta, cười nhạo nói: "Bản cung có gì mà không dám đi?" Cũng không phải là ta hại Thư quý tần, ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, nàng ta muốn gặp ta làm gì?

Vẻ mặt nàng ta không biến sắc, đi lên phía trước, giơ tay nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, nhỏ giọng nói: "Nếu như thần thiếp là nương nương nhất định sẽ không đi gặp nàng ta. Không gặp, người vẫn là Đàn phi nương nương của Thiên triều. Đi gặp, e rằng tính mạng cũng khó giữ." Nàng ta cười, nói tiếp: "Hay là nương nương bảo thị vệ sang bảo vệ người để tránh việc Thư quý tần có thể thừa cơ hội."

Dùng sức phất tay nàng ta ra, ta lạnh lùng nói: "Bản cung sợ nàng?" Dứt lời, cũng không nhìn nàng ta nữa, vừa tiến nhanh ra ngoài vừa lớn tiếng nói: "Người đâu, thay bản cung tiễn Tích tần!"

"Nương nương cẩn thận." Phía sau truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Thiên Lục.

Tường Thụy thấy ta đi qua, vội vàng tiến lên: "Nương nương muốn đi à? Nếu người không đi để nô tài ra ngoài bảo cung nữ trở về."

Ta lại nói: "Không cần, bản cung đi."

Tường Thụy sợ run lên, vội vàng gật đầu nói: "Vâng, vậy nô tài đi gọi Văn Lương và Triêu Thần cô nương." Dứt lời, xoay người rời đi. Ta lại thấy Văn Lương và Triêu Thần chạy gấp đến, xem ra vừa rồi Tường Thụy gọi lớn tiếng như vậy, các nàng nhất định đã sớm nghe được.

Đến bên ngoài Ngọc Thanh cung, thấy rất nhiều thị vệ. Lúc ta đến đương nhiên là nhìn thấy Cố Khanh Hằng. Trong lòng ta quả thật hơi sửng sốt, y bước lên phía trước hành lễ với ta, "Thuộc hạ tham kiến Đàn phi nương nương."

Ta bảo y miễn lễ, không khỏi cau mày nói: "Sao Cố thị vệ lại ở đây?"

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của y, nghĩ có lẽ những lời này y cũng muốn hỏi ta. Y thẳng người nói: "Thuộc hạ phụng mệnh Hoàng thượng sang đây giám sát, còn nương nương…"

Ta tiến lên phía trước nói: "Bản cung đến tiễn Thư quý tần đoạn đường cuối cùng. Bây giờ còn bao nhiêu thời gian?"

"Còn một canh giờ nữa." Cuối cùng y cũng tiến lên, nói bằng chất giọng cực nhỏ: "Nương nương, người không nên đến."

Ta hời hợt nói: "Nàng cũng sắp chết, lại sai cung nữ đến van xin bản cung đến gặp mặt nàng lần cuối, bản cung cũng không phải là người không có tình cảm. Dù sao cũng đã từng là tỷ muội, Cố thị vệ thấy có đúng không?"

Rõ ràng y sợ run lên, lát sau mới nói: "Vậy thuộc hạ đưa nương nương vào."

Ta lại ngăn cản y, nói: "Không cần làm phiền đến Cố thị vệ, bản cung sẽ vào một mình." Ta biết y lo lắng đến an nguy của ta, nhưng cho dù thế nào y không vào sẽ tốt hơn. Hạ Hầu Tử Khâm muốn y giám sát, chẳng qua chỉ là ở bên ngoài, vào trong sẽ không thích hợp.

"Nương nương…" Mi tâm của y khẽ nhíu lại, không muốn cho ta vào trong.

Ta cười nói: "Bên trong không phải cũng có cung nhân sao? Không sao đâu." Trực giác nói cho ta biết, Thư quý tần gọi ta đến cũng không phải là muốn làm điều gì bất lợi với ta.

Y còn muốn nói gì đó, nghe Văn Lương bên cạnh ta nhỏ giọng nói: "Cố đại nhân vẫn không nên vào trong, để nô tì đi cùng nương nương, nô tì thề sống chết cũng bảo vệ nương nương an toàn." Bên cạnh ta, Triêu Thần cũng gật đầu với y.

Ta cười để y yên tâm, sau đó vịn tay Văn Lương tiến vào.

Bên ngoài tẩm cung của Thư quý tần có hai công công đang trông chừng, thấy ta đến rõ ràng là kinh hãi, vội hành lễ với ta. Cung nữ đến Cảnh Thái cung mời ta sang đây vừa rồi cũng tiến lên, đẩy đại môn của tẩm cung. Ta cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là ta vẫn chưa nhìn thấy Như Ý.

Ta cùng với hai cung nữ bước vào, cửa phía sau từ từ đóng lại.

Thư quý tần ngơ ngác ngồi bên giường, nghe thấy tiếng động có người đi vào, ngước mắt nhìn. Ta thấy rõ vẻ mặt tái nhợt bỗng nhiên hiện ra một chút thần sắc nhàn nhạt, thân thể lại không đứng dậy nổi để hành

lễ với ta. Ta đương nhiên không so đo chuyện đó với nàng, buông tay Vãn Lương ra, một mình tiến lên phía trước: "Thật ra bản cung rất kinh ngạc, khi sắp chết ngươi lại muốn gặp bản cung."

Nàng khẽ run sợ, đột nhiên lại cười mỉa mai: "Thần thiếp không ngờ, nương nương sẽ đến thật."

Ta nghiêng người, mở miệng nói: "Hôm qua ngươi kêu oan một đêm, nhưng bây giờ lại rất yên tĩnh."

Nàng ta hừ khẽ một tiếng: "Gọi nữa thì thế nào? Sẽ có người tin thần thiếp sao? Như Ý đã lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của thần thiếp, nhưng Hoàng thượng … Cũng không tin!" Nàng ta nghẹn ngào, ta liếc nhìn nàng ta, thấy hai hàng lệ trên gương mặt nàng ta đang tuôn chảy.

Trong lòng ta chấn động mạnh, khó trách lúc ta vào cung không thấy Như Ý. Như Ý đối xử với nàng ta thật sự rất trung thành, lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch cho nàng ta. A, chỉ là nàng ta làm sao biết được việc này trong lòng Thái hậu là rõ ràng nhất, Thư quý tần bị oan, Thái hậu làm sao có thể vì một cung nữ mà mềm lòng?

Quay mặt đi, ta không nhìn vẻ mặt bi thương của nàng ta, nặng nề nói: "Có lời gì muốn nói, nói đi. Bản cung nghe xong còn phải trở về gấp nữa."

Một lát sau, mới nghe tiếng đứng dậy của người phía sau, đi vài bước đến chỗ ta, sau đó đứng lại. Ta không quay đầu lại, chỉ nghe giọng nói của nàng ta truyền đến: "Thần thiếp biết lần này không thể tránh khỏi cái chết, chỉ là thần thiếp biết rõ người giật dây phía sau là ai."

Lời của nàng ta khiến ta hơi sững sờ, kinh ngạc xoay người nhìn nàng ta. Hóa ra trong lòng nàng ta biết, cho nên mới bảo Như Ý lấy cái chết để chứng minh, nàng ta không đề cập đến Thái hậu, chỉ nói Hạ Hầu Tử Khâm không tin.

Ta bỗng nhiên cảm thấy nàng ta rất đáng thương, biết rõ nhưng vẫn muốn nấn ná chờ chết.

Nàng ta hừ một tiếng, cười nhạo nói: "Nương nương nhất định không biết là Thái hậu đã hạ thủ. Nhưng Thái hậu dùng sinh mạng của ca ca thần thiếp để uy hiếp khiến cho thần thiếp ở trước mặt Thục phi nương nương một câu cũng không nói ra được." Nàng ta ngước mặt nhìn ta, lại nói: "Thái hậu kiêng dè thế lực của Diêu gia, vì thế sẽ không để đứa bé của Thục phi chào đời."

Những điều nàng ta nói ta đều biết, Thái hậu lấy sinh mạng của Thư Cảnh Trình uy hiếp, ta cũng có thể đoán ra. Nếu không đêm qua, Thái hậu sẽ không ung dung gọi Diêu thục phi sang Ngọc Thanh cung như vậy. Bà không sợ Diêu thục phi đối mặt với Thư quý tần nhất định là đã chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo cả rồi.

Ta giả vờ không biết, kinh ngạc mở miệng: "Bản cung cũng không thể chỉ nghe lời nói một phía của ngươi, rồi tin ngươi."

Nàng ta lại không lộ vẻ xúc động, chỉ nói: "Nương nương tin hay không không quan trọng, quan trọng là thần thiếp muốn cầu xin nương nương một chuyện."

Ta nhíu mày nói: "Chuyện gì?"

Nàng ta đột nhiên quỳ xuống dưới chân ta, ta bất ngờ, theo quán tính lùi lại nửa bước, nàng ta cúi đầu nói: "Cũng là hôm nay thần thiếp mới nghe nói ca ca của thần thiếp bị cắt chức cử đến Thượng Lâm Uyển, mặc dù đó là chức phó giám sát…" Nàng ta cúi xuống, cắn răng nói: "Hôm qua, thần thiếp sợ Thái hậu hạ độc thủ với ca ca, nhưng không nghĩ là dù thần thiếp không nói, Thái hậu cũng không bỏ qua cho ca ca!"

Ta khẽ cười một tiếng, nói: "Ngươi nói bản cung không hiểu. Chẳng qua chỉ là giáng chức mà thôi, đã giữ lại tính mạng của y còn gì." Tay giấu trong váy dài hơi nắm chặt, chẳng lẽ…. Thật đúng là bị ta nói trúng?

Nàng ta vẫn cúi đầu nói: "Nương nương đã quên rồi à, sinh nhật lần tới của Hoàng thượng, lúc đó Diêu gia cũng sẽ có người đến Thượng Lâm Uyển, đến lúc đó có bao nhiêu là người, ai có thể biết sẽ xảy ra chuyện gì?"

Săn bắn ư, đến lúc đó tên bay hỗn loạn, Thư Cảnh Trình vô ý giết ai đó, hoặc là bị ai đó giết, chuyện đó cũng rất có khả năng sẽ xảy ra. Thư quý tần cũng không phải là nữ tử ngu ngốc, chỉ tiếc là đối nghịch với nàng lại là Thái hậu.

Ta cười nói: "Nhưng mà việc này bản cung không quản được. Người ngươi nên tìm là Thái hậu hoặc là Hoàng thượng. Sao lại gọi bản cung đến đây?"

Lúc này nàng ta mới ngẩng đầu lên nhìn ta, cười lạnh nói: "Nương nương cho rằng lúc này ngoại trừ người còn có ai đồng ý, còn có ai dám đến Ngọc Thanh cung của thần thiếp nữa sao?"

A, sao ta lại không biết, có người không muốn đến, có người không dám đến. Duy nhất chỉ mình ta vì hiếu kỳ cho nên mới đến. Còn Thư quý tần cũng đánh cuộc thật chuẩn xác, cược ta sẽ đến. Nhưng mà cuối cùng ta cũng cảm thấy, lần này ta đến sẽ biết được thêm một điều gì đó, còn thú vị hơn cả sinh mạng của Thư Cảnh Trình.

Nàng ta run rẩy lấy trong ống tay áo ra một xấp giấy chỉnh tề, đưa cho ta nói: "Nương nương không cần phải cầu xin ai cả, người chỉ cần đưa thứ này cho ca ca giúp thần thiếp, huynh ấy sẽ tự biết cách làm thể nào để bảo vệ tính mạng của mình. Những thứ thần thiếp làm được, đều đã làm…." Nói đến câu cuối cùng, âm thanh của nàng dần nhỏ đi, nàng đến chết cũng vẫn luôn bận tâm về người thân, cho dù bản thân không sống được cũng liều mạng tìm một đường sống cho ca ca của mình.

Nói thật ta có một chút đồng cảm với nàng.

Cũng không đưa tay ra nhận, ta chỉ nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Đó là chuyện nhà của các ngươi, dựa vào cái gì mà muốn bản cung giúp ngươi?"

Vẻ mặt tái nhợt của nàng ta lộ ra chút tươi cười bình tĩnh. Nhỏ giọng nói: "Bởi vì thần thiếp có một bí mật có thể trao đổi với nương nương."

Tâm trạng ta khẽ chấn động, lại cảm thấy không hiểu, chỉ hỏi: "Bí mật gì?" Ta thực sự rất hiếu kỳ, trong lòng nàng rốt cuộc là đang giấu điều gì có thể khiến cho nàng cho rằng có thể đổi được tính mạng của ca ca mình.

Thư quý tần yên lặng nhìn về Triêu Thần và Văn Lương phía sau ta, nhỏ giọng nói: "Việc này, thần thiếp chỉ có thể nói với một mình nương nương."

Ta do dự một lát, cuối cùng nâng bước tiến lên.

"Nương nương!" Văn Lương ở phía sau ta kinh ngạc gọi ta một tiếng.

Ta giơ tay ý bảo nàng không cần tiến lên, việc của Thư Cảnh Trình, Thư quý tần sẽ không dối gạt ta, ta cho rằng nàng ta cũng không dám giở trò gì sau lưng ta. Nàng ta vẫn quỳ, ta tiến lên, cúi người, đưa tai đến gần.

Nàng ta hơi thẳng người, đến gần bên tai ta, nói nhỏ: "Nương nương còn nhớ rõ trước đó từng có người âm thầm tiết lộ cho người biết sự việc có liên quan đến long thai trong bụng Vinh phi chứ?" Ta giật mình, lại nghe nàng ta tiếp tục nói: "Người phát ra tin tức này chính là thần thiếp. Ngày đó, lúc thần thiếp điều Phong Hà sang Huyễn Nhiên các đã từng dặn dò Phong Hà treo vài thứ trên mặt những bộ y phục trong tủ quần áo của Vinh phi, động thủ một chút, chỉ là để phòng ngộ nhỡ."

Toàn thân ta chấn động, đột nhiên nhớ đến việc ngày ấy Vinh phi nói đau bụng, hóa ra không phải nàng ta giả vờ sao?

Bỗng nhiên ngồi thẳng, ta phất tay tát nàng ta một cái, giận dữ nói: "To gan! Ngay cả hậu duệ của Hoàng thượng ngươi cũng dám động!" Không cần nàng ta phải nói rõ, ta tự nhiên cũng biết cái nàng ta muốn Phong Hà động thủ là gì. Nhưng cái mà ta lại không nghĩ đến chính là khi đó người đem tin tức này để lộ ra ngoài ra là nàng ta.

Xem ra khi đó, cũng không phải có người muốn mượn tay của ta đi thăm dò, mà là nàng ta muốn trực tiếp mượn miệng của ta nói ra. Chỉ vì người động thủ là nàng ta, nếu nàng ta đứng ra nói, khó tránh việc gây sự chú ý cho người khác.

Hai cung nữ phía sau ta hoảng sợ, không cần ta nói rõ, các nàng cũng đã cho rằng "long thai" trong miệng ta là đứa bé của Diêu thục phi.

Trong chốc lát, Thư quý tần không nghĩ tới ta sẽ đánh nàng ta một bạt tai đến nỗi ngã trên nền đất, nàng ta căn bản chỉ che nửa bên mặt thản nhiên liếc nhìn ta một cái, cắn môi nói: "Nương nương không muốn thừa nhận với thần thiếp, người nghe được tin tức như thế trong lòng một chút cũng không vui sao?"

Đứng thẳng người, ta cười nói: "Thư quý tần nói gì thế, hôm nay bản cung không nghe thấy gì hết."

Nghe ta nói như thế, trên mặt của nàng ta lại tràn đầy ý cười, mở miệng nói: "Nương nương đừng lo những việc mà người nghe thấy, chỉ cần nương nương vô ý để cho Thục phi nương nương biết tin tức này, với nỗi đau vừa mất đi hài tử của nàng ta nhất định nàng ta sẽ bắt tay vào điều tra."

Ta nhìn nàng ta, cười hỏi: "Điều tra cái gì?"

Nàng cười một tiếng, nói: "Nương nương không cần thần thiếp nói rõ? Chờ cho đến khi Thục phi nương nương điều tra ra cái bụng của Vinh phi bây giờ là giả, người cảm thấy Hoàng thượng sẽ thế nào?"

Ta hào hứng nhìn người trước mặt, nàng ta nói tiếp: "Tất nhiên là Vinh phi và Tích tần đã phạm tội khi quân, khi trừng trị kẻ phạm tội e rằng Thục phi nương nương cũng không thoát khỏi liên quan. Thái hậu hạ thủ hại chết hài tử của nàng ta, vì thế trong lòng của bà chắn chắn sẽ nghi ngờ nàng ta, nghi ngờ là có phải là Thục phi đã hạ thủ hay không. Nương nương." Nàng ta gọi ta một tiếng, lại nói: "Đến lúc đó, hậu cung chỉ còn lại duy nhất một mình người là tôn quý, lợi thế như vậy có đủ đổi một mang ca ca của thần thiếp hay không?"

Kết quả như vậy thực sự là rất hấp dẫn. Ta có thể không mất đi người nào mà có thể diệt trừ được Diêu thục phi cùng với tỷ muội Thiên Phi và Thiên Lục. Xem ra Thư quý tần cũng rất oán hận người của Diêu gia, mà trong đó đương nhiên bao gồm luôn cả Diêu thục phi. Nhìn ta, nàng ta lại cầm xấp giấy trong tay đưa đến cho ta. Ta khẽ cười một tiếng, cuối cùng cũng giơ tay nhận. Dường như lúc này nàng ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thân thể vốn mạnh mẽ chống đỡ bỗng chốc xụi lơ ngã xuống, nàng lấy hai tay chống đỡ thân người, lại nhìn về phía ta, khẽ nói: "Thần thiếp thay ca ca đa tạ nương nương trước."

Ta không nói, lại nghe nàng ta nói tiếp: "Còn nhớ lúc nương nương mới vào cung, người còn dùng chuyện Như Mộng chết để thần thiếp cứu người một mạng."

Theo bản năng ta nhìn nàng, ta làm sao mà không nhớ rõ kia chứ.

Khi đó, chẳng qua ta chỉ là một cung nữ nho nhỏ ở Huyễn Nhiên các, còn nàng ta lại là nương nương cao quý cao cao tại thượng.

Quay đầu lại nhìn nàng ta, ai lại nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

"Khi đó thần thiếp đã nghĩ người không phải là người tầm thường…" Nàng ta chậm rãi cúi đầu, trầm mặc. Một lúc sau mới nói: "A, chỉ là thần thiếp không thể nào nghĩ ra, người có thể giành được trái tim của Hoàng thượng…. Nữ nhân hậu cung đều ngưỡng mộ người."

Cuối cùng ta ngơ ngẩn, ta giành được trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Vì sao ngay chính bản thân ta cũng không biết?

Nàng ta nói ngưỡng mộ ta, thật ra là đố kỵ ta mới đúng? Còn ta lại đố kỵ với Phất Hi.

Ta thấy nàng ta lại lấy trong tay áo ra một chiếc túi gấm trân quý đặt trong lòng bàn tay, cúi đầu nhìn, mở miệng nói: "Còn nhớ lúc thần thiếp mới vào cung, Hoàng thượng khen thần thiếp làm nữ công rất tốt. Thần thiếp đã nói thần thiếp sẽ tự mình làm chiếc túi gấm đưa cho người. Chỉ là thần thiếp đã quên người là Hoàng thượng, hậu cung ba ngàn mỹ nhân xinh đẹp, làm sao chỉ có thể một mình thần thiếp chiếm sự sủng ái? Khi đó thần thiếp kiêu ngạo, lúc chiếc túi gấm này được thêu đã là bốn năm trước. Bây giờ lại không thể gặp Hoàng thượng được nữa. Nương nương, xin người đưa túi gấm này cho Hoàng thượng, để người… Để sau khi thần thiếp chết người còn nhớ đến lúc thần thiếp vẫn còn là một người tốt…." Nói đến đây nàng ta cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà nghẹn lời.

Ánh mắt nhìn chiếc túi gấm trên tay nàng ta, thật sự là rất tinh xảo.

Nàng ta ngẩng đầu lên, cố gắng nở nụ cười, đưa túi gấm đến cho ta nói: "Thần thiếp kính nhờ nương nương người…"

Đưa mắt nhìn, do dự một lát, cuối cùng ta nhận lấy.

Đứng thêm một chút, cuối cùng ta xoay người.

Người ở phía sau không dậy nổi, chỉ cúi đầu nói: "Thái hậu vì giang sơn của Hoàng thượng vì thế mới muốn hy sinh Thư gia của chúng thần. Chỉ là thần thiếp hy sinh cũng không sao, Thư gia của chúng thần không thể tuyệt hậu…"

Hít một hơi thật sâu, xem ra trong lòng Thư quý tần thực sự đã thông suốt.

"Nương nương, sắp trưa rồi." Vãn Lương ở bên cạnh nhắc nhở ta.

Không khỏi quay đầu lại đưa mắt nhìn nàng ta lần thứ hai, ta thấy thân thể của nàng ta rõ ràng đang run rẩy, ai mà không sợ chết.

Khóe miệng ta khẽ động, cuối cùng cũng không nói gì nữa, chỉ nói với hai cung nữ: "Chúng ta về thôi."

"Vâng." Vãn Lương tiến lên đỡ ta, Triêu Thần tiến lên phía trước mở cửa.

Ba người tiến ra ngoài, đi thêm một đoạn đường, thấy vài cung nhân bước đến. Ta vừa nhìn trang phục liền nhận ra đó là công công hành hình. Tiến lên, bọn họ vội hành lễ với ta. Ta liếc nhìn qua, thấy trên tay công công là một chiếc mâm, trên đó dặt một miếng lụa trắng dài khoảng ba thước, không khỏi kinh hãi, ta thuận miệng hỏi: "Sao chỉ có vật này thôi?"

Công công vội nói: "Theo lời của Thái hậu, sắp tới là sinh nhật của Hoàng thượng, trong cung không nên đổ máu, cho nên Thái hậu mới bỏ rượu độc và dao găm."

Thì ra là thế, Thái hậu tin Phật, đương nhiên càng muốn cẩn thận thêm một chút.

Công công cẩn thận đưa mắt nhìn ta một cái, cúi đầu nói: "Nương nương, nô tài xin phép đi trước."

Ta xoay người lại, gật đầu nói: "Công công đi thông thả."

Nghe vậy, y mới cúi chào rồi cùng các cung nhân bước nhanh đến tẩm cung của Thư quý tần.

"Nương nương…" Triêu Thần nhỏ giọng gọi ta một tiếng.

Ta mím môi cười, vịn tay Vãn Lương đi ra ngoài, lúc đi đến cửa cung, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bỗng nhiên lại dừng bước chân.

"Nương nương?" Vãn Lương sững sờ nhìn ta.

Lấy túi gấm trên người ra, vừa rồi, Thư quý tần muốn ta đưa cho Hạ Hầu Tử Khâm. Đưa mắt nhìn lần thứ hai, đúng là rất đẹp. Cười lạnh một tiếng, tiện tay đặt nó vào bụi hoa bên cạnh, vì sao ta phải giúp nàng? Khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm nhớ kỹ lúc trước nàng ta thật tốt sao?

Ta đâu có ngu như vậy, một Phất Hi thôi đã đủ rồi, còn muốn thêm một Thư quý tần nữa sao?

Mặc dù Thư quý tần không quan trọng bằng Phất Hi, nhưng ta cũng sẽ không đi làm những chuyện vẽ thêm chân cho rắn như thế.

Hai cung nữ thấy ta lấy túi gấm ném ra ngoài đều không nói gì, ngay cả sắc mặt cũng không chút thay đổi.

Không chần chờ thêm nữa, ta bước nhanh ra khỏi Ngọc Thanh quan.

Bên ngoài, Cố Khanh Hắng thấy ta đi ra, bước nhanh đến, thận trọng nhìn ta, khi xác định ta đã bình yên vô sự mới yên lòng.

Đi đến bên cạnh y, ta nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ công công bên trong sẽ ra nhanh thôi, nhiệm vụ của Cố thị vệ cũng hoàn thành rồi, không có việc gì nữa thì nên trở về thưa lại với Hoàng thượng đi."

Dường như y vẫn còn muốn nói điều gì đó, động môi, lại chỉ nói: "Vâng, thuộc hạ cung tiễn nương nương."

Lên kiệu, ta lấy ra tờ giấy Thư quý tần đã đưa cho ta, mở ra, chỉ thấy mặt trên viết một câu đơn giản: Mùng chín tháng ba, Thượng Lâm Uyển, cẩn thận.

Phía dưới lạc khoản (*): Tình nhi.

Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ hoặc thư

Thu hồi thư lại, ta giấu trong tay áo.

Đúng như Thư quý tần nói, nàng ta liều mạng muốn gặp mặt ta là muốn bảo vệ tính mạng ca ca của nàng ta. Nàng ta nói Thái hậu không chịu buông tha cho Thư gia nàng.

A, nói như vậy, việc điều nhiệm đó ta cũng không biết rốt cuộc là ý của Thái hậu hay là ý của Hạ Hầu Tử Khâm.

Dù sao bất kể là ý của ai, ta cũng hiểu rất rõ. E rằng Thư Cảnh Trình cho rằng việc này là do Diêu thục phi giá họa cho Thư quý tần, lời đồn như vậy, nếu có ai đó mưu đồ lan rộng một chút liền khiến y tin tưởng không chút nghi ngờ. Ngày đó, lúc y và Diêu Chấn Nguyên cùng nhau đến Ngự thư phòng gặp Hạ Hầu Tử Khâm, Diêu Chấn Nguyên nhất định sẽ không nể mặt mà lưu tình chút nào.

Vì thế, y nhất định sẽ không bỏ qua cho người của Diêu gia. Nếu đúng như ngày ấy y có thể ám sát Diêu Chấn Nguyên, đó hiển nhiên là điều không thể tốt hơn nữa. Nếu không thể thì đối với Thái hậu và Hoàng thượng cũng không có tổn thất gì cả. Bất luận như thế nào, việc này đều không có bất kỳ quan hệ nào với bọn họ.

Nếu ta đem tờ giấy này giao cho Trư Cảnh Trình, đương nhiên y sẽ biết đây là di ngôn của Thư quý tần, khó có thể đảm bảo y sẽ không do dự một chút rồi nghĩ ra mưu kế của Thái hậu và Hoàng thượng. Ngộ nhỡ y đi tìm Diêu Chấn Nguyên, vậy thì nguy rồi.

Hít một hơi thật sâu, hôm qua lúc ở Hi Ninh cung, ta đã từng nhận lời Thái hậu, không được thay đổi tấm lòng với Hạ Hầu Tử Khâm.

Vì thế, tại sao ta phải mang tờ giấy này giao ra?

Thứ Thư quý tần đánh cuộc chính là sinh mệnh của ca ca nàng ta, còn Thái hậu đánh cược lại chính là giang sơn của dòng họ Hạ Hầu!

Hạ Hầu Tử Khâm là phu quân của ta, còn ta? Ta có thể lựa chọn ca ca của một phi tần sao?

Đáp án đương nhiên là không thể.

Khẽ nắm chặt ống tay áo, ta nhớ đến vừa rồi trong Ngọc Thanh cung, ánh mắt Thư quý tần nhìn ta. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ta muốn giúp nàng ta, nhưng lại không thể lấy giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm ra đánh cược. Nếu như lần này có thể diệt trừ được Diêu Chấn Nguyên, như vậy binh quyền ở Hoàng đô được thu hồi. Binh lực của Diêu Hành Niên đều được phân phối ở ngoài Hoàng đô, cho dù ông ta trở về thì cũng đã muộn.

Thư Cảnh Trình ra tay, nếu Diêu Hành Niên muốn oán hận Hạ Hầu Tử Khâm cũng không thể vô cớ xuất binh. Ông ta đành phải nhẫn nhịn thôi.

Lắc đầu, chuyện này không đáng để ta suy nghĩ nữa.

Tiếp đó ta lại nghĩ đến Thiên Phi.

Theo lời nói của Thư quý tần, thực ra Thiên Phi đã sớm sinh non, đứa bé trong bụng nàng ta là giả.

Nghĩ đến điều này trong lòng không khỏi giật mình. Nếu như đó là sự thật thì tỷ muội các nàng quả nhiên là to gan! Đây là chuyện có thể tru di cửu tộc!

Nếu như vậy, Thiên Lục muốn Tôn Nhuế ngậm miệng, cũng thật dễ hiểu.

Nhưng có một chuyện ta lại không nghĩ ra. Hôm nay lúc Thiên Lục ở Cảnh Thái cung, lại nói, Tôn Nhuế làm một việc lớn cho Thiên triều.

Giấu diếm chuyện Thiên Phi sinh non tuyệt đối không phải là chuyện lớn gì. Nghe khẩu khí của Thiên Lục dường như chuyện Tôn Nhuế làm nhất định vẫn là một chuyện tốt. Vì thế, cũng không thể là vì che giấu chuyện Thiên Phi sinh non.

Huồng hồ, nếu như Thiên Phi thực sự sinh non, như vậy thái y vừa được điều đến thì sao? Trực giác nói cho ta biết, Vương Lộc không có vấn đề gì. Theo vài lần tiếp xúc hỏi thăm, ta có thể xác định y không có vấn đề gì cả.

Như vậy, nếu thật sự cái thai của Thiên Phi có chuyện cũng sẽ không giấu diếm được.

Là Thư quý tần đã gạt ta?

A, tiếp đó ta lại cười tự giễu, nàng ta phải chết còn tốn công hoảng loạn mời ta qua chính là muốn gạt ta chuyện Thiên Phi sinh non? Nếu nàng ta muốn ta đi thăm dò, vậy có thể nói thẳng ra, nhưng nàng ta lại nói đem sự việc khó giải quyết này truyền đến tai Diêu thục phi. Cho nên, mặc kệ kết quả như thế nào cũng không liên quan gì đến ta.

Cho dù là Thư quý tần lừa gạt ta, cũng chẳng thể có lý do gì để lừa nữa cả.

Đem tất cả mọi việc xâu chuỗi lại càng khiến ta cảm thấy ngày càng mờ mịt.

Chỉ là có một số chuyện, lại làm cho ta càng khẳng định.

Chuyện hộp thuốc mỡ do Nam Chiếu tiến cống lần đó thật ra không phải là Thư quý tần ở phía sau Thiên Phi bày mưu tính kế. Cắn môi, nhìn sự yên lặng của thâm cung này, rốt cuộc là đang âm thầm ẩn chứa bao nhiêu sóng gió, dù là ta cũng cảm thấy tim có chút đập nhanh.

Đưa mắt nhìn lại, nhiều tần phi như vậy, ai có thể không có vài phần cơ mưu? Nếu Thiên Phi không có Thiên Lục, nàng ta đã sớm chết mà vẫn không biết nguyên nhân.

Bỗng nhiên mở mắt ra, ta thốt lên: "Dừng kiệu."

Kiệu dừng lại, Văn Lương vén màn kiệu lên nói với ta: "Nương nương có chuyện gì vậy?"

Kiệu hạ, ta đứng dậy, chỉ nói: "Bản cung cảm thấy rất bực bội, nên muốn xuống đi dạo một chút. Ngươi bảo bọn họ về đi." Dứt lời, Triêu Thần đỡ tay ta.

Văn Lương vâng dạ, bảo loan kiệu phía sau trở về.

Triêu Thần đi được vài bước cùng ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương phiền lòng chuyện gì, hay là nói ra cho nô tì nghe thử."

Bỗng chốc xảy ra thật nhiều chuyện, ta thực sự muốn nói, nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Văn Lương chầm chậm chạy đến, đi bên cạnh ta, đưa mắt nhìn ta một cái, lại không nói lời nào.

Đi được một đoạn, ta vô tình không để ý mà bước vào Ngự hoa viên. Lúc đi qua một con đường hẹp quanh co, trên hành lang dài hơi nghiêng, có hai cung nữ đang đi qua.

Ta chỉ liếc nhìn qua, lại cảm thấy hai cung nữ kia rất quen mặt. Trong lòng khẽ động, không phải là cung nữ trong cung của Diêu thục phi sao?

Không khỏi đưa mắt nhìn, nhưng lại không thấy Quyến nhi.

Hít một hơi, Quyến nhi vắng mặt cũng tốt. Bởi vì, nàng cũng không phải là người của Diêu thục phi, khó tránh khỏi việc sẽ đem lời của ta tiết lộ cho Thái hậu nghe. Ta vẫn không quên, ta còn ăn độc dược mà Thái hậu đưa cho, ta cũng chưa muốn chết. Đưa mắt nhìn Văn Lương bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ: Thật xin lỗi Văn Lương, ta lại phải lợi dụng ngươi một lần nữa rồi.

Mặc kệ Thư quý tần có lừa ta hay không, ta cũng phải ném củ khoai lang bỏng tay này đi.

Bỗng nhiên ta đứng lại, giơ tay lên, tát mạnh Văn Lương một cái, cố nâng cao giọng nói: "Láo xược! Không phải bản cung vừa rồi đã nói sự việc ở Ngọc Thanh cung không được nhắc lại sao? Thư quý tần là người đã sắp chết, nàng ta nói nàng ta đã làm hại Vinh phi sinh non thì Vinh phi sẽ sinh non thật sao! Sau này, nếu hai ngươi còn đề cập đến việc này, bản cung sẽ không dễ dãi thế này nữa đâu!"

Văn Lương ngớ ra, thông minh như nàng, lập tức hiểu ra ta đang có mưu tính, nàng quỳ thẳng xuống trước mặt ta, khóc ròng nói: "Nương nương thứ tội! Nô tì nhất thời nhanh miệng, nô tì biết sai rồi!"

Triêu Thần cũng lanh lợi quỳ xuống nói: "Nương nương, xin người tha cho nàng, vừa rồi ở Ngọc Thanh cung bọn nô tì không nghe thấy gì cả, cái gì bọn nô tì cũng không biết!"

Ta hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhớ cho thật kỹ!" Dứt lời, cũng không nhìn các nàng, ta vẫy ống tay áo xoay người tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cung nữ phía sau do dự một lát, cuối cùng cảm tạ ân huệ, đứng dậy đuổi theo.

Dọc đường đi, ta không quay đầu lại, có lẽ hai cung nữ của Trữ Lương cung kia đã nghe không sót một chữ. Không bao lâu nữa sẽ truyền đến tai Diêu thục phi. Theo lời nói của Thư quý tần, bây giờ nàng ta đang còn nỗi đau mất con, nghe nói Thiên Phi sinh non mà còn giả vờ mang thai, bất luận thật hay giả, nàng ta cũng sẽ không kiềm chế được.

Như vậy, ta sẽ chỉ việc mở mắt nhìn xem.

Đi đã xa, ta mới quay đầu lại, nhìn Vãn Lương. Thấp giọng gọi: "Vãn Lương…"

"Nương nương." Nàng cắt ngang lời ta, cười yếu ớt: "Người ngàn vạn lần đừng nói lời xin lỗi ạ, vậy sẽ giết chết nô tì."

Trong lòng nhói đau, giơ tay kéo tay nàng và Triêu Thần, hít một hơi nói: "Sẽ có một ngày, bản cung sẽ thưa với Hoàng thượng, ban thưởng cho các ngươi một mối nhân duyên thật tốt, gả các ngươi xuất cung."

Không cần nói đến những chuyện khác, điều này là điều tốt nhất ta có thể cho các nàng.

"Nương nương!"

Hai cung nữ kinh sợ kêu lên một tiếng, đồng thời vội quỳ xuống nói: "Bọn nô tì nguyện ý hầu hạ nương nương cả đời!"

Ta cười: "Bản cung cũng muốn, có điều bản cung không muốn làm người ích kỷ. Các ngươi đối xử tốt với bản cung, bản cung cũng sẽ đối xử tốt với các ngươi."

Các nàng vẫn cúi đầu, ta cũng xoay người đi: "Được rồi, tất cả đứng lên đi, bản cung cũng mệt rồi."

Vãn Lương và Triêu Thần đứng dậy, một lát sau mới theo kịp. Vãn Lương vừa đỡ ta, vừa nhỏ giọng nói: "Nương nương đối với nô tì ân trọng như núi, nô tì sẽ mãi ghi nhớ. Nếu một ngày nào đó, nương nương thực sự đã sống tốt, nô tì nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của nương nương!"

"Nô tì cũng vậy." Triêu Thần nhỏ giọng nói.

Mà ta, cuối cùng lại giật mình.

Thật sự sống tốt.

A, Vãn Lương nói, khiến cho ta bất chợt nhớ đến lời nói hôm đó của Cố Khanh Hằng đã nói với ta. Y nói, ta bây giờ không khiến y yên tâm, vì thế, nên y mới tiến cung xem ta thế nào…

Cổ họng hơi khó chịu, ngay cả mũi cũng cay cay, hai cung nữ thật xấu, muốn làm ta khóc à.

Hít mũi một cái, ta cười.

Lúc đi lên phía trước một đoạn, từ xa, ta nhìn thấy bóng dáng màu vàng sáng .

Hướng kia chẳng phải là từ Hi Ninh cung của Thái hậu đi ra sao? Ta mới nhớ đến, sáng nay Lý công công có nói hắn hạ triều đã qua Hi Ninh cung nhưng Thái hậu tránh không gặp. Ta lại không biết, hắn có thể chờ ở Hi Ninh cung lâu đến như vậy sao?

Hắn đi rất nhanh, Lý công công ở phía sau chạy đuổi theo hắn.

Bất giác ta lại nhớ đến lần đó hắn chủ động đi Hi Ninh cung, nhưng không ngờ đến việc Thái hậu không muốn nói chuyện với hắn. Vẻ mặt tức giận của hắn nhìn thoáng qua ta, rồi cũng bước nhanh rời đi.

Nhưng mà, nhìn hắn đang oai phong bước đi, trong lòng lại hơi thả lỏng, xem ra vết thương trên người hắn không đáng lo. Từ từ thu hồi ánh mắt, bình tĩnh lại, ta trông thấy có một người con gái đang đứng ở phía

trước. Ta bước tiến lên, dường như nàng bỗng nhiên hoàn hồn lại, thấy ta, nàng vội vã hành lễ nói: "Thần thiếp thỉnh an Đàn phi nương nương."

Ta thuận tiện gật đầu, lúc đi ngang qua nàng, ta đưa mắt nhìn kỹ cảm thấy hơi quen mắt, một lát ta mới nhớ ra, là Nguyễn tiệp dư, đêm hôm Hạ Hầu Tử Khâm gặp Như Mộng, vốn chẳng phải là hẹn với nàng sao!

Hơi ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, chuyện đó đã qua rồi, ta thực sự không còn nhớ đến nàng.

Triêu Thần thấy ta quay đầu lại nhìn, thuận miệng nói: "E là nương nương không biết nàng, nàng là Nguyễn tiệp dư. Cũng không biết vì chuyện gì, từ năm trước Hoàng thượng không gặp nàng nữa. Nô tì nghe nói nàng bị bệnh một thời gian, nằm bẹp giường."

Ta khẽ cười một tiếng, e là bệnh của nàng, ta có biết ít nhiều.

Trở về Cảnh Thái cung ăn chút gì đó, ta liền trở về tẩm cung nghỉ ngơi.

Buổi tối, ta nghe nói Hạ Hầu Tử Khầm đi Trữ Lương cung, ta đã sớm biết, vì thế cũng không cảm thấy mất mát gì nhiều.

Suốt mười ngày, đều là hắn vừa ra khỏi Ngự thư phòng, liền đi thẳng đến Trữ Lương cung.

Tin tức Thư quý tần chết đã sớm thành màn kịch lan truyền rộng rãi ở hậu cung, nhưng cũng không bao lâu sau, rất nhiều người, có lẽ cũng không nhớ đã có một nữ tử như vậy.

Mà ta, đã vất chiếc túi gấm của nàng, nhưng cho đến bây giờ, ta cũng chưa từng hối hận. Chẳng qua, đó chỉ là lòng ghen ghét của nữ nhân mà thôi, ta nghĩ, nếu đổi thành một người khác, người đó chưa chắc có thể mang đồ của ta giao cho Hạ Hầu Tử Khâm.

Sẽ không có ai ngốc làm cho người đàn ông bên cạnh mình đi nhớ nhung một người con gái khác cả.

Khắp trong hậu cung lan truyền, mặc dù Diêu thục phi không còn long thai nhưng sủng ái vẫn không suy giảm.

Tin tức như thế, đương nhiên sẽ rất dễ dàng truyền vào tai của Diêu gia. Cũng có thể dễ dàng, truyền đến tai Thư Cảnh Trình.

Nhớ đến muội muội chết thảm, nhớ đến sự vô tình của Diêu gia, ta nghĩ, lúc này trong lòng Thư Cảnh Trình đang đầy căm hận, chỉ e rằng hận ngày càng nhiều hơn. Y còn có thể cảm thấy, điều y đi Thượng Lâm Uyển là một cơ hội vô cùng tốt.

Mà ta, có một chuyện cuối cùng cũng cảm thấy kỳ lạ. Vì sao đối với Thiên Phi, Diêu thục phi lại có thể lề mề chưa ra tay như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì nàng ta đang trong thời gian được sủng ái, nên không muốn làm chuyện mờ ám sao?

Ồ, Diêu thục phi sao có thể là người như vậy được? Từ lúc nàng ta muốn giết ta ở Trữ Lương cung ta đã hiểu, có lúc nàng ta cũng không phải là dạng người có thể kiềm chế được. Có điều việc này ta cũng không muốn nhúng tay, có lẽ, nàng ta vẫn đang trông ngóng, chờ ta ra tay.

Chỉ cần ta trì hoãn không có động tĩnh, ta tin sẽ có một ngày, nàng ta chắc chắc sẽ không nhịn được nữa.

Tỷ muội Thiên Lục và Thiên Phi đột nhiên yên lặng, không hề có động tĩnh gì.

Mà Vương thái y vẫn như trước, mỗi ngày đúng hẹn đến bắt mạch cho Thiên Phi và cũng không truyền ra bất cứ tin tức khác thường nào.

Như thường lệ mỗi ngày, ta sang Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, cuối cùng cũng gặp được Diêu thục phi ở Hi Ninh cung. Nàng vẫn kiêu ngạo như trước, ngồi bên cạnh Thái hậu, ánh mắt nhìn ta, vẫn ẩn chứa hận thù như cũ.

Ta vờ như không thấy, chỉ cúi đầu thì thầm cùng Ngọc tiệp dư.

Lúc ra khỏi Hi Ninh cung, ta nghe thấy tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, quay đầu lại, ta lại thấy Diêu thục phi.

Vội hành lễ: "Thục phi nương nương."

Nàng ta nhìn thẳng vào ta, nhưng lại không nói một câu. Chỉ là ánh mắt nàng ta nhìn ta từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, ta không khỏi cười chế nhạo một tiếng, nói: "Nương nương, tội gì mà phải nhìn thấn thiếp như vậy, sự việc hôm ấy, thần thiếp cũng đã nói rõ với nương nương rồi mà."

Diêu Thục phi tiến bước đến gần ta, dữ tợn mở miệng: "Chuyện này, bản cung có thể không tính toán với ngươi. Nhưng mà, từ lúc Hoàng thượng ở Trữ Lương cung đỡ cho ngươi một chưởng, bản cung bắt đầu tự nói vởi bản thân mình, nữ nhân trước mặt, sẽ là kẻ thù lớn nhất kiếp này của bản cung!"

Trong lòng ta chấn động, hóa ra là vì Hạ Hầu Tử Khâm.

Ngước mắt nhìn nàng, ta thản nhiên hỏi: "Nương nương lại muốn giết thần thiếp một lần nữa sao?" Còn chưa ra khỏi Hi Ninh cung nha, nàng ta thật sự có lá gan lớn như vậy sao?

Nàng ta cười nhạo một tiếng, nói: "Ngươi quá xem thường bản cung rồi. Ngươi rất thông minh, muốn ở trong tim Hoàng thượng sao, như vậy bản cung cũng nói cho ngươi biết, bản cung cũng có thể!"

Ta giật mình, nàng ta lại lạnh lùng hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của nàng ta, ta ngẩn ngơ mất một lúc. Nàng ta cũng nói muốn giữ lấy trái tim hắn.

Ta không biết hơn mười mấy ngày gần đây, đối với hắn, nàng ta đã làm những gì? Ta chỉ là chợt nhớ đến một chuyện, nếu con của nàng ta được sinh ra, còn là một hoàng tử, Diêu gia muốn ủng hộ lập thái tử, nàng ta – Diêu thục phi, cuối cùng sẽ đứng bên Hạ Hầu Tử Khâm, hay vẫn là đứng bên Diêu gia?

Một lát sau, ta lại lắc đầu cười nhạt.

E rằng Diêu thục phi còn không biết, kiếp này nàng ta sẽ khó có được con của hắn. Mặc dù Thái hậu là vì giang sơn, nhưng một chiêu này, đúng là tàn nhẫn. Cướp đoạt quyền làm mẹ của một nữ nhân…

Thật ra, đối với cảm giác không có con ấy, Thái hậu so với nàng ta, thậm chí còn thấu hiểu hơn.

Năm đó bà không có con nối dõi, cho nên bà mới đem toàn bộ yêu thương đặt vào Hạ Hầu Tử Khâm.

Nếu như Dụ thái phi không bị điên, ta rất muốn hỏi bà một chút, giơ tay dâng con của mình cho người khác, rốt cuộc bà có cảm giác như thế nào?

Đã hơn mười ngày, ta nghĩ vết thương trên người Hạ Hầu Tử Khâm chắc cũng đã tốt hơn. Quả nhiên, đêm nay, hắn không tiếp tục đến Trữ Lương cung nữa. Lại cũng không đến Cảnh Thái cung, mà là đi Khánh Vinh cung gặp Thiên Phi.

Đứng trước cửa sổ, ta ngơ ngác nhìn phong cảnh trong sân, ánh sáng mờ nhạt nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ bóng dáng những sinh mệnh sống đang di chuyển đi lại.

Bỗng nhiên, ta lại nhớ đến lời nói trước khi chết của Thư quý tần, nàng ta nói là nàng ta không thể là người duy nhất được hắn sủng ái, bởi vì hắn còn có ba ngàn mỹ nữ.

Diêu thục phi nói, muốn giữ lấy trái tim của hắn.

Nhưng ta lại muốn hỏi, trong hậu cung này, thực sự có thể tồn tại một người con gái có thể vĩnh viễn ở trong tim hắn mọi lúc sao, khi hắn đối mặt với ta, cho ta một cảm giác ấm áp, sự ấm áp chân thực đến vậy đấy, nhưng khi hắn rời khỏi, ta chỉ có thể nghe thấy hôm nay hắn đến nơi này, ngày mai hắn lại đến nơi khác, ta lại có cảm giác thất vọng vì không có nơi nương tựa, vì vậy ta chỉ có thể nói, được hắn sủng ái là khát vọng của ta. Rồi lại tự mình cảm thấy trái tim đập nhanh hơn.

"Nương nương, nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ." Vãn Lương tiến đến giúp ta đóng cửa sổ, giục ta nghỉ ngơi.

Ta yên lặng xoay người đi đến giường nằm xuống.

Lại thêm mười ngày nữa, hắn không phải đến Trữ Lương cung, mà là đến Khánh Vinh cung.

Trong hậu cung, dường như xuất hiện hai cục diện cân đối đến kỳ lạ giữa Diêu thục phi và Vinh phi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bỗng chốc, đã là đầu tháng ba. Cách sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm chỉ còn vài ngày.

Ngày hôm đó, lúc ta thức dậy, thì giật mình phát hiện nước thuốc mà Tô Mộ Hàn cho ta không còn nhiều nữa. May là đến mùng chín tháng ba sẽ được xuất cung, đến lúc đó phái người đi lấy một chút, hẳn là không có vấn đề.

Gọi Triêu Thần đến giúp ta trang điểm, vừa đứng dậy, liền nghe thấy giọng của Lý công công từ bên ngoài vang lên : "Hoàng thượng giá lâm."

Nhẩm tính, cũng đã hơn hai mươi ngày hắn không đến Cảnh Thái cung.

Lúc này nghe thấy hắn đến, thế nhưng ta cũng không vui vẻ, cái loại cảm giác này rất mờ mịt, khó hiểu, không thể diễn tả bằng lời.

Cùng Triêu Thần đi ra, thì thấy hắn đã nhanh tiến vào.

Hành lễ xong, hắn phất hay nói: "Lui ra ngoài hết đi."

Triêu Thần vâng dạ, vội vàng lui xuống. Hắn đi đến chỗ ta, kéo tay ta sang ngồi xuống, ta nhìn hắn, dường như hôm nay tâm trạng hắn rất tốt. Ta không khỏi hỏi hắn: "Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cho Hoàng thượng vui vẻ như thế ạ?"

Hắn cười nhạt một tiếng, nói: "Trẫm nhận được tin, giờ Mùi hôm nay Tấn vương và Hiển vương sẽ vào thành."

Nhanh như vậy sao? Nghe hắn nói, ta mới nhớ đến. Hôm nay đã là đầu tháng ba. Chắc là hắn hạ chỉ muốn bọn họ vào hoàng thành sớm một chút, muốn ôn chuyện cũ sao?

Nhưng mà, nguyên nhân khiến hắn vui vẻ như vậy, không thể nghi ngờ là bởi vì theo thường lệ Tấn vương cũng đến. Nhớ đến hắn nói chuyện phải đem muội muội của Hàn vương ban cho y làm vương phi. Ồ, ta thật sự muốn nhìn một chút vị vương gia dám viết trên tấu chương bốn chữ "chống lại ý trời", rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

"Hôm nay trẫm mở tiệc Quỳnh thai, thiết đãi hai vị hoàng đệ từ xa đến."

Ta cười nói: "Hai vị vương gia gấp rút lên đường chắc cũng mệt nhọc, Hoàng thượng cũng không cho bọn họ nghỉ ngơi một đêm sao?"

Hắn liếc nhìn ta một cái, cũng không nổi giận, chỉ nói: "Chỉ sợ là trẫm không vội, nhưng ngược lại, sẽ có người nôn nóng." Ta hơi ngẩn ra, chưa kịp phản ứng với ý trong lời nói của hắn, lại nghe hắn nói: "Yến tiệc tối nay, nhớ đến sớm một chút."

Ta sửng sốt một chút, mới nói: "Hoàng thượng, người còn muốn đi đâu sao?" Ta cho rằng hắn đến Cảnh Thái cung, sẽ cùng ta tham dự tiệc Quỳnh thai tối nay.

Hắn khẽ cười gật đầu: "Trẫm còn chút việc phải xử lý, tiện đường qua đây nói với nàng một tiếng, đi ngay đây."

"Hoàng thượng..." Hắn thực sự là đến rồi đi vội vàng.

Hắn nhìn thoáng qua ta một cái, cau mày hỏi: "Hử?"

Tự nhiên muốn cười, nói: "Không có gì, thần thiếp chỉ là muốn hỏi một chút, vết thương trên người Hoàng thượng đã khá hơn chưa ạ?"

Hắn cười lớn một tiếng, nói: "Đương nhiên khá hơn rồi, trẫm vẫn chờ cuộc săn bắn để trổ tài mà!" Dứt lời, hắn liền ngồi dậy, nói với ta: "Trẫm đi trước đây."

Ta vội vàng đứng dậy theo, cúi đầu nói: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Ta ngồi một mình trong Cảnh Thái cung, không đi đâu cả.

Đến lúc xế chiều, mới cảm thấy có chút buồn bực, cách giờ Mùi còn hai canh giờ nữa, chi bằng nên đi ra ngoài một chút.

Ta chỉ dẫn theo Văn Lương ra ngoài.

Đi đến khi mệt mỏi, ta tìm chỗ ngồi ,dựa vào lan can, Văn Lương liền nói đi lấy một chén nước mang đến cho ta. Ta không cự tuyệt, cứ để tùy ý nàng. Nàng vừa mới đi được mấy bước, ta bỗng nhiên lại nghe thấy "Bịch" một tiếng, quay đầu lại, ta thấy Văn Lương vô ý đụng phải người nào đó, còn bản thân nàng thình lình té ngã trên mặt đất. Người kia lạnh lùng nhìn nàng một cái, không nói gì cả, đi thẳng về phía trước. Ta ngẩn ra, trang phục của y không giống là Vũ Lâm quân trong cung, vạt áo và cổ tay màu đen pha trộn với một đường viền màu đỏ, ta hiểu ra, đó là chính là trang phục của thân vương. Trong lòng hơi căng thẳng, không phải Hạ Hầu Tử Khâm nói giờ Mùi bọn họ mới có thể vào thành sao?

Mà hướng kia, là hướng đi đến Hi Ninh cung!

Giây phút đó, ta cũng không biết ta lấy dũng khí ở đâu ra , bật thốt lên: "Tấn vương, xin dừng bước!"

187. Q.2 - Chương 14: Thánh Minh

Nam tử trước mặt chấn động dừng bước, bỗng nhiên ngoái đầu lại nhìn ta. Văn Lương nghe ta xưng hô với y như vậy, vội bò dậy, cúi đầu nói: "Nô tì đáng chết, đã đụng phải Vương gia!"

Y không nhìn Văn Lương, vẫn nhìn thẳng vào ta. Ta đứng dậy đi đến chỗ y, y khẽ nhíu mày. Mở miệng hỏi: "Ngươi là…"

Ta ở thâm cung, tất nhiên y sẽ không nhận ra ta, nở nụ cười nhạt, nói: "Bản cung là Đàn phi."

Trong ánh mắt của y lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt, tiếp đó y đã nói: "Thì ra là Đàn phi nương nương." Y vẫn nhìn ta, lại nói: "Nương nương đã từng gặp bản vương sao?"

A, ta làm sao có thể đã gặp y được? Chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm nói hai vị Vương gia giờ Mùi sẽ tiến vào Hoàng đô, cho dù là đến sớm cũng sẽ ghé qua dịch quán nghỉ ngơi, sao giờ lại đột nhiên tiến cung? Lại còn đi về phía Hi Ninh cung nữa chứ.

Y vội vã tiến cung chắc là tìm Thái hậu.

Có thể là vì chuyện săn bắn vào mùa xuân.

Chỉ vì Hạ Hầu Tử Khâm sau khi nhận được tấu chương của y vẫn không thấy phúc đáp cho y, thậm chí vẫn như thường cho bọn họ vào thành. Trong lòng y nhất định nghi ngờ, nhân khi còn sớm liền sang Hi Ninh cung xem coi Thái hậu có ý kiến gì.

Vì thế, chẳng qua ta chỉ đoán một chút.

Liền cười nói: "Bản cung chưa có vận may được gặp Vương gia, xem ra, tiếng 'Tấn vương' này của bản cung là đúng rồi?"

Y cũng không so đo với ta, chỉ khẽ mỉm cười: "Nương nương thông minh, chỉ là bây giờ bản vương còn có việc, xin được cáo lui trước." Dứt lời, hành lễ với ta, lập tức xoay người đi.

Ta vội hỏi: "Trước tiên, Vương gia không cần vội vàng sang Hi Ninh cung đâu."

Y dừng bước chân lại, ngoái đầu nhìn ta, ta giải thích: "Phương hướng này, Vương gia chỉ có thể đi gặp Thái hậu, Ngự thư phòng của Hoàng thượng không đi hướng này."

Lúc này, y mới chậm rãi xoay người lại, nặng nề nói: "Rốt cuộc là nương nương tình cờ gặp bản vương, hay là cố ý chờ ở đây để gặp bản vương?"

Khẽ động, y và Hạ Hầu Tử Khâm đúng thật là huynh đệ, hai người có sự ngờ vực mạnh mẽ hệt như nhau.

Vẻ mặt không thay đổi, ta nhìn y, hơi nghiêng người nói: "Bản cung là tình cờ đến đây, nhưng mà bản cung biết Vương gia đến Hi Ninh cung là vì chuyện gì. Không biết Vương gia có nể mặt bản cung, đến ngôi đình phía trước ngồi một lát?"

Dứt lời, ta cũng không nhìn y, xoay người đi thẳng đến ngôi đình cách đó không xa. Vãn Lương vội đuổi theo, đi bên cạnh ta.

Người phía sau do dự một lát, cuối cùng nâng bước theo.

Ngồi trong ngôi đình, Vãn Lương thức thời mở miệng: "Nô tì xin phép đi ngâm trà." Nói xong, liền lui xuống.

Tấn vương đưa mắt nhìn ta một cái, nói: "Không biết nương nương muốn nói gì với bản vương?"

Ta mỉm cười, nhẹ nhàng phất ống tay áo, nhỏ giọng nói: "Bản cung đoán vương gia vội vã đi gặp Thái hậu là vì chuyện săn bắn vào mùa xuân."

Con ngươi của y trở nên căng thẳng, dù sao đó cũng là tấu chương mà y thượng tấu, không nên bị ta biết được. Y lạnh lùng nói: "Bản vương cho rằng hậu cung không được tham gia vào chính sự."

Lòng ta không khỏi muốn cười, y đang hiểu sai là Hạ Hầu Tử Khâm hoang dâm vô đạo, ngay cả tấu chương cũng cho ta xem sao? Nhìn vẻ mặt của y, ta liền nhìn ra sự bất mãn của y với Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta lắc đầu nói: "Vương gia hiểu lầm rồi, tất nhiên bản cung biết đạo lý này. Chẳng qua chỉ là lúc bản cung đang khuyên Hoàng thượng hủy bỏ hội săn bắn vào mùa xuân, trong lúc vô tình Hoàng thượng đã tiết lộ." Ngước mắt nhìn y, mỉm cười nói: "Bản cung vẫn luôn hiếu kỳ, người có thể nói ra câu như vậy, rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào?"

Nghe vậy vẻ tức giận trên mặt y dần dần biến mất, ta nhìn đáy mắt y lộ ra một tia kinh ngạc, mở miệng nói: "Nương nương cũng cảm thấy không phù hợp?"

Ta cười: "Nếu không bản cung dùng cái gì để khuyên Hoàng thượng hủy bỏ quyết định đã ban ra?"

Ánh mắt của y sáng ngời, sau lại cười khổ lắc đầu: "Chỉ tiếc Hoàng thượng vẫn không động lòng. Vì thế bản vương mới tiến cung trước, muốn hỏi Thái hậu một chút việc này rốt cuộc nên làm như thế nào?"

Ta nhìn thẳng vào y, nói:"Vương gia cho rằng thiên hạ này là của Hoàng thượng hay là của Thái hậu?"

Trong lúc nhất thời y giật mình, ta lại nói: "Vương gia tiến cung mà không sang gặp Hoàng thượng lại đi thẳng đến Hi Ninh cung nói việc này cho Thái hậu nghe, Vương gia muốn Thái hậu ra mặt nói với Hoàng thượng, thử hỏi trong lòng Hoàng thượng sẽ có cảm giác như thế nào?"

Hạ Hầu Tử Khâm là dạng người kiêu ngạo, nếu đúng như Thái hậu ra mặt nói, với thể diện của hắn chắc chắn sẽ không nén được giận. Thậm chí còn sẽ cho rằng Tấn vương muốn Thái hậu áp chế hắn, với tính cách của hắn, nhất định sẽ không chịu thua.

Tấn vương lại không biết rằng Hạ Hầu Tử Khâm phúc đáp y chậm trễ là có ý muốn lắng nghe y nói trực tiếp khi cả hai đối mặt với nhau.

Mặc dù tâm ý của Tấn vương khi tìm Thái hậu nói đều giống nhau, nhưng đối với Hạ Hầu Tử Khâm mà nói ý nghĩa đương nhiên lại khác biệt.

Huống hồ Tấn vương hiển nhiên cũng hiểu rõ, Hạ Hầu Tử Khâm không phải do Thái hậu sinh ra, chuyện xảy ra điều gì đó không vừa mắt không phải là không thể có. Sự việc năm đó của Phất Hi, y còn rõ ràng hơn ta.

Lúc này, Vãn Lương mới mang một ấm trà trở về. Nàng cẩn thận rót trà, dâng đến trước mặt của y. Lại đem một chén khác nhẹ nhàng đặt trước mặt ta, sau đó lại yên tĩnh đứng sang bên cạnh.

Tấn vương đột nhiên đứng lên, mở miệng nói: "Bản vương suy nghĩ không chu đáo, một câu của nương nương đánh thức người đang trong cơn mộng. Chẳng qua bản vương đến nơi này đương nhiên là nên đến Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu mới thỏa đáng." Dứt lời, liền muốn đi.

Ta gọi y: "Vương gia cũng đừng nhất thời nóng lòng, trà này của bản cung mong rằng Vương gia không nên ghét bỏ." Nói xong, ta vươn tay bưng lên đưa đến, nhìn y mỉm cười.

Y hơi run sợ, cuối cùng lại xoay người ngồi xuống, nâng chén lên hớp một ngụm.

Ta nói: "Bản cung muốn tạ ơn Vương gia."

Y có chút giật mình nhìn ta, ta cười: "Tạ ơn Vương gia trong lòng có Hoàng thượng, trong lòng có thiên hạ của dòng họ Hạ Hầu."

Ung dung uống cạn chén trà, y mới đứng dậy, nhìn ta nói: "Hoàng thượng có nương nương là may mắn của huynh ấy. Bản vương xin cáo từ trước." Y hành lễ, khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Ta đứng lên, nhìn bóng lưng Tấn vương rời đi, cười nhẹ một tiếng.

Vãn Lương nhỏ giọng nói: "Nương nương, người cười gì thế?"

"Bản cung thấy vui."

Vì Tấn vương trung thành, vì Hạ Hầu Tử Khâm.

Ánh mắt Vãn Lương nhìn người nam tử đang gấp gáp rời đi, một lát sau mới mở miệng nói: "Nương nương, chúng ta trở về đi. Đêm nay Hoàng thượng mở tiệc Quỳnh Thai, nương nương phải trang điểm thật đẹp mới được."

Ta ậm ừ, nâng bước trở về.

Vừa về đến nơi đã nghe Vãn Lương nhỏ giọng nói: "Mấy ngày kế tiếp sẽ bận rộn hơn. Đợi Đại Tuyên và Hoàng đế Nam Chiếu đến, Hoàng thượng còn phải đích thân nghênh đón. Không biết là người Bắc Tề khi nào sẽ đến."

Ta khẽ cười một tiếng cũng không nói gì.

Hoàng thượng đích thân nghênh đón, vốn phải mang theo Hoàng hậu, chỉ là vị trí này trong cung vẫn để trống, bây giờ chỉ có Diêu thục phi là có địa vị cao nhất, nghĩ đến việc để nàng ta đi cũng thỏa đáng.

Suy nghĩ, không nhịn được hỏi: "Vãn Lương, ngươi nói Hoàng hậu Nam Chiếu những ngày tới sẽ nghỉ ngơi ở đâu?"

Trong cung? A, nàng ta là công chúa tiền triều, vào cung ở có nhiều bất tiện đây.

Dịch quán? Vậy cũng thật châm biếm. Huống hồ hai vị Vương gia cũng ở lại dịch quán, rốt cuộc như vậy cũng không ổn.

Vãn Lương kinh hãi, vội lắc đầu nói: "Nương nương, cái này nô tì không biết."

Ta đưa mắt nhìn nàng một cái, không nói gì nữa. Ta thực sự hiếu kỳ, muốn nhìn vị Hoàng hậu Nam Chiếu này một chút, lúc nàng ta xuất giá, thân phận của nàng ta vẫn là công chúa tiền triều vinh quang lừng lẫy, bây giờ trở về sau bốn năm, thiên hạ này đã không còn là của dòng họ Tuần nữa rồi.

Lần này là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Hạ Hầu Tử Khâm, ta không biết có bao nhiêu người chờ mong.

Trở về Cảnh Thái cung, liền thấy Triêu Thần chạy đến: "Nương nương đã trở về rồi! Phủ nội vụ vừa phái người mang xiêm y đến, nô tì đang chờ nương nương trở về thử." Thoạt nhìn nàng thật hài lòng, có lẽ bộ y phục kia rất đẹp.

Không biết vì sao, bỗng nhiên ta lại nhớ đến lúc còn nhỏ Cố Khanh Hằng tặng y phục đẹp cho ta. Sau khi xảy ra chuyện đó, ta cũng không mặc một lần nào nữa, nó đã bị ta xếp xó đặt ở đáy rương.

Bây giờ đã trưởng thành cũng không mặc được y phục đó nữa, nhưng hoài niệm trong lòng luôn luôn tồn tại.

Lúc ta rời khỏi ngôi nhà kia, thứ duy nhất không bỏ đươc chính là những y phục đó.

Chỉ là tiến cung mang theo y phục này đương nhiên rất bất tiện. Huống hồ, ta căn bản không còn mặc vừa nữa. Nghĩ đến, khẽ lắc đầu.

Đi theo Triêu Thần vào, thấy trên bàn ngoại trừ y phục kia, còn bày biện các loại trang sức châu báu khác.

Ta không khỏi chấn động, chỉ quay đầu lại hỏi: "Chủ tử của các cung cũng có sao?"

Triêu Thần gật đầu nói: "Vâng, cũng có, nhưng chiếu theo thân phận khác nhau, nên đồ đạc Phủ nội vụ đưa đến cũng sẽ có chút khác biệt."

Nghe vậy mới yên lòng. Gật đầu: "Vậy giúp bản cung thay y phục đi."

"Vâng." Hai cung nữ đồng thanh lên tiếng, đến giúp ta thay y phục.

Bây giờ thời tiết đã ấm trở lại, y phục trong cung cũng đổi thành mỏng hơn.

Cung trang màu tím nhạt, dùng chỉ bạc thêu thành những cụm mây lơ lửng, khi lòng bàn tay lướt qua mang theo một cảm giác man mát. Chiếc váy dài mềm mại với đường viền bằng gấm màu bạc, ở thắt lưng thắt một cái đai rộng bằng gấm, lộ ra vẻ mảnh mai tha thướt của dáng người ta.

Ta nhớ khi ta còn là một cung nữ, Hạ Hầu Tử Khâm ôm thắt lưng của ta, khẽ cười nói : Bất doanh nhất ác (*), như nhánh liễu mềm mại trong gió.

Mình hạc xương mai, ôm không đầy vòng tay

Bất giác ta cười ra tiếng, hai cung nữ cũng cười, nhưng không nói lời nào.

Vãn Lương đem ta kéo đến trước bàn trang điểm, dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng chải mái tóc đen dài của ta, khẽ cười, ta hài lòng trộm nhìn dáng vẻ của các nàng, sự vui vẻ trong lòng cũng dâng lên.

Nhớ đến những lời vừa nói với Tấn vương, tự dưng ta cảm thấy yên tâm. Trong triều có người mưu phản chung quy đó cũng là một lý do rất tốt, nếu như con cháu của dòng họ Hạ Hầu không muốn tạo phản, mà có ai có ý định như vậy thì đó chính là gây rối loạn, những người đó đã bị chém trước khi Hoàng đế Gia Thịnh băng hà, nếu dòng họ Hạ Hầu không phải là ngoại thích, không phải không cùng họ với Vương gia, Hạ Hầu Tử Khâm muốn ngồi lên hoàng vị này, e rằng cũng không dễ dàng như vậy. Diêu Hành Niên năm đó nghiêng về dòng họ Hạ Hầu đương nhiên cũng muốn có một ngày đứa bé tương lai của con gái mình có thể nắm giữ giang sơn hôm nay.

Nếu không ta nghĩ nhiều năm như vậy, người của Diêu gia nhất định là không kiềm chế được. Diêu Hành Niên cũng sẽ không trăm phương ngàn kế đem con gái của mình vào cung làm phi tử cho Hạ Hầu Tử Khâm. Cho nên đó là lý do vì sao Thái hậu suy nghĩ cẩn thận như vậy.

Trang điểm xong, lại ở trong tẩm cung nghỉ ngơi một chút, ta thấy Phương Hàm từ bên ngoài tiến vào, nói với ta: "Nương nương, thời gian cũng không còn sớm nữa, nên sang Quỳnh Thai đi."

Ta gật đầu, để Văn Lương đỡ đứng lên.

Ra ngoài cửa, ta thấy kiệu đã sớm được chuẩn bị, xoay người ngồi vào, nghe được Triêu Thần nhẹ giọng nói: "Khởi kiệu."

Quỳnh Thai cách Cảnh Thái cung khá xa, ta yên tĩnh ngồi trong kiệu. Đương nhiên ta biết vì sao Hạ Hầu Tử Khâm lại chọn Quỳnh Thai để mở yến tiệc. Chỉ vì nơi đó là nơi lúc hai vị Vương gia rời Hoàng đô đến đất phong, hắn đã đến đó để tiễn bọn họ.

Phiên vương không có lệnh triệu kiến của Hoàng đế, thì không được tự mình quay về Hoàng đô. Năm rồi Hạ Hầu Tử Khâm cũng không tổ chức sinh nhật lớn như vậy, vì thế hai vị Vương gia cũng chỉ phái người gửi quà tặng sinh nhật đến cho hắn thôi.

Tách ra ở đâu thì hợp lại ở đó.

Hạ Hầu Tử Khâm suy nghĩ quả thật rất chu đáo.

Loan kiệu đi thật lâu mới chậm rãi dừng lại, Triêu Thần phất màn kiệu, vươn tay đỡ ta.

Loan kiệu hạ, ta mới thấy cửa Quỳnh Thai hôm nay có nhiều cung nhân hơn.

Bước xuống, cũng không dừng lại, nâng bước tiến thẳng vào trong.

Cung nhân tiến đến hành lễ với ta, ta ngước mắt nhìn lại, thấy thân ảnh của Thiên Phi, bên cạnh nàng ta, Thiên Lục ghé gần bên tai nhỏ giọng nói gì đó. Ta thấy Thiên Phi ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, vị trí còn lại, rõ ràng nàng ta muốn để lại cho ta. Mà trước mặt nàng ta là những vị trí bỏ trống giành cho Vương gia.

Chỉ là yến tiệc hôm nay, ta sẽ không tính toán những điều này với các nàng.

Trực tiếp đi đến vị trí bên phải hàng thứ hai ngồi xuống. Lúc Thiên Lục xoay người lại, mới nhìn thấy ta đang ngồi đối diện, nàng ta cười nhạt, khom người hành lễ với ta.

Ta cũng cười đưa mắt nhìn nàng ta, nàng ta mới xoay người đi, chọn vị trí ngồi. Nàng ta cũng không quên là mình không có đủ tư cách ngồi bên cạnh Thiên Phi.

Ta trông thấy các tần phi đến trước đều đã tìm được vị trí ngồi xuống, có người bàn luận xôn xao, có người ngồi chỉnh tề im lặng không nói câu nào.

Ngồi ở dưới ta là Nguyễn tiệp dư, đối diện với nàng là Ngọc tiệp dư.

Lúc ta nhìn qua, vừa thấy Ngọc tiệp dư cũng đang nhìn ta, nàng nhìn ta nở nụ cười nhàn nhạt. Ta cũng cười, thấy phía dưới nàng là An uyển nghi và Thiên Lục. Mà dưới Nguyễn tiệp dư lại là Lưu thuận nghi và Trần tĩnh tần.

Lúc này, mới nghe được giọng công công bên ngoài hô to: "Hoàng thượng giá lâm — Thái hậu giá lâm —-"

Mọi người nghe vậy, vội vã đứng lên, hành lễ: "Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến Thái hậu!"

Cúi đầu, đoàn người trước mặt đi qua, mới chậm rãi ngước mắt, hai vị Vương gia đi theo phía sau hắn. Bên cạnh hắn là Thái hậu, Diêu thục phi đang nhẹ nhàng đỡ bà, cẩn thận đi bên cạnh bà.

Đợi Hoàng thượng và Thái hậu nhập tọa, mọi người mới ngồi xuống.

Diêu thục phi liền ngồi xuống bên phải Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta bỗng nhiên nhìn đến chỗ ta, trong con ngươi tràn đầy vẻ đắc ý. Trong lòng ta cười thầm một tiếng, chẳng qua chỉ là vị trí thứ hai thôi mà, Tang Tử ta cũng chẳng ham hố đến vậy.

Ánh mắt lặng lẽ nhìn đến một người bên cạnh.

Vị này hiển nhiên là Hiển vương.

So với hai ca ca của y, vóc người của y còn khôi ngô hơn, giữa trán mơ hồ lộ ra nét sáng ngời mà người khác không dễ gì nhận ra. Dường như y cảm nhận được bên cạnh có người đang nhìn mình, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ta, ta sững sờ, vội vàng thu ánh mắt lại.

Ta thấy đối diện với ta, Tấn vương đang nở nụ cười nhàn nhạt.

Khóe miệng ta khẽ động, lúc hoàn hồn, lơ đãng ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn thẳng vào ta. Trong lòng khẽ rung động, cũng không thu hồi ánh mắt, ta chỉ ung dung nhìn hắn. Cho đến lúc ánh mắt hắn dời đi, ta mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ta nghe hắn cười nói: "Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt một cái đã gần bốn năm. Trẫm cũng đã lâu rồi không thấy các thần đệ, nếu không phải lần này sinh nhật trẫm, e là lại không biết đến bao giờ mới gặp lại được."

Thái hậu cũng mỉm cười mở miệng: "Hoàng thượng luôn luôn tiết kiệm, lần sinh nhật này cũng là chủ ý của Ai gia. Ai gia cũng là ôm tâm tư muốn thấy huynh đệ các người." Bà cảm thán một tiếng: "Ai gia già rồi, người già có ý nghĩ muốn gặp các người trẻ tuổi đồng lứa."

Lúc Thái hậu nói đến "Hoàng thượng tiết kiệm", ta thấy trên mặt Tấn vương hiện lên một tia không vui khó nắm bắt, y nhất định đang nhớ lại việc Hạ Hầu Tử Khâm cố ý tổ chức buổi đi săn vào mùa xuân. Nhìn vẻ mặt của y, nghĩ đến việc này, y vẫn chưa nhắc đến với Hạ Hầu Tử Khâm.

Vừa rồi gặp y ở trong cung, y muốn sang Hi Ninh cung, nhưng chỉ là thỉnh an mà thôi, chẳng lẽ Thái hậu và y đã nói việc gì sao? Nếu không sao lại không có thời gian đi gặp Hạ Hầu Tử Khâm?

Vừa suy nghĩ, liền nghe Hiển vương bên cạnh nói: "Mẫu hậu quá lo lắng, Hoàng thượng không triệu kiến bọn thần mới là chuyện may mắn nhất của Thiên triều."

Ta khẽ chấn động, ý trong lời của y đó là Thái hậu mượn cớ lần này triệu tập bọn họ về Hoàng đô. Mục đích là muốn xem trong lòng hai người bọn họ có dã tâm gì khác hay không.

Quả nhiên, sắc mặt Tháu hậu hơi thay đổi nhưng cũng không tức giận.

Nhưng Tấn vương lại nói: "Tam đệ nói chuyện vẫn ngay thẳng như vậy, mẫu hậu cũng biết rõ tính tình của đệ ấy, đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn không sửa được." Y nâng chén rượu lên, hướng người phía trên nói: "Lần này thần quay về Hoàng đô, vẫn chưa nói gì được với Hoàng thượng, trước tiên thần chịu phạt một chén." Nói xong, ngửa đầu lên, uống cạn chén rượu.

Bầu không khí xấu hổ vừa rồi trong nháy mắt đã giảm bớt, Hạ Hầu Tử Khâm cười nâng chén rượu lên nói: "Lần về này dù sao cũng còn ở lại một thời gian nữa, trẫm cũng không sợ không có thời gian cùng nhị đệ ôn chuyện." Hắn vừa cười, nhìn Hiển vương nói: "Chén này trẫm kính hai đệ."

"Thần không dám." Hiển vương vội nâng chén, ngửa đầu uống cạn.

Lúc này, nét không vui trên mặt Thái hậu đã sớm tản đi, bà là người rất ẩn nhẫn, nét tươi cười lại xuất hiện trên mặt. Nói với Hiển vương: "Ai gia nghe nói hai năm trước Tử Diễn đã được sắc phong Vương phi? Vẫn là nữ nhi của Hộ bộ Thượng thư đúng không?" Cúi xuống, bà lại hỏi: "Vương phi khỏe không? Lần này trở về sao không dẫn theo nàng cho Ai gia gặp mặt, Ai gia cũng muốn ôm tôn tử một chút."

Hiển vương nói: "Đa tạ mẫu hậu quan tâm, mang theo họ không tiện cho lắm, hài tử còn nhỏ lại không tiện rời khỏi Vương phi, vì thế nhi thần chỉ đến một mình."

Hiển vương nếu hoài nghi Thái hậu triệu bọn họ về để thăm dò, tất nhiên sẽ không mang theo vợ con mình, dù sao họ ở đất phong mới là an toàn nhất. Chỉ là Thái hậu nói nhiều như vậy, sợ là không phải câu cuối cùng.

Con ư, chỉ tiếc là con của Hiển vương chứ không phải là của Hạ Hầu Tử Khâm.

Cho nên bà mới vội vã muốn tần phi trong hậu cung sinh Hoàng tử, nếu không một khi gặp chuyện không may sẽ giống như Gia Thịnh đế không có con nối dõi để kế thừa cơ nghiệp. Mặc dù Hiển vương cũng gọi bà một tiếng là mẫu hậu, nhưng rốt cuộc lại không giống như Hạ Hầu Tử Khâm, cho dù hắn không phải là do bà sinh ra, nhưng lại do một tay bà nuôi lớn, bà có thể dựa vào cũng chỉ có đứa con trai này. Thái hậu cũng chỉ cười một tiếng nói: "Đứa bé còn nhỏ quả thật là không tiện đi tới đi lui, ai gia cũng hiểu."

Lời của bà vừa nói xong, liền nghe Hạ Hầu Tử Khâm cười nói: "Mẫu hậu quan tâm tam đệ, sao lại không hỏi nhị đệ thế nào?" Lời của hắn lại khiến cho ta nhớ đến lời hắn nói muốn tứ hôn muội muội của Hàn vương cho Tấn vương.

Lại nghe Thái hậu khẽ cười một tiếng nói: "Việc này, ai gia đã sớm có chủ ý."

"Sao?" Hạ Hầu Tử Khâm ngoái đầu lại nhìn bà, cười hỏi: "Mẫu hậu tự mình chọn vương phi cho nhị đệ ư?"

Ta không khỏi nhìn về phía Tấn vương, thấy vẻ mặt của y nhàn nhạt, dường như việc này không liên quan gì đến y. Ta thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, hôn nhân đại sự chẳng phải rất quan trọng sao? Y không giống với Hạ Hầu Tử Khâm, y chỉ là Vương gia, nên vẫn có quyền lựa chọn.

Ta chỉ cảm thấy có chút không đúng, dù sao y cũng đã được phong vương, làm sao Thái hậu lại không để ý đến việc này được? Vương phi của Hiển vương cũng không phải chính y sắc phong sao? Chỉ là chẳng qua đệ tấu một chút lên Hạ Hầu Tử Khâm mà thôi. Nhưng mà nếu thật sự như vậy chỉ là một màn diễn mà thôi.

Thái hậu cười nói: "Ai gia đương nhiên muốn quan tâm, lúc chiều, Tử Úc tới sớm một chút, ai gia còn bận việc chưa xử lý xong, liền phái người triệu Úc nhi tiến cung. Còn cùng Úc nhi nói đến việc này nữa mà."

Trong lòng khẽ động, Tấn vương tiến cung là vì muốn tìm Thái hậu nói về việc săn bắn vào mùa xuân của Hạ Hầu Tử Khâm. Mặc dù việc này y cuối cùng không đề cập đến, nhưng mà Thái hậu lại nói bà triệu Tấn vương đến cung là vì thương lượng chuyện sắc phong Vương phi…

Hóa ra ta không biết, Tấn vương ở Hi Ninh cung chờ một thời gian lâu như vậy thì ra là bởi vì đàm luận với Thái hậu chuyện hôn sự của y sao?

Như vậy Tấn vương thì sao? Vì sao vẻ mặt của y thoạt nhìn lại bình tĩnh như vậy? Yên lặng khiến cho ta cảm thấy khác thường.

Vẻ mặt Hạ Hầu Tử Khâm ở phía trên lộ rõ nét kinh ngạc, theo bản năng hắn đưa mắt nhìn Tấn vương một cái, lại nói: "Trẫm không biết rốt cuộc là tiểu thư nhà ai, mẫu hậu lại chưa kịp thông tri cho trẫm, mà thương lượng với nhị đệ?"

Đâu chỉ là hắn, ta cũng muốn biết.

Phía trên, vẻ mặt Diêu thục phi cũng lộ nét hiếu kỳ, ánh mắt nhìn đến chỗ Thái hậu.

Thái hậu vẫn cười, nói: "Hoàng thượng còn nhớ rõ không, một tháng trước, Bắc Tề có truyền đến một tin tức nói muội muội của Hàn vương Bắc Tề, Bắc Tề quận chúa muốn đến Thiên triều để hòa thân? Ai gia cho rằng, Bắc Tề quận chúa kia tài mạo song toàn, hiền lương thục đức, để cho nàng làm Vương phi của Tử Úc là vô cùng thích hợp."

Bỗng chốc, ta giật mình.

Rõ ràng chén rượu trên tay bị Hạ Hầu Tử Khâm nắm chặt, sáng sớm hắn đã tính toán làm sao có thể ban quận chúa kia làm phi của Tấn vương. Chỉ là Thái hậu lại nói sớm hơn so với hắn. Nhìn vẻ mặt của hắn, ta càng khẳng định, Tấn vương chưa hề nói qua với hắn chuyện săn bắn mùa xuân.

Nhớ đến Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, muốn Tấn vương không thay đổi lời nói trong tấu chương ngày hôm đó, mới đồng ý đem quận chúa tứ hôn cho y.

Thái hậu cũng không để ý đến sắc mặt đang sa sầm của hắn, chỉ nói tiếp: "Vốn dĩ ai gia còn sợ Úc nhi từ chối, hỏi đến Úc nhi mới nói, việc này hoàn toàn giao cho ai gia làm chủ, Hoàng thượng, người thấy thế nào?"

"Trẫm…" Hắn cúi xuống, cười nhạt một tiếng : "Trẫn vốn muốn…. A, vẫn là mẫu hậu nhanh hơn một bước rồi."

Sắc mặt của hắn có chút khác thường, ta biết, vốn dĩ hắn có tính đến việc này trước, nhưng không nghĩ lại bị Thái hậu đề cập trước. Ta cũng thật sự cảm thấy kỳ lạ, tại sao Thái hậu lại quản chuyện này? Còn muốn đi trước Hạ Hầu Tử Khâm một bước, cố ý đề cập việc này với Tấn vương trước.

188. Q.2 - Chương 15: Tự Thân Tiếp Đón

Edit : nhutphonglin

Beta : Heybaby

Ta vẫn nằm trong ngực hắn, nhưng lúc này, ta không biết rốt cuộc mình nên nói gì, nên hỏi gì. Chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Ta vẫn rất muốn biết những chuyện có liên quan đến Phất Hi.

Ta không dám hỏi hắn, nhưng hiện tại khi đối diện trực tiếp với mối tình đã mất đi của hắn, mối tình của hắn cùng nàng ta, bỗng chốc ta cảm thấy mình thật nhút nhát.

Bỗng nhiên hắn cúi đầu nhìn ra, ta bị hắn nhìn đến mức tim đập nhanh hơn, ta lại nghe hắn nói: "Chuyện của trẫm với nàng ấy, không tin là một chút nàng cũng không biết."

Đúng vậy, làm sao ta có thể không biết cơ chứ? Vào đêm giao thừa năm trước, sự việc của Thiên Lục ta chắc chắn sẽ đi thăm dò. Ta tin rằng, những người không được sủng ái, sẽ đố kỵ với Thiên Lục, các phi tần cũng sẽ âm thầm lặng lẽ tìm hiểu việc này. Bởi vì tâm tư của mọi người đều giống nhau.

Ta ngẩn ngơ nhìn hắn, hắn lại cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Không nhắc đến nàng ấy nữa."

"Hoàng thượng…" Ta kinh ngạc lên tiếng, đột nhiên sao lại không nhắc đến nàng ta.

Hắn buông ta xuống rồi xoay người.

"Hoàng thượng!" Ta kéo ống tay áo của hắn.

Hắn đưa mắt nhìn ta một cái, dường như hít một hơi thật sâu, mới mở miệng nói: "Nàng có biết quận chúa Bắc Tề kia là ai không?"

Trong lòng ta chấn động, sao đột nhiên hắn lại hỏi như thế?

Mở to hai mắt nhìn hắn, hắn thở dài nói: "Cũng là người của Liễu gia."

Liễu gia… Đúng rồi, năm đó Phất Hi là tiểu thư của nhà họ Liễu.

Như vậy, là chị em của Phất Hi ư?

Ta hơi giật mình nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng bằng lòng nói cho thần thiếp biết ư?"

Hắn chán nản cười một tiếng: "Nàng muốn nghe?"

Gật đầu thật mạnh, mặc dù hắn khiến ta cảm thấy sợ, nhưng mà ta vẫn muốn biết.

Bỗng nhiên hắn xoay người đi về phía trước. Ta do dự một chút, cuối cùng nâng bước đuổi theo, giơ tay, nắm lấy tay hắn. Rõ ràng ta cảm nhận được đầu ngón tay của hắn đang run lên, nhưng lại không quay đầu lại nhìn ta.

Ta hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng không nói, vậy để thần thiếp đoán, được không?"

Bước đi dưới chân không dừng lại, hắn vẫn không nói lời nào.

Ta lại nói: "Hoàng thượng không nói lời nào, như vậy là đã chấp nhận để thần thiếp nói." Ta yên lặng đưa mắt nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, ánh trăng chiếu vào một bên mặt của hắn, tạo nên cảm giác rất mông lung.

Ta suy nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng nói: " Vì quận chúa Bắc Tề kia chính là em gái của Phất Hi, cho nên Thái hậu cố ý không cho nàng ấy vào Thiên triều. Nhưng mà, Hoàng thượng lại muốn tốt cho nàng ấy, cho nên mới muốn ban hôn nàng ấy với Tấn vương."

Nếu không, ta không nghĩ ra nguyên nhân Thái hậu làm như thế, và cả lý do khiến Hạ Hầu Tử Khâm đã làm như vậy.

Thái hậu là muốn hắn tránh xa nữ tử của nhà họ Liễu, vì thế mới vội vã muốn Tấn vương phong nàng ta làm vương phi. Mà Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn nàng ta sống tốt, nên mới có tính toán như vậy.

Cuối cùng hắn cũng lộ vẻ xúc động, đưa mắt nhìn về phía xa xa, lạnh nhạt nói: "Đàn phi của trẫm vẫn luôn thông minh như thế." Như vậy, ta đã đoán đúng hoàn toàn.

Chỉ nghe hắn nói tiếp: "Khi đó, nàng ấy là trưởng nữ, còn mẹ của nàng ấy là em gái của Hoàng hậu, vì thế nên được hưởng những đãi ngộ tốt nhất. Khi đó nàng ấy nói với trẫm, ở Bắc Tề, nàng ấy còn có một em gái cùng cha khác mẹ, là con gái của một thê thiếp, đương nhiên, cuối cùng cũng bị người khác lãng quên."

Lời của hắn làm toàn thân ta run lên, em gái của Phất Hi, là con gái của thê thiếp, như hắn nói, nàng ấy cùng tương tự như ta bị người khác lãng quên, thật ra cũng không khó đoán ra, chẳng qua là ta kiến giải không rõ ràng mà thôi. Ta nhớ về thời thơ ấu của mình, liền cảm thấy tràn đầy cảm xúc. Không biết vì sao, đối với vị quận chúa kia, trong lòng ta lại sinh ra một chút đồng cảm.

"Tỷ muội các nàng, mặc dù quanh năm suốt tháng không gặp nhau được mấy lần, nhưng mà tình cảm lại rất tốt. Nàng ấy nói, nếu nàng ấy có được một cuộc sống hạnh phúc nhất, hy vọng có một ngày cũng có thể cho em gái của nàng ấy một cuộc sống như vậy." Hắn cúi xuống, trầm giọng nói: "Trẫm cho rằng trẫm có thể cho nàng ấy…"

Nói được một nửa, bỗng nhiên hắn im lặng.

Làm sao ta có thể không rõ vế còn lại trong câu nói chưa hoàn kia? Hắn cho rằng hắn có thể cho nàng ấy tất cả hạnh phúc, nhưng mà lại không nghĩ là tai họa bất ngờ ập đến, Phất Hi được phong làm công chúa

và được gả đến Bắc Tề, còn chết thảm trong hậu cung Bắc Tề! Tất cả những điều đó, năm đó hắn không bao giờ tưởng tượng ra được.

Rõ ràng ta cảm nhận được tay hắn dần dần trở nên lạnh lẽo, trong lòng ta khẽ động, nhìn nét hận trên gương mặt hắn, ta không biết người mà hắn hận lúc này là Hoàng đế tiền triều Gia Thịnh hay là hoàng đế Bắc Tề kia, hay vẫn là … Thái hậu?

Có lẽ, còn có cả chính hắn.

"Hoàng thượng…" Ta nhỏ giọng gọi hắn.

Hắn chậm rãi lắc đầu, thì thầm: "Trẫm không sao cả. Trẫm biết Hàn vương căn bản không có em gái, khi trẫm nghe nói, liền sai người điều tra. Quả nhiên chỉ là em kết nghĩa."

Mà hắn điều tra liền phát hiện ra, em kết nghĩa của Hàn vương chính là em gái của Phất Hi.

Đột nhiên ta cảm giác rằng, tất cả những điều này có lẽ cũng không đơn giản thế, làm sao lại có việc trùng hợp như vậy?

Phất Hi được Hoàng đế Gia Thịnh phong làm công chúa và được gả đến Bắc Tề, mà em gái của nàng ấy lại là quận chúa Bắc Tề và được hòa thân với Thiên triều.

Cuối cùng ta cũng đã biết vì sao đêm đó Dụ thái phi lại bật gọi là "Liễu đại tiểu thư". Hóa ra, ở Liễu gia còn có một nhị tiểu thư nữa.

Ta không khỏi mở miệng thăm dò: "Là ý của Liễu lão gia, hay vẫn là…." Câu nói kế tiếp ta không nói, trong lòng hắn chắc cũng hiểu.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Liễu Nguyên Sùng là dạng người trèo cao và thích xa hoa, đương nhiên ông ta cũng có một phần!"

Ta hiểu sự tức giận của hắn, năm đó Liễu lão gia đương nhiên sẽ cân nhắc lựa chọn giữa thế tử và Hoàng đế Bắc Tề, giống như lựa chọn một thứ quyền lực. Nhưng không ngờ tới, Hạ Hầu Tử Khâm lại có thể có ngày hôm nay! Vì thế, ông ta mới đỏ mắt chờ mong, muốn đem con gái nhỏ của mình tặng sang đây.

Mà tâm tư của Hoàng đế Bắc Tề kia, cũng càng ngày càng hiện rõ. Ông ta muốn kết giao với Thiên triều, cũng biết rằng tặng em gái của Phất Hi sang đây, mặc dù Hạ Hầu Tử Khâm không thích, nhưng cũng sẽ không làm mất mặt ông ta.

"Hoàng thượng." Ta xoa ngực hắn, hắn thật sự là vô cùng tức giận.

Hắn không nhìn ta, chỉ nói: "Mẫu hậu đương nhiên cũng biết thân phận của nàng ấy, cho nên mới liều chết không đồng ý để trẫm đáp ứng việc này. Chuyện đã qua, trẫm có thể không so đo, nhưng mà lần này vì tâm nguyện của Hi nhi lúc còn sống, là có thể cho em gái nàng ấy một cuộc sống tốt! Mẫu hậu không muốn, đương nhiên, trẫm cũng không nhượng bộ!"

Đây là lần đầu tiền hắn đề cập đến tên Phất Hi trước mặt ta, trong thời khắc đó, trong lòng ta bỗng nhiên có một cơn đau nhói. Ta tự nói với chính mình, hắn không quên được, kiếp này, hắn sẽ không bao giờ quên được người kia.

Ta hâm mộ, ta đố kị, còn có hận nữa.

Hắn nói, chuyện quá khứ hắn có thể không so đo, chẳng qua chỉ là một câu nói, nhưng ta vẫn có thể biết được, quá khứ, nhất định là Thái hậu ép hắn. Sự việc khi đó ta không thể tưởng tượng được, nhưng cũng có thể tưởng tưởng ra sự đau khổ của hắn. Nếu không với bản tính của hắn, làm sao hắn có thể buông tay để Phất Hi gả đi nơi Bắc Tề xa xôi kia.

Cuối cùng ta cũng biết ngày trước Thái hậu tránh mặt không gặp hắn là vì chuyện gì.

Vẫn là vì Phất Hi.

Vì thế hắn mới nói rằng, lần này, hắn muốn xem thử Thái hậu có nhẫn tâm như vậy nữa hay không.

Nghĩ đến sự việc khi đó, hắn cũng là người mạnh hơn, nhưng cuối cùng cũng không thể qua được Thái hậu.

Bỗng nhiên nhớ lại hôm đó, hắn bị bệnh, đến Cảnh Thái cung nói lầm bầm, năm năm…

Năm năm ư, vẫn là vì Phất Hi.

Vì thế, mặc dù hắn hoài nghi người Bắc Tề tặng em gái của Phất Hi đến đây là có ý đồ, nhưng hắn vẫn tự nguyện tiếp nhận mặc dù trong lòng khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn hắn, nghiến răng hỏi "Nếu Hoàng thượng muốn nàng ấy sống tốt, vì sao không tự mình chăm sóc nàng ấy?" Đem nàng ta ban hôn cho Tấn vương, Tấn vương , mặc dù vẫn là hắn nghìn chọn vạn chọn, nhưng cuối cùng cũng không giống nhau được.

Hắn lại cười khẩy một tiếng, nói: "Nếu như tính tình của nàng ấy giống với chị gái mình, thì nàng ấy không thích hợp với cuộc sống trong cung."

Ta không quên Phất Hi đã chết, có chút kinh ngạc, ban hôn cho Tấn vương, là vì bảo vệ nàng ta.

Rời xa cung đình, rời xa thị phi.

"Hơn nữa trẫm…." Hắn cúi đầu nhìn ta, vươn tay kéo ta đến gần, nhỏ giọng nói: "Trẫm cũng không có nhiều sức lực để lại đi bảo vệ thêm một người."

Lại…

Hạ Hầu Tử Khâm à, ta sợ hắn dịu dàng chỉ là trong chốc lát.

Vừa rồi, lúc hắn đề cập đến Phất Hi, cái loại cảm giác đau lòng này ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấy trên người của hắn. Hắn yêu Phất Hi, không thể nghi ngờ gì nữa.

Như vậy, hiện tại hắn sẵn lòng che chở cho ta, là bởi vì yêu sao?

Những lời này, từ đầu đến cuối ta vẫn không dám hỏi.

Bỗng nhiên, ta lại nghĩ đến Tấn vương. Hạ Hầu Tử Khâm nói vốn dĩ muốn nhìn thấy Tấn vương rồi mới quyết định có ban hôn hay không, thứ nhất, xem như đó là ban thưởng. Thứ hai, cũng muốn xem thử Tấn vương có trung thành hay không. Nếu như Tấn vương không trung thành, như vậy, nếu đem em gái của Phất Hi gả cho y, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ vì giang sơn mà bất hòa với Tấn vương. Như vậy, cũng không thể tính là đã giúp Phất Hi hoàn thành tâm nguyện.

Ngước mắt nhìn hắn, hắn lại không biết trong lòng ta đang suy nghĩ gì, muốn nói điều gì, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng dè dặt của Lý công công: "Hoàng thượng, Hoàng thượng…."

Quay đầu lại, ta thấy Lý công công từ xa đang chạy đến, phía sau y là hai cung nữ của ta, mà Thiển nhi lại đang đứng bên cạnh Lý công công, cũng đã nhìn thấy ta. Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Thật ra, hắn không hỏi, ta cũng đoán được, Thiển nhi ở đây, nhất định là Thái hậu muốn hắn sang đó.

Quả nhiên, Lý công công tiến lên phía trước nói: "Hoàng thượng, Thiển nhi cô nương nói, Thái hậu mời người sang Hi Ninh cung."

Hi Ninh cung? Như vậy, Hiển vương chắc cũng đã trở về rồi? Xem ra, nhất định Thái hậu muốn chủ động giải thích chuyện hôm nay thay mặt Tấn vương xin hôn sự.

Nhưng lại không ngờ, Hạ Hầu Tử Khâm cau mày nói: "Quay về nói với Thái hậu, thân thể trẫm không thoải mái, muốn về nghỉ ngơi, bảo Thái hậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Ta kinh hãi, Thiển nhi đứng đó, mà hắn lại có thể nói dối một cách tự nhiên như vậy.

Trên mặt Lý công công hiện rõ vẻ khó xử, lại nghe Thiển nhi bên cạnh thản nhiên nói: "Hoàng thượng long thể khó chịu, vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút sẽ tốt hơn, Thái hậu nói nếu người không qua đó, vậy thì xin mời Đàn phi nương nương chịu khó sang đó trò chuyện." Nghe vậy, sắc mặt của hắn biến đổi, cúi đầu nhìn ta. Ta cũng vô cùng kinh ngạc, gọi Hạ Hầu Tử Khâm đi, hắn không đi, lại gọi ta đi. Thái hậu đúng là lợi hại, dường như cũng đã đoán được hắn sẽ viện cớ không đi. Thiển nhi lại nói thêm một câu "Nghỉ ngơi sớm một chút" xem như cũng đã thuận thế bảo ta đi. E rằng Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta ở lại cũng không còn lý do. Nhưng mà, ta cũng không thể viện cớ từ chối với lý do khó chịu được? Hắn là Hoàng thượng, ta chẳng qua chỉ là phi tần, không thể không để ý đến sự tồn tại của Thái hậu.

Nhưng thật ra hắn cũng không ngăn ta, chỉ mở miệng nói: "Vậy thì đi đi, Tiểu Lý Tử."

"Có nô tài." Lý công công vội chạy đến dìu hắn: "Hoàng thượng cẩn thận, nô tài đỡ người."

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không nhìn ta, xoay người rời đi.

Ta do dự một lát, cuối cùng xoay người lại, Thiển nhi nói với ta: "Xin mời nương nương."

Ta gật gật đầu, đi lên phía trước, Vãn Lương và Triêu Thần đi sát bên cạnh ta.

Hi Ninh cung.

Thiển nhi đưa ta đến trước cửa tẩm cung của Thái hậu, cúi người đẩy cửa ra, rồi nói với ta: "Nương nương vào một mình thôi ạ. Bọn nô tì đều ở bên ngoài."

Ta đưa mắt nhìn về phía nàng, gật đầu cất bước tiến vào.

Bên trong, Thái hậu đang dựa vào tấm đệm mềm trên giường, một tiểu cung nữ cẩn thận giúp bà xoa thái dương. Ta tiến lên, hành lễ với bà: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu!"

Bà từ từ mở mắt ra, phất tay ý bảo ta đứng dậy, lại xoay qua nói với tiểu cung nữ kia: "Ở đây không còn việc gì nữa, ngươi lui xuống đi."

"Dạ, nô tì xin cáo lui." Cung nữ thu dọn đồ đạc, khom người lui xuống.

Thái hậu liếc nhìn chiếc ghế bên cạnh rồi nói: "Ngồi đi."

Ta nói cám ơn, rồi mới tiến lên ngồi.

Thấy Thái hậu ngồi dậy, khẽ cười nói: "Tính tình của Hoàng thượng ai gia thật sự hiểu rất rõ, quả nhiên là không nên động đến hắn."

Trong lòng ta khẽ xúc động, ta cũng cười: "Nhưng người Thái hậu muốn tìm, rõ ràng không phải Hoàng thượng." Người bà thật sự muốn tìm, e rằng là ta.

Bà cũng không tức giận, chỉ hỏi: "Chuyện ai gia nói đem quận chúa Bắc Tề kia ban hôn cho Tấn vương, Hoàng thượng tức giận đúng không?"

Ta cúi đầu nói: "Thái hậu đã xử lý tốt mọi chuyện rồi, Tấn vương cũng đã đồng ý, Hoàng thượng đương nhiên cũng sẽ đồng ý." Xem ra Thái hậu cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên rời khỏi yến tiệc là bởi vì tức giận việc này. Có điều làm sao bà biết được, chẳng qua là Hạ Hầu Tử Khâm muốn hỏi riêng Tấn vương một chuyện khác, cũng muốn xác định thật kỹ việc đem em gái của Phất Hi ban cho y.

Dường như Thái hậu hơi kinh ngạc, lúc trước, bà sống chết cũng không đồng ý chuyện người Bắc Tề đến Thiên triều hòa thân, chính là sợ Hạ Hầu Tử Khâm để cho nàng ta vào hậu cung Thiên triều, vì vậy, bà muốn đi trước hắn một bước, nói đem quận chúa kia ban hôn cho Tấn vương làm vương phi. Nhưng không nghĩ là, Hạ Hầu Tử Khâm biết việc này, lại không hề phản đối.

Hơi ngớ một lát, mới nghe Thái hậu lại nói: "Như vậy thì tốt." Nữ nhân kia không thể bước vào hậu cung của Thiên triều, trong lòng ta cũng khẽ động, xem ra, đối với Phất Hi, Thái hậu có thành kiến rất sâu, nên nghĩ là em gái của nàng ta cũng như vậy. Ngẫm nghĩ một lát, ta cố lấy dũng khí hỏi: "Vừa rồi, Hoàng thượng vừa nhắc qua loa với thần thiếp một chút, thần thiếp cũng chỉ biết một ít. Thần thiếp có điều không hiểu, sao Thái hậu lại ghét người của Liễu gia như vậy ạ?"

Lúc ta nói ra hai chữ "Liễu gia", ngay cả lòng bàn tay của ta mồ hôi cũng vã ra, chỉ sợ Thái hậu đột nhiên nổi cơn thịnh nộ.

Cẩn thận nhìn, thấy sắc mặt Thái hậu thoáng cái trở nên xám xịt, ta căng thẳng. Bà lại cũng không nổi giận, một lát sau mới nói :" Nữ nhân Liễu gia đều là tai họa."

Ta kinh ngạc, nghe Thái hậu nghiến răng nói: "Năm đó vì Phất Hi, suýt chút nữa ngay cả ngôi vị thế tử Hoàng thượng cũng không cần. Ngươi nghĩ người làm mẹ như Ai gia làm sao chịu được! Mặc dù đó cũng là con gái của em gái ruột thịt của ai gia, nhưng, ai gia cũng không thể để nó đe dọa đến tiền đồ của Hoàng thượng được! Ai cũng không thể!"

Thái hậu phẫn nộ nói, mà ta, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Bà nói Hạ Hầu Tử Khâm vì Phất Hi ngay cả ngôi vị thế tử cũng không cần, như vậy, sự việc Phất Hi năm đó nhất định là rất ầm ĩ. Thái hậu chỉ có một mình Hạ Hầu Tử Khâm là con trai, từ xưa mẹ sang nhờ con, bà rất vất vả mới có được một đứa con trai thừa tự, từ nhỏ đã nuôi dưỡng cẩn thận, chỉ trông chờ một ngày nào đó hắn sẽ vượt trội hơn người. Đương nhiên Thái hậu không thể nào để Phất Hi phá hỏng mong ước của bà đối với hắn.

Ta nghĩ, phu nhân của thế tử, lão Vương gia nhất định cũng sẽ không đồng ý chọn Phất Hi. Hạ Hầu gia là dòng họ hoàng tộc, đương nhiên là muốn chọn một tiểu thư môn đăng hộ đối để gả vào Hạ Hầu gia làm phu nhân của thế tử. Mà Liễu gia chẳng qua chỉ là một thương nhân bình thường, không đủ tiêu chuẩn để lọt vào mắt của lão Vương gia. Huống hồ năm đó, bởi vì Thái hậu có em gái là hoàng hậu Minh Vũ mới có thể gả vào vương phủ làm phi. Lão vương gia căn bản không hề thích Thái hậu, vì thế nhất định cũng sẽ không hy vọng con gái của em gái Thái hậu gả cho thế tử của dòng họ Hạ Hầu.

Vì thế, Thái hậu mới có thể tìm cơ hội khiến cho Hoàng đế Gia Thịnh phong Phất Hi làm công chúa, gả đi Bắc Tề xa xôi. Nàng ta vốn dĩ là người Bắc Tề, lại tặng nàng ta về Bắc Tề, điều này chắc cũng là tâm tư của Thái hậu?

Bây giờ bà sợ em gái của Phất Hi đến, sẽ lại khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm động lòng, cho nên mới tìm mọi cách cản trở. Phất Hi là cháu gái bên ngoại của bà, bà cũng đã có thể nói không đồng ý là dứt khoát không đồng ý, huống chi bây giờ, chẳng qua là thứ nữ của Liễu gia. Nói cho cùng, nhị tiểu thư của Liễu gia này hoàn toàn không có bất kỳ mối quan hệ nào với bà.

"Thái hậu..." Ta nhỏ giọng gọi bà, nói: "Ai cũng không thể đe dọa được Hoàng thượng. Người không phải đang đem quận chúa ban hôn cho Tấn vương làm Tấn vương phi hay sao? Thần thiếp cho rằng, người đã làm rất tốt rồi, Hoàng đế Bắc Tề biết, cũng không nói được gì cả.

Làm phi tử của hoàng đế Thiên triều, hay là chính phi của vương gia, thì Hoàng đế Bắc Tề cũng không thể có bất kỳ ý kiến gì được.

Nghe vậy, vẻ mặt kích động của Thái hậu bỗng chốc dịu xuống. Một lát sau, mới nghe bà thở dài nói: "Ai gia làm tất cả, cũng không phải là vì Hoàng thượng sao? Ai gia chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ai gia."

"Hoàng thượng sẽ hiểu ạ." Bất luận là chuyện Diêu thục phi sẩy thai, hay là chuyện lần này, ta đều hiểu Thái hậu.

Thái hậu đưa mắt nhìn ta một cái, quay đầu lại cười nhạt một tiếng, tiếp đó đứng lên, ta vội vàng đứng dậy đi theo bà, thấy bà đi đến bên giường, nhỏ giọng nói: "Hoàng đế Bắc Tề tặng con gái của Liễu gia sang đây hòa thân, đừng tưởng là ai gia không biết y có dụng ý gì!"

Trong lòng ta kinh hãi, lại nghe Thái hậu nói: "Năm đó Liễu Nguyên Sùng biết rất rõ chuyện Hoàng thượng thích Phất Hi, ai gia dám nói, việc này, đến bây giờ trong lòng Hoàng đế Bắc Tề nhất định cũng đã biết ! Nếu không, dựa vào điều gì lại chọn người của Liễu gia đưa sang đây!"

Xem ra trong lòng Thái hậu cũng đã hoài nghi, có điều Hạ Hầu Tử Khâm cố ý muốn đồng ý việc hôn nhân này thôi, lần này, bà không muốn ép buộc hắn, cho nên mới nhượng bộ. Nhưng, điểm mấu chốt của bà, là không để cho nữ nhân của Liễu gia bước vào hậu cung Thiên triều.

Ta nói: "Thái hậu đã đem quận chúa ban cho Tấn vương, đợi đến lúc qua sinh nhật Hoàng thượng , Tấn vương sẽ mang theo quận chúa trở về đất phong, như vậy, cho dù trong lòng Hoàng đế Bắc Tề có tính toán điều gì, cũng không thể nào thực hiện được. Đương nhiên Thái hậu cũng không cần lo lắng, việc này sẽ không đe dọa đến giang sơn của Hoàng thượng."

Thái hậu đưa mắt nhìn ta, lạnh nhạt nói: "Ngươi nói, đương nhiên ai gia hiểu. Vì thế, hôm nay ai gia thăm dò Tử Úc, xem ra hiện nay, y vẫn trung thành. Ai gia chỉ sợ..."

Ta hơi giật mình nhìn bà, hóa ra, nói cho cùng, bà vẫn sợ Tấn vương đến một ngày nào đó sẽ tạo phản.

"Ai gia chưa từng thấy quận chúa kia, nên không biết trong lòng ả ta rốt cuộc có ý gì hay không. Ai gia chỉ sợ ả ta ở bên tai Tử Úc gièm pha!" Thái hậu hơi nắm chặt hai tay, trong ánh mắt bắt đầu nhuộm vẻ cẩn trọng.

Tâm trạng hơi căng thẳng, Thái hậu quả nhiên là có suy nghĩ rất chu đáo.

Bà xoay người đối diện với ta, mở miệng nói: "Hôm nay ai gia gọi ngươi đến đây, cũng chính là vì việc này."

Ta kinh ngạc hỏi: "Thái hậu muốn thần thiếp làm như thế nào?"

Bà thở dài một hơi, nói: "Người tín nhiệm bên cạnh ai gia, chỉ có ba người là Quyến nhi, Thiển nhi và Tiểu Toàn Tử. Quyến nhi và Thiển nhi tất nhiên là không thể đi đâu được. Còn nếu như để Tiểu Toàn Tử đi theo Tử Úc về đất phong thì quả thật không ổn cho lắm. Ai gia cũng không tìm được lý do để thuyết phục cho việc đó."

Bà vừa nói ta đã hiểu, Quyến nhi đã đến Trữ Lương cung giám sát Diêu thục phi, nếu như điều Thiển nhi đi, như vậy bên cạnh Thái hậu không còn một người nào đáng tín nhiệm. Mà bà nói với ta những lời này là có ý….

Đầu ngón tay ra run lên, ta nghĩ, ta đã đoán được.

Thái hậu cười một tiếng, nói: "Ngươi là người thông minh, ai gia không nói nhất định ngươi cũng biết. Không sai, ai gia muốn một người tín nhiệm của ngươi, làm phi ở bên cạnh Tử Úc."

Đã muốn giám sát quận chúa Bắc Tề, lại muốn giám sát luôn Tấn vương.

Thái hậu đi nước cờ này, thật là lợi hại.

Nhưng mà bên cạnh ta, người mà ta tín nhiệm có thể phù hợp với yêu cầu này, đơn giản chỉ có Vãn Lương và Triêu Thần.

Tay hơi nắm chặt lại, ta đã từng hứa hẹn với các nàng, sẽ có một ngày ta sẽ tìm một mối nhân duyên tốt gả các nàng xuất cung. Nhưng mà, bây giờ Thái hậu lại muốn trong hai người ta chọn ra một để làm tai mắt của bà bên cạnh Tấn vương.

Chuyện làm gián điệp một khi đã bị phát hiện, hậu quả nhất định sẽ khó có thể tưởng tượng nổi.

Ta đã từng nói, các nàng đối với ta tốt, ta cũng sẽ đối xử tốt với các nàng.

Hiện tại, bảo ta làm sao đủ nhẫn tâm?

"Đàn phi." Thái hậu cúi đầu gọi ta, liếc mắt nói: "Ngươi không muốn?"

Bỗng nhiên ta quỳ xuống dưới chân bà, ta thật lòng nói: "Không phải thần thiếp không muốn, mà là không nhẫn tâm."

Bà khẽ hừ một tiếng nói: "Ai gia cho rằng, ngươi không nên là người nhân từ như vậy."

Ta khẽ cười: "Cung nữ của thần thiếp cũng giống như Thiển nhi và Quyến nhi bên cạnh Thái hậu, nếu muốn các nàng ấy đi, Thái hậu chắc cũng sẽ không đành lòng." Ta biết, nếu có thể điều động hai nàng, Thái hậu chắc sẽ không tìm ta. Bà không còn cách nào khác, mới nghĩ đến ta, bởi vì, trong hậu cung to lớn như vậy, cũng chỉ có ta là người của bà.

Bà hơi ngớ ra một chút, một lát sau mới nói: "Làm phi bên cạnh Vương gia, cũng không hề uất ức cho cung nữ của ngươi. Ai gia chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, nếu như Tử Úc trung thành không hề hai lòng, như vậy, sau này cung nữ của ngươi trong Vương phủ, cũng có thể có một cuộc sống tốt."

Làm sao ta không hiểu ý trong lời nói của Thái hậu, bà thật sự nghĩ rất chu đáo, tất cả sự việc, từng việc bà đều dự tính vẹn toàn cả rồi.

Ta lại càng biết, mặc dù Thái hậu nhượng bộ, đồng ý hòa thân với quận chúa Bắc Tề, nhưng cũng ngầm mưu tính từ nơi này, nếu như có thể khiến cho quận chúa kia chết, ta tin rằng, Thái hậu nhất định không nương tay. Có điều, nếu thực sự như vậy, không chỉ không có cách gì để nói với Hạ Hầu Tử Khâm mà người Bắc Tề cũng sẽ nhân cơ hội này dấy binh.

Quận chúa chết đi, như vậy mặc kệ là thế nào, Thiên triều cũng không có lý do để biện họ.

Ta không nói lời nào, lại nghe Thái hậu nói: "Nói với cung nữ của ngươi, ai gia quyết không hy vọng quận chúa Bắc Tề sinh con nối dõi cho Tử Úc!"

Trong lòng ta chấn động, hít một hơi thật dài.

Quận chúa Bắc Tề kia, lại là một Diêu thục phi khác.

Hoàng đế Bắc Tề muốn quận chúa kia vào hậu cung, đương nhiên là hy vọng nàng ta có thể sinh cho Hạ Hầu Tử Khâm một đứa con. Mà Thái hậu, cũng sợ nàng ta sinh một đứa con cho Tấn vương, nếu như sinh con trai, như vậy đó là con trai trưởng của Tấn vương. Tấn vương cũng là con cháu của dòng họ Hạ Hầu, khó tránh khỏi người Bắc Tề sẽ mượn cớ, ủng hộ Tấn vương lên ngôi vua. Đó chính là kết quả mà Thái hậu không mong muốn thấy nhất.

Ta vẫn cúi đầu quỳ, vừa rồi Thái hậu nói, đối với ta, đúng là khó cả đôi đường.

Thái hậu đi về phía trước một bước, vươn tay đến đỡ ta. Ta hoảng sợ, bà đỡ ta đứng lên, nhỏ giọng nói: "Đàn phi, trong hậu cung này, ngươi không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất, nhưng trên người của ngươi, ai gia nhìn thấy được sự cơ trí nhìn xa trông rộng."

Ánh mắt bà nhìn ta mang theo một tia sáng rực rỡ, từ trên người của ta, bà nhìn thấy tuổi trẻ của chính mình chăng?

Sau đó, lại tự dưng muốn cười, ta làm sao có thể so sánh với bà được cơ chứ?

Ta lại nghe thấy bà nói: "Làm nữ nhân của Hoàng thượng, ngươi cho rằng cái gì mới là chiến thắng thực sự? Được sủng ai, là có thể thực sự thắng sao?" Bà buông tay ta ra, thở một hơi dài, lại nói: "Ngươi được sủng ái, chẳng qua cũng chỉ hơn mười năm. Mà ở hậu cung, thời gian còn kéo dài đăng đẳng, ngươi sẽ lại làm thế nào?"

Ta hơi kinh ngạc nhìn bà, ta không biết lúc này bà nói những lời này, có nhớ đến Dụ thái phi đã từng được lão Vương gia sủng ái trước mặt bà hay không, bây giờ, ai có thể nói bà ấy sống tốt hơn Thái hậu cơ chứ?

"Ai gia hy vọng ngươi có thể giữ được trái tim của Hoàng thượng, cũng là lo lắng quận chúa Bắc Tề đến sẽ làm rối loạn tâm tư của Hoàng thượng." Thái hậu nhìn ta, chẫm rãi cười nói: "Nhưng mà Đàn phi, ngươi thắng."

Ngực ta giống như bị thứ gì đó nhẹ nhàng va chạm, hóa ra Thái hậu không dằn nổi muốn ta ở bên cạnh Hoàng thượng gấp như vậy, đó là suy nghĩ đến chuyện hôm nay. Khi bà nghe được Hạ Hầu Tử Khâm không hề tức giận đối với chuyện bà đem quận chúa Bắc Tề ban hôn cho Tấn vương, bà mới thật sự yên tâm.

Ta cúi đầu nói: "Thái hậu nghĩ quá nhiều thôi ạ, Hoàng thượng cơ trí như thế, sẽ không bị ai làm rối loạn tâm trí đâu ạ." Ta vẫn cho rằng, hắn là người lý trí nhất. Ta nghĩ, trên đời này, ngoại trừ Phất Hi, sẽ không ai có thể khiến hắn điên cuồng không muốn ngôi vị thế tử như thế. Mà Phất Hi, đã chết rồi.

Ta nghĩ, cho dù quận chúa Bắc Tề kia thực sự vào hậu cung Thiên triều được, Hạ Hầu Tử Khâm nhất định cũng sẽ không như Thái hậu lo lắng.

Lúc này, Thái hậu mới gật gật đầu, xoay người lại, ngồi trên giường nhìn ta nói: "Có lúc, ai gia thực sự hâm mộ ngươi."

Ta chấn động, lại nghe bà tự giễu cười, nói tiếp: "Kiếp này, ai gia và Dụ thái phi, cũng không có ai thắng ai." Đây là lần đầu tiên, bà ôn hòa nhã nhặn nhắc đến Dụ thái phi, trong giọng nói kia dường như có tiếng thở dài, cũng giống như có sự bất đắc dĩ, còn mang theo một ít bi thương nhàn nhạt.

"Thái hậu."

Bà giơ tay lên ý bảo ta không cần phải nói, chỉ nói rằng: "Ai gia già rồi, cũng không biết sẽ sống thêm được bao lâu..." Bà thở dài nói, đột nhiên ta có cảm giác không biết nên nói gì, ta chỉ yên lặng đứng, muôn vàn tâm trạng.

Không biết đã qua bao lâu, ta mới nghe Thái hậu nói: "Ngươi đi đi, nhớ những lời ai gia nói, ngày mai, trả lời cho ai gia biết."

Mở miệng, muốn nói, nhưng vẫn nuốt xuống, chỉ nói: "Dạ, thần thiếp xin cáo lui."

Đến bên ngoài, Vãn Lương và Triêu Thần chào đón ta, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương hồi cung chứ ạ ?"

Ta không yên lòng ậm ừ, bước thẳng ra ngoài.

Trở về Cảnh Thái cung, lúc này đã đến giờ Tuất, vào tẩm cung, hai cung nữ vừa định ra ngoài, bỗng nhiên ta mở miệng: "Vãn Lương, ngươi ở lại đi, bản cung có lời muốn nói."

Nàng vội vàng xoay người lại nói: "Dạ."

Triêu Thần lui xuống, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ta nhìn thẳng vào cung nữ trước mặt, trong đầu ta một lần rồi một lần nhớ đến lời nói của Thái hậu ở Hi Ninh cung vừa rồi. Tiếp theo, ta lại nhớ đến những lời ta đã hứa với nàng và Triêu Thần ngày ấy, bây giờ bảo ta phải mở lời thế nào đây.

Muốn tặng nàng cho Tấn vương để làm thiếp, chuyện đó cũng không phải tùy tiện nói là được. Nếu không e là sẽ khiến cho Tấn vương nghi ngờ.

Vì thế, ta chỉ có thể chọn Vãn Lương, bởi vì ngày hôm nay ở hậu cung nàng đã gặp Tấn vương một lần. Ta chưa từng nghĩ đến, một lần vô ý va phải nhau đó, cũng có thể khiến cho ta tìm ra biện pháp.

"Nương nương, người có chuyện gì muốn dặn dò nô tì sao ạ?" Thấy ta rất lâu không nói lời nào, cuối cùng Vãn Lương cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi ta.

Nghe vậy, bỗng nhiên ta mới hoàng hồn, người trước mặt đang lo lắng nhìn ta, lại hỏi: "Nương nương, người mệt sao? Hay là người nghỉ ngơi sớm một chút, có lời gì, ngày mai hãy nói." Dứt lời, liền tiến lên đỡ ta.

Ta thuận thế kéo tay nàng, nàng rõ ràng kinh hãi.

Hít một hơi, ta nói: "Vãn Lương, ngươi còn nhớ rõ lần đó, bản cung nói ngày sau nhất định tìm cơ hội, chọn cho ngươi và Triêu Thần một nhân duyên tốt để gả rồi xuất cung hay không?"

Ánh mắt của nàng hơi mở to, tiếp theo gật đầu.

Buông tay nàng ra, ta xoay người sang hướng khác, ta cười nhạt một tiếng: "E rằng bản cung phải nuốt lời."

"Nương nương..." Nàng cúi xuống, nhỏ giọng nói: "Nô tì chưa từng để trong lòng những lời đó."

Chưa từng để ở trong lòng, nói rất hay. Cho đến bây giờ, nàng còn an ủi ta.

Xoay người lại, nhìn người trước mặt, cắn răng nói: "Quận chúa Bắc Tề đến đòi hòa thân, Thái hậu tứ hôn nàng ta cho Tấn vương, nhưng Thái hậu vẫn không tín nhiệm bọn họ, muốn bản cung đưa ra một người tín nhiệm làm phi cho Tấn vương cùng bọn họ hồi đất phong. Như vậy, ngươi đã hiểu ý của bản cung chưa?"

Vãn Lương ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn ta.

Ta không đành lòng nhìn vào mắt nàng, khẽ quay mặt đi. Kiếp này ngoại trừ Cố Khanh Hằng, không ai có thể tận tâm tận lực với ta như ba người cung nữ bên cạnh. Nhưng tự tay ta lại đẩy nàng đi đến chốn cũng chẳng khác thâm cung.

Chỉ vì muốn nàng giám sát một người...

Một lát sau, ta mới thấy nàng quỳ xuống, dập đầu nói: "Nô tì sẵn lòng."

"Vãn Lương." Ta nghẹn ngào nhìn nàng.

Nàng lại nói: "Nô tì sẵn lòng làm ánh mắt của nương nương, nếu như nương nương vẫn còn nhớ lời nô tì nói khi đó. Nô tì nói chờ đến một ngày nương nương thật sự có một cuộc sống tốt, nô tì sẽ nghe theo sự sắp xếp của nương nương. Bây giờ chính là lúc nô tì dốc sức vì nương nương. Huống hồ làm Trắc phi của

Tấn vương biết bao nhiêu người cầu còn không được. Nô tì đến đó tất nhiên cũng không chịu uất ức." Từng câu, từng chữ nàng nói vô cùng thản nhiên, hoàn toàn không nghe được một chút nào khó chịu hay do dự.

Đột nhiên ta không nói ra lời. Nếu như nàng cầu xin để nàng ở lại có thể trong lòng ta còn cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng nàng lại hiểu ta như thế…

Từ lúc theo Phương Hàm đến Cảnh Thái cung bắt đầu hầu hạ, ta và nàng vô tình càng ngày càng hiểu nhau. Mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác, ngay tức khắc nàng có thể được suy nghĩ trong lòng ta, không cần ta nói rõ.

Hai người cứ lặng lẽ ở trong phòng, một lúc lâu sau, ta mới cúi người đỡ nàng đứng lên.

Nàng cũng không nói những lời khác, chỉ hỏi ta: "Nương nương muốn nô tì làm thế nào?"

Lần này Tấn vương đến Hoàng đô, Hoàng thượng đã tứ hôn quận chúa Bắc Tề cho y, vì thế bất kể là ta hay là Thái hậu nói muốn ban một cung nữ cho y làm Trắc phi về tình vẫn lý đều không hợp.

Vì thế, việc này tốt nhất vẫn là để Tấn vương mở miệng.

Nhưng làm thế nào để chính y mở miệng, đó mới là vấn đề khó giải quyết nhất.

Suy nghĩ một lát, ta nói: "Ngày mai lúc bản cung sang Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu sẽ tìm lý do để ngươi xuất cung đi làm một việc. Ngày mai nếu không có việc gì, Tấn vương sẽ ở dịch quán, hôm nay, ngươi đụng phải y nên cứ nói là phụng mệnh bản cung đến chỗ y thỉnh tội. Chuyện còn lại phải làm như thế nào, tự ngươi xem xét."

Vãn Lương chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu: "Vâng, nô tì đã hiểu."

Lại nhìn nàng một cái, ta xoay người nói: "Nếu vậy ngươi về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Nàng không lui xuống ngay, một lúc sau lại nói: "Nương nương, nô tì cả gan hỏi Thái hậu muốn nô tì giám sát chuyện gì ạ?"

Đúng rồi, ta thật hồ đồ, nhiệm vụ Thái hậu giao cho ta còn chưa nói xong. Cũng không xoay người, ta chỉ nói: "Giám sát Tấn vương có trung thành hay không, thêm nữa là không được để cho quận chúa Bắc Tề sinh con nối dõi cho Tấn vương."

Người phía sau vâng dạ, cuối cùng nói: "Nô tì hiểu rồi, nô tì xin được cáo lui trước."

Nghe tiếng Vãn Lương lui xuống, ta mới chậm rãi xoay người, thật sự đưa nàng đi nơi xa xôi như vậy, e rằng ngày sau ta sẽ khó gặp mặt nàng. Nghĩ đến điều đó trong lòng vô cùng luyến tiếc. Trong lòng khổ sở, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Ngày hôm sau, lúc ta sang Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, chỉ Vãn Lương cho bà nhìn, chỉ cần một động tác của ta, Thái hậu cũng hiểu rõ lòng ta.

Nói một lát, bà đi đến trước mặt của mọi người, đột nhiên nói muốn mang một ít điểm tâm trong cung sang cho hai vị Vương gia nếm thử, vì điểm tâm nhiều bà gọi Thiển Nhi đi, đồng thời lại chỉ vào một cung nữ bên cạnh ta, đương nhiên là Vãn Lương.

Triêu Thần có chút kinh ngạc, ta cũng chưa từng nói cho người khác biết việc này.

Từ Hi Ninh cung đi ra, ta nhìn thấy Thiên Lục đỡ Thiên Phi đi ở phía trước. Thiên Phi đã có thai gần năm tháng, bụng dưới của nàng ta đã nhô ra. Ta lại nhớ đến lời nói của Thư quý tần, không khỏi cười một tiếng, bụng của nàng ta như vậy nhìn thế nào cũng không giống như giả.

"Thế nào, ngươi cũng muốn xem long thai trong bụng nàng ấy rốt cuộc có được hạ sinh hay không, đúng không?"

Ta sửng sốt, quay đầu lại, bất ngờ thấy Diêu thục phi đang đứng phía sau ta. Còn ánh mắt của nàng ta lạnh lùng nhìn hai người phía trước, trong con ngươi hiện lên sự tức giận.

Từ từ suy nghĩ những lời nàng ta vừa nói, quả nhiên là nàng ta hoài nghi. Chỉ là ta ngày càng bội phục nàng ta, lâu như vậy mà cũng có thể kiềm chế được.

Ta thản nhiên cười nói: "Thục phi nương nương nói gì thế, đứa bé của Vinh phi đương nhiên sẽ được sinh ra. Chẳng lẽ nương nương người không cho là như vậy sao?"

Nàng ta cười khẩy một tiếng, nói: "Đương nhiên bản cung cũng muốn xem một chút rốt cuộc nàng ta có thể hạ sinh cái gì!" Dứt lời, nàng ta đi nhanh về phía trước.

Ta sửng sốt, Triêu Thần bên cạnh ta nhỏ giọng nói: "Nương nương, chúng ta…"

Sợ gì chứ, nơi đông người không bằng ta cũng tiến lên xem một chút. Dứt lời, ta vịn tay Triêu Thần đi theo phía sau Diêu thục phi.

Chỉ nghe Diêu thục phi cao giọng nói: "Vinh phi dừng bước."

Thiên Phi theo bản năng quay đầu lại, Thiên Lục cũng xoay người lại, thấy Diêu thục phi thì vội vàng hành lễ nói: "Thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương."

Trên mặt Thiên Phi dường như lộ ra vẻ không vui, nhưng cũng đành phải hành lễ. Diêu thục phi nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng ta, nói: "Ấy, Vinh phi không cần hành lễ, thân thể của ngươi bây giờ rất quý giá, nếu như có chuyện gì bản cung không gánh nổi trách nhiệm này đâu."

Nghe vậy, trên mặt Thiên Phi lộ ra vẻ đắc ý, ngoài miệng lại nói: "Nương nương nói như thế, không phải sẽ làm khó thần thiếp hay sao? Bây giờ trong hậu cung, còn có ai có thể cao quý như nương nương?"

Lời của nàng ta nói xong, Diêu thục phi biến sắc, nàng ta lại không nổi giận, miễn cưỡng cười nói: "Vinh phi cứ nói đùa, chờ long thai trong bụng ngươi ra đời, mẹ con các ngươi chẳng phải là mẫu bằng tử quý hay sao." Nàng ta vừa nói vừa nhìn, giơ tay tới muốn xoa bụng của Thiên Phi.

Thiên Lục bên cạnh biến sắc, giơ tay ngăn tay nàng ta lại nói: "Nương nương…"

Diêu thục phi liếc nhìn nàng ta, hơi giận nói: "Thế nào, ngươi cho là bản cung sẽ làm điều gì bất lợi đối với Vinh phi sao?"

"Thần thiếp không dám." Thiên Lục vội cúi đầu.

Lại nghe Thiên Phi nói: "Thần thiếp tốt số hơn nương nương một chút, chí ít trong bụng thần thiếp còn có thể giữ lại đứa bé này. À, thần thiếp hơi mệt, thần thiếp về cung nghỉ ngơi trước đây." Nàng ta đưa mắt nhìn Thiên Lục, nói: "Chúng ta đi thôi."

Dứt lời, nàng ta không nhìn Diêu thục phi, cất bước tiến lên phía trước.

Trong lòng ta cười thầm, Thiên Phi thật đúng là buồn cười, cho rằng có long thai thì thật sự giỏi hay sao? Dám nói chuyện với Diêu thục phi như thế? Còn lấy chuyện đứa bé để nói, nàng ta thật sự là tự vạch áo cho người xem lưng nha.

Diêu thục phi tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, hừ nặng một tiếng, đi nhanh về phía trước. Quyến nhi vội vàng đi theo nàng ta tiến lên. Xem ra nàng ta đã không nhịn được nữa rồi. Động tác vừa rồi của Thiên Lục lại thêm một lý do để khiến Diêu thục phi hoài nghi. Xung đột lần này của nàng ta và Thiên Phi, tất cả đều nằm trong tầm mắt của Quyến nhi, nếu như đứa bé của Thiên Phi thật sự có gì ngoài ý muốn cũng như Thư quý tần nói khó tránh khỏi việc Thái hậu sẽ đổ ở trên đầu Diêu thục phi.

Như vậy, ta cứ nhìn trò vui được trình diễn lần này đi.

Ta nói với Triêu Thần: "Chúng ta cũng trở về đi."

Trở về Cảnh Thái cung, Phương Hàm chỉ thấy hai người là ta và Triêu Thần trở về, có chút nghi hoặc hỏi: "Nương nương, Vãn Lương đâu?"

"A, Thái hậu sai người đi dịch quán, thuận miệng chỉ Vãn Lương cùng đi." Ta nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy, ngược lại Phương Hàm cũng không nói gì nữa, chỉ nói: "Nương nương, hôm nay đã là mùng bốn tháng ba, nghe nói ngày mai Quốc vương Đại Tuyên và Nam Chiếu sẽ đến. Lúc đó, Hoàng thượng sẽ tổ chức tiệc nghênh đón, e rằng trong cung sẽ yên tĩnh vài ngày."

Ta gật đầu, điều này là đương nhiên, Hạ Hầu Tử Khâm nói muốn trực tiếp sắp xếp Thượng Lâm Uyển để ngày mai nghênh đón, hắn sẽ cùng họ đến đó trước. Nếu như trễ, họ sẽ gặp nhau ở Thượng Lâm Uyển nghỉ ngơi một đêm rồi sẽ trở về.

Người Đại Tuyên và Nam Chiếu cùng đến. Còn Bắc Tề thì sao?

Vị Hoàng đế kia còn tâm niệm phong quận chúa sang đây hòa thân, bọn họ sẽ nhẫn nại được sao?

Khẽ cười một tiếng, nếu ông ta biết Hạ Hầu Tử Khâm dự định đem quận chúa ban cho Tấn vương, ông ta chắc chắn sẽ tức giận không ít đâu?

Còn có Hàn vương trong truyền thuyết mười ba tuổi đã có chiến công hiển hách, ta thật sự muốn mở mang kiến thức một chút, người kia rốt cuộc là một nhân vật như thế nào.

Ta càng ngày càng mong đợi ngày mùng chín tháng ba.

Ngày hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm không đến Cảnh Thái cung, ta nghĩ là vì chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

Đến tối, ta mới nghe nói Vãn Lương trở về.

Gọi nàng vào phòng, ta hỏi nàng: "Thế nào?"

Vãn Lương nhỏ giọng nói: "Lúc nô tì cùng Thiển nhi đến, Tấn vương và Hiển vương đang ở trong sân luận bàn võ nghệ, lúc đó trong lòng nô tì đã định, giả vờ trượt chân, nhào lên phía trước."

Ta sửng sốt, lại nghe nàng nói: "Vừa may, mũi kiếm của của Tấn vương vạch một đường trên vai y phục của nô tì."

Bỗng nhiên ta đứng lên, mới trông rõ chỗ vai nàng bị kiếm vạch đứt. Tiến lên phía trước kiểm tra: "Bị thương thế nào?"

Nàng lui lại một bước, lắc đầu nói: "Vết thương nhẹ, nương nương không cần phải lo lắng đâu ạ, nô tì có chừng mực, tính mạng của nô tì còn phải giữ lại để đi Tấn vương phủ."

Ta giật mình, Vãn Lương nói tiếp: "Tấn vương gọi đại phu đến, Thiển nhi nhân cơ hội mời Hiển vương ra ngoài. Lúc Tấn vương đến kiểm tra thương thế của nô tì, nô tì thuận miệng nói là ngày hôm qua nô tì chính là cung nữ đã va vào ngài ấy, không nghĩ là hôm nay, Vương gia liền cho nô tì biết tay."

Nhìn cung nữ trước mặt, Vãn Lương quả nhiên có thể nói như thế.

"Tấn vương cũng cười, nói như thế xem ra vết thương của nô tì cũng không nặng."

Ta thốt lên: "Sau đó thì sao?"

Vãn Lương nhìn ta, nói tiếp: "Lúc ra cửa, Tấn vương hỏi tên nô tì."

Tâm trạng đang thấp thỏm của ta chậm rãi dịu xuống, hít một hơi nói: "Rất tốt, Vãn Lương, ngươi làm rất tốt."

Tấn vương đã chịu hỏi tên của nàng, nói rõ hơn là vẫn có thể hy vọng là y nhớ kỹ tên nàng. Như vậy, chỉ cần quan sát những ngày tiếp theo.

Ta nói với nàng: "Vất vả cho ngươi, về nghỉ trước đi."

"Vâng." Nàng đáp lời, lúc xoay người đi bỗng nhiên lại xoay lại, nói: "Nương nương, Tấn vương còn nói, nô tì không hổ là cung nữ của người."

Trong lúc nhất thời ta ngơ ngẩn, lại thấy Vãn Lương đã sớm đẩy cửa ra ngoài.

Đứng một lát, ta mới không khỏi chán nản cười một tiếng, xoay người lên giường đi ngủ.

Cuối cùng, đã đến ngày mùng năm tháng ba, sáng sớm ta mới nghe Triêu Thần nói hôm nay Thái hậu bảo không cần sang đó thỉnh an, lúc ăn sáng lại nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm dẫn theo Diêu thục phi xuất cung. Ở hậu cung, rất nhiều nữ tử ao ước được như Diêu thục phi, ngược lại ta cảm thấy không có gì mất mát. Ở trong sân uống trà, ta thuận miệng hỏi Vãn Lương: "Vết thương trên người còn đau phải không?"

Nàng lắc đầu cười nói: "Nô tì nói đó là vết thương nhẹ. Sao nương nương còn nhớ?"

Ta cười nhạt, làm sao có thể không nhớ, đây là nàng lấy thân mình mạo hiểm.

Ta chỉ hy vọng, Tấn vương thật sự có thể nhớ kỹ nàng.

Nếu như Văn Lương phải theo y về đất phong là một sự thật không thể thay đổi, như vậy ta càng hy vọng Tấn vương có thể thực sự động lòng rồi thích nha đầu thông minh này. Ta hy vọng Văn Lương có thể hạnh phúc, chí ít như vậy ta mới có thể bù đắp sự áy náy trong lòng ta đối với nàng.

Ngày hôm đó quả nhiên là Hạ Hầu Tử Khâm không trở về cung. Cùng theo hắn ở lại Thượng Lâm Uyển đương nhiên còn có Diêu thục phi. Ta chợt nhớ đến Thư Cảnh Trình ở Thượng Lâm Uyển trong lòng không khỏi vả mồ hôi, ta hy vọng y sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng lần này, thật ra ta đã quá lo lắng. Ở Thượng Lâm Uyển đêm hôm đó không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, chỉ là ngày thứ hai lúc hồi cung, ta nghe nói Diêu thục phi tối hôm trước ở Thượng Lâm Uyển bị nhiễm phong hàn, trở về cung, liền về Trữ Lương cung nghỉ ngơi.

Thật ra ta có chút giật mình, đang yên lành, sao lại nhiễm phong hàn?

Lúc xế chiều, nghe bên ngoài Tường Thụy nói, Thái hậu phái người gọi ta đến Hi Ninh cung.

Ta vội đứng dậy sang Hi Ninh cung.

Thiển nhi dẫn ta đến tẩm cung của Thái hậu nhưng không vào.

Ta đi vào, Thái hậu ngồi bên cạnh bàn chờ, ta vội hành lễ, liền nghe bà nói: "Thục phi bị bệnh, ngày mai ngươi cùng với Hoàng thượng đi nghênh tiếp Hàn vương và quận chúa."

Ta ngạc nhiên, nhìn thần sắc ung dung của Thái hậu, lúc này ta mới biết hóa ra Diêu thục phi bị bệnh là Thái hậu động thủ.

Thấy dáng vẻ của ta, Thái hậu khẽ cười một tiếng: "Nhìn ai gia như vậy làm gì? Ngươi nhớ ngày mai không được để cho Hoàng thượng và quận chúa kia ở cùng nhau." Thái hậu nói, ngữ khí mơ hồ tăng mạnh. Hóa ra Thái hậu lo lắng điều này.

Tiến lên, ta nhỏ giọng nói: "Thái hậu, Hoàng thượng đã bằng lòng đem quận chúa Bắc Tề tứ hôn cho Tấn vương, người vẫn chưa yên tâm sao?"

Khóe miệng của bà khẽ động, mở miệng nói: "Chỉ cần bọn họ chưa về đất phong một ngày, ai gia không thể lơ là được. Đàn phi, ngươi phải hiểu tâm tư của ai gia."

Hai người đang nói, liền nghe bên ngoài có người hô: "Hoàng thượng giá lâm —-"

Ta sửng sốt, Thái hậu cũng ngước mắt nhìn về phía cửa. Chỉ một lát sau, thấy Hạ Hầu Tử Khâm vào cửa, nhìn thấy ta ở đây rõ ràng hắn khẽ chấn động, lại chuyển sang Thái hậu nói: "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Ta hướng về phía hắn khom người.

Thái hậu cười nói: "Gần đây có nhiều việc bận, Hoàng thượng sao vẫn còn thời gian rảnh để sang chỗ ai gia nữa?"

Hắn tiến lên ngồi, lại nhìn ta nói: "Sao Đàn phi cũng ở đây?" Hắn cau mày, ánh mắt dò xét nhìn ta.

Ta nhớ đến khi đó có nói, hắn biết Thái hậu không thích ta. Bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy ta ở Hi Ninh cung đương nhiên là cảm thấy kỳ lạ.

Ta vừa định mở miệng nói chuyện, liền nghe Thái hậu nói: "A, là như vậy, Ai gia nghe nói Diêu thục phi bị bệnh, có đúng không? Thân thể Vinh phi thì bất tiện, trước mắt cũng chỉ có Đàn phi là thích hợp ngày mai cùng Hoàng thượng đi nghênh tiếp Hàn vương và quận chúa, ai gia liền sai người đi tìm nàng đến, nói với nàng những vấn đề nên chú ý để khỏi đến lúc đó ồn ào khiến người ta cười nhạo."

Hắn sợ run lên, quay đầu lại: "Trẫm đến đây cũng chính là vì chuyện này, lại không nghĩ rằng vẫn là mẫu hậu luôn luôn nghĩ chu đáo như thế." Lúc này hắn mới nhìn ta nở nụ cười nhàn nhạt.

Thái hậu gật đầu nói: "Mấy hôm nay Hoàng thượng mệt mỏi, ai gia đương nhiên phải giúp Hoàng thượng chia sẻ một chút gánh nặng. Đợi đến sau này Hoàng thượng sắc phong Hoàng hậu, ai gia cũng không cần xen vào những việc này nữa.

Ta không khỏi nhìn đến chỗ hắn, chỉ thấy vẻ mặt của hắn thản nhiên như trước, không nhìn thấy bất kỳ chuyển biến nào.

Thái hậu lại nói: "Nếu không còn chuyện gì để nói, các ngươi đều trở về đi, ai gia đi xem Thục phi thế nào."

Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên nói: "Vâng, nhi thần về trước." Hắn lại đưa mắt nhìn ta, mở miệng nói: "Nàng đi cùng trẫm."

Ta vội nói: "Vậy thần thiếp xin được cáo lui trước."

Dứt lời, nhìn thấy hắn đã xoay người tiến ra ngoài, Thái hậu đưa mắt nhìn, ta vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Hắn đi rất nhanh, bảo ta đi cùng với hắn, nhưng lại không có ý chờ ta chút nào. Ta thở dài, nâng làn váy đuổi theo.

Bỗng nhiên hắn đứng lại, ta không kịp dừng lại nên va vào hắn. Ta kinh ngạc ngước mắt nói: "Hoàng thượng…"

Hắn xoay người đi, lại cười rộ lên, kéo tay của ta nói: "Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải dậy sớm." Hắn vừa nói xong, kéo tay ta tiến về phía trước.

Đi được vài bước, ta không nhịn được nói: "Hoàng thượng, nếu không phải đích thân Hoàng đế Bắc Tề đến, người cũng có thể không đi thân nghênh mà."

Hắn lại không nhìn ta, chỉ nói: "Nếu bọn họ đã tặng quận chúa sang đây cầu thân, chỉ là trẫm muốn bọn họ nhìn thấy, trẫm sẽ lấy lễ nghi để cư xử. Như vậy, trẫm lại tứ hôn cho Tấn vương, người Bắc Tề cũng không thể nói được gì nữa."

Trong lòng dịu lại một chút, ta thật sự sợ hắn bởi vì em gái Phất Hi đến mới chịu thân nghênh. A, khóe miệng ta vểnh lên cười, ta đã từng nói với Thái hậu, hắn là người cơ trí lẫn lý trí. Vì thế, hắn sẽ luôn chu đáo như vậy.

"Nàng cảm thấy quyết định của trẫm thế nào?" Hắn đắc ý hỏi ta.

Ta mỉm cười nói: "Hoàng thượng thánh minh!"

Nhưng không nghĩ đến vẻ mặt của hắn hơi trầm xuống, trách mắng: "Trẫm không thích nàng học cách nói chuyện của y!"

Ta giật cả mình, một lát sau mới nhớ đến "y" trong miệng của hắn là ai. Không khỏi cảm thấy buồn cười, ta kề sát người hắn nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng ghen tị sao?"

Hắn hừ lạnh một tiếng, nghiến răng: "Không đáng!"

Ta cười nhưng không nói thêm gì nữa. Ta phát hiện, hắn ghen tuông hơn bất kỳ ai.

Ban đầu là với Tiên sinh của ta, bây giờ lại là Tấn vương. Trong lòng ta thầm cảm thấy may mắn, nếu hắn biết ta gọi cung nữ đi tiếp cận Tấn vương, vậy thì ta sẽ nếm mùi đau khổ như thế nào đây.

Le lưỡi, yên lặng đưa mắt nhìn hắn một cái, chỉ thấy hắn đang nhìn về phía trước, vẻ tức giận trên mặt cũng đã dịu đi rất nhiều. Ta liền hít một hơi hỏi: "Hoàng thượng, người để cho Đại Tuyên và Nam Chiếu cùng ở Thượng Lâm Uyển liệu có ổn không?"

Hắc liếc nhìn ta, mở miệng: "Nàng lại muốn nói gì?"

Ta khẽ cười: "Chỉ là thần thiếp nghe nói, lúc Đại Tuyên nội loạn, Hoàng đế Nam Chiếu cũng chỉ nhìn chòng chọc rồi cấu kết với kẻ phản bội vọng tưởng xâm chiếm lãnh thổ Đại Tuyên. Người nói, lần này bọn họ gặp mặt có phải kẻ thù gặp mặt nhìn nhau đỏ mắt hay không?"

Hắn hừ nhẹ một tiếng, nói: "Việc chính trị thì đi đâu mà không có kẻ thù? Vậy nàng có biết sau này Đại Tuyên vẫn liên thủ với Nam Chiếu không?"

Ta gật đầu, điều này đương nhiên là ta biết. Dường như sau này, Đại Tuyên còn dùng một nửa lãnh thổ Nam Ô trao đổi thứ gì đó với Nam Chiếu. Nhưng mà đó là thứ gì thì ta không rõ lắm, chỉ là hiếu kỳ vị Hoàng đế Đại tuyên kia thực sự không mang hận sao?

Hắn cũng không muốn đàm luận với ta chuyện này, ta cũng đổi đề tài nói: "Hoàng thượng còn nhớ người và thần thiếp đã từng nói qua, muốn thần thiếp dùng con mồi săn bắn được ở Thượng Lâm Uyển để làm lễ vật sinh nhật người. Chỉ là năng lực của thần thiếp có hạn, đến lúc đó không bắn trúng thứ gì cả sẽ làm cho người thất vọng." Ta mới luyện bắn tên được có một chút, bảo ta bắn một con thỏ đang chạy, đúng là một thử thách nha.

Hắn khẽ động, dường như không nghĩ rằng ta đột nhiên đề cập đến chuyện này. Một lát sau, mới cười nói: "Bắn không chính xác… Cũng là một điều tốt."

Ta kinh ngạc nhìn hắn, không biết trong lời nói của hắn có ý gì.

Hắn lại nói: "Ngày mai có thể sẽ ở lại Thượng Lâm Uyển một đêm, hay là để trẫm dạy nàng một chút."

Ta khẽ run lên, đành phải gật đầu. Hắn nói sẽ dạy ta, điều đó đương nhiên là tốt rồi.

Nhưng mà, ta thật sự muốn có thể bắn chính xác một chút, chỉ vì chuyện của Thư Cảnh Trình, trong lòng ta đã có đối sách. Để y không chết, nhưng lại không nghịch ý Hạ Hầu Tử Khâm và tâm tư của Thái hậu. Ta đã đánh mất túi gấm của Thư quý tần nhưng đến nay ta vẫn không hối hận, nhưng cái mạng của Thư Cảnh Trình, ta đã nhận lời Thư quý tần thì cũng muốn tôn trọng lời hứa đó.

"Muốn gì?" Hắn đột nhiên hỏi ta.

Chợt hoàn hồn, ta cười nói: "Đang suy nghĩ việc của ngày mai."

Hắn hừ nhẹ: "Có gì hay để suy nghĩ?"

Ta lần một tay trong ống tay áo không nói gì, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người vô tình đi đến trước cửa Ngự thư phòng, ta hơi sững sốt, muốn dừng bước chân lại, nhưng hắn không buông tay, trực tiếp kéo ta vào trong.

Vừa đi vào, liền nhìn thấy những tấu chương được chất thành núi trên bàn, ta không khỏi có chút kinh ngạc. Hắn đưa mắt liếc ta một cái, cười nói: "Tấu chương các nơi chúc thọ trẫm, trẫm xem đến hoa cả mắt."

Ta nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng dẫn thần thiếp đến đây làm gì?"

Hắn buông tay ta ra, bước thẳng lên, đưa một quyển tấu chương ném trước mặt ta. Ta do dự một chút, cuối cùng tiến lên, mở ra.

Hóa ra, đây chính là tấu chương của đại nhân vật.

Nhìn lướt qua, liền nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Ý kiến của hai cha con y thật sự là khác biệt."

Đó là đương nhiên, Cố đại nhân nịnh nọt, Khanh Hằng lại ngay thẳng. Thực sự là không nghĩ một đại nhân quyền thế lớn đến thế rồi mà còn khen quyết định săn bắn của Hạ Hầu Tử Khâm là sáng suốt, thật ra trong lòng ông ta không phải không biết, chỉ là ông ta muốn nịnh hót. Trong tấu chương còn đề cập đến Cố Khanh Hằng, còn nói hy vọng là Hạ Hầu Tử Khâm sẽ để Cố Khanh Hằng ra mặt một lần. A thật là mỉa mai mà.

Hắn lại nói: "Cố Khanh Hằng… Quả thực là không tồi."

Lời này từ miệng hắn nói ra thật đúng là hiếm thấy. Ta vui vẻ nói: "Hoàng thượng định dùng y sao?"

Hắn hung hăng liếc ta một cái, nhưng lại không tức giận. Chỉ nói: "Chỉ là hiện tại vẫn chưa thích hợp phong chức vị cho y."

Ta bước nhanh lên, bật thốt: "Nếu có, Hoàng thượng có trọng dụng y hay không?"

Hắn khẽ run lên, cười khẩy một tiếng, nói: "Thế nào, nàng muốn cầu xin chức quan cho y?"

Ta cũng cười: "Hoàng thượng là người thông minh, làm sao có thể để thần thiếp muốn làm gì thì làm?"

Hắn hừ khẽ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, nghe bên ngoài Lý công công nói: "Hoàng thượng, Tấn vương cầu kiến."

Theo bản năng, hắn ngước mắt nhìn về phía ngoài, ta có chút kinh ngạc, hắn lại liếc nhìn ta, nói: "Nàng về trước đi."

Chần chờ một chút, cuối cùng ta đứng dậy xin cáo lui.

Đi đến bên ngoài, Tấn vương nhìn thấy ta ra, ánh mắt lộ một chút sự kinh ngạc, lui nửa bước nói: "Nương nương."

Ta không khỏi có chút xấu hổ, có lẽ hắn đã cho là ta muốn tham gia vào việc chính sự? Nhìn hắn cười một tiếng, ta liền đi về phía trước. Vãn Lương tiến lên đỡ ta, ta yên lặng liếc mắt nhìn Tấn vương, quả nhiên y cũng quay đầu lại đưa mắt nhìn.

Là nhìn Vãn Lương sao?

Trong lòng ta thầm cười.

Trực tiếp trở về Cảnh Thái cung, buổi tối Hạ Hầu Tử Khâm cũng không đến. Bỗng nhiên ta nhớ đến hôm nay ở Ngự thư phòng, mặc dù hắn không nói rõ nhưng ý tứ của hắn ta cũng đã hiểu, nếu có chức quan thích hợp, hắn sẵn lòng trọng dụng Cố Khanh Hằng, mà chức quan kia, ta nghĩ ta đã giúp hắn chọn xong. Chỉ là Cố Khanh Hằng từ lúc còn nhỏ cho đến bây giờ ta cũng không bao giờ tưởng tượng, y sẽ bước trên con đường làm quan. Chậm rãi lắc đầu, y vì ta, chấp nhận vào triều, còn ta cũng sẵn lòng vì y mà mưu cầu một chức vị tốt.

Mùng bảy tháng ba, cuối cùng người Bắc Tề cũng đến.

Lúc ta trang điểm đẹp ra ngoài, trùng hợp nhìn thấy Thiên Lục từ phía xa xa. Nàng ta và Cúc Vận đang đứng nhìn ta, khóe miệng nàng ta lộ ra một nụ cười khó nắm bắt như là châm chọc, cũng như là căm thù.

Vãn Lương giúp ta phất màn kiệu lên, ta thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía xa đó, ngồi vào kiệu.

Kiệu đi rất nhanh. Ngự giá của Hạ Hầu Tử Khâm đã sớm chờ phía trước cửa cung. Ta còn nhìn thấy ngựa của Cố Khanh Hằng đang đứng đầu, y đưa lưng về phía ta vẫn không hề quay đầu lại. Nhưng mà khi nhìn thấy y, ta đặc biệt cảm thấy rất an tâm.

Ta tiến lên, cũng giống như lần xuất cung trước kia, Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta lên ngự giá.

Đội ngũ chậm rãi đi, lúc đi đến cửa Hoàng thành, vầng thái dương cũng đã lên cao. Gần đây, thời tiết càng ngày càng nóng, ta đưa mắt nhìn người bên cạnh, nhớ khi đó hắn và ta cùng đi thời tiết vẫn còn rất lạnh, Lý công công còn cầm một chiếc áo lông chồn đuổi theo hắn. Chớp mắt, giờ đây đã mặc một chiếc áo mỏng, thời gian thật sự trôi quá nhanh, vừa suy nghĩ, bên ngoài liền nghe âm thanh của Lý công công truyền vào: "Hoàng thượng, tới nơi rồi."

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên ta cảm thấy trong lòng rất căng thẳng. Người bên cạnh ta cũng đứng dậy, bước ra ngoài. Ta chần chờ một lát, rồi vội đứng dậy cùng bước ra.

Ta đứng bên cạnh hắn, ngước mắt nhìn lại, cách đó rất xa, chỉ có thể thấy mơ hồ là một đội ngũ chỉnh tề thật dài.

Đầu đội ngũ có một người cưỡi tuấn mã thật cao to, một thân y phục như tuyết trắng khi đứng dưới ánh mắt mặt trời bỗng chốc trở nên rất bắt mắt…

Phía sau y, một cột cờ vung lên, hai chữ "Bắc Tề" cực lớn khiến người khác khi nhìn bất chợt kinh hãi…

Phía sau là một chiếc xe quý phái lộng lẫy, người ngồi ở trong đó chắc là vị quận chúa ít ngày nữa sẽ được hòa thân – em gái của Phất Hi…

189. Q.2 - Chương 16: Mặt Nạ

Edit : libraIme

Beta : Heybaby

Ngẩn ngơ đứng nhìn, cảm giác người bên cạnh đưa tay qua, cầm lấy tay ta, hàng lông mi dài rủ xuống liếc nhìn ta một cái, khẽ cười nói: "Thế nào, không phải hôm qua mẫu hậu đã nói rõ ràng với nàng rồi sao? Nàng dù sao cũng là phi tử của trẫm, có gì mà phải căng thẳng?"

Hơi giật mình nhìn hắn, bất ngờ cười nói: "Hoàng thượng cầm tay thần thiếp, thần thiếp đương nhiên sẽ không còn căng thẳng."

Hắn khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đưa mắt hướng về phương xa.

Ta cũng nhìn theo, đội ngũ kia còn rất xa, ánh mặt trời hôm nay rất chói, khiến ta phải nheo mắt lại. Đi trước dẫn đầu đội ngũ kia là một nam nử, chắc hẳn là Hàn vương của Bắc Tề. Ta cố gắng nhìn, muốn nhìn rõ dáng vẻ của y, nhưng không ngờ tới lá cờ to lớn kia theo chiều gió nhẹ nhàng mở bung ra, trùng hợp che khuất gò má của y…

Hơi thất vọng, sau đó lại cười, chờ tới gần, còn lo không nhìn thấy sao?

Người của Bắc Tề dường như cũng nhìn thấy đội ngũ bên này có Hoàng đế đích thân nghênh đón, tốc độ của bọn họ rõ ràng cũng nhanh hơn.

Yên lặng đứng một lúc, sau đó mới thấy đội ngũ kia đang tới gần.

Ta nhìn kỹ lại, lá cờ kia trong nháy mắt tung bay, ta ngạc nhiên nhìn thấy nam tử trên lưng ngựa.

Dáng người y mạnh mẽ đối diện thẳng với ta, trên mặt của y hé ra mặt nạ màu bạc sáng, hoàn toàn che giấu khuôn mặt kia của y, chỉ còn lại có đôi mắt đen như mực.

Y cũng nhìn thẳng về phía ta.

Không biết có phải ta bị ảo giác hay không, dù sao vẫn cảm thấ lúc y nhìn ta, đáy mắt kia còn có ý cười.

Tay bị Hạ Hầu Tử Khâm nắm khẽ run lên, trái tim trong ngực dường như bị thứ gì đó chèn vào, có chút đau đớn.

Người bên cạnh không khỏi cúi đầu nhìn ta, ta vội cười, cơ thể nhích lại gần hắn, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không đứng lâu được, ánh nắng mặt trời quá chói chang, chiếu thẳng xuống đỉnh đầu nên hơi choáng váng ."

Hắn nhíu mày nhìn ta, vươn tay ra đỡ lấy ta, hạ thấp giọng mắng: "Vô dụng." Vừa mắng vừa cười, trong đôi mắt sáng ngời kia tràn ngập sự dịu dàng.

Nhìn thấy dáng vẻ hắn như vậy, trong lòng ta tự nhiên vui hẳn lên.

Đội ngũ Bắc Tề cuối cùng đã tới ngay trước mắt, Hàn vương nhảy xuống khỏi lưng ngựa, một người bên cạnh y bước lên phía trước kéo cương ngựa. Hàn vương bước nhanh đến đây, chắp tay nói với Hạ Hầu Tử Khâm : "Tham kiến Hoàng thượng." Y lại liếc mắt nhìn về phía ta, mở miệng nói, "Tham kiến nương nương."

Hạ Hầu Tử Khâm cười nói: "Vương gia không cần đa lễ." Hắn nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía sau xe ngựa của Hàn vương, Hàn vương dường như hiểu ý, quay đầu lại liếc mắt nhìn, cười nói: "Khiến cho Hoàng thượng chê cười rồi, muội muội của bản vương từ thuở nhỏ thân thể yếu kém, trên đường tới đây chẳng may bị nhiễm phong hàn, vì vậy mới không xuống tiếp kiến được. Mong Hoàng thượng lượng thứ."

Ta cũng đưa mắt nhìn về phía chiếc xe ngựa kia, màn xe được thêu từ gấm vóc tinh xảo, nhìn qua cũng biết nhất định rất nặng. Hôm nay gió thổi cũng không nhẹ, nhưng cũng thổi xuyên qua nó được, ngay cả một góc quần áo của người con gái kia ta cũng không hề nhìn thấy. Chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy thỉnh thoảng có mấy tiếng ho khan.

Nhưng mà, thật ra ta cảm thấy quận chúa Bắc Tề này thật quá kiêu ngạo, Hoàng đế Thiên triều đích thân nghênh đón, như vậy mà nàng ta cũng không thèm xuống.

Đây không phải là không nể mặt Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Nghiêng mặt, nhìn người đàn ông bên cạnh, sắc mặt của hắn tuy hơi trầm, nhưng cũng không nổi giận, chỉ thẳng thắn nói: "Như vậy, trước tiên cứ đi vào thành đã … Trẫm và vương gia cùng nhau đi thăm Thượng Lâm Uyển, đêm nay sẽ bày tiệc nho nhỏ trước, dành để thiết đãi vương gia và quận chúa." Dứt lời, liền kéo ta xoay người đi.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Phía sau truyền đến giọng nói lạnh nhạt Hàn vương .

Ta và Hạ Hầu Tử Khâm lên ngự giá, Lý công công liền lên tiếng kêu "Khởi giá". Đội ngũ trùng trùng điệp điệp cuối cùng cũng xuất phát đi về phía Thượng Lâm Uyển.

Ta ngồi ở bên cạnh hắn, lặng lẽ nghiêng người nhìn về phía hắn, thấy đôi môi hắn mím chặt, cũng không định nói gì. Ta biết, hắn đang tức giận, có điều, hắn lại có thể nhẫn nhịn được …

Phải chăng, bởi vì đối phương là em gái của Phất Hi, cho nên hắn mới có thể nhẫn nhịn như vậy?

Hít một hơi thật sâu, hắn đối với Phất Hi thật tốt, điều đó không cần nói nhiều nữa, khiến khiến ta bỗng nhiên thấy đố kị.

Do dự, ngả người tựa vào người hắn, đưa tay ôm chặt lấy cơ thể hắn. Hắn hình như hơi rung động, cúi đầu xuống nhìn ta, cơn tức giận trên trán cũng dần dần biến mất, cười hỏi: "Sao thế, còn choáng đầu à?"

Ta "Ừm" một tiếng, nhẹ nhắm hai mắt lại.

Cảm giác hắn đưa bàn tay to đến, đặt thử lên trán của ta, sau đó lại nói: "Xem ra không phải bị bệnh."

Sao không phải bệnh chứ?

Là tâm bệnh, trong lòng hắn có bệnh, trong lòng ta cũng có bệnh.

Nghe thấy hắn lại thở dài một tiếng, ôm lấy ta, nói: "Lần này đường đi đến Thượng Lâm Uyển còn một canh giờ nữa, nếu như mệt mỏi thì trẫm ôm cho nàng ngủ một lát."

Gật gật đầu, rúc sâu vào trong ngực của hắn. Cần phải nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi lấy đủ tinh thần đi Thượng Lâm Uyển. Nơi đó, ta còn có rất nhiều rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Nhớ lại lần trước, lúc ta đi cùng với hắn đến Thượng Lâm Uyển, cũng như bây giờ hắn ôm ta, ta dễ dàng ngủ. Sau đó khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của hắn đâu nữa, không biết lần này khi ta mở mắt ra, có phải cũng sẽ chỉ còn một mình ta hay không?

Trong lòng thở dài một tiếng, suy nghĩ quá nhiều, dẫn đến cả người phiền muộn.

Có điều lần này, trong lòng có quá nhiều chuyện, như thế nào cũng không ngủ được.

Sau đó lại nghĩ tới Hàn vương.

Cho tới bây giờ ta vẫn không thể ngờ được, y lại có thể đeo mặt nạ, thực sự khiến cho ta kinh ngạc. Nhưng mà, vừa rồi nhìn sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm, cũng không thấy hắn kinh ngạc, xem ra hắn đã biết trước rồi.

Có điều nhìn thấy y như vậy, kiểu gì cũng không thể thấy y cùng với vương gia trong truyền thuyết chiến công lừng lẫy kia có liên quan gì đến nhau. Ngoại trừ nhìn cái mặt nạ màu bạc kia khiến cho tim người ta hơi loạn nhịp, thì y mang đến cảm giác ấm áp, không giống như người có kinh nghiệm dày dặn trên chiến trường.

Rất kỳ lạ, nhưng đó chính là cảm giác đầu tiên mà y mang đến cho ta.

Cũng không biết qua bao lâu, mới cảm giác ngự giá từ từ dừng lại, sau đó tiếng Lý công công truyền vào: "Hoàng thượng, đã tới Thượng Lâm Uyển."

Ta mở mắt ra, đúng lúc hắn cúi đầu xuống nhìn ta, khẽ cười nói: "Nàng tỉnh thật đúng lúc."

Ta cười yếu ớt không nói gì, đâu phải là đúng lúc, ta căn bản không ngủ. Hắn cũng không vội xuống, mà chỉ dặn dò: "Cho người đưa Hàn vương và quận chúa đến Nghi Tư uyển nghỉ ngơi, trẫm đi Ngự Túc uyển trước."

"Dạ." Lý công công đáp lời, ở bên ngoài nói mấy câu, mới lại bảo khởi giá.

Ngự giá lại chầm chậm đi tiếp, hắn hít một hơi, sau đó cười nói: "Sinh nhật nào của trẫm cũng phiền phức như vậy."

Ta mỉm cười nói: "Ai bảo người là Hoàng thượng?"

Hắn thở dài nói: "Đúng vậy, ai bảo trẫm là Hoàng thượng." Hắn cười, hơi lắc đầu.

Chờ đến khi đi tới bên ngoài Ngự Túc uyển, lúc bước xuống, phía sau chúng ta quả nhiên đã không thấy người của Bắc Tề nữa. Hạ Hầu Tử Khâm đã xuống ngự giá, ta thấy Văn Lương tiến gần lên đây, đưa tay đỡ ta xuống.

"Tham kiến hoàng thượng! Tham kiến nương nương!"

Các cung nhân của Ngự Túc uyển đều quỳ thẳng tắp ở bên ngoài, đến nghênh tiếp thánh giá.

Ta thấy Tình Hòa quỳ ở phía trước, trán chạm xuống đất.

Hạ Hầu Tử Khâm bước lên bảo miễn lễ. Ta đi theo phía sau hắn, lúc đi qua Tình Hòa, thấy nàng đột nhiên ngước mắt lên, cười với ta. Ta cũng hơi mỉm cười, đi lên phía trước.

Nếu như nói đến lần trước khi tới đây, chẳng qua khi ấy ta vẫn còn e ngại nàng là người của Thái Hậu. Như vậy lần này, ta đã hoàn toàn trở thành người của Thái hậu, cho nên ta có thể sử dụng Tình Hòa được.

Phía sau truyền đến tiếng của Cố Khanh Hằng, y dặn dò Vũ Lâm quân không được lơ là cảnh giác, phải cẩn thận bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng.

Đi theo hắn vào bên trong, thấy một người mặc trang phục thị vệ chào đón, nói với hắn: "Hoàng thượng, Quảng dDục uyển cùng Khâm Hi uyển bên kia…"

Lời của y còn chưa nói xong, đã nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ho một tiếng, ta biết bọn họ có chuyện cần bàn bạc, liền biết điều mở miệng: "Hoàng thượng, thần thiếp muốn ra bên ngoài đi dạo một chút, sẽ sớm trở về."

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, nói: "Đi đi, không nên đi xa."

"Thần thiếp biết." Gật đầu, vịn tay Văn Lương xoay người đi ra.

Hắn có việc cần phải làm cũng tốt, đúng lúc, ta cũng có việc phải làm.

Ra đến bên ngoài, Tình Hòa bước lên phía trước hỏi: "Nương nương vừa mới đến đã muốn ra ngoài sao ạ ?"

Ta cười nói: "Hoàng thượng có việc bận ở bên trong. Bản cung ở đó không tiện, nên ra ngoài đi dạo một chút. Ngươi cũng không cần theo, đi xuống phía sau đi, nếu Hoàng thượng cần gì, thì ngươi vào hầu hạ."

Nghe vậy, Tình Hòa cũng không nói thêm gì, chỉ vâng dạ rồi liền lui xuống.

Dẫn theo hai cung nữ tiếp tục đi thẳng ra phía ngoài, lúc bước xuống bậc thềm, nghe thấy tiếng Cố Khanh Hằng gọi ta: "Nương nương, thuộc hạ cả gan, xin hỏi nương nương định đi đâu?"

Quay đầu lại, thấy y đứng cách chỗ ta một trượng, biết là y lo lắng cho sự an toàn của ta, dù sao lần này cũng không giống như lần trước. Bây giờ Thượng Lâm Uyển có rất nhiều người, hơn nữa, cũng rất lộn xộn. Có điều, y muốn đi cùng ta tất nhiên là không được rồi, Hạ Hầu Tử Khâm còn đang ở bên trong Ngự Túc uyển, y làm Ngự tiền thị vệ, nhiệm vụ hàng đầu đó là phải bảo vệ Hoàng thượng được an toàn.

Nếu như y đi theo ta, đó là tự ý rời khỏi cương vị. Vì thế, nên y mới mở miệng hỏi ta. Thực ra là y muốn nói với ta, không nên đi ra ngoài.

Mỉm cười với y: "Bản cung chẳng qua chỉ đi dạo xung quanh đây một chút, không có gì đáng lo ngại đâu. Cố thị vệ cứ canh gác tại chỗ này cho tốt đi."

Y còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng ta đã xoay người đi, đi thẳng về phía trước.

Người phía sau cuối cùng cũng không đi theo, nhưng lại nói: "Hai người các ngươi, đi theo phía sau nương nương, bảo vệ an toàn cho nương nương !"

"Dạ." Hai người đáp lời, liền nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo.

Ta nháy mắt với Triêu Thần, nàng hiểu ý, vội xoay người lại ngăn cản hai người kia đang muốn đi theo kia.

Cố Khanh Hằng, ta biết y muốn tốt cho ta, chỉ là ta muốn đi gặp một người, việc này không thể để cho Hạ Hầu Tử Khâm biết được.

Lại đi một đoạn đường nữa, mới nghe thấy tiếng Triêu Thần đuổi theo, nàng hơi thở gấp nói: "Nương nương, chúng ta đi đâu thế ạ?"

Ta liếc nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi còn nhớ rõ ngày ấy ở chỗ sườn núi nhỏ bản cung đứng xem Hoàng thượng luyện tập với Vũ Lâm quân chứ?"

Nàng hơi giật mình, nhưng lại lập tức gật đầu: "Nô tì nhớ."

Vãn Lương hơi kinh ngạc, lần trước nàng không được tới, vì thế tất nhiên là không biết.

Ta đưa mắt nhìn về phía trước, lạnh nhạt nói: " Bây giờ ngươi đi tìm phó giám sát Thư Cảnh Trình, dẫn y đi đến đó gặp bản cung. Nhớ kỹ, việc này không được cho bất kỳ ai biết."

Trong đôi mắt Triêu Thần dần dần tràn ngập sự cẩn thận, vội mở miệng: "Dạ, nô tì đi ngay."

Vãn Lương quay đầu lại liếc nhìn Triêu Thần đang vội vàng rời đi, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Thư Cảnh Trình mà người nói không phải là …" Tên người kia nàng cuối cùng cũng không nói ra, có điều nàng muốn hỏi việc gì ta tất nhiên là biết.

Gật đầu nói: "Là anh trai của nàng."

Nàng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi gì nữa.

Ta đi về phía trước, Vãn Lương đối với nơi này chưa quen thuộc, nhưng mà ta đã tới một lần. Chẳng qua, đi đến chỗ sườn núi đó, có đường gần, mà ta, vẫn giống như lần trước lựa chọn đi đường xa. Chỉ vì, ta muốn nhân tiện nhìn xem, nơi ở của Hoàng đế Đại Tuyên và Hoàng đế Nam Chiếu.

Lần này, đã chuẩn bị trước khi đến, ta sớm đã lén tìm hiểu qua toàn bộ bố cục Thượng Lâm Uyển.

Nếu vừa rồi thị vệ kia nhắc tới Quảng Dục uyển và Khâm Hi uyển, như vậy hai nơi kia chắc chắn sẽ là chỗ ở của Hoàng đế Đại Tuyên và Hoàng đế Nam Chiếu. Quảng Dục uyển ở phía đông bắc Ngự Túc uyển, như vậy, chính là chỗ đó…

Ngước mắt nhìn, quả nhiên xuyên thấu qua rừng cây, có thể loáng thoáng nhìn thấy các cung nhân đi lại. Nhìn kỹ y phục, đều không phải trang phục của cung nhân Thiên triều.

Khâm Hi uyển ở phía tây bắc Ngự Túc uyển, ngoái đầu nhìn lại, ta đứng tại nơi này không hề nhìn thấy. Mà người của Bắc Tề vừa mới đến Nghi Tư uyển ở phía tây Ngự Túc uyển, mà bây giờ ta đi hướng đông, nên sẽ càng ngày càng xa.

Chân bước nhanh hơn, rất nhanh đã đến sườn núi lúc trước. Đứng tại nơi này nhìn Quảng Dục uyển, có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Vãn Lương chỉ về phía Quảng Dục uyển kia, nhỏ giọng nói: "Nương nương, đó là nơi ở của Hoàng đế Đại Tuyên."

Ta hơi giật mình, quay sang nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Sao ngươi lại biết?"

Nàng khẽ cười: "Vừa rồi lúc đến Thượng Lâm Uyển, nô tì có nghe Lý công công nhắc đến."

Thì ra là Lý công công nói, như vậy, Hoàng đế và Hoàng hậu của Nam Chiếu đều ở tại Khâm Hi uyển. Nghĩ tới điều này, ta lại thật sự ngày càng muốn gặp công chúa Chiêu Dương của tiền triều.

Hai người đứng một lát, đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến. Quay đầu lại, thấy Triêu Thần dẫn theo một người tiến lại gần đây, nói với ta: "Nương nương, Thư đại nhân tới rồi ạ."

Thư Cảnh Trình lần đầu tiên gặp ta, y liếc nhìn ta, vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc, vội vàng hành lễ với ta : "Thần tham kiến Đàn phi nương nương."

Buông tay Vãn Lương ra, ta ra hiệu cho hai cung nữ lui ra, tiến lên phía trước nói: "Thư đại nhân không cần đa lễ, bản cung hôm nay tìm đến Thư đại nhân, là do tỷ tỷ trước khi lâm chung có chuyện nhờ vả ."

Lời của ta vừa nói xong khiến toàn thân y run lên, ta mặc dù không nói rõ, nhưng tất nhiên y biết "Tỷ tỷ" trong lời của ta chính là Thư quý tần, là em gái của y - Thư Tình.

"Nương nương…" Ngay cả đôi môi y cũng run rẩy.

Ta tiến lên một bước nói: "Tỷ tỷ trước khi lâm chung xin bản cung phải bảo vệ tính mạng cho Thư đại nhân."

Trong đôi mắt y tràn ngập sự kinh ngạc, lại lắc đầu nói: "Thần không rõ nương nương đang nói gì, bây giờ thần chẳng qua chỉ là một phó giám sát nhỏ bé, sao phải lo lắng đến tính mạng chứ?"

Tâm trạng khẽ động, xem ra Thư Cảnh Trình không tin ta, đối với ta y vẫn muốn che giấu.

Cười nhạt nói: "Lúc trước bản cung cũng nói như thế với tỷ tỷ, có điều tỷ tỷ nói, Thái hậu và Hoàng thượng nhân từ, không vì chuyện của tỷ tỷ mà giết Thư đại nhân. Thế nhưng Diêu phó tướng lại nhân cơ hội nói với Hoàng thượng, muốn Hoàng thượng giáng chức Thư đại nhân điều tới Thượng Lâm Uyển làm phó giám sát. Tỷ tỷ nói, Diêu phó tướng có ý đồ khác."

Ta đã từng nghĩ, trước khi ta đưa tờ giấy Thư quý tần giao cho y, đầu tiên nên nói sao cho y tưởng rằng Diêu gia cố ý đẩy y tới Thượng Lâm Uyển. Muốn cho y tin rằng việc này không hề liên quan gì tới Thái hậu và Hoàng thượng. Như vậy, y sẽ không nghĩ đến mưu kế này là do Thái hậu bày ra.

Quả nhiên, nghe ta nói như thế, trên mặt Thư Cảnh Trình cuối cùng cũng hiện lên vẻ xúc động.

Trên khuôn mặt của y dần dần hiện lên tầng tầng lớp lớp vẻ giận dữ, bàn tay ở trong áo của y rõ ràng đã nắm chặt lại. Xem ra, y sẽ càng quyết tâm muốn ám sát Diêu Chấn Nguyên hơn.

Nhưng mà, nói muốn bảo vệ tính mạng của y, ta cũng không phải là nói dối.

Một lát sau, y rốt cuộc mới ngước mắt lên nhìn ta, nói: "Nương nương…" Y nói, theo bản năng liếc nhìn về phía Vãn Lương và Triêu Thần đứng cách đó không xa.

Ta quay đầu lại nhìn lại, nhỏ giọng nói: "Các nàng không là người ngoài, Thư đại nhân có thể yên tâm mà nói chuyện."

Lúc này y mới gật đầu, nghiến răng mở miệng: "Muội muội của thần sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định là do Diêu thục phi hãm hại muội ấy! Nương nương…"

"Thư đại nhân." Ta cắt ngang lời của y, "Việc này cho dù là thật hay giả đều đã qua rồi, hôm nay bản cung đến đây, không phải để nghe ngài kêu oan." Ý ta là muốn nói cho y biết, ta chẳng qua là do bị người nhờ vả, ta cũng chỉ là người ngoài cuộc, không có lòng dạ rảnh rỗi đến nghe y nói về chuyện của Thư quý tần. Ta cũng không thể khiến y tưởng rằng ta sẽ nhiệt tình giúp đỡ y.

Mọi việc, nửa thật nửa giả, tốt nhất là khiến cho người ta nghĩ không ra.

Thư Cảnh Trình giật mình, một lát sau mới nói: "Dạ… thần hiểu rõ."

Ta gật đầu, lấy tờ giấy của Thư quý tần trong tay áo ra đưa cho y, mở miệng nói: "Bản cung biết ngươi không tin. Đây là thứ lúc trước tỷ tỷ đưa cho bản cung, bây giờ bản cung giao lại cho ngươi."

Y hơi sững sờ, cuối cùng cũng đưa tay tiếp nhận. Liếc nhìn một cái, sắc mặt lập tức thay đổi, lẩm bẩm: "Là… Là nét chữ của Tình nhi…"

Ta xoay người đi, ánh mắt nhìn về phía xa xa, chỉ nói: "Thư đại nhân, tin rằng ngài so với bản cung còn hiểu rõ hơn, ngày mùng chín tháng ba nếu ngài ra tay ám sát Diêu phó tướng sẽ nguy hiểm đến nhường nào. Bản cung cũng biết, Thư gia các người và Diêu gia có thù không đội trời chung, nhưng, bản cung hi vọng ngài nghe lời bản cung Núi xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đun!"

"Thế nhưng nương nương!" Y tức giận mở miệng, "Nếu bỏ qua cơ hội này, sau này e là sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa!"

Khóe miệng khẽ động, trong lòng y quả nhiên có ý định ám sát.

Ta mỉm cười nói: "Thế nhưng, nếu Thư đại nhân lấy một mạng đổi một mạng, vậy thì thật sự uổng phí công bản cung đáp ứng tỷ tỷ đem tờ giấy này giao cho ngài." Xoay người lần nữa nhìn y, đổi giọng: "Thục phi nương nương bây giờ có thể hô phong hoán vũ ở hậu cung là vì cái gì?"

Thư Cảnh Trình ngạc nhiên khẽ liếc nhìn ta, ta tiếp tục nói: "Đương nhiên là vì phía sau nàng ta có thế lực của Diêu gia, kỳ thực bản cung cũng không thích nàng. Bản cung nguyện ý giúp Thư đại nhân làm chuyện này, nhưng cũng cần một vật Thư đại nhân hay mang theo bên mình."

Nói rất rõ ràng, việc ám sát Diêu Chấn Nguyên ta sẽ làm, nhưng y phải chịu oan ức.

Điều duy nhất tốt trong việc này, là báo thù giúp Thư gia bọn họ, lại còn có thể bảo vệ tính mạng của y.

Y do dự, ta lại nói: "Như vậy, cũng không trái với việc tỷ tỷ cầu xin bản cung." Thấy sắc mặt của y thoáng thay đổi, ta lại bổ sung một câu, "Tỷ tỷ nói, tỷ ấy có thể chết, nhưng Thư gia không thể không có người nối dõi."

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. (*)

* Bất hiếu có ba tội, trong đó tội không có người nối dõi là lớn nhất. hai tội còn lại là : không phụng dưỡng cha mẹ già yếu và làm cho cha mẹ bị tai tiếng vì mình. Trích lời Mạnh Tử

Ta đã nói như vậy, nếu Thư Cảnh Trình còn không chịu hiểu, thì y cũng không đáng để cho ta bảo vệ.

Y cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc lâu, đột nhiên quỳ xuống nói với ta: "Thần thay Thư gia tạ ơn nương nương!" Nói xong, lại dập đầu với ta, gỡ từ trên người xuống một miếng ngọc bội đưa cho ta, nói: "Đây là ngọc bội gia truyền của Thư gia chúng thần, bây giờ, thần xin giao lại cho nương nương."

Nhận lấy, giữ trong tay, nói với y: "Thư đại nhân đứng lên đi, chuyện hôm nay, cho dù là ai cũng không được tiết lộ."

Y gật đầu: "Thần hiểu. Nương nương còn muốn thần làm gì nữa?"

Ta liếc nhìn y, nói: "Ngày đó săn bắn, nếu như là thi đấu, vào trong rừng mỗi người đều có mũi tên riêng làm ký hiệu. Mà mũi tên của Vũ Lâm quân là mũi tên bình thường, đến lúc đó, ngươi thay bản cung lấy trộm một mũi tên bình thường là được. Sau đó, ngay trong ngày, ngài lập tức rời khỏi hoàng đô, thoát càng xa càng tốt. Chuyện còn lại, bản cung sẽ tự xử lý."

Y dường như còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại chần chờ do dự không nói, cuối cùng cũng không nói gì cả, chỉ gật đầu: "Dạ, thần nghe nương nương ."

"Được, ngài trở về đi, bản cung ở lâu cùng ngài sẽ khiến cho người ta nghi ngờ."

"Vậy thần xin được cáo lui trước." Y hành lễ với ta rồi vội vã xoay người rời đi.

Ta hít một hơi thật sâu, tuy rằng việc này ta có mục đích khác y, nhưng cũng muốn cứu y một mạng.

Vãn Lương và Triêu Thần đi tới, thấy Triêu Thần cau mày nói: "Nương nương, người muốn tự mình ra tay sao ạ?" Nàng biết Hạ Hầu Tử Khâm đã từng đã dạy ta bắn tên, nàng cũng biết rõ, ta chẳng qua chỉ mới vừa học bắn tên, cho nên, trong lòng lo lắng cho ta cũng là bình thường.

Cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, ta cười khẩy một tiếng, nói: "Việc này nếu để Hoàng thượng biết, Hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho Thư Cảnh Trình. Bị Thái hậu biết, cũng sẽ như vậy. Nhưng bản cung đã đáp ứng Thư quý tần bảo vệ tính mạng cho anh trai của nàng, cũng không muốn nuốt lời. Vì thế, bản cung không thể xin Hoàng thượng và Thái hậu giúp đỡ."

"Nhưng mà nương nương…"

Ta biết Triêu Thần lo lắng cho ta, kỳ thực trong lòng ta cũng còn đang tính toán làm thế nào mới có thể không sai sót nhầm lẫn, không sơ hở tý nào. Dù sao, khả năng bắn cung của ta thật sự còn kém cỏi. Đứng một lát, quay đầu lại nhìn hai nàng, nhỏ giọng hỏi: "Các ngươi có biết Diêu Chấn Nguyên thích thứ nhất gì không?"

Triêu Thần hơi run lên, nhưng mà đôi mắt Vãn Lương lại sáng ngời, cất lời: "Nương nương, lúc nô tì theo Thiển nhi đi dịch quán, từng nghe Hiển vương nhắc đến Diêu phó tướng, nói y ở quý phủ có rất nhiều thiếp, ai nấy đều là hoa nhường nguyệt thẹn.

Còn nói Diêu phó tướng chỉ cần vừa nhìn thấy mỹ nhân, không bắt được về phủ thì chắc chắn sẽ không cam lòng."

"Mỹ nhân…" Ta nhỏ giọng nhớ kỹ.

Triêu Thần vội hỏi: "Nương nương, hay là chúng ta tìm người dụ dỗ y…"

"Không cần." Ta mở miệng cắt ngang lời Triêu Thần. Tìm người khác, ta không tin tưởng được.

Nếu Diêu Chấn Nguyên thích mỹ nhân…

Ồ, vậy thì thật ra ta lại có một cách.

Cảm thấy hài lòng xoay người, nói: "Chúng ta quay về thôi."

"Dạ." Hai cung nữ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nâng bước đi theo ta.

Nhưng mà ta mới đi được một đoạn đường, đã nghe thấy trong rừng phía trước có một loạt tiếng động, không khỏi đưa mắt nhìn kỹ, thấy hai bóng người. Một người trong đó đang vùng vẫy thoát khỏi tay người còn lại, vội vàng chạy đi, người con gái kia quần áo lộng lẫy, xem ra không phải là người bình thường.

Mà người còn lại ở phía sau kia bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên người của ta.

Ta hơi hoảng sợ, thấy người đàn ông đó nhìn thẳng vào ta. Rất ung dung, trong đôi mắt kia không nhìn thấy một chút kinh hoàng nào. Trên người của y đều là áo gấm lộng lẫy, vạt áo và cổ áo đều có đường viền màu vàng sáng.

Ta kinh ngạc nhìn y, lần này bởi vì sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm cho nên vua của các quốc gia khác cũng tới, do lễ nghi nên không mặc long bào. Nhưng có thể mặc trên người màu vàng sáng kia không thể nghi ngờ gì nữa, y là Hoàng đế.

Ta biết Hoàng đế Nam Chiếu đã gần bốn mươi tuổi. Như vậy người trước mặt là Khánh khang đế của Đại Tuyên - Quân Ngạn, trong lòng kinh hoàng, theo bản năng đưa mắt nhìn theo hướng người con gái vừa mới bỏ chạy kia. Theo như ta biết, Quân Ngạn chưa sắc phong Hoàng hậu, như vậy lần này chắc chắc là đến đây một mình. Mà người con gái lúc nãy, liếc nhìn qua đã có thể biết không phải là người bình thường, lúc này ở Thượng Lâm Uyển, nữ tử trang điểm ăn mặc như vậy không ngoài hai người.

Một là Hoàng hậu Nam Chiếu, cũng chính là công chúa Chiêu Dương. Một người khác đó là quận chúa của Bắc Tề.

Nhưng cho dù là người nào đều khiến ta giật mình.

Chỉ vì cho dù như thế nào, y cũng là Hoàng đế của Đại Tuyên, có quan hệ với các nàng đều là quan hệ không bình thường. Công chúa Chiêu Dương đã có phu quân, mà quận chúa Bắc Tề là muốn tới Thiên triều hòa thân, như vậy y…

Nắm chặt chiếc khăn trên tay, khi mới hoàn hồn lại, đã nhìn thấy người trước mặt bước nhanh về phía ta. Lúc ấy mới phát hiện ra, bên cạnh y còn có một thị vệ đi theo, thị vệ kia bị mất một cánh tay trái khiến cho ta hoảng sợ.

Hai cung nữ bên cạnh mặc dù không biết đối phương là người đến từ nơi nào, nhưng cũng biết y là khách quý. Vội cúi đầu hành lễ với y.

Ta nhanh trí, khẽ cười nói:" Tuyên hoàng bệ hạ."

Thị vệ bên cạnh y cũng hành lễ với ta, mà trong đôi mắt của y cũng không hề có một tia kinh ngạc. Khóe miệng nhếch lên cười, y mở miệng:" Trẫm còn tưởng là ai, hóa ra là Đàn phi nương nương."

Không hoảng sợ là nói dối, y cũng thật lợi hại, liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của ta. Hay có thể nói Hạ Hầu Tử Khâm sẽ mang ai tới Thượng Lâm Uyển, y đều đã biết.

Ta siết nhẹ khăn trong tay, nhẹ giọng nói :" Bản cung chẳng qua đi dạo cho đỡ buồn chán, không ngờ lại may mắn tình cờ gặp Tuyên hoàng bệ hạ."

Y thong dong cười, lạnh nhạt nói:"Thật sự là nương nương vô tình xuất hiện ở nơi này sao?"

Lời của y nói ra khiến ta sửng sốt, thấy ánh mắt y liếc nhìn về hướng Thư Cảnh Trình rời đi. Ta không khỏi nghiến răng, khá lắm, rất lợi hại - Quân Ngạn, hóa ra ta ở nơi này gặp Thư Cảnh Trình, y đã sớm nhìn thấy. Y không vạch trần, làm sao ta lại không biết chứ, y cũng đang cảnh cáo ta, hôm nay ta cũng chưa từng nhìn thấy chuyện của y và nữ tử kia.

Vì sao ý của y giống như là tận lực che giấu quan hệ giữa y và nữ tử kia? Chẳng lẽ là thật sự có tư tình sao?

Nghĩ đến điều này khiến ta không khỏi hoảng sợ.

Lúc này cũng chỉ có thể nói:" Bản cung tất nhiên là vô tình đi ngang qua đây, cũng vô tình gặp được bệ hạ đang tản bộ."

Nghe vậy, vẻ đề phòng trong đáy mắt y mới dần dần tiêu tan, cười một tiếng nói :" Trẫm còn muốn đi sang bên kia một lát, xin nương nương cứ tự nhiên." Dứt lời, y vừa cười vừa đi ngang qua ta. Thị vệ phía sau y cũng nhanh nhẹn bước theo sau.

Ta theo bản năng quay đầu lại liếc nhìn bóng lưng của y, âm thầm nghiến răng.

Nhưng mà ta thật sự muốn nhìn xem, nữ tử vừa quấn quýt cùng y kia rốt cục là ai?

"Nương nương." Triêu Thần nhỏ giọng gọi ta.

Ta lắc đầu, xoay người đi về phía Ngự Túc uyển.

Trở về Ngự Túc uyển, thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang một mình nghỉ ngơi ở trong phòng. Nghe thấy tiếng ta đi vào, mở mắt ra, nhỏ giọng nói :" Đi đến nơi nào vậy? Trẫm đợi nàng một lúc lâu rồi."

Tiến lên phía trước, thành thật nói:" Thần thiếp chỉ vô tình đi dạo một lát, không khéo lại gặp phải Tuyên hoàng."

Hắn liếc nhìn ta, nhưng lại cũng không hỏi gì nữa, vẫy tay bảo ta lại gần. Ta đi đến trước mặt của hắn, một tay hắn đưa đến kéo lấy ta, ôm vào trong ngực, sắc mặt hơi trầm xuống:" Nàng dám lừa trẫm?"

Trong lòng chấn động, chuyện ta tình cờ gặp Quân Ngạn là sự thật, không thể tính là lừa hắn, như vậy … Là chuyện của Thư Cảnh Trình sao?

Trong lòng thấp thỏm không yên, lại nghe thấy hắn nhẹ nhàng cười rộ lên, lại nói :" Lần trước trẫm vẫn cảm thấy tiếc khi chưa được ăn điểm tâm do nàng làm đã đi, kết quả nàng nói nàng chưa hề làm. Nhưng vừa rồi Tình Hòa lại nói, nàng ở nhà bếp làm rất lâu."

Hơi giật mình nhìn hắn, hóa ra hắn nói là việc này!

Trái tim đang treo lơ lửng thoáng cái hạ xuống, ta cười nói :" Khi đó Hoàng thượng đi gấp, thần thiếp nghĩ dù sao cũng đều không được ăn, chi bằng cứ nói chưa hề làm, Hoàng thượng cũng sẽ không nghĩ đến."

Hắn lại nói :" Ai bảo trẫm không nghĩ đến? Trẫm vẫn mong chờ."

Nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng ta vui vẻ, nhỏ giọng nói:" Nếu Hoàng thương mong chờ, vậy thần thiếp sẽ lại làm cho người. Bây giờ người đói sao? Nếu như đói thần thiếp sẽ đi làm ngay."

Hắn cũng cười, nhưng lại đứng lên nói:" Trẫm bây giờ không đói, nàng nhớ lần tới làm cho trẫm là được. Bây giờ vẫn còn sớm, trẫm mang nàng đi bắn tên. Buổi tối còn có một yến tiệc nhỏ."

Ta mới nhớ lại lời hắn nói, chuyện hắn muốn mở yến tiệc tiếp đãi Hàn vương và quận chúa, liền gật đầu.

Hắn gọi Lý công công đi chuẩn bị ngựa, thay đổi y phục khác, sau đó cùng ra khỏi cửa.

Vẫn như lần trước, cùng hắn cưỡi một con ngựa, hắn ôm lấy ta từ phía sau, thúc ngựa chạy đến phía bãi bia tập bắn.

Chỉ có một tiểu đội Vũ Lâm quân đi theo phía sau, trong đó có Cố Khanh Hằng.

So với lần trước, lần này ta đã tiến bộ hơn rất nhiều. Hạ Hầu Tử Khâm vừa giúp ta thẳng người lên, vừa khẽ cười nói:" Trẫm không ngờ tới, hóa ra nàng lại nhớ kỹ và tiến bộ như vậy."

Ta khẽ cười, sao có thể không cố gắng cơ chứ.

Diêu Chấn Nguyên.

Trong lòng ta lặng lẽ ghi nhớ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái sắc trời đã dần tối, nghe thấy giọng Cố Khanh Hằng truyền đến:" Hoàng thượng, bây giờ đã không còn sớm nữa, nên trở về thôi ạ."

Hạ Hầu Tử Khâm ậm ừ, nói với ta:" Trở về thôi."

Đưa cung tiễn giao cho thị vệ bên cạnh, mới cùng hắn lên ngựa.

Yến tiệc tối bố trí ở Đài Sen các, còn chúng ta phải về Ngự Túc uyển trước để thay y phục, sau đó mới đi qua bên kia.

Lúc đi vào, cảm thấy kinh ngạc, chỉ nhìn thấy bóng dáng của một mình Hàn vương, không hề thấy quận chúa kia đâu. Ồ, yến tiệc tối nay nàng ta cũng không đến sao?

Nhớ tới lời Thái Hậu, bà muốn ta ngàn vạn lần không được để cho Hạ Hầu Tử Khâm và quận chúa kia ở cùng một chỗ với nhau, Thái hậu bất luận thế nào cũng không ngờ tới quận chúa Bắc Tề kia lại tránh mặt chúng ta không gặp.

Hạ Hầu Tử Khâm tiến lên ngồi, mở miệng hỏi:" Quận chúa bệnh rất nghiêm trọng sao? Vậy để trẫm cho thái y qua khám xem sao." Dứt lời, hắn liền muốn gọi người.

Hàn vương vội mở miệng :" Đa tạ Hoàng thương, vẫn là..."

"Hoàng thượng." Ta cắt ngang lời Hàn Vương, đứng thẳng lên nói :" Quận chúa đi đường xa tới, lại vô tình bị bệnh, nếu chỉ cho thái y đi qua khám, e rằng không ổn. Hay là để thần thiếp tự mình đi, Hoàng thượng và Vương gia cứ ở đây uống mấy chén đi."

Hạ Hầu Tử Khâm cười với ta, gật đầu:" Như vậy cũng được."

"Vậy thần thiếp xin cáo lui trước." Dứt lời, xoay người đi ra bên ngoài.

Bên ngoài, Vãn Lương và Triêu Thần thấy ta vừa vào đã ra nhanh như vậy, hơi hoảng sợ, vội vàng tiến lên hỏi.

"Nương nương, sao vừa mới vào đã ra nhanh thế ạ?" Vãn Lương lo lắng liếc nhìn vào bên trong.

Ta cười nói:" Quận chúa Bắc Tề bị bệnh nằm ở Nghi Tư uyển không qua đây được, bản cung muốn tự mình đi thăm xem sao."

Triêu Thần " Ôi" lên một tiếng, nhỏ giọng nói:" Quận chúa kia thật kiêu ngạo, lúc trước ở cửa thành của hoàng đô cũng không xuống tiếp kiến, lúc này lại còn không đi dự tiệc.

Giọng ta hơi trầm xuống:" Đúng vậy, thật là kiêu ngạo. Bản cung thật sự muốn xem xem, quận chúa kiêu ngạo của Bắc Tề đến tột cùng là người như thế nào! Vãn Lương." Ta đột nhiên gọi, Vãn Lương bước tới gần, ta cười nói:" Hôm nay ngươi cũng mở to hai mắt ra nhìn một cái cho bản cung." Ngày sau nàng sẽ sớm chiều ở chung với quận chúa kia.

Vãn Lương vội vâng dạ.

Ba người đang đi xuống phía dưới, Triêu Thần lại đột nhiên kinh ngạc nói:" Nương nương, có phải nữ tử quấn quýt cùng Tuyên hoàng hôm nay lúc chúng ta nhìn thấy ở rừng kia hay không..." Câu tiếp theo nàng không nói nữa, nhưng ta hiểu ý của nàng.

Ta cũng đã nghi ngờ như vậy, nhưng nếu thật sự như vậy thì có thể chắc chắn hôm nay ở trong rừng, người nữ tử kia cũng đã nhìn thấy ta.

Cho dù có thế nào, trước tiên cứ đi đến Nghi Tư uyển đã rồi tính sau.

Hai cung nữ thấy ta không nói lời nào, cũng biết điều không nói thêm gì, chỉ đi bên cạnh ta.

Đi đến Nghi Tư uyển, vừa định bước vào, đã thấy hai cung nữ đi ra ngăn ta lại, một trong hai người đó hỏi:" Cô nương là…"

Triêu Thần bước lên phía trước nói:" Đây là Đàn phi nương nương của Thiên triều."

Nghe vậy, mặt hai cung nữ kia biến sắc, vôi quỳ xuống nói:" Nô tì không biết là nương nương, xin nương nương lượng thứ!"

Ta phẩy tay, miễn lễ cho các nàng đứng dậy, chỉ hỏi:" Bản cung nghe nói thân thể của quận chúa các ngươi bị bệnh nên tới đây thăm. Bây giờ quận chúa đang ở đâu?"

"Quận chúa đang ở trong phòng nghỉ ngơi ạ." Một trong hai cung nữ nghiêng người nói:" Mời nương nương."

Ta gật đầu, nâng bước tiến vào."

Cung nữ đưa ta tới bên ngoài một căn phòng, đứng bên ngoài cửa nói vọng vào:" Quận chúa, có Đàn phi nương nương đặc biệt đến thăm người."

Một lát sau, mới nghe thấy tiếng từ bên trong vọng ra nói:" Mau mời nương nương vào đây."

Cung nữ lúc này mới đẩy cửa phòng ra giúp ta, nhỏ giọng nói:" Nương nương, mời người."

Ta không nhìn nàng, chỉ vịn tay Văn Lương đi vào.

Hơi kỳ lạ là bên trong ngay cả một cung nhân cũng không có. Người con gái nằm nghiêng ở trên giường, màn thả xuống phía trước, ta tiến lên, nhìn thấy người con gái ấy hơi nghiêng người ho khan.

"Quận chúa…" Ta bất giác mở miệng.

Nàng ta ho một lát, mới mở miệng nói:" Để cho nương nương chê cười rồi, thân thể Phất Diêu bị bệnh không thể nghênh tiếp nương nương được. Mong nương nương khoan dung."

Phất Diêu, Phất Diêu…

Ồ, cái tên này đã nhắc nhở ta, nàng ta thật sự là em gái của Phất Hi.

Hoàn hồn lại, lắc đầu nói:" Quận chúa không cần đa lễ, Hoàng thượng nghe nói quận chúa ốm đau, đặc biệt bảo bản cung đến thăm."

Nàng ta khẽ cười một tiếng:" Đã làm phiền Hoàng thượng phải quan tâm rồi, Phất Diêu từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt không thể chịu được việc đi qua đi lại thế này, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe thôi." Nàng ta hơi cúi xuống, lại nói:" Hôm nay chưa thỉnh an Hoàng thượng, Phất Diêu thật sự là sai."

Ta vội nói:" Quận chúa khách khí rồi, sau này đều là người một nhà, Hoàng thượng cũng sẽ không để ý nghi thức xã giao này đâu."

Thực ra đối với việc Hoàng đế Bắc Tề tặng Phất Diêu đến để hòa thân, bất luận là Hạ Hầu Tử Khâm, hay là Thái hậu, hay là ta, trong lòng cũng đều nghi ngờ. Như vậy, chi bằng nhân cơ hội này thử thăm dò nàng ta.

Nàng ta im lặng không nói gì, một lát sau mới cười khổ một tiếng nói:" Phất Diêu hiểu người Hoàng thượng yêu là tỷ tỷ của Phất Diêu."

Lời của nàng ta vừa nói xong, khiến trong lòng ta giật mình, bất giác siết chặt chiếc khăn trong tay.

Nàng ta dường như mới nhớ đến điều gì, vội hỏi:" Phất Diêu đáng chết, sao lại để cho nương nương đứng nói chuyện thế này."

Ta mới đột nhiên hoàn hồn lại, xấu hổ cười nói:" Không sao cả, quận chúa không cần đứng dậy đâu, tự bản cung ngồi là được rồi." Dứt lời, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

Người trong màn lại ho khan, một lát sau mới ngừng lại. Ta không nhịn được mở miệng:" Hay là bản cung truyền thái y đến khám cho quận chúa."

"Tạ ơn nương nương, Phất Diêu đã uống thuốc rồi, không cần phiền đến thái y." Giọng của nàng ta rất nhỏ. Một lát sau, mới nghe thấy nàng ta nói tiếp:" Thực ra vì sao hôm nay nương nương lại đến, Phất Diêu cũng có biết ít nhiều."

Trong lòng ta hơi kinh ngạc, không rõ ý tứ trong lời nói của nàng ta.

Nàng ta nói tiếp:" Nương nương có thể cùng Hoàng thượng đến Thượng Lâm Uyển, đương nhiên là có vị trí quan trọng trong lòng của Hoàng thượng. Xin nương nương yên tâm, sau này Phất Diêu vào cung làm phi, chắc chắn cũng sẽ tuân theo các bậc trưởng bối, sẽ thêm cung kính với cả nương nương."

Ta ngớ người, nàng ta cho rằng bây giờ ta tới trước để thị uy với nàng ta sao? Ồ, nàng ta thật sự là xem thường Tang Tử ta rồi, lên tiếng: "Quận chúa suy nghĩ quá nhiều rồi, bản cung hôm nay chỉ là do quan tâm đến bệnh tình của quận chúa mà đến thăm, không hề có ý nghĩ gì khác."

Nàng ta khẽ cười, khẽ nói:" Nương nương nói phải, Phất Diêu đã suy nghĩ quá nhiều."

Từ đầu đến cuối, lời của nàng ta đều thản nhiên khiến cho ta một chút cũng không đoán được ý đồ của Hoàng đế Bắc Tề tặng nàng ta đến hòa thân để làm gì? Mà nàng ta - Liễu Phất Diêu, chẳng nhẽ không phải là quân cờ do Hoàng đế Bắc Tề muốn sắp xếp đến để ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Hơi yên tĩnh một lát, lại nghe thấy nàng ta nói:" Thực ra nếu không phải do cha cố ý muốn vương huynh tiến cử Phất Diêu, Phất Diêu cũng vốn dĩ không hề muốn đi hòa thân. Lúc tỷ tỷ còn sống thương yêu Phất Diêu nhất, Phất Diêu làm sao lại có thể … Sao có thể ở bên cạnh người tỷ ấy yêu được chứ?"

Nàng ta nói, nàng ta căn bản không hề muốn …

Như vậy, nếu như nàng ta biết Hạ Hầu Tử Khâm đem nàng ta gả cho Tấn vương, nàng ta chắc chắn cũng sẽ không muốn.

Có điều, nghe nàng ta hết lần này đến lần khác cố ý đề cập đến Phất Hi, trong lòng ta ngày càng oán hận, nghiến răng nói:" Tỷ tỷ của quận chúa … Ồ, xin thứ lỗi cho bản cung, bản cung chưa từng nghe Hoàng thượng nhắc đến, cho nên cũng không biết."

Người trong màn dường như hoảng hốt kinh ngạc, bật thốt lên :"Hoàng thượng chưa bao giờ nhắc đến sao?"

Ta cười khẩy một tiếng, vì sao hắn phải nhắc đến?

Nghe thấy ta không nói lời nào, nàng ta dường như rất thất vọng. Một lát sau mới lại nói:" Bây giờ đã không còn sớm nữa, xin nương nương sớm trở về đi ạ. Khụ khụ …"

Ta cũng không có ý định ở lại nữa, chỉ đứng lên nói:" Vậy bản cung về trước đây, quận chúa nếu như cần gì, chỉ cần phái người đến nói cho bản cung biết. Quận chúa nghỉ ngơi cho thật tốt đi." Dứt lời, cũng không nhìn nàng ta nữa, đi thẳng ra cửa.

Nếu như nàng ta không muốn làm phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy vừa đúng ý Thái hậu.

Ra tới bên ngoài, nghe thấy Triêu Thần đột nhiên nói:" Nương nương, người nói xem quận chúa kia có phải đang giả vờ bị bệnh hay không?"

Ta biết vì sao nàng lại hỏi như vậy, bởi vì lúc ta nói muốn truyền thái y. Phất Diêu lập tức từ chối.

Ta chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Vãn Lương nói:" Không phải, vừa rồi lúc ở trong phòng, nô tì quả thực đã ngửi thấy mùi thuốc. Còn nữa, quận chúa cũng nói, nàng ta đã uống thuốc."

Ta nhìn nàng khen ngợi một cái, vẫn là Vãn Lương rất cẩn thận. Còn nữa, vì sao Phất Diêu phải giả vờ bệnh? Không có nguyên nhân nào cả, ba người đang đi, đột nhiên nghe thấy có người gọi ta:" Đàn phi nương nương."

Theo bản năng quay đầu lại, thấy trước mặt là mặt nạ màu bạc sáng chói trong đêm tối khiến cho ta hoảng sợ. Hai cung nữ bên người cũng bị giật mình, nhưng ngại trước mặt người khác, không dám kêu lên.

Sau chiếc mặt nạ, y khẽ cười nói:" Nương nương biết rõ nghĩa muội của bản vương tới Thiên triều là để hòa thân, thế nhưng nương nương lại còn có thể quan tâm đến bệnh của muội ấy, đích thân đến thăm hỏi, sự khoan dung độ lượng này của nương nương thật sự khiến bản vương khâm phục."

Y tuy là miệng nói khâm phục, nhưng ta nghe thấy giọng nói kia tràn ngập ý mỉa mai.

Ta cười nói: "Người đến là khách, bản cung chẳng qua chỉ thay mặt Hoàng thượng hỏi thăm mà thôi."

Đôi mắt của y hơi nheo lại, nói:" Nương nương nói thật sao."

Chẳng biết tại sao, nói chuyện với người đeo mặt nạ này khiến cho ta cảm thấy áp lực, khiến ta bỗng dưng nhớ tới Tô Mộ Hàn.

Nhìn y, cau mày không vui nói:" Vương gia không cảm thấy đeo mặt nạ nói chuyện với người khác là thất lễ sao? Hay là Vương gia ngại khuôn mặt của mình?" Cũng không biết tại sao, ta có thể dũng cảm nói như vậy.

Y lại bỗng nhiên tới gần ta, cười nham nhiểm nói:" Sao vậy, nương nương tò mò muốn biết diện mạo của bản vương à?"

Không phải tò mò, chỉ là …

Cái loại cảm giác khó hiểu này vẫn luôn ở trong ngực, khiến cho bản thân ta không hiểu được.

Người đàn ông này ở khoảng cách gần ta như vậy, ta hơi do dự, cuối cùng cũng run run giơ tay lên mặt nạ của y ..

190. Q.2 - Chương 17: Ám Sát

Edit : Moon_flower

Beta : Rabbitlyn

Đầu ngón tay vươn tới, tấm mặt nạ kia lại dường như quá xa xôi.

Lòng ta như do dự trong tích tắc, giống như bức mành trong phòng Tô Mộ Hàn năm đó treo lơ lửng trước mắt, không có trở ngại nhưng ta không tài nào giơ tay vén lên được.

Tựa như một dạng cấm kỵ trong lòng.

Thế nhưng đối với người đàn ông trước mặt, vì sao ta lại có cảm giác lạ lùng đến vậy.

Đáy mắt y yên lặng như nước, nhưng y lại không giơ tay lên ngăn cản ta.

Chỉ là trong tăm tối có một loại sức mạnh đang ngăn trở cánh tay ta.

Ta có chút ảo não, cắn răng, đột nhiên nhiên duỗi tay ra, nhưng lúc sắp sửa chạm đến, một thân ảnh chợt xuất hiện, vỏ kiếm nặng nề thẳng tắp để ngang trước mặt ta, người nọ lên tiếng: "Đàn phi nương nương xin dừng tay, mặt nạ của vương gia không tháo xuống được."

Ta lấy làm kinh hãi, thấy một người ăn mặc có vẻ cứng cỏi đứng bên cạnh. Thế nhưng lại là một nữ tử!

Hàn vương cười nhạt một tiếng, xoay người nói: "Trời không còn sớm, mời nương nương về thôi."

Ta có chút lúng túng rụt tay lại, chẳng trách y không ngăn cản, bởi vì y biết ta không tháo được mặt nạ của y. Hít nhẹ một hơi, quái lạ, vì sao ta cảm thấy thoải mái hẳn đi nhỉ? Ta xoay người, mỉm cười nói: "Vương gia làm cho bản cung thấy giống một người."

"Giống ai?" Y thờ ơ hỏi.

Ta lắc đầu cười không đáp lại, chỉ liếc qua hai cung nữ rồi cất bước rời đi.

Chỉ là cảm giác rất giống, Hàn vương trước mặt có điểm nào giống người ốm lâu ngày đâu? Ta nhẹ khép hai mắt, nếu giọng y khàn khàn một chút, nếu lời nói của y lạnh lùng một chút, nếu y ho khan, thì đúng là rất giống, rất giống…

Giống tiên sinh của ta, giống Tô Mộ Hàn.

Nhưng mà ta đã gặp Hàn vương, y sao có thể là Tô Mộ Hàn?

Nếu quả thật chính là y, vì sao y không nhận ra ta?

Ba người trở về Ngự Túc uyển, lại phát hiện Hạ Hầu Tử Khâm không ở đó. Tìm Tình Hòa hỏi, mới biết Diêu Chấn Nguyên tới, đang cùng Hạ Hầu Tử Khâm bàn bạc công việc. Diêu Chấn Nguyên là tướng quân trấn giữ hoàng thành, lần này săn bắn ở Thượng Lâm Uyển, chắc chắn y phải tới đây đóng quân trước.

Lúc Tình Hòa lui ra ngoài, ta đột nhiên gọi nàng lại, mở miệng hỏi: "Tình Hòa, ngươi có biết vì sao Hàn vương mang mặt nạ không?" Nàng nhiều năm không ở trong cung, đối với chuyện như vậy có lẽ biết phần nào.

Tình Hòa giật mình, xoay người lại nói: "Nương nương, nô tì cũng chỉ nghe nói Hàn vương có tướng nữ nhi, mặc dù dũng mãnh thiện chiến nhưng vì khuôn mặt nhu hòa không thể uy hiếp kẻ địch nên mỗi lần y ra chiến trường đều phải đeo mặt nạ. Chẳng qua là lâu ngày tạo thành thói quen."

Vậy sao?

Nhưng Tình Hòa cũng chỉ nghe nói, như vậy vẫn không xác định được nội tình. Thảo nào khi Hạ Hầu Tử Khâm gặp y, cũng không thấy kinh ngạc lắm.

Cho người trong phòng lui ra, chờ thật lâu cũng không thấy Hạ Hầu Tử Khâm về, ta lại thấy mỏi người bèn lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại thấy bên cạnh vẫn trống trơn, ta không khỏi ngạc nhiên, vội đứng dậy kêu người đến.

Tình Hòa hầu ở cửa, nghe thấy ta gọi, vội tiến vào hỏi: "Nương nương có chuyện gì ạ?"

"Hoàng thượng đâu? Hôm qua người không về sao?" Hắn không quay lại thì có thể đi nơi nào? Nhớ tới Phất Diêu, ta giật mình, không phải là hắn…

Tình Hòa nói: "Hoàng thượng có về nhưng lúc đó khuya quá, sáng nay còn vội về lâm triều, thấy nương nương vẫn ngủ nên không đánh thức người. Hoàng thượng dặn nô tì, chờ nương nương thức dậy thì nói với người một tiếng."

Hôm nay hắn còn lâm triều? Sớm tinh mơ đã phải dậy. Tình Hòa còn nói khuya hôm qua hắn mới quay lại, ta thật không biết rốt cuộc Diêu Chấn Nguyên kia cùng hắn nói chuyện gì mà có thể bàn đến trễ như vậy.

Ta thuận miệng hỏi: "Diêu phó tướng vẫn ở Thượng Lâm Uyển à?"

Tình Hòa gật đầu: "Vâng, ngày mai là mùng chín tháng ba, Diêu phó tướng muốn ở lại sắp xếp bố trí thị vệ. Lần này ở Thượng Lâm Uyển đông người, lại toàn là người thân phận tôn quý, Hoàng thượng căn dặn tuyệt đối không thể lơ là."

Đương nhiên rồi, nếu những quý khách kia xảy ra chuyện gì thì còn đâu thể diện của Thiên triều nữa.

Ta cũng đứng lên, lúc ra ngoài không ngờ trông thấy Tấn vương, ta có chút giật mình, y tiến lên nói: "Hóa ra nương nương còn ở đây?"

Ta đáp: "Bản cung đang muốn hồi cung. Vương gia sao lại ở đây?"

Y khẽ cười nói: "Đêm nay hoàng thượng muốn mở tiệc chiêu đãi đại thần trong triều. Chắc ngày mai mới qua bên này được. Vì thế hoàng thượng sai bản vương qua đây báo cáo tình hình." Hạ Hầu Tử Khâm hiển nhiên luôn muốn chu đáo, dù sao ở đây còn có các vị khách quý khác.

Ta gật đầu, bước lên phía trước, bỗng nhiên mở miệng: "Bản cung quên mất, Hoàng thượng nói muốn ăn bánh vừng, Vãn Lương ngươi ở lại đi. Chờ sáng sớm mai Hoàng thượng đến thì chuẩn bị ngay cho Hoàng thượng."

"Vâng." Văn Lương gật đầu, dừng bước.

Triêu Thần toan mở miệng nhưng thấy ta liếc sang, vội im bặt, cùng ta đi ra ngoài.

Triêu Thần hiển nhiên cảm thấy kỳ quái, vì sao lúc trước người làm bánh vừng là nàng, ta lại muốn Văn Lương lưu lại. À, đương nhiên là vì Tấn vương.

Hồi cung, ta đi Hi Ninh cung trước, cùng Thái hậu nói chuyện Phất Diêu. Trên mặt Thái hậu hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không nói gì.

Đêm nay, Hạ Hầu Tử Khâm bận mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, mà trong cung chỉ phi tần cấp ngũ phẩm trở lên mới có tư cách đi Thượng Lâm uyển, cho nên đêm nay đều suy nghĩ xem hôm sau trang điểm như thế nào.

Còn ta sai Tường Thụy chuẩn bị một gói thuốc mê, hắn mặc dù có chút giật mình nhưng không dám mở miệng hỏi ta vì sao.

Cuối cùng đến ngày mùng chín tháng ba.

Sinh nhật Hoàng đế, thời tiết cũng thật tốt, thích hợp nhất cho việc săn bắn.

Lần này ta không thể ngồi chung ngự giá với Hạ Hầu Tử Khâm, đoàn người đi thẳng đến Thượng Lâm uyển mà không dừng lại ở Ngự túc uyển nữa. Sau ngự giá là phượng giá của Thái hậu. Sau đó là Diêu Thục phi, tiếp nữa mới đến ta.

Ta cho rằng chắc Thiên Phi sẽ không đi nhưng không ngờ nàng ta vẫn đi.

Đoàn người tới Thượng Lâm uyển thì hạ kiệu, đổi sang xe ngựa đơn giản, tiếp tục đến nơi săn bắn. Ta kinh ngạc phát hiện Hạ Hầu Tử Khâm đã thay trang phục trên ngự giá, bây giờ toàn thân hắn bận giáp đen có vẻ oai phong lẫm liệt hơn.

Xuyên qua bức màn trên xe ngựa nhìn về khu vực săn bắn phía xa xa có thể thấy thấp thoáng lưới sắt giăng lên. Ta mới nhớ Hạ Hầu Tử Khâm nói trong Thượng Lâm uyển còn nhiều chim ác thú dữ, vậy lúc đi vào quả thực phải chú ý mới được.

Bên ngoài khu vực săn bắn là một khoảng đất trống, ven xung quanh khoảng đất ấy dàn ra một vòng chiếu. Khách quý các nước, còn có các đại thần trong triều đều đã vào chỗ ngồi.

Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu ngồi ở vị trí trung tâm, còn chiếu của các phi tần đều bố trí ở phía sau hắn.

Ta ngồi xuống, theo bản năng nhìn sang chỗ Bắc Tề, rốt cuộc thấy bóng dáng Phất Diêu. Hôm nay tuy đẹp trời nhưng gió rất lớn, nàng ta khoác áo choàng, cách quá xa, ta trông không rõ hình dáng.

Nàng ta chỉ yên lặng ngồi xem, thỉnh thoảng thấy Hàn vương cúi người thì thầm mấy câu với nàng ta.

Ánh mắt lại chậm rãi quét qua một lượt. Lúc nhìn sang vị trí Nam Chiếu, ta khẽ chấn động. Người mặc y phục Hoàng hậu Nam Chiếu, nhan sắc quen thuộc kia…

Bỗng nhiên nhớ tới hôm qua lúc ở trong rừng gặp phải Quân Ngạn, thân ảnh hoảng hốt rời đi…

Hóa ra là nàng!

Ta chợt nhìn về phía Quân Ngạn.

Vẻ mặt hắn thản nhiên, chỉ nâng chén uống cạn, dường như sự việc ngày hôm qua vốn không xảy ra. Sau đó ta lại muốn cười, đúng rồi, đâu có gì xảy ra đâu nhỉ? Không ai nhìn thấy hắn cùng với Hoàng hậu Nam Chiếu. Cũng giống như không ai nhìn thấy ta gặp Thư Cảnh Trình.

Hít nhẹ một hơi, cho dù hắn thực sự có tư tình với Hoàng hậu Nam Chiếu thì cũng đâu đến lượt ta quản? Thu hồi ánh mắt, ta mới nhớ tới Văn Lương vẫn ở lại Thượng Lâm Uyển. Đang nghĩ ngợi, ta nghe Triêu Thần bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nương nương, Văn Lương." Ta nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Văn Lương đứng ngay cạnh Tấn vương. Thái hậu hiển nhiên cũng chú ý tới, quay đầu nhìn ta, trái lại ta có chút kinh ngạc, Văn Lương ở đó nhất định là ý của Tấn vương.

Ta không khỏi liếc nhìn Phất Diêu lần nữa, Vãn Lương à, mọi chuyện sau này đều phải dựa vào chính bản thân ngươi rồi.

Lát sau, thấy một thị vệ từ trong khu vực săn bắn cưỡi ngựa ra, nhảy xuống lưng ngựa, hướng về phía Hạ Hầu Tử Khâm quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, bên trong đã chuẩn bị xong."

Chỉ thấy Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên, cười nói: "Hôm nay săn bắn không lấy bách thú trong rừng làm mục tiêu, trẫm đã sai người thả rất nhiều thỏ, căn cứ vào số thỏ hạ được mà tính phần thưởng."

Hắn vừa hạ lời, ta rõ ràng nhìn thấy trăm quan ngồi dưới đều lộ ra vẻ khó xử, sắc mặt Cố đại nhân là khó coi nhất, nhớ tới ông ta dâng tấu chương kia lên còn ra sức xin Hạ Hầu Tử Khâm không trách cứ lời can gián của Cố Khanh Hằng, ta cũng nhịn không được suýt bật cười.

Khóe miệng Tấn vương nở nụ cười nhạt, còn Hiển vương vẫn có vẻ bình tĩnh như trước, không nhìn ra chút gì khác thường.

Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: "Người nào bắn được nhiều thỏ nhất, trẫm sẽ trọng thưởng. Hôm nay, ai cũng có thể vào rừng, đến lúc đó sẽ có người chuẩn bị tên cho các vị, trên mũi tên của mỗi người đều có ký hiệu để tiện cho việc ban thưởng. Lấy lúc mặt trời xuống núi làm thời hạn."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy người phía dưới bàn luận xôn xao, những vương công quý tộc đều nóng lòng muốn thử, ai cũng biết, hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm ban thưởng không tiếc.

Thị vệ kia lui xuống, một người khác dắt ngựa đến. Chỉ thấy Hạ Hầu Tử Khâm tiến lên, nhún người nhảy lên lưng ngựa. Ta không nhịn được khẽ nhích người, lại thấy hắn quay đầu liếc nhìn ta, ta nhỏ giọng nói: "Thần thiếp cần thay y phục đã."

Hắn nhếch miệng cười, cũng không nhìn ta nữa, chỉ đón lấy ống tên và cung tên thị vệ dâng lên, hét to, con ngựa phi như bay về phía khu vực săn bắn.

Vũ Lâm quân hộ vệ cho hắn vội theo sau, ta nhìn thấy Cố Khanh Hằng cũng vào trong rừng.

Nhìn thấy Hoàng đế tiến vào rừng, mọi người phía dưới vội vàng đứng dậy, chọn ngựa rồi nhằm hướng khu vực săn bắn thẳng tiến.

Ta quả nhiên còn nhìn thấy vài tiểu thư đã thay trang phục, dáng vẻ các nàng ở trên lưng ngựa thực sự không thua nam giới chút nào. Ta thật hâm mộ các nàng.

Tấn vương và Hiển vương cũng cưỡi ngựa vào khu vực săn bắn.

Ta thấy Quân Ngạn đứng lên, lúc xoay người y bỗng liếc nhìn ta, khóe miệng còn nở nụ cười như có như không. Thị vệ bên cạnh quay ra thì thầm mấy câu với y, thấy y gật đầu, liền có người dắt ngựa đi lên. Y nhảy lên lưng ngựa, cũng phóng vào rừng.

Trái lại ta cảm thấy kỳ lạ, sao Hàn vương kia nhẫn nại thế, bây giờ còn chưa vào rừng?

Ta đang nghĩ ngợi, lại thấy y đứng lên, cũng không lên ngựa mà bước về phía này. Ta lấy làm kinh hãi, thấy y rảo bước đến trước mặt Thái hậu, nhẹ giọng nói: "Thái hậu, muội muội của bản vương còn đang bệnh, có thể cho nàng quay về Nghi Tư uyển nghỉ ngơi trước được không? Yến tiệc tối nay muội ấy lại đến thỉnh an Thái hậu và Hoàng thượng?"

Nhíu mắt nhìn y, y quả là tận tâm tận lực đối với nghĩa muội này.

Thái hậu cười nói: "Nếu bệnh thì mau về đi. Ở đây gió lớn, bệnh tình nghiêm trọng không tốt."

"Đa tạ Thái hậu quan tâm." Hàn vương chắp tay tạ Thái hậu rồi xoay người.

Ta lại nói: "Triêu Thần, ngươi đưa quận chúa về nghỉ ngơi, nhớ thay bản cung chăm sóc quận chúa chu đáo!"

Triêu Thần vội nói: "Vâng, nô tì biết rồi." Dứt lời, nàng hướng về phía Thái hậu xin cáo lui, rồi đứng dậy đi đến chỗ Phất Diêu.

Hàn vương thình lình quay đầu lại liếc nhìn ta, ta không rõ vẻ mặt y dưới tấm mặt nạ, chỉ thấy một tia sáng thoáng xẹt qua đôi đồng tử màu đen. Y lại mở miệng: "Đàn phi nương nương quả là cẩn thận", rồi cũng không nói lời nào nữa, chỉ bước nhanh rời đi.

Thái hậu liếc qua ta, sau đó quay sang Diêu thục phi nói: "Thục phi không đi nhập cuộc vui sao? Vừa khéo ai gia chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ Thục phi mặc trang phục cưỡi ngựa."

Diêu thục phi mím môi cười, nhỏ giọng nói: "Thái hậu, người lại chê cười thần thiếp, thần thiếp là phi tử làm sao nhập cuộc được?"

Lời của nàng ta làm ta cả kinh, phải rồi, ta phải đi vào như thế nào?

Ta đang nghĩ ngợi, liền nghe Thái hậu hừ khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, thấp giọng nói: "Ả có thể vào, phụ nữ Thiên triều ta vì sao không thể vào?"

Ta có chút kinh ngạc nhìn theo ánh mắt Thái hậu, thấy Hoàng đế cùng Hoàng hậu Nam Chiếu đều đã đứng dậy. Công chúa Chiêu Dương tuy là con gái vua Gia Thịnh nhưng không phải là con của Minh Vũ hoàng hậu, bây giờ thân phận khó xử của nàng ta hiển nhiên làm Thái hậu chán ghét.

Xem ra Thái hậu muốn Diêu thục phi nhập cuộc cũng là muốn áp chế sự kiêu ngạo của Nam Chiếu.

Diêu thục phi cũng là người thông minh, khẽ cười nói: "Vâng, vậy thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh." Dứt lời, đứng lên, gọi Quyến nhi đi xuống.

Ta hơi run, hướng về phía Thái hậu nói: "Thái hậu, thần thiếp cũng muốn vào thử một lần."

Thái hậu có chút kinh ngạc liếc nhìn ta, xem ra bà không biết chuyện Hạ Hầu Tử Khâm dạy ta bắn tên. Ta cười nói: "Biết đâu thần thiếp đi vào lại có thu hoạch không lường tới."

Đồng tử của bà hơi mở to, nhưng không hỏi ta thu hoạch gì, Thái hậu dời mắt sang chỗ khác, lạnh nhạt nói: "Đi đi."

"Vâng." Ta đáp, xoay người đi xuống.

Lúc đi qua Thiên Phi, nghe nàng ta cười khinh miệt, mở miệng nói: "Đàn phi à, ngươi cũng có thể đi sao?"

Ta cười: "Vinh phi chưa nghe Hoàng thượng nói sao? Hôm nay ai cũng có thể nhập cuộc. Nếu Vinh phi sẵn lòng thì cũng có thể đi." Chà, bây giờ bộ dạng nàng ta như thế này, làm sao đi vào được?

Quả nhiên, mặt nàng ta biến sắc, có chút phẫn nộ nhìn ta.

Trái lại nghe Thiên Lục khẽ cười nói: "Nương nương, người quả thực thích náo loạn, chuyện gì cũng dám làm."

Ta cười nhạo, nhìn thẳng nàng ta, nhỏ giọng nói: "Bản cung từ bé đã là một đứa lỗ mãng, có gì phải ngại đâu? Tích tần nếu có bản lĩnh thì cũng vào đi."

Nàng ta nổi giận, trừng mắt nhìn ta, cắn môi không nói nên lời. Lúc bước nhanh qua nàng ta, ta nghe thấy tiếng tấm chăn trong tay Thiên Phi rớt xuống, khẽ nhếch khóe miệng, tính nàng ta đúng là thiếu nhẫn nại.

Đến bên ngoài thấy Vãn Lương chạy tới, ta liếc nhìn nàng, cũng không nói gì, lên xe ngựa trước. Ta phải về Thu Ngọc cư thay đổi y phục đã, nhân tiện nghe chuyện Vãn Lương thăm dò được.

Tới Thu Ngọc cư, ta vội đi vào, Vãn Lương vừa giúp ta thay y phục vừa nói: "Nương nương, sau khi người đi vào, ở trong bụi cỏ phía sau gốc cây thứ năm có mũi tên được một nhóm Vũ Lâm quân sử dụng. Thư đại nhân nói, vào giờ Thìn, Diêu phó tướng đi tuần tra đến bìa rừng phía tây khu vực săn bắn."

Ta gật đầu, hỏi nàng: "Thư Cảnh Trình đi rồi?"

"Đi rồi ạ, nô tì nhìn y rời đi ." Vãn Lương cúi đầu xuống, cau mày nói, "Nương nương, người thực sự muốn đi một mình?"

Ta hừ khẽ: "Bản cung làm việc, ngươi vẫn chưa yên tâm?"

Vãn Lương trầm mặc giây lát, lại lấy từ trong tay áo ra một cây dao găm đưa cho ta, nói: "Nương nương, đây là Thư đại nhân giao cho nô tì, nói dùng để nương nương phòng thân."

Ta cúi đầu liếc nhìn, dao găm chưa kịp ra khỏi bao, có thể thấy chắc chắn là vô cùng sắc bén. Nhưng mà, nếu ta phải đến gần mới giết được Diêu Chấn Nguyên, vật kia nhất định không đọ nổi y. Dù sao, y là đàn ông, sức lực ắt hẳn mạnh hơn ta rất nhiều.

Huống hồ, ta chuẩn bị cũng đủ rồi.

Ta lắc đầu nói: "Bản cung không dùng vật này." Nàng còn muốn nói, ta lại cất lời, "Đợi sau khi bản cung đi vào, ngươi tìm cơ hội ra khỏi Thượng Lâm Uyển, còn nhớ ngôi chùa mà ngươi nói cách mười dặm kia không?"

Có lẽ ta chuyển đề tài nhanh quá khiến nàng giật mình.

Ta không nhìn nàng, tiếp tục nói: "Ngươi vào trong đó tìm trụ trì, trụ trì sẽ đưa cho ngươi thứ bản cung muốn."

Đồng tử của nàng hơi mở lớn, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng vội gật đầu nói: "Vâng, nô tì nhớ kỹ."

Ta gật đầu, xoay người đi ra.

Phía sau truyền đến tiếng Vãn Lương: "Nương nương nhất định phải cẩn thận."

Bước chân lưỡng lự, nhưng ta không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài. Ta vừa đi vừa dò đồ vật mang theo trong người lần nữa, xác định không thiếu thứ gì mới lại gia tăng cước bộ.

Khi ta trở lại khu vực săn bắn mới biết Diêu thục phi đã vào rừng. Ta cũng lên ngựa, thấy hai thị vệ tiến lên theo sau ngựa của ta, cũng theo ta cùng tiến vào khu rừng. Đến bên trong, ta mới phát hiện khu rừng này rất rộng, lúc nãy nhiều người đi vào như vậy mà bây giờ không gặp một ai.

Ta nhớ kỹ lời Vãn Lương vừa nói, cẩn thận đếm, nhanh chóng nhìn thấy gốc cây thứ năm.

Nhưng ta không dừng lại, chỉ cưỡi ngựa chạy vài vòng, sau đó đột nhiên dừng lại, xoay tròn tại chỗ mấy lần. Thị vệ phía sau thị vệ nhịn không được tiến lên hỏi: "Nương nương có gì không ổn?"

Ta cau mày nói: "Bản cung rớt một bên bông tai."

Nghe vậy, trên mặt thị vệ kia lộ vẻ khó xử, khẽ liếc nhìn ta, phát hiện thực sự không thấy bông tai trên tai phải ta. Y chần chừ rồi nói: "Thuộc hạ đi tìm giúp nương nương." Dứt lời, y kéo cương ngựa, nhằm hướng nơi khác rời đi.

Đợi một lúc cũng không thấy thị vệ kia trở về, ta liền quay sang một thị vệ khác nói: "Ngươi cũng đi hỗ trợ tìm."

"Nương nương, cái này…" Y chần chừ, không dám bỏ lại ta mà đi.

Ta lạnh lùng nói: "Đây là vật Hoàng thượng thưởng cho bản cung, nếu không tìm thấy bản cung nhất định hỏi tội các ngươi!"

Nghe ta nói như thế, sắc mặt thị vệ kia đại biến, vội kéo đầu ngựa chuyển hướng nói: "Thuộc hạ đi."

Nhìn bóng lưng y khuất hẳn, ta cúi đầu liếc nhìn bông tai trong lòng bàn tay khẽ cười, tiện tay ném vào trong bụi cỏ bên cạnh. Ta quát một tiếng, chạy theo đường tắt về phía lối vào.

Mau chóng tìm thấy chỗ giấu tên, ta nhặt lấy mũi tên kia, thuận tay ném vào ống đựng tên phía sau, quay đầu ngựa lại, tiến về phía tây trước mặt.

Chú ngựa lướt nhanh, thỉnh thoảng còn có thể từ trong gió nghe thấy xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, còn có tiếng tên gào rít. Lúc đó ta cũng không chú ý nhiều, chỉ tăng tốc chạy đến phía tây cánh rừng.

Khi đến nơi ta mới phát hiện vẫn chưa có người nào qua đây.

Ta nghĩ ngợi, bèn xuống ngựa, tựa vào đằng sau một gốc cây lớn đợi.

Ước chừng qua một nén nhang, ta mới nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân người, có vẻ như còn có rất nhiều người. Ta lặng lẽ liếc mắt nhìn ra, thấy toàn người mặc trang phục Ngự Lâm quân, trong lòng biết là Diêu Chấn Nguyên đã tới.

Ta lấy túi nước rửa hết thuốc nước trên mặt đi rồi hít sâu một hơi.

Chờ bọn họ lại gần, ta cố ý hét to một tiếng: "Ui da…"

Ta nghe thấy một người nói: "Tướng quân, thuộc hạ đi xem xem."

Vậy thì người ở chính giữa là Diêu Chấn Nguyên ?

Ta vội nói: "Diêu tướng quân…"

Diêu Chấn Nguyên vừa nghe gọi, vội ngăn cản thị vệ sắp sửa lại đây, mở miệng nói: "Các ngươi đừng qua, bản tướng quân đi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Sau đó, hắn đi nhanh đến đây, vòng qua thân cây, rủ mắt trông thấy ta. Sắc mặt khẽ biến, hắn vội ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu thư làm sao vậy?"

Cười lạnh trong đầu, hắn chưa từng gặp Đàn phi, hơn nữa không biết ta bây giờ là ai. Dù sao hôm nay cũng có không ít nữ nhân vào rừng, trong chốc lát hắn đoán không ra thân phận của ta.

Ta cố ý cau mày nói: "Thiếp bị rớt bông tai, lúc muốn xuống ngựa tìm vô ý bị trật chân. Đúng lúc trông thấy tướng quân dẫn người qua đây, tướng quân có thể giúp thiếp…"

Hắn cười chìa tay ra nói: "Thì ra là như vậy, bản tướng quân bồng tiểu thư trở về nhé?" Nói xong, hắn liền muốn ôm ta.

Ta vội ngăn lại, nói: "Tướng quân có thịnh tình như vậy, thiếp đương nhiên không nên từ chối, chỉ là mong tướng quân tìm bông tai giúp thiếp trước được không?"

Hắn đã giữ chặt lấy tay ta, cười nói: "Không phải chỉ là một bông tai thôi sao, nàng muốn bao nhiêu, lát nữa bản tướng quân tặng nàng bấy nhiêu! Chỉ cần là yêu cầu của mỹ nhân, bản tướng quân nhất định đáp ứng!"

Chà, hắn quả là vừa thấy mỹ nhân liền quên phương hướng.

Ta cười quyến rũ: "Tướng quân ngài thật xấu xa."

Nghe vậy, hắn cười càng vui sướng, kéo tay ta nói: "Bản tướng quân không biết hoàng đô còn có tiểu thư là mỹ nhân thế này, ba mươi năm qua bản tướng quân đúng là sống không uổng phí!" Hắn nói xong, cúi đầu muốn hôn tay ta.

Ta hoảng sợ, vội nói: "Tướng quân, nhiều người đứng phía sau thế kia! Bất tiện lắm."

Hắn giật mình, chỉ vào ta cười: "Chà, mỹ nhân xấu hổ sao? Cái này dễ thôi." Hắn đứng dậy, quay về phía những thị vệ kia nói, "Ở đây không còn việc gì , các ngươi đến nơi khác tuần tra trước, đi mau!"

"Vâng, tướng quân!" Đám người kia vâng dạ xong liền rời đi.

Thừa dịp y đứng dậy, ta lấy chiếc khăn đang bọc phấn mê tung ra. Y lại ngồi xổm xuống toan nhào tới chỗ ta, ta liếc nhìn hắn, ra vẻ không vui nói: "Vừa rồi tướng quân còn nói chỉ cần thiếp yêu cầu thì người sẽ thực hiện. Thế mà thiếp chỉ muốn tướng quân tìm giúp thiếp một chiếc bông tai, tướng quân cũng không muốn giúp."

Y ngây người, ta vừa cười vừa vẫy khăn về phía y. Ta ngừng thở, mở miệng: "Tướng quân rốt cuộc có bằng lòng giúp hay không?"

Y vô cùng vui vẻ, vội vàng gật đầu: "Được được, bản tướng quân sợ nàng rồi, bông tai rơi chỗ nào?"

"Vâng, ở đó." Ta tùy tiện giơ tay chỉ vào một chỗ.

Y cầm tay ta, vừa đứng dậy vừa nói: "Bản tướng quân giúp nàng tìm được bông tai, mỹ nhân nàng phải lấy thân báo đáp đó! Bản tướng quân sẽ hết sức yêu thương nàng."

Ta cố nén cười, nhẹ giọng nói: "Đợi đến lúc tướng quân tìm được hãy nói."

"Không phải chỉ là một chiếc bông tai thôi sao!"

Y tiến lên, xoay người tìm kiếm.

Ta vội đứng lên, lấy trường cung trên lưng ngựa xuống, lắp tên, nhắm thẳng vào người trước mặt, ta cắn răng kéo trường cung căng hết mức, ta chỉ có một cơ hội này thôi, tuyệt đối không thể thất bại!

Nhưng, rốt cuộc ta không dám buông tay, ta không thạo bắn cung. Vả lại, trước mặt ta, cuối cùng vẫn là một con người. Muốn ta tự tay giết người, việc này ta thật sự vẫn chưa từng nghĩ đến.

Thân thể người trước mặt bắt đầu lảo đảo, xem ra thuốc mê đã phát huy tác dụng.

Ta hít sâu một hơi, mở to hai mắt nhắm ngay giữa lưng y, vừa muốn buông tay bỗng thấy y đột nhiên xoay người lại.

Ta hoảng sợ, y nhìn ta cau mày nói: "Mỹ nhân, nàng muốn làm gì?" Y hỏi, loạng choạng đi về phía ta: "Sao lại thế này, bản tướng quân thấy chóng mặt quá…"

Ta nhịn không được lui một bước, lưng đã chạm vào thân cây phía sau. Bàn tay cầm cung tên có chút run rẩy, ta cắn răng tự nhủ thầm, bắn đi, nhất định phải bắn!

Diêu Chấn Nguyên ngày càng đến gần, dưới tình thế cấp bách ta vội vàng thả tay.

Mũi tên bay "vút" ra, ta sợ hãi nhắm mắt lại. Đến lúc ta mở mắt ra thì thấy mũi tên cắm thẳng vào ngực Diêu Chấn Nguyên, xuyên thật sâu vào ngực trái y, y nhìn thẳng vào ta, cặp mắt trừng to.

Còn ta ôm ngực, tầm mắt chuyển đến một mũi tên khác cắm xuống cạnh y. Trong lòng cực kỳ chấn động, ta gấp gáp quay đầu lại, thấy cách đó không xa có ánh sáng không rõ từ vật gì phản chiếu tới làm ta nhất thời không mở nổi mắt.

Một lát sau ta mở mắt, bên kia đã không còn thấy gì.

Ta chỉ nghe "phịch" một tiếng, thân thể Diêu Chấn Nguyên ngã thẳng xuống.

Ta che miệng ngăn mình kêu thành tiếng.

Rốt cuộc mũi tên vừa rồi do ai bắn? Vì mũi tên của ta chẳng qua chỉ cắm thẳng trên mặt đất, tiễn pháp của người kia thật chuẩn xác!

Lực bắn cũng mạnh như thế!

Nhưng giờ đây ta không có thời gian phân tích nữa, lúc xoay người rời đi, ta chợt nghĩ ra không biết vừa rồi người đó có nhìn thấy ta không? Y rời khỏi đây nhanh như vậy đơn giản là không muốn để người khác biết y đã ám sát Diêu Chấn Nguyên.

Đã vậy, ta tiện thể giúp y một chút, ta lên ngựa, quẳng xuống ngọc bội mà Thư Cảnh Trình đưa cho rồi quát một tiếng, cưỡi ngựa rời đi.

Ta cuống quít thoa thuốc nước lên mặt, ngựa chạy một quãng rất xa, căng thẳng trong lòng ta mới dần dần tan đi. Ta nghĩ ngợi một lúc, ta nên trở về chỗ lúc trước nói rớt bông tai chờ thị vệ.

May là hai thị vệ kia vẫn chưa quay lại, chắc là bị lời của ta hù dọa. Ha ha, bọn họ tìm được mới là lạ, ta chờ một lát mới nghe thấy có tiếng vó ngựa chạy tới.

Ta ngước mắt lên, quả nhiên là hai thị vệ kia, hai người thấy ta, trên mặt họ đều lộ vẻ khó xử.

Ta hừ một tiếng: "Không tìm được?"

Hai người bất đắc dĩ gật đầu.

Ta quay đầu ngựa nói: "Tiếp tục tìm cho bản cung! Bản cung không có hứng đi săn nữa, bản cung ra khỏi rừng trước!" Dứt lời, ta vung roi ngựa, phóng thẳng về phía trước.

Thúc ngựa chạy một đoạn, đột nhiên ta nghe thấy tiếng tên bay tới, ta nhìn lại thì thấy trước mặt có một con thỏ.

Ta cuống quít ghìm dây cương, không hiểu sao không đủ sức, ngựa không dừng ngay lại được. Ta lấy làm kinh hoàng, lại nghe thấy tiếng người bay vọt tới, thắt lưng bị đôi bàn tay to ôm lấy, cả hai xoay mình xuống ngựa.

Lúc rơi xuống, ta nghe thấy phía sau có người vội hỏi: "Hoàng thượng, nương nương, người không sao chứ?"

Ta nghe ra là tiếng Cố Khanh Hằng.

Ngước mắt, ta mới thấy người ôm mình là Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ thấy hắn hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Hôm nay săn bắn, khu rừng này là nơi nàng có thể chạy lung tung à? Tên không có mắt, nếu bị thương thì sao đây?"

Mà ta đột nhiên giật mình vì câu nói 'tên không có mắt' của hắn, tiếp đó nhớ tới chuyện Diêu Chấn Nguyên vừa rồi, phải chăng chính là Hạ Hầu Tử Khâm phái người làm?

Nghĩ vậy, ta bỗng yên lòng.

Ta nhìn hắn cười nói: "Có Hoàng thượng ở đây. Thần thiếp không sợ."

Hồi nãy nếu không phải mũi tên kia đến đúng lúc, ta bắn không trúng Diêu Chấn Nguyên, nói không chừng đúng là sẽ xảy ra chuyện.

Hắn trừng mắt liếc ta, nhưng lại ôm ta lên ngựa của hắn.

Ta ngoái đầu nhìn lại, quay về phía Cố Khanh Hằng chậm rãi cười, nói cho y biết ta không sao.

Bên tai ta truyền đến tiếng Hạ Hầu Tử Khâm: "Nàng bắn được gì rồi?"

Ta ngẩn ra, mở miệng nói: "Chưa bắn được gì, thần thiếp đang muốn tìm thỏ thì gặp Hoàng thượng."

Hắn hừ một tiếng, nói: "Thị vệ của nàng đâu?"

Quả là tỉ mỉ, nhanh thế đã phát hiện ra. Ta cười: "Thần thiếp đánh rơi bông tai nên sai bọn họ đi tìm."

Hắn cúi đầu liếc nhìn tai ta, cũng không nói gì nữa.

Ta ngước mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Thành quả của Hoàng thượng đâu?"

Hắn cười đắc ý, không cần nói ta cũng biết nhất định là thắng lợi trở về. Ta quay đầu lại, đang muốn tìm xem con mồi hắn bắn trúng ở trên tay ai, hắn lại đột nhiên ghìm ngựa, ánh mắt nhìn đến lùm cây thấp phía xa xa.

Ta sợ hãi, lại nghe hắn nói: "Nàng còn không khai cung?"

Thị vệ đem cung tên trên ngựa của ta lại đây, ta có chút mờ mịt nhận lấy, nghe lời khai cung.

Hắn nhìn phía trước nói: "Nàng có nhìn thấy không? Thỏ!"

Thỏ á?

Ta nhìn kỹ, lùm cây thấp kia thực ra cũng không thấp lắm, hơn nữa còn cách khá xa, thực sự ta trông không rõ. Cũng không biết rốt cuộc thỏ ở chỗ nào, chỉ thấy loáng thoáng lá cây trên lùm hơi lay động.

Ta than thở trong lòng, ta quả thực không đoán được phải bắn vào đâu.

Mà thôi, tùy tiện bắn một mũi tên, nếu trúng thì là kỳ tích, còn không trúng cũng xem như ta đã cố gắng. Chẳng qua nếu ta không bắn thì lại khiến hắn chê cười.

Dù sao cũng không nhìn thấy thỏ, ta liền nhằm nơi có chút lay động bắn một mũi tên là được.

Nghĩ vậy, ta kéo cung căng hết mức, cắn răng buông ra một mũi tên.

Không biết có phải là ảo giác hay không, ta cảm thấy trong nháy mắt khi mũi tên của ta bay ra, đáy mắt hắn hiện lên chút ý cười khó hiểu.

Nét cười kia, làm lòng ta chấn động.

Đúng lúc này, có tiếng người kinh hoàng kêu lên: "Vương gia!"

Xa xa truyền đến một tiếng "keng", ta kinh ngạc nhìn lại, thấy mũi tên ta bắn ra bị tên của ai đó bắn trúng! Mũi tên đó xuyên thẳng qua mũi tên của ta, rồi cắm trên thân cây bên cạnh!

Ta kinh ngạc há to miệng, phía sau lùm cây thấp kia có người!

Vương gia…

Giọng nói của một nữ tử.

Ta chỉ thấy lòng run lên, Hàn vương, là Hàn vương!

Vừa nghĩ, ta liền thấy lùm cây thấp kia bị rẽ sang, Hàn vương đi ra cùng nữ tử ta từng thấy ngày ấy. Xa xa nhìn thấy chúng ta, đầu tiên y ngẩn người, sau đó, ta nhìn thấy trong đáy mắt y có chút tức giận.

Hạ Hầu Tử Khâm bên cạnh vội xuống ngựa, vừa tiến lên phía trước vừa nói: "Sao vương gia lại ở phía sau lùm cây đó?"

Ta vẫn ngồi trên lưng ngựa, phỏng đoán mục đích vừa rồi Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta bắn ra mũi tên kia. Hắn là người rõ ràng nhất khả năng bắn cung của ta, mũi tên này dù không bị chặn cũng sẽ không bắn trúng Hàn vương. Nhưng hắn lại muốn ta bắn một mũi tên về phía đó…

Nhìn bóng lưng hắn, ta thực sự không rõ hắn muốn thăm dò điều gì?

Hàn vương đích thân mở miệng, ánh mắt y vẫn nhìn ta như trước: "Hoàng thượng, tên không thể bắn bừa."

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười: "Đàn phi của Trẫm không thạo bắn cung, dù sao cũng không thể gây thương tổn cho vương gia."

Hàn vương lạnh lùng liếc nhìn ta, cười nhạo một tiếng nói: "Ý hoàng thượng là thực sự không dám khen ngợi tài bắn cung của nương nương sao, xin thứ cho bản vương được cáo từ!" Dứt lời, y quay ra nháy mắt với người bên cạnh, thúc ngựa rời đi.

Y nổi giận.

Thế nhưng y thông minh như vậy, chắc không phải là không hiểu những ẩn ý trong lời Hạ Hầu Tử Khâm chứ. Nhưng sao y lại nổi giận với ta.

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Lúc Hạ Hầu Tử Khâm xoay người, sắc mặt nặng nề, âm trầm.

Hắn bước lên, ta đột nhiên nhảy xuống ngựa, mở miệng hỏi hắn: "Hoàng thượng muốn thần thiếp giúp người thăm dò điều gì?"

Hắn giật mình, ta nói tiếp: "Hoàng thượng lợi dụng thần thiếp ra tay, thần thiếp rất muốn biết lý do"

Hai mày nhíu lại, hắn trầm giọng nói: "Đàn phi, nàng làm càn!"

Đúng vậy, ta làm càn.

Chỉ là không hiểu vì sao, ta cũng nổi giận. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao không thể nói cho ta biết? Nếu như hắn nói hắn không phải thật sự muốn giết Hàn vương mà chỉ muốn thăm dò thôi, ta sẽ giúp hắn. Nhưng hắn lại chẳng nói gì, còn bảo ta làm càn…

Ta lại muốn nói tiếp, liền nghe thấy có tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, xem chừng rất gấp gáp. Ta không khỏi quay đầu nhìn lại, ta thấy một thị vệ nhảy nhanh xuống, tiến lên quỳ một gối nói: "Hoàng thượng, xảy ra chuyện! Diêu phó tướng chết rồi." Nghe tin này, ta không ngạc nhiên lắm, chỉ vì ta đã sớm biết. Nhẩm tính thời gian, cũng phải có người phát hiện rồi.

Người bên cạnh rảo bước tiến lên, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi nói gì?"

"Diêu phó tướng bị hành thích, khi phát hiện ra người đã chết rồi." Thị vệ kia nhắc lại.

Hạ Hầu Tử Khâm mau chóng lên ngựa, quát: "Đưa trẫm đi xem, còn nữa, truyền lệnh không được lan truyền chuyện này!" Ngựa của hắn chạy được mấy bước bỗng nhiên dừng lại, hắn quay về phía Cố Khanh Hằng nói: "Đưa Đàn phi trở về."

Hắn không ngoái đầu nhìn ta, chỉ thúc ngựa rời đi.

Mãi đến khi hình bóng hắn chìm trong một màu xanh biếc nơi đây, ta vẫn chưa kịp phản ứng.

Hắn giả vờ thật giỏi. Rõ ràng cũng sớm biết chuyện xảy ra, xem ra cuối cùng ta vẫn không sánh được với hắn. Việc này hiển nhiên không thể lan truyền, chuyện nội bộ của Thiên triều cần giải quyết lặng lẽ, cũng không thể để nước khác xem mà cười nhạo.

Cố Khanh Hằng xuống ngựa, tiến lên nói: "Nương nương, chúng ta về trước."

Ta mới sực tỉnh, gật đầu. Y đỡ ta lên ngựa, ta vừa quay đầu ngựa vừa hỏi: "Hoàng thượng phái ai đi ám sát Diêu phó tướng?"

Nhưng không ngờ y lại ngẩn ra, lát sau mới mở miệng: "Nương nương nói gì vậy?"

Lòng ta chùng xuống, thì ra hắn cũng không nói cho Cố Khanh Hằng.

Ta lắc đầu, đổi đề tài: "Không có gì. Khanh Hằng, vừa rồi lúc Hoàng thượng muốn ta bắn tên, huynh có nhìn thấy gì không?" Ý của ta tất nhiên rất rõ ràng, y có nhìn thấy Hàn vương phía sau lùm cây kia không.

Y lại nói: "Không có."

Không cần nhìn y, ta tin y không gạt ta. Lẽ nào thực sự chỉ là trùng hợp?

Ta thở dài, nghĩ nhiều như vậy làm gì, ra ngoài trước rồi nói sau.

Bên ngoài, những người không vào rừng đang ngồi nâng cốc bàn tán sôi nổi.

Thái hậu và các phi tần trò chuyện, có vẻ rất vui. Thiên Lục thấy ta đi đến, hơi nhíu mày. Ta mới nhớ ra Cố Khanh Hằng đang đi bên cạnh, chắc nàng thấy y mới càng thấy phẫn nộ hơn.

Vậy à? Nhưng ta còn muốn xem nàng phẫn nộ hơn nữa kìa.

Ta cố tình vấp một cái, cả người loạng choạng.

"Nương nương!" Người bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy ta, lo lắng hỏi: "Người sao thế?"

Thiên Lục gần như kinh hoàng, ta thấy trong đáy mắt Cố đại nhân ngồi bên kia tựa như muốn phun ra lửa.

Chà, bọn họ đều khẩn trương như vậy làm gì?

Thái hậu cũng đưa mắt nhìn qua, bà hơi nhíu mày nhưng cố nén lại không nổi giận. Ta đứng thẳng người, đẩy tay Cố Khanh Hằng ra, nhỏ giọng nói: "Ta không sao, huynh đi đi, Hoàng thượng còn ở trong rừng. Cẩn thận mọi việc. Diêu thục phi vẫn còn ở bên trong."

Y do dự một lát, cuối cùng gật đầu, xoay người rời đi.

Ta tiến lên, ngồi xuống cạnh Thái hậu. Thái hậu thấp giọng nói: "Đàn phi, nhớ kỹ thân phận của ngươi!"

Bà quả nhiên vẫn canh cánh trong lòng sự việc lúc nãy, nhưng ta nào phải kẻ ngốc, làm Thiên Lục tức giận rồi còn tự rước phiền phức vào người? Ta liền cười khẽ, kề sát Thái hậu nói: "Bẩm Thái hậu, thần thiếp vì quá phấn khởi nên mới nhất thời bất cẩn. Thần thiếp muốn báo cho người, Diêu phó tướng chết rồi."

Nghe vậy, ta rõ ràng cảm thấy thân thể bà chấn động, bà nhìn ta với vẻ không thể tin được.

"Thái hậu…" Thiên Phi nhận ra sự khác thường của bà, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Thái hậu xua tay, xoay người nhìn ta nói: "Đây là thu hoạch không lường tới mà ngươi nói sao?"

Ta khẽ cười gật đầu.

Trong đôi mắt Thái hậu hiện lên chút mừng rỡ, mau chóng quên đi chuyện vừa rồi của ta và Cố Khanh Hằng, bà lại toan mở miệng, liền thấy một người cấp tốc từ trong rừng chạy ra, tiến lên thì thầm mấy câu

với bà rồi vội vàng đi xuống, ta liếc nhìn Thái hậu, thấy bà đột nhiên đứng lên nói: "Bỗng nhiên ai gia thấy không khỏe nên về nghỉ trước, các ngươi cứ ở lại trò chuyện." Dứt lời, Thái hậu nhìn ta nói: "Đàn phi, ngươi về cùng ai gia."

"Vâng." Ta vội đứng dậy đỡ bà.

Trong ánh mắt Thiên Phi nhìn ta hết thảy đều là vẻ đắc ý, nhất định nàng cho rằng Thái hậu sẽ vì chuyện vừa rồi mà trách phạt ta?

Ta không nhìn nàng, chỉ bước ra ngoài cùng Thái hậu.

Hai người qua Ngự Túc uyển, không lâu sau liền thấy Hạ Hầu Tử Khâm trở về.

Thái hậu vội nghênh đón hỏi: "Sao rồi?"

"Thi thể đã cho người khiêng đi trước, Trẫm đã dặn dò không được lan truyền việc này. Hội săn bắn vẫn tiếp tục, không ai biết trẫm đã ra khỏi trường săn trước." Hắn thản nhiên nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ta.

Ta lấy làm kinh hãi, lại nghe Thái hậu nói: "Ai làm?"

Hắn cười nhạo một tiếng, đem ngọc bội trên tay ném lên bàn, mở miệng: "Mẫu hậu nghĩ sao? Hiển nhiên là Thư Cảnh Trình."

Lòng ta hơi chấn động, không rõ vì sao hắn lại nói như vậy? Hắn biết rất rõ vốn không phải là Thư Cảnh Trình.

Sắc mặt Thái hậu thoáng trầm xuống, mở miệng nói: "Đàn phi, ngươi lui xuống trước, ai gia có chuyện muốn nói với Hoàng thượng."

Ta lưỡng lự, đành phải nói: "Vâng, thần thiếp cáo lui trước."

Nâng bước toan rời đi, lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm giơ tay ngăn cản, hắn nhìn ta, mở miệng: "Mẫu hậu, vừa rồi lúc trẫm phái người đến Thư gia thì phát hiện Thư gia đã sớm không còn một ai! Hơn nữa, Thư Cảnh Trình vừa ám sát Diêu Chấn Nguyên xong, mà đã trốn thoát không rõ tung tích, việc này quả thực rất ly kỳ."

Lời của hắn, là nói với Thái hậu, song ánh mắt hắn dán trên mặt ta chưa từng di chuyển.

Ta rốt cuộc kinh ngạc, vì sao theo lời hắn nói, làm ta cảm thấy kẻ ra tay giết chết Diêu Chấn Nguyên cũng không phải là người của hắn?

Hắn lại cười: "Thế nào, Đàn phi cảm thấy kinh ngạc lắm sao?"

Thái hậu như thể không hiểu gì, tiến lên nói: "Hoàng thượng đang nói gì vậy?"

Hắn vẫn nhìn ta, gằn từng chữ: "Hôm nay Thư Cảnh Trình căn bản không tiến vào khu vực săn bắn, người mà Diêu Chấn Nguyên nhìn thấy trước khi chết là một nữ nhân."

"Hoàng thượng!" Thái hậu thở phào một hơi.

Hạ Hầu Tử Khâm bước lại gần ta, trầm giọng nói: "Đàn phi, nàng có biết là ai không?"

Hắn thực sự khiến ta kinh ngạc, nếu quả thực người từ sau lưng ta bắn ra mũi tên không phải là hắn, hoặc không phải là người của hắn, làm sao hắn biết người Diêu Chấn Nguyên gặp chính là ta?

Ta hít một hơi, thong dong quỳ xuống, mở miệng: "Là thần thiếp."

Thái hậu giật mình nhìn ta.

Hạ Hầu Tử Khâm lại nổi giận đưa chân đá văng chiếc ghế bên cạnh, mắng: "Làm càn! Nàng cho đây là trò đùa vui lắm sao!"

Ta cúi đầu: "Thần thiếp đương nhiên biết đây không phải là trò đùa, nhưng nếu Diêu Chấn Nguyên chết, như vậy Hoàng thượng có thể thừa dịp này thu hồi binh quyền ở hoàng đô."

"Đàn phi!" Giọng Thái hậu tràn đầy vẻ không thể nói bừa.

Hắn vẫn tức giận không ít, cả giận nói: "Việc này cũng không đến lượt nàng làm, trẫm tự có sắp xếp!"

"Nhưng sao Hoàng thượng không nghĩ rằng, Thư Cảnh Trình chẳng qua là một Lễ bộ thị lang, tài bắn cung của y chưa chắc đã khá hơn thần thiếp. Huống hồ trước khi Thư quý tần được ban chết, thần thiếp đã đi gặp nàng." Ta lặng lẽ đánh giá sắc mặt người ở trước mặt.

Lông mày hắn hơi giãn ra, chờ ta nói tiếp.

Thực ra ta sớm biết chuyện ta đi Ngọc Thanh cung không lừa được hắn, cũng không lừa được Thái hậu.

Để sau này bọn họ hỏi, chi bằng ta nhân cơ hội này kể ra tất cả.

"Thư quý tần cầu xin thần thiếp bảo vệ tính mạng anh trai nàng, nàng nói, nàng chết không sao cả, nhưng Thư gia không thể tuyệt hậu. Nàng nói, trong ba điều bất hiếu, không con là tội nặng nhất." Lúc nói lời này, ánh mắt ta nhìn về phía Thái hậu.

Ta tin rằng Thái hậu là người thông minh, ta nói như vậy thì bà cũng hiểu lúc Thư quý tần sắp chết đã biết ai là hung thủ thật sự. Khi nhắc đến "không con", vẻ mặt Thái hậu rõ ràng đã thay đổi.

"Nàng khóc rất thảm thiết, thần thiếp nhất thời mềm lòng, đã hứa với nàng." Ta quay về phía hắn cúi đầu : "Thần thiếp có tội."

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, nghiến răng nói: "Nhưng trẫm rất muốn nghe xem tội của nàng ra sao!"

Ta hít sâu một hơi, nói: "Thần thiếp lén tìm Thư Cảnh Trình, muốn y đi trước, lại muốn có ngọc bội gia truyền của y. Ý của thần thiếp rất rõ ràng, việc ám sát - thần thiếp làm. Tiếng oan tất nhiên là Thư gia gánh."

Hắn lại hỏi: "Làm sao nàng tin được y?"

Ta nói: "Chỉ cần Diêu Chấn Nguyên chết, Diêu - Thư hai nhà liền kết thù, hơn nữa cả đời này cũng không giải được. Thần thiếp dám cam đoan, người nhà họ Thư sẽ không dám lộ diện nữa."

Hắn đang muốn nói, liền nghe thấy bên ngoài có người bẩm báo: "Hoàng thượng, Thục phi nương nương đã về!"

Xem ra, Diêu thục phi cũng biết chuyện này.

Hạ Hầu Tử Khâm liếc nhìn ta, cất bước ra ngoài. Hiển nhiên không thể để Diêu thục phi nhìn thấy tình cảnh trong phòng.

Đợi hắn đi ra, ta mới nghe Thái hậu nói: "Còn không đứng dậy."

Ta tạ ơn, vừa đứng dậy lại nghe Thái hậu nói: "Đàn phi, ai gia không ngờ ngươi lại to gan và sáng suốt như vậy!" Trong ánh mắt bà nhìn ta, mơ hồ có một nét tán thưởng.

Ta vội vàng cúi đầu nói: "Thái hậu không trách tội thần thiếp tự tiện thả Thư Cảnh Trình sao?"

Bà khẽ cười: "Thực ra ai gia cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, ai gia vẫn luôn áy náy chuyện của Thư quý tần. Chỉ không ngờ ngươi lại còn có biện pháp như thế! Ai gia thật muốn khen ngợi ngươi."

Ta giật mình, bà lại nói: "Hôm nay ai gia mới biết, ngươi thật sự nghĩ cho Hoàng thượng. Lúc trước ai gia nghi ngờ ngươi là sai lầm rồi."

Ta bỗng nhiên nhớ tới việc bà cho ta uống thuốc độc, thấp giọng nói: "Không, Thái hậu cẩn thận là đúng."

Bà cười tự giễu: "Ai gia từng hoài nghi ngươi là mật thám của kẻ nào đó, nghi ngờ lòng trung thành của ngươi với Hoàng thượng."

Lòng ta hoảng sợ, ta buột miệng: "Thái hậu cho rằng thần thiếp là người của ai?"

Nhưng bà không trả lời, chỉ nói: "Ngươi yên tâm, thứ ai gia cho ngươi ăn không phải là thuốc độc. Ai gia chỉ là muốn khống chế ngươi, muốn ngươi vâng lời."

Ta kinh ngạc nhìn người trước mặt, thì ra viên thuốc kia Thái hậu chỉ là muốn hù dọa ta.

Bà kéo tay ta: "Hôm nay chuyện nguy hiểm như vậy ngươi cũng dám làm một mình, nếu ai gia vẫn còn hoài nghi ngươi, thì đó là lỗi của ai gia"

Lời Thái hậu khiến ta lại nghĩ tới tình huống ở khu vực săn bắn, nói như vậy, kẻ giúp ta không phải là người của Hạ Hầu Tử Khâm. Như vậy, đó là ai?

Đầu óc lập tức loạn cả lên, nếu không phải người của Hạ Hầu Tử Khâm, vì sao phải giúp ta? Vì sao giết Diêu Chấn Nguyên nhưng lại không chịu lộ diện?

Thái hậu thả tay ta ra, nói tiếp: "Ai gia cần ra ngoài, phải đi an ủi Thục phi một chút, còn phải phái người báo cho Diêu Hành Niên. Ngươi về Thu Ngọc cư trước đi, trước mắt nếu không có việc gì thì không nên xuất hiện, dù sao chuyện lớn như vậy không để ai biết sẽ tốt hơn."

"Vâng, thần thiếp ghi nhớ."

Thái hậu đi ra, ta thở phào nhẹ nhõm.

Đợi một lát, ta liền đẩy cửa bước ra, ta giật mình phát hiện Tình Hòa đứng ở cửa, thấy ta ra nàng vội nói: "Nương nương, người cùng nô tì ra ngoài bằng cửa hông đi."

Ta giật mình một chút, vẫn là Thái hậu nghĩ chu đáo, ta gật đầu.

Nàng dẫn ta tới cửa hông mới nói: "Nương nương cẩn thận."

Ra khỏi Ngự Túc uyển, đương nhiên về thẳng Thu Ngọc cư, ta vẫn chưa quên, ta đã bảo Văn Lương đến ngôi miếu lấy thuốc nước Tô Mộ Hàn cho ta. Lúc này trên đường gần như không thấy một cung nữ nào, chắc tất cả đều qua Liên Thai các bận rộn chuẩn bị tiệc tối. Số còn lại, e là đều đến khu vực săn bắn.

Ta vội chạy về Thu Ngọc cư, lại nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "vút", chờ ta hoàn hồn, mũi tên sắt màu đen đã cắm thẳng trên thân cây bên cạnh! Lực bắn mạnh thật! Thân tên cắm vào cây rõ ràng không hề lay động dù một chút!

Ta đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Hàn vương và nữ tử kia đứng ngay đằng sau cách ta không xa. Trường cung trong tay nàng ta vẫn chưa kịp thu hồi hoàn toàn.

Như vậy, mũi tên này là do nàng ta bắn ra?

Nhưng nhìn mũi tên này, căn bản không thể đoán ra nó lại xuất phát từ một nữ tử!

Ta đang kinh ngạc nhìn thì nghe giọng Hàn vương lạnh lùng vang lên: "Ngươi tưởng chỉ dựa vào ngươi là có thể bắn chết bản vương sao?"

191. Q.2 - Chương 18: Giận Nhau

Edit : libraIme

Beta : yk_nhubinh

Ngữ điệu của y rất lạnh lùng, đôi mắt tối sẫm như mực, trong nháy mắt mọi thứ như bị đóng băng, ta bỗng chốc thấy tim đập nhanh hơn.

Liếc nhìn về phía mũi tên đang cắm thẳng trên thân cây, lòng ta vẫn không thể bình tĩnh lại. Ta biết, mũi tên này là muốn nhắc nhở ta, đồng thời cũng mang theo cả sự uy hiếp và cảnh cáo.

Hàn vương cho rằng ta bắn một mũi tên kia về phía y, là muốn giết y.

Nhưng, ta muốn giết y lúc nào chứ? Ta thậm chí cũng không hề biết đằng sau bụi cây thấp kia lại là y.

Nhưng cho dù ta nhìn thấy thì sao chứ?

Ta cắn răng, ngước mắt nhìn về phía y: "Vương gia không phải người nói tài bắn cung của bản cung khiến ngài thấy không dám khen tặng sao? Bản cung làm sao có thể khiến ngài bị thương được?"

"Ngươi!" Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh y nhíu mày tức giận, lấy ra một mũi tên từ trong bao ở sau lưng, giơ cung nhắm vào ta một lần nữa, lạnh lùng nói: "Vương gia, không giữ ả ta được rồi!"

Nàng thoáng lui về phía sau một bước, cây cung kia đã kéo căng, nữ tử nhìn thẳng vào ta, tất cả đều là vẻ thèm khát sát phạt. Ta bỗng nhớ tới mũi tên bắn vào thân cây kia, nếu một mũi tên như thế xuyên vào ngực ta, vậy ta chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Ta bỗng thấy Hàn vương giơ tay lên cầm cung tên trong tay nữ tử, cười nhạo một tiếng nói: "Thanh Dương, ngươi lui ra."

"Vương gia!" Nữ tử tên là Thanh Dương nhíu mày nhìn y, vẫn không cam lòng thu hồi cung tiễn.

"Lui ra." Y nói một câu, lại nhìn về phía ta: "Mạng của nàng ta, nếu bản vương muốn sẽ tự mình đến lấy."

Suy nghĩ ta hơi xoay chuyển, lời của y là có ý gì?

Đang nghĩ ngợi, thấy y cất bước đi đến trước mặt ta, ta không nén lòng được lui về phía sau nửa bước, y bỗng nhiên bước qua một bước lớn, đưa tay hung hăng siết chặt cổ tay ta, ta đau đến nhíu mày. Nghe y cười lạnh một tiếng: "Hôm nay bản vương mới biết được, lòng dạ của nương nương thật hiểm độc. Cũng khó trách, trong hậu cung Thiên triều, nương nương không dựa vào hậu thuẫn phía sau mà vẫn có thể vĩnh viễn giữ được sự sủng ái của quân vương!"

Ta giật mình nhìn nam tử trước mặt, y rốt cuộc đang nói gì?

Đôi mắt đen như mực nhìn cổ tay y đang siết chặt, y bỗng nói: "Bản vương rất hiếu kỳ, trên đôi tay trắng trẻo này của nương nương rốt cuộc đã thấm đẫm bao nhiêu máu tươi rồi?"

Máu tươi…

Ta chỉ thấy trong lòng chấn động, nhìn y với vẻ bất ngờ.

Ta nghiêm nghị hỏi: "Ngài rốt cuộc đang nói cái gì?"

Vì sao lời của y lại kỳ lạ như thế, y nói lòng dạ ta hiểm độc, nhưng vì sao dường như ta thấy những lời này lại có liên quan đến y?

Nhưng, có liên quan gì chứ?

Y cười một tiếng, buông bàn tay đang nắm tay ta, chắp tay đưa lưng về phía ta, lạnh lùng nói: "Bản vương thực sự hiếu kỳ, sự ác độc của nương nương rốt cuộc là bản tính trời sinh, hay là có ai đó dạy nương nương hiểm độc đến vậy?"

Ta ngẩn ngơ, thì thấy y đã nhanh chóng rời đi, Thanh Dương liếc nhìn ta một cái, tiến lên nhổ xuống mũi tên kia, sau đó vội vàng đuổi theo.

Ta ngơ ngác đứng, lời y vừa nói, rất kỳ lạ.

Tầm mắt ta nhìn chằm chằm vào vết tên thật sâu kia, đứng lại một lát, mới bỗng nhiên thấy lòng chấn động.

Tức thì, ta vội vàng nhìn về phía Hàn vương vừa rời đi, đã không còn thấy bóng dáng của y …

Chẳng lẽ là…

Hôm nay ở Thượng Lâm Uyển, người bắn chết Diêu Chấn Nguyên là Thanh Dương.

Vậy lúc ta quay đầu nhìn lại, thứ gì đó phản chiếu khiến ta chói mắt, chính là ánh sáng phản xạ từ chiếc mặt nạ màu bạc của Hàn vương sao?

Y nghĩ rằng, lúc ta quay đầu lại đã nhìn thấy y, vì thế y cho rằng ta bắn mũi tên kia, là muốn giết người diệt khẩu ư?

Ta như hít phải một hơi khí lạnh, cho nên lúc y nhìn thấy người bắn mũi tên kia là ta, y mới nhìn ta bằng con mắt cực kỳ tức giận. Chỉ là, tên ta dùng là tên bình thường của Vũ Lâm quân, mũi tên Thanh Dương bắn ra nhất định cũng không phải là mũi tên chuẩn bị cho những người đi săn dùng hôm nay. Nếu không, khi Hạ Hầu Tử Khâm trở lại, thần sắc hắn sẽ không như vậy. Vì thế, giải thích duy nhất, tên trên người Thanh Dương cũng là tên bình thường.

Ngón tay ta khẽ run, nàng đem theo tên của mình vào rừng làm gì?

Có thể đúng lúc giúp ta bắn chết Diêu Chấn Nguyên như vậy …

Hàn vương…

Cắn môi, ta thật nghĩ không ra. Nếu y chỉ đơn thuần muốn giúp ta, nhưng lại muốn giấu giếm. Nhớ tới lời y vừa nói, đó như lời nhắc nhở ta. Còn có mũi tên Thanh Dương bắn bên cạnh ta, y là muốn cảnh cáo ta, không được nói lung tung sao?

Vì thế y mới vội vàng rời đi, là vì y muốn tìm ta nói những lời này.

Đúng vậy, bằng không hiện tại cuộc săn bắn vẫn tiếp tục, sao y lại có thể bất ngờ xuất hiện ở đây?

Nhớ những lời Thanh Dương vừa nói lúc nãy, không giữ ta lại được, theo ý nàng là muốn giết ta. Quả thực, ở đây hiện không có một ai, cho dù nàng giết ta, cũng sẽ không có ai biết. Nhưng Hàn vương lại ngăn cản…

Đầu ta dường như ngày càng rối loạn, thở dài một tiếng, ta lắc lắc đầu, đi về phía Thu Ngọc cư.

Lúc đi vào, thấy Triêu Thần đi ra nghênh đón, ta lấy làm hoảng sợ, mở miệng hỏi: “Không phải ta bảo ngươi đến Nghi Tư uyển sao?”

Triêu Thần nhìn ta nói: “Dạ, quận chúa đang ngủ, nô tì muốn tới bẩm báo trước với nương nương, quận chúa không hề rời khỏi đó.” Triêu Thần cúi xuống, nàng lại hỏi: “Vậy nô tì có cần đi?”

Ta suy nghĩ, nói: “Không cần.” Nếu Hàn vương không hề tiến vào rừng, như vậy cũng sẽ tiện đường quay về Nghi Tư uyển một chuyến, Triêu Thần không nên đi thì tốt hơn. Ta sợ vì chuyện của ta, Hàn vương sẽ làm khó cung nữ của ta.

Nghe vậy, Triêu Thần gật đầu nhỏ tiếng trả lời: “Nương nương còn đi săn bắn sao?”

Được nàng nhắc nhở, ta mới nhớ ra việc mình đến giờ vẫn chưa thay y phục, ta liền lắc đầu nói: “Không đi nữa, giúp bản cung thay đồ.” Dứt lời, ta đi thẳng vào trong.

Triêu Thần ở phía sau vội vã bước theo.

Thái hậu dặn ta không nên ra ngoài, thì ta chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại Thu Ngọc Cư chờ tin tức.

Thay đổi y phục, ngồi một chút, liền được báo Vãn Lương đã trở về. Ta sai Triêu Thần ra dò hỏi xem Hoàng thượng và Thái hậu giờ đang ở nơi nào, bảo Vãn Lương đóng cửa. Hỏi nàng: “Thứ đó đâu?”

“Nương nương.” Vãn Lương đem một bao đồ giao cho ta, ta không mở ra, vừa đón lấy thì đã biết, trong một bao đựng đồ lớn như vậy nhưng giữa nó chỉ có một chiếc bình nhỏ, nhất định là Tô Mộ Hàn sợ nó vỡ, nên mới cẩn thận từng li từng tí như thế.

Y luôn suy nghĩ rất chu đáo.

Chẳng biết tại sao, ta bỗng dưng nhớ tới Hàn vương.

Ta nhất định bị choáng đầu rồi, bọn họ làm sao có thể là cùng một người?

Vãn Lương lo lắng nhìn ta, rốt cuộc không nén lòng được hỏi: “Nương nương, chuyện ở khu vực săn bắn thế nào rồi?”

Ta đem đồ trong tay thu lại, khẽ cười một tiếng: “Đương nhiên đã giải quyết xong. Vừa rồi bản cung bảo Triêu Thần ra ngoài, chính là để tìm hiểu chuyện kia.”

Nghe vậy, chân mày Vãn Lương đang nhíu chặt mới từ từ giãn ra, nàng mỉm cười nói: “Nô tì biết, nương nương thông minh nhất.”

Ta im lặng không nói, ta thông minh, nhưng người khác cũng không phải là kẻ ngốc.

Nhất là vị Hàn vương khiến ta không thể hiểu được kia!

Văn Lương và ta cùng đợi một lát, liền nghe được bên ngoài có tiếng người đi vào. Văn Lương bước ra xem xét, nàng có chút kinh ngạc: "Nương nương, là Cố đại nhân."

Ta hơi chấn động, nhìn thần sắc Văn Lương, ta chắc chắn rằng "Cố đại nhân" trong miệng nàng là Cố Khanh Hằng. Ta nhíu mày đứng dậy, sao y lại đến vào lúc này?

Ta bước ra ngoài, y đến một mình, ta không thể cho y vào phòng, để tránh có người nhàn rỗi đàm tiếu.

Y thấy ta, hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến nương nương."

Ta tiến lên: "Không cần đa lễ, có chuyện gì?"

Y vươn tay đưa ra một thứ, ta nhìn kỹ, mới phát hiện thì ra là chiếc khuyên tai bị ta tiện tay vứt bỏ. Ta thật không ngờ, hai thị vệ kia cuối cùng cũng giúp ta tìm được rồi. Chỉ là, tại sao nó lại nằm trong tay y?

Ta nghe y thấp giọng nói: "Bọn họ vào đây không tiện, vì vậy thuộc hạ vào thay."

Ta ngẩn ra, thị vệ không tiện, nhưng y lại tiện sao? Ta khẽ cười trong lòng, xem ra là y có chuyện muốn nói với ta.

Ta đưa tay nhận lấy, tiện tay đeo vào, ta nhìn y nói: "Muốn hỏi điều gì?"

Y giật mình, cuối cùng cười yếu ớt: "Nương nương vẫn luôn thông minh như vậy." Y nhìn vào tai ta, thu lại nụ cười, thấp giọng nói : "Trong lúc nương nương bảo thị vệ đi tìm khuyên tai, thực sự người chỉ chờ tại chỗ thôi sao?"

Ta nhìn y, cũng không đáp lời. Chắc chắn trong lòng y cũng đã đoán được, chỉ là tới đây để hỏi một đáp án rõ ràng mà thôi.

Y lại nói: "Lúc Hoàng thượng đi đến thẩm vấn đội Ngự Lâm quân hộ tống Diêu phó tướng, bọn họ đều nói tướng quân vì tình cờ gặp một vị tiểu thư mới bảo bọn họ rời khỏi đó đi tuần tra nơi khác."

Những lời y nói làm ta chấn động, chẳng qua ta vẫn không nói gì. Ta trốn sau thân cây, bọn họ không thể nào nhìn thấy dáng vẻ của ta, chỉ biết đó là một nữ tử, nhưng nữ tử đến trường săn hôm nay cũng không ít, phải dùng cách gì tìm cho ra đây? Huống chi, chuyện Diêu Chấn Nguyên ham mê sắc đẹp mọi người đều biết, cho dù có người không biết thì cũng sẽ không có ai nghi ngờ ta cả.

Cố Khanh Hằng nhìn chằm chằm vào ta, y quả nhiên đoán là ta làm. Vì chuyện chiếc khuyên tai này, nên y mới nghi ngờ ta.

Ta rốt cuộc mở miệng: "Vậy Hoàng thượng định xử lý thế nào?"

Y cúi đầu xuống, mới nói: "Ngự Lâm quân tuần tra không một ai may mắn sống sót."

Ngón tay ta run lên, thủ đoạn của Hạ Hầu Tử Khâm ta hôm nay xem như được đã được chứng kiến.

Như vậy, việc này khi truyền vào tai người của Diêu gia là hôm nay ở khu vực săn bắn người bị thích khách giết, ngoại trừ Diêu Chấn Nguyên, còn có Ngự Lâm quân theo tuần.

Ta hơi siết chặt tay, ta vẫn là chưa suy nghĩ chu đáo, chỉ cần biết chuyện này có liên quan đến nữ nhân, như vậy Diêu gia chắc chắn sẽ tra rõ. Hạ Hầu Tử Khâm dùng chiêu này là triệt để đem toàn bộ chuyện này đổ hết lên đầu Thư Cảnh Trình. Như vậy việc còn lại là xem người của Diêu gia có tìm được Thư Cảnh Trình hay không.

Nhưng đến lúc đó, ta cũng không sợ, mối thù hai nhà đã kết lớn như vậy, dù làm thế nào cũng không thể giải được.

Cố Khanh Hằng lại liếc nhìn ta một cái, thấp giọng nói: "Nương nương nếu không còn chuyện gì nữa thì nên về phòng nghỉ ngơi, thuộc hạ phải trở về ngay." Dứt lời, y đã xoay người muốn rời đi.

"Khanh Hằng…" Ta gọi y, lại phát hiện không biết nên nói gì.

Bước chân của y như bị kìm lại, nhưng không xoay người lại, chỉ nói: "Thuộc hạ chỉ có một chuyện muốn cầu xin, sau này hi vọng nương nương nếu có việc cần làm thì hãy để thuộc hạ làm thay."

Ta khẽ mở miệng, thấy y đã nhanh chóng rời đi.

Y nói muốn làm thay ta, đương nhiên là sợ ta gặp chuyện không may. Nhưng y có biết hay không, để y đi, ta sẽ càng lo lắng an toàn của y.

Vãn Lương đứng bên cạnh hiểu chuyện không nói một lời, ta hồi phục tinh thần, suy nghĩ một chút, ta tháo xuống chiếc khuyên tai, giao cho Vãn Lương nói: "Giúp bản cung cất giữ nó." Ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm khuyên tai của ta bị rơi một chiếc, cất nó đi để tránh lúc hắn thấy ta tìm được lại suy nghĩ nhiều.

Vãn Lương nhận lấy, chỉ thấp giọng nói: "Dạ." Dứt lời, nàng xoay người đi vào.

Lúc mặt trời lặn về tây ta mới thấy Triêu Thần quay về.

Ta vội đứng lên, nghe nàng nói: "Nương nương, Hoàng thượng đã về khu vực săn bắn. Hôm nay lúc kết thúc săn bắn Hoàng thượng còn ban thưởng một vài thứ cho các vị đại nhân, công tử không có được thu hoạch. Nghe nói, người còn ban hôn cho hai vị tiểu thư nữa."

Ta không nói lời nào chỉ lắng nghe, xem ra những người kia vẫn chưa biết tin có người chết trong khu vực săn bắn.

Ta nghĩ loại tin tức này phải đợi một thời gian qua đi mới có thể công bố.

Ta chỉ tò mò Diêu thục phi rốt cuộc sẽ thế nào đây?

Hai người đứng trong phòng một lát, liền nghe thấy có tiếng bước chân vội vã từ ngoài vọng tới. Ta hơi nghi ngờ ngước mắt nhìn, thấy cửa bị đẩy ra, ta hoảng sợ, nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm bước nhanh vào.

Buổi tối còn có yến hội, hắn chắc là vừa từ khu vực săn bắn trở về, sao còn rảnh rỗi tới chỗ của ta?

Nghĩ như vậy, nhưng ta chỉ có thể tiến lên hành lễ nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng!" Vãn Lương và Triêu Thần cũng vội vàng hành lễ.

Hắn vung tay lên, bảo hai cung nữ lui xuống.

Hai cung nữ liếc nhìn nhau, vội vâng dạ lui xuống.

Một lát sau, hắn mới nói: "Đứng lên đi."

Ta đứng lên, thấy hắn đã tự động ngồi xuống, ta nghĩ nghĩ một chút rồi tiến lên phía trước nói: "Hoàng không đi thay y phục ư? Sao giờ này còn tới chỗ của thần thiếp?"

Hắn hừ một tiếng, nói: "Trẫm phát hiện nàng bây giờ càng lúc càng lớn mật, làm chuyện như vậy cũng dám gạt trẫm!" Giọng điệu của hắn nặng nề, làm ta lại thoáng nhớ tới vẻ mặt giận dữ của hắn khi đá lăn chiếc ghế lúc chiều ở Ngự Túc uyển.

Ta muốn quỳ, lại bị hắn ngăn cản, nghe hắn tức giận nói: "Quỳ có tác dụng gì!"

Ta ung dung mở miệng: "Quỳ là để tâm trạng Hoàng thượng dịu bớt. Nếu theo ý của thần thiếp, thần thiếp chắc chắn sẽ không quỳ. Việc thần thiếp làm hôm nay, còn không phải vì Hoàng thượng người sao?" Ta ngước mắt nhìn hắn, hắn cũng đã có ý muốn tha thứ. Chẳng lẽ sẽ còn có kết quả tệ hơn sao?

Mặc kệ thế nào, hắn đã ra tay giúp ta giải quyết tốt hậu quả, ta thực sự cũng không còn lời nào để nói.

Ta rõ ràng nhìn thấy thân thể hắn run lên, hắn liếc nhìn ta, nhìn một lát, mới mở miệng: "Nàng thực sự là vì trẫm sao?"

Ta làm chuyện này có rất nhiều lý do. Đầu tiên là muốn thuận theo ý Thái hậu, thứ hai là muốn Hạ Hầu Tử Khâm thu hồi được binh quyền hoàng thành, còn nữa Diêu Chấn Nguyên chết, hắn có thể nhân cơ hội đem vị trí này giao cho Cố Khanh Hằng. Mà ta, cũng xem như đã hoàn thành chuyện Thư quý tần ủy thác trước khi chết.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nguyên nhân ta vì hắn mà làm vẫn chiếm ưu thế nhất.

Cười nhạt một tiếng, ta nói: "Thần thiếp đương nhiên là vì Hoàng thượng."

Nghe vậy, sự tức giận đôi mắt hắn thoáng tan đi một chút, hắn nắm lấy tay ta, kéo ta qua, hắn thở dài một tiếng nói: "Trẫm không muốn nàng vì trẫm mà lấy thân mạo hiểm. Trẫm là nam nhân, không muốn một nữ nhân vì trẫm mà làm vậy."

Ta cười: "Thế nhưng việc này thần thiếp làm cũng không tốt lắm, còn phải khiến Hoàng thượng khổ tâm vì thần thiếp giải quyết hậu quả."

Hắn khẽ nhíu mày: "Tin tức nàng cũng thật nhanh."

Ta mím môi, vì nhất thời vui vẻ mà bỗng nhiên quên mất, tâm tư của hắn luôn luôn rõ ràng sáng suốt như vậy, chỉ một câu của ta, hắn cũng có thể nghe ra được vài thứ. Ta cũng dứt khoát không gạt hắn, chỉ nói: "Thần thiếp lo lắng chuyện bên kia, sai người hỏi Cố thị vệ."

Ngược lại hắn cũng không chấp nhất chuyện này nữa, chỉ nói: "Trẫm thật tò mò, sở thích của Diêu Chấn Nguyên chẳng lẽ đã thay đổi?" Ta ngẩn ra, còn chưa từng kịp phản ứng hắn đang có ý gì, lại nghe hắn tiếp tục nói: "Những thị vệ đó nói dù chưa nhìn thấy người, chỉ nghe thấy giọng nói, nhưng có thể khiến Diêu Chấn Nguyên cam lòng rời khỏi bọn họ ở cùng với nữ tử kia, bọn họ đều cho rằng đó phải là một mỹ nhân tuyệt sắc. Trẫm muốn hỏi, nàng rốt cuộc dùng cách gì để có thể giữ y ở lại?"

Hóa ra, điều hắn tò mò lại là việc này.

Thì ra đây chính là chuyện hắn tò mò.

Ta khẽ cười: "Chẳng lẽ đàn ông chỉ biết suy nghĩ về vấn đề này sao?

Nghe câu này, vẻ mặt của hắn hơi sửng sốt.

Ta lại nói: "Thần thiếp thỏ thẻ với y, gia phụ có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Hôm nay, nhiều người vào rừng như vậy, có quỷ mới biết gia phụ của thần thiếp là ai."

Ngừng một chút, ta mỉm cười nói tiếp: "Thần thiếp còn tiết lộ với y, gia phụ muốn thương lượng chuyện hôn sự cho tỷ tỷ đẹp như hoa như ngọc của thần thiếp..."

Nghe vậy, hắn bất giác cười rộ lên, hơi nhướn mày nói: "Thật to gan, nàng định tự ý đem phi tử của trẫm ban cho Diêu Chấn Nguyên sao?"

Mặc dù hắn đang cười, nhưng ngược lại ta không cười nổi. Lúc này, hắn đang muốn ám chỉ Thiên Phi và Thiên Lục. Đúng vậy, trong mắt hắn, hai nàng vẫn đẹp hơn so với ta.

Thấy ta không nói lời nào, hắn cũng không hỏi, chỉ nói: "Trẫm cảm thấy tài nghệ bắn cung của nàng đã tiến bộ nhiều."

Ta không cười, cắn môi nói: "Đó là chuyện tất nhiên. Cái khăn đã được tẩm thuốc mê trước, đợi y ngất đi thần thiếp mới bắn tên. Hoàng thượng cho rằng đứng trước cái bia gần như thế mà thần thiếp bắn không trúng được sao?"

Mũi tên cắm vào sâu như thế, đương nhiên hắn phải nghi ngờ.

Chỉ là, hắn nghi ngờ, ta cũng có cách hoá giải.

"Khoan?" Hàng lông mày của hắn khẽ nhíu lại, nhỏ giọng hỏi, "Vì sao phải bắn hai mũi tên?"

Ta thầm mắng trong lòng, thực ra ta chỉ bắn một mũi tên nhưng nó không chịu trúng đích mà thôi.

Nhưng ta vẫn phải tiếp tục lời nói dối của mình. Ta nhìn hắn nói tiếp: "Một mũi tên bắn ra là để ngụy trang, cho người khác khỏi nghi ngờ Diêu Chân Nguyên bị bắn ở khoảng cách. Bọn họ sẽ cho rằng mũi tên bên cạnh được bắn từ đằng xa tới, tránh việc đám Ngự Lâm quân nghĩ là do nữ nhân mà Diêu Chấn Nguyên gặp gây ra. Không ngờ Hoàng thượng đã xử lý bọn họ giúp thần thiếp. Nên mũi tên kia lại trở thành dư thừa."

Cuối cùng, hắn cũng cười phá lên.

Nhân cơ hội này, ta hỏi hắn: " Lần này, thần thiếp đã săn được con mồi cho Hoàng thượng rồi, người có hài lòng không?"

Lời hắn nói ngày ấy, ta luôn ghi nhớ. Hơn nữa ngày hôm nay, hắn bắn một mũi tên về phía Hàn vương, khiến trong lòng ta luôn suy nghĩ, chẳng lẽ con mồi mà hắn muốn chính là Hàn vương.

Mỗi khi nghĩ tới điều này, ta luôn cảm thấy căng thẳng.

Hắn giật mình, một lát sau mới nói: "Hài lòng."

"Con mồi… Hoàng thượng thực sự muốn là thứ gì? Ta bạo gan hỏi. Mọi chuyện đã đến nước này, ngốc đến mấy cũng biết, thứ hắn muốn không phải là thỏ.

Hắn ngước nhìn ta, hỏi ngược lại: "Nàng cho rằng là thứ gì? Hàn vương sao?"

Nghe hắn chính miệng nói ra, trong lòng ta chấn động, hai mắt ta mở to nhìn người trước mặt. Hắn cười nhạt nói: "Trẫm là hạng người ngu ngốc đến thế sao? Bắc Tề đưa quận chúa sang hòa thân, Hàn vương đích thân làm sứ thần sang chúc mừng sinh nhật trẫm, đồng thời cũng là tướng quân hộ giá cho quận chúa. Nếu để y chết trên đất Thiên triều vào đúng ngày sinh nhật trẫm, các quốc gia khác sẽ nghĩ thế nào?"

Ta kinh ngạc nhìn hắn. Đúng vậy, lời của hắn cũng không phải không có lý.

Ta biết Phất Diêu không thể chết được, vì nàng ta là quận chúa sang đây để hoà thân. Như vậy Hàn vương chẳng phải cũng giống với nàng ta sao? Thậm chí mọi chuyện sẽ nghiêm trọng hơn, bởi vì đối với Hoàng đế Bắc Tề, địa vị Hàn vương chắc chắn cao hơn Phất Diêu. Hạ Hầu Tử Khâm khôn khéo như vậy, sẽ không làm chuyện bất lợi ình.

Xem ra, ta đã trách lầm hắn.

Nhớ tới chiều nay ở khu vực săn bắn, ta còn chất vấn hắn vì sao. Khi đó hắn chỉ nói với ta hai từ "Làm càn". Như vậy, không phải bây giờ ta nên thấy may mắn, vì cuối cùng hắn không hề nổi giận với ta sao?

Một lát sau, ta lại hỏi: " Còn phía Thục phi nương nương phải nói thế nào?"

Hắn hít một hơi: "Theo ý của mẫu hậu, tạm thời giữ bí mật không phát tang, đợi qua sinh nhật trẫm sẽ ban thánh chỉ, nói Diêu Chấn Nguyên vì cứu giá mà hi sinh. Đến lúc đó mới khen thưởng Diêu gia cũng không muộn."

Ta biết vì sao hắn lại nói là theo ý của Thái hậu. Có lẽ việc này bà ra mặt nói với Diêu thục phi là thích hợp nhất. Với cục diện hiện giờ, Diêu thục phi nhất định vì giữ thể diện cho Thiên triều, nên tất cả thương tâm và đau khổ chỉ có thể âm thầm nuốt vào trong bụng.

Nhưng ta biết, bây giờ nhất định nàng ta vô cùng căm hận Thư Cảnh Trình, ngay cả khi Thư quý tần đã chết cũng vẫn còn hận. Nàng ta hận Thư gia, bọn họ đã làm cho nàng ta mất đi đứa con trong bụng và mất cả người anh trai ruột thịt.

Hoàng thượng chỉ dùng một câu "Vì cứu giá mà hi sinh tính mạng" khiến Diêu thục phi không nói được gì.

Như vậy cũng tốt, chờ đến lúc Diêu Hành Niên ở bên kia biết được việc này cũng đã mất một khoảng thời gian. Đến lúc đó, Hạ Hầu Tử Khâm có thể nhân cơ hội đưa người của hắn vào vị trí này rồi.

Ta đang nghĩ ngợi, bất ngờ nghe thấy hắn nói: "Trước hết, trẫm sẽ để Cố Khanh Hằng tạm thời thay thế vị trí của Diêu Chấn Nguyên." Lúc hắn nói, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, trên khóe môi thoáng hiện một nụ cười thoảng qua.

Ta thật sự giật mình, hắn lại hừ khẽ một tiếng: "Đây không phải là kết quả nàng mong muốn sao? Trẫm không tin, nàng quan tâm đến chuyện xảy ra lần này như vậy, lại không hề có ý muốn tranh đoạt chức quan này cho y?"

Ta thở dài một tiếng, quả nhiên hắn đều nhìn thấu mọi việc. Ta cười nói: "Nhưng chẳng phải Hoàng thượng cũng thấy y thích hợp sao? Nếu không sao Hoàng thượng lại có thể đồng ý đề bạt y chứ?" Hắn chỉ hừ một tiếng, ta nắm chặt lấy tay hắn, tiếp tục nói: "Chức quan kia tạm thời bị bỏ trống, những việc thần thiếp có

thể làm cũng chỉ ở vòng ngoài mà thôi, mà chẳng phải quyền quyết định vẫn nằm trong tay Hoàng thượng sao?"

Trong lòng hắn vẫn có thành kiến với Cố Khanh Hằng, tuy hắn nói tin ta và Cố Khanh Hằng, nhưng ta cũng biết rõ trong lòng hắn vẫn luôn để ý. Cũng giống như ta, biết rõ Phất Hi thật sự đã chết mà ta vẫn đố kị không nguôi với nàng ta. Nhưng hắn thật sự là một Hoàng đế tốt, sẽ không vì một chuyện như vậy mà chôn vùi một nhân tài.

Hắn cuối cùng cũng cười, nói: "Sao trẫm lại thấy dường như đang tạo dựng thế lực phía sau cho nàng vậy nhỉ?"

Ta nhíu mày, hắn đã đứng dậy nói: "Cũng sắp đến giờ rồi, trẫm phải về thay y phục." Dứt lời, hắn xoay người bước đi ngay.

"Hoàng thượng." Ta gọi hắn lại: "Chuyện của Quận chúa…"

"Đêm nay sẽ tứ hôn."

Ta chỉ nghe thấy giọng nói lãnh đạm của hắn vọng lại, còn người đã bước ra khỏi phòng.

Chẳng biết tại sao, khi nghe được mấy chữ hắn nói "Đêm nay sẽ tứ hôn", tảng đá đè nặng trong lòng ta mới dường như rơi xuống. Phất Diêu mặc dù không phải là Phất Hi, nhưng nàng ta mang đến cho ta một dự cảm bất an. Cho dù chính nàng ta đã từng nói không muốn làm bạn bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng lòng ta vẫn thấy tràn đầy sự thù địch với nàng ta.

Màn đêm cuối cùng cũng đã buông xuống.

Lúc này trên Liên Thai các, khắp nơi đặt những ngọn đèn hoa sen tỏa sáng ngập trời, ngay cả bên trong ao cũng thật nhiều ngọn đèn dập dềnh. Trên những lối đi nhỏ quanh co và cả những hành lang dài đều treo đầy những chiếc đèn lồng, rậm rạp đến mức chúng như đang dồn vào nhau.

Đưa mắt nhìn khắp cả vùng, nơi đây sáng tỏ như ban ngày.

Trong điện, vị trí trung tâm là nơi của Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu, chỗ ngồi của các vị khách quý từ các quốc gia được sắp xếp ở hai bên, quần thần và hậu phi ngồi ở phía dưới. Ngọc tiệp dư vừa ngồi xuống đã nhỏ giọng nói với ta: "Nương nương, người có thấy sắc mặt Thục phi không?"

Sao ta lại không thấy chứ? Hai mắt nàng ta đỏ hoe, nhất định đã khóc rất nhiều. Chỉ tội cho nàng ta, giờ phút này không thể nói ra được nỗi khổ mà còn phải miễn cưỡng vui cười ở yến hội này.

"Nói thật, thần thiếp cũng chưa từng thấy Thục phi như vậy. Ngày xưa ở hậu cung nàng ta được Thái Hậu nuông chiều, yêu thương, hôm nay lại là sinh nhật Hoàng thượng nữa, thần thiếp quả thực thấy rất khó hiểu." Ngọc tiệp dư thấp giọng nói, chậm rãi thu lại tầm mắt, rủ mi xuống nhìn cái chén trong tay, hơi lắc đầu rồi uống cạn, cũng không nói thêm gì nữa.

Ta cười nói: "Hôm nay Thái hậu muốn nàng ta vào rừng thi đấu với Hoàng hậu Nam Chiếu, chẳng lẽ… nàng ta đã thất bại ư?" Ta cất lời, theo bản năng nhìn về phía bên kia.

Nhưng không nghĩ, ta lại thấy Phất Diêu.

Ta khẽ nhíu mày, cả người nàng ta vẫn khoác một chiếc áo choàng thật lớn, dường như che khuất luôn cả khuôn mặt nàng ta. Bỗng nhiên ta cảm giác được nàng ta và nghĩa huynh của nàng ta thật giống nhau, đều là những kẻ kỳ lạ không muốn lộ ra bộ mặt thật của mình.

Tiếp đó ta lại cảm thấy buồn cười, bản thân ta không phải cũng như vậy sao?

Từ từ thu lại những suy nghĩ trong đầu, ta chợt thấy vị trí bên cạnh đội ngũ Bắc Tề là Quân Ngạn. Y đang bưng chén rượu, tầm mắt lại hướng về phía những vị khách Nam Chiếu, trong đôi mắt đó đang ẩn hiện lóe lên một vài tia sáng. Ta phì cười một tiếng, chuyện này thật sự rất thú vị.

Ta nở một nụ cười nhẹ, lúc hoàn hồn, ta thấy Tấn vương đang ngồi đối diện ta, tầm mắt y luôn luôn nhìn về phía ta. Ta mới nhớ Văn Lương vẫn luôn đứng sau ta, khẽ cười một tiếng, rót một chén rượu đưa cho Văn Lương nói: "Chén rượu này, bản cung kính Tấn vương."

Vãn Lương rất thông minh, tất nhiên sẽ hiểu rõ ý ta. Nàng cúi đầu vâng dạ, nhanh chóng đi về phía đối diện, ta nhìn thấy Tấn vương đón lấy chén rượu trong tay Vãn Lương, y ngửa đầu uống cạn, nở một nụ cười nhàn nhạt với ta, nhưng cũng không bảo Vãn Lương quay về. Mà điều ta mong muốn lại chính là phản ứng này.

Một lát sau, ta nghe thấy thái giám ở bên ngoài lớn tiếng hô vang: "Hoàng thượng giá lâm — Thái hậu giá lâm —"

Mọi người nhanh chóng đứng lên, những vị khách quý từ các quốc gia đều bước ra ngoài, những người còn lại cúi đầu quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Đến lúc Hạ Hầu Tử Khâm và Thái Hậu ngồi xuống, mới nghe được giọng nói của hắn vang lên: "Bình thân."

Mọi người nói tạ ân, lại ngồi vào chỗ cũ.

Trên điện, giọng nói của người đó lại vang vọng: "Lần này có thể cùng các quốc gia thiết lập mối bang giao thật tốt đẹp, trẫm rất hài lòng. Các quốc gia có thể hòa thuận, bách tính yên ổn bình an là chuyện may mắn nhất trong thiên hạ này!"

"Hoàng thượng thánh minh!" Quần thần bên dưới đồng thanh hô lớn.

Ta nhìn thấy những vị khách quý đang ngồi ở bàn tiệc đều nở một nụ cười thản nhiên. Có điều những nụ cười đó mấy phần là thật mấy phần là giả cũng không có cách nào nhìn qua mà biết rõ được. Ta nghĩ việc thống nhất giang sơn cũng là ý muốn sâu thẳm trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ là hắn không thể dễ dàng để người khác hiểu thấu đáo như thế được.

Hạ Hầu Tử Khâm nâng chén, mọi người cũng đồng loạt nâng chén.

Ta chợt nhớ tới một việc, Hàn vương đeo mặt nạ làm thế nào uống rượu được đây?

Chẳng biết tại sao, lúc nghĩ tới điều này, trong lòng ta thật thấy buồn cười.

Ta nhìn về phía Bắc Tề, chỉ thấy Hàn vương cũng đang nâng chén, y dùng ống tay áo thật rộng của mình che phủ, trong nháy mắt chén rượu đã cạn sạch! A, tốc độ thật nhanh.

Thanh Dương đang đứng cạnh y đột nhiên nhìn thẳng vào ta, ta bỗng thấy hoảng hốt, chẳng lẽ nàng ta cảm nhận được ta đang nhìn hay sao? Chỉ thấy tầm mắt nàng ta nhìn lướt qua nơi ta ngồi dường như hơi lộ ra vẻ thất vọng, sau đó thu hồi lại tầm mắt.

Thấy Thái hậu khẽ ho một tiếng, liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn hiểu ý. Cất giọng nói: "Hôm nay, trẫm có một chuyện muốn nói, đó là trẫm muốn ban cho Tấn…"

"A —"

Nữ tử hoảng sợ kêu lớn một tiếng, ta thấy Phất Diêu bất ngờ đứng lên từ chỗ ngồi.

Mọi người giật mình liếc mắt nhìn qua, ngắt lời Hoàng thượng đang nói, việc làm của nàng ta thật không hiểu lễ nghi, chỉ một động tác lại khiến người ta kinh ngạc!

Còn ta siết chặt cả hai tay, tại sao nàng ta lại cố tình vào đúng lúc Hạ Hầu Tử Khâm muốn tứ hôn cho Tấn vương lại đột nhiên đứng dậy, rốt cuộc là vì sao chứ?

Hạ Hầu Tử Khâm cũng nghe được nên nhìn lại, ta chỉ thấy chân mày Thái hậu gay gắt nhíu lại.

Nữ tử ngước mắt nhìn, đôi môi khẽ mở: "Biểu ca…"

Biểu ca!

Lòng ta chấn động mãnh liệt!

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm đột ngột thay đổi, hắn bỗng nhiên đứng lên, đi vội về phía nàng ta.

"Hoàng…" Thái hậu muốn kéo hắn lại, nhưng đã chậm mất rồi.

Ngọc tiệp dư đang ngồi bên cạnh ta cũng bất giác đứng thẳng lên, vội vàng nhìn về hướng đó.

Còn ta đến giờ này cuối cùng cũng đã biết được tại sao trong tiềm thức ta lại rất ghét nữ tử này. Lúc đó ở Nghi Tư uyển, nàng ta luôn miệng nói rằng không hề muốn làm bạn bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng hôm nay, vào đúng lúc hắn muốn tứ hôn, nàng ta lại đứng lên, gọi hắn một tiếng "Biểu ca".

Cho dù ta chưa từng nghe qua, nhưng cũng có thể đoán được, năm đó Phất Hi vẫn gọi hắn như thế!

Đã trải qua bao nhiêu năm chưa từng nghe lại có người gọi hắn như thế, chắc chắn hắn sẽ nhớ lại Phất Hi, người con gái mà hắn đã yêu tha thiết.

Hai tiếng"Biểu ca" làm cho người ta ghi nhớ suốt cuộc đời này thốt lên thật đúng lúc! Phất Diêu ơi, Phất Diêu, ta thật sự đã quá xem thường ngươi rồi!

Ta cắn môi nhìn.

Hắn bước tới trước mặt nàng ta, do dự một lúc, cuối cùng nâng tay vén lên chiếc áo choàng của nàng ta.

Mái tóc dài của nàng ta tung lên trong gió, dưới chiếc áo choàng là một dung nhan xinh đẹp, nàng ta ngửa đầu nhìn thẳng vào hắn.

"Phất Hi!" Ngọc tiệp dư ở bên cạnh bật thốt lên.

Ta giật mình quay lại nhìn nàng, nàng ta đang nói gì chứ? Phất Hi!

A, làm sao có thể! Nàng ta đã chết, đã chết rồi mà!

Ngọc tiệp dư dường như ý thức được mình đã nói sai, vội lấy tay che miệng, thấp giọng nói: "Quá giống, thực sự rất giống…"

Ta chưa có may mắn gặp qua Phất Hi, vì thế Phất Diêu rốt cuộc giống đến mức nào, ta cũng không thể biết. Chỉ là theo thần sắc của Ngọc tiệp dư, ta cũng hiểu được. Ta không nén lòng nỗi, nhìn về phía Thái hậu ở trên kia, chỉ thấy sắc mặt bà bỗng chốc trắng bệch, tầm mắt lặng yên nhìn người đang ở trước mặt, không thốt nổi một lời.

Xem ra Thái hậu cũng đang rất kinh hoàng.

Chỉ thấy Phất Diêu bất ngờ quỳ xuống, cúi đầu nói: "Hoàng thượng thứ tội, Phất Diêu vốn không nên học tỷ tỷ gọi người như…"

Hạ Hầu Tử Khâm tựa như vừa hoàn hồn, chấn động một lát, mới từ từ đưa tay đỡ nàng ta dậy.

Thái hậu lớn tiếng nói: "Vừa rồi Hoàng thượng là muốn ban…."

"Mẫu hậu!" Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trong khoảnh khắc hắn quay đầu lại, ta nhìn thấy trong đáy mắt hắn tràn ngập nỗi oán hận.

Thần sắc Thái hậu bỗng chốc hiện vẻ hoảng hốt, các tần phi bên này đều lộ ra vẻ khiếp sợ, ngay cả Diêu thục phi, trong đáy mắt nàng ta vẫn ẩn chứa một chút bi thương, nhưng cũng âm thầm hiện lên vẻ hứng thú dò xét.

Ta nghe thấy hắn cười lớn một tiếng, cắn răng nói: "Hôm nay, Trẫm muốn sắc phong quận chúa làm Dao phi!" Hắn bỗng nhiên xoay người lại, đối diện với quần thần, bá quan mở miệng nói: "Từ nay về sau, quận chúa Phất Diêu chính là Dao phi của Thiên triều! Ban cho Dao Hoa cung!"

Dao (*), ngọc đẹp như người, Dao hoa bối khuyết (**), cũng mang ý tứ tốt đẹp.

* Dao: là ngọc dao, một thứ ngọc đẹp, dùng để ví von các vật quý báu, tốt đẹp.

** Dao hoa bối khuyết: ví nàng như ngọc dao trong sáng rực rỡ không một chút tì vết.

Hắn là đang muốn chiêu cáo với thiên hạ, nàng ta, Liễu Phất Diêu là người con gái hắn vô cùng quý trọng. Ta không cần biết nàng ta có mang bóng dáng của Phất Hi hay không. Ta chỉ biết một điều, trong lòng ta giờ đây cứ không ngừng lặp lại những lời hắn vừa nói, Dao phi của Thiên triều, Dao phi của Thiên Triều, là Dao phi của Hạ Hầu Tử Khâm hắn…

A, đây chính là điều mà Phất Diêu muốn, nàng ta giấu diếm bao nhiêu ngày như vậy chỉ vì chờ đợi giờ khắc này!

Chúng quần thần vẫn còn bị bầu không khí vừa rồi làm hoảng sợ, chỉ thấy Quân Ngạn đứng dậy cười nói: "Dao phi nương nương quả thực là quốc sắc thiên hương. Chúc mừng quốc chủ Thiên triều có được mỹ nhân!" Y vừa dứt lời, mọi người ở dưới cũng bắt đầu hùa theo chúc mừng.

Ta giận dữ nhìn Quân Ngạn, gã đàn ông này…

Hàn vương bỗng nhiên nhìn về phía ta, trong đôi mắt y là một vẻ phức tạp mà ta chưa bao giờ thấy qua.

Kết quả như vậy là điều Phất Diêu mong muốn, chẳng phải cũng chính là điều y đang mong đợi sao? Đã như vậy, tại sao thái độ của y lại thế này?

Đúng lúc này, ta nghe thấy một tiếng "xoảng" vọng tới từ phía đối diện, ta thấy chén rượu rơi xuống vỡ tan nát trước mặt Tấn vương. Sắc mặt y lúc này rất khó coi, y siết chặt bàn tay đang đặt trên bàn. Ta nhìn thấy Văn Lương vội vàng cúi người đỡ lấy y, nàng quỳ xuống hướng về phía Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu nói: "Hoàng thượng, Thái hậu, Vương gia say rồi."

Say chỗ nào chứ? Rõ ràng là y đang nổi giận.

Mặc dù Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa nói ra việc tứ hôn, nhưng lần trước ở gia yến Thái hậu đã từng giúp hắn nói ra. Đã vậy, Thái hậu còn gặp riêng Tấn vương để nói chuyện này một lần nữa. Không cần nói đến vì sao Tấn vương lại đồng ý việc hôn sự này, nhưng dù sao y cũng đã đồng ý rồi.

Còn bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm vào đúng lúc này lại bất ngờ đổi ý, lại còn thu nàng ta cho bản thân. Dù việc này không nhiều người biết, nhưng với Tấn vương đều là nỗi nhục nhã rất lớn!

Ta nhìn thấy Hiển vương ở bên cạnh đang có một dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa. Trong ánh mắt y nhìn Tấn vương lộ ra vẻ châm chọc.

Sao ta lại không biết, còn Thái Hậu làm gì mà không hiểu, hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm đã làm rạn nứt tình cảm huynh đệ!

Khi đó ta đã từng tạ ơn lòng trung thành của Tấn vương, như vậy lúc này thì thế nào? Rốt cuộc y có thể vẫn như lúc trước được không?

Vượt khỏi cửa ải nhất nộ vị hồng nhan (*).

* Nhất nộ vị hồng nhan: giận dữ vì hồng nhan. Câu này, trong bài Viên Viên khúc, có liên quan với Ngô Tam Quế và Trần Viên Viên. Link: www.hoasontrang.us … -Nghiệp

Nhưng ta biết, đôi lúc hồng nhan không hề liên quan gì đến yêu hay không yêu, mà nó có thể gây ra rất nhiều rắc rối.

Tấn vương đứng dậy, lạnh lùng cất lời: "Hoàng thượng, thần vô ý đã quá chén, xin được cáo lui trước!"

Dứt lời, y cũng không chờ Hạ Hầu Tử Khâm mở miệng, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thái Hậu nháy mắt với Văn Lương, nàng vội vàng đứng dậy chạy theo.

Lúc này ta làm sao còn hơi sức để quan tâm việc đó, Hạ Hầu Tử Khâm chỉ lạnh nhạt liếc nhìn bóng dáng Tấn vương rời đi, trước sau cũng không nói một câu.

Ngọc tiệp dư ở bên cạnh ta lẩm bẩm: "Lúc trước đã từng nghe Phất Hi nói nàng ta có một cô em gái, thần thiếp cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta."

Ta nghĩ lần này ngoại trừ Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu, người kinh hoàng nhất chắc chắn là Ngọc tiệp dư. Chỉ vì năm đó nàng đã từng gặp qua Phất Hi.

Yến tiệc nơi này cũng không vì sự vắng mặt bất ngờ của Tấn vương mà bớt vẻ náo nhiệt. Chỉ một lát sau, những vũ cơ tiến vào, nhạc công bắt đầu thổi một khúc nhạc rất vui tai, những lời chuyện trò cười nói dần dần trầm lắng lại trong toàn bộ Liên Thai các.

Hạ Hầu Tử Khâm lại quay về ngồi trên long ỷ, nhưng ánh mắt hắn không hề rời khỏi Dao phi một giây phút nào.

Ta cắn môi nhìn hắn, hắn lại nhìn nàng ta, điều kỳ lạ chính là Hàn vương lại đưa mắt nhìn sang đây, nhìn ta.

Ta nở một cười lạnh lùng với y, chuyện đến lúc này, y vẫn còn nhớ đến sự việc xảy ra ở khu vực săn bắn phía tây kia ư? Y nhìn ta, chẳng lẽ ta lại giống loại người sẽ đem chuyện kia kể ra hay sao?

Dao phi đang ngồi cạnh Hàn vương, sau khi liếc nhìn y một cái, tầm mắt bỗng hướng về phía ta, ta nhìn thấy, trên khóe miệng nàng ta thoáng nở một nụ cười chiến thắng.

Dưới ánh đèn, nụ cười đó mang một vẻ phô trương quá đáng.

Ta biết phải xem nữ nhân đang ở trước mặt như Phất Hi để đối phó. Chỉ vì trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta chính là Phất Hi, là người hắn vẫn luôn nhung nhớ trong lòng.

Ta từng nghĩ rất đơn giản Phất Hi không nên chết đi, bởi vì ta có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể tranh giành nổi với người đã chết.

Nhưng hôm nay một kẻ thế thân lại xuất hiện, với ta mà nói quả là một sự mỉa mai, châm chọc.

Không nén được lòng, ta lại nghĩ tới Thiên Lục đang ở bên cạnh.

Dao phi tới, vậy một kẻ thế thân như nàng ta nên tự giải quyết thế nào đây?

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Thái hậu luôn âm trầm, không nói lời nào. Còn Hạ Hầu Tử Khâm dường như cố ý không quay đầu lại, không chịu đối diện với thần sắc của Thái hậu.

Còn trái tim ta cuối cùng cũng bắt đầu hoảng hốt.

Một khắc trước đây, dáng vẻ của hắn vẫn rất thâm tình chân thành với ta, nhưng chỉ trong chớp mắt lại có thể quên ngay, thái độ này cũng chỉ có thể là Hạ Hầu Tử Khâm thôi!

Đế vương!

Trong lòng âm thầm ghi khắc, thì ra đây mới chính là tình yêu của bậc đế vương.

Ta bỗng nhiên cảm giác được sự lạnh nhạt mỏng manh của thâm cung, ngày xưa ta chẳng qua chỉ nhìn thấy một góc của núi băng này thôi.

Ta còn tưởng rằng có thể bày mưu tính kế.

Nhưng cuối cùng cũng không chống cự nổi hình bóng đã khắc sâu trong đáy lòng của hắn.

A, ta ngửa đầu uống cạn mấy chén rượu mạnh. Ta cố sức chịu đựng, không ho thành tiếng. Ta lớn như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên uống một loại rượu như vậy, cái cảm giác nóng bỏng, đau rát làm ta khổ sở, nhưng cũng làm đầu óc ta thêm tỉnh táo.

"Nương nương..." Ngọc tiệp dư lo lắng liếc nhìn ta một cái.

Ta phì cười một tiếng nói: "Bản cung không sao, bản cung vẫn rất tỉnh táo."

Tiệc tối cuối cùng cũng tan, vịn tay Triêu Thần bước ra ngoài, một ngọn gió lành lạnh thổi tới, Triêu Thần vội vàng đứng chắn trước người ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương đã uống rượu, gió thổi quá lớn, e rằng rượu sẽ xông lên, sẽ say rất dữ dội."

Thật vậy sao? Nhưng sao lúc này ta không hề thấy say một chút nào cả?

Khẽ cười một tiếng, vịn vào tay nàng nói: "Bản cung không sợ say."

Ta trực tiếp đi ra ngoài, đã không muốn quay đầu lại nữa, đêm nay còn có thể là ai ở cùng hắn chứ? Tất nhiên sẽ là Dao phi mà hắn vừa sắc phong.

Đi được vài bước, ta nghe được một người hoảng sợ hô lên một tiếng "Chủ tử", ta ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy ống tay áo trái trống rỗng của người thị vệ đang lay động trong gió. Lòng ta hơi chấn động là thị vệ cận thân của Quân Ngạn.

Lúc ta tiến lên, không nén được mà liếc nhìn, ta thật không ngờ rằng, y lại có thể uống say như thế.

Ta thật sự rất hiếu kỳ về người đàn ông khiến ta không thể nhìn thấu này.

Người thị vệ đứng bên cạnh đỡ lấy y, lúc quay đầu lại người thị vệ nhìn thấy ta, thần sắc y có chút xấu hổ. Ta chỉ cười nhẹ, chẳng qua chỉ là say mà thôi có gì đáng lo chứ.

Lúc nghiêng người, Quân Ngạn liếc nhìn ta một cái, ta muốn bước đi, lại thấy y gạt tay của thị vệ cận thân ra, khẽ cười đi về phía ta.

Ta hơi giật mình, y cất tiếng hỏi: "Sao hôm nay Đàn phi lại có thể bình tĩnh đến vậy?"

Ta hỏi lại y: "Nếu không,Tuyên hoàng bệ hạ nghĩ rằng bản cung nên phản ứng thế nào?"

Không ngờ rằng lời ta vừa nói lại làm cho y thoáng chốc ngẩn ra. Y lập tức cười nói: "Trẫm thật cũng không nghĩ ra được."

Ta nhìn y một cái, trầm giọng nói: "Lần trước bản cung từng nhìn thấy bệ hạ và Hoàng hậu Nam Chiếu âm thầm gặp nhau, bản cung sẽ làm như không thấy. Nhưng hôm nay câu nói trên đại điện kia rốt cuộc ngài đang có ý gì? Hay là Đại Tuyên và Bắc Tề đã thiết lập được một mối bang giao từ trước rồi sao?"

Mày của y hơi nhíu lại, ta thấy vẻ mặt của tên thị vệ kia cũng khó coi, y đang muốn bước lên, lại thấy Quân Ngạn đưa tay ra cản y lại nói: "Thập Hạ, ngươi lui xuống."

Quân Ngạn nhìn ta một lúc lâu, mới mỉm cười nói: "Thì ra Đàn phi nghĩ rằng trẫm và nàng ta bên cạnh nhau là lén lút gặp gỡ?"

Ta sửng sốt, chẳng lẽ không phải là thế ư?

Y dường như nở nụ cười tự giễu, nói: "Người trong lòng trẫm, sao lại là nàng ta được!" Lúc y nói lời này, ta thấy tay y chậm rãi xoa xoa ngực, nơi khe hở ở cổ áo y hơi lộ ra một lá bùa bình an.

Một lá bùa bình an rất tầm thường.

Y đường đường là Hoàng đế Đại Tuyên, sao trên người y lại xuất hiện một vật như thế?

Không biết vì sao, trong giây phút đó, có một suy nghĩ xuất hiện trong đầu ta, thứ đó chắc chắn liên quan đến một nữ nhân!

Bỗng nhiên, ta lại muốn cười, y thích ai thì có liên quan gì đến ta? Mà vấn đề ta hỏi, y vẫn chưa trả lời.

Sau một lúc lâu vẫn chưa nói lời nào, bỗng nhiên y lại mở miệng nói: "Năm đó, xém chút nữa trẫm đã mất mạng trong tay Nam Chiếu, nên có một số việc, trẫm tất nhiên muốn điều tra cho rõ ràng." Nói đến đây, ánh mắt y căng thẳng, giọng nói kia dường như chẳng giống người đang say chuếnh choáng một chút nào cả.

Nhưng tất nhiên ta không tiện tham dự vào chính sự. Huống chi còn là việc của Đại Tuyên và Nam Chiếu, cho dù hai nước họ có như thế nào cũng không liên quan đến Thiên triều ta.

Ta cười xấu hổ, nói với y: "Bệ hạ nên sớm trở về nghỉ ngơi, bản cung xin cáo từ." Dứt lời, ta cũng không nhìn y nữa, vịn tay Triêu Thần rời đi.

Quân Ngạn cũng không gọi ta lại, lúc ta đi được một quãng xa, chỉ nghe thấy y thở dài nói: "Thập Hạ, rất lâu rồi trẫm chưa nghe nàng gọi trẫm là biểu ca…"

Ta không quay đầu lại, cũng không hiểu rõ ý trong lời y. Nhưng, tóm lại chắc chắn có liên quan đến một nữ tử. Ta thật không ngờ Quân Ngạn cũng là một kẻ si tình.

Quay về Thu Ngọc cư, ta thấy Vãn Lương vẫn chưa trở về, cảm thấy hơi lo lắng, không biết tình hình bên Tấn Vương như thế nào. "Nương nương, nô tì vừa pha một chén trà giải rượu, người mau uống đi. Nếu

không để rượu xông lên sẽ rất khó chịu." Triêu Thần vừa nói vừa cẩn thận đặt cái chén đang cầm trong tay xuống trước mặt ta.

Ta gật đầu, bưng chén lên, phát hiện chén trà vẫn còn nóng, liền cúi đầu thổi vài hơi.

Nhưng chỉ lát sau, ta nghe thấy bên ngoài có người nói vọng vào: "Nương nương, Tình Hòa cô nương tới."

Ta thấy hoảng sợ, sao Tình Hòa lại đột nhiên tới đây?

Ta vội bảo người cho nàng vào. Nàng vừa tới, liền nói với ta: "Nương nương, Vãn Lương mời người qua thăm Tấn Vương một chút."

Ta giật mình, cũng hiểu Tình Hòa đến lần này cũng chính là ý Thái hậu. Lần này Tấn Vương trở về, những người trong cung cũng chỉ có mỗi mình ta là từng tiếp xúc với y. Thái hậu lo lắng bà không thể khuyên nhủ được y, vì thế mới bảo ta đi.

A, nhưng ta đi thì sẽ thế nào đây? Hạ Hầu Tử Khâm có thể thu hồi lại thánh chỉ đã ban sao? Cho dù hắn có làm được, e rằng Tấn vương cũng không cần!

Lòng ta cũng bắt đầu dấy lên một nỗi oán hận.

Ta đứng lên, nếu Thái hậu đã bảo Tình Hòa tới, tất nhiên ta phải qua đó xem xét một chút.

"Nương nương!" Triêu Thần đuổi theo ta: "Người còn chưa uống trà!"

Ta phất phất tay, nó vẫn còn nóng, ta không đợi được nữa.

Ta bảo Tình Hòa lui ra, sau lưng vang lên giọng nói của Triêu Thần: "Vậy để nô tì sửa soạn mang theo vài thứ rồi hãy đi."

Ta cũng không chờ nàng, chỉ đi ra ngoài.

Tình Hòa nói: "Nương nương, nô tì phải quay về phục mệnh, nô tì xin phép cáo lui."

Ta gật đầu, nhìn nàng vội vã rời đi. Sao ta lại không hiểu suy nghĩ trong lòng Thái hậu, bà đang lo sợ chỉ vì một nữ nhân xuất hiện sẽ khiến hai huynh đệ họ bất hòa.

A, thật đúng như Thái hậu đã từng nói, nữ nhân của nhà họ Liễu đều là hồng nhan họa thủy!

Ta cũng không chờ Triêu Thần mà bước nhanh về phía trước. Ở ngoài cũng không có kiệu, Thái hậu muốn ta âm thầm đi rồi âm thầm trở về. Việc này cũng không phải do thân phận của ta mà là do trên tiệc tối nay, Tấn vương đột nhiên rời đi e rằng sẽ làm cho các đại thần trong triều bàn tán.

Đi được vài bước, ta đột nhiên nghe được trong bóng đêm gần đó có một người dần dần bước ra, người đó gọi ta: "Đàn phi…."

192. Q.2 - Chương 19: Bản Năng

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Heybaby

Ta giật mình, theo phản xạ nhìn lại nơi phát ra tiếng nói.

Thấy Hàn vương đang đứng thẳng tắp dưới bóng cây hòe cao to phía trước, trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ màu bạc, dưới ánh đèn đêm chiếu xuống, ánh sáng phát ra lại càng chói mắt.

Ta thật sự rất tò mò, lúc này sao y lại đứng ở đây?

Chẳng lẽ là chờ ta đi tới sao?

Ngước mắt nhìn kỹ lại, ta ngạc nhiên phát hiện ra Thanh Dương không bên cạnh y. Không biết tại sao, trong lòng ta hơi chấn động, mặc dù chưa từng bàn luận về vấn đề này nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy, Thanh Dương phải luôn theo sát bên cạnh y một tấc cũng không rời.

Một tấc cũng không rời…

Vì sao ta lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Hàn vương dũng mãnh thiện chiến như vậy, chẳng lẽ còn sợ một thân một mình sao?

Nhưng Hàn vương không bước đến, ta cũng không bước đi. Trong lòng chợt run lên, ta bước thẳng về phía trước, lạnh lùng nói: "Bản cung còn có việc, xin vương gia cứ tự nhiên." Chuyện lúc xế chiều, ta vẫn còn nhớ rất rõ, y dẫn theo Thanh Dương hùng hổ chặn ta lại, còn nói ta thủ đoạn độc ác.

Không ngờ, một lát sau ta lại nghe thấy tiếng bước chân của y đuổi theo.

Ta không quay đầu lại, không biết cuối cùng y muốn làm gì.

Ta bất giác bước chân nhanh hơn, chỉ muốn đi nhanh một chút để bỏ lại người phía sau. Nhưng không ngờ, bước chân của y cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng ta không nhịn được, giận dữ nói: "Vương gia bám theo bản cung như vậy là vì sao? Chuyện xảy ra ngày hôm nay tại khu vực săn bắn ở khu rừng phía Tây trong lòng mọi người đều biết rõ, vương gia không nói, bản cung cũng sẽ không nhắc đến!" Trong lòng ta cảm thấy phẫn nộ, nhưng đối với y, trước sau gì y cũng làm cho ta có cảm giác tim loạn nhịp.

Đôi mắt sắc bén, đen thẳm như mực kia, dường như có thể hiểu rõ toàn bộ con người ta. Đối với y, ta luôn mất đi sự bình tĩnh thường ngày, dù ta lớn tiếng gào thét trước mặt y, nhưng vừa nói xong cả người ta lại run lên.

Tang Tử, Tang Tử, rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?

Hít một hơi thật sâu, bước chân ta không hề dừng lại mà vẫn bước đi rất nhanh như trước.

Hàn vương cười khẩy một tiếng, không hề để ý đến những lời ta vừa nói, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Xem ra giao tình giữa nương nương và Tấn vương cũng không tệ, nếu không vì sao Thái hậu lại muốn nương nương đi gặp y?"

Trong lòng ta lại chấn động, ngay cả ta muốn đi đâu y cũng biết rất rõ! Thậm chí còn đoán trúng tâm tư của Thái hậu khi bà muốn ta đi!

Đưa Dao phi đến hòa thân, quả nhiên là Bắc Tề đã chuẩn bị vô cùng cẩn thận, ngay từ đầu y đã đoán được Thái hậu chắc chắn sẽ để không cho Phất Diêu vào cung làm phi tử. Như vậy, khả năng duy nhất đương nhiên là ban hôn cho người khác. Còn người khác này là ai, chắc hẳn hôm nay chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng Tấn vương bị uất ức phải bỏ đi ở Liên Thai các, người thông minh như Hàn vương, còn cần ai chỉ điểm nữa sao?

Ta không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: "Đây là chuyện của Thiên triều, không phiền đến vương gia phải tốn hơi thừa sức bận tâm!"

"Thiên triều? Hừ." Y khẽ hừ một tiếng, nói tiếp: "Việc triều chính cho tới bây giờ đều là việc của nam nhân, sao phải để cho hạng nữ nhi như nương nương nhúng tay vào chứ?"

Ta cười nhạo nói: "Bản cung đi qua bên đó, vương gia dựa vào cái gì để nói đây là việc chính sự?"

Y khẽ giật mình, ta lại bước nhanh hơn.

Bỗng nhiên, y bước lại gần ta, trầm giọng nói: "Hôm nay ở Liên Thai các, hắn vui sướng ôm niềm vui mới, vì sao nương nương còn làm việc giúp hắn ?"

Lời của y, làm cho ta chấn động mạnh.

Vui sướng ôm niềm vui mới, người y muốn nói tới tất nhiên là Dao phi.

Nhưng ta đang giúp Hạ Hầu Tử Khâm sao? Vì Thái hậu sai Tình Hòa đến bảo rằng muốn ta qua bên Tấn vương, nên ta chỉ làm theo mà không suy nghĩ nhiều, vội vàng đi ngay. Bây giờ nghe Hàn vương nhắc đến, ta mới phát hiện khi bước chân ra khỏi cửa ta cũng không hề suy nghĩ, lo lắng. Nhưng lúc này Hàn vương nói như vậy là có ý gì?

Điều y nên quan tâm không phải là người trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm sao? Cớ gì còn để ý đến chuyện của ta kia chứ?

Hạ Hầu Tử Khâm vui mừng bên duyên mới, đối với y, với Bắc Tề mà nói, không phải là chuyện tốt đẹp mỹ mãn đáng để chúc mừng sao? Ta cười khẩy một tiếng nhìn y, châm chọc nói: "Chẳng lẽ Vương gia cho rằng chỉ dựa vào một Dao phi có thể làm đảo loạn hậu cung Thiên triều sao? Bản cung nói cho vương gia biết, không có một nữ nhân nào có thể phá vỡ giang sơn của Thiên triều!"

Mặc dù ta cũng trách cứ hành động của Hạ Hầu Tử Khâm trong buổi yến tiệc hôm nay, nhưng ta vẫn tin tưởng hắn không phải người hồ đồ, không nhìn thấy lòng muông dạ thú của hoàng đế Bắc Tề!

Đôi mắt của Hàn vương chợt lóe sáng, nhưng không tức giận vì những lời ta nói, mà chỉ cười hỏi lại ta: "Đàn phi không đau lòng sao?"

Ta ngạc nhiên nhìn người trước mặt, ta nói nhiều như vậy, thế mà y lại hỏi ta một câu như vậy.

Ta đau lòng hay không đau lòng, có liên quan gì đến y?

Ta bỗng dưng tức giận, vì sao ta cảm thấy hôm nay y đến đây, đơn giản chỉ để cười nhạo ta. Nhớ lại những lời y hôm qua, ta ở trong hậu cung của Thiên triều là người được thánh sủng không suy. Vì thế, y muốn đến xem bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm đã có Dao phi bên cạnh, một sủng phi như ta đây sẽ tức giận thế nào?

Phải như vậy không, Hàn vương?

Thu hồi lại ánh mắt giận dữ, ta biết càng nhìn chiếc mặt nạ màu bạc kia, trong lòng ta sẽ càng giận. Nhưng ta biết chiếc mặt nạ kia ta không thể nào tháo xuống được. Cho nên ta cũng sẽ không làm những chuyện vô nghĩa đó.

Ta không nói thêm lời nào, đi thẳng tới phía trước, y không chịu rời đi mà cứ đi theo ta.

Gió dường như thổi mạnh hơn lúc trước, nhưng ta không cảm thấy lạnh, chỉ làm cho người ta cảm thấy hơi choáng váng? Chẳng lẽ đúng như Triêu Thần nói, ta bị say rượu rồi.

Cũng may, ý thức của ta vô cùng tỉnh táo.

Khẽ lắc lắc đầu mấy cái, ta mới nhớ tới phía sau còn có người đi theo. Ta nghiêng mặt nhìn y, không quan tâm đến những gì y nói trước đó, chỉ nói: "Vương gia theo bản cung đi chung một đường như thế này, cũng nên có chừng có mực một chút."

Y dường như hơi bất ngờ, nhưng chỉ mỉm cười nói: "Bản vương trở về Nghi Tư uyển, không phải vừa vặn cùng đường với nương nương sao?"

Đúng vậy, y phải trở về Nghi Tư uyển đi, nghĩ lại đúng là cùng đường. Nhưng dù sao ta cũng cảm thấy, y đang cố ý.

Y và ta đi chung một đường, xét về thân phận có nhiều điều bất tiện, trong lòng y rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy ?

Ta bỗng nhiên dừng chân lại, trong đôi mắt y lộ rõ vẻ ngạc nhiên, ta lạnh lùng nói: "Bản cung phải đợi cung nữ của bản cung, vương gia đi trước đi."

Hàn vương cười hỏi: "Nương nương rất sợ ở bên cạnh bản vương sao?"

Không phải là sợ, nhưng cảm giác này thật khó nói, làm cho ta cảm thấy không yên lòng.

Cũng không biết Triêu Thần đã xảy ra chuyện gì, đến bây giờ còn chưa tới. Đầu ta hơi choáng váng nên muốn bước qua cái ghế đá bên cạnh để ngồi một lát, nhưng không ngờ lúc xoay người bước đi, vì nơi này không có đèn nên không nhìn rõ kia bậc thềm tam cấp dưới chân, ta giẫm chân vào khoảng không.

Ta hoảng sợ, nghe thấy người phía sau kêu lên "Cẩn thận", bàn tay của y lập tức đưa qua ôm lấy thắt lưng của ta. Ta giật mình giãy giụa để tránh đi, y lại không đứng vững nên cả hai người cùng ngã từ trên bậc thang xuống.

Ta và y ngã xuống chỉ trong chớp mắt, nhưng y lại bảo vệ ta thật vững vàng trong vòng tay của mình, ta ngã thật mạnh vào ngực của y, nghe y kêu lên một tiếng đau đớn. Ta vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện bên dưới này ánh sáng ngày càng tối đi, mà tầm mắt của ta, lại bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Vương gia, người sao rồi?" Ta vội vàng hỏi y.

"Không sao cả…"

Chẳng biết có phải là ảo giác của ta hay không, nhưng ta luôn cảm thấy dường như y đang cắn răng chịu đựng khi nói ra những lời này, giống như đang cố gắng hết sức để kìm nén lại thứ gì đó, mà hơi thở của y càng lúc càng dồn dập hơn. Có thứ gì đó sền sệt chảy xuống cổ, ta hoảng hốt!

Hàn vương, y làm sao vậy?

"Vương gia!" Ta nghe thấy giọng nói của Thanh Dương hoảng hốt truyền đến, sau đó, bóng một người con gái phóng xuống. Nhìn thấy trong đáy mắt ta tràn đầy sự xin lỗi, nàng ta nghiến răng, dùng một tay đẩy ta trên người Hàn vương ra, cúi người đỡ y đứng dậy.

Y không nhìn ta, nhưng ta nhìn thấy rõ ràng, bàn tay của y đang nắm cánh tay Thanh Dương không ngừng run lên .

Chẳng biết tại sao, trong lòng ta vô cùng hoang mang, cố gắng thử mấy lần cũng không đứng dậy được.

Mà hai người trước mặt, đã vội vã rời đi.

Ta mới biết, thì ra Thanh Dương không phải không ở bên cạnh y, mà là luôn theo sát trong bóng tối.

Nàng ta bảo vệ cho Hàn vương.

Ta chống người đứng lên, theo bản năng đưa tay sờ soạng trên cổ, trong ánh sáng lờ mờ, ta mơ hồ nhìn thấy màu sắc mờ mịt nơi đó. Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mạnh, không cần nhìn ta cũng biết trên tay của ta dính đầy máu.

Bỗng nhiên ta ngước mắt nhìn, hai bóng người kia đã biến mất, ta cắn răng đứng lên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Nương nương!"

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy giọng của Triêu Thần truyền đến cách đó không xa.

Ta chần chừ một lúc, cuối cùng mới gọi nàng: "Triêu Thần, bản cung ở đây."

Lúc này, Triêu Thần mới nhìn thấy ta đứng ở dưới bậc thang, nàng vội buông hộp đựng thức ăn trong tay xuống, chạy tới: "Nương nương, sao người lại ở đây? Vừa rồi hình như nô tì nhìn thấy có người vội vàng rời khỏi đây, là ai vậy? A ——" Triêu Thần chợt hét to lên một tiếng.

Ta biết, nhất định nàng nhìn thấy máu trên người ta.

"Nương nương!" Triêu Thần hoảng hốt chạy tới đỡ, nàng gấp rút đến độ nước mắt tuôn trào ra, "Nương nương, người làm sao vậy? Tại sao… Tại sao lại có máu?"

Ta lắc đầu, cũng không biết nên giải thích chuyện vừa rồi như thế nào, chỉ nói: "Vết máu không phải của bản cung ."

Nghe vậy, Triêu Thần mới giật mình, kéo tay của ta qua nhìn thật kỹ, sau đó lại liếc nhìn vùng cổ của ta, xác định đúng là không phải của ta, mới hết căng thẳng và dần dần bình tĩnh lại.

Triêu Thần vừa dùng khăn tay lau vết máu cho ta, vừa nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, ở đây mới xảy ra chuyện gì ạ?"

Nói đến chuyện vừa rồi, ngay cả ta còn chưa kịp phản ứng, bởi vậy ta cũng không nói nhiều, chỉ hỏi: "Sao ngươi đến chậm thế, bản cung đợi ngươi được một lúc rồi."

Triêu Thần ngước nhìn ta, biết ta không muốn nhắc đến chuyện vừa rồi, nên cũng hiểu chuyện không hỏi nữa mà chỉ nói: "Lúc nô tì đi ra, vô ý làm đổ chén canh giải rượu, nên phải cho người đi đổi một chén khác. Sau đó lại sợ bên ngoài có gió lớn, nương nương lại uống rượu, bởi vậy nô tì quay trở lại phòng lấy áo choàng. Chỉ là nô tì không nghĩ, người lại đi nhanh như vậy. Nô tì chỉ dám đi chậm, không dám chạy nhanh vì sợ thức ăn trong hộp bị đổ."

Cũng khó trách, lâu thế mà nàng chưa đến. Còn ta, nếu không phải vì muốn bỏ lại Hàn vương phía sau, cũng sẽ không đi nhanh như vậy.

Liếc nhìn chiếc áo choàng trong tay Triêu Thần, ta vội nói: "Mau khoác thêm áo cho bản cung đi."

Y phục bị dính máu muốn lau đi cũng không được, đành phải dùng áo choàng che đi thôi. Ta cũng không thể trở về thay y phục rồi mới qua Độc Hiên cư được.

Triêu Thần giúp ta khoác thêm áo, rồi xoay người lại bưng chén canh đựng trong hộp thức ăn đưa cho ta: "Nương nương, người mau uống đi, bây giờ cũng không còn nóng nữa."

Ta gật đầu, nhận lấy chén canh uống cạn. Nếu không phải vừa rồi bị say rượu choáng váng, ta không chú ý, không nhìn thấy bậc thềm trống rỗng dưới chân, như vậy sẽ không bị ngã xuống.

Hàn vương…

Nhớ lại người đàn ông bảo vệ ta trong ngực của mình lúc té xuống, chẳng biết tại sao, ta bỗng dưng cảm thấy lo lắng.

Chẳng qua chỉ là bậc thềm tam cấp, cũng không cao lắm, nhưng vì sao y ngã xuống lại hộc ra máu?

Ta khẽ siết chặt hai tay lại, Triêu Thần nghi ngờ nhìn ta, nhỏ giọng gọi: "Nương nương…"

"Ừ." Bỗng nhiên ta trấn tĩnh lại, hít một hơi nói, "Chúng ta đi."

"Dạ." Triêu Thần vội nhấc hộp đựng thức ăn bên cạnh rồi bước lên đỡ lấy ta nói: "Nương nương cẩn thận."

Đến Độc Hiên cư, ta giật mình phát hiện bên trong yên tĩnh một cách lạ thường. Các cung nhân thấy ta đi vào, đều cung kính hành lễ, Triêu Thần hỏi: "Vương gia đâu?"

Tiểu cung nữ kia cúi thấp đầu nói: "Vương gia ở trong phòng ngủ."

Ta cũng không dừng lại, chỉ xoay người đi vào bên trong.

Triêu Thần đưa hộp đựng thức ăn trên tay cho tiểu cung nữ kia rồi mới vội đuổi theo ta.

Đi tới bên ngoài phòng ngủ, do dự một lúc, cuối cùng ta bảo Triêu Thần gõ cửa rồi nhẹ giọng gọi: "Vương gia."

Một lúc sau, mới thấy cửa phòng có người mở ra, người bên trong quả nhiên là Vãn Lương. Nàng nhìn ta nói: "Nương nương, người đã tới."

Ta không bước vào cửa, chỉ hỏi: "Vương gia đâu?"

Vãn Lương nhìn vào bên trong, nhỏ giọng nói: " Vương gia đang ngồi bên trong."

Ta gật đầu, đang tính đi vào, chợt nghe Tấn vương nói: "Nương nương không cần vào đây, hãy trở về nói với mẫu hậu, bản vương là bề tôi, đương nhiên một câu cũng không dám nói."

Trong lòng ta khẽ chấn động, sợ chỉ là, ngoài miệng thì y không dám nói, nhưng lại chôn giấu ở trong lòng.

Đưa mắt nhìn hai cung nữ, các nàng đều hiểu ý lui xuống.

Ta hít một hơi thật sâu, cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Mới đi được vài bước, đã thấy Tấn vương giơ tay lên, chỉ nghe "Choang ——" một tiếng thật lớn, nguyên bộ chén uống trà trên bàn bị y hất xuống mặt đất. Những mảnh vỡ văng tới chân ta, ta giật mình theo bản

năng lui về phía sau nửa bước. Nước trong ấm trà vỡ nát từ từ thấm vào trong tấm thảm. Những vệt nước dần dần loang rộng ra.

Ta nhìn thấy trong đôi mắt y hiện rõ sự áy náy, nhưng y lại nhịn xuống, không hề bước lên, giận dữ nói: "Hoàng đô không phải là địa bàn của bản vương, vì thế lời bản vương nói không ai nghe cả!"

Ta biết, y đang trách ta đã vào đây.

Ta xoay người, thu dọn những mảnh vỡ trên mặt đất. Ta nhẹ giọng nói: "Một chén trà ngon thượng hạng lúc đặt trước mặt, ngài sẽ cảm thấy hương vị tươi mát của nó quẩn quanh bên người, không cần uống đã cảm nhận được hương thơm của nó. Có điều một khi đã không cẩn thận làm vỡ nó, ngài mới phát hiện ra chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng mà thôi."

Ta đứng dậy, cầm vài mảnh vỡ tiện tay để lên trên bàn, nhìn thấy trên gương mặt Tấn vương hiện rõ vẻ kinh ngạc. Ta bước lên phía trước nói: "Bản cung còn nhớ rõ ngày ấy, lúc vương gia mới vừa vào cung, bản cung đã mời vương gia uống trà, khi đó bản cung đã nói, tạ ơn vương gia vì trong lòng có Thiên triều, trong lòng có Hoàng thượng."

Y nhìn ta, lạnh lùng nói: "Trong lòng Hoàng thượng không có bản vương."

Ta không đáp, chỉ nói: "Trước đây không phải vương gia cũng gặp Phất Hi rồi sao? Đương nhiên Vương gia còn hiểu chuyện của nàng ấy với Hoàng thượng hơn so với bản cung." Vừa rồi lúc ở Liên Thai các, ta cũng nhất thời hồ đồ như vậy đó.

Hôm nay, những người có mặt ở đây đã từng gặp qua Phất Hi, đâu chỉ có ba người Hạ Hầu Tử Khâm, Thái hậu và Ngọc tiệp dư?

Tấn vương và Hiển vương đương nhiên cũng gặp rồi.

"Nương nương muốn nói điều gì?"

Ta tự cười giễu mình: "Vương gia cần gì phải giả bộ hồ đồ như vậy? Hôm nay, Dao phi cực kỳ giống với Phất Hi ngày đó, vương gia cho rằng vì sao Bắc Tề lại chọn nàng ta làm quận chúa để hòa thân với Thiên triều ta? Người đời ai cũng biết, Hoàng đế Bắc Tề không có con nối dõi, nếu muốn tìm người hòa thân, thì những tiểu thư danh giá, xuất thân cao quý hơn Dao phi ở Bắc Tề còn rất nhiều, vì sao lại là nàng ta."

Thực ra, không cần phải nói ra, ta tin trong lòng Tấn vương hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ ai.

Y lại nghiến răng nói: "Nhưng bản vương là nam nhân!"

Ta biết chứ, Hạ Hầu Tử Khâm làm việc này không khác gì cướp vợ người khác.

Nếu như lần trước không đề cập đến chuyện ban hôn với Tấn vương thì cục diện hiện tại sẽ không trở thành như vậy. Có điều khi Hoàng đế Bắc Tề đưa ra tin tức này, nhất định đã đoán trước Thái hậu sẽ để không cho quận chúa vào cung. Nhưng không ngờ được, người Thái hậu chọn lại là Tấn vương.

Ta đi tới ngồi bên cạnh y, tự cười nhạo nói: "Nam nhân hay nữ nhân cũng đều giống nhau. Vương gia tức giận, bản cung cũng đau lòng giống như vậy."

Cuối cùng y kinh ngạc nhìn ta, một lát sau mới cười bất đắc dĩ nói: "Mẫu hậu thật sự không nên gọi nương nương tới."

Ta cười: "Bản cung cũng không muốn đến, nhưng Thái hậu lại cảm thấy bản cung thích hợp, nên cho người gọi bản cung đến đây. Khi bản cung tới nơi rồi mới phát hiện ra không biết nên an ủi vương gia như thế nào. Chỉ vì trong lòng bản cung, cũng tức giận ."

Ta tức giận vì tất cả những điều Hạ Hầu Tử Khâm làm hôm nay, tức giận vì Dao phi che giấu tốt như vậy.

Tấn vương hơi xúc động, chợt hỏi ta: "Tức giận nhiều không?"

Ta chỉ nhìn y nói: "Tuyệt đối không ít hơn so với vương gia. Nhưng bản cung cũng oán trách chính mình vì còn phòng bị chưa đủ. Nhưng lại nghĩ, Dao phi sinh ra với gương mặt như vậy, cho dù hôm nay Hoàng thượng không thấy nàng ta thì ngày sau nhìn thấy sẽ thế nào? Bản cung cho rằng, hôm nay Hoàng thượng

lật lọng vẫn tốt hơn nhiều so với ngày khác đi cướp đoạt nàng ta với vương gia." Nếu quả thật có ngày đó, thì Thiên triều sẽ thực sự trở nên rối loạn.

Hôm nay, điều làm ta bất ngờ nhất là cuối cùng Tấn vương cũng nhịn được, không gây náo loạn trên điện.

Rốt cuộc, y cũng thở dài một tiếng, cất lời nói: "Khi đó bản vương đã từng nói, có được cô nương là may mắn của hắn."

Lần này, y không gọi ta là "Nương nương", lại làm cho ta vô cùng ngạc nhiên.

Ta không nói lời nào, y lại nói: "Ồ, lần này bản vương chỉ có thể nén giận thôi phải không?" Y dừng lại, quay sang nhìn ta nói: "Đúng vậy, ai bảo hắn là vua, ta là thần…"

Ta không đành lòng nhìn, y còn có thể làm thế nào đây? Chẳng lẽ chỉ vì một nữ nhân mà hai huynh đệ tương tàn hay sao?

"Vương gia…"

Ta mới mở miệng, lại thấy y giơ tay lên ý bảo ta không cần phải nói nữa, đôi mắt y nhìn ta thật thâm thúy, ta nghe y khẽ cười nói: "Khả năng nhìn người của mẫu hậu, cho tới bây giờ vẫn tuyệt như thế."

Một lát sau, y lại nói: "Bản vương, tuân mệnh. Bản vương còn một chuyện, nếu hôm nay nương nương đã tới vậy thì bản vương sẽ nói thẳng."

Ta nhìn y nhưng không cắt ngang lời của y.

Y cười nhạt nói: "Bản vương muốn hỏi nương nương cho lấy một người."

Trong lòng ta chợt chấn động, y không nói ra ta cũng đã biết người này chắc chắn là Văn Lương, không thể nghi ngờ gì nữa.

Có điều, lúc trước Thái hậu muốn Văn Lương tiếp cận y, là vì sau này Phất Diêu sẽ theo y trở về đất phong, lúc đó nàng đi theo để giám sát Phất Diêu. Nhưng hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm không ban hôn, Tấn vương lại mở lời với ta nói y muốn Văn Lương. A, thật sự là tạo hóa trêu người mà!

Trong lòng hơi căng thẳng, ta nghiến răng mở miệng: "Được, bản cung đem Văn Lương giao cho vương gia." Lúc để cho Văn Lương cố gắng hết sức tiếp cận y thực sự rất khó khăn. Bây giờ, muốn từ chối cũng rất khó.

Tấn vương gật đầu nói: "Nương nương không cần lo lắng, bản vương sẽ đối đãi với nàng thật tốt. Chỉ có một điều, bản vương phải nói rõ với nương nương. Văn Lương không thể nào làm chính phi của bản vương."

Ta biết, điều này ta đương nhiên ta hiểu rất rõ.

Ta chần chừ một lúc, cuối cùng cũng gật đầu.

Lúc ở Độc Hiên cư đi ra, đã rất trễ.

Hai cung nữ theo ta ra cửa, ta bỗng nhiên dừng lại, nhìn Văn Lương nói: "Ngươi hãy ở lại đi, bản cung đã đồng ý với vương gia, cho ngươi cùng trở về đất phong."

Văn Lương kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn ta, vội la lên: "Nương nương…"

Ta cắt ngang lời của nàng: "Vương gia tự mình mở miệng, bản cung không thể từ chối được. Văn Lương, vương gia đã hứa với bản cung, sẽ đối đãi với ngươi thật tốt."

"Nương nương…"

Ta cười, xoay người lại nhìn Văn Lương: "Mà thôi ngươi vào trong đi, bản cung về trước ."

Dứt lời, ta bước nhanh ra ngoài.

Triêu Thần vội vàng đi ra cùng, nhíu mày hỏi: "Nương nương, vì sao Tấn vương lại muốn có Văn Lương?"

Ta mới nhớ ra chuyện này ta không nói với Triêu Thần nên không trả lời, chỉ nói: "Bây giờ không trở về Thu Ngọc cư, bản cung qua chỗ của Thái hậu." Thái hậu muốn ta qua Độc Hiên cư, như vậy nhất định sẽ đợi ta trở về bẩm báo lại.

Triêu Thần cũng không hỏi gì nữa, yên lặng theo sát bên ta.

Đi được một đoạn, nàng mới nhỏ giọng nói: "Nương nương không say chứ?"

Ta cười lắc đầu: "Bản cung nhìn có chỗ nào giống người say không?"

Lúc này Triêu Thần mới lúng túng cười.

Thái hậu quả nhiên vẫn chưa nghỉ ngơi, Thiển nhi thấy ta đến, vội vàng dẫn ta vào trong.

Ta bước lên hành lễ, Thái hậu cho tất cả mọi người lui xuống. Bà đứng lên, hỏi thẳng ta: "Thế nào, Tử Úc có bất mãn không?"

Tuy Thái hậu nói "Bất mãn", nhưng sao ta không nghe ra hàm ý trong lời nói của bà chứ. Cái bà muốn hỏi rõ ràng là Tấn vương có thể vì chuyện lần này mà sinh ra suy nghĩ khác thường hay không?

Ta cúi thấp đầu nói: "Bẩm Thái hậu, thần thiếp… Không biết."

Đây cũng là lời nói thật, mặc dù bây giờ ta không nhìn ra Tấn vương có điều gì lạ thường, nhưng một khi y trở về đất phong thì mọi chuyện như thế nào, ta thật sự không biết. Điều Thái hậu thật sự lo lắng không phải là sợ chuyện sau khi y trở về hay sao?

Thái hậu im lặng trong chốc lát mới đi lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Vậy Đàn phi cho rằng có nên để cho nó trở về đất phong hay không?"

Lời của Thái hậu vừa thốt ra làm ta giật nẩy mình. Không cho Tấn vương trở về đất phong, chính là —— giết.

Ta vội nói: "Thái hậu, việc này vạn lần không thể được!"

"Sao?" Thái hậu nhìn ta, lạnh nhạt nói, "Vậy ngươi nói thử xem vì sao không thể?"

Ta sắp xếp lại mọi suy nghĩ một cách mạch lạc, mới nói: "Người Bắc Tề đã sớm biết Thái hậu sẽ vì thân phận của Dao phi mà không cho nàng ta vào cung làm phi tử, mặc dù bọn họ không biết trước khi xảy ra chuyện Thái hậu đem quận chúa chỉ hôn cho ai, nhưng mặc kệ thế nào điều bọn họ muốn không phải là Hoàng thượng và người nọ bất hòa sao? Bây giờ đã ly gián được Hoàng thượng và Tấn vương, thứ người Bắc Tề hy vọng nhất chính là hai người bọn họ có thể đánh nhau. Bây giờ mặc dù Tấn vương đang ở hoàng đô, nơi Thái hậu đang chiếm ưu thế, nhưng chuyện hôm nay Hiển vương cũng đã biết, rất khó đảm bảo sau này sẽ không truyền ra ngoài nói rằng Hoàng thượng vì một nữ nhân mà sát hại Tấn vương. Chẳng lẽ Thái hậu cũng muốn loại bỏ Hiển vương sao?"

Sắc mặt Thái hậu thay đổi rõ rệt, trong đôi mắt bà bỗng nhiên nhuộm đầy sự tức giận.

Ta biết rõ những điều vừa nói khiến bà giận dữ, nhưng đạo lý chính là như thế, mặc kệ Thái hậu có chấp nhận hay không, ta vẫn nói. Chỉ vì trong tiềm thức của ta cũng hy vọng Tấn vương có thể rời khỏi nơi này an toàn.

Thái hậu mặc dù tức giận nhìn ta, nhưng không lên tiếng.

Ta lấy thêm can đảm, nói: "Thái hậu chẳng những không nên làm khó y, mà còn phải trấn an y để cho Tấn vương biết người cũng không đồng ý hành động hôm nay của Hoàng thượng, người phải cho Tấn vương biết điều người không mong muốn nhất là huynh đệ bọn họ chỉ vì Dao phi mà không để ý đến giang sơn của dòng họ Hạ Hầu. Người càng phải cho Tấn vương biết y và Hoàng thượng là con cháu của dòng họ Hạ Hầu, điều đầu tiên bọn họ phải suy nghĩ đến là giang sơn của Hạ Hầu gia." Về phần trấn an như thế nào, Thái hậu là người khôn khéo, thần thiếp nghĩ người cũng đã rõ.

Bằng không sau này một khi Thiên triều có việc, không thể nghi ngờ là Hạ Hầu Tử Khâm sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực.

Một lúc lâu sau, mới nghe được Thái hậu thở dài nói: "Ngươi nói ai gia làm sao yên tâm để y trở về đây!"

Tim ta đập hơi nhanh một chút, Thái hậu nói như thế là đã mở đường rồi. Ta vội nói: "Xin Thái hậu yên tâm, cứ dựa theo kế hoạch trước đây để cho Văn Lương theo Tấn vương trở về, một khi có bất kỳ biến động nhỏ nào, chúng ta sẽ nhận được tin tức trước tiên."

Thái hậu ngạc nhiên nhìn ta, ta nói như thế, đương nhiên bà hiểu rất rõ, nhất định là Tấn vương đã tự mình mở miệng.

Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, đây là lần đầu ta nói chuyện với Thái hậu như vậy.

Thái hậu không nói gì, ta biết bà đang còn suy nghĩ. Ta cũng hiểu rõ tình hình, không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ đứng chờ sự quyết định của bà.

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường, các cung nhân canh gác bên ngoài cũng không dám phát ra một tiếng động nào.

Xung quanh chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng côn trùng kêu bên ngoài sân.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, mới thấy Thái hậu ngồi xoay người lại, thở dài một tiếng: "Đàn phi, ngươi thật khiến ai gia giật mình, ai gia cho rằng hôm nay ngay cả ngươi cũng không thể tỉnh táo. Ai gia cũng mất bình tĩnh."

Trong lòng ta khẽ lay động, Tthái hậu cũng nói ta bình tĩnh. Hôm nay, người nói ta bình tĩnh nhiều lắm.

Thế nhưng có ai biết được, bàn tay ta bị phủ dưới lớp váy dài đang run rẩy không ngừng.

Vì có nhiều người nhưng lại cùng một chuyện.

Thái hậu vẫy tay muốn ta bước qua, ta hơi chần chờ mới bước lên phía trước. Bà chậm rãi cầm tay của ta. Lúc này, bà mới ngẩng đầu nhìn ta, ngạc nhiên bật cười.

Ta cũng cười, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử bình thường."

Ta cũng sẽ sợ, sẽ đau lòng, chỉ là hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tất cả những chuyện đó làm cho ta phải giữ bộ mặt kiên cường, phải kìm nén xuống không được cảm thấy đau đớn.

"Một nữ tử..." Thái hậu thì thầm nhắc lại, đột nhiên cười nhạt một tiếng, cất giọng , "Hôm nay, hành động của Hoàng thượng khác thường như vậy, ngươi thực sự cho là chỉ vì diện mạo của người kia quá giống Phất Hi sao?"

Ta không biết Thái hậu có ý gì, nhất thời giật mình.

Trong đôi mắt của Thái hậu tràn đầy sự tức giận, bà cắn răng nói: "Ả ta và Phất Hi không phải chị em song sinh làm sao có thể giống nhau như vậy! Ai gia dám khẳng định đó chính là Phất Hi, không phải Phất Diêu!"

Những lời Thái hậu thốt ra khiến ta chấn động cả người.

Đó không phải Phất Diêu, mà chính là Phất Hi...

Chuyện ta không mong đợi nhưng cũng ôm hy vọng nhiều nhất đã xảy ra, cuối cùng nó đã xảy ra.

"Ai gia không biết vì sao ả ta không chết, vì sao lại biến thành Phất Diêu hòa thân với Thiên triều, nhưng điều duy nhất ai gia có thể khẳng định, đó là thân phận của ả ta! Ai gia nhìn ả ta lớn lên từ lúc còn ấu thơ, ai gia tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!" Thái hậu gấp gáp thở hổn hển mấy hơi, mới nói tiếp, "Ai gia tin rằng lúc Hoàng thượng dỡ áo choàng của ả ta ra cũng đã biết rất rõ. Hoàng thượng cũng không thể nào vì Phất Diêu mà ngỗ nghịch ý của ai gia như vậy!"

Ta rốt cuộc cũng đã biết vì sao hôm nay trên đại điện Dao phi lại gọi hắn một tiếng "Biểu ca" trước mặt mọi người. Sợ là nàng ta chỉ muốn Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn đó là nàng ta.

Phất Hi đã thắng, bởi vì Hạ Hầu Tử Khâm nhận ra nàng ta.

Bất kể là năm năm hay là bao nhiêu lần năm năm đi chăng nữa, chắc chắn chỉ cần nàng ta xuất hiện, hắn sẽ là người đầu tiên nhận ra nàng ta.

Thái hậu đột nhiên nói: "Đàn phi, Hoàng thượng đối với ngươi không phải là vô tình, điều này ai gia nhìn thấy được."

Ta cười yếu ớt nói: "Nhưng Thái hậu, Phất Hi vẫn còn sống và đã trở về."

"Hừ, ngươi cho là sau này phi tần trong hậu cung nhiều như vậy sẽ thờ ơ sao?" Thái hậu gằn giọng nói, "Ai gia cũng không thích ả! Sau này ở trong cung, ai gia sẽ không để cho ả trải qua những tháng ngày yên bình! Đàn phi hãy nhớ kỹ những lời ai gia nói, ngươi nhất định không được ra tay động đến ả."

Sao ta lại không rõ nỗi khổ tâm của Thái hậu, bà không muốn ta nhúng tay vào, muốn ta ngồi xem mãnh hổ tranh đấu.

Nhưng ta chỉ sợ ta không đi trêu chọc nàng ta, còn nàng ta lại chịu không được!

Chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn sẽ bảo bọc nàng ta toàn vẹn, đó là người hắn yêu trong suốt năm năm mà giấu kín trong tim. Sau nhiều năm như vậy mới tìm lại được, đương nhiên hắn sẽ vô cùng quý trọng và nâng niu.

Nhớ lại ngày ấy, hắn nói với ta khi đó hắn không bảo vệ chu toàn cho nàng ta…

Nhưng bây giờ thì sao? Nàng ta lại trở về một lần nữa, bất kể là vì mục đích gì, hắn nhất định sẽ liều mạng bảo vệ nàng ta thật chu toàn. Bởi vì hắn tuyệt đối không cho phép bi kịch diễn ra lần thứ hai.

Thái hậu cầm tay của ta thật chặt, lại nói: "Ngươi có nhớ, ai gia đã từng nói với ngươi không phải chỉ được vinh sủng nhất thời là có thể chiến thắng mà giành được hạnh phúc cả đời. Đàn phi, ngươi là một nữ tử thông minh."

Ta còn nhớ rõ Thái hậu cũng nói, bà nhìn thấy sự thông minh, nhìn xa trông rộng trên người ta.

Chỉ là ta không biết, khi sự thông minh đối mặt với tình cảm, ta còn có thể lý trí trước sau như một hay không?

Hạ Hầu Tử Khâm thực sự có tình cảm với ta sao? Như vậy, lúc hắn ôm Dao phi có nghĩ đến ta không?

Ta lui về phía sau nửa bước, hướng về phía Thái hậu quỳ xuống, ta nhìn thấy rõ ràng sự kinh ngạc trong đáy mắt bà, ta cúi thấp đầu nói: "Hôm nay thần thiếp cả gan, Thái hậu nói thần thiếp là người thông minh, như vậy thần thiếp cũng muốn nói cho Thái hậu biết, khi thần thiếp làm việc gì cũng hi vọng có thể biết được rõ ràng nó có đáng giá hay không."

Tỷ như ta ở lại bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm có đáng giá hay không? Nếu như hắn không yêu ta, như vậy tất cả những chuyện trước đây, ta đã gửi gắm nhầm chỗ rồi.

Thái hậu nhìn ta, mở miệng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Ta vẫn cúi đầu như trước: "Thần thiếp muốn biết Hoàng thượng có tình cảm thật sự với thần thiếp hay không."

Thái hậu cười rộ lên: "Đi đi, ai gia không ngăn cản ngươi."

Vẻ mặt của Thái hậu rất chắc chắn, nhưng ta chỉ tin vào phán đoán của mình.

Đối mặt Hạ Hầu Tử Khâm, đối mặt đoạn tình cảm này, ta chưa từng tỉnh táo như bây giờ. Rốt cuộc ta đã biết vì sao khi đó ta lại sợ hắn hỏi ta có yêu hắn hay không. Thì ra là bởi vì chính bản thân ta cũng không thể xác định tình cảm của mình, chứ nói chi đến việc muốn hắn tin tưởng vào tình yêu của ta.

Ta dập đầu trước Thái hậu nói: "Thần thiếp tạ ơn Thái hậu đã đồng ý dung túng cho thần thiếp một lần."

Ta chưa từng có nghĩ tới, ta và Thái hậu cũng có ngày hôm nay.

Từ ngày Thái hậu tát ta một cái thật mạnh ở Hi Ninh cung là lúc ta bắt đầu đối diện với người phụ nữ trước mặt này, cũng là lúc ta bắt đầu kính nể, trở nên thấu hiểu bà hơn. Thấu hiểu tâm tư của người chủ mẫu một nước, tâm tư của một người mẹ.

"Đứng lên đi." Thái hậu nhàn nhạt nói.

Ta đứng lên, lại nghe bà nói: "Cũng không còn sớm nữa, ngươi trở về sớm, nghỉ ngơi một chút đi."

"Dạ." Ta đáp lời Thái hậu, bước ra tới cửa, bỗng nhiên xoay người lại, nhìn bà nói, "Thái hậu, thần thiếp còn một chuyện nữa. Thần thiếp muốn mượn cớ là Thái hậu tạ ơn Bắc Tề, sai thần thiếp qua Nghi Tư uyển thăm Hàn vương."

Ta đã nghĩ từ trước, muốn đi qua Nghi Tư uyển, không bằng để cho Thái hậu nói, rồi đi một cách quang minh chính đại. Như vậy, ta càng không sợ Hạ Hầu Tử Khâm không biết !

Thái hậu ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới gật đầu.

Ta cảm tạ ân sủng của bà xong mới đẩy cửa bước ra.

Triêu Thần vội vàng đón ta, thấp giọng hỏi: "Nương nương, người không sao chứ?"

Ta cười nhạt nói: "Bản cung có thể xảy ra chuyện gì được?"

Nàng đỡ ta, lại nhỏ giọng nói: "Vậy bây giờ chúng ta trở về Thu Ngọc cư sao?"

"Không, đi Nghi Tư uyển." Ta nói hờ hững.

Triêu Thần hoảng sợ, thốt lên: "Nương nương, bây giờ đêm đã khuya, làm sao người có thể đi đến đó?"

Đúng vậy, đêm đã khuya, ta thân là phi tử của Thiên triều, không thể đến tẩm cung của vương gia Bắc Tề. Nhưng ta cần phải đi trong buổi tối như thế này, đó chẳng phải là sự ghen tuông lớn nhất dành cho Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Bất kể là Cố Khanh Hằng hoặc Tấn vương, hay là một người chỉ nghe tên mà chưa hề thấy mặt như Tô Mộ Hàn, hắn đều nổi giận, ghen tuông với họ, nhưng ta thật sự rất hi vọng sẽ nhìn thấy biểu hiện của hắn khi biết giữa đêm khuya ta qua tẩm cung của Hàn vương, ta muốn biết hắn sẽ như thế nào?

Cùng lắm thì sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội được hắn yêu, nhưng so với hoàn cảnh bây giờ không bằng ta đánh cược một lần vậy.

Đời người chẳng phải đều là một canh bạc đó sao?

Nhưng ta biết Thái hậu sẽ dung túng cho ta lần này.

Đêm nay, chuyện ta đi Nghi Tư uyển sẽ có người giúp ta phong tỏa tin tức, ngoại trừ chỗ của Hạ Hầu Tử Khâm.

Nhưng thực ra trong lòng ta cũng có tâm tư riêng. Ta muốn xem thử rốt cuộc Hàn vương đã xảy ra chuyện gì?

Triêu Thần thấy ta im lặng, lại lo lắng gọi ta: "Nương nương..."

Ta không nói lời nào, chỉ bước nhanh về phía trước. Cuối cùng Triêu Thần không nói thêm gì nữa chỉ thỉnh thoảng đưa mắt len lén nhìn ta.

Ta bước thẳng vào Nghi Tư uyển, cung nữ của Bắc Tề ở bên trong nhìn thấy, vô cùng sợ hãi ngăn ta lại: "Đàn phi nương nương, xin nương nương dừng bước!"

Ta nhìn thẳng người cung nữ kia, trầm giọng nói: "Ngăn bản cung làm gì? Bản cung phụng mệnh Thái hậu tới gặp riêng Hàn vương để tạ ơn ."

Nghe ta nhắc đến Thái hậu, cung nữ kia biến sắc, nhưng vẫn không dám để cho ta đi vào. Ta liếc nhìn Triêu Thần, nàng hiểu ý ta bước lên, đẩy cung nữ kia ra. Ta vừa bước thẳng vào trong vừa nói: "Nếu ngươi không tin, có thể tự đi hỏi Thái hậu. Hoặc là có thể hỏi thẳng vương gia của các ngươi có ngăn bản cung đi vào hay không."

"Nương nương, nương nương..." Cung nữ kia vội vàng đuổi theo phía sau ta, nhưng cũng không dám bước lên kéo ta lại.

Ta để Triêu Thần đỡ tay bước đi, lại thấy một bóng người hiện ra trước mắt, lúc nhìn kỹ lại, đã thấy Thanh Dương chặn ngay phía trước. Phía sau cung nữ kia lập tức nín thinh, Thanh Dương liếc ngang nàng ta một cái, giận dữ nói: "Không biết vương gia đã nghỉ ngơi sao!" Lời của Thanh Dương vừa mới thốt ra, ta thấy trước mắt lóe lên ánh sáng trắng bạc, chỉ nghe "Đinh" một tiếng, một cây phi tiêu cắm thẳng vào giữa mi tâm của người cung nữ.

Cung nữ kia mở to đôi mắt, ngã vật ra phía sau.

"A!" Triêu Thần nhịn không được, kêu lên đầy sợ hãi.

Ta cũng sợ vô cùng, chưa từng nghĩ tới Thanh Dương có thể thực sự giết người không chớp mắt như vậy! Những lời vừa rồi của nàng ta chẳng qua là nói cho ta nghe mà thôi, thực ra không hề liên quan đến người cung nữ đã chết kia.

Ta khẽ cắn môi, chưa bao giờ nghĩ tới sự cố chấp của ta sẽ làm một sinh mệnh biến mất một cách đơn giản như thế.

Hít một hơi thật sâu, ta nhìn người trước mặt cất giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Nàng ta khẽ cười một tiếng nói: "Thanh Dương chẳng qua chỉ muốn dạy dỗ và trừng phạt một cung nữ không nghe lời mà thôi, nhưng lại quấy nhiễu đến Đàn phi nương nương. Có điều nương nương người đi nhầm chỗ rồi phải không?" Thanh Dương vừa nói vừa nhìn ta, đã làm sẵn một tư thế mời ta ra ngoài.

Thực ra nếu nàng ta không ra tay nhanh như vậy, dùng tính mạng của cung nữ kia khống chế ta, may ra ta còn dừng bước. Nhưng bây giờ người đã chết, nếu ta nghe theo nàng ta mà trở lại, như vậy người đang nằm trên mặt đất kia không phải chết vô ích sao?

Thanh Dương cho rằng giết chết một người sẽ làm cho ta sợ hãi mà rút lui sao? Nàng ta đã quá coi thường ta rồi.

Ta ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, mở miệng: "Ngươi không nghe thấy sao? Bản cung phụng mệnh Thái hậu đến tạ ơn Tạ vương gia, cám ơn Hoàng thượng của các ngươi đã tặng lễ vật đầy ngạc nhiên như thế cho Thiên triều."

Nàng ta hừ khẽ một tiếng: "Sao Thái hậu có thể để cho nương nương qua đây lúc này?"

"Nếu không được Thái hậu đồng ý, bản cung là phi tử của Thiên triều, sao dám qua đây lúc này?" Ta nói với khí thế bức người.

Cuối cùng nàng ta cũng giật mình, trong đáy mắt tràn đầy sự tức giận, nhưng bị ta ngăn lại không nói được một câu.

Ta cười lạnh một tiếng, bước nhanh qua người Thanh Dương. Nàng ta vội bước lên, đưa tay ngăn ta lại nói: "Đàn phi nương nương!"

Bước tới gần Thanh Dương, ta trầm giọng nói: "Thanh Dương, không nên ngăn bản cung lại!"

"Nương nương!" Ta nghĩ, nếu có thể, nàng ta cũng muốn giết ta ngay tức khắc như cung nữ kia.

Ta chần chờ một chút rồi quay đầu lại nhìn Triêu Thần: "Ngươi lui xuống trước đi."

Triêu Thần vẫn còn chìm đắm trong sự sợ hãi vừa rồi chưa kịp phản ứng, lúc này nghe ta nói muốn nàng lui ra, vội vã lắc đầu. Ta nhíu mày, giận dữ nói: "Lui ra!"

Triêu Thần run lên, một lát sau mới miễn cưỡng lui xuống.

Thanh Dương nghi ngờ nhìn ta, ta lại nói: "Hôm nay mặc kệ bản cung nhìn thấy thứ gì cũng sẽ không nói ra. Hàn vương đã cứu bản cung một lần, bản cung cũng có thể bảo vệ bí mật cho y." Lúc nói ra hai chữ bí mật, ta bỗng nhiên hoảng sợ, thật là kỳ lạ, vì sao ta lại có cảm giác như thế.

Hàn vương có bí mật sao?

Ta tự cười giễu chính mình, muốn đi lên phía trước, nhưng Thanh Dương vẫn không chịu để cho ta vào.

Đúng lúc ta với Thanh Dương giằng co với nhau, cửa phòng đột nhiên mở ra, lộ ra chiếc mặt nạ màu bạc quen thuộc của Hàn vương, y nhàn nhạt liếc nhìn ta, mở miệng: "Nương nương có chuyện muốn vào trong nói hay là đứng ngoài cửa nói?"

"Vương gia!" Y vừa mới thốt ra đã nghe thấy Thanh Dương kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Nhưng y chỉ cười nhạt một tiếng, giơ tay lên lệnh cho nàng lui ra.

Còn ta lại giật mình.

Người đang đứng trước mặt ta có chỗ nào giống bộ dạng của người đang có vấn đề đâu?

Bàn tay ta bất giác đưa lên sờ cổ áo, ở đây vẫn còn vết máu của y.

Chẳng lẽ ta nằm mơ sao?

Ta nhịn không được, cúi đầu xuống nhìn, lúc này vết máu đã biến thành màu đỏ sậm nhưng vẫn đang hiện diện rõ ràng. Vì thế không phải ta nhìn nhầm mà đó là một chuyện đã thực sự xảy ra.

Lúc này, thấy y đã xoay người, ta chần chờ một chút rồi bước đi theo

Cổ tay của ta bất thình lình bị Thanh Dương siết chặt. Ta liếc nhìn nàng ta, cắn răng dùng sức hất tay nàng ta ra, bước nhanh vào bên trong.

"Thanh Dương, đóng cửa lại." Y ra lệnh.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy tiếng cửa phòng khép lại.

Hàn vương vẫn xoay lưng về phía ta, mà ta không biết vì sao đột nhiên không muốn bước về phía trước bước nào nữa.

Cả hai người đều im lặng, không nói lời nào.

Cuối cùng, y cười nhạo: "Bản vương cảm thấy kinh ngạc vô cùng, sao Thái hậu lại đứng phía sau nói nương nương đến đây?"

Không biết tại sao, trong đầu ta lại hiện lên cảnh tượng y ôm lấy ta ngã xuống bậc thềm, trong khoảnh khắc đó, trên người nam tử này phảng phất một mùi hương nhàn nhạt. Mùi hương quen thuộc…

Ta bước chân mạnh mẽ tiến lên, đưa tay cởi áo choàng trên người xuống. Trong đáy mắt y tràn đầy sự kinh ngạc, ta chỉ vào vết máu trên cổ áo và bả vai, nhìn y nói: "Đây là có chuyện gì?"

Hàn vương nhìn ta một lát, bình thản nói: "Nương nương nghĩ đây là thứ gì?"

Ta nhìn thật kỹ và đánh giá người đang đứng trước mặt, cùng với người khi đó nếu phán là hai người, lý do duy nhất ta có thể giải thích đó là người lúc này là Hàn vương, còn người khi đó không phải là Hàn vương. Nhưng cách giải thích này thật buồn cười! Giọng nói của y rõ ràng đúng là giọng nói của Hàn vương! Ánh mắt của y làm cho ta cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, ánh mắt sắc bén đó cũng chính là của y!

Thấy ta không nói lời nào, bỗng nhiên y cười rộ lên, bước lên một bước, nhỏ giọng nói: "Nương nương đang quan tâm đến bản vương sao?"

193. Q.2 - Chương 20: Cái Tát

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Đột nhiên y hỏi ta là đang quan tâm y sao?

Ta giật mình, ta quan tâm sao? Ta cũng không biết nữa.

Ta hỏi y: "Vì sao phải cứu bản cung?"

Y cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại: "Nương nương cho là vì sao? Bản vương chẳng qua là phản xạ bản năng mới kéo nương nương thôi, nhưng không ngờ nương nương không biết tốt xấu lại giãy giụa như vậy, hại bản vương không đứng vững, cũng ngã xuống với người."

Y nói chẳng qua là làm theo bản năng mà thôi, lại còn nói hời hợt đến vậy.

Không biết vì sao, lời của y, làm ta bất chợt nhớ tới chuyện lần đó ở Trữ Lương cung, Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta ra sau lưng, đỡ thay ta một chưởng của Diêu thục phi.

Bản năng sao? Như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm cũng làm vì bản năng ư?

Đó chẳng qua chỉ là một động tác trong vô thức mà thôi…

Mọi chuyện chỉ là thế thôi sao?

Người đàn ông trước mặt không hề có ý rời đi, trong ánh mắt nhìn ta hơi nổi lên ý cười, y cười châm chọc cười: "Sao bản vương thấy nương nương có vẻ rất thất vọng nhỉ? Chẳng lẽ nương nương là nghĩ bản vương…" Y vừa nói vừa ghé sát chiếc mặt nạ màu bạc kia về phía ta.

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Hàn vương, y làm ta có cảm giác… Không đúng lắm.

Y là người thế nào, tạm thời ta không thể nói ra được, nhưng y tuyệt đối không phải là loại người lỗ mãng như thế.

Dưới tình thế cấp bách, bàn tay ta vô thức đưa lên muốn tháo mặt nạ y xuống. Y hơi giật mình, nghiêng người tránh né thật nhanh, nhưng thân hình chợt khựng lại, y hơi hoang mang đưa tay ra chống lên chiếc bàn phía sau.

Ta thấy trong lòng chấn động, theo bản năng đưa tay ra đỡ y, nhưng không nhấc nổi cánh tay của mình.

Một lúc lâu sau ta mới nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, ngài bị thương sao?"

Nếu vậy thì mọi chuyện xảy ra khi nào? Chí ít, lúc y vào hoàng đô vẫn còn khỏe mạnh. Tim ta đập thật nhanh, chợt nghĩ tới chuyến săn bắn ở Thượng Lâm Uyển hôm nay.

Ta hoảng sợ vô cùng, nếu y bị thương ở khu vực săn bắn, vậy ai đã làm y bị thương?

Không, không, ta tự lắc đầu trấn an. Trong khu vực săn bắn tất cả mọi người đều sử dụng cung tên, nhưng trên người y lại không hề có vết tên bắn. Lúc này, thời tiết lại trở nên nóng bức, trên người y chỉ khoác một chiếc áo mỏng, nếu có quấn băng thì chắc chắn sẽ nhìn thấy ngay.

Y bị nội thương sao?

Nếu quả thật như vậy thì đó chính là ám sát. Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, không thể để Hàn vương chết ở Thiên triều. Nếu không, danh dự của Thiên triều bị hao tổn không nói mà lại còn có thể dẫn đến chiến tranh.

Nhưng Hàn vương lại không hề nhắc tới một chữ nào.

Ta phát hiện mọi chuyện càng ngày càng rối loạn khiến ta có chút mơ hồ.

Y vẫn không đáp như trước, chỉ hỏi lại: "Chuyện đó có liên quan đến gì nương nương?"

Ta bỗng nhiên hoàn hồn, hít một hơi nhìn y nói: "Ta chỉ muốn biết, vết thương trên người vương gia có liên quan tới ta hay không?" Câu hỏi này ta hỏi cũng như không, chẳng qua là bậc thềm tam cấp mà thôi, ta không tin chỉ bị ngã xuống đó mà có thể làm y thổ huyết.

Y chần chờ một lát nhưng vẫn không trả lời ta, mà đứng thẳng người nhỏ giọng nói: "Nương nương chớ quên lễ nghĩa, nương nương là Đàn phi của Thiên triều, bản vương là vương gia của Bắc Tề." Là y đang nhắc nhở ta, ta không nên tự xưng "Ta" trước mặt y.

Nếu y không nhắc nhở, ta thật sự không hề ý thức được lời mình nói. Sao ta có thể phạm phải sai lầm cơ bản như thế trước mặt y?

Ta cười chán nản nhìn y: "Vương gia thực sự khiến bản cung nhìn không thấu."

Vì lúc ở khu vực săn bắn, ta bắn một mũi tên vào y, y có thể giận dữ vội vã tới tìm ta, mắng ta lòng dạ hiểm độc. Thế nhưng, sau khi Hạ Hầu Tử Khâm sắc phong quận chúa làm Dao phi, y lại một mình đến tìm ta, hỏi ta có đau lòng không?

Ta vô ý ngã xuống bậc thềm, y lại không màng đến thân mình liều mạng cứu ta. Bây giờ, ta đến nói cám ơn, y lại bày ra dáng vẻ cự tuyệt muốn người khác cách xa y ngàn dặm.

Hàn vương, Hàn vương, y đối với ta, vừa có cảm giác quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ...

Ta biết, ta không thể nghĩ như vậy. Bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng ta lại có cảm giác kia. Vì sao lại giống nhau đến vậy.

Màn che và mặt nạ, sao có thể giống nhau được chứ!

Chợt nghe giọng nói lạnh nhạt của y truyền đến: "Nương nương đừng lo không nhìn thấu được bản vương, còn rất nhiều người chờ nương nương thấu hiểu cho họ. "

Ta kinh ngạc nhìn y, những lời này của y là có ý gì đây?

Hai người đứng lẳng lặng thật lâu, rốt cuộc ta nhịn không được nữa hỏi y: "Bản cung rất tò mò, khuôn mặt thật ẩn sau mặt nạ của vương gia thực sự giống lời người ta đời đồn đại sao?" Theo lời đồn đại, khuôn mặt của Hàn vương vô cùng đẹp đẽ, cực kỳ dịu dàng không kém cạnh khuôn mặt một người con gái.

Hàn vương chỉ cười: "Vì sao nương nương lại tò mò khuôn mặt của bản vương như vậy?"

Hai lần, ta muốn tháo mặt nạ y xuống, chỉ vì ta muốn xác nhận một chuyện.

Vì ta nhớ lại khi đó, ta nói muốn nhìn mặt Tô Mộ Hàn, y nhất định không chịu cho ta dỡ tấm màn che kia lên, y nói rằng y rất xấu.

Vì thế, ta muốn nhìn mặt Hàn vương một lần.

Mặc dù, ta biết việc này cũng không thể nói rõ điều gì nhưng ta vẫn muốn nhìn một lần.

Ta nhìn y cười nhẹ nói: "Nếu vì làm kẻ thù kinh sợ mới đeo mặt nạ trên chiến trường, vậy lúc này, để cho bản cung nhìn một lần cũng không sao đâu. Vương gia nói có phải không?"

Y vẫn đứng im bất động như trước, giọng nói trở nên nặng nề: "Những người thấy diện mạo của bản vương đều đã chết. Vậy nương nương vẫn muốn nhìn sao?"

Lời của y vừa thốt ra làm ta giật mình, những người đã từng nhìn thấy y đều chết hết sao?

"Vậy Dao phi thì sao?" Không biết vì sao, ta không hề suy nghĩ gì mà chỉ nhớ tới Dao phi, lập tức hỏi y như vậy.

Hàn vương hừ khẽ một tiếng nói: "Nàng ta còn sống, nương nương thông minh như vậy mà không rõ sao?"

Những lời y vừa thốt khiến ta vô cùng ngạc nhiên, ngay cả Dao phi cũng chưa từng thấy mặt y.

Nhưng, ta nên tin y sao?

Có điều ta không tin y có thể giết ta! Nếu muốn giết ta thì y có rất nhiều cơ hội, nhưng y chưa từng xuống tay hại ta. Y còn không tiếc thân mình ra tay cứu ta, nếu vậy không lẽ ta nhìn thấy mặt y thì y sẽ giết ta thật sao?

Trong khoảnh khắc đó, không biết ta lấy dũng khí ở đâu, ta bỗng nhiên đưa tay qua.

Y đương nhiên không ngờ rằng y đã nói thế mà ta vẫn muốn nhìn mặt y. Bàn tay y nhanh như chớp túm chặt lấy cổ tay ta, ta giãy giụa mấy cái, ống tay áo rộng trượt thẳng xuống lộ cánh tay ra, ta hoảng sợ, vội dùng bàn tay kia kéo ống tay áo lên phủ kín cánh tay, ta chợt thấy ánh mắt Hàn vương liếc qua.

Nhưng chỉ mới nhìn thoáng qua đã thấy đôi mắt y trợn tròn lên, ta hơi kinh ngạc, cảm thấy rõ ràng cánh tay y run lên rồi bỗng nhiên đẩy ta ra.

Ta chưa kịp phản ứng nên không biết vừa rồi y nhìn thấy thứ gì?

Trên cánh tay ta, không hề có bất kỳ dấu vết gì, ngay cả nốt ruồi cũng không có.

Ngoại trừ, vết thủ cung sa kia.

Thủ cung sa! (*)

*Trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa ( ) là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết. Thủ cung vốn là một giống tắc kè (thạch sùng, còn có tên là yển đình, tích dịch) được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.

Những cô gái con nhà giàu thường khi mới lớn sẽ được đánh dấu thủ cung sa.

Lòng ta chấn động mạnh, nguyên nhân là vì vậy sao?

Chắc là y cảm thấy thật nực cười, sủng phi của Hạ Hầu Tử Khâm trong mắt người đời, đến nay vẫn là trinh nữ? Y chắc hẳn cảm thấy thật đáng mỉa mai, thấy ta thật đáng thương phải không?

Ta giật mình, một lúc sau mới nghe y nghiến răng nghiến lợi nói: "Không màng sống chết!"

Cầm lấy cổ tay mình, ta cũng cắn răng nói: "Nếu bản cung đã không sợ chết, sao vương gia còn sợ bản cung nhìn mặt vương gia." Y giận dữ trừng mắt nhìn ta, ta thấy lồng ngực của y nhấp nhô liên tục, ta thật sự giật mình còn đang nghĩ ngợi y sẽ nổi giận thế nào đây. Nhưng thật không ngờ, y đột nhiên bước nhanh về phía trước, đưa một tay vòng qua thắt lưng của ta, một tay giữ chặt hai cổ tay, gắt gao ôm chặt lấy ta.

Ta hoảng hốt, đột nhiên nghe y cười tà mị, trầm giọng nói: "Bản vương không biết vì sao hôm nay nương nương lại đến? Có đúng là do Thái hậu phái nương nương tới? Hay là … chính Hoàng thượng bảo nương nương đến!"

Ta ngạc nhiên nhìn y, đang êm đẹp tự nhiên y nhắc tới Hạ Hầu Tử Khâm làm gì?

"Chẳng lẽ do Bắc Tề ta dâng cho Hoàng thượng một phần lễ vật quá lớn, Hoàng thượng lại hào phóng đến mức có thể đem phi tử của mình tặng cho bản vương!"

Y bước tới gần ta, nói từng câu từng chữ thật rõ ràng.

Ta chỉ thấy trong lòng dường như ẩn giấu thứ gì đó, mở to hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Y nghĩ rằng, là Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta đến … đến để quyến rũ y sao?

Ta bị những lời của y làm lúng túng, vội vã nói: "Vương gia ăn nói xằng bậy!"

Y chỉ hừ khẽ một tiếng nói: "Ăn nói xằng bậy? Vậy bản vương thật sự không hiểu vì sao hắn chưa từng chạm vào nương nương." Y vừa nói vừa áp sát ta hơn nữa.

Chiếc mặt nạ màu bạc tỏa ra hơi lạnh kia dường như đã gần sát đến môi ta, đột nhiên ta cảm thấy thật buồn cười, y đang mang mặt nạ làm sao có thể hôn ta được chứ?

Y lại nói: "Hoàng thượng cho nương nương tiếp cận nghĩa muội của bản vương, không phải vì muốn bản vương để ý đến nương nương sao? Còn ở khu vực săn bắn lại một mực bắn tên vào bản vương, chẳng phải cũng là để thu hút sự chú ý của bản vương? Nếu không, vì sao nương nương nán lại đây lâu như vậy, cũng không muốn trở về? Bây giờ đêm đã khuya, cô nam quả nữ ở chung một phòng, nương nương không sợ những lời đàm tiếu sẽ lan truyền ra sao?"

Ta sợ ngây người, hai chuyện cực kỳ xa như thế mà y cũng có thể liên tưởng chúng với nhau!

Ta vội phản bác lại: "Chuyện tại khu vực săn bắn, thật sự là bản cung không nhìn thấy vương gia!" Mũi tên kia, chẳng qua là do ta bắn bừa mà thôi.

Trong đôi mắt y lộ rõ vẻ kinh ngạc nhưng lập tức đông cứng lại.

Bàn tay cầm chặt tay ta vẫn siết lại không hề nới lỏng một chút nào, ta cắn răng giãy giụa để vùng ra.

Nhưng không ngờ, khuỷu tay ta vô tình đánh vào ngực y, chỉ nghe thấy y kêu lên một tiếng đau đớn, buông cánh tay đang giữ chặt thắt lưng của ta ra xoa xoa ngực, nhưng bàn tay đang siết chặt cổ tay ta vẫn không hề nới lỏng. Ta muốn nhân cơ hội này thoát khỏi sự khống chế của y nhưng không ngờ, y bỗng nhiên ngã ra sau.

Ta hết sức kinh ngạc, chưa kịp làm gì thì đôi tay đang bị y nắm lấy cũng bị kéo xuống theo, thân thể ta lại ngã xuống người của y lần nữa.

Môi ta chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc kia, quả nhiên giống như dự đoán của ta, nó lạnh lẽo như băng giá.

Nhưng trong khoảnh khắc này ta bỗng nhiên thấy hoảng hốt.

Vì sao lúc này ta lại có cảm giác như đang chạm vào môi y, một đôi môi lạnh lẽo…

Ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, ta điên rồi sao?

Ta hoang mang muốn đứng dậy, nhưng bàn tay y vẫn không chịu buông ra. Rõ ràng trên người y vốn không còn chút sức lực nào, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay ta lại siết chặt đến như vậy.

Cho dù đã phòng bị thật cẩn thận, vì sao lúc này y vẫn sợ khi buông tay ra ta sẽ tháo mặt nạ của y xuống

Nhìn xuyên qua khe hở trên chiếc mặt nạ, ta thấy chân mày y nhíu chặt lại, đột nhiên ta thấy vô cùng sợ hãi, vết thương trên người y, rốt cuộc nặng đến mức nào? Chợt nhớ lại lúc ta và y cùng ngã xuống bậc thềm, trong khoảng khắc ngắn ngủi đó y vẫn có thể nhớ rõ kéo ta vào ngực bảo vệ…

Lồng ngực y nhấp nhô một cách kịch liệt, hơi thở hổn hển làm ta có cảm giác y không thể thở nổi. Ta giận dữ nói: "Buông tay ra! Không buông làm sao bản cung đỡ vương gia đứng dậy được?"

Y cố sức nhìn ta một lúc, trong đáy mắt vẫn còn do dự không biết có nên tin ta hay không.

Ta cười nhạt một tiếng, nhìn y nói: "Vương gia muốn bản cung kêu Thanh Dương vào sao?"

Y giật mình, cuối cùng cũng buông tay ra, ta hơi chần chờ, nhưng lập tức cúi người dìu y đứng lên. Thật ra, ta sẽ không bao giờ kêu Thanh Dương vào. Vì ta cảm thấy, nếu để nàng ta biết vương gia nhà nàng bị ta đụng phải một cái mạnh như thế, chắc nàng ta sẽ thực sự ra tay giết chết ta giống như cung nữ ngoài kia.

Nghĩ vậy, ta nhịn không được mà cười gượng.

Y lại cắn răng nói: "Cười cái gì? Thấy bộ dạng bản vương chật vật như vậy, nương nương vui lắm sao?"

Ta giật mình, xem ra y vẫn ổn hơn so với lúc ngã xuống bậc thềm tam cấp kia. Chí ít lúc này, y cũng không hộc máu mà còn nói năng gãy gọn như vậy với ta. Ta phát hiện, thân thể y yếu ớt một cách lạ thường, không giống loại người từng trải chinh chiến lâu năm, kinh nghiệm sa trường đầy mình một chút nào.

Nhưng rõ ràng những lời đồn đại kia nói rằng, Hàn vương dũng mãnh thiện chiến…

Ngước nhìn người trước mặt, ta chỉ cảm thấy ngày càng kinh ngạc.

Y hất tay ta ra, chống trên mép bàn, cười nhẹ một tiếng nói: "Ra ngoài đi, trước khi bản vương đổi ý."

Đổi ý? Đổi ý gì chứ?

Ta nhìn y, bỗng nhiên ta thấy không hề sợ hãi, mở miệng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Trong đầu ta bất chợt hiện lên sự việc năm đó khiến ta giật nảy mình. Sao có thể có người giả mạo Hàn vương được? Chỉ bằng một chiếc mặt nạ kia sao?

Không, ta lắc đầu tự phủ nhận.

Không thể có khả năng này, suy nghĩ như vậy thực sự quá buồn cười.

Hàn vương lại cười: "Nương nương thật sự đã say rồi."

Vừa dứt lời, y lại liếc nhìn ta rồi bỗng nhiên xoay người đi thẳng vào phòng trong. Ta ngơ ngác đứng nhìn, thấy y đã vòng qua bức bình phong, còn ta vẫn đứng chôn chân tại chỗ, ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người mông lung kia.

Bóng người này dường như giống hệt bóng dáng trong trí nhớ ba năm trước của ta.

Nhưng vì sao y chưa bao giờ ho khan trước mặt ta?

Ho khan là thứ không thể giả vờ không bị được, bởi vì không thể nào nhịn lại.

Vì thế, y mới không phải là Tô Mộ Hàn.

Nghĩ như vậy, lòng ta cảm thấy hơi thất vọng nhưng cũng cảm thấy rất may mắn.

Thất vọng hay may mắn vì điều gì, ta cũng không dám tự hỏi mình.

Ta đứng một mình một lúc lâu, người bên trong cũng không nói thêm gì nữa. Dường như trong phòng lan tỏa ra một mùi hương ngày càng nồng đậm, mùi hương này rất kỳ lạ, lúc ta mới bước vào cũng không hề chú ý. Là trầm hương sao?

Ta nhìn khắp phòng phát hiện phòng y vẫn chưa đốt trầm hương. Ta chợt giật mình tự cười giễu bản thân, đây là lúc nào rồi mà ta còn ở đây tìm hiểu mùi hương này từ đâu tới nữa chứ.

Ta đứng một lúc, cuối cùng xoay người bước ra. Thanh Dương đứng canh cách đó không xa, thấy ta đi ra, vội vàng xông lên phía trước, không thèm nhìn ta mà phóng thẳng vào trong.

Ta chần chờ một lúc rồi cất bước ra ngoài.

Triêu Thần thấy ta đi ra, vội vàng chạy tới, nhìn ta thật kỹ, mới nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, người không sao chứ?"

Ta ra tới đây mới thực sự hoàn hồn, khẽ cười lắc đầu: "Ta không sao."

Hai người đi một đoạn, Triêu Thần mới nhỏ giọng hỏi tiếp: "Nương nương, Hàn vương bị thương sao?"

Ta liếc nhìn Triêu Thần, đúng là một nha đầu thông minh, xem ra nàng đã đoán được máu trên người ta từ đâu đến. Ta do dự một lát rồi gật đầu. Với Triêu Thần, ta cũng không cần giấu diếm điều gì. Và hôm nay Hàn vương cứu ta, cũng là sự thật.

Triêu Thần im lặng trong chốc lát, sau đó dường như cố lấy hết dũng khí nói: "Nương nương, nô tì vẫn cho rằng Hàn vương quen biết người từ trước."

Ta giật mình thốt lên: "Ngươi nói cái gì?"

Triêu Thần cũng hơi chấn động sau đó lại nói: "Nô tì cũng thấy suy nghĩ như vậy rất buồn cười, nhưng nô tì thực sự cảm thấy ánh mắt Hàn vương nhìn người, giống như … đã quen biết nương nương." Giọng nói Triêu Thần ngày càng nhỏ, nhưng nàng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Ta giật mình, có phải như vậy không? Chẳng lẽ vì Triêu Thần là người ngoài cuộc, nên nàng mới thấy mọi chuyện rõ ràng hơn? Còn ta lại thật lơ mơ, chỉ cảm thấy Hàn vương mang lại cho ta một cảm giác rất quen thuộc, nhưng chưa bao giờ chú ý ta có mang đến cho y cảm giác giống như vậy không?

Lòng ta hoảng hốt, có lẽ y không phải là Tô Mộ Hàn, nhưng y lại quen biết với Tô Mộ Hàn!

Đúng rồi, sao ta không nghĩ đến khả năng này!

Ta bỗng nhiên đứng lại, Triêu Thần giật mình nhìn ta, ta không biết làm sao chỉ đành lắc đầu. Bây giờ nếu ta quay lại nơi đó thì về tình lẫn về lý ta thật sự không có cách nào giải thích được. Chuyện này vốn có Thái hậu chống lưng cho ta, nếu như ta đã ra ngoài rồi lại còn quay vào thì cũng không thể ăn nói với Thái hậu.

Ta nghĩ ngợi, nhưng vẫn đi thẳng về Thu Ngọc cư.

Triêu Thần liếc nhìn ta bỗng kinh ngạc nói: "Nương nương, áo choàng của người đâu?"

Nghe Triêu Thần nói, ta mới nhớ áo choàng của ta đã rơi lại trong tẩm cung Hàn vương. Như vậy cũng tốt, dù ta không đến lấy, y cũng sẽ sai người đưa tới.

Ta nhìn Triêu Thần nói: "Bản cung đã để quên ở Nghi Tư uyển rồi."

Triêu Thần thấy ta không có ý dừng bước, nàng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng, chỉ đi bên cạnh đỡ tay ta.

Lúc ta và Triêu Thần trở về Thu Ngọc cư, bên trong rất yên tĩnh, ta mới nhớ bây giờ cũng không còn sớm nữa, có lẽ các cung nhân đã đi ngủ hết rồi. Chỉ còn lại mấy cung nhân tuần tra ban đêm đi qua đi lại trên hành lang dài.

Triêu Thần đỡ ta bước lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương vào trước đi, nô tì đi lấy nước tới cho nương nương rửa mặt chải đầu. "

Ta gật đầu, Triêu Thần liền lui xuống.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, ta bỗng chốc cảm thấy vô cùng mỏi mệt. Ta khẽ thở dài, lắc đầu, giơ tay đẩy cánh cửa phòng ra.

Sau khi bước vào phòng, ta thuận tay đóng cửa lại, lúc ngước mắt lên nhìn ta giật mình kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng.

Ta nhìn thấy, Hạ Hầu Tử Khâm đang ngồi trong phòng ta.

Lúc này, hắn đang lạnh lùng nhìn ta, trong đôi mắt và vẻ mặt hắn tràn đầy sự giận dữ.

Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay khẽ run lên, ta vốn tưởng rằng chờ đến ngày mai hắn mới đến hỏi tội ta, nhưng không ngờ hắn lại đến ngay trong đêm thế này. Bên ngoài không nhìn thấy Lý công công, vậy hắn chỉ tới một mình sao?

Ta vừa nghĩ vừa muốn cười, hắn qua Thu Ngọc cư của ta, vậy còn Dao phi mới tấn phong của hắn đâu? Phất Hi yêu dấu nhất của hắn đâu?

Ta đứng trước mặt hắn ngơ ngác một lúc lâu, mới từ từ hoàn hồn lại bước về phía hắn cúi người xuống hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Hắn chỉ nhìn ta như trước, không nói một câu.

Ta chần chờ một lát, cũng không chờ hắn bảo bình thân, ta đã tự đứng dậy.

Hắn vẫn không nói lời nào, cứ ngồi trước mặt ta như vậy, ngay cả ngón tay cũng không hề động đậy. Đôi mắt thâm sâu của hắn ngay từ khi ta bước vào đã nhìn chằm chằm vào ta, giống như muốn nhìn thấu cả con người ta.

Hắn cứ thế mà nhìn, trước sau vẫn không nói lời nào, ta thật sự cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc hắn có ý gì đây?

Chỉ chốc lát, ta nghe thấy cánh cửa ở đằng sau bị đẩy ra, tiếp đó giọng Triêu Thần truyền đến: "Nương nương… A… Hoàng…" Triêu Thần nhìn thấy người đang ngồi trong phòng, bất giác kinh ngạc đến độ không nói nên lời.

Rốt cuộc hắn cũng mở miệng, giận dữ quát lên: "Cút ra ngoài cho trẫm!"

Triêu Thần run lên, nước trong chậu vô ý bắn tung tóe ra ngoài, nàng liếc nhìn ta, ta nháy mắt, nàng vội vàng lui ra.

Cánh cửa lại bị đóng lại.

Hai bàn tay ta vẫn lặng yên nắm chặt trong tay áo, ta nhìn hắn còn hắn vẫn nhìn chằm chằm vào ta. Một lát sau, rốt cuộc hắn cũng nói: "Trẫm đợi nàng nửa canh giờ rồi."

Nửa canh giờ sao?

Khi đó, ta còn ở trong tẩm cung của Hàn vương.

Ta chần chờ rồi nói: "Thần thiếp nghĩ rằng hôm nay Hoàng thượng sẽ không tới, vì vậy trở về muộn."

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi ta: "Đi đâu?"

Ta đi đâu, không phải hắn biết rõ ràng nhất sao? Nếu đã biết, còn tới hỏi ta làm gì! Trong lòng ta chợt tức giận, nhưng nét mặt vẫn tươi cười nói: "Thần thiếp đến chỗ Thái hậu trò chuyện."

Đã như vậy, ta cũng không cần phải nói thật. Ta muốn nhìn thử, khi hắn tức giận không kiềm chế được sẽ như thế nào.

Ta nhìn thấy bàn tay của hắn đang để trên mép bàn nắm chặt lại, nhưng lại cười hỏi: "Hôm nay tâm trạng mẫu hậu tốt như vậy sao? Trẫm còn không biết, từ khi nào Đàn phi và mẫu hậu lại thân thiết như vậy? Hai người thật khiến cho trẫm giật mình đấy!"

Ta khẽ cười trộm trong lòng, hắn vẫn còn chịu đựng được chưa nổi điên lên. Cuối cùng là do hôm nay gặp được Dao phi nên tâm trạng hắn tốt như vậy, hay là hắn muốn chờ ta tự nói thẳng với hắn?

Khóe miệng ta khẽ cười nhạt, nhỏ giọng nói: “Tất cả đều nhờ Thái hậu khoan hồng độ lượng, trước đây là do thần thiếp không hiểu chuyện, Thái hậu cũng không so đo tính toán với thần thiếp mà thôi. Hơn nữa, không phải Hoàng thượng vẫn lo lắng Thái hậu không thích thần thiếp sao? Sau này, Hoàng thượng cũng không cần phải lo lắng nữa, người có thể an tâm làm chuyện của người rồi.”

Nếu như nói trước đây ta chọc giận hắn chẳng qua chỉ ở mức độ sơ sơ mà thôi, vậy thì hôm nay ta nhất định có thể khiến cho hắn tức giận đến mức hận không thể nghiền nát ta ra thành tro bụi.

“Đàn phi.” Hắn nghiến răng gọi ta.

Ta cười bước lên: “Hoàng thượng mệt sao? Vậy để thần thiếp hầu hạ người nghỉ ngơi.”

Ta vừa mới thốt ra đã thấy hắn hung dữ vung tay lên đập mạnh xuống bàn, chỉ nghe “rắc” một tiếng, mặt bàn dày cộm kia trong nháy mắt đã nứt ra một mảnh thật dài. Mảnh gỗ kia đâm sâu vào bàn tay của hắn, từ lòng bàn tay hắn máu đỏ tươi tuôn ra không ngừng.

Ta hoảng hốt muốn bước lên, nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

Dường như hắn không cảm thấy đau, đôi mắt đã biến thành một màu đỏ ngầu, giận dữ gầm lên: “Nàng đừng tưởng rằng trẫm không nhìn thấy nàng thì cũng không biết nàng đã đi đâu!”

Rốt cuộc hắn đã nổi giận.

Ta chỉ muốn biết, hắn nổi giận, là bởi vì ta đi gặp Hàn vương, hay là bởi vì phi tử của hắn đi gặp Hàn vương.

Ta không nhìn hắn, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Nếu Hoàng thượng biết thần thiếp đi đâu, còn hỏi làm gì?”

“Nàng!” Hắn tức giận đến mức sắc mặt nhăn nhó tới cực hạn. Hắn hung dữ đưa tay qua kéo ta về phía hắn, ta không nghĩ tới hành động bất ngờ này của hắn, không kịp đề phòng cả người ngã về phía trước, đập mạnh vào ngực của hắn. Lúc hắn cúi đầu xuống, hai chân mày nhíu chặt lại, ta mới nhớ ra trên cổ áo của ta vẫn còn dính máu của Hàn vương.

Vừa rồi, ta thấy cơn giận của hắn có phần nguôi đi một chút, hắn đang định mở miệng hỏi, ta đã cướp lời nói trước: “Hôm nay, lúc thần thiếp đi ra ngoài gặp phải thích khách, Hàn vương vì cứu thần thiếp nên bị thương.”

Ý của ta rất rõ ràng, máu này là của Hàn vương .

Trong đôi mắt của hắn hiện rõ sự căng thẳng, trầm giọng hỏi: “Thích khách sao?”

Ta biết là hắn không tin, nhưng ta vẫn nói tiếp: “Đúng vậy, cho nên thần thiếp đi Nghi Tư uyển thăm vương gia. ”

Bàn tay của hắn vốn vẫn đang siết chặt cổ tay ta lại tăng thêm lực, hắn phẫn nộ mở miệng: ”Truyền thái y đến là được rồi, nàng đến đó làm gì?

Ta nhàn nhạt mở miệng: “Thần thiếp lấy thân phận một người được cứu mạng, đi tạ ơn ân nhân cứu mạng của mình, chẳng lẽ không được sao?”

“Trẫm không cho phép!”

Ta ngước nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi: “Vì sao không cho phép?”

Hắn càng tức giận hơn nữa, cổ tay của ta ngày càng bị siết chặt hơn, bỗng nhiên ta không cảm thấy sợ hãi nữa. Ta muốn biết hắn nổi giận, là vì thể diện hay là vì quan tâm đến ta?

Ta cười nhạt một tiếng: “Hôm nay, Hoàng thượng không ở bên cạnh Dao phi, tự nhiên lại quan tâm đến việc thần thiếp đi đâu làm gì? ”

“Nàng thật quá láo xược rồi!” Ánh mắt của hắn nhìn vào cổ áo của ta, nặng nề hừ một tiếng, “Thượng Lâm Uyển xuất hiện thích khách? Nàng cho rằng trẫm là kẻ ngu sao!”

Ta hỏi lại hắn: “Nếu không có thích khách, sao Diêu phó tướng lại chết?”

“Đàn phi!” Hắn gào lên một tiếng giận dữ, “Trẫm…”

Hắn mới nói được nửa câu, bên ngoài cửa chợt có người nói: “Hoàng thượng, khởi bẩm Hoàng thượng…”

“Cút!” Hắn cắt ngang lời người đứng bên ngoài.

Nhưng không ngờ người bên ngoài không rời đi mà lại nói: “Hoàng thượng, Hàn vương phái Thanh Dương cô nương đến, nói là … Nói là nương nương để quên đồ ở Nghi Tư uyển ạ.”

Trong lòng ta khẽ chấn động, Hàn vương thật là tốt quá, đem áo choàng của ta đưa tới ngay lúc này.

Quả nhiên, vừa nghe nói thế, sắc mặt của Hạ Hầu Tử Khâm thay đổi hẳn, liếc nhìn ta lạnh giọng nói: “Mang vào!” Hắn vừa nói vừa buông cổ tay của ta ra.

Cánh cửa mở ra, ta hơi giật mình, quả nhiên Thanh Dương vẫn còn chưa đi. Nàng ta bước vào, nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, khóe miệng nở nụ cười nhạt, mở miệng: “Thanh Dương tham kiến Hoàng thượng, Đàn phi nương nương.” Nàng ta cúi xuống hành lễ sau đó mới nhìn ta nói, “Nương nương, vương gia nói, cám ơn áo choàng của người.” Thanh Dương nói xong, cầm chiếc áo choàng trong tay đặt lên trên bàn, lại quay về phía Hạ Hầu Tử Khâm hành lễ rồi mới lui xuống.

Bên ngoài, thái giám thấy vậy, vội vàng luống ca luống cuống đóng cửa lại.

Hạ Hầu Tử Khâm liếc nhìn chiếc áo choàng trên bàn, cười khẩy hỏi: “Chỉ đi thăm bệnh mà thôi, vì sao phải cởi áo choàng của nàng xuống làm gì?” Ta cũng giật mình, không rõ vì sao Thanh Dương phải nói như vậy. Ý của Thanh Dương muốn nói, chỉ đơn giản là ta có ý tốt cởi áo choàng xuống khoác lên người Hàn vương. Ta thật sự không biết đây là ý của Hàn vương hay là tự Thanh Dương nghĩ ra nữa!

Ta đang định trả lời thì hắn lại kéo ta qua thật nhanh, một tay hung dữ vén ống tay áo của ta lên, nhìn chằm chằm vào dấu thủ cung sa trên cánh tay ta.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, hắn làm như vậy là có ý gì?

Có phải hắn cho rằng ta và Hàn vương…

Tang Tử ta là người như vậy sao?

Ta là người không biết chừng mực như thế sao?

Ta ra sức vùng vẫy, muốn hất tay của hắn ra, hắn lại dùng sức kéo ta, giống như lôi ta lên trên giường. Ta hoảng sợ, liều mạng giằng co với hắn, nhưng thân hình nặng nề của người đàn ông đã đè lên người ta, hắn không nói bất cứ lời nào, chỉ cúi đầu xuống hôn ta.

“Đừng…” Ta hoảng sợ mở to hai mắt, hắn muốn làm gì? Hắn muốn làm gì chứ!

Thực ra, trong lòng ta, đã sớm có đáp án.

Hắn biết ta đi Nghi Tư uyển, cho rằng ta cởi áo choàng xuống khoác cho Hàn vương, rõ ràng là vô cùng mờ ám. Hắn giận dữ nhìn thủ cung sa trên cánh tay ta, thấy vẫn còn nên vội vàng ném ta lên trên giường. Hắn còn có thể làm gì nữa chứ?

Trước đây, không biết bao nhiêu lần hắn đến chỉ ôm ta ngủ, chưa từng đối với ta như vậy!

Trước đây, ta cũng sợ hãi hắn muốn ta. Hôm nay, ta lại phẫn nộ vì hắn muốn ta!

Hai tay ta dùng sức đẩy hắn ra, nhưng người của hắn rất nặng, ta đẩy thế nào cũng không thể đẩy ra được. Hắn vẫn tiếp tục hôn ta, hôn một cách thô bạo.

Ta đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, hé miệng cắn hắn một cái.

“Hừ.” Hắn hừ một tiếng nhưng không ngừng lại, ta cắn ngày càng mạnh hơn. Hai tay ta nắm chặt lấy long bào của hắn, nghiến răng cắn nát môi hắn, vị tanh nồng từ trong kẽ răng tràn vào miệng ta.

Hắn nhíu chặt chân mày lại, nhưng không buông ta ra, một tay đưa xuống thắt lưng của ta, bàn tay to lớn của hắn dùng sức kéo mạnh, cấp bách tháo dải lụa thắt lưng của ta ra. Ta mở to mắt nhìn hắn, cảm giác được những giọt nước mắt nóng hổi đã tràn đầy khóe mắt lăn dài xuống dưới.

Mà trong đôi mắt của hắn bỗng nhiên ngập tràn đau xót.

Bàn tay đang kéo y phục của ta khựng lại, ta nghiến răng nhân cơ hội này đẩy hắn ra, không kịp nghĩ ngợi gì, vung tay tát cho hắn một cái, âm thanh kia vang lên thật rõ ràng giữa đêm thanh vắng.

Hắn giật mình.

Ta cũng giật mình theo.

Thật to gan, ta tát Hoàng đế Thiên triều, tát Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo nhất.

Nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, ta thoáng quay mặt đi, tự cười nhạo nói: "Thần thiếp cho rằng hôm nay Hoàng thượng đi nhầm phòng rồi, Dao phi còn … đang chờ người."

Hắn giận dữ vung tay lên, ta bất thình lình nhắm chặt hai mắt lại không hề phản kháng.

Nhưng cái tát kia không hề hạ xuống.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ta mới cảm giác người đang nằm trên người ta đứng lên, ta kinh ngạc mở mắt ra, thấy hắn đã xoay người bước đi.

Hắn chỉ chần chừ trong giây lát rồi bước nhanh ra ngoài.

Ta chỉ nghe hắn nhẹ nhàng nói đầy thất vọng: "Thì ra ngay cả nàng cũng không hiểu trẫm!"

Chẳng biết tại sao, lúc nghe hắn thốt ra những lời này, ta cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn. Nhưng bóng dáng màu vàng sáng kia đã biến mất trong tầm mắt của ta.

Cánh cửa phòng mở rộng ra, nhưng không một ai bước vào.

Ta chỉ nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn cánh cửa đang mở rộng kia.

Một lúc lâu thật lâu sau, mới thấy Triêu Thần chạy vào cửa. Nàng nhìn thấy ta nằm ở trên giường, vô cùng hoảng hốt, hoang mang chạy vào, quỳ gối trước giường của ta, khóc ròng: "Nương nương, người không sao chứ ạ?"

Ta mới hồi phục lại ý thức của mình.

Ta chậm rãi lắc đầu, ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?

"Nương nương…" Triêu Thần lau nước mắt qua loa rồi đứng dậy lấy chăn đắp trên người ta.

Ta lại đẩy tay nàng ra, ngồi dậy, kéo y phục trên người lại, nhìn nàng hỏi: "Triêu Thần, ngươi nói xem có phải bản cung là người không biết tốt xấu hay không?"

Ta chưa bao giờ nghe thấy có người phi tử nào không muốn nhận ân sủng, lại còn ra tay tát vua nữa.

Triêu Thần không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì trong này, nhưng nhất định nàng nhìn thấy vẻ mặt tức giận bừng bừng của Hạ Hầu Tử Khâm lúc bước ra. Triêu Thần sợ đến mức mặt mày tái nhợt lại, cầm tay ta nói: "Nương nương đừng sợ, Hoàng thượng tức giận một thời gian thôi, Hoàng thượng sẽ không trách tội nương nương đâu."

Hắn thực sự chỉ tức giận một thời gian thôi sao?

Chỉ sợ lần này không phải như vậy rồi.

Ta đẩy Triêu Thần ra: "Không có việc gì đâu, ngươi lui xuống đi."

"Nương nương…" Triêu Thần không yên tâm nhìn ta.

Ta miễn cưỡng cười nói: "Lấy nước rửa mặt cho bản cung. Để trên bàn là được rồi."

Triêu Thần chần chờ một lát, cuối cùng cũng gật đầu lui xuống.

Chỉ trong chốc lát nước đã được đưa tới, Triêu Thần muốn hầu hạ ta nhưng ta nghiêm mặt hỏi: "Ngươi cũng quên thói quen của bản cung rồi sao?"

Nàng giật mình, đành phải lui ra.

Ta rửa mặt chải đầu xong, mới lên giường nằm.

Ta hít một hơi thật sâu, hôm nay ta đi Nghi Tư uyển, ngoại trừ thăm Hàn vương, mục đích còn lại, không phải là muốn nhìn thấy phản ứng của Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Hắn nổi giận, không phải ta nên vui mừng sao?

Có điều, đến phút chót kế hoạch của ta lại bị thay đổi không kịp trở tay. Làm sao ta biết được Thanh Dương đột nhiên tới, còn ta vô tình để quên áo choàng cho nên ta đã đẩy cơn giận của Hạ Hầu Tử Khâm tới đỉnh điểm.

Hắn là đế vương, cũng là đàn ông, làm sao có thể chịu được phi tử của mình và người đàn ông khác có quan hệ mập mờ, mặc dù ta không có chuyện gì với Hàn vương, nhưng phải giải thích như thế nào đây?

Có lẽ hôm nay ta không muốn giải thích.

Ta tính toán ngàn vạn lần cũng không tính được, hôm nay đột nhiên hắn lại muốn ta.

Nhưng ta lại cảm thấy sợ hãi, ta không muốn như vậy.

Hắn muốn ta, là vì quan tâm ta, hay bởi vì hắn là vua?

Chuyện này ta cũng không biết.

Nhưng vì sao lúc hắn nói câu nói kia lại ẩn chứa cả sự tức giận lẫn tuyệt vọng đến như vậy?

Hắn nói, ngay cả ta cũng không hiểu hắn …

Hạ Hầu Tử Khâm, chàng nói cho ta biết, ta nên làm sao để hiểu chàng đây?

Ngày hôm sau là mùng mười tháng ba, quý khách của các quốc gia cũng chưa vội vàng trở về nước. Vì vấn đề bang giao, sứ thần các nước vẫn phải bàn bạc, thảo luận cho tốt đẹp mới trở về, nên bọn họ còn ở lại hoàng đô ít nhất hai ba ngày nữa.

Sáng sớm ngày hôm nay, ta đi thỉnh an Thái hậu.

Thấy Diêu thục phi đã đến chờ từ rất sớm, nhưng lần này ngay cả Thiên Phi cũng tới. Thiên Lục đến cùng với Thiên Phi, trên mặt nàng ta vẫn là sự trầm tĩnh thường ngày, không hề có một chút sợ hãi, bất an bởi vì Dao phi tới.

Thật ra ta muốn xem thử, thông minh như nàng ta, thì màn kịch này nàng ta sẽ diễn tiếp như thế nào.

E là bọn họ còn chưa biết chân tướng, nhưng đêm qua Thái hậu đã nói cho ta biết rõ, người đó căn bản không phải là Phất Diêu, mà chính là Phất Hi.

Lúc trước, ta còn tưởng rằng sẽ được chứng kiến cuộc tranh đấu giữa hai kẻ thế thân, nhưng hiện tại xem ra Thiên Lục không hề chiếm thế thượng phong. Thiên Lục cũng nhận ra ta đang nhìn nàng ta, ngước mắt lên nhìn thẳng về phía ta, khóe miệng cười nhợt nhạt nhưng đầy chắc chắn.

Ta mới nhớ ra chị em các nàng đã im hơi lặng tiếng lâu rồi. Có phải cũng đang dùng chiêu không lên tiếng thì thôi, nhưng đã lên tiếng thì nổi danh khắp chốn không?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe bên ngoài có người hô: “Hoàng thượng giá lâm —— ”

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía cửa, thấy hắn nắm tay Dao phi bước vào. Các phi tần bên trong vội vàng hành lễ: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn bước lên, cúi đầu về phía Thái hậu nói: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Bên cạnh hắn, Dao phi hơi khom người nói: “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.”

Thái hậu hừ một tiếng: “Chẳng lẽ Dao phi không biết, lần đầu tiên thỉnh an ai gia, là phải hành lễ lớn sao?”

Cả người Dao phi khẽ run lên, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng vẫn vâng dạ nghe lời quỳ xuống, hướng về phía Thái hậu dập đầu nói: “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.”

Trong phòng, vẻ mặt của các phi tần khác đều hiện rõ nét châm biếm nhưng ta lại thờ ơ. Hôm nay, Thái hậu muốn ra oai đánh phủ đầu Hạ Hầu Tử Khâm, bà đang nhắc nhở hắn, Dao phi là người Bắc Tề.

Ta lặng yên nhìn về phía hắn, sắc mặt của hắn rất tệ, nhưng cũng không nói gì.

Lúc này Thái hậu mới nói: "Bình thân."

"Tạ ơn Thái hậu." Dao phi dập đầu lần nữa mới đứng dậy.

Ta nhìn thấy Thiên Phi mím môi cười vô cùng đắc ý. Còn sắc mặt Diêu thục phi lại thản nhiên, có thể thấy được nàng ta đang còn suy nghĩ về chuyện của Diêu Chấn Nguyên rất nhiều. Mấy ngày nay, sợ là nàng ta hàng đêm không được an bình.

Lúc Thái hậu ngước mắt lên nhìn, đột nhiên sắc mặt sa sầm xuống, ta thấy bà bỗng nhiên đứng dậy, giơ tay lên tát Dao phi một cái nảy lửa, giận dữ nói: "Nếu vì Hoàng thượng sắc phong ngươi làm Dao phi, lại bị phi tần làm thành bộ dạng này, như vậy… Như vậy…" Ánh mắt của bà nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, nghiến răng nói, "Còn ra thể thống gì!"

"Mẫu hậu!" Hắn giận dữ gầm lên một tiếng, ôm người con gái trước người vào ngực.

Dao phi bị bất ngờ không kịp phản ứng, chỉ biết đưa tay lên che một bên má bị Thái hậu tát đỏ ửng, những giọt nước mắt trong suốt lăn ra khỏi khóe mắt. Bộ dạng yếu đuối như vậy, ngay cả ta còn thấy thương xót chứ đừng nói người khác.

Các phi tần vô cùng sợ hãi, tất cả đều nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, khẽ kêu lên "Ôi" một tiếng, ai nấy đều như hít phải một luồng khí lạnh.

Rốt cuộc ta mới biết vì sao Thái hậu đột nhiên giận dữ tát Dao phi như vậy, thì ra là bởi vì vết thương trên môi Hạ Hầu Tử Khâm.

Nhìn rõ ràng là bị người khác cắn.

Còn ai cắn vào đây nữa? Đương nhiên là nữ nhân rồi.

Nhưng chỉ có ta là biết rõ ràng nhất, người đó không phải Dao phi, mà là ta.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía ta khiến ta hoảng sợ, cuống quít quay mặt đi nơi khác.

Thái hậu đương nhiên là tức giận rồi, vì bây giờ là lúc nào, quý khách các nước đều còn ở đây, nói Hạ Hầu Tử Khâm mang bộ mặt như vậy đi gặp mọi người, chắn chắn sẽ mang tai tiếng là Hoàng đế Thiên triều lún sâu vào mỹ sắc, hoang dâm vô độ.

Chỉ vì ai cũng biết rõ, đêm qua nhất định là hắn ở bên cạnh Dao phi.

"Thái hậu, thần thiếp…" Dao phi nghẹn ngào giải thích.

Chợt nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Mẫu hậu muốn ra oai đánh phủ đầu trẫm phải không? Trẫm là Hoàng đế Thiên triều, trẫm muốn sủng ái một người con gái, chẳng lẽ còn phải đợi cho người đời đồng ý mới được sao!"

Ta bỗng nhiên giật mình, hắn đã biết rất rõ ràng mọi chuyện, vì sao lại còn nói như thế?

Thái hậu tức giận đến mức mở to hai mắt, run run chỉ vào hắn nói: "Hoàng thượng… Hoàng thượng vì kẻ ngoại tộc này…"

"Tại sao Dao phi lại là người ngoài? Dao phi là người con gái trẫm yêu, là người của trẫm!" Hắn giận dữ hét lên, vừa nói xong đã ôm người con gái bên cạnh xoay thẳng người lại nói, "Nếu mẫu hậu không có chuyện gì khác, trẫm xin cáo lui trước! Trẫm còn có chuyện quan trọng trong người!"

Dứt lời, hắn cũng không quan tâm đến vẻ mặt của Thái hậu, chỉ ôm lấy Dao phi bước thẳng ra ngoài.

"Hoàng thượng!" Thái hậu hét lớn một tiếng, cả người lảo đảo ngã xuống.

"Thái hậu!" Mọi người vội vàng nhào tới đỡ bà.

Thiển nhi vội đỡ Thái hậu ngồi xuống, hỏi rối rít: "Thái hậu, Thái hậu người sao thế này?"

"Truyền thái y!" Diêu thục phi quay ra ngoài kêu lớn.

Ta thấy ở bên ngoài có một cung nữ vội vàng chạy xuống.

Hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm cãi lời Thái hậu, hắn đã thật sự đẩy Dao phi lên đầu sóng ngọn gió nơi hậu cung này rồi. Bây giờ hắn ôm nàng ta ra ngoài như vậy, đi gặp quý khách của các nước, nhất là Hàn vương, trong lòng y nhất định cảm thấy rất vui vẻ có phải không?

Nhưng ta thật sự không hiểu rõ.

Ngày đó, rõ ràng hắn nói cho ta biết, nếu tính tình của Phất Diêu giống như chị gái của nàng ta, sẽ không thích hợp sinh tồn trong hậu cung. Nhưng người tới lại là Phất Hi, không phải hắn hiểu rõ con người của nàng ta nhất sao? Nếu biết nàng ta không thích hợp, ra sức giữ lại cho bằng được ta không nói, đằng này hắn lại không hề e dè khoe khoang sự sủng ái của hắn đối với nàng ta.

Cuối cùng lại đem chuyện ta cắn hắn bị thương đẩy hết lên đầu Dao phi.

Hạ Hầu Tử Khâm…

Thái y vội vã chạy tới, ta thu lại những suy nghĩ của mình, thấy thái y bắt mạch cho Thái hậu xong, cúi đầu nói Thái hậu vì quá xúc động, chỉ cần nghỉ ngơi một lát thì không có gì đáng ngại.

Vì thế, đương nhiên Diêu thục phi phải ở lại để tiếp khách.

Dù sao quan hệ của ta và Thái hậu, vẫn không thích hợp phơi bày ra trước mặt mọi người, nhất là trước mặt người của Diêu gia.

Vì Thái hậu muốn nghỉ ngơi nên các phi tần đều lần lượt cáo lui.

Lúc đi ra, các phi tần không thể chờ đợi được nữa lập tức châu đầu ghé tai bàn luận chuyện phát sinh vừa rồi. Ngọc tiệp dư và ta đi chung đường, nàng không hề mở miệng nói gì. Ta đưa mắt nhìn An uyển nghi, nàng ta vẫn mang bộ dạng thản nhiên coi mọi chuyện không liên quan đến mình. Vừa rồi, ta phát hiện ra, lúc tất cả mọi người đều khiếp sợ, chỉ có một mình nàng ta không chút sợ hãi.

Không biết tại sao, ta chợt nhớ tới những lời Hạ Hầu Tử Khâm đã từng hỏi ta, hắn hỏi ta đối với hắn, thật sự không có chờ mong sao?

Thực ra những lời này, trước đây rất lâu ta đã muốn hỏi An uyển nghi.

"Vinh phi nương nương, vẫn là người có phúc nhất, sau này còn có hoàng tử để dựa vào."

Ta quay đầu lại, thấy Trần tĩnh tần thở dài nói. Ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, Nguyễn tiệp dư và Trần tĩnh tần cùng đi với nhau, nhưng nàng ta chỉ cắn môi, xoắn chặt chiếc khăn tay lại.

Trong lòng ta chợt cười khẩy, năm đó nàng ta còn không sánh bằng một cung nữ, huống chi bây giờ lại là Dao phi?

Thiên Phi cười đắc ý: "Các muội biết cái gì, chờ…"

"Tỷ." Thiên Lục ở bên cạnh nháy mắt, Thiên Phi dường như bừng tỉnh, lại cười nói: "Bản cung đi về nghỉ trước ."

Dứt lời, chị em các nàng đi thẳng một mạch.

Ta và Ngọc tiệp dư đi tới cửa, hai người vẫn im lặng không nói lời nào. Nàng hướng về phía ta xin cáo lui, sau đó để cung nữ đỡ tay bước đi.

Ta và Triêu Thần trở về Thu Ngọc cư, đang đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy Dao phi đứng phía trước. Ta giật mình, nàng ta không ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thấy nàng ta bước nhanh về phía ta, không nói một lời, hung dữ vung tay lên rồi giáng mạnh xuống.

Ta đưa tay giữ chặt cổ tay của nàng ta lại, cau mày nói: "Ngươi muốn tát bản cung sao?"

Nàng ta cười khinh miệt: “Không phải bản cung muốn tát ngươi, mà là trả lại cho ngươi một tát của Thái hậu đã tát bản cung!”

Ta vừa sơ ý, đã thấy cánh tay kia của nàng ta giáng thẳng xuống…

194. Q.2 - Chương 21: Bảo Vệ

Edit : Moon_flower

Beta : Rabbitlyn

“Nương nương!” Triêu Thần hoảng sợ kêu lên.

Ta chưa kịp phản ứng, liền cảm giác có thứ gì đó bay tới đập vào mu bàn tay Dao phi, nàng ta lộ ra vẻ đau đớn, bàn tay sắp sửa hạ xuống theo bản năng rụt lại, lấy tay kia xoa xoa bề mặt bàn tay bị đau.

Ta lấy làm kinh hãi, lại thấy ánh mắt Dao phi bắn về phía sau ta. Ta chỉ cảm thấy hơi căng thẳng, quay đầu lại nhìn thấy Cố Khanh Hằng đứng cách đó một đoạn.

Hóa ra là y ra tay cứu ta.

Vật bay tới là ngọc bội y mang bên mình, xem ra y quả thực dưới tình thế cấp bách mới ra tay.

Muốn tránh cũng không được, y lập tức tiến lên, quỳ một chân xuống, nói: “Mạt tướng nhất thời thất thủ.”

“Thất thủ?” Dao phi cắn răng nhìn người trước mặt, nàng ta còn xoa xoa mu bàn tay, cả giận nói, “Thất thủ hay không cũng thế, Cố phó tướng đã làm bản cung bị thương!”

Vẻ mặt y thản nhiên như trước, mở miệng nói: “Vậy thì xin nương nương giáng tội.”

“Khanh…” Ta muốn nói, lại thấy y nháy mắt với ta, ý bảo ta đừng nói gì.

Dao phi liếc nhìn ta, nở nụ cười khinh miệt: “Ngươi đánh chủ tử bị thương lẽ ra phải chém. Nhưng bản cung thấy tỷ tỷ hình như không đành lòng…”

Ta cười lạnh một tiếng nói: “Dao phi đừng gọi bản cung thân thiết như vậy, làm tỷ tỷ của Dao phi cũng không hề dễ. Nếu tỷ tỷ của Dao phi dưới suối vàng mà biết thì sẽ chết không nhắm mắt. Ngày đó ai nói nhỉ, không muốn đoạt người thương của tỷ tỷ mình, không thể bầu bạn bên cạnh Hoàng thượng ?”

Mặt nàng biến sắc, bị ta nói một câu không thốt nên lời.

Ta biết ngươi chính là Phất Hi, ngươi có bản lĩnh thì nói ra đi.

Nàng ta hừ một tiếng, lại nhìn về phía Cố Khanh Hằng, mở miệng nói: “Cố phó tướng định xử lý chuyện hôm nay như thế nào?”

“Mạt tướng…”

Y vừa mở miệng, ta lại ngắt lời nói: “Bản cung cho rằng hôm nay không xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ Dao phi muốn Thái hậu biết vốn dĩ Dao phi muốn tát bản cung, nhưng Cố phó tướng vì cứu bản cung nên làm Dao phi bị thương sao?” Ở trước mặt nàng ta, ta dứt khoát không đề cập tới Hạ Hầu Tử Khâm mà trực tiếp nhắc tới Thái hậu.

Nàng ta lạnh lùng nói: “Bản cung đánh ngươi khi nào?”

“Không đánh? Đúng vậy, không hề đánh.” Ta nhìn nàng ta, cười nói, “Vốn dĩ là hiểu lầm. Cố phó tướng còn không đứng dậy?”

“Tạ ơn nương nương.” Cố Khanh Hằng nói, đứng dậy đứng ở phía sau ta.

Dao phi tức xanh mặt, giảm thấp thanh âm nói: “Đàn phi cả gan giữa ban ngày ban mặt bao che cho y như thế, không sợ Hoàng thượng biết sao?”

Nàng ta thực sự hiểu Hạ Hầu Tử Khâm, biết điều hắn không thể chịu đựng được nhất là phi tử của hắn dây dưa không rõ với người đàn ông khác. Nhưng hắn là người hiểu rõ nhất chuyện của ta và Cố Khanh Hằng.

Ta cười nhạt quay về phía nàng ta nói: "Sao bản cung phải bao che cho y? Vừa rồi Dao phi cũng nói đây là hiểu lầm, nếu chỉ là hiểu lầm thì sao lại nói là bao che?" Dứt lời, ta cũng không nhìn nàng ta nữa, gọi Triêu Thần rời đi.

Ta nghiêng mặt nhìn Cố Khanh Hằng nói: "Cố phó tướng vội tìm bản cung chẳng lẽ có chuyện gì sao?"

Y lúc này mới bừng tỉnh, gật đầu đuổi kịp ta nói: "Vâng, mạt tướng có chút chuyện …"

Ta quay đầu lại, mắt nhìn thẳng phía trước, đi được một quãng mới mở miệng: "Sau này không nên lỗ mãng như thế." Chuyện hôm nay, Dao phi nhất định không chịu để yên, ta nhìn ra được điều đó trong ánh mắt của nàng ta lúc nãy.

Y không tiến lên phía trước, chỉ đi theo xa xa phía sau ta, giọng nói bình tĩnh: "Ta tiến cung không phải vì muốn bảo vệ muội ư? Chuyện hôm nay bảo ta mặc kệ sao được?"

Trong lòng đau đớn, y lúc nào cũng thế, vì ta có thể liều lĩnh làm bất cứ chuyện gì.

Ta không mở miệng, y vẫn tiếp tục nói: "Dù Dao phi muốn phạt ta cũng không dám làm thật. Nàng ta biết thân phận bây giờ của ta, muội không nên…"

"Khanh Hằng." Ta cắt ngang lời y, "Huynh đã có thể xông pha nguy hiểm vì ta, ta đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn." Lần trước ở trước mặt Thái hậu, ta không bảo vệ được cho y. Bây giờ, ta làm sao có thể để cho Dao phi làm hại y trước mặt ta chứ?

Tuyệt đối không thể!

Y là người thân của ta, là người quan trọng trong đời ta.

Nếu Dao phi dám động đến y, ta tuyệt đối không buông tha cho nàng ta!

Lại đi vài bước, ta mới nghe người phía sau nói: "Tạm biệt nương nương, mạt tướng không tiễn."

Ta gật đầu, vẫn không quay đầu lại nhìn y, chỉ nghe tiếng bước chân y càng ngày càng xa.

Triêu Thần lúc này mới nói với ta: "Nương nương, thật không ngờ Dao phi dám trắng trợn đánh người như thế."

Đừng nói nàng không ngờ, ngay cả ta cũng không nghĩ tới. Chẳng qua mới được phong làm phi tử, nàng ta được sủng ái mà kiêu ngạo như vậy. Có lẽ cuộc sống trong cung của nàng ta sau này chắc cũng không dễ chịu đâu.

Chỉ là ta mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, Dao phi hành sự đúng là rất phách lối.

Nàng ta hiện tại so với lần đầu ta gặp ở Nghi Tư uyển như thay đổi thành một người khác hẳn. Khi đó dáng vẻ nàng ta mỏng manh yếu đuối, nào có kiêu ngạo như bây giờ?

À, ta cười chán nản, có lẽ nàng ta chỉ muốn làm bộ vô hại, khiến ta không phòng bị. Nhất là không thể để cho Thái hậu nhìn thấy bộ mặt thật của nàng ta, nếu không ở dạ tiệc hôm đó bà biết được thân phận của nàng ta, e là bà thà chết cũng không cho phép nàng ta xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm.

Còn ta rõ ràng sơ suất.

Thế nên mới có cục diện hiện tại.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi lại nhớ tới Hàn vương, rốt cuộc y có thái độ gì đối với Dao phi?

Trong lòng hơi kinh hãi, sao ta lại muốn biết ý nghĩ của y làm gì?

Trước mắt ta dường như hiện lên cảnh tượng đêm qua ở tẩm cung của y, cách bình phong nhìn thấy thân ảnh mông lung kia.

Trong lòng ta lại đem y cùng người nằm sâu trong ký ức chồng lên nhau.

Thân thể gầy gò, yếu ớt, cảm giác y đem lại cho ta, đều rất giống, rất giống.

Có lẽ đêm qua ta đoán đúng, y biết Tô Mộ Hàn, nhất định là thế.

Thở dài, nếu áo choàng bỏ quên ở Nghi Tư uyển, ta còn có thể mượn cớ đi thăm dò ý tứ của y. Nhưng y lại sai Thanh Dương đưa trả về trong đêm.

Phải chăng y căn bản không muốn ta đi tìm y nữa? Cho nên mới muốn vội vàng trả lại áo choàng cho ta?

"Nương nương…" Triêu Thần thấy ta không nói lời nào lại thấp giọng gọi một tiếng, dường như nàng còn muốn nói gì đó nhưng lại chỉ liếc nhìn ta, có phần muốn nói lại thôi.

Ta nhàn nhạt nói: "Có gì thì nói đi."

Nàng lúc này mới lại lên tiếng: "Nương nương, Dao phi có thể như vậy, nô tì cho rằng ả hiển nhiên biết Hoàng thượng sẽ đứng về phía mình nên mới dám thế. Nương nương, người không nên…" Nàng ngước mắt liếc nhìn ta, đột nhiên quỳ xuống nói, "Nương nương người đừng giận, nô tì chỉ là lo lắng cho người. Chuyện Cố tướng quân hôm nay…"

Nàng khẽ run, không dám nói nữa.

Mà lời của nàng làm ta hơi chấn động.

Triêu Thần à, quả là một lời đánh thức người trong mộng.

Dao phi đột nhiên hống hách như vậy là bởi vì trong lòng nàng ta hiểu rõ, nàng ta vừa về Thiên triều, Hạ Hầu Tử Khâm áy náy với nàng ta nên càng phải giúp đỡ nàng ta khắp chốn. Vì thế với chuyện từ trong miệng mà ra thế này, Hạ Hầu Tử Khâm ít nhiều sẽ thiên vị nàng ta. Mà nàng ta như vậy chẳng qua là muốn chọc cho phi tần trong cung nhịn không được ra tay với nàng ta. Lúc này tất nhiên chỉ có nàng ta được lợi.

Nhớ lại vẻ mặt Hạ Hầu Tử Khâm gào lên ngắt lời Thái hậu trong buổi dạ tiệc thì biết, trong lòng hắn có nàng ta.

Tình cảm hơn mười năm không phải là giả. Năm năm nhớ nhung cũng không hề giả.

Dao phi muốn lợi dụng sự xúc động của Hạ Hầu Tử Khâm lúc này để trừ bỏ một số người.

Chà, rồi xem ai lại ngốc thế nào.

Ta nói với cung nữ quỳ trên mặt đất: "Đứng lên đi, bản cung biết ngươi muốn tốt cho bản cung."

Nghe ta nói vậy, Triêu Thần mới đứng lên, ta lại nói: "Ngày sau bên cạnh bản cung chỉ có ngươi và cô cô, Vãn Lương theo Tấn vương hồi đất phong, trong lòng bản cung cũng vạn phần không muốn."

Nghe ta nhắc tới Vãn Lương, đáy mắt nàng hiện lên chút bối rối, nàng cúi đầu nói: "Nương nương yên tâm, Triêu Thần sẽ hầu hạ người thật tốt."

Ta không nói gì thêm, không cần nói nhiều về lòng trung thành của nàng đối với ta, việc nàng làm ta đều nhìn thấy.

Hai người đi được một đoạn thì thấy có mấy người từ phía đối diện bước lại đây. Nhìn y phục và cách trang điểm của cung nữ theo hầu, ta nhận ra là người Nam Chiếu. Như vậy, nử tữ kia… Là Nguyên Trinh Hoàng hậu của Nam Chiếu!

Công chúa Chiêu Dương tiền triều.

Nàng tới Thiên triều nhiều ngày thế rồi mà ta cũng chưa từng thật sự tiếp xúc với nàng.

Nhớ tới ngày ấy nàng vội vàng thoát khỏi tay Quân Ngạn rời đi, trong lòng ta ngày càng hiếu kỳ về nàng.

Quân Ngạn nói y ở bên cạnh nàng không phải vì tư tình mà là để điều tra rõ một số chuyện, nhưng ta chỉ có thể nửa tin nửa ngờ lời của y. Suy cho cùng y là Hoàng đế Đại Tuyên, thân phận của y và ta khác nhau, nếu y nói dối ta cũng là bình thường. Nắm tay Triêu Thần bước tới, nàng cũng nhìn thấy ta. Không biết có phải ảo giác hay không, ta cảm thấy trong ánh mắt nàng nhìn ta nổi lên vẻ phức tạp, nhưng chỉ một thoáng, sau đó lập tức thay bằng nụ cười nhạt.

Ta cũng cười tiến lên, hướng về phía nàng: "Hoàng hậu nương nương."

Triêu Thần cũng biết điều hành lễ.

Cung nữ bên cạnh nàng cúi người chào ta, nàng cười nói: "Bản cung vẫn muốn trò chuyện vài câu với Đàn phi, hôm nay thật đúng lúc."

Ta ngẩn ra, nàng và ta có gì để nói cơ chứ?

Nàng lại giơ tay lên ý bảo cung nữ bên cạnh lui ra, ta lưỡng lự, quay đầu lại nói với Triêu Thần: "Ngươi lui xuống trước đi."

Sai mọi người lui xuống, ta mới nghe nàng mở miệng: "Dao phi tới, Thái hậu nhất định rất phẫn nộ nhỉ?"

Ta có chút kinh ngạc, xem ra chuyện năm đó vì sao Gia Thịnh đế sắc phong Phất Hi làm công chúa hòa thân Bắc Tề, nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì. Chẳng qua khi đó nàng đã trở thành Hoàng hậu Nam Chiếu, vì thế có nghe qua mấy tin tức này nhưng hẳn là cũng chưa hề gặp Phất Hi?

Ta thản nhiên nói: "Hoàng hậu nương nương muốn nói gì?"

Nàng khẽ cười, nhìn ta nói: "Đàn phi à, ở hậu cung, nếu như có thể được Thái hậu che chở cũng là chuyện tốt. Thái hậu đã không thích Dao phi, nếu nương nương có thể làm chút chuyện khiến Thái hậu vui vẻ, bà ta nhất định sẽ cảm kích nương nương."

Lời của nàng làm ta chấn động. Ý tứ là gì, ta cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu. Nàng là Hoàng hậu một nước, quan tâm chuyện hậu cung Thiên triều làm gì? Nàng muốn ta diệt trừ Dao phi, hiển nhiên là muốn lấy cái chết của Dao phi làm ngòi nổ khiến Thiên triều khai chiến với Bắc Tề. Bất luận thế nào, Nam Chiếu cũng sẽ không dính dáng vào, nàng muốn làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ tiếc, nàng tìm nhầm người, ta không phải là người ngốc như vậy.

Ta mỉm cười: "Thiên hạ này là thiên hạ của dòng họ Hạ Hầu, Hoàng thượng mới là Thiên tử, người thích ai Thái hậu không quản được, bản cung càng không quản được." Thấy mặt nàng biến sắc, ta tiếp tục nói, "Nhưng bản cung vẫn muốn cám ơn nương nương, biện pháp này của nương nương rất tốt, nương nương hãy giữ lại tự mình dùng. Nam Chiếu có Hoàng hậu như nương nương, chắc hẳn hậu cung nhất định gió yên sóng lặng, Nam hoàng bệ hạ cũng có thể chuyên tâm quốc sự."

Nàng bị ta nói, mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng nhịn được không nổi giận, gượng cười nói: "Tâm tư Đàn phi thật bình tĩnh!" Dứt lời cũng không nhìn ta, nàng chỉ quay đầu về phía cung nữ của mình nói, "Chúng ta đi."

Cung nữ kia vội vàng đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh ta, trên người nàng tỏa ra một làn hương.

Mùi hương quen thuộc.

Trong lòng ta chấn động, là mùi hương trong phòng Hàn vương đêm qua!

Ta vội buột miệng nói: "Hoàng hậu nương nương xin dừng bước!"

Nàng dừng bước, lúc quay đầu nhìn ta, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười: "Thế nào, Đàn phi đổi ý, muốn nghe bản cung tiếp tục nói cặn kẽ với ngươi sao?"

Cười lạnh trong lòng, ta đâu phải vì việc này?

Ta đi lên phía trước, nói với nàng: "Không, bản cung muốn hỏi một chút, nương nương dùng hương liệu gì mà thơm quá."

Trên mặt Nguyên Trinh Hoàng hậu trong nháy mắt hiện lên vẻ thích thú lại hóa ảm đạm, cung nữ bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: "Là dùng cánh của trăm loại hoa làm điểm tâm, nhiều loài chỉ có ở Nam Chiếu, đang định đem tặng cho Thái hậu Thiên triều."

Thì ra là thế, hèn chi có mùi hương như vậy.

Tỉ mỉ nhớ lại, hôm qua trong phòng Hàn vương hình như có bày điểm tâm thật. Nếu chỉ có ở Nam Chiếu, như vậy chắc là người Nam Chiếu đã từng ở đó. Chà, Nam Chiếu lần này tới Thiên triều vừa thắt chặt quan hệ với Đại Tuyên, vừa qua lại với Bắc Tề. Bọn họ cho rằng đến Thiên triều là để liên minh hay sao?

Nguyên Trinh Hoàng hậu lạnh lùng liếc nhìn ta, xoay người muốn đi. Nhưng không ngờ hình như giẫm phải thứ gì, thân thể lảo đảo toan ngã sấp xuống. Ta lấy làm kinh hãi, vội lấy tay đỡ nàng, nói: "Hoàng hậu nương nương cẩn thận."

Nàng không vui liếc nhìn ta, đẩy tay ta ra, lại lấy khăn lau bàn tay bị ta đỡ rồi thu khăn về.

"Nương nương." Triêu Thần tức giận gọi ta.

Chà, nàng muốn ra oai phủ đầu ta, thật buồn cười. Bây giờ Thiên triều này là thiên hạ của dòng họ Hạ Hầu gia, không còn là nơi dòng họ Tuân nhà nàng hô phong hoán vũ năm nào nữa rồi! Ta đường đường là phi tử Thiên triều, há để cho nàng nhục nhã như vậy ư? Ta cười nhạt, lấy khăn lau bàn tay vừa chạm vào nàng, sau đó vo viên chiếc khăn trong tay, tùy tiện quăng trong gió. Ta xoay người nói: "Triêu Thần, chúng ta đi."

Triêu Thần liếc nhìn người phía sau ta, vội bước lên nói: "Vâng, nương nương."

Đi được một đoạn mới nghe Triêu Thần cười khẽ nói: "Nương nương thật lợi hại, vừa rồi nô tì thấy Nguyên Trinh Hoàng hậu tức đến mặt mũi trắng bệch!"

Ta cười nhạt không nói gì.

Ta có lòng tốt đỡ, nàng còn như vậy, tính chê tay ta bẩn sao? Ta tất nhiên có thể còn tuyệt tình hơn nàng ta nữa kìa. Không phải sao?

Triêu Thần lại nói: "Chỉ là không biết, bà ta đến chỗ Thái hậu làm gì?"

Cho dù nàng làm gì, Thái hậu là người khôn khéo như vậy, nhất định sẽ không để nàng chiếm được bất cứ lợi ích gì.

Cùng Triêu Thần trở về Thu Ngọc cư, ta về phòng nghỉ ngơi một lát.

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy có tiếng người vào, lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra không ngờ là Văn Lương.

Ta vô cùng ngạc nhiên, mở miệng nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Sắc mặt Văn Lương có chút kỳ lạ, nàng rảo bước lại đây nói: "Nương nương còn không biết sao?"

Ta nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Nghe nói Trần tĩnh tần và Nguyễn tiệp dư va chạm với Dao phi, bị đuổi về cung." Nàng ngừng lại, nói tiếp, "Hoàng thượng còn nói trực tiếp biếm lãnh cung."

Đầu ngón tay khẽ run, quả nhiên ta đoán đúng. Chỉ là ta chưa từng nghĩ đến, đúng là có người ngốc đến vậy!

Nguyễn tiệp dư từ trước đến nay không thông minh, nhưng ta không ngờ ngay cả Trần tĩnh tần cũng không nhịn được.

Ta khẽ cười nói: "Trên đường từ chỗ Thái hậu trở về, bản cung đã gặp Dao phi."

Văn Lương hoảng sợ, vội hỏi: "Nương nương, người không sao chứ?"

Ta cười lắc đầu.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm: "Nô tì lo cho người, Dao phi chỉ cần dò la sơ sơ là biết trước kia Hoàng thượng thương yêu nương nương, nô tì chỉ lo nàng ta gây bất lợi cho nương nương." Nàng nhìn ta, cắn môi nói, "Bây giờ thế này, nô tì chỉ mong lúc trước nàng thực sự cùng vương gia hồi đất phong."

"Văn Lương." Ta cười ngắt lời nàng, "Nàng ta đi, ngươi sẽ sống không dễ chịu đâu."

"Nô tì sao phải sợ nàng ta, nô tì chỉ là kẻ số mệnh thấp hèn, nhưng không ở bên cạnh nương nương, nô tì không yên lòng." Nàng nói, vành mắt hơi đỏ lên.

Ta nhăn mặt, cả giận nói: "Số mệnh thấp hèn gì chứ?" Trong mắt ta, bất luận ai trong các ngươi đều đáng quý trọng, không phân địa vị cao thấp.

Nàng bỗng quỳ xuống trước mặt ta, nói: "Nương nương, người cho nô tì ở lại đi."

Ta đã đồng ý với Tấn vương, bây giờ lại muốn nuốt lời, thế chẳng phải là giống Hạ Hầu Tử Khâm sao? Việc này tuyệt đối không được.

Lấy tay đỡ nàng đứng lên, ta mở miệng nói: "Việc này không cần nói nữa, ngươi về chỗ Tấn vương đi, cũng nên chú ý mọi nơi. Vãn Lương, nhớ rõ lời bản cung, bản cung hi vọng ngươi có thể sống thật tốt. Tấn vương là người đáng giao phó."

"Nương nương…" Nàng vẫn không chịu đứng dậy.

Ta thở dài: "Vãn Lương, tuy ngươi không phải Tấn vương phi, nhưng cũng là trắc phi, không giống với tỳ thiếp trong vương phủ. Thái hậu cũng đồng ý rồi, Tấn vương đã cho ngươi danh phận này, sau này trước mặt bản cung cũng không cần xưng 'Nô tì' nữa. Đứng lên, nếu không còn việc gì thì về đi."

"Nương nương." Nàng nhịn không được khóc, "Vãn Lương tạ ơn người đã cho Vãn Lương hết thảy. Vương gia thật sự là người tốt, chỉ là lúc này bảo Vãn Lương đi, Vãn Lương thật sự không yên lòng."

Ta cười: "Không yên lòng gì chứ? Bên cạnh bản cung còn có Triêu Thần, còn có cô cô, có Tường Hòa, Tường Thụy. Ngươi ra ngoài cũng phải làm tai mắt cho bản cung, bản cung sẽ chờ ngươi đến báo bình an."

"Nương nương." Lúc này Triêu Thần đẩy cửa tiến vào, thấy Vãn Lương, nàng hơi ngạc nhiên, bật thốt lên, "Vãn Lương đã về?"

Ta gật đầu nói: "Vãn Lương về thăm bản cung."

Triêu Thần bỏ điểm tâm trên tay xuống, tiến lên nói: "Sao lại khóc? Nương nương ở đây có chúng ta, ngươi còn điều gì không yên lòng ?"

Vãn Lương dụi mắt nói: "Ta yên tâm, có cô cô ở đây, tất nhiên ta yên tâm."

Ta đến bên cạnh bàn ngồi xuống, ăn điểm tâm, hỏi nàng: "Tấn vương không ở Độc Hiên cư sao?" Nếu không, nàng cũng sẽ không có thời gian qua đây.

Nàng gật đầu đáp: "Vâng, vương gia cùng Hoàng thượng đi thảo luận chuyện bang giao với Bắc Tề."

Đi cùng Hạ Hầu Tử Khâm à, xem ra hôm qua ta nói một hồi không phí lời. Nếu vậy, Thái hậu cũng nên yên tâm thả y quay về đất phong.

Nhiều chuyện phiền lòng như vậy, cuối cùng cũng có một việc làm ta thấy vui vẻ một chút.

Ngồi một lát, ta liền thúc giục Vãn Lương trở về.

Lúc sau khi ra ngoài, thấy cung nữ bưng chậu gỗ đi qua, ta vô ý nhìn thấy bộ y phục nhuốm máu hôm qua. Bất giác gọi cung nữ kia lại, nàng vội cúi đầu quỳ xuống hành lễ với ta.

Ta tiến đến, cầm bộ y phục kia lên, thấy vết máu trên mặt giờ đã trở nên mờ mịt, chạm vào còn có cảm giác hơi cứng.

"Nương nương… Nô tì… Nô tì còn chưa giặt." Cung nữ thấy ta không nói lời nào, rụt rè giải thích.

À, nàng cho rằng ta muốn trách nàng giặt không sạch ư?

Ta cười nhạt, lúc muốn trả lại bộ y phục kia, tình cờ nhìn thấy trên tay áo có dấu tay đẫm máu.

Trong lòng chấn động, ta bỗng nhớ tới đêm qua tay Hạ Hầu Tử Khâm bị dằm gỗ trên bàn cào xước. Không ngờ chảy nhiều máu thế ư?

Tay bị đâm sâu như vậy, hắn không biết đau sao?

Chẳng biết tại sao ta lại nhớ đến khi đó chúng ta ở trong cung, lúc hắn bị bệnh cũng làm nũng với ta.

Thật sự rất giống trẻ con, nhưng khi thực sự đau đớn hắn lại không hề kêu lên một tiếng.

Cung nữ kia cố lấy can đảm liếc nhìn ta, ta mở miệng nói: "Cái này không cần giặt sạch nữa." Nói dứt lời, ta cầm lấy y phục xoay người quay lại. Thật kỳ lạ vì bản thân ta không muốn để cho người ta giặt sạch nó.

Cung nữ kia cũng không dám nói gì, chỉ vâng dạ rồi sau đó vội vàng mang y phục còn lại ra ngoài.

Đêm nay Hạ Hầu Tử Khâm không hề đến Thu Ngọc cư của ta, nghe nói hắn và Dao phi ở Ngự Túc uyển.

Cho dù Thái hậu có tức giận cũng không thể làm được gì. Giống như Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, hắn là Hoàng đế của Thiên triều, hắn sủng ái phi tử không cần bất kỳ kẻ nào đồng ý.

Huống chi, bây giờ khách quý của các nước khác vẫn ở đây, nếu như Thái hậu công khai phản đối việc này trước mặt mọi người là chuyện không nên.

Chuyện Tấn vương phong cho Vãn Lương làm trắc phi, Hạ Hầu Tử Khâm cũng đồng ý, kể từ bây giờ Vãn Lương không còn là cung nữ của ta nữa. Các cung nhân khác gặp nàng, đều phải cung kính gọi một tiếng "Phu nhân." Ta nghĩ, nếu như không phải Vãn Lương đi làm tai mắt cho Thái hậu thì bây giờ ta sẽ có niềm vui trọn vẹn vì tất cả những gì nàng có được.

Phủ Tấn vương mặc dù không thể so với hoàng cung, nhưng cũng không tránh khỏi chuyện các nữ nhân tranh giành tình yêu, sự sủng ái. Ta chỉ hy vọng Vãn Lương có thể làm tốt mọi chuyện.

Ngày hôm sau thời tiết rất tốt.

Lúc ta đi tới cung của Thái hậu, thấy mọi người ai cũng vui vẻ. Ngọc tiệp dư thấy ta đến, vội nhỏ giọng hỏi:"Nương nương, chuyện hôm qua người có biết không?" Chuyện mà nàng nói đương nhiên là Trần tĩnh tần và Nguyễn tiệp dư.

Ta gật đầu, nhỏ giọng nói: "Người ngu xuẩn không bị lần này thì cũng sẽ bị lần khác, tỷ tỷ không nên nhắc tới thì tốt hơn."

Ta nói xong nàng gật đầu.

Lúc này, nghe thấy Thái hậu cười nói: "Hôm qua có người tới bẩm báo, phát hiện trên Nam Sơn của Thượng Lâm Uyển có một gốc cây cỏ linh chi ngàn năm (*) đây thật sự là điềm lành đó! Lại phát hiện đúng lúc vào sinh nhật của Hoàng thượng, ai gia đã nói với Hoàng thượng, lát nữa sẽ lên Nam Sơn xem một chút."

* Một loài cỏ như nấm, mọc ở các cây đã chết, hình dạng giống nấm, cứng, nhẵn nhụi. Người xưa cho đó là cỏ báo điềm tốt lành, nên gọi là linh chi.

Một cách giải thích khác : Linh chi vẫn được gọi là cỏ linh chi, nhân dân còn gọi là cỏ tiên. Thực ra nó không phải là cỏ, mà là một loại nấm, họ Ganoderma, thường ký sinh trên cọc gỗ hoặc gốc cây mục của những cây lá rộng miền núi. Được dùng làm thuốc bổ, vị ngọt, hơi đắng.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

""

Hôm nay lúc Thái hậu nhắc đến Hạ Hầu Tử Khâm đã không còn tức giận nữa. Bà cũng là người thông minh, chẳng qua là hôm qua nhất thời tức giận, bà và Hoàng thượng không hòa thuận, suy cho cùng đều bất lợi cho Thiên triều. Huống chi, bây giờ vẫn đang là thời điểm đặc biệt.

Nghe vậy, mọi người đều bàn tán sôi nổi.

Thái hậu lại nói:" Nghe nói còn là Thanh chi đó!"

Ta hơi kinh ngạc, theo ta được biết, linh chi được chia thành nhiều loại: thanh chi, xích chi, hoàng chi, bạch chi, hắc chi và tử chi (*). Trong các loại đó thì xích chi có màu đỏ là tốt nhất, nhưng Thái hậu nghe nói là Thanh chi mà đã vui vẻ như vậy, thì có một nguyên nhân khác, vì Thanh chi còn có một cái tên khác là "Long chi"

* Đây là các loại linh chi có màu lần lượt như sau: màu xanh, màu đỏ, màu vàng, màu trắng, màu đen và màu tía

Việc này lại phát hiện đúng lúc trùng với dịp sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm, cỏ linh chi vốn là loại cây tượng trưng ay mắn, đương nhiên là điềm báo tốt lành, huống chi Thái hậu lại tin Phật đương nhiên sẽ càng vui hơn.

Các phi tần nghe nói như vậy đều vui vẻ, Thái hậu nhìn sang Diêu thục phi nói:" Thục phi à, lần này vì sinh nhật của Hoàng thượng, Diêu gia các ngươi phải chịu nhiều thiệt thòi rồi."

Ta biết chuyện Thái hậu nói đương nhiên là chuyện của Diêu Chấn Nguyên. Đúng thế, ai nghĩ y từng là một tướng quân oai phong lẫm liệt, vậy mà bây giờ người đã chết nhưng lại không được phát tang, phải chờ qua sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm mới ban thưởng. Diêu thục phi lại là người quan trọng của Diêu gia, đương nhiên Thái hậu lúc nào cũng muốn an ủi.

Sắc mặt Diêu thục phi hơi cứng lại, nhưng cũng miễn cưỡng cười nói:" Thần thiếp không dám."

Thái hậu cầm tay của nàng ta, đứng lên nói:" Đi thôi, ngươi đi với ai gia."

Mọi người thấy Thái hậu đứng dậy, đều lần lượt đứng dậy theo, nghe thấy Thiên Lục nói: "Thái hậu, Vinh phi nương nương hiện tại đang mang thai, không tiện đi lên Nam Sơn, xin cho thần thiếp ở lại cùng."

Thái hậu liếc nhìn nàng ta, cũng không nói gì chỉ gật đầu.

Ta và Ngọc tiệp dư đi thẳng ra cửa chính, đúng lúc nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm và Dao Phi bước vào, nhìn thấy Thái Hậu đi ra vội vàng hành lễ. Ta hơi giật mình, hôm nay Dao phi vẫn phải hành lễ lớn.

Rõ ràng Thái hậu cũng hơi ngạc nhiên.

Xem ra nàng ta cũng rất khôn khéo, không muốn cho Thái hậu tìm ra được khuyết điểm của nàng ta.

Tấn vương và Hiển vương đi theo phía sau, cũng cung kính hành lễ với Thái hậu. Ta liếc nhìn, phát hiện Văn Lương không đi cùng, nhưng nàng không đến cũng là chuyện tốt, tránh cho có người chỉ trỏ nói xấu ở sau lưng.

Ra khỏi tẩm cung của Thái hậu, mới thấy khách quý của nước khác cũng đã đến, hóa ra Thái hậu còn mời cả bọn họ tới để cùng đi xem. Đây là lần đầu tiên ta đứng gần hoàng đế Nam Chiếu như vậy, y chưa đến bốn mươi tuổi, dưới cằm có một chòm râu ngắn, có điều đôi mắt kia vô cùng sắc bén. Hoàng hậu Nguyên Trinh ở bên cạnh y liếc nhìn ta, trong đôi mắt hiện rõ vẻ tức giận, chắc hẳn nàng ta còn nhớ rõ hôm qua nàng ta muốn làm cho ta nhục nhã, nhưng ngược lại bị ta làm cho nhục nhã một phen chăng?

A, năng lực không bằng người khác, cho nên mới mất mặt xấu hổ như vậy.

Nét mặt của Hàn vương vẫn giấu sau chiếc mặt nạ màu bạc, ta chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt sắc bén của y. Nhưng cho dù như vậy ta cũng không thể nào hiểu được những suy nghĩ trong lòng của y.

Hạ Hầu Tử Khâm tính bước lên đỡ Thái hậu, lại bị Thái hậu từ chối, bà phất tay, nhỏ giọng nói:" Thục phi đi cùng với ai gia là được rồi." Nói dứt lời bà cũng không nhìn hắn, đi thẳng về phía trước.

Hạ Hầu Tử Khâm hơi sửng sốt, lại thấy Dao phi bước lên, khẽ kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng gọi:" Hoàng thượng."

"Ừm." Lúc đó hắn mới hoàn hồn lại, liền cười nói :"Đi thôi."

Dao phi gật đầu, tươi cười với hắn rồi cùng bước đi.

Mọi người cùng nhau đi vào con đường nhỏ, Nam Sơn cách đây cũng không xa, nên không cần ngồi xe ngựa, đi bộ tới đó cũng coi như dạo bộ ngắm phong cảnh.

Lúc này đang là đầu tháng ba, trăm hoa đua nở.

Ta đưa mắt nhìn một loạt, khắp các nơi trên núi đều rực rỡ sắc màu, nổi bật lên trên hết là vạt rừng màu xanh biếc trải dài trông rất đặc biệt và đẹp đẽ. Nói thật, ta tới Thượng Lâm Uyển lâu như vậy nhưng chưa bao giờ thật sự ngắm nhìn cảnh sắc nơi này.

Hôm nay được ngắm nhìn, ta mới thực sự cảm thấy mùa xuân đang tới.

Ta và Ngọc tiệp dư đi chung với nhau, ta cố gắng không nhìn hai người phía trước.

Ta không thể không thừa nhận, hắn và nàng ta ở bên cạnh nhau trông rất xứng đôi, thật sự là trai tài gái sắc.

Chắc hẳn lúc này trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm rất hài lòng và thỏa mãn phải không?

Vết thương trên môi hắn còn chưa lành hẳn, những người nước khác thấy thái độ của hắn và Dao phi như thế, sẽ càng tin tưởng hắn rất sủng ái phi tử mới này. Có lẽ khi Hàn vương trở về bẩm bảo lại với Hoàng đế Bắc Tề, nhất định ông ta sẽ vô cùng hài lòng.

Nghĩ tới điều này, ta quay đầu lại, bất giác đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Hàn vương.

Y đi ở đằng sau phía bên phải ta, cách đó không xa. Ta thấy Thanh Dương cẩn thận theo sát bên cạnh y, dường như y cũng cảm nhận được ánh mắt của ta đang nhìn y, bỗng nhiên y ngước mắt lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong đôi mắt y hơi hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi sau đó lại tươi cười rạng rỡ với ta.

Ta không biết vì sao y lại cười? Cười chế nhạo ta? Hay là cười vì chuyện khác?

Nhớ đến ngày hôm trước, y còn nói ta là do Hạ Hầu Tử Khâm phái đến để quyến rũ y.

Ta hơi lúng túng ngoái đầu lại, bất thình lình nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn thẳng vào ta. Trong lòng ta chấn động, cảm giác giống như ta đang làm chuyện lén lút, đáng xấu hổ vậy.

"A——" Hắn nhìu chặt chân mày.

Lại nghe thấy giọng Dao phi gấp gáp hỏi:" Hoàng thượng … thần thiếp làm người đau sao?"

Lúc này, ta nhìn thấy rõ trên tay của hắn quấn một lớp băng gạc mỏng. Mặt bàn dày như vậy mà bị hắn đập nứt cả ra, nhất định là mảnh gỗ bị nứt kia đâm vào tay hắn rất sâu. Hắn chỉ nhìn nàng ta dịu dàng nói: "Trẫm không đau." Nói dứt lời cũng không nhìn ta nữa, chỉ cầm tay Dao phi kéo đi.

Nhưng Dao phi lại lặng yên liếc nhìn ta, ánh mắt sắc lạnh như băng thật sự khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái chút nào.

Ta ngẩn ngơ, ta biết chắc rằng nếu đổi lại người hỏi hắn là ta, nhất định hắn sẽ nói: trẫm đau quá…

Nghĩ vậy, ta bất giác mỉm cười.

Chuyện vừa rồi ta nghĩ chắc là Dao phi cố ý.

Cuối cùng cũng tới Nam Sơn, mấy ngày nay thời tiết rất tốt, bậc thang trên núi đá cũng không trơn trượt. Mọi người ai nấy đều vội vàng đi lên, ta ngẩng đầu nhìn, thật sự rất cao, ngước mắt nhìn cũng không thấy đỉnh đâu.

Đi được khoảng nửa đường, ta nghe thấy Diêu thục phi nói: "Thái hậu có mệt không, hay là nghỉ ngơi một lát đi."

Nghe vậy, Hạ Hầu Tử Khâm bước lên phía trước định đỡ bà, lại nghe thấy Thái hậu nói: "Tử Úc, con tới đây. Đúng lúc ai gia có chuyện này muốn nói với con.

Ta nhìn thấy rõ ràng sự bất mãn không vừa lòng hiện rõ trên mặt Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài. Tấn vương nhìn hắn rồi vâng dạ bước lên.

Lúc này, Thái hậu đang áy náy với Tấn vương về chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm ngày hôm qua, trong lòng bà hẳn là rất lo lắng y không đồng ý. Bà muốn nói cho y biết Hạ Hầu Tử Khâm là Hoàng đế, cho dù bà là Thái hậu cũng có nhiều chuyện bất đắc dĩ. Ta nghĩ, ta hiểu được thì đương nhiên Tấn vương cũng hiểu được.

Đoàn người lại đi thêm một đoạn nữa, mới thấp thoáng nhìn thấy đỉnh núi. Lý công công đi phía trước cười nói:" Hoàng thượng, Thái hậu gần đến nơi rồi!"

Nói dứt lời, y hồ hởi chân bước nhanh hơn.

Các phi tần phía sau vội vàng bước nhanh để được ngắm nhìn cây cỏ linh chi ngàn năm mà Thái hậu đã nói là như thế nào. Hơn nữa lại là "Long chi" ngàn năm. Lúc này đã tới đỉnh núi, trên đó có hai cây đại

thụ cao lớn che rợp bầu trời, từng tàng lá cây rậm rạp che khuất ánh mặt trời, không thể chiếu xuyên qua được. Dưới mặt đất hơi ẩm thấp cho nên mới cỏ linh chi mới có thể mọc được.

Lý công công chỉ về phía trước nói: "Hoàng thượng, Thái hậu, mau nhìn kìa!"

Ta nhìn chăm chú về phía ấy, thấy dưới gốc có một cây cỏ linh chi rất lớn. Dài khoảng sáu bảy tấc (*), thoạt nhìn qua chắc phải lớn bằng cái chậu rửa mặt vậy! Ôi thật sự mà nói từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ nhìn thấy một cỏ linh chi lớn như vậy!

* 1 tấc = 13cm

Mọi người đều kêu lên đầy ngạc nhiên.

Ta thấy Thái hậu quay đầu lại, nói với Hạ Hầu Tử Khâm: "Năm nay Thiên triều có phúc lành, mới có thể xuất hiện "Long chi" lớn như vậy! Hoàng thượng, trời phù hộ cho thiên triều ta, trời phù hộ cho dòng tộc Hạ Hầu ta!" Lúc Thái hậu nói những lời này, không biết vô tình hay cố ý mà liếc nhìn về phía Nguyên Trinh hoàng hậu đang ở phía sau.

Chỉ thấy sắc mặt Nguyên Trinh hoàng hậu hết sức khó coi, hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Ta nghĩ, nàng ta đến Thiên triều nên càng không thể quên cảnh tượng ngày trước Tuần gia của nàng ta độc chiếm thiên hạ chăng? Chỉ tiếc rằng cảnh còn nhưng người đã mất.

Bây giờ nàng ta cũng không thể nào lấy lại địa vị tôn quý của mình ở đây, nàng ta nên cảm thấy may mắn vì năm đó Hoàng đế Gia Thịnh đã gả nàng ta sang Nam Chiếu làm Hoàng hậu, nếu không một công chúa mất nước như nàng ta không biết sẽ rơi vào kết cục như thế nào.

Hạ Hầu Tử Khâm cười nói:" Mẫu hậu nói phải, trẫm đang phái người tới đây ngày đêm bảo vệ canh giữ cây cỏ linh chi này."

Thái hậu gật đầu, đang định mở miệng thì ta nghe thấy phía sau có người kêu khẽ một tiếng:" Chủ tử cẩn thận!"

Ta giật mình quay đầu lại nhìn thì ra là thị vệ bên cạnh Quân Ngạn, hình như gọi là Thập Hạ thì phải.

Lời của y vừa mới dứt, đã thấy những mũi tên dài đen bóng từ bên trong khu rừng bắn ra.

Ta sợ hãi vô cùng, đã nghe thấy Cố Khanh Hằng quát lớn:" Mau hộ giá—- Hộ giá——"

Vũ Lâm quân ào ào kéo tới vây quanh chúng ta.

Thái hậu sợ tới mức lảo đảo cả người, Tấn vương nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà, kéo bà ra phía sau để bảo vệ. Trên mặt Hạ Hầu Tử Khâm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Bên cạnh hắn Dao phi cũng sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt, toàn thân đều run rẩy. Hắn kéo nàng ta ôm vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi.

Từ phía những mũi tên đang bắn ra, có rất nhiều người bịt mặt áo đen xông ra từ trong rừng, phóng rất nhanh đến phía chúng ta.

Lúc này, tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp trên đỉnh núi

Mặc dù Vũ Lâm quân vây quanh chúng ta, nhưng cũng đang giao chiến với đám hắc y nhân kia nên không tránh khỏi sơ hở. Những tiếng thét lên chói tai đầy sợ hãi của nữ tử vang lên, nhưng đám hắc y nhân kia không hề ra tay sát hại bọn họ.

Ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi, xem ra mục tiêu của bọn chúng rất rõ ràng.

Nhưng người đó là ai?

Ta đưa mắt nhìn quanh bốn phía, hôm nay có rất nhiều nhân vật quan trọng đến đây, tình hình hỗn loạn như thế này khiến ta nhất thời không đoán ra được.

Ta suy nghĩ đến bần thần cả người, chợt nghe thấy bên tai vang lên một tiếng "Keng", một mũi tên bị chặt đứt trước mặt ta. Ta giật mình ngước mắt nhìn, thấy nam tử kia đang thu thanh kiếm trên tay lại, nghe thấy Quân Ngạn trầm giọng nói:" Bây giờ mà Đàn phi nương nương còn đứng đó ngẩn ngơ thất thần sao?"

Lời của y nói ra khiến cho ta đổ mồ hôi lạnh.

Mới vừa bên cạnh ta thế mà đã biến đi như thần rồi.

Khi ngoái đầu nhìn lại, ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn thẳng về phía ta, trong mắt của hắn dường như tràn đầy vẻ lo lắng.

"Hoàng thượng!" Người con gái đang nằm trong lòng hắn ôm chặt lấy thân thể hắn.

Hắn nhẹ giọng trấn an: "Có trẫm ở đây, không có chuyện gì đâu."

Thật sao?

Như vậy, còn ta thì sao?

Dựa vào cái gì mà lúc này ta còn hy vọng hắn có thể đến đây che chở cho ta cơ chứ? Giống như lần đó ở Trữ Lương cung.

Chẳng biết tại sao, ta lại quay sang nhìn Diêu thục phi một cách bản năng, cho dù nàng ta là người có võ công giỏi giang, nhưng lúc này cũng sợ hãi giống như ta mà thôi.

Ta đi về phía trước một bước theo phản xạ, chợt cổ tay ta bị ai giữ chặt, ta giật mình ngoái đầu lại nhìn thì thấy chiếc mặt nạ màu bạc lạnh lùng kia, nghe thấy y nhỏ giọng quát: "Điên rồi sao! Lúc này còn muốn chạy lung tung?"

Thật ra ta cảm thấy hơi kỳ lạ, y không hề ra tay, chỉ có Thanh Dương ở bên cạnh bảo vệ y, giúp y chặn hết tất cả các tên đang bay vùn vụt tới.

Ta cười nhạt trong lòng, xem ra người hộ vệ này của y bản lĩnh quá giỏi, căn bản không cần tới y ra tay.

Ta đang nghĩ ngợi, lại cảm thấy y siết chặt cổ tay của ta hơn nữa, bất thình lình kéo ta sang một bên, đẩy ta về phía sau y. Thanh Dương bất mãn nhìn ta nhưng không biết làm sao. Ta ở phía sau vương gia của nàng ta, nàng ta không muốn che chở, bảo vệ cho ta nhưng cũng đành phải che chở.

"Nương nương!" Ngọc tiệp dư khẽ kêu lên, nhưng không dám đi tới. Ta nhìn thấy một người lính Vũ Lâm quân bảo vệ cho nàng, không cho thích khách làn tổn thương đến nàng.

"Nương nương!" Từ phía xa xa truyền đến tiếng của Cố Khanh Hằng. Ta đưa mắt nhìn sang, nhưng y cách ta quá xa, cho dù y có cố sức thế nào cũng không thể tới ngay được. Ta nhìn thấy y lo lắng, vội vã tới mức sắc mặt trắng bệch ra.

Khanh Hằng, Khanh Hằng à, tấm lòng của huynh ta hiểu rất rõ, nhưng ngàn vạn lần huynh phải cẩn thận!

Hạ Hầu Tử Khâm đứng cách rất nhiều người nhìn về phía ta, trên nét mặt không vui lại tràn đầy sự lo lắng như lúc trước.

Không biết vì sao, ta lại nhìn hắn mỉm cười.

Ta thật là khờ, lúc này còn cười được nữa.

Hắn giật mình.

Một mũi tên đen bóng bay đến từ phía sau hắn.

Ta sợ đến mức trừng lớn hai mắt lên, hét lớn :" Hoàng thượng cẩn thận!"

"Hoàng thượng!" Diêu thục phi đương nhiên cũng đã nhìn thấy mũi tên kia.

Giữa lúc ranh giới nghìn cần treo sợi tóc đó, ta chỉ cảm thấy trái tim thắt chặt lại.

Những người lính Vũ Lâm quân phi thân tới chặn ở trước người hắn, ta nhìn thấy mũi tên kia cắm thẳng vào ngực một người trong số họ. Người đó phun ra một ngụm máu lớn rồi cả người ngã phịch xuống.

"Á!" Dao phi hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Hạ Hầu Tử Khâm cuống quýt ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng ta.

Cuối cùng, ta lại thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phía ta không rời, không biết có phải Hàn vương cố ý hay không mà nhảy sang một bước, chặn trước mặt ta.

Nhưng ta đã nhìn ra trọng tâm rồi.

Mặc dù những mũi tên này bay loạn xạ, mới nhìn thì không biết mục tiêu của đối phương là ai, nhưng cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện mục tiêu của đối phương vẫn là Hạ Hầu Tử Khâm.

Nếu không, vì sao thị vệ bên cạnh hắn lại nhiều như vậy mà mũi tên kia lại suýt chút nữa bắn trúng vào hắn cơ chứ?

Mà nhìn những người khác ở xung quanh, cho dù Thanh Dương bản lĩnh cao cường nhưng đối phó với kẻ địch vây quanh, vậy mà một mình nàng ta vẫn có thể bảo vệ cho Hàn vương tốt như vậy. Thậm chí là Thập Hạ của Quân Ngạn, vợ chồng quốc vương Nam Chiếu …

Ta không chịu nổi bèn bước sang bên cạnh một bước, như vậy ta có thể nhìn thấy tình hình của Hạ Hầu Tử Khâm bên kia.

Hàn vương ngạc nhiên nhìn ta, nhỏ giọng nói:" Nương nương không qua đó được."

Phải, ta cũng biết không qua được và ta cũng sẽ không qua đó.

Bây giờ, ta không nên gây thêm phiền phức cho hắn.

Trong lòng hắn còn có Dao phi, hắn sẽ không bỏ mặc nàng ta, ta biết hắn tuyệt đối không làm như vậy.

Hắn yêu nàng ta mười năm trời, lại thêm gần năm năm thương nhớ, khắc khoải, vậy thì hôm nay sao hắn có thể buông tay được cơ chứ?

Cho nên ta không đi tới đó.

Cả người ta cứng ngắc, trong lòng căng thẳng

Đúng lúc này, bỗng nhiên ta nhìn thấy Diêu thục phi liếc nhìn ta, bắt gặp nụ cười châm biếm hiện lên trên khóe miệng nàng. Ta không biết nàng ta có ý gì, chỉ thấy ngón tay nàng ta búng ra, sau đó đầu gối ta chợt nhói đau.

"Á." Ta nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, chân ta đứng không vững, cả người lảo đảo ngã về phía sau.

Hàn vương dường như cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra, lúc quay đầu lại, trong đôi mắt y ngập tràn sự kinh ngạc. Y nhanh tay ôm chặt lấy thân người đang ngã về phía sau của ta, ta thở phào một hơi thật dài, nhưng chợt nhìn thấy sự đau đớn hiện lên trong đôi mắt y, ta âm thầm kêu lên không ổn rồi.

Diêu thục phi!

Nàng ta vì muốn cho ta ngã xuống mà ngay cả Hàn vương cũng không tha!

Bên tai ta lại văng vẳng lời nói ngày ấy của nàng ta: "Bắt đầu từ lúc Hoàng thượng đỡ cho ngươi một chưởng ở Trữ Lương cung, bản cung đã tự nói với lòng mình, nữ nhân ở trước mặt sẽ là kẻ thù lớn nhất kiếp này của bản cung!"

Hóa ra nàng ta lại nhớ kỹ như vậy, luôn luôn ghi nhớ trong lòng.

Vì thế mặc kệ bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm đối xử với ta như thế nào, nàng ta cũng không hề lơ là cảnh giác với ta. Cho nên hôm nay bất chấp những người có mặt ở đây, nàng ta chỉ muốn nhân lúc hỗn loạn này diệt trừ ta.

Nàng ta không giết ta, nhưng chỉ dùng hòn đá nhỏ đánh vào đầu gối của ta, như vậy…

Ta bỗng nhiên quay đầu lại, mới phát hiện thấy thấp thoáng phía sau những phiến lá cây tùng bên dưới là ánh sáng loáng thoáng, nhạt nhòa…

Ánh sáng!

Ta giật mình, đương nhiên Hàn vương cũng biết chuyện gì sắp xảy ra, y quát to một tiếng:" Thanh Dương!"

Nhưng mà, chậm mất rồi.

Ta và y, cả hai người ngã xuống bên dưới.

"Vương gia!" Thanh Dương hoảng sợ hét lên, bổ nhào cả người đến, vung tay nắm được y phục của Hàn vương, nhưng chỉ nghe thấy tiếng y phục bị xé "Roẹt!" một tiếng,...

Ta nhìn thấy rõ, núi Nam Sơn quả thật rất cao.

Phía dưới chúng ta, là một vùng ánh sáng trong vắt ...

"Đàn phiiiiiii!"

Tiếng của Hạ Hầu Tử Khâm, cảm giác hỗn loạn như xé nát tâm can...

195. Q.2 - Chương 22: Dung Nhan Thật

Edit : Nhutphonglin

Beta : Rabbitlyn

Thân thể của ta và y đã cùng treo lơ lửng giữa trời, sau đó bụng dưới ta quặn đau.

Ta bất giác hô to một tiếng: "Vương gia!"

Y lại không nói lời nào, để tay ra sau lưng với ý muốn nắm lấy cành cây bên cạnh, nhưng lại chỉ truyền đến một tiếng "Ken két", cơn đau ở bụng dưới quặn lên dữ dội, ta hoàn toàn bắt không được bất kỳ vật gì.

Nơi đây đúng là rất cao, những cơn gió nhè nhẹ giờ đây cũng trở nên sắc bén.

Quất ở bên tai khiến ta đau đớn.

Ta nghe thấy trên đỉnh núi Nam Sơn truyền xuống rất nhiều, rất nhiều âm thanh.

Gọi ta, gọi Hàn vương.

Chỉ là ta đã không kịp, cũng không có thời gian để phân biệt rõ ràng.

Ta không thấy rõ vẻ mặt của y, ta chỉ cảm thấy bàn tay y ôm thắt lưng của ta không hề buông lỏng, cũng giống như lần lúc ta cùng với y ngã xuống bậc thềm.

Vì sao luôn luôn là y?

Ta biết sông Vu Hà cho tới bây giờ vẫn không ngừng chảy xiết.

Sắp chết, nhưng ta vẫn không biết người cứu ta ngày thường có dáng vẻ thế nào.

A, nếu bị Hàn vương biết được, trong lòng y sẽ có cảm nghĩ thế nào. Lúc này, trong lòng ta muốn đương nhiên sẽ là điều đó. Thế nhưng, y ôm ta rất chặt, ngay cả tay cũng không thể nâng lên được.

Chẳng biết tại sao, ta chợt nhớ đến ngôi miếu ta đã từng chung sống ba năm với Tô Mộ Hàn, vì cách một tấm màn, vì thế chỉ cần bước ra khỏi ngôi miếu kia, cho dù ta và tiên sinh có đứng đối diện với nhau, ta cũng sẽ không nhận ra người.

Mà trước mặt ta là Hàn vương...

Sau khi đến cõi âm, ta cũng sợ là sẽ không nhận ra y.

Nghĩ như vậy, đột nhiên ta có cảm giác vô cùng mất mát, ta thật sự muốn nói một lời "Cám ơn", chỉ như vậy cũng quá khó khăn.

Suy nghĩ lung tung, cảm giác được thân thể cả hai đang dần dần hạ thấp, ngay lập tức trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng "rắc", ta mới kịp phản ứng, thì ra là y nắm được một chạc cây ngang sườn núi, nhưng căn bản là nó không thể nào chịu được trọng lượng của hai người.

"Hít sâu vào!" Y nặng nề nói.

Ta kinh hãi, bên tai lại truyền đến một tiếng "Ùm" thật lớn, trong nháy mắt sự hô hấp bị ngăn cản do nước ập đến, rất nhiều nước bao quanh hai người bọn ta.

Ta chỉ cảm thấy toàn thân bỗng chốc truyền đến một cảm giác lạnh, Hàn vương vẫn ôm ta rất chặt, dường như y đang muốn đẩy lùi mặt nước đi, nhưng ta không nghĩ tới dòng nước phía dưới chảy quá xiết, chúng ta không chuyển động lên được, ta chỉ cảm thấy như mình lao thẳng xuống đáy cùng với cơn hồng thủy.

Đôi mắt của ta không mở ra được, cũng không biết bị trôi đi nơi nào.

Ta mới nhớ đến, hóa ra còn một thứ nữa mà Tô Mộ Hàn vẫn chưa từng dạy ta.

Bơi.

Ta nghĩ lúc này nếu không có Hàn vương, ta sẽ chìm thẳng vào đáy nước, đến lúc đó, e rằng đến thi thể vớt lên cũng không được.

Tình cảnh như thế không biết giằng co trong bao lâu, ta cảm giác được bàn tay đỡ thân thể ta mạnh mẽ dùng lực, bỗng chốc ta thoát khỏi mặt nước. Lúc này, cũng không biết bọn ta đang ở nơi nào, ta vội vàng liều mạng hít sâu một hơi.

Mà giờ khắc này, bàn tay phía dưới nhẹ nhàng buông ra, ta lại ngã vào trong nước. Vô ý một chút, liền uống một ngụm nước, bỗng chốc, ta đột nhiên không thể hít thở được.

Y muốn giúp kéo ta lên mặt nước, thế nhưng ta đã không còn chút sức lực nào…

Ta không mở mắt ra được, thế nhưng dường như có hàng vạn những giọt nước mắt đang không ngừng chảy ra.

Thật là khổ sở, ta muốn ho mà cũng không ho được.

Ta nghĩ ta nhất định là đã chết chìm rồi.

Không nghĩ tới Tang Tử ta lại có thể chết đi như vậy….

Thật nhiều người, thật nhiều việc, ta thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, dường như có một bàn tay của ai đó vỗ lưng của ta, một cái rồi lại một cái. Nước trong dạ dày ta như sóng biển khiến ta vô cùng khó chịu, vừa định lên tiếng, ta liền ho khan đẩy nó ra ngoài.

Nôn ra thật nhiều nước, ta không ngừng ho. Rất lâu sau, ta mới cảm thấy thoáng hơn, bắt đầu có ý thức rồi mở to mắt.

Đây là nơi nào, ta không nhận biết được. Ta chỉ biết màn sương vẫn còn cô đọng trên mặt sông.

Vầng thái dương cũng không còn gay gắt nữa, màn sương trên sông, trên bầu trời cũng đã mơ hồ bắt đầu có một lớp sương mù mỏng. Lúc này ta mới biết, thời gian cũng không còn sớm nữa, tiếp theo khoảng chừng một canh giờ, màn sương mù này sẽ trở nên dày đặc hơn.

Vụ Hà, đúng với cái tên, sông này thực sự có rất nhiều sương mù.

Ngay cả khi đứng bên kia sông cũng không thể thấy rõ tình cảnh bên này.

Nhớ đến thân thể, ta mới phát hiện có chiếc đầu gối đang chống dưới thân, có chút kinh ngạc quay đầu lại thì nghe một người đàn ông mệt mỏi mở miệng: "Không chống ngươi, làm sao ngươi có thể phun ra một bụng nước."

Khó trách, vừa rồi ta lại khó chịu như vậy.

Chống người bò dậy, ta cúi người qua xem tình hình y: "Vương gia sao vậy?" Nghe giọng nói của y, tất nhiên là không được tốt, nếu không, vì sao giọng nói của y dường như đang cố gắng toàn bộ sức lực?

Y chậm rãi lắc đầu, ta vô ý hỏi, bỗng nhiên ta nhìn thấy chiếc bình nhỏ đặt bên cạnh y. Trong lòng ta chấn động mạnh, theo bản năng ta đưa tay vào sờ ngực mình, trên mình ta vẫn còn chiếc bình sứ mà, lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, ta thật sự là nôn nóng đến hồ đồ rồi, hoa văn trên chiếc bình sứ đặt trên mặt đất kia có chỗ nào giống hoa văn của chiếc bình sứ trên người ta đâu?

Tiếp theo, ta không nhịn được mà kinh hô một tiếng, giơ tay lên xoa xoa gò má trên mặt mình.

Tô Mộ Hàn nói, nước thuốc trên mặt ta có thể dễ dàng bị nước tẩy đi, vừa rồi ta bị dòng nước xiết cuốn xuống đây, mặc dù tay ta không chà quét, nhưng dòng nước mạnh như vậy, ta lại ngâm trong nước khoảng thời gian lâu như thế, nước thuốc trên mặt ta, e rằng đã hoàn toàn bị gột rửa.

Như vậy…

Hoảng sợ đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt một cái, y nhìn thấy? Y đã nhìn thấy!

Chẳng biết tại sao, nghĩ như vậy, trái tim của ta đập nhanh liên hồi.

Y mệt mỏi liếc ta một cái, hừ khẽ nói: "Đàn phi quả thật khiến bản vương giật mình…" Lời của y nói được một nửa, thân thể nửa ngồi bỗng nhiên ngã về phía sau.

Ta hoảng sợ, vội bước lại đỡ lấy y: "Vương gia!"

"Ừm…" Trong ánh mắt của y dần hiện lên một sự đau đớn, lúc này ta mới phát hiện, tay phải của y dường như không hề cử động. Chăm chú nhìn lại, ta thấy hoa văn trên y phục nơi cánh tay phải của y đã bị rách đến mức không còn nhìn thấy gì, những vết thương trên cánh tay phía dưới y phục bị nghiền rách như ẩn như hiện.

Nơi chảy máu bởi vì ngâm nước mơ hồ đã bắt đầu trở nên trắng bệch.

Bỗng nhiên ta lại nhớ đến lúc ta và y sắp rơi xuống nước, dường như y còn bắt được một cành cây. Chẳng lẽ, nguyên nhân là bởi vì cành cây kia sao?

Nghĩ đến đây, ta không khỏi giật mình, lúc này cũng không kịp nghĩ đến nước thuốc trên mặt đã bị tẩy đi, do dự một chút, cuối cùng ta cũng run run đưa tay đến chạm vào cánh tay y.

"Ngươi muốn làm gì?" Y nói bằng chất giọng yếu ớt.

Ta không dám nhìn y, chỉ cúi đầu nói: "Tay … Thế nào?"

"Gãy rồi." Y trả lời qua loa.

Mà ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mạnh một cái. Gãy rồi!

Nhưng vì sao, y còn có thể nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy!

Nhất định là rất đau, rất đau.

Vì thế, y mới không có sức lực để nâng ta lên mặt nước, có đúng không?

Nước mắt không kiềm được nữa mà ào ạt chảy ra, bỗng chốc tầm mắt ta trở nên mơ hồ, ta cắn răng mở miệng: "Cũng không phải là lần đầu tiên, lần trước đã rút kinh nghiệm, vì sao lần này còn muốn kéo ta?"

Dường như y giật mình, một lát sau mới tự giễu nói: "Ta đâu có biết rằng kéo ngươi nguy hiểm như vậy, lần trước là bởi vì ngươi giằng co, lần này ngươi lại không dám giãy dụa. Nhưng ta làm sao đoán được, lại có người dám âm thầm đánh lén."

Đúng vậy, nếu không phải Diêu thục phi dùng cục đá bắn trúng đầu gối của y, y làm sao có thể không đứng vững, té xuống cùng với ta?

Kỳ lạ nhất chính là y cũng không hỏi ta có biết ai đã hạ thủ hay không.

Suy nghĩ lại, hiện nay nói đến chuyện này có tác dụng gì đâu?

Ngã cũng ngã rồi, không chết cũng là trong cái rủi có cái may.

A, nhìn người trước mặt, thật đúng với một câu, không chết cũng tàn phế.

Tàn phế?

Trong lòng vô cùng đau xót, bỗng nhiên ta lắc đầu. Không, ta không muốn y xảy ra chuyện gì!

Ta ôm lấy người y, ý muốn kéo y đến, y lại cau mày nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Bất luận y gầy gò thì đó cũng là nam nhân, vóc người của nam nhân và nữ nhân không so với nhau được, ta muốn kéo y đứng lên, lại phải sử dụng rất nhiều sức. Lần này lại nghe y tra hỏi, ta liền cắn răng nói: "Trước tiên giúp ngài xử lý vết thương, Hoàng thượng nhất định sẽ phái người đi tìm chúng ta, chờ người đến, ngài nhất định sẽ không sao."

Ta vừa nói, nhưng trong lòng lại thấp thỏm bất an đến khác thường.

Dòng nước trên sông Vụ Hà chảy rất xiết, ta và y không biết đã bị cuốn đến nơi nào. Có thể đã bị cuốn ra khỏi Thượng Lâm Uyển cũng không chừng.

Cho dù Hạ Hầu Tử Khâm có phái người tìm, đương nhiên cũng không nhanh đến vậy được. Huống hồ, chỉ cần qua một thời gian nữa, trời sẽ tối. Chờ đến trời tối, cho dù là có đuốc thì với sương mù ở bờ sông như thế này cũng sẽ không thể nào dùng được. Hoặc là bọn họ sẽ cho rằng ta và Hàn vương sẽ không thoát thân theo cách trôi theo dòng nước chảy xiết, như vậy, bọn họ chỉ biết vớt hết lần này đến lần khác. Nhưng mà ta và y không thể quả quyết chờ ở đây lâu đến vậy được, ở đây quá ẩm ướt, thân thể của ta dù có khỏe, nhưng cũng không thể mặc quần áo mỏng manh như thế này mà tiếp tục chờ, huống chi, Hàn vương còn đang bị thương.

Ta không biết rốt cuộc mình đã hôn mê bao lâu, nhưng nhìn thấy y phục trên người của ta và y đều đã khô, ta cũng có thể đoán được nhất định là thời gian đã qua rất lâu rồi.

Mà y cố gắng chịu, một mực bên cạnh cứu ta sao?

Ta kéo y, lại thấy y chợt cúi người, một tay đè vai phải. Ta hoảng sợ, thầm mắng bản thân, sao lại có thể sơ sẩy như vậy!

Vội buông y ra, ta cắn răng kéo một mảnh vải trên y phục xuống, cẩn thận thắt chặt cánh tay y lại, nhỏ giọng nói: "Cố gắng chịu đựng." Dứt lời, cũng không chần chờ nữa, ta kéo cánh tay y xuống, thắt vải lại treo lên cổ y. Như vậy, chỗ bị thương ở cánh tay kia sẽ không cảm thấy đau nhức vì dao động nữa. Thân thể y run rẩy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không kêu lên một tiếng. Ta giơ tay dìu y, y lại đưa mắt nhìn chiếc bình sứ rơi bên cạnh, nhặt lên, một lần nữa để vào trong lòng, ta không khỏi thốt lên: "Đây là cái gì?"

Y liếc ta một cái, nhỏ giọng nói: "Ngươi quên rồi à? Trên người ta bị thương…." Vì thế, lúc bị ám sát ở Nam Sơn y mới không ra tay sao?

Ta ngẩn ra, làm sao ta quên được? Chỉ là vì sao chiếc bình sứ đó lại cho ta cảm giác không phải như vậy?

Ta cảm thấy, nếu như là thuốc trị thương, y không nên mang theo trong người như vậy. Cuối cùng ta cho rằng việc nhỏ như vậy, Thanh Dương nên chu đáo chuẩn bị cho y mới đúng. Ví như thúc giục y uống thuốc, giúp y mang theo thuốc trị thương.

Ta cảm thấy đồ vật y mang theo trên người tất nhiên sẽ rất quan trọng, vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức, một khi không có, xảy ra chuyện, sẽ chết …

Nghĩ đến đó ta cảm thấy hơi kinh hãi, theo bản năng ta sờ vào bình sứ trên người ta, dường như có gì đó giống nhau.

Bởi vì cực kỳ quan trọng, vì thế cho tới bây giờ, nó là vật bất ly thân của ta.

Ta đang suy nghĩ, lại nghe y mệt mỏi nói: "Rời khỏi đây đi, ở đây ẩm ướt quá."

Ngẩn ngơ, y và ta có cùng suy nghĩ.

Gật đầu, ta dùng sức kéo y đứng lên, thân thể y chao đảo, lại tự mình đứng vững vàng, quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Đi thôi."

Ta và y lần lượt rời đi, rất lâu sau mới cảm nhận được độ ẩm ướt kia mới dần dần tan đi một chút, quay đầu lại ta thấy màn sương ở bên bờ sông kia đã xa xa một chút. Ta cũng không dám đi quá xa, ta sợ đến lúc có người tìm chúng ta, nhưng lại không thấy rồi lại bỏ qua nơi này.

Rõ ràng y cũng nghĩ đến điều này, bước chân dần chậm lại, ánh mắt sắc bén lướt qua một lượt, dừng lại ở phía bên phải trước mắt, mở miệng nói: "Vào đó đi."

Ta dìu y qua đó, không nhịn được mà hỏi: "Nơi đó có gì sao?"

Y nhỏ giọng nói: "Sơn động."

Ta giật mình, kinh ngạc nhìn y, làm sao y biết nơi đó có sơn động?

Y cũng không nhìn ta, chỉ nói tiếp: "Vừa rồi lúc đợi ở bên bờ sông, ta phát hiện động vật ở đây qua lại rất nhiều, như vậy, đương nhiên sẽ có người đến săn thú. Ở đây cách Thượng Lâm Uyển cũng không xa lắm, nhưng núi rất nhiều không dễ dàng dựng nhà. Như vậy những người thợ đi săn muốn tìm chỗ dừng chân, đương nhiên chỉ có thể là những sơn động. Chỗ kia có ánh nắng mặt trời chiếu vào, ở đây lại có nguồn nước dồi dào, hơn nữa, bên kia còn rất nhiều cây ăn quả. Không có gì ngạc nhiên, chắc chắn nơi đó là điểm dừng chân rồi."

Sự phân tích nhẹ nhàng tỉ mỉ, ta không khỏi nói: "Ngài thật khiến ta giật mình."

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, ta và y không câu nệ cấp bậc lễ nghĩa nữa, xưng hô cái gì "Bản cung" và "Bản vương", nói chuyện lại có thể tự nhiên như vậy.

Y cười khẩy một tiếng nói: "Có giật mình, cũng không lợi hại bằng cô. Ta thật sự không ngờ, dung mạo chân chính của Đàn phi lại có thể như vậy!" Y nói, cúi đầu nhìn ta, trong con ngươi đen như mực dần dần lộ vẻ hưng phấn.

Một lát sau, y thấp giọng nói: "Đẹp lắm."

Ta chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, cắn môi nói: "Hiện giờ ngài lại cảm thấy ta đến đây để câu dẫn ngài sao?"

Dường như y chấn động, cũng không nói thêm gì. Chúng ta lại đi về phía trước, quả nhiên đúng như y suy đoán, xuyên qua bụi cỏ cao, đã có thể mơ hồ trông thấy ở bên kia là cửa sơn động.

Ta không khỏi ngạc nhiên, mừng rỡ cười, y cũng không để ý những lời ta vừa nói, chỉ nói: "Kinh ngạc sao? Nữ tử sống ở khuê phòng giống như cô đương nhiên là không biết được. Nhưng mà đối với những người hành quân sa trường mà nói, chẳng qua là chuyện bình thường. Nếu đúng là địa thế không ổn, binh bại cũng sẽ là chuyện bình thường."

Vì thế, y mới hiểu biết nhiều như vậy.

Năm đó, Tô Mộ Hàn cũng dạy ta binh pháp, chỉ là bây giờ nghe y đề cập đến. Ta mới cảm thấy chẳng qua mình chỉ được biết sơ qua mà thôi. Cho dù ta tinh thông binh pháp, nhưng thực tế là ta chưa quen thuộc địa hình, cũng sẽ không làm nên chuyện gì cả.

Mà y…

Ta vẫn cho rằng kinh nghiệm của y với người trong tấm màn kia không giống nhau, nhưng theo ngôn ngữ và cử chỉ của y, ta lại không thể không tin, y là người đã từng trải qua chiến trường.

Hàn vương ơi Hàn vương, y thực sự là một người bí ẩn.

Khiến cho ta khó chịu, khó đoán.

Chỉ là y cho rằng ta là nữ tử sống ở khuê phòng ư? A, nếu để y biết ta chỉ là một nha đầu hoang dã, y sẽ giật mình sao?

Vừa nghĩ, lại giơ một tay lên phất cỏ trước mặt. Thật cao, cao hơn so với ta nữa, ta không thấy được tình hình phía trước, lại nghe y đột nhiên mở miệng: "Chờ một chút."

Ta hơi sững sờ, y lại giơ tay lên, rút cây trâm trên đầu ta xuống, sau đó lại ném lên phía trước mặt. Một lát sau, vẫn không nghe thấy âm thanh gì, mới nghe y nói: "Không có gì cả." Dứt lời, liền đi về phía trước.

Ta vội vàng đuổi theo y, ngước mắt hỏi: "Ngài cho là có thú dữ à?" Nếu không, ta lại suy nghĩ không ra, động tác của y vừa rồi là thăm dò điều gì.

Y tán thành đưa mắt nhìn ta, mỉm cười nói: "Không tồi, có vài người đi săn, bởi vì không muốn ra vào bất tiện, nên mang một số đồ đạc theo lại không mang về, sợ là có dã thú đi vào sẽ phá hư, đó chính là lý do trước cửa sơn động có đặt vài chiếc bẫy thú. Chỉ là ta không nghĩ đến, ở đây lại không có." Y cúi xuống, lại nói: "Nhưng mà, cô thật thông minh, đoán được nhanh thế."

Ta chỉ nói: "E rằng đó là thói quen của người Bắc Tề các ngài?" Cho dù nói là để lại vật đó để tránh cho thú dữ đi vào, nhưng mà nếu có người đi đường ngang qua rồi nghỉ chân, nếu như vậy chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?

Cũng không phải mỗi người, ai cũng có lòng cảnh giác cao như vậy.

Y không nói thêm gì nữa, lúc này ta và y đã sớm vào sơn động, ta cẩn thận đưa mắt nhìn phát hiện bên trong không có gì cả, chỉ là một sơn động trống trơn mà thôi. Ta mới nhớ đến lúc này không phải là mùa săn thú. Nếu đúng như Hàn vương nói, như vậy vùng lân cận nên có người và nhà mới đúng.

Quay đầu lại, ta thấy sắc trời đã tối dần, nếu đi quá xa cũng không an toàn.

Dìu y dựa vào mép tường ngồi xuống, ta suy nghĩ, mở miệng nói: "Trên người của ngài có dao găm không?"

Y sợ run lên, gật đầu, cúi người rút một con dao găm từ ống giầy đưa cho ta, nhỏ giọng nói: "Cẩn thận, rất bén."

Y cũng không hỏi ta muốn làm gì, cứ như vậy yên tâm giao cho ta.

Nhưng mà lúc này, ta cũng không có nhiều thời gian ở lại lâu, ta chỉ đứng lên, nói với y: "Ngài ở đây chờ ta trở lại." Dứt lời, ta xoay người chạy đi.

Ta nhất định phải thừa dịp sắc trời còn chưa tối phải tìm một số đồ mang về sơn động. Mùa này, các loại thú vừa ngủ đông tỉnh lại để kiếm ăn và giao phối. Mà ta, nếu buổi tối gặp phải bọn chúng đương nhiên là chạy không thoát được, nghĩ đến đó, tim không khỏi có chút đập nhanh.

Lần này đến Thượng Lâm Uyển săn bắn, nhưng ta vẫn chưa động đến thứ gì, ta vẫn chưa muốn bị con mồi của ta săn trước. Khóe miệng ta không tự chủ được mà muốn cười, đã là lúc nào rồi, ta còn có thể tự tiêu tự khiển như thế.

Ta tìm đến một sườn núi nhỏ, đứng lên đó, nhìn xung quanh bốn phía một lần. Vận khí khá tốt, để cho ta nhìn thấy bụi trúc, mặc dù chỉ có một bụi rất nhỏ, nhưng cũng đủ để ta dùng rồi. Ta nhảy xuống, chạy đi thật nhanh.

Rút dao găm ra, ta thử cắt một đao, nhưng lại không nghĩ là có thể dễ dàng cứa vào thân trúc như thế.

Ôi, quả nhiên là chém sắc như chém bùn nha! Khó trách lúc ta rời đi Hàn vương lại dặn dò ta cẩn thận.

Hít một hơi thật sâu, ta vung tay ngang cây trúc, giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy một cái, cây trúc cao to kia ngã xuống. Lá trúc lướt qua những thân cây trúc còn lại, phát ra những tiếng "rì rào", trong đêm dường như nghe càng thấy lạnh thêm.

Ta cũng không chuẩn bị gì cả, tiến thẳng lên, dùng dao găm chặt cây trúc thành đoạn, sau đó lại sắp thành từng đám, ôm những mảnh đó chạy về.

Chày ào vào sơn động, ta thấy y vẫn còn dựa vào mép tường, nghe thấy có tiếng bước chân đi vào, theo bản năng y ngước mắt nhìn ta một cái, vẫn không nói bất kỳ điều gì.

Để những thứ trong lòng xuống, tiến lên cầm dao găm trả lại cho y, lạnh nhạt nói: "Ngài thật bình tĩnh." Ta vốn tưởng rằng một mình ta ra ngoài hẳn là y sẽ lo lắng. Nhưng mà khi ta trở về, y một câu cũng không hỏi.

Thậm chí là trong ánh mắt kia cũng không hề lộ ra một chút lo lắng nào.

Y nở nụ cười nhạt nói: "Nếu không thì nên làm gì?"

Ta không nói lời nào, quỳ xuống, lại kéo vào thứ trên y phục xuống, để một bên. Chần chờ một lút, cuối cùng ta cũng đưa tay cởi miếng vải treo trên cổ y xuống, buông cánh y ra, nhỏ giọng nói: "Ta không biết y thuật, trước tiên chỉ có thể cố định cánh tay của ngài một chút, sẽ đau, ngài cố gắng chịu đựng một chút nha."

Dứt lời, ta cũng không dám nhìn y, lượm phiến trúc trên mặt đất, kẹp vào cánh tay y, lại dùng sức kéo mảnh vải một tầng rồi lại quấn lên. Ta hít một hơi thật sâu, cố sức thắt lại.

Rõ ràng ta cảm nhận được y hít một hơi thật lạnh, chỉ là vẫn như trước, từ đầu đến cuối y không hề thốt ra một tiếng, ta thực sự bội phục sự bình tĩnh của y, rõ ràng, cảm giác mà y cho ta cũng không phải là như thế này. Nhưng ta lại không biết, làm sao y có thể chịu đựng đau nhức như vậy, không kêu lên một tiếng.

Bên ngoài, gió đột nhiên nổi lên từ cửa động thổi vào, hầu như khiến ta không mở mắt được. Nhưng mà, cơn gió kia lại không lạnh lẽo, mà trái lại, có chút khô nóng.

Không biết vì sao, trong lòng ta mơ mồ có cảm giác xấu.

Lúc ta xoay người lại, mới phát hiện, trời đã tối hẳn.

Thầm nghĩ không tốt, ta phải nhanh chóng thắp lửa lên, nếu không tối đến, dã thú qua lại. Khứu giác của bọn chúng rất nhạy bén, huồng hồ, trên người Hàn vương còn có máu tươi. Một khi bọn ta bị chúng phát hiện, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Lúc này, ta lại bắt đầu nghĩ đến bẫy thú này thật là tốt.

Con người ư, chính là thay đổi từ nơi này.

Ta lắc đầu đứng dậy bước ra khỏi hang tìm một ít củi khô. Khom người nhặt thêm hai thanh tre, ta quay vào bên trong tìm một nơi kín gió để nhóm lửa. Ngọn lửa chưa được nhóm lên đã bị thổi tắt.

Trong người không mang theo đồ mồi lửa, ta đành phải nhóm lửa bằng cách nguyên thủy nhất. Ta ngồi xổm xuống đất, đặt một thanh tre cố định làm bàn ma sát, chà sát thanh tre còn lại lên bề mặt. Ta bặm môi, động tác càng lúc càng nhanh hơn. Cứ thế một lúc lâu, bàn tay ta đã hằn mấy vết đỏ mà vẫn không thấy lửa đâu.

Không biết vì sao, ta cảm thấy hơi tủi thân.

Bỗng nhiên, có vật gì đó ném đến gần. Ta nhìn kỹ, là dao găm của Hàn vương.

Y nói: "Dùng dao rạch một đường sâu vào thanh tre bên dưới, lửa sẽ dễ bén hơn".

Ta hơi nghi ngờ, nhưng cũng làm theo.

Không lâu sau, ở giữa hai thanh tre đã có khói bốc lên.

Ta vui mừng, ra sức ma sát nhanh hơn, quên mất cả đau đớn ở bàn tay, cảm giác tủi thân khi nãy cũng bay biến. Chợt nghe "Phực" một tiếng, cuối cùng ngọn lửa đã bùng lên.

Nhờ vậy, không khí trong hang trở nên ấm áp và sáng sủa hơn.

Cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn về phía Hàn vương, ta cảm giác y đang mím môi cười.

Bộ dạng của ta bây giờ chắc vô cùng nhếch nhác. Ngoại trừ lần bị đánh vì bị vu oan trộm quần áo của Thiên Lục khi còn ở Tang phủ, có lẽ ta chưa từng nhếch nhác thế này.

Hôm đó, ta hoàn toàn tuyệt vọng. May mắn thay, ta gặp được Tô Mộ Hàn. Chính tiên sinh đã cho ta niềm tin, giúp ta thêm hi vọng vào tương lai.

Lại nghĩ đến Tô Mộ Hàn …

Không biết vì sao mỗi khi ở bên cạnh Hàn vương, dù vô tình hay cố ý ta cũng sẽ nhớ đến Tô Mộ Hàn?

Ta khẽ lắc đầu. Chính bản thân ta cũng không hiểu vì sao.

Hàn vương vịn vào vách đá đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt ta. Y ngồi xuống, rồi bỗng nhiên cúi đầu cười rất vui vẻ.

Ta ngạc nhiên hỏi: "Vương gia cười gì vậy?"

Y nhìn ta, nói: "Cười cô."

"Ta?" Ta ngạc nhiên hỏi lại.

Y gật đầu nói tiếp, trong giọng nói dường như mang theo chút đắc ý: "Hắn chưa từng nhìn thấy dung nhan thật của cô, nhưng ta lại may mắn được chiêm ngưỡng."

"Hắn" mà y nói, dĩ nhiên là Hạ Hầu Tử Khâm.

Chỉ vì thế mà y thấy vui sao?

Ta chưa kịp nói gì, đã nghe Hàn vương hỏi: "Tại sao cô phải che giấu dung nhan thật của mình?"

Điều này, y đã cố gắng phớt lờ nhưng cuối cùng y vẫn muốn hỏi ta.

Ta nhìn Hàn vương, cười nói: "Ta sẽ cho vương gia câu trả lời , đổi lại vương gia cũng phải trả lời câu hỏi của ta." Ta không muốn buôn bán lỗ vốn. Dù sao khuôn mặt thật của ta đã bị y nhìn thấy, chi bằng lấy nó để trao đổi với y đi.

Hàn vương hơi ngẩn người ra, rồi lạnh lùng nói: "Không được!"

Không phải y cho rằng ta muốn nhìn diện mạo sau chiếc mặt nạ của y chứ?

Ta khẽ cười, vươn tay thêm củi vào đống lửa. Nếu quả thật ta yêu cầu Hàn vương gỡ bỏ mặt nạ thì người chịu thiệt vẫn là ta.

Hàn vương đã nhìn thấy gương mặt thật của ta, y lại tò mò nguyên nhân ta phải che giấu. Công bằng mà nói ta cũng muốn hỏi nguyên nhân y mang mặt nạ. Ta không quan tâm đến lời đồn đại y mang mặt nạ để khiến cho quân địch trên chiến trường khiếp sợ có thật hay không. Thế nhưng, ta còn chưa nhìn thấy khuôn mặt của Hàn vương. Nghĩ thế nào thì ta cũng là người chịu thiệt thòi.

Vì thế, ta mới không làm vụ trao đổi này.

Ta cười với y: "Sao lại không nghe điều ta muốn trao đổi trước?" Rõ ràng y ngẩn người ra, ta tiếp tục nói: "Ta muốn hỏi thăm vương gia về một người."

Lông mày y khẽ nhướng lên, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ta lại nói: "Ngài có quen biết Tô Mộ Hàn không?" Không biết tại sao, lúc ta nói ra ba chữ kia, thân thể của ta đột nhiên căng cứng, bàn tay đang cầm thanh củi bỗng siết chặt lại.

Hóa ra ta cũng không biết, đã rất lâu rồi, chính miệng ta gọi ra tên y, cũng vẫn khiến ta căng thẳng không thôi.

Y vẫn nhìn thẳng vào ta, một lát sau, y mới mở miệng: "Ý của cô là gì?"

Nhẹ nhàng gảy đống lửa trước mặt, ta mỉm cười nói: "Ngài cũng đừng vượt quá quy tắc, ta nói, một câu hỏi đổi một câu hỏi mà." Câu hỏi của ta, y vẫn chưa trả lời, nhưng lại hỏi ngược lại ta.

Y ngẩn ra, cuối cùng cười rộ lên, nhưng lắc đầu nói: "Người mà cô nói, ta không quen biết."

Động tác trên tay ta hơi chậm lại, có chút không tin nhìn người trước mặt, vậy mà y nói, y không quen biết….

Trong lòng ta bỗng nhiên trống rỗng.

Chẳng lẽ, cảm giác của ta cho đến nay, tất cả đều sai sao?

Nhưng mà, điều đó làm sao có thể? Trên người của y, rõ ràng có một phần khiến cho ta cảm thấy quen thuộc. Chỉ là vừa rồi y nói không quen biết, ta lại chưa từng có loại cảm giác xúc động sâu sắc đến như vậy, ta muốn bổ nhào về phía trước, tháo mặt nạ của y xuống, nhìn xem mặt y rốt cuộc có diện mạo như thế nào.

Mặc dù, như vậy căn bản không thể nói rõ điều gì cả, nhưng mà…

Cắn môi, bộ dáng của y lúc này như vậy, nếu như ta kiên quyết, y có thể vẫn liều chết phản kháng hay không?

Trong lòng ta đang thầm nghĩ, lại nghe y nói: "Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta?"

Bỗng nhiên ta hoàn hồn, mới nhớ đến nội dung câu hỏi của y là gì. Ta cười nhạt nhẽo, đáp: "Đương nhiên là vì bảo vệ mình. Ngài cũng biết rõ ràng, trong hậu cung Thiên triều ta không có kẻ hậu thuẫn, nếu như vẻ ngoài của ta chói mắt nữa, sẽ khó tránh khỏi việc trở thành cây đinh ở giữa các nàng ta."

Y hừ khẽ một tiếng, nói: "Cô không sợ sẽ bị giáng tội khi quân sao?"

"Tội danh này, Vương gia muốn giáng xuống đầu ta sao?" Ta nhìn thẳng vào y, lời của ta vừa nói rất rõ ràng, việc này chỉ mình y biết, chỉ cần y không nói, như vậy sẽ không ai biết. Trừ phi, y muốn ta chết.

"Ta… Ha." Y cười: "Chỉ tiếc, Hoàng thượng của các người vẫn không biết Đàn phi tầm thường của hắn lại có dung nhan khuynh quốc khuynh thành như thế."

Trong lòng ta khẽ run lên, bất giác ta xoa mặt mình. Ta cũng không rõ đã bao lâu rồi ta chưa từng thấy dáng vẻ thật của mình, có thực sự đẹp như y nói không?

Chỉ là, khi nghe y nói ra như vậy, ta có cảm thấy vui không?

Một khắc kia, cũng không biết tại sao ta lại như vậy, bỗng nhiên ta bật thốt lên: "Vậy, ta so với Dao phi thì sao?"

"Hả?" Y đưa mắt liếc ta một cái, nhỏ giọng nói: "Lần này không đến phiên cô hỏi, đến phiên ta hỏi."

Ta sợ run lên, y giải thích: "Câu hỏi đầu tiên của ta, cô lại dùng câu hỏi để trả lời nó."

Khi y đề cập đến, ta mới nhớ, chuyện thực sự là như vậy. Ôi, Ngươi khá lắm Hàn vương gian xảo kia! Y hỏi vấn đề như vậy, không phải là dụ dỗ ta hỏi ngược lại y sao? Nhưng mà, ta vẫn trúng kế, mà còn trúng kế một cách tình nguyện không hay không biết nữa…

Mà câu hỏi trao đổi vừa rồi ta hỏi y, y chỉ giải đáp qua loa như vậy, cũng không trả lời thành thật.

Ta cắn răng, vì sao ta cảm thấy thua dưới tay y, trong lòng ta lại không phục như thế?

Thế nhưng y lại mở miệng nói: "Cô đã biết thân phận thật của Dao phi?"

Lời của y, bỗng chốc khiến lòng ta hoảng sợ, ta vốn tưởng rằng vấn đề về Dao phi, ngay cả khi ta hỏi, y cũng chưa chắc sẽ trả lời. Nhưng ta lại không nghĩ là, ngược lại, y lại chính mình mở miệng.

Ta gật đầu, nhưng mà, nếu y đã đề cập đến chuyện của Dao phi, như vậy ta không cần phải hỏi về nàng ta, ta chỉ cần chờ y tự mình mở miệng nhắc chuyện của nàng ta mà thôi. Thế là ta lại mở miệng nói: "Vì sao ngài lại giết Diêu Chấn Nguyên?"

"Cứu cô." Hắn nhợt nhạt trả lời.

Cứu ta? Ta thực sự nửa tin nửa ngờ.

Y lại nói: "Thái hậu cũng biết thân phận của Dao phi?"

"Ừ." Ta nhìn y, nói: "Ta cũng chỉ có thể nói cho ngài biết, những ngày sau này Dao phi sống ở trong cung, nhất định sẽ không dễ chịu đâu." Chẳng biết tại sao, khi nghe y một lần rồi một lần đề cập đến Dao phi, tâm trạng của ta lại cảm thấy không thoải mái.

Là bởi vì y quan tâm nàng ta sao? Hay vẫn chỉ vì chuyện của Bắc Tề?

Thế là, ta lại cắn răng nói: "Vì sao nàng ta phải trở về?"

Y nao nao, tiếp theo lại mở miệng: "Vấn đề này, cô nên hỏi nàng ta, không nên hỏi ta."

Ta cười nhạo: "Ngài là nghĩa huynh của nàng ấy, chẳng lẽ ngài lại không biết sao?"

"Nghĩa huynh cũng chỉ là vội vã nhận để hòa thân, chẳng qua chỉ là mượn một danh phận mà thôi, ta với nàng ấy, cùng lắm chỉ mới quen biết."

Khó trách, y nói khuôn mặt của y, Dao phi cũng chưa từng thấy. Hóa ra, giữa bọn họ, căn bản là không thân quen.

Chỉ là, ta vẫn không rõ, năm đó nếu Phất Hi là công chúa được hòa thân gả đi Bắc Tề xa xôi, còn chết trong hoàng cung của Bắc Tề. Như vậy, bây giờ Hoàng đế lại tặng nàng ấy về Thiên triều để hòa thân, có chuyện gì đã xảy ra?

Vừa định mở miệng, lại thấy y giơ tay lên ngăn cản lời nói của ta, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi, cô đã hỏi hai câu, nên giờ đến ta hỏi."

Ta có một chút giận trừng mắt liếc y một cái, y lúc nào cũng sâu sắc tinh tế mọi chuyện đến vậy, không cho ta chiếm thế thượng phong lấy một lần. Ta đành cắn răng nói: "Ngài hỏi đi."

Y lại cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: "Không hỏi."

Ta hoảng hốt nói: "Vì sao?"

"Bởi vì không muốn hỏi."

Ta phẫn nộ nhìn y, y không muốn hỏi, chính là muốn nói cho ta biết, ta cũng sẽ không được hỏi nữa, phải không? Hơn nữa, y còn nói cho ta biết là ta hỏi y hai câu, như vậy bất kể là như thế nào, cũng coi như đều là ta chiếm ưu thế, mà y, lại là nhượng bộ. Như vậy, càng làm cho ta không thể nói lời nào. Huống hồ, câu hỏi trao đổi câu hỏi trước của ta y vẫn chưa đưa ra, mà y lại kết thúc mọi chuyện trước.

Hàn vương!

Vì sao cuối cùng y lại có thể, y lại nuốt trọn ta như vậy.

Dường như y luôn luôn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của ta.

Ở trước mặt y, ta dường như luôn luôn đứng vào vị trí bị động. Vì thế, người ở trước mặt ta mới kiến ta cảm thấy sợ hãi và tim đập nhanh.

Nhưng y lại hết lần này đến lần khác nói, y không quen biết Tô Mộ Hàn.

Đến nay, ta vẫn không thể tin lời của y. Nhưng mà y gạt ta làm gì? Cho dù y quen biết Tô Mộ Hàn, vậy thì sẽ thế nào?

"Lửa sắp tắt rồi." Y có lòng tốt nhắc nhở. Ta bất chợt hoàn hồn, củi lửa trên mặt đất đã dùng hết rồi, ta đứng lên nói: "Ta đi nhặt thêm một ít về."

Bước một bước, lại thấy y đưa dao găm cho ta: "Mang theo cái này."

Ta không cự tuyệt, chỉ nhận lấy, liền xoay người đi ra.

Đi đến cửa sơn động, bỗng nhiên ta xoay người lại, chỉ thấy người đàn ông ấy đưa lưng về phía ta. Ta mới cảm thấy kỳ lạ, vì sao ngày ấy chẳng qua y ôm ta té từ bậc thang ba nấc té xuống lại thổ huyết, hôm nay, lại ngã xuống vực cao như vậy, xem y, lại không đến nỗi tồi tệ như thế?

Không, lúc ta mới tỉnh, nghe giọng nói của y yếu ớt chứ không hề bình thường như lúc này, y hồi phục nhanh như vậy, thực sự khiến ta giật mình!

Khẽ lắc đầu, lúc này là lúc nào mà ta còn có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy? Ta thở dài một tiếng, đi ra bên ngoài, ta cũng không dám đi quá xa, chỉ đi gần rồi lượm nhặt một ít. Ánh trăng hôm nay không sáng, nhưng vẫn có thể thấy rõ những thứ trên mặt đất. Ta thu nhặt một lúc, hình ảnh trên mặt đất bắt đầu trở

nên mơ hồ. Ta ngước mắt nhìn, thì thấy mặt trăng đã bị một tảng mây che khuất, lúc này, trong cơn gió thổi đến không còn sự ấm áp như vừa rồi nữa, mà dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, trời muốn mưa, còn có thể là giông bão.

Hôm nay đột nhiên khô nóng như thế, ta nên nghĩ đến.

Ôm củi vội vàng trở lại, ta thật sự không biết, một lát nữa có sấm sét đến, ta nên làm sao bây giờ?

Y thấy ta trở lại, nghi ngờ hỏi ta: "Sao cô lại hoảng hốt như vậy?" Y cảnh giác liếc mắt nhìn cửa động, ta biết, y nhất định cho rằng ta đã đụng phải mãnh thú hung ác nào đó.

Khi ngồi đối diện với y, ta thêm củi vào lửa, miễn cưỡng cười nói: "Bên ngoài tối đen, đương nhiên phải về nhanh một chút."

Y lại cười nói: "Hóa ra cô cũng biết sợ?"

Ta thở dài một hơi: "Ai mà không có thứ gì đó để sợ?"

Y lại im miệng, không nói thêm gì nữa.

Đống lửa lần thứ hai bốc cháy lên, hai má ta nóng dần. Ta ngước mắt, ánh lửa chiếu vào trên mặt nạ của y, sinh ra một màu sắc đỏ rực đẹp mắt. Mà ánh mắt của y, trong một khắc kia, càng sáng hơn.

Không ăn gì cả, ta cảm thấy đói bụng, ta nghĩ y cũng như vậy. Nhưng mà mùa này cây vẫn chưa kết trái, săn thú thì ta không thể. Nhìn người trước mặt, ta cũng không thể mở miệng, y chỉ còn lại một tay. Còn có thể làm gì nữa?

Chịu đựng thôi, chẳng qua một đêm mà thôi.

Ta chợt nhớ đến, nếu là ngày mai vẫn chưa có người tìm được chúng ta, vậy ta nên làm sao bây giờ?

Nếu như có người đến, tìm được chúng ta, đến lúc đó chính là trở về.

Trở về, ta lại không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ như thế nào? Ta và Hàn vương đơn độc ở đây lâu như vậy, hắn sẽ giận không?

Tiếp theo, chính ta lại nghiến răng tức giận, hôm nay hắn che chở cho Dao phi, nếu không phải Hàn vương ngã xuống cùng với ta, chỉ riêng chuyện ta không biết bơi, ta chết là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa. Cho dù là ngày khác trở về đi nữa, hắn có thể vì chuyện này mà trách tội ta sao?

Hàn vương cứu ta, cũng không phải lỗi của ta!

Đang suy nghĩ, ta thấy bàn tay y đưa tới, muốn lấy lại cây dao găm bên cạnh ta, chẳng biết vì sao, ta nhanh tay nhanh mắt ấn nó xuống. Y rõ ràng sững sờ, ta vội mở miệng: "Hôm nay, nếu ta tháo được mặt nạ của ngài xuống, ngài sẽ thế nào?"

Y vẫn lạnh nhạt nói: "Chuyện đó ta đã nói rồi, còn muốn lặp lại lần thứ hai?"

Ta nói: "Ngài không ngại gian khổ té xuống cùng ta, bây giờ bởi vì chuyện này lại muốn tự tay giết ta sao?" Từ đầu đến cuối ta cũng không tin, nếu thật sự ta nhìn thấy dung mạo của y, y sẽ giết ta.

Con ngươi của y trở nên căng thẳng, lần thứ hai giọng nói của y trở nên lạnh lẽo: "Ta không có giết cô, hôm nay cùng cô ngã từ trên cao xuống đây, mọi người đều biết."

Chính xác, nếu hôm nay ta chết, không ai biết rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Ta nhìn thẳng vào y: "Ngài cũng đã nhìn thấy dung mạo của ta, điều này đối với ta mà nói, không công bằng."

Y hừ một tiếng nói: "Cô có khả năng thì che giấu lại đi."

Trong lòng ta giật mình, thật thông minh nha, y đều đoán được ta có mang theo nước thuốc tùy thân. Tiếp theo, lại nghĩ đến bình sứ trên người y, có phải y cũng có thói quen như vậy hay không?

Ta càng lúc càng hiếu kỳ, chiếc bình kia của y, rốt cuộc là chứa cái gì.

Đúng lúc này, tay đang để trên dao găm của y dùng lực, muốn rút nó về. Mà ta, theo bản năng hai tay cầm thanh dao găm, mạnh mẽ kéo lại, nhưng ta không nghĩ là sức lực của y lại yếu ớt như vậy, bỗng chốc ngã nhào trên nền đất!

Ta hoảng sợ , vội vàng vứt thanh dao găm sang dìu y.

Mới chạm đến thân thể y, ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động!

Y phát sốt ! Y rõ ràng đang phát sốt!

Ta đưa mắt liếc nhìn cánh tay bị thương của y một cái, không có thuốc để xử lý, nhất định là nhiễm trùng rồi.

"Chết tiệt!" Ta cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể cắn răng mắng thầm.

Vươn tay dìu y đứng lên, ta phát hiện trên người của y, hoàn toàn không còn sức lực. Khó trách, ta đi ra ngoài nhặt củi, y không nói một câu nào, chỉ lấy dao găm đưa cho ta. Hóa ra căn bản y không thể đứng dậy nổi.

Nhưng mà, y còn xem như không sao cả, nói với ta nhiều đến vậy.

Chẳng lẽ chỉ là vì y không muốn ta phát hiện ra sao?

Hàn vương, ta phát hiện càng ngày ta càng không hiểu y.

Ai cũng nói, con người càng tiếp xúc, mới có thể càng hiểu biết. Nhưng mà người trước mặt, lại làm cho ta ngày càng mờ mịt.

Vì sao không cho ta biết? Sợ ta lo lắng? Hay vẫn là điều gì khác?

A, tất cả đều là những lý do không có một chút đạo lý.

Theo bản năng ta muốn giơ tay chạm vào trán của y, nhưng ta lại nhớ đến, trên mặt của y vẫn còn mang mặt nạ. Hừ, lúc này ta thật sự cảm thấy chiếc mặt nạ của y đúng là phiền phức. Nhưng, đột nhiên ta lại không muốn cưỡng ép tháo mặt nạ của y xuống vào lúc này, ta không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Tang Tử ta làm việc, cho đến bây giờ vẫn quang minh lỗi lạc.

Thế nhưng y lại cười: "Kiếp này những lúc ta chật vật nhất, toàn để cho ngươi nhìn thấy."

Lúc y nói chuyện, ta mới mơ hồ phát hiện, giọng nói của y đã dần dần trở nên khàn khàn.

Mà trái tim của ta, lần thứ hai trở dần dần nên không thể bình tĩnh được.

Ta ở cùng với y, rốt cuộc ta cảm giác mình cũng muốn điên lên rồi, vì sao hết lần này đến lần khác nhớ đến Tô Mộ Hàn?

Y phát sốt, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn đặc, vậy mà không hề ho khan ở trước mặt ta.

Ta chợt phát hiện, hóa ra ta lại hy vọng y ho khan đến như vậy, thế nhưng y lại không ho khan.

Cố gắng kiềm chế hai tay đang khẽ run, ta nhỏ giọng hỏi y: "Rất khó chịu sao?"

Y lại lắc đầu.

Làm sao có thể không khó chịu cơ chứ? Ta nhớ lúc Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh, hắn phát sốt rồi còn ho khan, dù là ta, nhìn thấy đều có chút kinh động.

Lúc này vừa không có thuốc, vừa không có đại phu. Đột nhiên trong lòng ta đối với y, cảm thấy có một chút áy náy. Nếu không phải vì kéo ta, Diêu thục phi cũng sẽ không ra tay đả thương y, y cũng sẽ không ngã xuống vực cùng với ta.

Thở dài một hơi, ta đỡ y nói: "Ngài nghỉ ngơi đi."

Y chần chờ một lát, ta lại nói: "Ta đảm bảo sẽ không tháo mặt nạ của ngài, coi như là hôm nay ta trả ơn ngài đã cứu ta một mạng. Như vậy, ngài đã yên tâm chưa?"

Y khẽ cười một tiếng, lại không nói lời nào nữa, nghiêng người nằm xuống.

Ánh lửa chiếu vào trên mặt nạ của y, khi thì sáng rực, khi thì mờ tối.

Ta trông thấy ánh mắt của y nhẹ nhàng nhắm lại.

Ta ngồi bên cạnh y, thỉnh thoảng lại thêm củi vào đống lửa.

Rất nhanh, ta đã nghe được tiếng hít thở chậm rãi, đều đều của y, xem ra y đã ngủ rồi. Rõ ràng là rất mệt mỏi, lại ngang ngạnh chống đỡ, Hàn vương à, ta không biết rốt cuộc y sống chết muốn chống đỡ điều gì?

Mà ta, do dự một lúc, cuối cùng cũng vươn tay nắm lấy tay y.

Tay y gầy gò đúng như phán đoán của ta, ta chợt nhớ đến ngày ấy, xuyên qua tấm mành, Tô Mộ Hàn vươn bàn tay ra với những ngón tay thon dài rõ ràng cả đường chỉ tay kia…

Nhưng mà ta nghĩ, tay của Tô Mộ Hàn, nhất định là rất lạnh.

Bây giờ bàn tay ta nắm, lại nóng đến lạ thường.

Ta cảm giác được đầu ngón tay của y khẽ động, ta giật mình, vội buông lỏng bàn tay đang cầm tay y, che ngực theo dõi y. Ta giống như là một tên trộm làm chuyện xấu, thấy y không tỉnh lại, sau đó mới thở một hơi thật dài, lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ta thật là ngốc.

Ngồi ôm đầu gối, đã không còn giọng nói nữa, bỗng chốc trong động trở nên yên tĩnh. Âm thanh bên ngoài cũng càng ngày càng rõ ràng, gió đã thổi mạnh, ta không dám quay đầu nhìn lại.

Ta ra sức ép buộc bản thân suy nghĩ đến những chuyện khác.

Lúc ta và Hàn vương cùng nhau rơi xuống vực, thích khách ở Nam Sơn vẫn chưa được giết hết. Trong lòng ta tự dưng căng thẳng, Hạ Hầu Tử Khâm chắc là không sao chứ?

Ồ, bên cạnh hắn có nhiều người bảo vệ như vậy, làm sao có thể có chuyện gì?

Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, ta tự an ủi chính mình.

Tiếp đó, ta lại nghĩ đến thích khách ở Nam Sơn hôm nay.

Là Đại Tuyên, Bắc Tề, Nam Chiếu, hay căn bản là người Thiên triều?

Ta chỉ tiếc hiện trường lúc đó quá hỗn loạn, trong một lúc ta không thể tìm ra manh mối.

Lúc này, chắc hẳn là Khanh Hằng đang vô cùng căng thẳng vội vàng. Ta hít một hơi thật sâu, may là ta không chết, nếu không, với tính cách của y, nhất định sẽ tự trách mình cả đời. Khanh Hằng, ta hiểu rõ y nhất.

Hạ Hầu Tử Khâm sẽ hạ lệnh tìm kiếm ta và Hàn vương, mà Khanh Hằng, mặc dù không nhận được mệnh lệnh của hắn, cũng sẽ thức trắng đêm để tìm kiếm. Trên bờ sông Vụ Hà, thậm chí là trong lòng sông Vụ Hà…

Cho đến nay, ta không biết rốt cuộc mình ta đã bị cuốn đi bao xa, bọn họ tìm kiếm chắc sẽ rất cẩn thận, sẽ không chỉ tìm một nơi, ta hy vọng, có thể tìm đến chỗ này nhanh hơn một chút. Bất giác liếc nhìn qua Hàn vương, tình hình hiện nay của y không lạc quan, có điều ta không biết, vì sao tinh thần của y lại tốt đến vậy?

Thân thể của y, rồi cả dáng vẻ đang biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài, y đã yếu đi rất nhiều.

Thế nhưng nghe ngữ khí của y, ta lại không nghe ra chút nào mệt mỏi, y bị thương, mà còn phát sốt.

Nghĩ đến đây, đối với y, ta ngày càng lo lắng.

Từ lần đầu tiên y đột nhiên thổ huyết, ta đã cảm thấy dường như có chỗ nào đó kỳ lạ. Nhưng rốt cuộc là ở chỗ nào, ta lại không nói lên được. Có lẽ, đây mới chính là điểm thực sự kỳ lạ…

Ngồi ngơ ngác, ta chợt nghe được tiếng mưa lớn rơi xuống lộp độp ở bên ngoài.

Sau đó, bầu trời truyền đến tiếng sấm sét chấn động.

Ta chỉ nghe "Ầm ầm ——" Bỗng chốc tiếng nổ cực to vang vọng khắp bầu trời.

"Á ——" Ta sợ đến mức ôm đầu bịt kín tai lại, chết tiệt, trời mưa thật rồi! Sấm sét đang đánh ầm ầm rồi!

Bỗng chốc trong lòng ta hoảng loạn, toàn thân không ngừng run rẩy. Đã bao nhiêu năm, ta vẫn sợ sấm sét. Cho đến bây giờ cũng không thay đổi được.

Theo bản năng nhìn liếc nhìn ra ngoài động, một tia chớp thoáng hiện, đêm đen như mực, bỗng chốc đột nhiên sáng rực, ta sợ đến run rẩy.

Người bên cạnh bỗng nhiên mở mắt, chống một tay ngồi dậy, ta vẫn không ngừng run rẩy. Bỗng chốc nước mắt trào ra mãnh liệt, ta sợ, sợ sấm sét…

Ta cũng biết điều này rất không tốt, nhưng mà, ta cứ sợ, dù thế nào cũng không thay đổi được.

Ta không sợ giết người, lại sợ sét đánh.

Khi đó ở khu rừng phía tây khu vực săn bắn, lúc ta vươn cung trực diện Diêu Chấn Nguyên, cũng không run rẩy kịch liệt như vậy.

Y nhất định sẽ cảm thấy ta rất buồn cười.

Nhưng mà y chỉ đưa mắt nhìn ta, khàn giọng nói: "Qua đây."

Ta giật mình, ở phía sau đột nhiên lại có một tiếng sấm vang lên. Ta hoảng sợ kêu lên, lúc này không nghĩ tới chuyện gì cả, ta chỉ bổ nhào đến. Y giơ tay ôm lấy ta, ta ra sức trốn trong lòng ngực của y, cả người vẫn run rẩy, không ngừng run rẩy.

Y ôm ta, đột nhiên nhợt nhạt cười rộ lên.

Ta vừa sợ, vừa xấu hổ, một câu cũng không nói nên lời.

Bên ngoài, giông tố vẫn gào thét.

Trong sơn động, ta và y ngồi cạnh đống lửa, y một tay ôm ta. Mặt của ta dán vào lồng ngực y, cách một lớp y phục mỏng, ta càng phát hiện trên người của y nóng đến khác thường.

Mà giọng nói của y vẫn thản nhiên như trước, cười nói: "Cô như vậy, khiến cho ta cảm thấy, chẳng qua cô chỉ là một tiểu nha đầu."

Tiểu nha đầu…

Khi đó, Tô Mộ Hàn đã gọi ta như thế.

Cũng không biết là vì sao lại như vậy, ta giơ tay nắm lấy vạt áo của y, khóc gọi y: "Tiên sinh…"

Tiên sinh…

Ba năm qua, chỉ có Tô Mộ Hàn mới có thể cho ta cảm giác kỳ diệu đến như vậy.

Y vẫn không xúc động chút nào, thản nhiên nói: "Ta không phải tiên sinh của cô."

Ta không nhịn được mà khóc ròng, Hàn vương tàn nhẫn, ngay cả một hy vọng nhỏ nhoi như vậy cũng không chịu cho ta.

Thông minh như y,ngay từ đầu khi nghe được, "Tô Mộ Hàn" và "Tiên sinh" trong miệng ta đã biết nhất định là cùng một người.

Ta cắn môi, không nói thêm gì nữa, y cũng vậy.

Hai người ôm nhau, cũng không biết qua bao lâu, tiếng sấm sét vang bên ngoài mới dần dần nhỏ đi. Mà ta, cuối cùng cũng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, ta mới phát hiện, hóa ra đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Mà ta, vẫn đang dựa sát vào trên người của y, y vẫn đang ôm ta, cánh tay bị thương kia để vào bên người. Ta cảm thấy hơi giật mình, vì sao tiếng động lớn như vậy, y ngay cả một chút phản ứng cũng không có?

"Vương gia…"

Ta gọi y một tiếng, y vẫn nhắm chặt hai mắt, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của ta.

Giật mình, ta rời khỏi lồng ngực của y, đỡ lấy thân thể y, y nhất định là mê man rồi!

Nguy rồi!

"Ưm…" Ta nghe thấy y cúi đầu rên rỉ một tiếng, mở miệng nói: "Nước…"

Muốn uống nước ư? Đúng rồi, sốt cả đêm, nhất định là khát nước. Ta nhẹ nhàng đỡ y nằm xuống, xoay người chạy ra ngoài.

Đêm qua mưa to như thế, bên ngoài hơi trơn trượt, ta phải cẩn thận từng li từng tí mới không trượt chân. Chạy đến bờ sông Vụ Hà, ta không cam lòng nhìn lại xung quanh một hồi, xa xa, ta vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng người tìm kiếm bọn ta. Trong lòng hơi thất vọng, ta cúi người dùng khăn ngâm nước, lúc xoay người ta thuận tay xé xuống một mảnh vải ở tay áo để lại trên nhánh cây ở bờ sông, lại nhanh chân chạy về sơn động.

Y vẫn mê man, ta ra ra vào vào mà y cũng không cảm giác được.

Ta nâng chiếc khăn đã được ngâm nước lên, rồi nửa quỳ xuống.

Ta lại do dự, y đang mang mặt nạ, làm sao uống nước được?

Tiếp theo, ta lại nhớ đến lúc ở Đài Sen ngày hôm ấy, ta thấy dáng vẻ uống rượu cực nhanh của y. A, có điều y bây giờ, căn bản không thể nào.

"Vương gia, vương gia…"

Ngay cả khi ta đã gọi vài tiếng, y vẫn không có phản ứng gì.

Không uống nước, y khó chịu.

Ta cũng không còn cách nào khác, ta không tính toán nhiều nữa. Lập tức cắn răng một cái, giơ tay đến…

Đầu ngón tay chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc sáng bóng kia, tay ta không khỏi run lên, không biết dung mạo phía sau mặt nạ, sẽ khiến người ta giật mình như thế nào…

196. Q.2 - Chương 23: Không Gặp

Ta quá căng thẳng, nên cả việc hít thở cũng quên.

Tay run rẩy, ta cắn chặt răng, liều lĩnh cầm chiếc mặt nạ màu bạc kia dùng sức kéo ra, gương mặt đàn ông hoàn mỹ không che đậy hiện ra trước mắt ta, đôi môi mỏng gợi cảm, mũi thẳng thanh tú, lông mi dài khẽ động, mà ta dường như đã nhìn thấy được ánh mắt đen sáng long lanh kia …

Ta chưa bao giờ biết, hóa ra, đàn ông cũng có thể đẹp đến như vậy.

Hóa ra, diện mạo của Hàn vương thật sự giống như lời đồn đại, không có lửa làm sao có khói cơ chứ.

Dường như y ý thức được gì đó, hơi nhíu mày.

Ta hoảng hốt, thấy thân thể của y khẽ động đậy, bộ dạng rất khổ sở, ta mới nhớ đến y đang phát sốt, miệng chắc chắn rất khát. Cúi đầu, ta nhìn thấy nước trong khăn còn rất ít , cắn răng, trước hết để cho y uống một ít đã.

Cúi người xuống, giơ chiếc khăn đã được ngâm nước kia tới miệng y. Nước rơi vào trên môi của y, giống như đây là lần đầu tiên y được nếm thử cam lộ (*), y ra sức liếm. Ta lại xoay người chạy về phía bờ sông, lấy nước về lần thứ hai.

*Cam lồ hay Cam lộ là nước sương ngọt, Hán văn gọi là Cam lồ thủy, là thứ nước huyền diệu do các Đấng Tiên, Phật luyện thành, mùi vị thơm ngon, rất mầu nhiệm.

Cứ như thế, cho y uống nhiều lần, mới thấy y đã đỡ hơn.

Ngay sau đó, ta vắt chiếc khăn, cẩn thận đặt lên trán của y.

Cầm tay y, ta thấy dường như tình hình đã khá hơn hôm qua một chút, ta thở dài, sau đó cảm thấy đói. Sờ sờ bụng, ta lại đưa mắt nhìn người đàn ông trên mặt đất, y còn đang mê man, nghĩ đến trong một thời gian ngắn chắc sẽ không tỉnh lại. Thế là ta lấy dao găm của y đứng dậy, đi xem xét vùng lân cận, nếu như hôm nay ta may mắn , thì có thể tìm được vài hộ gia đình.

Cố gắng tìm kiếm quanh vùng lân cận, ta thất vọng, ở đây không có gì cả.

Không có gì ăn, cũng không có người ở.

Không biết phải làm sao, ta lại đi một vòng quanh dòng Vụ Hà, vẫn không thấy ai cả. Sự thất vọng trong lòng ta càng dâng lên, có phải thực sự là bọn ta đã bị cuốn quá xa hay không, hay là người tìm kiếm bọn ta căn bản không cố gắng hết sức để tìm kiếm?

Nghĩ vậy, ta nghiến răng.

Ta có thể nghi ngờ bất kỳ ai, nhưng không thể nghi ngờ Cố Khanh Hằng!

Hơi bất đắc dĩ trở về sơn động, bỗng nhiên tâm trạng ta khẽ động, làm sao mà ta lại quên mất cơ chứ? Hôm qua ta đi qua một khu rừng trúc nhỏ, mùa này, không phải là có măng sao?

Bỗng chốc trở nên phấn khởi, ta chạy về phía rừng trúc kia.

Quả nhiên, có rất nhiều măng! Ta mừng rỡ đào một ít mang trở về, y vẫn còn đang ngủ, ta dùng ống thổi lửa, sau đó lấy măng đem về nướng hết. Mặc kệ là thứ gì, trước tiên chỉ cần lấp đầy bụng đã rồi hẵng tính.

Không có người đến, bọn ta phải tự cứu bản thân mình, muốn như vậy, trước hết phải có sức lực.

Ta ăn qua loa một ít, lúc cầm lên phần còn lại, ta thấy y vẫn nhắm chặt hai mắt.

Ta đi tới, cúi người xuống gọi y: "Vương gia, vương gia…"

Ta nhìn thấy rõ ràng lông mày của y khẽ nhíu lại, nhưng y vẫn không mở mắt. Ta hơi thất vọng, đưa mu bàn tay ra đặt thử trên trán y xem sao, không ngờ vẫn chưa giảm sốt. Ngơ ngác ngồi bên cạnh y, ta không biết lúc này ta có thể làm những việc gì.

Một mình đi gọi người đến, nhưng ta lại không yên tâm để y lại một mình ở đây. Tuy rằng hiện giờ là ban ngày, nhưng vẫn có thể gặp phải dã thú đang đi kiếm ăn.

Chiếc khăn đắp trên trán y đã thay nhiều lần, nhưng ta vẫn chưa thấy y tỉnh lại.

Lúc này đã gần giữa trưa, đêm qua đột nhiên có cơn mưa to, nên thời tiết hôm nay tốt hơn. Ta thở dài, nhưng mà lúc nào mới y có thể khá hơn đây?

Nhớ đến lời Tô Mộ Hàn từng nói, y bị ho khan là do di chứng vì lúc còn nhỏ mắc bệnh, sốt cao không giảm, nặng đến mức gây tổn thương tới phổi. Ta cũng biết, có vài người bởi vì sốt à dẫn đến viêm phổi, thậm chí còn có thể chuyển thành ho lao, như vậy thành ra không cứu chữa được.

Ta nhìn thẳng vào người trước mặt, y sốt cao không giảm, khiến cho ta cảm giác kỳ lạ. Ta luôn cảm thấy y quá yên tĩnh, thực sự rất yên tĩnh.

Không biết ngồi bao lâu, ta vẫn không thấy y tỉnh lại. Ta mới đột nhiên nhớ đến một chuyện, vội lấy bình sứ trên người ra, thành thạo bôi thuốc nước. Để tránh đến khi có người tìm được bọn ta, ta lại không kịp che giấu dung mạo của mình, sau đó, ta lại nhớ đến chiếc bình sứ được giấu trên người của y. Giờ phút này, ta càng lúc càng hiếu kỳ.

Nghĩ ngợi, ta vươn tay đến trước ngực y, rất nhanh đã chạm vào chiếc bình kia. Ta lấy nó ra, lúc mở nắp bình lại phát hiện, bên trong trống rỗng!

Hôm qua, lúc y lấy nó cất vào trong người, ta vẫn còn nghe thấy rất rõ tiếng các viên thuốc va chạm vào nhau! Mà ta nghe thấy có lẽ còn rất nhiều thuốc. Rốt cuộc, đó là thuốc gì mà trong chốc lát, y lại uống hết như thế!

Cúi đầu ngửi ngửi, ta chỉ có thể ngửi được mùi thuốc, ta không phải thầy thuốc, đương nhiên là không biết bên trong này chứa thành phần gì. Đang suy nghĩ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng y rên rỉ, ta giật mình sợ hãi, mang bình sứ nhét lại trong ngực của y, ta thấy đôi mày đang nhíu chặt của y dần dần giãn ra, y từ từ mở mắt.

"Vương gia, ngài đã tỉnh rồi!" Ta hơi mừng rỡ tiến lên đỡ y.

Y 'Ừm' một tiếng, nhìn thấy rõ mặt của ta, lông mày thanh tú hơi nhíu lại, nhưng một câu cũng không nói. Ta đỡ y ngồi dậy, chiếc khăn được thấm ướt từ trên trán y rơi xuống, ta rõ ràng cảm nhận thấy thân thể y chấn động mạnh, y bỗng nhiên đen mặt, ánh mắt dừng lại trên chiếc mặt nạ bên cạnh. Vẻ mặt thản nhiên vừa rồi, bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Y nhất định là nghĩ đến ta đã nhận lời y, không gỡ mặt nạ của y ra, xem như đó là báo đáp.

Hít một hơi thật sâu, ta giải thích: "Lúc ngài hôn mê kêu rằng muốn uống nước, ta không còn cách nào khác."

Ta không có bản lĩnh có thể cách một chiếc mặt nạ mà cho y uống nước được.

Y giật mình, một lát sau mới hỏi ta: "Ta còn nói gì nữa không?"

Ta hơi giật mình nhìn y, câu hỏi vừa rồi của y thực sự rất kỳ lạ. Nhìn y, ta lắc đầu: "Không, ngài không nói gì nữa cả."

Nghe vậy, y dường như mới thả lỏng người.

Vươn tay lấy mặt nạ của y trên mặt đất, ta cầm lên giúp y, nói: "Trước tiên ngài ăn gì đó đi, ta đã nướng măng. Nhưng mà bây giờ chắc đã nguội lạnh rồi."

Lúc này y mới nhìn vào chỗ măng bên cạnh, do dự một lát, rồi nhận chiếc mặt nạ trong tay ta, trực tiếp đeo vào. Lạnh lùng nói: "Ta nuốt không trôi."

Y giờ phút này, cùng với người hôm qua ôm ta gọi ta là "Tiểu nha đầu" dường như là hai người khác nhau. Dường như y đang cố gắng tạo nên một lớp ngụy trang, tránh xa người ngoài. Có phải là bởi vì ta đã tự ý gỡ mặt nạ của y xuống hay không?

Bất giác ta ném con dao găm trên mặt đất xa ra một chút, ta vẫn thực sự sợ y sẽ làm như lời nói hôm qua, ra tay giết ta.

Y đương nhiên cũng chú ý tới hành động của ta, khẽ cười một tiếng, nhưng vẫn không nói gì như trước.

Một lát sau, ta không nhịn được, hỏi y: "Ngài cảm thấy thế nào?"

"Không sao cả." Y thản nhiên nói, một tay vịn mép tường đứng lên.

Ta vội vàng đứng dậy đi theo dìu y, ngược lại y không cự tuyệt, chỉ hỏi: "Vẫn chưa có người nào đến sao?"

Ta sửng sốt một chút, cuối cùng gật đầu.

Y đưa một tay đỡ lấy bả vai bên phải, bỗng nhiên cúi đầu.

Ta biết, vết thương kia nhất định rất đau, ta cũng biết, nếu như cứ tiếp tục thế này, thương thế của y sẽ càng nặng thêm. Ta mở miệng hỏi: "Ngài có đi được không? Chúng ta đi dọc bờ sông Vụ Hà xem sao." Người của chúng ta đang tìm kiếm, nếu như chúng ta cũng đi như vậy sẽ có cơ hội tình cờ gặp được.

Nhưng y lại lắc đầu, trầm giọng nói: "Không thể."

Ta hơi kinh ngạc nhìn y, lại thấy đáy mắt y hiện lên một tia sáng nhỏ, nghe y nói: "Ta làm sao biết được người ám sát chúng ta có phái người xuống tìm hay không? Nếu như bọn họ tìm ra chúng ta trước, ta và cô đều không chạy thoát được."

Lời của y khiến ta ngẩn ra.

Đúng rồi, làm sao ta lại có thể quên chuyện này! Chính xác là nếu như bị Diêu thục phi phát hiện ta và y vẫn còn sống, thì khó đảm bảo là nàng ta có tiếp tục ra tay nữa hay không. Hàn vương bây giờ lại bị thương nặng, ta căn bản không biết võ công, nếu như thật sự bị nàng ta tìm ra trước, không thể nghi ngờ gì nữa, bọn ta chỉ có thể chết.

Vì thế, ý của y là muốn chúng ta chờ ở đây.

Hơn nữa, một khi có người đến, bọn ta cũng không thể dễ dàng đi ra ngoài.

Mà ta chỉ là muốn người tìm kiếm chúng ta nhanh tìm tới đây, cho nên lại quên mất điều này. Bỗng nhiên lại nhớ đến lúc ta ở bên bờ sông Vụ Hà ta đã để lại ký hiệu, trong lòng chấn động, ta thực sự là không cẩn thận quá mức!

Ký hiệu kia có thể dẫn người tìm bọn ta đến đây, cũng có thể dẫn người giết bọn ta đến đây.

Y nhìn ra sự khác thường của ta, nhỏ giọng hỏi: "Cô đã để lại ký hiệu?"

Thông minh như y, chỉ cần liếc nhìn đã biết suy nghĩ trong lòng ta.

Đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể gật đầu. Y trầm tư trong chốc lát, mới mở miệng: "Đi ra ngoài trước, không thể đợi ở đây."

Ta gật đầu, nhặt con dao găm lên, ta dìu y ra ngoài, y đứng lại một chút, nói: "Đi vào bụi cỏ chờ đi, chờ cho đến khi trời tối."

Ta nhìn nhìn, may là cỏ ở đây cao, cao hơn cả người của ta nữa. Trong chốc lát ta và y đã đi được khá xa, bọn ta tìm nơi ngồi xuống, như thế này, cho dù có người đến đây, chỉ cần bọn ta không lên tiếng thì bọn họ chắc là sẽ không nhìn thấy. Mà những mảnh vải khắp trên bờ sông Vụ Hà ta cũng không thể đi lấy lại được, bởi vì ta vẫn hy vọng Cố Khanh Hằng có thể phát hiện ra nó.

Có điều đợi ở đây không phải là kế lâu dài, một khi trời tối, cho dù là ở trong sơn động cũng không an toàn, huống chi lại ở bên ngoài thế này? Về điều này, y không có khả năng không nghĩ tới, trừ khi là…

Ngoái đầu lại nhìn , ta nhìn người trước mặt, y cũng liếc mắt nhìn ta một cái, chán nản cười nói: "Có gì mà nhìn? Ta không có sức lực, nên không thể đi xa được."

Quả nhiên, là bởi vì điều này!

Ta nhún nhún vai, nói: "Ta đi tìm xem xung quanh đây có nhà gia đình nào không, chúng ta không có cách nào khác nữa." Bỗng dưng, ta mới nhớ đến trong sơn động còn để lại một ít thức ăn, vội đứng dậy chạy về phía sơn động.

"Đi đâu?" Y ở đằng sau gấp gáp hỏi ta.

Ta không quay đầu lại, chỉ nói: "Không sao đâu, ta sẽ quay lại ngay."

Ta vội vàng lấy măng trên mặt đất ôm trở về, y chỉ liếc mắt nhìn, cũng không nói gì. Ta lại ngồi xuống bên cạnh y, nhỏ giọng hỏi: "Thực sự không ăn sao?"

Y do dự một lát, vẫn lắc đầu.

Bị thương lại còn phát sốt, y đương nhiên là rất khó chịu, e rằng không phải là y không muốn ăn, chỉ là lúc này ăn không nổi bất kỳ thứ gì.

Ta thở dài một tiếng, hỏi: "Ngài hối hận không?"

Y nhìn ta, lại hỏi ngược lại: "Hối hận thì sao? Chuyện đã xảy ra, còn có thể quay trở lại không?"

Câu hỏi ngược lại của y khiến ta không nói nên lời, sau đó ta cười rộ lên: "Nếu Thanh Dương mà tìm được chúng ta, nhất định là nàng sẽ hận không thể lột da ta ra."

Y hơi run lên, lại lắc đầu nói: "Nói nhảm."

Ta nháy mắt với y, nói: "Nàng ta thích ngài."

Ta đã sớm nhìn ra, tình cảm của Thanh Dương đối với y, đã sớm vượt qua lòng trung thành bình thường đối với với chủ nhân. Đêm đó ta từ trong phòng y bước ra, vẻ mặt Thanh Dương vội vàng chạy vào, ta liền nhận ra ngay.

Còn có ngày ấy, nàng ta vươn cung hướng về phía ta. Nàng ta chỉ là sợ một khi ta nói ra Hàn vương mới chính là người bắn chết Diêu Chấn Nguyên, nàng ta sợ Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không cho Hàn vương trở về.

Chẳng biết tại sao, cuối cùng ta lại cảm thấy điều Thanh Dương nghĩ chỉ đơn giản như vậy, không liên quan gì đến chuyện đại sự của Bắc Tề, điều nàng muốn, chỉ là y được bình an.

Y lại không nói gì, trầm tư một lát, bỗng nhiên cúi đầu, một tay chống xuống đất. Ta hơi kinh hãi, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Một lát sau, mới nghe thấy y cúi đầu lên tiếng: "Khó chịu "

Đột nhiên ta lại cười.

Từ ngày hôm qua đến hôm nay, ta vẫn cảm thấy y quá kỳ lạ, dường như tất cả những gì mà y gặp phải y đều cảm thấy bình thường như không có chuyện gì. Lúc này nghe y nói khó chịu, ta mới cảm thấy hóa ra y vẫn còn là một con người, một con người bình thường. A, ta cũng biết mình nghĩ như vậy là rất ngốc. Nhưng mà ta lại có chút vui vẻ.

Mà vui vẻ nhiều, lại khiến ta càng lo lắng.

Do dự một lát, ta đứng dậy ngồi xuống bên cạnh y, giơ tay đỡ cơ thể y, mở miệng nói: "Ngài dựa vào ta nghỉ ngơi một lát đi."

Y đưa mắt liếc ta một cái, ngược lại không hề cự tuyệt, mà nghiêng người dựa vào ta.

Một lát sau, ta lại nghe y hỏi: "Dao phi đã trở về, cô còn muốn quay trở về bên cạnh hắn sao?"

Ta ngẩn ra, không hiểu sao đang yên đang lành, y lại hỏi ta như vậy. Ta chỉ cười nói: "Nếu không, ta còn có thể đi đâu nữa?" Tang phủ không phải là nhà của ta, bây giờ ta còn có thể đi nơi nào cơ chứ?

Y không đáp, chỉ hỏi : "Vị tiên sinh kia của cô đâu?"

Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run lên, trầm mặc một lúc, mới nói: "Đi rồi."

Y bỗng nhiên mở mắt nhìn ta, hời hợt nói: "Nếu như y trở về tìm cô, cô …"

"Người sẽ không, không… Để cho ta thấy khuôn mặt của người." Ta cắt ngang lời y, chán nản cười hỏi: "Vì sao tự nhiên Vương gia lại quan tâm đến chuyện của ta vậy?"

Tô Mộ Hàn yêu thương ta, nhưng y cũng thật là vô tình. Nếu không, vì sao cả một lời thăm hỏi y cũng không để lại, lại yên lặng bỏ đi như vậy?

Y không nói gì ta cũng không biết tại sao, lại nói: "Ta còn hứa sẽ mời thái y đến xem bệnh cho người, chỉ tiếc là lúc thái y đến, người đã sớm rời khỏi đó rồi. Có lẽ chỉ có ta nhớ kỹ, còn người đã quên."

Lúc ta nói những lời này, trong lòng ta vẫn đau nhói.

Mặc dù y yên lặng không nói gì bỏ đi, nhưng ta vẫn lo lắng cho y. Ba năm kia, không có y, làm sao có ta như bây giờ ?

Hàn vương nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ta cho rằng y mệt mỏi, nên cũng biết điều không nói thêm gì nữa. Một lát sau, lại nghe y mở miệng: "Có thể y cũng có nỗi khổ riêng."

"Nỗi khổ riêng gì?" Ta bật thốt lên hỏi, tiếp theo đó lại muốn cười, tội tình gì mà ta lại hỏi y.

Y khẽ cười: "Ta cũng không phải tiên sinh kia của cô, làm sao ta biết được?"

Ta cũng biết y không thể biết, nhưng lúc này, ta lại muốn trêu chọc y: "Vậy tại sao ngài lại nói người có nỗi khổ riêng?"

Y hời hợt đáp: "Đoán."

Biết y sẽ nói như vậy, nhưng mà tâm trạng của ta lại tốt lên. Ta cười nói: "Về sau, nếu ta có cơ hội gặp lại người, đợi ta hỏi người xong, ta sẽ nói cho vương gia nghe đáp án nhé. Để xem vương gia đoán có chính xác hay không."

Y đang định nói gì đó bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, cách chỗ ta không xa lắm. Sắc mặt của ta thay đổi, nhìn về phía phát ra tiếng bước chân, ta thấy phía xa xa ngọn cỏ hơi lay động. Theo bản năng ta liếc mắt nhìn Hàn vương, ánh mắt của y căng thẳng, hạ giọng nói: "Đừng nói chuyện, nín thở đi."

Ta kinh ngạc, sao lại đột nhiên bảo ta nín thở?

Nhưng mà lúc này ta cũng không còn thời gian để hỏi y nữa, ta làm theo lời y. Ở phía trước, có tiếng bước chân chạy ngang qua, sau đó biến mất, một lúc sau lại xuất hiện, chạy ngược về theo đường cũ.

Rất lâu sau, ta mới nghe Hàn vương nói: "Nếu bọn họ đã đến, vậy người của chúng ta chắc cũng không xa lắm."

Chẳng qua chỉ mới vừa nghe thấy tiếng bước chân của hai ba người, căn bản không thể nào là người của Hạ Hầu Tử Khâm phái đến tìm chúng ta. Nếu là người của hắn phái đến, nhất định là rất nhiều, không thể nào chỉ có vài người như vậy.

Ta căng thẳng thở hắt ra, vẫn là y cẩn thận. Nhưng mà nghe nói người của bọn ta cách cũng không xa nữa, tâm trạng căng thẳng của ta cũng dịu lại. Chờ Cố Khanh Hằng đến, chúng ta sẽ an toàn.

Người bên cạnh ta cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, ta cảm giác được thân thể của y hơi mềm ra, ta hoảng hốt, cúi đầu xuống nhìn y. Lúc này, cách một chiếc mặt nạ ta không thể nào thấy rõ sắc mặt của y, chỉ có ánh mắt kia, làm cho ta cảm nhận được sự yếu ớt của y , vừa rồi y đã dùng toàn bộ sức lực chống đỡ sao?

Tay ta chạm vào mu bàn tay y, vẫn nóng.

Hai người bọn ta lại ngồi một lúc, cảm giác được hơi thở của y dần dần trở nên hỗn loạn, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn, ta cúi đầu gọi y: "Vương gia…"

Y không nói lời nào, đưa tay sờ ngực, dừng lại một chút, rồi lại rút cánh tay trống không ra. Ta mới nhớ đến, thuốc trên người của y đã dùng hết, có lẽ y cũng đã nghĩ đến.

Trong lòng ta không khỏi nghĩ lại, muốn nói, lại nghe thấy từ xa có tiếng người đang chạy đến. Ta hoảng sợ, bọn họ đã đi rồi sao còn quay trở lại? Nghĩ như vậy, trong lòng ta càng căng thẳng. Nếu quả thật là nửa đường quay trở lại, như vậy chắc là đã tìm kiếm ở các vùng lân cận, chỉ cần tìm một lát, thì ngay lập tức có thể tìm được sơn động chúng ta đã trốn ở gần đó.

Bên tai ta nhớ đến lời của y vừa nói, theo bản năng ta nín thở.

Lúc người đó chạy qua trước mặt chúng ta, đột nhiên ta nghe được Hàn vương kêu lên: "Thanh Dương ——"

Ta kinh ngạc, là Thanh Dương sao?

Làm sao mà y lại biết được?

Nhưng vì sao giọng nói của y, lại giống như ngày hôm ấy lúc y ôm ta ngã xuống bậc thềm, dường như đang cố gắng chịu đựng chuyện gì đó?

Ta vừa ngoái đầu lại nhìn y, thì nghe thấy tiếng bước chân kia đột nhiên đến gần, cỏ trước mặt bị ai đó dùng vỏ kiếm đẩy ra, quả nhiên là hiện ra vẻ mặt lo lắng của Thanh Dương. Nàng đưa mắt nhìn bọn ta một cái, sắc mặt thay đổi, nàng bước nhanh đến, gọi: "Vương gia!"

Ta chưa kịp phản ứng, liền bị nàng đẩy ra, cả người ngã nhào sang một bên, rễ cỏ xẹt qua lòng bàn tay, trong tích tắc liền truyền đến một cơn đau rát. Ta cắn môi, ngoái đầu nhìn lại thì đúng lúc Hàn vương bị nàng che khuất, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Thanh Dương.

"Thanh Dương đáng chết, Thanh Dương đến chậm!" Nàng nhỏ giọng nói, trong lời của nàng, mơ hồ nghe ra được sự nghẹn ngào.

Nàng yêu thương y, đương nhiên ta biết rõ hơn ai hết.

Hàn vương không nói gì, ta trông thấy Thanh Dương lấy thuốc trên người cho y uống, mà lòng bàn tay của nàng ta lại để trên lưng y, khẽ giọng nói: "Xin Vương gia hít sâu."

Ta bò dậy, đi lên phía trước vài bước, thấy y hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới thấy hơi thở của y bình ổn trở lại. Dường như Thanh Dương thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, ánh mắt của nàng ta lúc này nhìn đến cánh tay phải của y. Hoảng hốt nói: "Tay của người…."

Y cúi đầu đưa mắt nhìn, lắc đầu nói: "Không sao cả." Cúi xuống, y lại hỏi: "Người của Thiên triều đâu?"

Thanh Dương không ngờ đến y sẽ hỏi như vậy, nàng hơi ngớ ra, mới nói: "Ở phía sau, lúc này chắc cũng sắp đến."

Nghe vậy, y mới gật đầu.

Mà Thanh Dương đột nhiên đứng dậy, ta chỉ thấy trước mắt hiện lên một ánh sáng chói mắt, thanh kiếm dài trong tay nàng ta đã rời khỏi vỏ, lúc này, đang trực tiếp chỉ thẳng vào ta.

Ta hoảng sợ, chỉ nghe Hàn vương nói: "Thanh Dương, ngươi làm gì vậy?"

Thanh Dương cũng không xoay người lại, chỉ nói: "Vương gia, ả ta là người của Thiên triều, Ả ta!" Dứt lời, thanh kiếm giơ lên xông đến phía ta. Ta cũng đã biết, Thanh Dương sẽ không để ta sống. Ta hoảng hốt lui lại mấy bước, cũng không biết sức lực của Hàn vương ở đâu ra, y vội vàng xông đến chắn trước mặt ta, nhỏ giọng nói: "Nàng ấy không biết gì hết, buông tha cho nàng ấy đi."

"Vương gia!"

"Nàng ấy … Nàng ấy vẫn chưa nhìn thấy mặt của ta." Y cúi xuống, lại nói: "Ngươi đến kịp lúc, nàng vẫn chưa biết gì cả."

Ta hoàn toàn trở nên hồ đồ rồi, rốt cuộc y đang nói cái gì thế? Cái gì mà Thanh Dương đến kịp lúc? Nhưng, ta rõ ràng đã thấy được dung nhan của y…

Cả người y chao đảo, Thanh Dương vứt thanh kiếm dài trong tay xuống xông lên dìu y, cau mày nói: "Vương gia, Thanh Dương đưa người trở về!" Lúc nàng nói chuyện, vẫn không nhịn được mà đưa mắt liếc ta, ánh mắt kia khiến ta hơi hoảng hốt, y lại nắm lấy tay nàng ta nói: "Bản vương chỉ hơi mệt mỏi, chúng ta chờ… Chờ người của Thiên triều tới." Y nói, rồi quay đầu lại, nói tiếp: "Phiền Đàn phi nương nương cũng ở bên cạnh chờ một lát."

Làm sao ta không hiểu ý của y, y đang sợ ba người bọn ta bước ra, Cố Khanh Hằng lại không đến, mà lại gặp phải người của Diêu thục phi.

Ta không nói lời nào, chỉ gật đầu, lại tự mình ngồi xuống.

Thanh Dương lo lắng nói: "Nhưng mà người đang phát sốt."

Y chậm rãi lắc đầu: "Đừng lo."

Thanh Dương còn muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy y đã nhắm mắt lại, cũng chỉ im lặng, canh giữ bên người y.

Phải chưng mẹt phu quân ra cho thiên hạ ngắm khiến mình đau lòng quá đỗi

Lại qua một lúc nữa mới mơ hồ nghe được tiếng người đi tới. Sau đó, nghe thấy có người gọi: "Nương nương —— Vương gia ——"

Ta mừng thầm trong lòng, Khanh Hằng đến rồi!

Ta vội đứng lên nói: "Ở đây! Chúng ta ở đây!" Ta ra sức vẫy tay, cũng không biết người bên kia có nhìn thấy hay không.

Ta mơ hồ nhìn thấy một người xông tới, đến gần, ta mới thấy rõ, quả nhiên là Cố Khanh Hằng!

Y đẩy bụi cỏ ra, thấy ta, trong đáy mắt của y hiện rõ sự mừng rỡ, nhưng lại bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt ta, nói: "Mạt tướng thất trách!"

Trong lòng ta đau xót, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên sắc mặt y ta biết nhất định là y đã tìm suốt một ngày một đêm. Ta bước lên phía trước yếu ớt đỡ y lên, nói: "Cố phó tướng mau đứng lên đi, bản cung...." Ta quay đầu liếc mắt nhìn Hàn vương, ta lại nói: "Bản cung không sao cả, chỉ là Vương gia bị thương."

Nghe vậy, ánh mắt y chuyển đến nhìn Hàn vương, vội quay đầu lại nói: "Người đâu, đỡ Vương gia trở về!"

Lập tức có thị vệ chạy đến cẩn thận đỡ Hàn vương trở về. Thanh Dương nhặt thanh trường kiếm trên mặt đất lên, vội vã bước theo sau.

Ta rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của Cố Khanh Hằng hiện lên một tia sáng, y nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Ta có chút kinh ngạc nhìn Cố Khanh Hằng, ánh mắt của y càng ngày càng sắc bén. Đúng vậy, nếu Thanh Dương đến cứu người, trường kiếm kia của nàng ta căn bản không cần rút khỏi vỏ.

Lắc lắc đầu, ta nói lung tung: "Không có việc gì, vừa rồi có một con rắn, may là hộ vệ bên cạnh Vương gia chạy đến đúng lúc."

Nghe ta nói như thế, y cũng không nói thêm gì nữa. Ta biết từ trước đến nay y vẫn luôn tin tưởng lời của ta, tin tuyệt đối.

Y nghiêng người, rồi mới mở miệng, trong lúc lơ đãng, ánh mắt y nhìn vào trên tay của ta, sắc mặt chợt biến đổi, vội la lên: "Tay nương nương làm sao vậy?"

Ta cúi đầu đưa mắt nhìn, lắc đầu nói: "Không cẩn thận bị quẹt thôi, không sao cả, chúng ta về đi."

Ánh mắt của y trở nên đau xót, cắn răng nói: "Là mạt tướng không bảo vệ tốt cho nương nương."

Ta chỉ vừa bước chân ra khỏi, y đã vội đuổi theo, ta chần chờ một lát mới nói: "Hoàng thượng, không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là Thái hậu có chút khiếp sợ."

Nói đến khiếp sợ, lại khiến cho ta nhớ đến thời điểm bị ám sát ở Nam Sơn, Dao phi còn trực tiếp ngất xỉu nữa mà. Ta không biết có phải Cố Khanh Hằng cố ý không đề cập đến nàng ta hay là đã quên? A, ta cười nhạt, nhưng mà nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm không xảy ra việc gì, ta cũng không lo lắng.

Hai người đi một trước một sau, ta lại hỏi: "Có điều tra ra người nào làm không?"

"Không." Y cúi xuống, mới nói: "Việc này Hoàng thượng giao cho Tấn vương đi thăm dò, thần phụ trách tìm Hàn vương."

Ta không nói gì, ta nghĩ là y chủ động xin đi giết giặc.

Lần thứ hai trở về bờ sông Vụ Hà, ta đã không thấy Hàn vương và Thanh Dương nữa, xem ra bọn họ đã về trước. Lúc này ta cũng không nghĩ nhiều, theo Cố Khanh Hằng trở lại.

Đi một đoạn đường, ta mới thấy thị vệ đã dựng lên một cây cầu gỗ đơn giản trên sông Vụ Hà, Thượng Lâm Uyển ở bờ sông bên kia. Ta do dự một lát, liền nghe người kế bên nói: "Mạt tướng đắc tội." Dứt lời, y kéo thắt lưng của ta, nhẹ nhàng bước lên cầu gỗ trên sông Vụ Hà, phi thân qua bờ bên kia.

Buông ta xuống, y mới nói: "Xe ngựa chờ ở bên ngoài."

Ta gật đầu, đi về phía trước.

Cố Khanh Hằng đi theo phía sau ta, một lát sau mới mở miệng hỏi: " Hàn vương đã quen biết nương nương từ trước sao?"

Ta ngẩn ra, đột nhiên lại nhớ đến khi đó Triêu Thần đã nói nàng cảm thấy Hàn vương dường như quen biết ta. Bây giờ Cố Khanh Hằng cũng hỏi như vậy.

Ta thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Không, y làm sao có thể quen biết ta được?" Kỳ thực, chung sống một ngày một đêm, nhưng thật ra ta càng ngày càng mờ mịt.

Cảm giác quen thuộc y cho ta vẫn không hề tan biến, nhưng ta lại chỉ có thể tự nói với bản thân mình, y không phải là Tô Mộ Hàn, không phải là người ta quen biết.

Nếu không có rất nhiều thứ ta không thể lý giải nổi.

Y cũng không hỏi gì nữa, một lúc sau mới nói: "May mắn là nương nương không sao, nếu không thần cũng không biết sau này nên chờ đợi đều gì."

Ta hiểu rõ tâm tư của y, nhưng ngữ khí của y nói cho ta biết, y cố gắng tìm ta, muốn xác định là ta còn sống hay không. Ta có chút nghi ngờ nhìn về phía y, thấy y cười nhạt nói: "Hàn vương ngã xuống cùng với nương nương, nếu y chịu cứu nương nương, trong lòng thần đương nhiên cũng có cân nhắc."

Thì ra là bởi vì vấn đề này, khó trách.

A, ta chỉ cười mà không nói gì.

Y đâu có biết, bởi vì Hàn vương có thương tích trên người, căn bản là hoàn toàn không dụng võ được. Y cũng không phải ngã xuống cùng ta, y chỉ là bị Diêu phi đánh lén. Chẳng qua ta thực sự may mắn, may mà Hàn vương biết bơi. Nếu không ta chắc chắn là đã chết rồi.

Chỉ là ta không nói những lời này cho y biết sẽ tốt hơn.

Lại đi một đoạn đường nữa, nhìn thấy ở khúc quanh co trên con đường, có một chiếc xe ngựa đang đỗ. Ta trông thấy Thanh Dương đang đứng thẳng bên xe ngựa, lúc này ta mới biết hóa ra bọn họ đến đây trước. Cố Khanh Hằng đỡ ta lên xe ngựa, rồi dặn dò khởi hành.

Ta trông thấy Hàn vương đang nằm nghiêng trên ghế mềm trong xe, y nhắm mắt lại. Bỗng nhiên ta nhớ đến trong sơn động, trong thời khắc giơ tay tháo mặt nạ của y xuống, còn cả thời khắc y nói với Thanh Dương ta chưa từng thấy được mặt của y.

Chẳng biết tại sao ta không nhịn được mà cười rộ lên.

Người đàn ông trước mặt, mơ hồ khiến ta cảm thấy y rất đẹp.

Vậy mà vẻ đẹp đó lại bị che giấu…

Ta cùng với y đều là người che giấu dung mạo thật để sống, hóa ra ta và y lại giống nhau đến vậy.

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Thanh Dương: "Phu xe, ngươi chậm lại một chút đi." Ta biết nàng ta nhất định là chú ý đến vết thương trên người Hàn vương. Ta không biết y đang ngủ thật hay chỉ là nhắm mắt hờ, nhưng ta cũng biết y thật sự mệt mỏi.

Thở phào một cái, ta cũng dựa vào vách xe, nhắm hai mắt lại.

Xe ngựa đi rất lâu vẫn không thấy dừng lại. Ta cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ bọn ta lại trôi xa đến như vậy sao? Lại qua một lúc lâu sau mới nghe xung quanh bắt đầu có tiếng ồn ào.

Lúc này ta mới sửng sốt, nhấc rèm cửa sổ nhìn ra. Ta lại phát hiện xe ngựa đang đi vào khu phố xá sầm uất.

Ta thở nhẹ, nói: "Cố phó tướng."

"Nương nương." Cố Khanh Hằng đuổi theo kịp, mở miệng nói: "Mạt tướng quên nói với nương nương, Hoàng thượng đã hồi cung. Mạt tướng tìm được nương nương, cũng trực tiếp hồi cung."

Còn ta chỉ cảm thấy khẽ chấn động, hắn đã hồi cung?

A, nhìn thấy ta và Hàn vương cùng nhau ngã xuống núi, hắn vẫn hồi cung sao?

Ta thuận miệng hỏi: "Vậy … Các khách quý khác đâu?" Hắn hồi cung, đương nhiên cũng sẽ không thể để lại bọn họ ở Thượng Lâm Uyển?

Cố Khanh Hằng nói: "Sáng nay, bọn họ đã rời khỏi Hoàng đô rồi."

Quả nhiên…

Ngước mắt nhìn, lúc này đã gần đến hoàng hôn, một ngày nữa lại trôi qua.

Không nghe thấy ta nói lời nào, y lại nói: "Nương nương, Thượng Lâm Uyển xuất hiện thích khách, Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn không thể ở lại lâu."

Y đang thay hắn giải thích, ta chỉ cười lạnh một tiếng rồi buông màn xe xuống. Hắn là Hoàng đế Thiên triều, thân thể của hắn liên quan đến vạn dân, không thể có một chút sai lầm, đạo lý này đương nhiên ta hiểu. Hắn ở lại mới là hành vi không lý trí.

Chỉ là tại sao lúc ta nghĩ đến trong lòng vẫn cảm thấy khổ sở?

Ngoái đầu nhìn lại, rồi đưa mắt nhìn người trong xe một cái, lại hỏi: "Hoàng thượng định thu xếp cho Vương gia ở nơi nào?"

Bên ngoài có âm thanh truyền đến, nói: "Dịch quán."

"Vậy đi dịch quán trước đi."

"Nương nương…"

Ta gằn giọng nói: "Không nhìn thấy Vương gia bị thương nặng sao? Bản cung nói đi dịch quán trước!"

Tay nắm chặt thành quyền, không phải ta muốn Hạ Hầu Tử Khâm nổi giận, chỉ là ta bực bội hắn. Lúc ta ngã xuống Nam Sơn, cảm giác của hắn là gì? Tìm không được ta, hắn lo lắng không?

Hay là hắn vẫn chỉ an tâm ôm Dao phi của hắn, chỉ cảm thấy may mắn là Dao phi của hắn không sao cả?

Như vậy, tối nay hồi cung thì sao?

Ta chỉ là muốn đi dịch quán trước vì Hàn vương đã cứu ta, ta lo lắng thân thể của y, đó cũng là đạo lý hiển nhiên, không phải sao?

Hắn dám nói gì sao? Ta có Thái hậu làm chỗ dựa, ta không sợ hắn.

Có lẽ ta làm như vậy sẽ là việc không có lý trí, nhưng ta cũng không phải nữ tử vĩnh viễn có lý trí mà không cần tình cảm.

Cắn môi ngồi nhìn, bỗng nhiên ta nghe thấy Hàn vương nói: "Như vậy, đẩy bản vương ra ngoài, nương nương thật đúng là không phúc hậu." Giọng nói của y nhàn nhạt, lúc ta nhìn đến y, thấy y chống thân thể ngồi dậy, quả nhiên là y không ngủ.

Ta hừ khẽ một tiếng nói: "Vương gia sợ sao? Nếu ngài sợ thì lần đó cũng đâu cần Thanh Dương mang áo choàng mà ta để rơi ở trong phòng ngài trả lại ngay trong đêm trước mặt Hoàng thượng như thế." Ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng chuyện lần đó, còn có lời nói của Thanh Dương lúc đó nữa.

Dường như y sợ run lên, lạnh nhạt nói: "Bản vương lúc nào…" Nhưng vừa mở miệng, bỗng y im miệng lại không nói gì, thông minh như y nhất định là đoán được.

Ta không tự chủ được mà nhìn xuyên qua màn cửa sổ, người nữ tử chỉ chuyên tâm theo sát một bên, nàng ta cũng không biết chúng ta đang bàn luận về mình. Xem ra, Hàn vương đúng là thực sự không biết việc này, đó là chủ ý của Thanh Dương.

Thở dài một tiếng, nếu đó là chủ ý của nàng ta, ta cũng không cảm thấy kỳ lạ chút nào, cái đó cũng là vì bảo vệ mặt mũi cho Hàn vương.

Xe ngựa đến dịch quán, ta đưa mắt nhìn Hàn vương, không nói gì cả, chỉ đứng dậy bước ra.

Thanh Dương đỡ y xuống xe, ta mới chịu đi vào, nghe Cố Khanh Hằng nói: "Nương nương nên trở về cung."

Ta không dừng bước chân lại, chỉ nói: "Bản cung không vội."

Hạ Hầu Tử Khâm không gấp, ta gấp làm gì?

Đi vài bước, ta lại nói: "Truyền thái y đến xem Vương gia."

Lời của ta vừa nói ra, liền nghe Thanh Dương mở miệng: "Nương nương quá quan tâm rồi, thái y thì không cần, chúng ta có đại phu đi theo."

Đây mới chính là điều làm ta kinh hãi, đại phu đi theo? Chẳng lẽ vết thương của Hàn vương đã có từ lúc đến Thiên triều rồi sao? Nếu không vì sao lại có đại phu đi theo, nhưng mà ta chưa kịp nghĩ xong, Thanh Dương đã đỡ y vào phòng.

Cố Khanh Hằng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi vào theo ta.

Chỉ một lát sau, thấy một ông cụ tiến vào, hành lễ với bọn ta, rồi tiến lên phía trước.

Thanh Dương vội hỏi: "Liêu Hứa, mau xem Vương gia đi."

Người được gọi là Liêu Hứa bước lên bắt mạch cho Hàn vương, chỉ thấy giữa đôi mày của ông khẽ nhíu lại, nhưng vẫn không nói lời nào, ánh mắt nhìn đến cánh tay phải của y, giơ tay xoa bóp. Nghe Hàn vương rên khẽ một tiếng, Liêu Hứa mới mở miệng nói: "Mời các vị ra ngoài, lão phu phải bắt mạch thật kỹ cho vương gia một lần nữa."

Ta chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nặng trĩu, vì sao lại muốn bọn ta đi ra ngoài?

Thanh Dương vội nói với ta: "Hay là nương nương về trước đi, lúc thái y chẩn bệnh không có thói quen có người bên cạnh." Nàng nói, rồi tạo tư thế mời với ta.

Theo bản năng ta đưa mắt nhìn Hàn vương, nghe y khẽ cười nói: "Tạm biệt nương nương."

Nếu y đã nói như thế, vậy ta cũng thật sự không tiện ở lại, theo đó ta nói: "Có cần gì vương gia cứ nói, Hoàng thượng nhất định sẽ không đối đãi tệ với vương gia." Dứt lời, ta lại liếc nhìn y lần nữa, mới xoay người bước ra.

Cố Khanh Hằng cũng gấp gáp đi theo ta.

"Nương nương....." Y vừa mở miệng, liền thấy một người từ bên kia hành lang bước nhanh tới.

Nhìn kỹ người vào, thì ra là Văn Lương.

Bây giờ nàng đã không còn mặc y phục cung nữ nữa, thay vào đó là một bộ xiêm y xinh đẹp bằng lụa mỏng, tóc được vấn cao, không còn là một tiểu nha hoàn trước kia nữa. Nàng thấy ta, hốc mắt bỗng chốc ửng đỏ, xông lên kéo tay của ta nói: "Nương nương, nương nương, người không sao chứ? Để Văn Lương xem xem..." Nàng vừa nói vừa cẩn thận quan sát ta.

Ta cười nói: "Bản cung không sao, cũng không xảy ra chuyện gì."

Nàng không nhịn được mà khóc lên: "Nghe nói người ngã xuống Nam Sơn, Triêu Thần đến chỗ nô tì khóc hết một đêm, nô tì cũng bị hù chết. Cũng may là nương nương phúc lớn mệnh lớn." Nàng nhìn thấy Cố Khanh Hằng phía sau ta, bỗng nhiên quỳ xuống nói: "Văn Lương thay nương nương cảm tạ Cố tướng quân, tạ ơn tướng quân đã mang nương nương bình an trở về."

Cố Khanh Hằng sững sờ, bước lên phía trước một bước nói: "Xin phu nhân đứng lên, mạt tướng không dám nhận."

Ta cúi người xuống đỡ nàng, giơ tay lau nước mắt trên mặt giúp nàng, nhỏ giọng nói: "Được rồi, còn khóc gì nữa?" Ta kéo nàng lên phía trước, rồi hỏi: "Bên Tấn vương có tin tức gì không?"

Ta không nói rõ, nhưng tất nhiên nàng cũng biết ta ám chỉ điều gì, lắc đầu nói: "Vẫn không có manh mối gì."

Ta cũng biết, thích khách có thể trà trộn vào Thượng Lâm Uyển đương nhiên sẽ không phải là loại người tầm thường, hơn nữa còn có thể quen thuộc với địa hình ở Lam Sơn như vậy. Ta đã từng nghĩ không biết có phải là người Nam Chiếu hay không, chỉ vì hoàng hậu Nguyên Trinh xuất thân là người của Thiên triều, đương nhiên là quen thuộc địa hình ở Thượng Lâm Uyển. Nhưng mà, chỉ là ngày đó vợ chồng quốc vương Nam Chiếu đều có mặt ở đó, lúc tên bay hỗn loạn không hề chú ý ai, ta nghĩ rằng nàng ta cũng không to gan đến như vậy.

Nếu là như vậy, xem ra Đại Tuyên và Bắc Tề cũng không thể.

Nếu như là nội bộ Thiên triều làm sao mà ngay cả một đầu mối nhỏ của Tấn vương cũng không hề có?

Trừ phi…

Lúc trong đầu ta hiện lên ý niệm ấy, chính ta cũng giật nảy mình.

Văn Lương nhìn thấy sắc mặt ta thay đổi, lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, vội hỏi: "Vương gia vì cứu Thái hậu nên bị thương."

Ta cả kinh, vội hỏi: "Bị thương thế nào?"

Nàng lắc đầu: "Bị thương ở cánh tay, không nặng lắm."

Vì thế, Hạ Hầu Tử Khâm mới có thể muốn Tấn vương đi thăm dò, mà không phải là Hiển vương, đúng không?

Nếu như là người của Tấn vương, lúc đó y bảo vệ cho Thái hậu, vậy thích khách căn bản không cần phải đả thương y. Làm điều ngược lại như vậy thật đúng là thừa.

Thấy ta không nói thêm gì nữa, Văn Lương mở miệng nói: "Nương nương mau trở về cung đi, Hoàng thượng nhất định rất nôn nóng."

Ta chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu.

Hồi cung, Cố Khanh Hằng liền đưa ta đến Cảnh Thái cung. Bây giờ, y cũng không phải là Ngự tiền thị vệ nữa, y đã là người thống lĩnh ngự lâm quân của Hoàng đô, là người phụ trách sự an toàn của toàn bộ Hoàng đô. Đưa ta trở về, y cũng không dừng chân lâu, vội vã rời đi.

Mỗi một cung nhân ở Cảnh Thái cung đều mang vẻ mặt mừng rỡ ra nghênh đón ta.

Triêu Thần khóc đến mức mắt sưng cả lên.

Ta bảo tất cả bọn họ đứng dậy, rồi cùng Phương Hàm và Triêu Thần vào trong.

Lần này Phương Hàm không đến Thượng Lâm Uyển với ta, nhưng ở đó xảy ra chuyện, lúc này chắc nàng cũng đã biết rõ. Đóng cửa phòng, ta mới nghe nàng nói: "Nương nương, nô tì nghe nói người và Hàn vương Bắc Tề cùng nhau ngã xuống nước?"

Ta đưa mắt nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, ta biết nàng nhất định là có điều muốn nói.

"Nô tì to gan muốn hỏi Hàn vương có bị thương không?" Ta sững sờ, khó hiểu nhìn nàng, nhưng vẫn gật đầu. Nghe vậy, dường như nàng thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Vậy là tốt rồi, lúc người gặp Thái hậu, cứ nói là Hàn vương bị thương nặng hôn mê. Để tránh việc Thái hậu … Hiểu lầm nương nương."

Hóa ra là thế, Phương Hàm suy nghĩ cũng thực là chu đáo.

Một lát sau, ta lại nghe nàng nói: "Hoàng thượng một mực ở Cảnh Thái cung chờ nương nương, chỉ là không thể chờ đến lúc nương nương về. Sau đó, Diêu tướng quân đến, người mới đi Ngự thư phòng."

Ta khẽ chấn động, hắn đến Cảnh Thái cung chờ ta? Bởi vì ta ghé dịch quán trước cho nên mới về trễ. Ta nghĩ hắn nhất định cũng biết rồi.

Diêu Hành Niên cuối cùng cũng đã trở về, e rằng sự việc của Diêu Chấn Nguyên trong thời gian ngắn vẫn chưa giải quyết được.

Ta ngồi một chút, rồi thay đổi y phục trên người, lại sang Hi Ninh cung báo bình an cho Thái hậu.

Thái hậu tự mình đỡ ta đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Không sao là tốt rồi."

Thiển nhi tiến vào rót nước, ta chủ động cầm chén trà dâng đến trước mặt Thái hậu, lúc giơ tay qua, ta cố ý để thủ cung sa trên cánh tay lộ ra, rồi nói: "Vâng, may mắn là thần thiếp được Hàn vương kéo lại. Chỉ là liên lụy làm Hàn vương trọng thương rồi hôn mê, thần thiếp thật sự băn khoăn, vì vậy mới không hồi cung trước, mà sai người đưa Hàn vương về dịch quán trước."

Lặng lẽ đưa mắt nhìn Thái hậu, thấy vẻ mặt của bà lúc này so với vừa rồi đã hiện lên ý cười, trong lòng ta mới thở phào nhẹ nhõm. Lần này, may mắn là Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa hề chạm vào ta, nếu không ta thực sự là không còn đường để chối cãi.

Cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, làm thế nào cũng không thể nói rõ được, nhưng một dấu thủ cung sa đã có thể giải quyết tất cả vấn đề một cách dễ dàng.

Thật là châm biếm!

"Vậy Hàn vương bị thương thế nào?" Thái hậu nhẹ nhàng hớp một ngụm trà hỏi.

Ta lắc đầu nói: "Thần thiếp đưa Hàn vương về dịch quán, rồi vội vã trở về, cũng không biết kết quả thế nào."

Nghe vậy, Thái hậu cũng không nói thêm gì nữa.

Từ Hi Ninh cung bước ra đã là buổi tối. Triêu Thần tiến lên đỡ ta, lúc trở về ta không gọi kiệu, chỉ là ta muốn đi bộ một chút.

Đi một đoạn đường, bỗng nhiên ta nghe Triêu Thần nói: "Nương nương, thánh giá tới."

Ngước mắt nhìn, ta mới thấy ngự niện (*) màu vàng chói mắt kia. Phương hướng này là muốn đi Hi Ninh cung sao?

* Ngự niện: kiệu của vua

Lý công công nhìn thấy ta, trong ánh mắt lộ vẻ vô cùng mừng rỡ. Ta vội cúi người nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế." Triêu Thần cũng hành lễ.

Lý công công vội xoay người lại nói: "Hoàng thượng, là Đàn phi nương nương."

Lý công công đúng là rất ân cần , nhưng giọng nói của ta làm sao hắn không nghe ra?

Ta nghe giọng nói của hắn truyền ra: "Không cần dừng kiệu, đi Dao Hoa cung."

197. Q.2 - Chương 24: Lạc Mất Trái Tim

Edit : Nhutphonglin

Beta : yk_nhubinh

Không cần dừng kiệu, đi Dao Hoa cung.

A, đây chính là câu đầu tiên hắn nói với ta khi ta trở về.

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét!

"Nương nương…" Triêu Thần nhỏ giọng gọi ta một tiếng.

Ta cắn răng, không phải là hắn muốn đi thăm Dao phi sao? Được rồi, ta cũng muốn đi nhìn một chút cái dáng vẻ hoảng sợ của Dao phi lúc này là thế nào!

Xoay người tiến lên trước, ta lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp phụng mệnh Thái hậu, thay Thái hậu sang Dao Hoa cung thăm Dao phi, chi bằng để thần thiếp đi cùng người."

Lý công công đưa mắt nhìn ta, vẻ mặt y rõ ràng có chút giật mình. Cũng không biết có phải vì ta nhắc đến Thái hậu hay không, y vội vã phất tay bảo kiệu phu chậm lại. Nếu Hoàng thượng nói không dừng kiệu, y là một công công cũng không dám tự ý bảo dừng.

Ta bước nhanh về phía trước, Lý công công chần chờ một lát, sau đó giúp ta vén màn kiệu lên.

Ta cũng không dừng lại, bước thẳng vào trong.

Người ở bên trong rõ ràng giật mình, màn kiệu phía sau hạ xuống rất nhanh, lúc này, bên trong kiệu cũng không sáng lắm. Ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hắn, hắn chỉ liếc nhìn ta một cái, nặng nề hừ một tiếng, cắn răng nói: "Mẫu hậu bảo nàng đi thăm Dao phi?"

Ta nhún nhún vai, xem ra, hắn thật sự rất hiểu Thái hậu.

Ta cũng không quan tâm đến hắn, ngồi xuống cạnh hắn, khẽ cười nói: "Thật ra là Hàn vương kính nhờ thần thiếp đi."

Ta không ngờ vừa dứt lời, đã thấy hắn vỗ thật mạnh vào chiếc đệm, ngự niện bỗng nghiêng lệch một cái, "Ầm" một tiếng, những người đang nâng kiệu ở bên ngoài không giữ được nữa, cổ kiệu lập tức rơi thẳng xuống đất.

Ta sợ không ít, theo bản năng giơ tay bám vào mép vách mới không rơi xuống.

Cơn giận thật là lớn.

Ánh sáng xuyên qua tấm mành chiếu vào trong, ta thấy hắn nghiêng người dựa vào đệm, nhưng không nói câu nào.

"Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết…"

Những kẻ bên ngoài đồng loạt "phịch" một tiếng, dốc sức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Ta rất muốn cười, rõ ràng là do hắn ra sức đánh vào ngự niện khiến nó chao đảo nên mới rơi xuống. Đột nhiên ta cảm nhận được, mỗi khi ta ở cùng hắn, những thứ ở xung quanh bọn ta luôn gặp phải tai ương.

"Hoàng thượng! Hoàng thượng!" Lý công công vội vã nhào tới, vén mành kiệu lên, gấp gáp nhìn hắn, môi run run hỏi: "Người có sao không Hoàng thượng?"

Hắn nghiến răng rít ra một chữ: "Cút."

Lý công công giật mình, lát sau mới len lén liếc nhìn ta một cái. Chắc là y cũng đang suy nghĩ, tiếng "Cút" của hắn rốt cuộc là muốn bảo ta hay là y.

Ta trừng mắt liếc y một cái, mặc kệ Hạ Hầu Tử Khâm bảo ai cút, Lý công công y phải cút trước, cũng không thể bảo ta cút đi trước y được?

Yên lặng nhìn người bên cạnh, hắn nhíu chặt mày, nhưng không hề nhìn ta. Hắn tức giận, lại tức giận.

Vậy thì cứ tức giận đi, ta cũng không cút đâu.

Lý công công vội vàng nói: "Vâng, vâng, nô tài cút ngay ạ." Dứt lời, y buông màn kiệu xuống, nhưng lại dừng bước, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng… có đi Dao Hoa cung nữa không?"

Một lát sau, không nghe hắn trả lời, Lý công công cũng không dám hỏi nữa, chỉ lặng lẽ lui xuống.

Hai người ngồi yên lặng trong kiệu rất lâu, rất lâu, ta cũng không nghe hắn nói gì nữa. Ta khẽ thở dài một tiếng, đứng lên nói: "Nếu Hoàng thượng không muốn đi nữa, vậy thần thiếp tự mình qua đó."

Dứt lời, ta liền xoay người muốn bước xuống, nhưng lại không ngờ cổ tay đột nhiên bị hắn nắm lại, tay hắn dùng lực mạnh mẽ nắm chặt lấy tay ta. Ta sững sờ, không nén được mà hoảng hốt kêu lên, nhưng hắn cũng không kéo ta vào ngực, chỉ kéo ta đến cạnh hắn, thân thể ta ngã thẳng lên chiếc đệm mềm phía sau.

Ta nghe hắn gằn giọng nói: "Nàng hồi cung, gặp người này, gặp người kia, sao nàng không nghĩ đến gặp trẫm trước." Ta ngước mắt nhìn hắn, chỉ bằng ánh sáng mờ ảo xuyên vào trong kiệu, ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những đường nét rõ ràng trên mặt hắn. Nhưng mà tiếng hít thở nặng nề kia, ta có thể cảm nhận rất rõ ràng nó đang tràn ngập trong kiệu.

Ta cắn môi nói: "Vừa rồi, nếu không phải thần thiếp mặt dày mày dạn bước lên, Hoàng thượng cũng không ở lại gặp thần thiếp."

Chẳng phải Phương Hàm nói hắn đã đến Cảnh Thái cung chờ ta ư? Làm sao có thể gặp ta trên đường đến Hi Ninh cung được, lại còn nói không cần dừng kiệu, đến Dao Hoa cung nữa chứ!

Thật đáng ghét, Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét như vậy!

Hắn nặng nề thở hổn hển, gằn giọng nói: "Trẫm thật muốn phế truất nàng."

Lòng ta khẽ run, ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói: "Phế truất thần thiếp? Dựa vào cái gì? Vì thần thiếp và Hàn vương ở bên nhau một ngày một đêm sao?" Lần này đến Thượng Lâm Uyển, hắn cũng đã tống Trần tĩnh tần và Nguyễn tiệp dư vào lãnh cung rồi, chẳng lẽ Dao phi đến, hắn thực sự muốn làm cho lục cung vô phi sao!

Chẳng biết tại sao, nghĩ như vậy, lòng ta bất chợt phẫn nộ.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Hàn vương… Trái tim Đàn phi của trẫm không phải là đã lạc mất ở nơi nào rồi chứ? Nếu không, làm sao bất chấp cả thân phận mà đến dịch quán trước?"

Ta cắn răng: "Bây giờ Hoàng thượng nói đến chuyện tâm thay đổi hay không thay đổi có ích gì, nếu không có Hàn vương, thần thiếp đã chết rồi!"

Đã chết thì cũng không còn gì cả, làm sao còn để hắn lên giọng trách mắng ta như lúc này nữa chứ?

Hắn nhất thời nghẹn lời, một lúc sau mới mở miệng: "Hừ, Đàn phi là đang nói cho trẫm biết, nàng thực sự rung động với y rồi sao?"

Ta giật mình, hắn từ đâu lại nghe ý của ta thành như vậy?

Bỗng nhiên hắn siết mạnh cổ tay ta. Lạnh lùng nói: "Nàng quen biết y? Ngay từ đầu đã quen biết y! Đừng tưởng trẫm là đồ ngu!"

Hắn cũng nói, ta quen biết với Hàn vương …

Vì thế…

Lòng ta chấn động mạnh, hít một hơi thật sâu nhìn hắn. Giận dữ nói: "Vì thế Hoàng thượng mới muốn thần thiếp bắn mũi tên kia vào y phải không? Thần thiếp thật sự không rõ, rốt cuộc người muốn làm gì?" Hóa ra, vòng vòng vo vo nữa ngày, hắn dùng mũi tên kia, người muốn thăm dò lại chính là ta!

Ra sức rút cổ tay đang bị hắn nắm lấy, nhưng chỉ thấy hắn nắm ngày càng chặt. Thật là đau, hắn không buông tay cũng không trả lời, chỉ nói: "Trẫm chỉ muốn biết, rốt cuộc có phải ngay từ đầu nàng đã quen biết y không!"

Quen biết hay không thì thế nào chứ? Chỉ vì ngay từ đầu, hắn đưa ra kết luận, cho nên mới muốn thăm dò ta.

Ta chán nản cười nói: "Không quen biết."

Rõ ràng, ta cảm nhận được tay hắn khẽ run lên, tiếp theo đó lại hỏi: "Thực sao?"

Ta không thể nhịn được cười, ta nói hoàn toàn không quen biết thì hắn lại hỏi ta. Nếu hắn đã thật sự không tin ta, vậy cũng không nên hỏi ta làm gì. Mà ta, nếu muốn lừa hắn, vậy dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể hỏi ra kết quả. Ta tin là một người thông minh như hắn nhất định đã biết.

Rất lâu sau, ta mới nghe hắn nhỏ giọng nói: "Vậy tại sao ánh mắt nàng nhìn y, lại có vẻ quen thuộc như vậy."

Ánh mắt ta nhìn Hàn vương quen thuộc sao?

Đã có rất nhiều người nói y quen biết ta, mà Hạ Hầu Tử Khâm lại nói ta quen biết y …

Thật là đáng cười, cứ như vậy mà xoay vòng, lại chỉ có hai người là ta và Hàn vương, nói không quen đối phương.

Cũng chẳng biết tại sao, trong đầu ta thoáng hiện ra bóng dáng của Tô Mộ Hàn, ta nhỏ giọng: "Chỉ vì y rất giống …"

"Ai?" Hắn nhanh chóng tiếp lời.

"Tiên sinh của thần thiếp." Ta không nói, hắn cũng đã đoán ra, còn cố ý hỏi ta như thế, vậy ta lặp lại lần nữa thì đã sao?

Bàn tay đang nắm lấy tay ta bỗng nhiên siết chặt, hắn phẫn nộ gầm lên: "Trẫm nhớ là trẫm đã cảnh cáo nàng, không được nhắc đến y trước mặt trẫm!"

"Thần thiếp không nhắc, là Hoàng thượng hỏi." Vì thế câu kia ta chỉ nói một nửa, là hắn không nên bảo ta nói hết. Ta nói hết ra, hắn lại nổi giận …

"Nàng!" Hắn bị ta làm nghẹn lời, không thể thốt ra được một câu.

Trong ánh sáng lờ mờ, dường như ta vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng vẻ mặt phẫn nộ của hắn.

Bỗng nhiên hắn đẩy ta ra, gằn giọng nói: "Cút, trẫm không muốn thấy nàng nữa!"

Lòng ta đau đớn, nhưng vẫn cố gắng gượng cười: "Hiện giờ Hoàng thượng có Dao phi, đương nhiên là không muốn thấy kẻ có dung nhan tầm thường như thần thiếp nữa. Thần thiếp không có sự dịu dàng như Dao phi, càng không xinh đẹp như nàng, thần thiếp cũng chưa từng nghĩ đến việc thay thế vị trí của nàng trong lòng người. A …" Cúi xuống, ta lại nói: "Trái tim của người quá xa vời, e rằng thần thiếp không bao giờ chạm đến được."

Nhưng hắn lại cười lạnh nói: "Vậy sao? Trẫm còn nghĩ rằng là trái tim của nàng quá xa xôi, trẫm cảm thấy muốn đến gần trái tim nàng mới là nỗi khổ đau của trẫm!"

Ta cố gắng không nhìn hắn, chỉ nhỏ giọng nói: "Người là Thiên tử, vì thế người cho rằng có được mọi thứ là điều đương nhiên. Hàn vương sẵn lòng cứu thần thiếp, có lẽ do người đã nghĩ quá nhiều. Chẳng qua chỉ vì thần thiếp đứng gần y nhất, y theo phản xạ kéo thần thiếp lại, nhưng không ngờ cả hai lại cùng ngã xuống vực. Cũng giống như lần đó ở Trữ Lương cung, Hoàng thượng theo phản xạ kéo thần thiếp ra sau lưng, thay thần thiếp chịu một chưởng kia. Thật ra nó không hề liên quan gì đến yêu hay không cả."

Tất cả mọi thứ, ta đều dùng phản xạ để giải thích, thật là tốt.

"Nàng cho là trẫm…" Hắn bỗng nhiên im bặt, ta chỉ cảm thấy dường như hắn đang cố nghiêng người đi, một lát sau cũng không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng ta đứng lên, mở miệng nói: "Thần thiếp còn muốn chúc mừng Hoàng thượng đã bảo vệ Dao phi tốt như vậy." Hắn vẫn không nói lời nào, ta nói tiếp: "Xem ra, hôm nay thần thiếp đến Dao Hoa cung cũng không thích hợp lắm, vậy ngày khác thần thiếp sẽ đến. Thần thiếp xin được cáo lui trước."

Xoay người bước ra khỏi ngự niện, trong phút chốc ta bỗng nghe hắn nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ trẫm đối xử với nàng còn chưa đủ tốt sao?"

Những lời này, như hòa vào trong gió, bỗng chốc bị cuốn đi.

Ta dường như phân biệt không rõ, đến cuối cùng hắn thực sự đã nói như vậy, hay chỉ là ảo giác của ta?

Ta mím môi cười, đối xử tốt.

Đương nhiên là rất tốt.

Thế hắn cho rằng, phái người tìm ta suốt một ngày một đêm, cho ta ăn mặc và chi tiêu cao cấp nhất, là đã tốt với ta sao?

A, ta thực sự đã hy vọng quá xa vời.

Những thứ mười mấy năm qua hắn còn chưa kịp trao cho Dao phi, thì làm sao có thể phí công tốn sức cho ta?

Vào lúc đó, ta đã không thể khiến hắn đẩy Dao phi ra, chạy ngược đến chỗ ta không phải ư? Nếu hắn có thể làm như vậy, cũng không còn là Hạ Hầu Tử Khâm nữa.

Lắc lắc đầu, ta cười tự giễu mình.

Những người bên ngoài vẫn quỳ dưới đất, ta nhìn thấy Lý công công cũng đang quỳ ở xa xa.

Bước lên phía trước, ta nói với Triêu Thần: "Triêu Thần, chúng ta về thôi."

Nàng có chút giật mình ngước mắt nhìn ta, nàng sửng sốt một lát, mới vội vã đứng dậy, cất bước đuổi theo ta.

Lúc đi lướt qua Lý công công, ta thấy y đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Nương nương, thật ra Hoàng thượng người…"

"Tiểu Lý Tử!" Lời của y chỉ nói được một nửa, liền nghe được giọng nói tức giận của người bên trong kiệu truyền đến: "Còn dám nói thêm nửa câu, trẫm cắt lưỡi ngươi!"

Ta không nén lòng được quay đầu nhìn lại, cơn giận này của hắn quả thực rất lớn, dường như có thể thiêu rụi cả Hoàng cung. Ta thở dài một tiếng, đành để Dao phi đi dập sự bực bội trong lòng hắn vậy.

Triêu Thần theo cạnh ta, qua thật lâu sau, mới nhỏ giọng nói: "Nương nương, Hoàng thượng làm sao vậy?"

Ta cười nhạt một tiếng nói: "Người trách bản cung muốn cùng người sang Dao Hoa cung đó mà." Đúng vậy, thế giới của hai người bọn họ, ta đến làm gì?

Cười nhạt nhẽo, ta cất bước nhanh hơn. Triêu Thần cũng không nói thêm lời nào nữa chỉ cẩn thận theo sát ta.

Trở về Cảnh Thái cung, ta bước thẳng vào tẩm cung, rửa mặt chải đầu một lát, ta liền trèo lên giường.

Ta nghĩ lúc này Dao phi nhất định đang cực kỳ đắc ý. Những thứ nàng ta không có được năm năm trước, thì năm năm sau cuối cùng nàng ta cũng được toại nguyện. Thái hậu nói rất đúng, ta không nên động đến nàng ta.

Ngày hôm đó, nhìn thái độ hắn đối xử với nàng ta, lại làm ta càng thêm hiểu rõ, trong lòng hắn có nàng ta. Vì thế, ta sẽ không động đến nàng ta.

Một đêm không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, ta liền nghe Triêu Thần tiến vào nói: "Nương nương, Thái hậu phái người đến nói, người vừa mới hồi cung, nhất định vẫn còn rất hoảng sợ, nên cho phép người không sang Hi Ninh cung thỉnh an hôm nay."

Ta gật đầu, chắc là Thái hậu không muốn ta chạm mặt với Dao phi vào lúc này?

Ở trong phòng chờ rất lâu, mới nghe báo Ngọc tiệp dư đến.

Nàng thấy ta, vẻ mặt đang căng thẳng mới dịu đi: "Vừa rồi ở Hi Ninh cung không thấy nương nương, lòng thần thiếp còn băn khoăn. Bây giờ nhìn thấy nương nương không sao, thần thiếp mới có thể yên tâm."

Ta cười nói: "Chẳng lẽ tỷ tỷ vẫn còn nhớ đến bản cung ư." Tần phi trong cung này, bây giờ nhìn thấy Dao phi đến, cũng không còn ai dám đến bợ đỡ ta nữa. Nhưng như vậy cũng hay, ta càng thêm thanh tịnh.

Sắc mặt Ngọc tiệp dư hơi thay đổi, nàng nói: "Nương nương sao lại nói vậy? Hôm ấy người ngã xuống Nam Sơn, đã dọa tất cả mọi người giật mình."

Ta cười lạnh, e rằng quả là có nhiều người giật mình thật, nhưng mà càng nhiều hơn là vui sướng khi người khác gặp họa đúng không? Ta liền thuận miệng nói: "Bây giờ không phải là bản cung đã yên lành trở về sao? Thục phi nương nương tốt chứ?"

Chỉ là ta muốn biết, ta còn sống trở về, nàng ta sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Nàng hơi giật mình, một lúc mới nói: "Sắc mặt nàng cũng không tốt cho lắm, nương nương còn không biết sao? Ca ca của nàng ấy, là Diêu phó tướng đã bị ám sát."

Ta làm sao không biết chứ, chính ta đã trơ mắt nhìn y chết mà.

Ta vờ thản nhiên hỏi: "Thật không? Sự việc xảy ra lúc nào?"

"Chính là bị ám sát lúc ở Nam Sơn, về sau thần thiếp mới nghe nói, hóa ra đã đổi người khác làm tướng quân thống lĩnh Ngự Lâm quân, vì trước đó Diêu phó tướng phạm sai lầm. Hoàng thượng chẳng qua muốn

trừng phạt nhẹ y, đợi sau đó sẽ phục chức cho y. Ai ngờ hôm ấy y lại bị giết ở Nam Sơn, Diêu phó tướng muốn lập công chuộc tội, nhưng không ngờ lại mất mạng." Nàng liếc nhìn ta một cái, mở miệng nói: "Như vậy, người nói xem sắc mặt của Thục phi làm sao tốt được chứ?"

Ngược lại ta có chút kinh ngạc, thích khách ở Nam Sơn đến thật đúng lúc. Có thể dùng làm cớ công khai cái chết của Diêu Chấn Nguyên ra ngoài một cách hợp lý. Nhưng mà, đó hiển nhiên chỉ là công bố với những kẻ ngoài cuộc, còn đối với người của Diêu gia, chỉ có thể nói là bị ám sát lúc ở Thượng Lâm Uyển. Nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng đã cho y có được danh tiếng là công thần vì nhiệm vụ hy sinh thân mình. Mà việc y bị ám sát ở Nam Sơn, người của Diêu gia cũng không thể tìm ra được điểm nào đáng nghi.

Chỉ vì thích khách đó là có thật.

Ta nói: "Diêu gia của bọn họ thực sự liên lục gặp chuyện không may."

Ngọc tiệp dư gật đầu nói: "Còn không phải như vậy sao? Trong cung đang công khai lẫn lén lút truyền tai nhau, nói Diêu gia sắp sụp đổ."

Ta cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào nàng: "Như vậy tỷ tỷ nghĩ sao?"

Nàng cười: "Những điều này chẳng qua là cách nghĩ của những kẻ có tầm nhìn nông cạn mà thôi."

Chẳng qua Diêu gia chỉ mất đi một Diêu Chấn Nguyên, gốc rễ vẫn chưa hề dao động. Chỉ là hậu cung, lại đột nhiên xuất hiện một Dao phi, e rằng, đây mới là chuyện tất cả mọi người không kịp chuẩn bị.

Diêu thục phi muốn ra tay giết ta, như vậy ta cứ đứng nhìn xem nàng ta sẽ đối phó với Dao phi thế nào.

Được rồi, còn có long thai trong bụng Thiên Phi nữa.

Lần này, nếu không phải vì Diêu Chấn Nguyên gặp chuyện không may, ta nghĩ, Diêu thục phi chắc cũng không nhịn được.

A, hậu cung này lại sắp trình diễn một vở kịch hay.

Ánh mắt Ngọc tiệp dư vô tình nhìn vào mu bàn tay ta, nàng hoảng sợ nói: "Nương nương, tay người bị thương?'

Ta cúi đầu nhìn, khẽ cười nói: "Vết thương nhỏ thôi, không sao cả."

So với vết thương này, vết thương của Hàn vương e rằng nặng hơn nhiều. Hôm qua đại phu kia hối thúc chúng ta ra ngoài, ta cũng không biết tình trạng của y thế nào? Nhưng mà hiện nay, ta lại không thể xuất cung thăm y, làm vậy về tình về lý đều không hợp lý.

Ta lại nghe Ngọc tiệp dư nói: "Vết thương nhỏ cũng phải chú ý, vết thương trên tay nếu để nhiễm trùng sẽ không tốt."

Ta gật đầu nói: "Bản cung đều hiểu cả, đã bôi thuốc rồi, tỷ tỷ không cần lo đâu."

Nghe vậy, nàng mới yên tâm gật đầu.

Ngọc tiệp dư ngồi lại trong cung của ta một lát, mới đứng dậy rời đi.

Ta cảm thấy có chút mệt mỏi, nửa dựa vào chiếc giường mềm, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng, bỗng chốc muốn ngủ.

Tối hôm qua, cả đêm ta không ngủ.

Suy nghĩ rất nhiều việc.

Ta cũng không biết qua bao lâu, mới nghe thấy có người tiến vào, ta nghe Triêu Thần nhỏ giọng gọi: "Nương nương, nương nương..."

Ta khẽ nhíu mày, mở mắt nói: "Chuyện gì?"

Dường như nàng rất vui vẻ, thấy ta tỉnh lại, liền bước lên trước nói: "Nương nương, Vãn phu nhân đến."

Ta giật mình ngồi dậy, Vãn Lương đến!

Ta vội nói: “Mau mời.”

Nàng cười rồi chạy đi, chỉ lát sau, liền thấy Văn Lương tiến vào, nói với ta: “Tham kiến nương nương.”

Ta đứng dậy, bước qua đỡ nàng lên, mở miệng: “Sớm vậy mà ngươi đã đến rồi sao?”

Hai người cùng ngồi xuống, ta nghe Triêu Thần nói: “Nương nương, mọi người trò chuyện trước, nô tỳ đi pha một ấm trà ngon.” Dứt lời, nàng lại đưa mắt nhìn bọn ta một cái, liền lui xuống.

Văn Lương thu lại ánh mắt đang nhìn Triêu Thần, chuyển sang nói với ta: “Nương nương vừa trở về, Văn Lương vốn là người của Cảnh Thái cung đến thăm nương nương đương nhiên là chuyện vô cùng bình thường. Huống hồ, Văn Lương biết nương nương muốn biết tin tức của Hàn vương.”

Lòng ta hơi lay động, vẫn là Văn Lương hiểu ta nhất.

Ta gật đầu nói: “Y thế nào?”

Nàng lại lắc đầu nói: “Rất kỳ lạ, không kẻ nào được phép tiến vào trong viện. Đêm qua, vương gia và Hiển vương cùng đến, đều bị cự tuyệt từ ngoài cửa. Thiếp cũng muốn vào, lại bị hộ vệ của Hàn vương cản lại. Nói là Hàn vương cần tịnh dưỡng, không để bất kỳ kẻ nào quấy rầy.”

Ta giật mình, cần tịnh dưỡng ư, nhưng từ chối cả Tấn vương và Hiển vương đến thăm, Bắc Tề cũng không hiểu lý lẽ quá rồi.

Đương nhiên ta và Văn Lương có cùng suy nghĩ, nên mới thấy điều này kỳ lạ.

Ta cắn môi ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng ta cảm thấy Hàn vương có chút lạ lùng, lúc đó y chỉ nói sinh bệnh phát sốt, ta đã cảm thấy y kỳ lạ. Bây giờ trở về dịch quán, lại đóng cửa không gặp bất kỳ ai.

Theo lời của Văn Lương, tất nhiên cũng không hề truyền ra tin tức y bị thương nặng.

Suy nghĩ một chút, ta liền hỏi: “Vậy Hoàng thượng có từng đến thăm hỏi không?”

Văn Lương vội lắc đầu nói: “Không có, Hoàng thượng bảo hai vị vương gia đi.”

“Là Hoàng thượng bảo bọn họ đi?” Ta thực sự kinh ngạc, nếu là Hạ Hầu Tử Khâm bảo bọn họ đi, như vậy, bọn họ là đại diện Thiên triều đến thăm hỏi, Hàn vương cũng có thể nói không gặp sao?

A, ta không thể không nói, y thật sự rất kiêu ngạo.

Nhưng mà, vì sao ta lại cảm thấy đây không phải là việc y sẽ làm?

Văn Lương gật đầu, lại nói: “Hộ vệ bên cạnh Hàn vương nói, bọn họ ở lại hoàng đô thêm hai ba ngày nữa, sẽ khởi hành trở về Bắc Tề.”

Hơi ngạc nhiên, nhưng mà sau đó ta lại nghĩ, cũng nên trở về rồi. Nếu không phải xảy ra chuyện thích khách ở Nam Sơn kia, bọn họ chắc cũng đã trở về như những người ở các quốc gia khác, trở về từ buổi sáng ngày hôm qua.

Thấy ta không nói lời nào, Văn Lương an ủi ta: “Nương nương, Văn Lương biết Hàn vương là ân nhân cứu mạng của người, vì thế người lo lắng. Nhưng theo thần thiếp thấy, chắc hẳn là không có chuyện gì lớn đâu, có lẽ ngài ấy chỉ cần yên tĩnh dưỡng sức vài ngày là thân thể sẽ khỏe lại, cũng có thể sớm trở về Bắc Tề.”

Nếu quả thật là như vậy, ta cũng yên tâm.

Tiếp theo, ta lại nghĩ đến chuyện nàng đến đây, vội hỏi: “Vậy Tấn vương thì sao, khi nào các ngươi đi?”

Sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm đã qua, cho dù bọn họ có ở lại đợi, nhưng cũng không ở lâu được.

Nghe ta hỏi như vậy, dường như nàng hơi chấn động, một lát sau mới nói: “Vương gia nói chờ người của Bắc Tề đi, vương gia cũng sẽ đến chào tạm biệt Hoàng thượng để trở về đất phong.”

Quả nhiên, cũng trở về ngay.

Ta vội hỏi: “Như vậy, chuyện thích khách ở Nam Sơn như thế nào rồi?”

Nàng lắc đầu: "Vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào, nhưng mà vương gia cũng không thể vì chuyện này mà ở lại. Nghe nói, lần này Diêu tướng quân sẽ ở hoàng đô lâu hơn một chút, lần này ông ta chủ động xin đi giết giặc, xin Hoàng thượng giao cho ông ta đi điều tra."

Trong lòng ta khẽ giật mình, nhưng mà Diêu Hành Niên đưa ra yêu cầu như thế cũng hợp lý. Dù sao, theo như những chuyện đã xảy ra, việc Diêu Chấn Nguyên chết và thích khách xuất hiện ở Nam Sơn không tránh khỏi liên quan với nhau. Việc này cứ giao cho ông ta điều tra đi, nhất định ông ta sẽ dốc hết sức lực để điều tra. Như vậy Hạ Hầu Tử Khâm cũng đỡ phải giao việc này cho người khác.

Ta khẽ gật đầu, đứng dậy lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp, đưa cho Vãn Lương nói: "Lần này đi đất phong, cũng không biết đến khi nào mới gặp lại, bản cung cũng không có gì cho ngươi. Hộp đồ trang sức này, coi như là của hồi môn của bản cung."

"Nương nương." Nàng hoảng hốt đứng lên, vội vàng lắc đầu: "Người đã cho Vãn Lương rất nhiều, Vãn Lương không thể nhận đồ của người nữa."

Ta kéo tay nàng, đem chiếc hộp trên tay đưa cho nàng, cười nhẹ nói:" Đây là để chuẩn bị cho ngươi khi gặp tình huống bất trắc nào đó, nhưng mà bản cung hy vọng ngươi không bao giờ phải dùng tới nó."

Hốc mắt của nàng ửng đỏ, bỗng nhiên quỳ xuống: "Nương nương, cả đời Vãn Lương cũng sẽ không phản bội người!"

Cổ họng ta nghẹn lại, hơi nghiêng người, ta sợ nhìn nàng, sẽ không nhịn được mà khóc.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, sau đó, nghe giọng nói Triêu Thần truyền đến: "Làm sao mà…"

Ta bảo nàng mang nước trà đặt lên bàn, cười yếu ớt nói: "Vãn Lương từ biệt bản cung, thế mà lại làm cho bản cung muốn khóc."

Lúc này Triêu Thần mới thở phào nhẹ nhõm, cúi người xuống đỡ nàng, nói: "Phu nhân đứng lên đi, nương nương ở đây đã có rất nhiều mệt mỏi, người nên vui vẻ rời đi, đừng làm cho nương nương đau lòng nữa." Nàng vừa nói, vừa giơ tay lên lau nước mắt trên mặt Vãn Lương.

Vãn Lương nghẹn ngào gật đầu, nói: "Ngày sau, cầu xin các người hãy chăm sóc nương nương, nhất định phải hầu hạ cho thật tốt…"

"Dạ." Triêu Thần gật đầu thật mạnh: "Yên tâm đi."

Ba người đợi một lát, mới thấy Phương Hàm trở về.

Vãn Lương vội đứng lên, gọi nàng: "Cô cô."

Vẻ mặt của Phương Hàm vẫn nhàn nhạt như cũ, hành lễ với Vãn Lương: "Nô tì tham kiến phu nhân."

Vãn Lương đang định nói gì đó thì nghe tiếng cung nữ bên ngoài chạy vào nói: "Nương nương, người của Bắc Tề tới tìm người."

Ta giật mình, Bắc Tề?

Ta và Phương Hàm đưa mắt nhìn nhau, ta thấy vẻ mặt nàng cũng đang mờ mịt.

Ta đứng lên nói: "Mau mời vào."

Ta thật sự hiếu kỳ, rốt cuộc là ai?

Đợi người bước vào tới cửa, ta cảm thấy kinh ngạc, người tới lại là Thanh Dương!

Nàng không ở bên cạnh chăm sóc cho Hàn vương, mà vào cung làm gì?

Ta đang suy nghĩ, đã thấy nàng hành lễ với ta nói: "Thanh Dương tham kiến Đàn phi nương nương."

Ta nói "Miễn lễ", lúc nàng đứng dậy, theo bản năng lướt mắt nhìn một lượt những người bên cạnh ta. Trong đôi mắt hiện lên một tia sáng, dường như là ý cười. Ta bất giác nhìn thoáng qua Vãn Lương, có phải Thanh Dương gặp được Vãn Lương trong cung của ta, sẽ cho rằng ta lợi dụng Vãn Lương đi thăm Hàn vương, hay là ta sai khiến gì đó? Hoặc là, nàng còn có thể cho rằng, ta bảo Vãn Lương đi thăm dò điều gì chăng?

Ho nhẹ một tiếng, ta nói: "Cô cô, Vãn Lương đã lâu rồi không gặp cô cô, bản cung và Thanh Dương nói chuyện, tất cả các ngươi lui xuống hết đi."

Nghe vậy, ba người trong phòng đều xin cáo từ lui ra ngoài.

Thanh Dương quay đầu lại liếc nhìn, mới cười nói: "Thật là khâm phục, nương nương có cơ sở ngầm khắp nơi."

Quả nhiên, nàng ta bắt đầu chú ý Vãn Lương.

Thật lòng mà nói, bảo Vãn Lương hồi đất phong cùng với Tấn vương, chính xác xem như là cơ sở ngầm, nhưng mà, từ đáy lòng của ta luôn hy vọng nàng hạnh phúc. A, tâm tư ta phức tạp như vậy, Thanh Dương đương nhiên không thể hiểu được.

Bình tâm lại, ta nhìn nàng nói: "Thật ra bản cung hiếu kỳ, vương gia của nhà ngươi đang bị ốm, sao ngươi lại vào cung?"

Nàng cũng không kiêng dè, mở miệng nói: "Mấy hôm nữa là trở về Bắc Tề, Thanh Dương đến nói với quận chúa một tiếng. Lần này vương gia rơi xuống nước, quận chúa cũng lo lắng, Thanh Dương đến báo bình an với quận chúa."

Cho dù là như thế nào, Dao phi cũng là người của Bắc Tề, vì thế Thanh Dương vào cung , chắc là cũng đã nói xong rồi. Có điều tại sao nàng đến Cảnh Thái cung, khiến ta rất khó hiểu. Huống chi đối với ta, trong lòng nàng tràn ngập sự thù địch!

Dường như nàng đoán được suy nghĩ trong lòng ta, cười khẩy một tiếng, tiếp theo lấy từ trong tay áo ra một vật gì đó, đưa cho ta nói: "Vương gia nói, muốn Thanh Dương đem vật này trả lại."

Vật kia bị ném trên mặt bàn, phát ra một tiếng "Keng".

Ta chăm chú nhìn lại, bỗng nhiên kinh hãi, đây không phải là cây trâm hôm đó trước cửa động, Hàn vương đã thuận tay rút từ trên đầu ta rồi ném ra ngoài sao? Sao lại ở trong tay của Thanh Dương?

Trong lòng ta chấn động, chẳng lẽ là, sau này Hàn vương lại phái người đi lấy cây trâm này về sao?

Không biết vì sao, nghĩ như vậy, trong lòng ta càng không thể bình tĩnh.

Thanh Dương lại xoay người nói: "Đồ vật Thanh Dương cũng đã mang đến, nên trở về báo cáo đây.."

Nói xong, muốn đi ngay. Ta vội đuổi theo hỏi: "Thanh Dương! Vương gia thế nào rồi?"

Bước chân của nàng sựng lại, nhưng cũng không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói: "Tránh xa ngài ấy một chút, ngươi sẽ hại chết ngài!" Dứt lời, cũng không dừng lại lâu, bước nhanh ra ngoài.

Ta ngơ ngác nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng hỗn loạn.

Vì sao trong lời nói của nàng, dường như ta mơ hồ nghe ra tình trạng của Hàn vương, cũng không lạc quan cho lắm? Nhưng ta đâu có muốn hại y chứ?

Đứng một lát, ta mới chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn vào cây trâm trên bàn.

Do dự một lúc, ta giơ tay cầm lên.

Nếu không có chuyện này xảy ra, ta còn chưa hề tỉ mỉ xem qua cây trâm này.

Cây trâm được bao bọc bởi những sợi tơ vàng đan chéo, cũng không quá tinh xảo, có điều nhìn nó, dường như trong lòng ta lại có cảm giác rất khó tả. Có phải bởi vì nó có một chút liên quan với Hàn vương hay không?

Lúc xoay người, bỗng nhiên ta phát hiện dường như cây trâm kia hơi khác thường.

Cẩn thận đưa mắt nhìn mới thấy, thảo

nào ta cảm thấy phía trên có một lỗ nhỏ bất thường, hóa ra là thiếu vật gì đó, mặc dù ta không rõ cho lắm, nhưng cũng biết là nhất định đó là vật trang sức.

Ngón tay lướt qua chỗ thiếu đó, ta mơ hồ cảm giác được ngón tay hơi đau.

Rõ ràng cho thấy là có người…

"Nương nương." Ở cửa truyền đến giọng nói của Triêu Thần, nàng tiến vào nói: "Văn Lương và cô cô đang trò chuyện với nhau, nô tì nghe nói hộ vệ bên cạnh Hàn vương đã về, nên đến xem một chút. A…"

Nàng cũng nhìn thấy cây trâm trên tay ta, cau mày hỏi: "Nương nương, sao lại bị hỏng rồi?"

Xem ra, so với ta, nàng còn quen thuộc với nó hơn, liếc nhìn một cái là có thể nhìn ra cây trâm này đã bị thiếu gì đó.

Nàng thấy ta không nói lời nào, liền nhận lấy cây trâm trong tay ta nói: "Không sao, nô tì bảo người sửa một chút, đính hạt trân châu bị rơi vào là được."

Nói dứt lời, liền xoay người muốn đi ra ngoài.

Ta vội vàng gọi nàng lại: "Triêu Thần, không cần đâu."

Nàng rõ ràng giật mình, ta đã giơ tay đến cầm lấy cây trâm, bất đắc dĩ cười: "Không có gì cả, sau này bản cung cũng không dùng nó nữa."

Xoay người lại, cũng không biết vì sao, ta liền lấy chiếc hộp Tô Mộ Hàn tặng ta, mở ra, bỏ cây trâm vào đó.

Triêu Thần yên lặng nhìn ta làm xong mọi việc, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

Ở trong phòng chờ một lát, ta cảm thấy rất buồn phiền, liền đứng dậy đi ra ngoài. Triêu Thần vội đi cùng ta, giơ tay đỡ ta, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, cần chuẩn bị kiệu không ạ?"

Ta lắc đầu, khẽ cười nói: "Chẳng qua bản cung chỉ đi dạo trong sân một chút, không cần đâu."

Triêu Thần gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai người đi trong sân một lát, đột nhiên thấy một người đang vội vã tiến vào. Ta đưa mắt nhìn về hướng đó, đột nhiên giật mình.

Thật sự không nghĩ rằng, người đến là Tấn vương.

Ngược lại, ta lại nghĩ đến Văn Lương đang còn ở trong cung của ta, mím môi cười, chẳng lẽ là đến đón Văn Lương trở về sao?

Y nhìn thấy ta, bước lên phía trước hành lễ: "Nương nương."

Ta bỏ tay Triêu Thần ra hỏi : "Vương gia đến đón Văn Lương về sao?"

Trên mặt y hiện lên sự ngạc nhiên: "Sao Văn Lương lại ở đây?"

Nghe vậy khiến ta hơi ngạc nhiên, y đã tự mình nói tiếp:" Không, bản vương có chuyện muốn tìm nương nương." Nói xong y liếc mắt về cung nữ phía sau ta.

Ta hơi chần chừ một chút, đành nói: "Triêu Thần, ngươi lui xuống trước đi, bản cung đi cùng với vương gia một chút."

"Dạ." Triêu Thần lui xuống.

Ta nhìn về phía Tấn vương, nghe y nói: "Bản vương biết nguyên nhân thật sự khiến nương nương ngã xuống Nam Sơn."

Ta ngẩn ra, y đã tìm ra manh mối gì sao?

Ta không nói lời nào, y lại nói: "Sau này lúc bản vương đi điều tra, nhìn thấy dưới vách núi đá có hai viên đá xuất hiện, rất bất ngờ. Bản vương suy đoán, phải chăng có người dùng nó để đánh vào nương nương?"

Ta giật mình nhìn người đàn ông trước mặt, y đúng là rất tinh tế nha.

Ta mỉm cười nói: "Vương gia cho rằng người khiến bản cung ngã xuống vách núi ở Nam Sơn là người chủ mưu ám sát sao?"

Trên mặt y lộ ra vẻ nghi hoặc, có chút không hiểu nhìn ta.

Ta lắc đầu nói: "E là khiến cho vương gia thất vọng rồi, người động thủ là Diêu thục phi. Nàng ta thấy bản cung không vừa mắt, chẳng qua chỉ muốn mượn cơ hội này để diệt trừ bản cung mà thôi, nàng ta và thích khách không có khả năng liên quan đến nhau."

Bởi vì ta thực sự không nghĩ ra, ám sát Hạ Hầu Tử Khâm, đối với nàng ta có lợi gì. Hoặc nói là, nếu Hạ Hầu Tử Khâm chết, hiện tại đối với Diêu gia có chỗ nào tốt cơ chứ?

Diêu Chấn Nguyên đã chết, trong bụng Diêu thục phi cũng không có long thai, Diêu gia nếu lựa chọn ám sát, vậy thì điều đó cũng quá mức ngu xuẩn. Còn nữa, khi đó, Diêu Hành Niên vẫn còn đang ở ngoài chưa trở về hoàng đô, ông ta muốn bày ra việc này. Tất nhiên cũng không phải dễ dàng.

Huống chi lần này, ông ta còn chủ động xin đi giết giặc, yêu cầu điều tra rõ ràng việc này. Nếu quả thật là Diêu gia gây nên, ông ta cũng không tích cực đến vậy.

Ta nghĩ là chỉ cần nghe ta nói ra Diêu thục phi, trong lòng Tấn vương cũng đã rất rõ ràng. Y hoài nghi sai rồi, ta chợt nhớ đến một người, vội hỏi: "Bản cung muốn biết, lúc đó Hiển vương đang ở đâu?" Ta cẩn thận nhớ lại, cảnh tượng ngày ấy hỗn loạn như vậy, thật sự ta không có chút ấn tượng nào.

Tấn vương đưa mắt nhìn ta một cái, ta đã có thể hỏi như vậy, đương nhiên là có hoài nghi.

Ngược lại y không hề kiêng dè, chỉ nói: "Tam đệ vẫn luôn luôn ở cùng với bản vương. Nương nương không cần hoài nghi đệ ấy, không thể nào là do đệ ấy gây ra. Những người bảo vệ đệ ấy đến hoàng đô, ngoại trừ một số người đi theo, không hề có thêm người nào. Lúc sự việc xảy ra, tất cả những người đệ ấy mang đến đều ở dịch quán hết. Nếu nương nương hoài nghi đệ ấy, đương nhiên, cũng nên hoài nghi bản vương trước." Y nhìn thẳng vào ta, dáng vẻ không hề lẩng tránh.

Trong lòng ta khẽ động, làm sao ta không hoài y nghi, nếu không phải Vãn Lương đến, nói y vì bảo vệ cho Thái hậu mà bị thương, ta cũng sẽ hoài nghi y.

Ta liền nói: "Chẳng qua bản cung chỉ tùy việc mà xét, dù sao chuyện này cũng liên quan đến an toàn của Hoàng thượng. Được rồi, vết thương trên người của vương gia thế nào?"

Có lẽ do ta xoay chuyển chủ đề quá nhanh, y sửng sốt một chút, mới lắc đầu nói: "Bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại. Lúc lưỡi đao gần kề, chẳng qua cũng chỉ rạch một đường nhỏ trên cánh tay bản vương."

Chẳng biết tại sao, lời của y nói xong, khiến ta đột nhiên hoảng sợ.

Một đường nhỏ? Như vậy…

Ta bật thốt lên: "Thái hậu cũng bị thương sao?" Lời vừa hỏi ra, ta lại cảm thấy không có khả năng đó. Hôm qua, ta đã gặp Thái hậu, bà rất khỏe, cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Nghe vậy, ánh mắt Tấn vương hiện rõ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Nương nương vậy mà không biết sao?" Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run lên, lại nghe y nói: "Bản vương cho rằng, hôm qua nương nương trở về cung, đương nhiên là đã gặp Hoàng thượng rồi."

Hoàng thượng, Hạ Hầu Tử Khâm ư…

Mở to hai mắt nhìn người trước mặt, y sửng sốt một lát, rồi lắc đầu: "Tâm tư nương nương kín đáo, vô cùng thông minh, hóa ra, cũng có lúc vô ý."

"Bản cung không hiểu." Lúc thốt ra những từ này, ta chỉ cảm thấy giọng nói của mình có chút khác thường.

Tấn vương thận trọng quay đầu lại đưa mắt nhìn ta, thấy xung quanh không có ai khác, mới nhỏ giọng nói: "Hôm ấy, Hoàng thượng thấy nương nương ngã xuống vách núi, dưới tình thế cấp bách liền đẩy Dao phi ra đuổi theo, bản vương mở mắt trừng trừng nhìn thấy thanh đao của thích khách đang chém đến chỗ huynh ấy."

Ta sợ đến ngây người!

Y lại nói tiếp: "Nếu không phải bản vương xông lên kéo huynh ấy lại, Hoàng thượng làm sao còn mạng trở về? Chẳng qua trong lúc tình thế cấp bách, bản vương cũng không kịp phân tích rốt cuộc có người nào khả

nghi ở đó hay không. Vì thế cũng không dám nói chuyện Hoàng thượng bị thương. Chỉ nói một nhát đao kia của thích khách, chém lên cánh tay của bản vương. Huống chi cảnh tượng lúc đó hỗn loạn, một nhát đao đó lại rạch phía sau lưng Hoàng thượng, bản vương chắn trước huynh ấy, nên không ai phát hiện."

Vì thế đến cuối cùng, biến thành y vì cứu Thái hậu mà bị thương?

A, vậy mà ta lại hồ đồ, cho dù y thật sự là vì cứu Thái hậu mà bị thương, thì làm sao có thể rửa sạch hiềm nghi về y? Dù sao, giết Hoàng thượng và cứu Thái hậu, hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Bởi vì vốn dĩ người y cứu chính là Hạ Hầu Tử Khâm, vì thế Hạ Hầu Tử Khâm mới có thể ra lệnh cho y đi điều tra rõ chuyện thích khách ở Nam Sơn, chuyện mà Hạ Hầu Tử Khâm bị thương cũng không nói ra, sau này, cũng không bàn đến nữa. Dù sao, trong lúc sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm lại xuất hiện thích khách sẽ khiến cho hắn rất mất thể diện, việc này nhất định phải chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không. Muốn điều tra, cũng phải ở phía sau từ từ mà làm.

Tấn vương nhìn ta, lại nói: "Việc này, trong cung chỉ có một thái y, và vài cung nhân bên cạnh Hoàng thượng biết. Bản vương cho rằng, hôm qua nương nương hồi cung đi gặp Hoàng thượng, nên chắc huynh ấy cũng không giấu diếm nương nương."

Hai tay ta không kiềm chế được mà run rẩy, thảo nào khi đêm qua hắn giận dữ đạp xuống ngự giá đuổi ta đi, Lý công công hoang mang chạy tới hỏi hắn có sao không?

Còn có câu kia của hắn, đi Dao Hoa cung.

A, nếu trong cung không có người nào biết, thì làm sao hắn lại đến đó qua đêm được? Chẳng qua là hắn cố ý nói cho ta nghe!

Hạ Hầu Tử Khâm, hắn vẫn luôn kiêu ngạo như vậy!

Ta lại còn nói với hắn, chúc mừng hắn đã bảo vệ cho Dao phi được tốt như vậy.

Ta khi ấy chỉ là nhìn thấy hắn ôm ấp Dao phi, trong lòng tức giận, trong lúc nhất thời nổi nóng nói ra. Ta đâu có biết rằng, nói như vậy đối với hắn mà nói, sẽ khiến hắn thất vọng đến thế nào…

Nhớ đến lúc ta rời đi, hắn còn nói một câu kia: Chẳng lẽ trẫm đối với nàng còn chưa đủ tốt hay sao?

Trong lòng ta đau đớn mãnh liệt, không nhịn được mà rơi nước mắt. Ta đâu có biết rằng, lúc hắn hỏi những lời như thế, trong lòng hắn khổ sở biết nhường nào.

Tốt, rất tốt.

Ta thật sự khờ quá.

Trước kia những lần hắn nổi giận, ta cũng có thể vui cười kề cận bên cạnh hắn, nhưng vì sao lần này, ta lại không thể nhượng bộ hắn một chút?

Ta là vì Hàn vương, hắn là vì Dao phi sao?

Cho nên hắn mới nói, ta hồi cung, gặp người này, gặp người kia, vì sao không đến gặp hắn trước tiên?

Ta cắn răng thật mạnh, hét lớn: "Tường Hòa, Tường Thụy!"

Một lát sau, liền nghe được tiếng hai thái giám chạy đến.

Ta dặn dò: "Thay bản cung đi tìm hiểu một chút, xem đêm qua Hoàng Thượng ngủ ở đâu?"

Tường Hòa và Tường Thụy liếc mắt nhìn nhau, vội vàng gật đầu lui xuống.

Tấn vương nhìn bóng lưng hai thái giám rời đi, khẽ cười một tiếng nói: "Nương nương, bản vương cảm thấy nương nương quá mức thông minh. Không, có lẽ nương nương và Hoàng thượng, hai người, đều như nhau. Cho nên mới có thể…"

Mới có thể thế nào, sao bỗng nhiên y không nói nữa.

Cơ thể ta hơi nhũn ra, vịn vào cây cột trên hành lang để đứng, ngơ ngẩn nhìn hoa cỏ trong viện.

Y vẫn chưa rời đi, trầm mặt trong chốc lát rồi lại đổi đề tài: "Nếu không phải như vậy, Hoàng thượng sẽ không hồi cung trước. Bản vương càng lo lắng hơn, nếu có người biết Hoàng thượng bị thương, thích khách lại đến, e là sự việc sẽ càng nguy hiểm, cho nên mới bảo huynh ấy hồi cung."

Ta lấy lại bình tĩnh, mới mở miệng: "Vì sao vương gia lại nói với bản cung nhiều như vậy?"

Y cúi xuống, cuối cùng nói: "Bởi vì Dao phi đến."

Ta kinh ngạc, ngoái đầu lại nhìn y, y lại cười nhạt nói: "Hôm đó nương nương khuyên bản vương thế nào, chắc là trong lòng người đương nhiên vẫn nhớ rõ. Người nói, bất luận là nam nhân, hay là nữ nhân, đều sẽ đau lòng. Hiện tại bản vương đã có Vãn Lương, mà nương nương, nương nương phải biết, trong lòng Hoàng thượng cũng có nương nương."

Ta giật mình, y lại nói: "Bản vương chỉ lo lắng là Dao phi đến có thâm ý khác. Đối với Hoàng thượng mà nói, từ đầu đến cuối huynh ấy luôn mắc nợ nàng ta. Lúc này, nếu nương nương không ở bên cạnh Hoàng thượng, huynh ấy mới là đau khổ nhất. Mẫu hậu lo lắng, cũng chính là như vậy."

Ta im lặng không nói gì, ý của y, ý của Thái hậu, làm sao ta không rõ chứ?

Dao phi, ta không động đến nàng, nhưng mà tất nhiên, ta phải đối mặt với nàng.

Đang suy nghĩ, đã thấy Tường Hòa và Tường Thụy đã trở về.

Chỉ thấy Tường Hòa tiến lên phía trước nói: "Nương nương, hôm qua Hoàng thượng đi Dao Hoa cung trước, sau đó lại về Thiên Dận cung ngủ một mình."

Quả nhiên là như vậy.

A, kiêu ngạo như hắn, nói đi Dao Hoa cung, thì nhất định phải đi.

Nghĩ ngợi, bất giác lại muốn cười, đúng vậy, không đi mới không giống hắn.

Lúc này, Tấn vương với đứng thẳng người nói: "Nương nương cũng đã nghe rõ ràng rồi chứ? Bản vương phải về rồi." Nói dứt lời, lại đưa mắt nhìn ta, rồi xoay người rời đi.

Lúc chạng vạng, Vãn Lương cũng trở về.

Mà ta, từ lúc Tấn vương đi liền trở về phòng ngồi một mình.

Nhớ đến lúc Hạ Hầu Từ Khâm bị bệnh, bệnh đến mức rầm rộ sôi nổi, tất cả mọi người đều đi, chỉ mình ta không đi. Đêm khuya hắn đến, mắng ta bạc bẽo, còn nói ta thật to gan, muốn hắn tự mình đến…

Như vậy lần này, thực sự là ta to gan rồi.

Cuối cùng, ta hướng ra phía bên ngoài nói: "Triêu Thần, chuẩn bị kiệu, bản cung muốn đi Thiên Dận cung."

198. Q.2 - Chương 25: Biết Sai Rồi

Edit : Heybaby

Beta : Rabbitlyn

Hắn mang theo vết thương đến Cảnh Thái cung chờ ta, còn ta lại vì tức giận nên tới dịch quán trước. Cho nên khi hắn nhìn thấy ta, tức giận nói muốn đi Dao Hoa cung.

Nhưng buồn cười hơn là ta cũng nổi giận.

Còn nói với hắn rất nhiều lời không nên nói như vậy.

Như vậy, lần này hãy để ta chủ động một lần, chủ động đi thăm hắn.

Ra đến bên ngoài, thấy trên mặt Triêu Thần đầy vẻ tươi cười chào đón, đỡ tay ta nói :" Nương nương, người đi thăm, Hoàng thượng nhất định sẽ vui, mọi tức giận đều sẽ quên hết."

Ta không nói gì, lần này và lần trước không giống nhau, ta cũng không biết hắn có thực sự nguôi giận hay không nữa.

Thở dài một tiếng, bước vào loan kiệu.

Tới Thiên Dận cung, kiệu từ từ hạ xuống, đã thấy các cung nhân canh ở bên ngoài. Ta tiến lên, Lưu Phúc nhìn thấy ta, vội vàng hành lễ:" Nô tài tham kiến Đàn phi nương nương!"

Ta kêu y đứng dậy, mở miệng hỏi :" Hoàng thượng đâu rồi?"

Lưu Phúc liếc mắt nhìn về phía cửa mới nói :" Ở bên trong nghỉ ngơi ạ."

Ta gật đầu:"Ngươi đi vào bẩm báo một tiếng, nói bản cung tới thăm Hoàng thượng."

"Dạ, xin nương nương chờ một lát." Lưu Phúc xoay người, đẩy cửa đi vào.

Ta và Triêu Thần đứng ở bên ngoài chờ, lúc này trời đã bắt đầu tối, trăng đang lên, cả hoàng cung đang dần dần được thắp đèn, khắp mọi góc hành lang đều rất sáng sủa. Ta chợt nhớ tới lần đầu tiên ta và hắn gặp mặt là ở trên hành lang dài đó.

Nhớ tới lời khi đó ta trả lời với hắn, vẫn không nhịn được muốn cười.

Lại chờ một lát, mới thấy Lưu Phúc lần thứ hai nhẹ nhàng đi ra, nhìn thấy ta mặt hiện rõ vẻ khó xử, cúi thấp đầu nói:" Nương nương, mời người trở về đi ạ. Hoàng thượng nói không gặp."

Triêu Thần bên cạnh ta vội la lên:" Công công, Hoàng thượng sao lại không gặp nương nương của chúng ta cơ chứ?"

Vì sao hắn không muốn gặp ta, e là không ai hiểu rõ hơn ta.

Lần này không phải hắn tức giận, mà là đau lòng.

Hít một hơi thật sâu, ta nói với Lưu Phúc :"Phiền công công lại vào bẩm báo một lần nữa."

"Nương nương, chuyện này…"Lưu Phúc khó xử, thở dài một tiếng, mở miệng nói: "Theo như nô tài thấy, hôm nay nương nương vẫn nên trở về đi. Hay là chờ ngày khác khi tâm tình Hoàng thượng tốt lên, lại đến được không?"

Ta không đi, chỉ nói:" Công công vẫn đi bẩm báo một lần nữa đi, bản cung chờ ở đây."

Lưu Phúc thấy ta kiên trì, cuối cùng đành thỏa hiệp nói :" Vậy… Nô tài lại đi vào xem sao, xin nương nương chờ thêm chút nữa." Dứt lời, lại xoay người đi vào. Triêu Thần không nhịn được nói:" Nương nương, người đã tới rồi, sao Hoàng thượng còn.."

Ta cắt ngang lời của nàng, trầm giọng hỏi:" Hoàng thượng mà ngươi cũng dám nói?"

Nàng thấy sắc mặt ta không tốt, lúc này mới biết điều ngậm miệng lại. Lưu Phúc lần thứ hai đi ra, trên mặt vẫn như lúc trước, ngay cả mỉm cười cũng không có, ta nghĩ ta đã biết kết quả rồi.

Quả nhiên, y tiến lên lắc đầu nói:" Nương nương, Hoàng thượng nói không muốn gặp người." Y cúi xuống, thở dài một hơi lại nói:" Đêm đã khuya rồi, nương nương vẫn nên trở về cung nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ."

Đang định nói, đã thấy một người bưng thứ gì đó chạy từ phía xa tới, ta liếc mắt nhìn một cái, thấy là Lý công công. Y chạy lên, nhìn thấy ta, hơi sửng sốt sau đó mới hành lễ với ta : "Nô tài tham kiến Đàn phi nương nương." Có điều trong giọng nói của y, đã không còn cung kính như ngày xưa.

Y cũng không chờ ta bảo đứng lên, đã đi thẳng về phía tẩm cung của Hạ Hầu Tử Khâm.

Nghe thấy Lưu Phúc hỏi:" Tiểu Lý Tử, thái y tới à?"

Lý công công lắc đầu nói :" Hoàng thượng bảo không cần đến, chỉ kêu nô tài đi lấy thuốc."

Lưu Phúc lại nói:' Vậy…Vậy bây giờ ngươi đi vào sao ? Nhưng Hoàng thượng đang nổi nóng."

Lý công công hơi ngớ ra, sau đó mới nói:" Đi vào giúp Hoàng thượng thay thuốc." Nói xong cũng không nhìn sắc mặt Lưu Phúc nữa, chỉ đẩy cửa đi vào.

Ta do dự một lúc, lại xoay người đi về phía tẩm cung của hắn.

"Nương nương!" Triêu Thần kinh hãi, vội đuổi theo.

Vẻ mặt Lưu Phúc cũng kinh ngạc, đang định tiến lên ngăn, ta đã đẩy cửa ra, đi thẳng vào trong phòng.

"Nương nương!" Lưu Phúc ở phía sau gọi ta, nhưng cũng không dám đuổi theo, Triêu Thần định tiến vào, lại bị y kéo tay lại, nghe thấy y mắng Triêu Thần, "Muốn mất đầu sao!"

Ta cười nhạt, cũng không quay đầu lại, vẫn đi thẳng về phía trước. Bên trong truyền đến giọng của Lý công công :" Hoàng thượng, Hoàng thượng..." Y gọi rất dè dặt, cẩn thận, thế nhưng lại chưa hề nghe thấy giọng Hạ Hầu Tử Khâm đáp lại.

Ta hơi hiếu kỳ, bước chân thoáng nhanh hơn, nhưng chẳng biết tại sao lại giống như là tên trộm, rón ra rón rén đi vào.

Giơ tay vén màn lên, trong phòng mùi Long Tiên Hương càng ngày càng nồng đậm.

Nhìn xuyên thấu qua bình phong, ta loáng thoáng nhìn thấy Lý công công đang quỳ gối bên cạnh long sàng, gọi hắn hết lần này đến lần khác. Đi vòng qua bình phong kia, thấy hắn đang nằm nghiêng, dường như chưa từng nghe thấy Lý công công gọi, từ đầu đến cuối vẫn không hề nói một lời nào, thậm chí là một cử động nhỏ cũng không có.

Lý công công vẫn gọi hắn: "Hoàng thương, nên thay thuốc, Hoàng thượng.."

Ta còn tưởng rằng Lý công công gọi như thế, hắn sẽ tức giận, nhưng không ngờ lại nghe thấy hắn nhẹ giọng nói:" Tiểu Lý Tử, trẫm mệt mỏi quá."

Nghe hắn nói như vậy, dường như Lý công công rất vui vẻ, vội hỏi:" Vậy Hoàng thượng nằm xuống, nô tài kêu cung nữ vào thay thuốc cho người được không? Nô tài bảo bọn họ làm thật nhẹ nhàng, để tiện cho Hoàng thượng ngủ."

Lúc y xoay người lại, nhìn thấy ta đang đứng ở phía sau, kinh ngạc, bật thốt lên : "Nương..." Nói ra đến miệng, lại bỗng nhiên đưa tay che miệng mình, có điều trong đôi mắt của y vẫn kinh ngạc như cũ.

Ta liếc mắt nhìn y, ý bảo y không được lên tiếng. Nghĩ ngợi, tiến thẳng lên, quỳ ở bên cạnh giường của hắn. Do dự một lúc, đưa tay cởi áo của hắn ra. Hắn vẫn không hề cử động gì, chỉ đưa lưng về phía ta.

Ta nhìn thấy Lý công công đứng một bên sợ tới mức run lên, nhưng cũng không dám tiến lại gần ngăn cản ta.

Ta không nói lời nào, nhẹ nhàng cởi y phục của hắn ra. Ta thấy băng gạc kia kéo dài tử đầu vai xuống tới thắt lưng. Trong lòng ta căng thẳng, cũng không biết vết thương sau băng gạc kia sẽ khiến ta đau lòng như thế nào.

Hít một hơi thật sâu, ta nghiến răng cúi người xuống. Nút thắt băng gạc ở trước người hắn, ta không thể thấy nó ở phía sau lưng. Hắn nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt, nhưng không mở mắt.

Ta cẩn thận cởi nút thắt ra, tháo toàn bộ băng gạc trên người hắn xuống, vết thương tuy không sâu, nhưng lại làm cho ta vô cùng lo lắng. Một vết rất dài, kéo dài đến tận thắt lưng mới hết. Ta nhớ tới lời Tấn vương nói, y đưa tay qua kéo hắn cho nên cánh tay y bị thương một đoạn.

Ta không tài nào tưởng tượng nổi, nếu như Tấn vương không giơ tay kéo hắn, nếu như đao kia chém sâu hơn một chút thì hắn sẽ như thế nào. Lý công công bưng chậu nước qua, nhúng khăn vào giúp hắn lau vết thương. Lúc bôi thuốc, ta cảm thấy phía sau lưng của hắn căng lên, ta kinh hãi, nhưng hắn vẫn không quay đầu lại, đột nhiên gọi :" Lưu Phúc."

Lý công công cũng giật mình, rất nhanh đã nghe thấy tiếng Lưu Phúc chạy vào. Y đi tới bên cạnh giường, nhỏ giọng nói : "Có nô tài."

Nhưng hắn lại không nói gì, một lúc thật lâu sau mới nhẹ giọng hỏi : "Nàng đi rồi sao?"

Ta cảm thấy cả người run lên, nàng…

Là đang nói ta sao?

Lưu Phúc theo bản năng liếc mắt nhìn ta, hơi khó xử, cho dù nói ta đi vào hay là ta đã đi, với Lưu Phúc thì đều là cãi lệnh của Hoàng thượng. Lý công công sợ đến nỗi sắc mặt cũng biến đổi, ở bên cạnh lưỡng lự nhìn ta, không biết phải làm thế nào mới ổn.

Bỗng nhiên hắn lại cười nói: "Trẫm biết rồi, lui xuống cả đi."

"Dạ, Hoàng thượng."

Hai công công đều vâng dạ, lại cùng nhìn về phía ta.

Ta nháy mắt với bọn họ, để cho bọn họ đi ra ngoài.

Lúc này, hai người bọn họ không ai dám nói lung tung gì cả, chỉ vội vã đi ra ngoài.

Ta đưa tay lấy băng gạc mới sạch sẽ quấn lên giúp hắn, lại quấn tới trước người hắn thì thắt nút lại, sau đó cẩn thận giúp hắn mặc lại quần áo.

Mọi thứ đã làm xong hết nhưng hắn vẫn không hề mở mắt ra.

Ta cảm thấy hắn quá khác thường, khiến cho ta cảm thấy không giống hắn chút nào.

Trong lòng bất giác muốn cười, hóa ra ta thích Hạ Hầu Tử Khâm bá đạo, Hạ Hầu Tử Khâm không phân rõ phải trái.

Bởi vì bây giờ hắn như thế này, khiến cho ta cảm thấy hắn cô đơn.

Hắn cô đơn khiến cho ta cảm thấy đau lòng.

Đứng bên cạnh giường hắn ngơ ngẩn một lúc lâu, ta cho rằng hắn đang ngủ, lúc đưa tay đắp chăn giúp hắn lại đột nhiên nghe thấy hắn nói:" Bây giờ trẫm không cần người hầu hạ, lui xuống đi."

Ta kinh hãi, hắn lại nói:" Đi xuống."

Hơi run lên, cuối cùng ta hít một hơi thật sâu gọi:" Hoàng thượng…"

Nhìn thấy rõ ràng cả người hắn khẽ run lên, bỗng nhiên ngồi bật dậy khiến động vào vết thương phía sau, lông mày hắn nhíu chặt lại, đưa tay đỡ lấy vai, lạnh lùng nói:" Ai cho nàng vào? Trẫm nói không muốn gặp nàng, bây giờ lời trẫm nói không có ai thèm nghe sao!" Hắn cúi xuống, ngoái đầu ra phía cửa gọi: "Tiểu Lý…"

"Hoàng thượng!"

Trong khoảnh khắc ấy, ta cũng không biết dũng khí của mình ở đâu ra, tiến lên nhào vào lòng hắn, ôm lấy người hắn.

Cả người hắn hơi cứng lại, nhưng cũng không đẩy ta ra, cười khẩy hỏi:" Bây giờ muốn làm gì?"

Ta biết, hắn còn đang trách ta không trở về cung ngay mà còn đến dịch quán trước,trách ta trở về cung lại không đến thăm hắn, gặp hắn còn nói những lời quá đáng khiến hắn tức giận. A, tính tình hắn chính là như vậy, thích nhất nổi giận cáu gắt. Có điều chẳng biết tại sao,bây giờ thấy hắn như vậy, khác hẳn lúc ban nãy ta mới tiến vào làm ta yên tâm.

"Buông tay ra." Giọng của hắn nặng nề vang lên.

Ta nghiến răng:" Không buông."

Hắn dường như hơi run lên, lại nói:" Trẫm bảo nàng buông tay!"

Lần này, giọng hắn nói mặc dù vẫn rất lớn, nhưng không còn cao giọng như lúc trước. Trong lòng ta mừng thầm, hắn vốn là như thế, rất dễ tức giận nhưng cũng nguôi giận rất nhanh. Cho nên ta mới không sợ hắn chút nào.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông trước mắt, khuôn mặt hắn tái nhợt mệt mỏi, mặc dù hắn không đi tìm ta nhưng đêm hôm đó chắc chắn là cũng ngủ không yên. Hắn bị thương không hề nói cho những người khác biết, còn mang theo vết thương đi xử lý chính sự. Diêu Hành Niên cũng đã trở về rồi, chuyện của Diêu gia tất nhiên là hắn phải đi giải quyết.

Vậy mà ta còn nói với hắn những gì, Hàn vương cứu ta là do xuất phát tử phản xạ, giống như ở khi ấy ở trong Trữ Lương cung hắn giúp ta đỡ một chưởng của Diêu thục phi, đều là do phản xạ, không liên quan đến yêu thương. Vậy thì khi hắn tận mắt thấy ta ngã xuống, dưới tình thế nguy hiểm như thế mà vẫn xông lên, thì gọi là gì?

Hắn biết rõ không kéo được ta lại, nhưng vẫn vội vàng xông lên …

Đã như vậy ta vẫn còn không rõ ư?

Cổ họng hơi nghẹn, vẫn ngước mắt nhìn hắn, nói:" Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi."

Hắn hơi xúc động, nhưng lại nhất quyết không thèm nhìn ta, hừ một tiếng nói:" Trẫm chưa bao giờ biết nàng cũng sẽ biết nhận sai?"

Ta không khỏi bật cười, thầm nghĩ không phải hắn đang chờ ta đến nhận sai sao? Bây giờ ta tới nhưng hắn lại thật là giỏi, giả vờ bộ dáng cao ngạo. Cánh tay ta ôm hắn vẫn không nới lỏng, nhưng lại cẩn thận từng li từng tí tránh chạm vào vết thương của hắn, tựa đầu vào ngực hắn, nhỏ nhẹ gọi hỏi:" Vậy bây giờ thần thiếp tự mình đến nhận sai, Hoàng thượng còn giận sao?"

Hắn không nói lời nào, tiếng hít thở từ từ bình tĩnh trở lại.

Một lúc lâu thật lâu sau, hắn cuối cùng cũng hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:" Trẫm chưa bao giờ gặp phải người con gái nào giống như nàng."

Ta ngước mắt nhìn hắn, cười hỏi:" Người con gái giống như thần thiếp thì như thế nào?

Hắn đột nhiên mím môi cười, từ trong răng bật ra hai chữ :" Vô lại."

Ta không nhịn được cười thành tiếng, hắn lại có thể nói ta vô lại? Ai so với ai càng vô lại hơn, vậy mà còn nói ta như vậy sao?

Ta đang định mở miệng, hắn lại đột nhiên nói: "Hôm qua trẫm ở Cảnh Thái cung chờ nàng rất lâu, sau đó lại nghe nói nàng tới dịch quán trước, trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ ở dịch quản nghỉ ngơi một lúc lâu rồi mới trở về."

Ta hơi ngơ ngẩn, quả thực ta cũng định đợi ở đó một lúc nữa. Có điều đại phu mà Hàn vương mang đến nói, lúc ông ấy khám bệnh không có thói quen cho người khác nhìn. Nhớ tới chuyện này, lại nghĩ tới lời của Thanh Dương khi đến cung của ta nói, chẳng biết tại sao mỗi lần nghĩ đến trong lòng ta lại khó chịu, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Hắn cúi đầu nhìn ta, sắc mặt thay đổi hỏi:" Tại sao lại không nói gì? Ôm trẫm còn nghĩ tới y?"

Trong lòng ta kinh ngạc,nhìn ánh mắt sắc bén của người đàn ông trước mặt, hơi cảm thán. Nếu như ta nói không phải, hắn sẽ biết ta đang lừa hắn. Nghiến răng thẳng thắn nói:" Hàn vương bởi vì cứu thần thiếp mà bị thương cho nên thần thiếp mới lo lắng cho y. Nếu như Hoàng thượng thông cảm hãy nói cho thần thiếp biết bây giờ y thế nào?"

Vậy mà hắn lại không hề tức giận, khẽ hừ một tiếng:" Trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ xin trẫm cho nàng ra ngoài thăm y."

Ta lắc đầu:" Không đi."

Phi tần không thể một mình tự ý xuất cung, càng không thể lấy lý do ra ngoài thăm một người đàn ông khác được.

Lông mày hắn nhếch lên, cười như không cười nhìn ta, ta lại nói:" Thần thiếp là phi tử của người, y là vương gia của Bắc Tề, trong lòng thần thiếp luôn luôn rõ ràng, Hoàng thượng có thể yên tâm."

Hắn hơi ngớ ra, đột nghiên giang tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng nói:" Trẫm đối với nàng thật sự không yên lòng chút nào."

Ta hơi kinh ngạc, lập tức mỉm cười hỏi: "Vậy Hoàng thượng có cần phải nhìn thủ cung sa của thần thiếp một lần nữa không?" Nhớ tới đêm hôm đó, bộ dáng hắn phẫn nộ kéo ống tay áo ta ra, ta thậm chí còn ra sức tát hắn một cái.

Hắn hơi run lên, nhưng cũng không trả lời, chỉ nói: "Trẫm phái thái y tới, nhưng bọn họ đều bị cự tuyệt đứng ở ngoài cửa, Tấn vương và Hiển vương cũng vậy."

Chuyện này Văn Lương đã nói cho ta biết, cho nên mới khiến ta ngày càng cảm thấy lo lắng hơn. Không cho thái y vào khám, lại mang sẵn đại phu đi theo, thế nhưng ngay cả thăm hỏi cũng cự tuyệt không cho vào, đây không phải là xem thường Hoàng đế Thiên triều sao? Ta nhìn hắn nhỏ giọng hỏi:" Vậy Hoàng thượng có tức giận không?"

Hắn trầm giọng nói:" Trẫm cho rằng không nhẽ Bắc Tề bọn họ còn muốn trẫm đích thân tới thăm hỏi mới cho gặp sao?"

Ta kinh ngạc hỏi:" Hoàng thượng muốn đi sao? Không được, người đang bị thương." Lúc này sao hắn có thể đi cơ chứ? Chẳng may lại có người gây bất lợi cho hắn thì phải làm sao? Huống chi chắc gì Hàn vương đã muốn gặp hắn. Nghĩ đến điều này, trong lòng ta không khỏi kinh ngạc. Thật sự là kỳ lạ, thế nào mà ta lại có ý nghĩ như vậy.

Hắn nhìn ta, ánh mắt sắc bén dần dần dịu xuống, mở miệng nói:" Trẫm không đi, Dao phi đi, nàng ấy mặc dù là quận chúa của Bắc Tề nhưng bây giờ cũng là phi tử của Thiên triều, nàng ấy đi thay trẫm là được rồi. Có cho gặp hay không tùy vào bọn họ."

Ta mới nhớ tới Thanh Dương nói vào cung là đến gặp Dao phi, xem ra Dao phi đến xin chỉ thị của Hạ Hầu Tử Khâm đi ra ngoài thăm Hàn vương. Chẳng qua Hàn vương là nghĩa huynh của nàng ta, về tình hay về lý thì nàng ta đều nên tới thăm hỏi một lần.

Nhưng mà ta nghĩ, nếu như Dao phi đi chắc chắn sẽ gặp được.

Ta đang định nói chuyện, lại đột nhiên nghe thấy tiếng của Lưu Phúc từ bên ngoài vọng vào:" Hoàng thượng, Thái hậu cho người đưa canh hạt sen tới ạ."

Ta vội thả cánh tay đang ôm hắn ra, thu dọn vài thứ bên cạnh, nghe thấy hắn nhỏ giọng khụ một tiếng, nói:" Mang vào đi."

Quả nhiên người vào là Thiển nhi, nàng thấy ta ở đây hơi kinh ngạc, vội nói:" Nô tì tham kiến Hoàng thượng, nương nương."

Hắn gật đầu hỏi:" Mẫu hậu còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Thiển nhi cười nói:" Dạ, Thục phi nương nương và Thái hậu trò chuyện, sau đó còn làm canh hạt sen, Thái hậu sai nô tì mang đến một chút cho Hoàng thượng nếm thử."

Hắn ậm ừ, lại nói:" Đặt xuống đi, giúp trẫm cám ơn mẫu hậu."

"Dạ, vậy nô tì xin cáo lui." Nói dứt lời, cung kính lui ra ngoài.

Ta liếc nhìn thứ trên bàn, mở miệng hỏi:" Bây giờ Hoàng thượng muốn ăn không?" Nói xong ta đứng dậy định bưng qua cho hắn, lại nghe thấy hắn nói:" Trẫm ăn không vào, nàng ăn đi."

Ta nhíu mày nhìn hắn hỏi:" Hoàng thượng làm sao thế?"

Hắn khẽ lắc đầu nói:" Chỉ là mệt mỏi."

Ta đỡ hắn nói:" Vậy Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm một chút, sáng ngày mai còn phải lên triều sớm."

Hắn cũng không từ chối, chỉ nghiêng người nằm xuống. Ta đắp chăn giúp hắn xong, lại đột nhiên nghe thấy hắn nói: "Trẫm đã hạ chỉ nói Diêu Chấn Nguyên bởi vì cứu giá mà hy sinh, còn ban thưởng cho Diêu gia rất nhiều thứ, lão hồ ly Diêu Hành Niên kia lại còn nói, vị trí của Diêu Chấn Nguyên lão ta sẽ giúp trẫm chọn lựa một người để thay thế."

Ta ngẩn người ra, mới nhớ đến khi đó hắn nói muốn Cố Khanh Hằng nhận chức vị của Diêu Chấn Nguyên. Bởi vì khi đó chưa phát tang, về tình về lý đều không nên trực tiếp đem vị trí kia cho Cố Khanh Hằng. Xem ra Diêu Hành Niên thật sự là đã chuẩn bị vẹn toàn rồi mới trở về hoàng đô, ngay cả chọn người để thay thế cũng đã chọn được rồi.

Cái gì mà người thích hợp cơ chứ? Người kia rõ ràng là người của ông ta.

Bây giờ con trai ông ta đã chết, binh quyền của hoàng đô ông ta còn không tình nguyện giao ra! Thực sự là lão già đáng ghét.

Ta suy nghĩ một chút, nói:" Người mà Diêu tướng quân tìm chắc chắn là tâm phúc thân cận, vậy chỉ cần diệt trừ y thì trong một khoảng thời gian ngắn lão ta sẽ không tìm ra người thứ hai."

Hắn lại hừ nhẹ một tiếng:" Diêu Chấn Nguyên vừa mới chết, nếu như người mà Diêu Hành Niên mang tới lại chết, sẽ không tránh khỏi việc lão ta nghi ngờ. Hơn thế nữa, Diêu Chấn Nguyên chết, đổ tại nguyên do là vì có thích khách tại Nam Sơn, trả lời với Diêu gia thì đẩy tội lên đầu Thư Cảnh Trình. Bây giờ nếu người kia chết, vậy ai sẽ đi chịu nỗi oan này?"

Xem ra hắn nghĩ thật sự rất chu đáo.

Ta lại hỏi :"Người lão ta tìm là ai?"

"Là thuộc hạ cũ của lão, tên là Trương Lăng." Giọng của hắn lạnh lùng, vô cùng bất mãn.

Ta vội hỏi: "Vậy người đó ham mê thứ gì?" Hắn liếc nhìn ta một cái, ta lại nói: "Chẳng hạn như thích mỹ nhân …"

Hắn nặng nề hừ một tiếng:" Nàng cho rằng ai cũng giống như Diêu Chấn Nguyên sao? Theo như trẫm biết, Trương Lăng kia ở bên ngoài thì kiêu ngạo hống hách, nhưng khi về nhà ở trước mặt vợ y, một câu nặng lời cũng không dám nói. Muốn y đi tìm nữ nhân khác, cho y mười lá gan y cũng không dám.

Ta không nhịn được bật cười, hóa ra Trương Lăng kia lại sợ vợ như vậy sao?

Ta cười nói: "Nhưng mà Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng, đối với nam tử dám hô to gọi nhỏ với nữ nhân, nhưng cũng không thể cho rằng lá gan thực sự lớn nha." Giống như Trương Lăng kia ở bên ngoài thì kiêu ngạo hống hách, ai có thể ngờ về đến nhà y lại sẽ như vậy cơ chứ?"

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái mở miệng hỏi:" Nàng lại có chủ ý gì sao?"

Ta nói:" Dù sao người cũng đã định phong Trương Lăng kia làm tướng trấn thủ hoàng đô, vậy dứt khoát cho thêm một ít ân huệ luôn đi, trực tiếp phong luôn tước hiệu cho vợ ông ta thành Trương phu nhân là được."

Nghe ta nói vậy mà hắn không hề khiển trách, rất hứng thú nhìn ta, ý bảo ta nói tiếp. Ta cười nói: "Như vậy, Trương phu nhân kia nhất định sẽ muốn vào cung tạ ơn. Hoàng thượng ban ân huệ lớn như vậy cho Trương gia, Trương phu nhân chẳng lẽ lại không muốn tiến cung tặng quà gì sao? Đến lúc đó Hoàng thượng tùy ý tìm một người, sai tới Trương phủ, tiết lộ rằng người thích thứ này thứ kia. Chẳng hạn như người thích ăn bạc hà mát lạnh gì đó …"

Hắn đối với bạc hà vô cùng dị ứng, cho dù là mát lạnh, chỉ cần ngửi thấy cũng sẽ nôn ra. Ta tin chắc chuyện này chỉ có người trong cung biết mà thôi, người bên ngoài không hề hay biết. Ta cũng vậy, khi vào cung mới biết được.

Đôi mắt của hắn tràn ngập ánh sáng, lập tức nghiến răng nói: "Trẫm không biết hóa ra Đàn phi của trẫm lại là người tính toán giỏi như thế!"

Ta cười, nhìn hắn nói:" Đến lúc đó Hoàng thượng giả vờ bị nôn một chút. Trương phu nhân làm hại long thể của người, bất luận là cố tình hay vô ý đều phải xử phạt thật nặng. Vậy sẽ thuận lý thành chương, liên lụy tới chức quan của Trương Lăng. Không cần chém đầu, nể mặt Diêu tướng quân, thẳng tay đày đi thật xa là được."

Như vậy, diệt người của Diêu Hành Niên, lại còn cho lão ta nợ một ân tình. E là lão ta sẽ không thể nào viện cớ này nọ được nữa.

Hắn cầm tay ta, trong mắt tràn ngập sự hài lòng, nói:" Nàng vì Cố Khanh Hằng, thật đúng là kế sách gì cũng nghĩ được!"

Ta cầm ngược lại tay hắn, trừng mắt nói:" Thần thiếp không dám nói dối, đương nhiên có vài phần vì y, nhưng mà thần thiếp cũng là vì Hoàng thượng."

Diêu Hành Niên biết tin con trai mình vừa chết đã lập tức có Cố Khanh Hằng thay thế vị trí của con trai lão ta, mà Cố Khanh Hằng lại là con trai của Cố đại nhân, trên triều Diêu Hành Niên và Cố Địch Vân trước giờ đều không vừa mắt nhau. Lần này Cố Khanh Hằng đảm nhiệm chức vụ mặc dù không liên quan đến Cố đại nhân, nhưng chuyện y là con của ông ta thực sự không thể thay đổi được. Ta đương nhiên cũng sợ một khi Khanh Hằng nhận vị trí kia sẽ có người gây bất lợi với y.

Chỉ cần Cố Khanh Hằng ngồi vào vị trí tướng quân bảo vệ hoàng thành, như vậy hoàng thành sẽ là thiên hạ của Hậ Hầu Tử Khâm.

Ta nghĩ không cần ta nói, trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm nhất định cũng biết rõ ràng Khanh Hằng là người trung thành. Nếu không cho dù ta có làm nhiều hơn nữa, vị trí tướng quân kia sẽ không tới lượt y ngồi vào.

Hắn cười một tiếng nói:" Nàng đang nói thật chứ?"

Ta cười: "Thần thiếp luôn luôn thành thật."

Hắn khẽ hừ một tiếng, nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Ta ngồi bện cạnh giường hắn một lát, thấy hắn cũng không định mở mắt ra, liền nhẹ giọng hỏi:" Hoàng thượng muốn ngủ sao?"

Hắn lại nói:" Trẫm không ngủ được, trẫm còn có một chuyện muốn hỏi nàng."

Lòng hơi chấn động, nhưng đành phải nói: "Muốn hỏi thần thiếp điều gì ạ?"

Hắn khẽ cử động thân mình, hình như lại động đến vết thương, nhìn thấy hàng lông mày anh tuấn của hắn cau lại, ta định đưa tay ra đỡ, lại nghe hắn đột nhiên nói: "Trẫm muốn biết, đêm nàng và Hàn vương ở cạnh nhau đó đã làm những gì?"

Tay, cuối cùng không đưa ra được.

Thực ra ta nên nghĩ đến, chuyện đêm hôm đó hắn sớm muộn cũng sẽ hỏi.

Nhưng khi ta đi Hi Ninh cung, sợ Thái hậu sinh nghi nên đã thuận miệng nói rằng Hàn vương bị thương nặng mà hôn mê. Nếu như ta lại đổi một lời nói khác, nhỡ đâu Thái hậu nhắc tới chuyện đó với hắn, hắn sẽ phát hiện ra ngay lời nói của ta không đồng nhất. Như vậy, việc này lại khéo quá hóa vụng thì mệt.

Hơn nữa, đối với chuyện Hàn vương hắn vốn rất nhạy cảm.

Nhưng bây giờ ta lại không thể nói với hắn lúc đó ta lừa Thái hậu được. Nếu không người đa nghi như hắn, sợ rằng ta nói thật ra hắn cũng sẽ không tin.

Vì thế, đành phải nói gần đúng sự thật thôi.

Suy nghĩ một chút, lên tiếng : "Hàn vương bị gãy một cánh tay, quần áo thần thiếp và y đều ướt sũng nên phải tìm sơn động để sưởi ấm. Về sau y sốt cao hôn mê mãi cho tới tận lúc Thanh Dương và Cố phó tướng tìm được hai người bọn thiếp." Chuyện nửa đường còn có người tới trước muốn giết chúng ta, ta vẫn chưa nói cho hắn biết.

Ta rơi xuống núi chắc chắn có liên quan đến Diêu thục phi, nhưng ta không có chứng cứ. Mà bọn người đến trước Cố Khanh Hằng một bước rốt cuộc có phải là người của Diêu thục phi hay không, ta lại càng không thể kiểm chứng. Vì thế, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Hắn lại đột nhiên mở mắt ra, nhìn ta nói: "Y sốt cao hôn mê? Vậy nàng có từng lật mặt nạ của y không?"

Ta giật mình kinh ngạc nhìn hắn.

Ta lật.

Nhưng hắn vì sao đột nhiên cảm thấy hứng thú với dung mạo của Hàn vương đến vậy? Nhớ khi đó, Thanh Dương cho rằng ta đã thấy mặt Hàn vương nên muốn giết ta, là Hàn vương ngăn nàng ta lại, còn nói ta vẫn chưa từng nhìn thấy mặt y. Ta mặc dù không biết vì sao phải giết hết những người thấy mặt y, nhưng ta lại biết, Hàn vương nhất định không muốn cho Hạ Hầu Tử Khâm biết. Chỉ vì Thanh Dương khi đó nói, ta là người của Thiên triều, vì thế không thể giữ mạng ta lại được. Mà Hạ Hầu Tử Khâm lại là Hoàng đế Thiên triều.

Nhưng khuôn mặt của ta cũng là một bí mật, ta làm sao có thể bán đứng Hàn vương?

Mà bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại hỏi ta.

Nén tâm trạng, ta nói tiếp: "Thần thiếp muốn nhìn, nhưng Hàn vương khi chưa kịp hôn mê đã cầm dao găm uy hiếp thần thiếp. Nói nếu thần thiếp nhìn, y… y sẽ giết thần thiếp."

Hắn nhìn ta, nhàn nhạt hỏi: "Thật sao?"

"Dạ phải" Ta nói như đinh đóng cột.

Hắn lại liếc nhìn ta, nhưng không nói thêm gì nữa.

"Hoàng thượng…" Ta thấp thỏm gọi hắn một tiếng.

Hắn trầm giọng nói: "Nàng không lừa dối trẫm chứ?"

Vội lắc đầu: "Không mà."

Nghe vậy, hắn mới hài lòng ậm ừ. Thấy thần sắc của hắn thoáng dịu xuống, ta lại thăm dò hỏi một câu: "Hoàng thượng, nếu thần thiếp lừa dối người, người sẽ thế nào?"

Lúc hỏi câu này, trong lòng nghĩ đến nhiều chuyện lắm.

Ví dụ như, mặt của ta.

Ví dụ như, chuyện giết Diêu Chấn Nguyên.

Ví dụ như, ta và Hàn vương ở cạnh nhau đêm hôm đó, y không hôn mê, chúng ta còn ôm nhau ngủ cả một đêm …

Hóa ra, ta lừa hắn nhiều chuyện đến vậy.

Hắn không nhìn ta, nhắm mắt lại, mở miệng nói: "Từ đầu trẫm đã nói qua với nàng, đừng bao giờ lừa trẫm! Nếu nàng không ghi nhớ trong lòng, trẫm sẽ hận nàng."

Lần này hắn không nói trừng phạt ta thế nào, mà lại nói thẳng - hận ta…

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói hai chữ này, ở góc nào đó trong tim lại âm ỉ đau.

Hiện giờ ta không muốn lừa dối hắn. Thế nhưng, ta nên nói thế nào đây?

Riêng việc nước thuốc trên mặt đã rất khó để giải thích. Đến lúc đó, nói là dùng nước là rửa được, như vậy khi ta cùng với Hàn vương rớt xuống dòng Vụ Hà, nói không bị rửa trôi ai sẽ tin? Như vậy, hắn chưa từng được thấy mà Hàn vương đã thấy, nghĩ đến tính tình của hắn, ta cũng không thể ứng phó nổi.

Mà chuyện Diêu Chấn Nguyên lại liên quan đến Hàn vương.

Lúc trước không phải hắn đã từng hoài nghi ta quen biết Hàn vương sao? Ta cho dù có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Như vậy, hắn sẽ càng không tin rằng ta chưa từng thấy mặt Hàn vương.

Chao ôi, tất cả mọi thứ, trong lúc vô tình đã trở nên phức tạp đến không thể tháo gỡ được như vậy rồi, nghĩ lại mọi chuyện, ta cảm thấy mình thật thất bại.

Khi ta đang nghĩ đến rất nhiều chuyện, hắn bỗng nhiên lại nói: "Chờ giải quyết xong chuyện Trương Lăng, trẫm mới ban thưởng cho nàng."

Trái tim khẽ loạn nhịp, vội hỏi: "Hoàng thượng thực sự muốn thưởng cho thần thiếp sao?"

Hắn mở hé nửa mắt: "Thế nào, sao trẫm thấy nàng có vẻ rất mong chờ thế nhỉ?"

Trong lòng vui sướng, cười nói: "Hoàng thượng hiếm khi nói muốn ban thưởng cho thần thiếp, thần thiếp đương nhiên là vui rồi."

Hắn "ừm" một tiếng, nói: "Đến lúc đó muốn thưởng gì cho phép nàng chọn."

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

Hắn không nhìn ta, lại nhắm mắt lại. Cách một chút mới nói: "Nàng trở về đi, nói cho Lưu Phúc để bọn họ dọn đồ trên bàn đi, trẫm không muốn ăn."

Giật mình, cuối cùng gật đầu đứng dậy: "Dạ, thần thiếp xin cáo lui, Hoàng thượng nghỉ ngơi sớm một chút."

Hắn chỉ ậm ừ, cũng không mở mắt.

Ta lại đứng một chút, rồi cũng xoay người bước ra.

Người bên ngoài thấy ta đi ra, vội vàng chào đón, nhìn bộ dạng bọn họ xem ra là lòng nóng như lửa đốt, dường như nghĩ ta chuyến này là có đi không có về.

"Nương nương." Triêu Thần lo lắng nhìn ta.

Ta lắc đầu cười nói: "Không sao. Lưu công công." Nhìn về phía Lưu Phúc, khẽ gọi, "Hoàng thượng nói đem canh hạt sen trên bàn dọn đi, người không muốn ăn."

Lưu Phúc sửng sốt, vội nói: "Dạ, lão nô đi ngay."

Thấy y xoay người đi, ta vội gọi lại: "Đi vào lấy rồi ra liền đi, đừng quấy rầy Hoàng thượng."

"Nô tài hiểu."

Thấy Lưu Phúc đi vào, Lý công công mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta liếc qua y một cái, thấy y đã trở lại vẻ 'bình thường' như mọi ngày, quỳ xuống cúi thấp đầu nói: "Vừa rồi nô tài bất kính với nương nương, mong nương nương thứ tội!"

Ta buồn cười nhìn y: "Lý công công bất kính với bản cung cũng không phải lần đầu tiên, còn quỳ trước bản cung làm gì?"

Rõ ràng thấy thân thể y run lên, vẫn cúi thấp đầu nói: "Sau này nô tài không dám nữa!"

Ta rũ nhẹ tay áo, không nhìn y nữa, đưa tay để Triêu Thần đỡ bước xuống thềm.

Trở về Cảnh Thái cung đã rất trễ, Phương Hàm vẫn chờ ta, thấy ta đi vào vội ra đón, nói: "Nương nương sao đi lâu vậy? Nô tì sốt ruột, nhưng không dám sai người đi hỏi."

Ta lắc đầu: "Cũng không có chuyện gì, không phải đã êm đẹp trở về rồi sao?"

Nàng cười yếu ớt, không nói thêm gì nữa.

Theo ta vào tẩm cung, nhân lúc Triêu Thần đi múc nước cho ta rửa mặt chải đầu, nghe Phương Hàm lại nói: "Nương nương, Vãn Lương đi, bên người bây giờ chỉ còn mình Triêu Thần cũng không tốt."

Ta biết ý của nàng, Cảnh Thái cung cần phải thêm người. Chỉ là, chuyện Sơ Tuyết lần trước, nàng sợ không dám tùy ý chọn người. Sơ Tuyết là người nàng dạy dỗ, cũng còn bị người khác mua chuộc.

Suy nghĩ một chút, liền nói: "Cô cô lần này cũng không cần phải tự chọn người nữa, để phủ nội vụ cho người xuống đi." Tự mình chọn người cũng vẫn có khả năng bị người khác mua chuộc, không bằng trực tiếp để phủ nội vụ điều phối người xuống, có cơ sở ngầm gì cứ để xếp vào đi.

Tang Tử ta thật ra muốn xem, ai lại quan tâm đến Cảnh Thái cung ta đến mức ấy!

Không phải là không đáng để ý đến sao, bây giờ không phải là Dao Hoa cung rất nổi bật sao?

Nhớ tới Dao phi, đi dịch quán, cũng không biết nàng ta hôm nay có trở về cung hay không. Hậu cung bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm nàng ta, ta muốn xem coi nàng ta có thể ứng phó được bao lâu.

Ngày hôm sau nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm đã đồng ý đề nghị của Diêu Hành Niên, sắc phong Trương Lăng làm tướng lĩnh bảo vệ hoàng đô, thống lĩnh tất cả Ngự Lâm quân trong hoàng đô. Sau đó, hắn lại phong Trương phu nhân làm Cáo Mệnh phu nhân.

Nghe nói khi việc này diễn ra, các phi tần trong hậu cung còn đang ở Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Nét mặt Thái hậu có vẻ không vui, uống một ngụm trà, nói: "Kim thị kia cũng có hôm nay ư? Ai gia thật đúng là không thể ngờ được. Nhớ năm xưa, Trương Lăng vẫn chỉ là hộ vệ nho nhỏ của Thượng Lâm Uyển, ả nịnh bợ hết vương công này đến quý tộc nọ, mong làm như vậy có thể giúp Trương Lăng thăng quan phát lộc! Thật không nghĩ tới, Hoàng thượng còn có thể phong ả làm một Cáo Mệnh phu nhân, hừ, ai gia thực sự là nghĩ không thông, loại đàn bà như vậy…"

Ta không ngờ là Thái hậu cũng biết Trương phu nhân kia. Chỉ là lúc này Diêu thục phi đang ở bên cạnh, nghe Thái hậu nói như thế, sắc mặt của nàng ta tất nhiên hơi khó coi.

Thái hậu nhìn nàng một cái, nói: "Thục phi à, ngươi cũng đừng trách ai gia nhanh mồm nhanh miệng. Ai gia biết rằng phụ thân ngươi đề bạt Trương Lăng, nhưng người chỉ biết nịnh bợ kẻ quyền quý như thế, sớm muộn cũng có ngày sẽ xảy ra chuyện!"

Diêu thục phi biến sắc, lúng túng nói: "Thái hậu yên tâm, chuyện bảo vệ hoàng đô, thần thiếp tin Trương đại nhân không dám chểnh mãng đâu ạ."

Trương Lăng kia có thể cũng là người dùng được, chỉ tiếc rằng cả đời y có lẽ phải thất bại trong tay vợ y. Thực sự là thành cũng chết mà bại cũng chết.

Thái hậu thật ra cũng không cố chấp với chuyện này, chỉ ngước mắt liếc nhìn, thuận miệng nói: "Dao phi đâu?"

Ta từ lúc tiến vào đã chú ý, không thấy Dao phi, nhớ tới hôm qua Hạ Hầu Tử Khâm nói nàng ta qua dịch quán. Có chút hoảng hốt, chẳng lẽ cho tới bây giờ vẫn chưa về sao?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Thiển nhi nói: "Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng ân chuẩn Dao phi nương nương qua dịch quán thăm Hàn vương, còn chưa trở về."

Đầu ngón tay khẽ run, quả nhiên là…

Sao đi lâu vậy mà còn chưa về? Chẳng lẽ là thương tích của Hàn vương bất ổn?

Nếu không vì sao lâu như vậy mà vẫn chưa về? Nếu nói huynh muội sắp chia tay nên có nhiều chuyện muốn nói cũng thật quá gạt người, Hàn vương rõ ràng đã nói cho ta biết, nghĩa muội này cũng chỉ là trước lúc xuất phát mới nhận đại thôi. Giữa bọn họ, giao tình vốn chẳng nhiều.

Thái hậu nghe Thiển nhi nói xong, sắc mặt ngày càng nặng nề, giận dữ nói: "Ả bây giờ là phi tử Thiên triều, đi dịch quán cả đêm không về, còn ra thể thống gì nữa. Người đâu, thay ai gia đi dịch quán mời Dao phi về đây!"

Bà nói "Mời", nhưng lại nghiến răng nghiến lợi để nói.

Năm năm trước, bà bởi vì tiền đồ Hạ Hầu Tử Khâm mà ép nàng ta đi. Năm năm sau, cho dù nàng ta đã trở về, Thái hậu cũng vẫn như trước tràn đầy thù địch với nàng ta.

Bên ngoài đã có người vâng dạ, vội vã rời đi.

Tất cả mọi người hoảng sợ, đến thở mạnh cũng không dám. Không biết có phải do vừa rồi vì chuyện vợ chồng Trương Lăng không mà lúc này trên mặt Diêu thục phi cũng chẳng thấy nét vui sướng khi người gặp họa nào cả. Thiên Lục đột nhiên nhìn về phía ta, khóe miệng lộ ra một ý cười lạnh như có như không, chẳng lẽ là do 'người thật' gặp tai ương nên thế thân như nàng mới vui sướng thế sao?

Mọi người mới ngồi một chút đã thấy Toàn công công vội vàng chạy vào, hướng Thái hậu quỳ xuống, nói: "Thái hậu, Thái hậu, không xong …" Y thở hổn hển mấy hơi thở, mới nói tiếp, "Hoàng thượng lỡ ăn phải bạc hà trong bánh điểm tâm …"

Thái hậu bỗng nhiên đứng bật dậy, vội la lên: "Cái gì? Hoàng thượng thế nào?"

"Hoàng … Hoàng thượng nôn mửa không ngừng, lúc này đã có thái y qua Thiên Dận cung." Toàn công công lau mồ hôi, nói tiếp, "Thái hậu có muốn qua xem một chút không ạ?"

Lời của hắn vừa dứt đã thấy Thái hậu bước vội ra ngoài. Thiển nhi vội chạy theo đỡ lấy tay bà, nhỏ giọng nói: "Thái hậu, người chậm một chút."

Chúng phi tần đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Diêu thục phi cũng cuống quít đứng dậy đuổi theo.

Ta cũng đứng dậy theo ra, cười lạnh trong lòng. Xem ra Trương phu nhân kia thật đúng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, bằng không Trương Lăng phong quan mới là chuyện sáng nay, hiện tại đồ của bà ta đã được đưa tới? Quả thực như lời Thái hậu, là một ả đàn bà chuyên lo nịnh bợ!

Thái hậu vừa bước vội đi vừa giận dữ: "Trong cung sao lại có thể có đồ ăn như vậy? Đám người ở Ngự thiện phòng chán sống rồi sao!"

Ta không khỏi cười khẽ, xem ra Thái hậu tức giận thật rồi. A, như vậy cũng tốt, Thái hậu chung quy cũng không phải giả vờ. Còn nữa, nghe trong lời nói của bà lúc nãy có thể thấy rõ bà cũng cực kỳ không thích Trương phu nhân kia. Nếu như ta đoán không lầm, khi đó Thái hậu có lẽ cũng chưa là Thái hậu, mà vẫn chỉ là Vương phi của vương phủ Hạ Hầu?

Có lẽ, Trương phu nhân kia còn tới tận cửa nịnh bợ Lão vương gia. Mà ấn tượng của Thái hậu với bà ta khi đó cũng chẳng tốt đẹp gì.

Thở dài một hơi, Trương phu nhân, bà tự cầu phúc đi.

Lúc đầu ta còn khuyên Hạ Hầu Tử Khâm đừng giết, chỉ giáng chức là được, bây giờ xem ra…

Cuối cùng là kế hoạch cũng không thể lường hết được sự biến hóa.

Toàn công công lại lau mồ hôi, nói: "Không phải đồ trong cung, nghe nói là do phu nhân của Trương Lăng đại nhân đưa tới."

"Cái gì!" Thái hậu quát lên một tiếng thật lớn, ánh mắt nhìn Toàn công công tất cả đều là giận dữ. Bà hừ thêm một tiếng, tăng nhanh bước chân, cắn răng nói, "Ả đàn bà kia, thật không muốn sống nữa phải không!"

Rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt Diêu thục phi hết sức căng thẳng, lảo đảo dường như muốn ngã. Ta bước lên phía trước đỡ nàng, cười một tiếng, nói: "Nương nương đi cẩn thận."

Nàng tức giận nhìn ta, dùng sức hất tay ta ra.

Ta cũng không giận, lại cười nói: "Thần thiếp cho rằng, nương nương nên trở lại nói cho Diêu tướng quân, ngày sau nhìn người, cần phải nhìn cho rõ." Dứt lời, cũng không nhìn khuôn mặt đang dần xám ngoét của nàng ta, xoay người đuổi theo Thái hậu.

Nàng cắn răng: "Ngươi cho rằng chỉ với một Trương Lăng mà có thể lay động được Diêu gia chúng ta sao?"

Ta không quay đầu lại, cũng không lại trả lời.

Diêu Chấn Nguyên cũng không thể, một Trương Lăng làm sao có thể? Nhưng mà Diêu thục phi choáng váng không? Không phải chuyện gì cũng có thể thông suốt! Hạ Hầu Tử Khâm sẽ từng chút từng chút công phá Diêu gia, từng chút từng chút thu hồi binh quyền trong tay Diêu gia!

Ta không nói lời nào, lại nghe Thiên Lục bên cạnh nói: "Thục phi nương nương, thực sự là tiếc nuối, Diêu tướng quân lần này e lại là một chuyến trắng tay rồi."

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Thiên Lục kiêu ngạo vô lễ như vậy, dám nói chuyện như thế với Diêu thục phi. Không khỏi có chút giật mình nhìn nàng, nàng lại vẫn thong dong đỡ Thiên Phi, đi lướt qua người chúng ta. Tiện đà lại quay sang ta nói: "Trong lòng Đàn phi nương nương cũng vui sướng mà, khác gì thần thiếp đâu."

Ta bỗng nhiên hiểu ra, cuối cùng, vẫn là vì Cố Khanh Hằng.

Diêu thục phi tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nhưng ta trái lại dần dần thản nhiên. Bây giờ không còn giống trước kia, những phòng bị trong cung không chỉ dừng lại ở Thiên Phi nữa, Diêu thục phi còn phải phòng bị ta, phòng bị Dao phi. Ta cũng muốn chờ xem, nàng thật sự có bản lĩnh làm được những gì?

Mọi người tới Thiên Dận cung, liền nhìn thấy vợ chồng Trương Lăng run rẩy quỳ ở bên ngoài.

Thái hậu cũng không ngoảnh lại nhìn hai người họ, vội vàng bước thẳng vào trong.

Ta cũng theo vào, nghe Lý công công ở đâu đó lo lắng kêu: "Hoàng thượng, Hoàng thượng…"

Thái hậu vội bước tới bên giường, cầm tay hắn nói: "Hoàng thượng…" Bà lại quay sang thái y, "Hoàng thượng thế nào?"

Thái y vội quỳ xuống trả lời: "Nôn một lúc lâu, giờ mới tốt hơn một chút thôi ạ. Thái hậu, bọn thần cũng không biết làm sao nữa."

Thái y vừa dứt lời đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm muốn chống người ngồi dậy, ta hoảng sợ, nôn mửa là giả, nhưng vết thương sau lưng hắn là thật. Vội tiến tới đỡ thân thể hắn, gọi hắn: "Hoàng thượng!"

Vẻ mặt hắn rất yếu ớt, nhưng lại dùng sức bóp tay ta. Ta cười thầm, trộm nói: "Hoàng thượng, người giả bộ rất giống."

Lúc này, nghe bên ngoài có người nói: "Thái hậu, Diêu tướng quân cầu kiến!"

Diêu thục phi hơi kinh hãi, ánh mắt của mọi người đều nhìn ra phía cửa …

199. Q.2 - Chương 26: Tư Tình

Edit : Kenshin_duong

Beta : Heybaby

Ta cũng không nhịn được mà ngoái đầu ra cửa để nhìn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Diêu Hành Niên trong truyền thuyết. Lão ta là nguyên lão của tiền triều, cũng là người đang nắm trong tay binh quyền của Thiên triều.

Theo như lời Hạ Hầu Tử Khâm nói, thì người này, chính là một lão hồ ly.

Không biết tại sao, khi nhớ tới lời nói của hắn, ta bất giác không kìm được mà muốn bật cười.

Thái hậu xoay người, đưa mắt với một cung nữ, ý bảo nàng ta kéo màn che xuống, Hạ Hầu Tử Khâm nửa ngồi nửa nằm, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhìn hắn có vẻ rất khó chịu, nhưng hắn lại không chịu nằm xuống, ánh mắt nhìn theo phía Thái hậu, xuyên qua tấm màn, nhìn vào người phía ngoài.

Diêu Hành Niên đi nhanh vào trong phòng, quỳ một chân trên mặt đất nói :" Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu!" Trên người lão ta còn mặc áo giáp, trên đường khi lão đi đến đây, mấy vạt áo cứ va chạm vào nhau, phát ra những tiếng "leng keng". Trên thắt lưng dắt bội kiếm, cho nên âm thanh phát ra lại còn lớn hơn.

Nhưng mà, liếc mắt nhìn lão ta một cái, ta đã cảm nhận được lão là một người có kinh nghiệm sâu rộng trên chiến trường, hơn hẳn người thường.

Không biết tại sao khi nhìn lão ta, ta lại chợt nhớ tới Hàn Vương. Theo truyền thuyết mà ta nghe được, thì y là người có chiến công vô cùng hiển hách. Nhưng mà, ta lại không thể cảm nhận được trên người của y cái khí thế bức người như của Diêu Hành Niên. Trên người y, không có cảm giác áp bức của người cầm binh chiến đấu sa trường.

Mà người đang ở trước mặt ta, Diêu Hành Niên, lại có.

Vì thế, cảm giác của ta đối với Hàn vương, luôn luôn kỳ lạ như vậy.

Ta chậm rãi thu hồi suy nghĩ của mình, yên lặng liếc mắt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, hắn thở hổn hển, có ý không muốn nói gì. Chỉ nghe Thái hậu nói :" Diêu tướng quân mau đứng lên đi."

Nhìn thấy Diêu thục phi đi nhanh về phía trước, trong đôi mắt lóe ra tia nhìn mừng rỡ, nhưng vẫn chưa mở miệng nói câu nào.

Diêu Hành Niên đứng lên, đi về phía trước một bước, nói : "Thái hậu, Hoàng thượng bị làm sao vậy ạ ?"

Thái hậu hừ một tiếng, nói : "Diêu tướng quân cũng nhìn thấy đấy, theo ai gia thấy, bọn họ đúng là không thiết sống nữa rồi !"

Diêu Hành Niên đưa mắt nhìn vào bên trong màn, ta nghĩ chắc lão ta cũng không thấy được rõ lắm, chắc lão ta cũng muốn nhìn kĩ, nhưng do trong phòng che màn thế này, lão ta muốn cũng không nhìn rõ được. Chỉ nghe lão nói tiếp :" Thái hậu, việc quan trọng trước mắt là chữa trị cho Hoàng thượng đã."

Lão vừa nói dứt lời, đã thấy thái y đứng bên cạnh nói : "Diêu tướng quân, Hoàng thượng bị như thế này là do dị ứng với bạc hà, hạ quan cũng không có cách nào, chỉ có thể dốc sức ra tìm hiểu thôi…"

Nghe thế, Diêu Hành Niên vẫn không nói gì, chỉ nói với Thái hậu, :" Bẩm Thái hậu, mạt tướng đến đây, có dẫn theo một vị đại phu chuyên chữa trị những căn bệnh nan y, hay là trước hết để cho ông ấy qua khám cho Hoàng thượng một chút."

Lòng ta kinh hãi, khá lắm Diêu Hành Niên, lão ta thật sự to gan ! Chắc hẳn lão cáo già này nghĩ rằng Hạ Hầu Tử Khâm đang giả vờ bệnh tật, nên mới dẫn theo đại phu đến đây để kiểm chứng!

Ta đưa mắt nhìn về phía Thái hậu, quả nhiên nghe thấy Thái hậu từ chối nói:" Không thể được, Hoàng thượng là thân thể ngàn vàng, sao có thể để ột tên đại phu bên ngoài tùy tiện khám và chữa bệnh được?"

Diêu Hành Niên vẫn không kiêu ngạo cũng không tự ti như trước nói : "Thái hậu, người đừng nên xem thường ông ấy, thật ra ông ấy.."

"Mẫu hậu." Diêu Hành Niên chưa nói dứt câu đã bị Hạ Hầu Tử Khâm cắt ngang, nghe thấy hắn yếu ớt nói : "Trẫm bây giờ rất khó chịu, để cho ông ta tiến vào đi."

Ta hơi giật mình, nhìn hắn, nhưng hắn lại không nhìn ta, mà trực tiếp đưa tay qua màn.

"Hoàng thượng… " Thái hậu đau lòng gọi hắn một tiếng, vội vã xoay người, vào bên trong tấm màn.

Hắn bỗng nhiên xoay người, tay ôm lấy bụng, cúi người nôn một trận. Ta hoảng sợ, sao hắn giả vờ mà lại y như thật thế kia. Rõ ràng là không có gì để nôn ra, nhưng vẫn không nhịn được mà nôn một trận như thế.

Mặc dù ta biết hắn đang giả vờ, nhưng ta vẫn cảm thấy đau đau, cảm thấy thương hắn. Ta rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên thái dương hắn, khẽ gọi hỏi : "Hoàng thượng, người thế nào rồi ? "

Hắn không nói lời nào, nhưng vẻ mặt Thái hậu thì đã rất nặng nề, rất tức giận, bà quát:" Đứng ngây đó nhìn cái gì? Không thấy Hoàng thượng đau đớn thế này rồi sao !"

"Thái hậu thứ tội ! Thái hậu thứ tội ! "

Bên ngoài màn, mấy Thái y đã quỳ rạp xuống đất, hoảng sợ cầu xin rối rít.

Ta nghe thấy hình như Diêu Hành Niên gọi tên của ai đó, liền nhìn thấy một người vội vã tiến vào trong, y chạy tới long sàng, quỳ xuống nói : " Thảo dân là Châu Du Thường, tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu!"

Ông ta vừa dứt lời, Diêu Hành Niên liền nói : "Ngươi xem bệnh cho Hoàng thượng trước đi. "

"Dạ." Châu Du Thường vội vã đứng dậy, đi qua phía giường.

Ta nhìn kỹ, ông ta là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, dễ nhìn, ta nhìn ông ta không chớp mắt. Yên lặng đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, thấy hắn nhắm chặt hai mắt, cũng không thèm nhìn ông ta lấy một cái, ta đỡ lấy hắn, thấy thân thể hắn mềm oặt, yếu ớt.

Châu Du Thường đưa tay bắt mạch cho hắn, chỉ trong chốc lát, lên tiếng nói : "Hoàng thượng bị như thế này, là do dị ứng với bạc hà."

Ta biết, y nói lời này, chủ yếu là cho Diêu Hành Niên nghe. Chỉ vì ngay từ lúc đầu, Diêu Hành Niên vốn đã không tin Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh. Mà trong lòng ta, cũng đang vô cùng căng thẳng, Hạ Hầu Tử Khâm đúng là đang giả bộ bệnh, nhưng mà, trong lời nói của tên đại phu kia, hình như vẫn còn ẩn ý gì đó, ta lại nghe thấy y nói tiếp : "Bạc bà thấm vào trong dạ dày, bị hấp thu vào trong ruột, rất khó làm tan hết. Thảo dân có mang theo một vị thuốc, có thể giảm bớt đau đớn của Hoàng thượng." Ông ta nói xong thì lấy ra hai viên thuốc, dâng hai tay lên cho Hạ Hầu Tử Khâm. Ta hoảng sợ, sắc mặt của Thái hậu cũng biến đổi. Định sai người thử độc, thì chưa gì đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm thong thả cầm lấy thuốc trong tay ông ta, bỏ vào miệng.

" Hoàng thượng… " Ta than nhẹ, lên tiếng cản hắn.

Hắn đưa tay cầm lấy tay của ta, hàm ý trấn an ta.

Một lúc sau mới nghe hắn nói : " Quả nhiên vẫn là người Diêu tướng quân đem tới là tốt nhất, trẫm cảm thấ, đã bắt đầu dễ chịu hơn rồi. "

Thái hậu vui vẻ nói : "Tốt rồi, ai gia sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi."

Châu Du Thường cúi đầu thấp xuống, lên tiếng từ chối : "Thảo dân quả thật không dám nhận thưởng đâu ạ, Long thể của Hoàng thượng an khang chính là phúc của Thiên triều. " Nói xong thì dập đầu, rồi lui ra ngoài.

Sắc mặt Thái hậu tươi tỉnh hơn một chút, bà đứng dậy, đi ra ngoài nói : "Nếu không có việc gì nữa thì mọi người lui ra hết đi, đừng quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi. "

Nghe vậy, mọi người đều hành lễ, rồi cúi đầu cáo lui, Diêu thục phi chần chừ chưa muốn đi, cuối cùng nàng ta cũng không đi. Mà ta, vẫn ngồi bên trong màn, không đứng dậy. Nhưng mà Thái hậu cũng không câu nệ với chuyện này, bà đi về phía trước vài bước, rồi mở miệng nói : "Việc này Diêu tướng quân thấy thế nào ? "

Lát sau mới nghe Diêu Hành Niên nói : "Trương phu nhân có ý tốt, không ngờ tới chuyện xảy ra như thế. Mạt tướng muốn xin Thái hậu nể mặt mạt tướng, xin Thái hậu tha ột lần."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng : "Việc đã đến nước này, Diêu tướng quân còn muốn cầu tình xin tha thay cho bọn chúng sao ?"

"Mạt tướng chỉ vì muốn thay Trương đại nhân mà cầu tình xin tha thôi, Trương đại nhân là trụ cột nước nhà, nên nhẹ tay một chút, còn về phần phu nhân của y, Thái hậu có thể làm cho y bỏ ả." Diêu Hành Niên điềm đạm nói.

Trong lòng ta cười khẩy, cách này thật tốt nha, để cho Trương Lăng bỏ vợ, nhưng lại không động đến chức quan của y. Ồ, ta nghĩ nếu như Thái hậu và Trương phu nhân kia chưa từng quen biết nhau, còn có thể nhượng bộ một lần.

Thái hậu cười nói : "Quan tốt cũng khó cắt đứt được việc nhà, muốn Trương Lăng bỏ vợ, ai gia dù có làm Thái hậu, cũng không mở miệng nói những lời này được. Bằng không, nếu để cho bên ngoài biết được, làm sao ai gia còn có thể làm mẫu nghi thiên hạ được? ai gia biết, Diêu tướng quân nói vậy, là chỉ vì quan tâm đến Hoàng thượng thôi, quan tâm thì tốt, nhưng cũng không thể vì thế mà chia rẽ gia đình người khác được."

Diêu Hành Niên nhất thời nghẹn lời. Lời nói của Thái hậu quả là sắc sảo, bà lại nói tiếp : "Nhưng mà việc này, ai gia tuyệt đối không thể tha cho bất kỳ kẻ nào! Long thể Hoàng thượng là phúc của cả vạn dân, Long thể của người há có thể để cho bọn chúng hãm hại! Người đâu, đem hai người bên ngoài xuống, xử trảm hết cho ai gia!"

Đầu ngón tay của ta run lên, quả nhiên Thái hậu không tha cho bọn họ. Thật ra trên đường đến Thiên Dận cung, ta cũng đoán được kết quả rồi.

"Xin Thái hậu chờ một chút thôi ! " Diêu Hành Niên mở miệng nói : "Chuyện hôm nay mạt tướng nghĩ rằng không nhiều người biết, không bằng Thái hậu giữ ạt tướng chút ít mặt mũi, buông tha cho Trương

Lăng một lần. Dù sao người sai là phu nhân của y, chứ không phải là y, nếu Thái hậu có thể tha cho y lần này, sau này Trương Lăng nhất định dốc hết sức phò tá Hoàng thượng."

Ta giật mình, Diêu Hành Niên rõ ràng là muốn dùng thân phận của lão ta mà đè xuống vụ việc này, dù sao ở đây người biết cũng không nhiều. Những người biết đến, cũng chỉ là cung nhân và một số phi tần, nếu như Thái hậu muốn cho qua việc này, cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng, vấn đề là Thái hậu không muốn làm thế.

Ta nhìn thấy trên mặt Thái hậu rõ ràng hiện lên một tia tức giận, nhưng kìm nén không để bộc lộ ra bên ngoài. Chưa biết giải quyết tình huống nan giải này làm sao, thì Lưu Phúc ở bên ngoài nói: "Bẩm Thái hậu, các vị đại nhân đang ở bên ngoài, muốn gặp Thái hậu."

Ta ngạc nhiên quay ra phía ngoài nhìn, trên mặt Thái hậu cũng lộ vẻ mặt khó hiểu, ta nghe thấy tiếng Hạ Hầu Tử Khâm cười khẽ, ta quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn vẫn nhắm mắt, nằm nghiêng trên giường.

Thái hậu không gọi mấy người bên ngoài vào, mà chỉ hỏi Lưu Phúc: "Bọn họ tới đây làm gì ? "

Lưu Phúc vội trả lời : "Các vị đại nhân nghe nói Trương đại nhân và phu nhân vào cung … dâng lên lễ vật làm hại tới long thể Hoàng thượng, bây giờ đều đã tụ họp bên ngoài, mọi người đều rất tức giận, đòi xử tội vợ chồng Trương đại nhân."

Bây giờ ta mới nở nụ cười, thì ra là thế.

Không phải Diêu Hành Niên nói là việc này không có người ngoài biết sao? Bây giờ, đại thần trong triều đều biết cả rồi, ta xem lão còn làm cách nào để bảo vệ Trương Lăng được nữa !

Sắc mắt Diêu Hành Niên sa sầm lại, lão hắng giọng một hơi, Thái hậu lại nói : "Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, các vị đại nhân không vào đây được." Bà quay mặt nhìn về phía Diêu Hành Niên, nói tiếp : "Không bằng Diêu Tướng quân ra ngoài nói cùng ai gia đi." Dứt lời, cũng không nhìn lão, mà bước thẳng ra ngoài cửa.

Ta nghe thấy Diêu Hành Niên hừ lạnh một tiếng, cũng không thể làm gì khác, phải đi ra ngoài cùng với Thái hậu.

" Cha." Diêu Thục phi gọi khẽ lão, lại ngoái đầu nhìn về phía ta và Hạ Hầu Tử Khâm, chần chờ một chút, cuối cùng nàng ta cũng rảo bước đi ra ngoài.

Ánh mắt ta dõi theo nàng ta đến lúc khi cửa phòng được chậm rãi khép lại.

Hạ Hầu Tử Khâm lúc này mới mở miệng hỏi : "Nàng đoán xem, là ai kêu mấy người kia đến đây ?"

Ta cảm thấy hơi hoảng hốt, có chút kinh ngạc nhìn hắn, chẳng lẽ…, không phải là hắn làm sao?

Hắn lại cười khẩy một tiếng, ngồi dậy, theo bản năng lại đưa tay lên xoa bụng. Ta đỡ lấy tay hắn, nhỏ giọng gọi: " Hoàng thượng… "

Hắn nghiến răng : "Thật ra trẫm có nuốt một hớp nhỏ bạc hà. "

Ta kinh ngạc, hèn chi mà hắn lại diễn giống đến như thế! Có điều lúc trước khi ta nghe nói hắn bị dị ứng với bạc hà, vẫn chưa thể tưởng tượng ra hắn sẽ đau đớn thế nào, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên là rất nghiêm trọng. Hèn chi mà lúc Thái hậu ở Hi Ninh cung lại tức giận đến thế, còn nói người ở Ngự thiện phòng có phải đều không muốn sống hết rồi không.

Mà ta, chính là người đưa ra chủ ý này với hắn, nhưng mà ta nào có muốn hắn đưa thân mình ra để mạo hiểm cơ chứ? Ta có chút đau lòng, nhỏ giọng hỏi hắn : "Hoàng thượng còn khó chịu lắm sao?"

Hắn không đáp, mà chỉ hừ một tiếng : "Trẫm đã biết Diêu Hành Niên sẽ không thể nào ngồi yên như vậy! Lão già đó mang người tới đây, tuyệt đối không phải là người bình thường. Nàng cho rằng chỉ dùng một chút kỹ xảo là có thể lừa được sao? Có điều… " Hắn cúi người xuống, lại nói : "Kim thị kia thật sự là đổ cả bình bạc hà vào sao? "

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói vậy, ta lại không nhịn được mà muốn cười. Nhưng mà ta cũng phải nhịn xuống, hắn đang khó chịu như thế mà ta còn cười hắn, nhất định là hắn sẽ tức giận cho coi.

Thấy hắn nhíu mày, ta hoảng sợ, vội la lên: "Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào rồi ?"

Hắn lại lắc đầu, tiện đà nói tiếp : "Nhưng mà tên Châu Du Thường vừa tới quả nhiên là có tài, trẫm nuốt thuốc ông ta đưa, tự nhiên lại không đau đớn như trước nữa. "

Nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng của ta cũng được hạ xuống. Mặc dù thái y đã nói, hắn bị dị ứng một lúc lâu rồi, sức khỏa cũng đang hồi phục lại, có điều mỗi lần nôn ra khó chịu đến cỡ nào cơ chứ? Hít một hơi, ta hỏi : "Thuốc kia sao Hoàng thượng không đợi thử độc đã uống luôn rồi? "

Hắn cười nói : "Nàng cho rằng Diêu Hành Niên dám công khai làm chuyện bất lợi đối với trẫm sao?"

Ta không nói gì, ta cũng biết lão ta không dám làm như vậy. Chẳng qua Hạ Hầu Tử Khâm muốn cho Diêu Hành Niên biết, hắn khó chịu đau đớn đến thế nào. Nhưng mà, không hiểu tại sao ta nhìn thấy hắn không chút do dự nuốt viên thuốc kia vào, trong lòng ta lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, lo lắng.

Một lát sau, hắn nói tiếp : " Nàng đi về trước đi, giúp trẫm gọi Thục phi vào đây, nói là trẫm có chuyện muốn nói với nàng ấy." Hắn nói xong, cũng không nhìn ta, chỉ nghiêng người nằm xuống.

Mặc dù hắn không nói gì, nhưng ta biết, bây giờ hắn đang rất khó chịu. Hắn không nghỉ ngơi, lại muốn ta gọi Diêu thục phi lại đây, ta không biết hắn muốn nói gì với nàng ta, nhưng mà mấy việc này ta cũng không cần hỏi hắn. Ta chần chờ một chút, gật đầu, rồi đứng dậy ra ngoài.

"Đêm nay trẫm tới Cảnh Thái cung thăm nàng." Phía sau lưng truyền đến giọng nói nhàn nhạt của hắn.

Lòng ta khẽ xao động, xem ra hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn nói khi việc này qua đi, sẽ ban thưởng cho chủ ý của ta. Thoáng dừng chân, ta mỉm cười nói : "Chờ Hoàng thượng đỡ mệt đi đã, thần thiếp ở Cảnh Thái cung chờ người. "

Ta đi ra ngoài, lại không thấy Thái hậu và mấy vị đại thần đâu. Lý công công đã chờ ở bên ngoài, thấy ta đi ra, vội vàng hành lễ, hỏi : "Nương nương, Hoàng thượng thế nào rồi ạ ? "

Ta nói : "Hoàng thượng đã đỡ nhiều rồi, Thái hậu đâu rồi?"

Nghe vậy Lý công công thở phào nhẹ nhõm, trả lời : "Thái hậu cùng với các vị đại thần đi đến thiên điện rồi."

Thì ra là thế.

Ta nhìn ra phía ngoài, hỏi : "Thục phi nương nương đã hồi cung rồi sao?"

"Dạ chưa, hình như nương nương đi theo lên thiên điện luôn rồi." Lý công công đáp lời ta.

Ta gật đầu, nói : "Ngươi đi nói cho Thục phi nương nương biết, Hoàng thượng muốn gặp nương nương."

Lý công công kinh ngạc, ngây ra một lúc, rồi vội vàng trả lời : "Dạ, nô tài đi đây. "

Ta không kìm được quay đầu lại nhìn, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười yếu ớt, nâng chân bước rời khỏi nơi này.

Ra khỏi Thiên Dận cung, đã thấy vẻ mặt cung nữ của ta căng thẳng lo lắng chờ ở bên ngoài. Bây giờ thấy ta đi ra, sắc mặt mới tốt lên một chút, vội bước qua, hỏi : "Nương nương, Hoàng thượng không sao chứ ạ ? "

Ta lắc đầu : "Không sao cả."

Lúc này nàng mới cười, lại hỏi : "Nương nương, lần này Diêu tướng quân sẽ bị lép vế phải không? Trương đại nhân kia xem ra không thể làm nổi chức tướng lĩnh hoàng đô này rồi."

Trong lòng ta kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi : "Ai nói cho ngươi biết chuyện này?"

Nàng giật mình, một lát mới trả lời : "Cả hoàng cung, ai nấy đều biết hết rồi ạ."

Ta bỗng nhiên dừng bước, Triêu Thần cũng vô cùng kinh hãi.

Đúng lúc này, ta nghe thấy có tiếng người truyền tới : "Sao nhanh như thế mà nương nương đã đi ra rồi? Thần thiếp còn tưởng rằng, nương nương phải đợi xem xong kịch hay này mới rời khỏi chứ ! "

Ngước mắt nhìn lại, đã thấy Thiên Lục đứng trước mặt ta, đôi mắt hẹp dài híp lại nhìn ta, khóe miệng của nàng ta đang bày ra một nụ cười như có như không.

Ta cảm thấy toàn thân căng thẳng, nghiến răng nói: "Là ngươi là !"

Ta thật sự không ngờ, vở kịch này là nàng ta nghĩ ra, giúp Thái hậu xướng lên.

Nàng ta mỉm cười yếu ớt, nhỏ giọng nói : "Thế nào, thần thiếp giúp đỡ Hoàng thượng thế này, nương nương không muốn sao, chẳng lẽ nương nương không hy vọng Hoàng thượng sẽ thắng sao ?"

Ta cười khẩy : "Ngươi thật sự là vì Hoàng thượng sao?"

Nụ cười trên môi nàng ta cũng không thay đổi mở miệng nói : "Nương nương thông minh như vậy, đương nhiên là có thể hiểu được thần thiếp làm như thế này là có mục đích gì. Đúng vậy, thần thiếp làm những chuyện này là vì người ấy. Có điều thần thiếp làm việc này cũng không phải là vẹn toàn cho cả đôi bên sao?"

Nàng ta không nói, ta đương nhiên cũng biết, 'người ấy' mà nàng ta nói đến chính là Cố Khanh Hằng.

Ta liếc nhìn Triêu Thần một cái, nàng liền hiểu ý mà lui xuống.

Thiên Lục liếc mắt nhìn Triêu Thần, khẽ cười : "Nương nương còn sợ người khác biết sao? Tim nương nương không đặt trên người y, còn sợ người ta nói y và nương nương có gian tình sa ?"

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta : "Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?"

Nàng ta đột nhiên cười rộ lên, liếc nhìn ta : "Thái hậu đối xử khác biệt với ngươi chỉ vì ngươi thông minh thôi. Tang Tử… "

Đây là lần đầu tiên kể từ khi nhập cung tới giờ, Thiên Lục gọi thẳng tên ta. Ta cũng biết, trong lòng của nàng ta chưa bao giờ coi ta là Đàn phi, nàng ta chưa bao giờ tôn kính ta. Chỉ là những việc này ta cũng không hề quan tâm.

Nàng ta nói tiếp : "Ngươi có thể đem trí tuệ của ngươi mà giành được sự tín nhiệm của Thái hậu, thì ta cũng có thể." Ta hơi giật mình nhìn nàng ta, nàng ta cùng Thái hậu … Chuyện từ bao giờ? Trong lòng ta khẽ động, chẳng lẽ nào ….

Trong thời gian mà ta và Hàn vương rơi xuống vách núi ki ?

"Xem ra ngươi đã nghĩ ra rồi. Lúc trước Thái hậu không thích ta, chỉ vì trong lòng Hoàng thượng còn có người kia. Nhưng mà bây giờ Dao phi đã trở về, thì ta sẽ ra sao? Chỉ cần tất cả mọi chuyện ta làm đều vì Hoàng thượng, Thái hậu nhất định sẽ không từ chối. Những việc làm của Thái hậu, không phải chỉ đều vì Hoàng thượng, vì Thiên triều thôi sao?"

Xem ra, nàng ta đã biết thân phận thật của Dao phi rồi, nhưng mà đúng là nàng ta thật biết nắm lấy thời cơ. Biết rằng Thái hậu nhất định sẽ vì những việc liên quan đến Dao phi mà phẫn nộ, cho nên những việc làm lúc trước nàng ta dùng để câu dẫn Hạ Hầu Tử Khâm, cũng sẽ chìm vào quên lãng thôi. Chỉ cần Thiên Lục cùng với Thái hậu đi chung một con đường, thì tự nhiên bà sẽ bỏ qua hết mọi chuyện cũ cho nàng ta thôi. Lại nói tiếp, Thiên Phi bây giờ đang mang trong bụng đứa con của Hạ Hầu Tử Khâm, Thái hậu đương nhiên sẽ không bài xích Thiên phi, mà Thiên Lục lại là em gái của nàng ta, đương nhiên cũng sẽ không bị Thái hậu ghét bỏ nữa.

Huống chi, vở kịch ngày hôm nay nàng ta dàn dựng, thật là hay mà. Không nhìn ra trong đó chút nào là vì Cố Khanh Hằng, chỉ vì muốn Cố Khanh Hằng được tốt, thì đầu tiên, phải để cho Hạ Hầu Tử Khâm tốt.

Nhất định là nàng ta lợi dụng thời gian ở Thiên Dận cung, nói cho Cố đại nhân biết những chuyện này, Cố đại nhân là người thông minh khôn khéo, làm sao còn cần người khác chỉ điểm nữa, chắc chắn là ông ta đã tìm được cách giải quyết. Huống chi lần này đấu cùng với Diêu gia, còn liên quan đến tiền đồ của con mình. Ông ta nhất định sẽ làm, toàn lực ứng phó với Diêu gia.

Ta không nói lời nào, nàng ta lại tiến lên mấy bước, nói : "Hai gia tộc Diêu Cố, Thái hậu mong rằng hai nhà này sẽ áp chế lẫn nhau."

Lẽ thường này làm sao ta lại không biết chứ? Có điều, khống chế lẫn nhau, cũng không phải là kế lâu dài. Còn hy vọng của Hạ Hầu Tử Khâm, ta biết, hắn muốn đem quyền lực thu hết vào trong tay mình. Vì thế, nên ta mới chịu đem Cố Khanh Hằng giao ra.

A, Cố đại nhân muốn nhân chuyện này mà nâng đỡ con trai mình lên, vậy thì sau này, văn võ, đều là Cố gia của lão dẫn đầu sao?

Chỉ tiếc là, Cố Khanh Hằng không phải là người như vậy.

Lòng y ngay thẳng, nếu không Hạ Hầu Tử Khâm cũng sẽ không tin tưởng y như thế, trọng dụng y như thế.

Nếu y lên tới vị trí này, vẫn một lòng phục vụ Thiên triều, cho dù đối phương là cha ruột, y cũng không lạm dụng chức quyền, ta tin chắc là như thế.

Khẽ cười nhạt một tiếng, ta nói : "Ta khuyên ngươi, sau này đừng nên động tâm với y nữa, hãy nhớ cho kĩ, ngươi bây giờ là người của Hoàng thượng."

Nàng ta không nghĩ ta sẽ đổi chủ đề nhanh như vậy, sửng sốt nhìn ta một lát, mới nói : "Điều này tự ta hiểu được. Ta vốn không muốn vào cung, chỉ là số phận đã định ra cho ta con đường này. Nhưng mà bây giờ ta biết, nữ nhân trong cung cũng có cách sống của nữ nhân trong cung. Từ lần đó, ta biết được, ngươi tính toán dùng hộp thuốc mỡ Cố đại nhân ban cho để rêu rao, mà y lại chính miệng thừa nhận hộp thuốc mỡ kia là là y tặng cho cung nữ, từ đấy ta biết, có thể có một người, có thể khiến ta nguyện ý vì y mà sống, khổ sở cũng chấp nhận hài lòng".

Ta giật mình, chuyện lần đó, nàng ta tưởng rằng Cố Khanh Hằng thừa nhận, là vì nàng ta sao ?

Ta cười nhẹ : "Ngươi đừng ở đấy mà mơ mộng hão huyền, tự mình đa tình nữa ! "

Nàng ta lại cho là ta không đúng, cười nhạt một cái : "Tang Tử, ta biết, từ nhỏ tới giờ, ngươi lúc nào cũng ghen tị với ta. "

Lời của nàng ta, khiến lòng ta run lên.

Đúng vậy, ta thừa nhận, với ta, Thiên Phi chẳng là gì cả. Nhưng ta đối với nàng ta, quả thật là có đố kỵ.

Bởi vì, từ khi còn nhỏ, nàng ta đã có được những thứ mà ta không hề có. Tình cảm, và nhiều thứ khác. Còn có, sự thông minh của nàng. Nàng không hề giống Thiên phi, Thiên phi chỉ là một đại tiểu thư quen được nuông chiều, chỉ biết nhìn chằm chằm vào thứ nàng ta khao khát, đợi người tới lấy cho, mà không hề đấu tranh, không hề ra sức giành lấy.

Nhưng Thiên Lục không giống với Thiên phi.

"Nhưng mà ngươi thật khiến ta kinh ngạc, hồi bé, ngươi thường xuyên ra khỏi nhà, thì ra không phải là đi ra ngoài vui chơi? Ồ." Nàng ta cười, lại nói : "Ta thật đúng là đã xem thường ngươi rồi, không thể tin rằng nha đầu xấu xí của Tang phủ ngày nào, bây giờ lại mạnh mẽ như thế. Thế nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, ở hậu cung này, ngươi chỉ có hai tay, không thể chống chọi với địch vây bốn phía đâu."

Thiên Lục à, ta chính thức cảnh giác với nàng ta.

Ta không hề nghĩ tới, nàng ta sẽ đi cùng một đường với Thái hậu.

Ánh mắt của Thiên Lục nhìn về phía sau lưng ta, một lúc lâu sau mới ra vẻ lo lắng nói : "Ngươi cho là, người kia cao cao tại thượng như thế, có thể bảo vệ che chở cho ngươi cả đời sao?"

Ta cũng quay đầu nhìn về phía Thiên Dận cung, Hạ Hầu Tử Khâm …

Nàng ta cười cười, xoay người lại, nói với ta : « Thần thiếp xin phép được đi trước, nương nương tự lo mà giải quyết cho tốt." Dứt lời, nàng ta nói với Cúc Vận mấy câu, rồi rời đi.

Ta lớn tiếng quát: Đứng lại ! "

Bước chân Thiên Lục hơi chậm lại, ngoái đầu nhìn ta, nhẹ giọng nói : "Nương nương còn gì muốn dạy dỗ thần thiếp sao? Ôi. » Nàng ta ra vẻ sợ sệt, đưa mắt nhìn về phía Cúc Vận : "Hay là bởi vì cung nữ của thần thiếp gặp nương nương mà không chịu hành lễ sao ? "

Chỉ nghe " Chát " một tiếng, Thiên Lục vung tay tát mạnh vào mặt Cúc Vận, ta giật mình nhìn nàng ta. Cúc Vận hình như cũng choáng váng, theo bản năng ôm lấy hai gò má. Ta lại nghe Thiên Lục hỏi : " Như thế này đã được rồi chứ?"

Ồ, ta thật sự đã quá coi thường nàng ta rồ ! Nàng ta biết, ta từng có mâu thuẫn với Cúc Vận, có điều ta không ngờ, nàng ta lại ra tay nhanh như thế. Mà ta muốn, chẳng lẽ chỉ có nhiêu đây thôi sao ? Cười khẩy một tiếng, ta hỏi nàng : "Ngươi đối với Cố Khanh Hằng, cũng là thật lòng sao?" Nàng ta đã muốn đấu với ta, ta cũng không sợ mà tiếp nàng, chỉ ngại nàng ta sẽ làm hại đến Cố Khanh Hằng.

Nàng ta lúc này mới giật mình, cười yếu ớt : "Nương nương nói sao?"

Ta nghiến răng : "Nếu ngươi dám làm hại đến y, bản cung nhất định sẽ không dễ dãi như thế đâu!"

Nàng ta cười, nụ cười rực rỡ : "Cả đời thần thiếp khó khăn lắm mới yêu một người, làm sao có thể bỏ được?" Nàng ta xoay người đi tiếp : "Sự việc lúc này chắc cũng giải quyết xong rồi, thần thiếp đi Hi Ninh cung trước đây."

Nói dứt lời, cũng không quay đầu lại, mà rời đi luôn cùng Cúc Vận.

Ta ngơ ngẩn đứng đó, bỗng nhiên nhớ lại khi đó ở Tang phủ. Khi nàng ta chạy tới nói, muốn đem suất tuyển tú cho ta. Mà ta thì lại không chút do dự từ chối, chỉ là khi đó, ta cho rằng, đó sẽ lại là âm mưu quỷ kế của nàng.

Hóa ra không phải sao ?

Ta bất giác cười khổ, Thiên Lục nói nàng ta thực sự không muốn vào cung nhưng vẫn phải vào.

Thì ra người muốn được gả cho Cố Khanh Hằng là nàng ta, Tang Thiên Lục.

Thật là mỉa mai đúng không?

Có phải làm tỳ thiếp, nàng ta cũng bằng lòng sao?

Nhưng Khanh Hằng sẽ đồng ý ư?

Sau đó, ta lại nghĩ tới việc Cố Khanh Hằng tặng y phục cho ta. Khi đó, phu nhân vu oan cho ta, nói ta trộm y phục của Thiên Lục. Nếu bây giờ ta còn chưa nghĩ ra manh mối thì thật uổng công Tô Mộ Hàn đã dạy dỗ ta!

Người vu oan cho ta vốn là nàng ta, là Thiên Lục.

Hai tay ta nắm chặt lại, hít một hơi thật sâu.

Vì thế, từ nhỏ ta đã không thích nàng ta. Vì thế, mỗi lần nhìn thấy nàng ta, ta luôn cảm thấy oán hận trong lòng.

Thì ra nàng ta và ta là cùng một loại người!

Chỉ khác nhau ở chỗ, nàng ta ngụy trang thật tài tình.

Bây giờ, nàng ta ở bên cạnh Thiên Phi một tấc cũng không rời, xem ra đứa bé kia đã đẩy các nàng vào tình thế bắt buộc.

"Nương nương." Triêu Thần đi tới bên cạnh, nhỏ giọng gọi ta.

Ta chậm rãi thu hồi tâm tư lại, cười nhạt một tiếng, đi thẳng về phía trước.

Lúc này đã cách Thiên Dận cung rất xa.

Đi thêm một đoạn nữa, ta nghe thấy phía trước truyền đến tiếng bước chân của nhiều người, ngước mắt nhìn, thấy Dao phi đang vội vã đi tới. Ta mới nhớ ra, lúc ở Hi Ninh cung, Thái hậu giận dữ sai người gọi Dao phi từ dịch quán trở về.

Tính toán thời gian, lúc này trở về cũng vừa vặn.

Bên cạnh Dao phi chỉ có hai cung nữ, đang đi cùng nàng ta bước lại đây, ta nhìn thấy hai mắt của nàng ta ửng đỏ, dường như đã khóc. Không biết sao trong lòng ta lại dâng lên cảm giác bất an.

Nàng ta hừ khẽ một tiếng nói: "Đàn phi thực sự là ý chí sắt đá, vương huynh ta liều mình cứu ngươi, nhưng ngươi lại thản nhiên không thèm đi thăm huynh ấy lấy một lần!"

Ta nao nao, nhớ lại hôm qua đã hứa không đi dịch quán với Hạ Hầu Tử Khâm. Huống chi, thân phận của ta thực sự rất bất tiện. Bởi vậy ta chỉ nói: "Ngươi cũng là phi tử của Hoàng thượng, bản cung cho rằng ngươi nên hiểu cung quy."

"Cung quy?" Nàng ta cười lạnh, "Trước mặt vương huynh ta, Đàn phi vẫn cho rằng huynh ấy là vương gia Bắc Tề, chứ không phải là ân nhân cứu mạng của ngươi sao?" Lời của nàng ta rõ ràng muốn gây hấn với người khác.

Ta hơi ngạc nhiên nhìn Dao phi, lời của nàng ta rốt cuộc có ý gì?

Nàng ta chậm rãi thu lại sự ngạo mạn vừa rồi, cắn môi nói: "Đại phu nói, cánh tay phải của vương huynh ta bị tổn thương kinh mạch, sợ là cả đời không dùng được nữa." Ta giật mình, cánh tay phải của Hàn vương bị thương là thật, khi đó không có cách chữa trị, ta phải cố định cánh tay cho y bằng thân trúc.

Dao phi lại nói: "Ngươi phải biết, cánh tay phải đối với vương huynh ta có ý nghĩa như thế nào!"

Trong lòng ta đau xót vô cùng, làm sao ta không biết? Hàn vương là người chinh chiến trên sa trường, nếu cánh tay phải bị tàn phế, đối với y mà nói là đả kích vô cùng to lớn.

Nhưng ta chỉ thầm nghĩ, chuyện này do Dao phi nói ta có thể tin được sao?

Dường như nàng ta cũng nhìn thấy sự nghi ngờ của ta, hừ lạnh một tiếng: "Thế nào, ngươi không tin sao? Nếu không phải bệnh tình của vương huynh trở nặng thì làm sao bản cung đi cả đêm không về? Còn nhọc lòng Thái hậu phái người mời bản cung về nữa!"

Đúng vậy, sao ta quên mất nàng ta đã xuất cung một ngày một đêm chứ.

Khi đó ta đã cảm thấy rất kỳ lạ, nàng ta đi lâu như vậy vẫn chưa trở về, chẳng lẽ thương thế của Hàn vương không tốt sao?

Chẳng lẽ chuyện này là thật sao?

Nàng ta tiến lên một bước, nhìn thẳng vào ta, mở miệng nói: "Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn đi thăm vương huynh ta sao? Hôm qua bản cung đến, huynh ấy…" Nàng ta bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Huynh ấy còn hỏi thăm tình hình của ngươi nữa!"

Ta giật nảy mình, thật như vậy sao? Hàn vương hỏi ta làm gì?

Ta nhớ lại hai lần gặp nạn đều nhờ y che chở ta mới trở về nguyên vẹn không bị tổn thương một chút gì. Không, đúng ra là ba lần. Sao ta quên được, mũi tên đã bắn Diêu Chấn Nguyên, nếu không phải y ra lệnh cho Thanh Dương bắn thì sao ta có thể dễ dàng thoát thân ra khỏi nơi đó như vậy?

Chỉ là bây giờ ta làm cách nào để đi thăm y đây?

Nếu muốn đi thì phải được Hạ Hầu Tử Khâm cho phép. Hắn nói sau khi giải quyết chuyện Trương Lăng, ta muốn thứ gì đều cho ta chọn, còn ta chỉ muốn nói cho hắn biết về chuyện nước thuốc trên mặt ta. Chẳng lẽ bây giờ muốn ta đổi lấy cơ hội đó để xuất cung đi thăm Hàn vương sao?

Ta nắm chặt hai bàn tay lại, khiến móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, làm cho cảm giác đau đớn dần lan truyền ra.

Hàn vương đối với ta có tình, ta cũng không thể vô nghĩa với y được. Có điều dựa vào tình hình hiện tại, ta thực sự không thể xuất cung đi thăm y.

Lúc này, ta nghe Dao phi quay sang người bên cạnh nói: "Trở về bẩm báo với Thái hậu, nói bản cung đã hồi cung, bây giờ sẽ đi Thiên Dận cung thỉnh an Hoàng thượng."

Ta quay sang nhìn cung nữ kia, thì ra người trong cung Thái hậu, nghe Dao phi nói nói như thế, vội vàng vâng dạ lui xuống.

Bất giác, ta xoay người lại nhìn về phía cung nữ kia, bỗng nhiên nghe một người nói: "Nương nương, như vậy mà người cũng không bằng lòng đi sao?"

Giọng nói này là…

Ta giật mình lập tức quay đầu lại, quả nhiên, nhìn thấy Thanh Dương.

Nhưng, vì sao nàng ta lại mặc y phục của cung nữ và vào cung?

Lúc này, xung quanh ta bốn bề vắng lặng. Thanh Dương tiến lên một bước nói: "Vương gia vì nương nương, có thể nói đã rơi vào nước sôi lửa bỏng, bây giờ vương gia bị trọng thương hôn mê, nương nương lại có thể dửng dưng không hề quan tâm như vậy, thật khiến Thanh Dương bội phục."

Ta chỉ cảm thấy trong lòng run lên, nàng ta đang nói cái gì?

Chẳng lẽ nàng ta vào cung, chỉ để nói với ta tình hình của Hàn vương sao?

Ta hoảng sợ lui về nửa bước, Triêu Thần đang đứng ở phía sau vội đỡ lấy ta nói: "Nương nương…"

Trong đầu ta chợt lóe sáng, mọi suy nghĩ chợt trở nên sáng tỏ.

Hàn vương là hạng người gì, sao có thể nói ta lén đi thăm y được? Hơn nữa những lời của Dao phi và Thanh Dương vừa nói ra cũng có vô vàn sơ hở!

Dao phi nói lúc nàng ta đến dịch quán, Hàn vương còn hỏi thăm tình hình của ta. Nhưng Thanh Dương lại nói, bây giờ Hàn vương đang bị trọng thương hôn mê.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Vì thế, không thể có chuyện Hàn vương muốn ta đi thăm y, chắc chắn không có khả năng này!

Dao phi muốn dụ ta xuất cung!

Ta và Hàn vương bị rơi xuống núi mất tích một ngày một đêm, chắc hẳn người ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm chính là nàng ta. Tâm tình của Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta là người nắm rõ nhất, vì vậy nàng ta hy vọng có thể dụ được ta xuất cung.

Bởi vì nàng ta hiểu rõ Hạ Hầu Tử Khâm không bao giờ muốn thấy cục diện như thế này.

Còn Thanh Dương đến, là vì…

Tim ta đập nhanh hơn, bỗng nhiên bóp mạnh cánh tay Triêu Thần, dường như nàng cũng ý thức được chuyện gì sắp xảy ra. Ta không nói lời nào lập tức xoay người bỏ chạy.

Chợt cảm thấy phía sau có thứ gì đó bay tới, đánh vào cổ ta. Sau đó là cảm giác đau nhói, trước mặt ta bỗng nhiên tối sầm lại, cả người lập tức ngã xuống.

"Nương nương!" Bên tai ta truyền đến tiếng kêu hoảng hốt của Triêu Thần, "Người đâu …"

Giọng nói của Triêu Thần, chỉ thoáng lên trong chớp mắt rồi im bặt.

Dao phi muốn làm gì đương nhiên ta hiểu rất rõ.

Nàng ta tính toán thật hoàn hảo, ngay trước mặt cung nữ của Thái hậu nhắc đến tình hình của Hàn vương, còn nói nghiêm trọng như vậy. Ta không thể không thừa nhận, lúc mới bắt đầu nghe, ta thực sự dao động, vì ta cũng tin.

Sau khi nói không bao lâu thì sai cung nữ kia trở lại.

Sau này khi Thái hậu hỏi tới cũng có người chứng thực. Ta tin Dao phi chắc chắn có khả năng biến việc này thành 'khi ta nghe xong lời của nàng ta đã lén xuất cung ra ngoài'. Điểm này ta hoàn toàn tin tưởng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngón tay mới có thể khẽ nhúc nhích.

Ta cố gắng mở mắt ra, nghiêng mặt nhìn ra ngoài, mới biết thì ra ta ở trong một căn phòng.

Ta cẩn thận quan sát khắp căn phòng, ta ngạc nhiên, đây là nơi nào? Có lẽ không cần ai nói ta cũng biết. Đây là phòng của Hàn vương tại dịch quán.

Ta chợt hoàn hồn, cảm thấy buồn cười.

Ngước mắt lên, ta nhìn thấy chiếc mặt nạ lạnh lẽo của người người đàn ông đó, tiếng hít thở của y nhè nhẹ giống như đang ngủ say. Ta chợt nghĩ Thanh Dương thực sự là vô cùng to gan, ngay cả vương gia nhà nàng ta mà nàng ta cũng dám tính kế!

Ta cẩn thận nhìn lại một lần, không hề nhìn thấy bóng dáng của Triêu Thần, không biết vì sao trong lòng ta hoảng hốt.

Từ trước đến nay ta chưa từng hoảng hốt, hoang mang.

Ta chống tay muốn đứng dậy, mới phát hiện ra toàn thân ta không hề có một chút sức lực nào.

Ta nằm ở trên người của y, gần sát y như vậy, ngay cả hơi thở của y, tất cả mọi thứ của y cũng có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Hình ảnh này ái muội đến nhường nào đây.

Bỗng nhiên ta nhìn về phía cửa, cố gắng dùng sức gọi lớn : "Vãn Lương, Vãn Lương —— "

Nhưng, vì sao giọng nói của ta cũng trở nên yếu ớt như vậy?

Vãn Lương. Vãn Lương…

Ta biết Vãn Lương vẫn còn ở đây, nàng đang ở trong dịch quán.

"Vãn Lương …" Ta lại dùng sức kêu lên, nhưng giọng của ta nhỏ đến đáng thương, dường như không có một chút sức lực nào.

Ta kêu một hồi lâu sau, ở bên ngoài vẫn im lặng không cmột tiếng động. Ta mới nghĩ lại, cho dù ta có sức để kêu lớn hơn nữa thì đã sao? Khi đó Vãn Lương đã từng nói, nơi ở của Hàn vương không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào.

Như vậy bây giờ dù ta kêu lớn hơn nữa thì bên ngoài tất cả đều là người Bắc Tề, bọn họ sẽ không giúp ta.

Ta cúi xuống, cuối cùng nhìn lại vào người trước mặt.

Ta khẽ hé miệng gọi y: "Vương gia, vương gia…"

Sau đó ta lại cảm thấy sợ hãi, người đang nằm dưới người ta, thật sự là Hàn vương sao?

Bị chiếc mặt nạ che lại, ta không nhìn thấy mặt của y.

Muốn đưa tay tháo nó xuống nhưng không có sức lực.

Ta cắn răng, tốt thật, vẫn để cho ta có sức nói chuyện, nhưng thân thể lại không động đậy được.

Ánh mắt ta nhìn vào một cánh tay phải của y, rõ ràng nó được quấn băng thật dày. Trong lòng ta chấn động, y đúng là Hàn vương!

A, Thanh Dương điên rồi sao? Nàng ta làm như vậy là đang tính toán điều gì đây?

"Vương gia, vương gia…" Ta không cam lòng kêu lên mấy tiếng nữa, nhưng người nằm dưới người ta không hề có bất cứ động tĩnh gì.

Xem ra là do Thanh Dương ra tay.

Không, ta cắn răng, có lẽ chính là Dao phi!

Nhớ tới bộ dáng cười tươi như hoa của nàng ta, trong lòng ta hận vô cùng. Hạ Hầu Tử Khâm còn nói nàng ta không phải là người thích hợp sinh tồn ở trong cung. Có phải như vậy không? Nhưng ta lại thấy nàng ta là kẻ thích hợp nhất so với bất cứ ai!

Nhưng bây giờ ta trúng kế của bọn họ thì còn làm được gì nữa đây?

Ta không nhúc nhích được, kêu gào cũng vô ích.

Hàn vương lại…

Bỗng nhiên ta nghĩ tới Triêu Thần. Trong lòng ta hoảng sợ, đúng rồi, lúc đó Triêu Thần ở bên cạnh ta, nhưng lúc này nàng cũng không có ở trong phòng, rốt cuộc bọn họ đem Triêu Thần nhốt ở đâu rồi?

Lúc này, đột nhiên ta nghe thấy tiếng cánh cửa phòng bị người khác đẩy ra. Ta nhìn về phía cửa, thấy một cung nữ bưng thứ gì đó trên tay bước vào. Cung nữ đó nhìn thấy ta nhưng sắc mặt vẫn bình thản không hề ngạc nhiên. Xem ra những người ở đây đều được sắp đặt hết rồi.

Cung nữ kia bước qua, cầm thứ gì đó trong tay đặt sang một bên, vừa đỡ ta, vừa nói: "Nương nương, nô tì phải cho vương gia uống thuốc, người chịu khó ngồi bên cạnh chờ một chút." Vừa nói xong liền đỡ ta tựa vào bên giường.

Ta tức giận nhìn cung nữ kia, cắn răng nói: "Thanh Dương đâu! Gọi Thanh Dương tới gặp bản cung!"

Nàng ta cũng không nhìn ta, cúi người kéo mặt nạ của Hàn vương lên. Nhưng không kéo hẳn lên mà chỉ để lộ ra miệng của y. Ta mới nhớ tới, Hàn vương đã từng nói những ai nhìn thấy khuôn mặt của y đều phải chết.

Ta kinh ngạc, chẳng lẽ ngay cả cung nhân kề cận bên người y cũng chưa từng nhìn thấy sao? Y nói giết hết là sự thật sao?

Nếu không vì sao cung nữ này lại tự giác như vậy?

Làm xong hết tất cả, mới thấy nàng ta cẩn thận bưng chén thuốc, đút từng muỗng từng muỗng cho y, lại còn nói : "Nếu như Vương gia biết nương nương đến thăm, vương gia nhất định là rất vui mừng. Nương nương, người cho vương gia uống thuốc cẩn thận một chút, thân thể của vương gia rất yếu ớt."

Ta ngạc nhiên nhìn cung nữ kia, nàng ta … Rốt cuộc nàng ta đang nói gì đây?

Gì mà cẩn thận đút thuốc? Rõ ràng người cho y uống thuốc là nàng ta mà!

"Đừng làm lắm trò đùa giỡn với bản cung! Mau gọi người thả bản cung ra!" Trong lòng ta bất giác cảm thấy căng thẳng, tất cả mọi thứ xảy ra đều khiến ta cảm thấy kỳ lạ. Ta đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cánh cửa lúc nãy nàng ta bước vào cũng đã bị đóng lại, ta không cam lòng, tiếp tục gọi, "Vãn Lương! Vãn Lương!"

Ta gọi đến lúc cả người mệt lả, ở bên ngoài vẫn lặng im không một tiếng động như trước. Tất cả đều nói cho ta biết, ta đã thành cá chậu chim lồng không còn nghi ngờ gì nữa rồi.

Cung nữ kia đã cho uống thuốc xong, cẩn thận lau nước thuốc dính bên khóe miệng y, nhỏ giọng nói: "Nương nương có tâm khiến cho nô tì cảm thấy đây cũng là chuyện bình thường."

Chẳng biết vì sao, những lời của cung nữ kia vừa thốt ra làm ta lạnh cả người.

Lúc này, thấy nàng ta đã đem cái bát không để sang một bên, cẩn thận giúp y mang lại mặt nạ. Sau đó đưa tay đỡ ta qua, lại một lần nữa để ta tựa ở trên ngực y. Cầm tay ta đặt trên tay y.

Ta giận dữ nhìn cung nữ kia, những lời vừa rồi, không phải nói cho ta nghe mà là nói cho người bên ngoài nghe.

Người bên ngoài!

Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mạnh, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Rốt cuộc nàng ta cũng mỉm cười, mở miệng nói: "Nương nương cần gì phải gấp gáp, tiết mục hay nhất còn chưa trình diễn mà. Nhưng người cảm thấy chuyện này thế nào? Người đến dịch quán không phải vì quan tâm đến bệnh tình của vương gia sao? Vậy thì nương nương hãy ở lại đây với vương gia đi, nô tì ra ngoài trước, không quấy rầy hai người nữa." Dứt lời, nàng ta cũng không nhìn ta, chỉ bưng chén thuốc bên cạnh bước ra ngoài.

Cánh cửa lại rộng mở.

Ta giận dữ muốn nắm chặt hai tay, nhưng không biết phải làm sao vì ta không còn chút sức lực nào.

Bên tai ta lại vang lên những lời vừa rồi của cung nữ kia, nàng ta nói tiết mục hay nhất còn chưa trình diễn đâu.

Trò hay…

Đột nhiên ta cảm thấy kinh hãi.

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài mặc dù bị cánh cửa sổ ngăn cách, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc trời đang tối dần.

Ta bỗng nhiên nhớ ra Hạ Hầu Tử Khâm nói đêm nay muốn qua Cảnh Thái cung, hắn nói sẽ thưởng cho ta về chuyện của Trương Lăng.

Dao phi!

Ta cắn răng, khi đó ta đã ý thức được mọi chuyện không bình thường, nhưng vẫn chậm một bước. Ta nghĩ không ra là Thanh Dương cũng tới.

Như vậy thì bây giờ Thanh Dương đang ở đâu? Nàng ta để ta ở trong phòng Hàn vương không sợ ta làm hại y sao?

Sau đó ta lại suy nghĩ, thực sự là buồn cười, bản thân ta bây giờ không thể nhúc nhích được thì làm sao làm hại y được? Nhưng thực ra, dù cho ta cử động bình thường, ta cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến y.

Vì thế, Tang Tử, lần này ngươi thật sự bị các ả dồn vào chỗ chết rồi.

Nhưng ta không cam lòng!

"Ưm." Người bên dưới khẽ rên một tiếng.

Ta giật mình thu hồi lại dòng suy nghĩ, vội hỏi: "Vương gia, ngài tỉnh rồi sao!"

Ta nhìn thấy đôi mắt của y chậm rãi mở ra, chỉ thoáng nhìn ta, trong đôi mắt của y giống như đang cười, nhẹ giọng nói: "Tử …"

Nhưng y chỉ thốt ra một chữ và mọi thứ im ắng trở lại. Ta nhìn y, lại thấy y chìm vào mê man.

Còn ta lại giống như đột nhiên bị thứ gì đó đánh trúng.

Vừa rồi y gọi ta là gì …

Ta nhìn thẳng vào y.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, theo phản xạ ánh mắt của ta nhìn ra phía ngoài.

A, Hạ Hầu Tử Khâm.

Trong khoảnh khắc khi ánh mắt của hắn đang nhìn về phía ta, chợt ngơ ngẩn, sau đó tràn đầy sự oán hận.

Hắn đã từng nói, nếu ta dám lừa dối hắn, hắn sẽ hận ta.

Hôm qua, ta còn đồng ý với hắn sẽ không đến dịch quán thăm Hàn vương, thế mà bây giờ ta lại xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy cả người hắn loạng choạng, vội vàng chụp lấy khung cửa mới giữ người đứng vững được. Nhưng hắn chỉ nhìn ta một cái, trong ánh mắt lửa giận bùng lên, lập tức nghiêng người rời khỏi cửa.

Đúng vào thời khắc này, có thứ gì đó vỡ tan trong người ta, cả người ta đột nhiên tràn đầy sức lực. Ta nhổm người dậy theo bản năng, đuổi theo ra ngoài gọi lớn: "Hoàng thượng —— "

Chạy được mấy bước, bỗng nhiên ta ngẩn ngơ.

Ta thật là ngu ngốc, ta đuổi theo ra ngoài này làm gì?

Như vậy chẳng phải càng giấu đầu lòi đuôi sao?

200. Q.2 - Chương 27: Là Trẫm

Edit : BW_mylove_SG

Beta : yk_nhubinh

Các nàng tính toán thật vừa vặn, đúng lúc này để ta có thể cử động bình thường, như vậy theo bản năng ta nhất định sẽ nhỏm dậy chạy ra ngoài.

Có điều, bây giờ ta chạy ra ngoài còn làm gì được nữa?

Ta cắn răng, tiếp tục chạy thẳng ra ngoài.

Hắn đi rất nhanh, ta chỉ thấy Lý công công đang vội vã chạy sát phía sau hắn. Ta chạy lên, mặc kệ hắn có nghe hay không, ta nhất định phải đuổi theo.

"Hoàng thượng!" Ta gọi lớn một tiếng, rõ ràng nhìn thấy bước chân của hắn khựng lại, nhưng hắn không hề dừng lại mà vẫn bước thật nhanh ra ngoài.

Bên ngoài, các cung nhân của Bắc Tề ai nấy đều hoảng sợ nhìn ta và hắn, nhưng không dám nói một câu.

Ta xông lên, đứng chặn trước mặt hắn, trái tim đập điên cuồng hỗn loạn, ta nhìn hắn, thở hổn hển.

Tất cả đều quá rõ ràng không thể giải thích được gì cả, không phải sao?

Ta xuất hiện trong phòng Hàn vương, hắn lại đột nhiên tới.

Nhưng vì sao hắn đến một mình, Dao phi đâu? Ta còn tưởng rằng Dao phi sẽ dẫn hắn đến.

Ta yên lặng nhìn hắn, rốt cuộc hắn cũng dừng bước lại nhìn ta.

Ta chỉ muốn hỏi, chàng tin ư? Tin tất cả những chuyện này…

Nhưng những lời này cứ nghẹn cứng ở cổ họng không thể nào thốt ra được.

Chẳng biết tại sao, ta bật khóc đầy uất ức. Cái cảm giác sợ hãi và hoang mang này ngày càng sâu đậm hơn, cuối cùng ta cũng đã biết nguyên nhân vì sao. Thì ra, ta sợ hắn không tin ta.

Không tin ta…

Chỉ đơn giản như vậy.

Ngay vào lúc xuất cung ra ngoài, lòng ta chỉ còn mỗi cảm giác sợ hãi này.

Ta cho rằng, chờ chuyện của Trương Lăng giải quyết xong, lúc đó ta và hắn sẽ không còn khoảng cách nữa. Ta có thể thẳng thắn nói cho hắn biết tất cả, ta có thể thật sự làm Tang Tử một cách đường đường chính chính.

Thì ra ta đã quá ngây thơ rồi. Ta chưa từng nghĩ đến, Dao phi và Thanh Dương sẽ lợi dụng Hàn vương để hại ta!

Hắn chỉ đột nhiên nhắm mắt lại, không nhìn vào khuôn mặt đang đẫm nước mắt của ta.

Hắn nhếch môi, gằn từng chữ: "Thị vệ giữ thành nói, nàng cầm lệnh bài của tướng lĩnh trấn thủ hoàng đô một mình ngồi xe ngựa đến đây."

Lòng ta chấn động mạnh!

Ta đã từng nói, Dao phi có đủ năng lực biến chuyện này thành ta tự tìm đến chỗ Hàn vương. Nhưng thật không ngờ lại là như vậy!

Lệnh bài của tướng lĩnh trấn thủ hoàng đô, là lệnh bài của Cố Khanh Hằng.

Bây giờ Khanh Hằng là thống lĩnh ngự lâm quân, trong ngoài hoàng thành đều do y quản lý, chẳng qua là một tấm lệnh bài nho nhỏ mà thôi. Cố Khanh Hằng đưa cho ai đều không bình thường, chỉ duy nhất ột mình ta là không có gì đáng nghi. Vì Hạ Hầu Tử Khâm biết rất rõ mối quan hệ giữa Cố Khanh Hằng và ta.

Ta tính toán ngàn đường vạn nẻo cũng không nghĩ tới hai người bọn họ tính kế với cả Khanh Hằng!

Muốn xuất cung chỉ cần một chiếc xe ngựa. Thị vệ nhận ra ta, nhưng sẽ không nhận ra cung nữ bên cạnh ta. Vì thế Thanh Dương mới mặc y phục cung nữ để vào cung phải không? Ta chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra lần này ta lại đàng hoàng, thoải mái ra khỏi cánh cổng hoàng cung đến thế.

Khẽ cắn môi, ta lại nghĩ tiếp, Hạ Hầu Tử Khâm qua Cảnh Thái cung phát hiện ta không ở đó, chỉ cần hắn nghe ngóng tình hình sẽ nhanh chóng biết ta xuất cung, lại còn đến dịch quán nữa.

Hắn vốn không cần bất kỳ ai dẫn đến cả.

Sau đó, tất cả, tất cả mọi chuyện đều phơi bày trước mắt hắn một cách rõ ràng, hợp lý đến vậy.

Đầu ngón tay ta run lên, hai người bọn họ làm sao lấy được lệnh bài của Cố Khanh Hằng?

Ngước mắt nhìn hắn, ta run giọng hỏi: "Khanh Hằng đâu?"

Ta mới là mục tiêu của bọn họ, vì sao lại ra tay độc ác kéo cả Cố Khanh Hằng vào chuyện này, nhưng bây giờ dù ta có hận thì làm gì được nữa đây. Trong đôi mắt Hạ Hầu Tử Khâm tràn ngập sự đau xót, hắn cắn răng mở miệng: "Bây giờ mà nàng chỉ quan tâm đến một mình y sao? Đương nhiên, y là đồng lõa của nàng thì phải trả giá thật đắt. Trẫm thật sự muốn hỏi, nàng hi vọng trẫm sẽ định tội y thế nào? Lén thả phi tần xuất cung, hay là giáng thẳng cho y tội danh thông đồng với địch phản quốc!"

Ta hoảng sợ lảo đảo cả người.

Thông đồng với địch phản quốc?

Ta đến thăm Hàn vương, là vương gia của Bắc Tề, như vậy ta cũng là thông đồng với địch phản quốc phải không?

Ta suy sụp cười: "Hoàng thượng cho là vậy sao? Như vậy người nghĩ thần thiếp và Hàn vương như thế nào? Thần thiếp và Hàn vương hoàn toàn trong sạch."

"Vậy sao? Nói như vậy thì nàng vốn không quan tâm đến y đúng không?" Ánh mắt hắn nhìn ta bỗng trở nên vô cùng sắc bén, hắn lớn tiếng gọi: "Người đâu!"

"Hoàng thượng." Hai thị vệ vội vàng bước lên.

Hắn không nói lời nào, bước nhanh tới, "soạt" một tiếng rút thanh kiếm đeo bên hông một thị vệ ra, xoay người chạy thẳng vào gian phòng Hàn vương.

Ta hoảng sợ, hắn muốn làm gì?

"Hoàng thượng!" Lý công công cũng sợ đến trắng mặt, thoáng chần chừ rồi cuối cùng vội vàng đuổi theo.

Ta cũng chạy theo, hắn điên rồi sao? Hắn có thể giết ta, nhưng không thể động vào Hàn vương!

Khi đó chính hắn đã nói, nếu Hàn vương chết ở Thiên triều, Bắc Tề và Thiên triều chắc chắc sẽ khai chiến! Nhưng bây giờ thì sao? Hắn đã quên rồi? Quên rồi sao!

Làm sao hắn có thể tự mình cầm kiếm xông vào như vậy?

Dưới tình thế cấp bách, ta quay đầu lại nhìn đám thị vệ đứng phía sau nói: "Còn không mau tới ngăn Hoàng thượng lại!"

Đám thị vệ giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Nghe Hạ Hầu Tử Khâm cười lạnh nói: "Bây giờ rốt cuộc ai là Hoàng thượng? Đứng ngẩn ngơ ra đó làm gì? Kéo nàng ta lại cho trẫm!" Hắn nói nhưng bước chân vẫn không hề dừng lại.

Lòng ta hoảng hốt, bước nhanh hơn về phía trước, chợt nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập ở phía sau. Sau đó, có một bàn tay đưa qua kéo ta lại, ta chỉ nghe giọng một người nói: "Nương nương, xin đắc tội."

"Khốn kiếp! Buông bản cung ra!" Ta giãy giụa, nhưng làm sao có thể chống lại được sức lực của bọn họ.

Ta liều mạng muốn ngăn cản hắn như vậy, có làm cho hắn nghĩ là vì ta cực kỳ quan tâm đến Hàn vương hay không? Nhưng, hắn nào biết rằng, ta chỉ không muốn để hắn phạm sai lầm, không muốn Thiên triều và Bắc Tề khai chiến mà thôi!

Điều này chàng có hiểu không, hỡi Hạ Hầu Tử Khâm?

Các cung nhân Bắc Tề đều xông lên muốn ngăn cản hắn, nhưng hắn hùng hổ tiến lên, không một ai dám cả gan cản lại nữa.

Nhìn thấy hắn đã chạy ào vào phòng, đột nhiên ta gấp gáp đến độ kêu to lên: "Thanh Dương!"

Lý công công kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn ta trừng trừng. Lần này thì tốt rồi, ta đã thực sự thành kẻ phản quốc …

Bên ngoài chợt truyền đến tiếng của Tấn vương: "Xảy ra chuyện gì? Tránh ra!"

Ta chỉ cảm thấy thân thể xụi lơ, không kịp rồi, không còn kịp nữa rồi…

Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở trong phòng. Ta cảm thấy toàn thân chấn động, đúng rồi, sao ta lại quên mất, mới vừa rồi làm sao ta có thể chạy ra ngoài này được? Thanh Dương ở ngay trong phòng!

Nhưng trái tim đang treo ngược của ta ngày càng căng thẳng, vung tay lung tung nắm lấy cánh tay của người thị vệ, lớn tiếng nói: "Còn không mau đi vào! Trên người Hoàng thượng có …" Bỗng nhiên ta im bặt, không, sao ta có thể nói Hạ Hầu Tử Khâm đang bị thương chứ?

"Nương nương!"

Ta ngoái đầu nhìn lại, thấy Tấn vương vội vàng chạy đến, tung một cước đạp tên thị vệ đang giữ chặt ta la lên: "Xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, ta cũng không kịp giải thích, chỉ nói: "Vương gia, Hoàng thượng ở bên trong…"

Tiếng vang bên trong rất lớn, ta tin rằng chỉ cần nói như thế, thì người thông minh như Tấn vương, nhất định sẽ hiểu.

Sắc mặt của Tấn vương trở nên khó coi vô cùng, thuận tay rút thanh kiếm trên người một thị vệ khác, phóng người qua.

br /> Ta nhìn thấy, Hạ Hầu Tử Khâm giống như bị thứ gì đó đánh bật ra ngoài, Tấn vương hoảng sợ, vội đưa tay đỡ lấy hắn.

"Hoàng thượng!" Lý công công kêu lên sợ hãi, cuống quýt chạy lại.

Từ bên trong truyền ra giọng nói của Thanh Dương: "Thanh Dương vô ý làm Hoàng thượng bị thương, nhưng Hoàng thượng nên hiểu rõ, là Đàn phi nương nương tự đến đây, không liên quan đến vương gia chúng tôi. Người là Hoàng đế Thiên triều, vương gia cũng không phải thần tử của người. Hôm nay, nếu người nhất định làm tổn thương đến vương gia chúng tôi, Thanh Dương lúc này thế đơn lực bạc cũng chẳng thể làm gì được. Nhưng Hoàng thượng nên hiểu rõ, người ra tay như vậy sẽ có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ Hoàng thượng chỉ vì một nữ nhân mà thực sự muốn làm hai nước bất hòa sao?"

Ta thở phào nhẹ nhõm, nghe Thanh Dương nói như vậy, hẳn là Hạ Hầu Tử Khâm chưa làm tổn thương Hàn vương.

Bỗng nhiên Hạ Hầu Tử Khâm quay đầu lại nhìn ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, nghe hắn lạnh lùng nói: "Hồi cung!"

"Hoàng thượng." Thanh Dương từ trong phòng đi ra, đưa thứ gì đó đang cầm trên tay cho hắn, nói: "Đây là vật nương nương đánh rơi bên giường vương gia."

Ta nhìn chằm chằm vật đó, quả nhiên là lệnh bài mà Hạ Hầu Tử Khâm đã nói!

Hắn hừ mạnh một tiếng, không thèm đưa tay nhận. Lý công công chần chờ một lát mới dám đưa tay qua đón lấy.

Mãi đến khi Tấn vương đỡ hắn bước nhanh ra ngoài, ta vẫn chưa phản ứng lại được. Ta nhìn thấy, khóe miệng Thanh Dương nở một nụ cười đắc thắng, cuối cùng ta nhịn không được, nghiến răng hỏi: "Vì sao ngươi làm như vậy?"

Nàng ta đi lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Thanh Dương còn có thể vì sao chứ? Thanh Dương là người Bắc Tề, đương nhiên phải giúp quận chúa. Bây giờ quận chúa đã đến đây, bên cạnh Hoàng đế các người chỉ có thể còn lại một mình quận chúa mà thôi. Còn vương gia …" Nàng ta vừa nói vừa ngoái đầu lại nhìn về phía gian phòng của Hàn vương, tiếp tục nói: "Ngươi và vương gia chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, đợi đến lúc vương gia về nước, tất cả đều trở thành quá khứ rồi."

Ta giật mình, thấy nàng ta đã đứng thẳng người, cao giọng nói: "Thu dọn đồ đạc, trở về Bắc Tề!"

Chỉ nghe một người nói: "Thanh Dương cô nương, không phải vương gia nói …"

Y chưa nói xong đã bị Thanh Dương cắt ngang: "Ta sẽ tự giải thích với vương gia, bây giờ vương gia ốm đau, tất cả đều do ta quyết định, mau đi thu dọn!"

Dứt lời, nàng ta cũng không nhìn ta, xoay người bước vào gian phòng của Hàn vương.

Phía sau ta, truyền đến giọng nói của người thị vệ: "Nương nương, mời nương nương hồi cung."

Chỉ sợ đây là lần cuối cùng ta nghe bọn họ gọi ta là "Nương nương". Sau khi hồi cung ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Ta đứng dậy, đi ra ngoài.

"Nương nương, nương nương…" Văn Lương xông lên, kéo ta lại hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Những chuyện đã xảy ra, không phải chỉ dăm ba câu là có thể nói rõ ràng được. Ta cũng không biết nên nói thế nào với Văn Lương. Ta mệt mỏi lắc đầu, đẩy tay nàng ra, bước về phía trước.

"Nương nương…" Văn Lương đang tính đuổi theo, lại bị thị vệ phía sau ngăn cản, ta nghe bọn họ nói: "Xin phu nhân dừng bước."

Trên đường trở về, ta cố gắng hết sức nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra.

Đem tất cả mọi đầu mối chỉa về phía ta và Cố Khanh Hằng, quả thực chỉ có Dao phi mới gây ra chuyện này.

Lần đó ở Thượng Lâm Uyển, Cố Khanh Hằng đã mạo phạm nàng ta một lần, nàng ta đã ôm hận trong lòng. Khi đó ta đã cảm thấy nàng ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng không ngờ nàng ta lại thực sự ra tay.

Chỉ đáng tiếc là, ta và Hạ Hầu Tử Khâm hao tâm tổn trí cố giành lấy vị trí tướng thống lĩnh hoàng đô cho Cố Khanh Hằng, lại bị nàng ta xáo trộn gây rối loạn hoàn toàn!

Nếu như vậy thì ngay cả màn kịch Thiên Lục vừa diễn cũng thành công cốc rồi.

Dao phi ơi Dao phi, ta thật không biết cuối cùng là ả ta khờ khạo hay ngu ngốc! Nếu ả ta thật lòng yêu Hạ Hầu Tử Khâm, sao lại gây ra những chuyện như vậy chứ?

Hạ Hầu Tử Khâm…

Ta cẩn thận vén màn xe lên nhìn chiếc xe ngựa đi rất nhanh phía trước, ta cũng không biết lúc này hắn đang suy nghĩ gì?

Ta đưa tay lên chậm rãi xoa xoa ngực, ở đây đang rất đau, rất đau.

Vừa nghĩ, nước mắt lại rơi xuống.

Có lẽ, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng khóc như thế.

Phải như vậy không? Là bởi vì ta thực sự yêu hắn sao?

Ta và hắn ở cạnh nhau lâu như vậy, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng kỹ càng nhìn thẳng vào tình cảm của mình. Nhưng khi xảy ra chuyện ngày hôm nay, ta đột nhiên phát hiện ra người ta quan tâm nhất chính là hắn.

Quan tâm đến việc hắn có tin ta hay không, quan tâm đến việc hắn có bị kích động sẽ lỗ mãng làm Hàn vương bị thương không, quan tâm đến chiến tranh giữa Thiên triều và Bắc Tề …

Tất cả những điều ta quan tâm đều là muốn tốt cho hắn, không phải sao?

Cuối cùng cũng đã tới Hoàng cung, lúc ta xuống xe, nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh bước qua. Tấn vương vừa đỡ hắn xuống đã nghe thấy một người nói: "Hoàng thượng, người đã trở về."

Bóng đêm tối đen, ta không thấy rõ nữ tử kia, nhưng ta cũng biết đó là Dao phi.

Nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Sao nàng ở đây?" Trong giọng nói của hắn cố gắng che giấu nỗi tức giận.

Ta cảm thấy trong lòng căng thẳng, Dao phi đáp lại hắn: "Hoàng thượng, thần thiếp lo lắng cho người."

Hắn lại nói: "Trẫm không sao cả, nàng về cung trước đi."

"Hoàng thượng." Dao phi bước lên kéo tay hắn, nhưng chỉ trong chốc lát hoảng hốt nói: "Hoàng thượng làm sao vậy? Sao tay người lại băng bó thế này?"

"Trẫm …" Hắn vừa định mở miệng, đã thấy một người vội vã chạy tới, lúc đến gần, ta mới thấy rõ đó là Toàn công công. Xem ra Thái hậu cũng biết chuyện này.

Toàn công công quỳ xuống trước mặt hắn nói: "Nô tài tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng, Thái hậu nói, mời Đàn phi nương nương qua Hi Ninh cung.

Xem ra Thái hậu muốn thẩm tra ta ngay đêm nay.

Trong đôi mắt Tấn vương hiện lên vẻ kinh ngạc hết sức, đang định hỏi gì đó đã nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Đúng lúc trẫm cũng muốn qua đó." Hắn nhìn về phía Tấn vương nói: "Nhị đệ về trước đi."

"Hoàng thượng." Tấn vương bước lên một bước đỡ lấy hắn, thấp giọng nói: "Thần cũng đi cùng Hoàng thượng."

Hắn lại rút tay ra, khẽ cười: "Không cần."

Tấn vương giật mình, rốt cuộc cũng đứng im tại chỗ. Hắn bước nhanh về phía trước, Dao phi vội vàng đuổi theo, gọi hắn: "Hoàng thượng, thần thiếp đi với người."

Ta nghe thấy hắn nhỏ giọng nói: "Nàng không thích hợp đến Hi Ninh cung." Hắn vẫn còn tâm tư để ý đến việc Dao phi và Thái hậu có khúc mắc. Chẳng biết tại sao, nghe thấy những lời này lòng ta vô cùng chua xót.

Giọng của Dao phi chứa đầy sự hài lòng, nàng ta cười ôm lấy cánh tay hắn: "Có Hoàng thượng ở đây, thần thiếp không sợ gì nữa. Thần thiếp luôn một lòng quan tâm đến Hoàng thượng."

Nàng ta vừa nói vừa cố hết sức liếc nhìn ta, trong đôi mắt chứa đầy sự khiêu khích. Ta thật sự rất hận vì không thể bước lên tát nàng ta một bạt tai, một nữ tử như vậy thật sự quá nham hiểm.

Ta không cách nào tưởng tượng ra, nàng ta lại là người trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, là Phất Hi tốt đẹp kia…

"Nương nương, mời nương nương." Toàn công công bước qua nói với ta.

Ta mới hoàn hồn lại, gật đầu bước lên phía trước. Lúc bước qua Tấn vương, nghe y khẽ thở dài một tiếng gọi: "Nương nương". Ta nhìn y cười: "Bản cung không làm."

Dứt lời, ta cũng không nhìn y nữa, bước thẳng về phía trước.

Đã trốn tránh không được, vậy thì chỉ có thể đối mặt.

Trong Hi Ninh cung, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc chúng ta đi vào, chỉ nhìn thấy Thái hậu, và một tiểu cung nữ quỳ dưới đất. Ta nhận ra ngay, đó chính là cung nữ được Thái hậu sai đi mời Dao phi hồi cung.

Mọi người bước lên hành lễ, Thái hậu bất mãn liếc nhìn Dao phi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Hạ Hầu Tử Khâm bước lên sau đó ngồi xuống, Dao phi không ngồi, chỉ ngoan ngoãn đứng cạnh hắn.

Thái hậu ngoái đầu lại nhìn ta, ta nhận ra được, bà thất vọng về ta rất nhiều.

"Thái hậu…"

Bỗng nhiên bà xoay người lại lạnh lùng nói: "Quỳ xuống!"

Lần này, bà không bước tới tát ta, mà ngay cả ra oai phủ đầu bà cũng không định làm với ta. Ta đương nhiên biết chuyện này có nghĩa là gì.

Ta hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn quỳ xuống.

Ta nghe thấy Thái hậu mở miệng nói nhưng không phải nói với ta: "Ngươi hãy kể lại những gì nghe được, kể lại một lần nữa cho Hoàng thượng nghe."

"Dạ." Cung nữ đứng bên cạnh run run, mở miệng. "Hôm nay, Thái hậu sai nô tì đi mời Dao phi nương nương hồi cung, lúc nô tì và nương nương trở về đã gặp Đàn phi nương nương. Dao phi nương nương nói Hàn vương bị thương nặng, còn nói… nói Hàn vương vì cứu Đàn phi nương nương nên cánh tay phải bị thương, sợ là không dùng được nữa…"

Cung nữa kia càng nói giọng càng run rẩy. Thỉnh thoảng còn liếc nhìn ta, như sợ ta sẽ đột nhiên bước lên đánh nàng ta.

Ta không phải không thừa nhận, những lời nàng ta nói đều là sự thật. Chí ít đến bây giờ nàng ta cũng không thêm mắm thêm muối. Ta hung hăng nắm chặt hai tay, cung nữ kia hoảng sợ vô cùng, xoay người dập đầu với ta, nói: "Nương nương, những gì nô tì nói đều là sự thật, nương nương không nên trách nô tì…"

Ta cười lạnh, bây giờ đáng sợ nhất không phải là những lời nói thật như vậy sao?

Chợt nghe thấy một giọng nói nam tử nặng nề truyền đến: "Nói tiếp đi."

Cung nữ kia càng sợ hãi hơn nữa, khóc ròng nói: "Nô tì nhìn thấy… Thấy trên nét mặt nương nương toàn là vẻ lo lắng…"

Ta thừa nhận, lúc nghe Dao phi nhắc đến thương thế của Hàn vương ta cảm thấy thực sự lo lắng. Ta cho rằng, đây chỉ là chuyện thường tình của con người thôi, không phải sao?

Hạ Hầu Tử Khâm hừ mạnh một tiếng, mở miệng nói: "Vì thế, cho dù trẫm nói buổi tối sẽ qua Cảnh Thái cung, nàng vẫn không chịu nổi muốn ra ngoài thăm y!"

"Thần thiếp không có!" Ta liều mạng lắc đầu.

Thái hậu hít một hơi thật sâu nói: "Đàn phi, ngươi thật khiến ai gia thất vọng!" Rốt cuộc bà cũng xoay người lại, đi về phía ta, đưa tay khẽ bóp cằm ta, cau mày nói: "Ngươi đã quên ai gia nói gì với ngươi, ngươi đã quên hết rồi sao!"

Ta lắc đầu, không, ta chưa bao giờ quên, cái gì ta cũng không quên.

Thái hậu rút tay về, đang định nói tiếp đã thấy một người bước vào, nhìn về phía bà nói: "Thái hậu, cung nữ kia vẫn không chịu cung khai."

Cung nữ…

Ta bỗng nhiên hoảng sợ, Triêu Thần!

Ta quay đầu lại, lớn tiếng nói: "Các người đã làm gì Triêu Thần?"

Nhưng chỉ cần một câu thôi, cung khai? Ta đương nhiên biết bọn họ muốn Triêu Thần khai cái gì! Triêu Thần cũng bị mang đi dịch quán, nhưng nàng lại bị mang về trước ta một bước, phải không? Ta cảm thấy hoảng hốt.

Chỉ nghe Thái hậu lạnh lùng nói: "Vậy cứ tiếp tục đánh, đánh tới khi nào chịu khai thì thôi!"

"Thái hậu, Thái hậu…" Ta hoảng sợ nhích người lên nắm lấy ống tay áo bà, cầu xin bà: "Xin người đừng đánh, thần thiếp van xin người!"

Ta biết, những người bên ngoà, nhất định sẽ đánh Triêu Thần thẳng tay, nhất định là như vậy.

Bọn họ chỉ muốn đối phó với ta, vì sao lại làm liên lụy đến nhiều người bên cạnh ta như vậy.

Thái hậu chỉ lạnh lùng nhìn ra ngoài nói: "Truyền lệnh xuống, đánh thật mạnh vào!"

Bất chợt, ta cảm thấy tức giận vô cùng, không thể kìm chế được lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ Thái hậu muốn vu oan giá họa sao?"

"Làm càn!" Thái hậu giận dữ nhìn ta, "Ngươi dám ăn nói như thế với ai gia sao!"

Người cũng sẽ bị đánh chết, có gì ta không dám nữa chứ!

Ta ngẩng mặt lên, nếu như Thái hậu muốn đánh ta thì hãy đánh đi, ta chỉ cầu xin giữ lại mạng của Triêu Thần!

Thái hậu bước lên một bước, chợt nghe có người nói: "Thái hậu, Hàn vương phái người đến chào tạm biệt."

Ta nhìn thấy sự căng thẳng trong đôi mắt của Thái hậu, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại hừ một tiếng. Nhưng Dao phi đã mở miệng hỏi: "Vương huynh muốn đi sao?"

Ta giật mình, bây giờ là buổi tối, không nhìn thấy đường mà đi sao?

Người bên ngoài nói: "Hàn vương nói sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành, sợ là ngày mai đi quá sớm, không dám đến cáo từ sợ làm phiền Hoàng thượng và Thái hậu, vì thế mới đến giã từ trễ như vậy."

Thái hậu cúi xuống, mở miệng nói: "Ai gia biết, ngươi đi nói lại, hiện giờ Hoàng thượng đã ngủ, sáng mai Hoàng thượng sẽ đích thân đưa tiễn."

"Dạ." Người bên ngoài lui xuống.

Đột nhiên ta cảm thấy buồn bã, sợ là đến lúc Hàn vương đi, còn không biết chuyện xảy ra hôm nay! Thanh Dương nhất định sẽ gạt y.

Thái hậu liếc mắt nhìn ta rồi xoay người lại quay về phía Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Chẳng lẽ Hàn vương thực sự thích Dàn phi sao? Ai gia thấy không bằng Hoàng thượng tặng nàng ta cho y đi." Lúc Thái hậu nói những lời này, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Dao phi.

Đúng vậy, Bắc Tề đưa đến một nữ nhân cho Thiên triều, vậy thì Thiên triều cũng đưa lại một người, chuyện này vô cùng công bằng.

Sắc mặt Dao phi trắng bệch ra, vội la lên: "Chuyện này sao có thể ạ, nàng ta là phi tử của Hoàng thượng, làm như vậy sez tổn hại … Sẽ tổn hại đến thể diện của Hoàng thượng."

Thái hậu hừ một tiếng nói: "Hoàng thượng chưa lâm hạnh qua nàng ta, chỉ cần sắp xếp cho nàng ta một thân phận rồi đưa đi, về mặt đối ngoại đương nhiên có thể nói Đàn phi bị bệnh chết. Chỉ cần Hàn vương cảm thấy vui vẻ là được."

"Thái hậu …" Dao phi kinh ngạc nhìn bà, sau đó lại quay sang Hạ Hầu Tử Khâm, "Hoàng thượng…"

Ta cũng nhìn thẳng về phía hắn, hắn thực sự nghĩ như Thái hậu nói, đem ta giao cho Hàn vương sao?

Hắn bỗng nhiên đứng lên, bước về phía ta, ta kinh ngạc, cả người bất giác dựa vào phía sau. Bàn tay của hắn đưa qua, bóp mạnh cằm của ta, nghiến răng hỏi: "Đây là mong muốn của nàng sao?"

Ta run lên, lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

Hắn vẫn không rõ sao? Điều đó sao có thể là mong muốn của ta được!

Hắn cười lớn một tiếng, đứng thẳng người lên nói: "Rất tốt, trẫm làm như nàng mong muốn. Phế bỏ phong vị Đàn phi, giam vào lãnh cung." Một câu nói rất ngắn được hắn thản nhiên nói ra.

Mà ta chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn đến mức không thể nào hít thở được.

Hắn làm như thế, đồng nghĩa với việc không chiếm được ta, cũng sẽ không chắp tay dâng ta ra ngoài. Vì thế, hắn sẽ không đem ta tặng cho Hàn vương, dù cho ta ở trong lãnh cung cả đời, hắn cũng sẽ không để ta xuất cung…

"Hoàng thượng!" Dao phi mừng rỡ gọi hắn một tiếng, khóe miệng tràn ngập nụ cười đắc ý.

Thứ nàng ta muốn, không phải là đuổi ta và những người bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm đi sao? Giống như Thanh Dương nói, nàng ta tới đây thì đương nhiên bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm chỉ có thể còn một mình nàng ta.

Đầu tiên là ta, sau đó sẽ là Diêu thục phi, Thiên Phi, Thiên Lục…

Có điều ta có nên cám ơn nàng không? Vì nàng ta phải bận tâm đến ta như vậy, để diệt trừ ta, đã dùng lợi thế lớn đến mức này.

Thanh Dương yêu thương Hàn vương như vậy, vậy mà cũng chấp nhận để cho Hàn vương bị cuốn vào việc này. Thật là không dễ dàng chút nào.

Ta lẩm bẩm: "Cuối cùng Hoàng thượng vẫn không tin thần thiếp …"

Cả người hắn chợt lảo đảo, theo bản năng ta muốn đưa tay ra đỡ hắn, nhưng hắn đã tự chống được lên mép bàn. Ta nghe Thái hậu nói: "Việc này rốt cuộc cũng là điều tai tiếng, có lẽ nên đưa tin ra ngoài với các nước khác nói rằng Đàn phi mạo phạm ai gia, Hoàng thượng nghĩ sao?"

Hắn giống như đang mất hồn, nghe Thái hậu hỏi, mới giật mình phục hồi lại tinh thần, ho khẽ một tiếng nói: "Mẫu hậu nói phải."

"Thái hậu, Thái hậu, cung nữ kia có lời muốn nói." Bên ngoài có người kêu lên.

Ta cảm thấy trong lòng chấn động, giật mình nhìn ra ngoài.

Thái hậu mở miệng nói: "Mang vào!"

Hai thái giám kéo Triêu Thần vào. Ta nhìn thấy, trên người của nàng đã bị đánh đến mức không còn nhìn ra hình dáng nữa. Khắp nơi đều là vết thương, khắp nơi đều là máu đỏ.

"Triêu Thần…" Ta bổ nhào tới gọi nàng.

Triêu Thần yếu ớt mở mắt ra, nhìn thấy là ta, khóe miệng nở nụ cười vô cùng khó khăn, đưa tay nắm chặt lấy tay của ta. Hơi thở của nàng thật mong manh, thều thào nói: "Nương nương, nô tì… Nô tì không… Sẽ không nói bất cứ thứ gì, nô tì sẽ không vu oan… khiến người bị oan uổng…"

Máu đỏ tràn đầy tay, chảy xuống theo lòng bàn tay của ta.

Đây là những lời Triêu Thần muốn vào để nói, nàng muốn nói với ta một câu cuối cùng.

"Triêu Thần, a ——" ta điên cuồng ôm lấy người của Triêu Thần, ta gào khóc kêu to lên : "Cứu nàng! Mau cứu cứu nàng đi…"

Vì sao lại tàn nhẫn đến vậy?

Triêu Thần, Triêu Thần…

"Lôi xuống!" Thái hậu giận dữ quát.

"Dạ." Hai thái giám kia bước lại, ta liều mạng ôm lấy thân thể Triêu Thần, không để cho bọn họ mang nàng đi.

Bọn họ dùng tay, dùng sức hất tay của ta xuống sàn nhà. Ta gào khóc, giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thể nắm lấy tay Triêu Thần.

Văn Lương đi rồi, Triêu Thần đã chết.

A, ta bây giờ mới thực sự cảm nhận được những điều Tô Mộ Hàn nói năm đó.

Thâm cung sâu tựa đáy biển, bao nhiêu người e sợ tránh đi không kịp.

Cả người ta run lên, toàn thân tê liệt, không còn chút sức lực, té ngã trên mặt đất.

Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Người đâu, đem nàng vào lãnh cung!"

Rốt cuộc ta không biết là ai bước vào, vừa kéo vừa lôi ta ra ngoài. Ta muốn giãy giụa nhưng chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Trong mơ mơ màng màng, ta cảm thấy trước mắt toàn bộ đều là máu của Triêu Thần.

Trong lòng ta đau đớn vô cùng, thất thanh kêu lên: "Triêu Thần…"

Bỗng nhiên ta ngồi dậy, ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào, theo phản xạ ta nhắm mắt lại.

Bây giờ đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Ta cảm thấy giường dưới người quá cứng, cúi đầu nhìn xuống mới thấy, trên giường chỉ có một lớp đệm chăn đơn giản, vô cùng mỏng manh. Ta lại chìm vào giấc ngủ nhưng không có cảm giác. Nước mắt không ngừng tuôn trào, Triêu Thần, Triêu Thần…

Ta thầm gọi tên nàng hết lần này đến lần khác, nhưng đáng tiếc, nàng không nghe được nữa rồi.

Ta cắn chặt răng, cảm thấy toàn thân run lên không ngớt.

Lúc này, ta nghe thấy có tiếng người bước vào, ta giật mình ngước mắt nhìn, thấy Dao phi đang cười nhàn nhạt bước vào.

Ta đưa tay quẹt lung tung trên mặt, lau nước mắt, cảnh giác nhìn nàng ta, lạnh lùng hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Nàng ta cười: "Hôm qua, ngươi tới đây vội quá nên chỗ này chưa được thu dọn gọn gàng. Hôm nay, bản cung gọi riêng người tới thu dọn giúp ngươi, có lần này nhưng tuyệt đối không có lần sau. Hoàng thượng đã hạ lệnh, sau này không cho phép ai đặt chân vào lãnh cung. Người nào trái lệnh, chém."

Ta cảm thấy trong lòng chấn động, thấy nàng ta quay sang người phía sau nói: "Ngươi đi đi, trở về chỗ ở ngày trước của Đàn phi nương nương dọn dẹp một chút, ở đây lát nữa hãy đến thu dọn, bản cung và nương nương muốn nói chuyện riêng một lát."

"Dạ." Người phía sau nàng ta nghe vậy lập tức đi ra ngoài.

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, nàng ta và ta có gì để mà nói cơ chứ!

Thấy bộ dạng của ta, nàng ta khẽ cười nói: "Ngươi nhìn bản cung như thế làm gì? Tất cả mọi chuyện không phải đều do ngươi tự tìm quả đắng sao?"

"Liễu Phất Hi!" Ta nghiến răng nhìn nàng ta.

Nàng ta không hề ngạc nhiên, chậm rãi bước lên nhìn thẳng vào ta, mở miệng: "Ngươi biết thân phận của bản cung thì đã sao? Hoàng thượng cũng coi như không biết, điều quan trọng là Hoàng thượng yêu bản cung. Chỉ cần điều này là đủ rồi."

Ta bỗng nhiên đứng lên, mở miệng nói: "Nhưng ngươi không yêu Hạ Hầu Tử Khâm."

"Nói bậy!" Giọng nói của nàng ta chợt trở nên sắc bén, "Nếu không phải bản cung yêu chàng, vì sao lại chọn trở về bên cạnh chàng.

Ta cười khẩy: "Nếu như ngươi yêu Hoàng thượng thì sẽ không cùng với Thanh Dương bày trò. Ngươi nên hiểu rõ, việc này nếu không được xử lý tốt, sẽ làm mất thể diện của Hoàng thượng, người là Thiên tử, ngươi

nghĩ người làm sao mà chịu nổi? Nếu như ngươi yêu người, vu oan cho ta cũng không sao, nhưng không nên vu oan cho Cố Khanh Hằng! Chuyện Hoàng thượng đem binh quyền hoàng đô giao cho y, ngươi thực sự không biết gì cả." Dao phi bị ta nói mới giật mình, một lát sau nàng ta nghiến răng nói: "Ta thật không hiểu nổi, Hoàng thượng đã đem ngươi giam vào lãnh cung mà ngươi còn có thể nói ra được những lời này!"

Có phải như vậy không? Ta cũng không biết vì sao lại như vậy.

Đối với hắn, trong lòng ta đương nhiên có oán trách, ta trách hắn không tin ta.

Thế nhưng, ta chưa bao giờ giống như Dao phi, trở thành con người vì cái gọi là yêu mà chuyện gì cũng có thể làm.

Thấy ta không nói gì, nàng ta lại nói: "Bản cung nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng chỉ bằng ngươi là có thể đi vào trong lòng Hoàng thượng. Trước đây chàng chỉ yêu ta, sau này cũng chỉ sẽ yêu một mình ta!" Lúc nàng ta nói những lời này, hai tròng mắt đã biến thành màu đỏ, giọng điệu hùng hổ hăm dọa.

Nàng ta trước mặt ta và trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm là hai người hoàn toàn khác biệt.

Nhưng đột nhiên ta lại cảm thấy yên tâm, nàng ta là kẻ trong ngoài không đồng nhất, một ngày nào đó chắc chắn sẽ lộ nguyên hình. Hạ Hầu Tử Khâm không phải đồ ngốc, hắn nhất định sẽ biết.

Ta cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: "Ta chỉ tò mò, không phải năm đó ngươi được phong thành công chúa và đi hòa thân với Bắc Tề sao? Vì sao lại..." Ta không tin nàng ta thực sự được gả cho Hoàng đế Bắc Tề, bởi vì Hoàng đế Bắc Tề tuyệt đối sẽ không tặng một phi tử của mình cho Hạ Hầu Tử Khâm, nếu không, ông ta cũng sẽ không hao tâm tổn trí, để cho nàng ta giả dạng thành em gái của nàng ta.

Em gái ...

Trong lòng ta khẽ run lên, chẳng lẽ lại là ...

Dao phi nhìn ta, lạnh lùng nói: "Năm đó ta và Hoàng thượng yêu nhau say đắm, chỉ tiếc là Thái hậu liều chết không đồng ý hôn sự này. Còn dùng mọi biện pháp buộc ta phải rời xa Hoàng thượng. Hừ, phong làm công chúa và hòa thân sao? Ta cũng tới Bắc Tề mới biết được, Phất Diêu đáng thương của ta vì chuyện này đã thay ta vào cung. Nhưng thật đáng thương, em gái ta không có phúc, vào cung mới hơn một năm đã bị nhiễm ôn dịch rồi chết. Nếu như không có Phất Diêu làm sao có thể có ta hiện tại?"

Quả nhiên là vì như vậy.

Nhưng ta không rõ bởi vậy ta hỏi tiếp: "Nếu đã như vậy, vì sao ngươi không trở lại tìm Hoàng thượng?" Nàng ta hoàn toàn có thể trở về, nhưng nàng ta lại không làm như vậy.

Dao phi cười khẩy, mở miệng: "Ta trở về sao? Trở về làm gì? Lại để cho Thái hậu đuổi ta đi một lần nữa? Ha ha, ngươi nhìn xem, như bây giờ không phải rất tốt sao?"

Ta mới giật mình, người chủ động đề nghị với Hàn vương đưa nàng ta đi, căn bản không phải là cha nàng ta mà là chính nàng ta! Bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm là Hoàng đế Thiên triều, Liễu lão gia kia nhất định là mong chờ được đem con gái gả qua đây, có cơ hội tốt như vậy, cớ sao ông ta lại không làm chứ?

Dao phi lại nói: "Chỉ có điều ta không nghĩ tới, sau khi trở về người đầu tiên ta phải đối phó sẽ là ngươi."

Ta giật mình, nàng ta nói những lời này là có ý gì?

Nàng ta vừa cười vừa nói: "Ha ha, ngươi cảm thấy sau này ở hậu cung, còn ai có thể tranh giành với ta chứ?" Nàng có được sự sủng ái của Hạ Hầu Tử Khâm, lại có thân phận quận chúa của Bắc Tề, đúng vậy, ai có thể tranh giành với nàng ta được đây.

Ta cười khổ nói: "Chỉ đáng tiếc, ngươi không phải là Phất Hi trước đây nữa rồi." Theo như lời của Hạ Hầu Tử Khâm, ta biết, Phất Hi kia tốt đẹp như thế nào. Làm sao có thể là nàng ta trong bộ dạng này chứ?

Thời gian năm năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ, thực sự là rất nhiều.

Nàng ta hỏi lại: "Vậy thì đã sao?"

Đôi mắt kia nhìn thẳng vào ta, trong đó tràn đầy sự khinh miệt và coi thường.

Ta lặng yên nắm chặt hai tay, Triêu Thần, ta vốn nên báo thù cho ngươi vào thời khắc này. Nhưng ta còn phải nhẫn nại, ta phải chịu đựng.

Ta vĩnh viễn không bao giờ quên, khi đó ta nói với nàng, ta còn chưa cho nàng một mối nhân duyên tốt đẹp mà đã để nàng đi như thế. Triêu Thần a, ngươi đừng hận ta.

Ta sẽ không quên mối thù này, nhất định không quên!

...

Ta nghiến răng, trong lòng đau nhói, chỗ nào cũng đau.

Dao phi xoay người đi, lại nói: "Ngươi còn không biết sao? Hoàng thượng đã phong Tích tần làm quý tần. Bản cung nghe nói lúc bản cung chưa đến, nàng ta chính là người mặc y phục giống bản cung, đánh một từ khúc giống bản cung ngày xưa từng đánh mới khiến cho Hoàng thượng chú ý. Bây giờ bản cung đã tới, dù cho nàng ta được phong làm quý tần thì như thế nào?" Nàng ta lại liếc nhìn ta, nói, "Ngay cả Đàn phi ngươi bản cung cũng có thể lật đổ, còn sợ nàng ta sao?"

Thiên Lục lại tăng thêm địa vị.

Chắc hẳn là ý của Thái hậu, ta đã thất thế, vì thế Thái hậu mới vội vàng bồi dưỡng lại một người với địa vị mới.

Trong lòng ta cười khẩy, nàng ta lật đổ được ta, chẳng qua là bởi vì trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm có khúc mắc với Hàn vương. Nhưng nàng ta muốn lật đổ Thiên Lục thì chỉ có thể ra tay với Cố Khanh Hằng. Mà việc này chỉ sợ nàng ta không biết. Đúng vậy, chuyện Thiên Lục thích Cố Khanh Hằng, trong hậu cung, có mấy người biết kia chứ? Chỉ tiếc, lần này vì diệt trừ ta mà nàng ta đã tính kế với cả Cố Khanh Hằng.

Chỉ sợ là lúc này, trong lòng Thiên Lục vẫn còn oán hận. Bây giờ Thiên Lục không uy hiếp nàng ta, nhưng ta thật sự muốn nhìn xem, Dao phi làm thế nào để lật đổ Thiên Lục.

Ngoại trừ Thiên Lục, trong hậu cung còn có Diêu thục phi, Dao phi nàng rốt cuộc có bao nhiêu năng lực chứ?

Lần này, nếu không phải có Thanh Dương giúp sức, nàng ta cũng đừng mơ tưởng lật đổ được ta. Ánh mắt ta nhìn ra bên phía ngoài, ta nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời đêm, người Bắc Tề nói, sáng sớm hôm nay sẽ khởi hành. Như vậy lúc này chắc chắn Hàn vương đã rời khỏi đây. Vậy thì bây giờ Dao phi sẽ tự chiến đấu một mình.

Thứ nàng ta dựa vào chẳng qua chỉ là sự thương hại của Hạ Hầu Tử Khâm đối với nàng ta, không hơn không kém.

Ta chợt nhớ tới lời của Thiên Lục nói với ta, người nam tử cao cao tại thượng kia, thật sự có thể bảo vệ chu toàn cho ta sao?

Những lời này, bây giờ ta thật sự muốn nói cho Dao phi nghe.

Nàng ta không còn là Phất Hi ngày trước, và hắn cũng không phải là thế tử của năm đó nữa rồi.

Ta chợt bật cười, nàng ta hơi kinh ngạc nhìn ta, ta nói: "Ngươi đã muốn cho những người bên cạnh Hoàng thượng biến mất, vậy thì ngươi căn bản không nên giữ lại mạng của ta."

Nàng ta lại không phản đối chỉ mở miệng nói: "Ngươi sai rồi, sở dĩ bản cung giữ lại mạng của ngươi, là bởi vì bản cung hiểu rất rõ, chỉ khi nào ngươi còn sống, Hoàng thượng mới có thể quên ngươi."

Lời của Dao phi vừa thốt ra làm ta chấn động.

Xem ra, nàng ta cũng không phải là hạng người hồ đồ.

Khi đó, tất cả mọi người đều cho rằng nàng ta đã chết, ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm tưởng nhớ về nàng ta, nhìn thấy hắn ghi khắc nàng trong tim. Khi đó ta đã nói, người sống vĩnh viễn không thể tranh được với người chết. Thì ra, nàng ta cũng hiểu được đạo lý này.

Nhưng có điều nàng ta không nghĩ tới, chỉ có người sống mới có thể khiến mọi chuyện nảy sinh.

Dao phi nhìn ta, gằn từng chữ một: "Ngươi hãy ở cả đời trong lãnh cung đi, cả đời. À." Nàng ta vừa cười vừa nói, "Có thể không bao lâu sau sẽ có người tới làm bạn với ngươi." Nàng ta lại cười đắc ý, xoay người bước ra.

Làm bạn sao? Nàng ta đang ám chỉ ai đây?

Cung nữ kia thấy Dao phi bước ra, mới vội vã bước vào thay chăn đệm cho ta, không nói lấy một câu, chỉ làm xong việc này thật nhanh, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lãnh cung là nơi vô cùng xui xẻo, ngay cả cung nữ cũng không muốn ở thêm một khắc nào.

Ta ngoái đầu nhìn lại, liếc nhìn lớp chăn đệm mới được đổi, mặc dù đỡ hơn so với ngày hôm qua, nhưng tóm lại cũng không khá hơn chút nào.

Ta đứng yên một hồi, mới vịn mép bàn, chậm rãi ngồi xuống.

Ta ngẩn ngơ, cứ ngồi như vậy thật lâu, thật lâu.

Bây giờ ta lại nhớ tới các cung nhân ở Cảnh Thái cung, tan đàn xẻ nghé, không biết bây giờ bọn họ như thế nào. Hạ Hầu Tử Khâm nói, không cho phép bất cứ kẻ nào đến thăm hỏi ta, vậy Phương Hàm đâu rồi? Nàng đang ở nơi nào?

Là ta đã khiến cho bọn họ thất vọng rồi.

Ta lấy ra từ trong tay áo cái túi gấm Tô Mộ Hàn cho ta trước lúc vào cung.

Cái thứ nhất, ta đã xem qua.

Ngày đó, ta chẳng qua chỉ là một cung nữ thấp cổ bé họng, còn Thiên Phi và Thiên Lục cũng chỉ là một tiểu chủ và mỹ nhân.

Như vậy bây giờ là thời cơ chín muồi để ta xem túi gấm thứ hai này.

Ta cẩn thận mở tờ giấy được xếp chỉnh tề ra, trên đó viết rất rõ ràng bốn chữ: 'Lời đồn phụng thể'.

Khóe miệng ta khẽ cười, Tô Mộ Hàn luôn luôn liệu việc như thần. Ta còn tưởng rằng, túi gấm này ta vốn không có cơ hội dùng tới nữa. Thì ra ngay cả khi ta ở trong lãnh cung mà vẫn hữu dụng như vậy.

Ta chỉ cần truyền tin tức này ra ngoài, một khi để cho phi tần trong hậu cung biết được Tang phủ có giấu phụng thể, như vậy tất cả mọi người sẽ chĩa mũi giáo về phía chị em bọn họ, thẳng tay lật đổ hai người. Bây giờ các nàng một là Vinh phi, một là quý tần, cũng có đủ tư cách để tranh đấu rồi.

Chuyện về phụng thể của Tang phủ năm đó đã bị Cố đại nhân dìm xuống, bây giờ cũng không ai dám nhắc tới. Nhưng một khi ta nói ra, mặc kệ việc này là thật hay giả, cũng có người tin và đi thăm dò tin tức.

Mà ta, thì lại muốn mượn tay Thiên Lục, diệt trừ Dao phi!

Ta muốn báo thù cho Triêu Thần!

Ta tin rằng đối với chuyện của Cố Khanh Hằng, Thiên Lục nhất định hận Dao phi đến thấu xương. Hơn nữa, khi ta đem lời đồn đại về phụng thể truyền ra ngoài thì Dao phi là hạng người gì chứ, nàng ta tuyệt đối không buông tha cho chị em nhà họ Tang!

Huống chi Thiên Phi còn mang long thai, nếu như Tang gia thật sự có phụng thể, một khi Thiên Phi sinh hạ hoàng tử, chẳng phải chính là Hoàng hậu sao ?

Dao phi.

Ta nghiến răng lặp lại tên nàng ta, được rồi, hãy đấu đi.

Ta đưa tay hất đổ bộ đồ trà trên bàn rơi xuống, chỉ nghe "Choang" một tiếng, bộ đồ trà làm bằng sứ bị rớt nát bấy. Nước trà bên trong bắn ra tung tóe.

Ta đứng dậy, đi tới ngăn tủ bên cạnh, lục lọi, quả nhiên nhìn thấy đồ mồi lửa. Ta thổi lên đốt sạch cái túi gấm ta đã đọc.

Cái túi gấm thứ hai này, ta nghĩ, không cần xem lại ta cũng đoán đúng.

Tô Mộ Hàn suy nghĩ chu đáo như vậy, tất nhiên là chờ lúc chị em nhà họ Tang độc chiếm ở hậu cung, dùng để đối phó hai chị em bọn họ. Chỉ là, y cũng không ngờ rằng, nửa đường lại gặp phải Dao phi.

Ta muốn nhìn thử xem, nếu như trận tranh đấu này, Dao phi thắng thì ta thất bại hoàn toàn. Có điều Thiên Lục à, ta tin, nàng ta cũng không phải hạng người hời hợt.

Dao phi đã động đến Cố Khanh Hằng, lại đem mũi nhọn chỉ về phía Thiên Phi là người chị gái nàng ta yêu thương nhất. Nếu Thiên Lục còn không toàn lực đối phó thì ta cũng không tin nổi!

Lồng ngực ta nhấp nhô lên xuống liên hồi, đến bây giờ ta còn không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ xử Cố Khanh Hằng như thế nào.

Khanh Hằng …

Bây giờ, ngay cả bản thân ta còn khó bảo toàn, làm sao cứu được y.

Chỉ hy vọng Thiên Lục có thể giúp sức cho y.

Ta ngồi một mình, mãi cho đến khi trời tối. Ngoại trừ giữa chừng có người đưa cơm đến thì thực sự không có bất kỳ người nào đến nữa. Người đưa cơm kia là một người cung nữ câm, cả ngày để tóc tai rối bù che kín mặt, ăn mặc cũng lôi thôi. Ta nghĩ là chốn lãnh cung lạnh lẽo này không có bất kỳ ai muốn đến.

Giống như Dao phi đã nói, Hạ Hầu Tử Khâm đã hạ lệnh, không cho phép bất cứ kẻ bước lại gần nơi này.

Ngay cả người đưa cơm cũng chỉ vội vã đến rồi vội vã đi. Giống như chỗ này của ta đang có bệnh ôn dịch truyền nhiễm.

Trong miệng không có chút mùi vị gì, nhưng vẫn phải cố gắng nuốt xuống, buộc mình phải ăn. Chỉ vì ta không thể chết, ta phải sống.

Ở trong lãnh cung, ta không thể nào nghe được tin tức bên ngoài, về hắn, về bọn họ.

Mà ta lại đang tìm một cơ hội, để đem lời đồn đại phụng thể kia truyền ra ngoài.

Ta biết, cuối mỗi thán, sẽ có một vài cung nhân đến lãnh cung, quét dọn cho có lệ. Mặc d, bọn họ chẳng qua chỉ lười biếng đến đây tụ tập, nhưng ta chỉ cần có người, chỉ cần nhiều người là được rồi.

Không có nơi đâu có thể lam truyền nhanh hơn so với trong cung.

Nếu như ngày sau để cho Hạ Hầu Tử Khâm biết, lời đồn đại này là từ chỗ của ta truyền đi. Như vậy bất luận là làm tổn thương Dao phi, hay là chị em nhà họ Tang, còn có thể đụng đến đứa con trong bụng Thiên Phi, chắc chắn hắn sẽ hận không thể chạy tới lãnh cung tự tay giết ta đi chăng?

Hắn bỏ qua được sao?

Ta nhịn không được lại muốn cười, vào cái ngày ta nhìn hắn nghiến răng nghiến lợi, ta đã sớm biết ta không trở về được nữa rồi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới Tô Mộ Hàn, nếu như bây giờ y biết ta rơi vào hoàn cảnh chật vật thế này thì có chế giễu ta không? Lúc trước, chính ta là người muốn vào cung.

Còn có Khanh Hằng …

Ta vừa cười lại vừa khóc.

Ta bấm đốt tay, bây giờ khoảng giữa tháng ba, tới cuối tháng còn hơn mười ngày nữa.

Từng ngày từng ngày trôi qua, ở trong lãnh cung ra ra vào vào chỉ có một mình ta.

Tới buổi tối ngày thứ năm, bên ngoài có gió nổi lên.

Ta sợ hãi vô cùng, chỉ sợ trời đột nhiên đổ mưa giông, sấm sét.

Sét đánh, là thứ ta sợ nhất trên đời này.

Ta co rúc ở trên giường, không dám ngủ, lấy chăn quấn kín người, ngồi dựa lưng vào tường.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét.

Bên ngoài ánh trăng rất sáng, bóng những cành cây đung đưa mạnh mẽ, chiếu vào khung cửa sổ, khiến người ta nhìn thấy có cảm giác hoa cả mắt.

Ta ngồi đã lâu nhưng trời vẫn không mưa, chỉ có gió thổi ngày càng mạnh hơn.

Ta cảm thấy hơi mệt mỏi, khẽ nhắm mắt lại.

Một lát sau, dường như ta nghe thấy tiếng cánh cửa bị gió thổi ra. Ta hoảng sợ, mở choàng mắt, chợt nhìn thấy một bóng người từ bên ngoài bước vào.

Ta bất giác nắm chặt chăn, bóng người kia càng ngày càng gần.

Xung quanh ta, mùi Long Tiên Hương dần dần nồng đậm lên …

Chẳng biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, trong lòng đau xót vô cùng, không biết bao lâu rồi không gặp hắn, ta thật sự rất nhớ hắn. Nếu không dựa vào điều gì khiến ta có cảm giác giống như nhìn thấy bóng dáng của hắn chứ?

Đây là lãnh cung, là chỗ hắn có thể tới sao?

Hắn không tin ta, hắn hận ta.

Lúc này, ở bên ngoài một tia chớp xé tan bầu trời. Toàn bộ gian phòng sáng rực lên trong nháy mắt.

"A ——" ta hoảng sợ kêu một tiếng, người trước mặt vội vàng bước tới ôm chặt lấy ta, hít một hơi nói: "A Tử, là trẫm."

Ta ngước mắt nhìn, dung nhan anh tuấn của người đàn ông này hiện rõ trong mắt ta.

Hạ Hầu Tử Khâm …

Ta run run nắm lấy vạt áo của hắn, sờ trên hình thêu rồng phức tạp trên áo hắn, đúng là hắn rồi.

"Đừng sợ, trẫm tới với nàng đây." Hắn nhỏ giọng nói.

Cả người ta run run không ngừng nhìn hắn, trong khoảnh khắc, nước mắt tuôn ra khắp mặt: "Không phải Hoàng thượng không tin thần thiếp sao?"

Hắn ôm chặt lấy ta, nhỏ giọng nói: "Nàng thông minh cơ trí như vậy, nếu nàng ngốc nghếch một chút thì thật đúng là trẫm không tin nàng. Nhưng nàng lại thông minh như thế thì sao có thể để lộ lệnh bài của Cố Khanh Hằng được chứ? Muốn xuất cung, thay vì để cho Cố Khanh Hằng lộ liễu giúp nàng, sẽ có rất nhiều cách khác không phải sao? Trẫm tin rằng với năng lực của y, lén mang nàng ra ngoài, chắc chắn không thành vấn đề."

Ta giật mình, thì ra chuyện gì hắn cũng biết.

"Vậy Khanh Hằng…"

"Lệnh bài của y bị mất, trước khi xảy ra chuyện y đã nói với trẫm, sợ rằng có người giả dạng cầm lệnh bài của y để gây chuyện." Hắn nhỏ giọng nói sau đó lập tức cười khẽ, "Không ngờ y lại nói đúng."

Chuyện về tấm lệnh bài kia, ngay từ đầu hắn đã biết rồi sao?

Ta ngước mắt nhìn hắn, run giọng nói: "Nếu như Khanh Hằng không nói ngay từ đầu, thì Hoàng thượng sẽ nghi ngờ thần thiếp sao?"

"Không nghi ngờ." Hắn nói vô cùng kiên định, "Ngày ấy trẫm cầm kiếm chạy vào trong phòng của Hàn vương, nàng kêu lên ngăn cản trẫm. Người khác không biết, chỉ có trẫm biết, nàng không phải muốn phản quốc, mà nàng chỉ sợ trẫm khiến cho hai nước xảy ra chiến tranh."

"Ôi …" Ta nhịn không được khóc lên thành tiếng, ra sức nắm lấy y phục của hắn, nức nở nói, "Hoàng thượng đều biết hết, vì sao không ngăn cản… Triêu Thần, Triêu Thần nàng …"

Hắn ôm lấy ta, nhẹ nhàng nói: “Triêu Thần là người của trẫm.”

Hắn vừa dứt lời, ta đã nghe thấy giọng của một người truyền từ cửa vào: “Nương nương…”

201. Q.2 - Chương 28: Nói Lời Yêu

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Rabbitlyn

Nương nương…

Giọng nói vô cùng quen thuộc, chính là giọng nói quanh quẩn bên tai ta mấy đêm nay làm ta bừng tỉnh giữa cơn ác mộng. Mỗi khi nó vang lên bên tai, ta lại không dám gọi tên nàng vì sợ đau lòng.

“Triêu Thần…” Nhưng lúc này, ta không thể kiềm chế được nữa, run run giọng gọi ra cái tên kia.

Ta cho rằng dù ta có gọi nữa, nàng cũng không bao giờ nghe được. Ta cho rằng, ta hứa hẹn với nàng nhưng lại không làm được, khiến ta cảm thấy hổ thẹn với nàng.

“Nương nương!” Bên ngoài có bóng người chạy vào, quỳ gối trước mặt ta, khóc ròng nói, “Nô tì không bảo vệ tốt cho nương nương. Nô tì xin lỗi người.”

Ta kích động rời khỏi vòng tay ôm ấp của Hạ Hầu Tử Khâm, nhào tới đỡ nàng lên, bỗng nhiên ta cảm giác được cánh tay của nàng co rụt lại, ta mới nhớ ra trên người của nàng vẫn còn đầy thương tích. Nhưng mà không chết là được rồi, chỉ cần còn sống là được rồi.

Nàng khóc ròng, còn ta cười mừng rỡ.

Triêu Thần đưa tay lên lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Mỗi ngày nô tì thấy người đau lòng, nô tì cũng đau lòng lắm. Thế nhưng người lại cố gắng ăn cơm, cố gắng ngủ, nô tì cảm thấy hết sức vui mừng …”

Trong lòng ta lại chấn động mạnh, thì ra người cung nữ đưa cơm cho ta mỗi ngày là Triêu Thần! Chính là Triêu Thần!

Ta ngạc nhiên nhìn Triêu Thần, thì ra nàng vẫn luôn luôn bên cạnh ta, lúc nào cũng bên cạnh.

Bỗng dưng ta cảm thấy nghẹn ngào, thì ra ta chưa bao giờ đơn độc một mình.

Hạ Hầu Tử Khâm …

Người đang ngồi phía sau cho ta quá nhiều điều ngạc nhiên vui mừng.

Hắn lại đưa tay kéo ta trở về, nhẹ giọng nói: “Triêu Thần, đi ra bên ngoài canh chừng.”

“Dạ.” Triêu Thần nhanh chóng lui ra bên ngoài.

Ta giật mình, muốn gọi nàng lại vì ở bên ngoài trời sắp đổ mưa. Bàn tay đang nắm cổ tay ta khẽ siết lại, nghe thấy giọng nói của hắn vang lên bên tai: “Một lát nữa trời mới mưa, Triêu Thần ra ngoài canh chừng sẽ không có việc gì đâu.”

Ta ngạc nhiên ngoái đầu nhìn khuôn mặt của người đàn ông sau lưng mình, hắn thật là hiểu ta.

Ta nhìn hắn không thể nhịn được mà cười lên thành tiếng.

Hắn chợt giật mình, nhìn ta một lát sau mới hỏi: “Đang ở lãnh cung, sao nàng còn cười được.”

Ta hít một hơi dài, ngửa mặt nhìn hắn: “Hoàng thượng cũng biết nơi này là lãnh cung sao? Vậy sao người còn đến nơi xui xẻo như thế này vậy?” Ta nhớ tới người cung nữ Dao phi mang đến, nàng ta sợ chỗ này đến mức không dám ở lại thêm một khắc, chỉ hận là không thể lập tức bỏ chạy khỏi đây.

Hắn cười ôm ta vào lòng nói: "Trẫm đã đồng ý với nàng, đợi chuyện của Trương Lăng được giải quyết, trẫm sẽ thưởng cho nàng."

Ta giật mình vội nói: "Nhưng chuyện của Trương Lăng cũng không được giải quyết." Theo chủ ý của ta là làm suy yếu thế lực của Diêu Hành Niên. Nhưng bị Thiên Lục nhúng tay vào, lại bị Dao phi làm rối loạn mọi chuyện. Nói cho cùng, chúng ta cũng không thắng tuồng vui này.

Hắn cúi đầu nhìn ta, mỉm cười: "Nhưng phần của nàng đã làm rất tốt. Trẫm đã đồng ý với nàng tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Còn những chuyện khác …" Nụ cười trên mặt hắn từ từ biến mất, một lát sau mới nhỏ giọng nói, "Đều không liên quan đến nàng."

Ta biết, nhất định là hắn nghĩ tới Dao phi, hắn không nói, nhưng nhìn nét mặt hắn ta đoán ra ngay.

Ở trong lòng hắn, Dao phi vẫn có ảnh hưởng, nếu không hắn sẽ không biểu hiện như vậy.

Nếu Triêu Thần là người của hắn, như vậy chuyện lần này, chắc chắn hắn đã biết trọn vẹn không sót điều gì. Có điều, việc này nếu chỉ vì phi tần đố kỵ mà hãm hại ta thì hắn căn bản không cần phải làm như vậy.

Ta suy nghĩ, đột nhiên ngày càng hoảng hốt, vội vàng nắm lấy cánh tay hắn nói: "Hoàng thượng …"

Hắn lại khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Cũng là nàng thông minh, vừa nghĩ đã biết ngay. Lần này, lấy lại binh lực của hoàng đô từ Diêu Hành Niên là tình thế bắt buộc. Trẫm và lão ta vòng vòng vo vo một hồi, cứ cho là lão ta thắng nước cờ này đi. Trẫm chỉ không nghĩ tới …"

Không nghĩ tới Dao phi và Diêu Hành Niên cấu kết đối phó với hắn.

Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới.

Như vậy, hắn vất vả lấy thân mạo hiểm, chẳng phải đều uổng phí sao? Ta đau lòng cầm tay hắn, khẽ hít vào nói: "Hoàng thượng, có lẽ mọi chuyện cũng không phải như vậy. Việc này, có thể chỉ là trùng hợp chăng?" Ta không cảm thấy Dao phi giống loại người không để ý đến sống chết của hắn, Dao phi đối với hắn vẫn còn tình cảm. Chỉ khi trong lòng có hắn mới có thể làm nhiều chuyện điên rồ như vậy, không phải sao?

Hắn hừ khẽ một tiếng nói: "Chỉ sợ kẻ cấu kết với Diêu Hành Niên không phải Dao phi."

Trong lòng ta khiếp sợ, xem ra hắn và ta có cùng suy nghĩ. Kẻ đó không phải Dao phi, như vậy đó là Hàn vương. Không, hay nói cách khác chính là Bắc Tề.

Còn Dao phi trong trận tranh đấu ở chốn hậu cung này, chẳng qua cũng bị người khác lợi dụng mà thôi. Vì thế, ta mới nói nàng ta ngu ngốc. Nàng ta chỉ làm những điều nàng ta muốn, nhưng không hề suy nghĩ việc này nên làm hay không. Nàng ta cho rằng đã tính kế được ta, nhưng không ngờ nước cờ nàng ta vừa đi cũng bị người khác tính kế. Đáng thương hơn nữa là nàng ta còn vui đến quên cả trời đất, bởi vì nàng ta cho rằng đã diệt trừ được ta.

Đột nhiên ta nhớ tới câu nói của Thanh Dương: "Thanh Dương là người Bắc Tề", đúng vậy, ta không thể quên được sự thật này. Vì thế, tất cả những việc nàng ta làm, càng khiến cho ta cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhưng Hàn vương thì sao? Có phải y cũng hoàn toàn không biết tất cả những chuyện này? Chỉ sợ chuyện duy nhất y không biết chính là Thanh Dương và Dao phi hãm hại ta. Dùng ta để kéo theo Cố Khanh Hằng, sau đó giúp Diêu Hành Niên đoạt lại binh quyền của hoàng đô! Đây là một chiêu vô cùng chặt chẽ, không có kẽ hở, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Có điều, khi ta nhớ tới Hàn vương, toàn thân lại run lên không thể kiềm chế lại được.

Nhớ tới lúc Hạ Hầu Tử Khâm giơ kiếm chạy vào trong phòng y, cảnh tượng đó dường như vẫn còn rành rành trước mắt ta.

Ta ngước mắt nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hôm đó ở dịch quán, lúc Hoàng thượng chạy vào, nếu không có người ngăn lại thì Hoàng thượng làm cách nào diễn cho hết tuồng vui này." Chẳng lẽ hắn thực sự muốn tương kế tựu kế giết Hàn vương sao?

Mặc kệ hắn làm bộ tức giận vì phi tử của mình cấu kết với Hàn vương hay là làm bộ nhất thời lỡ tay, đều không thể tránh khỏi cảnh hai nước chiến tranh. Ta không tin hắn ngu ngốc như vậy.

Hắn cười khẽ một tiếng nói: "Trẫm vốn không muốn giết y, chẳng qua trẫm muốn nhân cơ hội này nhìn thử khuôn mặt thật của y mà thôi."

Ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hắn muốn nhìn mặt Hàn vương làm gì? Sau đó ta lại nghĩ tới lúc đó hắn hỏi ta có thấy mặt Hàn vương hay không, và ta đã phủ nhận. Nhớ lại khoảnh khắc ta dỡ mặt nạ của Hàn vương lên, quả thật đúng như đồn đại, đó là một khuôn mặt đẹp đến rung động lòng người. Nhưng chỉ có một lần duy nhất đó mà thôi.

"Hoàng thượng muốn nhìn mặt Hàn vương làm gì?" Ta lo lắng hỏi.

Hắn không trả lời, chỉ thở dài nói: "Đáng tiếc mũi kiếm của trẫm còn chưa chạm vào người Hàn vương đã bị kiếm của Thanh Dương đẩy ra."

Lời của hắn làm ta nhớ lại, ngày hôm đó trong phòng Hàn vương có tiếng đánh nhau, và hắn còn bị Thanh Dương đánh bật ra ngoài. Ta giật mình, trong lòng lo lắng không yên, vội vàng kéo hắn lại hỏi: "Hoàng thượng có bị thương không?"

Hắn lắc đầu: "Trẫm không sao."

Thật sao?

Ta nhìn hắn thật kỹ, sắc mặt hắn hơi mệt mỏi. Ta biết, hôm đó nếu Thanh Dương nghĩ là hắn thực sự muốn giết Hàn vương, nhất định đã ra tay không nhẹ. Có điều hắn không nói thì ta cũng sẽ không hỏi nhiều.

Ta cúi người, ôm lấy người hắn.

Chợt nghĩ tới trên lưng hắn còn bị chém một đao, mặc dù đã qua mấy ngày, chắc vết thương đã khép lại, nhưng ta vẫn không yên tâm, bởi vậy ta cố gắng hết sức tránh chạm phải. Ta nghĩ ngợi một chút rồi lại hỏi: "Bây giờ thống lĩnh Ngự Lâm quân là ai?" Lúc thốt ra câu hỏi này ta lại bật cười.

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhưng không biết ta đã phạm vào điều này bao nhiêu lần rồi? Hơn nữa, mỗi khi ta và hắn ở bên nhau, dường như lại không bao giờ tách bạch việc này ra được. Nhưng ta không cảm thấy phiền toái mà trái lại ta rất thích, bởi vì ta muốn chia sẻ, giúp đỡ cho hắn.

"Thái Hằng." Giọng nói của hắn nhàn nhạt.

Hắn không nói ta cũng biết, đây tuyệt đối là người của Diêu Hành Niên.

"Còn vợ chồng Trương Lăng đang ở đâu?"

Hắn cười khẽ: "Trẫm làm như nàng mong muốn, cho đi sung quân ở biên cương rồi."

Xem ra Thái hậu vẫn còn giữ thể diện cho Diêu Hành Niên. Ta ngẫm nghĩ rồi lại nói: "Hoàng thượng, nếu Diêu tướng quân vẫn còn muốn bảo vệ cho Trương Lăng, mà ngay từ đầu không phải giao binh quyền hoàng đô cho Thái Hằng, có thể Thái Hằng không trung thành với y như Trương Lăng."

Hắn liếc mắt nhìn ta đầy khen ngợi, gật đầu: "Việc này trẫm đã sớm nghĩ tới rồi. Vì thế trẫm mới tương kế tựu kế, phái Cố Khanh Hằng âm thầm giúp trẫm mượn hơi Thái Hằng."

Trong lòng ta khẽ chấn động, lập tức cười khẽ hỏi: "Vậy Hoàng thượng định cho Khanh Hằng tội danh gì?" Tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Sắc mặt hắn trầm xuống, nghiêm trang nói: "Lơ là nhiệm vụ, trẫm giáng y xuống làm thị vệ Ngự Lâm quân."

Chỉ cần một chiêu nhẹ nhàng, thản nhiên như vậy đã có thể làm cho Cố Khanh Hằng có cơ hội lớn nhất tiếp cận với Thái Hằng. Hạ Hầu Tử Khâm, xem ra hắn đã thực sự đã tính toán từ lâu.

Đột nhiên ta lại nhớ tới Diêu Hành Niên, nên hỏi hắn: "Diêu tướng quân trở về Thương Châu rồi sao?"

Hắn lại lắc đầu: "Không, chuyện thích khách ở Nam Sơn còn chưa giải quyết xong. Tạm thời lão ta sẽ không trở về đó."

Nhưng ta cảm thấy rất kỳ lạ, mặc dù ngay từ đầu Diêu Hành Niên chủ động điều tra là bởi vì nghi ngờ cái chết của Diêu Chấn Nguyên có liên quan đến thích khách. Nhưng về sau cũng đã biết Diêu Chấn Nguyên

chết là do Thư Cảnh Trình giết, y muốn tra xét chuyện này như thế nào nữa đây? Bỗng nhiên ta nhớ lại hôm đó, lúc Diêu thục phi ra tay đánh ta và Hàn vương rơi xuống vách núi Nam Sơn. Nếu như Diêu Hành Niên thực sự cấu kết với Bắc Tề, thì hẳn là Diêu thục phi cũng không biết chuyện này. Bằng không nàng ta làm hại ta cũng được nhưng chắc chắn sẽ không động đến Hàn vương.

Trong lòng ta khẽ chấn động, Diêu Hành Niên căn bản không quan tâm đến chuyện thích khách, y chỉ mượn cớ ở lại hoàng đô không quay về có lẽ là bởi vì y vẫn chưa yên tâm đối với Thái Hằng, còn muốn ở lại "dạy dỗ" Thái Hằng chăng?

Ta nhìn hắn nói: "Hoàng thượng, lão ta cố ý xin dẫn đầu để điều tra rõ việc này." Chỉ cần không tra ra được, lão ta sẽ được ở lại hoàng đô thêm một thời gian dài nữa.

Hắn lạnh giọng nói: "Sao trẫm không biết y cố ý? Vì thế, trẫm đang tìm người đó, để xem thử ai có thể chịu tiếng xấu này thay cho người khác."

Ta giật mình, cảm thấy kinh ngạc vô cùng, hắn nói, chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Như vậy, thích khách ở Nam Sơn … Có liên quan đến hắn sao? Nghĩ đến đây, trái tim ta đập điên cuồng, nhảy loạn cả lên. Không, không đúng, ta lập tức xua tan đi ý nghĩ này, nếu chuyện này quả thật có liên quan với hắn thì giải thích như thế nào về những mũi tên công kích về phía hắn? Giải thích như thế nào về vết thương trên lưng hắn?

Nhưng nếu như không liên quan đến hắn thì phải giải thích lời nói vừa rồi của hắn như thế nào?

Ta ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới mở miệng: "Chuyện thích khách ở Nam Sơn, thần thiếp suy nghĩ lâu như vậy nhưng cuối cùng vẫn không có manh mối." Nên khi đó ta mới nghi ngờ người khác, cũng đã từng nghĩ đến Hiển vương, nhưng theo những lời Tấn vương thì không phải như vậy.

Ta lặng yên nhìn người đàn ông trước mặt, khóe miệng của hắn mỉm cười, quay về phía ta nói: "Đương nhiên là nàng không có manh mối, vì trong đám thích khách đó có người của trẫm."

Cuối cùng ta vẫn hết sức ngạc nhiên, thì ra chuyện này thực sự có liên quan với hắn. Vậy thì vì sao …

Hắn nhìn ra khúc mắc trong lòng ta, lại nói: "Trẫm vốn chỉ muốn thăm dò một người, nhưng không ngờ hôm đó lại có thích khách thực sự lẫn vào. Vì thế mục tiêu lại biến thành trẫm." Diêu Hành Niên muốn điều tra cũng không thể tra ra nguyên nhân, nhất định lão ta sẽ không tra ra được gì. Ta nghĩ rằng ngày đó hắn muốn thử lòng Tấn vương, nhưng không ngờ lại thật sự có thích khách muốn ám sát hắn?

Ta cũng không thể nào nghĩ ra được, ngày hôm đó lại có đến hai đội thích khách. Tất cả đều là hắc y nhân che mặt, làm sao phân biệt được rõ ràng đây! Ta nghĩ rằng lúc những mũi tên bay về phía hắn thì hắn cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Nhưng hắn nói, muốn thử thăm dò một người…

Ta giật mình mở miệng: "Hoàng thượng muốn thử thăm dò … Hàn vương sao?"

Chỉ vì, những việc hắn làm đối với Hàn vương quá nhiều. Đầu tiên là trong khu vực săn bắn ở Thượng Lâm Uyển, hắn muốn ta bắn một mũi tên về phía Hàn vương, hắn biết rõ ta sẽ bắn không trúng, nhưng vẫn muốn ta bắn. Bởi vì lúc đó hắn cho rằng ta quen biết Hàn vương. Còn cái lần ở Nam Sơn kia …

Ta biết!

Từ từ nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, đột nhiên vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi người đều bận rộn chân tay, không chút lơ là. Vậy mà ở đó chỉ có hai người không ra tay, một là Hạ Hầu Tử Khâm, còn một người khác là Hàn vương!

Lúc đó ta đã cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng ta vẫn cho rằng vì võ công của Thanh Dương quá cao, nên Hàn vương không cần ra tay. Hơn nữa trên người y có thương tích, vì thế không dụng võ được. Thì ra nguyên nhân không phải như vậy.

Hàn vương không ra tay là vì y căn bản không biết võ công!

Đúng vậy, bởi vì hành động liều mình cứu ta của y, làm cho ta sơ suất bỏ sót chi tiết này. Nếu như một người có võ công, lúc rơi xuống vách núi chắc chắn sẽ phản ứng rất mau lẹ. Dù cho trên người có thương

tích nặng hơn, y cũng phải có phản ứng theo bản năng. Nhưng Hàn vương lại hoàn toàn không có, vào lúc mành chuông treo sợi tóc, y chỉ kêu lên —— Thanh Dương.

Chẳng biết vì sao khi nghĩ như vậy, tim ta đập rất nhanh, trong lòng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Ai có thể nghĩ rằng Hàn vương dũng mãnh thiện chiến như vậy lại không có võ công chứ? Sự thật này có nói ra chỉ sợ chẳng ai tin nổi. Dù là bản thân ta bây giờ cũng không thể tin hoàn toàn. Có lẽ chúng ta đều suy nghĩ sai lầm rồi, cũng có thể là vết thương trên người y thực sự quá nặng.

Nhưng nếu nghĩ như vậy thì quá gượng ép.

Hạ Hầu Tử Khâm chần chờ một chút, cuối cùng cũng gật đầu. Một lát sau mới nghe hắn nói: "Nếu như y không phải là Hàn vương, trẫm lại … không có cách nào giải thích." Hắn vẫn còn lắc đầu, nhìn ta nói, "Mà thôi, y đã trở về Bắc Tề rồi."

Ta im lặng không nói, y không thể nào không phải là Hàn vương được, những người y mang tới thực sự đều là người Bắc Tề, bất luận là thị vệ hay là cung nhân. Còn chuyện sau này, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không thể giải thích được, ta cũng không nghĩ ra.

Ta bỗng nhớ tới, Vãn Lương đã từng nói, chờ người Bắc Tề trở về, bọn họ cũng sẽ rời khỏi đây, ta liền hỏi: "Tấn vương trở về đất phong rồi sao?"

"Ừ." Hắn nhẹ nhàng trả lời, "Sau ngày người Bắc Tề đi, Tấn vương và Hiển vương đều đến chào từ biệt."

Lần này, nếu không phải đột nhiên xuất hiện chuyện này, hẳn là bọn họ đã sớm trở về đất phong rồi.

Vậy là Vãn Lương cũng đi theo Tấn vương. Chỉ sợ là lúc nàng đi, còn tưởng rằng ta bị giam vào lãnh cung, ta không biết nàng sẽ đau lòng đến mức nào. Có điều, ta không thể nói cho nàng biết được việc này được.

Hai người tựa sát vào nhau, nhưng cả hai đều trầm mặc.

Lúc này, ở bên ngoài tiếng gió càng ngày càng lớn, nhưng trời vẫn chưa mưa. Ta cũng biết, trời như vậy, một khi đổ mưa chắc chắn sẽ có sấm sét. Nhưng lúc này có hắn bên cạnh, ta cũng không sợ hãi.

Ta giơ tay lên, chậm rãi xoa xoa gương mặt hắn, chợt phát hiện ra hắn gầy đi rất nhiều, ta đau lòng vô cùng, nhưng cố gắng cười, hỏi hắn: "Hoàng thượng mệt sao?"

Hắn dường như đang lạc mất hồn, nghe ta hỏi, hắn mới nhíu mày nói: "Mệt, trẫm mệt chết đi được. Lần này mẫu hậu muốn sinh nhật của trẫm thật long trọng, tất nhiên cũng muốn nhân cơ hội này thám thính thế lực khắp nơi. Nhưng trẫm phát giác, mọi chuyện ngày càng khó khăn hơn."

Hắn không nói ta cũng biết.

Các thế lực trong triều rục rịch, bên ngoài còn có nước khác nhìn chằm chằm. Cái gì gọi là kết mối bang giao tốt đẹp, chỉ cần sơ hở, không cẩn thận một chút, bất cứ lời hứa hẹn nào cũng có thể đạp dưới móng ngựa trong khoảnh khắc.

Riêng chuyện ta gặp phải Nguyên Trinh hoàng hậu hai lần cũng đủ biết, chẳng những Nam Chiếu có mối quan hệ với Đại Tuyên mà còn cả Bắc Tề nữa. Mặc dù thực lực của Thiên triều hùng mạnh, nhưng nếu bọn họ liên thủ khởi binh, cũng khó có thể chống đỡ được.

Chỉ cần mượn một cái cớ, chỉ thiếu một cái cớ mà thôi.

Bàn tay ta chậm rãi đưa xuống, đặt trên lồng ngực của hắn. Hắn cũng là người thông minh cơ trí, trong ngực của hắn chứa đựng rất nhiều thứ, vì thế, hắn mới là một quân vương tốt. Từ trước đến nay ta chưa từng nghi ngờ điều này.

Nhưng ta đau lòng vì hắn.

Mọi người đều nhìn thấy hắn cao cao tại thượng. Nhưng ta lại nhìn thấy những lúc hắn yếu đuối. Ta thích tính cách như con nít của hắn.

Ta biết tất cả mọi thứ đều là hắn, là Hạ Hầu Tử Khâm. Vì thế ta không thể làm cho hắn mất đi bộ dạng từ trước đến giờ được, ta muốn dùng mọi sự cố gắng của ta, bảo vệ cho hắn.

Bảo vệ người của hắn, giang sơn của hắn.

Cho đến hôm nay, ta mới biết được, thì ra ta mục đích tiến cung đã trở nên đơn giản đến vậy.

Ta cúi đầu nhìn hắn: "Hoàng thượng, Nam Chiếu và Đại Tuyên, Bắc Tề đều có giao thiệp với nhau." Ta nghĩ chuyện này ta biết, chưa chắc hắn đã không biết. Nhưng ta vẫn muốn nói, không thể bỏ qua bất cứ một tin tức nguy hiểm nào.

Hắn khẽ giật mình, một lát sau mới mỉm cười nói: "Ai nói cho nàng biết Nam Chiếu và Đại Tuyên có quan hệ?"

Ta hơi kinh ngạc, cau mày nói: "Thần thiếp nhìn thấy, trong khu rừng trước Ngự Túc uyển, Tuyên hoàng và Nguyên Trinh hoàng hậu lén lút gặp mặt."

Hắn cười nhạt: "Việc này không phải như nàng nghĩ đâu. Nhưng trẫm tò mò, nếu nàng nhìn thấy một màn thú vị như vậy, vì sao lại không nói với trẫm?"

Ta cũng giật mình, không phải như ta nghĩ? Ta nghĩ là bọn họ có tư tình. Không phải sao?

Như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm làm sao biết được?

Ta khẽ lắc đầu, không nghĩ đến chuyện này nữa, không phải là được rồi. Ta nói: "Bởi vì lúc đó Tuyên hoàng nhìn thấy thần thiếp và Thư Cảnh Trình gặp mặt, cho nên thần thiếp và y giao ước với nhau, không tiết lộ cho người khác biết. Nhưng bây giờ đã khác trước, vì thế thần thiếp mới muốn nói cho Hoàng thượng biết. Nếu Hoàng thượng nói bọn họ không phải giống như thần thiếp nghĩ thì là vì sao?"

"Tuyên hoàng muốn điều tra một số chuyện." Về phần điều tra chuyện gì, hắn cũng không nói. Nhưng trực giác nói cho ta biết là hắn có biết chuyện này. Có điều hắn không nói thì ta cũng không hỏi.

Nhưng theo lời của hắn, cũng không khó để ta nghe ra, Nam Chiếu không thể nào có quan hệ với Đại Tuyên. Như vậy, ta cũng yên tâm.

Ta mặc kệ Đại Tuyên đứng một bên ngắm nhìn hay sao cũng được, chỉ cần bọn họ không liên thủ đối địch với Thiên triều, đó là niềm vui mừng lớn nhất của ta. Ta nghe hắn khẽ thở dài một tiếng, dựa người qua, đặt cằm trên đỉnh đầu ta. Ta đã sớm cảm giác được hắn rất mệt mỏi, ta cầm tay hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng còn chịu đựng được không?"

Khi đó, Tấn vương nói, ta không ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm mới là điều đau khổ nhất của hắn. Nhưng bây giờ, hắn lại phải chiến đấu một thân một mình. Ta thực sự không đành lòng.

Hắn không trả lời, chỉ nói: "Nàng có biết vì sao trẫm đối xử với nàng như vậy không?"

Ta hơi ngơ ngẩn, vì sao đối xử với ta như vậy?

Cho tới bây giờ hắn chưa từng chạm vào ta.

Bây giờ lại đem ta giam vào lãnh cung.

Còn để lâu như vậy mới đến thăm ta, vì chuyện của ta còn để cho cung nữ của ta bị tra tấn đến chết. Bàn tay ta nắm lấy tay hắn ngày càng chặt hơn, trong đầu ta hiện lên rất nhiều chuyện. Lý do của hắn. Ta cảm thấy cổ họng đau đớn, nghẹn ngào gật đầu.

Ta biết, ta biết…

Đương nhiên ta biết.

Hắn làm tất cả mọi chuyện, chỉ đơn giản là không muốn để ta trở thành cái đích ọi người ngắm tới. Cái gì Phất Hi hay là Dao phi, tất cả đều là giả tạo, cuối cùng người hắn quan tâm nhất chính là ta, là Tang Tử!

Ta vùi mặt vào ngực hắn, ôm chặt lấy người hắn, không kiềm chế được khóc nức nở thành tiếng. Ta nghĩ, toàn bộ nước mắt của ta ở kiếp này đã khóc hết trong đêm nay. Hãy để cho ta được khóc thoải mái một lần, chỉ một lần này thôi.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nói một cách thoải mái: "Chỉ cần nàng biết, trẫm sẽ luôn luôn chịu đựng được."

Ta nhịn không được nữa khóc ròng nói: "Vì sao Hoàng thượng phải đem thần thiếp giam vào lãnh cung, chẳng qua chỉ là lén xuất cung một mình mà thôi, người hoàn toàn có thể phế bỏ phong vị của thần thiếp, nhét thần thiếp đại vào một góc phòng nào đó, như vậy thần thiếp vẫn có thể cùng Hoàng thượng bày mưu tính kế như trước. Không phải sao?" Rốt cuộc bây giờ hắn chỉ có một mình.

Một mình…

Dường như ta lại nhìn thấy sự cô độc lúc trước của hắn. Vẻ bề ngoài vô cùng mạnh mẽ và kiên cường, nhưng trái tim lại cô độc đến vô cùng vô tận, làm cho ta cảm thấy đau lòng …

Hắn lại cười nói: "Không vào lãnh cung sẽ ai không bỏ qua cho nàng. Lúc trước trẫm phong nàng làm Đàn phi, là vì muốn nàng sống sót. Lần này cũng giống như vậy. A Tử." Hắn kêu lên một tiếng, nhìn ta nói, "Nhất định nàng phải sống thật tốt, trẫm không có cách nào chịu đựng được lần thứ hai …"

Hắn nói lần thứ hai, nhưng trong lòng ta hiểu rất rõ, lần đầu tiên chính là Phất Hi. Năm năm trước chính là Phất Hi, trong lòng hắn luôn là Phất Hi tốt đẹp.

"Hoàng thượng, Dao phi nàng…"

"Trẫm biết." Hắn ra hiệu cho ta không cần phải nói, ta nhìn thấy trong đôi mắt của hắn tràn ngập đau xót. Bất chợt hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, "Nàng hận trẫm."

Nhưng nàng vẫn yêu như trước.

"Lời thề nguyền lúc trước quá hoàn mỹ, nhưng bây giờ, trẫm không có cách nào vì nàng ấy mà làm cho lục cung vô phi. Điều này, nàng có thể hiểu rõ nhưng nàng ấy lại không thể. Nói cho cùng, cuối cùng trẫm vẫn hổ thẹn với nàng ấy."

"Hoàng thượng…"

"Trẫm khó chịu…" Hắn nhíu chặt chân mày.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, ta đều hiểu tất cả những gì hắn nói. Ta cũng hiểu cảm giác của hắn.

Hắn đã yêu nàng ta nhiều năm như vậy, không, bây giờ cũng vẫn còn yêu. Khi nhìn thấy nàng ta còn sống trở về ngay trước mắt, hắn đã mừng rỡ biết bao nhiêu. Bởi vì hắn cho rằng cuối cùng hắn cũng có thể bù đắp tất cả những thiệt thòi mà nàng ta phải gánh chịu trong quá khứ.

Có điều, hắn lại không nghĩ rằng, Phất Hi bây giờ đã không phải còn là Phất Hi tốt đẹp, trong sáng ngày trước…

"Trẫm muốn đối xử với nàng ấy thật tốt, dù là sủng nàng ấy cả đời." Hắn nói từ từ, lại làm cho ta cảm thấy đau nhói.

Ta ôm chặt lấy hắn, ta biết ở trước mặt Dao phi, hắn có thể mãi mãi kìm nén không quan tâm đến những việc nàng ta làm. Bây giờ hắn vẫn còn tình cảm như trước, chỉ có điều đoạn tình cảm kia đã mất đi tình yêu rồi. Trong lòng hắn hiểu rất rõ, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Ta cũng sẽ không ép buộc hắn phải thừa nhận sự thật này.

Cảm giác đau đớn và bất đắc dĩ khi đó, chỉ có bản thân hắn là cảm nhận sâu sắc nhất. Có thể vì nàng ta mà từ bỏ ngôi vị thế tử, cảm giác đau đớn thê thảm đến mức nào? Bây giờ không phải chỉ nói dăm ba câu là ta có thể hiểu hết được.

Mà điều làm cho hắn đau đớn nhất là người thì còn nhưng tình đã mất.

Chỉ tiếc, Dao phi không hiểu.

Nàng ta trở về, dựa vào sự áy náy và thương hại của hắn đối với nàng ta, thậm chí không hề kiêng nể, tự tung tự tác làm những chuyện nàng ta muốn làm, nhưng không biết hết lần này tới lần khác khiến hắn bị tổn thương.

Hắn thở dài: "Nhưng nàng ấy không hiểu, trước sau vẫn không hiểu. Đúng vậy, là trẫm phụ bạc nàng ấy."

"Không." Ta đưa tay che miệng hắn lại, khẽ lắc đầu, "Hoàng thượng không phụ bạc nàng ấy, chưa bao giờ." Bất kể là năm năm trước lấy ngôi vị thế tử ra để uy hiếp, hay là bây giờ ngỗ nghịch, cãi lời Thái hậu, hủy bỏ chuyện tứ hôn vương phi cho Tấn vương để giữ nàng ta lại làm phi tử của mình. Hắn cũng chưa từng phụ bạc nàng ta.

Hắn giơ tay lên đẩy tay của ta ra, nhỏ giọng nói: "Nàng ấy và trẫm là thanh mai trúc mã, từ nhỏ trẫm đã yêu chiều nàng, nàng ấy muốn thứ gì, trẫm cũng có thể cho nàng ấy. Tất cả mọi người đều nói, trẫm và nàng ấy chính là một cặp trời sinh, thậm chí trẫm vì nàng ấy mà ngay cả ngôi vị thế tử cũng không màng. Cho dù bỏ trốn, trẫm cũng bằng lòng."

Ta không nói được một lời, chỉ biết lắng nghe, đây là lần đầu tiên hắn nhắc tới chuyện của hắn và Phất Hi trước mặt ta. Từng câu từng chữ đều do hắn chính miệng nói ra, ta cảm thấy nhói đau, là đau lòng. Nhớ lại lần đó, hai vị vương gia vừa mới hồi cung, kết thúc yến tiệc, hắn có nhắc đến Phất Hi nhưng chỉ một câu "Không nhắc tới nàng ấy nữa". Khi đó hắn là bất đắc dĩ, nhưng hôm nay lại là đau đớn giấu kín trong lòng.

Ngôi vị thế tử cũng không màng, cho dù bỏ trốn cũng bằng lòng.

Một người kiêu ngạo như hắn, mà có thể làm được những chuyện như vậy. Tình cảm của hắn đối Phất Hi, không thể nghi ngờ chính là tình yêu.

"Mẫu hậu vì muốn chia rẽ trẫm và nàng ấy, đã tính toán gả nàng ấy đi Bắc Tề. Lúc trẫm biết chuyện đã là ba tháng sau, lúc nàng ấy đi, trẫm còn tưởng rằng là để chuẩn bị cho hôn sự của trẫm và nàng ấy. Nàng ấy cũng rất vui mừng, nhưng ai ngờ …" Hắn bỗng nhiên im lặng, cố gắng đưa mắt nhìn sang một bên, và cố gắng hết sức không nhìn ta.

Thế nhưng ta hiểu, khi đó hắn tuyệt vọng đến mức nào.

Ta ôm lấy hắn, nghe tiếng hít thở nặng nề của hắn, một lát sau, mới nghe thấy hắn nói tiếp, nhưng lại là hỏi ta: "Nàng cảm thấy khi đó trẫm sẽ có cảm giác thế nào?" Ta ngơ ngác, nhưng hắn không đợi ta trả lời mà nói luôn: "Trẫm khổ sở, đau đớn đến mức muốn giết người! Trẫm hận không thể vọt tới Bắc Tề để giết tên hoàng đế Bắc Tề kia! Giết kẻ đã hại chết nàng ấy!"

"Hoàng thượng!" Ta sợ hãi ôm chặt lấy hắn.

Hắn đột nhiên cười rộ lên tự giễu mình: "Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu đến tận xương tủy. Nhưng mãi cho đến khi ở trên núi Nam Sơn, khoảnh khắc trẫm trơ mắt nhìn nàng rơi xuống vách núi, ngực trẫm dường như vụt mất đi thứ gì đó. Trẫm tự nhiên lại hận không thể giết chính bản thân mình…"

Cuối cùng, lòng ta chấn động cực mạnh!

Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu đến tận xương tủy.

Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu đến tận xương tủy …

Nếu như bây giờ ta còn nghe không ra hàm ý của hắn trong những lời này, vậy thì ta thật sự là người vô cùng ngu xuẩn!

Ta nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn, mà ở bên ngoài cuối cùng trời cũng đổ mưa, một cơn mưa thật lớn.

Chỉ nghe thấy tiếng ào ào, từng trận từng trận nối tiếp nhau.

Ngoại trừ tiếng mưa, tất cả mọi thứ còn lại đều rất yên tĩnh, cũng không hề có sét đánh như ta nghĩ. Chỉ có trời mưa càng lúc càng lớn.

Trận này mưa trút xuống mang theo niềm vui sướng ngập tràn.

Đột nhiên ta cảm thấy mọi thứ đều trở lại bình thường. Giống như Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, chỉ cần ta biết, hắn có thể chịu đựng được mãi mãi. Còn ta bây giờ đã hiểu rõ tâm ý của hắn, như vậy ta còn phải bận tâm chuyện gì nữa đâu? Cho dù hắn lúc nào cũng mang trong lòng sự đau xót, áy náy với Dao phi, ta cũng không quan tâm!

Cuối cùng ta cũng có thể khẳng định được vì sao hắn ban cho ta một chữ "Đàn". Trong Đàn ( ) chứa mộc ( ), là loài cây có sức sống rất mạnh mẽ. Hắn chỉ hy vọng ta có thể giống như thân mộc kia, mạnh mẽ sinh tồn ở chốn hậu cung này, sống một cuộc sống thật tốt đẹp. Nó cũng có nghĩa là quý trọng, Hạ Hầu Tử Khâm, hắn quý trọng ta.

""

"Nghe nói nàng không sao trẫm vô cùng vui mừng, từ sớm đã chạy đến Cảnh Thái cung chờ nàng. Thế nhưng nàng không hồi cung mà lại đi dịch quán trước, vì Hàn vương." Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng ta lại cảm thấy rất hài lòng, như vậy mới giống hắn, không phải sao?

Ghen tuông không phải là không tin tưởng, mà bởi vì hắn quan tâm, hắn để ý, mới có thể biểu hiện như vậy.

Ta ngày càng áy náy vì lần đó ta mang lòng dạ hẹp hòi, nằm ở trong ngực của hắn, nhỏ giọng nói: "Vậy Hoàng thượng có biết khi đó thần thiếp không trở về, là bởi vì người. Thần thiếp cho rằng Hoàng thượng không quan tâm đến thần thiếp, vì thế đã nổi giận." Câu nói cuối cùng kia, đột nhiên trở nên rất nhỏ, giống như gió thoảng qua, dường như ta nói ra mà ngay cả ta cũng cảm thấy xấu hổ.

Hắn rốt cuộc cũng bật cười, nói: "Ngày hôm sau, lúc nàng tới Thiên Dận cung, trẫm đã biết. Khi đó trẫm đã hạ quyết tâm, quyết định tin tưởng nàng."

Trong lòng ta chấn động mạnh, hắn nói hắn quyết định tin tưởng ta, vì thế chuyện lần này, cho dù không có Cố Khanh Hằng nói trước cho hắn biết về tấm lệnh bài, hắn cũng sẽ không nghi ngờ ta. Nhưng ta lại có chuyện gạt hắn.

Ta ngẩng đầu lên, cố gắng lấy dũng khí nói: "Hoàng thượng có còn nhớ người mới vừa nói, muốn thưởng cho thần thiếp vì chuyện của Trương Lăng không?"

Hắn khẽ giật mình nhưng vẫn gật đầu: "Nhớ, trẫm còn nói nàng muốn thứ gì, trẫm cũng đồng ý với nàng."

Ta rời khỏi lồng ngực của hắn, nhìn thấy trong đôi mắt hắn thoáng ngạc nhiên, ta hít một hơi thật sâu, nói: "Thần thiếp muốn Hoàng thượng đừng nổi giận, chỉ cần người đồng ý với thần thiếp, sẽ không nổi giận." Ta đứng lên, lúc quay đầu lại, mới nhớ ra trong ấm trà không có nước.

Bên ngoài tiếng mưa vẫn rất lớn, nước từ trên mái hiên chảy xuống, giống như thác nước.

Hôm nay, đúng là thời cơ tốt. Ngay cả ông trời cũng đang giúp ta.

Ta nghĩ ngợi rồi đứng dậy bước ra ngoài cửa, dùng khăn thấm ướt đẫm nước. Chần chờ một lát, cuối cùng đưa lên lau sạch hết nước thuốc trên mặt. Cảm giác lạnh lẽo như băng, trong lòng ta hơi thấp thỏm nhưng lại cảm thấy ấm áp. Ta đã nghĩ không biết bao nhiêu lần, làm cách nào để tẩy nước thuốc trên mặt ngay trước mặt hắn được đây, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lại đơn giản dễ dàng như vậy.

Ta xoay người lại, chậm rãi đi về phía hắn.

Lúc đi tới bên cạnh bàn, ta lấy đồ mồi lửa ở bên cạnh, muốn thắp đèn sáng lên. Vừa rồi ánh trăng rất sáng. Nhưng bây giờ trời đổ mưa, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ, ta chỉ sợ bây giờ hắn không nhìn thấy rõ lắm.

Hắn lại đột nhiên nói: "A Tử, không cần thắp đèn."

Ta giật mình hoảng hốt, cuống quít nhìn về phía hắn, thấy hắn đã đi tới bên cạnh ta tự lúc nào, ôm chặt ta vào trong ngực, thấp giọng nói: "Trẫm biết."

Đầu ngón tay ta khẽ run lên, đồ mồi lửa kia rơi xuống mặt bàn, kêu "Cạch" một tiếng. Ta hỏi hắn, giọng run run: "Hoàng thượng biết từ khi nào?"

Hắn nhẹ nói: "Đêm hôm đó, trẫm qua Cảnh Thái cung, nàng không bôi nước thuốc, trẫm không cẩn thận nên đã nhìn thấy."

Ta chấn động, bật thốt: "Nhưng Hoàng thượng nói, đêm đó người không đốt đèn, còn đụng phải chân bàn một cái thật mạnh mà."

Hắn vẫn cười như trước: "Đúng vậy, đúng là đụng phải chân bàn. Vì đụng phải nên mới đốt đèn lên." Hắn cúi xuống nhìn ta rồi lại nói, "Trẫm đã sớm nghi ngờ, bởi vì Triêu Thần nói, lúc nàng rửa mặt chải đầu, chưa bao giờ cho người hầu hạ."

Đúng vậy, Triêu Thần là người của hắn, nên những việc nhỏ nhặt như vậy, đương nhiên hắn cũng biết.

"Còn có lần Diêu Chấn Nguyên bị giết, trẫm bí mật xử tử một nhóm thị vệ Ngự Lâm quân, bọn họ đều nói, trước khi Diêu Chấn Nguyên chết có nhìn thấy một nữ tử. Trẫm rất hiểu Diêu Chấn Nguyên, nếu không phải mỹ nhân, y sẽ không bao giờ để mắt tới. Càng đừng nói tới chuyện sẽ nhẫn nại dừng lại nói chuyện bàn điều kiện với nàng." Khóe miệng của hắn khẽ cong lên, nở một nụ cười như có như không.

Nhưng ta vẫn cảm thấy kinh ngạc như cũ: "Vậy vì sao Hoàng thượng không vạch trần thần thiếp? Ngày đó người còn nói, nếu như thần thiếp lại lừa gạt người thì người sẽ hận thần thiếp…"

Hắn cúi người xuống, vùi mặt vào cổ ta, mỉm cười nói: "Tim phổi trẫm đều đã móc hết ra cho nàng rồi, nếu nàng vẫn muốn tiếp tục lừa gạt trẫm thì đương nhiên trẫm sẽ hận nàng. Huống hồ, chẳng lẽ trẫm không cho nàng cơ hội sao? Nếu không, sao trẫm lại nói, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của Trương Lăng, trẫm sẽ thưởng cho nàng. Trẫm còn nói rất rõ là cho dù nàng muốn bất cứ thứ gì, trẫm cũng sẽ cho nàng."

Ta giật mình, thì ra hắn đã sớm tính toán hết rồi. Hắn để cho ta đường lui, tất cả đều suy nghĩ kỹ lưỡng vì ta. Hắn sẽ chờ ta, nhân cơ hội này nói chuyện thẳng thắn với hắn. Ta chưa bao giờ biết thì ra đối với ta, hắn lại quan tâm, để ý từng ly từng tý như vậy.

Trong lòng ta khẽ lay động, lỡ như ta vẫn không thẳng thắn với hắn thì hắn sẽ làm thế nào?

Ta cắn răng, nếu quả thật là như vậy, thì ta cũng không đáng để hắn yêu, không phải sao?

Trong lòng ta khẽ đau đớn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng không hỏi thần thiếp vì sao sao?"

Hắn lại nói: "Lúc này trẫm không hỏi."

Ta hít một hơi thật sâu, xoay người lại, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, ta khẽ nói: "Thì ra thần thiếp căn bản không cần lo lắng cho Hoàng thượng, bởi vì người mới là kẻ đa mưu túc trí nhất!"

Hắn cười, nhẹ nhàng hôn lại ta, vừa hôn vừa nghiến răng nghiến lợi nói: "Không được dùng kính ngữ với trẫm!"

Ta cười: "Nhưng thần thiếp quen rồi."

Hắn ôm ta lên, bước tới bên giường, cúi đầu nhìn ta nói: "Vậy thì sửa."

Nhẹ nhàng đặt ta lên giường, hơi thở của hắn trở nên dồn dập, nhưng không cúi người xuống. Ta cảm giác được bàn tay hắn đang nắm tay ta đã run lên nhè nhẹ, thậm chí hơi nóng từ lòng bàn tay và thân thể nóng rực của hắn đã lan tràn khắp không khí.

Hắn vẫn còn nhẫn nhịn điều gì nữa?

Ta dùng sức kéo người hắn sát xuống, thì thầm bên tai hắn: "Thiếp nhớ khi đó Hoàng thượng đã từng nói, con cái đối với chàng, một loại là trách nhiệm, một loại là chờ mong. Hoàng thượng, xin chàng hãy cho thiếp một đứa con đi." Ta nguyện lòng sinh cho chàng một đứa con, thực sự nguyện lòng.

Ta cảm giác được rõ ràng thân thể của hắn khẽ run lên, hắn rũ mắt xuống nhìn ta hỏi: "Nàng thực sự mong muốn?"

Ta gật đầu. Gật đầu thật mạnh.

Ta yêu hắn, vì sao lại không muốn chứ?

Hơi thở của hắn dần dần dồn dập hơn, cơ thể cũng càng ngày càng nóng. Ta ôm chặt hắn, vụng về hôn lên vành tai hắn. Chỉ cảm thấy cả người hắn run lên, bỗng nhiên hắn cúi sát người xuống hôn lên cổ ta.

Hắn hôn rất dịu dàng, đó là một cảm giác kỳ diệu, lan truyền ra từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim ta, khiến ta cảm thấy khoan khoái, dễ chịu và rung động đến từng đường gân, mạch máu.

Ta nhịn không được rên rỉ thành tiếng, hai tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực hắn.

Hắn thở hổn hển, thì thầm bên tai ta: "A Tử, hôm nay trẫm muốn nàng, chỉ sợ là sau này nàng sẽ hận trẫm."

Những lời của hắn vừa thốt ra khiến ta sợ hãi, nhưng ta lập tức ra sức lắc đầu, cắn răng nói: "Không bao giờ, cho dù thế nào, thiếp cũng không hận chàng. Nhất định sẽ không." Vì sao hắn lại nói ra những lời như vậy?

Làm sao ta có thể hận hắn được? Cho dù sau khi ra khỏi lãnh cung, hắn lại đến tam cung lục viện mây mưa ân sủng người khác, ta cũng sẽ không hận hắn. Bởi vì ta hiểu rất rõ đây là trách nhiệm của một đế vương.

Ta đã yêu hắn, thì sẽ không cầu một phần tình cảm quá xa vời không thể có được.

Ta là Tang Tử, không phải là Dao phi.

Ta yêu hắn, đau lòng vì hắn, ta có thể vì hắn đi tranh đấu, cũng có thể vì hắn mà thu hồi lại gai góc xung quanh mình, thì làm sao ta có thể hận hắn được chứ?

Ta nghĩ, nếu như mẹ ta yêu cha ta thật lòng, thì bây giờ ta có thể cảm nhận thật sâu sắc tất cả những việc bà đã làm năm đó. Chẳng cần phải lo sợ việc đó có ngốc nghếch hay không, bởi vì bà yêu cha ta thật lòng. Cũng chẳng màng cha ta là kẻ vô dụng hay không, bởi vì đó là người đàn ông bà yêu. Vì thế, dù phải trả giá tất cả, bà cũng không hối tiếc.

Ta nhìn thấy, trong đôi mắt hắn, tràn ngập đau đớn.

Nhìn thấy hắn như vậy, ta cũng rất đau lòng.

Hắn ôm chặt lấy người ta, hôn lên môi, lên cổ ta, nhưng vẫn hỏi như trước: "Nếu một ngày nào đó trẫm không ở bên nàng, nàng cũng không hận trẫm sao?"

"Hoàng thượng…" Ta kinh ngạc vô cùng, vì sao những lời hắn nói lại khiến ta cảm thấy sợ hãi. Ta đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt hắn, vội vàng nói: "Thiếp không cô độc là bởi vì có chàng bên cạnh. Chàng cũng sẽ không đơn độc, bởi vì thiếp sẽ ở bên cạnh chàng, kề vai sát cánh cùng chiến đấu với chàng."

"A Tử." Hắn đau lòng gọi ta, nở một nụ cười khó khăn, khổ sở: "Cám ơn nàng."

Đây là lần thứ hai hắn nói cám ơn ta.

Nhưng vì sao, lần này nước mắt của ta lại rơi xuống, không thể ngăn lại được.

Một lời "Cám ơn nàng" này thậm chí còn sâu nặng hơn nhiều so với câu nói "Ta yêu nàng". Thật là kỳ lạ, vì sao ta lại có cảm giác như thế?

Ta không kìm được cả người run lên, còn thân thể hắn, dần dần nóng rực. Bàn tay ta run rẩy đưa lên cởi long bào hắn ra. Sau đó là lớp áo lót. Ngón tay ta lướt nhẹ qua, chạm vào lồng ngực cường tráng của hắn, cảm giác được làn da dưới bàn tay ta đang chảy mồ hôi ròng ròng.

Bàn tay hắn, cuối cùng cũng không giữ được nữa, đưa qua cởi y phục của ta ra, hơi thở của hắn ngày càng dồn dập, nhưng hắn vẫn cất giọng khàn khàn nói: "Sau này vẫn bôi nước thuốc như trước. Tội khi quân, trẫm không bảo vệ được nàng."

Được, ta gật đầu.

Nếu như hắn đã biết, thì bôi nước thuốc đã làm sao? Dù cho bôi cả đời thì thế nào? Ta có thể yên tâm, thoải mái làm được điều này!

"Ừ." Hắn khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay lên kéo y phục trên người ta xuống, cuối cùng cơ thể hai người cũng áp chặt vào nhau, không còn khoảng cách. Phía dưới bụng của hắn thật nóng, hơi nóng lan tỏa ra khiến cho ta không thể hít thở bình thường được, càng lúc càng thấy khó khăn hơn. Ta cảm giác được hắn dùng đầu gối tách hai chân của ta ra, ta chỉ cảm thấy tim đập rộn ràng, nhưng đêm nay, ta không hề tránh né. Nhớ lại ngày đó, ở Thượng Lâm Uyển, hắn cưỡng ép ta, chỉ vì ghen tuông mà muốn có được ta. Nhưng ta lại vung tay tát cho hắn một cái nảy lửa. Bây giờ nhớ tới, thật giống như một giấc mơ. Mà bây giờ ta lại khát khao hắn muốn ta …

Hắn ôm siết lấy ta chặt hơn, run giọng nói: "Hôm nay, trẫm ở đây làm chuyện không lý trí …" Ta có thể nghe ra được hàm ý trong lời nói của hắn, hắn đang khó chịu vô cùng, nhưng vẫn cố gắng hết sức nhẫn nại chịu đựng điều gì đó giống như trước.

Nhưng cho dù hắn có nhẫn nại chịu đựng đến mấy thì cũng vẫn là đàn ông.

Ta cố gắng hết sức không nghĩ tới những lời hắn nói nữa, bởi vì mỗi một câu đều làm cho ta cảm thấy sợ hãi.

"Hoàng thượng…" Ta cất giọng mềm nhẹ đầy ma mị gọi hắn.

Hắn cắn răng, cuối cùng hắn cúi xuống hôn thật sâu lên môi, lên người ta.

Đúng lúc này, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân người vội vã chạy vào, ta thấy trong lòng khẽ run lên. Nơi này là lãnh cung, giờ này mà còn có ai đến đây nữa? Triêu Thần đâu rồi? Không phải nàng ở bên ngoài coi chừng sao?

Rõ ràng, hắn cũng cảm thấy sự khác thường ở bên ngoài.

Người mới vừa tới chạy đến cửa, nhưng không bước vào mà chỉ vội vàng nói: "Hoàng thượng, Dụ thái phi đột nhiên đến Dao Hoa cung, bây giờ đang gây náo loạn ở Dao Hoa cung, nghe nói còn … Còn cào rách mặt Dao phi nương nương nữa."

Ta đã biết đó là ai, chính là giọng của Lý công công.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, Dụ thái phi và Dao phi…

Chuyện như thế này, Hạ Hầu Tử Khâm không ra mặt cũng không được. Mọi người đều cho rằng hắn đang ở Thiên Dận cung, không phải sao?

Người đang nằm trên người ta hơi trầm mặt xuống rồi nhanh chóng đứng dậy. Ta chần chờ một lát rồi lập tức ngồi dậy, mặc y phục cho hắn. Hắn hít một hơi thật sâu, ta nhìn thấy, khuôn mặt của hắn đỏ bừng. Ta không nhịn được đưa hai tay lên xoa xoa khuôn mặt hắn, khiến cho toàn thân hắn lại run lên, vội vàng kéo tay của ta xuống, trầm giọng nói: "A Tử, đừng làm rộn."

Không hiểu sao khi nghe thấy hắn thốt ra những lời này, ta lại muốn cười.

"Trẫm không thể đến thăm nàng hằng đêm được, trẫm để lại Triêu Thần cho nàng." Hắn vừa nói xong đã đứng lên, nhưng lại xoay người lại, kéo tấm chăn qua, quấn quanh người ta. Hắn nhìn ta thật sâu rồi xoay người đi ra ngoài.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, ta nhìn thấy ở bên ngoài, trời vẫn mưa rất lớn.

Càng ngày ta càng cảm thấy kỳ lạ, tiết trời đang xấu như này, không dưng sao Dụ thái phi lại chạy đến Dao Hoa cung của Dao phi gây náo loạn?

202. Q.2 - Chương 29: Đường Lui

Tiếng bước chân của bọn họ xa dần cho đến khi không còn nghe được nữa, một lát sau mới thấy tiếng Triêu Thần chạy vào. Nàng cẩn thận mở cửa phòng ra, khẽ gọi: "Nương nương."

Ta lên tiếng, cầm lấy y phục tự mặc vào sau đó mới nói: "Vào đi."

Triêu Thần bước vào, nhẹ nhàng nhấc cánh cửa lên, lúc bước đến gần, nhìn thấy ta đang thắt đai lưng, mặt của nàng chợt đỏ ửng, hơi lúng túng nói: "Nương nương, Hoàng thượng người…"

Ta chỉ nói: "Dao Hoa cung xảy ra chút chuyện, Hoàng thượng phải đi xử lý." Ta ngước mắt lên nhìn nàng, khẽ cười nói "Sau này đừng gọi ta là nương nương, ta không còn là Đàn phi nữa."

Triêu Thần lắc đầu: "Không, ở trong lòng nô tì nương nương vĩnh viễn là nương nương. Chưa bao giờ thay đổi."

Lời của Triêu Thần khiến cho lòng ta ấm áp, đưa tay cầm lấy tay nàng, một tay vỗ vỗ mép giường, mở miệng nói: "Triêu Thần, ngươi lại đây nói chuyện với ta."

Nàng chần chờ một lát mới bước qua, ngồi xuống giường, lúc ngước mắt lên nhìn ta, bỗng nhiên cười: "Nương nương quả nhiên rất đẹp."

Ta mới nhớ ra, trước kia nàng chưa từng nhìn thấy mặt ta. Lúc này, lại nghe nàng nói vậy, ta bất giác xoa xoa khuôn mặt mình, cười nói: "Chẳng qua là một lớp da mà thôi." Ai lại thực sự quan tâm đến nó chứ? Ít ra, Hạ Hầu Tử Khâm không quan tâm. Mà hiện tại ta cũng không quan tâm.

Yêu hay không không liên quan đến dung nhan.

Triêu Thần ngơ ngác, một lát sau mới nói: "Nương nương, Hoàng thượng để nô tì ở lại đây chăm sóc người, nhưng ban ngày nô tì vẫn chỉ là cung nữ đưa cơm, không thể gần gũi với nương nương."

Ta gật đầu, chuyện này sao ta không rõ chứ.

Ta bây giờ chẳng qua chỉ là một phế phi bị tống vào lãnh cung, không có tư cách gọi cung nữ đến hầu hạ.

Mu bàn tay chạm vào y phục của Triêu Thần, bên ngoài trời mưa rất to, y phục của nàng không bị ướt, nhưng cũng có cảm giác ẩm ẩm. Ta thuận miệng hỏi: "Bên ngoài lạnh lắm sao?"

Triêu Thần giật mình sau đó mới lắc đầu nói: "Không lạnh ạ, chỉ còn mấy ngày nữa là đến tháng tư, chỉ là một cơn mưa hơi lớn, sao mà lạnh được ạ?"

Nghe vậy, ta mới yên lòng.

Văn Lương theo Tấn vương trở về đất phong, ta lại ở trong lãnh cung, bên cạnh chỉ có một mình Triêu Thần. Chúng ta có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau. Triêu Thần cũng không thể đi ra ngoài, trong cung ai cũng đều biết, nàng vì chuyện ta một mình xuất cung đã bị đánh đến chết.

Ta đưa tay khẽ đẩy tay nàng ra, trong lòng rối bời, thở dài một tiếng nói: "Không biết cô cô và mọi người thế nào rồi." Ta nhìn thấy trong đôi mắt Triêu Thần rõ ràng hiện lên sự do dự, dường như đang cân nhắc điều gì đó rồi bỗng nhiên cúi thấp đầu xuống.

Ta cảm thấy trong lòng chấn động, vội hỏi: "Bọn họ … đã xảy ra chuyện gì?" Có phải khi ta sụp đổ thì những kẻ tranh đấu với ta vùng lên, ngay cả cung nhân của Cảnh Thái cung ta cũng không buông tha hay không?

Triêu Thần lại lắc đầu: "Không, bọn họ không gặp chuyện gì không may cả. Hiện tại Cảnh Thái cung vẫn bình thường, Thái hậu cũng không điều bọn họ đi đâu cả."

Thật không? Nhưng vì sao sắc mặt của Triêu Thần lại như vậy?

Ta nhìn thẳng vào Triêu Thần, nàng theo ta lâu như vậy, ta đương nhiên hiểu con người nàng. Chắc chắn là nàng gạt ta việc gì đó.

Bàn tay ta khẽ siết tay nàng, mở miệng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Nương nương…" Triêu Thần nhìn ta, muốn nói nhưng lại thôi.

"Bây giờ đã đến bước đường này, còn gì không thể nói được sao?"

Nghe giọng của ta hơi nặng nề hơn một chút, Triêu Thần bỗng nhiên đứng lên, quỳ xuống trước mặt ta nói: "Hôm nay, nô tì nói cho nương nương biết, chỉ vì muốn nói với nương nương, không nên trách Hoàng thượng. Triêu Thần là người của Hoàng thượng, nhưng người Hoàng thượng muốn giám sát vốn không phải là nương nương."

Lời của Triêu Thần thốt ra khiến ta giật mình, người hắn muốn giám sát không phải ta?

Trong đầu ta hiện lên từng khuôn mặt, mở to hai mắt nhìn Triêu Thần, ta đã biết người đó là ai.

Người Hạ Hầu Tử Khâm muốn Triêu Thần giám sát là nàng!

Nàng lặng yên nhìn ta, thấy ta không nói gì, khẽ hít một hơi nói: "Hoàng thượng muốn nô tì giám thị cô cô."

Quả nhiên…

Nàng là người Hạ Hầu Tử Khâm sắp xếp bên cạnh Phương Hàm, có điều hắn không hề biết trước Phương Hàm lại lựa chọn ta. Vì vậy, nàng mới trở thành cung nữ thân cận của ta.

Ta thốt lên hỏi: "Vì sao Hoàng thượng muốn ngươi giám thị cô cô?"Nói thật, đối với ta rất cảm kích Phương Hàm. Từ lúc vào cung cho tới nay, nàng luôn luôn ở bên cạnh trợ giúp ta, đến tận bây giờ cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với ta.

Nhưng ta không thể không quan tâm chuyện của Phương Hàm và Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta chợt nhớ ra, từ lúc qua lại với Phương Hàm, ta chưa từng hỏi nàng bất kỳ điều gì.

Triêu Thần vẫn quỳ dưới đất, ta đưa tay đỡ nàng đứng dậy, nói với nàng: "Không cần giữ lễ tiết với ta, ngươi ngồi xuống trước rồi nói. Ta sẽ không trách ngươi, Hoàng thượng làm như thế đương nhiên có lý do của người." Ta tin tất cả những chuyện Hạ Hầu Tử Khâm làm đều có nguyên nhân của hắn. Nếu như hắn muốn giết Phương Hàm, sẽ không vòng vo cố ý an bài một người hoạt động ngầm bên cạnh nàng ấy như thế.

Nghe ta nói như thế, Triêu Thần mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát mới nói tiếp: "Phương Hàm cô cô là người của tiền triều."

Ta nhớ tới khi đó ta hỏi chuyện của Phất Hi, Phương Hàm nói nàng không biết, chỉ vì nàng không phải là người đến từ phủ Thế tử. Không ngờ nàng lại là người của tiền triều, nhưng vì sao Thái hậu và Hoàng thượng lại giữ lại người của tiền? Cho dù có giữ lại cũng không trọng dụng, nhưng ở trong cung Phương Hàm dường như rất tự do.

Triêu Thần tiếp tục nói: "Sau khi Hoàng thượng đăng cơ, toàn bộ cung nhân của tiền triều đều cho xuất cung, thay đổi toàn bộ người mới. Phương Hàm cô cô trước kia là cung nữ của Minh Vũ hoàng hậu, nương nương cũng biết Minh Vũ hoàng hậu và Thái hậu hiện nay là chị em ruột thịt. Nghe nói có một lần, Minh Vũ hoàng hậu và Thái hậu đi chùa dâng hương, Thái hậu không cẩn thận bị trượt chân, chính Phương Hàm cô cô đã kéo Thái hậu lại, nhưng lúc cô cô té xuống đã bị cái giá cắm nến cắt rách mặt."

Ta giật mình, trong lòng chấn động. Ta nhớ rõ ràng, lúc ta mới vừa vào cung, Phương Hàm nói cho ta biết trong hoàng cung không có quyền lực sẽ không bảo vệ được chính mình. Nàng còn đưa tay chỉ vào vết sẹo trên cổ mình nói, như thế này vẫn còn nhẹ.

Cũng vì những lời này của nàng, khiến cho ta chưa đặt chân vào cung đấu đã cảm thấy hậu cung hiểm ác. Nhưng ta nào biết đâu vết sẹo trên cổ nàng có là vì nguyên nhân này!

Nhưng vì sao nàng phải giấu giếm? Những lời của nàng nếu nói là lừa gạt ta cũng không đúng, vì rõ ràng là nàng muốn ta phải dùng trí để mà tranh đấu, là muốn ta sống sót và sống thật tốt ở hậu cung.

"Nương nương, người làm sao vậy?" Triêu Thần thấy ta im lặng nên lo lắng hỏi ta.

Ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, vội lắc đầu nói: "Không sao. Sau đó thì sao?"

Triêu Thần nghe ta nói, mới thở phào một cái, nói tiếp: "Cung nhân tiền triều vốn phải xuất cung hết, nhưng ở bên ngoài Phương Hàm cô cô không có người thân, người em gái duy nhất đã biến mất trong trận cung biến kia." Triêu Thần bỗng nhiên ngưng bặt lại, hoảng sợ nhìn ta.

Ta biết nàng đang lo sợ vì đã không cẩn thận nói ra hai chữ "Cung biến". Đúng vậy, bây giờ đang ở trong cung, sao có thể nói ra hai chữ như vậy? Nhưng ta cũng không để ý, nhỏ giọng nói: "Nói tiếp đi."

Triêu Thần vội gật đầu nói tiếp: "Cô cô đã khẩn cầu xin Thái hậu cho cô cô ở lại, Thái hậu niệm tình ngày xưa cô cô đã có công cứu giá nên cho phép cô cô ở lại trong cung. Chỉ là Hoàng thượng không yên lòng về cô cô, cho nên mới phái nô tì theo sát bên cô cô. Hoàng thượng cũng chỉ muốn nô tì giám sát cô cô, chứ

cũng không muốn làm gì cô cô cả. Thái hậu vốn niệm tình cũ, huống chi cô cô đối với người có ân cứu mạng. Hơn nữa nhiều năm như vậy, nô tì cũng cảm thấy cô cô không có điều gì bất thường."

Cung nữ của Hoàng hậu tiền triều, chủ động yêu cầu xin được ở lại. Đừng nói Hạ Hầu Tử Khâm nghi ngờ mà ngay cả ta cũng không tránh khỏi. Phương Hàm theo ta lâu như vậy, ta cũng có thể cảm giác được, một khi nàng trung thành với người nào đó thì sẽ trung thành suốt đời. Thế nhưng sau khi Minh Vũ hoàng hậu chết, giang sơn của Tuần gia bị phá hủy, nàng lại cầu xin được tiếp tục ở lại trong cung, chuyện này quả thật khiến cho người ta nghi ngờ.

Triêu Thần nhìn ta, dường như suy nghĩ thật lâu sau đó mới mở miệng: "Mãi đến khi nương nương tiến cung, cô cô chủ động tiếp cận với người …"

Lời của Triêu Thần khiến ta giật mình.

Ta nhớ lại thật cẩn thận từng câu chuyện lúc ban đầu, khi đó ta chẳng qua chỉ một cung nữ, nhưng Phương Hàm đối với ta quả thật có sự nâng đỡ rõ ràng. Thậm chí sau khi Hạ Hầu Tử Khâm phong ta làm Đàn phi, nàng lại cẩn thận sắp xếp cung nữ do chính tay mình dạy dỗ sang cho ta, còn chủ động tới tận cửa, nói rằng nguyện lòng hầu hạ ta…

Cả người ta khẽ run lên, ta nhìn Triêu Thần nói: "Nhưng ta cũng không biết cô cô."

Ta không biết Phương Hàm, người của Tang phủ cũng không thể nào quen biết nàng được, nếu không người nàng nâng đỡ tuyệt đối không phải là ta mà sẽ là Thiên Phi và Thiên Lục. Nhưng nàng lại lựa chọn một người không quyền không thế như ta, hơn nữa lại là một người có khuôn mặt rất bình thường.

Trong lòng ta kinh ngạc, bật thốt: "Vì thế Hoàng thượng mới bắt đầu để ý đến ta phải không?"

Triêu Thần lại bật cười: "Sao nương nương lại quên rằng trước đó Hoàng thượng đã biết người rồi."

Ta chợt ngẩn ngơ, đúng rồi ta thật là hồ đồ. Lúc ta còn là cung nữ ở Huyễn Nhiên các, Hạ Hầu Tử Khâm đã biết ta rồi. Nhưng với tính tình đa nghi của hắn, lúc biết được Phương Hàm lựa chọn ta, nếu không để tâm đến ta thì ta mới cảm thấy kỳ lạ.

Ta nhìn Triêu Thần, nói: "Những chuyện trước đây đều không quan trọng, sau khi cô cô ở Cảnh Thái cung, Hoàng thượng có nói gì với ngươi không?"

Triêu Thần hơi sửng sốt nhưng sau đó lại lắc đầu: "Không, Hoàng thượng không nói gì, Hoàng thượng chỉ phái người điều tra thân thế của nương nương. Chẳng qua là Thái hậu hơi nghi ngờ nương nương."

"Thái hậu …" Ta nhớ lại lúc mới bắt đầu, Thái hậu cũng không thích ta. Thậm chí lần đó bà còn cho rằng ta là mật thám của người khác, còn thăm dò nơi chốn của ta.

Nhưng khi ta hỏi người đó là ai, Thái hậu lại không nói.

Ta thậm chí không biết vì sao Thái hậu nghi ngờ ta rồi lại tin tưởng ta, chỉ vì chuyện này xảy ra trong chớp mắt, nó đến quá nhanh. Thái hậu cũng là người thông minh, có thể làm mọi chuyện thản nhiên đến vậy.

Nghĩ lại Hạ Hầu Tử Khâm đã biết, thì Thái hậu không thể không biết. Bằng không, người đánh Triêu Thần là Thái hậu, bà sẽ không nương tay giữ lại mạng sống cho nàng. Trong đầu ta nhớ lại từng câu từng chữ Thái hậu nói với ta khi Hạ Hầu Tử Khâm đem ta giam vào lãnh cung, bà còn nghiêm khắc hỏi rằng ta đã quên lời của bà rồi phải không.

Thì ra bà chỉ muốn nhắc nhở ta, nếu chưa quên thì hãy suy ngẫm lại thật kỹ.

Thái hậu không phải không tin tưởng ta, bà vẫn luôn tin ta.

Ta suy nghĩ tất cả mọi chuyện, chợt cảm thấy trong lòng phấn chấn.

Triêu Thần bước qua đỡ ta: "Nương nương, người không cần phải suy nghĩ gì cả, tất cả đều qua hết rồi. Ở đây sẽ không có ai làm hại người được nữa."

Ta biết chứ, đây là lãnh cung, ai muốn đến đây. Chỉ cần Hạ Hầu Tử Khâm không đến thăm ta, tất cả phi tử trong hậu cung này đều mừng thầm, ước gì ta vĩnh viễn ở lại trong này không bao giờ ra ngoài nữa.

"Bây giờ không còn sớm nữa, nương nương sớm nghỉ ngơi một chút đi." Triêu Thần đỡ ta nằm xuống.

Ta đột nhiên hỏi: "Vậy cô cô đâu rồi?"

Triêu Thần giật mình, sau đó mới nói: "Đã nhiều năm như vậy mà không có chuyện gì, có lẽ cũng không sao đâu ạ. Hoàng thượng nói những chuyện từ trước tới giờ không cần quan tâm. Sau này, có những chuyện nương nương không cần phải nói với cô cô."

Ta im lặng không nói gì, bây giờ ta và Hạ Hầu Tử Khâm cùng đi trên một con đường, đương nhiên ta sẽ đứng về phía hắn. Nếu như hắn còn hoài nghi Phương Hàm, thì ta cũng nên giữ khoảng cách với nàng.

Ta không nằm xuống mà kéo tay Triêu Thần hỏi: "Suốt đêm qua Hoàng thượng đến Dao Hoa cung, không biết ở đó đã xảy ra chuyện gì. Ta ngủ nên cũng không rõ."

Nét mặt Triêu Thần lộ vẻ khó xử: "Nhưng nô tì cũng không có cách nào hỏi thăm cả."

Ta gật đầu, chuyện này đương nhiên ta biết, ta cũng không có ý định nói Triêu Thần ra ngoài tìm hiểu. Có điều ta cảm thấy lo lắng, hắn giam ta vào lãnh cung là vì bảo vệ ta, ta cũng hiểu, nhưng bây giờ bị giam ở trong này giống như cách ly ta với thế giới của hắn, làm cho ta tự dưng cảm thấy do dự và bất lực. Ta hy vọng, có thể đứng bên cạnh hắn, nhìn thấy tất cả những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Ít ra cũng dễ chịu hơn bây giờ, chuyện gì cũng phải chờ đợi.

Ta khẽ cười thầm trong lòng, thì ra ta không thích hợp sống trong yên lặng như vậy. Cho tới bây giờ ta cũng không phải là người con gái cần người khác nâng niu, che chở trong lòng bàn tay.

Triêu Thần lại ngồi xuống bên cạnh ta, thở dài: "Nương nương, cho tới bây giờ nô tì chưa từng gặp một người như nương nương."

Ngước mắt nhìn nàng, ta cười hỏi: "Là sao?"

Triêu Thần cũng cười: "Người quá kiên cường, ở bên cạnh người làm cho nô tì cảm thấy an tâm. Người có thể là chỗ dựa vững chắc cho nô tì, trước đây và bây giờ cũng vậy. Chắc nương nương còn nhớ rõ những lời nô tì đã nói với người lúc ở Thượng Lâm Uyển?"

Ta nghĩ lại, đương nhiên là ta vẫn còn nhớ.

Nàng nói, những cung nữ trong cung cũng đang quan sát và lựa chọn ình một chủ tử giỏi để làm chỗ dựa cho bọn họ.

Triêu Thần lại nói: "Nô tì cảm thấy thật may mắn vì có thể ở bên cạnh nương nương." Trong đôi mắt của nàng chợt sáng lấp lánh, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ.

Ta biết khi đó Triêu Thần nói về thân thế của mình hoàn toàn là sự thật. Mặc dù nàng là người của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng cũng hy vọng có một cuộc sống tốt đẹp ở trong cung. Ta cảm thấy rất may mắn vì bây giờ nàng vẫn bình yên đứng trước mặt ta, nếu nàng cảm thấy ta có thể trở thành chỗ dựa cho nàng thì ta cũng sẽ đem hết khả năng của mình để bảo vệ nàng.

Ở bên ngoài cuối cùng mưa cũng nhỏ dần đi.

Bầu trời vốn âm u, tối đen dần dần trở nên sáng sủa hơn. Chí ít cũng có thể nhìn thấy rõ những cành cây chập chờn bên ngoài.

Ta khẽ cười nói: "Hôm nay may mắn là ngươi và Hoàng thượng tới, nếu không đêm nay thật là đáng sợ." Mặc dù không biết có sét đánh hay không, nhưng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi ta thật sự sợ đến mức không dám ngủ.

Triêu Thần cau mày nói: "Nương nương sợ điều gì?"

Ta cười: "Ta cũng có chuyện phải sợ chứ, ta sợ sấm sét."

Triêu Thần lặng yên một lát mới nói: "Hoàng thượng lâu như vậy mới đến thăm người, là vì muốn chờ cho sự việc đình đám kia lắng xuống, tránh thu hút sự chú ý của người khác."

"Ta biết." Chuyện gì ta cũng biết, thậm chí ta còn có thể đoán ra, mấy ngày nay, hắn cũng không nhàn rỗi.

Dù sao cũng phải lật bài tử của các cung, hắn sao có thể ngủ một mình hằng đêm được.

Nhưng ta cũng không cảm thấy khổ sở. Lựa chọn yêu một đế vương, nếu ngay cả khả năng chịu đựng những chuyện như vậy ta cũng không có, vậy thì ngay từ đầu không nên nói lời yêu.

Đế vương cũng là một con người, dù hắn cao cao tại thượng đến đâu cũng vẫn yếu đuối. Ta yêu hắn, đương nhiên sẽ bao dung cho hắn.

Ta đã nói rồi, ta không phải Dao phi, ta là Tang Tử.

Một lúc sau ta lại nghe Triêu Thần khuyên nhủ: "Nương nương nên đi ngủ thôi, nếu Hoàng thượng biết người lo lắng như thế sẽ đau lòng. Đêm nay, nô tì ở đây canh chừng cho người."

Ta thở dài, cuối cùng nghiêng người nằm xuống giường.

Khẽ nhắm hai mắt lại, ta cảm giác được bàn tay của Triêu Thần đưa đến, kéo chăn đắp lên cho ta.

Ta không ngủ được, bởi vậy trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Nhớ tới túi gấm Tô Mộ Hàn đã đưa cho ta, nhớ tới những dòng chữ viết trên tờ giấy kia và cả lời về đồn đại về phụng thể.

Ta vốn cho rằng Triêu Thần đã chết, cho nên muốn mượn tay Thiên Lục diệt trừ Dao phi. Nhưng bây giờ Triêu Thần vẫn chưa chết, tất cả chỉ là kế hoãn binh của Hạ Hầu Tử Khâm.

Hai bàn tay ta khẽ siết chặt, nếu đã như vậy thì cái túi gấm kia, ta còn cần hay không?

Khi đó, ta chỉ nghĩ rằng bất kể ta làm tổn thương Dao phi, hay là đứa con trong bụng Thiên Phi cũng chỉ sợ khi đó Hạ Hầu Tử Khâm sẽ tức giận đến lãnh cung tìm ta. Hôm nay, ta đã biết được đoạn tình cảm mà hắn phải đối diện cùng nỗi đau khổ trong lòng hắn, ta biết hắn cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Không phải ta không nhẫn tâm làm tổn thương Dao phi, mà ta chỉ không đành lòng làm tổn thương trái tim hắn. Chuyện Dao phi và Thanh Dương cấu kết bắt ta xuất cung, hắn cũng biết rất rõ, nhưng hắn lại nói, hắn nguyện lòng sủng nàng ta cả đời. Làm sao ta không biết hắn làm vậy là muốn bù đắp cho Dao phi, bù đắp vì hắn cảm thấy áy náy không thể đáp lại tình yêu của nàng ta.

Những chuyện này ta đều hiểu rõ.

Còn Thiên Phi, ta nhớ khi đó ta đã từng nói với hắn, chỉ cần đó là con của hắn, ta sẽ không bao giờ ra tay làm hại đứa bé.

Ta khẽ cắn môi, bây giờ hắn giam ta vào lãnh cung là vì bảo vệ ta, nhưng nếu ta lại làm dấy lên một trận tranh đấu đẫm máu trong hậu cung thì chỉ sợ khi hắn biết được sẽ hận ta.

Bây giờ là lúc triều chính loạn lạc, thù trong giặc ngoài bủa vây, ta không thể gây ra những chuyện khiến hắn phải bận tâm.

Bỗng nhiên, ta lại nghĩ tới một cái túi gấm khác Tô Mộ Hàn đã đưa cho ta. Y nói, chờ ta xem xong cái thứ nhất, sẽ biết nên mở cái thứ hai khi nào. Thực ra khi ta xem túi gấm thứ nhất đã đoán đúng những điều ẩn chứa trong túi gấm thứ hai kia.

Bất giác ta đưa tay luồn dưới gối, đầu ngón tay chạm đến một góc của túi gấm, đang tính rút ra thì chợt nhớ ra còn có Triêu Thần ở bên cạnh. Chuyện này vốn cũng không cần giấu diếm nàng. Có điều nàng là người của Hạ Hầu Tử Khâm, ta chỉ sợ hắn biết cái túi gấm này có liên quan đến Tô Mộ Hàn thì trong lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái.

Ta nghĩ ngợi rồi lại thôi. Đợi đến ngày mai xem cũng không muộn.

Đêm nay ta không hề chợp mắt.

Lúc gần sáng, ta nghe thấy tiếng Triêu Thần rón rén bước ra ngoài. Chắc chắn nàng nghĩ là ta đã ngủ, sợ làm ta thức giấc. Trời đã sáng, nàng lại là một tiểu cung nữ đưa cơm ở lãnh cung.

Ta vốn không ngủ, nhưng cũng không gọi nàng.

Đợi Triêu Thần đi ra, ta không chịu được nữa liền ngồi dậy. Đưa tay lấy cái túi gấm phía dưới gối lên, nhẹ nhàng mở ra, ở bên trong quả nhiên là một tờ giấy.

Ta nghĩ thật ra ta không cần phải xem bên trong nói gì vì ta là người được Tô Mộ Hàn dạy dỗ, tâm tư của y ta có thể đoán đúng mấy phần. Chỉ vì nhìn xong là phải tiêu hủy ngay lập tức, vì thế ta vẫn muốn nhìn thấy tận mắt.

Xem thử là đồ đệ do tiên sinh dạy dỗ, rốt cuộc ta đã học được bao nhiêu chân truyền của y?

Vừa nghĩ, khóe miệng lại bất giác mỉm cười.

Mở tờ giấy được xếp gọn gàng ra, nét chữ thanh tú, sâu sắc của y dần dần hiện lên.

Trên mặt tờ giấy viết rõ ràng : Phụng thể, duy nhất.

Chỉ có bốn chữ nhưng lại khiến cho ta cười thành lên tiếng.

Quả nhiên là tiên sinh của ta muốn sau khi tỷ muội Tang gia giành thế độc sủng trong hậu cung, dùng cách này để lật đổ các nàng. Hoàng hậu là duy nhất, ta muốn nhìn thử xem hai chị em bọn họ, ai sẽ là người rút lui. Chiêu này dùng cho Thiên Lục có lẽ không có tác dụng. Nhưng Thiên Phi ngu ngốc như vậy, chỉ cần chuyện này có động tĩnh nhỏ, nàng ta tự sẽ nhanh chóng sập bẫy.

Tô Mộ Hàn, y thật sự suy nghĩ mọi chuyện quá chu toàn.

Chỉ có điều y không hề nghĩ tới giữa chừng lại gặp phải Dao phi.

Y lại càng không nghĩ tới ta cũng không dùng đến cái túi gấm thứ nhất kia.

Ngày mở tờ giấy này lâu hơn rất nhiều so với lần trước ta đã xem.

Đưa mắt nhìn xuống dưới một chút, phía bên dưới vẫn còn một câu nói của Tô Mộ Hàn.

Ta bất chợt nhìn lướt qua hàng chữ đó.

Bỗng nhiên, cứng đờ cả người.

Đầu ngón tay ta khẽ run lên, tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, ngay cả một tiếng động cũng không hề nghe thấy.

Ta không thể tin nổi cúi đầu nhìn lại một lần nữa, dòng chữ nho nhỏ kia vẫn hiện ra vô cùng rõ ràng.

Ta bất giác lui lại phía sau một bước. Ai nói Tô Mộ Hàn không suy nghĩ đến chuyện nửa đường gặp phải Trình Giảo Kim (*) chứ? Y… Y quả nhiên suy nghĩ vô cùng chu đáo ! Ngay cả những thất bại ta có thể gặp phải trong cuộc tranh đấu ở hậu cung y cũng đều nghĩ đến.

Câu cuối cùng phía bên dưới kia của y chính là nghĩ cho ta một con đường thoát thân.

Nhưng ta không thể nào đoán được, chuyện này lại tự nhiên đến thế!

Bỗng nhiên ta nhớ tới đêm giao thừa năm ngoái, lúc Thiên Phi muốn ta đối câu đối của nàng ta …

Còn có một lần, Thái hậu đột nhiên nói muốn ta đi Hi Ninh cung chép kinh Phật cho bà …

Gom hết tất cả những chuyện này lại ta cũng đã biết là vì sao Thái hậu nghi ngờ ta là mật thám của người khác, thì ra không phải là không có căn cứ, bởi không có lửa thì sao có khói.

Hôm đó, ở trên bậc thang bên ngoài Hi Ninh cung, ta vô ý bị ngã phải chống tay xuống khiến cổ tay bị thương. Ta còn cảm thấy rất kỳ lạ, vì rõ ràng ta thoáng nhìn thấy mình giẫm phải thứ gì đó, nhưng khi quay đầu lại, trên bậc thang không có gì cả.

Bây giờ ta đã biết thứ mà ta giẫm phải chính là chân của Phương Hàm?

Không, ta vội lắc đầu, vốn dĩ không phải ta giẫm trúng chân nàng, mà là nàng cố ý khiến ta bị vấp ngã. Vì nàng muốn cổ tay của ta bị thương, muốn chữ ta viết ra không giống với nét chữ thường ngày. Nàng còn dặn dò ta, chuyện cổ tay bị thương, không nên nói cho Thái hậu biết.

Thảo nào, Thái hậu nói muốn ta chép kinh Phật cho bà trong mười ngày, nhưng ta mới chép được một ngày đã phái Quyến nhi đến nói rằng, niệm tình ta có lòng thành kính nên cho phép ta trở về Cảnh Thái cung. Thái hậu thật sự muốn thăm dò ta, nhưng cuối cùng bà cũng không tìm ra được điều gì cả.

Chỉ vì cổ tay của ta bị thương nên số kinh Phật được chép kia vốn không phải nét chữ của ta.

Ta cúi đầu, nhìn thẳng vào tờ giấy rơi trên mặt đất. Giấy trắng mực đen, ta càng lúc càng rõ ràng hơn.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy tim đập thật nhanh, vội vã cúi người xuống nhặt tờ giấy kia lên, lấy đồ mồi lửa trên bàn, châm lửa rồi đốt sạch.

Nhìn ngọn lửa bập bùng cháy, ta không ngừng run rẩy.

Nhớ tới câu nói của Tô Mộ Hàn: Có lẽ, ta quả thật đang chờ ngươi đến…

Thì ra, ta cũng chỉ là một quân cờ thôi, phải không?

Nhưng, sắp đặt đủ đường rồi lại để ta biết nội tình, như vậy thật sự không giống một quân cờ chút nào, rốt cuộc là vì sao?

Càng nghĩ ta càng không tìm ra manh mối.

Ta chán nản lùi lại mấy bước, ngơ ngác ngồi trên mép giường.

Từ lúc ta vào cung đến nay, Phương Hàm không hề nhắc tới chuyện này trước mặt ta. Nàng lựa chọn trung thành với ta, quả nhiên là có ý đồ khác. Nhưng rốt cuộc vì điều gì? Đối với bọn họ, ta có ích lợi gì?

Ta tự hỏi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được câu trả lời.

Mà điều may mắn duy nhất của ta, đó là Hạ Hầu Tử Khâm chưa từng nhìn thấy hai cái túi gấm trên người ta. Nếu không hậu quả thật khó lường.

Việc này, cho dù ta muốn giải thích với hắn thì cũng không thể giải thích rõ được.

Ta đứng phắt lên. Không, ta không thể ở mãi nơi lãnh cung này để nhận lấy sự bảo vệ của Hạ Hầu Tử Khâm. Ta phải ra ngoài!

Nhưng bây giờ ta làm thế nào để ra ngoài đây?

Nơi này là lãnh cung, ta chỉ mới bị giam vào đây được bảy ngày thì ra ngoài bằng cách nào?

Hạ Hầu Tử Khâm nói, hắn không thể đến thăm ta mỗi đêm được. Tối qua hắn đã tới nên tối nay sẽ không đến nữa. Ta cũng không có cơ hội tìm hắn để nói chuyện này. Huống chi, theo hiểu biết của ta về Hạ Hầu Tử Khâm, hắn nhất định sẽ không cho ta ra ngoài.

Ta đứng ngơ ngác một hồi lâu. Mãi đến khi Triêu Thần đưa cơm đến, ta vẫn còn thất thần đứng đó.

Triêu Thần hơi giật mình nhìn ta, vội vàng kêu lên: "Nương nương, sao người không bôi thuốc nước?"

Nghe nàng gọi ta mới giật mình hoàn hồn lại. Ta vẫn chưa rửa mặt chải đầu. Từ nãy đến giờ ta chỉ mải suy nghĩ về chuyện túi gấm, còn tâm trí đâu mà nhớ tới thuốc nước nữa chứ. Cũng may lúc này ta đang ở lãnh cung, ngoại trừ Triêu Thần, bình thường chắc chắn không có người thứ hai bước vào đây.

Triêu Thần dường như cũng nhận ra ta chưa rửa mặt chải đầu, vội xoay người đi ra, nói: "Nô tì chuẩn bị nước cho người."

"Triêu Thần." Ta gọi nàng lại, "Không cần đâu, ngươi đặt thức ăn xuống bàn rồi ra ngoài đi."

Nàng chỉ là một tiểu cung nữ đưa cơm, không thích hợp nán lại lãnh cung quá lâu. Cơm nước đưa đến xong phải ra ngoài ngay lập tức, cũng tránh làm cho người khác nghi ngờ. Ta còn muốn hỏi nàng chuyện ở Dao Hoa cung đêm qua, nhưng xem ra phải đợi buổi tối rồi.

Ta tin chắc khi đêm đến, Triêu Thần sẽ vào đây với ta.

Triêu Thần giật mình quay người lại, thấy ánh mắt của ta, nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người bước ra ngoài.

Còn lại một mình, có nghĩ thêm cũng chẳng ích gì, ta bèn đi lấy nước rửa mặt chải đầu một chút. Bây giờ đang ở lãnh cung, chuyện gì cũng phải tự mình làm. Nhưng những chuyện thế này không làm khó được ta. Cái khó nhất chính là, chẳng qua chỉ cách một bức tường nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì, ta không cách nào biết được. Cảm giác này khiến cho ta không thể thoải mái.

Lại thêm hôm nay đọc được những lời của Tô Mộ Hàn viết trong túi gấm thứ hai, càng khiến ta có chút không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Sau khi thoa lên thuốc nước lên mặt, nhìn thấy chính mình trong gương, ta không khỏi bật cười.

Ta nghĩ, ta đã biết ý đồ của Tô Mộ Hàn muốn ta bôi thuốc nước lúc trước.

Người thông minh như y chắc chắn biết, trong chốn cung đình, che giấu khuôn mặt thật của mình rất dễ, nhưng muốn để lộ ra mà vẫn bảo toàn mạng sống thì vô cùng khó khăn.

Trừ khi ta thực sự có được ân sủng, sau đó thành thật nói với Hoàng thượng tất cả mọi chuyện.

Bằng không, nếu ta nói ra, đó là tội khi quân, chắc chắn phải rơi đầu. Mà Tô Mộ Hàn dùng cách này, chỉ đơn giản là lo lắng nếu ta thất bại trong cuộc tranh đấu giữa các phi tần thì có thể tìm cơ hội lẻn ra khỏi hoàng cung, sau đó dùng một khuôn mặt khác để sống. Cho dù sau này ai nhìn thấy cũng không bao giờ nghĩ rằng, ta chính là Đàn phi dung mạo tầm thường trước kia trong hậu cung của Thiên triều.

Nói cho cùng, y cũng là muốn tốt cho ta. Y đã vì ta mà suy nghĩ chu đáo tất cả mọi đường lui

Thế nhưng, vì sao y lại viết một câu như vậy?

Ta lặng yên nhắm mắt lại. Tô Mộ Hàn, rốt cuộc thì người là ai?

Ta chợt nhớ lại lúc trước Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, hắn đã sớm phái người điều tra thân thế của ta, biết ta là tam tiểu thư của Tang phủ, biết tất cả mọi chuyện của ta. Khi đó, ta rất muốn hỏi hắn có điều tra Tô Mộ Hàn hay không.

Ta nghĩ, nhất định là có. Bởi vì lần đó, hắn đột nhiên nói muốn đến con hẻm nhỏ trong thành, còn mang theo ta đi đến ngôi chùa đổ nát kia. Có lẽ hắn đã điều tra nhưng không thu được kết quả.

Ta vào cung không bao lâu thì Tô Mộ Hàn liền bỏ đi.

Khi đó ta còn cảm thấy rất kỳ lạ, đang yên đang lành sao đột nhiên y lại bỏ đi. Không lẽ vì sợ có người điều tra sao?

Khẽ siết cây trâm trong tay, ta hít một hơi thật sâu, đưa tay cài cây trâm lên mái tóc. Việc này, ta dù có muốn cũng không cách nào biết được. Biện pháp nhanh nhất chính là hỏi thẳng người biết tường tận chuyện này.

Cuối cùng ta đứng lên, đi tới bên cạnh bàn. Thức ăn Triêu Thần đưa tới đã nguội. Nhưng bây giờ ta có thể nói được với ai nữa chứ?

Ta khẽ lắc đầu, ngồi xuống, ăn qua loa một chút rồi đẩy đồ ăn trên bàn qua một bên. Phải đợi đến tối, khi Triêu Thần đưa cơm vào mới có thể thu dọn được.

Ta đứng dậy, bước ra bên ngoài. Toàn bộ lãnh cung chìm trong vắng lặng, âm thanh duy nhất chính là tiếng gió quất vào mặt ta.

Tối hôm qua trời mưa lớn nên hôm nay không khí rất trong lành, phảng phất đâu đây cảm giác mát lạnh. Ta cũng không nghĩ đến chuyện đi về phía cửa lãnh cung, nơi đó chắc chắn là có thị vệ canh gác.

Ở bên ngoài, những lời đồn thổi về lãnh cung lúc nào cũng vô cùng vô tận. Năm đó, lúc Tuần gia độc chiếm thiên hạ, nghe nói trong lãnh cung giam cầm rất nhiều phi tử. Những người này về sau đều bị ép đến phát điên. Nếu không có thị vệ canh giữ, trong cung tất nhiên sẽ không có ngày nào được an bình. Dần dà, việc thị vệ canh gác ở lãnh cung đã trở thành một tiền lệ.

Mặc dù bây giờ ta không phải là người điên, nhưng theo qui định, nơi đây vẫn có người canh giữ.

Ta đương nhiên không thể ra ngoài một cách quang minh chính đại. Cho dù có đi ra cũng bị bắt trở lại. Ta sẽ không làm chuyện vô nghĩa như vậy.

Mà ta cũng biết, các thị vệ canh gác tất nhiên đều là tâm phúc của Hạ Hầu Tử Khâm. Vì thế, người bên ngoài không thể vào, mà người ở bên trong cũng không ra được.

Ta bước vào trong đình, tìm chỗ ngồi tựa vào lan can.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, những đám mây trắng đang lững lờ trôi, mang đến cho ta cảm giác vô cùng thuần khiết.

Nhìn khung cảnh ấy, ta bất giác mỉm cười.

Đúng vậy, bởi không vương chút bụi trần nên thật là tốt. Chỉ tiếc, con người luôn có quá nhiều suy tính. Có người tốt, kẻ xấu, có người bộc lộ năng lực, lại có kẻ thích che giấu mục đích của mình … Trên đời thực sự tồn tại rất nhiều loại người.

Cũng giống như tiên sinh của ta, Tô Mộ Hàn.

Hắn cho ta ba năm, nhưng với ta mà nói lại tựa như một giấc mơ.

Thế nhưng trong lòng ta, tiên sinh vẫn tốt đẹp như cũ. Hạ Hầu Tử Khâm nói rất đúng, trong tim ta, Tô Mộ Hàn giống như một vị thần.

Có điều ta không sao biết được, chuyện ở đây có liên quan tới y hay không.

"Tiên sinh…"

Ta gọi khẽ một tiếng, trong lòng cũng không bình tĩnh được nữa.

Trước mắt ta, dường như lại nhìn thấy tấm màn che kia, còn có một bóng người gầy gò ngồi ở phía sau…

Buổi tối, Triêu Thần quả nhiên đến.

Dường như nàng rất vui vẻ, trên mặt vẫn còn vương nét cười tươi tắn. Vừa nhìn thấy ta, nàng vội chạy đến, cười nói: "Nương nương, hôm nay nô tì tình cờ gặp Thái hậu ở Ngự hoa viên. Người hỏi thăm nương nương đó!"

Ta giật mình, Thái hậu…

Nàng cười vui sướng: "Thái hậu hỏi người có khỏe không? Nô tì nói tốt, người rất tốt." Nàng kéo tay ta nói tiếp, "Nương nương, Thái hậu không hề quên người."

Ta cũng cười theo, quả nhiên Thái hậu cũng biết mọi chuyện. Bà tin tưởng ta. Từ sau lần chép kinh Phật rồi đến khi cho ta uống thuốc độc giả, bà đã hoàn toàn tin tưởng ta. Nhưng trong lòng ta cười khổ, nếu để cho bà biết mọi chuyện căn bản không phải như vậy, liệu bà còn tín nhiệm ta được nữa không?

"Nương nương, người có vẻ không vui?" Triêu Thần nhíu mày nhìn ta.

Ta vội lắc đầu: "Sao ta không vui được? Hoàng thượng vẫn ổn chứ?"

Nàng gật đầu: "Vẫn như mọi ngày thôi ạ, thượng triều hạ triều, xử lý chính sự."

Thật đúng là nha đầu thông minh. Chuyện gì nàng cũng kể, chỉ tránh không nói chuyện tối qua. Ta cười nói: "Hôm nay, sau khi rời Ngự thư phòng, Hoàng thượng đương nhiên sẽ đi Dao Hoa cung. Hôm qua Dao phi bị kích động như thế mà."

Trong đôi mắt Triêu Thần hiện rõ sự kinh ngạc. Nàng thốt lên: "Sao nương nương biết?"

Còn có thể làm sao để biết nữa? Đương nhiên là đoán rồi.

Dường như Triêu Thần nhận ra mình đã nói sai, vội vàng nói: "Nương nương, thực ra Hoàng thượng…"

"Triêu Thần." Ta cắt ngang lời nàng, "Không cần phải nói, ta hiểu. Hoàng thượng không đi mới là kỳ lạ." Bất kể thế nào, hiện giờ Dao phi là quận chúa hòa thân của Bắc Tề. Dù Hạ Hầu Tử Khâm làm theo phép tắc cũng phải đối xử với nàng ta cho hợp tình. Ta lại hỏi: "Dụ thái phi cào bị thương mặt Dao phi, vết

thương ra sao?" Ta hỏi như vậy không phải là có lòng tốt quan tâm đến nàng ta, mà bởi vì vết thương đó ở trên mặt. Mọi cô gái đều muốn giữ cho khuôn mặt của mình hoàn hảo không tỳ vết. Thực ra, ta cũng rất muốn nhìn thái độ của Dao phi lúc đó.

Nghe ta hỏi, đôi mắt Triêu Thần ánh lên vẻ thất vọng, nhỏ giọng nói: "Nghe nói chỉ bị cào hơi sâu một chút, có thể sẽ để lại sẹo ."

Nói như vậy, lần này Dao phi thật sự quá may mắn rồi.

"Nương nương." Triêu Thần liếc mắt nhìn ta.

Ta cười: "Có lẽ Dụ thái phi sức yếu, chỉ có thể cào sâu một vết nên mới như vậy." Dao phi là người tùy tiện, dạy dỗ nàng ta một chút cũng tốt. Ta chỉ không biết, sau này nàng ta có chĩa mũi nhọn về phía Dụ thái phi hay không. Sợ là nàng ta không biết, nếu làm như vậy nàng ta sẽ vượt qua ranh giới của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn có thể chịu đựng việc thờ ơ với Dụ thái phi, nhưng không hề hy vọng bà gặp chuyện chẳng lành. Nếu không, khi Dụ thái phi bị bệnh, hắn sẽ không nói bóng nói gió để được nghe ta nói về tình hình của bà ấy.

Lúc này Triêu Thần mới cười: "Nghe nói là do Tiểu Đào liều mạng kéo Thái phi lại, nếu không thì khuôn mặt của Dao phi nương nương chắc chắn sẽ bị cào thê thảm."

Tiểu Đào cũng thật đáng thương. Thân là cung nữ hầu hạ Dụ thái phi, nàng mỗi ngày đều phải sống trong cảnh lo lắng hãi hùng.

Triêu Thần lại nói: "Nương nương, có chuyện này rất kỳ lạ. Nghe nói ngày hôm qua, Tích quý tần đã đến Vĩnh Thọ cung."

Thiên Lục? Nàng ta đến đó làm gì?

Ta lập tức cười lạnh một tiếng, trách không được Dụ thái phi lại đi Dao Hoa cung gây náo loạn. Xem ra việc này đúng là không thể bỏ qua công lao của Thiên Lục rồi. Ta đã sớm biết, đối với chuyện của Cố Khanh Hằng nàng sẽ không từ bỏ ý định. Bây giờ, ta lại cảm thấy có chút may mắn, vì người nàng ta yêu là Cố Khanh Hằng. Nếu không, đối với ta, nàng thật sự là một đối thủ mạnh.

"Sau khi xảy ra chuyện, Thục phi nương nương lại là người truyền thái y, còn … truyền riêng Vương thái y." Triêu Thần nhìn ta, nhỏ giọng nói, "Nghe nói sau đó Thục phi nương nương còn cố ý lén truyền Vương thái y, nói là muốn hỏi thăm tình hình của Dao phi nương nương."

Xem ra Diêu thục phi đã hoàn toàn thoát ra khỏi nỗi đau đớn vì cái chết của anh trai nàng. Đúng vậy, nàng ta cũng không ngốc, chắc chắn sẽ không buông tay ngồi nhìn đám nữ nhân ở hậu cung bộc lộ chân tướng. Nàng ta yên lặng lâu như vậy, cuối cùng cũng ra tay. Lén hỏi thăm bệnh tình của Dao phi sao? Chỉ sợ cái nàng ta quan tâm chính là đứa bé trong bụng Thiên Phi.

Những lời Thư quý tần nói ngày đó, Diêu thục phi lâu thế rồi mà vẫn chưa thăm dò thực hư, không có nghĩa là nàng ta đã quên.

Ta bỗng thấy buồn cười. Ta không cần dùng đến cẩm nang diệu kế của Tô Mộ Hàn để khơi dậy cuộc tranh đấu giữa các nàng nữa. Hiện nay xem ra cả đám bọn họ đã không còn kiềm chế được nữa rồi.

Ta ngồi xoay người lại, hỏi Triêu Thần: "Vậy Thái hậu nói thế nào?"

"Thái hậu không qua bên đó ạ."

Những chuyện liên quan đến Dao phi và Dụ thái phi, Thái hậu không nhúng tay vào cũng không khiến cho người khác nghi ngờ. Ai chẳng biết, bà ghét nhất là hai người kia. Trách không được hôm qua Lý công công vội vã chạy tới báo cho Hạ Hầu Tử Khâm. Chỉ vì Thái hậu không chịu ra mặt nên việc này chỉ có thể là hắn đi mà thôi.

Ta gật đầu. Bỗng nhiên nhớ tới Phương Hàm, ta liền hỏi: "Mấy ngày nay có tin tức của cô cô không?"

Triêu Thần giật mình, một lát mới lắc đầu: "Không ạ. Nô tì không được phép đi quá xa nơi này, những tin tức vừa rồi đều là nghe người khác nói lại thôi ạ. Có lẽ cô cô vẫn đang ở Cảnh Thái cung, sẽ không có chuyện gì đâu."

Ta cũng biết, những chuyện Triêu Thần vừa nói đều là "Đại sự" của hậu cung, vì thế các cung nhân mới có thể lén lút bàn tán sôi nổi như vậy. Còn Phương Hàm, bây giờ có ai quan tâm đến nàng nữa chứ.

Nhưng ta chợt nghĩ tới chuyện Thiên Lục đi Vĩnh Thọ cung. Việc như thế cũng có thể truyền đi khắp hậu cung, nhưng sao đến nay nàng ta vẫn bình yên vô sự như thế? Trong lòng ta khẽ chấn động, chẳng lẽ nàng ta được Thái hậu cho phép? Đúng là vậy rồi. Thiên Lục là hạng người nào chứ. Nàng ta làm việc gì cũng sẽ không tự rước lấy phiền phức vào mình. Bây giờ Thái hậu tin tưởng nàng ta, chỉ cần nàng đưa ra một chủ ý nho nhỏ, sao Thái hậu lại không chịu? Huống chi chủ ý đó lại dùng để đối phó với Dao phi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới chuyện tình cờ gặp Dụ thái phi trước Thiên Dận cung ngày đó. Khi ấy bà đã nhắc tới Dao phi, còn đề cập đến thái tử tiền triều…

Theo lý thì Phất Hi và thái tử tiền triều chính là anh em họ. Thực tình mà nói, bọn họ có gặp nhau cũng không phải là chuyện lạ lùng gì. Nhưng giọng điệu của Dụ thái phi khiến cho ta cảm thấy rất kỳ lạ. Khẽ lắc lắc đầu, cũng có thể ta đã suy nghĩ quá nhiều. Dụ thái phi vốn là một người điên, những lời bà nói cũng không thể coi là thật.

Triêu Thần tinh ý nhìn ta, thấy ta không nói thêm gì nữa, liền nhỏ giọng nói: "Nương nương mệt sao? Nô tì đỡ người đi nghỉ ngơi."

Ta gật đầu, để nàng đỡ đứng dậy. Ta nằm trên giường, nhìn nàng nói: "Ngươi cũng lên đây nằm đi." Ban ngày nàng bận bịu làm việc, buổi tối lại phải coi chừng ta, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Nàng lại sợ hãi lắc đầu: "Sao nô tì có thể nằm cùng giường với nương nương được?"

Ta thở dài, biết nàng sẽ không đồng ý. Ta liền nói: "Vậy hãy đến chiếc giường nhỏ bên kia nghỉ ngơi đi."

Lần này, Triêu Thần không phản đối nữa mà khẽ gật đầu: "Nương nương nghỉ ngơi đi."

Ta nghe lời, nhắm mắt lại.

Một lát sau mới nghe thấy tiếng nàng bước đi.

Ta trở mình. Cả ngày nay lúc nào ta cũng nghĩ cách để ra khỏi lãnh cung, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được biện pháp hoàn hảo nào cả.

Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không cho phép ta ra ngoài, điều này ta biết rất rõ. Hắn hao tâm tổn sức đưa ta vào đây, nếu để cho hắn biết bây giờ ta đang vắt óc nghĩ cách ra ngoài, nhất định sẽ mắng ta không biết suy nghĩ.

Nhưng ta còn nhiều chuyện phải làm.

Ta cũng biết, chỉ khi nào ta sống bình yên tốt đẹp, không làm cho hắn phải bận lòng, hắn mới không phân tâm, mới có thể an tâm xử lý chuyện chính sự. Chỉ là có một số chuyện, ta không thể nói cho hắn biết, ta chỉ có thể tự mình đi thăm dò thực hư.

Trong lòng ta hơi căng thẳng. Ta nghĩ ngoại trừ chuyện nước thuốc trên mặt, những chuyện khác ta cũng không muốn giấu giếm hắn. Mà hắn lại có rất nhiều chuyện giấu ta. Tuy hắn không nói nhưng ta vẫn nhận ra.

Mỗi khi nhớ tới những lời hắn nói đêm qua, tim ta lại đập nhanh hơn.

Nếu như hắn chỉ lo lắng chuyện loạn trong giặc ngoài thì ta không sợ. Việc này trước sau gì cũng có ngày phải giải quyết. Nếu quả thật đến một ngày không thể chống đỡ được nữa thì cùng lắm, ta sẽ ngẩng cao đầu chết chung với hắn.

Nhưng trong lời nói của hắn, ta lại nhìn ra ý tứ khác.

Thậm chí ta cũng không muốn suy nghĩ đến chuyện này.

Ta chỉ muốn nói, cho dù ngày sau có biến cố gì, ta cũng sẽ không sống một mình.

Ba năm trước đây, là Tô Mộ Hàn và Cố Khanh Hằng đã cho ta dũng khí để cố gắng sống tiếp.

Còn bây giờ, hắn chính là động lực để ta tiếp tục sống.

Xung quanh rất yên tĩnh, tiếng hít thở của Triêu Thần đã sớm trở nên đều đều. Chỉ có ta vẫn không thể nào ngủ được.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ta mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân ngày càng gần. Trong lòng chợt mừng rỡ, nhưng ta vẫn cảnh giác, xoay người qua chỗ khác.

Bóng dáng người đàn ông hiện ra ở cửa. Ánh trăng kéo cái bóng của người đó thật dài thật dài tới bên cạnh chiếc giường ta đang nằm.

Ta mở ra mắt nhìn ra ngoài.

Y nhìn thấy, liền nở nụ cười. Y là thấy ta nên mới yên tâm mỉm cười.

Ta ngạc nhiên, đang định hỏi thì đã thấy y lắc mình bước vào, nhỏ giọng nói: "Xuỵt —— đừng ngạc nhiên. Huynh chỉ tới thăm muội một chút, nhìn thấy sẽ đi ngay. Đã lâu không gặp muội, trong lòng huynh cảm thấy không yên."

Ta mỉm cười. Y vẫn dịu dàng, ấm áp như trước kia: "Tốt lắm, mọi chuyện đều tốt."

Ta không biết y nói mọi chuyện đều tốt, là chỉ ta hay là chuyện của y ở ngoài kia.

Y lại nói: "Chắc phải lâu lắm mới gặp được muội lần nữa. Chờ huynh trở về, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Ta giật mình nhìn y. Y nói là tất cả mọi chuyện…

Hết chương 29

203. Q.2 - Chương 30: Sấm Sét

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Heybaby

Người nam tử ấy tươi cười thật rạng ngời, vẫn dịu dàng như lúc ta mới gặp gỡ y.

Ta kéo cánh tay của y, vội vã hỏi: "Khanh Hằng, tất cả mọi chuyện là sao?" Dù sao ta vẫn cảm thấy, y và Hạ Hầu Tử Khâm đang gạt ta chuyện gì đó.

Y lại cười hỏi ta: "Tam nhi, muội có tin tưởng huynh không?"

Đã bao lâu rồi ta chưa được nghe y gọi ta như vậy.

Ta bất chợt giật mình.

Cố Khanh Hằng lại nói: "Tam nhi, nếu tin tưởng huynh, cũng xin hãy tin tưởng Hoàng thượng."

"Khanh Hằng …"

Ta chưa nói xong y đã đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Huynh phải trở về rồi, thấy muội vẫn bình yên, mọi chuyện đều tốt đẹp, huynh cũng yên tâm."

"Khanh Hằng." Ta nhảy xuống giường, kéo y lại hỏi : "Chuyện của Thái Hằng giải quyết được chưa? Có khó khăn gì không?"

Y quay đầu lại nhìn ta, khẽ cười nói: "Mọi chuyện đều giống như muội và Hoàng thượng dự đoán, lòng trung thành của Thái Hằng không hề vững chắc."

Nghe vậy, ta mới yên lòng được một chút. Có điều, Cố Khanh Hằng nói giống như ta và Hạ Hầu Tử Khâm dự đoán, chẳng lẽ Hạ Hầu Tử Khâm có nhắc đến ta trước mặt y sao?

Đang suy nghĩ, y đã nhẹ nhàng đẩy tay của ta ra, bước về phía cửa nói: "Muội nghỉ ngơi đi, tất cả đều qua rồi." Y vừa dứt lời, ta ngước nhìn y một lần nữa, đã thấy y phóng người nhanh như chớp ra rất xa.

Còn ta vẫn giống như người mất hồn, đứng ngơ ngác nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa sổ.

Bên ngoài không còn thấy bóng dáng của y, nhưng chẳng biết tại sao ta không muốn xoay người lại.

Y nói, đã lâu rồi không gặp ta. Rồi còn nói không biết bao lâu nữa mới gặp lại ta.

Ta chỉ muốn hỏi, đã lâu là bao lâu rồi?

Nhớ lại những lời y nói vừa rồi, y nói nếu tin tưởng y thì hãy tin tưởng Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta tin, đương nhiên ta rất tin tưởng. Ta chỉ cảm thấy lo lắng mà thôi.

"Nương nương?" Bên tai chợt vang lên giọng nói của Triêu Thần, ta giật mình nhìn về phía chiếc giường nhỏ, thấy nàng đã ngồi dậy, vội vàng đi về phía ta, lo lắng hỏi: "Nương nương làm sao vậy? Sao người lại đứng ở đây?"

Ta vội lắc đầu: "Không có gì, ta khát nước nên muốn uống nước thôi."

Nàng vội xoay người đi lấy nước cho ta, vừa đưa cho ta vừa nói: "Hình như nô tì nghe thấy có người mới vừa đến? Có phải … Hoàng thượng đã tới hay không?" Lúc nàng hỏi, trên mặt hiện rõ nét mừng rỡ.

Ta nhận lấy chén trà nàng đưa tới, hớp một cái uống cạn, khẽ cười nói: "Lúc này sao Hoàng thượng đến được chứ. Chẳng qua vừa rồi có gió lớn thổi qua nên cánh cửa sổ bị mở ra ấy mà."

Triêu Thần nghi ngờ quay đầu lại nhìn, ta đặt chén trà xuống, xoay người nói: "Ta đóng lại rồi. Triêu Thần, đi ngủ đi." Ta vừa nói xong, đã bước thẳng đến giường.

Nghe ta nói như thế, Triêu Thần cũng không nói gì nữa, cẩn thận liếc nhìn cánh cửa sổ, xác định đã đóng lại kỹ càng, mới xoay người lại nằm xuống chiếc giường nhỏ kia.

Ta nằm nghiêng người, mở to mắt nhìn về phía cánh cửa, cả người ngẩn ngơ như mất hồn. Ta chợt nhớ tới, bây giờ ta đang ở trong lãnh cung, nếu thuốc nước của ta hết thì phải làm như thế nào? Đúng rồi, ta vẫn chưa nói cho Hạ Hầu Tử Khâm biết, thuốc nước của ta là do Tô Mộ Hàn đưa cho.

Lấy chiếc bình nhỏ đựng thuốc nước ra, lắc lắc mấy cái, còn hơn một nửa, còn chừng này thì ta có thể dùng trong một tháng nữa.

Đột nhiên ta lại có cảm giác, có lẽ đây chính là lọ nước thuốc cuối cùng ta sẽ dùng. Nhưng bây giờ ta không thể không có nó được.

Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, với tội khi quân hắn cũng không bảo vệ ta được.

Ta khẽ thở dài, hy vọng trong mấy ngày này, không có người nào khác đến lãnh cung.

Triêu Thần vẫn giống như ngày hôm qua, trời chưa sáng đã thức dậy đi ra ngoài.

Sáng sớm, lúc nàng đưa cơm tới, không giữ được sự bình tĩnh như trước mà ngạc nhiên kêu lên: "Nương nương, sao người lại không bôi thuốc nước nữa?"

Ta cười nói: "Không sao, ở đây không có ai đến."

Ta nghĩ, ta nên dùng tiết kiệm thì hơn, tránh cho đến lúc cần lại không có.

Triêu Thần nghĩ ngợi gì đó nhưng cũng không nói gì.

Những ngày ở lãnh cung trôi qua rất nhanh.

Ta nghe nói, chuyện thích khách ở Nam Sơn cuối cùng đã được giải quyết. Nghe nói kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là Tả thị lang của bộ Binh. Vào năm Nguyên Quang thứ hai, cha của y đã đánh chết một người dân ở bên đường, việc này vốn đã bị người khác nhấn chìm xuống, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã điều tra rõ ràng nên ra lệnh xử trảm. Vì thế y oán hận trong lòng, muốn ám sát Hoàng thượng trước mặt mọi người.

Đương nhiên ta biết việc này không phải là như vậy. Chẳng qua ta không biết người vu oan cho Tả thị lang của bộ binh kia rốt cuộc là Diêu Hành Niên hay là Hạ Hầu Tử Khâm. Đó là chuyện ta không thể biết. Sau đó Diêu Hành Niên rời khỏi hoàng đô, quay trở về Thương Châu. Những chuyện sau này của phi tần trong hậu cung, ngoại trừ thỉnh thoảng xảy ra vài chuyện lộn xộn nhỏ nhặt, cũng không có chuyện lớn gì khác.

Xem ra Diêu thục phi điều tra long thai trong bụng Thiên Phi không có manh mối gì. Nếu không, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua. Ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ, lúc đó ta điều tra chuyện này cũng không phải một hai lần gì, nhưng cuối cùng cũng không có manh mối gì. Những chuyện mà chúng ta điều tra được lại hoàn toàn khác xa so với lời Thư quý tần nói. Nói về việc này, ta thật sự cảm thấy lo lắng không yên. Chẳng lẽ, đúng là Thư quý tần nhầm lẫn rồi sao?

Hoặc là bây giờ, Diêu thục phi vẫn đang suy nghĩ, có lẽ ngày đó ta cố ý nói những lời này cho cung nữ của nàng ta nghe. Nhưng trên thực tế, vốn không có việc này, chẳng lẽ nàng ta nghĩ ta muốn làm cho nàng ta ra tay để hại Thiên Phi sao?

Ta khẽ lắc đầu, việc này đừng nói nàng ta nghi ngờ, mà ngay cả ta cũng vậy, ta thực sự không nghĩ ra.

Mới đó mà đã đến đầu tháng sáu.

Ở trong lãnh cung hai tháng, Hạ Hầu Tử Khâm chỉ ghé qua bốn lần. Mỗi lần hắn tới, Triêu Thần đều nói cho ta biết trước, ta sẽ bôi thuốc nước. Hắn không đến, ta sẽ không bôi.

Vì thế việc này hắn không biết, cho nên cũng không hỏi đến.

Ta chỉ không muốn cho hắn biết, ta có ý định muốn ra khỏi lãnh cung.

Mỗi lần hắn đến đều vội vã, đến vào lúc đêm khuya rồi lại vội vã đi ngay. Chưa bao giờ ở lại qua đêm, ta cảm thấy dường như hắn cố gắng hết sức tránh cùng chung giường với ta.

Nhớ lại đêm đó hắn nói, hắn ở đây làm chuyện không lý trí …

Ta nghĩ không ra, rốt cuộc là hắn đang ám chỉ điều gì?

Vào hè, mưa giông càng ngày càng nhiều. May mắn là có Triêu Thần ở bên cạnh ta, ta không phải khổ sở chịu đựng những cơn sấm sét kinh người một mình. Ta thật may mắn vô cùng vì Hạ Hầu Tử Khâm đã để Triêu Thần lại cho ta, và cũng cảm kích Thái hậu ngày đó đã tin tưởng ta, không đánh chết Triêu Thần.

Đêm nay, ta và Triêu Thần vừa mới đi ngủ, đột nhiên nghe thấy trên bầu trời "Ầm ầm" một tiếng thật lớn, ta sợ đến mức không kìm được kêu to lên. Triêu Thần vội vàng chạy lại ôm lấy ta, an ủi: "Nương nương đừng sợ, có nô tì, có nô tì ở đây. "

Đã bao nhiêu năm rồi mà ta vẫn không thể thay đổi được.

Ta nằm ở trong ngực nàng run rẩy không ngớt.

Một lát sau, lại nghe một tiếng sét kinh hoàng đánh xuống, ngoại trừ tiếng ầm vang trên bầu trời, dường như bên ngoài còn truyền đến những tiếng "ầm ầm" vang dội. Lần này còn rõ ràng, vang vọng hơn so với lần trước rất nhiều.

Ta cảm thấy trái tim mình đập điên cuồng, lại cảm giác được cánh tay Triêu Thần ngày càng siết chặt lấy ta. Nàng vẫn nhỏ nhẹ như trước: "Nương nương, không sao đâu, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi."

Ta ôm chặt lấy cánh tay nàng, không thể nào nhắm mắt lại được, hai mắt mở to nhìn thẳng ra bên ngoài.

Sấm sét ngày càng dày đặc, trên bầu trời tối đen, bỗng hiện lên những luồng chớp sáng trắng xé toạc bầu trời.

Ngay sau đó, những hạt mưa lớn rơi thẳng xuống trên mặt đất, những tiếng "Ào ào ——" kéo đến không ngớt.

Sấm sét vào ban đêm, càng làm cho ta cảm thấy tim đập nhanh không ngớt.

Triêu Thần vẫn ôm ta, trận mưa này không biết kéo dài bao lâu, mới dần dần nhỏ lại. Ta cũng nhớ không rõ nó tạnh hẳn khi nào. Chỉ biết là, sáng sớm hôm sau lúc tỉnh lại phát hiện mình đã bình yên nằm trên giường, trên người đang đắp chiếc chăn mỏng. Lúc đứng lên mới phát hiện Triêu Thần đã ra ngoài tự lúc nào, trong phòng lại chỉ còn lại một mình ta.

Ta nghĩ ngợi một lát rồi đứng lên.

Lúc ta đẩy cửa ra múc nước rửa mặt chải đầu, bỗng nhiên nhìn thấy một thái giám đi qua cách đó không xa. Ta giật mình, cuống quít đóng cửa phòng lại, hôm nay là ngày mấy? Ta nghĩ lại thật kỹ, mới là ngày năm tháng sáu, không phải cuối tháng, các cung nhân chưa đến lãnh cung quét dọn như thường lệ. Như vậy, sao tên thái giám kia lại ở đây chứ?

Ta đứng suy nghĩ một lúc lâu mới xoay người lại, mặc kệ mọi chuyện, ta phải thoa thuốc nước để ra ngoài xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Ta bưng chậu nước, lúc ra múc nước để rửa mặt chải đầu, lại nghe thấy tiếng nói chuyện ở thiên điện bên cạnh. Nghe kỹ thì thấy không chỉ có một người.

Ta hơi tò mò bước đến gần nơi phát ra tiếng nói thì nhìn thấy rất nhiều cung nhân .

Ta bước về phía trước, nhìn thấy bức tường phía trên thiên điện sập hơn một nửa. Những cung nhân này đang cẩn thận dỡ đống gạch ngói bể nát xuống. Trên mặt đất có thể nói là một đống hỗn độn. Ta mới nhớ lại tiếng sấm vô cùng kinh hoàng hôm qua.

Thì ra, đó không chỉ có tiếng sấm mà còn có tiếng vách tường của thiên điện bị đánh nát hơn phân nửa. Đứng nhìn qua bức tường bị phá nát kia từ xa xa, ta cũng có thể nhìn thấy ở bên trong đã bị trận mưa to đêm qua xối ướt đẫm. Đồ vật bên trong vô cùng kinh khủng.

Nhìn cảnh tượng này, ta cảm thấy hơi sợ hãi.

Chợt nghe thấy giọng nói the thé của người thái giám trông coi: "Mọi người nhanh tay một chút đi, hôm nay, trước khi trời tối nhất định phải xử lý sạch sẽ đống đổ nát trên mặt đất! Còn nữa, những đồ vật bên trong điện chuyển hết ra ngoài. Ướt hay không ướt gì cũng đem ra. Thái hậu nói, cố gắng thu dọn hết những đồ vật dẫn sét mang ra ngoài."

Một tên thái giám khác bước lên phía trước nói: "Nhiều đồ như vậy, trước khi trời tối làm sao xử lý hết được ạ. Công công, ngài nói thử xem trận sấm sét này cũng thật là, đang yên đang lành tự nhiên lại đánh vào bên này!"

Người thái giám trông coi hừ một tiếng nói: "Đây là sấm sét do trời đánh, ngươi quản được sao! Còn vì nguyên nhân gì nữa chứ, lãnh cung này nhiều năm rồi chưa được tu sửa, nên hứng trọn trận sấm sét đêm qua. Ngươi mau thắp hương bái Phật đi! Đến lúc đó còn gọi các ngươi đi sửa chữa một lần nữa, các ngươi đừng vội! Đừng nói lời vô ích nữa, còn không mau đi làm đi!"

Vẻ mặt tên thái giám kia ủ rũ, thở dài, cuối cùng y đành bước vào bên trong thiên điện.

Tên thái giám trông coi kia lại bảo: "Tất cả nhanh tay nhanh chân lên! Thái hậu nói, trong vòng năm ngày, nhất định phải sửa chữa hoàn thành nơi này! Bây giờ lãnh cung không phải trống không mà có người ở đấy!"

Lời của y làm cho ta hơi kinh hãi, người này đương nhiên là đang nói đến ta.

Có lẽ Thái hậu cũng không muốn để cho nhiều người ra ra vào vào lãnh cung như vậy.

Ta nhìn lại cảnh tượng phía bên kia, một đống hỗn độn không ra hình dáng gì, bị hư hỏng nặng như vậy, ngay cả nóc nhà cũng phải sửa chữa, lại còn nửa vách tường nữa chứ. Thái hậu hạ lệnh trong năm ngày phải hoàn thành, nói thật, là rất khó khăn.

Ta khẽ lắc đầu, đây không phải là chuyện ta nên quan tâm.

Ta xoay người, múc nước, trở về phòng rửa mặt chải đầu xong nhưng không hề đi ra ngoài. Hôm nay, ta thật sự phải bôi thuốc nước. Hoặc là nói mấy ngày này ta đều phải bôi để tránh cho người khác nhìn thấy.

Bởi vì có nhiều người nên khi Triêu Thần đưa cơm cho ta, càng không dám ở lại lâu. Ta và nàng chỉ dám mỉm cười với người đối diện mà thôi.

Ngày hôm đó, lãnh cung không còn lạnh lẽo như thường ngày, ở bên ngoài khắp nơi là tiếng bước chân đi lại.

Mãi đến buổi tối, mới yên tĩnh lại.

Ta ngồi ở trong phòng một lát rồi thổi tắt đèn, lúc đi đến đầu giường, chợt nghe thấy ở phía sau lưng cánh cửa phòng bị người khác đẩy ra. Ta tưởng Triêu Thần, lúc quay đầu lại bỗng nhiên thấy một bóng người bước lại gần sát.

Ta chưa kịp phản ứng, cả người đã bị người đó ôm chặt lấy.

Nghe hắn nhỏ giọng nói: "May mắn là nàng không sao, trẫm thật sự rất lo lắng."

Ta ngẩn ngơ cả người, ta nghĩ nhất định là hắn nghe nói đêm qua thiên điện của lãnh cung bị sét đánh sập nên mới đến đây. Ta đưa tay đẩy hắn nói: "Thiếp không ở thiên điện, sao có chuyện gì được chứ? Hoàng thượng…"

Hắn chậm rãi buông vòng tay đang ôm chặt lấy ta ra. Hôm nay không có trăng, ta không nhìn thấy rõ mặt hắn. Nhưng lại không thể thắp đèn lên.

Bàn tay to lớn của hắn xoa xoa mặt ta, nghe hắn thở dài nói: "Trẫm cho rằng, lãnh cung là chỗ an toàn nhất hậu cung, không ngờ …"

Ta đưa tay cầm lấy tay hắn, mỉm cười: "Ở đây đương nhiên là chỗ an toàn nhất, chẳng qua là chuyện bất ngờ thôi mà, Hoàng thượng không cần phải lo lắng." Vừa mới thốt ra ta không biết tại sao, chính bản thân ta lại đột nhiên ngơ ngẩn.

Chuyện bất ngờ …

Ta nhớ tới một số chuyện, đột nhiên cảm thấy trong đầu lóe sáng.

Trong căn phòng tối tăm, yên tĩnh, hắn không thể nhìn thấy rõ nét mặt của ta, chỉ kéo ta lại bên giường, cả hai cùng ngồi xuống. Lúc này mới nghe hắn nói: "Triêu Thần nói nàng sợ sấm sét. Mỗi lần sét đánh, trẫm đều đứng ngồi không yên, nhưng trẫm không thể lúc nào cũng đến được. Hôm qua nguy hiểm như vậy, trẫm lại không có mặt ở đây. Hôm nay trẫm tới thì lại không có sấm sét."

Ta nghe ra trong lời nói của hắn ẩn chứa sự tự trách, khiến ta cảm thấy chua xót trong lòng.

Ta cầm tay hắn khẽ nói: "Hoàng thượng không cần phải nhớ thiếp, nếu lúc nào chàng cũng nhớ thiếp như vậy, mới khiến cho thiếp cảm thấy không yên lòng." Ta cúi người, ôm lấy cơ thể hắn, nhỏ giọng nói: "Trước mắt chuyện triều chính rất nhiều, chàng cần phải chuyên tâm. "

Hắn ngẩn người ra, cuối cùng cười rộ lên: "Sao nàng biết trẫm không chuyên tâm?"

Ta cười: "Thiếp đoán ."

Hắn hơi trầm giọng, mở miệng nói: "Nàng yên tâm, cái gì quan trọng cái gì không, trong lòng trẫm hiểu rõ ràng. Sau khi Diêu Hành Niên trở về Thương Châu vẫn chưa có động tĩnh gì, trẫm phái đi người thăm dò, cũng không thấy lão ta và Bắc Tề có bất kỳ mối liên hệ nào."

Ta im lặng lắng nghe, nếu thực sự không có bất cứ động tĩnh gì thì quá tốt, chỉ sợ y có động tĩnh mà bên này lại không hề hay biết.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta không khỏi chấn động. Nhưng ta lập tức mỉm cười, Hạ Hầu Tử Khâm phái người đi, ta phải tin tưởng người của hắn.

Hắn lại nói: "Có điều … Nam Chiếu lại ngấm ngầm có hành động."

Trong lòng ta kinh ngạc, vội la lên: "Cùng với Bắc Tề sao?"

Hắn lại lắc đầu: "Không phải. Chỉ là hoàng đế Nam Chiếu tập trung rất nhiều quân lính ở phía đông bắc."

Ta im lặng không nói gì, phía đông bắc Nam Chiếu giáp ranh giới với Thiên triều, mà phía bắc của nó chính là Bắc Tề, hoàng đế Nam Chiếu đột nhiên làm như vậy, đương nhiên là muốn khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm chú ý. Lần trước ta cho rằng Nam Chiếu với Đại Tuyên và Bắc Tề có mối liên hệ. Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại nói, Đại Tuyên và Nam Chiếu không liên quan gì nhau. Có thể là vì, Đại Tuyên và Thiên triều không đặt mối quan hệ hai bên. Nhưng Nam Chiếu và Bắc Tề vẫn có khả năng, phải không?

Có điều nếu bọn họ liên thủ xuất binh, sẽ lấy lý do gì?

Không có lý do thì không thể khai chiến.

Ta giơ tay lên, xoa xoa khuôn mặt của hắn, cảm giác được đôi lông mày của hắn đang nhíu chặt. Ta nhẹ nhàng xoa xoa giúp hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng không nên giam thiếp vào lãnh cung."

Hắn giật mình, ta lại nói: "Lúc đó Thái hậu giam thiếp vào lãnh cung chẳng qua lấy lý do là mạo phạm người mà thôi, đó cũng không phải là chuyện lớn lao gì. Mặc dù Dao phi cho rằng là bởi vì chàng hiểu lầm thiếp với Hàn vương nên mới làm như vậy, nhưng cuối cùng đó không phải là lý do của Thái hậu. Chỉ cần Thái hậu chịu suy nghĩ biện pháp là có thể thả thiếp ra ngoài. Không phải sao?"

"A Tử …"

Hắn mới mở miệng đã bị ta cắt ngang: "Thiếp biết, lúc đó chàng không thể không làm như vậy, cũng vì lo lắng không biết có phải Dao phi cấu kết với Diêu tướng quân hay không, hoặc là nói, Bắc Tề cấu kết Diêu tướng quân để tính kế này. Nhưng bây giờ Diêu tướng quân đã trở về Thương Châu, chỉ cần chàng thuyết phục Thái hậu thả thiếp ra, chỉ cần thả ra chứ không cần khôi phục địa vị của thiếp. Sau này dù Diêu tướng quân có biết, cũng không thể nói được gì. Dù sao việc này cũng đã trôi qua lâu thế rồi."

Hắn không đồng ý: "Việc này tuyệt đối không được."

Ngày trước hắn đã từng nói, phong ta làm phi là muốn ta sống sót ở hậu cung, rồi đem ta giam vào lãnh cung cũng như thế. Bây giờ ta nói như vậy, nhất định là hắn sợ không khôi phục địa vị của ta mà thả ta ra thì ta chẳng khác gì con kiến, bất cứ ai cũng có thể xuống tay giết chết ta.

Có điều vừa muốn thả ta ra, vừa muốn khôi phục địa vị của ta là chuyện không thể.

Bởi vì trong mắt Dao phi, hắn đối với ta đã không còn yêu thương gì nữa, không phải sao?

Nhưng ta muốn ra ngoài, chuyện của Tô Mộ Hàn, ta nhất định phải làm cho rõ ràng. Mà việc này, ta lại không thể nói thẳng với Hạ Hầu Tử Khâm được.

Ta đang định nói tiếp thì hắn lại nói: "Trẫm đã đồng ý với Cố Khanh Hằng, thời gian này nhất định phải giữ nàng ở đây, đợi đến khi y trở về."

Ta giật mình thốt lên: "Không phải Khanh Hằng đang ở hoàng đô sao?"

Lúc này ta mới nhớ tới lời của Cố Khanh Hằng nói, không biết bao lâu nữa mới đến thăm ta. Ta vốn cho rằng, y không biết khi nào mới đến lãnh cung thăm ta được, thì ra không phải như vậy sao?

Ta cảm thấy rõ ràng cơ thể của hắn khẽ run lên, giống như lời vừa rồi là hắn lỡ lời nói ra. Một lát sau mới nghe hắn nói: "Ừ, trẫm phái Khanh Hằng ra ngoài làm một số chuyện."

Hắn nói làm làm một số chuyện, Cố Khanh Hằng lại nói, tất cả mọi chuyện.

Ta không biết rốt cuộc hai người bọn họ giấu giếm ta điều gì, lúc này ta không chịu nổi nữa, nên thăm dò hắn: "Hoàng thượng phái Khanh Hằng đi làm chuyện gì?"

Hắn lại thờ ơ nói: "Trẫm phái y đi giám sát Diêu Hành Niên."

Giám sát Diêu Hành Niên sao?

Ta biết hắn đang gạt ta. Nếu không lúc đầu nhắc tới chuyện phái người đi giám sát Diêu Hành Niên lại không nói đến tên Cố Khanh Hằng. Bây giờ lại nói với ta, phái Cố Khanh Hằng đi Thương Châu, đương nhiên là ta không tin. Nhưng chuyện đã đến nước này, dù ta có hỏi lại cũng phí công mà thôi.

Rõ ràng là hắn và Cố Khanh Hằng đều muốn gạt ta việc này.

Không biết vì sao, càng ngày ta càng cảm thấy, chuyện hắn và Cố Khanh Hằng gạt ta có liên quan đến những lời nói của hắn lúc hắn đến lãnh cung thăm ta lần đầu tiên. Nhưng đến cuối cùng là vì sao thì ta nghĩ không ra.

Chỉ vì hai người bọn họ đều cẩn thận quá mức, không hề để lại cho ta một chút dấu vết gì.

Ta không nói gì nữa, hắn bỗng nhiên cúi người xuống ôm lấy ta, thở dài nói: "Chờ đến một ngày nào đó, nàng tẩy sạch nước thuốc trên mặt đi, sợ là không còn ai nhận ra nàng nữa. A, đúng vậy, ai có thể nghĩ rằng một người con gái đẹp như vậy lại là nàng chứ."

Hắn khẽ cười, giọng nói tràn đầy sự vui thích. Mà ta lại bỗng nhiên ngẩn ngơ, lời của hắn rốt cuộc là có ý gì?

Đợi đến lúc ta tẩy sạch nước thuốc trên mặt đi, không còn ai nhận ra ta …

Vì sao hắn lại nói những lời này, làm cho ta nghe xong cảm thấy tim đập nhanh như vậy?

Ta hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nắm lấy vạt áo của hắn hỏi: "Hoàng thượng muốn cho thiếp xuất cung sao?" Nếu không, ta không thể nghĩ ra, đang yên lành tự nhiên hắn lại nói như vậy. Chẳng lẽ vừa rồi lúc hắn vào nói rằng lãnh cung cũng không an toàn, chính là ý này sao?

Hắn không do dự đáp lại ngay: "Không muốn."

Ta im lặng không nói gì nữa, chỉ sợ là trong lòng hắn không muốn, nhưng không thể không làm như thế.

Ta giật mình, vì sao ta lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?

Ta ngước mắt, nhìn thẳng lên khuôn mặt hắn. Trong ánh sáng mờ mờ, ta không thấy rõ mặt của hắn, chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Hắn bỗng nhiên cúi người xuống, đôi môi mỏng khẽ đặt lên môi ta, nhẹ nhàng nói: "Trẫm muốn giữ nàng bên cạnh, vĩnh viễn."

Ta cười nói: "Vậy Hoàng thượng hãy để thiếp tẩy nước thuốc trên mặt, dùng một thân phận hoàn toàn mới, đi bên cạnh chàng."

Hắn lại lắc đầu: "Không, nàng chính là Tang Tử, chỉ là Tang Tử. Trẫm sẽ không bao giờ làm như vậy, trẫm không muốn nàng che giấu thân phận của mình để đứng bên cạnh trẫm."

Cuối cùng ta lại là người ngơ ngẩn, Hạ Hầu Tử Khâm, hắn kiêu ngạo như vậy, vì thế hắn cũng hiểu sự kiêu ngạo của ta. Mặc dù ta chịu từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, từ bỏ thân phận của Tang Tử, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Ta thật sự không yêu nhầm người.

Chàng hiểu ta.

Còn chuyện nước thuốc của ta từ đâu đến, hắn chưa bao giờ hỏi một câu. Ta nghĩ ngợi, cuối cùng cũng không nói gì. Vì chuyện này liên quan đến Tô Mộ Hàn, lúc chưa điều tra rõ thân phận của Tô Mộ Hàn, ta không muốn nói chuyện về y với hắn. Nhưng thông minh như hắn chắc hẳn cũng đoán được mấy phần.

Lòng ta khẽ lay động, nếu như hắn thực sự đoán đúng, vậy hắn sẽ âm thầm phái người đến ngôi chùa đó, canh chừng người đưa nước thuốc đến cho ta.

Có lẽ, nếu có thể đợi được người đưa nước thuốc kia đến, cũng là một chuyện tốt.

Người đó cũng xem như là một người biết rõ mọi chuyện chăng?

Có điều ở bên cạnh ta, còn có một người còn rõ ràng hơn.

Vì thế lần này, cho dù hắn không muốn ta ra ngoài, ta cũng phải ra.

Một lát sau mới nghe hắn nói: "Mấy ngày tới có thể còn sét đánh nữa, nàng không cần sợ, chuyện xảy ra giống hôm qua là tình huống cực kỳ hiếm hoi. Nơi này là chính điện, sẽ không bị sét đánh trúng đâu."

Ta đã hiểu ý hắn, bây giờ hắn phải quay về, cho nên mới nói chuyện này với ta.

Ta gật đầu: "Hoàng thượng không nên làm việc quá sức, cần phải bảo trọng long thể." Mỗi lần hắn đến với ta đều có vẻ rất mệt mỏi, mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng không có ai chia sẻ với hắn.

Hắn cười khẽ: "Trẫm biết, trẫm hứa với nàng, sẽ cố gắng không gục ngã." Vừa nói xong hắn đã buông lỏng đôi bàn tay đang ôm lấy ta ra, đứng dậy đi ra bên ngoài.

"Hoàng thượng." Ta không đành lòng nên gọi hắn.

Bước chân của hắn dừng lại, khẽ xoay người lại nhìn ta, ta cười miễn cưỡng nói: "Không có gì, chỉ muốn nhắc nhở chàng cẩn thận với chân bàn trong phòng." Trong phòng rất tối, nếu không cẩn thận sẽ đá trúng chân bàn.

Hắn khẽ giật mình, cuối cùng cười lên thành tiếng, mở miệng trêu chọc ta: "Nàng sợ cái gì, lần này nếu đá phải nó, chẳng lẽ trẫm có thể lôi nó ra ngũ mã phanh thây được sao?"

Đương nhiên rồi, chẳng lẽ bây giờ hắn lại nói, nếu cái chân bàn vướng víu này làm hắn đau, hắn sẽ cho người đến chẻ nó ra đưa đến Ngự thiện phòng sao? Xem ra, hắn vẫn còn nhớ rất rõ chuyện lần đó. Nghĩ tới ta cũng che mặt cười rộ lên.

Hắn khẽ hừ một tiếng, xoay người bước ra ngoài.

Một lát sau, đã nghe thấy có tiếng người bước vào, nghe nàng nói: "Nương nương, là nô tì."

Ta đương nhiên biết là Triêu Thần, liền quay sang nói với nàng: "Không cần qua đây hầu hạ, đêm nay trời rất tối, ngươi hãy nằm trên chiếc giường nhỏ bên đó nghỉ ngơi đi, ta cũng đi ngủ."

Triêu Thần chần chờ một lúc, cuối cùng cũng vâng dạ không bước qua nữa.

Ta chợt nhớ tới câu nói của Hạ Hầu Tử Khâm, mấy ngày tới có thể còn sét đánh nữa, hắn còn nói, ở đây là chính điện, sét đánh không tới được.

Ta nghĩ, ta đã tìm ra cách rồi.

Ngày hôm sau, lúc bước ra cửa, ta đi ngang qua trước khu vực sửa chữa thiên điện nhìn lướt qua, quả nhiên đã thấy cái thang dài. Khóe miệng ta khẽ mỉm cười, chẳng tỏ vẻ gì chỉ im lặng bước đi.

Tìm khắp trong lãnh cung, cuối cùng ta cũng tìm được một bộ giá cắm nến, phía trên phủ một lớp bụi thật dày, nhưng chuyện đó ta cũng chẳng quan tâm. Cầm vào phòng đặt trên bàn, nhìn nhìn ngắm ngắm một hồi vẫn thấy nó quá ngắn.

Ta nhìn khắp căn phòng, ngoại trừ mấy cây trâm trên bàn trang điểm thì không tìm không thấy những thứ khác có cùng chất liệu. Ta thở dài một tiếng, lúc xoay người lại vô tình nhìn thấy cái móc treo màn trên nóc, trong lòng ta khẽ chấn động!

Ta vội đứng dậy bước lên, lấy cái móc xuống, nó được làm bằng đồng. Mặc dù ở đây là lãnh cung, nhưng những đồ vật vẫn được những tay thợ khéo léo làm rất tinh xảo. Cũng may nó chỉ được xoắn lại một cách đơn giản, nhưng để kéo thẳng nó ra cũng tốn chút thời gian.

Kéo một hồi lâu, cái móc kia đã thẳng ra. Ta mang tới giá cắm nến, cố sức cắm thanh đồng kia vào đó, như vậy nó cũng dài khoảng gần hai mươi tấc. Ta nghĩ chừng này là đủ rồi.

Đến buổi tối, ta ngồi một mình bên chiếc bàn chờ Triêu Thần đến. Hạ Hầu Tử Khâm mới đến hôm qua, nên hôm nay chắc chắn sẽ không tới. Mặc dù hắn chỉ đến vào đêm khuya, nhưng nếu hắn đến quá nhiều lần, vẫn sẽ khiến người khác chú ý.

Ta không tắt ngọn đèn nhỏ trong góc phòng, dưới ánh đèn leo lét, có thể thấy rõ những đồ vật trong phòng.

Lúc Triêu Thần tới, thấy ta ngồi một mình bên cạnh bàn, nàng giật mình bước lên trước hỏi: "Nương nương làm sao vậy?"

Ta đứng dậy nhìn nàng nói: "Ra ngoài giúp ta mang cái thang dài vào đây."

Triêu Thần biến sắc, nhíu mày hỏi: "Nương nương muốn mang cái thang kia vào đây làm gì?"

Ta bước chăm chăm về phía trước, nhỏ giọng nói: "Bây giờ đừng hỏi nhiều, ta lấy nó đương nhiên là có việc cần dùng. Ban ngày ta đã nhìn thấy nó, nhưng cái thang này dài quá, sợ là một mình ta không di chuyển được. Vì vậy đành chờ ngươi đến giúp."

Nghe vậy, Triêu Thần lại càng không hiểu, đang muốn hỏi tiếp thì lại thấy dáng vẻ kiên quyết của ta nên đành im lặng không hỏi nữa.

Lúc này, hai người bọn ta đã đến Thiên điện, cái thang kia vẫn dựa vào tường. Ta gọi Triêu Thần đến cả hai cùng dùng sức chuyển nó vào phòng.

Thật nặng quá.

Triêu Thần vội nói: "Nương nương, cái thang này rất nặng, nô tì có thể chịu đựng được, còn người..."

"Ta không sao." Ta cắn răng nói, thật may mắn vì ta không phải là một cô gái yếu đuối.

Triêu Thần định nói gì đó, ta lại nói: "Đi thôi, mọi chuyện đều ổn !"

Nàng giật mình, nhưng lúc này cũng biết nên giữ sức để di chuyển cái thang vào bên trong nên không nói thêm gì nữa. Thiên điện và chính điện cách nhau một khoảng, ta và Triêu Thần đi được một chút phải dừng lại nghỉ mệt, một lúc lâu sau cuối cùng cũng đã tới cửa. Lúc đặt được cái thang ở bên ngoài, ta và nàng đều mệt đến mức thở không ra hơi.

Cả hai cùng ngồi xuống bậc thang, thở hổn hển, khi ngước mắt lên nhìn nhau hai người đều bật cười.

Triêu Thần cau mày nói: "Nương nương muốn làm gì vậy?" Nàng ngước mắt liếc nhìn, vừa cười vừa giỡn: "Chẳng lẽ người muốn trèo lên trên nóc ngắm sao ư?"

Ta khẽ cười, đương nhiên là muốn trèo lên nóc nhà nhưng không phải để ngắm sao. Hôm nay không có trăng, mà cũng chẳng nhìn thấy ngôi sao nào cả.

Ta không trả lời, ngồi nghỉ một chút rồi đứng dậy, vào trong lấy đồ ta đã chuẩn bị ngày hôm nay ra, đưa cho Triêu Thần: "Trước tiên ngươi cầm giúp ta thứ này, lát nữa đưa lên cho ta."

Vừa dứt lời, ta cũng không quan tâm đến sự kinh ngạc của nàng, trèo lên cái thang. "Nương nương..." Triêu Thần hoảng hốt chạy qua kêu lên: "Người muốn làm gì vậy? Người mau xuống đi để nô tì làm cho. Nương nương", "Xuỵt ——" ta quay đầu lại trừng nàng một cái, nhỏ giọng trách mắng: "Muốn mọi người bên ngoài nghe thấy cả sao?"

Lúc này Triêu Thần mới sợ hãi im lặng, nhưng ta nhìn thấy trong đôi mắt nàng vẫn tràn đầy vẻ lo lắng. Ta không nhìn nàng, chỉ đưa tay nói: "Đưa nó cho ta."

Nàng chần chờ một lát mới đưa cho ta.

Ta nắm chặt lấy nó, một tay vịn thang trèo lên trên. Thật là cao, ta hơi sợ, không dám nhìn xuống dưới. Cuối cùng cũng lên đến nóc nhà, ta cầm cái giá cắm nến đặt lên mái nhà trước, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí trèo lên trên.

Lúc xoay người lại, ta thấy bên ngoài lãnh cung khắp nơi đều là đèn đuốc sáng trưng.

Nơi nơi đều là đèn lồng, những đốm sáng lấm tấm trong màn đêm, đẹp cực kỳ.

Triêu Thần còn nói ngắm sao ư, thật ra ta cảm thấy ngồi ở đây ngắm cảnh đêm trong cung cũng không tệ chút nào. Vừa suy nghĩ ta lại nhịn không được muốn bật cười. Sau đó, ta khẽ ho một tiếng, ta đi lên đây không phải để chơi đùa.

Ta nắm chặt giá cắm nến trong tay, cúi thấp người trèo lên trên mái.

Tìm một chỗ nhét nó vào rồi dùng mấy miếng gạch ngói chặn lại, ta dùng tay thử đẩy đẩy mấy cái thấy nó đứng vững mới yên tâm. Ta hít một hơi thật dài rồi quay xuống theo đường cũ

Triêu Thần lo lắng chờ ở dưới, thấy ta đi xuống, nàng mừng rỡ nói: "Nương nương, cuối cùng người cũng xuống rồi!"

Ta gật đầu nói: "Tạm thời đừng nói gì cả, trước tiên phải trả cái thang này về chỗ cũ đã."

"A." Triêu Thần bất giác bật thốt một tiếng.

Ta cười: "A gì chứ, nhanh lên một chút." Ngày mai, nếu để người ta nhìn thấy cái thang này xuất hiện ở đây, sẽ không hay chút nào.

Thấy ta xoay người di chuyển cái thang, Triêu Thần bước lên trước giúp ta. Cả hai lại tốn không ít sức lực mới đem cái thang về chỗ cũ được, đến nơi thì đã mệt không chịu nổi, cùng dìu nhau về phòng, lúc vào phòng ta và nàng cùng ngồi vật xuống mép giường thở hổn hển.

Cuối cùng Triêu Thần không nhịn được, hỏi ta: "Nương nương đem đồ vật kỳ lạ đó cắm lên nóc nhà làm gì?"

Đồ vật kỳ lạ? Có lẽ do ta cắm cái móc đã được kéo thẳng lên giá cắm nến nên nàng mới cảm thấy kỳ lạ chăng?

Ta đang định nói lại nghe nàng kêu lên một tiếng: "A, cái màn này sao lại thiếu một cái móc?"

Ta ngoái đầu nhìn lại, cười nói: "Cái móc đó cắm vào giá nến rồi." Nhìn đôi mắt tràn đầy kinh ngạc của nàng, ta lại nói: "Ta cắm lên nóc nhà để thu sét."

Triêu Thần giật mình hoảng hốt, một lúc sau mới nói: "Nương nương người … Người nói cái gì?"

"Thu sét." Ta lặp lại lần nữa. Ta biết vì sao nàng cảm thấy kinh ngạc, vì bản thân ta sợ nhất là sấm sét.

Thu sét với ta mà nói, thật đúng là hành động điên rồ.

Nếu không phải trận mưa lớn đêm trước đánh sập hơn một nửa vách tường thiên điện thì ta cũng không nghĩ ra cách này. Mấy ngày tới, đương nhiên sẽ còn sét đánh, hôm đó nhìn vách tường thiên điện bị sét đánh sập, ta biết chắc chắn là trận sấm sét rất lớn. Huống chi, hôm đó thái giám giám sát cũng nói, lãnh cung đã lâu năm chưa được tu sửa. Chỉ cần có thể dẫn sét xuống đánh thủng chính điện, vậy thì không thể tránh khỏi phải sửa chữa nơi này. Một phế phi không thể ở lãnh cung trong thời gian sửa chữa nên đương nhiên phải dàn xếp một chỗ khác. Như vậy, ta có thể được thả ra một cách quang minh chính đại. Được thả ra mà không cần khiến Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu ra mặt. Chẳng qua là thiên tai mà thôi, ai có thể quản được chứ? Mà cũng chẳng ai nói được gì cả.

Triêu Thần rốt cuộc cũng hiểu ra mọi chuyện, kinh ngạc nói: "Nương nương muốn ra khỏi lãnh cung phải không?"

Ta gật đầu nói: "Việc này không được nói cho bất cứ ai biết!" Nếu không phải một mình ta không di chuyển được cái thang dài kia. Ta cũng không tính nói cho Triêu Thần biết.

Nàng vội la lên: "Nương nương, muốn ra ngoài có rất nhiều cách, nhưng thu sét thì quá nguy hiểm! Không được." Nàng đứng lên, "Nô tì phải đem vật kia xuống."

Ta kéo nàng lại: "Cái thang kia không phải chỉ một mình ngươi có thể di chuyển được." Huống chi, ta và nàng chuyển đi chuyển lại hai lần, lúc này tay chân đều run rẩy cả rồi. Giờ muốn chuyển lại là chuyện không thể.

"Thế nhưng…"

"Không có chuyện gì đâu." Ta trấn an nàng: "Lúc sét đánh, chúng ta không ở trong phòng, chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Tuy nói vậy nhưng trong lòng ta ngày càng căng thẳng, đó là điểm yếu của ta, điểm yếu cả đời không thay đổi được.

Triêu Thần lo lắng đến độ hai mắt đỏ ửng lên: "Vì sao nương nương lại chọn cách này? Nếu người thật sự muốn ra ngoài hãy để nô tì đi cầu xin Hoàng thượng và Thái hậu."

Ta thở dài: "Việc này nếu có thể cầu xin bọn họ, ta cũng không cần phải làm như vậy."

Nàng khẽ giật mình, ngẫm nghĩ một chút lại nói: "Vậy… Chúng ta có thể giả vờ như lãnh cung bị hỏa hoạn! Một khi lãnh cung cháy, nương nương cũng có thể thừa dịp ra ngoài."

Triêu Thần cũng là một nha đầu thông minh, nhưng nàng suy nghĩ hơi đơn giản.

Ta lắc đầu nói: "Phóng hỏa không phải ta không nghĩ tới. Có điều bên ngoài lãnh cung còn có cả thị vệ. Nếu ta phóng hỏa, bên ngoài sẽ nhanh chóng phát hiện ra. Đến lúc đó, sẽ có người đến đây với tốc độ nhanh nhất để dập lửa. Nhưng sét đánh thì khác hẳn, vì lúc sét đánh xuống sẽ không có ai dám vào đây chặn lại. Trừ phi, người đó không muốn sống nữa. Hơn nữa, tốc độ sét đánh cũng rất nhanh."

Lúc nói đến mấy từ không muốn sống nữa, ta thấy rõ ràng sắc mặt Triêu Thần thay đổi vô cùng khó coi. Đừng nói nàng, ta nghĩ sắc mặt của ta cũng hết sức khó coi. Ta sợ nhất là sấm sét mà.

Ta ngước mắt nhìn những thanh xà trên đỉnh đầu, tất cả đều làm bằng gỗ, đến lúc đó, nhất định chúng sẽ bị đốt cháy. Như vậy phải thật sự đi lấy nước rồi nhưng cũng không có ai phóng hỏa cả.

Một lúc lâu sau mới nghe Triêu Thần hỏi: "Vì sao nương nương nhất định phải ra ngoài vậy? Ở đây không phải rất an toàn sao ạ?"

Đúng, rất an toàn, nhưng cũng vì quá an toàn nên ta mới ngày càng không yên lòng. Sao ta có thể an nhàn một mình để cho bọn họ đối mặt với nguy hiểm được chứ?

Ta hít một hơi thật sâu. nói: "Việc này trong lòng ta hiểu rất rõ, phải nhớ kỹ, việc này ngàn vạn lần không thể nói cho bất kỳ ai biết. Nhất là Hoàng thượng, biết chưa?"

Triêu Thần do dự, thấy ta nhìn thẳng vào mắt nàng, nàng rốt cuộc mới gật đầu đầy khó xử.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội nữa mà thôi.

Ta khẽ nhắm mắt lại, Thái hậu nói, trong vòng năm ngày phải sửa chữa hoàn thành nơi này, ta chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này sẽ có sét đánh, đánh càng mạnh càng tốt.

Ngày hôm sau, thời tiết rất tốt, không hề có cảm giác trời sẽ đổ mưa hay sấm sét gì cả. Ta cảm thấy hơi thất vọng.

Ngày sau nữa cũng thế.

Ta không khỏi hơi phiền lòng.

Cuối cùng đến sáng sớm ngày thứ ba, ta sờ lên ghế đá bên ngoài sân, cảm giác được sự nóng ẩm trên đó. Cả ngày hôm qua không có gió, ban đêm còn oi bức hơn nhiều so với ban ngày. Trong lòng ta cuối cùng cũng không chịu nổi sự căng thẳng.

Mưa giông, sấm sét có lẽ sắp tới rồi.

Ta vừa cảm thấy vui mừng lại vừa sợ hãi.

Không khí hôm nay không bình thường, nếu có sét đánh, chỉ sợ sẽ là sẽ có sức tàn phá ghê gớm.

Ta nhìn thấy vẻ mặt của các cung nhân đang tu sửa thiên điện đều căng thẳng, lo lắng. Người thái giám trông coi kia lại nói: "Trời mưa xuống khác nào tìm đường chết chứ, tiến độ tu sửa lại phải chậm lại. Nếu như Thái hậu trách tội thì biết làm thế nào đây!"

Trong lòng ta mừng thầm, có lẽ qua tối nay, bọn họ còn phải tu sửa dài dài. Nhưng cũng may lãnh cung đã nhiều năm chưa được tu sửa, nên không tính là ta có ác ý hủy hoại nó phải không?

Ta lặng yên lui lại mấy bước, kiễng đầu ngón chân nhìn lên vật thu sét trên nóc nhà, xác định nó vẫn còn nguyên vẹn mới cảm thấy yên tâm.

Cũng may nóc nhà đủ cao, vật kia cũng không rõ ràng lắm nên căn bản không ai phát hiện ra.

Đêm nay, Triêu Thần tới rất sớm, ta thấy sắc mặt của nàng hơi khác thường, vừa vào cửa đã nói: "Nương nương, nô tì nghe bọn họ nói tối nay có mưa to."

Ta gật đầu, ta biết.

Ta chờ đợi không phải là thời khắc này sao?

Nàng bước lại ngập ngừng nói: "Nương nương, người có muốn…" Nàng nhìn ta, muốn nói nhưng lại thôi.

Ta biết nàng muốn nói điều gì, chỉ lắc đầu nói: "Không sao đâu, lo lắng cũng không có tác dụng gì cả, không sao mà."

"Nương nương…" Trong đôi mắt nàng thoáng mừng rỡ.

Mặc dù ta nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn hy vọng sét có thể đánh xuống. Dù sao, ta đã chuẩn bị lâu như vậy, không muốn uổng phí tâm trí và sức lực. Ta xoay người lại giật tấm màn bên cạnh xuống, dùng sức ném nó vắt qua thanh xà gỗ.

"Nương nương?" Triêu Thần nghi ngờ nhìn ta.

Ta nhỏ giọng nói: "Nếu có sét đánh xuống đến, chắc chắn sẽ đốt cháy những thanh xà gỗ kia, vậy thì ta dùng tấm màn này để trực tiếp dẫn ngọn lửa xuống dưới này." Phía dưới là bàn, ghế tựa...

Ánh mắt của Triêu Thần nhìn ta ngày càng kinh hoàng hơn.

Nàng nhìn ta giống hệt lúc đó ta nhìn Tô Mộ Hàn. Điều y khiến cho ta khiếp sợ chính là, cầm kỳ thư họa, thiên văn địa lý, không có thứ gì y không biết, không có thứ gì y không giỏi. Chính vì có y cho nên mới có ta bây giờ.

A, Tô Mộ Hàn.

Ta thả tấm màn ra, xoay người kéo tay Triêu Thần đi ra ngoài.

Nàng vội vàng hỏi: "Nương nương, chúng ta đi đâu ạ?"

"Thiên điện." Nơi đó mặc dù chưa được sửa chữa xong nhưng cùng lắm thì bị dột nước mà thôi. Chẳng lẽ hôm nay lại xui xẻo đến độ bị sét đánh một lần nữa sao. Nhưng ở tại chính điện thì lại quá nguy hiểm.

Đầu ngón tay Triêu Thần run lên nhưng cuối cùng không nói được gì nữa. Nàng cũng biết, chúng ta sẽ không thể nào đợi chờ ở bên ngoài thiên điện một cách bình thường được. Hai người cùng đợi trong góc phòng, vừa qua khỏi giờ Thìn, đã nghe thấy trên bầu trời đã thay đổi khác thường. Một lúc sau đã nghe một tiếng "Ầm" thật lớn giáng xuống, Triêu Thần ôm lấy ta theo bản năng, ta cắn chặt môi, bây giờ không phải là lúc đáng sợ nhất. Ta cần phải nhẫn nại chịu đựng.

Ta cảm giác được cả người Triêu Thần cũng căng thẳng, lần này, nàng cũng sợ.

Sấm sét từ trên không trung đánh xuống vài lần, ta nắm chặt tay nhìn Triêu Thần, nghe tiếng tim mình đập loạn xạ trong lồng ngực.

Tiếng sấm vẫn không ngừng lại, đột nhiên ta nghe thấy tiếng mưa "Rào rào ——" trút xuống, sau đó là một tiếng nổ như muốn vang vọng khắp bầu trời! Kèm theo tiếng thứ gì đó sụp xuống, ta chỉ cảm thấy mặt đất bị rung mạnh lên!

Ta như muốn nhảy dựng lên.

"Nương nương!" Triêu Thần sợ hãi kêu ta.

Bước chân ta hoảng loạn nhưng ta vẫn đứng lại, chần chờ một chút ta nghiến răng xông ra ngoài: "Triêu Thần. Không được ra ngoài." Tiếng động vừa rồi lớn như vậy. Nhất định sẽ có người kéo đến đây, một cung nữ đã chết như nàng không thể xuất hiện trước mặt mọi người được.

Cho nên ta mới nói, tình huống đáng sợ nhất vẫn chưa đến.

Nhớ lại lần đó ta sợ hãi, khóc lóc xông ra ngoài tìm người, sau đó đã gặp được Tô Mộ Hàn.

Còn lần này, không có tiên sinh làm chỗ dựa cho ta nữa rồi, vì thế dù ta có sợ cũng phải xông ra ngoài.

Bên ngoài, trời mưa rất lớn, những hạt mưa quất vào trên mặt ta, sinh ra cảm giác đau rát.

Ở giữa chính điện lộ ra ánh lửa tầng tầng lớp lớp, đang thiêu cháy mọi thứ!

Trên đỉnh đầu, tiếng sấm vẫn còn tiếp tục gầm vang, lúc này vật dùng để dẫn sét kia đã bị đánh rơi xuống đất nên ta biết, sẽ không có sét đánh xuống nữa. Những thứ mà ta muốn thì ta đã vừa lòng rồi. Bước chân của ta không thể giữ vững được nữa mềm nhũn ra, ta sợ đến phát khóc lên.

Rất nhanh chóng, ta liền nghe thấy có tiếng bước chân người vọng vào. Sau đó, nghe một người nói: "Nguy rồi, chính điện bị sét đánh trúng! Mau đi bẩm báo Hoàng thượng và Thái hậu!"

Khóe miệng khẽ mỉm cười, ta cảm thấy cả người mềm nhũn, gục ngã thẳng xuống trong màn mưa.

Ánh mắt của người kia nhìn đến nơi ta vừa ngã xuống, hoảng hốt gọi: “Nương nương ——”

204. Q.2 - Chương 31: Ngôi Vị Hoàng Hậu

Edit : BW_mylove_SG

Beta : Rabbitlyn

Nhìn thấy thị vệ kia chạy tới từ xa nhưng hai chân ta đều mềm nhũn, không đứng dậy nổi. Ta chỉ còn đủ sức giơ tay lên, vén mái tóc dài đen nhánh của mình phủ xuống mặt, trận mưa to vẫn tiếp tục trút “Ào ào” xuống mặt đất, mái tóc dài dính trên gương mặt ta.

Ta chỉ lo lắng, nước thuốc trên mặt ta gặp mưa sẽ không chịu nổi bị trôi đi hết.

May là tối nay không có trăng, lúc này xung quanh chỉ là một vùng tối tăm, chỉ nhìn thấy bóng người mờ nhạt. Nhưng một lát nữa nhất định sẽ có người tới. Mà người đến chắc chắn sẽ mang theo đèn lồng, vì thế, ta muốn chuẩn bị mọi việc thật hoàn hảo và vẹn toàn.

“Nương nương!” Người đó chạy tới, đưa tay ra tính đỡ ta, nhưng bỗng nhiên y giật mình rồi dừng lại. Chần chờ một lúc, y mới tháo thanh đao trên thắt lưng của mình xuống, đưa vỏ đao qua cho ta, lớn tiếng nói, “Nương nương, xin người hãy nắm lấy!”

Ta bỗng nhiên nhớ lại khi đó ở trong hang đá kia, Cố Khanh Hằng nói rằng đã chạm vào ta, nên đôi tay ấy đáng bị chém đi. Vì vậy, người thị vệ này không dám đưa tay đến đỡ ta đứng dậy?

Cho dù lúc nãy y chỉ đỡ ta nhưng một lát nữa sẽ có ánh mắt của rất nhiều người nhìn ngó, lúc đó bọn họ cũng nhìn thấy.

Xem ra người bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm đều không phải hạng người bình thường.

Ta gật đầu, đưa tay ra kéo vỏ đao của y. Y dùng sức kéo ta đứng lên, lúc này, lại truyền tới một tiếng “ầm”. Ta sợ đến mức kêu lên thành tiếng, theo phản xạ người thị vệ kia ngước mắt nhìn lại, rồi nói: “Căn phòng trong chính điện bị sụp rồi, nương nương, sợ là còn sét đánh xuống nữa, chúng ta mau đi khỏi nơi này thôi!”

Ta không khỏi nghiêng người nhìn lại, thấy ngọn lửa bốc lên càng lúc càng lớn, lúc này mặc dù mưa còn lớn hơn nhưng xem ra toàn bộ căn phòng đã bị thiêu cháy.

Ta cắn răng đuổi theo bước chân của người thị vệ, toàn thân ta đều mềm nhũn, nhưng ta phải cố gắng chống đỡ để không thả vỏ đao đang nắm trong tay ra. Lúc này, dù ta có bất động cũng phải chạy, ta không thể ngã xuống, không thể…

Hai người vừa chạy ra ngoài, người thị vệ kia tìm chỗ núp mưa bên dưới tàu lá chuối tây cho ta, xong xuôi y mới nói: “Nương nương, người đợi ở đây một chút.”

Cơn mưa này lớn quá, cho dù ở đây những tàu lá chuối tây che rợp trên đầu cũng không ngăn được. Nhưng mà trước mắt cũng không có nơi nào tốt hơn nơi này cả. Không có mệnh lệnh Hạ Hầu Tử Khâm, những thị vệ này chắc chắc sẽ không để cho ta ra ngoài.

Chỉ một lát sau, ta đã nghe thấy bên ngoài có tiếng người bước chân vào.

Ta giật mình vội vàng ngoái đầu nhìn lại. Bọn họ chưa kịp bước vào, ta đã nhìn thấy những đốm sáng như ẩn như hiện.

Xem ra người đi phía trước là những cung nhân đang cầm đèn lồng trong tay, ta đưa tay che ngực rồi kéo mái tóc dài ướt đẫm của mình cố gắng hết sức che mặt lại. Dù sao nơi này cũng mưa to gió lớn nếu ta không mang bộ dạng chật vật thì thật là không bình thường.

Ta nhìn thấy bóng người màu vàng sáng bước vào, hắn chưa nhìn thấy ta, bởi vậy ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía chính điện, trong đôi mắt của hắn là một sự đau đớn kéo dài đến vô tận, hắn lớn tiếng nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Người thị vệ kia cúi thấp đầu nói: "Bẩm Hoàng thượng, chính điện bị sét đánh nên đã hỏng. Hiện chúng hạ thần cũng không biết tại sao lại như vậy…"

Hắn bỗng nhiên đi về phía trước một bước, bên cạnh Lý công công giơ cao cây dù lên, vô cùng sợ hãi, vội vàng kéo hắn lại, nói: "Hoàng thượng, không thể qua đó, không thể qua đó, rất nguy hiểm!"

Hắn hất tay Lý công công ra, giận dữ hét lên: "Người đâu!"

Ta cắn môi, lúc này ta không nên bước ra, ta không hẳn là sợ nhưng cả người lại run rẩy.

Người thị vệ kia nhìn về phía ta rồi chỉ vào ta nói: "Hoàng thượng, người không sao."

Theo cánh tay của người thị vệ, ánh mắt của hắn nhìn về phía ta.

Vừa nhìn thấy ta, ánh mắt của hắn vô cùng phức tạp, vừa yên tâm lại vừa phẫn nộ, tất cả đều hiển hiện rõ ràng.

Ta cúi thấp đầu, không nói một câu nào. Ta biết hắn đang giận dữ điều gì, người thông minh như hắn chắc chắn sẽ đoán được, việc này nhất định có liên quan đến ta. Ta đã phụ tâm ý của hắn, hắn một lòng muốn ta ở lại trong lãnh cung để bảo vệ ta.

Ta lặng yên nhìn hắn, phía bên dưới bàn tay của hắn đang nắm chặt lại.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Lý công công cố gắng giơ cao chiếc dù trong tay che cho hắn, trong khi cả nửa người y đã hoàn toàn ướt đẫm. Y nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng, ở đây mưa lớn, người cẩn thận long thể …"

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Mạng thật lớn!"

Ta giật mình vì giọng điệu của hắn, người thị vệ bên cạnh nghe vậy vội nói: "Bẩm Hoàng thượng, hạ thần nghe nói bên trong có cháy nổ nên vội chạy vào bên trong cứu người ra. Thật may mắn, lúc hạ thần đi vào, chính điện chỉ bị sụp một góc nhỏ ở chính giữa."

Ta bình thản, mặt không đổi sắc liếc nhìn người thị vệ kia, quả thật rất khôn ngoan, ý của y là, y chỉ chạy vào bên trong cứu ta ra. Hoàn toàn không nhắc tới chuyện y nhìn thấy ta lúc nào, bởi lúc đó ta căn bản không có ở trong phòng.

Lời của y vừa thốt ra, ta liền nghe thấy một giọng nói của nữ tử truyền vào từ bên ngoài: "Thật tốt quá, ngay cả khi bị giam vào lãnh cung mà cũng có người chịu mạo hiểm đi vào cứu!"

Ta kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nói kia, chỉ thấy một bóng áo vàng nhạt xuất hiện trước mắt. Ánh mắt sắc bén của Dao phi đang nhìn về phía ta, trong ánh mắt đó nhất thời phủ một tầng sương khói mịt mờ.

Ta đã biết nguyên nhân vì sao Hạ Hầu Tử Khâm phải nói như thế với ta. Thì ra Dao phi cũng tới đây.

Người thị vệ kia bỗng nhiên quỳ xuống nói: "Dao phi nương nương, hạ thần phụng mệnh làm việc ở đây, không được để xảy ra bất cứ sai lầm nào."

Dao phi hừ một tiếng, bước lên ôm lấy cánh tay Hạ Hầu Tử Khâm, nhẹ giọng nói: "Hay là Hoàng thượng hồi cung trước đi, thần thiếp đỡ người trở về." Nàng ta lại ngước mắt nhìn hắn lần nữa, mở miệng nói, "Hoàng thượng làm sao vậy? Sắc mặt khó coi quá, người bị bệnh sao?" Nàng ta vừa nói vừa đưa mu bàn tay nhẹ nhàng chạm vào trán của hắn.

Ta nhìn thấy thân thể của hắn hơi khẽ động, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía ta. Ánh mắt của hắn mang theo sự tức giận tràn ngập như trước.

Dao phi cũng phát hiện ra nên ngoái đầu lại liếc nhìn ta, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nhưng chỉ có ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ là vì ta tự nghĩ cách đi ra khỏi lãnh cung. Căn bản không phải vì Hạ Hầu Tử Khâm cực kỳ chán ghét ta cho nên mới có thái độ như vậy.

Hiện tại, hắn chỉ hận là không thể xông lại túm lấy cổ áo của ta để hỏi: Vì sao phải làm như vậy?

Ta vẫn hiểu rất rõ hắn.

Tiếng sấm đã chậm rãi bao phủ xuống rồi tan biến, nhưng mưa thì vẫn trút xuống rất lớn.

Chiếc dù trong tay Lý công công lại không thể che đủ cho cả hai người Hạ Hầu Tử Khâm và Dao phi. Ta nhìn thấy, Hạ Hầu Tử Khâm đẩy chiếc dù trước mặt che trên đầu Dao phi, nhỏ giọng nói: "Nàng về trước đi, một lát nữa trẫm sẽ về sau."

"Hoàng thượng!" Phía sau lại có một người lao tới, cuống quít che mưa cho hắn.

Mà ta vẫn ngồi ở bên dưới tàu lá chuối tây, những tàu lá này không chống đỡ được nên nước mưa tuôn rơi thẳng xuống vào người ta.

Bây giờ sẽ không có người nào bước lên đây che mưa cho ta nữa.

Ta hiểu rất rõ, hắn đẩy chiếc dù che mưa sang nhường cho Dao phi chỉ là muốn dùng hành động này của hắn nói cho ta biết, hắn đang tức giận. Dao phi không hiểu lại càng cảm thấy vui sướng, hơn nữa nàng ta cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm lại tỏ thái độ hết sức săn sóc đối với nàng ta ở trước mặt ta. Nàng ta tưởng là như vậy sẽ khiến ta thương tâm đến cực điểm.

Ta sẽ cảm thấy như vậy sao? Ta chỉ đau lòng mà thôi.

Chỉ vì ta biết rằng, không có người che mưa cho ta vậy thì hắn cũng không cần.

Hắn muốn nói cho ta biết, ta lấy thân mình mạo hiểm khiến cho hắn khổ sở, lúc này lại không thể làm được gì cho ta. Nhưng hắn biết ta yêu hắn, nhất định ta sẽ đau lòng cho nên hắn làm một chút chuyện tổn thương tới mình, lấy việc này để cảnh cáo ta.

Nhưng bây giờ ta đã phá hủy lãnh cung, ta cũng không còn đường lui nữa rồi.

Một cơn gió lớn thổi tới, người thái giám đứng phía sau không giữ được chiếc dù trong tay, chỉ nghe "Roẹt" một tiếng, chiếc dù bằng giấy dầu đã bị xé toạc thành hai mảnh. Lúc này không còn gì để che mưa nữa. Sắc mặt thái giám kia hơi tái nhợt, nghe Lý công công mắng: "Muốn chết phải không, chỉ có cái dù mà không giữ được! Còn không mau đi lấy một cái khác, nếu Hoàng thượng bị bệnh thì ngươi rơi đầu ngay!"

Ta cười thầm, Lý công công này vốn là như vậy. Động một tý là lại dọa người khác rơi đầu.

Tên thái giám kia bị y quát một tiếng, sợ đến mức run rẩy cả người, luống ca luống cuống vội vàng đi xuống.

Dao phi vội quay sang Lý công công nói: "Còn không mau che cho Hoàng thượng? Bản cung bị bệnh cũng không sao, chỉ cần nằm nghỉ mấy ngày là khỏe ngay, nhưng Hoàng thượng bị bệnh thì nguy!"

"Dạ dạ." Lý công công vội vàng dời chiếc dù sang che trên đỉnh đầu Hạ Hầu Tử Khâm.

Nhưng lại bị hắn đẩy ra, nghe hắn trầm giọng nói: "Trẫm không sao, che cho Dao phi đi!"

"Hoàng thượng!" Dao phi hoảng hốt kêu lên, kéo cánh tay hắn nói, "Hoàng thượng nên về trước đi, ở đây giao cho các cung nhân xử lý là được rồi."

"Giao cho bọn họ sao?" Hạ Hầu Tử Khâm hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía ta, cắn răng nói, "Trẫm còn không hiểu con người không hề biết phép tắc như nàng ấy ư!"

Ta là con người không biết phép tắc như thế nào, chàng còn không rõ sao? Ta chỉ không muốn ở trong lãnh cung để chàng phải bảo vệ mà thôi.

Dao phi bất thình lình liếc mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng … Lo lắng sao?"

Hắn run run, cười nhạo nói: "Tại sao trẫm phải lo lắng chứ? Trẫm hận người này."

Nghe vậy, Dao phi mới yên tâm, nhẹ giọng nói: "Nhưng … Thần thiếp nhìn thấy bây giờ lãnh cung đã trở thành như vậy, chắc chắn phải tu sửa rất lâu, không bằng để cho nàng ta ở lại Dao Hoa cung của thần thiếp đi."

Trong lòng ta chấn động, nói ta ở Dao Hoa cung của nàng ta sao, Dao phi à, như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được! Ở trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm thì làm ra vẻ hết sức hiền lành. Nhưng ở sau lưng thì muốn hành hạ ta, phải không?

Đôi mắt Hạ Hầu Tử Khâm hơi căng thẳng, đang định nói gì đó thì nghe thấy giọng nói của Thái hậu truyền đến: "Để cho ả ta ở Dao Hoa cung, Dao phi không sợ gặp xui xẻo sao!"

Giọng nói của Thái hậu tràn đầy sự tức giận. Nhưng ta lại bình tĩnh hơn. Thật tốt quá, Thái hậu đã tới đây rồi, tất cả mọi người đều xoay người lại, thấy Thiển nhi đỡ tay Thái hậu bước vào, tạm thời bà cũng không chú ý tới ta đang núp dưới tàu lá chuối tây. Mọi người vội vàng hành lễ, thấy bà nhíu mày quát lên: "Tiểu Lý Tử, sao ngươi không che dù cho Hoàng thượng! "

Ta nhìn thấy, hơn nửa người hắn đã ướt đẫm. Ta cũng cảm thấy lạnh cả người, không nhịn được hắt hơi một cái. Thái hậu bất giác liếc mắt nhìn ta, nghe Lý công công nói: "Thái hậu thứ tội, nô tài, nô tài…"

Y nói quanh co một hồi rồi lắp bắp không nói được nữa.

Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Mẫu hậu, là ý của trẫm. Trẫm không muốn để cho Dao phi bị bệnh."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng nói: "Chẳng lẽ thân thể của một phi tử nho nhỏ còn quý giá hơn so với Hoàng thượng?" Thái hậu vừa nói vừa giận dữ trừng mắt nhìn Lý công công.

Lý công công vô cùng sợ hãi, lại thấy trên mặt Dao phi hết xanh rồi lại trắng, thay đổi liên tục. Trong lòng nàng ta nhất định vô cùng căm hận, nhưng đang ở trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, nên không tiện bộc lộ ra mà thôi.

Thân thể nàng ta mảnh khảnh, trong bóng đêm lại càng có vẻ yếu đuối hơn, Hạ Hầu Tử Khâm nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của nàng ta thấp giọng nói: "Tiểu Lý Tử, đưa Dao phi về trước."

Lý công công đang chần chừ đã nghe Thái hậu nói: "Không cần, ai gia thấy Hoàng thượng nên trở về cùng Dao phi đi. Đỡ cho Dao phi đi rồi cũng không yên lòng vì Hoàng thượng còn ở lại đây." Thái hậu nói xong liền nhìn về phía ta, nói tiếp "Về phần nàng ta, ai gia thấy hay là để cho nàng ta ở trong cung của ai gia trước đi."

Ta cảm kích nhìn Thái hậu, ta đã biết trước nếu ta tìm được cách ra ngoài thì Thái hậu sẽ thu xếp vẹn toàn cho ta.

Nghe vậy, Dao phi không chịu nổi vội vàng nói: "Thái hậu, nàng ta chẳng qua chỉ là một phế phi, sao có thể ở trong cung của người được? Hay là… Hay là cứ sắp xếp cho ở chỗ của thần thiếp đi."

Ta nhìn Dao phi, nàng ta dựa vào bộ dạng yếu đuối của mình nên nói những lời này nghe cũng thật hiền hòa. Ta thật sự không nghĩ tới, vì muốn mang ta về Dao Hoa cung mà ngay cả lời của Thái hậu nàng ta cũng dám chống đối lại.

Nhớ lại khi đó, ngày đầu tiên ta vào lãnh cung, nàng đến đây và nói rằng chỉ khi nào ta còn sống, Hoàng thượng mới không quên được ta. Vì thế, khi ta ra khỏi lãnh cung, nàng ta không thể nào yên lòng được cho nên muốn giám sát ta chặt chẽ từng ly từng tí sao.

Có phải như thế không, Dao phi?

Thái hậu cười nói: "Không cần, ai gia đã nghĩ thông suốt rồi, giam nàng ta trong lãnh cung cũng không ích lợi gì, không bằng để ai gia dạy dỗ nàng tamột chút còn hơn. Không phải nói Hàn vương đến nay vẫn chưa lập gia thất sao?" Bà cúi xuống, lạnh lùng nói, "Người đâu, mang đi."

Vừa dứt lời, đã thấy hai thái giám bước lên kéo ta đi.

"Mẫu hậu!" Hạ Hầu Tử Khâm bước lên.

Lại nghe Thái hậu nói: "Hoàng thượng dừng bước, ai gia thấy bây giờ Hoàng thượng không nên bận tâm đến việc này, để ai gia làm thay cho Hoàng thượng. Không còn việc gì nữa, Hoàng thượng nên về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai, còn phải thượng triều sớm." Thái hậu nói xong liền xoay người để cho Thiển nhi đỡ tay rời đi.

Lúc này mặc dù không hề có sét đánh, nhưng hai chân của ta vẫn mềm nhũn, chỉ có thể bám vào hai cánh tay của hai thái giám, mới miễn cưỡng đứng được.

Ta không biết lúc này ở phía sau lưng ta, vẻ mặt của Hạ Hầu Tử Khâm ra sao, nhưng vừa rồi Thái hậu nói như vậy cũng là nói cho hắn biết, phải thả ta ra ngoài. Thái hậu thật lợi hại, ở trước mặt Dao phi đã nhắc đến Hàn vương. Không phải Dao phi lợi dụng Hàn vương để giam ta vào lãnh cung sao? Lúc này Thái hậu nhắc đến chuyện này cũng là thuận theo tự nhiên mà thôi.

Dao phi cho rằng Thái hậu tin tưởng chuyện ta lén xuất cung thăm hỏi Hàn vương, Thái hậu làm như vậy là để nàng ta tin tưởng!

Khóe miệng ta khẽ mỉm cười, Thái hậu vô cùng thông minh, cho dù việc này ta không hề nói cho bà biết trước nhưng bà có thể làm gọn gẽ không hề để lại chút dấu vết nào. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm nhúng tay vào việc này thì ngày mai các phi tần trong cung biết được sẽ nghi ngờ. Thậm chí nếu bọn họ biết được, Thái hậu muốn đem ta về để đưa qua Bắc Tề cho Hàn vương thì còn buông lỏng phòng bị với ta.

Thái hậu, ta thật sự cảm ơn bà.

Hi Ninh cung.

Cho mọi người lui hết xuống, Thái hậu chỉ ột mình Thiển nhi đỡ ta vào tẩm cung của bà, sau đó mới nói: "Đi lấy cho nàng một bộ quần áo khác để thay."

"Dạ." Thiển nhi đáp lời rồi lui xuống.

Ta mới nhớ ra nếu lúc này rửa mặt chải đầu thay đổi y phục, như vậy mặt của ta…

Ta lặng yên nhìn về phía Thái hậu, bà không hề chú ý đến tóc tai bù xù phủ trên mặt ta. Đúng vậy, ai sẽ cố tình để ý đến chuyện này chứ? Ngay từ đầu cũng chẳng ai nghi ngờ khuôn mặt của ta là giả.

Ta ngẫm nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói: "Thái hậu…"

Lúc này bà mới nhìn về phía ta, ta chần chờ một chút rồi đưa tay vén hai lọn tóc đang che hai bên má lên.

Ta nhìn thấy trong đôi mắt bà chợt hoảng hốt, giống như bà phải hít một hơi để trấn tĩnh lại. Xem ra đúng như ta dự đoán, trời mưa quá lớn nên nước thuốc trên mặt ta đã bị rửa trôi sạch sẽ rồi. Chẳng qua là đêm nay bộ dạng của ta thật sự rất thê thảm.

Thái hậu bước lên một bước, cúi xuống rồi lại hỏi: "Hoàng thượng đã biết rồi sao?"

Nhưng ta lại giật mình.

Thái hậu thật bình tĩnh, lúc này mà vẫn đoán được nhiều việc như vậy. Cũng phải, nếu không làm sao bà trở thành mẫu nghi thiên hạ được? Dựa vào điều gì để bà xử lý hậu cung của Thiên triều có trật tự như vậy?

Ta khẽ gật đầu.

Thái hậu chần chờ một lát rồi bước nhanh về phía trước, kéo cánh tay của ta qua, nhìn thật kỹ thủ cung sa trên cánh tay ta. Còn ta chỉ cảm thấy trong lòng kinh ngạc và hơi sợ hãi nhìn bà, ta vội la lên: "Thái hậu, không phải người thực sự muốn…"

Không phải bà thật sự muốn đưa ta cho Hàn vương chứ?

Thái hậu khẽ hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Ngươi không phải Dao phi, nếu ai gia đưa ngươi đi Bắc Tề, không phải là muốn trái tim Hoàng thượng tan nát sao?"

Lời của bà khiến cho lòng ta đau xót.

Nhưng Thái hậu lại cười một tiếng nói: "Đàn phi, ngươi thật khiến ai gia giật mình."

Ta hơi xấu hổ, nhưng lập tức cúi thấp đầu nói: "Thái hậu đã quên rồi sao, nô tì không còn là Đàn phi nữa."

Bà buông cánh tay của ta ra, xoay người bước đi nói: "Ai gia không quên, nhưng ai gia quen rồi. Còn nữa, nếu không có ai thì ở trước mặt ai gia không cần phải xưng nô tì."

Ta giật mình nhìn người trước mặt, bà chỉ quay lưng về phía ta, không hề nhìn ta. Bà nói bà quen rồi, lại nói không cần phải xưng nô tì. Chẳng biết vì sao, những lời bà vừa thốt ra khiến viền mắt ta đỏ ửng lên, cảm thấy muốn khóc.

Vì Thái hậu thừa nhận ta! Ở trong lòng của bà, ta chính là Đàn phi!

Ta khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Chuyện hôm nay, thần thiếp tạ ơn Thái hậu."

Thái hậu cũng cười nói: "Ai gia biết là ngươi sẽ không chịu ở trong lãnh cung. Ai gia còn chưa nghĩ ra lý do hoàn hảo để thả ngươi ra ngoài. Không ngờ ngươi lại thông minh như vậy." Bà cúi xuống, cuối cùng xoay người lại nói, "Ai gia cho rằng, một người con gái thông minh như ngươi, không nên lãng phí trong lãnh cung."

Vì thế, hôm nay ta diễn màn kịch này thật vừa vặn là một cơ hội cho Thái hậu. Một cơ hội để thả ta ra ngoài.

Ta biết, Thái hậu không giống với Hạ Hầu Tử Khâm, bà hy vọng ta có thể hỗ trợ cho hắn.

Ta nói: "Có điều bây giờ ra khỏi lãnh cung, không biết nên lấy thân phận gì để ở lại Hi Ninh cung."

Thái hậu khẽ cười một tiếng nói: "Không phải hôm nay ai gia đã nói rồi sao? Không thể lãng phí ngươi được nên muốn bồi dưỡng ngươi để đưa đi Bắc Tề. Sau đó những người trong cung đều biết, ngày đó chẳng qua ai gia nói ngươi mạo phạm ai gia nên mới bị giam vào lãnh cung, bây giờ vì thiên tai lại được thả ra, ai gia có ý giữ ngươi lại bên cạnh, để cho bọn họ tự suy đoán đi. Không kẻ nào dám nói gì đâu."

Ta không nói gì đây là kế hoãn binh của Thái hậu, nhưng nói chung cũng không phải là biện pháp lâu dài. Nhưng lúc này, quả thật không có biện pháp nào hoàn hảo hơn thế cả.

"Thái hậu." Lúc này, Thiển nhi đứng ở bên ngoài bước vào. Ta xoay người theo bản năng, Thái hậu nhìn thấy thì biết ngay những lo lắng trong lòng ta, bà chỉ nói: "Để y phục trên đó rồi lui ra đi, ở đây không cần hầu hạ."

Thiển nhi đem y phục để trên bàn rồi cáo lui.

Ta bước lên phía trước, lúc này mới cảm giác được cả người ẩm ướt. May là cửa sổ bên trong tẩm cung của thái hậu đều đóng chặt, nếu như có gió thổi qua, chắc chắn sẽ rất lạnh. Ta đi tới phía sau tấm bình phong, cởi y phục ướt ra, lấy khăn lau khô người, thay y phục Thiển nhi mang tới.

Ta nhịn không được lại hắt hơi một cái.

Thái hậu nói: "Ai gia đã căn dặn người nấu canh gừng mang đến, đừng để bị bệnh."

Ta muốn nói cám ơn nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại giải thích: "Thần thiếp che giấu dung mạo là vì không muốn bị chú ý quá mức. Nhất là sự đố kỵ trong lòng nữ nhân rất nặng. Lúc thần thiếp vừa mới vào cung chỉ là một cung nữ thấp bé."

Thái hậu ngồi xuống mới nói với ta: "Bây giờ Hoàng thượng vẫn muốn ngươi che giấu dung mạo, mà không muốn ngươi thay đổi dung nhan để ở lại bên cạnh, chắc chắn là đã có chủ ý riêng. Điều này ai gia sẽ không cố hỏi."

Ta hơi kinh ngạc, những gì ta nói và những gì Thái hậu nói hoàn toàn không trùng khớp nhau? Nhưng lúc này ta cũng không muốn hỏi nhiều.

Thái hậu không nói gì nữa, ta đứng một lát, cuối cùng lấy nước thuốc ra, thoa lên mặt.

Cung nữ đưa canh gừng đến, ta bưng lên uống cạn.

Cung nữ thu dọn bát không xuống, ta đứng ngơ ngẩn, không biết đêm nay Thái hậu sẽ sắp xếp ta như thế nào. Đột nhiên nghe bà nói: "Ai gia muốn ngươi bảo vệ đứa con của Vinh phi."

Những lời Thái hậu nói làm cho ta lảo đảo.

Muốn ta ra tay bảo vệ đứa con của Thiên Phi sao?

Thật quá buồn cười!

"Thế nào, ngươi không muốn?" Hàng lông mày bà khẽ nhíu, nhìn thẳng vào ta.

Ta cắn răng: "Thần thiếp không nghĩ là Thái hậu không biết thân phận của thần thiếp." Hạ Hầu Tử Khâm đã biết chuyện này đương nhiên Thái hậu sẽ biết. Như vậy ta là tam tiểu thư của Tang phủ, là em gái ruột của Thiên Phi, sao bà không biết được?

Nếu như bà đã biết, chắc chắn sẽ biết mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa ta và Thiên Phi. Không ra tay hãm hại nàng ta là không hề dễ dàng gì rồi, giờ thái hậu lại còn mở lời muốn bảo vệ ta nàng ta sao?

Khẽ siết chặt hai bàn tay lại, ta tự nhận ta không phải là thánh nhân, không làm được những chuyện lấy ơn báo oán như vậy.

Đó là con của Hạ Hầu Tử Khâm, vì thế ta lựa chọn từ bỏ diệu kế cẩm nang Tô Mộ Hàn cho ta, nhưng như vậy không có nghĩa là ta có thể bảo vệ nàng ta.

Trong đôi mắt Thái hậu hơi lộ ra vẻ thất vọng, bà cười lạnh một tiếng nói: "Ai gia cho rằng ngươi không giống những người con gái bình thường, thì ra…" Câu nói kế tiếp, bà không nói thêm gì nữa.

Ta biết bà muốn nói điều gì. Bây giờ loạn trong giặc ngoài, mà đến nay Hạ Hầu Tử Khâm chưa hề có hoàng tự, điều này đối với giang sơn Hạ Hầu gia mà nói chắc chắn là bất lợi vô cùng. Nếu như đứa bé trong bụng Thiên Phi chính là hoàng tử, vậy thì càng phải giữ gìn và bảo vệ.

Nhưng ta làm không được, đó

là sự khác biệt một trời một vực.

Ta ung dung quỳ xuống, điềm đạm nói: "Thái hậu, người sai rồi. Dù thần thiếp không giống người bình thường nhưng không phải ở phương diện này. Thái hậu cũng là nữ nhân, mong người hiểu nỗi khổ trong lòng thần thiếp."

Ta nhận ra sự do dự trong đáy mắt bà. Nhất định là bà đang nhớ lại chuyện của Dụ thái phi năm đó. Nhưng, ta và bà không giống nhau. Ta vẫn còn cơ hội có con của mình, vì sao phải đi bảo vệ con của người khác? Mà đó lại là Thiên Phi – người từ nhỏ đã căm ghét ta và cũng bị ta căm ghét!

Thái hậu nhìn ta, bỗng nhiên bà đứng lên. Ta bất giác cúi đầu, chỉ nghe giọng nói của bà truyền đến: "Chỉ cần ngươi chịu làm, cho dù sau này ngươi muốn ngôi vị hoàng hậu, ai gia cũng có thể cho ngươi!"

Ta giật mình, kinh ngạc ngước mắt nhìn Thái hậu.

Bà nói cái gì, ngôi vị hoàng hậu…

Bà hứa ban cho ta ngôi vị hoàng hậu để đổi lấy sự bình an của đứa bé trong bụng Thiên Phi…

Thái hậu, Thái hậu, vì sao đến bây giờ ta mới biết, hoá ra bà coi trọng đứa con của Thiên Phi đến thế!

Đầu ngón tay ta run lên bần bật, có phải… Có phải bà không muốn xảy ra biến cố lớn gì hay không?

Ta vội vàng hỏi: "Thái hậu, vì sao người phải làm như thế? Ban ngôi vị hoàng hậu cho thần thiếp? Vậy còn Diêu gia? Còn Thục phi nương nương thì sao?"

Chẳng lẽ những chuyện này bà cũng không bận tâm hay sao?

Thế nhưng ta càng nghĩ, trong lòng lại càng thấp thỏm bất an. Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho Thái hậu bỏ qua hết những vấn đề phiền phức kia?

Thái hậu lại ho khẽ một tiếng ,nói: "Chuyện Thục phi sẩy thai ngày đó, ngươi là người hiểu rõ ràng nhất. Ai gia có lỗi với liệt tổ liệt tông của Hạ Hầu gia. Nếu lần này, ngay cả đứa bé trong bụng Vinh phi cũng không giữ được thì ngày sau ai gia trăm tuổi, cũng không còn mặt mũi xuống Cửu tuyền gặp họ nữa!"

Ta nhìn thẳng vào Thái hậu, có phải như vậy không? Chỉ vì lý do đó thôi sao?

Thái hậu chưa cho phép đứng dậy nên ta vẫn quỳ như trước. Ta chậm rãi siết chặt bàn tay đặt trên đầu gối, nhỏ giọng nói: "Bây giờ bên cạnh Vinh phi đã có Tích quý tần, chẳng lẽ Thái hậu không tin tưởng nàng ta sao?"

"Nàng ta ư?" Thái hậu cười nói, "Nhìn vào đôi mắt của Tích quý tần, ai gia biết nàng ta không đơn giản. Nàng có thể giúp Vinh phi, chỉ bởi vì đó là tỷ tỷ của nàng, chứ không phải vì đứa bé trong bụng Vinh phi là con của hoàng thượng."

Lời Thái hậu vừa thốt ra khiến ta vô cùng sợ hãi.

Bà quả nhiên nhìn thấu hết tất cả !

Mặc dù trong lời của Thái hậu, ta không nhìn ra bà có biết người Thiên Lục yêu không phải Hạ Hầu Tử Khâm mà là Cố Khanh Hằng hay không, nhưng ý tứ của bà rất rõ ràng: Trong tim Thiên Lục không có Hạ Hầu Tử Khâm.

Một ngày nào đó, nếu Thiên Phi và người trong lòng Thiên Lục xung đột với nhau, có thể nàng ta sẽ không lựa chọn tiếp tục bảo vệ Thiên Phi. Thái hậu đang ám chỉ điều này sao?

Vì thế, bà mới chọn ta. Chỉ vì bà biết rõ, ta yêu Hạ Hầu Tử Khâm. Thái hậu muốn ta thuận theo yêu cầu của bà. Vì chỉ cần ta bằng lòng, bà tin tưởng ta sẽ toàn lực ứng phó với những bất trắc có thể xảy ra cho Thiên Phi.

Nhưng ta không muốn chấp thuận.

Hai bàn tay ta ngày càng siết chặt. Thái hậu đối xử với ta không tệ, nhưng việc này là bà đang làm khó ta.

Ta cũng biết, Thái hậu không phải loại người cố tình gây sóng gió, bà làm như vậy chắc chắn có lý do của bà. Nhưng việc này khiến ta không thoải mái chút nào. Đối với Thiên Phi, trong lòng ta vẫn luôn có khúc mắc.

Ta ngẫm nghĩ rồi lạnh lùng nói: "Bây giờ hậu cung cũng coi như sóng yên biển lặng, Thái hậu dựa vào điều gì lại khẳng định có người sẽ hại đứa bé trong bụng Vinh phi?"

Thái hậu hừ một tiếng, thong thả bước tới phía trước mấy bước, chậm rãi nói: "Ngày đó, không phải ngươi cũng từng nhiều lần điều tra về long thai của Vinh phi sao?

Trong lòng ta chấn động, nhìn bà với nỗi kinh ngạc.

Thái hậu lại nói: "Chuyện này do Tích quý tần cho ai gia biết. Nàng ta nói, cả ngươi và Thục phi đều âm thầm tra xét."

Ta cười khẽ: "Nếu Thái hậu đã biết chuyện này, đương nhiên cũng biết thần thiếp và Thục phi nương nương không phát hiện được gì. Hơn nữa, chúng thần thiếp chỉ điều tra, chứ không muốn làm gì cả. Thái hậu luôn nhìn xa trông rộng, dĩ nhiên cũng nhận ra điều này."

Bà hỏi lại ta: "Nếu tra ra được điều bất thường, ngươi cũng sẽ không có hành động nào khác sao?" Ta nghe ra trong lời nói của bà có ẩn chứa sự cảnh giác cao độ.

Cuối cùng ta thu lại nụ cười, xem ra Thái hậu cực kỳ quan tâm đến đứa bé trong bụng Thiên Phi.

Bà xoay người đi, đang định nói tiếp, ta lại cố lấy dũng khí cắt ngang lời của bà: "Thái hậu, người lầm rồi. Ngày đó, thần thiếp điều tra chuyện này chỉ vì nghi ngờ long thai của Vinh phi có điều khác thường. Cho dù thần thiếp điều tra được chuyện gì, cũng kiên quyết không làm tổn hại đến long chủng. Thần thiếp đã hứa với hoàng thượng, chỉ cần là con của người, thần thiếp tuyệt đối không ra tay làm hại."

Trong mắt Thái hậu ánh lên vẻ kinh ngạc, bà liền cười một tiếng rồi nói: "Thảo nào hoàng thượng đối xử với ngươi đặc biệt như vậy. Nhưng nếu đã như thế, việc ai gia muốn ngươi bảo vệ đứa bé trong bụng Vinh phi hẳn không khó khăn gì."

Ta lắc đầu: "Không, không ra tay không đồng nghĩa với việc thần thiếp bằng lòng bảo vệ nàng ta." Đó căn bản là hai chuyện khác nhau, không phải vậy sao?

Thái hậu nghe vậy thì nhíu mày, giọng điệu hơi nặng nề: "Đàn phi, ai gia đã ban cho ngươi đặc ân lớn như vậy, chẳng lẽ ngươi không động tâm chút nào sao!"

Đặc ân lớn như vậy, thái hậu muốn nói đến ngôi vị hoàng hậu sao?

Nhưng chuyện này và ngôi vị hoàng hậu vốn không quan hệ với nhau.

Hiện giờ, trong hậu cung, Diêu Thục phi có địa vị cao nhất. Nhưng làm sao nàng ta chỉ mãi là Thục phi được chứ?

Ngày đó, khi được Hạ Hầu Tử Khâm cho phép bàn luận về chuyện sắc phong Diêu phi, ta từng nói, ta cố ý để lại vị trí Quý phi – địa vị đứng đầu trong tứ phi, vì hy vọng một ngày nào đó, hắn có thể ban cho ta. Có điều bây giờ, đối với ta mà nói, đã không còn thứ gì có thể mê hoặc được ta nữa rồi.

Trái tim của hắn đã dành trọn cho ta, ta còn để ý đến những danh vị hư ảo này làm gì?

Không khí trong phòng chợt trầm lặng xuống.

Một lúc lâu sau, mới nghe Thái hậu nói: "Bảo vệ nàng ta cũng là bảo vệ hoàng thượng, ngươi không hiểu sao?"

Ta im lặng. Thái hậu lại nói: "Bây giờ ngươi không hiểu, nhưng sau này chắc chắn sẽ hiểu hành động hôm nay của ai gia."

Những lời Thái hậu nói khiến cho người nghe có cảm giác nặng nề. Nặng đến mức làm ta cảm thấy, trọng trách này ta không thể gánh vác nổi.

Ta không biết nên nói thế nào, lấy lý do gì để từ chối bà.

Dù có đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, Thái hậu cũng sẽ không thay đổi dự tính ban đầu của bà.

Thái hậu đột nhiên hỏi ta: "Ngươi có biết, vì sao ngươi và Thục phi không điều tra được bào thai của Vinh phi có chuyện bất thường không?"

Nghe Thái hậu nói mà lòng ta chấn động. Nói thật, vấn đề này, ta cũng thực sự không biết ta sai sót chỗ nào. Nhưng ta biết bản thân không hề đi nhầm một bước.

Thái hậu khẽ cười một tiếng, nói: "Ngươi quá thông minh nên bị thông minh làm hại, vì sao không điều tra ra vấn đề gì? Rất đơn giản, bởi vì căn bản là không có vấn đề!"

Đầu ngón tay ta run lên. Nếu quả thật như lời Thái hậu nói, căn bản là không có vấn đề, vậy tại sao lại phát sinh nhiều chuyện bất thường đến như vậy? Cho tới bây giờ ta vẫn tin tưởng, không có lửa làm sao có khói, bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó.

Ta thốt lên: "Chuyện này do Tích quý tần nói với Thái hậu sao? Hay là Vương thái y? Chẳng lẽ Thái hậu không cảm thấy kỳ lạ sao? Chỉ cần Thái hậu điều tra thì sẽ biết, Tôn Nhuế thái y trước kia chuyên bắt mạch cho Vinh phi, sau khi bị hoàng thượng điều tra cách chức không lâu thì chết. Chuyện này chẳng lẽ không kỳ lạ sao? Còn nữa, Thư quý tần…" Ta giật mình nhìn về phía thái hậu, đã buột miệng nói ra rồi, còn che giấu được nữa sao?

Ta đành thuật lại ngắn gọn: "Trước khi Thư quý tần chết, từng yêu cầu được gặp mặt thần thiếp. Khi đó thần thiếp chỉ nói Thư quý tần muốn thần thiếp bảo vệ mạng sống của anh trai nàng ta, việc này đương nhiên là thật. Nhưng vì muốn thần thiếp ưng thuận, nàng ta còn tiết lộ một bí mật coi như trao đổi . Bí mật đó là —— long thai của Vinh phi vốn không còn nữa."

Thái hậu khẽ cười một tiếng nói: "Ai gia đã sớm biết chuyện Thư quý tần đòi gặp ngươi không chỉ đơn giản như vậy. Chỉ không ngờ đến phút cuối cùng, nàng ta lại đem việc này nói cho ngươi biết."

Ta hơi khiếp sợ. Nói như vậy, bà đã biết chuyện này sao?

Thái hậu cúi đầu nhìn chiếc hộ giáp (móng tay giả)* (Hậu phi thường đeo 1 hoặc nhiều móng tay giả. các phi tần đeo móng tay giả nhiều màu. Riêng thái hậu và hoàng hậu dùng màu vàng tươi.) trên bàn tay trái, nhẹ nhàng mân mê, lạnh giọng nói: "Khi đó đúng là Vinh phi không cẩn thận mặc qua vài bộ y phục, cũng may đã phát hiện kịp lúc nên Tôn Nhuế mới bảo vệ được thai nhi của nàng. Có điều sau đó, trong lòng

nàng ta sợ hãi, không dám làm lớn chuyện nên đã mua chuộc Tôn Nhuế, bắt y phải giữ kín như bưng việc này."

Ta ngước mắt nhìn vẻ mặt âm trầm của thái hậu. Giờ ta mới biết, thì ra lần đó Thiên Phi nói bị đau bụng đúng là thật sao? Vì mặc những bộ y phục do Thư quý tần sai Phong Hà chuẩn bị cho nên mới bị đau bụng sao?

Ta nào biết được mọi chuyện lại biến thành như vậy. Thì ra đứa bé trong bụng nàng ta đã may mắn thoát khỏi một kiếp nạn.

Thế nên, khi đó ta thấy sắc mặt nàng ta không tốt, thì ra là vì thế!

Nhưng nếu chỉ có vậy, khi ta dùng kế khiến cho Tôn Nhuế bị Hạ Hầu Tử Khâm bị cách chức và đuổi khỏi hoàng cung, dù có thay đổi thái y khác sao Thiên Phi phải lo sợ chứ? Vì sao tỷ muội các nàng lại muốn giết Tôn Nhuế?

Thái hậu dường như nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng ta, lại nói tiếp: "Chuyện của Tôn Nhuế, Tích quý tần đã thỉnh tội với ai gia. Nhưng ai gia cho rằng, Tôn Nhuế bắt buộc phải chết. Bởi vì chỉ người đã chết mới có thể câm miệng vĩnh viễn. Ngươi cho rằng bị ảnh hưởng của xạ hương mà có thể giữ được thai nhi dễ dàng như vậy sao?" Thái hậu liếc mắt nhìn ta, tiếp tục nói, "Tôn Nhuế dùng bài thuốc gia truyền của nhà y để giữ lại thai nhi."

Ta giật mình, gượng ép để giữ lại thai nhi sao? Nhưng phương pháp này từ lâu đã bị cấm dùng trong cung! Một khi bị người khác biết sẽ bị tịch thu gia sản, xử trảm cả nhà!

Đó có phải là dụng ý của Thiên Lục khi nói Tôn Nhuế đã làm một chuyện tốt đẹp cho Thiên triều hay không?

Chuyện tốt đẹp ta chưa từng nghĩ đến, thì ra là vậy.

Bảo vệ long chủng quả thật là đại sự.

Về phần Tôn Nhuế lựa chọn tự sát, ta nghĩ thực ra cũng không phải Thiên Lục dùng gia quyến của ông ta để uy hiếp. Sợ là chỉ cần Thiên Lục nhắc tới chuyện tịch thu gia sản, xử trảm cả nhà thì Tôn Nhuế đã tự hiểu lấy, chủ động chọn cách tự sát để giữ kín mọi chuyện mãi mãi.

Vì thế, khi thay đổi thái y, tất cả vẫn như trước, không có bất cứ vấn đề gì xảy ra.

Ta thật sự chấn động, mọi chuyện bây giờ đã có lời giải thích hợp lý. Chỉ sợ Thư quý tần đến chết cũng không nghĩ tới, chuyện Phong Hà làm đã thất bại. Còn Diêu Thục phi cũng không bao giờ nghĩ ra, chân tướng sự việc lại là như thế.

Ta ngước mắt nhìn Thái hậu, chần chờ một lát, cuối cùng hỏi bà: "Chẳng lẽ Thái hậu không biết cưỡng ép giữ lại thai nhi có thể sẽ làm tổn thương đứa bé sao?" Chỉ sợ là đứa bé trong bụng Thiên Phi đã bị tổn thương nặng, căn bản là không được khỏe mạnh. Hoặc đáng sợ hơn, vừa sinh ra thì đã là thai chết!

Nghĩ đến đây, ta bất chợt run rẩy.

Dù sao, đó cũng là một sinh linh bé nhỏ. Thì ra cũng có lúc ta không nhẫn tâm.

Thái hậu trầm giọng nói: "Nếu Ai gia muốn ngươi bảo vệ đứa bé trong bụng nàng ta thì trong lòng cũng đã biết rõ. Phương thuốc của Tôn Nhuế vô hại đối với thai nhi, chỉ làm tổn thương thai phụ."

Thai phụ?

Ta hoảng sợ, lần này Thiên Phi thật sự hạ quyết tâm!

Ta vội hỏi: "Thai phụ sẽ thế nào?"

Thái hậu cúi xuống, khẽ lắc đầu nói: "Sẽ bị giảm thọ."

Thiên Phi, nàng ta vì đứa con trong bụng mà hi sinh bản thân sao? Không, ta khẽ cười lạnh, nàng ta chỉ vì ngôi vị hoàng hậu!

Không phải sao?

Chuyện Tang phủ có phụng thể, người khác không biết nhưng trong lòng ta rất rõ, nàng ta cũng vậy. Chắc hẳn Thiên Lục cũng không giấu Thiên Phi chuyện người nàng ta thích không phải Hạ Hầu Tử Khâm mà là Cố Khanh Hằng. Còn ta lại đang bị giam ở lãnh cung, hoặc có thể nói, Thiên Phi vốn không coi ta là người của Tang gia. Như vậy, nói đến phụng thể, ngoại trừ Tang Thiên Phi nàng ra, còn có người thứ hai sao?

Nàng ta nhất định tin rằng chỉ cần sinh hạ hoàng tử, bản thân sẽ trở thành hoàng hậu của Thiên triều!

Còn con trai của nàng ta chính là thái tử, là hoàng đế tương lai của Thiên triều!

Hai tay ta bất giác run rẩy, xem ra ta hiểu rất rõ những suy nghĩ trong lòng Thiên Phi.

Nàng ta tiến cung không phải là vì ngôi vị hoàng hậu sao? Chẳng biết vì sao khi nghĩ như vậy, ta lại càng căm ghét nàng ta.

Người như nàng ta làm sao có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ được chứ?

Tang Thiên Phi, ngươi cũng đừng mơ mộng hão huyền!

Nếu để cho Thiên Phi biết, Thái hậu hứa ban ngôi vị hoàng hậu cho ta để đổi lấy sự an toàn của đứa bé trong bụng nàng, chắc chắn nàng ta sẽ tức chết.

Ta khẽ cười lạnh trong lòng.

Thái hậu lại nói: "Ai gia đã nói đến thế, Đàn phi, chẳng lẽ ngươi vẫn không muốn bảo vệ con của hoàng thượng sao?" Lần này, bà không nói con của Thiên Phi, mà nói con của Hạ Hầu Tử Khâm.

Thái hậu cũng là người thông minh quyết đoán, biết cách tìm ra nơi yếu đuối nhất của mỗi người để dễ dàng thuyết phục.

Bà đã đúng. Ta quan tâm Hạ Hầu Tử Khâm, quan tâm tất cả mọi thứ của hắn.

Ta nhìn thẳng vào mắt bà, chầm chậm mỉm cười.

Ta nói: "Thần thiếp đồng ý." Ta nhìn thấy trong đôi mắt bà hiện rõ sự mừng rỡ, lại nói thêm, "Nhưng thần thiếp có một yêu cầu."

Thái hậu đứng thẳng người, nói: "Đứng lên rồi nói, ai gia đã đồng ý cho ngươi cả ngôi vị hoàng hậu thì còn thứ gì không thể cho nữa chứ."

"Tạ ơn thái hậu." Ta đứng lên.

Ta đã quỳ khá lâu nên đầu gối hơi tê nhức. Vịn vào mép bàn đứng lên, ta bình thản nhìn Thái hậu, gằn từng chữ một: "Nếu thần thiếp bảo vệ đứa bé trong bụng Vinh phi, hơn nữa đó còn là một hoàng tử, như vậy thần thiếp muốn có đứa bé này."

Trên mặt Thái hậu hiện lên vẻ kinh ngạc. Ta cười nói: "Nếu Thái hậu đã hứa ban ngôi vị hoàng hậu cho thần thiếp, vậy thì thần thiếp nhận một hoàng tử làm con thừa tự cũng không có gì là quá phận. Huống chi, thân phận hoàng tử của chính cung đương nhiên cũng tôn quý vô cùng. Thái hậu, người nghĩ sao?"

Thiên Phi không có hoàng tử, sẽ không thể mẹ sang nhờ con.

Đến lúc đó, vừa không được làm hoàng hậu vừa mất đi đứa con, ta thật sự không tưởng tượng ra nàng ta sẽ như thế nào?

A, ta cũng thật tàn nhẫn.

Nụ cười trên mặt Thái hậu dần dần biến mất, bà lạnh lùng nói: "Đàn phi, ngươi muốn học theo ai gia?"

Ta lắc đầu: "Không, thần thiếp không muốn học theo Thái hậu, cũng không làm được như Thái hậu. Có điều, nếu đã là hoàng hậu mà đại hoàng tử không phải con của thần thiếp thì điều này sẽ uy hiếp đến địa vị của thần thiếp. Thái hậu cũng ở trong thâm cung, thấu hiểu tình cảnh của nữ tử trong cung. Thần thiếp không cần phải nói dài dòng, người cũng nhất định hiểu được."

Bà trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: "Được, ai gia đồng ý với ngươi."

Ta mỉm cười nói: "Tạ ơn thái hậu, thần thiếp còn một chuyện nữa."

Trên mặt Thái hậu hiện rõ vẻ cảnh giác. Bà khẽ cau mày nói: "Nói đi."

Ta đứng một hồi, cảm thấy chân đỡ hơn một chút nên thả cánh tay đang chống trên mép bàn ra, đứng thẳng người, nhìn Thái hậu nói: "Thần thiếp chỉ bảo vệ đứa bé, không có trách nhiệm với người mẹ."

Sắc mặt Thái hậu hơi lạnh lùng, bà chỉ nói: "Được."

Ta lại hỏi: "Thái hậu làm cách nào để đưa thần thiếp qua chỗ Vinh phi?"

Bà thấp giọng nói: "Việc này tự ai gia sẽ có tính toán."

Ta thu nụ cười lại, nói với bà: "Thái hậu cũng biết, Vinh phi và thần thiếp từ trước đến nay vẫn bất hoà ."

Thái hậu gật đầu: "Đương nhiên ai gia biết, việc này ai gia sẽ giao cho Tích quý tần, ngươi không cần lo lắng ."

Thiên Lục không phải là đồ ngốc, đương nhiên sẽ không phản đối Thái hậu phái người đi bảo vệ Thiên Phi, cho dù người đó là ta đi chăng nữa. Vấn đề nằm ở chỗ Thiên Phi, nếu để nàng ta biết, chỉ sợ trong thời gian ngắn sẽ không thể chấp nhận được.

Nếu không phản ứng như vậy thì không phải là nàng ta rồi.

So với Thiên Lục, ta còn hiểu Thiên Phi hơn nhiều.

Bây giờ, thân phận của ta thật bất tiện. Mặc dù Thái hậu vẫn gọi ta là "Đàn phi" nhưng trong hậu cung, ta đã không còn ở địa vị này. Dao phi cho rằng, ta đang được Thái hậu bồi dưỡng thành một quân cờ, chuẩn bị đưa đi Bắc Tề. Còn trong mắt các phi tần khác, ta chẳng qua chỉ là một phế phi mà thôi. Ta thực sự tò mò, không biết Thái hậu có thể lấy lý do gì để đưa ta qua Khánh Vinh cung.

Ta đang nghĩ ngợi, chợt thấy Thái hậu bước đến. Chiếc hộ giáp xẹt qua mặt bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ, cùng lúc giọng của Thái hậu vang lên : "Những điều kiện ngươi đưa ra vừa rồi, ai gia đều đồng ý. Ai gia cũng còn một chuyện muốn ngươi làm."

Ta hơi giật mình, đêm nay Thái hậu muốn ta làm thật nhiều việc. Ta khẽ mỉm cười: "Vì sao Thái hậu coi trọng thần thiếp đến vậy?" Thậm chí bà còn tin tưởng, ta đã đồng ý thì không bao giờ làm hại đứa bé trong bụng Thiên Phi.

Thái hậu không đáp, chỉ nói: "Ai gia nhìn người chưa bao giờ sai." Bà cúi xuống, nói tiếp "Việc này nếu để Thục phi điều tra thì sẽ không dễ dàng ra tay nữa. Ai gia muốn ngươi dẫn dụ Dao phi ra tay, sau đó diệt trừ nàng ta!"

205. Q.2 - Chương 32: Phục Vị

Beta : Heybaby

Diệt trừ Dao phi!

Lời Thái hậu nói, làm lòng ta bỗng nhiên run lên.

Nói thật, đối với Dao phi, ta đương nhiên cũng chán ghét. Nhưng mà, bảo ta động thủ diệt trừ nàng ta? A, Thái hậu không hiểu ta, nhưng cũng không hiểu Hạ Hầu Tử Khâm sao? Trong lòng hắn, đó mãi mãi là một phần tình yêu mà hắn đã nợ, hắn không nỡ, cho nên mới phải sủng ái nàng ta.

Chỉ cần trước mắt hắn, nàng ta luôn luôn là một Dao phi dịu dàng, như vậy, hắn sẽ vẫn cứ sủng ái nàng ta.

Đêm đó, hắn đến lãnh cung, nói với ta những lời này, từng câu từng chữ, ta đều nhớ rất kỹ.

Như vậy, làm sao ta có thể động thủ diệt trừ Dao phi đây?

Đụng chạm Dao phi, cũng như đụng chạm vào Dụ thái phi, đều là đụng đến điểm yếu của hắn.

Ta cúi đầu, mở miệng: "Thần thiếp còn nhớ rõ khi đó ở Thượng Lâm Uyển, Thái hậu còn dặn dò riêng thần thiếp, không được động đến Dao phi, người đã quên rồi sao ạ?"

Thái hậu ngoái đầu là liếc mắt nhìn ta, nói: "Đương nhiên ai gia chưa quên. Có điều lúc này không còn giống ngày xưa nữa, Ai gia không muốn ngươi động thủ, ngươi là người thông minh, chỉ cần nghĩ ra một

cách là được."

Ta hiểu ý của Thái hậu, cách động thủ là để tự Dao phi tìm đến cái chết, như vậy, muốn diệt trừ nàng, ngay tức khắc có thể trở nên quang minh chính đại. Mặc dù, sau này người Bắc Tề biết, cũng không thể tránh được, Dao phi bây giờ là phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu phạm phải sai lầm, Thiên triều có lý do để trách phạt.

Ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng ta nói: "Thái hậu, thần thiếp ra khỏi lãnh cung cũng không phải là vì để diệt trừ nàng ta." Ta ra ngoài, chỉ vì chuyện của Tô Mộ Hàn, không phải sao?

Nếu như ngay từ đầu ta muốn diệt trừ Dao phi, ta đã dùng diệu kế của Tô Mộ Hàn bày cho, như vậy, ta càng không có vấn đề gì. Ta chỉ cần nhìn các nàng ta đấu đá, ai thua ai thắng, với ta mà nói, đều là ngư ông đắc lợi. Làm sao ta còn khổ sở, vòng vòng vo vo một hồi, lại còn phải tự mình ra tay hại nàng ta? Huống hồ, nếu để Hạ Hầu Tử KHâm biết ta là người khiến cho Dao phi xuất thủ, hắn sẽ nhìn ta như thế nào? Bất kể như thế nào, việc này cũng không thể quan hệ đến ta.

Mà hôm nay, nếu không phải biết chuyện Thiên Phi vì muốn giữ thai mà làm chuyện điên cuồng như vậy, nếu không phải ta biết nàng muốn leo lên ngôi vị Hoàng hậu như vậy, ta căn bản sẽ không nhận lời bảo vệ nàng.

Thái hậu vô cùng kinh ngạc, hỏi ngược lại ta: "Chẳng lẽ nhìn ả ta được sủng ái đắc ý như thế, ngươi không đố kỵ sao?"

Đắc ý? Ồ, Dao phi thực sự đắc ý sao? E rằng trong lòng nàng ta rõ hơn bất kỳ ai, trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm đã sớm không thuộc về nàng ta nữa rồi. Chẳng qua, nàng ta chỉ tự lừa mình dối người mà thôi.

Suy cho cùng, nàng ta cũng chỉ là một người đáng thương, không giữ được trái tim của hắn. Bây giờ lại còn vọng tưởng việc sẽ ở lại bên cạnh hắn. Nàng ta còn tưởng rằng, nàng ta tới, hắn có thể sẽ vì nàng ta mà khiến cho lục cung vô phi. Vì thế, nàng ta đi từng bước ở hậu cung này, cũng không dễ dàng hơn ta. Có điều, so với nàng ta, vận khí ta tốt hơn một chút. Ít nhất, ta có thể hiểu hắn.

Hắn nói, chỉ cần ta hiểu, hắn vĩnh viễn có thể chống đỡ được.

Mà ta cũng vậy.

Cười nhạt nhìn Thái hậu, ta mở miệng nói: "Người thông minh như vậy, đương nhiên cũng biết, điều đó không liên quan đến đố kỵ. Thần thiếp lựa chọn như vậy, cũng giống như mục đích người vẫn giữ lại Dụ thái phi cho đến hôm nay."

Bà giữ lại Dụ thái phi, không phải cũng là sợ mất đi tâm của Hạ Hầu Tử Khâm sao? Ta nghĩ, ta đã nói như thế, trong lòng bà chắc đã hiểu.

"Láo xược!" Thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, giơ tay lên tát vào mặt của ta một cái.

Đúng vậy, ta láo xước, bà là Thái hậu, ta không nên nói chuyện với bà như vậy. Chậm rãi quỳ xuống, nói lời mà ta muốn nói: "Thái hậu đánh rất đúng, có điều thần thiếp vẫn phải nói câu đó. Muốn thần thiếp ra tay diệt trừ Dao phi, điều đó là không thể."

Đây là lần thứ hai Thái hậu đánh ta, mỗi lần bà đều dùng lực rất mạnh. Gò má của ta đã sớm đau đến nóng rát, nhưng ta vẫn không giơ tay lên. Trong lòng Thái hậu thực sự hiểu rõ, muốn ta diệt trừ Dao phi căn bản không phải là biện pháp tốt, chỉ là trong lòng bà ta chán ghét Dao phi, cho nên đối với nàng ta có chút không lý trí.

Bà vẫn đang rất phẫn nộ, lồng ngực phập phồng kịch liệt, ta ngước mắt lên nhìn bà, cố lấy dũng khí hỏi: "Vì sao người lại ghét Dao phi đến thế?" Dao phi là cháu bên ngoại của bà, quan hệ huyết thống kia, thì không cách nào thay đổi được.

Ta đã từng suy nghĩ, nếu như em gái của Thái hậu còn sống, biết bà đối xử với con gái mình như vậy, sẽ có cảm giác như thế nào?

Thái hậu thoáng giật mình, bà đương nhiên hiểu ý trong lời nói của ta.

Một lát sau, ta mới nghe bà gằn từ trong hàm răng ra ba chữ: "Ả ta không xứng!"

Không xứng?

Không xứng với Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Thật sự ta muốn hỏi, vậy ai mới xứng với hắn? Ta chẳng qua chỉ là một nữ nhi ngông cuồng, Thái hậu cảm thấy ta xứng sao? Còn hứa cho ta ngôi vị Hoàng hậu…

A, cho đến bây giờ ta lại cảm thấy càng không thể hiểu được Thái hậu.

Một lúc lâu sau, mới thấy Thái hậu xoay người đi, nhỏ giọng nói: "Ai gia biết, đứng lên đi."

Ta hơi giật mình nhìn bà, bà biết? Như vậy, chắc là sẽ không ép ta đi diệt trừ Dao phi nữa chứ?

Ta đứng lên, đang nghĩ ngợi, lại nghe bà nói: "Thiển nhi, đưa nàng ta xuống nghỉ ngơi đi."

Ta nghe thấy tiếng Thiển nhi bước vào, nàng đưa mắt nhìn Thái hậu, thấy Thái hậu nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, phất tay ý bảo bọn ta lui ra.

Thiển nhi dẫn ta ra ngoài, lúc này bên ngoài mưa đã tạnh, sắc trời cũng không còn sớm nữa, trong không khí vẫn hiện rõ mùi vị ẩm ướt. Hai người đi trên hành lang dài, gió thổi đến, làm lay động những chiếc lồng đèn trên hành lang, những tia sáng chiếu vào khiến bóng dáng trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, ta không nhịn được sợ run cả người.

Thiển nhi nói với ta: "Một lát sau cô nương trở về, nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay cô nương mắc mưa không tốt, dễ bị bệnh."

Ta bỗng chốc giật mình, nàng thật là biết thay đổi theo tình hình nha, gọi ta là "Cô nương". Ta cười nhẹ một tiếng, gật đầu.

Nàng lại nói: "Bây giờ, cô nương ở phòng có lò sưởi không thích hợp, cô nương chịu uất ức một chút, tạm thời ở lại phòng Quyển nhi."

Ta ậm ừ, bây giờ Quyển nhi đã sang Trữ Lương cung hầu hạ Diêu thục phi, gian phòng của nàng vẫn để trống. Nàng là cung nữ bên cạnh Thái hậu, ăn mặc, chi tiêu cũng sẽ không khác một tiểu chủ là bao.

Thiển nhi dẫn ta đến cửa phòng, đẩy cửa phòng ra bước vào, đốt sáng đèn trong phòng, mới nói: "Vậy nô tì không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi nữa." Nói xong, liền muốn bước ra ngoài.

Mà ta, đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền hỏi: "Đúng rồi, mấy người khác ở lãnh cung đâu?" Mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, lúc ta ở Thượng Lâm Uyển, mất tích một ngày một đêm cùng với Hàn vương, khi hồi cung lại quên mất việc này.

Ta cũng vậy, vừa rồi trong tẩm cung của Thái hậu, lúc cùng bà nói đến Dao phi, nhớ đến chuyện Dao phi hy vọng Hạ Hầu Tử Khâm sẽ vì nàng mà khiến cho lục cung vô phi, ta mới lại nhớ đến Trần tĩnh tần và Nguyễn tiệp dư lúc trước bị đày vào lãnh cung.

Ta thật là hồ đồ, cho đến bây giờ mới nhớ việc này.

Thiển nhi hơi ngớ ra, thuận miệng nói: "Các nàng bị đày vào lãnh cung ngày thứ hai liền cùng nhau tự sát."

Tự sát?

Ta hoảng sợ, gấp gáp nói: "Vì sao không có một chút tin tức nào truyền ra?"

Thiển nhi xoay người lại, mở miệng: "Khi đó là đang trong lúc sinh nhật Hoàng thượng, sự việc như thế này, đương nhiên không thể lộ ra bên ngoài. Chẳng qua chỉ là hai phế phi đã chết, cô nương nên sớm nghỉ ngơi một chút, nô tì cáo lui đây." Nàng chỉ nói như vậy, cũng không ở lại lâu, lấy lồng đèn vội vã bước ra.

Đày vào lãnh cung ngày thứ hai, khi đó, tất cả mọi người còn đang ở Thượng Lâm Uyển.

Đúng vậy, sinh nhật Hoàng thượng, lúc ban cái chết cho Thư quý tần, đã nói lúc này không thích hợp thấy máu. Làm sao có thể để truyện như vậy truyền ra ngoài được? Đột nhiên ta suy nghĩ, việc này Hạ Hầu Tử Khâm có biết không?

Chậm rãi ngồi xuống, trong cung này, luôn luôn có nhiều sự việc khiến người khác giật mình không thôi. Chỉ cần nhìn, liệu ta có thể chấp nhận được hay không?

Ngồi một lát, mới lại cảm thấy trên người đang dâng lên từng cơn lạnh lẽo. Ta vội xoay người, leo lên giường lấy áo choàng ta quàng kín thân thể của mình.

Ngủ một lát, mới cảm thấy trên người đã ấm áp hơn, dần dần, trở nên thoải mái. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không tồi, không có cảm giác khó chịu, không bị bệnh. Bây giờ đang là lúc căng thẳng, cũng không phải là thời điểm nên bị bệnh.

Ta thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, không nghĩ những chuyện phiền lòng hôm nay nữa, nhắm chặt hai mắt lại.

Cũng không biết đã ngủ qua bao lâu, ta mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân người, trong lòng kinh ngạc, ta đang định xoay người, liền cảm nhận được đang có một bàn tay đưa đến, điểm huyệt ta. Bỗng chốc ta cứng người, là ai?

Những lời này, ta muốn hỏi, nhưng lại không thốt ra được.

Người đến vác ta lên vai, đẩy cửa ra, nhảy nhanh ra ngoài.

Ta hoảng sợ, ra sức mở to ánh mắt để nhìn, chỉ là bên ngoài thật sự quá tối. Hơn nữa ta lại bị y vác trên vai, nghiêng người nhìn, thực sự là không thể nhìn ra người này đến muốn mang ta đi đâu.

Khinh công của y rất cao, dẫm lên mái nhà, chỉ vang lên tiếng động cực kỳ nhỏ, không chú ý lắng nghe, hoàn toàn sẽ không nghe thấy.

Một lát sau, y đã nhảy từ mái nhà nhảy xuống, lách mình tiến vào cung điện.

Bỗng nhiên ta mở to hai mắt nhìn, nơi này là …

Y ném ta trên chiếc giường nhỏ, không hề dừng lại mà xoay người ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, ta thấy rõ ràng, đó là trang phục của Ngự tiền thị vệ! A, bắt người mà cũng có thể quang minh chính đại đến vậy, ngay cả y phục cũng không cũng không thèm đổi nha.

Ta cảm giác được phía sau có người đi đến, ngón tay của người đó ấn nhẹ trên đầu vai ta, nhưng mà chỉ qua một lúc, thân thể cứng ngắc của ta bỗng chốc như được phóng thích. Ta theo bản năng nhảy dựng lên, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Hạ Hầu Tử Khâm đứng phía sau ta.

Ta đã biết, là hắn.

Suy nghĩ một lát, ta đứng dậy, hành lễ với hắn: "Tham kiến Hoàng thượng." Hắn nói, lúc không có ai không cần giữ lễ tiết, như vậy lúc này, là ở Thiên Dận cung, ta vẫn nên cung kính đối với hắn.

Hắn nhìn thẳng vào ta, không nói câu nào. Sắc mặt vẫn xám xịt như trước, tiếng hít thở nặng nề, ta nhìn thấy, hắn vô cùng tức giận.

Từ lúc hắn phái người bắt ta từ Hi Ninh cung đến đây, ta liền biết, nếu hắn không tức giận thì sẽ tự mình lén lút đến thăm ta, làm sao có thể gọi người mang ta ra khỏi đó như thế?

Có điều, ta lại cảm thấy kỳ lạ, ta vốn tưởng rằng, hắn sẽ ở Dao Hoa cung cùng với Dao phi. Nhưng không nghĩ là, hắn lại có thể một mình xuất hiện ở Thiên Dận cung.

Hai người đều không nói gì, bầu không khí trở nên có chút gượng gạo.

Bỗng chốc ta đứng thẳng người lên, bỗng nhiên hắn mở miệng nói: "Thật là giỏi, còn lôi cả giá cắm nến ra để dẫn sét nữa."

Xem ra, hắn đã phái người điều tra nguyên nhân sét đánh, ta mới nhớ đến, cái giá cắm nến kia nhất định là rơi vào trong cung điện. Chỉ cần lấy ra nhìn, là có thể xác định là bị sét đánh trúng. Mặc dù ta chưa từng

thấy giá cắm nến bị sét đánh trúng, nhưng cũng biết, nó nhất định là vô cùng thê thảm. Hơn nữa trên nóc nhà ta còn để hở một góc. Việc này, người thông minh liếc mắt nhìn một cái đã có thể nhìn ra được là do người làm.

Ta nhỏ giọng hỏi: "Nếu Hoàng thượng đã biết, việc gì còn muốn sai người mang thiếp đến?"

Bỗng nhiên hắn tiến nhanh đến, hung dữ nắm lấy cổ tay của ta, tức giận hỏi: "Mẫu hậu tìm nàng nói gì? Hay là, muốn nàng làm gì?"

Ta có chút giật mình nhìn nam tử trước mặt, trong lòng hắn thực sự hiểu rất rõ. Biết Thái hậu đột nhiên mang ta về Hi Ninh cung, nhất định là có chuyện. Nhưng mà, ta có nên nói cho hắn biết, những lời Thái hậu đã nói với ta không?

Lồng ngực của hắn phập phồng kịch liệt, trong ánh mắt, tràn đầy sự tức giận.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng ta mở miệng: "Chuyện gì cũng không thể qua được mắt của Hoàng thượng. Thái hậu muốn thiếp, bảo vệ long thai trong bụng Vinh phi."

Rõ ràng là ánh mắt của hắn trở nên căng thẳng, tay nắm lấy tay ta khẽ run lên. Mà ta, kinh ngạc nhìn hắn, cuối cùng ta cảm thấy hắn đã giấu diếm ta gì đó, nhất định là có điều gì đó giấu diếm ta.

Ta lại muốn mở miệng, hắn cũng đã buông bàn tay bóp chặt tay ta ra, xoay người lại hỏi: "Sao mẫu hậu lại biết có người muốn hại Vinh phi?"

Ta giật mình, việc này Thái hậu không biết, hậu cung cũng không có nhiều người biết? Ta tin, trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm cũng không biết rõ cho lắm. Nếu không khi đó, hắn cũng sẽ không đặc biệt đến Cảnh Thái cung cảnh cáo ta, không được ra tay hại đứa bé của Thiên Phi.

Do dự một lát, cuối cùng ta tiến lên, mở miệng: "Thật ra chuyện này cũng không được cho là chuyện lớn, trong hậu cung, tâm tư của các phi tần ai cũng có. Ai cũng muốn sinh ra trưởng hoàng tử cho Hoàng thượng, mẫu bằng tử quý, đạo lý này là từ xưa đến nay."

Bỗng nhiên hắn ngoái đầu lại nhìn, nhìn thẳng vào ta, mở miệng: "Nàng cũng cho là như thế sao?"

Ta gật đầu.

Đương nhiên rồi, nếu không, ta cũng sẽ không bởi vì giúp Thiên Phi giữ thai như vậy mà nhận lời Thái hậu bảo vệ nàng ta. Ta cũng sẽ không mở lời nói, nếu nàng ta hạ sinh Hoàng tử, thì ta muốn nhận làm con thừa tự.

Hắn cười nhạo: "Như vậy, sao nàng lại đáp ứng yêu cầu của mẫu hậu?"

Trong lòng ta khẽ giật mình, hóa ra hắn đều nhìn ra.

Ta cười nhạt nói: "Thái hậu hứa sẽ cho thần thiếp hậu vị, còn nói, nếu đứa bé trong bụng Vinh phi là hoàng tử, cũng sẽ để thiếp nhận làm con thừa tự." Rõ ràng ta nhìn thấy sắc mặt của hắn thay đổi, ta nhân cơ hội nói tiếp: "Vì sao Thái hậu lại làm như thế, thiếp không hiểu, Hoàng thượng có hiểu không?"

Ta nói cho hắn biết, chỉ muốn nhìn xem, Thái hậu dùng lợi thế lớn như vậy để đổi cho ta, rốt cuộc là vì sao? Hoặc là, làm như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm có biết hay không?

Hắn lại không trả lời, chỉ hỏi: "Vì thế nàng nhận lời?" Lúc nói ra những lời này, ta nhìn thấy tay hắn hơi nắm chặt lại.

Chần chờ một lát, ta nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn mở miệng: "Không, thiếp nhận lời là bởi vì Thái hậu nói bảo vệ nàng, chính là bảo vệ Hoàng thượng." Ta cũng có tâm tư, đó là ân oán của ta và Thiên Phi, những điều đó, không cần để Hạ Hầu Tử Khâm biết.

Nhưng mà, cho dù thế nào, ta đối với hắn, cũng là thật tâm.

Bỗng nhiên hắn nắm ngược lại tay của ta, nét mặt biểu hiện lên vẻ thoải mái.

Ta đột nhiên cảm giác được tim mình đang đập nhanh, ngước mắt nhìn hắn, nghiến răng hỏi: "Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn giang sơn Thiên triều đang yên ổn, nhưng thực ra đang ngầm rung chuyển, điểm này, ta đã sớm biết.

Mà Thái hậu, lại cấp bách hy vọng dòng họ Hạ Hầu sớm có người nối nghiệp như thế, vậy thì…

Trong lòng chấn động mạnh mẽ, bỗng nhiên ta nắm tay hắn chặt hơn. Hắn cũng cảm nhận được, cúi đầu nhìn ta, bỗng chốc nhỏ giọng nói: "Xảy ra một vài chuyện không tốt."

Hắn chỉ nói, chuyện không tốt, như vậy đương nhiên là vẫn không muốn nói rõ ràng cho ta biết.

Ngước mắt chăm chú nhìn hắn, đã bao lâu rồi, ta chưa từng nhìn hắn cẩn thận như thế. Từ lúc ta vào lãnh cung, mỗi lần bọn ta gặp mặt đều là buổi tối. Ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mặt của hắn, mà bây giờ, mặc dù là buổi tối, nhưng đèn trong Thiên Dận cung vẫn sáng trưng.

Giơ tay lên xoa gương mặt hắn, bất ngờ nhắm hai mắt lại, run giọng hỏi: "Hoàng thượng bị bệnh sao?"

Nếu không, vì sao lại muốn có một người thừa kế gấp như vậy?

Dáng vẻ của Thái hậu, rõ ràng là nếu như khó giữ được đứa bé của Thiên Phi, thì dòng họ Hạ Hầu sẽ không có người nối nghiệp.

Mỗi khi suy nghĩ đến, luôn làm cho lòng ta run rẩy không thôi.

Ta cảm nhận được tay hắn đang duỗi ra bao trùm lấy ta, ta nghe thấy hắn khẽ cười: "Nàng suy nghĩ gì vậy? Trẫm rất khỏe. Tất cả đợi đến khi Cố Khanh Hằng trở về, sẽ kết thúc."

Mở to mắt, thấy trên mặt hắn đang nở nụ cười nhàn nhạt.

Bỗng nhiên hắn lại đề cập đến Cố Khanh Hằng.

Còn nói chờ y về, tất cả mọi việc đều sẽ có một cái kết. Mà khi đó, Khanh Hằng cũng nói chờ y trở về, tất cả mọi việc, đều được giải quyết.

Cũng đã qua hai tháng, ta không biết rốt cuộc Cố Khanh Hằng đến Thương Châu làm chuyện gì, vì sao lại lâu đến như thế mà vẫn chưa trở lại? Không, âm thầm lắc đầu, có lẽ y căn bản không đến Thương Châu, mà là đi đến một nơi nào khác.

Muốn mở miệng hỏi hắn, lại nghe hắn bỗng nhiên nói: "Sự việc của Vinh phi nàng không nên nhúng tay vào."

Ta sững sờ, vội nói: "Nhưng mà thiếp đã nhận lời Thái hậu…"

Hắn lạnh lùng nói: "Chỗ mẫu hậu, trẫm sẽ tự đi nói. Nàng đến Khánh Vinh cung, Vinh phi sẽ không bỏ qua cho nàng. Nàng đến bảo vệ con của nàng ấy ư? Hừ, tính tình của Vinh phi trẫm còn không biết sao?"

Ta ngơ ngác nhìn người dàn ông trước mặt. Một lát sau, mới hỏi: "Hoàng thượng quan tâm con của nàng ấy không?"

"Quan tâm." Hắn trả lời không một chút lưỡng lự, lại nói: "Trẫm quan tâm, nhưng cũng không muốn nàng ra mặt bảo vệ đứa bé."

Ta im lặng không nói gì, như vậy, ta nên tự giải quyết như thế nào đây? Chẳng lẽ ta thực sự muốn làm con cờ cho Thái hậu đưa ta sang Bắc Tề đối ngoại sao? Hay vẫn là…

Ngước mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, ta cười nhẹ: "Chẳng lẽ Hoàng thượng lại muốn đuổi thiếp về lãnh cung sao?"

Hắn trừng mắt liếc ta một cái, giận dữ nói: "Lãnh cung cũng đã bị nàng phá hủy, làm sao trở lại được nữa?"

"Vậy Hoàng thượng muốn thiếp làm sao đây?"

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Trẫm sẽ có biện pháp, nàng không cần bận tâm."

A, hắn không phải sợ ta bận tâm, hắn không phải đang sợ ta lại làm sự việc tệ hơn nữa có phải không?

Hắn xoay người, kéo ta bước đi, ngồi lên chiếc giường nhỏ. Ta cau mày hỏi: "Hoàng thượng không để thiếp về Hi Ninh cung sao?"

Hắn lạnh lùng nói: "Sáng sớm mẫu hậu không không thấy nàng, người có thể không nghĩ đến trẫm sao? Trẫm không để nàng về, chính là chờ người đến."

"Hoàng thượng..." Ta kinh ngạc, ngày mai Thái hậu mà biết việc này, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Hắn ngước mắt nhìn ta, chẳng biết tại sao, ta bị hắn nhìn đến mức tim đập nhanh hơn, hơi xoay mặt đi, ta lại thấy hàng mày anh tuấn của hắn hơi cau lại, giơ tay lên xoa gương mặt ta, nhỏ giọng hỏi: "Mặt nàng làm sao vậy?"

Câu hỏi cũng giống y như đúc lần trước, ta vẫn là bị Thái hậu đánh. Sự việc lần trước, ta dựa vào Diêu thục phi, e rằng lần này sẽ không thể làm ai bị oan ức nữa.

Không chờ ta trả lời, hắn hỏi thẳng: "Mẫu hậu đánh sao?"

Hít một hơi thật sâu, ta gật gật đầu. Việc này cũng không có gì phải giấu diếm.

"Vì sao đánh nàng?" Hắn lạnh lùng hỏi, nhưng cuối cùng cũng không che giấu được vẻ đau đớn trong ánh mắt.

Ta không đành lòng nhìn dáng vẻ của hắn, hơi quay mặt đi, suy nghĩ, mở miệng: "Thái hậu không thích Dao phi."

Ta nói vô cùng khéo léo, nhưng mà thông minh như hắn, nhất định là có thể nghe ra đầu mối. Năm năm trước, Thái hậu vì không muốn bọn họ ở bên nhau, mới có thể làm ra chuyện như vậy. Bây giờ, mặc dù không thể đem nàng ta đưa sang Bắc Tề một lần nữa, nhưng vẫn không bỏ qua cho nàng ta. Vẻ mặt của hắn hơi trầm xuống, một lát sau, mới nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật dài, chậm rãi nói: "Ngôi vị Hoàng đế này của trẫm, đảm nhiệm thật sự rất mệt mỏi."

Chuyện trên triều đình, hậu cung có biết bao nhiêu là công việc, đều phải do hắn xử lý, làm sao có thể không mệt mỏi cơ chứ?

Ta ghé sát lại, ôm lấy người hắn.

Ta đã tự suy nghĩ rất nhiều về câu hỏi, nếu như có thể không đảm nhiệm ngôi vị Hoàng đế này, hắn có thể buông tay sao? Có điều, hỏi như vậy, nhưng ta chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng. Không thể hỏi ra được.

Mà hắn, thực sự là một Hoàng đế tốt. Đăng cơ bốn năm, Thiên triều mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Thật ra, với bách tính mà nói, ai làm Hoàng đế hoàn toàn không liên quan đến họ, bọn họ chỉ cần cơm no áo ấm là được, không phải sao?

Vì thế, ta cũng không màng đến giang sơn của dòng họ Hạ Hầu đã có được như thế nào.

Bốn năm trước xảy ra trận cung biến, ta cũng chưa bao giờ hoài nghi điều gì.

Có lẽ, khi chuyện đó xảy ra, ấn tượng sâu đậm nhất với ta, chẳng qua là Hoàng đế Gia Thịnh băng hà, không có Thái tử.

Nhớ lại lúc đó, ta vẫn còn trong phủ, tin tức chỉ được nghe nói qua. Khi đó, ta còn vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ vì Hoàng thượng và Thái tử đều chết, như vậy những lời đồn đại phụng thân sẽ là một trong hai tỷ tỷ của ta đương nhiên cũng tự sụp đổ. A, chỉ là khi đó, ta quá mức ngây thơ.

Nước một ngày không thể không vua, có người thoái vị, đương nhiên cũng có người đăng cơ.

Hắn thở dài, giơ tay lên đẩy ta ra, mở miệng nói: "Đừng tưởng rằng bây giờ nàng ra vẻ nhu thuận, thì Trẫm sẽ không giận chuyện hôm nay nàng làm!"

Ta nhất thời không phản ứng kịp, giờ đây vừa nghe hắn nói thế, ta mới cười nói: "Vậy phải làm sao chàng mới hết giận?"

Hắn nhíu mày, gằn giọng nói: "Chuyện nguy hiểm như vậy, sao nàng có thể làm được hả? Lúc đó, Trẫm hận không thể đánh nàng vài bạt tay!"

Ta đã sớm nhìn ra, dáng vẻ phẫn nộ của hắn dưới cơn mưa to.

Nhưng bây giờ nghe hắn nói thế, lòng ta không khỏi vui vẻ, liền đưa mặt đến gần nói: "Bây giờ Hoàng thượng đánh cũng không muộn đâu, dù sao thiếp cũng bị tát một cái, giờ cũng không quan tâm bị đánh thêm bao nhiêu nữa."

"Nàng!" Hắn tức giận đến mức lông mày đều dựng ngược cả lên.

Ta cười: "Cho cơ hội Hoàng thượng lại không muốn, đến lúc muốn thì đừng nói thần thiếp không giữ lời."

Đột nhiên hắn giơ tay lên, ta theo bản năng lui một bước, lại bị hắn kéo đến, ta nghe hắn hừ một tiếng, nói: "Nói một đằng nghĩ một nẻo, chẳng phải cũng nàng sợ Trẫm đánh thật hay sao?"

Không phải sợ, đó là bản năng, nhìn thấy hắn đột nhiên giơ tay lên ai mà không có phản ứng như thế?

Tay hắn nắm lấy cằm ta, vừa cẩn thận nhìn kỹ nơi bị Thái hậu đánh. Trong lòng ta hoảng hốt, sợ hắn nảy sinh khúc mắt với Thái hậu, liền đổi đề tài nói: "Sao đang yên lành, Hoàng thượng lại trở về Thiên Dận cung?" Nếu nói hắn cố ý đến Thiên Dận cung chờ ta, điều đó dường như không có khả năng. Dao phi là hạng người gì, nếu như hắn bảo phải đi, nhất định trong lòng nàng ta sẽ nảy sinh cảnh giác.

Tay hắn hơi khựng lại, mở miệng nói: "Có mật báo, nên Trẫm phải đi ngự thư phòng một chuyến."

Ta sửng sờ, vì thế hắn mới nhân cơ hội không về Dao Hoa cung, vậy cũng xem như đã lấp liếm cho qua chuyện. Chỉ là, trễ như thế lại có mật báo truyền đến, nhất định nó vô cùng quan trọng.

Ta do dự, không biết nên hỏi hay không.

Hắn lại nói: "Trong khoảng thời gian này, đích thân Trẫm sẽ đến Khánh Vinh cung chăm sóc Vinh phi, thật ra Trẫm muốn xem một chút, ai có thể to gan đến vậy. Trừ phi, kẻ đó muốn hại luôn cả Trẫm."

"Hoàng thượng..." Ta giật mình, xem ra, hắn thật sự không định để ta nhúng tay vào việc này. Ta lại không biết ngày mai, lúc Thái hậu đến, hắn sẽ nói với bà thế nào.

"Trước tiên, cứ để Triêu Thần giấu mặt phía sau đi, ở đây, dù sao cũng không có việc gì."

Ta vâng dạ.

Một lúc sau, không nghe hắn nói thêm gì nữa, ta kéo hắn nói: "Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa đến giờ lâm triều rồi." Nhìn sắc trời bên ngoài, đã mơ hồ bừng lên ánh sáng.

Hắn không đứng dậy, chỉ nói: "Thời gian không còn nhiều nữa, Trẫm nằm trên chiếc giường nghỉ một lát." Dứt lời, liền thấy chàng nghiêng người nằm xuống.

Nhìn tình trạng này, chắc hắn sẽ nghỉ ngơi được nửa canh giờ.

Ta thở dài một tiếng, bỗng nhiên lại nhớ đến một chuyện, nhỏ giọng nói: "Thái hậu... người đã thấy dung mạo thật của thiếp."

Hắn không mở mắt, chỉ "À" một tiếng, xem ra, hắn đã đoán được.

Ta ngồi trên mép giường một lát, thấy hắn không nói thêm gì nữa, ta muốn đứng lên, tay lại bị hắn bắt lấy, ta sững sờ, hắn vẫn không mở mắt, chỉ nhỏ giọng nói: "A Tử, e rằng sẽ khai chiến."

Lời của hắn, làm cả người ta chấn động, khai chiến ư?

Việc này, lúc ta nghe hắn nói Nam Chiếu đã có hành động, ta đã từng suy nghĩ qua. Chỉ là, lý do gì chứ? Bất luận là Bắc Tề hay Nam Chiếu, bọn họ muốn khởi binh, đầu tiên là phải đưa ra lý do, không phải sao?

Chẳng biết tại sao, bỗng ta lại nhớ đến Hàn vương.

Nếu Bắc Tề thực sự khai chiến với Thiên triều, như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm và Hàn vương sẽ gặp nhau trên chiến trường.

Lúc nghĩ đến điều này, trong lòng ta không hiểu sao lại bắt đầu hoảng sợ.

Hắn ngồi dậy, ta gọi hắn một tiếng, hắn lắc đầu nói: "Mà thôi, Trẫm cũng không ngủ được." Hắn quay đầu lại gọi: "Tiểu Lý Tử."

"Nô tài ở đây." Rất nhanh, đã truyền đến giọng nói của Lý công công, còn nghe thấy tiếng bước chân y đang chạy đến.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên nói: "Giúp Trẫm thay y phục."

Lý công công kinh ngạc: "Hoàng thượng, bây giờ… còn sớm lắm."

Hắn lại nói: "Trẫm đến ngự thư phòng trước." Hắn cúi đầu nói tiếp: "Đợi đến khi Trẫm bãi triều, chắc Mẫu hậu cũng đã đến. Nàng chờ ở Thiên Dận cung, có chuyện gì thì gọi Lưu Phúc ở bên ngoài." Ta vừa kịp phản ứng, những lời này là hắn muốn nhắc nhở ta.

Chần chờ một lát, cuối cùng ta gật đầu. Hắn vòng qua bức bình phong đi ra gian ngoài.

Lý công công đưa mắt liếc ta một cái, vội bước theo sau.

Một mình chờ bên trong tẩm cung, suy nghĩ một lát, ta liền nằm lên giường ngủ, hôm qua ta đã không ngủ một đêm. Chuyện của Thái hậu, chờ một lát rồi hẵn nói. Hiện giờ, ta cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt.

Lần này, bất luận thế nào, Hạ Hầu Tử Khâm nhất quyết không để ta nhúng tay vào.

Với chuyện của Thiên Phi, ta cũng không thiết tha muốn nhúng tay. Nếu không ngay từ lúc đầu ta cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Thái hậu.

Chỉ là bây giờ, mặc dù ta đã ra khỏi lãnh cung, nhưng làm sao gặp được Phương Hàm? Đó mới chính là vấn đề lớn nhất của ta hiện nay.

Mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê.

Chẳng biết qua bao lâu, ta nghe được có tiếng bước chân. Mở choàng mắt, lúc ta bước ra gian ngoài, quả nhiên thấy Hạ Hầu Tử Khâm đã trở về. Ta có chút kinh ngạc, ta thực sự đã ngủ được một giấc ư? Nếu không, sao hắn lại bãi triều rồi.

Cung nữ thấy hắn trở về, vội mang thức ăn sáng lên.

Hắn kéo ta qua, nhẹ giọng nói: "Ăn nhanh một chút."

Bỗng nhớ đến lần đó, hắn mang ta đến Thiên Dận cung, ta vừa lạnh vừa đói, hắn cũng nói ta ăn nhanh một chút. Còn nhất định phải bảo ta ăn trước, kết quả là chờ ta ăn xong, hắn llại nói không có độc nha, vậy là hắn đã yên tâm mà ăn rồi.

A, nhớ đến chuyện cũ, ta vẫn không nhịn được muốn bật cười.

Hắn lại nhíu mày nói: "Cười gì? Nàng có còn nhớ, nàng thiếu Trẫm một buổi điểm tâm vẫn chưa làm đó!"

Ta ngơ ngẩn, chuyện đã lâu như vậy, sao hắn vẫn còn để bụng? Chỉ là chuyện làm điểm tâm này, đã tạm gác lại một lần, hơn nữa còn gác lại rất lâu. Bây giờ, chẳng biết đến lúc nào ta mới thực hiện được lời hứa của mình.

Hai người đang cười nói, nghe Lý công công từ ngoài chạy vào nói, nói: "Hoàng thượng, Thái hậu đến, Hoàng thượng…"

Y đang nói, đã thấy Thái hậu vịn tay Thiển nhi tiến vào. Liếc mắt nhìn ta một cái, bà cau mày, đi nhanh đến.

Ta và Hạ Hầu Tử Khâm cùng đứng lên, hành lễ với bà.

Thiển nhi đỡ tay bà tiến lên phía trước ngồi xuống, mới nghe bà nói: "Xem ra, các ngươi đều là người thông minh, chỉ có ai gia là người ngu muội!"

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm khẽ biến đổi, ho nhẹ một tiếng, nói: "Các ngươi lui xuống hết đi."

Nghe vậy, Lý công công và Thiển nhi vội vâng dạ, lui xuống.

Lúc này, hắn mới tiến lên phía trước gọi: "Mẫu hậu…"

"Hoàng thượng!" Thái hậu cắt ngang lời hắn lạnh lùng nói: "Ai gia làm tất cả những điều này không phải là vì Hoàng thượng hay sao? Bây giờ Hoàng thượng vì tình cảm nữ nhi , ngay cả giang sơn xã tắc cũng không để ý đúng không?"

Ta chấn động mạnh, tình cảm nữ nhi?

Thái hậu đang ám chỉ chính là ta, hay vẫn là Dao phi đây?

Năm đó, nếu không phải bởi vì điều này, Thái hậu cũng sẽ không vội vàng đem Phất Hi đưa đến Bắc Tề không phải sao?

Quả nhiên, ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm biến sắc, ngước mắt nhìn bà nói: "Trẫm chưa từng có chuyện không để ý đến giang sơn xã tắc."

Nghe vậy, sự tức giận của Thái hậu mới dịu đi một chút, quay sang nói với ta: "Vậy ai gia cũng yên tâm, Đàn phi, theo ai gia về Hi Ninh cung đi. Ai gia nghĩ, Hoàng thượng dùng bữa sáng xong cũng muốn tới Ngự thư phòng rồi, vậy ai gia không quấy rầy Hoàng thượng nữa." Bà dứt lời, liếc mắt nhìn ta một cái, ý bảo ta ra ngoài.

Đột nhiên ta cảm giác được, lúc này hai người Thái hậu và Hạ Hầu Tử Khâm, dáng vẻ hai người lại vô cùng giống với lúc có nên đồng ý cho Dao phi hòa thân với Thiên triều hay không.

Ta lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng, hỏi: "Bây giờ, mẫu hậu còn gọi nàng là Đàn phi sao?"

Ta kinh ngạc, còn chưa biết hắn có ý gì, lại nghe hắn nói: "Nếu như thế, mẫu hậu sẽ lấy lý do gì, để khôi phục địa vị cho nàng. Lúc trước giam vào lãnh cung, tội danh không phải là mạo phạm người sao? Sự việc đã qua lâu như vậy, tội danh mạo phạm gì đó, cũng có thể cho qua. Huống chi, bây giờ nàng ở tại Hi Ninh cung, càng có thời gian cho hai người tăng cường tình cảm, không phải sao?"

Ta nhìn thẳng vào hắn, hắn không phải không biết, tối hôm qua, ở trước mặt Dao phi, Thái hậu nói là sẽ ban ta cho Hàn vương, bây giờ, làm sao có thể khôi phục địa vị của ta cơ chứ?

Không để Thái hậu có cơ hội nói chuyện, hắn nói tiếp: "Một lát nữa trẫm xong việc ra khỏi Ngự thư phòng, sẽ lập tức sang Khánh Vinh cung, sau này mỗi ngày đều như vậy, chẳng lẽ mẫu hậu vẫn chưa yên tâm sao?"

Cả người Thái hậu run rẩy, chỉ vào hắn nói: "Đây là giọng điệu mà Hoàng thượng nói chuyện với ai gia sao?"

Hạ Hầu Tử Khâm mở miệng nói: "Mẫu hậu là vì muốn tốt cho trẫm, trẫm biết. Người muốn giữ nàng lại Hi Ninh cung, trẫm cũng sẽ không phản đối. Nhưng, chỉ có thể ở Hi Ninh cung. Lần này, xin mẫu hậu nhất định phải tin tưởng vào trẫm. Chỉ cần trẫm không gặp nàng, cho dù nàng khôi phục địa vị, cũng chỉ như một phế phi, không phải sao?"

Hắn muốn, để cho ta trở về Cánh Thái cung?

Ta giật mình nhìn hắn, đây chính là chủ ý của hắn phải không?

Đem Cảnh Thái cung biến thành một lãnh cung khác. Chỉ khác biệt là ta chỉ có thể tự do ra vào, ta còn có thể có được thân phận Đàn phi.

Một nơi ẩn giấu vô cùng tốt.

Như vậy, không thể nghi ngờ là ta cũng sẽ được an toàn.

Mà bất kể là chuyện của Thiên Phi, hay là Dao phi, hắn đều ôm đồm lên người mình, kiên quyết không để ta nhúng tay vào.

Hôm đó, không dám đắc tội với Dao phi, chẳng qua là lo lắng Bắc Tề và Diêu Hành Niên âm thầm cấu kết. Bây giờ, việc này đã qua lâu như vậy, lại muốn Thái hậu thả ta, chỉ cần ta vẫn bị thất sủng, như vậy, Dao phi cũng không có ý kiến gì. Có lẽ, ta như vậy mới là kết quả mà Dao phi muốn thấy? Chỉ vì nàng đã nói, chỉ có sống, mới có thể khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm quên ta đi. Nếu như nàng ta thấy ta khôi phục thân phận Đàn phi, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không quan tâm đến ta, không biết nàng ta đã vừa ý chưa.

Ồ, thực ra, chỉ cần nói ra là Hàn vương giết Diêu Chấn Nguyên, như vậy Diêu Hành Niên sẽ không thể nào hợp tác với Bắc Tề, không phải sao? Có điều, chuyện này, ngay từ đầu ta đã không nói, như vậy hiện tại, thì sao có thể nói cơ chứ?

Huống chi Hàn vương giết Diêu Chấn Nguyên, là vì cứu ta.

"Mẫu hậu." Đột nhiên hắn quỳ xuống trước mặt Thái hậu, ta hoảng sợ, Hoàng thượng quỳ xuống, ta cũng chỉ có thể quỳ theo. Thái hậu cũng sửng sốt, nghe hắn nói: "Lần này, không nên lại khiến cho trẫm bận lòng nữa được không?"

Lời của hắn, bỗng nhiên làm lại cho ta nhớ đến đêm qua hắn đã nói sẽ khai chiến. Chẳng lẽ, chuyện đang vô cùng cấp bách sao?

Thái hậu vội cúi người xuống đỡ hắn dậy, ta lại thấy hắn nói nhỏ bên tai Thái hậu, bỗng chốc ta nhìn thấy sắc mặt Thái hậu thay đổi, lạnh lùng hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Đêm qua." Hắn đứng lên, nhỏ giọng nói.

Đêm qua…

Mật báo kia sao?

Trong lòng ta khiếp sợ, lúc này không nên hỏi.

Thái hậu lưỡng lự một lúc lâu, mới nghiến răng nói: "Được, việc này ai gia sẽ đồng ý với hoàng thượng trước."

Vài ngày sau đó, trong cung liền truyền ra tin, hôm trước mưa to, Thái hậu trượt chân suýt nữa thì ngã, may mắn là được ta đỡ. Thái hậu liền miễn tội danh mà ta đã mạo phạm bà hôm đó, còn muốn khôi phục thân phận Đàn phi của ta.

Hạ Hầu Tử Khâm không bằng lòng, vì thế ở đã tranh luận với Thái hậu ở Thiên Dận cung. Sáng sớm hôm đó thực sự Thái hậu có đi đếnThiên Dận cung, Hoàng thượng và Thái hậu khắc khẩu, cũng là sự thật. Việc này, ở trong cung truyền ra ngoài, lại có thể truyền ra thật nhiều kiểu khác nhau.

Cuối cùng, Hạ Hầu Tử Khâm cũng chịu thỏa hiệp. Mà ta, cho dù đã phục vị, chuyển về Cảnh Thái cung, nhưng vẫn cũng như một lãnh cung mà thôi. Đây cũng là kết quả mà đông đảo phi tần ở hậu cung mong muốn thấy nhất.

Các cung nhân ở Cảnh Thái cung của ta vẫn còn ở đấy, thấy ta trở lại, ai cũng đều rất vui vẻ. Tường Hòa Tường Thụy lại bảo mấy cung nữ thu dọn dẹp đồ đạc trong tẩm cung cho ta. Thật ra, bên trong vẫn rất sạch sẽ, bọn họ lại còn cố ý muốn thu dọn. Quét dọn rất sạch sẽ, mới lui xuống.

Ta không nói câu nào, trực tiếp đi vào bên trong. Phương Hàm thấy ta tiến vào, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương đói không ạ? Muốn ăn gì không ạ? Nô ty sẽ bảo bọn họ đi chuẩn bị." Nói dứt lời, nàng liền xoay người muốn đi.

Bỗng nhiên ta gọi nàng lại: "Xin cô cô dừng chân, bản cung có chuyện muốn hỏi ngươi."

Khi đó Triêu Thần nói, đợi đến sau này gặp Phương Hàm, có những lời ta không nên nói cho Phương Hàm. Có lẽ, nếu không nhìn thấy túi gấm lúc trước mà Tô Mộ Hàn đã cho ta, ở trước mặt Phương Hàm, ta cũng sẽ không nhắc đến dù chỉ một chữ. Có điều, túi gấm kia, ta đã sớm xem rồi.

Nàng dừng bước, xoay người bước đến, nhỏ giọng nói: "Xin nương nương cứ hỏi."

Ta chăm chú nhìn nàng, vẫn là bộ dáng thản nhiên như trước, vẫn như lúc ta vừa mới gặp nàng.

Tâm tư của nàng, quá bình tĩnh.

Ta lạnh nhạt hỏi: "Trước tiên bản cung muốn biết, lúc trước, vì sao cô cô lại chọn bản cung?"

Trong ánh mắt của nàng hiện lên một vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ như chớp mắt một cái, liền nói: "Nương nương tư chất thông minh, nô tỳ ở trong cung, đương nhiên là muốn tìm một chủ tử tốt."

Ta cười khẩy: "Vậy lúc bản cung bị giam vào lãnh cung, cô cô còn cảm thấy bản cung là một chủ tử tốt sao?"

"Nương nương..."

Bỗng nhiên ta đứng lên, mở miệng: "Chẳng lẽ cô cô giúp bản cung, không phải là vì điều gì khác sao?" Sắc mặt của nàng cuối cùng cũng khẽ biến đổi, ta tiến lên một bước, nói: "Chẳng lẽ cô cô không cảm thấy bản cung giống với một người sao?"

Nàng vẫn không nói lời nào, ta khẽ cười một tiếng, mở miệng: "Bản cung nhớ lần đầu tiên cô cô nghe được tên của bản cung đã từng nói 'Duy tang dữ tử, tất cung kính chỉ'. Khi đó, bản cung còn cảm thấy nói như thế thật êm tai. Mà lời đó, còn làm bản cung nhớ đến một vị cố nhân."

Phương Hàm cười nhạt một tiếng, hỏi: "Vì thế, nương nương mới cảm thấy nô tỳ thân thiết sao?"

Lời của nàng, khiến cho ta nao nao, ta cười: "Đúng vậy, thân thiết." Làm sao không thân thiết, lời đó vô cùng giống với lời nói của Tô Mộ Hàn.

Ta nhìn nàng, lại hỏi: "Bản cung muốn biết, cô cô thấy bản cung, có cảm thấy thân thiết không?"

Nàng cúi đầu: "Những gì nương nương nói hôm nay, dường như nô tỳ nghe không hiểu."

Ta cười: "E là chỉ ngoài miệng cô cô nói nghe không hiểu, nhưng trong lòng cô cô, lại hiểu rất rõ."

"Nương nương." Ánh mắt nàng nhìn ta tràn ngập vẻ khó hiểu, nàng tiến lên phía trước, cau mày hỏi: "Nương nương sao vậy ạ? Người đang trách nô tỳ mấy hôm trước không đến thăm người sao? Nô tỳ là..."

"Việc này ta không trách ngươi, lãnh cung đâu phải nơi ai cũng có thể vào." Ta xoay người, nói: "Bây giờ, Văn Lương đã theo Tấn vương về đất phong, Triêu Thần cũng không còn, bên cạnh bản cung, không phải chỉ còn một mình cô cô sao?"

Ngoái đầu lại, ta nhìn nàng, mở miệng nói: "Bản cung thật sự muốn cám ơn cô cô, cho ban cung hai cung nữ tốt như vậy." Lúc ta nói đến chuyện này, bỗng nhiên lại nghĩ tới Văn Lương xa xôi ngàn dặm bên ngoài.

Bây giờ, không phải là ta nên cảm thấy may mắn ban đầu ta đem Văn Lương đưa đi đất phong sao? Chỉ vì, Triêu Thần là người của Hạ Hầu Tử Khâm, mà Văn Lương lại hoàn toàn là người của Phương Hàm, không phải sao?

Ồ, vậy chuyện kia chẳng qua chỉ là duyên ngẫu nhiên.

Tấn vương đã trở về lâu như vậy, bên kia cũng không có tin tức khác thường nào truyền đến, ta nghĩ, chắc là tất cả đều bình thường.

Hôm nay ta nói nhiều như vậy, Phương Hàm cũng không phải người ngốc, nên chắc chắn là đã nghe được ý tứ trong lời nói của ta.

Đi đến trước cửa sổ, ta giơ tay kéo kín màn cửa, xoay người lại nhìn nàng, mở miệng: "Hôm nay, ở đây chỉ có hai người là bản cung và ngươi, vì thế có vài lời, ngươi nên nói ột mình bản cung, còn có thể có đường sống mà quay về, cô cô hiểu chứ?"

Nàng khó hiểu nhìn ta, mở miệng nói: "Nương nương cứ hỏi, nô tỳ nhất định trả lời rõ ràng."

Ta gật đầu, nói với nàng: "Bản cung chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có biết tiên sinh của bản cung - Tô Mộ Hàn hay không?"

Vẻ mặt của nàng vẫn như trước, lạnh nhạt mở miệng: "Nô tỳ không biết."

Ta nhìn thẳng vào nàng: "Lời nói này của cô cô là thật sao?"

"Là thật." Nàng trả lời không chậm trễ chút nào.

Sức chịu đựng của nàng thật tốt nha, chuyện cho đến bây giờ, vẻ mặt vẫn không đổi sắc như vậy. Ta tiến nhanh đến, vung cao cánh tay, ta tát má nàng một cái, lạnh lùng hỏi: "Hiện giờ, vẫn là lời nói thật sao?"

Bỗng nhiên nàng kinh hãi, vội vàng quỳ xuống: "Nương nương bớt giận."

Ta hít một hơi, mở miệng: “Bản cung vẫn nói câu kia, hôm nay, chỉ có hai người chúng ta, ngươi nói cho bản cung biết, thì vẫn còn có đường sống để quay về.”

Nhưng mà nàng vẫn lắc đầu: “Nô tỳ không biết y.”

Lạnh lùng nhìn nàng, ta giận dữ nói: “Ngươi đã không biết y, vậy tại sao trên tờ giấy mà y cho bản cung lại viết rõ ràng, nếu thực sự đã cùng đường, thì tìm ngươi — Phương Hàm!”

206. Q.2 - Chương 33: Hoàng Cung Tranh Đấu

Edit : Nhutphonglin

Beta : Rabbitlyn

Lúc nói ra những lời này, trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên chữ viết thanh tú, sâu sắc kia.

Hai chữ “Phương Hàm” dường như càng được viết thanh thoát, uyển chuyển hơn.

Toàn thân ta không kìm chế được mà run rẩy, đã nhiều năm trôi qua nhưng mỗi khi gặp chuyện chuyện liên quan đến Tô Mộ Hàn luôn luôn khiến lòng ta không ngừng kích động.

Ta chưa bao giờ nghĩ tiên sinh của ta sẽ dính dáng đến người nào trong thâm cung này, cho dù là mối quan hệ đó như thế nào. Thật ra, nếu chỉ đơn giản là quen biết Phương Hàm thì ta sẽ cảm thấy vui mừng. Nhưng trực giác nói cho ta biết, không phải như thế.

Nếu không, tại sao Hạ Hầu Tử Khâm lại hoài nghi Phương Hàm là mật thám của người nào đó, làm sao hắn lại phái Triêu Thần ẩn nấp bên cạnh nàng ta?

Triêu Thần còn nói nhiều năm như vậy cũng không hề thấy Phương Hàm có bất kì hành động nào, mặc dù nàng không nói rõ, nhưng ta cũng đã hiểu, trong tiềm thức của nàng đã nhận định Phương Hàm không phải là mật thám, không phải sao? Có lẽ, kết quả này cũng làm cho Hạ Hầu Tử Khâm phải hoảng hốt.

Nhưng mà, chỉ có ta biết, tất cả mọi thứ chẳng qua là Phương Hàm qua mặt bọn họ mà thôi.

Cuối cùng Phương Hàm giật mình, đưa mắt nhìn ta, sự bình tĩnh trước sau như một trong ánh mắt của nàng dần dần được thay thế bằng sự rung động, ánh sáng tỏa ra từ mắt nàng khiến cho ta cảm thấy hơi hoảng sợ.

Nhưng cuối cùng nàng chỉ nói: “Nương nương, điều đó là không thể.”

Nàng nói không thể.

A, chuyện này muốn ta tin thế nào? Trong túi gấm Tô Mộ Hàn gửi cho ta, giấy trắng mực đen viết rõ ràng hai chữ “Phương Hàm” hiện ngay trước mắt ta. Đừng nói với ta là trùng hợp, đó không phải là chuyện quá buồn cười sao?

Ta lạnh lùng nhìn người đang quỳ phía dưới, nhỏ giọng nói: “Cô cô nên biết, bản cung đã nói ra như vậy, cũng không phải vô duyên vô cớ vu oan cho cô cô.”

Nàng sợ run lên nhưng lại gật đầu. Nàng vẫn quỳ như trước, lại mở miệng nói: “Nô tỳ cả gan, muốn nhìn thấy tờ giấy nương nương đã nói.”

Tờ giấy đã sớm bị ta tiêu hủy rồi.

Giữ lại thứ đó, nếu như bị Hạ Hầu Tử Khâm hoặc Thái hậu nhìn thấy, thì ngay cả thân phận trong sạch ta cũng không nói rõ ràng được, làm sao ta dám giữ lại?

Ta nhìn nàng nói: “Tờ giấy đó cô cô không cần phải xem, bản cung chỉ cần cô cô nói thật.”

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn ta, kiên quyết lắc đầu nói: "Nô tì không quen biết Tô Mộ Hàn mà nương nương nói." Nàng cúi đầu xuống, lại nói: "Nếu nương nương hoài nghi, vậy nô tì nói cũng không có ích gì cả, từ sáu tuổi nô tì đã vào Vân phủ hầu hạ tiểu thư."

Nàng cười khẩy nói: "Cũng chính là Minh Vũ hoàng hậu sau này. Lúc nô tì theo tiểu thư vào cung, chẳng qua chỉ mới mười bốn tuổi, sau đó cho đến nay cũng không hề xuất cung, em gái duy nhất của nô tì cũng đã chết. Làm sao nô tì lại biết người Tô Mộ Hàn mà nương nương nói?"

Ta giật mình, bỗng nhiên mới nhớ đến.

A, ta có choáng váng thật không.

Nếu Tô Mộ Hàn căn bản không phải là Tô Mộ Hàn thì sao?

Tô Mộ Hàn chỉ là một cái tên giả.

Chẳng biết tại sao, nghĩ như vậy, trong lòng ta đột nhiên kinh hoảng, lưng dựa vào mép bàn phía sau, mới có thể đứng thẳng. Hít một hơi thật sâu, ta cắn răng mở miệng: "Tốt lắm, bản cung hỏi ngươi, lúc trước, Thái hậu muốn bản cung sang Hi Ninh cung chép kinh Phật, vì sao ngươi lại cố ý để bản cung bị vấp, còn dặn dò bản cung không được để cho Thái hậu biết cổ tay của bản cung bị thương?"

Lúc này, nàng mới xúc động, nhìn ta, một lúc sau không nói gì.

Ta cười khẩy một tiếng: "Cô cô không muốn nói cho bản cung, ngày đó bản cung bị vấp ngã ở bậc thềm, không có công lao của ngươi sao?"

"Nương nương." Nàng cúi đầu, nhàn nhạt lên tiếng: "Nương nương thật khiến cho nô tì giật mình, ngày ấy nô tì chỉ là không còn cách nào khác."

Ta cười: "Bản cung biết, có thể bản cung còn phải cám ơn ngươi, phải không?" Cúi xuống, đi về phía trước một bước, ta cúi đầu nói: "Bản cung nên cám ơn ngươi đã giúp bản cung che giấu quá khứ trước mặt Thái hậu. Nhưng mà, bản cung hiếu kỳ…"

Bỗng chốc ta nửa ngồi xổm người xuống, đến gần nàng, ta nhẹ giọng nói: "Bản cung rất hiếu kỳ, nếu Thái hậu thấy chữ viết của bản cung thì sẽ thế nào?"

Nàng vẫn cúi đầu, một lát lại nói: "Thái hậu sẽ luôn để ý thật kỹ nương nương."

Ta còn tưởng rằng nàng sẽ nói Thái hậu sẽ giết ta. Nhưng không nghĩ nàng sẽ nói Thái hậu chỉ luôn để ý kỹ ta. Như vậy, Thái hậu muốn theo dõi ai.

Trong lòng ta run lên, vươn tay ra, cúi đầu nhìn ngón tay của mình, ta trầm giọng nói: "Vậy ngươi nói xem, chữ viết của bản cung rốt cuộc là giống ai?"

Bởi vì vế sau của một câu đối mà Thái hậu lại hoài nghi nét chữ của ta, mà Phương Hàm, đã có thể giúp ta che giấu, đương nhiên là đã nhìn ra chữ viết của ta, không phải sao?

Phương Hàm trầm mặc, thật lâu cũng không nói thêm gì nữa.

Ta đứng thẳng người, hai mắt hơi cay, thấp giọng nói: "Cô cô, bản cung đang chờ câu trả lời của cô cô."

Một lúc lâu sau, mới nghe nàng nói: "Nương nương vẫn không nên biết sẽ tốt hơn."

"Tại sao?"

Nàng cười khẽ: "Chỉ vì vốn dĩ nương nương và y không có bất kỳ quan hệ nào."

Bỗng nhiên ta mở to mắt ra: "Y là ai?"

Là ai? Là Tô Mộ Hàn sao? Hay là nói Tô Mộ Hàn là ai?

Nếu như ngay từ lúc đầu ta hỏi Tô Mộ Hàn, Phương Hàm nói không biết y. Như vậy bây giờ, e là nàng đã sớm biết thân phận của Tô Mộ Hàn, chỉ là nàng vẫn không chịu nói cho ta biết.

Nàng thản nhiên mở miệng: "Nếu nương nương và y không có vấn đề gì, thì không cần phải biết y là ai?"

Ta cười lạnh nói: "Ngươi cảm thấy bản cung và y thật sự không có vấn đề gì sao?"

Phương Hàm gật đầu nói: "Vâng, nô tì ở bên cạnh nương nương lâu như vậy, đã sớm biết người trong sạch. Người và y không có vấn đề gì."

Ta phẫn nộ đập một cái thật mạnh lên mép bàn, lạnh lùng nói: "Bản cung là một tay y dạy dỗ, cách bản cung tiến cung cũng là y dạy cho bản cung, thậm chí y còn để lại túi gấm để chỉ cách cho bản cung diệt trừ chị em nhà họ Tang. Bây giờ ngươi lại nói với bản cung, bản cung không có quan hệ gì với y!" Phương Hàm nói, bảo ta tin như thế nào đây?

Ta không nghĩ đến nàng chẳng những không sợ, trái lại còn ngước mắt lên, nhìn thẳng vào ta, cười nhạt nói: "Nương nương cho rằng, mình là quân cờ của y sao?"

Quân cờ?

Lúc nàng nói đến hai chữ này, trong lòng ta bỗng nhiên chấn động. Hai chữ này trước kia khiến cho ta run rẩy, bây giờ lại được nói ra một cách thoải mái từ miệng của nàng, mà ta vẫn cảm thấy tim đập nhanh.

Không đợi ta nói, nàng lại nói tiếp: "Vậy thì xin nương nương nghĩ thật kĩ, rốt cuộc người có phải là quân cờ của y hay không? Từ đầu đến cuối y lợi dụng nương nương điều gì?"

Cuối cùng ta giật mình.

Tâm trạng xoay chuyển rất nhanh, từ lúc ta mới gặp y, cùng sống chung với y ba năm, rồi cho đến khi ta vào cung đã hơn một năm.

Tô Mộ Hàn thực sự không lợi dụng ta bất kỳ đều gì cả. Nếu không phải trên tờ giấy kia ghi câu đó, thậm chí ta vẫn không biết y biết Phương Hàm!

Đêm trước khi vào cung, y còn nói, muốn ta buông thù hận xuống.

Có phải y hoàn toàn không hy vọng ta vào cung hay không?

Chỉ là, ta kiên trì, y lại không ngăn cản.

Không, có lẽ chỉ có thể nói,cho dù ta có quyết định như thế nào, cho đến bây giờ y không hề ngăn cản ta.

Ngơ ngẩn suy nghĩ rất lâu, ta chỉ có thể nghẹn lời.

Phương Hàm lại nói: "Nô tì thừa nhận, lúc trước tiếp cận nương nương thực sự là nô tì có tâm tư. Nô tưởng rằng nương nương là người của y."

Lời của nàng làm ta bất ngờ không kịp phòng thủ. Nàng nói, tưởng rằng ta là người của y?

Nàng cười nói: "Chỉ là tiếp xúc mới biết. Hoàn toàn không phải."

Ta vẫn không nói gì, nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng sợ. Nghĩ đến là ở trên người của ta, nàng không nhìn thấy dấu hiệu của một quân cờ. Cho nên nàng mới nói rõ, hóa ra ta và y không có vấn đề gì.

Nhìn nàng, ta nói: "Vậy tại sao ngươi lại ở lại bên cạnh bản cung?"

Nàng lạnh nhạt nói: "Nương nương đã quên rồi ư? Là nô tì chủ động đến, bỗng nhiên lại bỏ đi, chẳng phải sẽ khiến người khác nghi ngờ sao?"

Ta làm sao có thể quên những điều đó?

Nhưng mà, lời của nàng không thể không khiến ta hoài nghi.

Xoay người đi, ta nói: "Đứng lên đi." Ta nghe nàng nói cảm ơn, sau đó đứng dậy. Ta lại nói: "Ngươi ẩn náu trong cung để làm gì?"

Giọng nói của nàng vẫn thản nhiên như trước: "Nương nương đã nghĩ sai rồi, nô tì cũng không phải là người của y."

Ta cười lạnh nói: "Thật sao? Vậy vì sao vừa rồi cô cô còn nói tiếp cận bản cung chỉ vì tưởng rằng bản cung là người của y. Nếu như ngươi và y không có quan hệ gì, vì sao lại để tâm đến người của y?"

Ta thấy nàng tiến lên phía trước một bước, nói: "Nô tì chỉ là muốn biết y phái nương nương tiến cung để làm gì. Nhưng không nghĩ đến nương nương vốn không phải là người của y. Như vậy, nô tì cũng yên tâm. Nô tì ở lại trong cung chỉ bởi vì không có nhà để về nữa. Ra ngoài, không bằng nên ở lại. Bây giờ ở trong hậu cung, nương nương là người hiểu rõ số phận của nô tì nhất."

Cung nữ là cả đời không được xuất cung. Chỉ khi triều đại thay đổi, mới có phá lệ, để cho cung nhân của tiền triều xuất cung. Đó là biểu hiện của sự ban ân. Thật ra, chẳng qua là sợ tâm phúc của tiền triều ở lại trong cung sẽ có nguy hiểm mà thôi.

Thấy ta không nói lời nào, nàng lại nói: "Nô tì giúp nương nương, chỉ là vì tránh cho những hiểu lầm không nên có xảy ra. Nương nương cũng là người thông minh, nên biết nỗi khổ tâm của nô tì."

Ta thừa nhận, nếu để Thái hậu nhìn thấy chữ viết của ta, hâu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Mà bản thân ta từ trong sáng cũng trở nên vẩn đục. Suy cho cùng, Phương Hàm thật sự không làm chuyện gì có lỗi với ta. Nàng cũng không lợi dụng ta để làm việc gì.

Chẳng lẽ, thực sự như lời nói của nàng, ta và nàng đều không phải là quân cờ của y?

Còn nàng trong lời của y…

Nghe nàng nói nhiều như vậy, trong lòng ta bắt đầu hoài nghi một người. Nhưng mà ta lại cảm thấy buồn cười. Tô Mộ Hàn là đàn ông, điểm này, ta chắc chắn là không thể nào lầm được. Vì thế, rất nhiều chuyện, lại khiến ta không hiểu được.

Xoay người lại, nhìn người trước mặt, mở miệng nói: "Bản cung vẫn muốn biết y trong lời nói của cô cô là ai?" Chỉ cần nàng chịu nói, như vậy có nhiều chuyện, ta sẽ không cần phải suy nghĩ.

Nàng vẫn không một chút hoang mang như trước: "Nô tì vẫn nói câu kia, nếu nương nương và y không có quan hệ gì, vẫn là không nên biết sẽ tốt hơn."

"Nếu bản cung nhất định phải biết thì sao?" Ta tiến lên ép nàng nói ra.

Theo bản năng nàng lùi về phía sau nữa bước, hít một hơi nói: "Vậy nô tì chỉ còn cách chết."

Ta khiếp sợ nhìn nàng, đương nhiên ta tin tưởng lời của nàng. Lần đầu tiên thấy nàng, ta đã cảm thấy, nếu nàng đã trung thành với ai mà chấp nhận trả giá, thì nhất định sẽ là chuyện cả đời. Sẽ không vì bất kỳ chuyện để có thể thay đổi được.

Khi đó, nàng tận tâm với hoàng hậu Minh Vũ, ta thật khó tưởng tượng được, sau khi hoàng hậu Minh Vũ chết, rốt cuộc là ai có thể khiến cho nàng để tâm đến như vậy?

Rất rõ ràng, người này nhất định là người của tiền triền.

Chỉ là lúc này, suy nghĩ trong đầu ta trống rỗng, suy đoán kia chắc chắn là như mò kim trong đáy bể. Đã khó nay càng khó thêm.

Nhắm hai mắt lại, ta cắn răng nói: "Vậy bản cung sẽ thành toàn cho ngươi."

Nàng không chần chờ chút nào, mở miệng nói: "Nô tì tạ ơn nương nương. Vậy nô tì xin cáo lui trước." Nghe được tiếng bước chân của nàng, cửa mở ra, sau đó ta nghe tiếng nàng nói: "Nô tì còn một câu nữa muốn nói cho nương nương, y chưa bao giờ làm chuyện gì tổn thương đến nương nương."

Dứt lời, ta liền nghe được âm thanh nàng bước ra cửa.

Cửa lại được đóng lại cẩn thận.

Một mình ta lặng lẽ đứng trong phòng. Muốn nàng đi tìm cái chết, ta thực sự làm được đúng không?

Trong lòng Phương Hàm biết rõ, nhưng nàng thà chết chứ không muốn nói ra thân phận của Tô Mộ Hàn. Chỉ là nàng chắc chắn, ta sẽ không đem việc này nói cho Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu. Ta nghĩ nàng thực sự không phải là người ngu ngốc, lúc ta nói không cần nhìn tờ giấy, chắc hẳn nàng cũng đã đoán được, tờ giấy trong tay ta e rằng đã được tiêu hủy.

Vì thế, chỉ cần nàng chết, đầu mối của việc này sẽ bị cắt đứt. Nếu ta lại muốn điều tra, đã khó nay càng khó thêm.

Nhưng lúc nàng bước ra, lại nói là Tô Mộ Hàn chưa bao giờ làm tổn thương ta.

Trong lòng ta đau đớn, như vậy, tiên sinh, người hãy nói cho ta biết tất cả, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Tay cầm chén trà trên bàn lên, ta rất muốn đập nó xuống mặt đất, nhưng bỗng nhiên lại cứng đờ. Vội vã đặt chén trà xuống, đẩy cửa ra.

Trên hành lang dài, những cung nữ thấy ta, vội đứng sang một bên hành lễ.

Ta chỉ bước nhanh về phía trước, Phương Hàm, nàng có thể đã….

Cắn răng, ta chạy càng lúc càng nhanh, dứt khoát chạy.

Đẩy cửa phòng nàng ra, ta thấy nàng đã cầm một dây dải màu trắng ném lên xà nhà, thấy ta chạy vọt vào, nàng giật mình. Ta ngẩn ngơ, vội đóng cửa phòng lại, trầm giọng nói: "Xuống."

Nàng chần chờ một lát, cuối cùng từ trên băng ghế ngồi xuống, nhìn ta, lạnh nhạt nói: "Hôm nay nương nương không nên mềm lòng."

Trong lòng ta chấn động, ta mở miệng hỏi: "Y muốn tổn thương Hoàng thượng?"

Nàng sợ run lên, lại hỏi: "Vì sao trong lời nói của nương nương chỉ là tổn thương?"

Ta có chút kinh ngạc nhìn nàng, một lát sau, mới nói: "Nếu không, tại sao ngươi lại liều chết không muốn nói ra thân phận của y?"

Nàng lại cười: "Cho đến bây giờ nương nương còn hoài nghi nô tì là mật thám của y sao? Nương nương sai rồi, y không đáng để làm chuyện như vậy. Nô tì không muốn nói thân phận của y là vì bảo vệ y, cũng là bảo vệ nương nương."

Ta nhìn thẳng vào người trước mặt, nàng lại nói: "Nương nương hãy nhớ lại một chút, tất cả những gì y đối với nương nương, chẳng lẽ không phải là vì muốn tốt cho người sao?"

Cắn răng, ta không muốn suy nghĩ, có suy nghĩ, cũng không nghĩ ra.

Ta mở miệng nói: "Nếu như thế, lúc trước, vì sao ngươi lại muốn giấu diếm vết sẹo trên cổ của mình?"

Nàng kinh hãi, lại không hỏi ta làm sao lại biết được, chỉ nói: "Chỉ là nô tì muốn nói cho nương nương biết, thâm cung không giống với bên ngoài, sơ suất một chút sẽ mất đi tính mạng."

Ta im lặng không nói gì, lời của nàng đều rất hợp lý, thậm chí ta cũng không biết có nên tin hay không.

Hai người tương tự nhau, ban đầu thực sự đã có nét tương đồng. A, Tô Mộ Hàn và Phương Hàm, vì sao bọn họ quen biết nhau? Tô Mộ Hàn có liên quan gì đến người tiền triều? Ta càng nghĩ, cuối cùng cũng không có kết luận gì.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh của Tường Hòa: "Nương nương, nương nương…"

Ta cả kinh, tại sao Tường Hòa lại biết ta ở gian phòng của Phương Hàm?

Chần chờ một lát, cuối cùng ta lên tiếng trả lời: "Chuyện gì?"

Tường Hòa nói: "Thục phi nương nương đến."

Trong lòng ta chấn động, bỗng nhiên xoay người lại. Ta vừa mới phục vị Đàn phi, còn đang suy nghĩ xem ai là người đến đầu tiên, nhưng không nghĩ lại là Diêu thục phi!

Phương Hàm tiến lên mở cửa cho ta, ta cất bước ra ngoài, thấy nàng cũng đi ra với ta, ta lại nói: "Hay là cô cô ở lại trong phòng nghỉ ngơi đi, bên đó tự nhiên sẽ có người hầu hạ bản cung."

Sắc mặt của nàng khẽ biến, nhưng lại không nói gì. Ta liếc nhìn Tường Hòa một cái, nâng bước đi về phía trước.

Tường Hòa vội đuổi theo, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi, nô tài tìm thế nào cũng không thấy nương nương, may mắn nghe cung nữ bên ngoài nói, nhìn thấy nương nương đến chỗ cô cô. Nếu nương nương bận việc, cứ bảo bọn nô tài một tiếng là được, việc gì phải tự mình đến đó?"

Ta cười lạnh một tiếng, lại không nói gì.

Cứ bảo một tiếng? Bây giờ ở Cảnh Thái cung, ta còn có thể tin ai?

Thấy ta không nói lời nào, Tường Hòa cũng thức thời không nói thêm gì nữa.

Hai người đi đại sảnh, phía xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp. Ta đi vào, hành lễ với nàng: "Thần thiếp tiếp kiến nương nương."

Quyến nhi đứng bên cạnh này vội hành lễ với ta.

Nàng xoay người đi, dùng ánh mắt hẹp dài như ta, nhưng mà chỉ trong chớp mắt, liền cười nói: "Đã lâu rồi không gặp, vốn tưởng là Đàn phi sẽ thay đổi một chút, nhưng không ngờ, chỉ là do bản cung đã suy nghĩ quá nhiều."

Ta nao nao, là nàng ta thấy ta không thảm hại, nên không khỏi thất vọng sao?

Phất tay bảo Tường Hòa lui xuống, ta lại nghe Diêu Thục phi nói: "Bây giờ, ngươi vẫn là Đàn phi, sao bên người cả một cung nữ cũng không dẫn theo?" Nàng tiến lên một bước, mỉm cười nói: "Bản cung rất hiếu kỳ, hôm đó rốt cuộc đã đắc tội với Thái hậu như thế nào, lại có thể làm cho Thái hậu giận đến mức đánh chết cung nữ của ngươi?"

Ta ung dung thản nhiên liếc mắt nhìn Quyến nhi một cái, thấy bộ dáng rủ mắt thuận theo đứng phía sau Diêu thục phi, dường như cuộc nói chuyện giữa bọn ta, nàng hoàn toàn không hề nghe được. Ta thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Thần thiếp nghĩ là hôm nay nương nương đến Cảnh Thái cung, không phải có hứng thú với chuyện ở quá khứ. Thần thiếp thích nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, nương nương là người vô sự bất đăng tam bảo điện*." Hôm nay nàng ta muốn đến xem ta sa sút như thế nào, như vậy nàng ta cũng thấy ta đã làm cho nàng ta thất vọng.

*Vô sự bất đăng tam bảo điện: Nghĩa là không có việc cần thì không đến làm gì.

Nguồn gốc: 'tam bảo' (ba ngôi báu), tức là để chỉ Phật, pháp, tăng trong Phật giáo (lần lượt nghĩa là bậc tu hành đã đắc đạo, kinh sách đạo lý quý giá, và người đang tu hành), nên 'tam bảo điện' là chỉ nơi cư ngụ, cất giữ của tam bảo, là chốn thiêng liêng, khách viếng thăm chùa chiền nếu không có việc cần thiết thì không được tùy tiện lui tới.

Lời của ta làm cho ánh mắt của nàng ta khẽ động, nàng ta vẫn cười nói: "Đàn phi thật khiến bản cung nhìn với cặp mắt khác xưa, cho dù với tình thế bây giờ, ngươi vẫn bình tĩnh như trước." Nàng cúi xuống, lại nhìn Quyến nhi, nhỏ giọng nói: "Ở đây không cần ngươi hầu hạ, lui ra bên ngoài đi."

Quyến nhi không chần chờ, vội gật đầu nói: "Vâng, nô tì xin cáo lui." Dứt lời, liền đi ra cửa.

Diêu thục phi nhìn bóng lưng của Quyến nhi, đợi nàng đi xa, mới thẳng người, nhìn thẳng vào ta. Ta cười: "Nương nương muốn làm gì?"

Nàng ta lại thờ ơ mở miệng: "Ngươi không mang ai theo bên cạnh, đương nhiên bản cung cũng muốn công bằng."

Ta ngơ ngẩn, cái này gọi là gì đây? Tiếp theo, ta hơi sững sờ, chẳng lẽ là... Nàng hoài nghi gì sao? Hoài nghi Quyến nhi?

Quyến nhi là người của Thái hậu, đây là điều ai cũng biết. Xem ra, Diêu thục phi cũng đã mơ hồ phát hiện ra điều gì. Sự việc nàng ta sẩy thai e là trong thời gian ngắn nàng ta vẫn không nghĩ ra được, nhưng mà nàng ta đã bắt đầu vô cùng cảnh giác.

Ta đang nghĩ ngợi, thì thấy nàng ta tiến lên phía trước nửa bước, nói bằng chất giọng cực nhỏ: "Bản cung hỏi ngươi, thân phận thật của Dao phi có phải là Phất Hi hay không?"

Ta nhìn nàng, mở miệng: "Trong lòng nương nương đã có đáp án, vì sao còn phải hỏi thần thiếp?"

Một lát sau, ta mới nghe nàng cười rộ lên, trong ánh mắt lộ ra một sự thù hận, cắn răng mở miệng: "Hóa ra thật sự là nàng ta."

"Khó trách Hoàng thượng lại để tâm đến nàng ta như vậy!"

"Hoàng thượng quan tâm nàng!" Ta thản nhiên mở miệng.

Nàng ta lại giận dữ nói: "Hậu cung không có đặc sủng!"

Trong lòng ta chấn động, ngước mắt nhìn nàng ta. Không phải hậu cung không có sủng ái đặc biệt, mà là có sủng ái đặc biệt, cũng không được lâu dài. Nhìn thẳng vào nàng ta, ý của nàng là… Muốn diệt trừ Dao phi sao? Nhưng mà, cho dù như vậy,sao nàng ta lại khổ sở nói cho ta biết? Nàng ta không sợ ta sẽ bán đứng nàng ta sao?

Ta mở miệng hỏi: "Nương nương muốn làm gì?"

Nàng ta hừ nhẹ một tiếng nói: "Ngươi cho là gì?"

Ta cúi đầu: "Thần thiếp ngu muội."

Nàng ta cười một tiếng: "Đàn phi, ở hậu cung này, nếu nói ngay cả ngươi cũng ngu muội, vậy bản cung thấy, thông minh cũng không được mấy người."

Ta vẫn thản nhiên mở miệng: "Nương nương cũng đã nhìn thấy tình hình bây giờ rồi, thần thiếp còn có thể làm gì nữa? Hay là, nói một cách thực tế, thần thiếp bây giờ chỉ có thể là một Đàn phi, không phải sao?

Nụ cười trên mặt nàng ta hơi cứng lại, trầm giọng nói: "Xem ra, bản cung cần phải đi thẳng vào vấn đề mới nói chuyện được. Đàn phi, hôm đó ngươi bị đày vào lãnh cung thật là bởi vì mạo phạm Thái hậu sao? Ồ, bản cung ở bên cạnh Thái hậu nhiều năm như vậy, tính tình của bà bản cung có thể không hiểu hoàn toàn, nhưng cũng hiểu được, nếu quả thật ngươi đắc tội với bà, bây giờ, bà sẽ thả ngươi ra sao?" Ta kinh ngạc, nàng ta lại nói tiếp: "Ngươi đừng tưởng là cái gì bản cung cũng không biết, không biết việc làm của ả tiện nhân Dao phi kia. Có điều bản cung thật sự hiếu kỳ, kiêu ngạo như ngươi, tại sao có thể nhịn được!"

Từng câu từng chữ của nàng ta, không có chỗ nào không nói cho ta biết, ngày đó, nguyên nhân ta bị đày vào lãnh cung, nàng ta thực ra đã sớm biết. Vì thế, nàng ta biết ta và Dao phi bất hòa, cho nên nàng ta mới có thể nói những lời này.

Ta cười khẩy một tiếng: "Nếu nương nương đều đã biết cả rồi, nhưng mà, thần thiếp cho rằng, việc này không liên quan đến nương nương."

"Không liên quan?" Giọng điệu của nàng ta càng tức giận, hai tay nắm chặt, lạnh lùng nói: "Ngày anh trai của bản cung chết, ả ta mượn cớ thân thể khó chịu, rút khỏi rất sớm, về sau, có người nhìn thấy ả một mình rời khỏi Nghi Tư Uyển. Cái chết của anh trai bản cung, ả ta không thể không có liên quan, bản cung và ả ta thề không đội trời chung!"

Cuối cùng, ta cũng khiếp sợ!

Hôm ấy, ta đặc biệt bảo Triêu Thần đưa Dao phi về Nghi Tư Uyển, nhưng mà Triêu Thần trở về rất nhanh, sau đó cũng không quay trở lại Nghi Tư Uyển nữa. Ta đương nhiên là không biết, giữa chừng Dao phi đi khỏi Nghi Tư Uyển. Có điều, Diêu thục phi lại có thể hoài nghi cái chết của Diêu Chấn Nguyên có liên quan đến Dao phi, đây mới chính là điều làm ta kinh ngạc.

Ta liền bật thốt lên: "Diêu phó tướng chết, không phải là Thư Cảnh Trình làm sao? Hiện trường vẫn còn để lại ngọc bội của y mà."

Chân mày của nàng khẽ nhíu lại: "Thì sao? Ai hành hung sau lưng lại để lại chứng cứ rõ ràng như thế? Năm đó, anh trai ta đã từng vì gương mặt xinh đẹp của Phất Hi mà trêu chọc ả, chỉ tiếc là, ngày đó, bản cung chưa từng gặp qua dáng vẻ của ả ta. Không ngờ, đã lâu như vậy, ả ta vẫn ghi hận ở trong lòng! Sau khi chuyện không may xảy ra, bản cung có đến hiện trường, mũi tên cắm trên mặt đất kia, độ mạnh yếu này, rõ ràng là từ tay của một nử tử bắn ra."

Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, Diêu thục phi đúng là có nhãn lực rất lợi hại! Mũi tên kia, không phải là mũi tên do ta bắn ra hay sao?

Âm thầm hít một hơi, ta cau mày nói: "Nhưng mà nương nương có nghĩ tới hay không, hôm đó Dao phi có tiến vào rừng hay không, thị vệ bên ngoài nên rõ hơn ai mới đúng? Huống hồ, những người chết ngày hôm đó không chỉ có một mình Diêu phó tướng."

Chỉ có ta biết rõ ràng, một đội thị vệ Ngự Lâm quân kia, là Hạ Hầu Tử Khâm bí mật xử tử.

Nàng ta cười khẩy : "Ngày đó, người Bắc Tề đến nhiều như vậy, muốn tìm cách để cho ả ta vào, không phải là quá dễ dàng hay sao? Ả ta đường đường là quận chúa Bắc Tề, muốn giết người, đương nhiên sẽ không đi một mình!"

Ta bật thốt lên: "Vậy vì sao nương nương không nói với Hoàng thượng?"

"Hừ, nói có tác dụng gì sao? Bản cung cũng không có chứng cứ." Vẻ mặt nàng ta buồn bã: "Hoàng thượng đối với ả ta tình cảm sâu nặng, chỉ biết che chở cho ả ta."

Ta khiếp sợ không ngớt, nghe ngữ khí của nàng ta, thậm chí, ngay cả Diêu Hành Niên nàng ta cũng chưa nói, đúng không?

Suy nghĩ, ta hỏi: "Vậy Diêu tướng quân thì sao?"

Quả nhiên, ta thấy nàng ta lắc đầu: "Việc này nếu để cho cha ta biết, chỉ sẽ khiến ông và Hoàng thượng bất hòa. Bản cung không thể nói."

Đầu ngón tay ta run lên, mở to mắt nhìn nàng ta, nàng ta không nói cho Diêu Hành Niên biết, là vì nguyên nhân này!

Trong lòng nàng ta, có Hạ Hầu Tử Khâm!

Chẳng biết tại sao, nghĩ như vậy, tâm trạng ta đột nhiên trở bên bình tĩnh trở lại.

Nhìn nàng ta, cười khổ nói: "Nương nương thật khiến thần thiếp không hiểu, lúc ở Thượng Lâm Uyển, nương nương che giấu ý định giết người, đâu phải chỉ có một mình Dao phi? Nương nương không phải cũng đã ra tay, đánh ngã thần thiếp xuống Nam Sơn sao? Sao bây giờ, lại đem điều quan trọng như vậy, nói cho thần thiếp nghe?"

Trong ánh mắt của nàng ta hiện lên một sự kinh ngạc, lập tức cười nói: "Không phải bản cung ra tay đánh ngã ngươi."

Ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng nói gì thế?

Nàng ta không quan tâm đến sự kinh ngạc của ta, nói thẳng: "Lúc đó tình cảnh hỗn loạn, bản cung cũng nghĩ tới, có điều, tới lúc ra tay, bản cung lại đổi chủ ý. Chỉ vì Hoàng thượng đã bảo vệ Dao phi tốt như vậy, trong lòng bản cung không phục. Bây giờ Dao phi tới, bản cung còn có thể ngốc như vậy sao, diệt trừ ngươi làm gì?" Rõ ràng nàng ta biết trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm có ta, cho nên muốn giữ ta lại để đấu với Dao phi.

Nhưng mà, không phải nàng, vậy thì có thể là ai?

"Là thị vệ bên cạnh Hàn vương." Nàng ta nhỏ giọng nói.

Bây giờ ta mới thật sự kinh ngạc, Thanh Dương ư?

Lúc đó, ta trốn ở sau lưng của nàng ta, thật sự là không hề chú ý đến nàng ta. Ta làm sao có thể đoán được, người đánh ngã ta xuống Nam Sơn, lại là nàng!

"Không." Ta lắc đầu: "Thanh Dương không thể nào đánh ngã cả Hàn vương được." Nếu nói Thanh Dương làm tổn thương Hàn vương, thì dù bất luận thế nào ta cũng không thể tin được.

Đột nhiên Diêu thục phi cười rộ lên, mở miệng nói: "Hàn vương đương nhiên là do bản cung đánh ngã. Cái chết của anh trai bản cpung có liên quan đến Dao phi, như vậy Hàn vương cũng không phải không biết chuyện đó! Bọn họ là anh em kết nghĩa, Hàn vương không thể không giúp ả ta! Vì thế bản cung muốn nhân cơ hội này, giết y! Dù sao, tất cả mọi người nhìn thấy đều là y vì cứu ngươi mới ngã xuống Nam Sơn. Vậy thì bản cung cũng không có bất kỳ liên quan nào! Vậy cũng coi như là bản cung đã báo thù cho anh trai bản cung!"

Ta thế nào cũng không ngờ tới, hóa ra, chân tướng sự thật lại là như vậy!

Ồ, nàng ta nói là báo thù cho Diêu Chấn Nguyên, thật đúng là chó ngáp phải ruồi, đánh bừa mà trúng. Mặc dù Thanh Dương ra tay, nhưng cuối cùng Hàn vương cũng không thoát khỏi liên quan. Nếu để nàng ta biết, hôm đó hai người ngã xuống, mới chính là hai người trực tiếp liên quan đến cái chết của anh trai nàng ta, bây giờ nàng ta sẽ có biểu hiện như thế nào?

Sự việc luôn luôn đơn giản mà lại cũng rất phức tạp.

Ta cười bất đắc dĩ, vì thế, lúc Thanh Dương nhìn thấy Hàn vương, nên mới nghiến răng nói, Thanh Dương đáng chết.

Nàng làm sao có thể đoán được, ham muốn cá nhân của mình, lại làm cho Hàn vương ngã xuống núi?

Ta thở dài một tiếng, nhìn Diêu thục phi, mở miệng: "Nương nương muốn thần thiếp làm gì?" Nàng ta nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ muốn nói cho ta biết, ta và nàng ta, đều không thể đội trời chung với Dao phi. Vì thế, bây giờ bọn ta đang đứng chung một thuyền.

Nàng ta nhẹ nhàng cười: "Bản cung muốn ngươi giúp bản cung tìm một đối sách, để cho ả ta chết, nhưng lại không khiến hai nước giao chiến."

Thật ra, trong lòng Diêu thục phi có Hạ Hầu Tử Khâm, điểm đó, ngay từ đầu ta không đoán ra được. Hít một hơi thật sâu, ta hỏi nàng: "Thần thiếp rất muốn biết, nếu Diêu tướng quân không đứng ở bên phe Hoàng thượng, nương nương người sẽ thế nào?"

Nàng ta hơi ngẩn ra, lại nói: "Không có chuyện đó xảy ra." Nàng ta nói rất bình tĩnh, trong ánh mắt nàng còn chậm rãi hiện lên sự tin tưởng.

Đó là cha của nàng ta, cho nên nàng ta mới có thể tin tưởng như vậy. Có điều, thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, không phải sao? Diêu thục phi nàng, trong lòng có Hoàng thượng. Lắc lắc đầu, ta không suy nghĩ thêm nữa, xoay người đi nói: "E là hôm nay nương nương đến đây vô ích rồi, thần thiếp không có ý định ra tay với Dao phi."

"Đàn phi!" Nàng tức giận nói: "Hôm nay ngươi đã biết nhiều chuyện như vậy, nếu như ngươi không về phe bản cung, bản cung sẽ giết ngươi! Đừng quên, ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một phế phi!"

Ta tin, nàng nói được thì làm được. Giống như lần đó ở Trữ Lương cung, nàng ta dám ngang nhiên giết ta. Hừ, có điều, bây giờ muốn ta và nàng ta đang đứng chung một con đường, chỉ e là sau này Dao phi sụp đổ rồi, mũi nhọn của nàng ta sẽ quay về phía ta. Nàng ta giữ lại ta, chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng ta đối phó với Dao phi mà thôi. Ngày ấy ở Hi Ning cung, đối với lời của ta, từng câu từng chữ, nàng ta đều nhớ kỹ.

Ta giả vờ hoảng sợ, theo bản năng lui nửa bước.

Nàng ta cười khẽ: "Đừng sợ, chỉ cần ngươi chịu giúp bản cung, bản cung sẽ không động đến ngươi."

Trong lòng ta rất nhanh đã thay đổi một chút suy nghĩ, không phải Thái hậu muốn ta dẫn dắt để Dao phi ra tay hại đứa bé của Thiên Phi sao? Hay là, ta nhân cơ hội này đem củ khoai nóng khó giải quyết này sang cho Diêu thục phi đi.

Yên lặng nhìn nàng một cái, ta nhỏ giọng nói: "Trong lòng nương nương rõ ràng nhất, đạo lý mẫu bằng tử quý."

Ánh mắt của nàng trở nên căng thẳng, lại lạnh lùng hỏi: "Bây giờ còn ai có thể mẫu bằng tử quý chứ?"

Xem ra, nàng ta vẫn còn nhớ rõ những lời Thư quý tần đã nói ngày đó. Cũng là, nếu không phải Thái hậu nói rõ, ta cùng không dám kết luận long thai trong bụng Thiên Phi là thật. Chỉ là việc này đương nhiên không thể nói rõ, ta đành phải nói: "Chuyện của Vinh phi, thần thiếp đã điều tra, tin là nương nương cũng điều tra. Vì sao không có vấn đề, bây giờ nương nương vẫn chưa nghĩ ra sao?"

Vẻ mặt của nàng ta lập tức biến đổi, ta nói dứt khoát: "Đích thực là ngày đó thần thiếp đã cố ý tiết lộ cho cung nữ ở Trữ Lương cung biết những lời Thư quý tần nói, nàng ấy nói việc này, thần thiếp không cần đi thăm dò, việc này chỉ cần nương nương điều tra sẽ tốt hơn. Nàng ấy còn nói, nương nương vừa mất đi hài nhi nên sẽ đau lòng, nhất định không bỏ qua cơ hội này. Có điều thần thiếp chưa từng ngờ tới, Thư quý

tần đã sắp chết, còn muốn chơi chúng ta một vố!" Ta nghiến răng nghiến lợi nói, Diêu Thục phi sẽ không biết, Thư quý tần là dùng sinh mệnh của anh trai nàng ta để đổi lấy bí mật này. Chỉ cần nàng ta không biết sự việc của Thư Cảnh Trình, như vậy, sẽ liền tin tưởng lời của ta.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, dùng sức đập lên mặt bàn, xem ra là giận không ít.

Ta cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Diêu thục phi không phải người ngu ngốc, nhưng mà nói nửa thật nửa giả như thế, lòng người mới là dễ lầm lẫn nhất.

Bất luận nàng ta nghĩ thế nào, lời của ta, đều là sự thật.

Nàng ta chỉ đứng một lát, liền bước nhanh ra ngoài. Ta vội ngước mắt nhìn, nàng không hề ngoảnh đầu dù chỉ một lần.

Xa xa ta nhìn thấy Quyến nhi tiến lên đỡ nàng đi. Ta nhìn, nhịn không được mà cười.

"Tranh đấu."

Lời nói đơn giản nhưng phải nhớ kỹ.

Hôm nay ta mới cảm nhận được, tranh đấu chốn thâm cung không phải là thắng thua, mà là sống chết.

Ai đã chết, mới tính là chính thức kết thúc. Nếu còn sống, trận chiến này, vĩnh viễn vẫn chưa dừng lại. Vì thế, lúc trước Dao phi muốn ta sống, đó và sự sai lầm lớn của nàng ta.

Cho đến lúc chạng vạng, Ngọc tiệp dư đến. Đã lâu không gặp nàng, nàng lại ngày càng gầy đi, giống như người bị đày vào lãnh cung không phải ta, mà là nàng. Nàng đến nhưng lại không ở lâu, chỉ ngồi một lát, liền đứng dậy rời đi.

Sau đó, không ai đến Cảnh Thái cung nữa. Trái lại, thật giống với một lãnh cung.

Chân ta không hề bước ra khỏi cửa, ta đặc biệt chờ, sau khi Diêu thục phi ra ngoài sẽ ra tay với Dao phi như thế nào? Có điều, những ngày này lại càng yên lặng.

Nghe nói, dường như ngày nào Hạ Hầu Tử Khâm cũng đến Khánh Vinh cung chăm sóc cho Thiên Phi, thỉnh thoảng mới ghé qua Dao Hoa cung một lần.

Chắc hẳn chỉ bằng những điều này, đã có thể khiến Dao phi tức chết rồi? Khi đó, bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm có ta, bây giờ, lại đổi thành Thiên Phi.

Mà ta, đã mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao đã lâu như vậy, lại không thấy nàng ta động thủ?

Trước mắt, đã là ngày hai mươi chín tháng sáu.

Thời tiết đã trở nên vô cùng nóng bức, ngay cả lúc ngồi, cũng không chịu được mà chảy mồ hôi.

Phương Hàm ở bên cạnh ta giúp ta quạt, kể từ ngày hôm đó, từ đầu đến cuối, ta và nàng không nói chuyện nhiều.

Nói chính xác là, cùng lắm chỉ đối thoại nhàn nhạt vài câu. Có ngăn cách, nên không có khả năng lại tin tưởng.

Nhìn thấy Tường Thụy từ bên ngoài chạy vào, nhìn ta cười nói: "Nương nương, sắp đến ngày sinh nhật của Thái hậu, Thái hậu nói năm nay sẽ không tổ chức phô trương, chỉ bày một tiệc rượu gia đình. Nương nương, đến lúc đó người có thể gặp Hoàng thượng." Y vui vẻ nói.

Ta biết, y là muốn ta ở buổi yến tiệc chúc thọ biểu hiện tốt một chút, tốt nhất, có thể khiến Hạ Hầu Tử Khâm chú ý. Y đâu có biết rằng là Hạ Hầu Tử Khâm cố ý không đến thăm ta, thì làm sao có thể chú ý đến ta?

Theo bản năng ta ngước mắt liếc nhìn Phương Hàm, cười hỏi: "Cô cô cho rằng, đến lúc đó, bản cung nên mặc y phục gì để thu hút ánh mắt của Hoàng thượng?"

Nàng lại ngẩn ra, lập tức nhỏ giọng nói: "Nô tì cho rằng, bây giờ nương nương đã rất đẹp."

Ta có chút kinh ngạc, ý của nàng là, ta không cần tranh thủ tình cảm. Nửa tháng này, ta càng lúc càng không hiểu nàng. Nàng làm tất cả, dường như thực sự đúng như lời nàng nói, chúng ta, đều không phải là quân cờ của người khác.

Tường Thụy ngây ngẩn cả người, nhìn dáng vẻ của hai người bọn ta, cũng biết điều không nói thêm gì nữa. Đứng một lát, liền cáo lui.

Ngày mười bốn tháng bảy, ngày sinh nhật của Thái hậu.

Đã lâu rồi không ta gặp bà. Một gương mặt hiện ra, hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt của ta.

Cũng không ăn mặc trang phục cầu kì gì, chẳng qua chỉ là một bộ cung trang xinh đẹp. Hôm nay là ngày sinh nhật của Thái hậu, ta không thể mặc y phục qua loa. Các phi tần ở hoàng cung đều trang điểm và ăn mặc vô cùng đẹp đẽ, đã nhiều ngày không gặp Hạ Hầu Tử Khâm, đều muốn thừa dịp hôm nay biểu hiện cho thật tốt, hy vọng là có thể thu hút được ánh mắt của hắn.

Ta tìm một chỗ ngồi xuống, ta nhìn thấy những vị phi tần mới đều nhìn ta, châu đầu ghé tai nhau nói gì đó.

Ta cười khẩy một tiếng, không rảnh mà để ý đến họ.

Thiên Phi đã mang thai đến tháng thứ tám, thân thể của nàng ta đã nặng nề. Nhuận Vũ ở bên cạnh nàng ta quạt cho nàng ta mát, chỉ sợ nàng ta có một chút khó chịu. Ta trông thấy vẻ mặt Thiên Lục có chút hoảng hốt, chỉ ngơ ngác thất thần nhìn chén rượu trước mặt.

Ta mới nhớ đến, Cố Khanh Hằng từ lúc rời khỏi hoàng cung vẫn chưa có tin tức gì, ta nghĩ nhất định là nàng ta vì chuyện này mà lo nghĩ. Khó trách Thái hậu muốn tìm một người bảo vệ Thiên Phi, nhất định là Thái hậu đã nhìn ra trong khoảng thời gian này Thiên Lục có sự khác thường.

Vẻ mặt của Diêu thục phi vẫn như trước, thỉnh thoảng nàng ta lại liếc mắt nhìn ta một cái, ta không lảng tránh ánh mắt của nàng ta, chỉ nhìn nàng ta cười nhàn nhạt.

Dao phi thì cứ thong thả đến chậm, ta nhìn thấy hôm nay nàng ta mặc một bộ y phục bằng vải mềm mại, tóc dài vén lên, thoạt nhìn qua, càng lộ ra vẻ thướt tha. Bỗng nhiên ta lại nhớ đến chuyện Diêu thục phi nói Diêu Chấn Nguyên từng trêu chọc nàng. Ồ, loại người như Diêu Chấn Nguyên chỉ cần là mỹ nhân thì sẽ không bao giờ bỏ qua, người đẹp như vậy, không động lòng, thực sự là rất khó nha.

Mọi người lại ngồi thêm một lát, liền nghe được bên ngoài có giọng hô lớn của công công: "Hoàng thượng giá lâm —- Thái hậu giá lâm ——"

Sau đó, liền nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đỡ Thái hậu tiến vào, mọi người vội vàng đứng dậy, quỳ xuống hành lễ.

Chỉ nghe Thái hậu nói: "Thân thể Vinh phi bất tiện, miễn lễ đi."

"Tạ ơn Thái hậu." Trên mặt Thiên Phi đầy vẻ đắc ý. Nhuận Vũ đỡ tay nàng ngồi xuống, cũng kiêu ngạo đứng sang bên cạnh nàng.

Mọi người đợi Hoàng thượng và Thái hầu ngồi vào chỗ xong, mới đứng lên.

Ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới, ánh mắt thoáng lướt qua một lần, lúc nhìn đến chỗ ta, hắn hơi dừng lại, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười nhàn nhạt. Ta cố nhịn không cười, nhưng khi nhìn thấy hắn vui vẻ, trong lòng ta cũng vui vẻ.

Cung nữ bắt đầu mang thức ăn lên, lại vội vàng rót rượu.

Thấy Hạ Hầu Tử Khâm nâng chén, hướng đến Thái hậu nói: "Hôm nay là ngày sinh nhật của mẫu hậu, chén rượu này nhi thần xin chúc Thái hậu thọ tựa Nam Sơn." Dứt lời, hắn ngửa đầu uống cạn.

Thái hậu mỉm cười nói: "Hoàng thượng tốt, ai gia mới tốt." Bà nói xong, lại liếc nhìn Thiên Phi phía dưới, mở miệng: "Hiện giờ ai gia đang chờ hoàng tôn!"

Thiên Phi cúi đầu cười. Các phi tần đều lộ rõ thần sắc không vui.

Ta lại nghe Thái hậu nói: "Hôm nay Vinh phi không cần uống rượu. Lấy trà thay rượu đi."

"Dạ." Thiên Phi nhanh nhẹn đáp lời. Liền có cung nữ tiến lên, thay chén rượu trên bàn trà của nàng ta, lấy một chèn trà đến, rót đầy.

Mọi người tranh nhau dùng lời khen chúc mừng Thái hậu, ta ngồi yên lặng, không nói gì cả. Lúc uống rượu, cũng chỉ uống vài hớp. Cũng không dám uống nhiều, lần trước ở Thượng Lâm Uyển uống vài chén, mà kết quả suýt chút nữa là say mềm.

Không bao lâu sau, đột nhiên ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Trẫm đã sai người đem bàn bắc ra ngoài ao ở Quỳnh Thai, tối nay ánh trăng rất đẹp, trẫm nhớ là mẫu hậu thích nhất là xem hí kịch."

Thái hậu cười nói: "Không ngờ Hoàng thượng nhớ rõ."

Hắn cười: "Trẫm đương nhiên nhớ, chỉ là nhiều năm như vậy, mẫu hậu cũng chưa từng nghe hí kịch, hôm nay hãy vui vẻ mà thưởng thức đi ạ."

Thái hậu gật đầu nói: "Được được." Ánh mắt bà nhìn xuống: "Vậy ra xem hí kịch hết đi."

Mọi người vâng dạ đáp lời.

Ta vừa đứng lên, thì đã nghe thấy Dao phi đột nhiên nói: "Thái hậu, thần thiếp cũng có học qua một chút, hay là hôm nay hãy để cho thần thiếp biểu diễn trước."

Vẻ mặt Thái hậu khẽ biến, vừa định nói chuyện, lại nghe Diêu thục phi đột nhiên nói: "Thật là không nhìn ra, Dao phi lại còn biết mặt này?"

Dao phi lại cười: "Thần thiếp nghe nói cổ cầm của Tích quý tần rất khá, hay là mời nàng ấy giúp thần thiếp đánh đàn, Hoàng thượng thấy sao?"

Ta hơi sững sờ, đang yên lành, sao đột nhiên lại nhắc đên Thiên Lục! Lúc này, Thiên Lục mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt của nàng ta cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ giật mình, lại gật đầu: "Cũng được."

Thái hậu còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Mọi người đều ra bên ngoài, thì thấy sân khấu kịch đang ở giữa ao nước. Xung quanh sân khấu, là dùng tơ tằm màu đỏ thắm vây quanh, cách ba bước là có một chiếc cọc, trên mỗi cái cọc đều có đốt đèn lồng. Xung quanh sân khấu kịch, thoạt nhìn, có rất nhiều màu sắc sặc sỡ.

Nhìn mọi người, đều đứng đối diện sân khấu, cách nửa ao, tầm nhìn vẫn rất rõ ràng.

Xem ra Dao phi biết được Thái hậu thích nghe hí kịch, nhưng mà ta nghĩ không ra, vì sao phải gọi Thiên Lục thay thế nhạc công cơ chứ?

Đang nghĩ ngợi, thì nghe thấy tiếng nhạc vang lên.

Cuối cùng ta giật mình, Dao phi biểu diễn, lại là vở 'Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái'. Nàng ta lại không thay y phục biểu diễn, động tác mềm dẻo kia, dáng vẻ múa kiếm càng lộ vẻ quyến rũ. Khác hẳn với tiết mục biểu diễn của Diêu thục phi vào đêm giao thừa năm ngoái, hơn một nửa kỹ thuật của Dao phi là nhảy, mà Diêu thục phi thì lại là múa kiếm.

Mọi người chăm chú xem, lại không biết ở đâu truyền đến một tiếng "Két" vang lên rất lớn, thành hào nâng sân khấu đột nhiên sập xuống giữa không trung!

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, ta kinh ngạc nhìn lên sân khấu, chỉ thấy người phía trên đều lăn xuống.

Ngự Lâm quân bỗng nhiên điên cuồng xông lên.

"Thiên Lục, á ——" Ta giật mình ngoái đầu nhìn lại, thì thấy Thiên Phi đột nhiên rơi xuống ao nước!

207. Q.3 - Chương 1: Hung Thủ

"Nương nương!" Nhuận Vũ kinh hãi kêu lên, tay vươn ra nhưng không túm được y phục của Thiên Phi, cuống quít khóc toáng lên.

Ta nhìn thấy lan can chắn ở bờ ao bị chặt đứt một đoạn. Mà sân khấu trước mặt bỗng nhiên sập xuống, người trên đài không ai kịp chạy thoát, đồng loạt rơi xuống. Chỉ nghe mấy tiếng "ùm" liên tiếp, ta thậm chí không phân biệt được là ở bên cạnh hay từ phía đối diện. Đèn trên sân khấu thoáng cái chìm trong nước, khắp mặt ao trong khoảnh khắc chìm vào tăm tối. Mặc dù hôm nay trăng rất sáng, nhưng nơi này có nhiều cây cổ thụ cao ngất, tán lá um tùm vừa vặn che khuất phần lớn ánh trăng. Chỉ có đèn lồng trên tay các cung nhân bên bờ ao chiếu ra, nhưng cũng không sáng lên được bao nhiêu.

Ai nấy đều kinh hoảng, người chạy rầm rập, lồng đèn lắc lư.

Sự việc xảy ra chớp nhoáng, đến nỗi ta cũng không kịp phản ứng.

Mặt Hạ Hầu Tử Khâm biến sắc, hắn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy tiếng động một đám người đang hăng hái quên mình nhảy xuống nước. Thấy hắn rảo bước tiến lên, Lý công công cuống quít kéo hắn lại, la lên: "Hoàng thượng, không nên! Người sao có thể nhảy xuống nước được!"

"Hoàng thượng!" Thái hậu vội giữ chặt long bào của hắn, giận dữ nói, "Mau cứu Vinh phi lên! Nếu Vinh phi có mệnh hệ gì, ai gia sẽ đem tất cả các ngươi chôn theo!"

Các cung nhân cầm đèn lồng bên bờ ao vội vươn người chiếu đèn hướng vào ao. Ta không nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai, còn có tiếng "ùm ùm" khắp nơi. Thái hậu lo lắng nhìn xuống ao, tay bà giữ lấy Hạ Hầu Tử Khâm, có thể thấy rõ gân xanh nổi lên trên mu bàn tay của bà. Xem ra, bà thật sự quan tâm đến Thiên Phi. Không, có lẽ phải nói là, bà thật sự quan tâm đứa bé trong bụng Thiên Phi.

Ta chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời, bỗng nhiên ta quay đầu lại, muốn tìm kiếm bóng dáng Diêu thục phi, lại nghe thấy một người nói: "Đàn phi đang tìm bản cung à?"

Ta hoảng sợ, vừa rồi quá mức hỗn loạn, ta thậm chí cũng không biết nàng bất thình lình đứng cạnh ta từ lúc nào. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của ta, nàng dường như rất vui sướng, ánh mắt nhìn về phía ao mờ tối, cười nhẹ: "Màn kịch hay thật, so với vở 'Quế Anh làm thống soái' thì đặc sắc hơn nhiều, Đàn phi nghĩ sao?"

A, đúng vậy nhỉ?

Ta chợt nghĩ tới những lời nàng ta nói lúc trước, có chút giật mình. Trong màn đêm tăm tối, ta dõi mắt nhìn về phía bờ bên kia vẫn còn đang chìm trong một màu đen. Chẳng lẽ hết thảy sự việc vừa xảy ra đều là màn kịch do Dao phi tự biên tự diễn ư? Nhưng trong thoáng chốc, ta đột nhiên hiểu ra! Tại sao nàng ta yêu cầu Thiên Lục gảy đàn ình, chẳng qua là vì muốn giữ chân Thiên Lục, khiến nàng ta không thể đi theo Thiên Phi để tiện ra tay, đúng không?

Nhưng cho dù như vậy, bên cạnh Thiên Phi không phải còn có Nhuận Vũ ư?

Cẩn thận nghĩ lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra, ngoại trừ Nhuận Vũ, hình như ta cũng không thấy ai đi cạnh Thiên Phi.

Người đứng phía sau nàng…

An uyển nghi!

Ta giật mình quay đầu lại, nhìn thấy nàng qua ánh sáng yếu ớt của những ngọn đèn bên bờ ao.

Sắc mặt nàng trắng bệch, hai tay ôm ngực không ngừng run rẩy. Cung nữ bên cạnh cẩn thận đỡ nàng, nửa người của nàng gần như dựa cả vào người cung nữ.

Một An uyển nghi như vậy, ta chưa từng thấy qua.

Cách đó không xa Ngọc tiệp dư liếc mắt nhìn ta, ta vội thu hồi mạch suy nghĩ. Lúc quay đầu lại, ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm một tay chống vào lan can cạnh bờ ao, lo lắng nhìn xuống bên dưới. Ta không biết giờ phút này, hắn rốt cuộc đang lo lắng cho Dao phi hay Thiên Phi. Cũng có lẽ là cả hai.

Một người là người con gái hắn yêu thương luyến tiếc, một người không lâu nữa sẽ là mẹ của con hắn.

Mà ta chợt nhớ ra Thiên Lục cũng rơi xuống ao. Thật đáng tiếc, lần này nàng quả thực không đáng bị như vậy. Không hiểu vì sao, giờ khắc này ta lại có phần hy vọng nàng không xảy ra chuyện gì.

Lúc này, ta bỗng nghe thấy có người kêu lên: "Nhanh, mau cứu lên!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một người đang được kéo lên. Thái hậu vội rảo bước đến gần. Ta không tới nhìn cũng biết, chắc chắn là Thiên Phi, bằng không, vì sao Thái hậu lại nôn nóng như thế?

Nhuận Vũ nhào tới khóc gọi: "Nương nương! Nương nương, người nhất định không thể xảy ra chuyện gì được, nương nương! Nương nương…"

Hạ Hầu Tử Khâm bước nhanh lại, quát: "Còn không mau đưa Vinh phi hồi cung? Truyền thái y!"

Ta liếc nhìn, thấy toàn thân nàng ướt đẫm, mắt nhắm chặt, chết rồi ư?

Nghĩ vậy nhưng bàn tay ta dưới tay áo dài đột nhiên nắm chặt. Ta đang lo nàng không chết, hay là sợ nàng đã chết thật rồi?

Ta còn chưa kịp nghĩ thêm, đã có thái giám ba chân bốn cẳng nâng Thiên Phi lên kiệu, sau đó gấp gáp rời đi. Thái hậu đuổi theo, lại ngoái đầu liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nói: "Hoàng thượng, còn không đi cùng ai gia sao?"

Ta thấy sắc mặt của hắn hiện lên chút do dự, nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, cuối cùng cất bước đi theo.

Mọi người ngơ ngác nhìn, dường như đã quên mất dưới ao còn có hai người khác.

Diêu thục phi lạnh lùng hừ một tiếng, cười nhạo: "Nếu Dao phi có thể yên ổn thoát nạn, đợi ả nhìn thấy Hoàng thượng lúc này đã rời đi, bản cung lại thực sự muốn nhìn xem sắc mặt ả ra sao!"

Ta cười nhạt, cũng không nói lời nào.

Ta nghĩ không cần đợi đến khi nàng biết Hạ Hầu Tử Khâm đã rời đi. Lúc nàng rơi xuống nước, Hạ Hầu Tử Khâm không nhảy xuống cứu nàng, chắc hẳn trong lòng nàng đã hiểu. Ta đột nhiên nhớ tới vừa rồi có Thái hậu và Lý công công ngăn cản, nếu không, hắn thật sự muốn nhảy xuống sao?

Nếu thế, người hắn muốn cứu là ai?

Ta đương nhiên hy vọng là Thiên Phi.

"Mau, mau kéo lên!" Bờ ao bên kia truyền đến tiếng đàn ông, có lẽ là thị vệ Vũ Lâm quân. Chỉ có điều nghe giọng điệu của y, là ai đang được kéo lên?

Vì ở đây cách hơi xa, vả lại nơi này quá tối, ta quả thực không thấy rõ người được cứu lên lần này là ai?

Ta nhìn thấy một người mặc trang phục tướng quân đang tiến lại, rồi có thêm một đội Vũ Lâm quân vội vã đi về phía ao. Vị tướng quân kia đến trước mặt chúng ta, chắp tay hành lễ rồi nói: "Mời các vị nương nương, tiểu chủ rời đi trước."

Bọn họ đang lo cứu người, xung quanh lại nhiều người đứng như vậy thật đúng là không ổn.

Ta liếc nhìn Diêu thục phi, thấy trên mặt nàng lộ ra nụ cười khinh miệt, xoay người lại, nói: "Phía Vinh phi không biết như thế nào, hay là bản cung đi xem sao." Dứt lời, nàng không nhìn ta nữa, vịn tay Quyến nhi, quay người bước đi.

Phía sau, vài phi tần đang chụm đầu ghé tai bàn tán với nhau, bây giờ thấy Diêu thục phi rời đi trước, vội tìm đủ loại lý do rời khỏi hiện trường.

Nơi này là chốn thị phi, bọn họ đi đến Khánh Vinh cung còn có thể thay nhau nịnh bợ. Những người này muốn thừa dịp tối nay tìm cách gây chú ý với Hạ Hầu Tử Khâm, e rằng phải thất vọng lớn rồi. Ai có thể lường được ngày mừng thọ Thái hậu lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

"Nương nương, chúng ta cũng đi thôi." Ngọc tiệp dư tiến lại, nhẹ giọng nói.

Ở lại tất nhiên không thích hợp, tránh cho những người đa nghi cho rằng, ai lưu lại chính là muốn nhìn xem những người rơi xuống nước có được cứu sống hay không.

Vừa định xoay người, ánh mắt dừng ở dáng người phía trước, ta mới lại nghĩ đến, là An uyển nghi.

Lúc này nàng được cung nữ dìu, đang chuẩn bị rời đi. Ta chần chờ một chút mới nói: "Hay là tỷ tỷ mau qua Khánh Vinh cung xem thử, hiện giờ bản cung không tiện sang bên đó." Ở hậu cung, ta đã là phi tần thất sủng, đó là chuyện ai ai cũng biết. Lúc này Thiên Phi gặp chuyện không may, Hạ Hầu Tử Khâm đang ở Khánh Vinh cung, ta không đi cũng không có ai bàn tán gì. Mà ta còn có chút chuyện muốn làm.

Ngọc tiệp dư hơi giật mình, nghĩ ngợi một chút, đành phải gật đầu nói: "Vậy thần thiếp đi trước, nương nương cũng sớm hồi cung đi ạ."

Dứt lời, nàng hành lễ với ta rồi mới xoay người nắm tay cung nữ vội vã rời đi.

Ta đi lên phía trước, cảm giác bước chân Phương Hàm theo sát phía sau. Ta đột nhiên dừng bước, ngoái đầu liếc nhìn nàng, nàng dường như cũng hiểu ra điều gì. Ta nhẹ giọng nói: "Cô cô không cần theo bản cung, bản cung đi dạo một chút, lát nữa sẽ tự hồi cung."

Ý tứ trong lời nói của ta rất rõ ràng, ta đã không còn tín nhiệm nàng, sẽ không cho nàng đi theo ta nữa. Phương Hàm không phải người ngốc, chỉ thấy trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia thất vọng, nhưng nàng chỉ cúi đầu, lạnh nhạt nói: "Vâng, nương nương cẩn thận."

Ta không nói lời nào, xoay người rời đi. Ra khỏi Quỳnh đài, bên ngoài không còn cây cối che phủ, ánh trăng dìu dịu toả xuống, chiếu sáng khắp nơi, làm cho sự vật dù ở xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ta vội bước nhanh hơn, đi được một quãng mới nhìn thấy hai bóng người phía trước.

Ta lại bước nhanh hơn một chút, nhẹ nhàng gọi: "An uyển nghi."

Ta nhìn rõ thân hình nàng khẽ run. An uyển nghi và cung nữ cùng dừng bước, xoay người lại nhìn ta, trên mặt nở một nụ cười thản nhiên: "Thì ra là Đàn phi nương nương."

"Nô tì tham kiến Đàn phi nương nương." Cung nữ bên cạnh nàng theo phép tắc hành lễ với ta.

Ta cười nhẹ, bước lại hỏi nàng : "Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, An uyển nghi không qua Khánh Vinh cung à?"

Lúc này nàng lại trở về vẻ điềm tĩnh giống như trong ấn tượng trước kia của ta về nàng.

Ta chỉ nghe nàng cười nói: "Chẳng phải nương nương cũng không đi Khánh Vinh cung sao?"

Ta lại tiến lên mấy bước, nhìn nàng nói: "Bản cung thấy ngươi đi vội vã, vì hiếu kỳ nên đến đây xem thử. Bây giờ không bằng ngươi và bản cung cùng qua đó." Ta không hề có ý muốn đi Khánh Vinh cung, ta biết người trước mặt cũng không muốn đi. Ta nói như thế chỉ để thử phản ứng của nàng.

Vẻ mặt An uyển nghi vẫn như trước, nàng lại nghiêng mặt nói với cung nữ bên cạnh: "Ngươi lui xuống trước đi, ta cùng nương nương nói chuyện một lát."

Cung nữ kia không dám ngước mắt nhìn ta, chỉ khẽ vâng dạ rồi vội vàng lui xuống.

Ta có chút kinh ngạc, nàng nhìn ta, nói: "Nương nương không phải không biết, thần thiếp không qua lại thân thiết với ai. Hôm nay Vinh phi nương nương gặp chuyện không may, thần thiếp đi hay không đi cũng chẳng ảnh hưởng gì, không phải sao? Nương nương không đi cũng là có ý của nương nương, thần thiếp đương nhiên sẽ không hỏi đến."

Nàng một mình độc lai độc vãng, điểm này ta biết. Nàng thực sự thông minh, vừa nhìn liền biết ta cũng không muốn đi Khánh Vinh cung. Bất giác nhìn cung nữ vừa lui xuống, không đợi ta hỏi, An uyển nghi liền nói: "Nương nương, trong thâm cung không thể tin tưởng một ai. Cho dù là người thân cận nhất."

Lời của nàng làm ta chấn động.

Vì thế, nàng mới bảo cung nữ bên cạnh lui ra, phải không?

Cho dù là người thân cận nhất…

A, ta nghĩ không ai có thể lĩnh hội thâm ý của câu này sâu sắc hơn ta. Bản thân ta không phải là một ví dụ rất tốt sao?

Phương Hàm…

Thế nên, An uyển nghi chưa bao giờ thân thiết với người khác, thế nên, nàng từ trước tới nay đều đơn độc một mình?

Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều năm như vậy, nàng luôn bình yên vô sự sao? Bất cứ lúc nào, nàng cũng không can dự vào những việc xảy ra xung quanh.

Như vậy lần này thì sao?

Ta vừa muốn hỏi, lại nghe nàng khẽ nói: "Nương nương nếu không có chuyện gì khác, thần thiếp xin cáo lui trước ."

Nói xong, nàng cúi chào ta, xoay người toan rời đi.

Ta đuổi kịp, nhẹ giọng nói: "Bản cung rất tò mò, sự việc vừa rồi…"

Ta thấy rõ nàng hơi cứng người lại, ngoái đầu liếc nhìn ta, khuôn mặt thoáng chút nhợt nhạt. Nàng lắc đầu nói: "Nương nương hiểu lầm rồi. Vừa nãy thần thiếp chẳng qua theo bản năng muốn kéo Vinh phi nương nương lại, không phải đẩy nàng xuống nước."

Ta nghe vậy, giật mình.

Nàng cho rằng ta đuổi theo vì nhìn thấy động tác của nàng? Nói thật, ta không hề nhìn thấy lúc nàng đưa tay về phía Thiên Phi. Chỉ là nàng nói, nàng theo bản năng muốn kéo Thiên Phi lại?

Ta buột miệng hỏi: "Vậy ai đẩy nàng ta xuống?"

An uyển nghi cuối cùng giật mình ngoái đầu lại nhìn ta, hồi lâu sau, nàng cười chán nản, nói: "Không ai cả, Vinh phi nương nương tự ngã xuống."

Lời của nàng làm cho ta chợt thấy kinh hãi.

Không ai cả!

Bên cạnh Thiên Phi có nhiều người như vậy, sao có thể tự ngã xuống?

An uyển nghi khẽ cười một tiếng, nói: "Nương nương vẫn chưa rõ ư? Vinh phi nương nương tựa vào lan can ở bờ ao mới bị ngã xuống. Chuyện này rất rõ ràng, lúc đó thần thiếp chẳng qua theo bản năng muốn kéo nàng lại, bây giờ nhớ tới, thật khờ quá. Nếu bị người có tư tâm nhìn thấy, nỗi oan này không phải muốn thần thiếp gánh hay sao?"

Nghe nàng nói, ta mới nhớ ra, đúng là lúc đó ta nhìn thấy lan can kia thiếu mất một đoạn, là bị rơi xuống nước sao?

Trong cung có nhiều nơi đã lâu không được tu sửa, nhưng mà, chuyện hôm nay không khỏi quá mức trùng hợp chứ. Đúng như lời An uyển nghi, sự việc quá rõ ràng.

Mưu sát.

An uyển nghi sợ bị người nhìn thấy nàng từ đằng sau giơ tay về phía Thiên Phi nên lúc ấy mới có vẻ mặt như thế, phải không?

Suy nghĩ của nàng xoay chuyển thật nhanh, tuy giơ tay ra theo bản năng, nhưng trong ngay lúc đó đã có thể cân nhắc lợi hại nhiều như vậy.

Nhìn thẳng người trước mặt, ta cười nói: "Vậy sao ngươi biết bản cung không phải người có tư tâm?"

Nàng thong thả cười nói: "Nếu nương nương là người như vậy, lúc nãy nhìn thấy thần thiếp giơ tay về phía Vinh phi nương nương, người sẽ tố cáo ngay. Nhưng nương nương không nói, nhờ vậy thần thiếp xác định được một chuyện."

A, thật ra ta đâu có nhìn thấy nàng giơ tay về phía Thiên Phi. Lúc này, ta cũng thản nhiên hỏi: "Vậy à? Chuyện gì?"

Nàng cười: "Việc này không liên quan đến nương nương."

An uyển nghi thật thông minh.

Việc này nếu do ta làm thì vừa rồi mặc dù ta không tố cáo, nhưng bây giờ nghe nàng nói thế, ta cũng sẽ vui vẻ đẩy nỗi oan này cho nàng gánh thay. Phụ nữ thông minh như nàng nếu bị cuốn vào cuộc chiến chốn hậu cung sẽ khó mà bại trận. Nhưng nàng lại lựa chọn đứng ngoài, chỉ thản nhiên quan sát, không nhúng tay vào, cũng không nói bất cứ điều gì.

Ta đang muốn nói tiếp thì thấy xa xa phía trước có vài cung nữ chạy qua, vẻ mặt ai cũng hoảng hốt. Lòng ta trầm xuống, chẳng lẽ thực sự xảy ra chuyện? Là bên Thiên Phi, hay là ở Quỳnh đài?

Ta liếc nhìn An uyển nghi bên cạnh, trong mắt nàng cũng hiện lên chút kinh ngạc.

Ta hơi chần chờ, cất bước tiến lên, gọi một người trong số đó lại hỏi: "Có chuyện gì mà các ngươi hoảng hốt thế?"

Cung nữ kia nghe gọi thì giật mình, thấy là ta, nàng lộ vẻ sốt ruột, chỉ nói: "Vinh phi nương nương e là sẽ sinh non, nô tì vội qua Khánh Vinh cung, phiền nương nương nhường đường một chút." Dứt lời, cũng không chờ ta tránh ra, nàng liền vội vàng lách qua ta chạy đi.

Ta cười nhạo một tiếng, mới nhớ tới, bây giờ người trong hậu cung coi ta chỉ ngang hàng với phế phi mà thôi.

Chẳng trách một cung nữ nho nhỏ cũng không xem ta ra gì. Mà đối phương lại là Vinh phi sắp sinh hạ đứa con nối dõi cho hoàng tộc.

Ánh mắt ta chậm rãi đông cứng lại, Thiên Phi có thể sẽ sinh non.

Có lẽ lúc này Khánh Vinh cung đã loạn cả lên? Rơi xuống nước, động thai khí, ta không biết mẹ con họ có bình an hay không. Chợt nhớ tới Hạ Hầu Tử Khâm, bây giờ trong lòng hắn nghĩ gì?

Đứng một lúc lâu, lúc ta xoay người lại, thấy An uyển nghi vẫn đứng tại chỗ, không hề bước lên đây. Ta lưỡng lự, cuối cùng quay lại, nàng lại lãnh đạm nói: "Đứa bé đã được hơn tám tháng, hẳn là có thể giữ được nhỉ?"

Tiếng nói rất nhỏ, ta không biết nàng đang hỏi ta hay là tự hỏi mình.

Nàng lại liếc nhìn ta, khóe miệng mỉm cười: "Xem ra, Vinh phi nương nương khó mà vượt qua cửa ải này."

Trong lòng ta cả kinh, lại nghe nàng nói: "Chẳng may vị trí thai nhi bị lệch, sẽ rất khó sinh."

Ta kinh hãi nhìn người trước mặt. Ta chưa từng mang thai, việc khó sinh tất nhiên đã từng nghe nói, nhưng ta lại không nghĩ đến chuyện vị trí thai nhi bị lệch. Từ xưa, khi phụ nữ sinh nở chính là bước một chân vào quỷ môn quan, sinh tử được quyết định chỉ trong khoảnh khắc.

Chuyện như vậy, An uyển nghi lại biết rất rõ.

"Nương nương không đi thật sao?" Nàng nhìn ta, lạnh nhạt hỏi.

Ta nghĩ ngợi, vẫn lắc đầu. Ta đi làm gì?

Thiên Phi sống hay chết, với ta mà nói không quan trọng. Có lẽ, ta còn cầu nguyện cho đứa bé trong bụng nàng được bình an. Thái hậu đã nói, bảo vệ Thiên Phi chính là bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm. Mà bảo vệ Thiên Phi, chẳng qua là bảo vệ long chủng trong bụng nàng.

Ta nghĩ, nếu thật sự đến mức mẹ và con chỉ có thể giữ được một người, tin rằng Thái hậu sẽ không chút do dự bỏ rơi nàng!

An uyển nghi hơi chần chờ, rồi nói với ta: "Thần thiếp về trước, nương nương ở lại tự nhiên."

Ta thực sự hiếu kỳ, hôm nay nàng luôn vội vàng muốn đi.

Ta ngoái đầu lại nhìn bóng lưng của nàng, hỏi: "An uyển nghi quả thực không quan tâm đến chuyện của Hoàng thượng sao?"

Lần này, nàng không dừng lại, chỉ nói: "Muốn quan tâm cũng không được."

Ta giật mình, không biết lời nàng nói rốt cuộc có ý tứ gì, mà nàng cũng đã đi xa. Ta thở dài một tiếng, đang định xoay người đi thì nghe ai đó gọi: "Nương nương…"

Ta hơi giật mình, nghe ra là tiếng Triêu Thần. Ta không quay đầu lại, chỉ nói: "Sao lại đến đây? "

Nàng cũng không bước lại, chỉ đứng xa xa nói: "Vinh phi động thai khí, sắp sinh rồi ạ."

Ta gật đầu: "Việc này bản cung đã biết."

Nàng đáp lời, lại nói tiếp: "Còn Dao phi và Tích quý tần, nghe nói lúc cứu lên đều hôn mê, đã được đưa về Dao Hoa cung và Ý Thúy cung."

Ta mới nhớ ra Thiên Lục đã là quý tần, không còn ở Úc Phúc quán nữa.

Ta nghĩ ngợi rồi hỏi: "Hai người các nàng sao rồi?"

"Hình như Dao phi chìm trong nước hơi lâu, nghe nói có vẻ không được tốt. Tình hình Tích quý tần khá hơn một chút, chỉ uống mấy ngụm nước."

Ta giật mình, việc này nhìn bề ngoài, Dao phi căn bản không tránh khỏi liên can. Nhưng ta cho rằng nàng không giống loại người lấy mạng sống ra đùa cợt, ngã xuống như vậy, nàng phải nghĩ đến, chẳng may cứu không kịp sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, một khi sân khấu kịch sập xuống, ven ao có nhiều cây cổ thụ lớn, ánh sáng không đủ, việc tìm kiếm cứu nạn cũng rất khó khăn. Dao phi có ngốc, cũng sẽ không làm như thế chứ?

"Nương nương…" Triêu Thần thấy ta không nói lời nào, khẽ gọi ta.

Ta vẫn không quay đầu lại, chỉ nói: "Bản cung biết rồi, ngươi về đi, đừng để cho ai nhìn thấy."

Ta hơi lưỡng lự rồi cất bước đi về phía trước. Phía sau không còn nghe tiếng Triêu Thần nữa. Ta cũng không đi Khánh Vinh cung, vừa rồi không đi, bây giờ lại đến thì có vẻ đột ngột quá.

Cũng không thể trở lại Quỳnh đài, lúc này nơi đó e là vẫn có Vũ Lâm quân canh gác. Chuyện hôm nay cực kỳ hệ trọng, nhất định sẽ có người trông coi, chờ Hạ Hầu Tử Khâm đến tra xét.

Ta hít một hơi thật sâu, đi thẳng về phía Cảnh Thái cung.

Đi được một đoạn, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng cười to, ta cảm thấy hoảng sợ, lúc tiến lên mới nhìn rõ, lại là Dụ thái phi! Tiểu Đào ở bên cạnh kéo bà, nói: "Thái phi, Thái phi, chúng ta mau về thôi. Thái phi…"

Ta nhíu mày, mở miệng hỏi: "Tiểu Đào, xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu Đào hoảng sợ, ngoái đầu nhìn lại, nàng thấy người đến là ta mới thở phào một hơi, vội vàng nói: "Nương nương, trong cung xảy ra chuyện lớn, Thái phi ở Vĩnh Thọ cung nghe được động tĩnh bên ngoài nên chạy ra xem. Nô tì khuyên thế nào người cũng không về, giờ muốn kéo Thái phi quay về lại sợ làm người bị thương."

Dụ thái phi quay đầu lại liếc nhìn ta, đột nhiên cười nói: "Hoàng thượng có con! Hoàng thượng rốt cuộc cũng có con! Hoàng thượng có Thái tử! Hoàng thượng có Thái tử! Ha ha ha…"

Ta giật mình, Dụ thái phi đúng là điên rồi, đứa bé trong bụng Thiên Phi còn chưa sinh ra, bà bỗng nhiên lại nói Hoàng thượng có Thái tử?

Tiểu Đào sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội che miệng bà nói: "Thái phi chớ nói lung tung."

Ta cũng không tiến lên, chỉ nói: "Tiểu Đào, mau đưa Thái phi hồi cung, tránh cho người lại nói năng xằng bậy."

"Vâng vâng." Tiểu Đào vâng dạ, kéo bà: "Thái phi, chúng ta về đi, Hoàng thượng… Có lẽ Hoàng thượng đang chờ ở Vĩnh Thọ cung đó."

Nghe nàng nói thế, Dụ thái phi mở to mắt, vui vẻ nói: "Thật ư? Hoàng thượng ở trong cung chờ chúng ta ư? "

"Đương … Đương nhiên là thật." Tiểu Đào lẩm bẩm.

Dụ thái phi vội xoay người, vô tình nhìn thấy ta, chỉ thấy sắc mặt bà biến đổi, đột nhiên siết chặt tay Tiểu Đào, khẽ nói: "Đi mau đi mau, bị người ta nhìn thấy rồi."

Ta chợt thấy buồn cười, Dụ thái phi đúng là đã điên như người ta nói, thật không thể hiểu nổi bà nghĩ gì. Xem ra, bà thật sự không nhận ra bất kỳ ai, lần trước gặp ta bà còn gọi ta là Liễu đại tiểu thư!

Hai người trước mặt vội vàng rời đi, ta lắc đầu, quay trở lại.

Trở về Cảnh Thái cung, thấy Phương Hàm đang đứng chờ ở đại sảnh. Tường Hòa, Tường Thụy thấy ta đi vào, vội chào đón. Ta nghe Tường Thụy nói: "Nương nương sao lâu về thế, nô tài lo lắng, thiếu chút nữa đã đi tìm người ."

Ta cười nhẹ, mở miệng nói: "Không có gì, bản cung chỉ tùy tiện đi dạo một chút."

Phương Hàm liếc nhìn ta, mấp máy môi, cuối cùng không nói gì thêm. Ta cũng không nói mà đi thẳng về tẩm cung. Vừa lúc này lại nghe có tiếng người chạy từ ngoài vào: "Nương nương, Thái hậu mời tất cả các nương nương và tiểu chủ đến Hi Ninh cung!"

Ta thấy kinh hoàng, đột nhiên quay đầu lại nhìn người đến báo tin, không phải là người của Cảnh Thái cung ta.

Y thấy ta không nói gì bèn nhắc lại: "Nương nương, xin người hãy đi ngay."

Nếu Thái hậu đã mời tất cả mọi người đến, nhất định là muốn tra rõ việc này. Ta lưỡng lự, cuối cùng xoay người đi ra. Phương Hàm bước theo, lần này ta không nói gì.

Trong Hi Ninh cung, phi tần các cung lục tục kéo đến.

Khi ta bước vào, thấy Thái hậu mang vẻ mặt âm trầm ngồi ở trên, còn Hạ Hầu Tử Khâm ngồi bên cạnh bà.

Ta có chút sợ hãi, Thiên Phi sao rồi? Có điều nhìn sắc mặt bọn họ cũng biết là không tốt lắm.

Lại nghe có tiếng người bước vào, ta ngoái đầu lại nhìn thấy Cúc Vận dìu Thiên Lục tiến vào. Vẻ mặt nàng yếu ớt, nàng vừa vào cửa đã vội vàng tiến lên hỏi Thái hậu: "Thái hậu, Vinh phi nương nương sao rồi ạ?"

Thái hậu không đáp, đưa mắt xuống nhìn khắp một lượt, trầm giọng hỏi: "Thế nào, Dao phi còn chưa tỉnh sao?"

Toàn công công tiến vào, quỳ xuống nói: "Hồi bẩm Thái hậu, cung nữ được phái đi bẩm báo rằng nương nương vẫn chưa tỉnh …"

Ta liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, sắc mặt hắn rất khó coi, rốt cuộc là vì Thiên Phi sinh non, hay vì Dao phi đến giờ vẫn còn hôn mê?

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiếp tục cho người đến giám sát, Dao phi tỉnh lại đưa đến Hi Ninh cung ngay!"

"Mẫu hậu…" Hạ Hầu Tử Khâm quay đầu lại gọi bà.

Thái hậu lại nói: "Ai gia không nghĩ rằng Dao phi rơi xuống nước là có thể thoát khỏi hiềm nghi! Chỉ cần nàng ta còn sống, ai gia hoàn toàn có lý do nghi ngờ!" Bà nghiêm nghị nói, cũng không nhìn Hạ Hầu Tử Khâm bên cạnh, ánh mắt sắc bén dò xét mỗi người bên dưới.

Cả phòng đông đúc nhưng ai cũng im như thóc, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, có người tiến vào nói: "Hoàng thượng, Thái hậu, Lưu đại nhân tới."

Hạ Hầu Tử Khâm ngồi thẳng người, trầm giọng nói: "Truyền vào."

Chỉ chốc lát sau, liền thấy một người đàn ông trung niên mặc quan phục tiến vào, quỳ xuống nói: "Thần Lưu Thời Nguyên tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu!" Lúc y nói, vai hơi run rẩy, xem ra chuyện trong cung y cũng đã nghe qua.

Người ngồi phía trên không bảo đứng dậy, Lưu Thời Nguyên chỉ có thể quỳ. Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: "Lưu Thời Nguyên, trẫm ra lệnh cho khanh dựng sân khấu kia, khanh làm tốt lắm đó!"

"Hoàng thượng… Hoàng thượng minh giám!" Lưu Thời Nguyên dập đầu nói: "Lần này dựng sân khấu là thần tự mình giám sát, tuyệt đối không có sai sót gì!"

Chỉ nghe "xoảng" một tiếng, chén trà trên bàn rơi vỡ tan tành trên mặt đất, Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ gầm lên: "Không có sai sót gì mà sân khấu đang yên đang lành lại sập xuống!"

"Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!" Lưu Thời Nguyên vừa kêu khóc vừa dập đầu.

Mọi người đứng trong phòng đều quỳ xuống.

Lưu Thời Nguyên nói tiếp: "Thần dám lấy đầu ra bảo đảm, trong quá trình dựng sân khấu không hề có sai sót gì! Còn tại sao sân khấu kia lại sập, quả thực không liên quan đến thần!" Giọng nói y cũng run run.

Nếu Thiên Phi và long thai trong bụng nàng có mệnh hệ gì, Lưu Thời Nguyên hết đường sống.

Thái hậu đột nhiên nói: "Ngươi dám đảm bảo quá trình thi công không có vấn đề?"

Lưu Thời Nguyên sợ run, vội ra sức gật đầu: "Thần chắc chắn." Y cắn răng nói.

"Nếu ngươi có nửa lời dối trá, ai gia quyết không dễ dàng tha thứ!"

"Thần không dám, mọi lời thần nói đều là sự thật!" Người bên dưới nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hoàng thượng…" Thái hậu nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm.

Nghe hắn hừ khẽ một tiếng nói: "Việc này do ngươi giám sát, bất kể thế nào đều không tránh được trách nhiệm. Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát. Dẫn đi, đánh ba mươi trượng, cách chức Công bộ thị lang, giáng xuống làm Doanh thiện thanh lại ti lang trung!"

Lưu Thời Nguyên khóc ròng nói: "Tạ ơn Hoàng thượng khai ân, tạ ơn Hoàng thượng khai ân!" Hai gã thị vệ từ ngoài tiến vào kéo người trên mặt đất ra ngoài.

Các phi tần bên trong vẫn quỳ như trước, mấy kẻ nhát gan dường như đều sắp ngất.

Thái hậu nói tiếp: "Những lời Lưu Thời Nguyên nói lúc nãy, các ngươi đều nghe thấy chứ."

Ta cúi đầu, Thái hậu tìm Lưu Thời Nguyên đến chẳng qua muốn nói cho chúng ta biết, vấn đề không nằm ở Công bộ, mà do có người gây ra.

Ta lặng lẽ liếc nhìn những người xung quanh, vài người vẻ mặt bình tĩnh, vài người căng thẳng đến nỗi mặt mũi trắng bệch. Hơi siết chặt hai tay, ta nghe thấy Thái hậu nói: "Trong các ngươi ai có tham dự vào việc xảy ra hôm nay? Tự mình nhận tội đi, ai gia còn có thể tha cho kẻ đó một mạng!"

Thái hậu vừa dứt lời, bên dưới xôn xao.

Ta cũng kinh ngạc, theo lời Thái hậu nói là đã nể mặt kẻ đó lắm rồi, không phải ư? Bà đang chờ người kia tự mình đứng ra.

Không ai động đậy gì.

Thái hậu lạnh lùng nói: "Vũ Lâm quân phát hiện cột sân khấu chống ở dưới ao bị người dùng cưa cưa đứt!"

Lòng ta chấn động, vì thế sân khấu kia mới đột nhiên sập xuống!

Nhưng, Thái hậu nói là cột sân khấu ở dưới ao…

Nói cách khác…

"Ai biết bơi?" Giọng Hạ Hầu Tử Khâm truyền đến, lạnh nhạt nhưng đã tràn ngập tức giận.

Mọi người bên dưới nhất thời đều bàn tán rì rầm, không biết ai nói: "Chẳng phải Lưu thuận nghi biết bơi sao? "

Thoáng cái, ánh mắt mọi người đều hướng về Lưu thuận nghi. Chỉ thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch như tờ giấy, vội vàng lắc đầu: "Không, không phải thần thiếp làm."

Sau đó, lại có người chỉ ra ai biết bơi, rồi những người đó lại chỉ ra những kẻ biết bơi khác nữa. Các nữ tử bị nhắc tới đều sợ hãi dập đầu, kêu to oan uổng.

Lại nghe Diêu thục phi đột nhiên nói: "Hoàng thượng, hậu cung nhiều phi tần như vậy, cho dù có biết bơi cũng không ai biết. Chẳng lẽ người muốn đưa tất cả các nàng vào nước để thử sao? Vả lại, thủ phạm cũng không nhất thiết tự mình ra tay, chỉ cần phái ai đó cưa cọc gỗ kia là được."

Ta hơi giật mình nhìn nàng, lúc này, nàng rốt cuộc muốn nói đỡ cho ai?

Hạ Hầu Tử Khâm chưa kịp mở miệng, liền nghe Thái hậu nói: "Thục phi quả nhiên suy nghĩ chu đáo, chỉ là ai gia đã thẩm vấn các cung nhân, có kẻ đã nhìn thấy ban đêm có người lặng lẽ ra vào Quỳnh Thai. Đó là một nữ tử."

Diêu thục phi lại nói: "Vậy cũng có thể đó là một cung nữ."

Thái hậu hừ một tiếng nói: "Ai gia có chứng cứ chứng minh kẻ đó tuyệt đối không phải là cung nữ!"

Bà vừa dứt lời, những người bên dưới bị tố cáo là biết bơi đều khóc lóc kêu oan. Trong đáy mắt Diêu thục phi âm thầm lóe lên một tia sáng, bàn tay đặt trên gối hơi nắm chặt lại.

Lúc này, bỗng thấy Thiển nhi vội vã chạy từ ngoài vào. Lúc đến trước mặt Thái hậu, đầu nàng đầy mồ hôi, nàng đột nhiên quỳ xuống nói: "Thái hậu, bên Khánh Vinh cung truyền đến tin tức, Vinh phi nương nương khó sinh, e rằng… e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Nương nương!" Cúc Vận hoảng hốt kêu lên, vội đưa tay đỡ lấy Thiên Lục đang khụy xuống.

Hạ Hầu Tử Khâm chợt đứng lên, lại nghe Thái hậu nói: "Lúc này Hoàng thượng có qua đó cũng không giải quyết được chuyện gì. Thiển nhi, ngươi đi nói với Thái y, bất kể ra sao nhất định phải bảo vệ đứa bé!"

Ta chỉ cảm thấy kinh hãi trong lòng. Lời Thái hậu, không cần nói rõ, cũng đã cho chúng ta biết giữa sản phụ và đứa bé, bà muốn bảo vệ đứa bé. Mà ta nghe được câu đó cũng không ngạc nhiên lắm, vì lúc Thái hậu muốn ta ra tay bảo vệ Thiên Phi, ta nói ta chỉ bảo vệ đứa bé, không bảo vệ người mẹ. Khi đó Thái hậu còn hứa với ta…

"Thái hậu…" Thiên Lục yếu ớt gọi bà, lắc đầu nói: "Thái hậu không thể …"

Thiển nhi gật đầu, vội đứng dậy bước ra ngoài.

"Không …" Thiên Lục giãy giụa muốn đứng lên, lại thấy Thái hậu xoay người nói với Cúc Vận: "Còn không giữ nương nương của các ngươi lại!"

Cúc Vận sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, vội kéo Thiên Lục, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nương nương…"

Nhìn dáng vẻ Thiên Lục, ta bỗng cảm thấy có chút không đành lòng. Dường như mối liên hệ huyết thống xưa nay vốn mỏng manh, vào thời khắc này bất ngờ hiển hiện rất rõ ràng. Ta cắn răng, ta không thích điều này chút nào.

Thái hậu nhìn đám người bên dưới, lạnh lùng nói: "Còn không chịu đứng ra ư? Ai gia cho ngươi cơ hội, nếu không biết quý trọng, tội danh mưu hại con cháu hoàng gia có thể khiến ngươi bị tru di cửu tộc!"

Những người vừa kêu oan, ai cũng run rẩy không thôi.

Chợt nghe thấy ai đó nói: "Thái hậu có lầm không, sao lại là mưu hại con cháu hoàng gia? Rõ ràng là mưu hại hoàng phi!" Mọi người nhìn lại, thấy Dao phi vịn tay cung nữ tiến vào, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt, lời lẽ không nặng nề nhưng ẩn chứa sự cương quyết.

Mọi người lập tức như bừng tỉnh, việc cưa đứt cọc gỗ chẳng qua là khiến Dao phi và Thiên Lục rơi từ trên sân khấu xuống hồ. Quả thực không hề liên quan gì đến việc Thiên Phi rơi xuống nước. Vừa rồi mọi người đều sợ hãi, lúc này nghe Dao phi nói ra mới suy xét lại kỹ càng.

Thái hậu lạnh lùng nói: "Ai gia còn tưởng Dao phi thân phận cao quý, không thể tới được!"

Dao phi nhạt giọng nói: "Thần thiếp cũng muốn tìm ra kẻ nào có ý định hại chết thần thiếp!"

Thái hậu cười một tiếng: "Vậy sao? Theo ai gia được biết, tối nay ở Quỳnh Thai, ngoại trừ cọc gỗ bên dưới sân khấu bị cưa đứt, ngay cả lan can bên cạnh ao cũng bị tháo lỏng một chút!"

Rõ ràng nhìn thấy mặt Dao phi biến sắc.

Ta chậm rãi để tâm suy nghĩ, có người đồng thời làm hai việc. Người diễn kịch và người xem kịch đứng cách xa nhìn nhau, chỉ là người đứng xem kịch không có cơ hội tiến lên tiếp xúc với lan can bảo vệ. Ta nhớ lại lúc đó Thiên Phi đã hoảng sợ kêu lên một tiếng "Thiên Lục "

Đây là muốn hoàn toàn phủi sạch tất cả tội danh của Dao phi. Thật sự vô cùng rõ ràng, ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không phải không biết.

Chính xác là vậy, gọi Thiên Lục đi đánh đàn, chỉ điểm này thôi cũng đủ để hoài nghi Dao phi rồi, cho dù như lời Thái hậu nói, nàng lấy mạng ra đánh cược. Vậy nàng làm các nào để cưa cái cọc gỗ kia? Nàng không biết bơi, hơn nữa Thái hậu cũng nói, có chứng cứ chứng minh người đến Quỳnh Thai đêm qua không phải là cung nữ.

Dao phi khóc lóc: "Hoàng thượng. Người cũng không tin thần thiếp sao?"

Ta lạnh lùng liếc nhìn nàng, nàng khóc đến vẻ lê hoa đái vũ (*), làm ta thấy vô cùng thương xót.

*Lê hoa đái vũ [ ] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm khi rơi lệ của người con gái.

Không chờ Hạ Hầu Tử Khâm mở miệng, lần này lại là Diêu thục phi lên tiếng: "Hoàng thượng nhận định đương nhiên phải căn cứ vào chứng cứ, Thái hậu nói đúng không?" Nàng thật thông minh, lại đem đề tài chuyển đến Thái hậu.

Thái hậu gật đầu, quay về phía Hạ Hầu Tử Khâm: "Hoàng thượng không cần cảm thấy ai gia oan uổng nàng, ai gia cũng biết nàng không biết bơi. Nhưng nàng có đồng mưu!"

Lời vừa nói ra, các phi tần vừa rồi còn thở phào nhẹ nhõm giờ lại thấp thỏm lo âu. Nhất là những người biết bơi, sắc mặt càng khó coi hơn lúc nãy. Nói như vậy mọi chuyện chẳng phải đã được liên kết lại thành một mối rồi sao?

Dao phi có đồng mưu, đồng mưu kia giúp nàng cưa cọc gỗ dưới ao, còn nàng chịu trách nhiệm dẫn Thiên Lục lên đài; khi Thiên Phi nhìn thấy Thiên Lục gặp bất trắc, dưới tình thế cấp bách nàng ta bước đến bên lan can đã bị xuống tay từ trước. Nói như vậy có thể giải thích để hại Thiên Phi, Dao phi đã lấy mạng ra đánh cược.

Mặc dù có hơi gượng ép, nhưng không phải là không có khả năng.

Chỉ thấy thân thể gầy yếu của Dao phi đột nhiên run lên, nàng ngạc nhiên nhìn Thái hậu.

Ta thấy khóe miệng Diêu thục phi nở một nụ cười đắc thắng, ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, lại thấy nàng đột nhiên nhìn ta. Ta thầm kinh hãi, không biết nàng ruốt cuộc là có ý gì, liền nghe Thái hậu nói: "Đêm đó thái giám tuần tra ban đêm vô tình nhìn thấy có một bóng người rời đi, ở hiện trường còn phát hiện một cây trâm rớt lại. Y vốn muốn giấu làm của riêng, hôm nay xảy ra chuyện, ai gia điều tra ra, thái giám kia mới bất đắc dĩ đem ra. Người đâu, đem vật đó trình lên!"

"Vâng." Cung nữ bên cạnh đáp lời, bưng khay đến.

Thái hậu nói tiếp: "Trong số các ngươi ai để rớt trâm, trong lòng rõ ràng nhất! Cây trâm này ở cung nào, ai gia chỉ cần đi phủ nội vụ điều tra một chuyến là biết được đây là đồ của ai! Thế nào, vẫn chưa có ai chịu bước ra sao!"

Thái hậu hơi lên giọng, bàn tay bà đưa tới, lấy ra cây trâm kia.

Ta theo bản năng nhìn chăm chú, đột nhiên giật mình.

Đó là một cây ngọc trâm màu tím xinh xắn, là vật mà Hạ Hầu Tử Khâm ban tặng cho ta…

208. Q.3 - Chương 2: Hoàng Tước

Đối với ký ức về cây trâm này ta đương nhiên nhớ kỹ.

Khi ấy ở Cảnh Thái cung, ta đưa tay cài nó vào tóc của Thẩm tiệp dư, còn nói với nàng ta, muốn nàng ta cài nó hàng ngày.

Vì khi đó ta muốn người ở phía sau nàng ta cho rằng nàng ta đã là người của ta, mà thực tế ta không hề mượn sức nàng ta. Kết quả ngày thứ hai sau khi nàng ta trở về đã phát điên. Ta mặc kệ nàng ta điên như thế nào, đều không tránh khỏi liên quan đến Thư quý tần. Mà Thư quý tần là người của Diêu thục phi, vậy thì…

Ngước mắt lên, ta nhìn về phía Diêu thục phi bên cạnh, thấy vẻ mặt nàng ta vẫn thản nhiên như trước, khóe miệng khẽ nhếch lên như có ý cười. Dường như nàng ta cũng cảm nhận được, chậm rãi quay mặt lại nhìn ta.

Mà ta rốt cuộc cũng đã hiểu vừa rồi nàng ta cười với ta là có dụng ý gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cây trâm ngọc này xuất hiện bên cạnh ao của Quỳnh Thai chắc chắn có liên quan đến nàng ta.

Không ai biết ngày ấy Thẩm tiệp dư đột nhiên phát điên có phải cũng là do nàng ta gây nên hay không. Cũng có thể cây trâm ngọc này từ khi ấy cũng đã không còn ở trong tay của Thẩm tiệp dư nữa.

Trong lòng ta hoảng sợ, nếu quả thật là như vậy thì tâm tư của Diêu thục phi quá thâm sâu. Thảo nào ngày đó ở Nam Sơn nàng ta không ra tay giết ta, hóa ra nàng ta đang chờ một cơ hội tốt hơn, có thể cùng một lúc diệt trừ nhiều người như vậy!

Diêu thục phi nhìn ta, trong đôi mắt của nàng ta ý cười ngày càng nồng đậm.

Lúc này nghe thấy Thái hậu nói: “Sao nào, còn không chịu nhận sao? Ai gia đã bảo Phủ nội vụ đi thăm dò, tuy rằng có rất nhiều thông tin khác nhau, nhưng muốn tra ra manh mối cũng chỉ cần một khắc! Nhưng ai gia thật sự muốn xem các ngươi ai cứng miệng như thế!”

Bà nói xong, phẫn nộ cầm cây trâm trong tay quăng vào trong khay.

Cung nữ hoảng sợ, cuống quýt đỡ lấy.

Ta sợ hãi, ngước mắt nhìn thấy sắc mặt của Thái hậu xám đen. Cây trâm kia là của ta, Thái hậu nói sao ta lại không hiểu cơ chứ? Thứ kia nếu như là ở trong cung, như vậy khi điều tra sẽ tra ra ngay, Diêu thục phi cũng vì chắc chắn điểm này nên mới càng đắc ý hơn. Ta đang do dự nghĩ xem có nên mở miệng hay không lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ lắc đầu với ta.

Ta hơi ngớ ra, cuối cùng im miệng không nói gì.

Ta nhìn thấy ánh mắt của vài người xung quanh đang lặng lẽ nhìn về phía ta, trong lòng nhanh chóng hiểu rõ. Thái hậu có thể không biết nhưng trong cung vẫn có rất nhiều phi tần biết cây trâm kia là đồ của ta, nếu không ta cũng sẽ không đem nó đưa cho Thẩm tiệp dư. Cẩn thận nhớ lại, ngày hôm sau khi Thẩm tiệp dư trở về đã phát điên, như vậy người gặp qua nàng ta cũng không nhiều lắm. Nếu có, chỉ có thể là Thư quý tần và Diêu thục phi.

A, hay nói một cách khác, chuyện ta đem cây trâm này đưa cho Thẩm tiệp dư, ở hậu cung hầu như chẳng mấy ai biết.

Thư quý tần đã chết, Diêu thục phi càng không nói ra.

Ta khẽ cắn môi, nhưng còn một người khác nữa biết – Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta đưa mắt nhìn về phía hắn, thấy sắc mặt của hắn hơi nghiêm trọng, hắn thông minh như vậy, nên chắc cũng đoán ra được một chút đầu mối. Cho dù hắn không biết Thẩm tiệp dư có quan hệ với Diêu thục phi, nhưng chỉ cần nhìn cục diện hiện tại, Thiên Phi, Thiên Lục rơi xuống nước, Dao phi không thoát khỏi liên quan, cuối cùng lại chỉ dùng một cây trâm để giá họa cho ta, như vậy ai là người có lợi nhất?

Không hề nghi ngờ gì nữa, đó là Diêu thục phi.

Cùng một lúc diệt trừ nhiều người quan trọng như vậy, vậy thì trong hậu cung này, bất kể là phẩm vị hay là gì, vẫn là Diêu thục phi – nàng ta là tôn quý nhất, không phải sao?

Thế nhưng hắn còn đang cân nhắc, hắn không thể không nghĩ tới quan hệ với Diêu Hành Niên.

Dù sao chuyện hôm nay, tính đến bây giờ chưa ai bị mất mạng.

Trong lòng ta đột nhiên sợ hãi, Thiên Phi đâu? Nếu như nàng ta đã chết….

Không, không, ta lắc đầu.

Thiên Phi mà chết, chuyện cũng sẽ không lớn lắm, trừ phi là đứa bé chết.

Ta hít một hơi thật sâu, hơi nắm chặt tay lại, tất cả mọi người đều đang chờ. Các phi tần biết cây trâm này của ta, nhưng lúc này không ai dám nói ra, chỉ đưa mắt nhìn. Diêu thục phi chờ đợi xem trò hay này kết thúc.

Trong lòng ta thấp thỏm không yên, lúc Phủ nội vụ điều tra ra, ta nên đối mặt như thế nào đây.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Dao phi gào khóc gọi hắn, kiên định lắc đầu:" Thần thiếp bị oan, sao thần thiếp có thể có đồng bọn nào cơ chứ? Hoàng thượng, người không tin thần thiếp sao?"

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn nàng ta, nhưng cuối cùng không tiến lên.

Trong đôi mắt Dao phi đau đớn, hiện rõ sự thất vọng, nhìn thấy nàng ta cắn chặt môi, dùng sức như vậy sẽ sứt môi, hắn vẫn thờ ơ. Ta âm thầm thở dài một tiếng, nàng ta thực sự không hiểu gì cả, lúc này làm sao bảo hắn tiến lên được cơ chứ?

Chân tướng sự việc đều chưa rõ ràng, ai cũng bị nghi ngờ, không phải sao? Hắn là Hoàng đế không thể thiên vị bất kỳ bên nào.

Mà ta bỗng nhiên sáng tỏ, hắn không muốn ta nói cây trâm kia là của ta, là muốn xem xem người giật dây ở đằng sau đến cuối cùng là kẻ nào? Hay là nói hắn muốn xác định xem rốt cuộc có phải là Diêu thục phi hay không?

Thái hậu lạnh lùng nói:" Làm cũng đã làm rồi, bây giờ còn kêu oan. Ai gia nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi là quận chúa của Bắc Tề thì ai gia sẽ không làm gì được ngươi! Lập mưu đồ hại con cháu hoàng gia, ai gia sẽ không dễ dàng tha cho ngươi đâu!"

Dao phi sợ hãi kêu kên:" Thái hậu chẳng lẽ là muốn không phân biệt trái phải đúng sai, khiến thần thiếp bị oan uổng sao? Hôm qua thần thiếp không hề đi đâu cả, thần thiếp luôn luôn ở Dao Hoa cung luyện tập hí kịch, chính là để hôm nay có thể mang tới niềm vui cho người! Sao người lại có thể … huhu———" Nàng ta đang nói, không nhịn được, khóc nức nở thành tiếng.

Thái hậu chỉ khẽ hừ một tiếng, không thèm nhìn nàng ta.

Các phi tần phía dưới đều đưa mắt nhìn về phía nàng ta, có người mang bộ dạng vui sướng khi thấy người gặp họa, cũng có người lại thấp thỏm bất an.

Ta nhìn thấy tay đặt trên đầu gối của Hạ Hầu Tử Khâm nắm chặt lại, nhưng hắn vẫn ngồi im không động đậy.

Ta chợt nhớ đến một đêm trước kia ở Thiên Dận Cung, hắn kéo tay của ta nói ngôi vị Hoàng đế này, hắn làm thật quá mệt mỏi.

Sao lại không mệt mỏi cơ chứ, mà Dao phi lại như thế này, không hiểu cho lòng hắn chút nào.

Thật ra chỉ cần nàng ta an phận, cả đời nàng ta đều không phải là được sủng ái sao?

Chuyện hôm nay, nàng ta không có đồng bọn là thật. Nhưng nàng ta lại đột nhiên gọi Thiên Lục tới để đánh đàn, đây cũng thực sự là quá trùng hợp, không phải sao? Ta nghĩ nàng ta thật ra còn muốn kéo cả Thiên Phi lên đó nữa, lan can kia chắc là do nàng ta nhổ cọc lên. Mặc dù ta không nghĩ ra nàng ta rốt cuộc làm thế nào để dẫn Thiên Phi tới đó, nhưng có một chuyện có thể xác định đó là nàng ta cũng không từng nghĩ đến, bọ ngựa bắt ve sầu nhưng không ngờ còn có chim sẻ ở phía sau. Không hề nghi ngờ gì nữa, việc chặt đứt cọc gỗ xiếc kia không phải là vấn đề mà trước đó Dao phi đã nghĩ tới, mà điều nàng ta không nghĩ tới đó chính là muốn Thiên Phi tới đó phải dùng tới cách khác.

Cả hai bên đều đồng thời rơi xuống nước, cảnh tối nay thực sự làm cho những người khác dương dương đắc ý.

Lúc này, nghe thấy có tiếng người chạy từ bên ngoài vào. Tiếng bước chân kia dồn dập, khiến ọi người không nhịn được đều quay đầu lại, thấy một thái giám luống ca luống cuống chạy vào, quỳ xuống nói:" Nô tài tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, tham kiến…"

"Được rồi," Thái hậu không kiên nhẫn cắt ngang lời y, trầm giọng hỏi:" Đã tra ra được hay chưa?"

"Dạ , dạ," Thái giám lau mồ hôi, do dự một lát, cuối cùng mở miệng nói: "Cây trâm này là…Năm ngoái lúc Hoàng thượng sắc phong Đàn phi nương nương, ban thưởng đồ trang sức cho nương nương…" Y vừa nói xong, tay lại không chịu được mà run rẩy.

Lời của y vừa nói xong, các phi thần phía sau ta đều thì thầm to nhỏ.

Thái hậu bỗng nhiên đưa ánh mắt nhìn về phía ta, nhất định là bà cảm thấy kỳ lạ, khi đó ta từ chối rất nhanh, kiên quyết không đáp ứng ra mặt dẫn Dao phi tới hại Thiên Phi, bây giờ làm sao ta có thể giúp đỡ Dao phi đi hại Thiên Phi cơ chứ?

Bà thông minh như vậy nhất định cũng biết là ta bị oan. Có điều bây giờ vật chứng ở trong tay của bà, ai có thể giải thích cho ta?

Dao phi càng ngạc nhiên không ngớt, nàng ta chỉ tay vào ta, giọng the thé hét lên:" Là ngươi!" Nàng ta bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm mở miệng nói:" Hoàng thượng, là nàng, là nàng ta chặt đứt cọc gỗ! Nàng ta và thần thiếp không hề có một chút quan hệ nào! Thần thiếp làm sao có thể cùng nàng ta lập mưu hại Vinh phi cơ chứ? Chuyện này căn bản không có khả năng!"

Đúng vậy, ta và nàng ta làm sao có thể hợp tác cơ chứ? Không phải kẻ ngốc đều hiểu được điều đó.

Nhưng mà nhìn bộ dạng của nàng ta, thật sự đúng là cho rằng cọc gỗ kia là do ta cưa đứt.

Hạ Hầu Tử Khâm không nói lời nào, lại nghe Thái hậu nói:" Đàn phi, ngươi giải thích như thế nào đây?"

Ta còn có thể nói như thế nào, cây trâm là Hạ Hầu Tử Khâm ban cho ta, thực ra không cần thái giám kia báo lại, tin rằng rất nhiều phi tần đều biết. Mà chuyện ta đem nó đưa cho Thẩm tiệp dư cũng không cần nói. Hoàng thượng ban cho ta chắc chắn có ghi chép, huống chi bây giờ Thẩm tiệp dư đã điên rồi, nếu như ta nói như vậy không tránh khỏi những người khác cảm thấy ta muốn vu oan cho người khác.

Nghĩ ngợi, ta chỉ có thể gật đầu: "Cây trâm này quả thực là do Hoàng thượng ban cho thần thiếp, có điều vì sao nó xuất hiện ở Quỳnh Thai thần thiếp không biết được. Cọc gỗ cắm ở dưới nước, muốn chặt đứt không hề dễ dàng, thần thiếp lại không biết bơi."

Lời của ta vừa nói xong, đã nghe thấy Dao phi vội la lên:" Hoàng thượng, đem nàng ta quẳng xuống nước đi, xem xem nàng ta rốt cuộc có biết bơi hay không!"

Ta thấy sắc mặt của Hạ Hầu Tử Khâm khó chịu, trầm giọng quát : "Dao phi!"

Lời của hắn khiến Dao phi chấn động mạnh, ngoái đầu lại oán hận nhìn ta. Nàng ta đương nhiên là hận rồi, nàng ta bây giờ ngày càng khẳng định rằng ta hãm hại nàng ta.

Lại nghe Diêu thục phi nhàn nhạt nói:" Không muốn giả vờ sẽ rất khó, muốn giả vờ không phải rất đơn giản sao?" Giọng điệu của nàng ta rất bình thản, nói như thể là chuyện bình thường không liên quan gì.

Thái hậu nhíu mày liếc nhìn nàng ta.

Mọi người đều hít một hơi lạnh, sau đó sôi nổi bàn tán tỏ vẻ Diêu thục phi nói đúng.

Ta cười khẩy một tiếng, nàng ta cũng đã nói như vậy ta còn có thể nói được gì cơ chứ?

Thật ra có một người có thể chứng minh ta thực sự không biết bơi. Đó chính là Hàn vương.

Nhưng hôm nay y lại ở Bắc Tề, huống chi việc này liên quan đến nghĩa muội của y, cũng không biết được khi đó y có thể đứng ra nói giúp ta hay không?

Giọng Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng truyền đến:" Việc này thật là do nàng làm sao?" Hắn nhìn ta, đột nhiên cười nhạo nói:" Nhưng mà trẫm cảm thấy hơi kỳ lạ, cây ngọc trâm này chưa bao giờ thấy nàng cài cả."

Ta hơi kinh hãi, ngước mắt nhìn về phía hắn, không biết hắn nói thế là ý gì.

Ngẫm nghĩ một lát, ta mới dần dần hiểu ra. Ta thực sự là hồ đồ, Hạ Hầu Tử Khâm muốn đem cây trâm này ném ra ngoài, nhưng mà ném cho ai?

Ai cũng sẽ phủ nhận thôi, không phải sao?

Vẫn là quay lại việc ta cho Thẩm tiệp dư, như vậy không thể thực hiện được, đem tội danh đẩy lên đầu người điên, như vậy không thể nghi ngờ gì nữa, ta là giấu đầu lòi đuôi.

Ta đang nghĩ ngợi, đã cảm thấy bên cạnh có một người đứng dậy, tiến lên mấy bước lần thứ hai quỳ xuống mở miệng nói:" Hoàng thượng, Thái hậu, không cần oan uổng Đàn phi nương nương, cây trâm này nương nương tặng cho thần thiếp, nó là của thần thiếp."

Ta kinh hoàng, ngơ ngác nhìn người con gái trước mặt.

Ta thế nào cũng không thể nghĩ ra được, người đứng ra sẽ là nàng – Ngọc tiệp dư.

209. Q.3 - Chương 3: Giá Họa

Edit: Lê Dương + Ong MD

Beta: Kim NC + TomoyoDouji

***

Tất cả mọi người trong phòng đều hít một hơi lạnh khi nghe thấy Ngọc tiệp dư nói thế, vô cùng kinh ngạc nhìn Ngọc tiệp dư.

Diêu thục phi biến sắc, lạnh lùng hỏi: "Ngọc tiệp dư, ngươi cần phải hiểu lúc này không phải là lúc đùa đâu, rõ chứ? Chẳng lẽ quan hệ của ngươi và Đàn phi tốt tới nỗi ngươi muốn gánh tội thay nàng ta sao?"

Ngọc Tiệp dư vẫn cúi đầu như trước, không kiêu ngạo cũng không tự ti nói: "Chính bởi vì thần thiếp và Đàn phi nương nương trước giờ cũng có chút giao tình, vì thế nên mới không muốn để cho nương nương bị oan vì thần thiếp."

Diêu thục phi cười khẩy: "Thật sao? Bản cung cũng rất hiếu kỳ? Đàn phi sao lại đưa trâm ngọc này cho ngươi?" Lời của nàng ta, càng làm cho ta thêm thông suốt, cây trâm này, chính là tận tay nàng ta lấy từ trên người của Thẩm tiệp dư, bằng không, làm sao nàng ta có thể biết rõ đường đi nước bước của cây trâm này như vậy?

Ngọc tiệp dư bình thản nói: "Vừa rồi không phải nương nương cũng nói rồi sao? Là bởi vì thần thiếp cùng Đàn phi có giao tình rất tốt, nếu đã như thế, thì Đàn phi tặng cho thần thiếp một cậy trâm, cũng không phải là chuyện to tát gì, nương nương nghĩ có đúng không?"

"Ngươi …" Vẻ mặt Diêu thục phi rất giận, nhưng không thể thốt lên lời nào để phản bác lại.

Thái hậu đứng dậy đi về phía trước một bước. Cúi đầu nhìn nàng ta, nghiêm túc hỏi: "Việc này, thật là do ngươi làm sao?"

Thân thể Ngọc tiệp dư run nhẹ, nhỏ giọng nói: "Dạ."

Thái hậu hừ một tiếng, nói: "Ai gia làm thế nào có thể tin rằng chuyện này là do một mình ngươi làm, mà không phải là do ngươi bị đe dọa hay bắt ép nhận tội thay cho người khác?" Trong lúc nói lời này, ánh mắt của bà chiếu thẳng vào ta, hàm ý dò xét.

Trong lòng ta chợt cảm thấy kinh hãi, xem ra Thái hậu muốn tin ta, nhưng lại vẫn muốn hoài nghi ta. Dù sao, biểu hiện ra ngoài, cũng không hẳn là đơn giản như trong lòng. Ta theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, thấy vẻ mặt của hắn vẫn nhàn nhạt, nhưng không nhìn ta. Ta không biết, sự tình liên quan đến Ngọc tiệp dư lần này, có liên quan tới hắn hay không.

Chợt thấy Ngọc tiệp dư quỳ thẳng người, kiên định nói: "Thái hậu có thể hỏi lại Vũ Lâm quân. Hai cọc gỗ trên miệng ao đều bị cưa sâu mười tấc. Chắc thần thiếp nói như thế, cũng sẽ không có ai hoài nghi việc thần thiếp biết bơi hay không. Còn có chỗ này—-" Nàng nói, giơ cánh tay của mình, vén tay áo lên, thấy một vết thương rất sâu trên tay nàng. Rất rõ ràng, không phải là xẹt qua, mà là bị cứa sâu vào. Vết thương đã bắt đầu kết vẩy, nên không thể nào là mới bị. Nếu như là ở đêm qua, đối chiếu thời gian xảy ra chuyện mà nói, thì vừa vặn.

Nàng thản nhiên nói: "Đêm qua lúc hành sự, bị hoảng hốt, nên không cẩn thận bị thương."

Sắc mặt Thái hậu sa sầm lại, nghĩ đến những lời nàng vừa nói, cũng là lời của Vũ Lâm quân báo lại. Càng khiến ta khiếp sợ không ngớt, nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt mình, nàng đưa lưng về phía ta, nên không thể thấy được biểu cảm lúc này của nàng.

Chẳng lẽ, là nàng làm thật sao?

Hai bàn tay ta siết thật chặt, nếu là như thế, vì sao nàng lại phải giúp ta làm gì? Nàng chỉ cần không nói, thì cũng sẽ không có ai đoán ra được. Cũng không ai dám bước tới vén cánh tay nàng lên để tìm vết thương, không phải sao?

"Thái hậu, nàng …" Diêu thục phi kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn Thái hậu, nàng ta cũng không tin. Kể từ lúc này, e là kế hoạch của nàng ta đã bị làm hỏng rồi, hoặc là, Dao phi nhân cơ hội này cũng có thể thoát tội?

Nhưng mà, Ngọc tiệp dư đã nói như vậy rồi, lại còn đưa ra chứng cứ rõ ràng, chỉ sợ lúc này Diêu thục phi cũng không thể nghĩ ra kế sách tốt hơn để phản kích lại.

Dao phi cuối cùng cũng được đắc ý, nghiến răng nói: "Thái hậu, người nghe thấy rồi đó? Tất cả mọi chuyện đều do Ngọc tiệp dư làm, không hề liên quan gì đến thần thiếp! Hoàng thượng …" Nàng ta nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, trong đôi mắt hiện lên một mảnh đau thương: "Hoàng thượng, người nên tin thần thiếp?"

"Nương nương." Dao phi đang đắc ý thì Ngọc tiệp dư đã nói tiếp: "Thần thiếp biết nương nương nhất định sẽ qua sông đoạn cầu, bây giờ xảy ra chuyện, nương nương muốn đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu của thần thiếp sao?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Diêu thục phi đang thất vọng, nghe được câu này, vẻ mặt lại hưng phấn trở lại.

Thái hậu trừng mắt nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, bàn tay trên bàn siết chặt lại thành nắm đấm. Nhưng bà chưa nói gì cả, vẫn đang chờ Ngọc tiệp dư nói tiếp.

Ngọc tiệp dư, từ khi ta biết nàng tới giờ, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy kinh ngạc vô cùng về con người của nàng.

Nàng liên thủ cấu kết với Dao phi sao? Nhưng mà bây giờ thoạt nhìn qua, chân tướng mọi chuyện đã rõ ràng như thế, nhưng sao ta lại vẫn cứ cảm thấy không thể tin được? Trong lòng ta không thuyết phục được chính ta. Chính bởi vì từ đêm giao thừa năm ngoái, khi nàng lần đầu tiên nhắc tới Phất Hi trước mặt ta, vẻ mặt đấy, ta không thể quên được …

Nàng không có khả năng liên thủ cấu kết cùng với Dao phi, không có khả năng.

Vẻ mặt Dao phi không thể tin được nhìn nàng ta, cũng không biết nàng ta lấy sức lực ở đâu, mà vùng dậy, xông tới, vung cánh tay lên. Mà khoảng khắc ấy, ta cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu mà bước lên, như lần trước ở Thượng Lâm Uyển, nắm lấy cổ tay nàng.

Khác nhau là, lần trước, người nàng muốn đánh là ta. Mà lần này, người nàng muốn đánh, là Ngọc tiệp dư.

Ta ngẩng mặt nhìn nàng ta, nhỏ nhẹ nói: "Dao phi thấy lời nói dối của mình không thành, muốn ở trước mặt nhiều người như vậy mà uy hiếp Ngọc tiệp dư à?"

Nàng ta bỗng nhiên run rẩy, bàn tay đang bị ta nắm chặt cũng run bắn lên. Ta cảm giác được, cả người nàng ta bây giờ không còn chút sức lực, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là nàng ta sẽ ngã xuống. Nghe thấy nàng ta sợ hãi thét lớn: "Không, các ngươi … Các ngươi, từng người các ngươi đều muốn hãm hại bản cung!"

Ta không nói lời nào, Ngọc tiệp dư đang quỳ phía dưới cũng khẽ cười phẩy: "Nương nương, không có ai muốn làm hại người cả. Chuyện đã xảy ra rồi, Vinh phi cũng chưa biết sống chết thế nào? Trong lòng nương nương hẳn là nên vui vẻ mới đúng chứ. Nương nương đã quên sao? Nương nương có nói, sinh nhật của Thái hậu sắp tới rồi, nương nương có nghe Hoàng thượng nói muốn ở hồ Quỳnh Thai dựng sân khấu, bởi vì Thái hậu rất thích coi hí kịch. Nương nương còn nói, đến lúc đó nương nương dụ Tích quý tần đi tới đó, muồn thần thiếp cưa cọc gỗ. Đến lúc Tích quý tần ngã xuống, Vinh phi nương nương và Tích quý tần tình cảm chị em sâu nặng, chắc chắn theo bản năng bước lên phía trước, nhưng lan can đã sớm bị nhổ, cọc gỗ lung lay, như vậy có thể thuận thế mà té xuống nước."

Con ngươi của Dao phi càng lúc càng trừng lớn, nếu không phải ta đang giữ lấy nàng ta, có lẽ nàng ta sẽ xông lên đánh người thật.

Nàng ta hoảng sợ kêu lên: "Đàn phi, ngươi cùng ả ta thông đồng hại ta! Ngọc tiệp dư, ngươi hãm hại bản cung, rốt cuộc ngươi muốn gì? Ngươi cũng có tham dự đến việc này, ngươi cho rằng ngươi có thể thoát sao? Ngươi thay nàng ta nhận nỗi oan này, còn muốn đổ tội lên đầu bản cung!"

Thái hậu dột nhiên giận dữ cất lời: "Dao phi, ngươi nói năng lỗ mãng như thế còn ra thể thống gì nữa? Người đâu, đem Dao phi đi, ai gia còn có chuyện muốn hỏi Ngọc tiệp dư!"

"Dạ." Cung nữ bên cạnh tiến lên, mỗi người một bên kéo lấy tay của Dao phi, kéo nàng ta đi.

Nang ta liều mạng giãy dụa, nhưng không có sức, chỉ có thể nức nở nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, người cứ như vậy mà nhìn bọn họ bắt nạt thần thiếp sao?" Nàng ta cúi đầu xuống, đôt ngột gọi một tiếng: "Biểu ca, vì sao đến cả huynh cũng không tin ta?"

Một tiếng biểu ca này, lại làm cho ta nhớ tới lần trước tại Đài Sen các của Thượng Lâm Uyển, lần đầu thấy nàng, cũng là lúc nàng dùng giọng nói ngọt ngào dịu dàng kia gọi 'biểu ca'.

Nàng ta bây giờ là muốn nhắc nhở Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta vẫn là Phất Hi, vẫn là thanh mai trúc mã năm nào của hắn, là Phất Hi cùng hắn lớn lên. Hắn vẫn là biểu ca của nàng ta, là người đàn ông mà nàng ta yêu.

Ta nhìn thấy trong đôi mắt đen của Hạ Hầu Tử Khâm hiện lên vẻ đau xót, hắn giơ tay ý bảo cung nữ buông tay ra, trầm giọng nói: "Chỉ cần nàng không làm, trẫm tất nhiên sẽ tin tưởng nàng."

Hoàng thượng đã nói như thế, các cung nữ cũng không dám kéo nàng ta nữa, bèn thả tay ra, Dao phi thoáng cái đã ngã nhào trên mặt đất, nức nở khóc lớn.

Thái hậu liếc mắt về phía Dao phi, ánh mắt khinh thường, lại đưa mắt nhìn về phía Ngọc tiệp dư, khẽ ho một tiếng, bà hỏi tiếp: "Ngọc tiệp dư, ai gia hỏi ngươi, vì sao Dao phi lại muốn ngươi làm như thế?"

Tại sao lại muốn làm như thế, không phải là đã rõ rồi sao? Nhưng mà Thái hậu vẫn muốn hỏi kĩ lại một lần nữa, muốn đem việc này công khai hoàn toàn.

Hít một hơi thật sâu, ta ngoái đầu nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt dất, nhỏ giọng gọi: "Tỷ tỷ..."

Thấy khóe miệng của nàng khẽ động, nhưng không quay lại nhìn ta, lên tiếng: "Dao phi nương nương nói, một khi Vinh phi nương nương sinh ra hoàng từ, nhất định sẽ dựa thế mẹ sang nhờ con. Đến lúc đó, trong hậu cung, địa vị của Vinh phi sẽ là độc tôn, thậm chí là ngôi vị Hoàng hậu cũng sẽ rơi vào tay Vinh phi. Đến lúc đó, Dao phi sẽ không còn địa vị gì trong cung nữa, huống chi thần thiếp chỉ là một Ngọc tiệp dư nho nhỏ. Nương nương còn nói, chỉ cần loại bỏ được Vinh phi và đứa bé trong bụng Vinh phi, thì trái tim của Hoàng thượng sẽ chỉ ở trên người nương nương thôi, về sau nương nương được tôn quý, thì cũng sẽ không quên thần thiếp."

"Thật không?" Đôi mày Thái hậu chau lại, bà đưa mắt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, nhàn nhạt hỏi: "Hoàng thượng nghe thấy rõ rồi chứ?"

Sắc mặt của hắn lúc này hết sức khó coi, những điều Ngọc tiệp dư nói rõ ràng như vậy, chỉ cần là ở đây, thì làm sao có thể không nghe? Hắn vẫn chỉ ngồi yên như trước, không hề nói gì.

Dao phi nhịn không được nữa, tức giận hét lên: "Ngươi nói bậy! Nếu như bản cung muốn liên thủ cấu kết cùng với ngươi, làm sao có thể lấy tính mạng của mình ra đùa được? Theo như ngươi nói, bản cung mà chết đi, không phải là ngươi sẽ 'ngư ông đắc lợi' sao?"

Ngọc tiệp dư cũng nói tiếp: "Nương nương đương nhiên sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa, nương nương đã quên rồi sao? Nương nương nói rằng, thần thiếp cứ cưa đứt cọc gỗ ở gần chỗ của nhạc công đi, đến lúc đó Tích quý tần cũng sẽ rơi xuống nước. Mà sân khấu có bốn cọc gỗ, cưa đứt một cái, thì còn lại ba cái, sẽ không đổ được đâu. Có điều vị trí của người nhạc công kia bị di chuyển đột ngột, khiến cho người đứng gần ngã xuống nước mà thôi." Nàng dừng lại, dùng hết sức lực nói tiếp: "Có điều, thần thiếp cũng có lòng riêng, đã không làm thì thôi, mà đã ra tay rồi, thì phải làm cho tới cùng, nên thần thiếp cưa luôn cả hai thanh cọc gỗ, ngay cả nương nương, cũng không tính toán được. Hôm nay, xem ra thần thiếp đã làm được rồi, không phải sao? Không phải là nương nương muốn qua sông đoạn cầu chứ?"

Lúc nàng nói xong thì ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Dao phi. Khóe miệng của nàng hơi lộ ra ý cười, cái loại nụ cười trào phúng và thần sắc mỉa mai này của nàng, khiến ta phải ngẩn ngơ.

Cảm giác trước giờ của ta đối với Ngọc tiệp dư, là nàng luôn là một người con gái yếu đuối, ta vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi ta gặp nàng tại Ngự hoa viên. Ấn tượng sâu sắc của ta về nàng, chỉ là một thân hình gầy gò và yếu ớt.

Mà lời nói sắc bén của nàng lúc này, lại khiến cho Dao phi không còn con đường sống nào.

Rất chặt chẽ, ngay cả một khe hở cũng không có. Theo như ta biết, thì nàng và Dao phi không có khả năng liên thủ cấu kết với nhau, mà là nàng muốn giá họa cho Dao phi.

Có điều, Dao phi hoàn toàn không hề liên quan gì sao? Hừ, chỉ sợ cũng không phải như vậy.

Nhưng mà bây giờ nói ra như vậy, Ngọc tiệp dư, nàng có thể sống sót sao?

Ta nghĩ vẫn mãi không ra, vì sao nàng lại phải làm như thế?

Diêu thục phi giật mình nhìn nàng, nàng ta tưởng rằng kế hoạch của nàng ta đã tan thành mây khói. Nhưng không hề nghĩ rằng, kết quả là Ngọc tiệp dư vẫn kéo Dao phi xuống nước! Điều này, nàng ta ắt hẳn là không thể ngờ được, lúc này, vẫn còn chưa nghĩ ra cách để phản ứng lại.

Thái hậu tức giận: "Người đâu ! Đem Dao phi và Ngọc tiệp dư kéo xuống hết cho ai gia, chờ xử lý sau!"

Lần này, là thị vệ từ bên ngoài tiến vào.

Ngọc tiệp dư tự mình đứng dậy, lúc nàng xoay người bước đi, lặng yên liếc nhìn về phía ta, vẻ mặt của nàng vẫn không có gì thay đổi, vẫn thản nhiên như trước, khiến cho ta không thể biết được nàng đang nghĩ gì.

Thị vệ tiến lên, kéo nàng ra ngoài.

Mà Dao phi, hoảng sợ lùi lại mấy bước, thị vệ tiến lại gần nàng ta, thì bị nàng ta liều mạng giãy dụa, hét to: "Thái hậu! Năm năm trước bà không trừ khử được ta, năm năm sau bà vẫn không muốn buông tha cho ta sao? Sao bà vẫn không chịu cho ta và Hoàng thượng ở bên nhau cơ chứ?"

"Nương nương, xin mời." Thị vệ trầm giọng nói.

Hạ Hầu Tử Khâm bỗng nhiên đứng lên, ta chỉ cảm thấy trái tim ta như treo ngược, trong con ngươi của Dao phi sáng lên, mừng rỡ, nàng ta đang định mở miệng, thì đã nghe Thái hậu nói: "Các ngươi còn do dự cái gì? Còn không mau đưa xuống!"

"Dạ." Thị vệ trả lời, tăng thêm lực, kéo Dao phi đi.

Nhìn thấy thân ảnh màu vàng kia đang định bước lên ngăn cản, Thái hậu bèn bước nhanh đến, kéo lấy tay hắn, đau lòng mở miệng: "Hoàng thượng, chuyện tới nước này rồi, người còn muốn bao che cho Dao phi nữa sao? Người nhìn đi, ả ta đã làm được chuyện gì tốt chứ? Oan uổng sao? Ai gia làm sao có thể để cho ả ta phải chịu oan uổng! Nếu tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến ả, ai gia làm sao có thể đem tất cả mọi chuyện mà đổ lên đầu ả được! Ả ta muốn hại chết đứa bé, hại chết cháu nội của ai gia! Hoàng thượng, người hung ác thâm hiểm như thế, tuyệt đối không thể nào để lại đây được!" Thái hậu chuyển mắt về phía các thị vệ, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng nhân từ, nhưng ai gia không muốn tha ả! Ai đối xử nương tay với ả, thì đợi ai gia chém đầu đi!"

Hai thị vệ kia nghe vậy, mặt liền biến sắc, vội kéo mạnh Dao phi đi ra ngoài.

Dao phi nghe vậy, kinh hãi hét ầm lên: "Muốn hại Vinh phi, thì sao ta lại có thể để lại nhiều sơ hở như vậy cho các người chứ! Ta vốn định lúc ở trên đài, vô ý đẩy Tích quý tần xuống …" Lời nói ra, nàng ta mới ý thức được mình vừa nói cái gì, lập tức im bặt.

Nàng ta theo bản năng, nhìn về phía người đàn ông trước mặt, trong đôi mắt hiện lên vẻ vô cùng hối hận.

Hạ Hầu Tử Khâm gỡ tay Thái hậu ra, đi nhanh đến, hung dữ nắm lấy cổ tay Dao phi, nghiến răng, hỏi gằn từng chữ: "Nàng nói cái gì?"

Dao phi bị hắn hỏi như thế liền giật mình, vừa rồi nàng ta còn la to khí thế, thoáng cái đã xìu xuống, không còn chút dũng khí nào.

Nàng ta vừa rồi, là do quá kích động mà lỡ lời.

Ta cuối cùng cũng biết được, mưu kế của nàng ta.

Giống như nàng ta vừa nói, chuyện nàng ta làm, không thể nào để lại nhiều sơ hở như vậy được. Nàng ta không thể để lại bất cứ sơ hở cũng như không thể có đồng minh được, thân phận của nàng ta, không cho phép. Nàng ta lấy thân phận quận chúa của Bắc Tề mà tới đây, tới Thiên triều, bao nhiêu người đỏ mắt rình rập nàng. Những chuyện thế này, ta cũng có thể lý giải được.

Nàng ta ban đầu vốn muốn thừa dịp 'Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái' vô tình đẩy Thiên Lục xuống nước. Hoặc là, nàng ta cũng không cần phải làm như vậy, nàng chỉ cần để ọi người dưới đài nhìn thấy Thiên Lục sắp bị ngã xuống nước, mà nàng ta, nhanh tay lẹ mắt kéo Thiên Lục lại. Như vậy, có thể nói, nàng ta không hề có ý gì khác. Mà nàng ta chỉ cần làm như vậy thì đã đủ rồi.

Có điều, một khi Thiên Phi trông thấy Thiên Lục sắp ngã xuống, cũng sẽ tiến lên, chỉ cần Thiên Phi dựa người vào lan can, không phải là cũng sẽ ngã xuống sao?

Như thế, tất cả mọi chuyện đều đã được giải thích rõ ràng. Nàng ta không hề liên quan đến chuyện cọc gỗ, bởi vì ngay từ đầu, nàng ta không có ý định lấy tính mạng mình ra để đùa.

Có điều, thái độ của Thái hậu cương quyết như vậy, khiến cho nàng ta bị rối loạn, dưới tình thế cấp bách, những lời không nên nói đã thốt ra.

Lúc này, nếu nàng ta nói ra tất cả, thì Hạ Hầu Tử Khâm là hạng người gì, ta biết rõ, hắn sẽ tin sao?

Ta chăm chú nhìn hắn, bàn tay của hắn siết chặt lấy tay của Dao phi, Dao phi bị đau nhíu mày, cắn chặt môi, nhưng không dám kêu lên. Từ khi chúng ta bước vào phòng này tới giờ, hắn vẫn chưa tức giận mà không kềm chế được, mà giờ phút này, hắn lại thật sự nổi giận.

Ta nghĩ, thất vọng thì đúng hơn?

Kỳ thật, Dao phi muốn Thiên Lục lên sân khấu, còn có thêm việc Thiên Phi rơi xuống nước, ta chỉ nhìn cũng có thể nghĩ ra, chẳng lẽ hắn lại không nghĩ ra sao. Hắn chỉ là không muốn tin rằng nàng ta đã làm chuyện này, hắn vẫn hy vọng nàng ta vẫn là Phất Hi đơn thuần ngây thơ xinh đẹp ngày nào, vẫn là Phất Hi trong lòng hắn. Là Phất Hi mà hắn cảm thấy áy náy với tình yêu của nàng, vì thế hắn mới nói, hắn có thể thương yêu, chiều chuộng nàng ta cả đời…..

Thời gian trôi qua thật chậm, ta muốn nói, Dao phi, ngươi thật không phải là một người thông minh, nếu ngươi yêu hắn nhiều như ngươi nói, thì tại sao lại phải làm những chuyện như thế này? Trong lòng ngươi vốn nên hiểu rõ, hắn bây giờ không phải vị biểu ca chỉ thuộc về một mình ngươi ngày trước, hắn bây giờ đã là Hoàng đế Thiên triều rồi.

Tiện đó ta chợt nhớ tới một chuyện, ta cũng muốn bật cười, khi đó, hắn cũng không phải chỉ thuộc về một mình nàng, bởi vì không phải còn có Ngọc tiệp dư sao?

Nghĩ đến Ngọc tiệp dư, ánh mắt của ta không tự giác nhìn về phía cửa, đã không thấy thân người gầy yếu của nàng đâu. Chắc là nàng đã bị thị vệ áp giải đến Đình Hiên các.

Hạ Hầu Tử Khâm chỉ đứng đó một chút, sau đó đẩy mạnh người con gái trước mặt ra, Dao phi không đứng vững được, ngã nhào trên mặt đất. Dường như đến lúc này nàng ta mới ý thức được điều gì, thét lên: “Biểu ca, không …. Huynh hãy nghe muội nói … Biểu ca …” Nàng ta gào lên, lồm cồm bò dậy.

Thái hậu nháy mắt với hai thị vệ, hai thị vệ lập tức tiến lên ngăn nàng lại, kéo ra ngoài.

Nàng ta gào khóc..

Cung nữ của nàng ta cũng sợ hãi tới nỗi mặt mày trắng bệch, ngơ ngẩn nhìn Dao phi bị kéo ra ngoài, lúc này mới hoàn hồn, kêu lên: “Nương nương!” rồi lảo đảo xông ra ngoài.

“Hoàng thượng …” Ta nghe thấy Thái hậu hoang mang gọi hắn một tiếng, ta quay đầu lại, thấy hắn cúi đầu, bàn tay vịn chặt lấy mép bàn, ta không nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này.

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát, liền thấy tay hắn giơ lên, ‘Rầm————-”Một tiếng vang thật lớn, cái bàn bị hắn lật ngược. Bộ đồ trà trên bàn rơi xuống đất loảng xoảng, toàn bộ đều vỡ thành mảnh vụn.

Ta chỉ cảm thấy dưới chân nhói đau, cúi đầu xuống nhìn, thấy chân mình bị mảnh sứ cứa vào, dòng máu đỏ thẫm đang từ từ chảy ra. Nhưng mà, bây giờ, ta cũng không có lòng dạ nào mà để ý mấy chuyện này.

Mọi người sợ tới nỗi không dám thở mạnh, Diêu thục phi sợ tới ngây người, môi nàng ta mấp máy, nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa.

Thái hậu cũng hoảng sợ, do dự. Không biết có nên tiến lên khuyên bảo hắn hay không.

Nghe giọng nói nặng nề của hắn: “Tất cả cút hết ra ngoài cho trẫm!”

Mọi người hoang mang nhìn nhau, lại nghe hắn nổi giận gầm lên một tiếng: “Cút!”

Đầu ngón tay ta run lên từng cơn, những người phía sau đã lục tục đứng dậy hết, vội vã cáo lui, rồi nhanh chóng rời đi. Hoàng thượng đang nổi giận, ai cũng không muốn ở lại để hứng lấy cơn thịnh nộ này.

Diêu thục phi cắn môi, lưỡng lự không muốn đi, nhưng cuối cùng cũng không dám ở lại.

“Nương nương.” An uyển nghi khẽ gọi ta một tiếng, ta quay đầu lại nhìn, đã thấy nàng ta đứng dậy đi ra ngoài.

Ta hơi do dự, lại ngoái đầu nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, thấy bàn tay đang buông xuống của hắn khẽ run rẩy, nhưng lại không ngẩng mặt lên.

Ta hiểu rõ, cái cảm giác phẫn nộ và thất vọng đan xen, là như thế nào.

Đang định đi, thì thấy Thiển nhi bước vội vào, nói với Thái hậu : “Thái hậu … Thái hậu, Vinh phi nương nương đã sinh rồi.” Ta kinh ngạc, bất giác quay đầu nhìn, thấy trên mặt Thái hậu vui vẻ, đi nhanh về phía Thiển nhi hỏi: “Là hoàng tử chứ?”

Lúc này, ta đã đi tới bên ngoài, nhưng mà vẫn không nhịn được muốn dừng bước chân.

Thiển nhi thở phì phò, hít thở lấy hơi, mỉm cười: " Chúc mừng Thái hậu, chúc mừng Hoàng thượng, Vinh phi nương nương đã sinh được một tiểu hoàng tử rồi! Mẹ con đều bình an!"

Chẳng biết tại sao, khi nghe được Thiển nhi nói: "Mẹ con đều bình an!" trong lòng ta cảm giác như bị mất mát. Trống rỗng, thật khó chịu.

Thái hậu thở phào một cái, đi về phía trước mấy bước: "Mau dẫn ai gia đi thăm!" Thiển nhi đi lên đỡ lấy tay bà, bà chợt nhớ ra gì đó, dừng bước, quay đầu lại dặn dò: "Hoàng thượng đã mệt rồi, người đâu, đưa Hoàng thượng về cung nghỉ ngơi đi!"

Ta nghe thấy tiếng Lý công công nhỏ giọng vâng dạ.

Đi tới hành lang, ta dừng bước lại, nhìn về phía Thái hậu cvà Thiển nhi đang vội vã rời đi. Ta không biết chuyện hôm nay có phải là do bà tính kế hay không, nhưng bất luận thế nào, kết quả hôm này, chắc bà cũng hài lòng rồi.

Dao phi thất thế, đứa con của Thiên Phi cũng đã giữ lại được, lại còn là một hoàng tử.

Đây không phải đều là chuyện vui sao?

Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới Diêu phi, nếu như nàng ta nghe thấy tin tức này, sẽ như thế nào đây? Số mệnh của Thiên Phi thật tốt, có thể đại nạn không chết, lại còn sinh được hoàng tử …

Trong đầu lại nhớ tới vị thầy tướng tới Tang phủ năm nào.

Ông ta đã từng nói, Tang phủ, có ẩn giấu phụng thể.

Ta nghiến răng, chẳng lẽ người ông ta nói tới là Thiên phi sao?

Bàn tay đang vịn lấy hành lang, ta lặng lẽ nắm chặt. Lúc này gió đã thổi, nhưng ta cũng không cảm thấy lạnh chút nào, tay áo mỏng manh bị gió thổi bay lên, lất phất dưới ánh sáng, chập chờn mông lung.

Ra bên ngoài Hi Ninh cung, lúc này đã không còn náo nhiệt nữa, chắc hẳn mọi người đều đã vội vã qua Khánh Vinh cung để chúc mừng rồi.

Ta nghe thấy có tiếng bước chân, ngoái đầu lại nhìn, quả nhiên là Lý công công.

Chỉ chốc lát sau, ngự kiệu đã tới.

Mà ta cũng chẳng biết làm sao, đứng ngơ ngác ở nơi này một lúc thật lâu.

Ta cười, lắc đầu, đang định đi lại cảm thấy có bàn tay đưa đến mạnh mẽ kéo ta vào trong kiệu. Ta giật mình hoảng hốt, nhưng cũng cắn môi, không thét lên.

Chỉ vì ta biết, là hắn.

Mùi hương trên người của hắn đối với ta rất quen thuộc, vì thế từng sợi dây thần kinh của ta rất mẫn cảm, hắn vừa chạm vào, ta đã nhận ra.

Hắn không nói lời nào, chỉ kéo ta lại gần hắn, hắn vùi mặt vào gáy của ta, hai tay ôm chặt lấy ta, rất lâu sau cũng không nói lời nào.

" Hoàng thượng khởi giá hồi cung —-" Bên ngoài truyền tới giọng nói của Lý công công. Sau đó ngự kiệu chậm rãi nâng lên, rồi từ từ đi về phía trước.

Ta nghiêng mặt nhìn hắn.

Đôi mắt của hắn vẫn nhắm chặt lại, lông mi dài khẽ lay động, môi mỏng mím lại. Chỉ có hàng lông mày vẫn còn nhíu lại. Ta hơi do dự, rồi cũng ôm lấy thân thể hắn. Hắn vẫn không nói lời nào, chỉ nặng nề hít thở.

Lúc này, hắn đã kiềm nén được sự tức giận , hắn cố gắng không nổi giận.

Cũng không biết ngự kiệu đã dừng bao lâu, hắn đột nhiên đẩy ta ra, lưng tựa vào vách kiệu, hít thật sâu. Ta thấy hắn như thế, cảm thấy đau lòng vô cùng, đưa tay giữ lấy mặt hắn, nhẹ nhàng nói: "Nếu Hoàng thượng thấy khó chịu thì cứ khóc đi. "

Ai nói đàn ông không thể khóc ? Làm người, đâu phải chỉ có những chuyện vui, còn có những chuyện buồn, không phải sao ?

Hắn lại lắc đầu, cầm tay ta áp vào ngực hắn, trầm giọng nói: "Trẫm khó chịu ở đây." Hắn vẫn nhắm mắt, nhưng trong lời nói của hắn ẩn chứa sự đau đớn vô hạn.

Ta muốn nói gì đó, nhưng bỗng chốc chữ nghĩa trong đầu bay hết sạch, không nói được câu nào.

Bàn tay ta vẫn bị hắn nắm chặt, áp sát vào ngực hắn.

Ta cảm giác tim hắn đập rất nhanh. Nhịp đập ấy truyền đến lòng bàn tay rồi lan vào tận trái tim ta, khiến ta cũng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ta ngẩn ngơ nhìn, thấy chân mày hắn nhíu chặt lại. Ta giơ tay lên, hơi chần chờ, cuối cùng vẫn không chạm vào đôi mày ấy. Ta khẽ siết bàn tay, Dao phi à Dao phi, nàng ta thực sự không hiểu hắn chút nào. Chỉ sợ lúc này nàng ta đang còn oán hận hắn không ra mặt nói giúp ình.

Một lúc lâu sau, ta mới nghe hắn nhỏ giọng nói: "Trẫm muốn bồi thường cho nàng ấy, bồi thường cho nàng ấy năm năm cô độc…"

Ta hiểu rất rõ.

Đâu phải chỉ là năm năm cô độc, hắn còn muốn bồi thường cả quãng đời sau này của nàng ta. Bởi vì trái tim của hắn đã còn không thuộc về nàng ta nữa.

"Thực ra, bất luận nàng ấy làm gì, trẫm cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Mẫu hậu không thích nàng ấy, trẫm cũng biết. Nàng ấy chỉ cần … Chỉ cần không để lộ chân tướng, trẫm cũng có thể …" Hắn bỗng nhiên im bặt, ngẩng đầu, bàn tay đấm mạnh vào thành kiệu.

Ta hoảng sợ, vội vàng ôm lấy hắn: "Hoàng thượng không nên như vậy."

Hắn lại cúi đầu cười lên thành tiếng.

Ta cảm giác ngự kiệu đã từ từ dừng lại. Giọng nói của Lý công công vang lên từ bên ngoài, ông ấy thận trọng nói: "Hoàng thượng, khởi bẩm Hoàng thượng, đã tới nơi rồi ạ."

Ta nhìn hắn, thấy hắn đang ngơ ngẩn xuất thần, mà cũng không có ý muốn xuống kiệu.

Một lát sau, lại nghe Lý công công nói: "Hoàng thượng, đã tới Thiên Dận cung rồi ạ."

Hắn vẫn im lặng.

Lại qua thêm một lúc, ta nghe thấy có tiếng bước chân đến gần, sau đó nghe Lưu Phúc hỏi: "Tiểu Lý Tử, Hoàng thượng không trở về sao?" Giọng nói của ông ta ngập tràn lo lắng, xem ra chuyện hôm nay ở Quỳnh đài đã truyền ra khắp hậu cung.

Lưu Phúc không thấy Hạ Hầu Tử Khâm bước xuống, vì vậy mới nghĩ là hắn chưa về.

Lý công công hơi chần chờ rồi hạ giọng nói: "Hoàng thượng… Hoàng thượng ở bên trong."

Ta nghe thấy Lưu Phúc "Ôi" một tiếng, nhưng ông ta cũng hiểu chuyện nên không nói gì thêm.

Ta và hắn vẫn ngồi trong ngự kiệu. Âm thanh bên ngoài dần dần lắng xuống, ngay cả tiếng hít thở cũng không còn nghe thấy. Ta nghĩ, nhất định là Lưu Phúc đã cho tất cả cung nữ và thị vệ tránh đi. Lúc này, bên ngoài Thiên Dận cung chắc chắn là rất kỳ lạ. Ngự kiệu đột ngột dừng trước cửa cung, nhưng xung quanh không một bóng người.

Ta ngoảnh đầu nhìn sang người bên cạnh, thấy hắn lại nhắm mắt. Hơi thở của hắn vừa rồi còn phập phồng bất định, giờ đã dần dần bình ổn trở lại.

Hắn tựa đầu vào vai ta, tiếng hít thở nhẹ nhàng, đều đều. Ta có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn phả vào cổ.

Hắn ngủ rồi sao?

Ta hy vọng lúc này hắn thực sự đang ngủ.

Nhưng ta biết, hắn chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi.

Ta giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn. Ta cảm giác được thân thể hắn khẽ động đậy, nhưng hắn vẫn không nói tiếng nào. Bên ngoài, một cơn gió bất chợt thổi qua, bức rèm cửa sổ theo gió bay lên, phát ra tiếng động nho nhỏ. Trong khoảnh khắc thoáng qua ấy, ta nhìn ra ngoài, thấy Lưu Phúc và Lý công công đứng ở xa xa, thì thầm gì đó với nhau, chốc chốc lại nhìn về phía ngự kiệu.

Ta chậm rãi thu hồi ánh mắt, khẽ thở dài một tiếng, hắn chỉ có thể biểu hiện bộ dạng mất mát đó trước mặt ta. Một khi bước ra ngoài, hắn lại trở về làm một vị Hoàng đế cao cao tại thượng, không được có bất cứ biểu hiện yếu đuối nào trước mặt người khác.

Vì thế, ta mong hắn có thể ngồi ở đây lâu hơn một chút.

"A Tử." Hắn đột nhiên khàn giọng gọi ta.

Ta giật mình, nghiêng mặt nhìn hắn. Hắn vẫn không mở mắt, cười chán nản hỏi ta: "Con cái của trẫm chẳng lẽ thực sự bị người khác đố kỵ đến thế sao?"

"Hoàng thượng…"

Ta muốn nói, thứ người khác đố kỵ không phải con của hắn, mà là địa vị của mẹ đứa bé, thứ gọi là quyền lực tối cao.

Hắn gượng cười: "Thực ra trẫm biết, không chỉ các phi tần mà người bên ngoài cũng dõi theo nhất cử nhất động của nội cung."

Ta chợt cảm thấy hoảng sợ, người bên ngoài sao?

Ta không khỏi nghĩ tới chuyện của tiền triều. Khi đó Gia Thịnh đế băng hà, Đông cung bị cháy, Thái tử cũng đã chết.

Nhưng những lời Hạ Hầu Tử Khâm vừa nói khiến ta lạnh xương sống. Đông cung đột nhiên bị cháy, không phải quá trùng hợp sao ?

Chẳng lẽ Hạ Hầu Tử Khâm nói, người bên ngoài cũng theo dõi nhất cử nhất động, là có ý này sao?

Gia Thịnh đế hiếm muộn con cái, vì thế sau khi Thái tử chết, người bên họ ngoại mới nắm hết cục diện, giành được giang sơn.

Ta chợt nhớ, không phải bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm cũng chưa có người kế thừa hoàng vị sao?

Chẳng biết vì sao khi nghĩ như vậy, trong lòng ta càng bất an hơn.

Ta thốt lên: "Hoàng thượng không đi thăm tiểu hoàng tử sao?"

Hắn im lặng một lát mới nói: "Trẫm không muốn đi."

Ta lại hỏi: "Hoàng thượng không muốn nhìn tiểu hoàng tử một chút sao?"

Hắn nhỏ giọng: "Mẫu hậu đã qua đó rồi, trẫm không cần phải đi."

Bỗng nhiên ta cảm thấy muốn cười, nói vậy là sao chứ?

Ta cầm tay hắn, khuyên nhủ: "Vậy Hoàng thượng hãy vào bên trong nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải thượng triều."

Ta vừa dứt lời đã nghe hắn cười nhạt một tiếng, nói: "Thượng triều? Hừ, ngày mai thượng triều chắc chắn sẽ rất náo nhiệt!" Ta không biết hắn nói như thế là có ý gì, lại thấy hắn đột nhiên mở mắt, đứng dậy kéo ta ra ngoài. Ta giật mình, vội nói: "Hoàng thượng, thần thiếp phải trở về Cảnh Thái cung." Vừa rồi ở Hi Ninh

cung, hắn cầm tay ta kéo vào ngự kiệu, cũng may bên ngoài Hi Ninh cung không có cung nữ nên chẳng ai nhìn thấy. Lúc này, hắn còn muốn mang ta vào Thiên Dận cung sao?

Hắn lại cười lạnh một tiếng, nói: "Trẫm không cho nàng về."

"Hoàng thượng…"

"Có người thất sủng thì sẽ có người khác được sủng ái. Ở hậu cung, từ trước đến nay chuyện này không phải rất bình thường sao?" Giọng nói của hắn ngày càng lạnh buốt, "Ngày đó giam nàng vào lãnh cung không phải là vì nàng mạo phạm mẫu hậu sao? Bây giờ mẫu hậu đã không còn so đo hiềm khích lúc trước, tại sao trẫm lại phải nhớ? Về phần Dao phi…"

Hắn cúi xuống, nắm chặt tay ta, hừ khẽ một tiếng: "Ngày mai trẫm sẽ nói rõ ràng cho nàng ấy biết, chuyện lần đó là nàng ấy vu oan cho nàng. Hôm nay trẫm đã hiểu ra mọi việc!"

Ta kinh ngạc vô cùng.

Hắn muốn mượn chuyện đêm nay, đưa ta từ một phi tử thất sủng trở thành người nhận được thánh sủng nhiều nhất!

Ta chỉ cảm thấy toàn thân run lên. Hạ Hầu Tử Khâm, chàng nghiêm túc sao?

Hắn không để ý đến sắc mặt ta, tay hơi dùng sức kéo ta từ trong ngự kiệu ra ngoài. Ta bị bất ngờ không kịp đề phòng, mất thăng bằng ngã vào ngực hắn. Hắn lại không có phản ứng gì, chỉ bước nhanh về phía trước.

Xa xa, Lưu Phúc và Lý công công vội vàng nghênh đón. Lưu Phúc nói: "Hoàng thượng muốn về cung nghỉ ngơi sao?"

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng rồi lại tiếp tục im lặng.

Đi được vài bước, các cung nữ trên hành lang dài nhìn thấy ta đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hôm nay ta xuất hiện ở Thiên Dận cung, sợ là sẽ dễ dàng khiến cho người khác giật mình hơn so với bất cứ thời điểm nào khác.

Dao phi và Ngọc tiệp dư phạm tội. Vinh phi sinh non, nhưng đã sinh được hoàng tử. Mà Hạ Hầu Tử Khâm không buồn tới thăm nàng ta, trái lại còn mang ta trở về Thiên Dận cung.

Ngày mai, khi Diêu thục phi biết chuyện này, không biết nàng ta sẽ tức giận đến mức nào.

Vào tẩm cung, nghe Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói: "Tất cả ra ngoài."

Thái giám và cung nữ bên trong vô cùng sợ hãi, vội vàng vâng dạ rồi cung kính lui xuống. Cửa cung được đóng lại cẩn thận, chỉ để lại một cơn gió thoáng qua rồi cũng nhanh chóng biến mất, tẩm cung chìm vào tĩnh lặng.

Nhìn bóng lưng người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên không biết ta lấy dũng khí ở đâu ra, hỏi hắn: "Hôm nay Hoàng thượng quang minh chính đại mang thần thiếp về đây, là bởi vì chuyện của Dao phi sao? Người cố ý để cho nàng ấy nhìn thấy, muốn… Muốn chọc giận nàng ấy sao?"

Hắn bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn ta lộ vẻ đau đớn, cắn răng hỏi: "Nàng cho rằng trẫm là người như vậy?"

Ta cười yên tâm. Ta cũng không muốn hắn làm vậy, hắn thật sự không phải người như thế.

Ta bước lên ôm lấy hắn, mỉm cười nói: "Thần thiếp và Hoàng thượng, không cần phải diễn kịch cho ai xem cả, thần thiếp chỉ là thần thiếp." Nếu như nói, hắn đau lòng vì chuyện của Dao phi nên mới muốn ta đến đây, như vậy ta cũng sẽ đau lòng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Cho tới bây giờ, trẫm vẫn luôn phân định rất rõ ràng!"

Hắn vừa nói xong, đã nghe thấy giọng của Lý công công vang lên từ bên ngoài: "Hoàng thượng, nô tài thấy buổi tối người vẫn chưa ăn gì, nô tài đã bảo Ngự thiện phòng chuẩn bị vài món cho người. Hoàng thượng muốn dùng gì?"

Hắn im lặng, một lúc sau mới trầm giọng nói: "Chuẩn bị rượu cho trẫm."

Ta giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn, đột nhiên khẽ cười: "Hỉ nộ ái ố là chuyện thường tình của con người, Hoàng thượng không cần phải đè nén bản thân." Muốn uống rượu thì cứ uống đi, đã không kìm nén được thì cứ phát tiết ra, như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Bên ngoài, Lý công công không nghe dặn dò gì thêm mới vâng dạ lui xuống.

Hắn nhẹ nhàng buông tay ta, đi thẳng đến ngồi bên cạnh bàn.

Ta đi theo hắn nhưng không ngồi xuống mà chỉ đứng bên cạnh, rồi không nén được, ta hỏi: "Ngày đó ở lãnh cung, bất luận thiếp nói thế nào, chàng cũng không chịu cho thiếp ra ngoài. Ngay cả khi thiếp đã danh chính ngôn thuận thoát ra, chàng cũng biến Cảnh Thái cung thành một lãnh cung khác. Còn hiện giờ, trong lòng Hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì?"

Hắn ngước mắt nhìn ta rồi đưa tay kéo ta vào lòng. Hắn tựa người vào người ta, thì thầm: "Trẫm vốn tưởng rằng, chỉ cần không đến gần nàng, chỉ cần đối xử lạnh nhạt với nàng thì nàng sẽ được an toàn. Nhưng trẫm sai rồi, cho dù trẫm làm vậy cũng vẫn có người không chịu buông tha nàng. Nếu đã như thế, không bằng trẫm sủng ái nàng, có điều…" Hắn cúi xuống, qua một lúc mới nói tiếp, "Có điều từ nay về sau, nàng càng phải thận trọng hơn nữa. Trẫm không có khả năng bảo vệ chu toàn cho nàng mọi lúc mọi nơi."

Lời hắn vừa nói khiến ta giật mình thốt lên: "Hôm nay, sắp xếp cho Ngọc tiệp dư đứng ra gánh tội thay là ý của Hoàng thượng sao? »

Hắn giật mình, trong đôi mắt hiện rõ sự ngạc nhiên, lắc đầu: "Sao có thể là ý của trẫm? Việc hôm nay nàng không phải không biết, đây là chuyện hệ trọng, ai đứng ra gánh tội thay chắc chắn chỉ có con đường chết. Cho dù trẫm biết nàng vô tội, cũng không thể vô duyên vô cớ tìm người khác gánh tội thay cho nàng."

Ta im lặng không nói gì. Lời của hắn hiển nhiên có đạo lý. Dù địa vị cao hay thấp thì cũng đều là mạng người. Có điều vừa rồi ở Hi Ninh cung, hắn cố tình nói chưa từng thấy ta cài cây trâm ngọc kia là có ý gì chứ?

Hắn dường như biết suy nghĩ trong lòng ta, nhưng không giải thích nhiều mà chỉ nói: "Khi đó trẫm nói như vậy là muốn nàng thừa nhận, cây trâm đó đã bị rơi mất từ lâu. Mẫu hậu cũng biết nàng trong sạch. Dù Thục phi khăng khăng cho là nàng làm, trẫm cũng có thể phản bác đó chỉ là lời nói phiến diện."

Nếu ta nói như vậy thì không ai có thể định tội ta được, ngay cả tội trạng của Dao phi cũng khó mà lộ ra. Mặc dù Thái hậu đã nắm được cơ hội thì chắc chắn sẽ không buông tha Dao phi, nhưng ta tin, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ giúp nàng ta, nhất định như thế.

Nếu không phải tự Dao phi lỡ miệng nói hớ, thì đến bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm cũng sẽ không bỏ mặc nàng ta.

Hắn từng nói, hắn có thể mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua mọi chuyện nàng ta làm.

Như vậy, Ngọc tiệp dư…

Việc này không liên quan đến Hạ Hầu Tử Khâm, là nàng tự đứng ra giúp ta. Ta rất cảm kích, nhưng vẫn không hiểu vì sao nàng làm thế.

Vừa rồi Hạ Hầu Tử Khâm còn nói, ai nhận tội thì chỉ có con đường chết.

Nghĩ ngợi một lúc, cả người ta bắt đầu lạnh run.

Ngày mai, nhất định ta phải nghe chính miệng nàng nói ra nguyên nhân.

"Hoàng thượng…" Giọng của Lý công công từ bên ngoài vọng vào.

Hắn chỉ nói: "Mang vào."

Cánh cửa bị khẽ đẩy ra, Lý công công dẫn theo cung nữ bước vào. Bọn họ cẩn thận đặt từng thứ lên bàn. Ta nhìn thấy, ngoại trừ bầu rượu còn có mấy đĩa điểm tâm. Lý công công len lén nhìn hắn, sợ hắn nổi giận nên vội nói: "Hoàng thượng, nô tài lo người chưa ăn gì mà uống rượu sẽ tổn hại tới long thể, cho nên mới chuẩn bị thêm mấy món điểm tâm. Mong Hoàng thượng ăn một chút lót dạ rồi mới uống. Nô tài xin cáo lui trước." Vừa dứt lời, y liền mang theo cung nữ lui ra ngoài.

Hắn nhìn bầu rượu trên bàn, không rót ra chén mà cầm nguyên cả bầu, ngửa đầu uống mấy ngụm liền.

Ta hoảng sợ, vội ngăn hắn lại: "Hoàng thượng không nghe Lý công công nói sao?" Không phải ta muốn cản hắn buông thả bản thân, mà chỉ sợ hắn để bụng rỗng uống rượu, lát nữa sẽ cảm thấy khó chịu.

Hắn lại khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Trẫm không có tâm trạng để ăn."

Ta rất lo, đang định nói thêm thì lại thấy hắn ngửa đầu uống cạn bầu rượu rồi hướng ra ngoài nói: "Tiểu Lý Tử, mang thêm rượu."

Lý công công vội vàng đẩy cửa bước vào, khom người nói: "Hoàng thượng uống ít thôi ạ."

Hắn không nói lời nào, chỉ giận dữ trừng mắt nhìn Lý công công, khiến ông ta sợ đến mức vội ngậm miệng lại, không dám nói thêm câu gì.

Chỉ một lúc sau, mấy bầu rượu nữa được đưa lên, hắn ngồi lặng im uống cạn tất cả.

Ta không khuyên nữa, khi hắn say không phải đã có ta chăm sóc sao?

Lúc uống hết bầu rượu thứ sáu, hắn đã chếnh choáng say. Ta đỡ hắn đứng dậy, quay sang Lý công công nói: "Thu dọn hết những thứ trên bàn, không được nói cho ai biết Hoàng thượng ở tẩm cung uống rượu !"

Lý công công vội gật đầu, lại nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, cố gắng hạ thấp giọng, nói: "Nô tài gọi thêm mấy cung nữ vào đây hầu hạ Hoàng thượng được không ạ?"

Ta lắc đầu: "Đóng cửa lại đi."

Dường như Lý công công còn muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ im lặng lui ra ngoài.

Hắn đúng là người cẩn trọng, uống say nhưng không khóc lóc cũng không ầm ĩ. Hắn dựa vào người ta, nhỏ giọng nói: "Thực ra không phải trẫm muốn say, chỉ là hôm nay nếu trẫm không uống rượu thì sẽ không ngủ được."

Lời hắn nói làm lòng ta nhói đau. Làm sao ta không biết chứ. Không chỉ hôm nay, sợ là mấy đêm trước hắn đều ngủ không ngon. Trước đây là thân thể mệt mỏi, hôm nay cả tinh thần và thể xác đều rã rời.

Ta hít một hơi, khẽ nói với hắn: "Hoàng thượng có thể đứng lên được không? Thiếp đỡ chàng đến giường nghỉ ngơi."

Hắn gật đầu. Ta dìu hắn nằm lên giường, đắp chăn cho hắn. Thấy hắn hơi nhíu mày, ta vội hỏi: "Hoàng thượng thấy khó chịu sao?"

Hắn lại lắc đầu. Nhưng ta biết, sao không khó chịu được chứ? Lần trước ta chỉ uống vài hớp đã cảm thấy hơi choáng váng rồi.

Hắn nắm tay ta, một lúc lâu sau cũng không nói gì thêm.

Đến nửa đêm, trán hắn đột nhiên đổ mồ hôi ròng ròng. Bỗng nghe hắn rên lên một tiếng, ta giật mình choàng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy bàn tay hắn đang nắm tay ta bỗng nhiên siết chặt hơn, miệng lẩm bẩm : "Chuyện trẫm đã hứa với nàng làm sao có thể quên được? Chỉ lấy một mình nàng, a…" Hắn cười rộ lên như tự giễu chính mình.

Ta bỗng ngẩn ngơ, đây chính là lời hứa hẹn của hắn với Phất Hi khi trước phải không?

Một lát sau hắn lại nói: "Chỉ có điều, luôn ghi nhớ trong lòng cũng không phải là sẽ thực hiện được. Trẫm đã không thể làm sống lại tình cảm ngày đó, trẫm từng cho rằng đó chính là yêu…"

Giọng nói của hắn nhỏ dần, những câu sau đó ta không còn nghe rõ nữa.

Đúng vậy, luôn ghi nhớ nhưng không phải là có thể thực hiện được. Hắn của ngày hôm nay đã là thân bất do kỷ(*)

* Không thể hành động theo ý muốn của bản thân mà phải chịu rất nhiều tác động từ hoàn cảnh.

Ngày hôm sau, khi ta tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Mà ta lại ngủ tự lúc nào, chính ta cũng không rõ. Thậm chí ta còn không biết hắn đi khi nào.

Ta gọi Lưu Phúc vào, hỏi ông: "Hôm nay sắc mặt Hoàng thượng vẫn ổn chứ?"

Lưu Phúc vội gật đầu rồi đột nhiên nói: "Nương nương, Đức phi nương nương mời người sang gặp."

Ta nhất thời ngẩn ngơ, ai là Đức phi?

Lưu Phúc dường như nhận ra điều gì, vội nói: "A, xem trí nhớ của nô tài này. Sáng nay, Hoàng thượng đã sắc phong Vinh phi nương nương là Đức phi ."

210. Q.3 - Chương 4: Trở Về Địa Vị

Thì ra, Thiên Phi đã là Đức phi.

Nàng ta dùng đại hoàng tử để đổi lấy địa vị nhất phẩm phi tần mà nàng mong muốn.

Đáng giá lắm sao?

Thật sự là trong hậu cung này có rất nhiều nữ tử ao ước được như vậy. Có điều đó chỉ là vị trí nhỏ bé nhất trong Tứ phi mà thôi, nhưng cũng khiến nàng ta xém chút nữa đến quỷ môn quan một chuyến.

"Nương nương..." Lưu Phúc nhìn ta rồi lại nhỏ giọng gọi ta một tiếng.

Ta đứng lên, gật đầu: "Bản cung đã biết, ngươi lui xuống trước đi."

Lưu Phúc vâng dạ lui xuống, lúc y xoay người bước đi chợt dừng lại, quay đầu nói với ta: "Nương nương, Hoàng thượng dặn nô tài khi người tỉnh dậy thì nói với người là mấy ngày nay không nên đụng đến nước. Trời nóng nực, sẽ không tốt cho vết thương." Lưu Phúc sợ ta không nhớ đã bị thương ở đâu nên cúi đầu nhìn xuống bàn chân trần của ta.

Ta chợt giật mình, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, mới thấy vết thương trên bàn chân đã được xử lý, còn dùng băng gạc mỏng quấn lên. Trong lòng thấy ấm áp vô cùng, hắn đã làm việc này từ lúc nào mà ta không hề hay biết cơ chứ.

Lưu Phúc thấy ta im lặng, y hướng về ta xin cáo lui rồi mới xoay người bước ra.

Ta rửa mặt chải đầu xong mới bước ra khỏi cung.

Bên ngoài, đột nhiên nghe thấy một người gọi ta: "Nương nương."

Ta giật mình xoay người lại hướng về tiếng gọi kia, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt ta, ta cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Nàng tươi cười bước lại gần, khom người hành lễ với ta, nhẹ giọng nói: "Nô tì Tình Hòa, phụng mệnh Hoàng thượng đến hầu hạ nương nương."

Ta không tỏ vẻ gì mà chỉ cười, cũng không dừng bước lại, đi thẳng về trước. Tình Hòa vội vàng đuổi theo, ta lãnh đạm hỏi: "Bản cung không biết bây giờ ngươi là người của ai?"

Tình Hòa không bước lên đi cùng ta, mà nàng không chút hoang mang theo sát phía sau ta, nhỏ giọng nói: "Bây giờ, nô tì là người của nương nương."

Người của ta. Nói nghe thật hay.

Khóe miệng ta khẽ nở nụ cười, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn nàng. Ta không biết Hạ Hầu Tử Khâm bảo nàng hồi cung là có ý gì. Không xét đến việc nàng có phải là người của Thái hậu hay không, chỉ có điều những lời vừa rồi nàng nói là phụng lệnh Hạ Hầu Tử Khâm. Nếu hắn đã dám điều cung nữ này cho ta thì tất nhiên hắn tin tưởng nàng.

Chỉ cần là quyết định của hắn thì ta sẽ không bao giờ nghi ngờ.

Bước xuống bậc thềm, ta nghe Tình Hòa nói: "Nô tì nghe nói Đức phi nương nương tìm nương nương, người có cần gọi kiệu đến không?"

Ta lắc đầu: "Không cần." Thiên Phi có chuyện lớn gì để tìm ta chứ? Đơn giản chỉ muốn khoe khoang nàng ta sinh được hoàng tử, lại được phong vị, không phải việc gấp gáp gì, chỉ cần ta qua đó là được rồi, để nàng ta chờ một lát cũng chẳng sao.

Đi được vài bước, ta hỏi nàng: "Chuyện ngươi hồi cung, Thái hậu có biết không?"

Nàng cười nói: "Đương nhiên là biết ạ, vừa rồi nô tì qua Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu trước rồi mới đến Thiên Dận cung." Nàng cúi đầu xuống rồi lại nói: "Sao nương nương lại ở đây một mình? Cung nữ của Cảnh Thái cung đâu hết rồi ạ?"

Ta hơi ngẩn ra, Cảnh Thái cung đã không còn người nào để ta tin tưởng được nữa.

Tình Hòa nói tiếp: "Sao lại không thấy Phương Hàm cô cô đâu?"

Ta đột ngột dừng bước, ngoái đầu lại nhìn Tình Hòa, vẻ mặt nàng vẫn không hề bất an, nét mặt vẫn ung dung như trước.

Ta đột nhiên bật cười, người căng thẳng thật ra là ta.

Ta nói với nàng: "Cô cô ở Cảnh Thái cung, Tình Hòa, ngươi là một người thông minh, vì sao Hoàng thượng đột nhiên gọi ngươi trở về, bản cung nghĩ không cần nói rõ thì trong lòng ngươi cũng đã biết rồi."

Nụ cười trên mặt nàng vẫn như trước, gật đầu nói: "Nương nương dạy dỗ rất đúng ạ."

Xem ra thân phận của Phương Hàm, vẫn có nhiều người quan tâm, nhất là Thái hậu và người của Hoàng thượng.

Ta quay đầu lại, bước tiếp về phía trước, vừa đi vừa nhẹ giọng nói: "Ngươi ở cạnh cô cô nhưng không nên quá gần gũi, có lẽ cô cô không thích." Có thể, Phương Hàm và An uyển nghi có vài nét giống nhau, không thích thân thiết với người khác. Nhưng Phương Hàm còn may mắn hơn An uyển nghi, chí ít trước kia bên cạnh nàng còn có Vãn Lương và Triêu Thần.

Phương Hàm tiếp cận ta cũng vì cho rằng ta là người của Tô Mộ Hàn.

Ta vừa mới thốt ra đã nghe Tình Hòa cười nói: "Nương nương đã quá lo lắng rồi, biết đâu cô cô sẽ thích nô tì không chừng. Nô tỳ nghe nói em gái cô cô tên là Tình Nhi, vừa hay trong tên của nô tì cũng có một chữ 'Tình'."

Ta hơi giật mình, chuyện Phương Hàm có một người em gái, ta cũng được nghe nói, nhưng ta không hề biết em gái nàng tên là Tình Nhi.

Ta nghiêng mặt nhìn Tình Hòa hỏi: "Chuyện về em gái cô cô ngươi có biết không?"

Tình Hòa gật đầu rồi nói: "Nô tì có nghe kể sơ sơ, chỉ biết người em gái đó tên là Tình Nhi, đã mất tích, có lẽ không còn trên đời này nữa."

Ta vốn muốn hỏi thêm một chút nữa, nàng có từng gặp qua Tình Nhi hay chưa. Sau đó lại nghĩ ra, khi đó nàng còn chưa vào cung làm sao có thể gặp được chứ? Tình Nhi đã mất tích trong trận cung biến bốn năm trước, những người mất tích khi đó, hơn phân nửa đều chết hết.

Hai người chợt im lặng không nói gì nữa, bất tri bất giác đã đến trước Khánh Vinh cung. Cung nữ Khánh Vinh cung thấy ta liền bước lên trước nói: "Nô tì thỉnh an Đàn phi nương nương, xin nương nương chờ một chút để nô tì vào trong bẩm báo một tiếng."

Ta không nói gì, dừng bước lại.

Cung nữ kia nhanh chóng quay ra, nói với ta: "Đàn phi nương nương, mời."

Ta gật đầu, đi về phía trước vài bước, chợt nghe thấy tiếng bước chân nhè nhẹ của Tình Hòa cũng đi tới. Nàng nhìn ta khẽ cười rồi bước qua đỡ lấy tay ta, nhỏ giọng: "Nương nương đi chậm một chút."

Ta để mặc nàng đỡ tay bước vào trong.

Các cung nữ bên trong đều quay sang hành lễ với ta, cách bức màn che, ta thấy Thiên Phi đang nằm trên giường, bên cạnh nàng, ta có thể mơ hồ nhìn thấy tiểu hoàng tử được quấn trong bọc tã lót. Tình Hòa giúp ta vén màn che lên, ta bước vào, hành lễ với nàng ta: "Thần thiếp tham kiến Đức phi nương nương."

Lúc này Thiên Phi mới ngước mắt nhìn ta, cười lạnh một tiếng nói: "Đàn phi nắm tin tức thật mau lẹ, nhanh như vậy đã biết bản cung là Đức phi rồi sao?"

Ta nhìn nàng ta thật kỹ, sắc mặt nàng không tốt lắm, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến năng lực làm tổn thương người khác của nàng ta cả.

Mới sáng sớm đã kêu ta đến, chẳng phải vì muốn khoe khoang thân phận Đức phi của nàng ta sao? Bây giờ nghe ta nói, nàng ta lại còn giả vờ giật mình.

Ta liền đứng thẳng người lên nhìn nàng ta nói: "Sớm như vậy nương nương đã gọi thần thiếp qua đây, chẳng phải vì muốn nói chuyện này sao? Theo tần thiếp thấy người vừa sinh xong sao lại nói nhiều như vậy, đáng lẽ phải nghỉ ngơi thật tốt mới phải chứ." Ta nhìn tiểu hoàng tử cau mày nói: "Sao nương nương phải tự chăm sóc tiểu hoàng tử vậy? Nhũ mẫu đâu rồi?"

Nghe ta hỏi vậy, Thiên Phi lại càng thêm đắc ý, ngón tay cẩn thận từng li từng tí lướt trên khuôn mặt trắng hồng của đứa bé, cười nói: "Tất cả đều nhờ Thái hậu thương yêu, Thái hậu nói tiểu hoàng tử nên ở cạnh bản cung mấy ngày trước đã. Đàn phi…" Nàng ta đột nhiên nhìn ta, nụ cười trên môi vụt tắt, nghiến răng nói :"Bản cung thật không ngờ được ngươi lại đê tiện như vậy. Hôm qua xảy ra chuyện lớn đến thế mà ngươi lại đi quyến rũ Hoàng thượng!"

Thiên Phi nàng ta là một kẻ như vậy, há miệng ra hay ngậm miệng lại cũng chỉ có một từ "Đê tiện". Thật là đáng tiếc cho vị tiên sinh dạy học kia, đã uổng phí công sức dạy dỗ nàng ta.

Nàng ta gọi ta đến, quả nhiên vì chuyện hôm qua ta đi Thiên Dận cung.

Nhưng lúc này ta lại muốn nhìn dáng vẻ tức giận của nàng ta một chút. Ta buông tay Tình Hòa ra, đi thẳng lên trước, bước tới bên giường của nàng cười nói: "Những lời này của nương nương cũng quá khó nghe rồi, tại sao lại là quyến rũ chứ? Hôm qua, chính Hoàng thượng đã lôi thần thiếp đến Thiên Dận cung, nếu không tin người cứ hỏi Lý công công thử xem."

"Ngươi!" Đôi mày nàng ta dựng đứng lên, ngón tay run run chỉ vào ta nói: "Vô liêm sỉ! Những lời này ngươi có thể nói ra được sao! Nếu không phải vì ngươi thì sao hôm qua Hoàng thượng không đến thăm tiểu hoàng tử! Ngươi bớt nói những câu là Hoàng thượng chủ động đi, âm mưu muốn quyến rũ Hoàng thượng của ngươi, chẳng lẽ bản cung lại không biết sao?"

Nàng ta càng nói càng hăng, giọng nói hệt như sóng xô bờ, sóng sau cao hơn sóng trước: "Năm đó, lúc ở Tang phủ, nếu không phải ngươi quyến rũ Cố thiếu gia thì làm sao Cố thiếu gia vô duyên vô cớ để ý đến ngươi chứ? Hừ, ngươi và mẹ ngươi đều giống nhau, trời sinh ra chỉ biết cướp chồng của người khác!"

Ta cảm thấy một cơn tức giận từ trong lòng bốc cao lên tới đỉnh đầu, nàng ta thực là càng nói càng quá đáng, mắng ta còn có thể bỏ qua nhưng dám mắng mẹ ta! Ta giận dữ bước lên trước một bước, lại bị Tình Hòa kéo cánh tay lại, nghe nàng nhỏ giọng nói: "Nương nương, xin nương nương hãy bình tĩnh."

Ta khựng lại, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, đúng vậy, ta phải bình tĩnh. Sao ta có thể giống Thiên Phi được chứ?

Nàng ta thấy ta như vậy lại càng đắc ý hơn nữa cười nói: "Xem ra cung nữ bên cạnh ngươi thật là hiểu chuyện."

Nàng ta vừa nói vừa nhìn Tình Hòa, khinh miệt: "Nhưng mà, theo một chủ tử như vậy thật đen đủi cho ngươi. A —— "

Lúc Thiên Phi thốt ra những lời này, ta thấy Nhuận Vũ đứng cạnh nàng, nét mặt tươi cười đầy vẻ đắc ý. Nhớ lại đêm qua, nàng ta bị dọa thiếu chút nữa đã ngất đi. Thế mà hôm nay ánh mắt nàng ta lại tỏa sáng như ánh mặt trời thế kia.

Nhưng như thế có gì không đúng chứ? Chủ tử của nàng sinh đại hoàng tử, lại được sắc phong là Đức phi, nàng ta làm cung nữ chẳng phải cũng vinh dự theo sao?

Hôm qua, đừng nói là Thiên Phi mà ngay Nhuận Vũ, dường như cũng dạo một vòng ở quỷ môn quan rồi mới chạy thoát.

Cứ đắc ý đi, để xem con người khoa trương hống hách như nàng ta, có thể dương dương tự đắc được bao lâu?

Tình Hòa nhắc nhở rất đúng, ta phải bình tĩnh.

Kìm nén cơn tức giận trong lòng xuống, nét mặt ta vẫn tươi cười: "Nương nương nói oan cho thần thiếp rồi, tối qua thần thiếp còn khuyên Hoàng thượng đến thăm tiểu hoàng tử nữa kìa. Có điều tính tình Hoàng thượng quá bướng bỉnh, thần thiếp cũng không thể lay chuyển được người."

"Ngươi nói bậy!" Nàng ta kích động đến mức nhảy dựng lên, chỉ vào ta lạnh lùng nói: "Nếu không phải ngươi cứ quấn lấy Hoàng thượng không buông thì sao Hoàng thượng lại không đến Khánh Vinh cung! Thái hậu tới, tất cả mọi người đều tới, chỉ có duy nhất Hoàng thượng là không đến!"

"Nương nương!" Nhuận Vũ hoảng sợ, vội xông lên kéo chăn quấn quanh người nàng ta nói: "Nương nương, người đang trong tháng, nên nằm nghỉ ngơi."

Ta cười: "Nhuận Vũ nói đúng, nếu bị trúng gió, bệnh cũ tái phát không chữa dứt được thì có thể mất nhiều hơn được đấy ."

Ta bỗng nghĩ tới lời Thái hậu nói, Tôn Nhuế dùng phương thuốc gia truyền của dòng họ giúp nàng ta giữ lại bào thai, nhưng phải trả giá là bị giảm tuổi thọ.

Nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng ta không biết vì tức giận hay vì nguyên nhân sinh lý mà trắng bệch, không còn chút máu. Cả khuôn mặt tái nhợt như không có một chút sức sống.

Ta đột nhiên cảm thấy nàng thật đáng thương.

Hạ Hầu Tử Khâm không đến đây thực sự không phải do ta ngăn cản. Nhưng e rằng nàng ta đã khăng khăng cho là như vậy, đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp trong phần đời còn lại của nàng ta mà thôi.

Thiên Phi vẫn không chịu nằm xuống, thét lên: "Bệnh cũ tái phát không chữa dứt được ư, trong lòng ngươi muốn như vậy chứ gì! Bản cung nói cho ngươi biết, ngươi đừng mơ tưởng hão huyền! Bản cung có tiểu hoàng tử, còn sợ một Đàn phi nho nhỏ như ngươi hay sao? Ngươi cũng là người của Tang gia, sao lại không biết lời đồn đãi kia? Bản cung thấy ngươi cũng không phải là đồ ngốc, chẳng lẽ tới bây giờ còn chưa hiểu được sao?"

Ta thật sự buồn cười, lời đồn đãi kia cần nàng ta nhắc nhở ta sao?

Thấy ta chỉ cười mà không nói gì, dường như cơn giận của nàng ta ngày càng sôi sục đến mức không kềm chế được, cắn răng nói: "Có gì đáng buồn cười chứ? Hôm qua nghe nói bản cung khó sinh, trong lòng ngươi chắc rất vui mừng chứ gì? Hôm nay biết được mẹ con bản cung bình an nên ngươi đến đây chọc tức bản cung phải không. Nói cho ngươi biết, bản cung sẽ không mắc mưu đâu!"

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, thật là kẻ khờ khạo quá mức, ta đến đây chọc tức nàng ta khi nào chứ, rõ ràng chính nàng ta gọi ta tới, vậy mà giờ lại đổ lỗi cho ta. "Nương nương, nương nương..." Nhuận Vũ gọi nàng ta rồi lại nói: "Nương nương người đừng kích động, nô tì đỡ người nằm xuống."

"Nương nương." Tình Hòa nhỏ giọng gọi ta, ta lắc đầu, bảo nàng đừng lên tiếng.

Lúc bình tĩnh lại, ta chợt nhìn qua tiểu hoàng tử đang nằm bên cạnh, ta thực cảm thấy rất kỳ lạ. Thiên Phi la to như thế, vì sao tiểu hoàng tử lại không có chút phản ứng nào? Những đứa bé mới sinh rất nhạy cảm, nếu ồn ào như thế chắc chắn đã khóc toáng lên, không phải sao?

Ta bất giác bước lên một bước, nhưng Thiên Phi lại tỏ ra rất cảnh giác, vừa bảo vệ tiểu hoàng tử, vừa giận dữ nhìn ta, lạnh lùng nói: "Ngươi đừng nghĩ sẽ động đến con của bản cung! Đừng tưởng rằng bản cung không biết, chuyện ở Quỳnh Thai có liên quan đến ngươi! Ngọc tiệp dư đúng là một kẻ điên, sao lại bằng lòng đứng ra gánh tội thay cho ngươi?"

Ta giật mình, xem ra nàng ta vẫn chưa biết chân tướng sự thật. Nhưng cũng phải thôi, đầu óc nàng ta ngu dốt như vậy, cho dù có nói cho nàng biết chân tướng, nàng ta cũng sẽ không tin. Chứ đừng nói đến chuyện để nàng ta tự suy nghĩ.

Ta nghĩ rằng hôm qua có quá nhiều người nên Thiên Lục không tiện nói với nàng ta. Hôm nay, trời còn quá sớm, cho dù Thiên Lục muốn qua đây, cũng không đến sớm như vậy.

Có điều…

Ánh mắt ta vẫn không rời khỏi tiểu hoàng tử, vì được quấn trong bọc tã nên đứng từ đây nhìn sang, ta không thấy mặt của đứa bé. Chẳng biết tại sao, trong lòng ta chợt có linh cảm không tốt. Ta nhớ Thái hậu đã từng nói loại thuốc giữ thai kia sẽ không làm tổn thương đến đứa bé.

Ta tiến lên thêm một bước, lại thấy Nhuận Vũ đứng chắn trước mặt ta, cúi thấp đầu nói: "Đàn phi nương nương xin hãy dừng bước, thái y nói, thân thể Đức phi nương nương vẫn còn rất yếu, người mới từ bên ngoài vào đây, mấy ngày nay khí trời lại nóng bức, sợ là không khí không sạch sẽ."

Ta cười lạnh một tiếng, nàng ta sợ ta không sạch sẽ, hay là sợ ta bước lên công khai làm hại tiểu hoàng tử? Ta là kẻ ngu ngốc vậy sao.

Thiên Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm ta, ta chỉ cười nói: "Nương nương không nên ôm tiểu hoàng tử chặt như thế, người không sợ tiểu hoàng tử không thở được sao?"

Nghe vậy, Thiên Phi biến sắc, giận dữ nói: "Ngươi quả là không thể nào chịu đựng nổi khi thấy bản cung sống an lành! Bản cung cảnh cáo ngươi, từ nay về sau, khôn hồn thì tránh xa Hoàng thượng ra, bằng không, bản cung sẽ không tha cho ngươi!"

Ta cảm thấy buồn cười vô cùng, thì ra nàng ta đặc biệt gọi ta qua đây, ngoại trừ khoe khoang thì còn muốn nói với ta như vậy sao?

Nói ta tránh xa Hạ Hầu Tử Khâm ư, nàng ta là thứ gì chứ, chuyện này đến phiên nàng ta nói sao?

Ta cười nói: "Vậy thì xin nương nương hãy tĩnh dưỡng thân thể khỏe mạnh rồi hẵng nói."

Nàng ta càng tức giận hơn nữa: "Ngươi chớ đắc ý, ngươi cứ chờ xem bản cung sẽ làm gì ngươi. Bây giờ bản cung đã có tiểu hoàng tử, sau này con của bản cung chính là…"

"Nương nương!"

Phía sau có một người hoảng sợ kêu lên một tiếng cắt ngang lời nàng ta, không cần quay đầu lại nhìn ta cũng biết đó là Thiên Lục.

Tình Hòa đứng cạnh ta xoay người hành lễ với nàng ta: "Nô tì tham kiếm quý tần nương nương."

Cúc Vận liếc nhìn ta, nàng hoảng sợ cũng vội vàng hành lễ.

Thiên Lục vội vã bước lên, kéo tay Thiên Phi nói: "Tỷ, những lời này sao có thể nói lung tung như vậy được? Họa từ miệng mà ra, muội đã nói với tỷ bao nhiêu lần rồi?"

Thiên Phi lại hung hăng liếc nhìn ta rồi quay sang nói với Thiên Lục: "Sợ gì ả ta chứ?"

Ta khẽ cười nói: "Những lời này, Đức phi nương nương nói hay không cũng có gì khác đâu? Những gì nương nương muốn nói đều hiện rõ hết trên mặt rồi."

Thiên Lục cắn môi, ta thực sự hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng nàng, Thiên Phi vốn có điều kiện tốt như vậy nhưng chỉ tiếc, nàng ta có đầu mà không có óc.

Ta cười nhạt rồi xoay người đi, nói: "Thần thiếp không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi nữa, thần thiếp xin phép cáo lui trước."

Thiên Phi lạnh lùng hừ một tiếng, nàng ta vẫn còn vênh váo tự đắc. Ta cũng không nhìn nàng ta nữa, chỉ đưa tay cho Tình Hòa đỡ ra ngoài.

Ra ngoài, ta mới hỏi nàng: "Vừa rồi ầm ĩ như thế, sao tiểu hoàng tử lại không khóc?"

Tình Hòa nói: "Trẻ sơ sinh không phải lúc nào cũng nhạy cảm với tiếng ồn, huống hồ Đức phi nương nương lại sinh non…" Lúc nàng nói đến đây giọng nói chợt nhỏ lại.

Trong lòng ta hơi căng thẳng, ta thực sự không muốn nghĩ rằng tiểu hoàng tử có chuyện.

Chuyện của Thiên Phi, ta căn bản không cần lo lắng. Bây giờ nàng ta sinh hoàng tử, như vậy trong hậu cung sau này nàng ta còn xem ai ra gì nữa chứ? Nhưng nàng ta càng như vậy thì càng gây nhiều thù hằn hơn, ta thực sự muốn xem thử Thiên Lục có đủ khả năng để hóa giải hết mọi vấn đề của nàng ta không.

Ta đột nhiên phát hiện, làm em gái nàng ta thật sự rất mệt.

Mới đi được vài bước, đột nhiên giọng Thiên Lục vang lên từ đằng sau, nàng gọi ta: "Đàn phi nương nương xin dừng bước."

Ta giật mình, lúc này nàng ta không ở bên trong với Thiên Phi, tự nhiên chạy theo ta làm gì? Ta dừng bước, thấy nàng ta đi một mình, cũng không thấy Cúc Vận ở bên cạnh. Nàng ta thấy ta đã nghe được vội kéo làn váy chạy tới, muốn hỏi điều gì đó nhưng nàng nhìn thấy Tình Hòa đứng cạnh ta, nàng hơi giật mình.

Ta nghiêng mặt nhìn Tình Hòa, nhẹ giọng nói: "Ngươi lui xuống trước đi."

"Dạ." Tình Hòa đáp lại không chút do dự rồi lui xuống ngay.

Ta nhìn Thiên Lục, sau chuyện vợ chồng Trương Lăng, nàng và ta vẫn chưa nói chuyện riêng lần nào. Ta còn nhớ rõ lần đó nàng ta gọi thẳng tên ta và nói rằng ta đố kỵ với nàng.

Thấy Tình Hòa lui xuống, Thiên Lục mới tiến lên nửa bước, ngước nhìn ta, đôi môi mấp máy nhưng không thành tiếng.

Ta cười nhạt một tiếng nói: "Tích quý tần gọi bản cung lại, không phải vì vẫn chưa nói được câu hãy chờ xem với bản cung chứ?" Nàng ta hơi giật mình, ta lại nói: "Hay là ngươi cũng giống như tỷ tỷ ngươi, nghi ngờ chuyện ở Quỳnh Thai có liên quan đến bản cung?"

Nghe ta nhắc đến chuyện ở Quỳnh thai, rốt cuộc nàng ta mới tỉnh lại, cười nhẹ một tiếng nói: "Màn kịch hôm qua ở Quỳnh Thai, không ai biết rõ ràng hơn thần thiếp. Vào lúc Dao phi ra tay muốn đẩy thần thiếp xuống nước, thì sân khấu kịch mới đột nhiên sụp xuống. Bởi vậy những lời nàng ta nói, ai cũng có thể không tin nhưng chỉ có mình thần thiếp là tin."

Đôi mày ta nhướn lên, giọng đầy giễu cợt: "A? Nếu như thế, sao lúc trước ngươi không nói ra?"

Thiên Lục cười bất đắc dĩ: "Cho dù thần thiếp nói ra thì làm được gì? Chẳng phải sẽ gánh lấy tội danh giá họa hay sao? Hoàng thượng không muốn tin, đó mới là điều quan trọng."

Lòng ta hơi kinh hãi, thì ra nàng ta đã nhìn thấu mọi chuyện triệt để. Nếu không phải tự Dao phi lỡ miệng nói ra, thì chuyện xảy ra ngày hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không muốn vạch trần chân tướng. Có điều hôm nay Thiên Lục lại khiến ta thấy khó hiểu, vì sao sau lần nói chuyện đó, nàng ta vẫn giữ được thái độ ung dung với ta như vậy?

Ta xoay người nói: "Tích quý tần thật khiến bản cung ngày càng khó hiểu, bản cung thay đổi nhanh như vậy, cũng không thấy ngươi có chút thái độ khó chịu nào."

Vẻ mặt nàng ta vẫn không cười như trước, chỉ nói: "Cơ bản đó không phải là thứ thần thiếp quan tâm, thần thiếp chỉ quan tâm tỷ tỷ và đứa bé, còn có…" Nàng ta liếc nhìn ta, đột nhiên im bặt, thậm chí nàng còn thoáng nhìn qua bốn phía đầy cảnh giác.

Một lát sau, mới nghe nàng ta nhỏ giọng nói: "Đã lâu lắm rồi huynh ấy chưa xuất hiện, thần thiếp muốn biết, huynh ấy có bình an không?"

Nàng ta chỉ hỏi "Huynh ấy" cố hết sức che giấu, không hề nhắc đến cái tên kia.

Thế nhưng ta biết, ngoại trừ Cố Khanh Hằng thì không có người nào có thể làm nàng quan tâm đến vậy. Nàng ta vội vàng đuổi theo ta ra đây, thì ra là vì chuyện của Cố Khanh Hằng. Ta cười nhẹ một tiếng nhìn nàng nói: "Việc này bản cung cho rằng ngươi không nên đến hỏi bản cung. Ngươi hỏi Cố đại nhân, không phải dễ dàng hơn sao?"

Nàng ta và Thiên Phi đều là người của Cố đại nhân, Cố Khanh Hằng lại là con ông ta, chuyện Cố Khanh Hằng đã đi đâu, Thiên Lục lại chạy tới hỏi ta. Thật là kỳ lạ.

Ta ngoái đầu lại nhìn Thiên Lục nói: "Hoàng thượng giáng chức y, ngươi không phải không biết. Bây giờ y chẳng qua là Ngự Lâm quân bảo vệ hoàng thành, cũng không phải là Vũ Lâm quân, đương nhiên không thể xuất hiện trong cung. Đừng nói Tích quý tần đã lâu không gặp y, ngay cả bản cung cũng không thấy y." Ta không biết Thiên Lục đang diễn trò gì với ta, nếu vậy ta cũng giả vờ không hay không biết thì đã làm sao nào?

Nàng ta hơi cắn môi, xoắn chặt lại chiếc khăn tay trên tay, nàng do dự một lúc lâu mới nói tiếp: "Nương nương biết tần thiếp không phải hỏi chuyện này."

Ta lắc đầu: "Bản cung không biết ngươi muốn hỏi điều gì, bản cung chỉ biết y là con trai Cố đại nhân, ngươi không nên tới hỏi bản cung."

Cuối cùng nàng ta cũng ngẩng đầu nhìn thẳng ta, cắn răng nói: "Nếu tần thiếp hỏi được thì cần gì phải khổ sở đến hỏi nương nương chứ? "

Lời của Thiên Lục vừa thốt ra khiến ta giật mình, Cố Khanh Hằng đi đâu mà cả Cố đại nhân cũng không biết sao? Lòng ta hơi hoảng sợ, nhưng sắc mặt không thay đổi nhìn nàng ta nói: "Đã vậy, sao ngươi nghĩ rằng bản cung nhất định sẽ biết? Ngay cả ngươi mà y cũng không nói thì sao lại nói cho bản cung được chứ?" Khi đó, không phải nàng ta tự mình đa tình cho rằng, chuyện thuốc mỡ khiến Cố Khanh Hằng bị phạt là vì nàng ta sao?

Lời ta nói khiến sắc mặt nàng chợt trắng bệch lại.

Ta giật mình nhìn Thiên Lục, nàng ta biết điều gì sao? Biết Cố Khanh Hằng vào cung là vì ta chứ không phải vì nàng sao?

Ta chợt bừng tỉnh, vì thế mới vừa rồi ở Khánh Vinh cung, Thiên Phi mới nói như vậy phải không?

Như vậy, Thiên Lục có cảm thấy mình ngốc lắm không? Người mà nàng hết lòng hết dạ yêu nhưng người đó lại chưa bao giờ yêu mình.

Một lúc lâu sau mới thấy nàng hít một hơi chậm rãi nói: "Thần thiếp chỉ muốn biết huynh ấy có ổn không, ngoài ra không có bất kỳ ý gì với huynh ấy. Chuyện này với nương nương mà nói, chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi."

Ta im lặng không nói gì, Khanh Hằng có ổn hay không, thực ra ta cũng không biết. Thậm chí ta cũng không biết Hạ Hầu Tử Khâm phái y đi đâu, làm gì? Ngày ấy ở lãnh cung, y vội vã đến thăm một chút, ta chỉ nhớ lời của y nói trước lúc ra đi, chờ y trở về, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Tay ta hơi nắm chặt lại, xoay người bước đi:"Việc này bản cung thực sự không biết."

Thiên Lục hỏi ta: "Vì sao?"

Ta giật mình, nàng ta lại nói: "Để cho thần thiếp biết huynh ấy bình an đối với nương nương có tổn thất gì chứ? Hay là … Hay là huynh ấy đã xảy ra chuyện gì?" Lúc thốt ra những lời này, giọng của nàng ta thực sự hoảng hốt.

Ta vội la lên: "Ngươi đừng ăn nói xằng bậy!" Y sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Thiên Lục đột nhiên ngơ ngác, nhìn ta một lát, mới chậm rãi cười nói: "Không sao là tốt rồi."

Còn ta chỉ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Vừa rồi chẳng qua nàng ta chỉ muốn ta nói ra câu này mà thôi.

Không sao là tốt rồi.

Ta đứng yên một lát, chợt cảm thấy đời người thực sự là một câu chuyện cười.

Thiên Lục có tình cảm với Cố Khanh Hằng cũng là bình thường. Có lẽ khi chúng ta còn bé, nàng ta đã thích nụ cười dịu dàng, rạng rỡ như nắng của Khanh Hằng. Có điều, nàng ta cũng không phải là người giỏi biểu đạt.

Còn Cố Khanh Hằng lại chỉ thích một mình ta.

Nhưng đối với ta, y lại là người thân nhất.

Cho dù vậy thì bây giờ chúng ta cũng không thể trở về thời xa xưa đó được nữa rồi.

Hai người đứng một lúc, bỗng nhiên thấy nàng ta xoay người bước đi, nhưng mới đi được vài bước lại dừng lại, ngoái đầu nhìn về phía ta, lãnh đạm nói: "Lần này, chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Dao phi."

Ta giật mình, vì sao đang êm đẹp lại nói với ta chuyện này. Nếu Thiên Lục đã biết màn kịch trên sân khấu ngày hôm qua chính là do Dao phi dựng nên để đẩy nàng ta xuống nước, lúc đó nàng ta không nói ra nhưng không có nghĩa là nàng ta sẽ buông tha cho Dao phi, điều này ta biết rất rõ.

Ta không nói lời nào, Thiên Lục đột nhiên cười nhạt một tiếng nói: "Thần thiếp hiện tại đã không còn gì đáng để lo lắng nữa, chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể bình an tốt đẹp." Giọng nói của nàng ta nhỏ dần, nàng ta lại nhìn ta một lần nữa rồi xoay người bước đi.

Ta ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Thiên Lục, có lẽ đúng như lời nàng ta nói, nàng ta thật sự không muốn vào cung. Chỉ là thân bất do kỷ cho nên khi vào được thì cũng chỉ là vào mà thôi. Nàng ta không yêu Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng lại vì Thiên Phi mà thận trọng từng bước trong hậu cung.

Thứ Thiên Lục muốn nhìn thấy chẳng qua chỉ là Thiên Phi có một cuộc sống thật tốt đẹp.

Hai bàn tay ta hơi nắm chặt lại, lúc trước, ta chưa từng ghen tỵ với Thiên Phi. Nhưng hôm nay, ngay cả nàng ta mà ta cũng cảm thấy ghen tỵ. Chỉ vì nàng ta có một người em gái tốt như vậy. Mặc dù chúng ta cũng có quan hệ huyết thống, nhưng cuối cùng vẫn cách nhau một bức tường quá cao.

Ta thở dài một tiếng, đang định xoay người bước đi thì phía sau lại lại truyền tới giọng nói của Thiên Lục.

Chỉ nghe nàng ta nói: "Nhớ lần đó, ta nói ngươi ghen tỵ với ta. Nhưng hôm nay, ta lại ghen tỵ với ngươi."

Ta giật mình, lúc quay đầu lại đã thấy nàng ta xoay người đi về phía trước.

Lần này, nàng ta không tự xưng "Thần thiếp", mà dùng là "Ta". Ta ghen tỵ với thời thơ ấu của nàng ta còn nàng ta lại ghen tỵ với hiện tại của ta.

Ghen tỵ vì Cố Khanh Hằng sao?

Trong lòng có chút chua xót, không biết là cảm giác gì nhưng lại cảm thấy khó chịu.

Ta khẽ lắc đầu, cảm thấy khó chịu hơn nữa thì thế nào, ta và nàng ta chung quy vẫn cách nhau quá xa. Ngay từ nhỏ cũng chưa từng cảm thấy dễ chịu.

Ta ghen tỵ với nàng ta còn nàng ta thì tính kế với ta.

Có chị em ruột thịt nào như thế này không?

Nâng bước đi về phía trước, ta thấy Tình Hòa đang đợi, đỡ tay ta hỏi: "Nương nương, bây giờ chúng ta hồi cung sao?"

Ta chần chờ một lát rồi lắc đầu: "Không, đi Đinh Hiên các trước." Ta muốn gặp Ngọc tiệp dư, nhất định ta phải găp được nàng.

Tình Hòa giật mình, nhưng không nói gì thêm, chỉ im lặng theo sát ở bên cạnh ta.

Lúc ta và Tình Hòa đến Đinh Hiên các, thấy có Vũ Lâm quân canh gác ở bên ngoài. Thấy chúng ta đi tới, một người thị vệ dẫn đầu bước lên, hướng về phía ta nói: "Thuộc hạ tham kiến Đàn phi nương nương."

Ta gật đầu sau đó nói: "Bản cung đến thăm Ngọc tiệp dư."

Người thị vệ hơi khó xử: "Chuyện này…"

Ta bước lên một bước nói: "Bản cung đi vào một mình, các ngươi còn sợ bản cung làm gì Ngọc tiệp dư sao?"

"Không, hạ thần tuyệt đối không có ý này." Người thị vệ hơi sợ hãi lắc đầu.

Tình Hòa liền nói: "Nếu đã như thế thì để cho nương nương chúng ta đi vào thăm có làm sao đâu?"

Người thị vệ chần chờ trong chốc lát, cuối cùng lui bước lại nói: "Vậy… Xin nương nương tranh thủ vào nhanh một chút, hạ thần không thể chờ lâu được ạ."

Ta gật đầu nhìn Tình Hòa nói: "Ngươi chờ ở bên ngoài." Vừa dứt lời, ta cũng không nhìn nàng nữa, một mình bước vào.

Bên trong Đinh Hiên các không thấy bóng dáng một thái giám hay cung nữ nào, trước cửa phòng Ngọc tiệp dư có hai thị vệ coi chừng. Thấy ta đi vào bọn họ vội vàng hành lễ với ta. Ta miễn lễ cho bọn họ, bước lên tự đẩy cánh cửa phòng ra đi vào.

Ta thấy Ngọc tiệp dư đang ngồi yên tĩnh ở trước bàn trang điểm, nghe tiếng cửa bị mở ra mới quay đầu lại. Thấy người đến là ta, đôi mắt của nàng tràn đầy kinh ngạc. Vội vàng đứng lên, hướng về phía ta hành lễ: "Thần thiếp tham kiến nương nương."

Ta bước lên đỡ nàng đứng dậy: "Tỷ tỷ không cần đa lễ."

Lúc ta đưa mắt nhìn khắp bốn phía mới phát hiện ra trong phòng thiếu rất nhiều thứ. Ngay cả trên bàn trang điểm cũng không hề có một cây trâm hay đồ trang sức nào cả. Trên mái tóc của Ngọc tiệp dư cũng không hề có một món đồ trang sức nào.

Nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên của ta, nàng khẽ cười nói: "Thái hậu đã hạ lệnh thu dọn tất cả đồ vật, để phòng ngừa thần thiếp tự sát. Thần thiếp nghĩ lúc này ở bên Dao phi cũng giống như vậy."

Ta cảm thấy hơi khiếp sợ, vì thế nên ngay cả ngoài cửa cũng phải an bài thị vệ coi chừng. Là vì sợ người bên trong làm những chuyện không có lý trí sao? Có điều, bên phía Dao phi… Mặc dù ta chưa đi qua đó nhưng cũng biết, con người như Dao phi chắc chắn sẽ không lựa chọn tự sát.

Ánh mắt ta nhìn vào người nữ tử gầy gò trước mặt, mạch suy nghĩ bị bắt quay trở lại, ta hỏi nàng: "Việc này thật sự do tỷ tỷ làm sao?"

Nàng không hề tránh ánh mắt của ta, lập tức gật đầu, mở miệng nói: "Đúng, nếu không làm sao thần thiếp biết vị trí bị cưa trên cây cọc gỗ và trên cánh tay thần thiếp làm sao xuất hiện vết thương chỉ có bơi trong nước mới gây ra được?"

Ta ngơ ngác nhìn nàng, nàng lại nhẹ nhàng đẩy tay của ta ra, đi về phía trước vài bước nói: "Thần thiếp biết hôm nay nương nương sẽ đến, về việc này, trong lòng người hiểu rất rõ nhưng phải do chính miệng mình hỏi mới tin tưởng."

Ta không kiềm chế được vội thốt lên hỏi: "Vì sao tỷ phải đứng ra nhận tội?" Chỉ cần nàng không đứng ra, Diêu Thục phi sẽ đem chuyện này đổ oan lên đầu của ta. Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã nghĩ ra biện pháp thoát tội cho ta, không phải sao?

Bàn tay nàng chậm rãi lướt qua mặt bàn, nhỏ giọng nói: "Người nào làm thì người đó nhận, chuyện này do thần thiếp làm, sao có thể để nương nương gánh chịu sự hàm oan này?"

"Tỷ tỷ…"

Nàng khẽ cười, cắt ngang lời của ta: "Thần thiếp muốn cám ơn nương nương, nếu không có nương nương, sợ là đời này kiếp này, hoàng thượng cũng sẽ không đến Đinh Hiên các này của thần thiếp."

Ta giật mình, nụ cười trên môi nàng dịu bớt một chút, ánh mắt nhìn phía xa xa, nhỏ giọng nói: "Lần này, Dao phi còn có thể thoát tội không?"

Ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, chuyện của Dao phi, ta còn chưa biết. Ta chỉ biết thái hậu tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta, còn có Diêu Thục phi, Thiên Phi và Thiên Lục, tất cả mọi người đều dốc hết toàn lực, dùng tai họa nàng ta gây ra lần này buộc nàng ta phải chết.

Và Hạ Hầu Tử Khâm cũng thất vọng cực độ đối với nàng ta.

Ngọc tiệp dư bỗng nhiên ngoái đầu lại nhìn ta, nhíu mày hỏi: "Tất cả mọi người đang cố gắng buộc nàng ta phải chết đúng không?"

Ta chần chờ một lát cuối cùng gật đầu.

Lúc này, nàng mới cười thật hài lòng, nhỏ giọng nói: "Nương nương thì sao? Người có chờ mong nàng ta chết không?"

Ta sao? Chờ mong hay không, nói thật, ta đã không còn nghĩ tới nữa rồi.

Chỉ là, nhìn nữ tử trước mặt tiều tụy, ta đột nhiên cảm giác được với tâm không đành lòng, mở miệng nói: "Chẳng lẽ tỷ tỷ không sợ chết sao?"

Lời của ta bỗng nhiên làm cho nàng giật mình. Một lát sau nàng mới nói: "Nương nương, từ giây phút nàng ta trở về, thần thiếp đã đoán trước được kết quả này."

Ta giật mình nhìn nàng, nàng nói từ lúc Dao phi tới, nàng đã đoán trước được kết quả này rồi sao?

Nàng nhìn ta nhưng không đợi ta mở miệng mà nói tiếp: "Nương nương cũng biết rõ, thần thiếp theo chân hoàng thượng từ phủ thế tử tới, khi đó, mặc dù thần thiếp không phải là thế tử phu nhân, nhưng trong vương phủ thần thiếp cũng chỉ một tỳ thiếp bé nhỏ."

Ta gật đầu, việc này đương nhiên ta biết.

"Cha mẹ của thần thiếp đã mất từ thuở nhỏ, khi đó vương gia thương hại đã thu nhận và giúp đỡ thần thiếp. Vương gia thấy thần thiếp hiền lành, ngoan ngoãn nên lúc thần thiếp mười tuổi đã nói sau này sẽ gả cho Hoàng thượng làm thiếp. A." Nàng cười nhợt nhạt một tiếng rồi lại nói tiếp : "Khi đó thần thiếp không người thân thích nên làm thiếp cũng là điều đương nhiên. Có điều Hoàng thượng không thích thần thiếp nhưng mệnh lệnh của Vương gia thì người không thể cãi lại được. Hoàng thượng đối với thần thiếp, cho tới bây giờ vẫn lạnh nhạt như vậy. Khi đó, người một lòng một dạ yêu thương Phất Hi."

Đây là lần đầu tiên ta nghe Ngọc tiệp dư nói về thân thế của mình. Hóa ra nàng là một đứa trẻ mồ côi. Mặc dù ta còn cha, nhưng cũng không khác cô nhi là mấy, vì thế ta đồng cảm với cảnh ngộ của nàng. Nàng cho rằng nếu gả cho Hạ Hầu Tử Khâm làm thiếp thì từ nay đã có chỗ dựa ình. Nhưng có ai nghĩ đến, đó chỉ là sự ép buộc, khư khư cố chấp của lão vương gia không, khi đó trong mắt Hạ Hầu Tử Khâm có chỗ nào dành cho Ngọc tiệp dư chứ?

"Thái hậu không buông tha cho nàng ta, về sau nàng ta được phong làm công chúa gả đi Bắc Tề. Thậm chí sau này còn nghe nói nàng ta vì có thai nên đã chết ở hậu cung Bắc Tề, nói thật lúc đó trong lòng thần thiếp vô cùng vui sướng." Khóe miệng của nàng hơi cong lên, khẽ cười lạnh một cái rồi lại nói, "Nàng ta không cho phép người khác có con với Hoàng thượng, nhưng con của nàng ta lại không phải là của Hoàng thượng. Trong đầu thần thiếp chỉ cảm thấy hả giận vô cùng."

Ta khiếp sợ nhìn Ngọc tiệp dư, Dao phi lại là người …

Nhưng nàng lại cười khổ một tiếng: "Chỉ là ai có thể nghĩ rằng, nàng ta căn bản không hề bước vào hậu cung Bắc Tề. Thậm chí còn lấy thân phận quận chúa Bắc Tề, quay trở về một lần nữa. Bây giờ lại là Dao phi cao cao tại thượng." Lúc nói đến đây, ta nghe thấy rõ ràng trong giọng nói của nàng tràn đầy căm hận.

Ta cầm tay nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, khi đó nàng ta đã làm gì tỷ?" Lúc ta thốt ra câu hỏi này trong lòng chợt căng thẳng, Phất Hi, từ lúc vừa mới bắt đầu nàng ta đã không đơn thuần như vậy, có phải không?

Nụ cười trên môi Ngọc tiệp dư từ từ biến mất, trong đôi mắt của nàng tràn ra một làn nước trong suốt.

Chỉ trong chớp mắt, hai hàng lệ trong suốt tuôn ra, nhanh chóng chảy từ hai má xuống dưới, rơi vào mu bàn tay ta, mang theo cảm giác nóng hổi.

Một lúc lâu thật lâu sau, mới nghe nàng run giọng nói: "Nàng ta hại chết con của thần thiếp …"

Trong lòng ta chấn động mạnh, con của nàng! Con của Ngọc tiệp dư!

Ta chưa bao giờ biết thì ra nàng từng có con!

Cả người nàng run rẩy, thình lình nhắm hai mắt lại, dường như lại trở về năm năm trước…

"Khi đó Hoàng thượng và hai vị vương gia đi Cẩm Châu làm việc, ta lại cảm thấy trong người hơi khó chịu, nhưng khi đó ta thật khờ khạo, còn không biết mình đã có thai. Về sau ta có nghĩ tới nhưng vì ngượng ngùng nên không dám nói ra, lại tự mình lén đi tìm đại phu để xem thử. Vương gia bấy lâu nay vẫn mong

có cháu ẵm bồng, ta cũng muốn báo đáp công ơn nuôi dưỡng nhiều năm qua của vương gia, sinh cho Hạ Hầu gia thêm một vương tôn nữa. Khi trong cõi lòng ta tràn đầy vui mừng mời đại phu đến xem mạch thì đại phu kia lại lắc đầu nói, không phải là vì nôn oẹ. Chỉ là đồ ăn của ta không được chế biến đúng cách cho nên dạ dày không tốt khiến cho ta cảm thấy khó chịu."

"Sao ta có thể đoán được, thì ra là sáng sớm Phất Hi thấy ta nôn oẹ nên lúc đại phu vào phủ đã mua chuộc y, cố ý gạt ta chuyện ta thực sự mang thai! Vì không phải mang thai nên sau đó ta cũng không cần để ý đến nhiều nữa." Đôi môi mỏng của nàng bị cắn đến rớm máu, nàng cố gắng nói tiếp, "Hôm đó, Thái hậu hẹn mọi người đến hậu hoa viên ngắm hoa. Lúc đi ở trên cầu cửu khúc, Phất Hi cố ý xả kéo đứt sợi dây chuyền bằng san hô đỏ nàng ta đeo trên cổ, những hạt châu này lăn xuống trong nháy mắt, ta bước tới không cẩn thận nên giẫm phải. Cả người bị mất thăng bằng nên đứng không vững, ngã xuống dưới cầu, lúc đó Dụ thái phi hoảng hốt kéo ta lại nhưng cuối cùng giữ không nổi ta nên trong nháy mắt trượt chân ngã xuống. Khi ta ngã xuống, bụng của ta đập vào tay vịn của cầu, lúc này ta đã cảm thấy đau bụng như xoắn lại, cũng là lúc con của ta không còn nữa."

Lúc nói đến đứa bé không còn nữa, ta nghe thấy Ngọc tiệp dư nghiến răng nghiến lợi. Đó là một nỗi oán hận cực kỳ sâu nặng, một sự giận dữ không bao giờ nguôi.

"Về sau ta mới biết, Dụ thái phi vì vô ý đập đầu vào phiến đá nên từ đó bị phát điên."

Nhưng ta cuối cùng lại trở nên ngẩn ngơ, kéo nàng lại hỏi: "Tỷ nói hạt châu san hô đỏ, vậy hạt châu đó màu đỏ phải không?" Lúc ta hỏi nàng thì trong đầu đã nhớ tới viên ngọc châu đính trên ngọc bội của Diêu thục phi ngày ấy.

Thì ra đây không phải là ngọc châu, mà là hạt châu san hô đỏ.

Ngọc tiệp dư giật mình nhìn ta, không biết vì sao đột nhiên ta lại có hứng thú đối với hạt châu kia đến thế.

Nàng sửng sốt nhưng vẫn gật đầu: "Không sai, đúng là màu đỏ. Nghe nói đó là đồ của Liễu lão gia mang về lúc ra ngoài kinh buôn bán, ở đây cũng không thấy nhiều."

Ta cắn môi, rốt cuộc ta đã biết vì sao ngày ấy ở bên cạnh Lam hồ, lúc Dụ thái phi nhìn thấy Diêu thục phi lại đột nhiên phát điên. Chỉ vì bà đã nhìn thấy hạt châu san hô đỏ vốn thuộc về Dao phi. Cũng chính vì thứ này đã làm cho bà bị đập đầu khiến cho bà trở nên điên loạn.

Ngày đó, quả nhiên là Thái hậu đã lợi dụng Dụ thái phi, muốn mượn tay bà cướp lấy hạt châu trên tua ngọc có tẩm xạ hương của Diêu thục phi với ý đồ hủy diệt chứng cứ. Có điều Thái hậu không nghĩ tới, Tiểu Đào lại đem cả hạt châu và miếng ngọc bội kia đưa lại cho ta. Vì thế, mới có chuyện sau này.

Mạch suy nghĩ trong đầu ta xoay chuyển rất nhanh, lại nghe Ngọc tiệp dư nói: "Ngày đó vì ta đi ở phía sau cho nên tất cả mọi chuyện xảy ra như thế nào, căn bản là không có ai nhìn thấy. Phất Hi lại một mực khẳng định là Dụ thái phi đẩy ta, còn ta vì tình thế cấp bách đã nắm lấy tay của Dụ thái phi, mới khiến cho bà vô ý bị té ngã. Lúc nàng ta nói như thế có rất nhiều a hoàn có mặt ở đó đều nói là nhìn thấy rõ ràng Dụ thái phi đưa tay về phía ta…"

Ta im lặng không nói gì nữa, cảnh tượng như vậy dường như rất giống ngày hôm qua ở Quỳnh Thai, An uyển nghi muốn đưa tay kéo Thiên Phi lại theo bản năng. Rõ ràng là cứu người nhưng chỉ cần một câu là có thể thay đổi hoàn toàn ý định ban đầu của người đó. Vì vậy, An uyển nghi mới có vẻ mặt hoảng hốt như vậy.

Năm đó, Dụ thái phi đã phát điên, Dao phi lại là người con gái Hạ Hầu Tử Khâm thích, ta tin rằng trên dưới vương phủ đều rõ như ban ngày. Hơn nữa, biểu hiện của nàng ta lại là một bộ dạng vô hại như vậy thì những lời thốt ra từ miệng của nàng ta, ai có thể nghi ngờ kia chứ?

Huống chi, Hạ Hầu Tử Khâm có quan hệ không tốt với Dụ thái phi. Mà năm đó, Thái hậu biết Dụ thái phi đã phát điên, chắc hẳn trong lòng cũng cảm thấy rất vui mừng chăng?

"Vương gia nổi cơn thịnh nộ, cũng không sủng ái thái phi nữa. Ta vốn muốn tìm Hoàng thượng để nói rõ ràng chuyện này với người.

Nhưng Thái hậu lại nói việc này coi như kết cục đã định, đúng là Dụ thái phi làm hại ta mất đi đứa con trong bụng…" Rốt cuộc nàng cũng khóc lên thành tiếng, toàn thân không ngừng run rẩy.

Trong lòng ta đau xót vô cùng, cúi người ôm lấy thân thể của nàng.

Thái hậu là người khôn khéo như vậy, sao bà lại không nhìn ra Dao phi đóng kịch kia chứ? Bà không nói là vì trong lòng có mưu tính riêng. Bà muốn Dụ thái phi bị thất sủng với lão vương gia, làm cho Hạ Hầu Tử Khâm thất vọng hoàn toàn đối với mẹ ruột của mình!

Thái hậu …

211. Q.3 - Chương 5: Tội Chết

Edit: Ong MD

Beta: Kim NC+ TomoyoDouji

***

"Sau đó Thái hậu phải vội vã đưa Phất Hi đi Bắc Tề, e rằng cũng bởi vì việc này. Sợ nàng ta lại gây bất lợi đối những thê thiếp sau này trong vương phủ." Nàng khẽ lắc đầu, "Có điều sau khi Phất Hi đi Bắc Tề thì ta cũng không thể có con được nữa."

"Ha ha." Ngọc tiệp dư cười cay đắng, hạ thấp giọng: "Ta chỉ là một tỳ thiếp không quyền không thế thì có thể làm được gì chứ? Những đau đớn, khổ sở như thế chỉ có thể âm thầm chịu đựng một mình. Cho dù nói ra cũng không ai tin. Nương nương."

Nàng bỗng nhiên ngước mắt gọi ta, cười cay đắng: "Bây giờ, người có tin ta không?"

Ta chợt giật mình, ta hy vọng là ta sẽ tin. Có điều ngay cả Phương Hàm là người mà ta tin tưởng như vậy, cũng ngấm ngầm có tâm tư khác trước mặt ta. Huống chi bây giờ, chỉ là lời nói một phía của Ngọc tiệp dư, bảo ta làm sao tin tưởng hoàn toàn được đây? Nhưng dù cho nàng nói dối gạt người thì có liên quan gì đến ta đâu? Thứ nàng muốn chẳng qua chỉ là muốn Dao phi chết, chỉ như vậy mà thôi.

Ta không nói gì, nhưng ta biết nàng căm hờn đến nhường nào. Ngọc tiệp dư đưa tay lên lau nước mắt hai bên má, hít một hơi dài rồi mới nói: "Năm đó Phất Hi hại ta ngã xuống nước mất đi đứa con trong bụng, ta vốn muốn ả ta cũng chết đuối ở Quỳnh Thai ngay lúc đó. Cũng coi như ăn miếng trả miếng. Đó thật sự là một vị trí thuận lợi, một khi trên sân khấu tắt đèn, nơi đó sẽ trở nên tối tăm không nhìn thấy bóng người, chỉ có điều không ngờ mạng ả ta lại lớn như vậy ."

Đến tận bây giờ, ta mới thực sự khẳng định, người chặt gãy cây cọc gỗ đúng là nàng – Ngọc tiệp dư.

Nàng bỗng nhiên cúi đầu, nhìn xuống hai bàn tay của mình một cách chăm chú.

Ta bị hành động này của nàng thu hút cũng cúi đầu xuống nhìn, bàn tay của nàng thật xinh đẹp, những ngón tay thon dài, móng tay màu hồng nhạt tinh xảo, đẹp đẽ. Ta không hay vẽ hoa văn lên móng tay, bởi vì cảm thấy nó quá mức phiền phức. Có điều, màu sắc và hoa văn trên móng tay Ngọc tiệp dư thực sự rất hoàn hảo.

Ta không khỏi đưa tay cầm lấy bàn tay nàng, khẽ nói : "Tỷ tỷ, thật là đẹp quá."

Nàng giống như bị mất hồn, một lúc lâu sau mới ngước mắt hỏi ta: "Có thực sự đẹp không?" Lúc thốt ra những lời này trong đôi mắt của nàng từ từ lóe lên ánh sáng rạng ngời, khiến cho ta khẽ giật mình. Nàng vừa cười vừa nói: "Cho dù nhìn đẹp đẽ đến mấy cũng không nhìn được bao lâu nữa. Nếu không phải vì lần đó ta bị ngã xuống nước sẩy thai thì thân thể của ta cũng không gầy yếu như vậy." Lúc nói ra những lời này, ta nhìn thấy ánh sáng trong mắt nàng đã lắng xuống.

Ta chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thân hình gầy gò, yếu ớt giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua là lập tức ngã xuống ngay, thì ra nguyên nhân vì như vậy!

Ta nắm chặt tay nàng nói: "Hãy đem hết những chuyện hôm nay tỷ tỷ nói với bản cung nói cho Hoàng thượng nghe. Hoàng thượng sẽ đòi lại công bằng cho tỷ, nhất định là như vậy." Vừa thốt ra ta lại cảm thấy trong lòng hơi căng thẳng.

Chuyện này đã xảy ra nhiều năm, tất cả mọi chứng cứ đã bị xóa tan, những người có liên quan thì Dụ thái phi đã phát điên, Thái hậu mặc dù biết nhưng lúc đó bà không nói thì bây giờ nhất định cũng sẽ không nói. Huống chi, bây giờ Ngọc tiệp dư bị cuốn vào chuyện Quỳnh Thai nhưng lại có thể diệt trừ Dao phi, nàng hài lòng còn không kịp nên không có chuyện nàng sẽ nói ra. Nếu Thái hậu nói ra sự thật thì Hạ Hầu Tử Khâm sẽ nhìn bà như thế nào đay?

Bà là người thông minh nên sẽ không tự đẩy mình vào tình huống khó khăn như vậy.

Ngọc tiệp dư cười khổ lắc đầu: "Nương nương không cần an ủi ta, nếu có thể nói thì đã nói từ lâu rồi."

Cho dù đau đớn, khổ sở trong lòng nhưng nàng không phải là kẻ ngốc nghếch, nên hiểu rất rõ những khó khăn trong chuyện này. Vì thế, nàng thà rằng lựa chọn im lặng rồi buộc bản thân mình đi lên con đường tuyệt vọng này.

Cho dù phải cùng Dao phi đồng quy vu tận, nàng cũng không hối tiếc.

Ta đang tính nói tiếp thì nàng bị giành nói trước: "Việc này nương nương không nên nhúng tay vào, ngàn vạn lần không nên nhúng tay vào. Dù sao, ta cũng không còn sống được bao lâu nữa."

Lời của nàng thốt ra làm ta hoảng hốt, vội la lên: "Tỷ tỷ nói gì vậy?" Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa định tội thì sao lại nói là không còn sống được bao lâu nữa chứ? Nghĩ vậy, tự dưng ta cảm thấy trong lòng căng thẳng vô cùng.

Nàng lắc đầu nói: "Vừa rồi nương nương nói móng tay của ta nhìn rất đẹp đúng không. Là vì màu sắc nhìn đẹp mắt phải không? Có điều chỉ cần tẩy đi lớp sơn màu hồng nhạt này thì sẽ thấy ngay móng tay trắng bệch ở bên dưới. Ta đã bị bệnh nguy kịch từ lâu. Nhưng lúc còn sống, ta tự tay báo thù cho con của mình cũng khiến cho ta hài lòng lắm rồi." Trong giọng nói của nàng tràn ngập sự vui sướng.

Ta giật mình nói: "Sao lại như vậy được… Còn thái y…" Những phi tần trong cung cứ cách một thời gian, sẽ có thái y bắt mạch khám bệnh, nàng bị bệnh lâu như vậy, sao không có người nào biết được chứ?

Nàng ngước mắt nhìn ta, mỉm cười nói: "Nương nương ở trong thâm cung không phải một ngày hai ngày, sao hôm nay lại hồ đồ như vậy? Những phi tần không được sủng ái, thì có ai quan tâm đến đâu? Ta chỉ nói, việc này không nên để cho nhiều người biết thì tất nhiên trong lòng thái y còn cảm thấy vui mừng không hết."

Ta im lặng không nói gì, những phi tần không được sủng ái chỉ sợ là chờ đến lúc chết thì Hoàng thượng mới biết đến.

Vì thế, chuyện ta ở trong lãnh cung hai tháng rồi được thả ra, lúc ta gặp lại nàng mới cảm thấy dường như người vào lãnh cung, không phải ta mà chính là nàng.

"Nhưng Hoàng thượng người…"

Hạ Hầu Tử Khâm đối ai cũng có tình có nghĩa, nhưng lại quá mức lạnh nhạt với một mình Ngọc tiệp dư. Nàng theo hắn từ khi vẫn là thế tử cho đến khi hắn xưng đế. Từ khi Ngọc tiệp dư mang thai con của hắn cho đến lúc nàng sẩy thai, hắn lại càng ngày càng xa lánh nàng.

Ngọc tiệp dư xoay người đi, một hồi lâu sau mới khẽ nói: "Nương nương, việc này không thể trách người khác được. Lúc trước Hoàng thượng muốn thành thân với Phất Hi, Thái hậu không đồng ý, ta cũng … Không đồng ý. Chuyện này trong lòng Hoàng thượng biết rất rõ. Vì thế sau này khi ta ngã xuống nước bị sẩy thai, bởi vì quá đau lòng nên đã nói là Phất Hi cố ý kéo đứt chuỗi hạt trân châu làm cho ta trượt chân. Mặc dù Thái hậu ngăn cản không cho ta nói như thế nữa, nhưng chắc chắn sẽ có đôi lời bóng gió truyền đến tai Hoàng thượng. Nếu như người là Hoàng thượng, người sẽ nghĩ như thế nào?"

Trước đó là không đồng ý cho Hạ Hầu Tử Khâm lấy Phất Hi, rồi đến lời đồn đại nói rằng Dụ thái phi làm hại nàng sẩy thai nhưng Ngọc tiệp dư lại nói là vì Phất Hi. Đúng vậy, nếu ta là Hạ Hầu Tử Khâm cũng sẽ cho rằng, Ngọc tiệp dư thừa dịp sẩy thai để giá họa cho Phất Hi.

Vì thế, hắn càng không thích Ngọc tiệp dư, phải không? Vì hắn cho rằng, chỉ vì muốn hắn xa lánh Phất Hi, Ngọc tiệp dư không từ thủ đoạn lợi dụng cả đứa con đã chết của mình.

Ngọc tiệp dư không để ý tới sự bất thường của ta, tiếp tục nói: "Vì thế, từ lúc Dao phi trở lại lần thứ hai, ta đã để ý nhất cử nhất động của nàng ta. Mãi đến lúc sinh nhật của Thái hậu, Hoàng thượng muốn dựng sân khấu kịch ở Quỳnh Thai để chúc thọ Thái hậu, vì Thái hậu thích nhất là nghe hí khúc. Lúc đó, Dao phi liền ra sức luyện hí khúc ở Dao Hoa cung, ta cũng đến từ phủ thế tử, Thái hậu thích hí kịch đương nhiên ta cũng biết. Mà Dao phi lại chọn lúc này để trình diễn, ta chỉ cho rằng nàng ta muốn lấy lòng Thái hậu. Chờ đến sinh nhật của Thái hậu sẽ làm cho Thái hậu vui vẻ mà mỉm cười với nàng ta. Chuyện đó đã cho ta một cơ hội. Vì thế, ta đã chờ sau khi sân khấu kịch được dựng lên, suốt đêm đó đã lén ra tay ở chỗ hai cây cọc gỗ. Thậm chí ta còn biết, cho dù nàng ta luyện hí khúc gì, chỉ cần nàng ta đứng trên sân khấu, chắc chắn hai cây cọc gỗ kia sẽ chịu không nổi, lắc lư và sập xuống trong nháy mắt."

Nói đến đây, nàng cười khẩy một tiếng mới nói tiếp: "Có điều ta không ngờ, Dao phi muốn lấy lòng Thái hậu nên mới cố gắng luyện hí khúc sao? Đêm đó ta đến sân khấu, nhìn thấy nàng ta cũng len lén đến đó. Ta tận mắt nhìn thấy, nàng ta nhổ những cây gỗ của lan can bên cạnh lên. Khi đó, mặc dù ta không biết kế hoạch của nàng ta, nhưng cũng biết, nhất định nàng ta đang muốn tính kế ai đó. Nhưng lúc đó ta ở trong nước nên nàng ta không phát hiện ra mà thôi."

Cái lan can kia, quả nhiên là do Dao phi làm, như vậy, tất cả mọi thứ đều liên quan với nhau.

Ngọc tiệp dư chậm rãi xoay người lại, nhìn ta nói: "Mãi đến ngày sinh của Thái hậu, Dao phi chủ động đưa ra yêu cầu muốn Tích quý tần đánh đàn giúp nàng ta, thì ta mới biết kế hoạch của nàng ta. Thì ra người nàng ta muốn diệt trừ là Đức phi. Không…" Ngọc tiệp dư lắc đầu, nghiến răng nói, "Nàng ta thực sự muốn đối phó chính là đứa bé trong bụng Đức phi!"

Lúc nói đến "đứa bé", giọng nói của Ngọc tiệp dư tràn đầy tức giận. Chắc chắn là nàng đang nhớ đến chuyện Dao phi làm hại con của nàng năm đó. Ta nhìn thấy, hai bàn tay của nàng siết chặt lại, những móng tay màu hồng nhạt, vẫn xinh đẹp như trước.

Ai cũng không thể tin được bên dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp đó lại là một màu trắng bệch mang đầy mùi vị của sự chết chóc.

Theo bản năng ta nhìn về phía gương mặt nàng, đúng vậy, sắc mặt có thể dùng son phấn để che giấu.

Ta hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: "Vậy cây ngọc trâm kia…"

Nghe vậy, Ngọc tiệp dư lại lắc đầu: "Chuyện cây ngọc trâm, ta thực sự không biết. Đây là chuyện ngoài dự kiến của ta, lúc thấy Thái hậu lấy cây trâm này ra, ta cũng giật mình, chẳng lẽ Thái hậu muốn giá họa cho nương nương sao?" Nàng ngước mắt nhìn ta.

Ta khẽ run lên, sau đó mới lắc đầu, không phải Thái hậu muốn giá họa cho ta, vì lúc đó, Thái hậu cũng không biết cây trâm kia là của ta. Ta nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Cây trâm đó là của bản cung đưa cho Thẩm tiệp dư ."

"Thẩm tiệp dư?" Nàng giật mình."Không phải nàng ta đã phát điên rồi sao?"

Ta gật đầu, chính vì như vậy mới kỳ lạ.

"Chẳng lẽ là… Thục phi?"

Xem ra, không chỉ có ta mà nàng cũng cho là như vậy. Giống như cây ngọc trâm kia là đồ của ta, trong hậu cung có rất nhiều phi tần biết. Vậy thì Thẩm tiệp dư là người của Thư quý tần, cũng là người của Diêu thục phi, trong hậu cung cũng không ít người biết. Có điều bây giờ ta không có bất kỳ chứng cớ nào trong tay.

Đến tận bây giờ, ta mới cảm thấy trong hậu cung khắp nơi đều có nguy cơ ẩn nấp. Màn kịch ngày hôm qua mà có bao nhiêu người tham dự.

Dao phi nhổ cọc lan can, Ngọc tiệp dư chặt cọc gỗ, Diêu thục phi đưa ra cây trâm…

Hoặc là, còn có nhiều người hơn nữa. Có điều những người này ẩn mình tốt hơn, nên nhìn thoáng qua không ai nhìn thấu được. Ta hít một hơi, tranh đấu với nhau từng bước để giành thắng lợi, bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng đằng sau rình, rốt cuộc ai là bọ ngựa, ai thật sự là chim sẻ chứ?

Không đi đến bước cuối cùng, không ai có thể nói được nguyên nhân chính xác cả..

Ngọc tiệp dư khẽ than một tiếng rồi nói: "Cũng được, dù sao kết quả của chuyện này cũng giống như ta dự đoán, ta không hề cầu mong điều gì. Ta cứu nương nương lần này, cũng coi như báo đáp ân điển của nương nương."

Ta giật mình, ta đối với nàng có chỗ nào được coi là ân điển chứ? Lúc trước tiếp cận nàng cũng vì có tính toán riêng.

Dường như nàng cũng nhìn thấu được tâm tư của ta nhưng chỉ lãnh đạm nói: "Nương nương không cần áy náy, nếu ta không bị bệnh, có thể lần này cũng sẽ không đứng ra nhận tội thay nương nương đâu. Người cũng biết trong hậu cung không hề có đúng sai mà chỉ có thắng thua thôi."

Mặc dù nàng nói như vậy làm mất đi sự ấm áp nãy giờ, nhưng không biết tại sao lại làm cho lòng ta thoải mái hơn nhiều.

Không có đúng sai, chỉ có thắng thua mà thôi.

Những lời này có thể nói ra được thật là tốt quá.

Cung đấu, không phải là như vậy sao?

"Nương nương." Nàng nhìn ta khẽ nói, "Sinh cho Hoàng thượng một đứa con, mẹ sang nhờ con, đạo lý này ta tin chắc rằng không cần ta phải dạy người."

Trong lòng ta hơi căng thẳng, đạo lý này đương nhiên ta biết. Ta cũng muốn sinh cho hắn một đứa con, chỉ có điều…

Trong đầu ta lại nhớ tới những lời nói của hắn ở lãnh cung ngày ấy.

Không phải hắn không muốn ta sinh cho hắn một đứa con, mà vì hắn còn đang lo lắng chuyện gì đó. Nhưng hắn không muốn nói cho ta biết.

Ta gật đầu nói với nàng: "Đa tạ tỷ tỷ, trong lòng bản cung hiểu rất rõ."

Lúc này, nét mặt Ngọc tiệp dư mới giãn ra, phảng phất nét cười, nàng nhìn ta sau đó mới cúi thấp đầu nói: "Nương nương, mời người trở về đi, ở chỗ này lâu như vậy sợ là không tốt. Năm sau, nếu người còn nhớ đến thần thiếp thì hãy thắp cho thần thiếp một nén nhang. Ở trên đời này, thần thiếp không còn người thân nào, thần thiếp đi rồi cũng không có gì lo lắng, vướng bận cả."

Những lời cần nói đều đã nói xong, nàng lại trở về với hiện thực, vẫn còn nhớ rõ thân phận của mình là Ngọc tiệp dư.

Ta chỉ cảm thấy viền mắt nóng lên, cắn răng nói: "Tỷ tỷ không muốn gặp mặt Hoàng thượng một lần nữa sao?" Nếu như nàng muốn, nhất định ta sẽ cố gắng hết sức để hắn đến đây, cũng coi như ta làm chuyện cuối cùng cho nàng.

Thì ra người đối với người thật sự khác biệt như vậy. Nhớ khi đó, Thư quý tần sắp chết cầu xin được gặp ta, còn nhờ ta đem túi gấm của nàng ta thêu chuyển cho Hạ Hầu Tử Khâm. Mặc dù ta đồng ý nhưng chưa kịp ra khỏi Ngọc Thanh cung đã tiện tay vứt bỏ nó. Còn lần này, ta lại thật tâm muốn giúp Ngọc tiệp dư.

Nàng khẽ cười, lắc đầu: "Không được, ta không muốn giữ lại những ký ức này." Nàng vừa nói xong liền xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ta.

Nàng nói những ký ức này, như vậy cuối cùng là muốn, hay là không muốn đây?

Ta không nhìn thấy nét mặt của nàng, nhưng cũng không bước lên nữa, một lát sau mới hỏi: "Tỷ tỷ yêu chàng sao?"

Bờ vai của nàng khẽ run lên, một lát mới nói: "Sao có thể nói là yêu được chứ? Ngày đó, lúc lão vương gia ban ta cho Hoàng thượng, ta chỉ nghĩ rằng từ nay mình đã có một chỗ dựa, nhưng biết đâu rằng, muốn dựa vào đâu phải dễ dàng như vậy? Ta và Hoàng thượng, vốn không nên ở bên cạnh nhau. Vì chàng không yêu ta, mà ta cũng chỉ coi chàng như một chỗ dựa mà thôi."

Ta cố kìm nén, không để nước mắt lăn xuống, thứ Ngọc tiệp dư muốn, thực ra rất đơn giản, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại không thể cho nàng được.

Lúc bước ra khỏi Đinh Hiên các, trong lòng ta không thể nào bình lặng được.

Tình Hòa thấy ta đi ra, vội vàng hỏi han, chạy lại đỡ ta: "Nương nương không sao chứ ạ?"

Ta miễn cưỡng lắc đầu, nhìn nàng nói: "Hồi cung thôi."

Nàng gật đầu, đi bên cạnh ta, im lặng không nói thêm một câu nào nữa.

Ta và Tình Hòa đi được một đoạn, chợt nhìn thấy trên con đường nhỏ phía xa xa có mấy người mặc quan bào. Ta quan sát bọn họ thật kỹ, bọn họ mới đi ra khỏi Ngự thư phòng. Ta giật mình, nhớ lại đêm qua, Hạ Hầu Tử Khâm nói, hôm nay lâm triều chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Xem ra đâu chỉ là lâm triều, mà ngay cả hạ triều, các đại thần vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, nếu không vì sao đến tận bây giờ mới rời khỏi Ngự thư phòng chứ?

Ta và Tình Hòa đi ở bên cạnh, thấy trong đám người bên đó có một người đột nhiên quay đầu lại, ta giật mình, nhìn lại thì thấy là Cố đại nhân! Tính ra, đã mấy tháng rồi ta chưa gặp ông ấy. Khi đó gặp lại là bởi vì chuyện Cố Khanh Hằng bị Thái hậu phạt trượng.

Cố đại nhân và ta nhìn nhau từ phía xa, nhưng ông ấy không có ý dừng bước lại, trong đôi mắt của ông ấy vẫn tràn đầy sự căm ghét và oán hận không hề che giấu như trước kia.

Thiên Lục nói, Cố Khanh Hằng đang làm việc gì, ngay cả Cố đại nhân cũng không biết. Nếu Thiên Lục đã cho rằng ta biết, chẳng lẽ Cố đại nhân cũng cho là như vậy sao? Có điều với tính tình của ông ta, mặc dù cho là như vậy cũng không thèm đến hỏi ta.

Ta khẽ lắc đầu, không nhìn ông ta nữa.

Trở về Cảnh Thái cung, nhìn thấy Tường Hòa và Tường Thụy tươi cười chạy đến. Nhìn bộ dạng của bọn họ, chắc chắn là đã biết chuyện đêm qua ta ngủ lại Thiên Dận cung rồi. Ta bước vào, thấy Phương Hàm đi về phía ta nói: "Nương nương đã trở về."

Ta gật đầu nói: "Cô cô, đây là Tình Hòa, là cung nữ Hoàng thượng ban cho bản cung."

Ta nhìn thấy trong đôi mắt Phương Hàm chợt sáng lên, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, nàng chỉ gật đầu. Tình Hòa bước lên, cười nói: "Người chính là Phương Hàm cô cô sao? Tình Hòa thỉnh an cô cô, sau này có gì không hiểu, xin cô cô chỉ bảo."

Phương Hàm lãnh đạm nói: "Đã là người của Hoàng thượng ủy nhiệm thì cần gì ta phải chỉ bảo nữa."

Ta ho khẽ một tiếng nói: "Bản cung cảm thấy mệt mỏi, đi vào nghỉ ngơi trước một chút."

Tình Hòa bước lên đỡ ta, ta lại phất tay nói: "Không cần hầu hạ."

Ta xoay người, đang tính đi vào bên trong, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng hô: "Hoàng thượng giá lâm —— "

Ta hơi ngạc nhiên, lúc ta trở về mới nhìn thấy những vị đại thần kia, vậy mà hắn đã tới Cảnh Thái cung nhanh như vậy sao?

Đang suy nghĩ miên man đã thấy hắn bước nhanh vào, mọi người vội vàng hành lễ với hắn.

Ta cúi người nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Hắn không nói lời nào, bước lên kéo tay ta đi ra ngoài.

Ta giật mình, nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng..."

Hắn không gọi thì toàn bộ người của Cảnh Thái cung ta vẫn còn quỳ trên mặt đất, không ai dám đứng dậy. Bước chân của hắn rất nhanh, ta không giãy giụa, để mặc hắn kéo ra ngoài. Ngự kiệu đã chờ sẵn bên ngoài, hắn kéo ta lên kiệu.

Lý công công vội kêu lên : "Khởi giá".

"Hoàng thượng mang thần thiếp đi đâu?" Ta nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi.

Hắn không nhìn ta, chỉ lạnh lùng nói: "Dao Hoa cung."

Ta ngạc nhiên vô cùng, hắn muốn đi Dao Hoa cung, tội gì phải dẫn theo ta chứ?

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Thật là giỏi, hôm qua mới xảy ra chuyện, hôm nay tất cả văn võ triều thần đều biết hết! Trẫm cho rằng, toàn bộ người dân Thiên Triều cũng biết rồi đấy!"

Lòng ta chợt trầm xuống, hắn lại nói tiếp: "Lúc thượng triều, tất cả tấu chương đều dâng lên mong trẫm ban cho Dao phi cái chết! Hạ triều, bao nhiêu là trung thần còn chạy tới Ngự thư phòng của trẫm tiếp tục khuyên bảo. Nói rằng nàng là yêu nữ của Bắc Tề, không thể giữ lại để nàng tiếp tục gây họa cho con cháu của trẫm!"

Giọng nói của hắn cực kỳ kích động, thực ra dù cho hắn không nói, nhưng lúc nhìn thấy các vị đại thần kia, trong lòng ta cũng đã đoán đúng mấy phần.

Bàn tay hắn để trên đầu gối bỗng nhiên nắm chặt lại, lạnh lùng nói: "Ngay cả Diêu Hành Niên ở xa tít tận Thương Châu cũng trình tấu chương lên, trẫm chưa bao giờ biết, thì ra bọn họ quan tâm đến chuyện của trẫm đến thế!"

Ta giật mình nhìn hắn, chuyện này vừa mới xảy ra vậy mà ngay cả Diêu Hành Niên cũng biết sao?

Sau đó ta lại nghĩ tới những lời Thiên Lục nói với ta.

Nàng nói lần này sẽ không bỏ qua cho Dao phi. Thì ra là nói đến chuyện này sao?

Phía sau Thiên Phi và Thiên Lục có Cố đại nhân, Cố đại nhân ở trong triều đương nhiên là có thế lực nhất định, cho nên sẽ có rất nhiều đại thần ký vào một tờ tấu chương, yêu cầu ban cho Dao phi cái chết. Còn Diêu Hành Niên nhất định là do Diêu thục phi nói.

Hậu cung có người nhiều như vậy, việc này sao có thể bình thường như mọi lần được, ai nấy đều hận chưa thể đẩy Dao phi vào chỗ chết mà thôi.

Đừng nói chi bên ngoài, trong hậu cung còn có Thái hậu nữa. Thái hậu cũng không hy vọng Dao phi tiếp tục sống trên cõi đời này.

Biết bao nhiêu người đang chờ cơ hội này để thừa cơ hãm hại. Sao có thể bỏ qua đơn giản như vậy được?

Ta nhìn người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Vậy Hoàng thượng nghĩ sao? Trong lòng Hoàng thượng nghĩ như thế nào?"

"Trẫm..." Hắn bỗng nhiên im lặng, ngước mắt nhìn về phía ta, một lát sau mới hỏi: "Nàng cảm thấy trẫm nên làm như thế nào? "

Trong lòng ta chợt trầm xuống, quả nhiên hắn muốn ta nói...

Có phải hắn đã biết, bây giờ trong hậu cung chỉ có một mình ta không có bất kỳ hành động gì, cho nên mới muốn hỏi ta chăng?

Ta chỉ cười nhạt, bởi vì phía sau ta không có chỗ dựa mà thôi. Sau đó ta lại hỏi chính mình, nếu như có, ta cũng sẽ làm như vậy sao?

Ta khẽ lắc đầu, giả thiết này thật quá buồn cười.

Ta hít một hơi mới trả lời: "Dao phi mưu hại hoàng phi, mưu hại hoàng tự đã là sự thực ngay trước mắt. Cho dù Hoàng thượng muốn nàng ấy thoát tội, chỉ sợ càng thêm khó khăn. Huống chi văn võ bá quan cũng đã biết nên trong triều không thể đè lắng chuyện này xuống được. Từ trước đến nay người phạm tội này đều phải chết. Nhưng nếu Hoàng thượng muốn bảo vệ tính mạng của nàng ấy thì cũng có thể. Ai bảo bây

giờ nàng ấy là quận chúa Bắc Tề chứ? Chỉ cần người nói vì mối quan hệ bang giao với Bắc Tề, đặc xá tội chết cho nàng ấy, thần thiếp tin sẽ không có người nào nhiều lời nữa đâu. Có điều đã gây họa thì không thể tránh tội được."

Ta nghiêm túc nhìn hắn, thấy hai đầu mày của hắn nhíu chặt, ta cắn môi nói, "Vì thế, mấu chốt là phải xem thử rốt cuộc trong lòng Hoàng thượng muốn như thế nào."

Tất cả những gì ta nói ở đây, chắc chắn hắn đã nghĩ tới. Hắn chỉ muốn ta nói ra mà thôi, có lẽ hắn cần ình một lý do để tha cho Dao phi. Cũng có thể, hắn còn do dự, còn chần chừ.

Hắn vẫn còn luyến tiếc.

Ta đột nhiên nhớ tới lần đó, lúc phong vị cho Diêu thục phi, hắn cũng giống như bây giờ, muốn ta nói ra nội dung của thánh chỉ kia.

Một lúc lâu sau, mới nghe hắn nghiến răng hỏi: "Trẫm có thể tha cho nàng ấy sao?"

Ta gật đầu: "Đương nhiên có thể, bởi vì người là Hoàng thượng. Có điều Hoàng thượng cần phải suy nghĩ rõ ràng, không có một quân vương nào, có thể chấp nhận một quận chúa ngoại tộc hãm hại hoàng tử của mình rồi sau đó còn buông tha cho nàng ta dễ dàng như vậy. Nếu người tha cho Dao phi sẽ làm tổn hại đến sự anh minh của người. Thiên hạ bách tính sẽ nhìn người và nói người là hôn quân."

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn ta, nghiến răng gằn từng chữ một: "Láo xược!."

Ta không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ bình thản nói: "Thần thiếp không láo xược, chỉ sợ thần thiếp nói câu này thì trong lòng người đã hiểu rõ ràng." Chuyện của Dao phi lớn như vậy, cho dù hắn cố tình muốn tha cho nàng ta, cũng đã thân bất do kỷ mất rồi.

Trong đầu ta lại nhớ tới câu nói của Ngọc tiệp dư: Lần này, nàng ta còn có thể thoát tội được sao?

Như vậy bây giờ là ta đang giúp Ngọc tiệp dư. Những lời Ngọc tiệp dư nói với ta ở Đinh Hiên các, có lẽ trong tiềm thức của ta đã tin tưởng. Năm năm trước, Dao phi hại chết con của nàng, năm năm sau, Dao phi lại giẫm chân vào cuộc trả thù đã được báo trước, bất kỳ ai cũng sẽ không cho nàng ta cơ hội thoát khỏi chuyện này. Dao phi cho rằng nàng ta tính kế rất hoàn hảo, lại không biết rằng phía trước, phía sau của nàng ta, biết bao nhiêu người cũng đang tính kế lại chính nàng. Bọn họ đang chờ nàng ta đi nhầm một bước, chờ nàng ta vạn kiếp bất phục.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn thẳng vào mắt ta, đôi môi khẽ động đậy, nhưng không nói thêm gì nữa. Ta cũng im lặng.

Ngự kiệu đi được một lúc, mới từ từ dừng lại. Lý công công nhỏ giọng nói : "Hoàng thượng, đã tới Dao Hoa cung rồi. "

Hắn không nói lời nào nhưng sắc mặt ngày càng khó coi.

Ta cầm tay hắn, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng xuống kiệu đi, người đến đây không phải là có chuyện muốn nói với nàng ấy sao?"

Hắn nhìn ta, khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "Để cho Quang Nỗ suy nghĩ một chút đã." (*)

– Quang nỗ : HSN đã dò, chữ quang ở đây là … chẹp chẹp, không tiện nói. Chữ nỗ là nỗ lực, gắng sức. Ghép lại không ra được nghĩa gì.

Nhưng niên hiệu của HHTK là "Nguyên Quang", có lẽ đang là 1 cách xưng hô của vua thôi. Tương tự như Triển Chiêu xưng "Triển mỗ" (thay vì nỗ)

Ta im lặng, cuối cùng ngồi xuống, được rồi, để cho hắn suy nghĩ đi.

Chuyện trước kia, Ngọc tiệp dư không muốn cho hắn biết nên ta cũng sẽ không tiết lộ. Ngọc tiệp dư cũng nói, nếu không phải nàng không còn sống được bao lâu, nàng cũng sẽ không đứng ra chịu tội để cứu ta. Như vậy chuyện khi đó ta không nên nói ra. Tránh cho hắn nghĩ rằng, đã đến nước này mà ta còn muốn thừa cơ hãm hại Dao phi.

Ta thực sự không nên vượt qua giới hạn của hắn.

Ở trong hậu cung, ta đã học được nhiều điều nên hiện tại cũng thông minh hơn một chút.

Chí ít, trong chuyện lần này của Dao phi, ta vạn vạn lần không thể đụng chạm, cho dù chỉ là một chút thôi cũng không nên.

Không biết đã trôi qua bao lâu, ta mới nghe hắn hỏi: "Nếu trẫm bỏ qua cho nàng ấy, nàng… Nàng sẽ nghĩ thế nào?"

Ta sửng sốt, những lời vừa rồi của ta, chẳng qua là giúp hắn phân tích lợi và hại. Nhưng bây giờ hắn lại hỏi ta nghĩ thế nào? Hắn đang thăm dò ta sao? Ta nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, khẽ cười một tiếng, đến lúc này mà hắn còn có thể thăm dò ta sao?

Sắc mặt của hắn quả thực không tốt chút nào, ta nhỏ giọng nói: "Nếu Hoàng thượng kiên trì muốn làm như vậy, thần thiếp không có gì để nói." Cho tới bây giờ, Dao phi vẫn là nỗi đau trong lòng hắn.

Vì thế, đối với những chuyện liên quan đến nàng ta, hắn đều vô cùng mẫn cảm. Cho nên ta nhất định cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Ta nói thế cũng không phải gạt hắn. Cho dù hắn có thể giữ lại mạng sống của Dao phi thì cảm tình của hắn với nàng ta cũng đã khác trước, không phải sao? Phất Hi tốt đẹp trong lòng hắn đã chết, không bao giờ tồn tại nữa. Thứ ta muốn không phải chính là điều này sao? Như vậy, ta còn cầu mong gì nữa chứ?

Một lát sau, ta lại hỏi "Hoàng thượng đã quyết định soạn thánh chỉ rồi sao?"

Hắn chậm rãi lắc đầu.

Ta cũng không nói thêm gì nữa.

Trong chốc lát, ta thấy hắn đứng dậy, ta cũng đứng lên theo, lúc sắp ra khỏi ngự kiệu thì bước chân của hắn chợt ngừng lại. Ta quay đầu nhìn hắn, thấy hắn cúi đầu trầm ngâm, sắc mặt hơi khác thường.

Ta nhíu mày hỏi: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

Hắn lại lắc đầu nói: "Vào trong thôi."

Ta giật mình, nhưng hắn đã bước nhanh ra ngoài. Lý công công thấy chúng ta đi ra, bước lên phía trước, đang định nói gì đó thì nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Tất cả chờ bên ngoài, không có mệnh lệnh của trẫm, không ai được bước vào."

"Hoàng…" Lý công công còn muốn nói thêm nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã kéo ta bước nhanh vào trong.

Vũ Lâm quân canh giữ bên ngoài vội vàng hành lễ với chúng ta. Ta hít một hơi thật sâu, đây là lần đầu tiên ta đặt chân đến Dao Hoa cung. Có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Mặc kệ Dao phi có bị ban chết hay không, sau này Dao Hoa cung cũng không còn là nơi ở của nàng ta nữa.

Lãnh cung, a, lâu như vậy rồi, không biết đã sửa chữa xong chưa? Ta chỉ không nghĩ tới, lãnh cung được tu sửa thành một cung điện tốt hơn, lại là để chuẩn bị cho nàng ta.

Vừa vào tới bên trong, thị vệ canh giữ ngoài tẩm cung thấy chúng ta đi tới, vội quỳ xuống hành lễ. Bọn họ đang định thỉnh an, lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm đưa tay lên, ý bảo bọn họ không cần lên tiếng. Hắn chần chờ một lát rồi thả tay ta ra, đi thẳng lên phía trước.

Bàn tay hắn sắp chạm đến cửa phòng, chợt nghe "Kẽo kẹt" một tiếng, cánh cửa đã mở ra.

Bên trong, lộ ra khuôn mặt tiều tụy của Dao phi. Xem ra, nàng ta đã nghe được động tĩnh bên ngoài, nàng ta đang chờ hắn đến.

Vừa trông thấy rõ người đứng bên ngoài, đôi mắt của nàng ta tràn đầy sự mừng rỡ, lập tức nhào vào lòng hắn, khóc nức nở: "Hoàng thượng … Biểu ca… Muội biết, huynh sẽ không bỏ mặc muội mà! Muội biết, huynh đã nói, huynh sẽ bảo vệ muội vĩnh viễn mà, huynh không có gạt muội."

Nàng ta vừa nói xong lại khóc òa lên.

Ta hơi kinh ngạc. Mặc dù ta chưa từng gặp Phất Hi lúc trước, nhưng biểu hiện của Dao phi như vậy, chỉ sợ là lại trở về như cách đây năm năm, khi nàng ta vừa xinh đẹp lại nhu mì. Thật sự ngay cả ta cũng cảm thấy thương xót vô cùng.

Ta lo lắng nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, tận mắt thấy nàng ta như vậy, hắn vẫn có thể chịu đựng được sao?

Hắn chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng xoa bả vai của nàng, nhỏ giọng nói: "Dao phi, trẫm…"

"Biểu ca!" Dao phi hoảng hốt nhìn hắn, cắn môi nói : "Trước đây, huynh đâu có gọi muội như thế. "

Trước đây?

A, đúng vậy, hắn gọi nàng ta là "Hi nhi".

Có điều bây giờ, còn có thể quay lại như trước kia được sao?

Hắn bước lên mấy bước, Dao phi lui lại theo bản năng. Ta chần chờ một lát, cuối cùng cũng bước vào, thị vệ vội vàng đưa tay đóng cửa phòng lại. Ta nhìn bốn phía, đúng như lời Ngọc tiệp dư nói, Thái hậu đã hạ lệnh thu dọn tất cả những vật có thể gây nguy hiểm trong phòng, ngay cả bộ ấm chén uống trà trên bàn cũng không còn. Mà Dao phi, đúng như ta nghĩ, nàng ta đang chờ Hạ Hầu Tử Khâm đến, vì thế sẽ không bao giờ chọn cách tự sát.

Ánh mắt Dao phi cuối cùng nhìn về phía ta, đôi mắt của nàng ta bỗng nhiên mở lớn, chỉ vào ta nói: "Ngươi tới đây làm gì? Ai bảo ngươi tới đây!" Nàng ta tức giận đến mức ngón tay không ngừng run lên. Đột nhiên, nàng ta chợt nghĩ tới điều gì đó, hoảng sợ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, run giọng nói, "Biểu ca…"

Hạ Hầu Tử Khâm nhẹ nhàng đẩy người Dao phi ra, khẽ nói: "Đây là lần cuối cùng trẫm tới thăm nàng. Sau này, trẫm sẽ không bao giờ đến nữa. Hãy tự giải quyết mọi chuyện cho tốt."

Lời hắn nói ra, đến ta cũng chấn động.

Những lời này thật là lạnh lùng, ngay một chút tình cảm cũng không có.

Nhưng ta biết, thứ lạnh nhất chính là trái tim của hắn.

Dao phi không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, ngước nhìn hắn, từng giọt lệ theo khoé mắt trào ra. Nàng ta lắc đầu, khóc nức nở: "Không, huynh gạt muội! Huynh làm sao có thể không cần muội? Làm sao có thể! Huynh đã quên rồi sao? Huynh đã nói muốn thành thân với muội, muốn đối tốt với muội cả đời."

Ta lạnh lùng nhìn Dao phi, lời thề với nàng ta ngày trước, hắn chưa bao giờ quên. Mặc dù không thể cho nàng tình yêu như nàng mong muốn, nhưng hắn đã cố gắng đem đến cho nàng những thứ tốt nhất. Thậm chí hắn còn nói, có thể sủng nàng ta cả đời.

Chỉ là, bản thân Dao phi không chịu an phận mà thôi.

Đáng tiếc, chuyện đã tới nước này mà nàng ta vẫn không hiểu rõ, còn cho rằng, là Hạ Hầu Tử Khâm phụ bạc nàng ta.

Đột nhiên, nàng ta nhìn về phía ta, cất giọng the thé gào lên: "Có phải vì ả ta hay không? Là ả gièm pha với huynh, nói tất cả mọi tội lỗi đều là do muội gây ra, phải không? Biểu ca, lời của ả sao huynh có thể tin được chứ? Ả ta muốn chiếm lấy tình yêu của huynh, ả muốn diệt trừ hết tất cả phi tần! Chuyện ở Quỳnh Thai, huynh thực sự cho rằng ả ta không có liên can sao? Biểu ca, huynh là người khôn khéo như vậy, chẳng lẽ chàng thực sự cho rằng lời của Ngọc tiệp dư là thật sao? Ngọc tiệp dư là người nhát gan, sao có can đảm làm chuyện như vậy chứ? Cây ngọc trâm kia, rõ ràng là của ả ta, là ả ta đã đánh rơi ở bên cạnh hồ! Ngọc tiệp dư chẳng qua là gánh tội thay ả ta mà thôi! Biểu ca, huynh thật là hồ đồ!"

Nàng gào đến khàn cả giọng.

Nói hắn hồ đồ sao ? Nếu hắn tin lời của nàng, đó mới thực sự là hồ đồ.

Đúng vậy, Ngọc tiệp dư là người nhát gan, cả đời nàng sợ rằng chỉ có lần này là dám làm ra chuyện điên cuồng như vậy. Tất cả cũng vì mối hận giết con mà nàng đã chôn dấu tận đáy lòng trong nhiều năm nay.

Ta không nói lời nào, lại thấy hắn xoay người, cầm tay của ta, nhỏ giọng nói: "Nàng ấy chưa bao giờ nói một câu không phải về nàng trước mặt trẫm." Trong lòng ta cảm thấy thật ấm áp, ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy trong đôi mắt hắn ngập tràn đau thương.

Dao phi xông tới kéo cánh tay kia của hắn, gào lên thê thảm: "Biểu ca, ả ta giả vờ giả vịt như vậy chuynh cũng sẽ tin sao? Ở trước mặt huynh, ả không nói những điều không phải về muội, nhưng còn những việc ả ta lén lút làm thì sao? Chuyện ở Quỳnh Thai …"

"Đủ rồi." Hắn rút tay ra, lạnh lùng nhìn nàng ta, trầm giọng nói, "Đừng nhắc chuyện Quỳnh Thai trước mặt trẫm nữa."

"Biểu ca…" Dao phi hoảng sợ nhìn hắn, không buông tay ra, cả người từ từ run lên, đôi mắt dấy lên sự căm hận sâu sắc đối với ta. Nước mắt trên khuôn mặt nàng ta không ngừng chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất. Nàng ta cố gắng hít vào một hơi, nhìn ta nói, "Thì ra huynh vì bảo vệ cho ả ta, có thể bỏ mặc muội. Thì ra huynh vì giấu giếm cho ả ta, còn có thể trơ mắt nhìn Ngọc tiệp dư gánh tội thay…"

"Việc này không liên quan đến nàng ấy." Hạ Hầu Tử Khâm lạnh giọng nói.

"Huynh gạt người! Đến bây giờ huynh còn muốn gạt muội sao!" Dao phi cười lạnh, "Huynh sợ muội làm tổn thương ả sao? Vì thế tới bây giờ mà huynh vẫn nói như vậy?"

Ta không nói được lời nào, chỉ nhìn Dao phi. Nàng ta đâu biết rằng, không ai hiểu rõ chuyện cây ngọc trâm bằng Hạ Hầu Tử Khâm. Lúc Thái hậu lấy cây trâm ra, chính là lúc có thể chứng minh sự trong sạch của ta, không phải sao?

Bây giờ, Dao phi còn nói như thế, hắn sẽ tin sao? Ngược lại nàng ta càng nói càng khiến Hạ Hầu Tử Khâm thất vọng về nàng.

"Hi nhi." Hắn bỗng nhiên gọi tên nàng ta. Ta nhìn thấy rõ ràng sắc mặt Dao phi thay đổi, khóe miệng khẽ nở nụ cười. Hạ Hầu Tử Khâm nói tiếp: "Trẫm chưa bao giờ quá thiên vị một ai, nếu nói thiên vị, cũng chỉ với một mình nàng. Trong buổi thượng triều hôm nay, có biết bao nhiêu tấu chương trình lên, đều muốn trẫm phải định nàng tội chết, nhưng trẫm chưa bao giờ muốn nàng chết."

Dao phi hoảng sợ, đôi mắt mở to nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn lại nói tiếp: "Nhưng nàng còn chưa biết sai sao? Còn vọng tưởng kéo Đàn phi chịu tội chung với nàng sao ? Cho tới bây giờ, nàng ấy chưa từng làm chuyện gì bất lợi đối với nàng. Mặc dù trẫm nói, muốn sủng nàng cả đời, nàng ấy cũng chưa từng nói nửa câu oán hận. Trẫm nói như thế, chẳng lẽ nàng vẫn không rõ sao?"

Sắc mặt của nàng ta vừa rồi còn thoáng mừng rỡ, dần dần đã trở nên xám xịt như tro tàn.

Ta nghe Dao phi run run nói: "Vì thế, huynh phụ nghĩa vong tình, bỏ mặc muội để yêu ả ta sao? Biểu ca, huynh đã quên trước kia chúng ta ở bên nhau như thế nào rồi sao?"

Đôi mắt hắn vẫn tràn đầy đau xót: "Trẫm chưa từng quên."

"Không, huynh đã quên! Huynh đã quên hết từ lâu rồi!" Nàng ta khóc ròng nói, "Ai cũng nói đế vương vô tình, ta thật ngốc nghếch khi nghĩ rằng huynh không giống bọn họ. Nhưng bây giờ thì sao chứ? Huynh vừa có niềm vui mới thì lập tức quên đi tình cũ. Huynh bây giờ chỉ còn biết mỗi ả, chỉ chăm chăm che chở cho ả ta."

Có lẽ đế vương đúng là vô tình, nhưng trong vô tình cũng hữu tình.

Chỉ là Dao phi đã sai lầm rồi.

Nàng ta chậm chạp ngồi sụp xuống, hai tay ôm lấy đầu gối nói: "Đã như vậy, ta cũng không muốn sống nữa, huynh mau hạ chỉ giết ta đi." Nàng ta cúi xuống, vùi mặt vào đầu gối, nức nở nói : "Dù sao, ta cũng không nên sống. Năm năm trước, ta nên chết đi thì hơn. Nếu khi đó ta chết, Phất Diêu cũng sẽ không… Sẽ không thay thế ta vào cung, con bé sẽ không phải chết. Hu hu…"

Cuối cùng, nàng ta không chịu đựng được nữa, gào khóc thảm thiết.

Ta bỗng thấy động lòng trắc ẩn.

Vì khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, Phất Hi còn một người em gái cùng cha khác mẹ ở Bắc Tề, mặc dù hai chị em quanh năm suốt tháng không gặp nhau được mấy lần, nhưng tình cảm lại rất tốt. Hắn còn nói, điều Phất Hi hy vọng nhìn thấy nhất, đó là Phất Diêu được hạnh phúc. Vì thế khi biết người đến hòa thân chính là Phất Diêu, hắn mới nghĩ trăm phương ngàn kế, sắp xếp một mối nhân duyên tốt đẹp cho Phất Diêu.

Phất Hi và Phất Diêu, bọn họ thật giống Thiên Phi và Thiên Lục, đều là tỷ muội tình thâm. Nói thật, ta thực sự đố kị với bọn họ.

Có điều trên đời này, không phải muốn điều gì cũng có thể đạt được, người chết không phải Phất Hi mà lại là Phất Diêu.

Nàng ta khóc nức nở, hai vai run rẩy, vừa khóc vừa nói: "Khi đó, Thái tử ca ca đã nói, ta và huynh không phải là một đôi hoàn hảo. Ca ca còn nói, nếu như ta bằng lòng, có thể cầu xin Hoàng hậu lựa chọn giúp ta một công tử của gia đình danh giá để gả đi. Có điều ta không tin, cho tới bây giờ ta cũng không tin."

Ta chợt cảm thấy hoảng sợ, "Thái tử ca ca" mà Dao phi nhắc đến, không thể nghi ngờ chính là Thái tử tiền triều. Ta hoảng hốt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, thấy sắc mặt của hắn không thay đổi mới yên tâm, xem ra hôm nay cho dù Dao phi nói gì, hắn cũng không muốn trách tội. Mặc dù nàng ta không ngừng nhắc đến Thái tử tiền triều, hắn cũng có thể coi như chưa nghe thấy.

Có lẽ Thái tử tiền triều nói đúng, đó gọi là kẻ trong cuộc thì mê muội, người đứng ngoài thì tỉnh táo. Khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm còn nói, hắn cho rằng hắn yêu nàng ấy, yêu đến tận xương tủy.A, đây chẳng qua là do tất cả mọi người đều nói bọn họ là một cặp trời sinh, cho nên hắn cũng thực sự nghĩ như thế. Vì vậy, khi so sánh tình cảm với Phất Hi hoàn toàn khác so với Ngọc tiệp dư, hắn liền nghĩ đó là tình yêu.

Hắn còn tưởng rằng, đó là tình yêu khắc cốt ghi tâm. Mãi sau này hắn mới nhận ra, quý trọng và yêu là hoàn toàn khác nhau.

Ta chợt nhớ tới Cố Khanh Hằng. Đối với Cố Khanh Hằng, ta vô cùng quý trọng. Y là người thân của ta, vì thế ta hy vọng y sẽ sống thật tốt, ta có thể làm rất nhiều chuyện để bảo vệ cho y. Nhưng tình cảm đó rốt cuộc không phải là yêu.

Bọn họ không nhận ra điều này, nhưng Thái tử lại nhìn thấu, cho nên mới nói bọn họ không nên ở bên nhau.

Ta giật mình, chợt nhớ Dụ thái phi từng nói, khi đó bà còn nhìn thấy Thái tử điện hạ. Chẳng lẽ là vì chuyện này sao? Hay có thể nói, bà cho rằng Thái tử và Phất Hi có tư tình?

Ta khẽ lắc đầu, bây giờ ta nên quan tâm đến chuyện này sao?

Hắn chỉ đứng đó, không bước thêm bước nào.

Bỗng nhiên ta thấy hắn lùi nửa bước, chân mày nhíu chặt. Ta nhỏ giọng gọi hắn, lại thấy hắn chậm rãi lắc đầu.

Đột nhiên, Dao phi ngước mắt nhìn hắn rồi đứng dậy, một lần nữa bước đến, nhào vào trong ngực hắn, giơ tay lên xoa ngực hắn, mở miệng nói: "Trái tim của huynh vẫn còn ở đây, nhưng không có Hi nhi … Biểu ca, muội đã không còn gì nữa. Phất Diêu đã chết, huynh cũng không yêu muội. Huynh nói đi, dù huynh tha uội tội chết thì thiếp sống còn có ý nghĩa gì nữa? Nhưng nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của ả ta, muội thật không cam lòng."

Lúc Dao phi thốt ra những lời này, mắt nàng nhìn thẳng về phía ta. Ta nhìn thấy bàn tay nàng đang nắm lấy cánh tay hắn bỗng nhiên siết chặt lại.

"Năm năm trước, muội chỉ có huynh, huynh cũng chỉ có một mình muội. Năm năm sau, muội không có gì cả, huynh lại có được nhiều thứ như vậy." Nàng ta cúi xuống, sau đó cắn răng nói, "Hoàng vị … Muội thật sự hy vọng, huynh không phải là Hoàng đế Thiên triều, thật sự hy vọng người ngồi vào chỗ đó là Thái tử ca ca."

Hắn không nói lời nào.

Ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng trái tim của ta bị bóp chặt lại. Đây là lần đầu tiên, ta thấy mình tiếp cận chuyện khuất mắt của tiền triều gần như vậy.

Nàng ta bỗng nhiên ngước mắt nhìn hắn, thấp giọng hỏi: "Thái tử ca ca chết có liên quan đến huynh sao?"

Lời của nàng ta khiến ta sợ hãi.

Dao phi thật quá to gan, dám hỏi chuyện cung biến của tiền triều rõ ràng dứt khoát như vậy!

Ta giật mình chưa biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ trả lời như thế nào, lại nghe Dao phi nói tiếp: "Biểu ca, cảm giác mất đi tình cảm chân thành … Hi nhi vốn tưởng rằng huynh đã nếm được từ năm năm trước, nhưng không hề biết, thì ra huynh chưa từng trải qua. Hy vọng lần này, muội có thể làm cho huynh cảm nhận thật sâu sắc." Dao phi vừa dứt lời, đã thấy nàng ta đột nhiên buông cánh tay của hắn ra, nhanh như chớp xông về phía ta.

Ta chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng màu trắng bạc.

Một thanh đoản kiếm sắc bén đâm thẳng về phía ta.

Ta vô cùng hoảng hốt, mà lúc này cả người lại cứng đơ không nhúc nhích nổi.

Trong phòng của nàng ta, ngay cả một món đồ trang sức cũng không có, sao lại có đoản kiếm được chứ?

212. Q.3 - Chương 6: Ân Ái

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình + Thỏ SN

***

"Dao phi!" Hạ Hầu Tử Khâm lớn tiếng quát nàng.

Dao phi hung hăng trừng mắt nhìn ta, trong đôi mắt nàng chỉ toàn là căm hận. Ta biết, nàng ta yêu Hạ Hầu Tử Khâm bao nhiêu thì hận ta bấy nhiêu.

Nàng hận thứ nàng không có được năm năm trước, sau năm năm nàng trở về vẫn không thể có. Mà người đã cướp đi tình yêu của Hạ Hầu Tử Khâm chính là ta. Vì thế, dù nàng ta cam tâm tình nguyện chịu chết, cũng muốn kéo ta chôn cùng.

Trốn tránh cũng không được, ta bỗng muốn cười.

Nàng ta nói, muốn Hạ Hầu Tử Khâm nếm thử nỗi đau mất đi người mình yêu thương nhất.

Rốt cuộc sẽ đau đến mức nào?

Thanh đoản kiếm đâm tới, ta giơ tay lên đỡ theo bản năng. Tiếng đâm sắc bén lập tức vang lên, ống tay áo ta bị cắt đứt một mảng dài thật dài, máu tươi phun ra ào ạt.

Dao phi cắn răng rút thanh đoản kiếm trên cánh tay ta ra, nàng ta muốn đâm xuống tiếp, chợt thấy cả người nàng ta bị kéo mạnh về phía sau. Hắn xông lên, ôm lấy ta, hoảng hốt gọi: "A Tử!"

Mặt hắn trắng bệch, cánh tay ôm ta không ngừng run rẩy. Hắn quay đầu lại muốn gọi người vào, nhưng ta kéo hắn lại, lắc đầu nói: "Hoàng thượng không nên." Ta không bị đâm trúng chỗ hiểm, chẳng qua bị đâm vào cánh tay mà thôi.

A !

Thật đau quá, ta đau đến sắp khóc lên mất. Có điều bây giờ đâu phải lúc có thể nhiều lời? Tại sao trên người Dao phi lại có đoản kiếm? Ai đã đưa đoản kiếm cho nàng ta?

Bất kể là ai, người đó cũng là quá nhàn rỗi muốn xem Dao Hoa cung xảy ra chuyện náo loạn, bây giờ đầu óc ta quá rối loạn, không suy nghĩ thấu đáo được điều gì. Nhưng vạn vạn lần không thể gọi người vào, không thể làm lớn chuyện này được.

Thứ mà ta muốn thăm dò không phải đã đạt được rồi sao?

Chỉ cần nhìn dáng vẻ hắn là ta đã hiểu tất cả.

Còn có lời hắn nói ngày ấy, lúc tận mắt nhìn ta rơi xuống vách Nam sơn, hắn hận không thể tự giết mình.

Bây giờ ta mới thực sự cảm nhận được nỗi đau trong lời hắn nói.

Thật may vì ta không lấy tính mạng mình ra đặt cược. Dao phi chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, nàng ta căn bản không có võ công, mặc dù ta không thể tránh được, nhưng vẫn bảo toàn được mạng sống của mình.

Trong đôi mắt của hắn tràn ngập đau đớn, hắn cúi đầu xuống kiểm tra thương thế của ta, đúng lúc này, ta thấy Dao phi lại điên cuồng xông lên. Ta hoảng hốt kêu lên: "Hoàng thượng!"

Hắn quay đầu lại nhưng không né tránh, đứng thẳng người che trước mặt ta. Thanh đoản kiếm kia lao tới cách ngực hắn nửa tấc chợt dừng lại. Ta thấy bàn tay của Dao phi run lên bần bật, nàng ta ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lắc đầu nói: "Thì ra những gì Thục phi nói là sự thật, huynh thực sự có thể chết vì ả ta…"

Ta cảm thấy lòng chấn động mạnh, Diêu thục phi!

Đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm trên tay nàng ta, chẳng lẽ thanh đoản kiếm này là do Diêu thục phi đưa nàng ta?

Dao phi thất vọng nhìn hắn, đột nhiên bước lên một bước, thanh đoản kiếm kia đã đặt trước ngực hắn. Ta hoảng sợ, vừa rồi là vì không phòng bị, nhưng bây giờ thì sao? Hắn hoàn toàn có thể chế ngự được nàng ta, nhưng hắn lại không làm, hắn không kháng cự, hắn thà nhận một kiếm của nàng, cũng sẽ không ra tay tổn thương đến nàng sao?

Ta cắn răng kéo y phục hắn lại nói: "Hoàng thượng, người là Hoàng đế Thiên triều. Tại sao người có thể lấy thân mình mạo hiểm như vậy!" Nếu như hắn xảy ra chuyện bất ngờ thì giang sơn này phải làm sao bây giờ? Thiên hạ bách tính phải làm sao kia chứ?

Loại nguy hiểm này, ta có thể gặp phải nhưng hắn thì không thể.

Nghe vậy, cả người hắn khẽ chấn động, ngoái đầu lại nhìn ta.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng, thanh đoản kiếm trong tay Dao phi rơi thẳng xuống đất. Ta thấy nàng ta suy sụp lui lại mấy bước, cúi đầu cười nói: "Vì sao huynh đã vô tình như thế, nhưng muội vẫn không thể nhẫn tâm giết huynh kia chứ? Vì sao đến lúc muội quay về một lần nữa thì tất cả đều thay đổi như vậy… Muội … muội không phải là quận chúa Bắc Tề, muội chính là Liễu Phất Hi. Biểu ca. . .". Nàng vừa khóc vừa nói: "Vì sao huynh muốn làm Hoàng đế? Vì sao huynh phải có tam cung lục viện?"

Hắn không nói lời nào, chỉ xoay người lại, rút chiếc khăn trong tay ta, quấn lên vết thương trên cánh tay, đỡ lấy ta nói: "Trẫm đưa nàng trở về."

"Hoàng thượng …" Ta lại nhìn Dao phi một lần nữa, nhỏ giọng nói: "Người yên tâm sao?" Yên tâm để một mình nàng ta ở lại đây sao?

Hắn mím môi không nói lời nào, ta lại nói: "Thanh đoản kiếm kia…" Bất kể thế nào, cũng không thể để thanh đoản kiếm này ở tại Dao Hoa cung, để lại cạnh Dao phi.

Hắn chần chờ, cuối cùng mở miệng: "Người đâu."

Cánh cửa bị đẩy ra, một thị vệ đi tới, cúi thấp đầu nói: "Hoàng thượng có gì dặn dò?"

"Trẫm bảo các ngươi canh giữ ở đây, không phải để các ngươi làm thần giữ cửa!" Giọng nói của hắn thật nặng nề.

Ánh mắt người thị vệ nhìn về phía chúng ta, bỗng nhiên kinh hãi, lại nhìn về Dao phi ở phía sau, vội quỳ xuống nói: "Hạ thần biết tội! Xin Hoàng thượng giáng tội!"

Ta biết, hắn cũng không muốn làm lớn chuyện này, nên mới gọi người vào "Giáo huấn". Cố nén cơn đau trên cánh tay, ta cắn răng nói: "Thu thanh đoản kiếm trên mặt đất lại, thăm dò lai lịch của nó."

Ta nghĩ rằng, việc này có hỏi Dao phi, nàng ta cũng không nói thật.

"Rõ." Người thị vệ nhặt thanh đoản kiếm lên, vội xoay người lui xuống.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, không nói một câu, đỡ ta ra ngoài.

"Biểu ca!" Dao phi khóc lóc gọi hắn ở phía sau.

Hắn không dừng bước, nàng vẫn cứ khóc lóc: "Trong quá khứ muội rất hạnh phúc, hiện tại lòng muội dằn vặt, vùng vẫy và tương lai muội sẽ vô cùng đau khổ. Những thứ này đều vì huynh, biểu ca!"

Cuối cùng hắn cũng khẽ run lên, nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ đau lòng nói: "Trẫm đã làm nàng thất vọng rồi, nhưng nàng cũng làm ọi nỗ lực mà trẫm cố bao dung nàng hoàn toàn mất hết hy vọng rồi. Đây là lần cuối cùng trẫm đến đây, từ nay trẫm tuyệt đối không đặt chân đến Dao Hoa cung nửa bước." Vừa dứt lời, hắn cũng không dừng lại, chỉ đỡ ta ra ngoài.

"Biểu ca……" phía sau Dao phi khàn giọng gọi hắn nhưng hắn lại dường như không nghe thấy.

Mãi đến khi ra ngoài, ta mới thấy không thể gắng gượng được nữa, người mềm nhũn, rồi ngã xuống.

"A Tử." Hắn hoảng hốt gọi ta, một tay chặn ngang người ôm lấy ta.

Lý công công thấy chúng ta đi ra, hoảng sợ chạy tới, vội vã gọi: "Hoàng thượng, Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn ôm ta bước thẳng vào ngự kiệu, trầm giọng nói: "Hồi cung! Truyền thái y!"

Lúc đó Lý công công mới kịp phản ứng, vội vâng dạ liên tiếp.

"A Tử." Hắn nhỏ giọng gọi ta, bàn tay to lớn của hắn xoa xoa khuôn mặt và trán ta.

Khóe miệng ta khẽ nở nụ cười yếu ớt, ta vẫn còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra mà thôi. Lúc thanh đoản kiếm Dao phi đâm tới, thực ra ta cũng không dũng cảm đến vậy.

Hắn bỗng nhiên vòng tay ôm ta vào lòng, cắn răng nói: "Trẫm mang nàng đến, chẳng qua là muốn nàng ấy biết, đối với trẫm nàng rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Nàng ấy muốn thừa cơ hội đổ oan cho nàng là chuyện không thể. Chỉ vì, trẫm tin nàng. Ai biết được, nàng ấy lại gây ra chuyện như vậy…"

Bây giờ ta đã biết, hắn là muốn chặt đứt ý niệm cuối cùng trong đầu Dao phi.

Bọn họ đã sớm không thể quay về như xưa được nữa.

Thiên Dận cung.

Vương thái y vội vã chạy tới, kiểm tra vết thương cho ta, ông ta khẽ thở phào nói: "Hoàng thượng yên tâm, nương nương bị thương ở da thịt mà thôi, chỉ cần đắp thuốc, tránh đụng nước mấy ngày sẽ không có gì đáng ngại nữa."

Y nói xong, lại dặn dò cung nữ đi lấy thuốc trị thương băng bó cho ta.

Ta nhíu mày, không dám nhìn vết thương kia, vừa rồi lúc ở Dao Hoa cung ta đã biết vết thương này rất sâu, nhìn bên ngoài như máu thịt lẫn lộn vào nhau.

Các cung nữ đều lui xuống, hắn vẫn ngồi bên giường, nắm tay ta, nhẹ giọng hỏi: "Nàng cảm thấy thế nào? Còn đau lắm phải không? Nàng có biết, vừa rồi nàng xém hù chết trẫm không!"

Ta mở to mắt nhìn hắn, sắc mặt hắn dường như khó coi hơn lúc nãy, ta giật mình một chút rồi thành thật gật đầu. Nếu nói ta không đau mới là giả dối. Hắn định nói gì đó, đột nhiên ta thấy chân mày hắn nhíu chặt lại, thoáng nghiêng mặt đi, ta hơi giật mình, sợ hãi, tính chống tay ngồi dậy, lại bị hắn giữ lại, bắt nằm xuống, ta nghe hắn nói: "Nên nằm nghỉ ngơi đi, trẫm…"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Lý công công chạy vào, nhìn ta với vẻ khó xử nói: "Hoàng thượng, nô tài để Vương đại nhân chờ bên ngoài, hay là để cho Vương đại nhân…"

Ta thận trọng kéo hắn lại hỏi: "Hoàng thượng cảm thấy khó chịu sao?"

Lý công công vội nói: "Đúng vậy, còn không phải sao ạ? Hôm qua, Hoàng thượng để bụng đói uống rượu, đến bây giờ cũng chưa dùng bữa, lúc lâm triều người còn nói dạ dày khó chịu."

Ta ngước nhìn hắn, thảo nào hôm nay nhìn sắc mặt hắn không tốt lắm, vừa rồi ở Dao Hoa cung, sắc mặt hắn đã khác thường như vậy rồi.

Có điều hôm nay lâm triều xảy ra nhiều chuyện như vậy, đến lúc hạ triều, các đại thần còn không chịu nghỉ ngơi. Ta đang định mở miệng thì bỗng nghe hắn nói: "Trẫm không sao, một lát nữa ăn chút gì đó là được rồi. Nàng an tâm nghỉ ngơi đi, trẫm trở về sẽ đến thăm nàng."

"Hoàng thượng…" Ta mới gọi hắn thì hắn đã đứng dậy, quay sang dặn dò Lý công công: "Ngươi cũng không cần đi Ngự thư phòng, ở đây hầu hạ Đàn phi đi. Không có mệnh lệnh của trẫm, không cho phép ai vào tẩm cung của trẫm."

Lý công công hoảng sợ, vội gật đầu nói: "Dạ, nô tài ghi nhớ."

Hắn lại nhìn ta, sau đó xoay người bước ra ngoài. Bóng dáng màu vàng sáng kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt ta.

Lúc này, Lý công công mới xoay người lại, nhìn ta nói: "Nương nương hãy an tâm nghỉ ngơi đi ạ, Hoàng thượng đến Ngự thư phòng xử lý chính sự sẽ trở về ngay thôi. Nô tài canh gác ở ngoài, có chuyện gì người chỉ cần căn dặn nô tài là được." Vừa dứt lời, y liền cung kính lui ra ngoài.

Chuyện xảy ra ở Dao Hoa cung hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm vốn định cho nó chìm xuống. Hắn giữ ta ở Thiên Dận cung, còn căn dặn không có mệnh lệnh hắn, không cho phép ai vào, chẳng phải là muốn giấu chuyện ta bị thương sao? Theo ý định của hắn, chắc chắn sẽ không xử tử Dao phi.

Chẳng biết vì sao, khi nghĩ vậy, lòng ta chợt thấy vui mừng. Vì Dao phi không chết, vậy thì "Đồng mưu" của nàng ta tối qua là Ngọc tiệp dư, cũng không cần phải chết, không phải sao?

Nhớ tới dáng vẻ thê thảm tiều tụy của Ngọc tiệp dư, lòng ta vẫn chất chứa nhiều nỗi niềm, ta thấy không đành lòng. Nói cho cùng, nàng cũng là một người đáng thương.

Có điều, nếu như vậy thì nguyện vọng của nàng lại vuột mất, ta thực sự không biết nàng sẽ không cam lòng đến mức nào?

Thứ ta muốn là Dao phi mất đi trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng thứ mà Ngọc tiệp dư muốn là mạng của Dao phi.

Ta khẽ thở dài một tiếng. Đến cuối cùng ta lúc nào luôn tốt vận, không phải sao?

Những thứ ta muốn đã có đủ. Hiện tại ta còn cầu khẩn thêm điều gì nữa chứ?

Ta thấy hơi mệt mỏi nên nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ từ từ kéo đến. Trong tẩm cung thật yên tĩnh, ngoại trừ mùi Long Tiên Hương thì không còn mùi hương nào khác nữa. Khắp nơi, đều là mùi hương của hắn…

Không biết ta đã ngủ bao lâu, lúc xoay người, không cẩn thận đụng tới vết thương trên cánh tay, cơn đau kéo đến khiến ta giật mình tỉnh giấc.

"Tỉnh rồi sao?" Bên cạnh vang lên giọng nói của hắn.

Ta hoảng sợ, lúc ngồi dậy, nhìn thấy trong tẩm cung đã đốt đèn. Trời tối nhanh như vậy sao?

Ta vội vàng nói: "Sao Hoàng thượng không gọi thiếp dậy?" Ta thấy khuôn mặt hắn đầy vẻ mệt mỏi, không biết hắn đã ngồi bên giường bao lâu rồi?

Hắn cười nhẹ nói với ta: "Trẫm chỉ mới về thôi, vừa ngồi xuống đã thấy nàng thức giấc." Hắn đưa tay đến đỡ ta, sau đó quay sang nói: "Người đâu, đi chuẩn bị một ít thức ăn mang lên đây."

Nếu hắn không nói, ta còn không hề cảm thấy đói bụng.

Ta nhíu mày nhìn hắn: "Hoàng thượng đã ăn xong rồi sao?"

Hắn gật đầu: "Trẫm đã ăn rồi."

Nhìn sắc mặt hắn khá hơn ban ngày ta mới yên tâm, sau đó lại hỏi: "Hôm nay xảy ra nhiều chuyện lắm ư? Sao tới bây giờ Hoàng thượng mới trở về?"

Hắn nhẹ nhàng nói: "Cũng không nhiều lắm, giữa đường trẫm ghé qua Khánh Vinh cung."

Thì ra hắn còn đi Khánh Vinh cung nên mới về trễ.

Ta cười nói: "Tiểu hoàng tử đáng yêu lắm phải không?" Ta quan sát thật kỹ sắc mặt hắn, về chuyện của tiểu hoàng tử, ta hy vọng chỉ là ta lo lắng quá mức mà thôi.

Nhắc đến hoàng tử, mi tâm của hắn mới hơi giãn ra một chút, hắn khẽ cười nói với ta: "Trẫm vốn không biết, trẻ con lại nhỏ đến như vậy. Một tay trẫm cũng có thể ôm lấy nó rất dễ dàng." Lúc hắn nhắc đến tiểu hoàng tử, trong đôi mắt hắn ánh lên niềm vui.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy hắn như vậy, lòng ta cũng rất vui vẻ.

Ta hỏi hắn: "Hoàng thượng thích trẻ con lắm sao?"

Hắn chần chờ một lát mới nói: "Trẫm thích."

Ta cười nói nhỏ với hắn: "Thiếp cũng thích." Thích con của chúng ta.

Ta thấy sắc mặt hắn hơi khác thường, đang định nói tiếp thì nghe thấy bên ngoài có người nói: "Hoàng thượng, đồ ăn đưa tới rồi."

"Mang vào." Hắn nói.

Lý công công dẫn cung nữ mang vào, chờ ta ăn xong mới lui xuống.

Ta nhìn hắn, hắn lại đứng lên nói: "Trong khoảng thời gian này, nàng cứ ở đây, không cần đi thỉnh an mẫu hậu. Trẫm sẽ tự nói với người."

Ta xuống giường hỏi hắn: "Dao phi và Ngọc tiệp dư đã bị định tội rồi sao?" Hôm nay, hắn đi Ngự thư phòng hơn phân nửa là vì việc này, ta chỉ không biết, trên đạo thánh chỉ kia, hắn sẽ viết thế nào.

Thân thể hắn khẽ run lên, một lát sau mới nói: "Trẫm vẫn chưa hạ chỉ."

Ta bước tới cạnh hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng vốn không nợ gì nàng ấy."

Hắn cười đầy chán nản, thấp giọng nói: "Có lúc trẫm ngẫm lại mọi chuyện, cảm thấy mình thật thất bại. Làm Thiên tử, trẫm không thể ngăn cản những hành động bất thường trong triều đình, không thể ngăn cản những điều khác lạ đến từ các quốc gia khác. Làm con, trẫm không thể mang lại ẹ mình cuộc sống yên ổn, không thể mang lại… Cho bà những tháng ngày bình yên. Làm cha, trẫm không có cách nào bảo vệ con mình. Làm chồng…" Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn ta, gằn từng chữ một: "Trẫm dành quá ít thời gian cho nàng."

Ta chỉ thấy khóe mắt nóng lên, thật là ngu ngốc mà, rốt cuộc chàng đang nói cái gì vậy?

"Lần này, trẫm muốn nàng ở lại Thiên Dận cung, không đơn giản chỉ vì ngăn chặn chuyện hôm nay ở Dao Hoa cung lan ra. Trẫm chỉ hy vọng nàng bình an. Ở trong cung bây giờ, không có chỗ nào an toàn bằng chỗ này của trẫm. Nàng đã hiểu chưa?"

Cuối cùng ta cũng không nhịn được, òa khóc nhào vào ngực hắn, gật đầu thật mạnh. Ta hiểu, ta hiểu tất cả mà.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa tay ôm lấy cả người ta rồi siết thật chặt. Dường như muốn đem cả người ta nhập vào trong thân thể hắn, hắn khàn giọng nói tiếp: "Trước đây trẫm đã từng nói, trẫm thích những người con gái thông minh, bởi vì chỉ có người con gái thông minh, mới có thể sống sót được ở đây, mới có thể đầu bạc răng long, hạnh phúc đến già với trẫm. Nhưng trẫm đã sai rồi, cho dù đó là người con gái thông minh thì sao chứ, chỉ cần đã yêu, trẫm sẽ không thể nén lòng được, lúc nào cũng muốn bảo vệ nàng. Sau này, trẫm lại cho rằng, ở một nơi như thế này, thứ tốt nhất trẫm có thể làm cho nàng, đó là giữ khoảng

cách thật xa với nàng. Nhưng trẫm lại sai nữa rồi. Cho dù trẫm có làm như thế những người đó chắc chắn cũng không buông tha nàng."

Ta vừa khóc vừa lắc đầu: "Nhưng thiếp không sợ."

Vì hắn có ta cho nên mới có thể kiên trì không gục ngã. Còn ta vì có hắn nên mới thấy không sợ bất cứ thứ gì.

Ta vốn không có gì cả, không phải ư?

Vậy thì dù trong thâm cung toàn là sài lang hổ báo, ta cũng đâu cần e ngại phải không?

"Trẫm sợ, trẫm thật sự sợ." Hắn ôm chặt lấy ta, thì thầm.

Hắn vùi mặt vào cổ ta, hơi thở chậm rãi dần dần trở nên dồn dập hơn.

Ta đột nhiên giật mình.

Ta đưa tay lên, cầm lấy tay hắn siết thật mạnh, nói với hắn: "Nhưng trời sinh tthiếp không phải là hạng nữ tử cần được Hoàng thượng bảo vệ, thiếp hy vọng có thể cùng Hoàng thượng kề vai sát cánh."

"A Tử…" hắn thở dài gọi ta.

Ta bỗng nhiên cười: "Hoàng thượng thực sự chưa từng muốn thiếp sao?"

Hắn sửng sốt, còn ta nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngước mắt nhìn thẳng vào hắn, lúc muốn giơ tay lên, mới nhớ tới cánh tay ta bị thương, ta chịu không được khẽ nhíu mày. Hắn nhìn thấy ngay, vội vã hỏi: "Vết thương bị đau sao?"

Ta lại hỏi: "Hoàng thượng đau lòng sao?"

Hắn chần chờ một lúc, cuối cùng gật đầu.

Ta khẽ cười đẩy hắn lên giường, hắn đang còn kinh ngạc, ta đã cúi người xuống ôm lấy hắn, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao Hoàng thượng không muốn chạm đến thiếp?" Ngày hôm đó ở lãnh cung, nếu không phải Lý công công chạy tới, có thể chúng ta đã…

Có điều sau lần đó, dường như hắn càng ngày càng lý trí hơn.

Vào khoảng thời gian đó, nghe nói mỗi ngày hắn đều lật bài tử của các cung, nhưng chưa bao giờ chạm vào bài tử của ta.

Ta cảm nhận được thân thể hắn chấn động rất rõ ràng, hắn giơ tay lên muốn đẩy ta ra, ta cắn răng kêu lên: "A…" hắn nghe ta kêu nên giật mình, cuối cùng không đưa tay qua nữa.

Ta nằm trên người hắn, đưa môi chạm nhẹ vào vành tai hắn, giọng nói mềm mượt thì thầm bên tai: "Tối nay, thiếp giao bản thân mình hoàn toàn cho Hoàng thượng." Ta đưa tay nhẹ nhàng chạm qua chỗ nhạy cảm trên người hắn…

A, chỉ tiếc mẹ ta qua đời từ lúc ta còn rất nhỏ nên bản lĩnh này ta chưa kịp học hỏi được gì.

Ta mới suy nghĩ mà đã thấy quẫn bách đến mức mặt mày đỏ ửng lên. Thì ra trong lòng ta, cũng cất giấu những suy nghĩ không đàng hoàng như vậy.

Thân thể hắn run lên, nắm lấy tay ta, rít lên: "A Tử…"

Ta muốn rút tay ra nhưng hắn lại cầm lấy ngày càng chặt. Ta cắn môi nói: "Nếu Hoàng thượng không muốn chạm đến thiếp, xin cho thiếp biết lý do."

Hắn nhìn ta, một lát sau lại chậm rãi quay mặt đi.

"Khi đó, trẫm cho rằng nàng ấy đã chết ở hậu cung Bắc Tề. Trẫm biết những người con gái trong hậu cung, một khi mang thai sẽ trở thành đích ngắm của mọi người. Trẫm chỉ sợ…" Hắn chợt ngừng lại không nói tiếp, bất thình lình nhắm chặt hai mắt lại.

Chàng sợ lỡ ta mang thai cũng sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ, có phải như vậy không? Chàng đã chứng kiến chuyện Ngọc tiệp dư ở vương phủ ngày đó, còn có chuyện của Phất Hi chết đi ở Bắc Tề, bây giờ lại tới chuyện của Thiên Phi…

Vì thế chàng mới nói, chàng cho rằng ở nơi này, thứ tốt nhất chàng có thể làm cho ta, đó là giữ khoảng cách thật xa với ta.

Thì ra chàng nói như thế là có ý này.

Có điều bây giờ chàng đã biết Phất Hi chưa chết, không phải sao?

"Hoàng thượng…" Ta tựa đầu vào ngực hắn, nhỏ giọng thì thầm: "Bây giờ không giống như trước kia, mặc kệ Hoàng thượng có che chở cho thiếp hay không, dù chàng có thân thiết hay xa cách cũng vậy mà thôi, trước sau gì cũng sẽ có người dằn lòng không được mà ra tay với thiếp, đúng không? Thiếp không sợ, Hoàng thượng cũng không cần sợ."

Ta lặng yên ngước mắt nhìn hắn, hắn vẫn nhắm chặt mắt, ta hít một hơi khẽ nói: "Hồi bé, mẹ thiếp đã kể cho thiếp nghe, bà nói một người phụ nữ chịu sinh con ột người đàn ông, là vì thực sự yêu thương người đó. Khi đó, thiếp không tin lời của mẹ, vì thiếp chưa bao giờ cảm thấy giữa mẹ thiếp và cha thiếp thực sự có tình yêu. Nhưng bây giờ thì thiếp lại tin. Chẳng cần biết cha thiếp có thực sự yêu mẹ thiếp hay không, nhưng mẹ thiếp lại thật lòng yêu thương ông ấy. Hoàng thượng, bây giờ người vẫn muốn từ chối thiếp sao?"

Ta thấy hắn bỗng hít một hơi thật sâu, một lát sau mới trầm giọng nói: "Nhưng hôm nay, trẫm từ chối nàng không phải vì nguyên nhân này. "

"Vậy thì vì điều gì?" Ta hỏi gấp gáp.

Ta thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc hắn từ chối ta vì cái gì.

Hắn không trả lời, một lúc lâu sau mới nghe hắn nói: "Trẫm đang đợi…"

Đợi cái gì? Hay là đợi ai?

Trong lòng ta khẽ chấn động, ta thốt lên: "Hoàng thượng đang chờ Khanh Hằng trở về sao?" Lúc hỏi hắn câu này, chẳng biết tại sao, tự dưng ta cảm thấy sự căng thẳng dâng lên từ tận đáy lòng, ta cầm ngược lại bàn tay của hắn hỏi, "Rốt cuộc Hoàng thượng phái Khanh Hằng đi làm chuyện gì?"

Lần này, hắn không nói phái y đi Thương Châu giám sát Diêu Hành Niên, mà chỉ lắc đầu nói: "Việc này bây giờ trẫm vẫn chưa thể nói cho nàng biết được."

Hắn vẫn còn nhiều điều kiêng dè với ta như trước.

Ta cắn răng nói: "Chuyện này có liên quan đến chiến sự sao?"

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra, trong đáy mắt là ánh sáng sắc bén: "Đừng nghĩ nàng có thể dụ dỗ trẫm nói ra."

Ta nhịn không được bật cười, ta có làm gì để dụ dỗ hắn nói ra đâu? Khóe miệng khẽ mỉm cười, ta nói với hắn: "Nếu như Hoàng thượng sợ quân cơ thất bại, vậy thì hôm nay thiếp nói rõ ràng cho chàng biết, cho dù mai này có một ngày như vậy, thiếp không oán trách cũng không hối hận." Không biết sao, ta chợt nhớ tới lời nói đùa của Thái hậu khi đó, trong lòng chợt chấn động, nhìn hắn, vội vàng la lên : "Không phải Hoàng thượng thực sự muốn làm như Thái hậu nói, mang thiếp tặng cho Hàn vương chứ?"

Ta cười: "Đồ ngốc, thiếp và Hàn vương thực sự không có bất cứ quan hệ gì."

Trong đôi mắt hắn lại dâng lên nỗi đau xót, hắn một mực phủ nhận: "Trẫm sẽ không bao giờ mang nàng tặng cho bất cứ kẻ nào. Trẫm chỉ sợ là…"

Nói tới phân nửa, hắn đột nhiên im lặng.

Ta giật mình, nửa câu còn lại kia rốt cuộc là hắn muốn nói điều gì?

Trong đầu chợt nhớ lại lời nói gián đoạn giữa chừng mà hắn nói với ta lúc ở lãnh cung. Càng nghĩ trong lòng lại càng cảm thấy bối rối hơn. Ta ôm chặt lấy hắn, miệng vết thương truyền đến từng đợt đau đớn, nhưng ta cắn răng, không chịu buông tay ra.

Hắn vội vã nói: "Nàng mau buông tay ra đi, nếu không vết thương sẽ hở ra mất!"

Ta không chịu buông tay ra, hắn cũng chỉ dám nói ta chứ không dám giãy giụa.

Ta vùi mặt trước ngực hắn, khẽ nói: "Thiếp không sợ cô độc một mình, nhưng thiếp sợ Hoàng thượng cô độc. Chuyện này, Hoàng thượng có hiểu không?"

Cả người hắn như bị chấn động mạnh, một lát sau mới thì thào nói với ta: "Nếu như trẫm bỏ lại một mình nàng thì nàng cũng không hận trẫm sao?"

"Không hận, không hận chàng." Ta lắc đầu nhìn hắn, "Hoàng thượng đã quên sao? Thiếp đã nói rồi, vĩnh viễn cũng không bao giờ hận chàng."

"A Tử…"

Trong lời nói của hắn vẫn ẩn chứa sự nhẫn nại khiến chàng run run. Còn ta đã hiểu tất cả.

Ta hơi thả lỏng cánh tay ôm lấy hắn, mới cảm thấy đau đớn. Liếc mắt nhìn thoáng qua vết thương, thật may mắn vì không bị hở ra lần nữa. Ta bạo gan cúi người hôn lên môi hắn, lòng bàn tay nóng hổi luồn vào trong ngực áo, dán sát vào làn da chàng.

Hắn thoáng chần chờ, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lại ta.

Ta sẽ không để cho chàng cô độc một mình, cho dù chàng vẫn còn nhiều chuyện gạt ta, nhưng ta vẫn sẽ trước sau như một quyết không chùn bước. Ta muốn thực sự trở thành Đàn phi, trở thành Đàn phi của chàng…

"A Tử…" Hắn nỉ non gọi ta.

Ta nhẹ nhàng đáp lại lời hắn, nghe thấy tiếng thở gấp dồn dập của hắn, sau đó lại nghe hắn nói: "Trẫm… Do dự, trẫm…"

Ta cười cầm tay hắn: "Hoàng thượng hồi hộp điều gì?"

Tay của ta run rẩy, hắn cũng run rẩy theo ta.

Lần đầu tiên, vì thế ta rất hồi hộp. Nhưng chính hắn cũng hồi hộp như ta. Thân thể hai người quấn sát vào nhau, lúc này chỉ còn nghe thấy nhịp đập của hai trái tim đang điên cuồng nhảy múa.

Dường như cả hai trái tim đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Dường như hắn thoáng giật mình, một lát sau mới bất giác cười thành tiếng. Ta cúi người hôn lên môi hắn lần nữa, hắn lại đưa tay cởi y phục của ta ra. Động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng, hắn vẫn còn nhớ rõ, trên cánh tay trái của ta có thương tích.

Đây là lần thứ hai ta tự tay cởi y phục của hắn, có điều chẳng biết tại sao, lần này ta còn vụng về hơn lần trước. Hắn khẽ cười, tự tay cởi long bào của mình ra, vạt áo màu vàng sáng trượt xuống để lộ ra lớp áo lót mỏng manh bên trong.

Hắn bỗng nhiên ôm lấy ta, ta chỉ cảm thấy trời đất bỗng nhiên xoay chuyển, đến lúc nhìn lại hắn đã xoay người nằm lên trên, ôm ta đặt ở dưới thân mình, ta ngượng ngùng cắn chặt môi. Hắn với tay cởi thắt lưng của ta ra, cảm giác thắt lưng vừa được nới lỏng, chỉ trong chớp mắt y phục bằng tơ lụa đã lướt từ bả vai xuống dưới.

Hắn thở gấp cúi người, một trận mưa hôn dồn dập trên người ta, từng chút từng chút một di chuyển xuống dưới.

Ta nhịn không được rên rỉ lên thành tiếng, so với lần trước, cảm giác bây giờ càng khắc sâu hơn nữa, len lỏi vào từng ngóc ngách, ta cảm giác được có thứ gì đó phẳng phất muốn lao ra bên ngoài từ trong cơ thể của ta. Đột nhiên ta đưa tay nắm lấy cánh tay hắn, nắm lấy thật chặt như muốn bấu vào da thịt hắn.

Máu khắp toàn thân ta sôi trào, không cần nhìn cũng biết lúc này mặt của ta nhất định là đỏ ửng như mặt trời.

Chẳng biết từ lúc nào, y phục trên người hắn cũng đã cởi hết ra. Những giọt mồ hôi trong suốt chảy xuôi xuống từ lồng ngực tráng kiện của hắn, hơi thở của hắn càng ngày càng gấp gáp, hắn lại cúi người xuống một lần nữa, da thịt vừa chạm vào nhau ta đã cảm thấy bụng dưới của hắn nóng rực.

Ta bỗng nhiên hít mạnh một hơi, bàn tay to lớn của hắn đang thăm dò tới nơi mềm mại của ta, dường như có một dòng máu nóng bỏng chạy thẳng từ lòng bàn chân lên tận đỉnh đầu, ta không kìm chế nổi rên lên một tiếng. Hắn rũ mắt nhìn ta, khóe miệng nở nụ cười tà mị, hắn lại cúi xuống chặn hết mọi âm thanh trong miệng ta, đầu lưỡi linh hoạt của hắn trong khoảnh khắc đã khiến ta hé miệng, lập tức luồn vào trong tùy ý chiếm đoạt khắp mọi nơi.

Ta e thẹn rên lên một tiếng, vòng tay ôm lấy thân thể hắn ngày càng siết chặt hơn.

Chỉ nghe chàng gầm nhẹ một tiếng, cảm giác thấy thân thể hắn bỗng nhiên dồn sức nhấn mạnh một cái, lập tức thân dưới của ta truyền đến một cơn đau nhói, ta không chịu nổi hét lên. Ta vốn không biết lần đầu tiên lại đau như thế.

Hắn lại cúi xuống hôn lên môi ta, chặn hết tiếng hét của ta, nằm yên trên người trong chốc lát rồi chậm rãi luật động.

Ta bấu chặt vào thân thể hắn, nghe thấy tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng mình giống hệt như một chú mèo con. Ta nhìn thấy hắn từ từ cười rộ lên, nụ cười rạng ngời hạnh phúc, bàn tay hắn bỗng nhiên ôm chặt thắt lưng của ta, giống như muốn đem ta nhập thẳng vào cơ thể mình.

Cảm giác kia, lúc ban đầu là đau đớn nhưng dần dần lại trở nên vô cùng thoải mái.

Cảm giác đó thật kỳ diệu, không thể diễn tả được.

Cuối cùng hắn rời khỏi môi ta, chống tay phía trên đầu nhìn ta, toàn bộ những giọt mồ hôi trong suốt nhỏ xuống trên người.

Ta nhìn thấy ngay cả đôi mắt của hắn cũng tràn ngập ánh cười.

Không biết bao lâu sau, chàng mới hé miệng thở hổn hển, cúi người vùi vào cổ của ta, đôi môi mỏng của chàng chạm vào da thịt ta, lặng im không nói một lời.

Ta cũng thở hổn hển theo hắn, không quên giơ tay xoa xoa phía sau lưng, thật nóng quá. Nhớ lại ngày ấy ở lãnh cung, ta đưa tay xoa xoa hai bên má nóng hổi của hắn, kết quả là hắn quẫn bách gào thét với ta, nói ta không được làm rộn.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên nghe hắn nói: "Mặc kệ mọi chuyện thế nào, nàng phải luôn sống cho thật tốt, nàng còn sống, trẫm mới có thể an tâm làm mọi việc được."

"Được." Ta gật đầu trả lời.

Hắn lại khẽ cười rộ lên, một lát mới nói: "Trẫm nhịn lâu như vậy, không ngờ cuối cùng vẫn làm chuyện ích kỷ."

Ta lắc đầu, đặt một nụ hôn lên môi hắn, nhỏ giọng nói: "Đối với thiếp mà nói, Hoàng thượng muốn một mình chịu đựng tất cả mọi chuyện, mới xem như là làm chuyện ích kỷ."

Hắn lại im lặng không nói gì, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào.

Ta ôm lấy hắn, chợt nhìn thấy trên cánh tay ta nốt thủ cung sa màu đỏ sẫm kia, đang tan đi từng chút từng chút một.

Khóe miệng ta bất giác cong lên, ta không hề hối hận.

Hắn ngẩng đầu, hôn lên môi ta, thì thầm: "Trẫm rất may mắn vì đã gặp được nàng."

Ta cười hỏi hắn: "Hoàng thượng có còn nhớ rõ lần đó ở trong con hẻm nhỏ, chàng hỏi thiếp, giữa tiên sinh và chàng, thiếp sẽ lựa chọn ai không? "

"Nhớ." Hắn đáp lại ngay lập tức.

Ta nhẹ giọng nói: "Lần đó, nếu thiếp lựa chọn tiên sinh, Hoàng thượng thực sự sẽ thành toàn cho thiếp và tiên sinh sao?"

Hắn giật mình, cúi đầu nhìn ta, khóe miệng nở nụ cười nhạt: "Không bao giờ. Trẫm sẽ giết hai người."

Những lời này thốt ra từ miệng hắn không hề khiến ta cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì, như vậy mới giống hắn, đây mới là Hạ Hầu Tử Khâm mà ta đã biết.

"Trẫm ghen tỵ ba năm bên cạnh nhau của nàng và y." Hắn cắn răng nói.

Ta giật mình nhìn người đàn ông trước mặt, nhớ khi đó ta ghen tỵ với Phất Hi và quá khứ của hắn, nhưng bây giờ hắn lại nói ghen tỵ với ba năm bên cạnh nhau của ta và Tô Mộ Hàn.

Ta cười hài lòng, khẽ nói: "Vậy bây giờ Hoàng thượng còn ghen tỵ không?"

Trong đôi mắt hắn chợt ánh lên nét tức giận, hắn cắn răng hôn lên môi của ta, trầm giọng nói: "Nàng nói thử coi?"

"Um…"

Còn để cho ta nói được gì nữa sao? Tất cả mọi lời nói đều bị hắn chặn lại, cướp sạch rồi.

Một đêm này, rốt cuộc không biết hắn muốn ta bao nhiêu lần.

Mãi đến khi cả hai đều mồ hôi đầm đìa, hắn mới buông vòng tay ôm chặt cả người ta ra, hơi thở dồn dập nằm xuống bên cạnh ta. Bàn tay của hắn vươn qua, cầm lấy tay ta, ta bất giác cười, để mặc cho hắn kéo ta sát vào.

Ta nghiêng mặt, nhìn thấy hắn nhắm hai mắt, mi tâm khẽ nhíu lại.

Ta đưa tay lên xoa xoa mi tâm của hắn, hắn chợt mở mắt ra, nhìn ta hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta lắc đầu, dựa sát vào người hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Bây giờ tâm trạng của Hoàng thượng đã tốt hơn chút nào chưa?"

Hắn im lặng, một lát sau mới khẽ "ừ" một tiếng.

Nghe vậy ta mới yên tâm, khẽ nói: "Không ai dám nói Hoàng thượng vô dụng, chàng là minh quân."

Hắn cười nhạo: "Không ngờ nàng cũng học thói nịnh hót."

Ta cười: "Đây không phải thiếp nói mà là Khanh Hằng nói. Nhớ khi đó, y nói chuyện săn bắn mùa xuân không thích hợp, Hoàng thượng còn khen ngợi y. Không lẽ bây giờ Hoàng thượng lại muốn nói lúc đó y cũng nịnh hót chàng sao?"

Hắn hơi ngạc nhiên nhìn ta, ta nhìn hắn tươi cười sáng lạn.

Nhớ tới vừa rồi, hắn nói hắn cảm thấy mình thất bại khiến cho ta cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cuộc sống của hắn chắc chắn rất mệt mỏi.

Hắn bỗng nhiên nghiêng người, ôm lấy ta, thở thật dài một tiếng rồi nói: "Nếu như trẫm là minh quân thì nên hạ chỉ ban cho Dao phi cái chết."

Ta chấn động mạnh, hắn không cho rằng, ta nói như thế, là nhắc nhở hắn g phải giết Dao phi chứ? Chẳng qua thân phận của Dao phi quá đặc thù, cũng khó trách đại thần trong triều lại nhạy cảm như vậy. Có điều lần này, nàng ta mưu hại hoàng tự chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù là xử tử, Bắc Tề cũng sẽ không có bất kỳ cớ gì để gây chiến.

Nàng ta là quận chúa Bắc Tề đồng thời cũng là phi tần trong hậu cung Thiên triều ta.

Thiên tử phạm pháp cũng xử tội như dân thường, huống chi nàng ta chỉ là một Dao phi nho nhỏ.

Ta nghĩ, hắn ở một mình trong Ngự thư phòng cả ngày hôm nay là suy nghĩ vì việc này.

Giết hay là không giết?

Ta không nói gì, nhưng hắn lại nói: "Thực ra hôm nay, trẫm còn đi thăm Ngọc tiệp dư."

Cuối cùng ta kinh ngạc nhìn hắn, hắn đi Đình Hiên các sao? Nhớ lúc ta hỏi Ngọc tiệp dư, nàng còn nói nàng không muốn gặp hắn vì nàng không muốn giữ lại những suy nghĩ và ký ức về hắn.

Ta vội vàng hỏi: "Ngọc tiệp dư nói như thế nào?"

Nụ cười trên mặt hắn từ từ mất đi, hắn nói: "Trẫm hỏi nàng, muốn chết hay là muốn sống."

Ta im lặng không nói gì, hắn hỏi như vậy, đơn giản chỉ muốn nói bóng nói gió nói cho Ngọc tiệp dư biết, chỉ khi nào Dao phi không chết, nàng mới có thể sống. Hắn không nói, ta cũng đoán được câu trả lời của Ngọc tiệp dư. Thái độ của nàng ấy rất kiên quyết.

Quả nhiên, hắn nói tiếp: "Nàng khẩn thiết cầu xin trẫm ban cho bọn họ tội chết."

"Nhưng Hoàng thượng cũng không muốn."

"Không, trẫm từng nghĩ sẽ ban tội chết."

Ta giật mình, lại nghe hắn nói: "Hôm nay, lúc đến Dao Hoa cung, trẫm đã nghĩ sẽ ban tội chết cho Dao phi."

Hai bàn tay ta siết chặt lại, hắn làm như vậy là vì Dao phi đột nhiên muốn giết ta sao?

Đúng rồi, nhớ tới chuyện này! Ta tự nhiên lại quên mất! Thanh đoản kiếm trong tay Dao phi, thanh đoản kiếm đó từ đâu đến?

Hôm nay, Dao phi nhắc tới Diêu thục phi, nàng ta nói Diêu thục phi nói rằng Hạ Hầu Tử Khâm có thể chết vì ta. Ta nghĩ Diêu thục phi nói như vậy chẳng lẽ là vì lần trước chàng đã đỡ một chưởng cho ta sao? Lúc đó ta cho rằng thanh đoản kiếm kia do Diêu thục phi đưa cho nàng ta, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chưa chắc đã đúng. Dao phi đột nhiên nói như vậy, có lẽ là do trước đây có nghe Diêu thục phi nhắc đến ta, cho nên nàng ta mới coi ta là cái đinh trong mắt, tìm trăm phương ngàn kế để diệt trừ ta, bởi vậy mới phối hợp với Thanh Dương hãm hại ta.

Hơn nữa, nếu như đó là thanh đoản kiếm do Diêu thục phi đưa cho nàng ta, không lẽ Diêu thục phi muốn nàng ta ám sát ai đó sao?

Hạ Hầu Tử Khâm sẽ đến Dao hoa cung, chắc chắn tất cả mọi người có thể đoán được. Có điều ai sẽ đoán được là ta cũng đi chứ?

Diêu thục phi vẫn chưa giỏi đến mức có khả năng tiên tri. Nhưng nếu có người biết được Hạ Hầu Tử Khâm đi vào lúc sáng sớm sẽ mang ta đi theo thì sao?

Nếu quả thật là như vậy thì người này là ai chứ?

"Làm sao vậy?" Thấy ta im lặng một lúc lâu không nói lời nào, hắn cúi đầu xuống hỏi ta.

Ta vội hoàn hồn lại, miễn cưỡng cười nói: "À, không có gì. Chỉ là thiếp đột nhiên nhớ tới thanh đoản kiếm xuất hiện ở Dao Hoa cung hôm nay, rốt cuộc là từ đâu tới?"

Sắc mặt của hắn hơi thay đổi, trầm giọng nói: "Đã cho điều tra, chỉ là một thanh đoản kiếm cực kỳ bình thường, bên ngoài chợ bán đầy, bất cứ chỗ nào cũng mua được."

Ta giật mình thốt lên: "Không phải là đồ trong cung sao?"

Hắn gật đầu.

Ta im lặng không nói gì nữa, nếu là một thanh đoản kiếm có thể mua được ở bất cứ chỗ nào, vậy thì ai cũng đáng nghi cả. Bất kể là người ngoài cung hay người trong cung.

Phạm vi quá rộng lớn như vậy làm cho ta tạm thời mất phương hướng.

Những người có thù oán với ta thì rất nhiều. Nhất là sau chuyện không may ở Quỳnh Thai đêm đó, ta ngủ lại Thiên Dận cung. Đêm hôm đó, Dao phi bị thất sủng, còn ta trong một đêm lại một lần nữa được trở về vinh sủng. Những người ghen ghét, đố kỵ với ta nhiều vô số.

Có điều từ đầu đến cuối ta cũng không nghĩ ra, là nhân vật nào mà lại lợi hại như vậy, ngay cả chuyện ta sẽ theo Hạ Hầu Tử Khâm đến Dao Hoa cung, cũng có thể đoán trước được rõ ràng, chắn chắn đến thế!

Trong hậu cung, người nhận được thánh sủng hàng đầu, luôn phải đối mặt với mối hiểm họa như vậy. Vì thế, hắn mới nói là hắn sợ.

Nghe thấy hắn thở dài một tiếng, dường như cực kỳ mệt mỏi.

Ta nhỏ giọng hỏi:"Việc này Hoàng thượng còn điều tra sao?" Dường như, ta đã cảm nhận được, chuyện này bao trùm rất nhiều mối liên hệ mà phạm vi lại rất rộng.

Cho dù có điều tra được, cũng sẽ là một chuỗi kéo dài liên tiếp.

Quả nhiên, ta thấy hắn lắc đầu: "Không cần tra xét nữa."

Ta không nói thêm gì nữa, một lát sau hắn mới nói: "Sáng sớm ngày mai, trẫm qua Ngự thư phòng trước, phác thảo thánh chỉ sau đó mới thượng triều."

Hắn nói thánh chỉ, nhưng đơn giản đó là một bản án kết tội Dao phi và Ngọc tiệp dư mưu hại hoàng tự.

"Hoàng thượng tính như thế nào?"

Hắn nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: "Nàng muốn nghe lời nói thật lòng sao?"

Ta chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu.

Hắn cười mệt mỏi: "Về tư, đương nhiên là trẫm không muốn giết, cũng không đành lòng giết. Có điều việc này đã quá ầm ĩ, bên ngoài thì có văn võ bá quan theo sát, bên trong mẫu hậu cũng dồn ép, trẫm đã tiến thoái lưỡng nan rồi."

Những gì hắn nói ta đều hiểu hết. Chuyện lần này, bất kể là Diêu Hành Niên hay Cố Địch Vân, bọn họ đều thương lượng với nhau hết rồi, tất cả đều dùng trăm phương ngàn kế buộc Dao phi phải chết.

Có điều vì thân phận đặc thù của nàng ta, cho nên sau khi hạ triều vẫn không buông tha mà đến tận Ngự thư phòng tìm chàng.

Nhưng mặc dù bọn họ làm như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không có bất kỳ lý do gì để trách cứ bọn họ cả. Tất cả đều bởi vì bảo vệ cho giang sơn xã tắc này, không phải sao?

Dao phi phạm tội phải bị bắt giữ và xử tử. Mặc kệ nàng ta có phải là người do Bắc Tề phái tới để mê hoặc Hoàng đế hay không, rốt cuộc vẫn là diệt trừ đi một người Bắc Tề.

Hoàng đế Bắc Tề cũng không thể mượn cớ như vậy để xuất binh, giống như khi đó, công chúa do Gia Thịnh đế sắc phong bị đồn đại là chết vì dịch bệnh ở hoàng cung Bắc Tề. Người chết vì bệnh thì không thể lấy làm lý do xuất binh được. Trừ phi, có lý do khác.

Lòng ta đau đớn vì hắn, năm năm trước, có Thái hậu ép buộc hắn, năm năm sau còn có nhiều người ép buộc hơn nữa.

"Hoàng thượng cảm thấy khó xử sao?" Ta thì thầm hỏi hắn.

Hắn chần chờ một lúc mới gật đầu nói: "Trẫm đã phái người đi Bắc Tề, thông báo cho Hoàng đế Bắc Tề chuyện này."

Ta giật mình, hắn định công khai chuyện Dao phi đắc tội ra sao?

Ta đang định nói thì hắn lại giơ tay lên bóp trán, lắc đầu nói: "Không nghĩ đến việc này nữa, mau ngủ đi, ngày mai, tất cả đều kết thúc."

Kết thúc? Kết thúc như thế nào đây?

Ta nhìn hắn một lần nữa, đã thấy hắn nhắm mắt lại, ta than thầm một tiếng trong lòng, nhưng cũng không muốn quấy rầy hắn, nằm nhích lại gần người của hắn, khẽ nhắm hai mắt lại theo hắn. Vòng tay hắn ôm ta ngày càng chặt hơn, hơi thở nóng rực của hắn phả vào cổ của ta, cảm giác rất nặng nề, làm sao hắn ngủ được chứ.

Giống như hắn đã nói, không uống rượu thì hắn không thể nào ngủ được. Có điều, hắn luôn luôn là người lý trí nên biết cái gì nên làm. Hôm qua, là vì không thể chịu đựng được nữa, nếu không hắn cũng sẽ không uống rượu.

Uống rượu quá nhiều sẽ làm tổn thương đến bản thân, ta cũng không muốn hắn uống nhiều rượu.

Cả hai ôm nhau cố gắng đi vào giấc ngủ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy bên ngoài trở nên ầm ĩ.

Thân thể hắn khẽ động đậy, mở mắt ra thật nhanh, ta cũng mở mắt ra ngay. Cả ta và hắn đều không thể ngủ.

Hắn cúi xuống nhìn ta, vừa mới ngồi dậy, đã thấy Lý công công luống ca luống cuống chạy vào, vội vã gọi: "Không xong rồi, không xong rồi Hoàng thượng! Trong cung xuất hiện thích khách! Có thích khách!"

Ta giật mình, nghe hắn trầm giọng nói: "Ngươi nói cái gì?"

Hắn muốn đứng lên, lại thấy Lý công công vội vã bước lên ngăn hắn lại, hoảng hốt nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng người không thể đi ra ngoài được!"

"Hoàng thượng." Ta kéo tay hắn lại, nếu thích khách có thể xông vào trong cung, hơn nữa lại còn vào đến Thiên Dận cung, nhất định không phải hạng tầm thường, vì thế hắn không thể đi ra ngoài. Ngự tiền thị vệ và Vũ Lâm quân nếu để cho thích khách vào trong cung đâm Hoàng thượng bị thương, như vậy tất cả bọn họ đều là đồ ăn hại, không đáng sống nữa!

Hắn cắn răng nói: "Mẫu hậu có chuyện gì không?"

Lý công công chần chờ một lát mới lắc đầu nói: "Nô tài… Nô tài không biết ạ."

Đúng vậy, Thiên Dận cung xuất hiện thích khách y mới vội vàng chạy vào, đương nhiên không biết tình hình của Thái hậu.

Sắc mặt của hắn xanh mét, ta ôm chăn ngồi dậy, nắm chặt tay hắn nói: "Cho dù bây giờ Hoàng thượng đi ra ngoài cũng không làm được gì cả, thần thiếp tin tưởng Vũ Lâm quân trong cung có đủ năng lực để bảo vệ Thái hậu."

Hắn im lặng không nói lời nào.

Tiếng giằng co ở bên ngoài kéo dài khoảng một khắc mới dần dần yên ắng trở lại.

Sau đó, có người tiến vào nhưng không bước vào bên trong mà chỉ đứng bên ngoài nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, thích khách đã bị tiêu diệt hết!"

Hắn giận dữ đứng lên, Lý công công vội vàng lấy y phục khoác thêm cho hắn, nghe hắn hỏi: "Không còn người nào sống sót sao?"

"Chuyện này…" Người bên ngoài hơi ngập ngừng.

Lúc này, ta nghe có người khác chạy tới, lớn giọng bẩm báo: "Hoàng thượng, khởi bẩm Hoàng thượng! Thích khách xông vào Dao Hoa cung, Dao phi nương nương bị ám sát!"

213. Q.3 - Chương 7: Thảm Trạng

Dao phi bị ám sát?

"Ngươi nói cái gì?" Hạ Hầu Tử Khâm nổi giận gầm lên một tiếng, xông ra bên ngoài.

"Hoàng thượng!" Lý công công vội vàng lấy y phục của hắn chạy theo, vội vã hầu hạ hắn mặc quần áo. Nghe hắn mắng "khốn kiếp", sau đó liền bước nhanh ra ngoài.

Ta vẫn còn giật mình ngồi trên giường, chưa phản ứng kịp.

Trong cung xuất hiện thích khách, chẳng phải mục tiêu nên là Hạ Hầu Tử Khâm sao? Đúng rồi, vì thế mà Thiên Dận cung mới gặp phải thích khách. Nghĩ như vậy, ta cuống quýt ngồi dậy mặc y phục. Nhưng ta lại phát hiện là cả người đau nhức vô cùng, cắn răng, cố gắng đứng lên, đi ra bên ngoài, liền có thị vệ bước lên ngăn cản ta nói: "Xin nương nương dừng bước, Hoàng thượng nói, muốn nương nương chờ trong tẩm cung. Tối nay bên ngoài không an toàn, tốt nhất nương nương không nên ra ngoài."

Ta trông thấy, phía ngoài Thiên Dận cung, rất nhiều thị vệ đang xử lý thi thể trên mặt đất. Rất nhiều máu, chảy trên mặt đất trông vô cùng chói mắt.

Trong lòng ta lo lắng, nhưng ta cũng hiểu , lúc này ta không nên lỗ mãng bước ra ngoài. Lai lịch của thích khách vẫn chưa biết rõ.

Lúc quay đầu lại, ta nhìn thấy Lưu Phúc, tâm trạng ta khẽ động, vội gọi y: "Lưu công công!"

Ánh mắt Lưu Phúc nhìn đến chỗ ta, vội chạy đến, hành lễ: "Nương nương có gì dặn dò ạ?"

Ta xoay người đi nói: "Lưu công công tiến lại đây, bản cung có vài lời muốn hỏi."

Y chần chờ một lúc, cuối cùng bước vào cửa.

Ta xoay người lại nhìn y: "Trong cung, ngoại trừ nơi này của Hoàng thượng và Dao Hoa cung, có chủ tử nào khác bị ám sát không?"

Lưu Phúc hơi ngớ ra, lắc đầu: "Nô tài không biết, chắc là không có, nếu không, bây giờ cũng đã có tin tức truyền đến rồi."

Quả nhiên…

Thiên Dận cung được canh giữ nghiêm ngặt, muốn đến đây ám sát Hoàng thượng thì điều đó quá khó khăn. Nhưng mà, thích khách này, vẫn phải đến…

Trong lòng ta chấn động, không, mục tiêu của bọn họ không phải là Hạ Hầu Tử Khâm! Mà là Dao phi!

Đến Thiên Dận cung, chỉ để tạo hiện trường giả vờ ám sát Hoàng thượng, như vậy, các thị vệ tuần tra sẽ vội vàng đến cứu giá. Kếo hết người ngựa chạy đến nơi này, như vậy sẽ lơ là việc canh gác ở Dao Hoa cung. Đúng vậy, ai mà nghĩ đến sẽ có người muốn ám sát Dao phi cơ chứ?

Cho dù ngoại trừ Hoàng thượng ra, mục tiêu ám sát trong cung vẫn có rất nhiều, không phải sao?

Tỷ như là Thái hậu, tỷ như là tiểu hoàng tử …

Trong lòng ta kinh hoàng, thanh dao găm hôm qua xuất hiện ở Dao Hoa cung, vốn dĩ là chuẩn bị cho Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Đầu ngón tay ra run lên, Lưu Phúc lập tức nhận ra có điều khác thường, nhíu mày hỏi: "Nương nương, người làm sao vậy?"

Ta đưa tay lên xoa ngực, bây giờ nhớ đến, ta chỉ nghĩ thôi đã sợ. Nếu như Dao phi không niệm tình cảm ngày xưa, nếu như nàng ta thực sự mất đi lý trí dùng thanh dao găm đó đâm vào hắn, vậy thì phải làm sao ?

Khó trách ta không nghĩ ra, tại sao có người biết ta muốn đến Dao Hoa cung mà đưa thanh dao găm đó cho Dao phi? Hóa ra mục tiêu của đối phương, căn bản không phải là ta!

Xem ra đối phương đã sớm biết, Hạ Hầu Tử Khâm đã không còn yêu Dao phi. Họ thừa dịp lúc Dao phi không khống chế được mà dùng thanh dao găm đó giết hắn. Có điều ngàn tính vạn tính cũng không tính đến, ta cũng đi. Mà sự phẫn nộ của Dao phi dành cho Hạ Hầu Tử Khâm lại chuyển sang người ta. Thanh dao găm kia, lại trở thành hung khí ám sát ta!

Dao phi vẫn không thể nào giết Hạ Hầu Tử Khâm, vì thế, đêm nay liền xảy ra chuyện. Vừa rồi thị vệ kia nói, Dao phi bị ám sát.

Bị ám sát, như vậy, đã chết rồi sao?

Ta bị chấn động mạnh, không, lúc này nàng ta không thể chết được!

Thánh chỉ của Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa ban ra, phi tần chịu tội đã chết trước, nếu để người Bắc Tề biết, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Toàn thân ta run lên, Bắc Tề…

Ta mở to hai mắt nhìn ra ngoài cửa, việc này có liên quan đến Bắc Tề…

Hạ Hầu Tử Khâm không chết, bọn họ liền muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai nước! Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy!

Có điều, bọn người này là ai?

"Nương nương…" Lưu Phúc lo lắng nhìn ta, vội la lên: "Nương nương, sắc mặt người xấu quá, để nô tài đi truyền thái y đến." Dứt lời, y xoay người muốn đi.

Ta vội vàng gọi lại: "Không, Lưu công công, ngươi nhanh chóng đi gọi thêm người đến bảo vệ Hoàng thượng!" Ta sợ thích khách còn trốn ở trong cung, muốn mượn cơ hội ám sát lần thứ hai.

Đầu óc ta hỗn loạn, cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi, vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào, không phải sao?

Lưu Phúc do dự một lát, ta lại nói: "Còn không mau đi! Nếu Hoàng thượng có chuyện gì, mười cái mạng của ngươi cũng không đủ bồi thường!"

Nghe ta nói như thế, sắc mặt Lưu Phúc đột biến, hấp tấp vâng dạ, vội vàng xoay người chạy ra ngoài.

Ta ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng y chạy đi, ngây người ra. Tối nay xảy ra quá nhiều việc, trong lòng ta rất hỗn loạn, rất nhiều đầu mối, mà tất cả lại xoắn xuýt vào nhau. Bỗng chốc, ta lại trở nên không hiểu rõ được nữa.

Mục tiêu là Dao phi.

Không thể nghi ngờ gì nữa, là họ muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai nước. Như vậy, là kẻ nào?

Đầu ngón tay ra run lên, Nam Chiếu ư?

Hay căn bản vẫn là, chính Bắc Tề tự biên tự diễn màn kịch này?

Chẳng biết tại sao, ta lại nghĩ đến Hoàng đế Đại Tuyên, y vẫn là người mà ta không thể nhìn thấu. Nhưng mà, Hạ Hầu Tử Khâm nói, Quân Ngạn sẽ không đi cùng một đường với người Nam Chiếu. Sự thật là như vậy, hay vẫn là Hạ Hầu Tử Khâm đã bị lừa?

Ta cắn môi, bất luận thế nào, thích khách làm sao vào cung được?

Hoàng cung được canh phòng nghiêm ngặt. Ở bên ngoài kia, ta vừa nhìn thấy thi thể trên mặt đất không hề ít, nhiều người như vậy, bỗng chốc lại xuất hiện trong hậu cung Thiên triều, không phải rất bất ngờ sao? Vũ Lâm quân trong cung đâu? Không có mắt sao?

Trong lòng ta chấn động, nếu như bọn họ không có mắt, vậy thì…tThủ thuật che mắt!

Nội gián!

Lúc nghĩ đến điều này, dường như ta không thể đứng vững.

Theo bản năng ta vịn mép bàn, nhưng lại không nghĩ đến trên cánh tay vẫn còn bị thương, ta đau đến mức như hít vào một hơi khí lạnh. Bỗng nhiên, ta lại nghĩ đến điều gì đó, vội vàng bước ra cửa.

Thị vệ thấy ra lại đi ra ngoài, lấy làm kinh hãi, tiến lên chỗ ta chắp tay hành lễ nói: "Nương nương, xin nương nương trở vào tẩm cung nghỉ ngơi."

Ta liếc y một cái, chỉ nói: "Bản cung không đi xa, nếu ngươi không yên tâm, vậy đi theo phía sau bản cung đi. Bản cung chỉ muốn xem một chút, thích khách này rốt cuộc là ai." Dứt lời, ta cũng không nhìn y nữa, bước thẳng ra ngoài.

Thị vệ kia chần chờ một lát, cuối cùng vừa nâng bước đi theo ta, vừa nói: "Nhưng mà nương nương, những thích khách này đều đã chết."

Ta không quay đầu lại, bước thẳng xuống bậc thang, hỏi y: "Vì sao không giữ lại một người sống?"

"Bẩm nương nương, không phải không giữ, mà là ba thích khách còn lại bị bắt, bọn họ đều đã uống thuốc độc tự sát." Thị vệ đứng phía sau ta nói.

Bước châm ta chậm lại, nhưng mà chỉ chần chờ trong tích tắc, lại tiến lên phía trước. Uống thuốc độc tự sát, hừ xem ra thật sự là người được huấn luyện.

Thị vệ phía dưới thấy ta đi xuống, mỗi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, vội hành lễ với ta. Ta phẩy tay ý bảo bọn họ không cần đa lễ, những thi thể đều đã được xử lý hết, chỉ còn giữ lại hai người.

Vẫn che mặt, một thi thể là bị Vũ Lâm quân dùng kiếm giết chết, trên người thi thể còn lại không có vết thương, ta nghĩ đó chính là người uống thuốc độc tự sát mà thị vệ kia vừa nói.

Hít một hơi thật sâu, ta đi lên phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào hai thi thể trên mặt đất, nặng nề nói: "Kéo vải đen che mặt của bọn chúng xuống."

Một người thị vệ vâng dạ, cúi người xuống, giơ tay cởi vải đen trên mặt bọn họ xuống.

Gương mặt lộ rõ ra. Đều là những tráng sĩ trẻ tuổi, diện mạo cương nghị. Trên người của tên uống thuốc độc tự sát, có một vẻ đau đớn không thể nhìn ra được. Ta không biết kẻ giấu mặt kia đã cho bọn họ niềm tin như thế nào, lại có thể khiến cho bọn họ làm như vậy.

Trầm tư một lát, ta mới mở miệng nói: "Lục soát cho bản cung, xem trên người bọn chúng có lưu lại manh mối gì không."

Người thị vệ vừa cởi vải đen trên mặt bọn họ xuống nói với ta: "Bẩm nương nương, bọn thuộc hạ đã lục soát cả rồi, không có bất kỳ thứ gì chứng minh thân phận của chúng."

Ta im lặng không nói gì. Đúng vậy, bọn chúng đều là những binh sĩ tinh nhuệ, những điều đó ta nên sớm nghĩ đến. Nhưng mà, những điều này không làm ta cảm thấy kỳ lạ, thích khách đã chuẩn bị rằng có thể bọn chúng không còn thể sống sót trở về, hẳn là sẽ không phạm phải sai lầm lớn như thế, như giữ lại thứ có thể chứng minh thân phận của chúng.

Ta hỏi: "Những thi thể khác đâu?"

Thị vệ kia lại nói: "Đều là những người lạ mặt, nương nương không biết họ đâu."

Do dự một lát, cuối cùng ta gật đầu. Xoay người đi, ta nói: "Đêm nay Ngự tiền thị vệ chịu trách nhiệm canh gác ở Thiên Dận cung là ai?"

"Là thuộc hạ, nương nương." Một người đứng dậy.

Ta không nhìn y, chỉ đi về phía trước, nhỏ giọng nói: "Ngươi đi theo bản cung, bản cung có chuyện muốn hỏi."

"Dạ." Y đáp lời, sau đó liền nghe tiếng bước chân y tiến lên.

Đi qua cánh cửa cao, ta không đi vào, chỉ ngồi bên cạnh bàn, ngước mắt nhìn người trước mặt, ta mở miệng hỏi: "Người tên là gì?"

Y cúi đầu nói: "Thuộc hạ là Lý Văn Vũ."

Ta gật đầu, tiếp tục hỏi: "Làm sao phát hiện được thích khách?"

"Là Vũ Lâm quân tuần tra bên ngoài phát hiện ra."

Bên ngoài? Nói như vậy bọn họ căn bản chưa kịp vào đã bị phát hiện ra? Lại còn gây ra tiếng động ầm ĩ như thế, ở bên ngoài đánh nhau một lúc, rất nhiều Vũ Lâm quân lại kéo tới . Xem ra, suy đoán của ta là đúng.

Nhìn người trước mặt, suy nghĩ, ta hỏi: "Hôm sinh nhật Hoàng thượng, ngươi có đi Thượng Lâm Uyển không?"

Y không kiêu ngạo cũng không tự ti nói: "Bẩm nương nương, tất cả Ngự tiền thị vệ đều đi, trách nhiệm bọn thuộc hạ là luôn luôn bảo vệ sự an toàn của Hoàng thượng."

Rất tốt, ta gật đầu: "Như vậy, lần những thích khách xuất hiện ở Nam Sơn, chắc hẳn ngươi cũng ở đó. Điều bản cung muốn hỏi chính là, hai lần giao đấu, ngươi có phát hiện gì không?" Ý của ta rất rõ ràng, ta hoài nghi, những thích khách này là cùng một nhóm.

Lý Văn Vũ kinh ngạc đưa mắt nhìn ta, sau đó, trong ánh mắt lộ ra vẻ kính phục, gật đầu nói: "Nương nương anh minh, thuộc hạ cho rằng, võ công của bọn họ giống nhau."

Mặc dù đã đoán đúng được vài phần, nhưng khi nghe y nói ra, ta vẫn có chút kinh ngạc. Nhớ đến lần ở Nam Sơn kia, xem ra mục tiêu lần này của thích khách là hai người Hạ Hầu Tử Khâm và Dao phi. Mặc kệ người chết là ai, cũng đều được phải không?

Thích khách, chắc hẳn là người của Thiên triều, có lẽ bị người trong cung xúi giục chăng?

Lúc này, ta đã không nghĩ ra được gì khác.

Lý Văn Vũ thấy ta không nói lời nào, liền mở miệng nói: "Nương nương, nếu không có việc gì khác, thuộc hạ xin được cáo lui trước. Việc bên ngoài, thuộc hạ còn muốn đi điều tra tiếp."

Ta gật đầu, y mới xoay người đi ra ngoài.

Ta nhớ, khi đó Hạ Hầu Tử Khâm nói, không thấy Bắc Tề có bất kỳ hành động nào, nhưng thật ra, nơi giáp biên giới Nam Chiếu và Thiên triều đã bố trí rất nhiều binh lực.

Nam Chiếu…

Một mình ta thấp thỏm ngồi trong tẩm cung, ta cũng không biết rốt cuộc ngồi bao lâu, mới thấy vết thương trên cánh tay âm ỉ đau. Theo bản năng ta giơ tay xoa xoa, trước mắt dường như bỗng nhiên lại nhìn thấy dáng vẻ Dao phi giơ thanh dao găm đâm về phía ta , cảnh tượng kia vẫn còn chân thực đến vậy.

Ta cắn môi ngồi ngơ ngác, chỉ một lúc sau, ta liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng người đến. Ngạc nhiên, vui mừng, ta ngước mắt, Hạ Hầu Tử Khâm đã trở về sao?

Tay nắm chặt lại, nếu như hắn trở về sớm như vậy, điều đó đã nói rõ, bên phía Dao Hoa cung không xuất hiện vấn đề gì. Tất cả những gì ta lo lắng, cũng đã được giải quyết, không phải sao?

Nghĩ như vậy, ta vội vàng đứng lên ra ngoài nghênh đón, thấy có người chạy chậm đến đây, gọi ta: "Nương nương…"

Ta có chút thất vọng, là Tình Hòa.

Nàng nhìn thấy vẻ mặt của ta có chút khác thường, đỡ ta hỏi: "Nương nương sao vậy?"

Ta ngẩn ra, cố gắng kéo váy dài xuống thêm một ít, không biết tại sao, ta vẫn không muốn cho người khác biết việc ta bị thương. Xoay người lại đi vào, ta thuận miệng hỏi: "Sao ngươi lại đến đây?"

Tình Hòa vội hỏi: "Là Lý công công bên cạnh Hoàng thượng, đến Cảnh Thái cung nói muốn nô tì sang Thiên Dận cung hầu hạ nương nương."

Thì ra là thế.

Ta không nói gì, Tình Hòa lại nói tiếp: "Nghe nói Thiên Dận cung xuất hiện thích khách, nương nương, người không sao chứ?"

Ta hơi ngớ ra, xem ra toàn bộ hậu cung đã biết chuyện này. Gật đầu, đột nhiên ta nghe thấy nàng kinh hãi kêu lên một tiếng: "Á, nương nương, người bị thương!"

Cúi đầu nhìn cánh tay của mình, mới nhớ đến trời đang nóng, y phục rất mỏng, ngay cả khi đã che khuất cánh tay ta, nhưng xuyên qua nó, vẫn có thể nhìn thấy được mảnh băng gạc được quấn vòng ở bên trong.

Theo phản xạ ta xoa xoa tay, lại nghe Tình Hòa nói: "Thích khách có thể xông vào đây sao?" Nàng nghiến răng: "Vũ Lâm quân ở trong cung thực sự nên lôi ra đập chết đi!"

Hóa ra, nàng cho rằng vết thương của ta là do thích khách hôm nay gây nên. A, cứ cho là như vậy đi.

Ta không nói lời nào, nàng đỡ tay ta tiến vào bên trong, ngồi trên mép giường, Tình Hòa mới mở miệng nói: "Hay là nương nương nghĩ ngơi trước đi, tối nay Hoàng thượng sẽ không trở về."

Ta kinh ngạc, vội hỏi: "Sao ngươi biết?"

Nàng cau mày nói: "Dao Hoa cung xảy ra chuyện, nương nương không biết sao?"

Ta chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nắm lấy tay nàng, nghiến răng hỏi: "Lý công công nói những gì?" Nàng không thể nào sang Dao Hoa cung, nếu nàng nói là Lý công công sang Cảnh Thái cung gọi nàng đến Thiên Dận cung, ta nghĩ là, nàng nghe được từ trong miệng Lý công công.

Tình Hòa kinh hãi, lại không rút tay, chỉ nhỏ giọng nói: "Nương nương cẩn thận vết thương trên người."

Ta làm sao còn quan tâm có đau hay không nữa, chỉ hỏi: "Bên Dao Hoa cung thế nào?"

Nàng cúi đầu, một lát mới nói: "Dao phi đã chết."

Ngón tay ta run lên bần bật, đã chết…

Đã sự chết thật rồi ư…

"Nương nương!" Tình Hòa vội đỡ lấy ta, hoảng sợ kêu lên: "Nương nương, người không sao chứ ạ?"

A, tất cả những chuyện mà ta lo lắng nhất, cuối cùng đều đã xảy ra.

Ta biết, tin tức như thế có thể truyền ra rất nhanh. Thánh chỉ ban chết còn chưa hạ xuống, phi tần trong cung đã chết. Mặc dù là bị ám sát, nếu người Bắc Tề mượn cớ xuất binh, như vậy, bọn họ hoàn toàn có đầy đủ lý do.

Ta nặng nề hít thở, Dao phi đã chết, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không phải khó xử vì thánh chỉ kia nữa. Nhưng kết quả như thế, so với việc làm cho hắn khó xử, hắn sẽ càng đau lòng hơn, không phải sao?

Lúc này hắn còn đang ở Dao Hoa cung, nhưng hắn nên dùng tâm trạng như thế nào để ở lại nơi đó?

Ta đứng lên, Tình Hòa thở nhẹ: "Nương nương, người muốn đi đâu?"

Đúng vậy, ta muốn đi đâu?

Đứng một lát, ta lại từ từ ngồi xuống, không, tối nay, ta không nên đi đâu cả. Hắn đã đủ hỗn loạn rồi, ta làm sao có thể gây thêm phiền phức cho hắn nữa chứ?

Cũng không biết bên Thái hậu có biết tin tức này không? Thái hậu muốn Dao phi chết, có điều, chết theo kiểu này, bà cũng không muốn nhìn thấy. Thích khách, e là người của Thiên triều, nhưng mục đích để bọn họ làm vậy, lại không phải là vì Thiên triều.

Nếu không, ta thật sự không thể tưởng tượng được, người của Thiên triều có thể dùng cách gì, mà giết Dao phi lại có lợi cho chính mình.

Không, không có, tuyệt đối không có.

Các văn võ bá quan, vào cung khuyên can nên ban cái chết cho yêu nữ Bắc Tề, cũng không dùng cách như vậy.

Mà ta, chỉ có thể ở đây chờ đến bình minh. Sau khi trời sáng ta mới có thể ra ngoài.

Ngày mai sẽ không thiết triều. Ta tin chuyện như vậy, văn võ bá quan cả triều sẽ nhanh chóng biết được. Tin tức này, rất nhanh cũng sẽ truyền đến tai Bắc Tề. Như vậy, chiến tranh chỉ còn là chuyện trước mắt.

Thiên triều và Bắc Tề khai chiến, ai có lợi nhất?

Ta nắm chặt hai tay, Nam Chiếu.

Tiếp theo, bỗng nhiên ta lại nhớ đến Hoàng hậu Nguyên Trinh, hôm ấy lúc ở Thượng Lâm Uyển, nàng ta rất ngạo mạn. Nàng ta vẫn còn hy vọng xa vời, nơi này sẽ lại là giang sơn của Tuần gia nàng ư?

Năm năm trước, lúc hoàng cung Thiên triều xảy ra biến cố ta, nghe nói người Nam Chiếu cũng có tham gia vào. Nói như thế nào, nàng ta cũng là công chúa tiền triều, trong sách sử mặc dù chưa từng xuất hiện nữ vương, nhưng cũng không thể đảm bảo là nàng ta không muốn Hoàng đế Nam Chiếu tiếp nhận giang sơn Thiên triều!

Đối với người của dòng họ Hạ Hầu, nàng ta hận thù.

Như vậy, Nam Chiếu là muốn chờ lúc Bắc Tề và Thiên triều khai chiến, sẽ là ngư ông đắc lợi ngồi chờ.

Nếu quả thật hoàng hậu Nguyên Trinh có liên quan, như vậy, cũng có thể giải thích được ngay vì sao trong cung lại dễ dàng có thích khách đến vậy.

Thiên triều, có thể có người giúp nàng ta, không thể nghi ngờ gì mà đó là cựu đại thần nguyên lão của tiền triều. Những người này đều là hạ thần của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng lại ngấm ngầm, vẫn là những người vì Tuần gia mà tận hiến sức lực.

Là kẻ nào?

Chẳng qua họ chỉ bồi dưỡng một nhóm binh sĩ, không phải là quân đội, việc này, nếu tiến hành điều tra, cũng rất khó khăn.

Ai cũng có thể.

Ta hít một hơi thật sâu, Tình Hòa nhỏ giọng nói: "Nương nương, người nghĩ ngơi đi ạ, trên người của nương nương có vết thương." Lúc nàng nói, ánh mắt nhìn vào trên cánh tay của ta, trong đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Ngủ, làm sao ta ngủ được?

Lại ngồi thêm một lúc, ta đã thấy bên bầu trời bên ngoài mơ hồ đã hiện lên ánh sáng.

Lại loáng thoáng truyền đến giọng nói của Lý công công: "Hoàng thượng, Hoàng thượng người chậm một chút đi ạ! Hoàng thượng…"

Trong lòng ta kinh ngạc, hắn đã trở về!

Tình Hòa đỡ ta đứng dậy, vòng qua bình phong đi ra gian ngoài, ta nhìn thấy hắn tức giận bước nhanh vào, Lý công công thở hổn hển đuổi theo sau. Ta trông thấy sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, một tay để trên mép bàn, bỗng nhiên dừng bước chân.

Hắn nghiêng người đối mặt với ta, ta nhìn thấy lồng ngực hắn phập phồng kịch liệt, bàn tay để trên mép bàn trở nên trắng bệch.

Tình Hòa muốn hành lễ nhưng bị ta kéo lại, lúc này, tốt nhất là không ai lên tiếng.

Lý công công đứng ngơ ngẩn một chút mới kịp phản ứng, hướng ra phía ngoài nói: "Người đâu, đến giúp Hoàng thượng thay y phục!"

Vài cung nữ cúi đầu tiến vào, khom người chào hắn rồi vội vã đi tới. Lúc này ta mới biết, hóa ra hắn trở về để thay triều phục. Ta nhìn trời, đúng là cũng sắp đến giờ lâm triều.

Đứng cách hắn hơn một trượng, ta không biết nên làm thế nào để bước lên phía trước.

Nhìn dáng vẻ của hắn, ta liền nhận ra, những điều Tình Hòa nói là thật. Dao phi thật sự đã chết rồi.

Nếu không, khi hắn đến, tuyệt đối sẽ không trầm mặc như thế.

Lý công công đưa tay lau mồ hôi. Ta trông thấy cả lưng áo y ướt đẫm, không biết là do khí trời khô nóng hay là vì hoảng sợ nên toát mồ hôi lạnh. Mà ta, lúc này đang nắm chặt lòng bàn tay, cũng cảm giác được mồ hôi đang chảy ròng ròng.

Cung nữ cẩn thận mang y phục ra, có chút hoảng sợ liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta nghe Lý công công hạ giọng trách mắng: "Muốn chết à, Hoàng thượng có thể thay y phục ở bên ngoài sao?"

Cung nữ bị y quát đến mức tay run lên bần bật, hai tay vẫn ôm y phục, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Lý công công sợ run lên, tiến lên nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng vào phòng thay y phục đi ạ." Thấy hắn vẫn đứng bất động, y lại cắn răng gọi khẽ: "Hoàng thượng…"

Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên đứng thẳng người rồi quay lại, đi vào phòng trong.

Lý công công liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, lạnh lùng nói: "Đúng ngây ra đó làm gì, còn không mau theo vào."

"Dạ." Cung nữ vội vàng vâng dạ rồi xoay người bước đi.

Lý công công cũng bước theo, ta không kềm được gọi y lại hỏi: "Công công… Hoàng thượng người…" Lúc nói chuyện, ta không khỏi quay đầu nhìn vào bên trong. Lúc này hắn đang đứng sau bình phong, ta chỉ có thể thấy được bóng dáng của hắn.

Các cung nữ đang cẩn thận từng li từng tí giúp hắn thay y phục.

Lý công công thở dài một tiếng, lắc đầu: "Nương nương, người cũng đã nhìn thấy, nô tài khó mà nói được." Dứt lời, y vòng qua ta, đi thẳng vào trong.

Tình Hòa đưa mắt nhìn ta ra ý hỏi, ta nhìn nàng khẽ lắc đầu, lúc này vẫn là không nên bước vào.

Ta chợt nhớ đã nghe nói buổi lâm triều ngày hôm qua rất náo nhiệt, nhưng không ngờ ngày hôm nay e là còn náo nhiệt hơn.

Các cung nữ thoáng chốc đã giúp hắn thay xong triều phục, ta lại thấy vài cung nữ khác tiến vào, hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu. Lý công công im lặng đứng hầu phía sau hắn.

Một lát sau, ta mới thấy hắn bước ra, lúc đi ngang qua ta, đột nhiên cúi người xuống.

Hắn đưa mắt nhìn ta, trong đôi mắt thâm thuý bỗng nhiên thấm đẫm màu sắc bi thương. Hít một hơi thật sâu, hắn nói: "Đàn phi, trẫm…" Hắn lại đột ngột không nói thêm gì nữa. Ta nhìn thấy hắn nắm chặt hai bàn tay thành quyền, cắn răng một cái rồi bước nhanh ra ngoài.

Theo bản năng, ta gọi hắn: "Hoàng thượng…"

Hắn cũng không dừng lại, bước chân dường như càng lúc càng nhanh. Ta đi đến cửa, cũng không bước tới nữa, chỉ ngơ ngác đứng nhìn, mãi cho đến khi bóng hình màu vàng rực rỡ ấy biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Một lát sau, liền có cung nữ tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu. Ta bảo các nàng để chậu nước lại rồi cho tất cả ra ngoài. Tình Hòa cầm lấy khăn định tiến lên, ta vội nói: "Ngươi cũng ra ngoài đi, lúc bản cung rửa mặt chải đầu không có thói quen để người khác hầu hạ."

Nàng hơi giật mình, đành phải gật đầu nói: "Vâng ạ, vậy khi nào nương nương xong, nô tì sẽ lại vào."

Khi ta lấy bình sứ ra thì phát hiện nước thuốc bên trong thực sự đã không còn nhiều.

Ta thở dài một tiếng, giờ là lúc phái người đi lấy một bình khác về. Nhưng mà, lúc này ta có thể phái ai đây? Những lần trước ta đều bảo Vãn Lương đi.

Nhớ đến Vãn Lương, ta bỗng nhiên giật mình. Đúng rồi, sao ta lại quên được nhỉ? Vãn Lương là người của Phương Hàm, như vậy, Phương Hàm nhất định là biết trong tay ta có một bình nước thuốc. Dù không đoán ra được công dụng, nhưng mà việc này chắc nàng cũng biết chứ?

Ta lắc lắc đầu, nếu nàng đã nói Tô Mộ Hàn sẽ không làm hại Hoàng thượng, như vậy ta còn lo lắng điều gì nữa đây?

Nhớ đến Triêu Thần, lúc này chắc nàng vẫn còn đang đợi ta. Có lẽ ta nên tìm cơ hội nói với Hạ Hầu Tử Khâm, len lén phái Triêu Thần đi. Dù sao bây giờ, người có thể làm ta tin tưởng cũng chỉ có nàng.

Rửa mặt chải đầu xong, ta gọi Tình Hòa vào giúp ta vấn tóc rồi, sau đó bước ra khỏi phòng.

Lưu Phúc vẫn còn đứng đợi ở bên ngoài, thấy ta ra, ông vội vàng hành lễ rồi hỏi: "Nương nương, người muốn đi đâu ạ?"

Ta nói: "Bản cung đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu." Mặc dù đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm bảo ta không cần sang Hi Ninh cung, hắn cũng chỉ vì muốn che giấu việc ta bị thương mà thôi. Nhưng tối qua thích khách xuất hiện ở Thiên Dận cung, ngược lại đã giúp ta tìm được một cái cớ rất tốt.

Không phải Tình Hòa cũng cho rằng, vì chuyện đó nên ta mới bị thương sao?

Lưu Phúc hơi chần chờ rồi gật đầu nói: "Vậy lão nô sai người chuẩn bị kiệu cho nương nương."

Loan kiệu rất nhanh đã được khiêng đến. Ta lên kiệu, dựa lưng vào tấm đệm mềm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc đã đến Hi Ninh cung, Tình Hòa đỡ ta bước xuống. Lúc quay đầu lại, ta nhìn thấy kiệu của Thiên Lục, đúng lúc nàng cũng đang bước ra. Thấy ta, nàng cúi người hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an nương nương." Cung nữ bên cạnh nàng cũng không phải Cúc Vận.

Ta cảm thấy có chút kỳ lạ, liền hỏi: "Cúc Vận đâu?"

Nàng có chút giật mình, bước lên trả lời ta: "Thần thiếp đã cho nàng sang Khánh Vinh cung chăm sóc Đức phi nương nương rồi ạ, không nghĩ là nương nương lại cảm thấy hứng thú với cung nữ của thần thiếp."

Ta cười nhạt một tiếng, chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Ta vịn tay Tình Hòa đi vào, nhìn thấy Diêu thục phi đang ở phía trước bọn ta. Ta đang do dự không biết có nên tiến lên hay không thì đột nhiên nàng ta quay đầu lại. Thấy ta và Thiên Lục đứng phía sau, vẻ mặt nàng cũng không thay đổi, chỉ dừng chân lại, chờ bọn ta đi đến.

Vậy thì cũng không nên tránh né nữa, ta và Thiên Lục cùng tiến lên hành lễ với nàng ta.

Đột nhiên Diêu thục phi cười rộ lên, liếc nhìn ta, nói: "Bây giờ Đàn phi đạt được tâm nguyện rồi, Hoàng thượng đã có thể cùng ngươi hàng đêm vui vẻ."

Ta lạnh nhạt nói: "Thần thiếp thấy hôm nay nương nương bận nhiều việc như thế mà vẫn có thể chú ý đến thần thiếp." Không phải sao, bày kế hãm hại người, còn phải để tâm để mắt ta, nàng ta đúng là rất bận rộn.

Nghe vậy, sắc mặt của nàng ta biến đổi nhưng vẫn không nổi giận. Nàng ta cắn răng nói: "Bây giờ Dao phi đã chết, e rằng ngươi càng đắc ý?"

Ta thản nhiên đưa mắt nhìn nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Chẳng lẽ nương nương người không vui sao?" Rồi quay đầu lại nhìn Thiên Lục, ta khẽ mỉm cười: "Tích quý tần cũng nên vui mừng đi, có thể Đức phi nương nương sẽ càng hài lòng hơn."

Thiên Phi là ai chứ. Nghe được tin tức Dao phi chết, e rằng trong toàn hậu cung, người vui nhất chính là nàng ta. Cho đến bây giờ, suy nghĩ của nàng ta vẫn rất đơn giản, nàng ta sông một mình một thế giới.

Thiên Lục mím môi, nhưng vẫn không nói câu nào.

Diêu thục phi hừ một tiếng, cắn răng nói: "Dao phi…"

Ta khẽ cười, bây giờ còn hận gì nữa, người cũng đã chết rồi.

Lúc này, đã đi qua đại sảnh, ta nhìn thấy trong phòng có rất nhiều người đã đến từ trước. Khi bước vào, ta không thấy bóng dáng Ngọc tiệp dư đâu, không khỏi cảm thấy có chút mất mát. Vẻ mặt của An uyển nghi vẫn thản nhiên như trước, nàng chỉ ngồi một mình ở tận cuối góc phòng.

Thật là nhiều người, tất cả đang rì rầm nói gì đó. Thấy chúng ta bước vào, bọn họ hơi giật mình, vội vàng im bặt.

Ngồi một lát, ta thấy Thái hậu đi ra.

Mọi người đứng dậy hành lễ, sắc mặt Thái hậu có vẻ hơi tái. Bà vịn tay Thiển nhi ngồi xuống, rồi điềm đạm nói: "Tất cả ngồi đi." Ánh mắt của bà nhìn xuống phía dưới, một lát sau mới nói: "Mấy ngày này các ngươi cũng không cần đến thỉnh an, ai gia muốn đến Phật đường."

Ai nấy đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, ta cũng vô cùng ngạc nhiên. Thái hậu đến Phật đường làm gì? Vì Dao phi nên muốn tụng kinh sao? A, mặc dù Dao phi bị ám sát mà chết, nhưng với quan hệ của nàng và Thái hậu lúc trước, làm sao lại có chuyện như vậy?

Chỉ là, nếu Thái hậu đã nói như vậy, các phi tần chỉ có thể nghe theo.

Tất cả mọi người lục tục đứng lên. Ta cũng chuẩn bị đứng dậy thì thấy ánh mắt Thái hậu hướng về phía ta, đột nhiên hỏi: "Cánh tay của Đàn phi sao vậy?"

Vừa rồi, là bởi vì Tình Hòa đỡ ta nên Diêu thục phi mới không nhìn thấy. Lúc này, nàng nhìn sang ta, trong đôi mắt chứa đầy vẻ kinh ngạc. Ta vừa định trả lời, đã nghe Tình Hòa nói: "Bẩm Thái hậu, hôm qua thích khách xuất hiện ở Thiên Dận cung, suýt chút nữa đã đả thương Hoàng thượng, may mắn là nương nương đã chắn cho người một đao." Lời của nàng, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

Ta kinh ngạc nhìn nàng. Nàng nghĩ chuyện đêm qua thích khách đả thương ta là thật, nhưng sao nàng có thể nói như vậy? Thẳng thắn nói ta có công cứu giá!

Diêu thục phi tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, nhếch môi nói: "Đàn phi thật là dũng cảm!"

Lời thì cũng đã nói ra rồi, ta còn có thể làm gì nữa? Ta liền cười nói: "Nếu hôm qua đổi lại là nương nương thì người cũng sẽ liều mình vì Hoàng thượng thôi."

Diêu thục phi bị ta làm cho không nói được lời nào.

Thái hậu lại hỏi: "Bị thương có nặng không? Cần phải tịnh dưỡng cho thật tốt."

Ta gật đầu vâng dạ, Thái hậu nói tiếp: "Không còn chuyện gì nữa, mọi người trở về cả đi. Thục phi, ngươi theo ai gia, ai gia có lời muốn nói."

Diêu thục phi có vẻ hơi kinh ngạc, vội đứng lên.

Ta vịn tay Tình Hòa bước đi, ra đến bên ngoài, mới nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi sao ngươi có thể nói như vậy?"

Tình Hòa thấp giọng nói: "Nương nương giận sao? Chỉ là nô tì cho rằng, vừa rồi là cơ hội rất tốt để được thăng tước vị. Bây giờ Hoàng thượng sủng ái nương nương, chỉ cần tìm giúp Hoàng thượng một cái cớ, lúc đó nương nương sẽ được tăng thêm tước vị."

Tăng tước vị ư? A.

Tacười lạnh một tiếng, nói: "Bây giờ là lúc nào, Hoàng thượng sẽ không vì vậy mà thăng chức cho bản cung đâu." Vừa rồi Thái hậu chỉ giữ một mình Diêu thục phi lại, không phải khi nãy bà đã nói hết những chuyện cần nói rồi sao?

Sắp khai chiến, làm sao Hạ Hầu Tử Khâm có thể không để ý đến Diêu thục phi mà tăng tước vị cho ta chứ?

Ta biết, trong lòng Diêu thục phi có Hạ Hầu Tử Khâm, cho nên nàng ta ắt sẽ đứng về phía hắn. Cũng may mắn là Diêu Chấn Nguyên đã chết, Diêu gia chỉ có thể trông chờ vào Diêu thục phi, không phải sao? Điều này nói lên rằng, Diêu Hành Niên hẳn là không có hành động gì khác thường.

Tình Hòa vội cúi đầu nói: "Nô tì biết sai rồi."

Ta im lặng, chỉ đi về phía trước, bước lên kiệu, nghe Tình Hòa hỏi: "Nương nương, đi Thiên Dận cung hay là trở về Cảnh Thái cung ạ?"

Ta giật mình. Đúng rồi, bây giờ ta nên đi đâu?

Ta vừa định trả lời thì nghe bên ngoài có người gọii: "Nương nương, Đàn phi nương nương…"

Vén màn kiệu lên, thấy là công công bên cạnh Thái hậu, ta cau mày hỏi: "Công công có chuyện gì không?"

Toàn công công tiến lên phía trước nói: "Xin nương nương dừng bước. Thái hậu nói, lần trước nương nương giúp Thái hậu chép kinh Phật, người rất hài lòng. Người còn nói khi nương nương chép kinh Phật vẫn luôn một lòng thành kính, vì vậy sai nô tài mời nương nương đến Hiên các, giúp Thái hậu chép kinh Phật."

Ta kinh hãi, lại nghe Toàn công công nói: "Mời nương nương xuống kiệu."

Ta đưa mắt nhìn Tình Hòa, nói: "Ngươi về trước đi…" Cúi người xuống, cuối cùng ta nói: "Trở về Thiên Dận cung đi."

Tình Hòa cũng mờ mịt không hiểu gì, một lúc sau mới kịp phản ứng, vội vàng gật đầu nói: "Vâng, nô tì biết rồi."

"Mời nương nương sang bên này." Toàn công công đi trước dẫn đường.

Hơi chần chờ một lát, ta cũng đuổi kịp bước chân của y. Sao bỗng nhiên Thái hậu lại gọi ta đến chép kinh Phật? Ta cúi đầu liếc mắt nhìn, lần này, vết thương của ta lại ở trên cánh tay trái, nếu muốn viết ra những chữ không giống nét chữ thường ngày của ta thì sẽ rất khó khăn. Còn nữa, những kinh Phật ta chép khi đó có lẽ Thái hậu vẫn còn giữ, bà chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay, nét chữ lần này so với lần trước hoàn khác nhau.

Mặc dù Phương Hàm nói Tô Mộ Hàn cũng không có ác ý, nhưng từ khi Thái hậu có ý muốn dò xét, ta đã nhận ra, dù thế nào đi nữa, trước mặt Thái hậu, không thể để lộ cho bà biết ta có liên quan gì đến Tô Mộ Hàn. Mặc kệ thân phận thật sự của Tô Mộ Hàn là gì, ta vẫn cần phải giấu chuyện này.

Đi theo phía sau Toàn công công, suy nghĩ trong lòng ta xoay chuyển rất nhanh.

Đầu tiên Thái hậu giữ Diêu thục phi lại, trong chớp mắt lại sai Toàn công công đưa ta đến Hiên các…

Trong lòng ta khẽ động, có lẽ chép kinh Phật chỉ là cái cớ, Thái hậu là có chuyện muốn nói với ta.

Nhất định như thế.

Nghĩ vậy, trong lòng ta cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Thời điểm này, ta thực sự không thể gặp thêm chuyện rắc rối nữa. Mấy ngày liên tiếp xảy ra nhiều việc như vậy, ta vẫn còn chấn động không ít. Nếu lại để Thái hậu nhìn thấy chữ viết của ta, bất luận là lý do gì, đều chỉ làm cho sự việc tệ hơn mà thôi.

Toàn công công dẫn ta đến Hiên các, chỉ để lại một mình ta đứng đó, khi y đi ra, ta nghe y nói: "Nương nương chờ ở đây một lát."

Quả nhiên, Toàn công công nói, ta chờ.

Nhìn vào gian phòng, chỉ có hai chiếc bồ đoàn, bên cạnh là một cái bàn thấp, cũng không nhìn thấy giấy bút nghiên mực đâu.

Nhờ vậy, ta càng yên tâm hơn.

Nghĩ nghĩ một chút, ta cười thoải mái, là ta căng thẳng quá mức mà thôi. Bây giờ là lúc nào rồi, Thái hậu còn hơi sức đâu mà để ý đến chữ viết của ta chứ? Huống hồ, hẳn là không có chuyện gì có thể làm bà lại nghi ngờ ta.

Trong phòng có đốt hương, các cửa sổ đều đóng kín, bên trong, mùi huân hương có chút ngào ngạt nhưng không làm người khác cảm thấy khó chịu. Đứng đợi ở nơi này đã lâu, ai cũng nói kinh Phật có thể khiến cho con người chuyên tâm, mà ta cảm thấy chỉ cần vào đây, trong lòng cũng có thể yên tĩnh trở lại.

Suy nghĩ một lát, ta liền tiến lên quỳ gối trên bồ đoàn, ánh mắt nhìn về chiếc mõ phía trước. Chần chờ một lát, ta vươn tay cầm lấy, vừa định gõ thì liền nghe có tiếng bước chân đi đến. Ta kinh hãi, vội vàng đặt vật trong tay xuống, lúc quay đầu lại, đã thấy Thái hậu đang một mình bước vào.

Ta vội đứng dậy, hướng bà thỉnh an: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu."

Thái hậu gật đầu, bước đến nói: "Không cần đa lễ, ngươi thông minh như vậy, chắc biết vì sao ai gia lại tìm ngươi."

Trong lòng ta hơi sững sờ. Hôm nay Thái hậu tìm ta chắc có nhiều điều muốn nói, trong lúc nhất thời ta thật sự không dám đáp bừa.

Ta liền cúi đầu nói: "Thần thiếp ngu muội."

Thái hậu cũng không tức giận, chỉ cười nhạt nói: "Nghe nói hôm qua ngươi ngủ lại Thiên Dận cung?"

Ta cảm thấy hơi ngượng ngùng, đương nhiên hiểu Thái hậu nói "ngủ lại" là có ý gì. Ta nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vâng ạ."

Vẻ mặt Thái hậu dường như rất hài lòng, còn pha lẫn một chút ý cười, bà nói: "Theo như ý của Hoàng thượng, nhất định sẽ tăng tước vị cho ngươi. Huống chi, đêm qua ngươi còn có công cứu giá, nói thật lòng, tăng thêm tước vị cũng không có gì sai. Chỉ là…" Bà thở dài một tiếng.

Ta tiếp lời: "Việc này không cần Thái hậu nói, trong lòng thần thiếp hiểu. Lúc này, tăng tước vị e rằng không ổn." Không để ý đến Diêu gia nhưng phải nghĩ đến đêm qua Dao phi vừa bị ám sát chết chứ, với Hạ Hầu Tử Khâm mà nói, chuyện này đương nhiên là rất đau buồn. Thái hậu gật gật đầu, chậm rãi nói: "Ngươi phải chịu thiệt thòi rồi."

Ta chỉ cảm thấy giật mình, có chút kinh ngạc nhìn người trước mặt, một lúc sau mới kịp phản ứng, vội vàng lắc đầu nói: "Thái hậu nói như thế, thực sự là làm thần thiếp tổn thọ rồi."

Bà lại im lặng không nói gì, mãi một lúc sau mới hơi lắc đầu. Ánh mắt bà chăm chú nhìn ta, phảng phất như muốn nói gì lại thôi.

Chẳng biết tại sao, thấy dáng vẻ của bà, đột nhiên ta lại có một dự cảm không tốt.

Bỗng Thái hậu nói: "Việc hôm qua ở Dao Hoa cung…"

Giọng nói của bà từ từ thấp dần. Bà đến gần ta, giọng nói càng lúc càng nhỏ hơn. Mà ta chỉ cảm thấy cả người run lên, không ngừng run rẩy. Ta không tự chủ lui một bước, dựa người vào cạnh bàn mới miễn cưỡng đứng vững được.

Thái hậu nói, đêm qua thích khách xông vào Dao Hoa cung, thấy Dao phi nằm trên giường, lập tức loạn đao phanh thây nàng rồi bỏ đi. Đến khi thị vệ đi vào, người nằm trên giường đã máu thịt lẫn lộn, ruột gan rơi đầy trên mặt đất, đã sớm tắt thở mất mạng.

Thủ đoạn thật sự rất tàn nhẫn!

Bọn họ không phân tốt xấu, mục đích chỉ có một, chính là muốn Dao phi phải chết.

Hơn nữa, chết càng thảm càng tốt.

Bàn tay ta nắm mép bàn càng lúc càng chặt, thở hổn hển, khó trách thần sắc của Hạ Hầu Tử Khâm lại như vậy.

Ta thật sự không biết, khi hắn bước vào, nhìn thấy cảnh tượng đó sẽ đau lòng đến mức nào?

Hắn vốn không muốn giết nàng ta. Bây giờ, lại làm cho nàng ta trở thành một quân cờ để người khác lợi dụng mà khơi dậy chiến tranh.

Thảm trạng như vậy, nếu truyền ra ngoài, nói là bị thích khách ám sát, e rằng không có ai tin. Nếu là thích khách giết người, sẽ có hành động dã man như vậy sao?

"Việc này, ai gia đã phong tỏa tất cả tin tức. Trong cung người biết chuyện cũng không nhiều." Giọng nói của Thái hậu rất nhỏ, ta nhìn thấy hai tay của bà đang siết lại thật chặt.

Lời bà nói ý tại ngôn ngoại*, làm sao ta không nghe ra. Mặc dù tin tức trong cung có thể đã bị phong tỏa, thế nhưng quan trọng là việc này vẫn sẽ lan truyền ra bên ngoài, không phải sao? Thích khách đã có thể làm ra chuyện như thế, vậy thì tin này sẽ được truyền đến Bắc Tề bằng tốc độ nhanh nhất là chuyện không thể nghi ngờ. Đó là điều vô cùng hiển nhiên.

* Ý ở ngoài lời, chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy

Mà điều mọi người lo lắng nhất, cũng chính là việc này.

Chuyện đã sớm không còn khả năng giấu giếm được nữa.

Thật ra, nếu hoàng đế Bắc Tề đưa Phất Hi sang hòa thân vốn là có ý khác, như vậy lần này đích xác là một cơ hội rất tốt. Khai chiến, nhưng vẫn phải tìm một cái cớ.

Dường như ta càng ngày càng hồ đồ, việc này rốt cuộc là người Nam Chiếu làm hay là người Bắc Tề tự biên tự diễn để lừa bịp người khác?

Nhớ đến Bắc Tề, trước mắt ta lại hiện lên gương mặt của Hàn vương. Nếu là Bắc Tề làm, như vậy y có biết không? Mặc dù y nói nghĩa muội cũng là trước khi đi mới nhận, nhưng ta luôn tin rằng, chuyện tàn nhẫn như vậy y không thể làm được.

Trên người của y, ta không ngửi thấy mùi vị của sự chết chóc.

Hít một hơi thật sâu, ta run giọng hỏi: "Vì sao Thái hậu lại nói cho thần thiếp biết?" Lúc hỏi, tay của ta không ngừng run rẩy.

Thực sự rất kỳ lạ, ta cũng từng thấy người chết. Nhưng hóa ra, ta cũng là người nhát gan. Đối mặt với cảnh tượng đẫm máu như vậy, ta cũng không thể chịu đựng được.

Thái hậu hơi nghiêng người, một lúc sau mới nói: "Ở bên Hoàng thượng, ngươi nên khuyên nhủ nhiều hơn. Bây giờ đang là thời buổi rối ren, ai gia sợ rằng Hoàng thượng không chịu nổi."

Ta cúi đầu im lặng không nói. Chuyện như vậy, ngay cả Thái hậu – người hận Dao phi tận xương tủy, khi nghe được còn cảm thấy kinh hãi huống chi là Hạ Hầu Tử Khâm, hắn sẽ cảm thấy thế nào?

Đột nhiên ta lại nhớ đến sáng nay khi hắn bước ra khỏi Thiên Dận cung, nhớ đến câu nói chưa kịp hoàn thành kia, trong lòng ta bỗng nhiên khó chịu.

Cả Thái hậu và ta đều im lặng. Cũng không biết qua bao lâu, ta mới cảm giác toàn thân dần dần không còn run rẩy. Bỗng nhiên ta hít một hơi, nhỏ giọng nói: "Việc này, trong lòng thần thiếp đã biết. Thái hậu, chưa có chuyện xảy ra nhưng vẫn phải đề phòng, biên cương nên được canh phòng nghiêm ngặt hơn."

Bà ngoái đầu lại đưa mắt nhìn ta, gật đầu: "Việc này đương nhiên ai gia biết. Ai gia đã phái người thông báo cho Tấn vương và Hiển vương."

Ta thấy yên tâm hơn. Mặc dù lúc này Hạ Hầu Tử Khâm đang rối loạn tâm trí, nhưng vẫn còn có Thái hậu, bà lúc nào cũng bình tĩnh.

Ta nghe bà nói tiếp: "Sau này ở trong cung, chuyện gì cũng phải cẩn thận. Sự việc hôm qua, ai gia cho rằng, thích khách này rất thông thuộc địa thế trong hoàng cung, e rằng là người ở nội cung." Ta giật mình nhìn bà, thì ra bà cũng nghĩ như vậy.

"Trước khi ngươi được phục chức một ngày, vùng ngoại ô bên ngoài Hoàng đô truyền đến tin tức, phát hiện một địa điểm huấn luyện bí mật, hẳn là huấn luyện tử sĩ." Thái hậu cắn răng nói.

Ta chỉ đứng ngẩn ra. Đó chính là ngày hôm ấy, Hạ Hầu Tử Khâm từ Dao Hoa cung trở về sớm là vì nhận được tin tức mật báo này sao?

214. Q.3 - Chương 8: Nước Thuốc

Ta vội hỏi: "Vậy có điều tra ra là người nào làm không?"

Thái hậu lại lắc đầu, ta im lặng không nói gì, một lát sau, mới thấy Thái hậu xoay người đi, mở miệng nói: "Ngươi về trước đi, những ngày này, ai gia muốn tụng kinh niệm Phật." Bà nói, rồi quỳ xuống, ngay lập tức âm thanh gõ mõ vang lên.

Rốt cuộc ta cũng biết vì sao Thái hậu đột nhiên nói muốn tụng kinh, hóa ra, là vì Diêu phi. Thái hậu là người tin Phật, phi tần trong cung xảy ra chuyện như vậy, chung quy Thái hậu vẫn kiêng kỵ.

Bất luận lúc trước Thái hậu và Dao phi có hiềm khích với nhau thế nào, giờ người cũng đã chết, mối thù có lớn hơn đi nữa cũng sẽ trôi theo gió. Huống chi, cái chết của Dao phi, chẳng qua là có kẻ muốn châm ngòi chiến tranh, suy cho cùng, nàng ta cũng là một người xui xẻo.

Tiếp đó, ta lại nghĩ đến Ngọc tiệp dư, nhớ đến những lời nàng đã nói với ta hôm ấy.

Chần chờ rất lâu, cuối cùng ta mở miệng: "Thái hậu, thần thiếp cả gan hỏi người một việc."

Bà không quay đầu lại, tay vẫn gõ mõ đều đều như trước. Ta cắn răng mở miệng: "Năm đó, chuyện Dao phi hãm hại Ngọc tiệp dư sẩy thai, người không phải không biết đúng không. Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, khúc mắt giữa Hoàng thượng và Thái phi, người không định…"

"Đàn phi!" Lời của ta còn chưa nói xong, liền bị Thái hậu cắt ngang.

Bỗng nhiên ta thấy hoảng sợ, bà lại nói: "Chuyện cần ngươi quan tâm thì hẵn quan tâm, chuyện ngươi không nên quan tâm, một chữ cũng không nên nhiều lời. Đạo lý này, ngươi vẫn không hiểu sao?"

Ta cắn môi, sao ta lại không hiểu được chứ? Chỉ là, chẳng phải sắp khai chiến sao?

Chỉ là ta lo lắng.

Nói xong câu đó, bà không nói thêm gì nữa. Thanh gỗ vẫn gõ trên chiếc mõ, miệng bà vẫn đang niệm lẩm bẩm. Ta mở miệng nhưng cũng không thể nói thêm được gì. Ta thở dài một tiếng, cuối cùng nhẹ nhàng đi ra.

Trở về Thiên Dận cung, Tình Hòa thấy ta đi vào, vội đi nhanh tới, lo lắng hỏi: "Nương nương, người không sao chứ ạ?"

Ta lắc đầu, ta có thể có chuyện gì được? Đi vào, ta liền hỏi nàng: "Hoàng thượng hạ triều rồi sao?"

Nàng gật đầu: "Hạ triều rồi, người trở về ăn chút gì đó liền đến Ngự thư phòng." Nàng cúi xuống, đưa mắt nhìn ta, rồi lại nói: "Hoàng thượng cũng không hạ chỉ ban cái chết cho Ngọc tiệp dư, chỉ đày vào lãnh cung thôi ạ."

Lòng ta sửng sốt, ngước mắt nhìn nàng, lại thấy vẻ mặt nàng vẫn khó coi như trước, nàng lại nói: "Chỉ là… Chỉ là Ngọc tiệp dư đã tự sát."

Đôi chân đang bước của ta chợt loạng choạng, Tình Hòa vội đỡ ta nói: "Nương nương…"

Ta nhẹ nhàng hất tay nàng ra, chậm rãi lắc đầu.

Tâm nguyện của nàng ta hiểu rất rõ, vì thế nàng không muốn sống tiếp nữa. Những điều đó ta đều hiểu.

Nhiều năm như vậy, nàng cố chịu đựng mà sống, không phải vì mối hận này sao?

Bây giờ, kẻ thù của nàng rốt cuộc đã chết, thế giới này không còn bất kỳ thứ gì có thể ràng buộc nàng nữa.

Cuối cùng ta cũng hiểu, một con đường kết thúc, ý nghĩa thật sự của nó là bắt đầu một con đường cùng khác. Mà Ngọc tiệp dư, đã không còn cách nào chịu đựng những năm tháng cô độc dài đằng đẵng sau này nữa.

Hơn nữa, mạng sống của nàng cũng không kéo dài được bao lâu nữa.

"Nương nương, bên đó đồn rằng, lúc Ngọc tiệp dư ra đi, người rất bình thản…" Tình Hòa nhỏ giọng nói bên tai ta.

Ta gật gật đầu, không nói được lời nào.

Ta nghĩ, cũng nên vậy.

Lúc này, ta thấy Lưu Phúc đang đứng ở bên ngoài tiến vào, nói với ta: "Nương nương, thức ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi, người dùng trước một chút đi ạ." Y nói, rồi bảo cung nữ đứng sau lưng tiến vào, đem thức ăn đặt cẩn thận lên bàn.

Thật ra, làm sao ta còn có khẩu vị được nữa. Nhưng mà, thời điểm Hạ Hầu Tử Khâm khó khăn nhất, hắn cũng trở về để ăn gì đó, là vì hắn cũng biết, lúc này không thể gục ngã, không phải sao?

Nghĩ như vậy, ta liền đi lên trước, ngồi xuống ăn.

Ngày hôm nay, đến giờ mùi, ta mới thấy Hạ Hầu Tử Khâm quay trở về.

Lý công công vội gọi người thay y phục cho hắn, lại gấp gáp dặn dò cung nữ lấy nước ô mai ướp lạnh đến. Hắn lắc đầu nói: "Trẫm không cần, lui xuống cả đi."

"Hoàng thượng..." Lý công công còn muốn nói, lại thấy hắn khoát khoát tay, khẽ nhắm hai mắt lại. Cuối cùng Lý công công cũng không nói gì nữa, phất tay bảo cung nhân lui ra ngoài.

Ta đưa mắt nhìn Tình Hòa, nhỏ giọng nói: "Ngươi cũng ra ngoài đi, ở đây không cần hầu hạ nữa."

"Vâng." Nàng đáp lời, lại nhìn Hạ Hầu Tử Khâm một cái, mới xoay đi ra.

Hắn dựa vào bàn, không nói gì cả.

Ta do dự một lát, cuối cùng nhẹ nhàng tiến lên. Vòng qua trước mặt hắn, ta thấy trán hắn rịn ra rất nhiều mồ hôi, những giọt mồ hôi lóng lánh trên trán.

Ta lấy khăn, nhẹ nhàng lau cho hắn, hắn bắt lấy tay ta, nắm thật chặt.

Ta sững sờ, nhỏ giọng gọi: "Hoàng thượng..."

Bỗng nhiên hắn hít một hơi thật sâu, đột ngột mở mắt ra nhìn ta.

Ta hoảng sợ, nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng..."

Nhưng hắn chỉ nhìn thẳng vào ta, một lúc thật lâu sau mới đứng lên, kéo ta vào trong ngực, ôm siết lấy ta. Ta nghe được, tiếng hít thở gấp gáp của hắn, chần chờ một lát, ta giơ tay xoa lưng hắn, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng sao vậy?"

Một lát sau, ta mới nghe hắn nói: "A Tử, trẫm... Trẫm đã làm sai một chuyện."

Trong lòng ta hơi hoảng hốt, sai? Điều hắn muốn nói là hắn nhốt Dao phi lại, sau đó dẫn đến cái chết của Dao phi sao? Chẳng biết tại sao, nhớ đến Dao phi, lòng ta thực sự rất rối loạn. Là Hạ Hầu Tử Khâm thì sao chứ, bảo hắn làm sao chịu đựng nổi đây?

Vỗ nhẹ lưng hắn, ta an ủi: "Chuyện của Dao phi, cũng không phải lỗi của Hoàng thượng. Việc này Thái hậu đã nói cho thiếp biết, Hoàng thượng.... Xin chàng đừng như vậy."

Rõ ràng ta cảm nhận được thân thể của hắn chấn động, hắn bỗng nhiên nới lỏng vòng tay đang ôm ta, khó tin nhìn ta, rồi bật thốt lên: "Mẫu hậu nói với nàng?" Trong con ngươi của hắn hiện lên sự kinh ngạc.

Ta thực có chút nghi ngờ. Chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu.

Hắn cắn răng nói: "Làm sao mẫu hậu có thể nói cho nàng biết!"

"Hoàng thượng." Ta ôm lấy hắn, nhỏ nhẹ nói: "Thái hậu nói đúng, thiếp không nên để chàng một mình gánh vác việc này, thiếp muốn cùng chàng gánh vác."

"A Tử..." Hắn cúi đầu gọi tên ta, ta nhìn thấy, mi tâm hắn đã nhíu chặt lại.

Cố gắng nở nụ cười, ta kéo hắn đến mép giường, đẩy hắn ngồi xuống, ta nói: "Hoàng thượng mệt mỏi vất vả cả ngày rồi, trước tiên chàng hãy nghỉ ngơi một lát đi, thiếp ở đây với chàng."

Hắn lại lắc đầu: "Trẫm không ngủ được."

Ta biết, lúc này nhất định hắn sẽ không ngủ được. Chỉ là, không nghỉ ngơi tốt, làm sao có đủ sức để xử lý những việc khác cơ chứ? Không lâu nữa, có thể còn xuất hiện những chuyện khó giải quyết hơn, không phải sao?

Ta đẩy hắn nằm xuống, rồi nằm cạnh hắn nói: "Hoàng thượng không ngủ được, vậy nằm nhắm mắt đi, được không?"

"A Tử." Hắn nhìn ta, chậm rãi giơ tay lên, vuốt ve gương mặt ta, ta thấy hắn bất ngờ nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Trẫm xin lỗi nàng."

Lời của hắn làm ta kinh hoàng. Đang yên lành, sao lại nói với ta như vậy?

Tiếp theo, ta lại nghĩ đến những lời Thái hậu nói với ta lúc sáng, bà nói, theo ý của Hạ Hầu Tử Khâm, là hắn muốn nâng phẩm vị cho ta. Chẳng lẽ lúc này, hắn còn nghĩ rằng vì ta sẽ trách móc hắn vì chuyện này ư?

Lòng ta thấy ấm áp, nhưng dường như ta lại bắt đầu nghẹn ngào, lắc đầu cười nói: "Hoàng thượng nói gì thế? Tình thế lúc này, thiếp hiểu mà. Thiếp sẽ không trách chàng."

Bỗng nhiên hắn đứng bật dậy, ta sửng sốt, hắn lại kéo ta đến long sàng, ôm ta nằm xuống, nói nhỏ: "Trẫm ôm nàng nghỉ ngơi một chút."

Bàn tay to lớn của hắn đặt ở thắt lưng ta, nhưng không còn cảm giác cực nóng nữa, bàn tay của hắn rất lạnh.

Ta không nói lời nào, để tùy ý hắn ôm lấy. Lúc nghiêng mặt, ta thấy hắn đã nhắm hai mắt lại. Giơ tay lên, nhẹ nhàng vén những sợi tóc tản mát trên trán hắn, ngón tay lướt qua gò má hắn, chỉ cảm thấy hắn đã gầy đi.

Bỗng nhiên, hắn lại mở miệng: "A Tử, ngàn vạn lần cũng đừng trách trẫm."

Ta lắc đầu, mặt dựa sát vào ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Sẽ không đâu, Hoàng thượng không nên suy nghĩ lung tung nữa."

Ta không biết có phải là hắn cố ý, hay là có ý gì khác nữa không, chỉ là hắn cũng không nhắc đến Dao phi một chữ nào nữa. Đã vậy, ta cũng cố gắng không nhắc đến. Thật ra, mỗi lần nghĩ đến Dao phi đã chết, bên tai ta dường như lại vang lên những lời Thái hậu nói.

Thật sự là vô cùng đáng sợ.

Ta không biết lúc hắn nhìn thấy cảnh tượng đó, rốt cuộc đã kiên cường chịu đựng như thế nào.

Hai người nằm một lát, ta liền nghe được hắn đột nhiên rên một tiếng rất nhỏ. Ta sửng sốt, thấy hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra. Ta mới biết, thì ra vừa rồi là hắn đang ngủ mơ.

Hắn còn nói không ngủ được, nhưng thật ra rất mệt mỏi, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã ngủ rồi. Hắn đã mơ thấy gì sao? Nếu không vì sao đột nhiên lại thức dậy?

Hắn cúi đầu liếc nhìn ta một cái, sắc mặt hắn có chút khó coi, mở miệng nói: "Trẫm hơi khó chịu."

Ta hiểu rồi, làm sao mà không khó chịu được. Giơ tay chạm vào trán hắn, hắn lại lắc đầu: "Không phải…"

Hắn vừa nói xong, liền buông vòng tay đang ôm lấy ta, xoay người đứng lên.

Ta vội đứng dậy theo, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng ngủ thêm một chút nữa đi, thiếp sẽ ở cạnh chàng."

Hắn không nằm xuống, trầm mặc một lúc lâu, mới đột nhiên nói: "Lúc chiều, trẫm có đến gặp thích khách đêm qua."

Trong lòng ta kinh hoảng, nhưng cũng không nói chen vào, chàng lại nói: "Không phải là người ngoài, là người trong triều." Lúc hắn nói lời này, sắc mặt hơi trầm xuống.

Điều này, ta cũng đã đoán được, chỉ là, nghe ngữ khí của hắn, dường như hắn đã tìm được chứng cứ.

"Bây giờ, canh giữ Hoàng đô là Thái Hằng, đêm qua xảy ta chuyện lớn như vậy, y lại không có ở trong cung. Chỉ là, tình thế lúc này, trẫm đành cho phép y lập công chuộc tội. Hôm qua y báo lại một tin tức khiến người ta giật mình." Hắn đưa mắt nhìn ta, tiếp tục nói: "Thích khách này, là người của Ngự Lâm quân."

Ta kinh ngạc, mở to mắt nhìn hắn, là Ngự lâm quân!

Khó trách Vũ Lâm quân trong cung lại không nhận ra được, ta nghĩ, Thái Hằng liếc nhìn một cái liền có thể nhận ra. Điều này cũng có thể giải thích được, sao bọn họ vào cung lại dễ dàng như vậy, còn quen thuộc địa hình trong cung như thế. Dẫn Vũ Lâm quân đến Thiên Dận cung rồi nhân lúc đó giết chết Dao phi, tính toán chuẩn xác đến vậy.

Trong lòng ta khiếp sợ, thống lĩnh Ngự Lâm quân là Diêu Chấn Nguyên, có phải là người của Diêu Chấn Nguyên hay không? Nhưng Diêu Chấn Nguyên đã chết, chẳng lẽ nói, kẻ đứng sau giở trò là Diêu Hành Niên?

Ta vừa mới suy nghĩ, hắn đã lập tức phủ định suy nghĩ của ta, mở miệng nói: "Không thể nào là người của Diêu Hành Niên, lão ta là con cáo già, nếu thật sự muốn làm chuyện như vậy, cũng không điều người trắng trợn thế đâu."

Hoàn toàn chính xác, nếu nói như vậy thì không thể nào đoán nổi rồi.

Hít một hơi, ta mở miệng nói: "Thái Hằng kia..." Ta không quên, ngay từ đầu, y cũng là người của Diêu Hành Niên.

Hắn hơi mỉm cười, mở miệng nói: "Người này không cần lo lắng nữa, bây giờ y chỉ làm việc cho trẫm."

Mặc dù ta không biết Cố Khanh Hằng dùng phương pháp gì quy phục được Thái Hằng kia, nhưng bây giờ hắn đã nói như vậy, ta cũng không cần bận tâm nữa.

Hắn lại nói: "Trẫm đã hạ chỉ tra xét trong Ngự Lâm quân, chuyện ngày hôm qua, không phải là lần đầu tiên, Trẫm cho rằng, ở giữa vẫn có người mượn gió bẻ măng." Trong ánh mắt dần dần hiện lên một tia sắc bén, xem ra, sự việc ở Nam Sơn lần đó, hắn cũng đã xâu chuỗi lại được.

Ai có thể nghĩ đến, thích khách lại có thể trà trộn trong Ngự Lâm quân cơ chứ.

Ngự lâm quân là nơi tập hợp những binh sĩ tinh nhuệ nhất, muốn kiểm tra, thực sự rất khó khăn. Nhưng, nói muốn thay đổi toàn bộ cơ cấu, chuyện đó cũng không thể. Chỉ hy vọng việc này, Thái Hằng có thể tận tâm tận lực mà làm.

Ta thở dài nói: "Những ngày này, buổi tối Hoàng thượng nên ở Thiên Dận cung nghỉ ngơi." Nơi này là nơi được canh phòng nghiêm ngặt nhất hoàng cung, cho dù thích khách có đột kích bất ngờ, cũng không thể nào gây tổn thương cho hắn.

Mặc dù, ta cũng biết, có lẽ thích khách sẽ không xông vào nữa. Chỉ vì, đối phương đã đạt được mục đích rồi. Hiện giờ, chỉ chờ hoàng đế Bắc Tề nhận được tin tức, sau đó sẽ xuất binh.

Hắn gật đầu, mở miệng nói: "Trẫm đã hạ chỉ, muốn Diêu Hành Niên phái binh lính đến biên giới Thiên triều và Nam Chiếu."

Ta kinh hoàng, bật thốt lên: "Như vậy bên phía Bắc Tề thì sao?"

Hắn mở miệng: "Thương Châu gần bên này hơn, cũng phải đề phòng Nam Chiếu, bên phía Bắc tề, trước hết cứ để Hiển vương qua trước, đất phong của đệ ấy gần hơn."

Hiển vương? Chẳng biết tại sao, ấn tượng của ta với y không tốt như Tấn vương. Hít một hơi, ta nói: "Hoàng thượng cho rằng Hiển vương sẽ cố hết sức ứng phó sao?"

Rõ ràng ta nhìn thấy trong con ngươi của hắn hiện lên một tia sáng, nhưng lại trầm mặc không nói gì. Quả nhiên, hắn cũng lo lắng.

Chậm rãi cúi đầu, Tấn vương ở vùng đất quá xa xôi, muốn đến đó cũng không phải dễ. Thêm nữa, nếu để Tấn vương tiến vào đất phong của Hiển vương, rõ ràng là nói Hạ Hầu Tử Khâm không tín nhiệm Hiển Vương. Khi đó, còn muốn y trung thành lại càng khó khăn hơn nữa.

Mối quan hệ này, hắn không thể nào không nghĩ đến.

Rất lâu sau, ta mới nghe hắn nói: "Phần lớn binh quyền đều nằm trong tay Diêu Hành Niên, nếu thật sự muốn khai chiến, trẫm sẽ hạ chỉ bảo y ột đội binh đi đối phó Bắc Tề, y không có lý do gì để cự tuyệt. Chỉ là, một phần binh lực này cũng không thể giao cho Hiển vương."

Ta gật đầu, chính xác là không thể giao cho Hiển vương, để tránh việc dù có thắng trận này, đến lúc đó lại tăng thêm binh lực cho Hiển vương. Y không giống Diêu Hành Niên, trong người y đang chảy dòng máu của dòng họ Hạ Hầu.

"Vậy cái Hoàng thượng muốn..."

Có lẽ, hắn nghĩ cái gì, ta đã đoán được bảy tám phần.

Ta thấy chân mày của hắn hơi nhăn lại, trầm giọng nói rõ từng chữ: "Trẫm muốn ngự giá thân chinh."

"Hoàng thượng!" Khi nghe hắn nói ra, lòng ta vẫn không kìm chế được mà kinh ngạc. Ta bất giác nắm chặt tay hắn, ta vốn nghĩ đến Tấn vương. Nhưng, binh quyền đã không thể giao cho Hiển vương, thì cũng không thể giao cho Tấn vương, đó là cùng một đạo lý.

Hắn nắm lại tay ta, khẽ nói: "Đừng căng thẳng, bây giờ chỉ mới là phòng bị thôi, chiến tranh vẫn chưa bùng nổ."

Nhưng nhất định nó sẽ bùng nổ, không phải sao? Nhìn người đàn ông trước mặt, ta run giọng nói: "Thiếp lo lắng cho chàng, một bên là người của Diêu Hành Niên, một bên là người của Hiển vương." Như vậy hắn thì sao, trên chiến trường, nếu chỉ nghiêng về một bên, ngay cả khi hắn là Hoàng đế thì có thể làm thế nào?

Vươn tay ôm ta vào lòng, ta nghe hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Nàng đừng quên, Diêu Hành Niên cùng lắm chỉ nắm giữ một nửa binh lực, trong tay trẫm, vẫn còn có nhân mã. Đến lúc đó, tự nhiên nhân mã trong tay Trẫm sẽ đạt đến tối đa. Phía Nam Chiếu, sẽ không dùng toàn lực để đánh, nếu như y muốn ngồi chờ, làm ngư ông đắc lợi."

Ta ra sức ôm hắn, mặc dù hắn nói đúng, nhưng bất luận thế nào, ta đều cảm thấy tim đập rất nhanh.

Mà ta, đột nhiên nhớ đến lời Thái hậu nói, vội hỏi: "Người huấn luyện thích khách trà trộn vào Ngự lâm quân đang ở Hoàng đô đúng không?" Nếu không, sao nơi huấn luyện thích khách lại được bố trí gần như vậy?

Hắn hơi giật mình, cuối cùng gật đầu: "Những điều đó, không cần nàng lo."

"Nhưng..." Ta khẽ mở miệng, cuối cùng chỉ im lặng.

Hai người đều trầm mặc một lát, mới nghe Lý công công ở ngoài nói: "Hoàng thượng, dùng bữa đi ạ."

Ta mới phát hiện, sắc trời bên ngoài đã dần dần tối lại.

Hắn hít một hơi, buông ta ra, đứng lên nói: "Vào đi."

Cửa được mở ra, các cung nữ nhẹ nhàng tiến vào, đặt thức ăn trên bàn, sau đó mới cung kính lui xuống. Hắn quay lại nói với ta: "Đến đây ăn chút gì đi."

Ta gật đầu tiến lên.

Lý công công vội vàng giúp chúng ta bày bát đũa, lại muốn gắp thức ăn cho chúng ta, bỗng nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Được rồi, lui xuống đi."

Lý công công kinh ngạc nhìn hắn một cái, vội nói: "Vâng, vậy nô tài lui xuống trước."

Ăn một chút, ta mới nghĩ đến một việc. Do dự một lát, cuối cùng ta mở miệng: "Hoàng thượng, nước thuốc của thiếp không còn nhiều nữa, thiếp muốn để Triêu Thần giúp thiếp xuất cung lấy bình thuốc mới." Lúc nói chuyện, lòng ta lo lắng không yên, nếu lúc này hắn hỏi xuất xứ của nước thuốc kia. Ta nên trả lời thế nào?

Vẫn còn nhớ khi đó, hắn nói, hắn sẽ không hỏi.

Dường như hắn hơi chấn động, một lát sau, mới ngước mắt nói: "Lúc này để Triêu Thần đi không thích hợp, ngày mai nàng nói với Lưu Phúc. Bảo Lưu Phúc đi lấy."

Nhưng ta lại thấy kinh ngạc, hắn lại không hỏi ta đi đâu để lấy. Khẽ cắn môi, hay là, có thể hắn chờ Lưu Phúc quay về, rồi tự mình hỏi Lưu Phúc. Nghĩ vậy, ngược lại trong lòng ta thoải mái hơn một chút.

Ta gật đầu đáp lại.

Ăn xong bữa tối, hắn lại đi một chuyến đến Hi Ninh cung, lúc trở về đã rất trễ.

Lý công công hầu hạ hắn tắm rửa thay y phục, lúc hắn tiến vào, đã qua giờ Thìn. Ta không hỏi hắn và Thái hậu đã nói chuyện gì, chỉ giơ tay cởi áo cho hắn, hắn nhỏ giọng nói: "Sao còn chưa ngủ? Sau này, không cần chờ trẫm về."

Ta đưa long bào cho cung nữ bên cạnh, đỡ hắn lên giường nói: "Hoàng thượng, Ngọc tiệp dư mất rồi."

Sắc mặt của hắn thoáng biến đổi, sau đó mở miệng: "Trẫm biết." Dường như hắn thở dài một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ ta có rất nhiều lời muốn nói, lúc này thấy dáng vẻ của hắn như vậy, một câu ta cũng không thể nói được. Năm đó, chuyện Ngọc tiệp dư sẩy thai, những người có liên quan, hai người đã chết, một người bị điên. Người còn lại là Thái hậu, bà vốn không muốn nói ra chân tướng của chuyện này.

Có thể, Thái hậu đúng, chuyện này ta không nên nói ra.

Dao phi đã chết, lại còn chết thảm như vậy, bây giờ nói ra, không thể nghi ngờ gì là muốn xát muối vào vết thương của hắn. Mà lúc này, nói cho hắn biết, năm đó, Dụ thái phi bị oan, ta thật không biết hắn có thể chịu nổi không?

Hắn không nhắc đến chuyện của Dao phi, là bởi vì đau lòng, còn có không đành lòng, những điều đó ta hiểu. Thật ra, hắn vạn lần không mong muốn khởi nguồn của trận chiến này lại bắt đầu từ Dao phi.

Ta ngồi xuống, thấy hắn một tay chống trán, khẽ nhíu mày, ta nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng…"

Ta lại thấy hắn chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, Lưu Phúc từ ngoài tiến vào: "Hoàng thượng, Thiển nhi cô nương đang chờ bên ngoài, nói là Thái hậu bảo nàng mang đến một chén trà an thần."

"Trẫm…"

Hắn vừa định mở miệng, ta liền giành nói: "Lưu công công mang vào đi." Theo ngữ khí của hắn, nhất định là không muốn uống, nhưng ta muốn để hắn uống.

Hắn có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn ta một cái, nhưng lại không nói gì nữa. Lưu Phúc cẩn thận mang vào, ta giơ tay nhận lấy, mở miệng nói: "Nơi này có bản cung rồi, các ngươi đều lui xuống đi."

"Vâng." Mọi người nhanh chóng lui xuống.

Xoay người đưa bát đến trước mặt hắn, mở miệng nói: "Hoàng thượng uống nhanh đi, không nên phụ tâm ý của Thái hậu."

Hắn khẽ cười, nói: "Trẫm không cần những thứ đó." Mặc dù nói vậy, nhưng hắn vẫn nhận bát trà.

Ta biết hắn không cần, lúc nào hắn cũng muốn duy trì sự minh mẫn. Chỉ là bây giờ không phải lúc, hắn càng như vậy, thì càng hao tốn sức lực, e rằng đến lúc đó sẽ không chịu nổi. Thái hậu cũng bận tâm điều này, cho nên mới ra lệnh cho Thiển nhi mang bát thuốc an thần này đến đây trong đêm.

Nhìn hắn uống xong, ta mới nhận bát, để sang một bên.

Dìu hắn nằm xuống, mới được một lát, đã thấy hơi thở hắn đều đều. Quả nhiên, bát trà an thần này của Thái hậu còn trộn lẫn nguyên liệu khác. Giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve chân mày đang nhíu lại của hắn, rồi nằm xuống bên cạnh hắn.

Cũng không biết lúc nào, ta mơ hồ nghe thấy âm thanh của Lý công công.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, ta thấy Lý công công đang quỳ gối cạnh giường nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng…"

Ta mới nhớ đến, đêm qua hắn uống trà an thần Thái hậu đưa đến. Bỗng chốc ta ngồi dậy, ghé sát vào tai hắn nói: "Hoàng thượng, thức dậy đi."

Hắn ử hử một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, giật mình, bỗng nhiên ngồi dậy, quay đầu lại hỏi: "Giờ gì rồi?"

Lý công công bị hắn làm cho hoảng sợ, một lát sau mới kịp phản ứng. Vội nói: "Hoàng thượng, vẫn còn sớm, người đừng nóng vội." Y nói, rồi quay đầu lại nói: "Tiến vào hầu hạ Hoàng thượng thay y phục đi."

Cung nữ bên ngoài tiến vào, cẩn thận dìu hắn rời khỏi giường.

Đợi hắn ra, ta vẫn còn nằm ở trên giường ngủ. Nhìn thân ảnh kia biến mất trong tầm mắt, không biết tại sao, trong lòng ta lại có cảm giác buồn vô cớ.

Lúc đứng lên, ta gọi Lưu Phúc tiến vào.

Y nhỏ giọng nói: "Nương nương chỉ cần phân phó lão nô, Hoàng thượng mới vừa cấp lệnh bài cho phép lão nô xuất cung, dùng để làm việc cho nương nương."

Trong lòng ta ấm áp, hắn thật sự suy nghĩ rất chu đáo.

Nói địa chỉ cho y một lần, Lưu Phúc vâng dạ, liền lui xuống.

Không cần thỉnh an Thái hậu, toàn bộ buổi sáng rất buồn chán. Đứng sát lan can bên ngoài Thiên Dận cung, nhìn về phía xa xa. Hôm nay sắc trời rất tốt, chỉ có gió thổi, cảm giác rất khô nóng.

Tình Hòa ở một bên quạt mát cho ta, nàng thấy ta không nói lời nào, cũng thức thời không nói gì.

Hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ trong mấy ngày, đảo mắt tưởng như là đã qua mấy ngàn năm vậy.

Thiên Phi vẫn đang trong thời gian ở cữ trong Khánh Vinh cung, ta mới nhớ đến, tiểu hoàng tử dường như vẫn chưa được ban tên. Ta đương nhiên biết, không phải Hạ Hầu Tử Khâm đã quên việc này, mà những ngày gần đây hắn bận quá nhiều việc.

Hóa ra, chuyện ban tên cho tiểu hoàng tử là chuyện vui, nhưng lại phải hoãn lại do có quá nhiều việc bận.

Thở dài một tiếng, ta nâng bước tiến về phía trước.

"Nương nương." Tình Hòa đuổi theo ta, đỡ lấy ta nói: "Nương nương định đi đâu thế ạ? Một lát nữa người còn phải đổi thuốc nữa."

Ta cúi đầu đưa mắt nhìn vết thương trên cánh tay, nhỏ giọng nói: "Không có gì đáng ngại, bản cung chỉ đi gần đây thôi."

Nghe vậy, Tình Hòa cũng không nói gì nữa, chỉ yên tĩnh đi bên cạnh ta.

Hai người đi một lát, ta thuận miệng nói: "Thật ra, ngươi ở Thượng Lâm Uyển cũng rất tốt, bản cung cảm thấy, bên đó yên tĩnh hơn ở trong cung."

Nàng cười: "Đúng vậy, bên đó yên tĩnh. Có lúc rất yên tĩnh, quanh năm suốt tháng cũng không thấy được các chủ tử mấy lần. Trong cung có nhiều chuyện, nhưng cũng có nhiều chỗ tốt. Không phải mỗi ngày nô tì còn có thể trò chuyện với nương nương sao?"

Ta cười nhạt không nói gì.

Tình Hòa lại nói: "Còn nhớ lần đầu tiên nô tì thấy nương nương, đó là ở Thượng Lâm Uyển. Đó cũng là lần đầu tiên sau khi Thục phi nương nương sang Thượng Lâm Uyển, Hoàng thượng đến xem Vũ Lâm quân thao luyện mà còn dẫn theo tần phi."

Nghiêng mặt nhìn nàng, nàng cười nhẹ: "Nô tì còn tưởng rằng, lần đó cũng sẽ giống như Thục phi lần trước. Nhưng lại không nghĩ là, nương nương thật khiến nô tì giật mình."

Ta khẽ nhíu mày: "Hử? Bản cung có cử chỉ gì khác thường sao?"

Nàng lắc đầu nói: "Chính là vì nương nương không làm gì cả. Khi đó Thục phi nương nương ỷ lại vào xuất thân nhà tướng của mình mà muốn đi theo Hoàng thượng đến kiểm tra Vũ Lâm quân thao luyện, nàng ta cho rằng đó là chia sẻ với Hoàng thượng. Nhưng lại không biết, Hoàng thượng hoàn toàn không thích như vậy."

Ta im lặng không nói gì, hóa ra khi đó Diêu thục phi lại là người như vậy.

A, Tình Hòa không nói, ta thật sự không nhìn ra. Có phải là lần đó nàng ta được giáo huấn, cho nên về sau cũng không dám nữa hay không? Chỉ tiếc là Hạ Hầu Tử Khâm cũng không cho nàng ta có cơ hội lần thứ hai.

Nghĩ đến đây, ta nhịn không được mà cười nhẹ một tiếng.

"Đàn phi." Lúc này, ta nghe phía sau có tiếng người đang gọi ta.

Ngoái đầu nhìn lại, ta thấy Diêu thục phi đang vịn tay Quyến nhi đứng cách ta không xa. Trong lòng hơi kinh ngạc, thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Ta hành lễ với nàng: "Thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương."

"Nô tì tham kiến Thục phi nương nương." Tình Hòa cũng hành lễ với nàng ta.

Quyến nhi cũng vội hành lễ với ta.

Diêu thục phi tiến lên phía trước, mở miệng nói: "Thật đúng là khéo mà, bản cung còn tưởng rằng, không đi Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu, thì sẽ không gặp được Đàn phi ngươi."

Đứng lên, ta nói: "Nương nương không phải đã gặp rồi à."

"Đúng vậy, đã gặp." Nàng ta buông tay Quyến nhi ra, đột nhiên tiến lên giữ lấy cằm ta, nhỏ giọng nói: "Bản cung nhìn tới nhìn lui, bây giờ, vẫn là Đàn phi ngươi sống rất vui vẻ nha. Hậu cung này biết bao nhiêu là tần phi, vậy mà cũng không thể hơn ngươi được dù một chút."

"Nương nương..." Tình Hòa sợ hãi kêu lên, trên mặt của nàng lộ rõ sự hoảng sợ, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Ta bị đau nên nhíu mày, phất tay với ý bảo nàng lui ra, ta giơ tay lên dùng sức đẩy tay Diêu thục phi ra, cắn răng nói: "Nương nương còn ngại trong cung vẫn chưa đủ loạn ư?"

Nàng ta nao nao, thu tay lại, lạnh nhạt than thở: "Đúng vậy, quay đầu lại nhìn, đã chết không biết bao nhiêu người rồi."

Tay nắm chặt thành quyền, đã chết bao nhiêu người.

Thư quý tần, Trần tĩnh tần, Nguyễn tiệp dư, Dao phi và Ngọc tiệp dư...

Còn có các cung nữ.

Cẩn thận xem xét, hóa ra có nhiều người như vậy.

"Hừ, chỉ là người còn sống, vận khí luôn luôn tốt quá thể." Lúc Diêu thục phi nói lời này, mơ hồ còn kèm theo mùi vị nghiến răng nghiến lợi.

Ta không biết nàng ta ám chỉ chính là ta, hay là Thiên phi, hay là cả hai người.

Bỗng nhiên nàng ta lại tiến lên vài bước, đến gần bên tai ta, nói nhỏ: "Nghe nói ngươi cũng đến Khánh Vinh cung? Vậy, có nhìn thấy tiểu hoàng tử không?"

Kinh ngạc, ta ngước mắt nhìn, nàng ta nói thế là có ý gì?

Nàng ta lại cười: "Sao, xem ra ngươi cũng cảm thấy tiểu hoàng tử có chuyện?"

Lời của nàng ta khiến lòng ta nặng trĩu, cố gắng ổn định hơi thở, theo bản năng ta lùi nửa bước, ngón tay của nàng ta thoáng chạm vào thái dương của ta, mỉm cười nói: "Bản cung cho rằng ngươi luôn là người thông minh." Đầu ngón tay của nàng ta chạm đến thái dương của ta, ngay lập tức lại thu hồi lại.

Còn ta rốt cuộc cũng giật mình.

Ta nghĩ, ta hiểu ý trong lời nói của nàng ta. Suy nghĩ một lát, liền mở miệng nói: "Nương nương xác định sao?"

Nàng ta cười nhạo: "Hiện giờ tiểu hoàng tử còn quá nhỏ, vẫn không thể xác định chắn chắn được. Chỉ là chung quy cũng sẽ có một ngày, không phải sao?"

Ta vội hỏi: “Thái hậu biết không?”

Diêu Thục phi nhỏ giọng nói: “Gần đây Thái hậu rất bận rộn, mặc dù có sang Khánh Vinh cung, chẳng qua cũng chỉ vội vã liếc mắt nhìn đứa bé một cái. Bản cung cũng không có ý định nói ra.” Nàng ta đưa mắt liếc ta một cái, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Sắp chiến tranh….

…

Sắp chiến tranh, mà Hoàng thượng chỉ có một hoàng tử.

Diêu thục phi là ý này sao?

Xem ra, nàng ta không phải là người hồ đồ. Đúng vậy, giang sơn của Hạ Hầu gia sụp đổ, nàng ta sẽ không có gì cả.

Ta im lặng không nói gì, đột nhiên lại nghe Diêu thục phi nói: “Hôm qua, bản cung mời cung nữ bên cạnh Dao phi đến Trữ Lương cung trò chuyện.”

Ta giật mình nhìn người nữ tử trước mặt, đột nhiên gọi cung nữ bên cạnh Dao phi đến, rốt cuộc nàng ta muốn hỏi điều gì?

Nàng ta lại nói: “Còn nhớ khi đó, bản cũng đã từng nói, khi đó Dao phi hàm oan cho ngươi, bản cung không phải hoàn toàn không biết gì. Nhưng mà lần này, ta đã xác định thêm một chút nữa.” Nàng ta cúi xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt ta, khẽ cười: “Hàn vương thực sự thích ngươi sao? Nghĩ đến cũng đúng, lần đó ở Nam Sơn, không kẻ nào rõ ràng hơn bản cung.”

Ta cắn răng: “Nương nương nói vậy là ý gì?”

Nàng ta lại cười nói: “Bản cung có thể có ý gì, ngươi khẩn trương cái gì chứ? Bây giờ, ngươi và Hàn vương, trời nam đất bắc, chẳng lẽ, ngươi thật sự là nghĩ đến hắn sao?”

Ta cười lạnh một tiếng nói: “Nương nương thật đúng là người bận rộn, trong hậu cung này, chuyện của ai, người cũng tận tâm tìm hiểu. Nương nương có bản lĩnh này, thực sự khiến thần thiếp vô cùng bội phục.”

“Ngươi!” Chân mày của ta nàng khẽ nhướng lên, nhưng lại ẩn nhẫn nén cơn giận xuống, xoay người lại nói: “Đàn phi, ngươi hãy chờ đó. Điều duy nhất bản cung mạnh hơn ngươi, đó chính là có một người cha luôn che chở cho bản cung trong mọi tình huống!” Dứt lời, nàng ta cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ gọi Quyến nhi rồi nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng ta khiến ta suy nghĩ đến xuất thần.

Diêu Hành Niên có đúng là che chở nàng ta trong mọi chuyện không?

Nếu đúng là như vậy, mà thôi, ít ra như vậy, cũng nói rõ Diêu gia của lão ta, sẽ không vì vậy mà phản bội Hạ Hầu Tử Khâm, không phải sao?

Thở dài một tiếng, nhưng nàng ta có biết hay không, chỉ bởi vì nàng ta có một người cha nắm quyền cao, mới khiến cho nàng ta có được địa vị cao như hiện nay.

“Nương nương.” Tình Hòa tiến lên, nhỏ giọng gọi ta.

Ta bình ổn lại, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Nàng tiến lên đỡ ta: “Xin nương nương trở về đi, nô tì giúp người đổi thuốc.”

Chần chờ một lát, cuối cùng ta gật đầu.

Hai người đi về, lúc đi ngang qua hành lang, thì nhìn thấy trên hành lang dài khác hiện lên thân ảnh của một người.

Hơi kinh hãi, ta thấy Tình Hòa vẫn chưa phát hiện ra điều khác thường bên đó. Bước đi dưới chân ta không tự chủ được mà chậm lại, chỉ vì ta thấy rõ người đó là ai.

Đi về phía trước vài bước, một tay ta âm thầm tháo nút thắt của miếng ngọc trên thắt lưng xuống, thở nhẹ một tiếng nói: “A, miếng ngọc của bản cung không thấy đâu cả. Có lẽ là đã đánh rơi ở nơi vừa rồi.”

Tình Hòa vội hỏi: "Vậy nô tì trở lại tìm xem, nương nương, người ở đây chờ một chút." Dứt lời, liền vội vàng chạy đi tìm. Ta cầm miếng ngọc trong tay để vào một lối đi nhỏ, ta đi nhanh đến hành lang bên kia. Ta không sợ Tình Hòa là người của Hạ Hầu Tử Khâm, ta chỉ sợ là người của Thái hậu. Đi vào ngã rẽ, quả nhiên ta nhìn thấy An uyển nghi một tay đang vỗ vỗ ngực, không ngừng nôn khan.

Vừa rồi, ta lại cảm thấy kỳ lạ, đã nhìn thấy ta, vì sao phải trốn?

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của nàng ta, trong lòng ta đã sớm đoán được vài phần.

Nàng ta nhìn thấy ta, hơi kinh hãi. Ta tiến lên, giơ tay vỗ về lưng giúp nàng ta, nhỏ giọng nói: "An uyển nghi có thai?"

Nàng ta lại nôn khan thêm một lúc lâu, mới thấy khá hơn được một chút, hiểu ra được lời nói của ta, lại quỳ xuống nói với ta: "Cầu xin nương nương đừng nói ra việc này."

Ngược lại ta cảm thấy ngạc nhiên, tiếp theo, lại cảm thấy hoảng hốt, bật thốt lên: "Đứa bé là của ai?" Lúc hỏi, ta không tự chủ được mà nắm chặt hai tay.

Trong con ngươi của nàng ta hiện lên sự ngạc nhiên, mở miệng nói: "Nương nương nói thế là ý gì? Đứa bé…" Theo bản năng nàng ta xoa bụng dưới, kiên định nói: "Đứa bé đương nhiên là của Hoàng thượng, lúc nương nương ở lãnh cung, Hoàng thượng từng lâm hạnh thần thiếp hai lần."

Ta cười lạnh một tiếng nói: "Nếu là Hoàng thượng, vì sao lại phải giấu diếm?"

Nàng ta nhìn ta, từ từ cười rộ lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người hãy nhìn đứa bé của Thục phi nương nương, còn đứa bé của Đức phi nương nương nữa, người có biết là tần phi hậu cung có thai, có bao nhiêu người đỏ mắt? Thần thiếp chỉ là một nữ tử, như vậy có thể đề phòng được bao nhiêu?"

Nàng ta lo lắng cho con của mình không an toàn sao?

Mở miệng nói: "Bản cung rất hiếu kỳ, ngươi làm sao giấu diếm được ánh mắt của thái y?" Theo lý thuyết, cách một thời gian thái y sẽ đi thỉnh mạch, nếu An uyển nghi nói lúc ta ở lãnh cung đã xảy ra chuyện, như vậy ngắn nhất, long thai của nàng ta cũng đã hơn hai tháng."

Nàng ta chần chờ một lát, cuối cùng nói: "Thái y bắt mạch cho thần thiếp là người quen biết cũ của thần thiếp."

Quen biết cũ? Ta lạnh lùng nói: "Đây chính là tội khi quân, ai có lá gan lớn đến mức chịu trách nhiệm thay ngươi? Thái y bắt mạch cho ngươi là ai?"

Cuối cùng An uyển nghi cũng xúc động, run giọng nói: "Nương nương hoài nghi thần thiếp và thái ý có tư tình sao?"

Không phải ta hoài nghi, mà là như vậy không phải là kỳ lạ lắm sao?

"Không! Thần thiếp và y trong sạch, thần thiếp đang mang chính là long thai." Dường như nàng ta cắn răng nói những lời này.

Ta ngơ ngẩn nhìn nàng, nên tin hay không đây? Đứng một lúc, ta đỡ nàng ta đứng lên, lại nói: "Thì ra là như vậy." Nàng ta cắn môi, đột nhiên trầm mặc.

Thần sắc của nàng ta lúc này khiến cho ta không khỏi nhớ lại hôm ấy ở Quỳnh Thai lúc gặp chuyện không may, bởi vì nàng ta duỗi tay với Thiên Phi mà mặt nàng ta trắng bệch. Bây giờ nghĩ lại, hôm ấy, ngoại trừ nàng ta sợ người khác hiểu lầm nàng ta đẩy Thiên Phi ra ngoài, còn là nhớ lại đứa bé trong bụng của chính mình sao?

Cuối cùng nàng ta nói: "Việc này xin nương nương hãy giữ bí mật, bất luận là chuyện thần thiếp mang thai hay là chuyện thái y bắt mạch cho thần thiếp."

Ta nhíu mày nhìn nàng ta, dường như nàng ta cố gắng lấy dũng khí thật lớn, mở miệng nói: "Thần thiếp có một bí mật có thể nói cho nương nương biết."

Trong lòng ta khẽ động, bí mật trong lời nói của nàng ta tuyệt đối là rất quan trọng.

Nàng ta tiến lên, nói nhỏ ở bên tai ta một lúc, sau đó lại nói: "Xin nương nương tin tưởng những gì thần thiếp nói, về phần chuyện của thần thiếp, xin nương nương hãy để nguyên như vậy. Đứa bé… Thần thiếp cũng sẽ giữ lại."

Ta mở to mắt, thì ra "Quân sư" phía sau Thiên Phi ngày trước là người kia!

A, như vậy, ngược lại là đã giải thích tất cả.

Ánh mắt nhìn vào trên người An uyển nghi, e rằng bí mật được cất giấu trong lòng nàng ta không chỉ có một hai điều. Cũng may mắn là nàng ta không tranh đấu, nếu không, tùy tiện nói ra vài điều cũng đủ để các tần phi hậu cung tranh đấu đến mức hỗn loạn.

Nhưng mà An uyển nghi, ta nghĩ ta không cần phải lo lắng về nàng ta, nàng ta tự có biện pháp bảo vệ bào thai của mình.

Lúc trở lại Thiên Dận cung, Tình Hòa còn nhắc đến trên đường nàng trở về một mình thì nhìn thấy miếng ngọc của ta rơi ở nơi cách đó không xa. Ta không thể nói với nàng, đó là do ta tiện tay ném ra ngoài.

Tình Hòa cẩn thận giúp ta đổi thuốc, rồi liền thúc giục ta nghỉ ngơi.

Lúc chập tối, liền nghe nói An uyển nghi xúc phạm đến Diêu phi, bị Thái hậu giam cầm ở Lăng Lạc cư.

Nghe vậy, ta cũng không cảm thấy kinh ngạc là bao.

Lúc sắc trời đã tối đen, ta mới thấy Lưu Phúc trở về.

Ta bảo Tình Hòa lui xuống, mở miệng nói: "Lưu công công, thứ đó của bản cung đâu?"

Lưu Phúc lau mồ hôi, nhíu mày nói: "Nương nương, nơi đó không có thứ mà nương nương nói. Đích thân lão nô đến sớm chờ ở nơi đó, chờ cho đến khi trời tối, cũng không thấy có người đến. Cũng không thấy chiếc bình mà nương nương nói."

Ta chỉ cảm thấy trong lòng giật mình, Tô Mộ Hàn đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao không bảo người đem nước thuốc đến cho ta?

215. Q.3 - Chương 9: Bức Vua Thoái Vị

Bảo Lưu Phúc lui xuống, ta ngơ ngác ngồi bên cạnh bàn, giơ tay lên, xoa gò má của mình, nước thuốc trên mặt của ta, nhiều lắm cũng chỉ có thể dùng trong ba bốn ngày. Hiện giờ, ta nên làm thế nào đây?

Nhưng mà Tô Mộ Hàn đâu?

Nhớ tới y, trong lòng ta bỗng chốc căng thẳng, có một loại cảm giác rất kỳ lạ. Luôn cảm thấy y đã xảy ra chuyện. Nếu không, chuyện của ta, y sẽ không quên. Nhất định sẽ không.

Bỗng nhiên ta đứng lên, bước ra cửa, đúng lúc lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm trở về. Hắn thấy ta ra, cau mày hỏi: "Đi đâu vậy?"

Trong lúc nhất thời ta giật mình, ta đi đâu ư? Bản thân ta còn không biết.

"Hoàng thượng…" Lý công công phía sau hắn còn muốn nói gì đó, thấy hắn giơ tay lên, Lý công công vội vàng thức thời im lặng. Hắn phẩy tay, ý bảo tất cả mọi người lui xuống.

Hắn không nhìn ta, trực tiếp bước vào, nhỏ giọng hỏi: "Hoảng sợ gì nào?"

Do dự một lát, cuối cùng ta cũng bước theo hắn vào cửa, mở miệng nói: "Không lấy được nước thuốc của thiếp, nước thuốc sắp hết rồi."

Hắn hơi giật mình, lại hỏi: "Còn bao nhiêu?"

"Khoảng ba bốn ngày."

Hắn trầm mặc chỉ một lát, mới mở miệng: "Trẫm biết rồi."

Lời của hắn rất chắc chắn, dường như trong lòng của hắn đã có đối sách. Ta nhớ hắn đã từng nói, tội khi quân, hắn cũng không bảo vệ được ta. Như vậy, lúc này là lúc vô cùng nguy hiểm, nếu để người khác biết được, thừa lúc hỗn loạn này, sẽ xử tử ta – một phi tần không hề có người chống lưng phía sau, như vậy thật ra cũng không phải là chuyện quan trọng gì.

Ngồi bên cạnh bàn, uống một hớp trà, hắn lại nói: "Ngày mai, nói nàng bị nhiễm bệnh, đóng cửa từ chối không gặp bất kỳ ai."

Như vậy, những ngày đó sẽ không cần sử dụng nước thuốc. Nhưng mà, nếu như nhiễm bệnh, như vậy tất nhiên ta sẽ không thể ở lại Thiên Dận cung, tất nhiên, cũng không thể đem bệnh truyền nhiễm lây cho vua được.

Hiện giờ cũng không có biện pháp nào tốt hơn, dù sao cũng phải từ từ đối mặt.

Buổi tối, hắn ôm ta nằm trên giường.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên ta lại không muốn nhắc đến những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây.

Hắn kéo ta sát vào người hắn, nhỏ giọng hỏi: "Vết thương của nàng còn đau không?"

Cúi đầu liếc mắt nhìn băng gạc trên cánh tay, ta lắc đầu nói: "Đã sớm không còn đau nữa rồi."

Hắn hít một hơi, cúi đầu xuống hôn lên môi ta.

Bởi vì bất ngờ, ta bất giác "Ưm" một tiếng, cảm nhận được hơi thở của hắn dần dần trở nên rối loạn hơn, lòng bàn tay càng lúc càng nóng rực lên.

Ta ôm hắn, để mặc hắn tùy ý hôn.

Thân thể của hai người quấn quít dây dưa vào nhau, bên ngoài gió mát nhè nhẹ thổi vào, thổi tung chiếc màn. Ánh trăng chiếu vào trong phòng, một màn cảnh xuân kiều diễm…

Ngày hôm sau, Vương thái y vội vã đến Thiên Dận cung khám bệnh cho ta.

Chẩn đoán ta bị bệnh dịch, một loại bệnh truyền nhiễm.

Thế là, đương nhiên ta phải trở về Cảnh Thái cung. Vương thái y được cấp làm thái y phụ trách bệnh của ta. Các thái y khác trong Thái y viện vội vàng khám và trị bệnh cho Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ sợ bệnh của ta truyền nhiễm cho hắn.

Nhưng mà tin tức cuối cùng rất tốt, hắn cũng không bị bệnh.

Nằm ở trên giường trong tẩm cung, Tình Hòa giúp ta buông màn xuống, nhìn ra ngoài, mơ hồ một mảnh.

Tay ta chậm rãi xoa hai má, ta không thể bôi nước thuốc, chỉ còn lại một ít, ta muốn để lại chuẩn bị trong bất cứ tình huống nào. Ánh mắt nhìn đến trên người Tình Hòa, nếu Hạ Hầu Tử Khâm đã bảo nàng đến chăm sóc ta, ý là nói cho ta biết, việc này, có thể cho nàng biết.

Có điều, ta còn do dự, ta có chút sợ hãi, không tin tưởng.

Không lâu sau, ta liền nhìn thấy thân ảnh của Phương Hàm.

Nàng nhỏ giọng dặn dò ột số chuyện, lúc Phương Hàm muốn đi ra ngoài, ta đột nhiên gọi nàng lại: "Cô cô, bản cung có chuyện muốn nói với ngươi."

Nàng hơi ngớ ra, cuối cùng tiến lên, cúi đầu nói: "Xin nương nương chỉ bảo."

Bảo những người khác lui xuống, ta ngồi dậy, cách một tấm màn nhìn nàng.

Nàng vẫn cúi đầu, ta không thấy rõ lắm sắc mặt của nàng. Ta không nói lời nào, nàng cũng không nói, chỉ cúi đầu đứng vững trước giường của ta.

Suy nghĩ, cuối cùng ta mở miệng: "Tô Mộ Hàn đã xảy ra chuyện."

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, ta không thấy rõ sắc mặt của nàng, nhưng ta cũng biết, nàng đang kinh hãi, nếu không, tại sao đột nhiên lại ngẩng?

Một lát sau, ta mới nghe nàng nói: "Sao nương nương biết?"

Điều này đương nhiên ta sẽ không nói cho nàng biết, chỉ nói: "Nỏi cho bản cung biết cách liên hệ với y."

Nàng lại lắc đầu: "Nương nương đừng quên, nô tì đã từng nói với người, nô tì không phải là người của y. Vì thế, nô tì cũng không biết cách liên hệ với y."

Ta không tự chủ được mà nghiêng người về phía trước, bật thốt lên: "Chẳng lẽ ngươi không lo lắng sao?"

Ta nghe nàng thở dài một tiếng, nói: "Nô tì lo lắng thì sao? Nương nương không cần sốt ruột, có lẽ, vốn là không có việc gì."

Ta im lắng không nói gì, ngoại trừ lúc nàng nghe được tin tức này có chút biển hiện ngạc nhiên ra bên ngoài, lúc này, trái lại rất yên lặng.

Thở dài một tiếng, có lẽ, Phương Hàm nói đúng, Tô Mộ Hàn vốn là không có chuyện gì, chỉ là, chuyện y đưa nước thuốc cho ta bị trì hoãn.

Một lúc sau, ta mới cười khẩy một tiếng nói: "Bây giờ bản cung bị bệnh ôn dịch, cô cô cósợ không?"

Nàng lại không hề do dự, lạnh nhạt nói: "Nô tì sống tới ngày hôm nay cũng coi như đã đủ rồi. Còn sợ dịch bệnh sao?"

Ta cười khẽ một tiếng, lại không hề trả lời.

Mặc dù như vậy, ta vẫn không để cho bất kì một người nào trong bọn họ nhìn thấy mặt của ta. Thỉnh thoảng ta vén màn lên, nhưng cũng mang khăn che mặt. Bởi vì đồn đại là nhiễm ôn dịch, các cung tần hận không thể không càng lánh xa ta ra, đương nhiên là, không có người nào đến cửa.

Cuối cùng thi thể Dao phi cũng được chôn cất, căn bản nàng ta là phi tần chịu tội, nên phải tước phong vị. Nhưng vì Hoàng thượng và Thái hậu nhân từ, nên vẫn dựa theo thể chế của nhị phẩm phu nhân để chôn cất.

Ngọc tiệp dư đương nhiên cũng giống như vậy, không cao cũng không thấp.

Bên phía Bắc Tề cũng không truyền đến tin tức gì cả, như vậy, việc ở đây, vẫn phải làm.

Mà trong cung, dường như bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

Đã hơn tám ngày trôi qua, cũng không có bất kì biến động nhỏ nào.

Đến ngày thứ chín, ta trông thấy Tình Hòa luống cuống chạy vào, nói với ta: "Không xong rồi nương nương ơi, biên cương khai chiến!"

Bỗng nhiên ta bật dậy từ trên giường, chiến tranh, rốt cuộc cũng đã bùng nổ.

Nghiến răng hỏi: "Là Bắc Tề sao?"

Tình Hòa lại gật đầu nói: "Vâng ạ."

"Bên phía Nam Chiếu có động tĩnh gì không?"

Nàng hơi ngớ ra, lại lắc đầu: "Không nghe nói đến."

Mặc dù là vậy, nhưng vẫn không thể lơ là. Trong lòng ta lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được, hiện tại, ta vẫn còn bệnh nặng. Vết thương trên cánh tay thật ra đã khá hơn nhiều, chỉ là không biết Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả vờ bệnh đến bao lâu đây?

Cách một ngày, vừa hạ triều, liền nghe Lý công công bên ngoài kêu lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Tình Hòa vội ra nghênh tiếp thánh giá, ta nghĩ ngợi, cuối cùng đứng lên. Hắn chỉ dẫn theo Lý công công tiến vào, lại bảo tất cả các người hầu đứng lại bên ngoài, chỉ một mình đi vào gian phòng trong.

"Tham kiến Hoàng thượng." Ta hành lễ với hắn.

Ta thấy sắc mặt của hắn xám xịt, chiến tranh ở biên cương đã bùng nổ, tâm trạng của hắn tất nhiên là không tốt. Ta nhớ hắn đã từng nói đến chuyện muốn ngự giá thân chinh, trong lòng ta lại không khỏi rối rắm.

Hắn tiến vào ngồi xuống, đập mạnh một cái lên mặt bàn. Ta kinh hãi, lại nghe thấy hắn nói: "Hôm qua chiến tranh vừa mới bùng nổ, hôm nay khi lên triều, tất cả mọi người đều loan truyền chuyện Hàn vương vừa ý nữ nhân của trẫm!"

Ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, Hàn vương vừa ý nữ nhân của hắn?

Nói như thế, chính là ta?

Bỗng nhiên, ta lại nghĩ đến hôm ấy ở bên ngoài lúc tình cờ ta gặp được Diêu thục phi, nàng ta từng nói, tìm cung nữ bên cạnh Dao phi hỏi. Còn nói, biết nguyên nhân thực sự ta bị đày vào lãnh cung, còn hỏi, Hàn vương thật sự thích ta sao?

Ta biết, nàng ta đã xác thực. Chỉ vì nàng còn nói, chuyện ngày đó ở Nam Sơn, không có ai nhìn thấy rõ hơn nàng là Hàn vương đã vươn tay kéo ta mới bị ngã xuống vách núi.

Là nàng ta!

Vì thế, nàng mới nói là, điều duy nhất nàng ta mạnh hơn ta, đó chính là có một người cha luôn che chở nàng ta trong mọi chuyện, phải như vậy không?

Hơi nắm chặt hai tay, Diêu thục phi có ý gì, chẳng lẽ ta còn không hiểu sao?

Diêu Hành Niên thật đúng là không nhàn rỗi, lúc này, ông ta đang trông coi biến giới Nam Chiếu và Thiên triều, lại còn có thể quản đến chuyện đại sự trong triều nữa!

Ta thấy hắn nghiến răng trèo trẹo, tức giận không ngớt.

Ta đang định nói chuyện, đã nghe bên ngoài Lý công công nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng… Bên ngoài có người đến, nói … Các vị đại nhân đang vội vã đứng trước cửa Ngự thư phòng chờ người." Giọng nói của Lý công công sợ hãi, rất sợ hắn nổi giận.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên ta lại muốn cười. Những đại thần kia, gặp được chuyện như thế này, dường như mỗi một người đều để tâm thứ gì đó? Nhất là chuyện gì có dính dáng đến Bắc Tề. Lần trước là chuyện của Dao phi, bọn cũng là như thế này, đuổi theo hắn đến tận Ngự thư phòng, yêu cầu ký một thánh chỉ ban cho cái chết. Lần này, lại là ta.

Như vậy, bọn họ lại tính xử lý ta như thế nào đây? Cũng xử tử sao?

Ta nghe thấy hắn hừ nặng một tiếng, kéo tay ta nói: "Nàng cũng đi nghe xem bọn họ nói như thế nào!" Hắn nói, rồi kéo tay ta.

Ta kinh hãi, mới nhớ đến trên mặt vẫn mang chiếc khăn che, cũng không nói gì nữa.

Lúc này, đột nhiên ta cảm giác được, hắn gọi bọn họ là "Đám thất phu" thật là chính xác mà.

Các cung nữ ở Cảnh Thái cung thấy Hạ Hầu Tử Khâm lôi ta ra, ai nấy đều hoảng sợ.

Lý công công cũng sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vã xông lên nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng … Nương nương người…" Ánh mắt y nhìn đến chỗ ta, lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm hừ lạnh một tiếng, y liền hoảng sợ không dám nói gì nữa.

Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Sợ cái gì, hôm nay Vương thái y nói, bệnh của Đàn phi đã tốt hơn rất nhiều. Sợ chết thì cút xa trẫm một chút!"

Ta ngạc nhiên ngước mắt nhìn hắn, hắn nói cái gì thế?

Nói bệnh tình của ta tốt hơn, nói như vậy, thời gian ta giả vờ bệnh cũng đã chấm dứt phải không?

Hạ hầu Tử Khâm, trong lòng của hắn đều đã có tình toán hết rồi sao?

"Hoàng thượng!" Lý công công thảm thiết kêu lên một tiếng, cuối cùng đuổi theo.

Tình Hòa cũng đuổi theo.

Đến bên ngoài, hắn kéo ta lên ngự kiệu, gằn giọng: "Đi nói cho các ái khanh của trẫm biết, thân thể trẫm khó chịu, bọn họ có lời gì muốn nói, trực tiếp đến Thiên Dận cung nói đi!"

"Dạ, nô tài đi ngay đây ạ!" Lý công công lau mồ hôi, vội vàng chạy đi.

Ngự kiệu được nhấc lên, hắn vẫn nắm chặt lấy tay ta không buông, ta mơ hồ có thế cảm nhận được sức lực của hắn. Nghiêng mặt nhìn hắn, lại thấy hắn đang dựa lưng vào tấm đệm mềm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Ta thở dài, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Hắn muốn ta ở phía sau nghe, cho nên mới muốn các đại thần sang tẩm cung của hắn.

Có một chút, nhưng thật ra ta không cần phải lo lắng, bọn họ có làm thế nào, cũng sẽ không trực tiếp gây nguy hiểm cho giang sơn của dòng họ Hạ Hầu.

Dường như đối với sự việc lần trước của Dao phi, mặc dù gần như họ muốn bức vua thoái vị ban cái chết cho Dao phi, suy cho cùng, cũng là vì muốn tốt cho Thiên triều. có điều, cách thức của bọn họ, sẽ làm hắn không tiếp nhận được mà thôi.

Ta khẽ cắn môi, lần này, bọn họ, lại muốn giở chiêu gì nữa đây?

Cỗ kiệu chậm rãi dừng lại, Tình Hòa giơ tay vén màn kiệu lên, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, tới nơi rồi ạ."

Lúc này hắn mới mở mắt ra, kéo tay của ta. Phía sau, ta nghe thấy tiếng Tình Hòa chạy theo. Lúc này, ta cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ bước chân theo hắn vào trong.

Kéo ta đi vào gian phòng trong, hắn mới buông tay ta ra, xoay người nói: "Nàng chờ ở đây đi."

Vừa nói xong, thì thấy hắn đã xoay người, cuối cùng ta cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn đi ra ngoài. Tình Hòa tiến lên, nhỏ giọng gọi: "Nương nương…"

Ta hít một hơi thật sâu, xoay người lại ngồi xuống.

Một lúc sau, liền nghe được giọng nói của Lý công công truyền đến: "Hoàng thượng, các vị đại nhân đang chờ ở bên ngoài." Ta nghe ra, khi y nói chuyện vẫn còn thở gấp, ta nghĩ đoạn đường vừa nãy, chắc y toàn chạy.

Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Để cho bọn họ vào đi."

"Dạ" Lý công công xoay người ra ngoài.

Chỉ một lát sau, ta liền nghe được rất nhiều tiếng bước chân truyền đến, sau đó mọi người mới quỳ xuống nói: "Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Ta nghe hắn cười nói: "Các khanh hãy bình thân đi, ở đây cũng không phải là Kim Loan điện, không cần hành đại lễ như vậy."

Mọi người vội vàng cảm tạ ân điển, tất cả nhanh nhẹn đứng dậy.

Xuyên qua tấm bình phong, ta mơ hồ nhìn thấy Cố đại nhân tiến lên phía trước nói: "Bọn thần nghe Lý công công nói Hoàng thượng long thể khó chịu, vậy đã truyền thái y đến khám chưa ạ?"

Chẳng biết tại sao, mỗi lần ta gặp lại Cố đại nhân, trong lòng vẫn luôn chán ghét, có lẽ liên quan đến chuyện lúc nhỏ. Ta luôn luôn cảm thấy con người tham hư vinh như ông ta, lại có thân phận là đại học sĩ, thật không xứng chút nào.

Nghe ông ta hỏi, các đại thần phía sau đều bảy tám miệng lưỡi hùa theo.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ho một tiếng nói: "Trẫm không có gì đáng lo, chỉ là hơi đau đầu mà thôi."

Cố đại nhân vội hỏi: "Bây giờ Bắc tề đang khai chiến với ta, chính sự nặng nhọc, Hoàng thượng phải bảo trọng long thể."

Hắn gật đầu, mở miệng nói: "Trong lòng trẫm đã biết, các khanh có chuyện gì muốn tấu trình lên?" Hắn ngước mắt nhìn mọi người phía dưới.

"Hoàng thượng." Một võ tướng áo giáp bên cạnh chắp tay nói: "Hoàng thượng anh minh, đương nhiên vẫn là chuyện buổi sáng nay tấu trình ạ."

Một người khác vội tiếp lời: 'Hoàng thượng, bây giờ Bắc Tề đã khai chiến với chúng ta, chẳng qua chỉ là vì một nữ nhân, việc này nếu có thể dùng một nữ nhân để làm lắng lại chiến sự, như vậy đối với Thiên triều ta cũng không tổn thất gì cả. Hy vọng Hoàng thượng suy nghĩ cẩn thận."

Lời của ông ta, nói xong làm ta kinh ngạc, cái gì mà dùng một nữ nhân để lắng lại chiến sự?

Bàn tay nắm chiếc khăn của ta bỗng nhiên siết chặt lại, ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm hừ lạnh một tiếng nói: "Trẫm nói việc này trẫm sẽ tự suy nghĩ. Các khanh dám lớn tiếng đến đây yêu cầu trẫm, là vì chuyện này sao!"

Ta nhìn thấy Cố đại nhân bỗng nhiên quỳ xuống, nói với hắn: "Hoàng thượng, việc này không phải là việc nhỏ! Đàn phi nương nương người…"

"Câm miệng!" Hạ Hầu Tử Khâm hung dữ đập mạnh xuống bàn, giận dữ nói: "Khanh còn nhớ nàng là nương nương sao? Muốn trẫm nhường nữ nhân của mình, đây chẳng phải là có ý làm nhục uy nghiêm của trẫm sao!"

Trong lời nói của hắn tất cả đều là tức giận.

Mà ta, rốt cuộc cũng biết vì sao hắn lại gọi ta đến đây nghe một chút những gì bọn họ nói. Hóa ra, bọn họ vội vã muốn vào, là muốn đem ta đưa đi Bắc Tề!

Tình Hòa cũng sợ đến ngây người, hấp tấp che miệng mình lại, tránh cho việc không nhịn được kêu lên thành tiếng.

"Rầm rập." Mọi người bên ngoài tất cả đều quỳ xuống, ta cũng không biết ai đã nói: "Hoàng thượng, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, theo thần biết, Đàn phi nương nương cũng không được coi là xinh đẹp…" Giọng của y từ từ nhỏ dần.

Có một người khác nói tiếp: "Bọn thần đều không muốn Hoàng thượng nhường đi nữ nhân của mình, Hoàng thượng chỉ cần mượn một cái cớ, mấy ngày trước Đàn phi nương nương không phải là nhiễm dịch bệnh sao? Người chỉ cần nói, nương nương bị bệnh nặng, chữa trị không khỏi."

Thật là lợi hại nha, hôm đó, Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả vờ bệnh, chẳng qua là không muốn để người khác thấy dung mạo thật của ta mà thôi.

Lúc này, bọn họ lại lấy nó làm cớ! Dịch bệnh, cũng không phải là chuyện một hai ngày, đột nhiên nói bị bệnh dịch, ngược lại là một kẽ hở cũng không có. Như vậy, Đàn phi đã chết, lại đưa ta đi Bắc Tề, cũng không hề làm mất thể diện của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta không thể không nói, vì Hạ Hầu Tử Khâm, bọn họ thất đúng là có bản lĩnh, cũng đã giúp hắn nghĩ ra một kế hoạch chu đáo đến như vậy.

Hạ Hầu Tử Khâm hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Các khanh muốn trẫm làm vậy, chẳng phải là muốn trẫm thừa nhận Hàn vương và nàng lúc đó…" Lời của hắn vừa nói được một nửa, bỗng nhiên hắn phất ống tay áo một cái, toàn bộ đồ trà bị ném vung vãi trên mặt đất.

Âm thanh vỡ vụn sắc bén kia, dường như vang vọng toàn bộ gian phòng.

Cố đại nhân nói: "Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận! Đàn phi nương nương đương nhiên là không hề phản bội Hoàng thượng, chỉ là Hàn vương một mực theo ý của mình, xem trọng nương nương, không phải sao?"

Ta nghiến răng, Cố đại nhân này là lão hồ ly! Một mặt nâng cao ta, một mặt chèn ép ta.

Cuối cùng cũng đã nói đến chủ đề chính.

Hàn vương thích ta, vì thế các đại thần muốn bức Hạ Hầu Tử Khâm đem ta đưa sang Bắc Tề, tặng cho Hàn vương.

Một người bên cạnh Cố đại nhân quỳ thẳng người nói: "Hoàng thượng, hoàng đề Bắc Tề mặc dù vẫn còn, nhưng mà thiên hạ đều biết, binh quyền của Bắc Tề đều nằm trong tay Hàn vương, chỉ cần qua được cửa ải Hàn vương, cũng sẽ không cần giao chiến nữa."

Hắn cười khẩy: "Chẳng lẽ Thiên triều ta là quốc gia giàu mạnh như vậy mà lại e sợ phải đánh một trận sao?"

Cố đại nhân mở miệng nói: "Đừng nói là một trận, cho dù là mười trận, Thiên triều cũng không sợ. Chỉ là Hoàng thượng có nghĩ đến hay không, hai nước giao chiến, không thể nghi ngời gì, người khổ nhất chính là bách tính! Chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự nhẫn tâm để dân chúng chịu khổ sao? Bây giờ, người chỉ cần gật đầu một cái, một nữ nhân, lại có thể làm lắng lại trận chiến tranh này. Hoàng thượng, trong hai bên, bên nào nặng bên nào nhẹ xin Hoàng thượng cân nhắc."

Từng câu từng chữ của ông ta, nói một cách thành khẩn.

Hai tay nắm chặt lại, móng tay ta cũng đã cắm vào lòng bàn tay. Nói thật, những lời Cố đại nhân nói, có một nửa là đúng. Hạ Hầu Tử Khâm là hoàng đế Thiên triều, nên lấy bách tính làm đầu. Có điều, Cố đại nhân phân tích vẫn chưa đúng, đó là nếu như Thiên triều, đừng nói mười trận, dù cho chỉ một trận đánh nhau cũng là đã chuyện vô cùng mạo hiểm.

Không phải là vấn đề binh lực, mà là không biết người ở phía dưới có trung thành hay không. Điểm này, ta lo lắng, Hạ Hầu Tử Khâm cũng lo lắng giống như ta.

Vẫn cách một tấm bình phong, ta thấy hắn nghiêng người với ta, khiến ta không thể thấy rõ dáng vẻ của hắn.

Hắn nói muốn ta cùng nghe, mà ta nghe một chữ cũng không sót. Có điều, lúc này, ta không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì. Hai lần, ta đã từng hỏi hắn, hắn kiên định nói, chắn chắn không muốn ta rời khỏi người hắn.

Như vậy lần này, hắn có còn vô cùng kiên định như hai lần trước nữa không?

Hai tay Tình Hòa đỡ lấy vai ta, nàng là muốn an ủi ta. Nhưng ta lại cảm giác được, hai tay của nàng so với ta còn run rẩy hơn nhiều.

Hít một hơi thật sâu, ta cố gắng làm cho tâm trạng của mình bình ổn trở lại.

Vị tướng quân kia lại nói: "Hoàng thượng còn do dự gì nữa?"

Cố đại nhân quay đầu lại, không vui nói: "Trần tướng quân, chú ý ngữ khí của mình một chút."

Trần tướng quân lắc đầu nói: "Hoàng thượng thứ tội, mạt tướng chỉ vì lo lắng tình hình chiến sự hiện nay sẽ không duy trì được lâu dài. Diêu tướng quân nói, quân đội của Nam Chiếu cũng đã có hành động. Hoàng thượng, Hoàng hậu Nguyên Trinh của Nam Chiếu là thân phận gì, ai nấy đều rõ ràng. Ả ta chỉ chờ đợi cơ hội này thôi.

Lại có một người khác gật đầu nói: "Đúng vậy, Hoàng thượng, Thiên triều ta đất đai rộng lớn, tài nguyên dồi dào, biết bao nhiêu nước lân bang đều đỏ mắt thèm muốn. Chúng thần đã giúp người nghĩ ra đối sách, Đàn phi nương nương chính là người có thể hoá giải mọi chuyện, tất cả sẽ được giải quyết trong êm đẹp. Còn nữa, nương nương không phải đang bị ôn dịch sao ạ? Nếu như có thể đem bệnh này lây nhiễm sang Hàn vương, vậy cũng sẽ…" Mặc dù ông ta không nói thêm gì nữa, nhưng trong lời nói vừa rồi, ta đã nghe ra sự phấn khích.

Thật đúng là một mũi tên bắn rớt 2 con nhạn, đã muốn đình chiến, lại muốn hại đến tính mạng của Hàn vương. Xem ra, đến thời khắc quan trọng, suy nghĩ của những lão thất phu này cũng có thể sáng suốt đến thế! Sợ là mình thật sự bị ép phải đi hại chết Hàn vương, ta chăm chú lắng nghe bọn họ tranh nhau bàn luận. Đột nhiên, ta nghe Lý công công nói: "Các đại nhân có điều chưa biết, Vương thái y nói, bệnh tình của Đàn phi nương nương đã có chuyển biến tốt. Đường đến Bắc Tề xa xôi ngàn dặm, e rằng nếu thật sự phải đi, đến khi tới nơi thì bệnh đã sớm bình phục."

"Tiểu Lý Tử!" Hạ Hầu Tử Khâm cắn răng nhìn ông ta.

Lý công công sợ đến mức vội vàng quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, nô tài chỉ là… Chỉ là…" Y cúi thấp đầu, cả người run lẩy bẩy.

Ta cười khẩy một tiếng, nếu Lý công công không nói như vậy mới gọi là kỳ lạ.

Lý công công chưa nói hết, một vị đại nhân đã vội tiếp lời: "Nếu Vương thái y có thể trị khỏi bệnh dịch, vậy y thuật của ông ta chắc chắn là rất inh. Thần tin rằng, với khả năng của ông ta, có thể làm cho bệnh của nương nương lúc tốt lúc xấu. Nếu không yên tâm, Hoàng thượng hãy truyền Vương thái y đến hỏi thử xem."

Lúc tốt lúc xấu? Ông ta xem bệnh tình của ta là trò tiêu khiển, muốn mặc sức tung hứng thế nào cũng được sao?

Chẳng qua, ta đương nhiên biết, mục đích của bọn họ là thuyết phục Hạ Hầu Tử Khâm đồng ý đưa ta sang Bắc Tề mà thôi.

Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đột ngột đứng lên. Hắn vừa định trả lời thì nghe giọng nói của Thái hậu từ bên ngoài truyền đến: "Tất cả đều khăng khăng phải đem Đàn phi tặng cho Hàn vương. Có điều ai gia vẫn không hiểu, là ai nói cho các ngươi biết, đưa Đàn phi sang đó là có thể dẹp yên trận chiến này?"

Ai nấy đều kinh hãi, theo bản năng quay đầu lại nhìn, thấy Thái hậu đang vịn tay Thiển nhi tiến vào.

Hạ Hầu Tử Khâm bước lên một bước, nói với bà: "Sao mẫu hậu lại đến đây?"

Bên dưới, các đại thần vội vàng thỉnh an: "Chúng thần thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc!"

Thái hậu lạnh lùng hừ một tiếng, đi đến ghế ngồi.

Cố đại nhân ngước mắt lên nói: "Thái hậu, từ lúc sinh nhật Hoàng thượng, Hàn vương đã thích Đàn phi. Việc đó bây giờ… Bây giờ đã không phải là chuyện mới mẻ ở trong triều."

Ta khẽ "Ôi" lên một tiếng. Chuyện này lại có thể truyền ra nhanh đến thế.

Nhìn Cố đại nhân tận lực như vậy, xem ra Thiên Phi và Thiên Lục cũng góp công không ít? Bây giờ Thiên Phi còn đang trong tháng, gặp phải chuyện như vậy, nàng ta lại càng thêm mong là Hạ Hầu Tử Khâm sẽ đem ta đưa đi Bắc Tề.

Ta còn nhớ rõ, ngày thứ hai sau khi sinh con, Thiên Phi đã vội vã tìm ta để nhục mạ một trận cho bõ tức, còn nói muốn cảnh cáo ta, sau này tránh xa Hạ Hầu Tử Khâm một chút, không cho phép ta lại đi câu dẫn chàng. Như vậy hiện giờ, có lẽ nàng ta đang hận không thể xông ra, trực tiếp đem ta quẳng sang Bắc Tề?

Thái hậu nhìn ông ta một cái, trầm giọng hỏi: "Là ai ở bên ngoài loan tin đồn nhảm?"

"Thái hậu minh giám, cũng không có ai dám phát ngôn bừa bãi đâu ạ." Một vị đại nhân khác nói: "Chỉ là khi đó, Đàn phi nương nương và Hàn vương cùng rơi xuống vực, mất tích một ngày một đêm, đây chính là… Nhưng mà mọi người đều biết chuyện này, thưa Thái hậu!"

"Láo xược!" Thái hậu tức giận quát lên một tiếng, cắn răng nói: "Khi đó Đàn phi đã đưa cánh tay cho ai gia kiểm tra…"

"Mẫu hậu!" Hạ Hầu Tử Khâm cắt ngang lời bà. Thái hậu cũng ngẩn ra, cuối cùng im lặng.

Ta biết Thái hậu muốn nói điều gì. Chính là thủ cung sa trên cánh tay của ta.

Chỉ là bây giờ, làm sao có thể chứng minh sự trong sạch của ta được nữa? Thủ cung sa của ta sớm đã không còn, không phải sao? Ta chậm rãi xoa cách tay của mình, đã sớm mất.

E là trong tình thế cấp bách, Thái hậu đã quên mất việc này. Nếu không, lúc đó, bà cũng sẽ không hài lòng hỏi ta có phải đã ngủ lại Thiên Dận cung hay không.

Lại có một người nữa nói: "Thái hậu, chuyện này bất luận trắng đen thế nào cũng đã dẫn đến những tin đồn không hay. Chẳng qua khi đó, triều đình đối với thân phận Hàn vương có điều cố kỵ, chúng thần mới không buông lời dị nghị. Lúc này chính là một cơ hội cực kỳ tốt, xin Hoàng thượng và Thái hậu nghĩ lại!"

Ông ta vừa dứt lời, liền nghe được đám người ở dưới đồng thanh nói: "Xin Hoàng thượng và Thái hậu suy nghĩ lại! Xin Hoàng thượng và Thái hậu suy nghĩ lại!"

Thái hậu biến sắc, lạnh lùng nói: "Các ngươi có thể đảm bảo là đưa Đàn phi sang đó, trận chiến này nhất định có thể chấm dứt trong hoà bình sao?"

Đám đại thần phía dưới đưa mắt nhìn nhau, lát sau mới nghe một người nói: "Bẩm Thái hậu, có lẽ là không thể. Nhưng nếu vẫn còn lối thoát, chúng ta cũng nên thử một lần, không phải sao ạ? Việc này cũng là vì muôn dân thiên hạ thưa Thái hậu! Nếu hai bên không phải động đến binh đao, khi đó, Đàn phi nương nương sẽ trở thành công thần."

Công thần? Ta rất muốn cười. Nếu thật sự có chuyện như vậy, đến lúc đó, còn ai sẽ nhớ đến vị công thần là ta đây? Cũng không phải đám trung thần bọn họ đang đắc ý vì đã tìm ra một giải pháp hay ho sao?

"Các ngươi…" Thái hậu giơ tay chỉ vào đám người bên dưới, tức giận đến mức một câu cũng không nói nên lời.

"Thái hậu, Thái hậu…" Thiển nhi ở bên cạnh nhỏ giọng gọi bà, đứng phía sau giúp bà vỗ vỗ ngực.

Cuối cùng Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Các khanh trở về đi, việc này trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ."

"Hoàng thượng!" Bọn họ vẫn không chịu đi.

Hắn hít một hơi thật sâu, tức giận nói: "Trẫm vẫn là Hoàng đế Thiên triều, tất cả các ngươi nhàn rỗi muốn tạo phản phải không?"

"Chúng thần không dám!" Bọn họ cúi đầu, lại đồng thanh nói: "Chúng thần xin cáo lui trước, xin Hoàng thượng bảo trọng long thể!"

Dứt lời, bọn họ mới đứng lên, lui dần ra cửa.

Thái hậu quay sang nhìn hắn, nói: "Hoàng thượng, bọn họ muốn ép vua thoái vị hay sao?" Lúc Thái hậu nói ra câu này, âm thanh rõ ràng đang run rẩy.

Hạ Hầu Tử Khâm đỡ hai vai bà, nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng, chỉ là việc này tương đối khó giải quyết."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất luận thế nào, muốn Hoàng thượng đem Đàn phi tặng cho Bắc Tề, việc này sẽ tổn hại đến thanh danh của Thiên triều. Ai gia quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra!"

Ta nhất thời xúc động muốn đi ra ngoài, nhưng cuối cùng lại cố gắng nhịn xuống.

Ta nghe hắn nói: "Bọn họ muốn trẫm tặng, không phải là Đàn phi. Đàn phi chỉ là một cách xưng hô mà thôi."

Lời của hắn nói ra, đơn giản nhưng lại rất rõ ràng. Thái hậu là người thông minh, chỉ cần một câu, bà cũng đã có thể hiểu. Bà chắc cũng biết, đám đại thần đã tính toán chu toàn tất cả đường lui. Bọn họ hy vọng, việc làm này của Hạ Hầu Tử Khâm dù có truyền ra ngoài, cũng không tổn hại chút nào đến uy nghiêm của Thiên triều. Với người bên ngoài mà nói, chẳng qua là Hoàng đế Thiên triều tặng một nữ nhân cho Hàn vương mà thôi, có thể, đó còn trở thành giai thoại được mọi người ca tụng.

Chuyện này cũng tương tự như lần trước, Bắc Tề đưa quận chúa sang Thiên triều hoà thân. Bây giờ, chẳng qua là làm ngược lại, Thiên triều tặng người cho Bắc Tề.

Khai chiến, là vì nữ nhân. Đình chiến, cũng là vì nữ nhân.

A, đây có lẽ là minh chứng cho câu nói lưu truyền trong dân gian, hồng nhan họa thủy.

Ta bất giác xoa mặt mình, còn nhớ rõ vừa rồi không biết ai đã nói, ta không được xem là xinh đẹp. Người đó có ý nói cho Hạ Hầu Tử Khâm, chàng là Hoàng đế, mỹ nhân muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hà tất phải quyến luyến một nữ nhân nhan sắc tầm thường như ta.

Ta cắn môi, thật ra, "họa thủy" và nữ nhân có quan hệ gì với nhau đâu? Chẳng qua đó là một loại thủ đoạn chính trị mà thôi. Chẳng biết tại sao, lúc nghĩ đến đó, trong lòng ta không lại không thoải mái chút nào.

Nữ nhân, tại sao có thể dễ dàng bị gọi đến rồi bị đưa đi như thế?

Nghĩ vậy, trong lòng ta rất lâu sau vẫn không có cách gì bình tĩnh được.

Một lúc sau, ta mới nghe được giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm từ bên ngoài truyền vào: "Mẫu hậu hồi cung nghỉ ngơi đi, việc này trẫm sẽ có cách giải quyết."

Thái hậu đưa mắt nhìn hắn, dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng cuối cùng cũng im lặng. Thở dài một tiếng, bà để Thiển nhi đỡ đứng lên, đi được vài bước rồi dừng lại, quay đầu nói: "Hoàng thượng, việc này ai gia không sẽ không ép người." Dứt lời, bà xoay người đi ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn đứng yên, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, rất lâu sau mới xoay người đi vào phòng trong.

Hắn liếc nhìn Tình Hòa một cái, nàng vội khom người lui xuống.

Hắn bước đến, nhỏ giọng nói: "Đã nghe hết rồi?"

Ta mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Bỗng nhiên hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Đám lão thất phu kia, nói cái gì tất cả đều vì bách tính, trẫm thấy, người sợ chiến tranh nhất không phải chính là bọn họ sao?"

Ta giơ tay nhẹ nhàng xoa ngực hắn, nói: "Vậy Hoàng thượng định làm gì?"

Hắn hừ khẽ một tiếng, không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói: "Quân của Hiển vương ở tiền tuyến không đủ, chỉ có thể duy trì vài ngày, trẫm sẽ tự mình dẫn đại quân đi trước." Hắn cúi xuống, lại nói: "Vì thế, chuyện ở Hoàng đô, trẫm phải xử lý thỏa đáng trước."

Lời hắn vừa nói khiến ta kinh ngạc, chuyện ở Hoàng đô, đương nhiên là chỉ chuyện của thích khách kia. Ngước mắt nhìn chắn, xem ra, trong lòng hắn đích thực đã có đối sách.

Ta không nói lời nào, hắnlại nói: "Nhưng trẫm lại không nghĩ đến, ngày hôm đó thuận miệng nói nàng bị nhiễm dịch bệnh, bọn họ lại có thể giúp trẫm nghĩ ra phương pháp tốt như vậy, có thể khiến nàng kim thiền thoát xác (*). A, hôm nay xem như trẫm đã nghe được một lời khiến bản thân suy nghĩ thông suốt!"

*ve sầu lột xác, xuất hiện trong bộ dạng mới khiến không ai có thể ngờ tới.

Ta hoảng hốt hỏi: "Hoàng thượng muốn làm gì?"

Hắn khẽ cười: "Còn có thể làm gì? Vừa rồi nàng không nghe thấy sao? Các trọng thần của trẫm đã giúp nàng nghĩ ra cách xuất cung, bọn họ đều đang hy vọng trẫm dùng nàng để đổi lấy sự bình yên cho hai nước."

Ta cắn môi, trong lời nói của hắn, ta không phải là không nghe ra, hắn cũng không muốn tặng ta cho Hàn vương. Hạ Hầu Tử Khâm là một người kiêu ngạo, cho dù có chết, hắn cũng sẽ không bao giờ làm ra chuyện như vậy, không phải sao?

Ta rất hiểu hắn.

Lần này, ta lại cười, nhỏ giọng hỏi: "Vậy Hoàng thượng muốn thiếp làm gì?"

Hắn lại nở nụ cười, nhẹ nhàng nói rõ từng chữ một: "Xuất cung."

Bàn tay ta đang xoa ngực hắn khẽ run, lại nghe hắn nói: "Nước thuốc của nàng không phải vừa đúng lúc không còn nữa sao? Chắc là còn có thể duy trì thêm hai ngày nữa chứ? Trẫm sẽ nhanh chóng sắp xếp."

Lần trước ta nói nước thuốc của ta sắp hết, hắn chỉ nói đã biết. Giờ hắn lại nghĩ ra biện pháp như vậy sao? Thế thì, ta chẳng phải sẽ bỏ lại một mình hắn đối mặt với trận chiến này sao?

Dường như hắn cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, trầm giọng nói: "Mục đích để nàng xuất cung không chỉ đơn giản như thế, trẫm muốn nàng làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Ta vội hỏi.

Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: "Dẫn dụ kẻ phản bội ở Hoàng đô." Trong lòng ta chấn động, hắn lại nói: "Kẻ đó nếu có thể phái người vào cung giết người, đơn giản là muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai nước. Đã như vậy, y sao có thể để trẫm đưa nàng đi Bắc Tề?"

Ta chợt hiểu ra, bật thốt lên: "Ý Hoàng thượng là, người đó sẽ xuất hiện trên đường, ám sát thiếp?"

Đúng như lời Hạ Hầu Tử Khâm nói, đối phương là cố ý khơi mào chiến tranh nên tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ ai có thể xoa dịu trận chiến này. Mặc dù tất cả đều biết, nếu thực sự tặng người sang Bắc Tề cũng không thể bảo đảm hai nước sẽ ngừng chuyện binh đao, nhưng mà kẻ đó nhất định sẽ không mạo hiểm như vậy. Cho dù chỉ có một chút khả năng, kẻ đó cũng sẽ không bỏ qua.

"A Tử." Bỗng nhiên hắn nhỏ giọng gọi, nhẹ nhàng cầm lấy tay ta, cau mày nói: "Trẫm biết làm như vậy sẽ rất nguy hiểm, nhưng nàng yên tâm, trẫm đã chuẩn bị chu đáo cho nàng. Trẫm tuyệt đối sẽ không để nàng gặp bất kỳ mối nguy hiểm nào."

Ta gật đầu. Ta tin. Ta đương nhiên tin.

"Nhưng mà Hoàng thượng, sau khi thiếp xuất cung, cho dù dụ được người đó lộ diện thì thiếp làm thế nào để trở về?" Đây cũng là điểm từ đầu đến cuối ta không nghĩ ra.

Hắn hít một hơi, nói với ta: "Việc này trẫm đã sắp xếp xong, nàng không cần bận tâm."

"Hoàng thượng…"

Ta còn muốn nói, hắn đã giơ tay lên chặn miệng ta lại. Chàng chăm chú nhìn ta, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Trẫm sẽ rất lâu không gặp được nàng, cũng không biết lần này xa cách bao lâu mới có thể gặp lại."

Lời của hắn khiến trái tim ta nặng trĩu. Bỗng nhiên, ta lại nhớ đến Cố Khanh Hằng. Khi đó y cũng nói không biết bao lâu mới có thể gặp lại ta, tính đến nay đã gần ba tháng, ta vẫn không thấy y trở về.

Ta nắm tay hắn, hỏi: "Khi đó Hoàng thượng nói, không thể cho thiếp biết Khanh Hằng đi đâu, như vậy hôm nay có thể không?"

Sắc mặt của hắn biến đổi, miễn cưỡng cười nói: "Việc này không vội."

Nhưng mà, trong lòng ta lại thấy thấp thỏm.

Muốn hỏi tiếp, chàng lại cúi đầu hôn môi ta, thì thầm: "A Tử, trẫm có thể để cho nàng đi, cứ như vậy sẽ tốt hơn…"

Bàn tay ta bất giác nắm chặt lấy tay hắn, mà hắn cũng đã vòng tay bế ta lên, bước vội đến long sàng.

Ta còn đang kinh ngạc, hắn đã cúi người áp xuống.

"Hoàng thượng." Ta nâng khuôn mặt hắn lên.

Hắn cúi đầu ậm ừ đáp lại, đôi môi mỏng mềm mại nhẹ nhàng đụng chạm vào da thịt ta. Hơi thở ấm áp của hắn phả vào cổ ta, làm dấy lên cảm giác tê dại ở bên tai. Ta không nhịn được rên nhẹ một tiếng.

Hắn khẽ cười: "Nàng là nữ nhân của trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không dâng tặng cho kẻ khác!"

Lời của chàng làm ta bất giác mỉm cười, đúng vậy, ta thích một Hạ Hầu Tử Khâm như vậy. Bá đạo, kiêu ngạo. Nhưng ta chính là thích thế!

Ta vươn tay ôm lấy hắn, lại nghe hắn đột nhiên nói: "Nếu trẫm một đi không trở về, nàng có hận trẫm không?"

Hắn nhắc ta mới nhớ đến, khi đó ta đã nói, bất cứ lúc nào ta cũng sẽ không hận chàng.

Ta nhìn thẳng hắn, lắc đầu nói: "Vậy ngay lập tức Hoàng thượng cũng sẽ nhìn thấy thiếp."

Chân mày của hắn nhíu lại, cắn răng nói: "Nàng dám!"

Ta cười nói: "Tại sao thiếp lại không dám?"

Cho dù thất bại, cùng lắm thì ta sẽ cùng chàng kiêu ngạo mà chết, ngay từ đầu ta đã thầm nói với bản thân mình như thế.

Tay hắn nắm lấy vai ta càng chặt hơn, ta bất giác bị đau đến nhíu mày, nhưng sau đó ta lại miễn cưỡng mỉm cười. Hắn lại sầm mặt nói: "Trẫm muốn nàng phải sống tốt."

Ta gật đầu: “Vì thế Hoàng thượng cũng phải sống.”

Đột nhiên hắn khẽ cười rộ lên, cúi mặt chôn ở cổ của ta, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thế nào, nàng muốn đem trẫm ăn đến xương cũng không còn sao?”

Ta cũng cười: “Đúng vậy, tốt nhất là lấy dây thừng buộc chàng lại, cột kỹ chàng ở đai lưng! A ——”

Thật đáng ghét, chàng đã bao nhiêu tuổi rồi, lại có thể cắn ta như thế chứ.

Ta phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn. Hắn lại giống như một đứa trẻ cười lên “khanh khách”, bỗng nhiên lại trầm giọng nói: “Làm càn…”

Chẳng biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó trượt ra từ khoé mắt. Một Hạ Hầu Tử Khâm không biết xấu hổ như vậy, một Hạ Hầu Tử Khâm tính tình trẻ con như vậy, đã rất lâu rồi ta chưa nhìn thấy…

Lâu đến mức, ta dường như không nhớ rõ nữa.

Đôi mày anh tuấn của hắn khẽ nhíu lại, cắn răng mắng: “Vô dụng, trẫm chẳng qua là cắn nhẹ nàng một cái.”

Ta không nhịn được mà cười thành tiếng. Chàng biết rất rõ, ta không phải vì vậy mới khóc.

Rốt cuộc chân mày của hắn cũng giãn ra, cúi đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại của ta, nhẹ nhàng mút vào.

“Ưm…” Thân thể ta không khống chế được khẽ run rẩy, ta kêu lên thành tiếng.

Hắn cười, đưa tay cởi y phục của ta ra…

Mà ta cũng sớm cảm nhận được, thân thể của hắn ngày càng nóng…

Hoan ái qua đi, hắn thở gấp nằm bên cạnh ta, bàn tay hắn vẫn như trước, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể ta. Hắn nói: “Hứa với trẫm, tuyệt đối không được mạo hiểm. Trẫm muốn nàng phải sống tốt, sống để trở về gặp trẫm!”

Ta nghiêng người ôm lấy cánh tay hắn, gật đầu thật mạnh.

Có câu nói đó của chàng, ta nhất định sẽ cố gắng sống, sống để gặp lại chàng.

Ta giơ tay lên, vươn ngón út ra, nói với hắn: “Ngoéo tay đi.”

Hắn liếc ta một cái, cau mày nói: “Đây là gì?”

Ta quơ quơ tay, mỉm cười nói: “Thiếp hứa với chàng, cố gắng sống, sống để trở về gặp chàng. Chàng cũng phải hứa với thiếp, phải sống tốt, như vậy mới công bằng!”

Hắn lại xem thường hừ một tiếng, nói: “Chớ nói chuyện công bằng với trẫm.”

Ta lại không thấy buồn, ép sát hắn, thân thể mềm mại dựa vào ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, đây coi như là lời thề của chúng ta, nếu ai không làm được, người đó chính là….” Dân gian thường nói, chính là súc sinh. Nhưng mà, chàng là Hoàng đế nha, nói “Súc sinh” thật khó nghe. Ta suy nghĩ, nhanh trí nói: “Ai không làm được, người đó chính là rùa đen.”

A, ngay cả rùa cũng có thể đem ra để thề.

Hắn khẽ cắn môi: “Trẫm sẽ không tuỳ tiện nói ra lời thề mất mặt như thế.”

Lằng nhằng với hắn cả buổi mà hắn vẫn không chịu thề, cũng không chịu giơ tay. Tính tình ngang tàng của hắn một khi đã nổi lên thì thật đúng là không ai ngăn được. Không ép buộc hắn nữa, ta lặng lẽ ngước mắt nhìn người đàn ông có gương mặt tuấn tú phi phàm này.

Hắn dường như có chút ngượng ngùng, trừng mắt nhìn ta một cái rồi nghiêng mặt sang hướng khác. Ta không nhịn được mỉm cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn.

Ta lặng lẽ nói ở trong lòng:

Hạ Hầu Tử Khâm, đây là lời thề của ta và chàng. Đã thề thì nhất định phải tuân thủ…

Rất lâu sau ta mới thấy hắn quay mặt lại, rốt cuộc hắn cũng không chịu được. Ta còn tưởng rằng hắn cố ý không nhìn ta.

Ta ngước mắt nhìn, hắn cũng chỉ nhìn lại, một câu cũng không nói.

Trong đôi mắt của hắn thoáng phát ra tia sáng lấp lánh, từng chút từng chút phản chiếu vào đáy mắt ta.

Một lát sau, rốt cuộc ta mới nghe hắn cười nói: "Làm sao bây giờ, trẫm cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ."

Trong lòng ta khẽ động, hắn bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, thật sự làm ta kinh ngạc. Giơ tay lên vỗ vỗ gương mặt của mình, ta cười nói: "Cái Hoàng thượng muốn nhìn là gương mặt này của thiếp, hay vẫn là một cái khác?"

Hắn giật mình, bỗng nhiên nói: "Chờ đến khi xuất cung, nàng không cần thoa nữa. Đến lúc đó, e rằng cũng không có ai nhận ra nàng."

Tay ta hơi cứng lại, mới nhớ đến, hắn chưa bao giờ hỏi ta chuyện nước thuốc. Trước đây, ta sợ hắn hỏi. Bây giờ, lại sợ hắn không hỏi. Chung quy ta cảm thấy hắn không hỏi, trong lòng ta lại hoảng hốt.

Đang suy nghĩ, hắn nghiêng người ôm ta, thở dài: "Ngày mai lâm triều, nàng phải chịu uất ức một chút."

216. Q.3 - Chương 10: Tiên Sinh

Edit : Ong MD Beta : Kim NC

***"Dùng nhan sắc của ngươi cũng được, dùng trí tuệ của ngươi cũng được. Cái trẫm muốn thấy, là Bắc Tề mất nước"

……Đêm cuối cùng bên nhau, bỗng nghe hắn hỏi họ của mẹ ta. Ta nói, mẹ ta họ Úc. Sáng sớm ngày hôm sau, ta trở về Cảnh Thái cung. Các cung nhân trong Cảnh Thái cung thấy ta đã bỏ khăn che mặt, tinh thần sảng khoái thì ai nấy đều vui mừng, tươi cười. Tường Thụy cười nói: "Nương nương khỏi bệnh rồi, Hoàng thượng lại ngày càng sủng ái nương nương, sau này địa vị của nương nương ở trong hậu cung sẽ càng tôn quý hơn." Tường Hòa đứng bên cạnh vội gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, nô tài nghe người ta nói, đại nạn không chết tất sẽ hạnh phúc đến cuối đời." Tình Hòa đi theo phía sau ta không nói gì, ta cũng im lặng, bọn họ làm sao biết được sau này sẽ có chuyện gì. Ta sẽ nhanh chóng xuất cung mà thôi. Phương Hàm nhìn thấy ta thản nhiên hành lễ, rót trà cho ta rồi đứng bên cạnh. Không bao lâu sau, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng người bước vào. Ta bình tĩnh nhìn ra thì thấy là một công công, trên tay y phất nhẹ cây phất trần, bước vào cửa cũng không quỳ xuống, chỉ cất giọng the thé nói: "Phụng khẩu dụ Hoàng thượng, truyền Đàn phi nương nương đến Kim Loan điện yết kiến —— " Y vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều giật mình, hoảng sợ. Phi tần rất ít khi vào triều yết kiến, chỉ khi nào sắc phong Hoàng hậu thì nữ tử mới có thể đến Kim Loan điện. Nhưng từ hôm qua đến nay, không hề có một bức thánh chỉ nào ban xuống sắc phong cho ta, vì vậy mới càng khiến bọn họ kinh ngạc. Buông chén trà trong tay xuống, ta thản nhiên đứng dậy, bước về phía công công kia nói: "Làm phiền công công, bản cung sẽ đi cùng công công ngay." Vừa dứt lời, ta liền nâng bước đi về phía trước. Vị công công kia lại nói: "Xin nương nương dừng bước, Hoàng thượng nói, trước hết mời nương nương thay y phục." Y vừa nói xong liền hai tay vỗ tay vào nhau. Sau đó, có một cung nữ đứng bên ngoài bước vào, trong tay của cung nữ đó có một cái khay, trên khay đặt một bộ y phục. Ta khẽ nhìn lướt qua, cũng không khó nhận ra, y phục này không phải là cung trang, Hạ Hầu Tử Khâm quả nhiên suy nghĩ chu đáo. Các cung nhân của Cảnh Thái cung mặc dù ngờ vực trong lòng nhưng lúc này cũng cũng không dám hỏi một câu. Ta đưa tay nhận lấy bước vào bên trong thay, sau đó lại đi ra. Tình Hòa muốn đi theo ta nhưng ta nghiêng mặt nói với nàng: "Không cần theo, ngươi hãy đợi ở Cảnh Thái cung đi." Tình Hòa do dự, cuối cùng không bước lên nữa. Loan kiệu đi rất nhanh, chỉ một lát sau đã ra khỏi hậu cung. Ta đưa tay vén nhẹ tấm màn kiệu lên, nhìn thấy điện Thừa Càn đã ở xa xa trước mắt. Mái ngói lưu ly màu đỏ sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, ta bất giác nheo mắt lại. Bàn tay khẽ nắm chặt tấm màn kiệu, hít một hơi thật sâu, cuối cùng thả tay ra. Màn kiệu từ từ hạ xuống,

còn đung đưa trước mắt ta. Tới trước điện, vị công công kia mặt không thay đổi giúp ta nhấc màn kiệu lên, nhỏ giọng nói: "Nương nương, xin mời." Ta cũng không nói lời nào, bước nhanh lên phía trước. Theo những bậc thang phía trước điện đi lên, Vũ Lâm quân ai đứng nghiêm trang ở hai bên, khi ta đi qua trước mặt bọn họ, cũng không thấy ánh mắt của bọn họ có bất kỳ dao động nào. Công công kia dẫn ta tới ngoài điện, bước đến gần một vị công công khác nói nhỏ mấy câu, liền thấy vị công công đó vội vàng đi vào. Không cần đợi lâu chỉ một lát sau đã nghe thấy một giọng nói từ bên trong truyền ra: "Hoàng thượng có chỉ, truyền Úc thị vào yết kiến —— " "Hoàng thượng có chỉ, truyền Úc thị yết kiến ——" Ta chợt cảm thấy trong lòng khẽ run lên, thảo nào đêm qua hắn hỏi họ của mẹ ta. Úc… Ta hít một hơi thật sâu, nâng bước đi lên phía trước. Từng bước chân là từng bước nặng trĩu. Ta cúi thấp đầu, không nhìn thấy sắc mặt của các văn võ bá quan trong triều lúc này, hiện tại ta chỉ nhìn thấy bước chân của mình. Ta nhớ tới lời của hắn nói với Thái hậu ngày hôm qua, bọn họ muốn không phải là đưa Đàn phi cho Hàn vương, Đàn phi, chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Vì thế bây giờ ta là Úc thị. Ta bước lên, quỳ xuống, cúi đầu chạm đất, cung kính nói: "Thần… Dân nữ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Phía trên điện không có ai lên tiếng, ta cúi đầu không dám ngẩng lên. Ta mơ hồ nghe thấy những đại thần đứng bên cạnh bàn luận xôn xao, nhưng không kẻ nào dám lớn tiếng. Ta liếc nhìn, thấy Cố đại nhân đang nhìn ta, sắc mặt vô cùng đắc ý. Ta cắn môi, lại cúi đầu xuống lần nữa. Lúc này, chợt nghe thấy một người lên tiếng: "Thần cả gan xin hỏi, vừa rồi Hoàng thượng nói chính là dân nữ này sao? Thần thấy nàng ta chẳng qua chỉ là một người con gái nhan sắc tầm thường, nàng ta có thể làm lắng chiến loạn xuống được sao? Hoàng thượng, thần cho rằng, Thiên triều ta còn rất nhiều nữ tử có dung mạo xinh đẹp…" Ông ta chưa dứt lời đã nghe thấy Cố đại nhân cười nói: "Ai da, Thái đại nhân nói sai rồi, ngài không nên xem thường nử tử này." Ta cúi đầu lắng nghe, trong triều vẫn có rất nhiều đại thần không biết rõ sự việc. Những người hôm qua đi Thiên Dận cung, lúc này đương nhiên sẽ không giải thích rõ việc này. Nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Thái đại nhân cho rằng, nàng ta không đủ xinh đẹp sao?" Hắn cúi xuống nói tiếp: "Ngẩng đầu lên." Ta chần chừ một lát, cuối cùng ngước mắt lên nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn trên Kim Loan điện. Long bào màu vàng sáng trên người hắn trở nên cực kỳ chói mắt, những hạt châu rũ xuống trán, chắn ngang nửa gương mặt hắn, ta đang quỳ nên chỉ có thể nhìn thấy rõ đôi môi mỏng của hắn, đôi môi ấy hơi cong lên. Người ngồi trên điện đã chậm rãi bước xuống, những hạt châu khẽ đung đưa về phía trước ngực hắn, phát ra tiếng va chạm khe khẽ. Hắn đưa bàn tay to của mình nâng cằm ta lên, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn thẳng vào ta, đôi môi mỏng khẽ hé mở: "Vẻ đẹp của nàng, trẫm hy vọng một ngày nào đó, các ngươi cũng có thể tận mắt nhìn thấy." Ta cảm thấy trong lòng chấn động, giật mình nhìn hắn. Lại thấy hắn nhìn ta cười nhợt nhạt, sau đó đổi đề tài nói: "Các ái khanh thực sự cho rằng chỉ bằng nàng ta, có thể làm hai nước đình chiến sao?" Hắn vừa mới thốt ra lập tức nghe thấy cả đám người đồng thời quỳ xuống nói: "Hoàng thượng anh minh! Hoàng thượng anh minh!" Anh minh. Lời nào lời nấy cũng thật tốt đẹp. Ta nhìn thấy, đó chính là những người hôm qua đến Thiên Dận cung. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, trầm giọng hỏi: "Các ngươi cho rằng trẫm chỉ muốn đình chiến thôi sao?" Đám quần thần kia dường như cảm thấy khiếp sợ, chưa kịp nghĩ gì lại nghe hắn nói: "Nếu Bắc Tề dám xâm phạm biên giới của Thiên triều, món nợ này, chắc chắn trẫm sẽ nhớ kỹ trong lòng!" Chẳng biết tại sao khi hắn nói những lời này, khiến cho đáy lòng ta hơi căng thẳng, hắn đã quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt ta. Trong đôi mắt phượng nổi lên ý cười, chậm rãi thốt ra, nhấn rõ từng chữ một: "Dùng nhan sắc của ngươi cũng được, dùng trí tuệ của ngươi cũng được, thứ trẫm muốn thấy, là Bắc Tề mất nước." Hai chữ "Mất nước" thốt ra từ miệng hắn, lại phảng phất một sức mạnh kỳ lạ làm cho lòng ta rung động. Trong đó xuất hiện mùi vị của dã tâm. Cả đám quần thần ở hai bên bây giờ mới kịp phản ứng kịp, lại cùng hô vang: "Hoàng thượng anh minh!" Lại là anh minh. Ta nghe xong, trong lòng cảm thấy thật buồn cười. Hắn đã buông cổ tay ta ra, xoay người dậy đứng chắp tay. Cố đại nhân nhìn ta nhỏ giọng hỏi: "Có điều không biết, ý kiến của Úc cô nương như thế nào?" Trong lòng ta thầm mắng ông ta, thật biết cách đối nhân xử thế, lúc này thế mà cũng gọi ta là "Úc cô nương"! Ta nhìn Hạ Hầu Tử Khâm nhưng hắn lại không nhìn ta. Ta cười nhạt một tiếng, gằn từng chữ: "Đã là vì Thiên triều, thì tiếng hồng nhan họa thủy này, đương nhiên dân nữ nguyện lòng gánh vác." Ta nhìn thấy rõ ràng hai tay của hắn khẽ run lên, chợt nghe hắn mỉm cười nói: "Hay ột tiếng hồng nhan họa thủy, các khanh gia nghĩ thế nào?" Chỉ nghe thấy Cố đại nhân khẽ hừ một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa. Hạ Hầu Tử Khâm xoay người đi lên long ỷ, lạnh lùng nói: "Các khanh thấy trẫm nên ban cho nàng thân phận gì thì phù hợp?"

(*) long ỷ là ngai vàng có đầu rồng của vua.Nếu nói là dâng người cho Hàn vương, lại đưa một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy thì chính là làm mất mặt Hàn vương. Một người đứng bên phải nói: "Bắc Tề đã đưa quận chúa đến hòa thân, thần cho rằng không bằng Hoàng thượng phong nàng ta làm công chúa được không ạ?"

Trong lòng ta khẽ cười khẩy, chủ ý này thật tốt quá, để cho Hoàng đế sắc phong phi tử của mình thành công chúa, rồi sang tay tặng cho kẻ khác sao? Ta lặng yên nhìn hắn một cái, thấy sắc mặt của hắn xám xịt, nếu lúc này là đêm qua, chắc chắn hắn sẽ nổi trận lôi đình. Nhưng trước mắt lại đang ở Kim Loan điện, hắn là đế vương, không thể làm như vậy được. Hơn nữa, chuyện ta xuất cung đã xác định, trong lòng hắn chắc hẳn đã có kế hoạch của chính mình. Cố đại nhân lại nói: "Việc này vạn vạn lần không thể. Người muốn khai chiến chính là Hoàng đế Bắc Tề, nếu như đem nàng ta cho Hàn vương thì không nên lấy thân phận và tiếng tăm lớn như vậy." Cuối cùng, Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng nói: "Trẫm cũng cảm thấy như vậy, đúng là Cố đại nhân nói có lý. Không bằng, để Cố đại nhân nhận nàng ta làm nghĩa nữ, tiểu thư của đại học sĩ khanh ra mặt cũng đủ sức thuyết phục rồi chứ, khanh thấy thế nào?" Nghe vậy, sắc mặt Cố đại nhân trở nên trắng bệch. Nếu không phải đang ở trên đại điện, ta cũng không nhịn được mà cười thành tiếng mất thôi. Chiêu này của Hạ Hầu Tử Khâm quá tuyệt vời. Hắn biết rất rõ ràng Cố đại nhân xem thường ta nhất, bây giờ lại muốn ông ta nhận ta làm nghĩa nữ, chẳng phải muốn chính ông ta ôm đá tự đập chân mình sao? Chúng đại thần ở phía sau đều tán thành hùa theo thật sôi nổi, nói chủ ý của Cố đại nhân thật tuyệt vời, còn nói Hoàng thượng anh minh. Rốt cuộc ta mới biết vì sao lúc bàn đến việc săn bắn ở Thượng Lâm Uyển, không có người nào nói mùa xuân săn bắn không thích hợp. Khi đó chắc chắn bọn họ cũng nhất nhất một câu cửa miệng "Hoàng thượng anh minh". Thảo nào hắn mắng bọn họ là 'Đám thất phu cáo già'. Lần lâm triều này có thể nói là chưa bao giờ dài đến vậy. Lúc hạ triều cũng đã qua giờ Thìn. Ta ngồi trên loan kiệu trở về, nhưng mới đi được một đoạn đã thấy loan kiệu chợt dừng lại, ta nghi ngờ đưa tay vén tấm màn kiệu lên, thấy Cố đại nhân đang đứng ở phía trước. Ta chần chờ một lát, cuối cùng nói ngừng loan kiệu lại, cho hạ kiệu xuống cười yếu ớt nói: "Thế nào, chuyện đã tới nước này, Cố đại nhân còn có lời gì muốn nói sao?" Gọi ông ta là cha, ta thực sự không gọi được. Ta nghĩ, ông ta nhất định cũng không muốn nghe ta xưng hô với ông ta như vậy, nếu không, ta chỉ sợ sẽ làm ông ta tức chết mất thôi. Lúc này ông ta mới bước lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Ta rất vui mừng, rốt cuộc cũng có thể khiến cho yêu nữ nhà ngươi rời khỏi nơi này!" Ta giật mình, lần trước còn nói Dao phi là yêu nữ Bắc Tề? Lần này, lại tới lượt ta thành yêu nữ rồi? Ông ta lại nói: "Nếu không có ngươi, tình cảm của ta và Hằng nhi sao lại biến thành như vậy?" Khanh Hằng? Bàn tay giấu trong ống tay áo tay bỗng nhiên nắm chặt lại, huynh ấy vì ta, cố ý ngỗ nghịch với Cố đại nhân sao? Ta cũng biết, Cố đại nhân chỉ có một mình huynh ấy là con trai, đương nhiên ông ta vô cùng quan tâm đến con mình. Thấy ta không nói lời nào, ông ta lạnh lùng nói: "Hằng nhi vốn không nên vào cung làm thị vệ! Tất cả đều tại ngươi!" Ta ngước mắt nhìn ông ta hỏi lại: "Y thăng quan tiến chức, ông làm cha không cảm thấy vui mừng sao? Ta cho rằng, ông sẽ rất vui mừng." Khi đó, Cố Khanh Hằng thăng quan làm Ngự tiền thị vệ, ta còn tưởng rằng, bởi vì Cố gia xưa nay chỉ có quan văn, bây giờ lại xuất hiện võ tướng, Cố đại nhân sẽ rất vui mừng mới phải chứ? Không ngờ lại không phải như vậy sao? Cố đại nhân hừ một tiếng nhưng không trả lời, đổi đề tài: "Đã tới bước đường ngày hôm nay, ngươi cũng không hề cảm thấy hối hận một chút nào sao?" Ta cười khẩy trong lòng, ta có gì phải hối hận sao? Những thứ ta muốn đều đã có được rồi mà? Thấy ta không nói lời nào, ông ta lại nói: "Người sống trên đời, nên chấp nhận số mệnh của mình. Ngươi chẳng qua chỉ là một nữ nhân, ngươi cho rằng ngươi có thể thoát khỏi gông xiềng của số phận sao? Thật nực cười! Làm tỳ thiếp cho Cố phủ ta là oan uổng, tủi thân cho ngươi sao? Mọi chuyện như thế nào ngươi vẫn không rõ sao? Hậu cung không tồn lại tình yêu. So với giang sơn, ngươi chẳng là cái thá gì cả." Lúc ông ta nói những lời này, ánh mắt nhìn ta lại hiện lên sự khinh bỉ. Lời nói cay độc của ông ta ngầm nói cho ta biết, lúc trước ta không chấp nhận làm tỳ thiếp cho Cố phủ chính là tổn thất của ta. Ta muốn trèo cao, như vậy ông ta muốn nhìn ta trèo càng cao thì ngã càng đau. Ông ta vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng là bậc quân vương thánh minh, quả thật đã không uổng chúng ta liều mạng yết kiến." Thì ra ông ta cho rằng, Hạ Hầu Tử Khâm là vì lời nói của bọn họ ngày hôm qua nên hôm nay mới 'Nghĩ thông suốt' là phải đem ta tặng cho Hàn vương. Ta ngước mắt nhìn ông ta, cười nhạt rồi nói: "Như vậy Cố đại nhân thực sự cho rằng Hàn vương thích ta?" Ta vừa thốt ra đã khiến ông ta ngẩn người, ta lại nói: "Chuyện ta và Hàn vương là do bọn họ nói cho ông biết à?" Ta không chỉ rõ là ai nhưng trong lòng ông ta hiểu rõ. Nhưng ta lại cảm thấy buồn cười vô cùng, trong chuyện này Diêu thục phi còn bỏ qua hết mối hiềm khích lúc trước, rõ ràng là nàng ta đã ép hỏi cung nữ của Dao phi, lại còn nói cho chị em nhà Tang gia biết nữa. Hoặc là, toàn bộ người trong hậu cung đều biết hết. Đối với Diêu thục phi mà nói, không có kẻ thù thật sự lẫn bạn bè thân thiết. Trên mặt Cố đại nhân thoáng hiện nét không vui, ông ta nói: "Ngươi và Hàn vương cô nam quả nữ ở chung với nhau suốt một đêm, ngươi tưởng mình là thánh nữ chắc?" ông ta giận dữ liếc xéo nhìn ta, cuối cùng phe phẩy ống tay áo bỏ đi. Ông ta vẫn không hề nhắc đến chuyện nhận ta làm nghĩa nữ, dường như nhắc tới là sự nhục nhã của ông ta. Ta đứng ở phía sau lạnh lùng nhìn ông ta, ta có phải thánh nữ hay không, Hạ Hầu Tử Khâm biết, Thái hậu biết, không

cần ông ta phải nói! Trở về Cảnh Thái cung, các cung nhân đều lo lắng chờ đợi, nhất là Tình Hòa, giống như phóng ra khỏi Cảnh Thái cung đón ta. Tình Hòa nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt, thấy ta không sao, cuối cùng mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Phương Hàm bước lại gần, nhíu mày hỏi: "Nương nương, sao Hoàng thượng lại truyền người đến Kim Loan điện?" Tình Hòa đỡ tay ta đi vào, ta khẽ cười: "Sao thế, bây giờ cô cô vẫn còn quan tâm bản cung sao?" Phương Hàm bình thản, lãnh đạm nói: "Đương nhiên là nô tì quan tâm người." Ta bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Phương Hàm, trong đôi mắt của nàng vẫn là vẻ thản nhiên như trước, nàng không hề né tránh ánh mắt ta. Ta nghĩ ngợi một chút cuối cùng nói: "Thực ra bản cung cũng chưa từng nghĩ rằng bản cung và cô cô sẽ đi tới ngày hôm nay." Nàng cúi thấp đầu nói: "Nô tì lo sợ." Ta cười: "Cô cô nên đi thôi, cô cô là ân nhân cứu mạng của Thái hậu, đương nhiên Thái hậu sẽ ghi nhớ trong lòng." Lúc này trong đôi mắt của nàng mới lộ vẻ hơi kinh ngạc, một lát sau mới nói: "Nô tì chỉ muốn nương nương biết, nô tì đối với người, là thật lòng. Chỉ có điều..." Nàng cúi xuống sau đó nói tiếp, "Có điều tất cả chúng ta đều vì chủ nhân của mình." Nàng nói xong câu đó cũng không nhìn ta nữa, hành lễ với ta rồi cung kính lui xuống. Ta hơi bần thần muốn nói gì đó nhưng lại cười yếu ớt lắc đầu, phất tay nói: "Tất cả lui xuống đi." Một mình ta ngồi trong căn phòng yên tĩnh, hít một hơi thật sâu, trước mắt ta lại hiện ra khuôn mặt của Triêu Thần. Nhớ lại những lời Triêu Thần nói, sau đó lại nghĩ tới bên ngoài Cảnh Thái cung ta có rất nhiều cung nhân, ta khẽ than thở một tiếng. Sau này, bọn họ phải tự mình mưu tính tìm lối đi cho riêng mình. Đàn phi, đã không còn là Đàn phi nữa rồi. Ta xoay người, lấy ở dưới giường ra chiếc hộp gỗ Tô Mộ Hàn cho ta, ngón tay ta lướt nhẹ qua nắp hộp, hình cây tử khắc trên đó đã khắc sâu trong tâm trí ta. Ta nhẹ nhàng mở ra, ở bên trong là cây lược gỗ Cố Khanh Hằng đã cài lên tóc ta vào lễ cập kê. Nó vẫn còn rất mới, ta chưa từng dùng nó lần nào. Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, chuyện của Cố Khanh Hằng bây giờ chưa phải là lúc thích hợp để nói. Chợt nhắm hai mắt lại, hãy tin tưởng hắn đi, tất cả mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp. Không bao lâu sau, ta nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề, ta không bước ra, chỉ hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì? " "Nương nương, Vũ lâm quân đã bao vây toàn bộ Cảnh Thái cung lại." Giọng nói vang lên ta đã hiểu mọi chuyện, không phải giọng của Tình Hòa, mà là của Phương Hàm. Ta giật mình, lại hỏi tiếp: "Tình Hòa đâu?" Phương Hàm vẫn đứng bên ngoài cửa nói: "Vừa rồi bên ngoài một vị công công đến, nói là Hoàng thượng truyền lệnh triệu Tình Hòa tới Thiên Dận cung rồi ạ." Ta im lặng không nói gì nữa, Hạ Hầu Tử Khâm truyền lệnh triệu nàng qua đó, không biết là có chuyện gì. Ta khẽ lắc đầu, tất cả hãy chờ Tình Hòa trở về rồi hỏi cũng không muộn. Ngày hôm nay, Cảnh Thái cung rất yên tĩnh. Nghe nói lúc xế chiều, Diêu thục phi đã tới nhưng bị Vũ lâm quân bên ngoài chặn lại. Bọn họ nói phụng mệnh lệnh của Hạ Hầu Tử Khâm, Đàn phi của Cảnh Thái cung bị bệnh dịch tái phát, không có sự chấp thuận của hắn, không ai được bước vào Cảnh Thái cung nửa bước. Thực ra, trong lòng Diêu thục phi đã biết rất rõ ràng rồi mà? Vì thế, nàng ta tới đây chẳng qua là muốn mượn cơ hội này hạ nhục ta một phen mà thôi, nếu đã như vậy thì không gặp cũng được. Tình Hòa đi tới khuya mới trở về, ta gọi nàng vào phòng hỏi mấy câu. Nàng cười nhạt nói: "Nương nương lo lắng điều gì chứ? Hoàng thượng chỉ muốn nô tì đi cùng nương nương đến Bắc Tề hòa thân mà thôi." Nàng đi Bắc Tề hòa thân cùng với ta, đương nhiên ta cũng biết, nếu Hạ Hầu Tử Khâm đã gọi nàng đi thì chắc chắn đã cho nàng biết tất cả. Lúc này, nàng nói như thế, là không muốn để cho những người khác trong Cảnh Thái cung biết. Nghe vậy, ta cũng không hỏi nữa. Buổi tối, Cảnh Thái cung có rất nhiều thái y tới. Trong hậu cung nhanh chóng truyền tin, nói rằng Đàn phi bị bệnh dịch tái phát, càng lúc càng nặng xem ra là bệnh tình nguy kịch. Đến nửa đêm, tin tức Đàn phi bị bệnh chết nhanh chóng truyền ra ngoài. Mà cung nữ thân cận bên cạnh ta là Tình Hòa, cũng bị nhiễm ôn dịch nên cũng bỏ mình. Lúc này, ta đã được lén đưa ra khỏi Cảnh Thái cung, Tình Hòa ngồi ở bên trong kiệu cùng ta. Ngày hôm sau, trong cung truyền tin nghĩa nữ của đại học sĩ được đưa đến Bắc Tề hòa thân. Hoàng đế hy vọng có thể dùng việc này để làm lắng lại chiến sự giữa hai nước. Lúc ra bên ngoài ta đeo khăn che mặt. Khi Tình Hòa đỡ ta lên xe ngựa, ta không thể nào nhịn được quay đầu lại nhìn. Bóng người màu vàng sáng ở phía xa xa, đứng trên thành tường cao cao. Ta không nhìn rõ sắc mặt của hắn, nhưng ta biết, nhất định là hắn đang nhìn ta, chỉ nhìn ta mà thôi. Phía bên dưới, Cố đại nhân đang đứng với vẻ mặt âm trầm. Ta nghĩ, nếu thân phận của ta không phải là nghĩa nữ của ông ta thì chắc lúc này ông ta sẽ cười toe toét ấy chứ nhỉ? "Tiểu thư." Tình Hòa nhỏ giọng gọi ta. Ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, ánh mắt lưu luyến nhìn bóng người của hắn không rời, rồi xoay người lại bước vào xe ngựa. Tấm màn xe chậm rãi buông xuống, ta nghe thấy bên ngoài có người cao giọng nói: "Xuất phát!" Bánh xe rốt cuộc cũng chậm rãi chuyển động, tấm rèm cửa sổ khẽ bay lên phấp phới khiến cho cảnh sắc hai bên khi thì hiển hiện, khi thì biến mất. Chỉ có màu xanh lục đậm kia là không hề thay đổi. Ta lấy trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ, khẽ cúi đầu đưa mắt nhìn nó rất lâu, sau đó khóe miệng bất giác mỉm cười, vung tay, ném nó ra ngoài cửa sổ xe. Đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy nó, sau này cũng không cần đến nó nữa. Tình Hòa chỉ

nhìn, nhưng không hỏi ta cái bình bị ta ném đi là thứ gì. Đoàn người đi được một thời gian rất lâu, lúc ta nhấc tấm màn phía sau xe lên, đã không còn nhìn thấy những tòa thành lầu cao vút nữa. Trong lòng ta chợt dâng lên cảm giác thất vọng thoáng qua. Buông tấm màn xe xuống, dựa lưng vào tấm đệm mềm trong xe. Ta đưa tay lên định gỡ cái khăn che mặt xuống, bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười. Nếu lấy cái khăn che mặt xuống, người khác còn chưa ai biết ta còn có một khuôn mặt khác nữa. Ta không suy nghĩ nhiều nữa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Xe ngựa đi thêm một đoạn nữa, bỗng nhiên nghe Tình Hòa nói: "Tiểu thư, nô tì có một yêu cầu quá đáng." Ta hơi kinh ngạc nhìn nàng, khẽ cười hỏi: "Có chuyện gì?" Nhìn bộ dạng nghiêm túc, chững chạc của nàng lúc vừa nói xong, ta thực sự không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì. Tình Hòa ngẫm nghĩ một lúc, mới nhìn ta nói: "Nô tì muốn được một lần nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của tiểu thư." Trong lòng ta chấn động. Nàng nói, dung nhan tuyệt sắc… Nghe Tình Hòa cười nói: "Hoàng thượng nói, tiểu thư là người con gái đẹp nhất mà người từng gặp. Nô tì cho rằng nhất định là vô cùng rung động lòng người. Không biết nô tì có may mắn được chiêm ngưỡng dung nhan của tiểu thư không?" Hạ Hầu Tử Khâm… Hắn đã nói như vậy sao? Sau đó, ta lại nghĩ tới ngày ấy trên Kim Loan điện hắn nói: vẻ đẹp của ta, hy vọng một ngày nào đó tất cả mọi người có thể ngắm nhìn. Đúng vậy, quan trọng là có còn cơ hội đó hay không? Nhìn người cung nữ trước mặt ta khẽ cười thành tiếng: "Đã cùng nhau ra đi, còn có gì không thể chứ?" Nghe vậy, trong đôi mắt của nàng tràn đầy niềm vui, ta nói: "Mang bình nước lại đây cho ta." Tình Hòa vội gật đầu, lấy bình nước lại cho ta. Ta mở nút bình, đổ nước bên trong vào lòng bàn tay, rửa sạch nước thuốc trên mặt xuống. Dòng nước mát lạnh chảy xuôi xuống theo hai má, gặp đúng lúc thời tiết nóng bức như vậy khiến ta nhất thời cảm thấy thoải mái một cách lạ thường. Ta khẽ mỉm cười nhìn Tình Hòa. Tình Hòa ngây người nhìn ta, một lát sau mới cười thành tiếng, nói: "Tiểu thư, người thật sự rất xinh đẹp." Để bình nước sang một bên, ta vui vẻ đùa với nàng: "Hòa thân, vốn nên lấy một người có dung mạo như vậy, không phải ư?" Nàng biết ta nói đùa, cũng cười đáp lại: "May mắn là trong lòng Hoàng thượng biết rõ, bằng không thế nào người cũng hối tiếc không kịp à xem." Nàng nói đến đây, bỗng nhiên chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt, cúi xuống mới nói tiếp, "Trước đây tiểu thư vốn không tin tưởng nô tì." Ta im lặng không nói gì, đúng vậy, nếu ta tin tưởng nàng thì làm sao lại gạt nàng khắp chốn như vậy. Cho dù ý của Hạ Hầu Tử Khâm rất rõ ràng, đối với Tình Hòa, ta có thể tin tưởng. Có điều ta lại lo sợ tin tưởng sai người. Khuôn mặt Phương Hàm, lại thấp thoáng ẩn hiện trước mắt ta. Còn nhớ lúc ta mới vào cung, Phương Hàm hỏi ta tên là gì, nàng còn nói "Duy tang cùng tử, tất cung kính chỉ." Câu nói vô cùng quen thuộc, làm cho ta nhớ tới Tô Mộ Hàn, vì thế, ta mới có thiện cảm đối với nàng. Nhưng cũng vì nguyên nhân này nên nàng mới tiếp cận ta. Ta khẽ lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa. Tình Hòa lại nói: "Theo nô tì biết, Triêu Thần cũng là người của Hoàng thượng, nhưng lại được tiểu thư tin tưởng như vậy." Ta ngạc nhiên nhìn nàng, thực sự không biết lời của nàng có ý gì, đã thấy nàng cười nhẹ nói: "Mạng của nô tì cũng do Thái hậu và Hoàng thượng ban cho. Nhớ khi đó, nô tì với Quyến nhi và Thiển nhi mới vào cung, bị người khác bắt nạt mọi điều. Nếu không có Thái hậu, nô tì sợ rằng đã mất mạng từ lâu rồi." Ta đang tính nói nhưng nàng đã cướp lời nói tiếp: "Thực ra tiểu thư không cần phải nói rõ mọi chuyện. Trong lòng nô tì hiểu rất rõ. Thái hậu giúp chúng nô tì đương nhiên là có nguyên nhân. Trong thiên hạ này, không có gì cho không cả. Đạo lý này, nô tì hiểu. Có điều ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp. Cả cuộc đời này của nô tì, cũng muốn kính dâng cho Hoàng thượng và Thái hậu." "Tình Hòa…" Lời của nàng vừa thốt ra khiến ta không hiểu gì cả. Nàng lại cười nói: "Để cho tiểu thư chê cười, nô tì…" Nàng mới nói được nửa chừng chợt cảm thấy xe ngựa ngừng lại. Ta giật mình, nhẹ nhàng nhấc lên màn xe, liền nghe thấy giọng nói của một người vang lên: "Tiểu thư, trời đã tối rồi, hôm nay chúng ta phải dừng chân nghỉ ở đây." Tình Hòa quay đầu lại nhìn ta, ta khẽ gật đầu. Nàng quay ra nói: "Vậy thì hãy dựng lều trại đi." Nàng vừa thốt ra đã nghe thấy bên ngoài có giọng người nói tiếp: "Đại nhân, chúng ta dựng lều ở phía bên kia được không ạ?" "Bên kia cũng được, nhưng ban đêm gió phía đông lớn, cửa lều không được nằm ngay hướng đông." Giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai ta, nhưng ta cảm thấy dường như có chút quen thuộc. Là ai? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được. Ta bất giác nhấc tấm màn cửa sổ lên, nhìn thấy bóng lưng cao to của một người nam tử. Nhìn trang phục của y, hẳn là đó là tướng quân hộ tống hòa thân lần này. Buông tấm màn cửa sổ xuống, quay đầu lại đang tính hỏi người đó là ai, thì đã thấy Tình Hòa đứng dậy, nói với ta: "Tiểu thư tạm thời chờ một chút, nô tì đi lấy một ít thức ăn đến, chúng ta chờ căng lều xong rồi hãy xuống." Ta gật đầu, nàng mới bước ra. Ngồi trong xe một lúc, ta muốn đứng lên đi ra ngoài, nhưng nghĩ lại cảm thấy không tốt nên đành phải xoay người lại ngồi xuống. Chờ thật lâu, mới thấy Tình Hòa trở lại, nàng mang về một ít lương khô, bước lên trên xe nhìn ta nói: "Hôm nay, đành để tiểu thư chịu khổ rồi, bây giờ chỉ có thứ này để ăn. Đợi ngày mai, chúng ta đi đến tòa thành tiếp theo mới có thể mua đồ ăn ngon hơn." Ta lắc đầu: "Không sao." Bây giờ đã là lúc nào mà ta còn so đo những

việc này nữa chứ? Tình Hòa liền đem bánh màn thầu đưa cho ta, ta nhận lấy, cúi xuống ăn mà không nghĩ ngợi nhiều. Ta quay sang nhìn Tình Hòa nói: "Ngươi cũng ăn đi, bây giờ đã xuất cung rồi, không cần nhiều quy củ vậy đâu." Nàng cũng không từ chối, tự lấy bánh màn thầu ăn. Lát sau, thấy nàng đưa bình nước qua, ta lắc đầu nói: "Ta vẫn còn nước." Vừa rồi, ta đã dùng bình nước bên cạnh ta để rửa nước thuốc trên mặt. Tình Hòa lại nói: "Tiểu thư vẫn nên dùng bình này đi, trong này là rượu tinh khiết, ở đây hoang vắng, tránh cho buổi tối trên người bị nhiễm lạnh." Ta hơi do dự, cuối cùng cũng nhận lấy. Tình Hòa nói rất có lý. Nhưng ta lại cảm thấy nàng đột nhiên muốn ta đổi bình nước nên trong lòng cảm thấy hơi lạ thường. Ta giả vờ uống một hớp, bỗng nhiên nhíu mày, bên trong đúng là rượu. Ta không uống được rượu, nên dù là rượu tinh khiết, cũng cảm thấy khó uống. Ta đưa ống tay áo lên, len lén phun hết rượu trong miệng lên ống tay áo, làm bộ che mặt ho khan. Tình Hòa bước lên phía trước, giúp ta vỗ vỗ phía sau lưng, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư uống từ từ thôi." Ta lắc đầu nói: "Khụ, ta không uống được, mà thôi trả cho ngươi." Nói xong ta cầm bình nước trong tay đưa lại cho nàng. Nàng vội nhận lấy, khẽ mỉm cười nói: "Nếu người không uống được thì chỉ cần một ngụm thôi cũng đủ rồi." Ta khẽ nhíu mày, ánh mắt lặng yên nhìn vào bình rượu kia, trong lòng càng khẳng định một điều, bình rượu kia nhất định có chuyện bất thường. Hai người ngồi trong xe ngựa một lúc lâu, mới nghe thấy bên ngoài có người nói: "Lều đã chuẩn bị xong, mời tiểu thư xuống xe." Ta gật đầu, đang định đứng dậy, đã nghe Tình Hòa nói: "Tiểu thư, xin chờ một chút." Ta hơi kinh ngạc quay đầu lại, thấy nàng lấy ra một cái khăn lụa, bịt kín mặt của ta lại. Ta mới bỗng nhiên nhớ ra là nước thuốc trên mặt ta đã bị rửa sạch đi rồi. Vì luôn luôn bôi nước thuốc nên ta không quen với khuôn mặt hiện tại. Đã đi hòa thân nên lúc này ta che mặt, đương nhiên cũng là chuyện bình thường. Tình Hòa đỡ ta đi vào lều, sau đó hầu hạ ta lên giường đi ngủ, xong xuôi mới nằm xuống chiếc giường nhỏ bên kia. Ở đây hoang vắng, mặc dù đang là mùa hè, nhưng buổi tối cũng không nóng, trái lại làm cho người ta cảm thấy có cảm giác mát lạnh nhè nhẹ cuốn vào không khí. Thảo nào, Tình Hòa nói để tránh trên người bị nhiễm lạnh muốn ta uống vài hớp rượu. Kéo chăn đắp lên người, không hiểu sao ta vẫn cảm thấy, bên trong bình rượu kia, có chút kỳ lạ. Đó là trực giác của ta, nhưng đó không phải là cảm giác xấu, chỉ có điều ta không nói nên lời. Lúc này bên ngoài, trời đã tối đen hoàn toàn. Hạ Hầu Tử Khâm nói, sẽ có thích khách chặn giữa đường ám sát ta. Nghĩ như vậy, trong lòng ta cảm thấy hơi căng thẳng. Nhưng ta hoàn toàn tin tưởng, hắn nói đã chuẩn bị xong tất cả mọi chuyện, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến ta. Ta mở to mắt, nằm lâu thật lâu vẫn chưa ngủ được, ở bên ngoài, thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân của thị vệ tuần tra. Bóng của bọn họ hiện lên trên chiếc lều, bị kéo ra dài thật dài. Ngoại trừ tiếng bước chân đó thì tất cả đều chìm trong yên tĩnh không hề có tiếng động nào khác. Cũng không biết từ khi nào ta bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trong giấc mộng ta mơ hồ nghe thấy giọng ai đó đang gọi ta. "Tử nhi, Tử nhi…" Ta giật mình, tiên sinh! Ta muốn kêu lên những làm thế nào cũng không thể nào mở miệng được. Y lại nói: "Tử nhi, đi thôi." Đi? Bảo ta đi đâu chứ? Ta thật sự muốn hỏi, bấy lâu nay người đã đi đâu, rốt cuộc người đã đi đâu? Ta nghe thấy tiếng bước chân, càng lúc càng gần. Cảm giác kia quá chân thực, thậm chí ta còn có thể cảm nhận được tiếng hít thở của người đó. Mặc dù rất nhẹ nhưng ta vẫn cảm thấy rõ ràng. Lòng ta bỗng nhiên trầm xuống, mở mắt ra đã nhìn thấy kia bóng người cao lớn kia tới gần bên cạnh giường của ta. Trong lều không đốt đèn, ta không nhìn rõ hình dạng của người tới, trong đầu ta bỗng nhiên có phản ứng mạnh, chẳng lẽ là thích khách! Thật không ngờ nhanh như vậy đã tới rồi! Ta há miệng định kêu lên, người đó giống như bị giật mình, cuống quít bịt miệng ta lại. Dưới tình thế cấp bách ta cắn mạnh một cái, y kêu lên một tiếng đau đớn nhưng lập tức im bặt không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa. Sau đó chỉ thấy y giơ tay lên, cảm giác gáy của ta đau buốt rồi trước mặt bỗng dưng tối sầm lại, ta ngất đi không biết gì nữa. Không biết bao lâu sau, ngón tay ta hơi giật giật, khẽ rên một tiếng, gáy ta đau quá! Bỗng nhiên nhớ ra, có người xông vào lều của ta! Không phải thích khách sao? Nếu không vì sao lại không giết ta? Ta nghĩ như vậy cố gắng nhịn đau, mở mắt nhìn xung quanh. Bây giờ đã là sáng sớm, trước mắt là một cánh rừng, ta không cần quay đầu lại cũng biết mình đang dựa lưng vào một cây đại thụ. Ta đưa tay xoa xoa cổ theo bản năng, khẽ nhíu mày, đây là đâu? Chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân của một người, ta cuống quít quay đầu lại nhưng vừa thấy người đó ta lại ngạc nhiên vô cùng. Lý Văn Vũ! Tướng quân hộ tống hòa thân, là y! Thảo nào, ta cảm thấy giọng nói của y có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra là ai. Chỉ vì ta mới nghe qua một lần mà thôi. Lý Văn Vũ thấy ta tỉnh lại, liền bước lên phía trước, quỳ một chân xuống đất nói: "Thuộc hạ mạo phạm nương nương, xin nương nương thứ tội!" Ta nhìn thấy, trong tay của y đang cầm một bình nước. Bên ngoài bình nước vẫn còn đọng những giọt nước trong veo, xem ra y vừa đi lấy nước trở về. Ta bám vào thân cây đứng lên, nhìn người đang đứng trước mặt, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Văn Vũ cúi đầu, một lát mới nói: "Nương nương thông minh như vậy, thực ra lúc người nhìn thấy hạ thần, cũng đã hiểu hết mọi chuyện rồi." Ta cắn môi, đúng như lời y nói,

ta cũng cảm giác mình đã đoán đúng tới tám chín phần. Bất thình lình ta nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, nghiến răng nói: "Bản cung không biết, ngươi nói đi." Y vẫn cúi đầu như trước, một lát sau mới nói: "Nếu nương nương muốn hạ thần nói thì hạ thần sẽ nói, cũng không có vấn đề gì cả." "Lần này nương nương xuất cung, đương nhiên đã hiểu rõ ràng nhiệm vụ Hoàng thượng giao phó. Nhưng Hoàng thượng nói không thể để người lấy thân mạo hiểm. Hoàng thượng muốn hạ thần đi được nửa đường thì cướp nương nương đi." Hai tay ta nắm chặt, thì ra đây mới là sự chuẩn bị vẹn toàn cho ta mà Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, hắn sẽ không để cho ta bị một chút tổn thương nào. Ta mở mắt ra nhìn Lý Văn Vũ, lạnh giọng hỏi: "Thiếu người hòa thân thì làm sao dụ thích khách mắc mưu?" Y thong dong nói: "Tình Hòa cô nương sẽ thay thế nương nương đi hết đoạn đường cuối cùng này, vì thế, Hoàng thượng mới cho nương nương dùng khăn che mặt ngay từ đầu." Quả nhiên… Ta nghi ngờ không sai, trong rượu tinh khiết Tình Hòa cho ta uống, quả thật có điều lạ thường. Nhưng lúc này, ta mới biết đó chẳng qua chỉ là thuốc mê mà thôi. Vì thế, đêm qua lúc Lý Văn Vũ nhìn thấy ta đột nhiên mở mắt đồng thời phản kháng lại mới ngạc nhiên như vậy. Chỉ vì, y cho rằng ta đã bị hôn mê. Cho nên bất đắc dĩ phải ra tay đánh ta bất tỉnh để mang đi. Ta đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên thấy đầu choáng váng vô cùng, cả người lảo đảo, không giữ thăng bằng nổi muốn ngã quỵ xuống. Lý Văn Vũ hoảng sợ, vội đưa tay ra đỡ ta nhưng vừa chạm đến người ta, bỗng nhiên thu hai tay lại. Ta ngã nhào trên mặt đất, nghe giọng của y vô cùng sợ hãi: "Hạ thần đáng chết!" Ta đưa một tay bóp trán sau đó nói: "Bản cung phải về cứu Tình Hòa." Lần này vô cùng nguy hiểm, mục tiêu của thích khách là ta, ta không thể để cho Tình Hòa mạo hiểm được. Hơn nữa, nhớ tới cái chết thê thảm của Dao phi, lúc này chỉ nghĩ thôi ta đã cảm thấy sợ rồi. Thực ra, ta cũng sợ chết, nhưng ta không thể để cho Tình Hòa mạo hiểm thay ình được. Lý Văn Vũ đứng dậy, chặn trước mặt ta, nghiêm giọng nói: "Hoàng thượng nói, nhất định không thể để cho nương nương trở lại." Ta giận dữ nói: "Đó cũng là một mạng người, bản cung không cho phép…" "Nương nương." Y cắt ngang lời của ta, ngước mắt nhìn ta nói, "Trước lúc xuất cung, Hoàng thượng đã tìm Tình Hòa cô nương, nếu không phải chính cô nương ấy đồng ý thì Hoàng thượng sẽ không ép buộc! Hạ thần nhận lệnh trực tiếp của Hoàng thượng, bây giờ chức trách của hạ thần là bảo vệ nương nương an toàn." Cuối cùng ta chợt giật mình. Rốt cuộc ta đã hiểu rõ, hàm ý trong câu nói của Tình Hòa "Cả cuộc đời này của nô tì, cũng muốn kính dâng cho Hoàng thượng và Thái hậu" là muốn nói đến điều gì. Thì ra lần này, nàng đã quyết tâm chết thay cho ta. Cho nên nàng mới nói, muốn thấy mặt của ta, nàng còn nói ta chưa bao giờ tin tưởng nàng. Trong lòng ta chợt dâng lên sự áy náy vô cùng. Nàng là người của Hoàng thượng và Thái hậu, đúng là ta chưa bao giờ thực sự tin tưởng nàng. Nhưng hiện tại, ta chỉ có thể cầu nguyện, nàng còn sống sót trở về. Ngồi trên mặt đất một lúc lâu, mới cảm thấy bớt choáng váng, ta miễn cưỡng đứng lên, nhìn Lý Văn Vũ nói: "Bây giờ bản cung làm cách nào để hồi cung?" Lý Văn Vũ dường như ngạc nhiên đến sửng sốt, lập tức nói: "Hoàng thượng nói, nương nương không cần hồi cung. Hạ thần sẽ tìm một nơi yên tĩnh, sắp xếp cho nương nương ở trước." Ta mở to mắt nhìn y, không cần hồi cung! Hạ Hầu Tử Khâm, rốt cuộc hắn muốn làm gì đây? Ta lạnh lùng nói: "Khốn kiếp, ngươi có biết mình đang nói gì hay không?" Sắc mặt của y không thay đổi, chỉ cúi thấp đầu nói: "Hạ thần biết. Hoàng thượng nói, chờ sau khi chiến sự lắng xuống ổn định, sẽ đón nương nương hồi cung." Ta bất giác lui về phía sau một bước, đúng là hắn đã lựa chọn một thân một mình đối đầu với mọi chuyện. Hắn từng nói chỉ cần đã yêu, sẽ không tự chủ được lúc nào cũng muốn bảo vệ người mình yêu. Lúc này ta lại càng cảm nhận được thâm ý sâu xa của hắn trong từng lời nói. Hắn cũng thật là lợi hại, dùng lý do danh chính ngôn thuận như vậy, lừa ta xuất cung, làm ta tránh xa khỏi cuộc tranh giành này, là vậy ư? "Nương nương." Lý Văn Vũ bước lên một bước, đưa bình nước cho ta nói, "Người uống nước trước đi, nơi này cách thị trấn gần nhất không xa lắm, đợi khi đến đó hạ thần sẽ tìm chỗ cho người nghỉ ngơi." Hơi do dự, cuối cùng ta cũng nhận lấy. Y xoay người dẫn con ngựa bên cạnh đến, đỡ ta lên ngựa, còn mình thì dắt ngựa đi ở phía trước. Ta cười khẩy một tiếng nói: "Lý đại nhân cũng lên ngựa ngồi đi, không phải sẽ nhanh hơn nhiều sao?" Sắc mặt của y không thay đổi, chỉ nói: "Đêm qua, là bởi vì nương nương hôn mê, hạ thần không có cách nào khác. Bây giờ sao có thể…" Nói tới nửa chừng, y ngừng lại không nói thêm gì nữa. Ta cũng im lặng. Lý Văn Vũ dắt ngựa bước đi không nói một lời. Ta nắm chặt bình nước trong tay, lúc này ta cảm thấy tức giận, giận Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn muốn ta sống thật tốt, sống thật tốt để trơ mắt nhìn hắn một mình đương đầu với tất cả sao? Vậy hắn có biết ta không hề cam lòng một chút nào không? Nói là thị trấn gần nhất cách cũng không xa, nhưng phải đi tới buổi trưa mới nhìn thấy thị trấn kia. Lúc sắp sửa đi vào, Lý Văn Vũ đột nhiên đứng lại, ta giật mình, thấy y lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn lụa, đưa cho ta nói: "Đây là do Tình Hòa cô nương dặn dò hạ thần, cô nương ấy nói nương nương thật sự xinh đẹp tuyệt trần." Không biết tại sao khi nghe thấy những lời của y, ta cảm thấy viền mắt nóng lên, ta bần thần một lát cuối cùng đưa tay nhận lấy, che mặt mình lại. Tình Hòa. Ta khẽ thở dài trong lòng. Hai người bọn ta tìm khách điếm ngủ lại.

* Khách điếm như khách sạn, nhà trọ thời nayTa ngồi một mình trong phòng một lúc lâu sau mới nghe Lý Văn Vũ gõ cửa ở bên ngoài nói: "Tiểu thư, thức ăn đã chuẩn bị xong." Ta im lặng không nói gì, y đẩy cửa bước vào, đặt thức ăn ở trên bàn rồi bước ra ngoài ngay. Ta đột nhiên gọi y lại hỏi: "Ngươi là tướng quân hộ tống hòa thân, nhưng ngươi lại mất tích, không ai nghi ngờ sao?" Ta chỉ sợ trong đội quân hộ tống hòa thân có mật thám, nếu như vậy thì nguy to rồi. Lý Văn Vũ dừng bước, xoay người lại nói: "Tiểu thư yên tâm, Hoàng… Công tử chỉ dặn thuộc hạ hộ tống mười dặm, sau khi hoàn thành thì lập tức trở về. Tướng quân hộ tống hòa thân là người khác." Thì ra là thế. Đúng vậy, tâm tư của Hạ Hầu Tử Khâm thâm sâu nên sẽ không có bất kỳ sơ hở nào. Do dự một lát ta lại hỏi: "Công tử muốn ngươi đem ta đi đâu?" Dàn xếp mọi chuyện cho ta nhưng Thiên triều lại khai chiến, trong thiên hạ này làm gì có nơi yên bình, bảo ta nên đi về đâu đây? Lý Văn Vũ nhìn ta, trầm mặc một lát, cuối cùng mới nói: "Đến bờ sông Tầm bên kia, sẽ có người Đại Tuyên tiếp ứng." Ta vô cùng kinh hãi, Đại Tuyên sao? Quân Ngạn! "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Hầu Tử Khâm và Quân Ngạn đã trao đổi với nhau thứ gì? Nếu không, vì sao Quân Ngạn lại đồng ý tiếp ứng giúp đỡ ta? Lý Văn Vũ lại cúi thấp đầu nói: "Tiểu thư đừng làm thuộc hạ khó xử, thuộc hạ không biết." Ta biết, cho dù y không biết thật hay không, dù ta hỏi lại cũng không hỏi ra nguyên nhân. Nhưng cứ như vậy bảo ta đi, ta không làm được. Lý Văn Vũ là người Hạ Hầu Tử Khâm bổ nhiệm bảo vệ ta, chính y cũng đã nói, y chỉ nghe lệnh của Hoàng thượng. Cho dù ta muốn trốn cũng không thể trốn được. Ở trong trấn nhỏ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, lúc Lý Văn Vũ đến, đột nhiên phát hiện ra ta phát sốt, lúc này y bị dọa đến nỗi mặt trắng bệch ra. Vội vàng chạy đi tìm đại phu. Ta thở dài một tiếng, chỉ có thể dùng cách này để ở lại thị trấn này mấy ngày. Bây giờ đang là giữa mùa mùa hè, muốn bị cảm mạo không dễ dàng chút nào. Ta vừa chỉnh cho gian phòng nóng hơn, vừa ra sân sau dùng nước giếng dội lên toàn thân, vừa lạnh lẽo vừa nóng bức như vậy, mới thực sự khiến ình bị bệnh được. Lúc khám bệnh, Lý Văn Vũ không có mặt ở đây. Ta nhân cơ hội này đưa đại phu một cây ngân trâm, sau đó lấy những lý do thoái thác đã được chuẩn bị trước nói cho đại phu biết. Lúc đại phu đi ra, nói với Lý Văn Vũ, bệnh tình của ta rất nghiêm trọng, hơn nữa cơ thể ta gầy yếu, e là phải ở lại đây mấy ngày. Lý Văn Vũ không thể nói được gì nữa, chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Đại phu mỗi ngày đều đến khám bệnh cho ta nhưng ta không cho y bắt mạch, chỉ để cho y nói bệnh của ta lúc tốt lúc xấu, như vậy sẽ không bị lộ. Ta chỉ có thể làm được như thế để chờ đợi tin tức từ hoàng đô truyền ra. Ở trong trấn nhỏ đến ngày thứ tám, tin tức truyền đến nói rằng Hoàng đế ngự giá thân chinh. Còn ta thoáng giật mình. Chẳng biết tại sao, cuối cùng nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng được. Ta còn không rõ nữa sao? Kết quả như thế, đã nói rõ ràng là Tình Hòa đã chết. Chiến sự vẫn chưa ngừng lại, Hạ Hầu Tử Khâm nhanh như vậy đã thân chinh ra chiến trường. Ta đưa tay lên, lau nước mắt ở hai bên má, hít một hơi thật sâu, ít ra cũng còn một tin tức tốt. Vì hắn đã nói, phải xử lý yên ổn mọi chuyện ở hoàng đô mới có thể yên tâm xuất chinh. Như vậy, kẻ phản bội đã bị bắt. Đích thân hắn thân chinh, ở hoàng đô có Thái hậu trấn thủ, điều này ta cũng không lo lắng lắm. Lúc xuống giường, thấy Lý Văn Vũ đứng ở cửa nhìn ta. Ta cười yếu ớt rút cây trâm trên tóc mai xuống, hướng về cổ mình nói: "Nếu Lý đại nhân cố ý ngăn cản, ta sẽ chết ngay ở đây." Trong đôi mắt Lý Văn Vũ tràn đầy sự hoảng sợ, cuống quít nói: "Tiểu thư, không được!" Ta cười: "Nếu Lý đại nhân phụng chỉ bảo vệ an toàn cho ta, vậy thì đi đến đâu cũng đều là bảo vệ. Nếu không, đại nhân cũng không thể hoàn thành trọng trách người đã giao cho." Nghe nói ta nói như thế, bàn tay không nắm chặt của y khẽ run lên, một lát sau mới nói: "Nơi này chẳng qua là một thị trấn nhỏ, thông tin không nhạy bén, bây giờ mặc dù chúng ta chỉ mới rời khỏi hoàng đô tám ngày nhưng chỉ sợ là công tử đã xuất phát từ trước rồi. Cho dù chúng ta bây giờ đuổi kịp cũng không cản nổi." Những điều này ta đều biết. Nhưng bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời rời khỏi đây. Ta cất cây trâm, vừa bước ra ngoài vừa nói: "Vậy thì chúng ta hãy đến tiền tuyến với tốc độ nhanh nhất." Đi tới bên ngoài ta lại nói: "Đi mua thêm một con ngựa." Y trung thành với Hạ Hầu Tử Khâm như vậy nên sẽ kiên quyết không ngồi chung ngựa với ta. Hai người mà chỉ có một con ngựa thực sự là quá chậm. Không còn thời gian trì hoãn nữa, lúc ngựa được dắt tới, chúng ta lập tức rời khỏi thị trấn. Lý Văn Vũ lo lắng hỏi: "Thân thể tiểu thư có chịu nổi không?" Ta gật đầu, thực ra bệnh của ta đã hết lâu rồi. Dọc theo đường đi, ta cũng không dám dừng lại. Nghe nói, chiến sự ở tiền tuyến ngày càng kịch liệt. Nhưng vẫn còn một điều may mắn đó là phía bên kia Nam Chiếu, Quân Ngạn cũng phát binh. Vì vậy, Diêu Hành Niên cũng không rút binh về, xem ra là hai bên đang giằng co. Có lẽ đúng như ta nghĩ, Nam Chiếu đang muốn ngồi thu dọn tàn cuộc để được ngư ông đắc lợi. Trên đường đi thỉnh thoảng cũng nghe người qua đường bàn luận mọi chuyện, nhưng chưa từng nghe nói đến chuyện Hoàng thượng muốn đưa người sang cho Hàn vương. Xem ra việc này, đúng là hoa trong gương, trăng trong nước, còn chưa kịp xảy ra đã là công dã tràng rồi. Lúc chúng ta tới gần biên giới đã là giữa tháng tám. Khí trời ngày càng nóng bức, con ngựa vừa phóng đi vừa thở

hổn hển, chúng ta không thể không dừng lại nghỉ ngơi được. Ta biết, nếu chạy nữa, chúng ta có thể cầm cự được nhưng chỉ sợ là ngựa sẽ mệt chết không gắng gượng nổi. Chúng ta xuống ngựa, nghỉ ngơi tại chỗ một lát, liền nghe Lý Văn Vũ nói: "Tiểu thư, phía trước không thể đi bằng đường lớn, chúng ta phải băng qua ngọn Ô sơn phía trước thì mới đến tiền tuyến được." Ta gật đầu lắng nghe, nơi này đã là biên giới giữa hai nước, nếu chúng ta thúc ngựa chạy như điên vào, thì ở bên kia dãy núi đã là Bắc Tề, sợ rằng bọn họ có quân mai phục ở đó. Nghỉ ngơi một lát, chúng ta bỏ ngựa lại đi về phía trước. Lý Văn Vũ chặt một cành cây cho ta kéo, cuối cùng ta và y đi lên Ô sơn. Nhìn xuyên qua những phiến lá ở phía xa xa, là một ngọn núi giống hệt nhưng nơi đó đã là đất nước của Bắc Tề. Giữa hai ngọn núi có một con đường lớn, nhưng cũng do người Bắc Tề mở. Ta và Lý Văn Vũ đi được một đoạn, chợt loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến, sau đó còn có tiếng áo giáp va chạm vào nhau. Ta lấy giật mình nhìn Lý Văn Vũ, hiển nhiên là y cũng nghe được. Y đặt ngón tay lên môi, ra hiệu cho ta chớ có lên tiếng, lại hướng về phía ta làm vài động tác, ta hiểu ý chậm rãi cúi người xuống. Những tiếng động này từ bên phía Bắc Tề truyền đến, nghe chấn động lớn như vậy hẳn là đại quân. Ta hoảng sợ, đó là… Viện quân sao? Hai người lặng yên đi về phía trước, ngọn Ô sơn cao sừng sững nhưng đến đây đột nhiên xuất hiện một sườn dốc. Đó là một con đường lớn thuộc lãnh thổ của Bắc Tề, giống như có người công phá mở ra. Nhưng trên sườn dốc này của Ô sơn đã phủ rêu xanh, cây cối xanh mướt phủ um tùm, xem ra mặc dù do con người mở ra nhưng từ rất xa xưa rồi. Ta đưa mắt nhìn xuống, người cầm đầu đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, chiếc mặt nạ màu bạc phát sáng óng ánh như nước. Trong lòng ta run lên, Hàn vương! Lúc này, chợt thấy một người chạy thật nhanh tới, hét lớn : "Báo —— " Người binh lính chạy tới trước mặt Hàn vương, ta thấy Hàn vương quay đầu lại, người binh lính kia giống như nhận được lệnh, sau đó lại chạy về phía sau, ta nhìn thấy trong đội ngũ phía sau, vô cùng vững vàng và thận trọng dừng xung quanh một chiếc xe ngựa. Tấm màn lụa mỏng hơi lay động, người binh lính kia cầm bức thư tín trong tay đưa tới, lớn tiếng nói: "Quân sư, phía trước…

217. Q.3 - Chương 11: Gặp Lại

Edit : Ong MD Beta : Thỏ SN + TomoyoDouji

***

Ta ra sức che miệng mình lại, hai tiếng "Tiên sinh" dường như đã ở bên môi, chỉ muốn bật lên thành tiếng gọi lớn. Nhưng ánh mắt lại không thể rời khỏi chiếc xe ngựa bên dưới. Cảm giác ngăn cách bởi tấm màn che này vô cùng quen thuộc, bấy lâu nay nó ngủ yên ở chỗ sâu nhất trong linh hồn ta, giờ đây bất chợt hiện lên trong nháy mắt. Hình ảnh người nam tử gầy gò khắc ghi trong trí nhớ, dường như lại xuất hiện trước mắt ta vào thời khắc này. Bức thư bị lấy vào trong xe ngựa, một lát sau mới truyền ra giọng nói của y. Giọng của y không lớn, không vang xa như người binh sĩ vừa rồi, ta chỉ có thể nhìn sắc mặt của người binh sĩ kia, mới đoán được y nói gì. Một lát sau người binh sĩ kia đứng lên, xoay người lại đi tới bên cạnh Hàn vương, nói với Hàn vương mấy câu, rồi lại xoay người chạy về phía trước. Một binh sĩ khác dắt ngựa qua, y xoay người lên ngựa, chạy đi vô cùng dứt khoát. Sau đó, đại quân khí thế oai nghiêm này cũng tiếp tục lên đường. Mãi cho đến khi chiếc xe ngựa rời khỏi tầm mắt ta càng ngày càng xa, trái tim của ta cũng không thể nào bình tĩnh trở lại như trước được nữa. Ánh mắt ta vẫn đang ngơ ngác quan sát bóng chiếc xe ngựa chìm hẳn vào trong giữa đội quân. Tuy không nghe giọng nói của người đó, cũng không nhìn thấy bóng dáng mơ hồ kia. Nhưng ta có thể khẳng định, người đó chính là tiên sinh của ta – là Tô Mộ Hàn! Một tay ta nắm chặt mớ cỏ dại bên người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tiên sinh của ta lại trở thành quân sư của đại quân Bắc Tề? Sau khi ta vào cung, y đột nhiên mất tích, là tới Bắc Tề sao? Ta cắn môi, bởi vì phải chuẩn bị chiến sự, cho nên mới không có thời gian phái người mang nước thuốc cho ta, đúng không? Chẳng biết vì sao, khi nghĩ như vậy, trong viền mắt ta chợt nóng lên. Bàn tay ta chậm rãi đặt trước ngực, một cảm giác kích động điên cuồng hay là khiếp sợ, ta không còn phân biệt rõ được nữa, bởi một trong hai loại cảm giác đó đều không thích hợp. Bỗng nhiên, ta lại nghĩ tới lời của Phương Hàm nói đêm trước khi ta xuất cung, nàng nói nàng đối với ta là thật lòng, nhưng chúng ta đều vì các vị chủ nhân của mình. Nhưng nàng lại nói, nàng không phải là người của Tô Mộ Hàn. Lắc lắc đầu, bây giờ ta lại không thể hiểu nổi điều này. Ta nghĩ, nếu không phải cách vách núi cao như vậy, thì vừa rồi liệu ta có đủ dũng

khí chạy tới phía trước xe của y, hỏi một câu vì sao hay không? Y đã là quân sư Bắc Tề, như vậy chính là kẻ địch của Thiên triều. Tiên sinh… Ta chợt nhắm mắt lại, hai dòng lệ chậm rãi chảy xuôi xuống má. "Tiểu thư…" Lý Văn Vũ hoảng sợ, giật mình nhìn ta. Ta bỗng nhiên hoàn hồn lại, vội vàng giơ tay lên lau dòng lệ ở khóe mắt, nhìn y nói: "Không có việc gì, chúng ta đi nhanh đi." Lý Văn Vũ còn muốn hỏi gì đó nhưng nghe ta nói như vậy, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ gật đầu. Y đứng lên, cầm cành cây trong tay đưa cho ta nói: "Tiểu thư hãy nắm chặt lấy, phía trước đường núi ngoằn nghèo, hiểm trở rất khó đi." Ta gật đầu, cho dù không dễ đi, ta cũng đã lên con đường này, còn có đường lui sao? Cho dù có, ta cũng tuyệt đối không quay đầu lại. Bởi vì phía trước có hắn đang chờ ta. Ánh mắt ta bất giác nhìn về hướng đại quân Bắc Tề đang rời đi. Ta hít một hơi thật sâu, đuổi theo bước chân của Lý Văn Vũ, đi về phía trước. Trên núi Ô cây cối rậm rạp, những đám cây bụi gai lại càng nhiều hơn nữa, mặc dù Lý Văn Vũ đi ở phía trước đã dùng kiếm chém đứt rất nhiều, nhưng vẫn còn những cành gai thật dài sót lại, trong lúc vô ý sẽ cắt rách y phục, cào rách da thịt.. Những vết thương rất nhỏ, nhưng cũng cào rách da thịt gây ra cảm giác đau đớn khiến ta phải cắn răng cố gắng chịu đựng. Lúc xuống núi, ống tay của ta đã bị cào rách bươm, ngay cả làn váy phía dưới cũng bị cắt rách vài chỗ. Cả tấm khăn che mặt của ta lúc ở trên Ô sơn cũng bị gió thổi bay không tìm thấy được. Nhưng như vậy cũng không hề gì, vì ở đây có ai nhìn thấy mặt ta nữa đâu? Y phục trên người Lý Văn Vũ còn rách nát hơn, y quay đầu lại nhìn ta, cúi thấp đầu nói: "Xin tiểu thư cố gắng chịu đựng, ở đây sợ là không tìm được ra nhà dân để nghỉ chân." Ta nhìn y rồi chỉ nói: "Đi thôi." Đừng nói ở đây rừng núi hoang sơ, cho dù trước đây có người sinh sống thì bây giờ khai chiến bọn họ cũng chạy nạn hết rồi. Ta dùng vải bố bọc kín thanh trường kiếm của y lại, tránh gây chú ý khi đụng độ với binh sĩ lúc này, bất kể là ở nước nào, trong mắt người khác chúng ta đều là bá tánh bình dân mới tốt. Đi thêm một đoạn nữa, ta và y dừng lại ăn lương khô và uống nước, sau đó lại gấp rút lên đường. Mặc dù đã tới biên giới, nhưng vẫn còn cách chiến trường rất xa. Ta không dám dừng lại nhiều bởi vì ta biết đi bộ tốc độ rất chậm. Đến lúc chúng ta thực sự đến gần tiền tuyến thì đã gần đến chín tháng. Lúc này thời tiết đã bắt đầu se lạnh. Ta với Lý Văn Vũ chỉ đi và nghĩ ngơi ở ven đường bởi vì lúc này người dân đang chạy nạn nên không thể thuê được khách điếm, bọn ta tìm được y phục của bọn họ chưa kịp lấy đi, tạm thời thay y phục đã rách cũ. Lúc này, y phục chẳng qua là vật chống lạnh mà thôi. Lúc này, chúng ta đang đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía xa xa. Lý Văn Vũ đứng bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, đây chính là biên giới dài nhất giữa Thiên triều ta và Bắc Tề, cũng vì nó là giao giới dài nhất, lại là núi non trùng điệp nên bên trong không bằng phẳng. Đứng từ đây, nếu nhìn trên không sẽ thấy hai bên là núi non trùng điệp, ở giữa là dải đất bằng kéo dài có hình hồ lô. Vì vậy nơi giao giới này được gọi là Trường Hồ. "Nơi đó…" Ngón tay của y chỉ qua, "Lúc này tiểu thư nhìn sang sẽ không thấy, phía sau đỉnh núi kia, là nơi đóng quân của đại quân Bắc Tề." Y vừa thốt ra, trong lòng ta chợt run lên. Ta ngoái đầu nhìn lại hỏi: "Vậy đại quân ta đóng ở đâu?" Ánh mắt của Lý Văn Vũ nhìn về một phía khác, chỉ ngón tay về đó nói: "Bên đó." Ta nhìn về phía y chỉ, mặc dù nói ở giữa hai ngọn núi là một dải đất bằng nhưng lúc này ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Nhưng trong lòng ta lại kích động vô cùng vì ta biết hắn ở ngay phía trước không còn xa nữa. Ta hít một hơi thật sâu nói: "Chúng ta qua đó." Lý Văn Vũ gật đầu, lại cầm cành cây trong tay đưa qua, ta nắm chặt, theo y xuống núi. Phải nói rằng vùng núi này quả thật có nhiều ngọn núi, từ nhỏ đến lớn ta chưa nhìn thấy nơi nào nhiều núi như vậy. Ở hoàng đô là một vùng bằng phẳng, ngoại trừ Thượng Lâm uyển chỉ có vài ngọn núi thấp. Mấy ngày trước ta đi qua Ô Sơn, lúc đó trong mắt ta đã là ngọn núi cao chọc trời rồi. Chợt nhớ lại trên vách núi kia ta đã nhìn thấy Tô Mộ Hàn và Hàn vương. Khẽ cắn môi, ta không nên nghĩ tới chuyện này. Tất cả vì chủ nhân của mình, bây giờ ta ngày càng cảm thấy những lời của Phương Hàm hoàn toàn chính xác. Sau đó, ta lại nghĩ tới Hàn vương. Khi đó ta chỉ cảm thấy, trên người nam tử này không có mùi vị của khói đạn chiến tranh. Nhưng cuối cùng bây giờ cũng đã giao chiến. Ta chưa từng tưởng tượng ra lúc y trên chiến trường sẽ trở thành Hàn vương dũng mãnh thiện chiến như lời đồn đại như thế nào mà lại làm người ta kinh ngạc đến như vậy. Lúc đi xuống đỉnh núi này, phía trước hiện ra một con sông. Lý Văn Vũ nói ở đây là ven sông Đại quân sẽ không đến đây nhưng lúc này nếu chúng ta muốn đi đường vòng sẽ mất nhiều thời gian hơn. Lúc quay đầu lại nhìn, ta phát hiện cách đó không xa có một cây cầu gỗ giản dị. Xem ra là do người dân trong thôn dựng nên. Qua khỏi bờ sông, dường như ta đã có thể ngửi được mùi vị của chiến tranh. Lúc đi về phía trước, chợt nghe thấy trong bụi cây có tiếng "Sột soạt", ta chưa kịp phản ứng đã có binh sĩ giơ binh khí lao tới, chĩa thẳng những cây thương dài vào chúng ta, lớn tiếng nói: "Ai?" Ta hoảng sợ, sau đó bình tĩnh nhìn lại, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, trang phục này đúng là của binh sĩ thiên triều. Lý Văn Vũ hoảng hốt, lớn tiếng quát: "Lớn mật, Đàn phi nương nương ở đây, còn không mau buông binh khí!" Mấy người lính kia dường như nghe được một câu chuyện cực kỳ nực cười, một trong số bọn họ nhướn mày nói: "Ngươi cho rằng chúng ta là đồ ngốc phải không? Đàn phi

nương nương đã bị bệnh dịch qua đời, sao có thể đến đây được chứ?" Ta mới nhớ ra mọi chuyện đúng là như vậy, tin tức Đàn phi đã chết, tất cả mọi người ở thiên triều đều biết. Bọn họ vốn không biết mặt ta, bây giờ lại nói Đàn phi ta đang ở đây, thực sự không ai tin được. "Các ngươi..." Lý Văn Vũ còn muốn nói điều gì đó, ta lại cắt ngang lời y: "Lý đại nhân..." Thấy ta nhẹ nhàng lắc đầu, rốt cuộc y cũng không nói gì nữa. Bây giờ, tình thế căng thẳng, nếu chúng ta bị trở thành thích khách, sẽ bị phán quyết và xử lý trong im lặng. Đây chính là cái gọi là tướng ở bên ngoài, không chịu quân lệnh. Lúc này, lại nghe thấy một binh sĩ khác cười cười nhìn ta nói: "Ta thấy nhất định là ngươi cũng biết Hoàng thượng thân chinh, nên muốn đến mê hoặc hoàng thượng chứ gì? Chậc chậc, nhưng nói thật, mặc dù ta chưa từng vinh hạnh được gặp Đàn phi nương nương, nhưng ta nghĩ cũng không xinh đẹp bằng ngươi. Nhìn hai má này..." Y vừa thốt ra những lời này đã nghe thấy tiếng cười khiếm nhã rộ lên xung quanh. Ta cắn môi, bọn họ quả nhiên cho rằng ta tới... "Câm miệng!" Một người đàn ông bước qua nghiêm giọng mắng, "Khốn kiếp, đây là lúc nào mà còn nhàn rỗi đùa giỡn như thế?" Người đàn ông đó vừa quát xong, những binh sĩ cười hả hê vừa rồi lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. Y nhìn về phía chúng ta nói: "Đi đi! Ở đây không phải là nơi các ngươi có thể tới, đi mau! Bằng không, đừng trách chúng ta không khách khí!" Người cầm đầu đã nói như vậy, những binh sĩ kia đồng loạt chỉ những cây thương dài về phía chúng ta. Lý Văn Vũ theo bản năng bảo vệ trước người ta, nói nhỏ : "Tiểu thư cẩn thận." Ta bất giác lui lại nửa bước, lúc này muốn chống chọi đương nhiên cũng không được. Cho dù võ công của Lý Văn Vũ có cao cường cũng còn phải che chở cho ta. Huống hồ, nơi này còn cách doanh trại chính rất xa, cho dù phát sinh xung đột thì tin tức cũng không truyền đến đó được. Ta nhỏ giọng hỏi: "Trên người của ngươi không mang theo lệnh bài gì hay sao?" Lý Văn Vũ lắc đầu: "Hoàng thượng nói, mang theo những thứ đó, một khi bị người khác phát hiện sẽ rất nguy hiểm vì thế hạ thần không có." Ta buồn bã, cũng đúng nếu như y có mang theo, thì làm sao tới bây giờ còn chưa lấy ra chứ? Nhìn lại bộ dạng chúng ta lúc này sao còn nhìn ra xuất thân được nữa? Nhưng ta biết nguyên nhân Hạ Hầu Tử Khâm làm như vậy. Hắn muốn ngăn cản ta ra tiền tuyến. Không có lệnh bài thì ở đây không có người nào dám cho qua. Nhưng ta phải nghĩ cách để vào đó. Những cây thương dài ngày càng gần sát lại chúng ta, Lý Văn Vũ giang hai tay che chở cho ta, cuối cùng cũng không thể không lui ra ngoài. "Còn không đi!" Một người hét lớn một tiếng, cây thương dài trong tay y đâm thẳng qua đây. Ta giật mình, không biết giẫm phải thứ gì đó dưới chân, hoảng sợ kêu lên một tiếng, nghiêng người ngã xuống. "Tiểu thư!" Lý Văn Vũ theo bản năng đưa tay tới kéo ta, binh sĩ đang cầm cây thương kia giống như cũng bị hoảng sợ, cây thương trong tay bỗng nhiên đâm tới. Lý Văn Vũ chỉ nhấc chân tung một cước đá văng ra, người binh sĩ kia không nghĩ tới y sẽ phản kháng lại nên chớp mắt đã bị ném trên mặt đất. Người còn lại kêu lên: "Gã có võ công! Gã có võ công! Một người chạy nạn lại biết võ công!" Người binh sĩ thét lên, vừa cầm cây thương trong tay vừa đâm về phía chúng ta. Ta ngây dại cả người, y phục của chúng ta làm cho y nghĩ rằng chúng ta là người dân đang chạy nạn. Đúng vậy, người chạy nạn lại biết võ công, nó có thể nói lên điều gì? Ở đây là vùng quân sự trọng yếu, là tiền tuyến. Bọn họ nhất định nghĩ rằng bọn ta là gian tế của Bắc Tề trà trộn vào đây! Người cầm đầu kia lạnh lùng nói: "Bắt lấy bọn chúng, không thể để cho ai chạy thoát!" Y vừa dứt lời, hàng loạt thương dài cùng đâm về phía chúng ta. "Tiểu thư!" Lý Văn Vũ lúc này cũng không còn để ý đến nam nữ thụ thụ bất thân gì nữa, một tay kéo ta đứng lên, một tay chạm vào thanh kiếm. Chỉ thấy bàn tay của y loáng qua, miếng vải đen bọc bên ngoài vỏ kiếm rớt xuống thật nhanh, thanh trường kiếm rời khỏi vỏ, chỉ nghe "keng" một tiếng, chặn cây thương đang đâm thẳng tới. Trong mắt những người binh sĩ kia thay bằng một sự nghiêm túc, cẩn mật, dường như lúc này người đối địch với bọn họ chính là quân Bắc Tề. Nhận được mệnh lệnh, nhiều binh sĩ xông lên, Lý Văn Vũ vừa cùng giao đấu với bọn họ vừa hô lên: "Ta là Ngự tiền thị vệ Lý Văn Vũ, chúng ta muốn gặp Hoàng thượng!" Nhưng không người nào để ý đến. Ta không biết là vì cảnh hỗn loạn ở đây khiến cho giọng của y nghe không được, hay là không có ai tin tưởng những lời y nói. Nhưng nếu là ta thì ta cũng không tin. Mới vừa rồi nói ta là Đàn phi, bây giờ y lại tự xưng là ngự tiền thị vệ, tất cả đều thái quá. Nơi này ngày càng hỗn loạn hơn, Lý Văn Vũ vừa bảo vệ cho ta, vừa phải đối đấu với nhiều người như vậy, nên dần dần yếu thế không địch lại được. Ta cắn răng giật mạnh y một cái, y quả nhiên giật mình, cả người lảo đảo, lập tức có vô số thương dài chỉ thẳng vào mi tâm của chúng ta. Y muốn mở miệng, ta lại nói: "Đúng, chúng ta là người của Bắc Tề phái tới nằm vùng. Vốn định mê hoặc Hoàng thượng các ngươi. Nhưng xem ra lúc này không thể làm được rồi." "Nương nương..." Lý Văn Vũ không thể tin nổi nhìn ta. Ta im lặng, nhìn thẳng về phía người cầm đầu kia. Ở đây, không có thương vong, mà y lại nghe thấy ta nói như thế, chắc chắn sẽ giữ lại tính mạng của chúng ta. Đến lúc đó, sẽ có người đến thẩm vấn. Ta chỉ có thể đặt hy vọng vào người sẽ đến kia, chỉ hy vọng đó là người chúng ta quen biết. Binh sĩ ở đây chắc chắn là những người nhận mệnh lệnh, nên mới không nhận ra chúng ta. Nhưng, nếu muốn thẩm tra gian tế Bắc Tề phái tới, nhất định sẽ có người ở hoàng đô ra mặt.

Ta than thầm một tiếng trong lòng, hãy cầu nguyện đi. Người cầm đầu kia ngẫm nghĩ trong chốc lát, mới hạ lệnh: "Trói lại, mang về doanh trại trước!" "Rõ." Những người binh sĩ kia tuân lệnh đáp lại, có mấy người bước qua, dùng sức đè chúng ta xuống. Trói chặt lại rồi mới áp giải chúng ta về doanh trại. Dọc theo con đường nhỏ đi vào doanh trại, quả nhiên là không nằm ngoài dự đoán của ta, doanh trại cách đó cực xa. Ven đường chỉ toàn một màu xanh ngắt, cho dù ngước mắt lên cũng không thấy tình hình phía trước. Theo con đường nhỏ uốn lượn, đi sâu vào bên trong, sức của những người binh sĩ đè nặng trên người ta không hề giảm bớt, thỉnh thoảng ta nhúc nhích một chút, lập tức sẽ có người quát: "Mau thành thật khai ra!" Lý Văn Vũ muốn mở miệng, nhưng ta lại nháy mắt, ý bảo y không cần phải nói gì cả. Chỉ cần lúc này chúng ta giữ im lặng sẽ không rước lấy họa sát thân. Nếu bọn họ cho rằng chúng ta là người Bắc Tề thì chắc chắn bọn họ muốn khai thác thông tin từ chúng ta. Sau khi hỏi xong, đến lúc đó giết cũng không muộn. Nhưng nếu chúng ta muốn chạy trốn thì bọn họ nhất định sẽ ra tay không chút lưu tình. Ta hiểu rất rõ ràng điểm này. Người trên chiến trường, mỗi giờ mỗi khắc lúc nào cũng phải cảnh giác cao độ, chỉ cần một động tĩnh nhỏ, lập tức phản ứng như dây cung đã giương sẵn. Mà ta không thể chạm vào dây cung này. Cũng không biết đi bộ được bao lâu, rốt cuộc mới nhìn thấy trong khe núi phía trước hé sáng, đi về phía trước thêm một đoạn nữa lại càng rộng rãi, sáng sủa. Khóe miệng ta bất giác cong lên, rốt cuộc cũng đã tới. Ta đưa mắt nhìn quanh, căn bản không thể nào đếm hết được rốt cuộc có bao nhiêu chiếc lều. Ta nhìn lại một lần nữa cũng không nhìn thấy chiếc lều có tấm màn màu vàng sáng, đang muốn đi về phía trước, cả người lại bị kéo mạnh về phía sau. Ta quay đầu lại, thấy người binh sĩ kia cũng không nhìn ta mà bước lên phía trước, lập tức có người giơ thương ngăn chúng ta lại hỏi: "Chuyện gì? " Những người đang áp giải chúng ta nói: "Ở phía trước bắt được hai gian tế của Bắc Tề, đại nhân của chúng ta nói áp tải đến đây." Vừa nghe thấy hai chữ "Bắc Tề", trong đôi mắt của binh sĩ kia hiện rõ sự căm hận vô cùng. Y cắn răng quay đầu lại nói: "Người đâu, qua đây, dẫn bọn chúng về phía sau!" Chúng ta bị mang đến một cái lều ở cuối cùng, vào bên trong, người binh sĩ kia thô lỗ đẩy mạnh chúng ta xuống đất, cùng bước vào, khống chế cả hai rồi trói chặt hai chân lại, xong xuôi mới đứng dậy đi ra. Ta nghe thấy bọn họ nói ở bên ngoài: "Canh chừng cẩn mật, nếu có sai lầm gì thì các ngươi sẽ không chịu trách nhiệm nổi đâu!" Sau đó, mới nghe tiếng bước chân dần đi xa. Lý Văn Vũ nhìn về phía ta đang muốn nói gì đó, nhưng chợt nhìn về phía sau lưng ta nhíu mày. Ta giật mình lúc quay đầu lại thì nhìn thấy bên trong lều có năm sáu người đang nằm ngổn ngang. Bọn họ cũng bị trói chặt bằng dây thừng, nhưng điểm khác nhau chính là những người đó, ai cũng bị dùng cực hình, nhìn thấy vô cùng thê thảm. Ta ngửi thấy mùi tanh tưởi bốc lên từng đợt trong lều. Có lẽ, đó là mùi hôi do vết thương bị mưng mủ, lở loét gây nên, ta nhịn không được muốn nôn ra ngoài. Còn có tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong miệng bọn họ truyền ra. Lúc này, không biết là ai dùng chân đạp trên vạt áo của ta, ta hoảng sợ, kêu lên một tiếng. "A —— " Lý Văn Vũ biến sắc, nhưng y cũng bị trói gô lại nhét vào một góc khác trong lều, mặc dù lúc này y rất sốt ruột nhưng cũng không đến đây được. Y giận dữ gầm lên: "Buông cô nương ấy ra!" Trái tim ta đập hoảng loạn, điên cuồng, ta nghiêng mặt thấy người nam tử kia cố hết sức trợn mắt nhìn ta, một lúc lâu sau mới nói: "Cô nương, cần phải cố gắng… Chịu đựng. Mặc dù tính mạng của chúng ta thấp hèn, nhưng ta quyết không phản bội quốc gia!" Lúc y nói ra câu nói cuối cùng, bỗng nhiên giọng nói của y trở nên cực kỳ giận dữ. Ta sợ đến ngây người, ánh mắt nhìn trên người y lại chuyển về phía những người khác, có phải như vậy không? Tất cả bọn họ đều thà chết cũng không bao giờ tiết lộ quân cơ sao? Ta và Lý Văn Vũ bị nhốt vào đây, vì thế bọn họ cho rằng chúng ta cũng là người Bắc Tề. Lại có một người khác nói: "Bạo quân bọn họ giết hại tàn nhẫn quận… Quận chúa chúng ta, đó là sỉ nhục Bắc Tề chúng ta. Chúng ta có thể chết trận nhưng quyết không sống nhục nhã!" Ta nhìn Lý Văn Vũ một cái, ý bảo y không cần nói gì cả. Ta cũng im lặng không nói bất cứ câu nào, Dao phi chết vốn không liên quan đến Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng cuối cùng có phải do người Bắc Tề làm hay không, ta cũng không có chứng cứ. Mặc dù vậy nhưng không ai dám nói cho những người đang chiến đấu trên sa trường biết, nếu không, chỉ sợ là không có ai đồng lòng, tình nguyện đánh trận này. Quận chúa chết thảm, sẽ làm sĩ khí quân Bắc Tề tăng vọt. Ta cắn môi, không nói thêm gì nữa. Hai người vừa nói chuyện với ta xong không biết đã hôn mê từ lúc nào. Nhìn vết thương trên người bọn họ, ta đoán bọn họ sẽ không sống được. Trong phòng ngập trong mùi tanh tưởi và mùi máu tươi trộn lẫn vào nhau. Ta cắn răng chịu đựng, chỉ sợ mình thật sự không kiên trì gắng gượng nổi sẽ ngã xuống . Mãi cho đến tối cũng không thấy có bất kỳ ai đến thẩm vấn chúng ta. Ta chợt cảm thấy có chút bất an. Không có bất kỳ ai vào, cũng không có nước uống và thức ăn. Có lẽ đây cũng là một đòn đánh phủ đầu chúng ta chăng? Chờ chúng ta đói bụng đến mức choáng váng, không thể chịu đựng được nữa sẽ khai thác thông tin của chúng ta? Ở đây, không có thủ đoạn gì là không thể dùng. Chiến tranh chỉ cần thắng trận. Không phải sao? Ta vẫn nhớ, lúc còn ở trong cung, Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, hắn chưa bao giờ xem thủ đoạn mà chỉ nhìn kết quả. Ta ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt

dừng trên thân thể của những người đang nằm trong lều. Nếu như người Thiên triều ta rơi vào tay người Bắc Tề thì kết quả cũng sẽ như vậy. Điều này hoàn toàn không nghi ngờ gì cả. Ta hé miệng thở hổn hển. Chiến trường là nơi tàn nhẫn và đẫm máu như vậy đấy. Bây giờ ta đã dấn thân vào thì không được có những suy nghĩ nhân từ. Khi màn đêm buông xuống, ta dường như mơ hồ nghe thấy có rất nhiều tiếng bước chân chỉnh tề đang di chuyển trên mặt đất, còn tạo ra những âm thanh rất lớn vọng đến. Kéo dài khoảng chừng nửa nén hương, những tiếng động đó mới từ từ lắng xuống. Ta và Lý Văn Vũ liếc nhìn nhau. Ta biết là đại quân đã quay về doanh trại. Lại không biết qua bao lâu, ta dường như nghe thấy có người đi qua đây, sau đó một người nói: "Ai da, huynh đệ, đã đến lúc thay ca rồi." Bên này có người cười nói: "Đang chờ thay ca để đi ăn cơm đây!" Bọn họ nói xong liền giao nhận ca, thay đổi hai người đứng canh ở bên ngoài. Ta thở dài một tiếng, xem ra hôm nay thật sự bị bỏ đói rồi. Một lát sau, ta nghe thấy hai người bên ngoài bắt đầu nói chuyện: "Nhưng không ai biết vị quân sư đã cứu Bắc Tề là thần thánh phương nào sao?" "Ai biết được, từ trước tới giờ chưa bao giờ nghe nói Bắc Tề xuất chiến dựa vào quân sư." Người đó ngừng lại rồi nói tiếp, "Nhưng nói thật, quân sư kia quả là lợi hại. Hai trận đánh vừa rồi vì có y nên chúng ta không giành được chút ưu thế nào!" Người còn lại hừ một tiếng, nói: "Cũng may thánh thượng chúng ta bày binh bố trận chặt chẽ, lần này nếu không phải quân sư bọn chúng trở về, chỉ sợ sáu vạn đại quân đã bị tiêu diệt toàn bộ!" Lần này… Ta bỗng nhiên nhớ đến ngày ấy, ở vách núi Ô, ta đã nhìn thấy Tô Mộ Hàn. Như vậy, đại quân đó đúng là viện quân của Bắc Tề sao? Có điều ta cảm thấy rất kỳ lạ. Theo lệ thường mà nói, Tô Mộ Hàn là quân sư, Hàn vương là chủ tướng, hai người bọn họ lại đồng thời xuất hiện ở một nơi, nhưng sao họ lại đem chiến sự giao cho những người khác? Tiếng nói chuyện bên ngoài lại truyền vào: "Hôm nay có nghe nói gì không? Đại quân của chúng ta đã vượt qua biên giới Trường Hồ! Đã tiến thẳng vào lãnh thổ Bắc Tề rồi!" Ta bỗng nhiên giật mình, thật sao? Vượt qua biên giới? Nhớ tới ngày ấy, trên Kim Loan điện, Hạ Hầu Tử Khâm gằn giọng nói, chuyện Bắc Tề dám xâm chiếm Thiên triều, hắn nhất định sẽ ghi sâu trong lòng. Hắn còn nói, hắn không chỉ muốn dẹp yên cuộc chiến này. Khi đó, ta đã mơ hồ cảm nhận được dã tâm trong lời nói của hắn. Bây giờ xem ra, hắn thật sự muốn nhân cơ hội này đánh vào Bắc Tề. "Hừ. Đê tiện." Phía sau ta, không biết ai yếu ớt mắng một tiếng. Lúc quay đầu lại, ta nghe người còn lại nói: "Xem ra, là do tên bạo quân kia muốn khơi mào cuộc chiến này! Dồn ép khiến Bắc Tề chúng ta phải khai chiến!" Ta nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở bên ngoài, cửa lều lập tức bị một người xốc lên, rồi có ánh sáng từ cây đuốc chiếu vào. Hai người canh gác bên ngoài lúc nãy xông tới, mặt mày dữ tợn như hung thần ác sát hỏi: "Vừa rồi là ai nói?" Ta ngơ ngác, nghe người nọ cười lạnh một tiếng nói: "Là ông mày nói đấy, thế nào?" Người binh sĩ kia giận dữ nói: "Ông mày? Ngươi là cái thá gì mà dám xưng ông mày? Hôm nay ông mày sẽ đem ngươi đánh thành cháu của ông mày!" Dứt lời, y liền xông lên hung hăng đấm đá, vừa đánh vừa mắng, "Thật to gan, dám cả gan nhục mạ thánh thượng của chúng ta!" Một binh sĩ khác cũng nhảy vào phụ giúp, tay đấm chân đá vào người nọ. Một người nằm trên mặt đất khẽ cử động, binh sĩ kia đang giơ chân đá thì giẫm phải chân người đó, mất thăng bằng lùi về phía sau mấy bước, gót chân giẫm lên chân của ta. "Ối." Ta kêu lên một tiếng đau đớn. Binh sĩ đó chú ý nhìn ta, chỉ thấy đôi mắt của y chợt căng thẳng, lập tức kéo binh sĩ bên cạnh hỏi: "Này, sao lại có nữ nhân ở đây?" Bọn họ mới đến thay ca, đương nhiên không biết chuyện bọn ta bị áp giải đến đây vào buổi chiều. "Không biết nữa, à, nghe nói rất xinh xắn. Chậc chậc, tắm rửa sạch sẽ, nói không chừng, còn…" "Này." Một người khác cắt ngang lời của y, trầm giọng nói, "Đây là người Bắc Tề, không nên làm chuyện xằng bậy." Ta cắn môi, trong lòng vô cùng hoảng loạn, ta cũng sợ bọn họ làm ra những chuyện quá giới hạn. Nghe y nói như vậy, người binh sĩ kia hừ một tiếng, cũng không quan tâm đến những lời giáo huấn của người kia, lại liếc mắt nhìn ta rồi bước nhanh ra ngoài. Ta thở phào một hơi, cảm thấy rất nhẹ nhõm. Lý Văn Vũ nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, người tự nguyện để cho bọn họ bắt vào đây, thật sự quá nguy hiểm." Ta cũng biết vậy, nhưng với tình hình ngày hôm nay, ta còn có thể làm thế nào nữa? Nếu như Lý Văn Vũ kiên quyết chống trả đến cùng, chúng ta chắc chắn sẽ bị giết ngay tại chỗ, không có kết quả nào khác. Hơn nữa, cũng chỉ có cách này, chúng ta mới có thể vào trong doanh trại, mới có cơ hội gặp được Hạ Hầu Tử Khâm. Ta thở dài một tiếng. Trên đường đến đây, chúng ta vô cùng vất vả mỏi mệt. Theo lời của người binh sĩ vừa rồi, ta cũng có thể tưởng tượng ra lúc này mặt của ta chắc hẳn là dơ bẩn không chịu nổi, lại thêm ở đây ánh sáng yếu ớt, có lẽ họ cũng không nhìn rõ dung nhan của ta. A, như vậy cũng tốt, tránh phát sinh những việc không đáng có. Từ lúc đó cho đến khi trời hừng sáng, không hề có bất kỳ động tĩnh gì khác. Sáng sớm hôm sau, lại có người đến thay ca, nhưng vẫn không có ai mang thức ăn đến. Ta nuốt nước bọt, chỉ có thể chờ đợi thời cơ mà thôi. Mãi đến buổi trưa, có mấy người từ bên ngoài bước vào, không nói một lời, áp giải ta và Lý Văn Vũ ra ngoài. Ta lại thầm vui mừng, xem ra là có người muốn thẩm vấn chúng ta! Rẽ mấy vòng, chúng ta bị mang vào một cái lều khác, người phía sau dùng sức đẩy, làm chúng ta mất đà ngã xuống đất.

Qua một lúc lâu, ta mới nghe thấy có tiếng bước chân đi đến, ở bên ngoài có người nói: "Đại nhân." Người nọ đáp lời rồi bước thẳng vào trong. Người bên ngoài cũng bước vào theo, nói: "Bọn chúng đều ở đây, thưa đại nhân." Ta theo bản năng quay đầu lại. Khoảnh khắc ánh mắt nhìn thấy người nọ, bỗng nhiên ta giật mình ngơ ngác! Cố Khanh Hằng! Ta mở to mắt nhìn y, không phải Hạ Hầu Tử Khâm phái y đi làm chuyện khẩn cấp sao? Y đã trở về rồi à? Nếu không, vì sao ở tiền tuyến ta lại nhìn có thể thấy y thế này! Mà điều làm cho ta không dám nghĩ tới đó là, người đến thẩm vấn chúng ta là y, là Cố Khanh Hằng! Ta buột miệng gọi y: "Khanh Hằng!" Ta thấy rõ thân thể của y run bắn lên, bỗng nhiên y xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía ta đầy vẻ dò xét. Ta cười khổ, lúc này mới nhớ ra mặt của ta chắc là không được sạch sẽ. Ta muốn giơ tay lên lau sạch theo bản năng, chợt nhận ra mình vẫn đang bị trói chặt! Hơn nữa, trên mặt ta không có nước thuốc, lúc này, sợ là sau khi ta lau sạch thì cũng sẽ hiện ra một khuôn mặt khác. Nghe như ta kêu lên như vậy, Lý Văn Vũ cũng ngước mắt nhìn lại, rồi nghe y mừng rỡ gọi: "Cố phó tướng!" Lý Văn Vũ còn gọi Cố Khanh Hằng là Cố phó tướng, xem ra chuyện Hạ Hầu Tử Khâm không giáng chức Cố Khanh Hằng thật, y cũng đã biết. Đúng vậy, nếu Hạ Hầu Tử Khâm chấp nhận đem ta giao phó cho y thì đương nhiên ta có thể yên tâm về y. Cố Khanh Hằng biến sắc, quát: "Thả người!" Y vừa nói xong, lập tức chạy đến, tự mình cởi dây thừng trên người ta ra. Người đang đứng phía sau y thấy vậy, mặc dù rất hoài nghi nhưng cũng không dám nói gì, chỉ vội vàng chạy đến cởi dây thừng trên người Lý Văn Vũ. Sắc mặt Cố Khanh Hằng vô cùng căng thẳng, y cuống quít đỡ ta đứng dậy. Ta theo bản năng khẽ lắc lắc cổ tay, bị trói gần một ngày một đêm, dây thừng siết rất chặt khiến cổ tay ta sưng đỏ, chỉ chạm nhẹ một cái mà đã đau đến mức muốn chảy cả nước mắt. Ta hít một hơi thật sâu, lại ngước mắt nhìn nam tử trước mặt, đang định mở miệng thì thấy y bỗng nhiên bước lùi hai bước, quỳ xuống trước mặt ta nói: "Nương nương thứ tội." Y cúi thấp đầu, nhưng ta nghe thấy trong giọng nói của y tràn ngập sự áy náy. Người bên cạnh Cố Khanh Hằng nghe thấy y gọi ta là "Nương nương", trong đôi mắt đầy vẻ hoảng hốt. Mặc dù người này vẫn không biết thân phận của ta nhưng cũng lập tức quỳ xuống nói: "Xin nương nương thứ tội!" Ta muốn bước đến đỡ y đứng dậy nhưng cảm thấy đầu choáng váng, cả người lảo đảo ngã về phía trước. Cố Khanh Hằng hoảng hốt, theo bản năng đứng dậy đỡ được ta, vội la lên: "Nương nương…" Lý Văn Vũ tiến đến nói: "Nương nương bị giam ở phía sau một ngày một đêm, một ngụm nước cũng chưa được uống, nên thân thể của người bị suy nhược." Cố Khanh Hằng chưa nói gì, ta chỉ nhìn thấy y cắn chặt môi, thế nhưng người tiến vào cùng với y lúc nãy đã giận dữ nói: "Khốn kiếp, thần sẽ truyền lệnh trừng phạt những kẻ không phân biệt tốt xấu, cả gan bắt giam nương nương!" Dứt lời, y liền xoay người định bước ra bên ngoài. "Không…" Ta lắc đầu, túm lấy vạt áo Cố Khanh Hằng, nhìn y nói, "Không thể đi, đây là giai đoạn cực kỳ quan trọng, không thể vì chuyện nhỏ này mà gây nhiễu loạn lòng quân." Nếu vì việc này mà trừng phạt những người kia, sẽ chỉ làm cho binh lính hoang mang, không biết rốt cuộc người nào nên bắt, người nào nên thả. Ở nơi này, mặc dù có thể giết không đúng người nhưng không thể thả lầm người. Cố Khanh Hằng nhíu chặt mày, mở miệng định nói gì đó, nhưng ta cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm lại, bàn tay đang túm vạt áo của y đột nhiên rũ xuống… Không biết trải qua bao lâu, ta chỉ cảm thấy miệng lưỡi có chút khô khan. Ta thì thào nói: "Nước…" Có tiếng bước chân đi qua, rồi có người nhẹ nhàng đỡ ta dậy, đưa miệng chén chạm đến môi của ta. Tựa như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, ta mở miệng uống liền mấy ngụm. Sau đó, thân thể ta lại được đặt nằm xuống. Nghỉ ngơi một chút, ta mới yếu ớt mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng từ ngọn nến trong lều đang lập loè lay động. Ta lấy làm kinh hãi. Ta ngủ lâu như vậy, bây giờ đã là buổi tối rồi sao? Ta chống tay ngồi dậy, bỗng bên cạnh có người nói: "Muội đã tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?" Ta ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên là Cố Khanh Hằng. Ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn y lắc đầu khẽ cười, sau đó lại cau mày nói: "Huynh vẫn luôn ở bên cạnh ta sao?" Bây giờ là lúc nào rồi, y túc trực ở đây, không sợ làm chậm trễ đại sự sao? Cố Khanh Hằng giật mình, cuối cùng lắc đầu: "Không, ta vừa tới." Y cúi xuống nhìn ta nói: "Xin lỗi muội, hôm nay tất cả các đại phu trong quân doanh đều bận tối mày tối mặt, ta… Ta không có cách nào mời được họ đến." Y đã nói như thế, ta đương nhiên cũng biết, phía trước là những trận chiến sống còn, mà ta chẳng qua là thân thể suy nhược nên mới ngất xỉu. Thực ra, không có đại phu cũng không xảy ra chuyện gì, ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì sẽ nhanh chóng hồi phục. Ta nhìn y lắc đầu nói: "Không sao, muội là nha đầu hoang dã của Tang phủ, sao có thể chết dễ dàng như vậy?" Nói xong ta còn quay sang làm mặt quỷ với y. Cuối cùng y cũng mím môi cười. Dường như y chợt nhớ ra điều gì, liền đứng dậy tự tay bưng chậu nước bên cạnh qua, nói: "Trong quân doanh không có nữ tử, ta cũng không dám gọi người vào hầu hạ muội. Vừa đúng lúc ta mang nước đến, muốn giúp muội lau mặt một chút, nhưng giờ muội đã tỉnh lại rồi." Giọng nói của y thản nhiên nhưng lại chứa đựng biết bao nhiêu sự lo lắng. Y nói xong, đã vắt chiếc khăn vừa được nhúng nước đưa qua cho ta. Ta chần chờ một chút, cuối cùng cũng nhận lấy. Ta ngước mắt nhìn y nói: "Khanh Hằng, thực ra ta cũng đã gạt huynh quá lâu." Cố Khanh Hằng khẽ

giật mình. Ta không nói thêm gì nữa, chỉ lau sạch những vết bẩn trên khuôn mặt. Sau đó, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn y. Y nhìn thẳng vào ta, sự kinh ngạc dâng đầy trong đôi mắt, rồi lại tan đi từng chút từng chút một, lát sau y mới cười nói: "Nhưng muội chỉ cần dùng dung mạo bình thường như thế cũng vẫn nắm giữ được trái tim của Hoàng thượng." Ta cũng cười nói: "Hoàng thượng cũng là một con người." Hắn cũng có thất tình lục dục, hắn cũng trưởng thành theo năm tháng. Điều duy nhất khiến hắn khác biệt so với mọi người, đó là trong lòng hắn phải tiếp nhận và gánh vác rất nhiều thứ. Cố Khanh Hằng đón lấy cái khăn trong tay ta, đem chậu nước đặt sang một bên, rồi bưng cái chén ở trên bàn qua cho ta, nói: "Ta lo bây giờ muội ăn gì cũng không được nên nhờ người làm uội một chén canh. Nơi này không có thức ăn ngon, muội uống tạm đi." Ta cũng cảm thấy đói bụng, liền nhận lấy rồi uống ngay. Quả thực không phải là thức ăn ngon, trong chén canh chỉ có vài miếng nấm, nhưng có thể giúp đỡ đói, cũng coi như không tệ lắm. Ta uống thêm một ngụm rồi hỏi y: "Huynh trở về từ lúc nào?" "Giữa tháng tám." "Hoàng thượng phái huynh đi làm chuyện gì?" Việc này, cho tới bây giờ ta vẫn luôn muốn biết. Y hơi do dự, nhưng vẫn im lặng không nói. Ta vội vàng hỏi: "Mọi chuyện không thuận lợi sao?" Y không nói lời nào, một lúc sau mới gật đầu. Ta cảm thấy trong lòng không thoải mái, cắn răng hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao không thể nói cho ta biết?" Hôm qua ta đã nghe những binh sĩ canh gác ở bên ngoài trò chuyện, tình hình chiến sự bây giờ cũng xem như có thể làm cho người ta vui mừng. Như vậy, chuyện của y không liên quan đến chiến sự đúng không? Y lại nói: "Tam nhi, muội vẫn không hiểu sao? Vì sao Hoàng thượng không uội biết, đương nhiên chỉ là sợ muội lo lắng. Ta cũng vậy, không muốn làm uội lo lắng. Chờ ngày mai, ta sẽ phái người đưa muội rời khỏi nơi này." Lời của y khiến cho ta vô cùng chấn động. Đưa ta rời khỏi đây sao? Ta vội vàng nắm lấy tay y, nhíu mày hỏi: "Hoàng thượng không biết ta tới đây, có phải không?" Cố Khanh Hằng lại có thể chưa nói cho hắn biết mà đã muốn lén đưa ta âm thầm rời khỏi nơi này sao? Ta phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới đến được đây, làm sao có thể đi như vậy được? Y không chần chờ đáp: "Đúng, ta cũng sẽ không nói gì." Ta bỗng nhiên xoay người bước xuống giường, đặt cái chén trong tay lên bàn rồi xông thẳng ra ngoài. Bàn tay to lớn của Cố Khanh Hằng vươn đến, nắm chặt cổ tay của ta. Ta bị đau khẽ kêu lên một tiếng, y hoảng sợ, mới nhớ trên cổ tay ta còn có vết thương. Lúc này, y thả cổ tay ta ra, nhưng lại với lên nắm chặt cánh tay ta. Ta giận dữ nói: "Buông ta ra!" Y vẫn nhất quyết không buông tay. Ta hít một hơi nói: "Khanh Hằng, ta và huynh quen biết không phải mới ngày đầu, tính tình của ta chẳng lẽ huynh còn không hiểu sao?" Chỉ cần ta xác định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, sẽ cương quyết làm cho bằng được. Y lại nói: "Chính vì ta hiểu muội nên mới làm thế! Tam nhi, muội có biết hay không, có một vài thứ, muội càng muốn đạt được, theo thời gian nỗ lực rất lâu rất lâu, đến khi nhận ra không thể nào với tới thì sẽ càng thương tâm hơn!" Ta bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào mắt y, cắn răng hỏi: "Chẳng hạn như?" Đôi mắt Cố Khanh Hằng chứa đầy vẻ đau xót, rồi y đột nhiên im lặng, không nói gì thêm. Ta dùng sức hất tay của y ra, hướng ra ngoài mà đi. Y đuổi theo đến nơi, mạnh mẽ kéo ta trở lại bên trong, nghe y nghiêm giọng nói: "Đó là nơi trọng yếu nhất trong quân doanh, một nữ tử như muội sao có thể xông bừa vào được?" Ta ngoái đầu lại trừng mắt nhìn y. Y hoàn toàn có thể cho ta một thân phận khác, đem chuyện ta xông bừa vào thành tự do ra vào hợp lệ. Không phải sao? Nhớ lại lúc ở lãnh cung, ngày đó, trước khi y rời đi đã hứa hẹn với ta, nói rằng chờ y trở về, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, không phải sao? Vì sao bây giờ y đã trở về, nhưng dường như lại bắt đầu một tình cảnh vô vọng khác? Có rất nhiều chuyện, ta đã không muốn nghĩ, cũng không dám suy nghĩ nhiều. Ta nhìn y, gằn từng tiếng: "Khanh Hằng, Tang Tử ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!" Bàn tay y đang cầm tay ta run lên bần bật. Y bất chợt nhắm hai mắt lại, một lát sau mới nói thật khẽ: "Tam nhi, Hoàng thượng thật hạnh phúc." Ta ngẩn ngơ nhìn y, lại thấy khóe miệng của y khẽ cười, cuối cùng mở mắt ra, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ là bạn của muội, mãi mãi cho đến tận cuối đời." Dứt lời, y chậm rãi buông tay ta ra. Ta mấp máy môi, nhưng không biết nên nói gì. Cố Khanh Hằng lại nói: "Ta sẽ cho người mang một bộ y phục binh sĩ đến, muội phải thay y phục trước đã." Dứt lời, y không nhìn ta nữa mà bước thẳng ra ngoài. Y phục được đưa tới rất nhanh. Xem ra, Cố Khanh Hằng đã cố ý chọn cỡ nhỏ nhất nhưng mặc trên người ta vẫn còn rất rộng, tuy vậy cũng có thể chấp nhận được. Dù sao, nữ tử ra vào quân doanh cũng không tốt chút nào. Lúc ta bước ra ngoài, đã thấy Cố Khanh Hằng đang đứng đợi. Y nhìn ta nói: "Hoàng thượng và các vị tướng quân nghiên cứu tác chiến đến tận đêm khuya, ta cũng chưa nói cho người biết muội đã đến, chắc hẳn lúc này người đã ngủ rồi. Gần đây, tình hình chiến sự rất khẩn cấp." Ta gật đầu, không nói lời nào, chỉ đi theo bên cạnh y. Hôm nay không có trăng nên ta cũng không biết bây giờ là lúc nào rồi. Nhưng nghe Cố Khanh Hằng nói, có lẽ cũng không còn sớm nữa. Chúng ta đi sâu vào bên trong, một lúc lâu mới nhìn thấy phía trước đèn đuốc chiếu sáng dày đặc. Ta biết căn lều của hắn ở gần đây. Ta bất giác nắm chặt hai tay, trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng. Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, quả nhiên nhìn thấy tấm màn màu vàng sáng kia. Bên ngoài có

tầng tầng lớp lớp thị vệ canh gác, nhìn trang phục của bọn họ, đều là ngự tiền thị vệ. Chúng ta bước đến, lập tức có thị vệ ngăn chúng ta lại, nói: "Cố tướng quân, Hoàng thượng đã ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói." Cố Khanh Hằng đang định trả lời thì thấy một người từ trong lều đi ra, cố gắng thấp giọng hết mức khẽ quát: "Nhỏ giọng một chút!" Ta nhìn kỹ thì mới thấy là Lý công công! Khóe miệng khẽ mỉm cười, ta nhìn y gọi: "Lý công công." Y nhận ra giọng nói của ta, đương nhiên là giật mình sợ hãi, nhìn về phía ta. Lúc này trời đã tối hẳn, dù ánh sáng từ cây đuốc chiếu vào mặt ta cũng không thể thấy rõ ràng. Y chưa từng thấy qua dung nhan thật của ta. Nếu bây giờ là ban ngày ban mặt, chỉ sợ y sẽ không dám đến nhận ta đâu! Ngón tay của y chỉ vào ta, run rẩy nói: "Nương…" Nhưng mới nói được một chữ, y đã bụm miệng lại. Ta cười: "Còn không cho ta vào sao?" Y giống như bừng tỉnh, vội nói: "Mau tránh ra, mau tránh ra!" Ta bước lên, nghe Cố Khanh Hằng nói: "Mạt tướng sẽ không vào." Ta chần chờ một lát, nhưng không quay đầu lại, chỉ đi thẳng vào. Lý công công cũng hiểu chuyện, không bước vào theo ta. Bên trong lều thắp rất nhiều đèn, sáng sủa giống như ban ngày. Ta ngước mắt nhìn, thấy trên một tấm bình phong được đặt tách biệt khỏi bàn và giường, có một tấm bản đồ địa hình Trường Hồ. Ta giật mình, vội đi lên phía trước quan sát thật kỹ Hắn đặt bản đồ địa hình ở đây, hàng đêm đều quan sát sao? Ta hít một hơi thật sâu, vòng qua tấm bản đồ địa hình kia, nhìn thấy hắn nghiêng người nằm trên giường. Chẳng biết tại sao khi nhìn khuôn mặt quen thuộc này, đột nhiên ta có cảm giác xúc động đến muốn bật khóc. Ta cố gắng che miệng lại, hít mạnh một cái, sao ta có thể dễ khóc như vậy? Ta thấy hắn đột nhiên trở người, rên khẽ một tiếng, cau mày nói: "Tiểu Lý Tử, đầu trẫm đau đớn vô cùng." Câu nói quen thuộc quá. Ngày trước, ta đến Thiên Dận cung, hắn cũng nói như vậy. Ta bất giác mỉm cười. Ta nhẹ nhàng bước đến, đưa tay vừa ấn vừa xoa hai bên thái dương của hắn, giúp hắn thư giãn. Một lát sau, đột nhiên ta nghe hắn khẽ cười một tiếng nói: "Tiểu Lý Tử, ngươi học được tay nghề của nàng từ lúc nào thế, trẫm không ngờ…" Mới nói được nửa câu, hắn trong lúc lơ đãng mở mắt ra, ánh mắt rơi trên khuôn mặt ta, đồng tử chợt co rút thật nhanh!

218. Q.3 - Chương 12: Nguồn Gốc Thuốc Độc

Edit : Ong MD + Jerry

Beta : Kim NC + Như Bình

***Ta cũng không sợ hãi, chỉ nhìn về phía hắn cười nhợt nhạt, bình thản nói : "Hoàng thượng tỉnh rồi sao?" Hắn giật mình ngồi bật dậy, sau khi nhìn rõ đúng là ta thì giận dữ quát: "Làm càn, ai cho phép nàng tới đây!" Sắc mặt của hắn rất tiều tụy, đôi môi mỏng tái nhợt, càng nhìn càng làm cho ta đau lòng vô cùng. Mà giờ khắc này, một câu "Làm càn" của hắn lại càng làm cho ta xúc động đến rơi lệ. Ta cúi xuống ôm lấy người hắn, nghẹn ngào nói: "Hoàng thượng cho rằng để thiếp ở lại một mình, thiếp sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ sao? Tang Tử thiếp là hạng người ham sống sợ chết như vậy sao? Nhiệm vụ chàng giao cho đã hoàn thành, đương nhiên thiếp phải trở về báo cáo lại chứ." Hắn thở hổn hển, đưa tay đẩy ta ra, còn ta lại dùng hết sức ôm chặt lấy hắn. "Hoàng thượng cũng đừng nghĩ đến chuyện đẩy thiếp ra nữa." Ta nghiến răng nói. Cả người hắn run lên, bàn tay đang cố đẩy ta ra từ từ dừng lại. Cuối cùng, một lát sau hắn ôm ta thật mạnh một cái, siết chặt trong ngực. Chỉ nghe hắn trầm giọng nói: "Trẫm ngày ngày đều rất nhớ nàng…" Ta nằm ở trong ngực hắn, nghẹn ngào gật đầu, ta biết, ta đều biết. Ta ngẩng đầu, hai tay ôm lấy khuôn mặt của hắn, hôn đôi môi mỏng mím chặt của hắn, run run nói: "Thiếp tới rồi thì sẽ không rời khỏi đây nữa " "Trẫm tức giận." Hắn dịu dàng nói. Ta cười đáp lại: "Vậy Hoàng thượng cứ tức giận đi, phạt giam cầm thiếp ở đây đi." Hắn tức giận, trừng mắt nhìn ta, trong đôi mắt sâu thẳm như làn nước mùa thu kia bỗng nhiên dậy lên muôn ngàn lớp sóng, dần dần trở nên không còn bình tĩnh nữa. Ta rướn người hôn lên môi hắn, hai tay cẩn thận cởi áo của hắn ra, chậm rãi xoa trên lồng ngực. Hơi thở của hắn từ từ trở nên gấp gáp, bàn tay với qua cởi hết từng lớp y phục trên người ta, cúi người áp sát xuống… Giữa đêm, ta nằm bên người hắn, gối lên cánh tay hắn, cuối cùng hỏi hắn: "Kẻ phản bội ở hoàng đô là ai?" Hắn lại nói: "Việc này chờ khi trở về sẽ thẩm tra lại, bây giờ không thể gây rối loạn lòng quân." Hắn nói đúng, không thể gấy rối loạn lòng quân, nhưng ngay cả đến ta mà cũng không thể nói được sao. Nhưng dù sao cũng đã nắm chắc trong tay, ta cũng không lo lắng lắm, ta nghĩ ngợi một lát nói nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng thực sự muốn đưa quân vượt biên giới sao?" Hắn cũng không mở mắt, chỉ "Ừm" một tiếng, ta lại nói: "Vị

quân sư Bắc Tề kia…" Đang tính nói ra chợt dừng lại, ta nên nói cái gì đây? Nói cho hắn biết, vị quân sư kia là tiên sinh của ta, là Tô Mộ Hàn sao. Nhưng dù có nói ra thì có thể giải quyết được vấn đề gì không? Hắn cũng không để ý quá nhiều đến việc của Tô Mộ Hàn mà chỉ nói: "Viện quân của Bắc Tề tới, ngày mai sẽ là một trận chiến lớn. Nhưng trẫm đã bố trí tất cả rồi, nàng không cần phải lo lắng." Ta gật đầu, hắn nói không cần phải lo lắng, đương nhiên ta sẽ tin tưởng. Chỉ là… Ta không thể không nhớ tới Tô Mộ Hàn, nếu Bắc Tề thất bại, y sẽ thế nào? Ta khẽ lắc đầu, không dám nghĩ tới. Chẳng biết tại sao, ta lại nghĩ tới những lời nói của mấy người mật thám bị bắt của Bắc Tề. Sĩ khí tăng vọt như vậy, cho dù chỉ là nghe qua nhưng cũng làm cho ta cảm thấy tim đập nhanh. Ta nghiêng mặt nhìn hắn, lúc nhìn qua thấy hắn dường như đã ngủ thật say rồi. Ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nằm sát vào bên người hắn nhắm mắt lại. Ta cũng mệt chết đi được, nhất định phải nghỉ ngơi lấy lại tinh thần và sức lực, trận chiến ngày mai, không biết sẽ kéo dài trong bao lâu. Ngày hôm sau, ta mơ hồ nghe thấy tiếng kèn lệnh từ xa xa truyền đến, bỗng nhiên ta mở mắt ra. Thấy người nằm bên cạnh không còn nữa, ta hoảng sợ, vội vàng mặc y phục vào, vòng qua tấm bản đồ địa hình kia đi ra ngoài, thấy hắn đang đứng ở gian ngoài. Trên người hắn, đã mặc áo giáp huyền lân (*) khiến dáng người càng cao to hơn nữa.*áo giáp riêng màu đen giành cho vua. "Hoàng thượng." Ta bước lên gọi hắn. Hắn xoay người lại nhìn ta, phất tay cho người binh sĩ trước mặt lui xuống, xoay người nhìn ta nói: "Hôm nay trẫm xuất chinh, nàng hãy ở lại đây." Ta không muốn nghe theo sự sắp đặt của hắn, bước lên phía trước nói: "Thiếp muốn đi với chàng." Hắn nhíu mày, giận dữ nói: "Không được đi!" Ta biết, hắn để ta lại quân doanh đã là sự giới hạn cuối cùng, hắn nhất định không sẽ đồng ý đem theo ta xuất chinh. Chỉ vì trên chiến trường, không ai có thể bảo đảm an toàn cho ta. Nhưng ta không sợ, chỉ cần có thể đứng bên cạnh hắn, ta không sợ bất cứ thứ gì. "Hoàng…" Ta mới mở miệng đã bị hắn lạnh giọng cắt ngang: "Không phải chuyện gì trẫm cũng phải dựa vào nàng được!" Dứt lời, hắn đã xoay người bước đi, không biết có phải do ta hoa mắt hoảng hốt hay không mà bất chợt nhìn thấy bước chân của hắn hơi chậm lại, sắc mặt cũng hơi khác thường. Ta giật mình bước lên đỡ lấy hắn hỏi: "Hoàng thượng làm sao vậy ?" Hắn đẩy tay ta ra, một lát sau mới nói: "Nàng chờ ở đây." Sau đó, hắn không nhìn ta nữa, bước thẳng ra ngoài. "Hoàng thượng." Ta đuổi theo, nhưng hắn đi rất nhanh, mấy vị tướng quân bên ngoài nhìn thấy vội vàng bước theo hắn. Ta cũng biết, chạy theo sau như vậy là chuyện không nên. Ta nghĩ ngợi một lát, quay về phía căn lều của Cố Khanh Hằng, thật trùng hợp lại tình cờ gặp y đi ra. Thấy ta, sắc mặt của y khẽ biến, bước nhanh lên phía trước nói: "Sao không đợi ở trong lều của Hoàng thượng?" Nhìn dáng vẻ của y, chắc chắn là sắp xuất chinh. Ta vội mở miệng: "Khanh Hằng, cho ta theo với, xin huynh." Y giật mình, ánh mắt nhìn về phía trước, y nhất định biết, ta đã mở lời cầu xin y, có nghĩa là Hạ Hầu Tử Khâm không đồng ý cho ta đi. Y do dự, ta lại nói tiếp: "Khanh Hằng, hãy giúp ta lần này. Hoàng thượng người… Dường như Hoàng thượng bị bệnh." Hắn là hạng người gì ta biết rất rõ, chuyện gì cũng cố gắng chịu đựng, không chịu nói ra. Đáy mắt của Cố Khanh Hằng căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Ai nói uội biết !" Ta lắc đầu, không ai nói cho ta biết, nhưng tự ta có thể nhìn thấy. "Vì thế…" "Huynh biết, đi theo huynh." Y cắt ngang lời ta, đi thẳng về phía trước. Ta mừng thầm, vội vàng đuổi theo y. Đi vòng qua hàng loạt căn lều lớn đến phía trước chuồng ngựa. Một binh sĩ đang dẫn một con ngựa màu đỏ thẫm đứng ở phía trước, Cố Khanh Hằng dẫn ta tiến lên, nhìn người binh sĩ kia nói: "Hôm nay, không cần ngươi dắt ngựa , lui xuống đi." Người binh sĩ kia thấy người đến là Cố Khanh Hằng thì vội nói: "Dạ." Nói xong liền đem cương ngựa giao cho Cố Khanh Hằng. Trong lòng ta đại khái đã đoán đúng mấy phần . Quả nhiên, đợi binh sĩ kia lui xuống, Cố Khanh Hằng trao cương ngựa cho ta, nhỏ giọng nói: "Đây là ngựa của Hoàng thượng, muội nắm lấy." Ta cảm kích nhìn y, nơi này là chiến trường, cho dù là hoàng đế cũng không thể khác người mà ngồi xe ngựa được. Vì thế, y muốn an bài cho ta ra chiến trường nhưng cũng muốn tìm cho ta vị trí an toàn nhất, đó chính là đứng bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, điều đó hoàn toàn không thể nghi ngờ được gì nữa. Ta nhìn y cười nói: "Khanh Hằng, cám ơn huynh." Y mím môi nói: "Muội phải nhớ, không thể chạy lung tung. Nếu thật sự có chuyện, bọn thị vệ chỉ biết tận lực bảo vệ Hoàng thượng thôi, không có người chú ý đến muội đâu." Ta gật đầu. Thấy y xoay người, cúi xuống quết bùn dưới mặt đất, bước qua vẽ trên mặt ta. Ta không động đậy để mặc cho y làm tất cả. Nếu để cho Hạ Hầu Tử Khâm vừa xuất hiện trên chiến tuyến, nhìn một cái đã nhận ra ta ngay thì ta cũng không cần theo hắn ra đó nữa. Làm xong tất cả mọi chuyện, y nói với ta : "Đứng đợi ở đây." Vừa dứt lời, y cũng không nhìn ta nữa chỉ xoay người bước đi. Ta hít một hơi thật sâu, dắt ngựa đứng chờ. Chỉ một lát sau đã nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm cùng với mấy vị tướng quân đi ra. Ta vội cúi thấp đầu, nghe Lý công công gọi: "Đứng ngơ ra đó làm gì? Còn không mau dắt ngựa đến cho Hoàng thượng!" Ta giật mình, vội vàng dắt ngựa bước lên. Ta cảm giác được hắn đi tới, xoay người lên ngựa. Nghe Lý công công lại nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng người cẩn thận một chút." Dường như hắn hơi mất kiên nhẫn nói: "Được rồi, thay trẫm chăm sóc cho nàng!" "Dạ dạ." Lý công

công vội vàng gật đầu. Ta lặng yên nhìn Lý công công, nếu như y trở lại, mà không thấy bóng dáng ta đâu, không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. Nhưng ta đương nhiên biết, y không hề quan tâm đến ta, mà y chỉ sợ Hạ Hầu Tử Khâm sẽ trách tội. Đang nghĩ ngợi đã nghe Hạ Hầu Tử Khâm cao giọng nói: "Xuất phát!" Đại quân đã sớm chờ ở phía trước, từ xa xa tiếng kèn vang lên từng hồi, đứt quãng truyền đến. Ta không phân biệt được là tiếng kèn của Bắc Tề hay là Thiên triều . Hôm nay gió thổi ngược hướng bọn ta. Phảng phất trong gió là mùi máu tươi nồng đậm từ trận chiến đau thương ngày hôm qua. Nhưng bầu không khí này không có mùi vị của sự tang thương mà dường như trộn lẫn một mùi vị khác . Ta cảm thấy hơi kỳ lạ nên nhất thời không phân biệt rõ ràng. Lúc chúng ta đến, liền thấy một tướng quân chạy tới, quỳ nửa gối xuống nói: "Mạt tướng tham kiến Hoàng thượng!" Người đang cưỡi ngựa đáp lời nhưng ánh mắt lại nhìn về phương xa, chỉ hỏi: "Tình hình chiến đấu ở phía trước thế nào?" Tướng quân kia rất đắc ý nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi mạt tướng giao chiến mấy trận nhưng binh sĩ Bắc Tề quả thực không chịu nổi một đòn ạ! Hoàng thượng, thực ra mạt tướng cảm thấy, chúng ta hoàn toàn có thể xua quân đánh thẳng vào quân doanh của bọn họ!" Giọng nói của y oang oang mạnh mẽ, khiến cho nước bọt bắn tung ra. Ta nghe hắn cười khẩy một tiếng nói: "Vội gì chứ?" Hắn vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng trống giục giã từ xa xa truyền đến, trong đôi mắt vị tướng quân kia tràn ngập vui vẻ, đứng lên nói: "Hoàng thượng, lại nữa rồi, mạt tướng dẫn binh xuất kích!" Vừa nói xong liền xoay người định bước đi. Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: "Đứng lại! Truyền mệnh lệnh của trẫm, toàn quân án binh bất động!" Vị tướng quân kia giống như nghe thấy chuyện không thể nào tin được, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại hắn, một lúc sau mới nói : "Hoàng thượng, vì sao không thừa thắng xông lên ạ?" "Thắng?" Hắn hừ một tiếng, trầm giọng mắng, "Vô dụng!" Vị tướng quân kia hoảng sợ, vội quỳ xuống nói: "Mạt tướng không biết…" Y chưa nói xong đã nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Ngươi đợi ở đây lâu như vậy nhưng không hề phát hiện ra chuyện gì sao?" Hắn lớn tiếng nói, "Trần Lâm, ngươi nói cho trẫm nghe một chút!" Ta nhìn thấy phía sau hắn có một người xoay người xuống ngựa, ta mới nhìn rõ, đó là vị tướng quân ngày đó cũng đến Thiên Dận cung. Trần tướng quân tiến lên phía trước nói: "Mạt tướng ngửi thấy trong gió có lẫn cả mùi thuốc." Lời của y, giống như một đòn đánh thức người trong mộng, đúng rồi, ta còn đang suy nghĩ đó là mùi gì. Thì ra là mùi thuốc! Nhưng trong gió có mùi máu tươi nên nó chỉ thoang thoảng qua mà thôi! Trong lòng ta chợt chấn động mạnh, ta nghĩ, ta đã biết Hạ Hầu Tử Khâm phát hiện ra điều gì. Quả nhiên, ta nghe hắn lạnh lùng nói: "Ngươi còn cho rằng quân đội Bắc Tề như vậy mà không chịu nổi một đòn sao? Ngươi không biết bọn chúng dùng những binh sĩ bị thương nhẹ để chiến đấu với đội quân tinh nhuệ của trẫm, bọn chúng muốn ngươi theo chân bọn chúng giao chiến, từng bước, từng bước làm tiêu hao thể lực binh sĩ của Thiên triều ta sao ? Đội quân tinh nhuệ, thiện chiến dũng mãnh của bọn chúng còn giấu ở phía sau!" Nghe vậy, tướng quân kia biến sắc, vội vàng cúi đầu nói: "Mạt tướng phán đoán sai lầm, xin Hoàng thượng thứ tội!" Hắn không nói lời nào, Trần tướng quân bên cạnh đứng bên cạnh liếc mắt nhìn ta, ta vội vàng hiểu ý, kéo con ngựa đi lên. Trận địa hai bên tự động giãn ra thành một con đường, đón chúng ta đi vào. Ta hơi tò mò, Hạ Hầu Tử Khâm dùng người, từ trước đến nay ta không hề nghi ngờ, nhưng vị tướng quân vừa rồi vừa nhìn qua đã biết là nóng nảy, làm việc chỉ biết cậy mạnh. Hạ Hầu Tử Khâm đã biết trên phương diện chiến thuật y không phải là người tốt nhất, nhưng hắn lại thản nhiên để y xông lên phía trước. Trong lòng ta chợt căng thẳng, ánh mắt theo bản năng nhìn về hướng xa xa . Đại quân Bắc Tề đang ở phía xa xa đó. Ta nhìn thấy Hàn vương ngồi thẳng tắp trên lưng ngựa, phía sau y là chiếc xe ngựa quen thuộc. Nói ra cũng khó cho vị tướng quân vừa rồi, tiên sinh của ta thông minh cơ trí, y nào phải là đối thủ của người cơ chứ? Tiếng trống đã biến mất, nhưng ở bên này Thiên triều vẫn bất động như trước. Chắc hẳn bọn họ cũng đã nhìn thấy, Hạ Hầu Tử Khâm tới. Trần tướng quân bước lên mở miệng hỏi: "Hoàng thượng, chúng ta có cần phải đánh trống không?" Hắn nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói: "Chờ." Khoảng chừng hơn nửa nén hương, mới nghe Hạ Hầu Tử Khâm hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, đánh trống!" Tiếng trống dồn dập nhanh chóng vang lên . Vừa rồi tướng quân kia vội chạy tới, mở miệng nói: "Hoàng thượng, có cần truyền lệnh xuống nói binh sĩ giữ sức hay không ạ?" Ta nhìn y, tướng quân này thật đúng là hữu dũng vô mưu. Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: "Toàn lực xuất kích!" Ta cũng gật đầu, đúng vậy, Bắc Tề giở trò cũng không tệ lắm, nếu như tính toán không sai thì lúc này toàn bộ binh lính tinh nhuệ của bọn họ đã ra trận. Bây giờ mà truyền lệnh cho binh sĩ giữ sức, không phải muốn chết sao? Nghĩ như vậy, ta chợt cảm thấy may mắn, may mắn vì Hạ Hầu Tử Khâm đã tới nơi đúng lúc tới, nếu không… Ta ngước mắt, nghiêng mặt sang nhìn hắn, có lẽ, chỉ có ta là phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ hắn đã tính toán được từ trước rồi. Trên bãi đất trống của Trường Hồ, đồng loạt vang lên từng đợt tiếng "Ầm ầm", mấy vạn kỵ binh cùng giương cung xuất kích. Ta nhìn thấy, vô số mũi tên phóng vào không trung, sau đó, bộ binh xông lên.* Kỵ binh là binh lính giáp chiến trên lưng ngựa – ở đây cụ thể là ngồi trên lưng ngựa bắn tên.Bộ binh là binh lính chạy trên mặt đất chiến đấu.Lần

đầu tiên, ta nhìn thấy chiến trường thực sự. Móng ngựa cuốn theo bụi mù , có thể nói toàn bộ khung cảnh nơi đây ngập trong bụi mịt mù. Ta không chịu nổi nheo mắt lại, đại quân Bắc Tề cũng vọt tới, ta đứng ở phía dưới nên không nhìn thấy tình hình phía sau. Ta chỉ nhìn thấy, binh sĩ hai nước lao vào nhau chém giết, những mũi tên bay loạn xạ, nhưng thanh đao lớn vung lên, những cây kiếm dài giơ lên cao… Bàn tay ta siết cương ngựa run lên nhè nhẹ, ta hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức tự nói với mình, đây là chiến tranh, chiến tranh tàn khốc. Bao nhiêu người ngã xuống, người phía sau lại xông lên phía trước. Mùi máu tanh ngày càng nồng nặc trong không khí. So với lúc mới đến quả nhiên là khác biệt, lần này, dường như nó trở nên ngày càng tinh thuần. Ta bất giác ngẩng mặt lên, người đang ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn thẳng về phương xa. Sắc mặt của hắn lại càng khó coi hơn vừa rồi, nhưng hắn vẫn thẳng lưng bất động. Ta nhìn thấy, khóe miệng của hắn khẽ cong lên, nở một nụ cười nhạt. Không biết tại sao, nhìn thấy hắn như vậy, ta cũng không kìm lòng được nữa, chợt cảm thấy muốn cười. Một lúc sau, liền thấy một binh sĩ chạy đến đây, quỳ xuống trước ngựa của hắn nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, tất cả đã chuẩn bị xong!" Đáy mắt của hắn căng thẳng, nhưng lại cười nói: "Rất tốt!" Ta giật mình, hắn chuẩn bị thứ gì vậy? Ta còn đang suy nghĩ đã thấy hắn giơ tay lên cao, những tiếng trống mạnh mẽ dồn dập vang lên. Ta kinh ngạc quay đầu nhìn lại, bây giờ đã khai chiến, vì sao còn nổi trống lên làm gì? Ta nghĩ lúc này, người Bắc Tề cũng bị tiếng trống này làm cho rối loạn chăng ? Ta ngước mắt, nhìn về phía chiến trường bên kia. Trong khung cảnh hỗn loạn, ta nhìn thấy, dường như binh sĩ của Bắc Tề thoáng rối loạn ở đầu trận tuyến, còn binh sĩ Thiên triều lại càng đánh càng hăng. Trong lòng ta kích động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta bất giác bước lên mấy bước, mới chợt nhớ thân phận của mình bây giờ, buộc phải dừng chân lại, sau đó chậm rãi lui về an phận đứng bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng ta cảm giác được dường như phía sau binh sĩ Bắc Tề thoáng ẩn hiện lên trang phục của binh sĩ Thiên triều. Đầu ngón tay ta run lên, đại quân Bắc Tề bị công kích từ phía sau?! Nhưng chuyện này làm sao có thể? Người của chúng ta đã qua bên đó như thế nào? Quân cứu viện của Bắc Tề đâu? Trần tướng quân ở phía sau cười nói: "Vẫn là Hoàng thượng anh minh, cố ý để cho Hàn vương thắng trận kia, chỉ sợ là Hàn vương không thể nào ngờ tới, khi y đang đắc ý giao chiến, người của chúng ta đã thừa dịp này đi qua hẻm núi, thâm nhập thẳng vào phía sau bọn chúng!" Ta ngớ người ra, thảo nào! Nếu Hạ Hầu Tử Khâm muốn binh lính mai phục ở phía sau quân địch, rồi tấn công từ bốn phía. Như vậy lực lượng này nhất định là không ít, khi hai quân giao chiến là lúc động tĩnh lớn nhất, cho nên xua quân thâm nhập vào lúc này thì quân địch cũng không dễ dàng cảm nhận được. Hai lần, chắc hẳn lẻn vào hai vạn người xung quanh không thành vấn đề. Thảo nào, hắn dám yên tâm để cho tên tướng quân hữu dũng vô mưu kia phụ trách nơi này. Thì ra là hắn cố ý. Chắn hẳn Hàn vương cũng biết vị tướng cầm quân khi đó là ai, mới sử dụng chiến thuật này, nhưng không ngờ chính mình lại bị Hạ Hầu Tử Khâm tính kế ngược lại một vòng! Mà ta rốt cuộc cũng biết vì sao Hạ Hầu Tử Khâm dám lớn gan như thế, bởi vì, nếu Hàn vương dám dùng binh sĩ bị thương nhẹ đánh hai trận này thì đã tính tới việc nắm chắc chiến thắng trong tay. Nhưng lúc này, những binh lính bị thương nhẹ kia đánh qua hai trận e là không còn sức lực để tiếp tục chiến đấu nữa. Vì thế, quân viện trợ Bắc Tề có thể không cần phải lo lắng đến nữa. Có điều, nếu như tiên sinh của ta xuất chiến, dù cho người nghĩ không ra Hạ Hầu Tử Khâm dùng chiến thuật này, cũng kiên quyết không để ọi chuyện diễn biến như vậy, trừ phi… Trong lòng ta chợt chấn động. Đột nhiên ta nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm cười rộ lên: "Trẫm biết bọn chúng cũng không đề phòng được kế sách này! Hạ lệnh cho trẫm, toàn lực xuất kích, bao vây toàn diện, diệt hết! Trẫm muốn bọn chúng biết, lãnh thổ Thiên triều là không thể xâm phạm, trẫm sẽ nhìn bọn chúng từng bước cút khỏi Thiên triều! Trẫm còn có thể chiếm một nửa giang sơn của Bắc Tề bất cứ lúc nào… Khụ…" Chất lỏng sềnh sệch rơi vào mu bàn tay ta, nóng hổi. Ta cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nặng nề, ngước mắt nhìn hắn. Chỉ thấy hắn đưa một tay lên che miệng, vệt máu đỏ thẫm xen giữa những kẽ tay rỉ ra. Trán của hắn đã đổ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ta vội đưa tay đỡ lấy người hắn, khẽ kêu lên: "Hoàng thượng!" Hắn dời tầm mắt về phía ta, không cần nhìn kỹ hắn cũng nhận ra được giọng nói của ta, hắn muốn mở miệng nói, nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi. Ta sợ ngây người, vội đưa mắt nhìn bốn phía, cũng may tất cả mọi người đều đứng phía sau hắn, lúc này chiến sự lại lên đến đỉnh điểm, không có ai nghĩ tới bên này sẽ xảy ra chuyện. Ta cố sức đỡ lấy hắn, nếu hắn ngã từ lưng ngựa xuống, như vậy lòng quân nhất định sẽ hỗn loạn. Trong tình thế nguy cấp, ta hoảng hốt đưa tay xé một mảnh vải từ tay áo đưa cho hắn. Hắn chỉ liếc nhìn một cái, cũng không nói gì thêm nữa, hắn cầm lấy mảnh vải lau sạch vết máu trên khóe môi. Cũng may màu sắc của áo giáp rất tối, lúc này có bị dính máu cũng không bị lộ ra. Thanh âm mang theo quân lệnh truyền xuống ngày càng dồn dập từng đợt, từng đợt nối tiếp nhau. Trần Tướng Quân nhận được tin báo quân đội Bắc Tề lại đột kích, y quyết đoán hạ lệnh "Tấn công……" chỉ thấy y vung thanh trường kiếm đang cầm trong tay lên, dẫn đầu xông ra ngoài. Phía sau y, các tướng sĩ cũng đồng loạt xông lên. Còn vị tướng quân hữu dũng

vô mưu (*) kia, giờ đây y cũng xông lên rất nhanh. Y muốn lập công chuộc tội, thời cơ thật tốt, nhưng giờ đây chính là liều mạng. * Hữu dũng vô mưu: chỉ biết cậy vào sức mạnh của mình mà không có chút mưu trí nào. (có một câu đồng nghĩa thế này. Đó là đầu óc ngu si mà tứ chi phát triển đó =)))Lúc này, sĩ khí toàn quân dâng lên rất cao, chiến thắng đã gần trong gang tấc. Chỉ cần, có thể giữ vững được thế trận này đến lúc kết thúc. Cánh tay hắn đang cố chống lấy cả thân thể không ngừng run rẩy, chắc là hắn vất vả lâu ngày mà sinh bệnh, nên bây giờ mới không nhịn được nôn ra máu. Hắn thở hổn hển, bàn tay nắm lấy tay ta không còn chút sức, ta gắng gượng mở miệng: "Hoàng Thượng cố chịu thêm một chút, mấy chục vạn đại quân đều đang nhìn người đấy." Hắn cắn răng, mồ hôi trên trán rịn ra ngày càng nhiều. Ánh mắt vẫn luôn nhìn phía xa xa, không hề nói câu nào. Ta quay đầu lại, trông thấy Cố Khanh Hằng đứng cách không xa, cũng đúng lúc ánh mắt y vừa chạm đến ta, ta giống như thấy được vị cứu tinh. Bởi cách quá xa, ta không thể gọi y, chỉ có thể mấp máy môi, hy vọng y có thể hiểu những gì ta nói. Rất đơn giản, ta chỉ nói hai chữ: "Hoàng thượng." Rõ ràng ta thấy trong đáy mắt y hiện lên vẻ căng thẳng, y dặn dò người đang đứng cạnh vài câu, rồi vội vàng kéo dây cương tiến đến, chỉ vừa thoáng nhìn qua, sắc mặt y hơi trầm xuống, y phân phó ngự tiền thị vệ tiến đến, vây chặt lấy chúng ta. Ước chừng sau nửa canh giờ, mới nghe tiền tuyến có người hô vang: "Thắng! Thắng rồi!" Ta mừng rỡ, theo bản năng hướng tầm mắt về tiền tuyến, ta thấy quân đội Bắc Tề đang luống cuống lùi lại. Ta có một khát vọng sẽ nhìn thấy Tô Mộ Hàn, nhưng không ngờ, khung cảnh quá hỗn loạn, khi ta nhìn qua chỉ thấy người đông nghìn nghịt. Lúc này, giọng nói của một tướng quân lại vọng tới: "Hoàng Thượng, có nên kích trống lần thứ hai, thừa thắng xông lên không ạ? Có lẽ sẽ bắt được Hàn Vương và quân sư của bọn chúng." Trong lòng ta bỗng hoảng hốt, ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm liếc nhìn ta, siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay ta. Ta cũng hiểu, e rằng lúc này một câu hắn cũng không thể thốt nên lời. Mà suy nghĩ của hắn cũng giống ta, chỉ vừa lúc nãy ta mới nhìn thấu được toan tính của tiên sinh trong trận đánh này. Quân chi viện thật sự của Bắc Tề đang chờ ở phía sau, điều mà chúng muốn, là dùng mấy vạn quân sĩ giả thua trận này, chờ lúc quân đội Thiên triều thừa thắng truy kích thì bố trí mai phục ở phía sau. Đây là một thế trận liên hoàn. Ta ngước nhìn Cố Khanh Hằng, lắc lắc đầu. Y hiểu ý, lớn tiếng nói: "Hoàng Thượng có lệnh, không được đuổi theo!" Vị tướng quân kia khẽ giật mình, nhưng đây là mệnh lệnh của Hoàng đế, y cũng không giám phản đối, chỉ đành vâng dạ trả lời. Một lát sau, liền thấy một người chạy đến từ phía sau, quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Diêu tướng quân có quân tình quan trọng cần bẩm báo. Tướng quân đang chờ ở doanh trại!" Lời y vừa dứt, liền nghe được Cố Khanh Hằng nói: "Xin Hoàng thượng trở về quân doanh, nơi này giao cho các vị tướng quân là được thôi." Nghe thấy vậy, vị tướng quân kia vội nói: "Mạt tướng nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng!" Ta vội kéo cương ngựa, bước nhanh về phía doanh trại, Cố Khanh Hằng cũng kéo cương ngựa đi cạnh chúng ta. Lúc này ta mới để ý, người vừa tới báo tin cũng đứng dậy theo ra ngoài, ta bất giác quay đầu lại liếc nhìn, ta thấy hoảng sợ, người đến báo tin lại là Lý Văn Vũ! Như vậy, chuyện Diêu Hành Niên đến bẩm báo quân tình là giả? Ta ngước mắt nhìn Cố Khanh Hằng, tất cả mọi chuyện ta đã hiểu ra. Là y là Hạ Hầu Tử Khâm không thể chịu đựng được nữa, muốn hắn sớm rời khỏi chiến trường. Ta cảm kích nhìn y, y suy nghĩ thật chu đáo. Vội vàng trở về doanh trướng, nhưng vừa bước qua cửa lều trại, hắn cuối cùng cũng không duy trì được nữa, ngã xuống. May thay Cố Khanh Hằng nhanh tay đỡ được hắn, Lý Văn Vũ vội vàng xoay người nói: "Thuộc hạ đi gọi thái y." "Đứng lại!" Cố Khanh Hằng quát một tiếng giữ y lại, sau đó nói: "Ra ngoài canh giữ đi!" Ta thấy kinh hoàng, Lý Văn Vũ không hiểu nguyên nhân, nhưng nghe y nói thế cũng không dám cãi lời. Y vừa định ra ngoài, liền gặp Lý công công vội vàng đi vào, nói: "Sao Hoàng thượng lại về sớm như vậy, Hoàng…." Tầm mắt Lý công công dừng lại thật lâu trên người Hạ Hầu Tử Khâm, y đột nhiên trợn trừng mắt, vội vàng chạy đến gọi: "Hoàng thượng, Hoàng thượng người …" Y nhìn xuống, run giọng nói: "Còn không mau truyền thái…" "Câm miệng" Hắn yếu ớt mở miệng. Lý công công bị dọa không ít, vội giúp Cố Khanh Hằng đỡ hắn nằm lên giường. Ta thấy khóe mắt Lý công công đỏ hoe, đôi tay run run không biết làm gì. Ta hít một hơi thật sâu, khó khăn tiến từng bước một đến bên giường, cầm tay hắn, trầm giọng hỏi: "Hoàng thượng làm sao vậy?" Lời này, đương nhiên là hỏi Cố Khanh Hằng. Ta cảm thấy những lời lúc nãy của y lộ ra một vài thông tin, bắt đầu từ lúc y quyết đoán ngăn cản Lý Văn Vũ truyền thái y, ta liền nhận định, y biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Có lẽ, cũng là người duy nhất biết được chân tướng sự thật. Y đang muốn lên tiếng, lại thấy người nằm trên giường bỗng nhiên nghiêng người: "Oẹ" một tiếng, phun ra một ngụm máu nữa. Ta không kìm được mà run rẩy, hắn không phải bị bệnh! Tuyệt đối không phải bệnh! "Hoàng thượng!" Ta gắt gao siết chặt tay hắn, ta sợ đến mức khóc oà lên, cắn răng hỏi: "Vì vậy, chàng mới ép thiếp rời đi đúng không?" Lúc này ta mới hiểu ý nghĩa những lời hắn nói với ta khi đó. Hắn nói, nếu một ngày kia hắn không còn ở cạnh ta nữa, hắn sợ ta sẽ hận hắn. Hắn nói, chạm vào ta là việc làm không lý trí. Mà Cố Khanh Hằng nói, có những thứ càng quan tâm nhiều, đến

khi mất đi, thì càng đau đớn. Ta nhìn vết máu trên mặt đất, không phải màu đỏ tươi, mà là một màu đỏ sậm. Là độc. Như vậy, hắn đã biết chuyện này từ lâu, hắn trúng độc ngay khi còn trong cung. Vì sao… lại giấu lâu như thế? Ta đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Cố Khanh Hằng cũng đang tái nhợt, mở miệng hỏi: "Là ai hạ độc?" Khi nghe ta nói đến "Độc", Lý công công hoảng sợ kêu một tiếng, toàn thân càng thêm run rẩy. Y vừa muốn mở miệng, bỗng nghe Hạ Hầu Tử Khâm ho khan một tiếng, máu lại tràn ra khóe miệng. Ta cuống quít đỡ lấy hắn, lạnh lùng hỏi: "Tại sao không truyền thái y?" cho dù không muốn lòng quân hỗn loạn, cũng không thể không màng đến tính mạng của hắn như vậy. Chẳng lẽ Hoàng đế chết rồi, trận chiến này còn có thể tiếp tục đánh sao? Cố Khanh Hằng thở dài một hơi rồi lên tiếng: "Thái y nếu chữa được, đã sớm truyền. Bọn họ, ngay cả bắt mạch cũng không thể phát hiện được độc." Ta giật mình, nếu không phải như vậy, hắn trúng độc đã lâu, ngay từ khi còn ở trong cung, nhưng một chút tin tức cũng không truyền ra ngoài, đúng không? Lại nghe Cố Khanh Hằng nói: "Lý công công đem bồn nước lên ngay, trước hết giúp Hoàng thượng thay y phục đã." Lý công công đến giờ vẫn đứng ngẩn người, lúc này vội vã hoàn hồn, run giọng trả lời, luống cuống lui xuống. Ta cúi đầu nhìn, mồ hôi của hắn theo thái dương chảy xuống hai má. Cẩn thận đem hắn đặt ngay ngắn trên giường, giơ tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán hắn, thấy hắn mệt mỏi nhắm mắt lại, mi tâm nhíu chặt lại, xem ra, hắn rất khó chịu. Ta cắn răng hỏi: "Là độc gì?" Một lúc thật lâu, người đứng phía sau mới thấp giọng nói : "Song sinh." Song sinh? Đây là độc gì? Từ trước đến nay sao ta chưa từng nghe tới. Quay đầu lại, kinh ngạc nhìn y, y hơi xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào ta, chỉ mở miệng nói: "Loại độc này không mùi không vị, nếu hòa lẫn trong không khí, kết hợp với một loại hương liệu đặc biệt xâm nhập qua da, nhưng cách hạ độc như vậy cần rất nhiều thời gian mới có thể bị trúng độc, ít nhất, mất nửa năm." Lời của y vừa dứt khiến ta sợ hãi, y tiếp tục nói: "Nhưng cũng có cách hạ độc khác trực tiếp hơn đó là bỏ vào thức ăn. Nhưng mà nếu muốn đầu độc, thì cần có một vị thuốc dẫn khác khiến độc phát tác." Ta biết đây là phương pháp không thể thực hiện được. Bởi vì thức ăn của Hoàng thượng, phải trải qua rất nhiều lần kiểm tra thử độc nghiêm ngặt mới được dâng lên, vì vậy, cách hạ độc này là không khả thi. Như vậy, chỉ còn lại một khả năng. Đôi mắt ta mở lớn, run giọng nói: "Trong Long Tiên Hương trên người Hoàng thượng có chứa hương liệu dẫn độc sao?" Nếu không phải thứ đó, ta cũng không nghĩ ra được là thứ gì khác. Y gật đầu : "Ta cũng hoài nghi như vậy?" Đúng không? Hay chỉ là hoài nghi….. Ta vội hỏi : "Nguồn gốc của loại độc là gì?" Y muốn nói rồi lại thôi, vừa định nói, liền nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Không cần nhìn cũng biết là Lý công công, lúc này Lý Văn Vũ đang canh bên ngoài, sẽ không cho ai khác tiến vào. Hai tay y run run đặt chậu nước xuống, kéo tay áo Cố Khanh Hằng hỏi: "Cố Đại nhân, Hoàng thượng không sao đúng không? Hoàng thượng người ….không sao cả chứ?" Cố Khanh Hằng không nói lời nào, chỉ cúi xuống đem y phục bẩn của Hạ Hầu Tử Khâm thay ra. Ta vắt chiếc khăn mềm giúp hắn lau sạch thân thể. Hắn vẫn nhíu chặt chân mày như trước, đôi môi mỏng mím lại, giống như đang gánh chịu một cơn đau đớn cùng cực. Ta nhìn hắn như vậy, chỉ cảm thấy trái tim mình quặn thắt. Lúc nãy Cố Khánh Hằng nói, phải mất đến nửa năm hai loại dược liệu kết hợp mới khiến độc tính phát tác, như vậy chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi. Đến cuối cùng là ai, ai có thể nghĩ ra kế hoạch chu đáo, tỉ mỉ đến thế? Có một ý nghĩ chợt nảy sinh, ta vội hỏi: "Như thế, sao các người lại biết được Hoàng thượng trúng độc?" Cố Khanh Hằng mở miệng nói: "Chính là lần bị ám sát tại Nam Sơn, Hoàng thượng bị thương ói ra máu, phát hiện máu của người không phải màu đỏ tươi. Là Tuyên Hoàng nói, e rằng Hoàng thượng đã trúng độc." Ta cảm thấy thật kinh hoàng, Quân Ngạn! "Vì sao y lại biết?" "Lúc Đại Tuyên xảy ra nội loạn, Tuyên Hoàng cũng từng trúng loại độc song sinh này. Sau này mới biết được loại độc này là do Quốc cữu (*) trước đây của Tuyên Hoàng bệ hạ lấy được từ Nam Chiếu. Cho nên lúc đó Tuyên Hoàng đã cho người điều tra Nguyên Trinh hoàng hậu, độc 'song sinh' có nguồn gốc từ Vu tộc, mà Nguyên Trinh hoàng hậu không thể nào là người đời sau của Vu tộc. Vì thế Tuyên Hoàng cho rằng, trong triều đình Thiên triều có hậu nhân của Vu tộc." Y lại nhìn ta một cái rồi nói tiếp: "Ngày trước Hoàng thượng muốn ta đi Đại Tuyên cũng vì việc này. Chỉ vì, Tuyên Hoàng nói, y có thuốc giải độc song sinh."* Quốc cữu: Cha hoàng hậu được gọi là quốc cửu.Sự việc quá khiếp sợ khiến ta chấn động, hóa ra đây là lý do lúc đó y vắng mặt. Là đến Đại Tuyên, lấy thuốc giải của độc song sinh! Ta rốt cuộc cũng đã hiểu được lý do vì sao lúc ấy Quân Ngạn và Nguyên Trinh hoàng hậu lại gặp nhau trong rừng, chẳng trách Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, Đại Tuyên và Nam Chiếu không thể kết đồng minh. Hóa ra, chuyện là như vậy! Vào ngày ta tìm tới tìm Cố Khanh Hằng, y từng nói, mọi chuyện diễn tiến không được tốt lắm. Ta vội hỏi: "Không lấy được thuốc giải đúng không?". Cuối cùng là Quân Ngạn không cho, hay là phát sinh sự cố bất ngờ gì khác? Cố Khanh Hằng giật mình, chỉ lắc đầu: "Không, đã lấy được thuốc giải." Ta vui vẻ, bật thốt lên: "Thật không? Vậy sao không cho Hoàng thượng uống?" Ta thấy hai tay y gắt gao siết chặt lại, y cắn răng nói: "Thuốc giải của độc song sinh, là dùng tinh chất bạc hà chế thành…" giọng nói của y ngày

càng nhỏ, mà ta khi nghe xong cả người cũng cứng lại. Bạc hà…. Ta chưa từng quên, chứng dị ứng bạc hà của Hạ Hầu Tử Khâm. Ngày đó, hắn chỉ nuốt phải một ngụm nhỏ điểm tâm có trộn lẫn bạc hà, liền nôn thành như thế. Giờ đây, làm sao có thể đưa hắn uống thuốc giải. Hóa ra, đây mới chính là nguyên nhân y nói mọi việc gặp trở ngại. Nhưng cho dù thế nào, cũng phải thử xem. Ta nhìn y nói: "Đem thuốc giải tới đây!" Cố Khanh Hằng do dự nhìn ta, muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không cất tiếng, xoay người rời đi. Ta nghe rõ y vẫn chưa ra khỏi doanh trướng mà chỉ vòng ra ngoài, một lát sau, y quay lại, đưa cho ta một cái bình nhỏ. Ta vươn tay đón lấy, siết chặt lấy nó, run run mở nút lọ, mùi bạc hà nồng đậm liền bay vào miệng, mũi. Dù là ta, cũng không chịu nỗi mà nhíu mày. Lắc lắc, là thuốc nước. Nhìn Lý công công ta nói: "Bịt mũi Hoàng thượng lại." Hắn uống không được, vậy chỉ còn cách đổ vào. Lý công công hoảng sợ, nhưng y cũng không dám nói gì, chỉ tiến lại gần, đưa bàn tay run rẩy ra. Y cố thử nhiều lần, nhưng vẫn không dám ra tay. Cố Khanh Hằng đang đứng bên cạnh, dùng một tay đẩy y ra, một tay bịt chặt mũi Hạ Hầu Tử Khâm. Ta liền cúi người nhích lại, đem một ít giải dược đổ vào miệng hắn. Nhìn thấy hắn theo bản năng nuốt xuống, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay đang nắm lấy tay ta bất ngờ siết chặt lại, ta đau đến nhíu mày, cái bình trên tay không cẩn thận rơi xuống. Cố Khanh Hằng giật mình, may mắn y nhanh tay nhanh mắt bắt được nó. Người nằm trên giường chợt nghiêng người, không kiềm được bắt đầu nôn mửa. "Hoàng thượng…." Ta đỡ không kịp, Lý công công nhanh tay đỡ lấy hắn, không ngừng gọi hắn. Hắn ói rất lâu, đột nhiên lại nôn ra máu. "Hoàng thượng!" Ta thật thất vọng khi thấy sự cố gắng của mình trở nên vô ích, hắn căn bản không nuốt nổi thuốc giải. Hắn ói đến mức một chút sức lực cũng không còn, cơ thể mềm nhũn ngã xuống. Ta gắt gao nắm tay hắn, chỉ cảm thấy tay hắn càng lúc càng lạnh, kèm theo tiếng rên rỉ đứt quãng từ cổ họng truyền đến. Ta biết, rất khó chịu có phải không? Lý công công thu dọn xong, lại ra ngoài đổi nước. Ta kéo chăn qua quấn chặt cả cơ thể hắn, ngơ ngác nhìn hắn, trận đánh lần này, có phải hắn đã quyết tâm tìm tới cái chết hay không? Nửa năm, như vậy tình trạng phát độc của hắn đã diễn ra nhiều ngày rồi. Ngoảnh đầu lại, nhìn Cố Khánh Hằng, ta mở miệng hỏi: "Hoàng thượng đã sớm đoán sẽ có ngày hôm nay phải không? Như vậy, các ngươi định làm thế nào?" Chiến sự xảy ra trong mấy ngày tới, chẳng lẽ hắn đều ở trong doanh trướng không ra ngoài hay sao? Y trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở miệng: "Hoàng thượng đã chuẩn bị chiếu thư kỹ lưỡng rồi, nếu người xảy ra chuyện bất trắc, Tấn vương sẽ đăng cơ." Ta cảm thấy toàn thân run lên, tức giận nói: "Không thể như vậy, Hoàng thượng còn có tiểu Hoàng tử, Hoàng vị sao có thể truyền cho Tấn vương!". Việc này nếu Thái Hậu biết được, dù có chết bà cũng không đồng ý. Y lắc đầu nói: "Tiểu Hoàng tử còn quá nhỏ, làm sao có thể đảm đương được? Ta im lặng không nói, thời thế loạn lạc như bây giờ, chỉ người có tài mới có thể tồn tại được Gắt gao nắm lấy tay hắn, ta cắn răng nói: "Thiên hạ này là của Hoàng thượng, ta quyết không cho phép nó rơi vào tay bất kỳ ai." Hắn là người hết sức cao ngạo, ta cũng biết, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không có quyết định như vậy. Vì thế, nên hắn mới khổ sở tìm cách đưa ta rời đi. Chỉ vì, một khi hắn băng hà, cho dù ta là một phi tần đã từng được sủng ái, thì ta chẳng qua cũng chỉ là phi tử của tiên hoàng mà thôi. Nước mắt ta tuôn rơi, ta nhất quyết không cho phép hắn chết như vậy, quyết không! Hắn nói, muốn ta sống trở về gặp hắn, ta đã sống sót quay về, vì vậy hắn không thể chết được! Ta ngẩng đầu, nhìn Cố Khanh Hằng nói: "Lát nữa các vị tướng quân trở về, huynh hãy nói với bọn họ, Hoàng thượng mấy ngày gần đây dốc hết tâm can lo lắng chính sự. Vì vậy trong người không khoẻ, đã ốm nhẹ rồi." Y hoảng sợ nói: "Nương nương muốn gạt các vị tướng quân rằng Hoàng thượng bị ốm?" Ta gật đầu, nói: "Chỉ có thể lừa bọn họ như vậy, nói cho họ biết Hoàng thượng vì lo lắng chính sự nhiều ngày nên sinh bệnh, như vậy bọn họ mới có thể vì muốn trấn an lòng quân, giữ kín bí mật này không đồn đãi ra ngoài! Ngày mai vẫn ra trận, huynh gọi người chuẩn bị xe ngựa!" "Hoàng thượng người…." Y kinh ngạc nhìn ta. Quay đầu lại nhìn gương mặt của người nằm bên cạnh, ta cắn răng nói: "Việc này ta sẽ sắp xếp ổn thoả." Cúi đầu nhìn hắn, nói tíep: "Khanh Hằng, ta cần một thân phận, có thể chỉ huy toàn quân." Y "ôi" một tiếng, mở lớn hai mắt nhìn ta, một lúc sau mới nói: "Việc này ngàn vạn lần không được, nơi này là vùng trọng yếu của quân đội, nương nương làm sao có thể…." "Bởi vì không kẻ nào nào hiểu quân sư của Bắc Tề hơn ta." Ta nhìn y, ngắt ngang lời y. Y nhìn ta, trong đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc không hề che dấu. Ta biết mình đã lỡ lời, lúc này, chỉ có thể im lặng cắn môi, cũng không biết nên nói tiếp thế nào. Hai người lúng túng một hồi, nghe thấy Lý Vũ Văn từ ngoài đi vào nói: "Cố tướng quân. Các vị tướng quân đã trở về, muốn gặp Hoàng thượng, báo cáo tình hình chiến sự với người." Ta nhìn Cố Khanh Hằng, y chần chờ một lát, đưa thuốc giải trên tay cho ta, cuối cùng xoay người ra ngoài. Ta đem lọ thuốc giải cất vào trong áo, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh nhẹ nhàng lau vết máu trên môi hắn. So với lúc nãy, sắc mặt hắn đã khá hơn một chút, có lẽ một ít thuốc giải kia đã có tác dụng. "Hoàng thượng!" Ta cầm tay hắn nhẹ giọng gọi. "Thiếp làm vậy có đúng không? Không muốn giang sơn của chàng rơi vào tay người khác. Tuy rằng, cũng là con cháu của dòng họ Hạ Hầu, thế nhưng, cuối cùng

cũng vẫn không giống nhau." Nếu hắn chết, ta cũng sẽ theo hắn. Nhưng hiện giờ chúng ta đều còn sống, cho nên ta nhất định không thể đánh mất giang sơn này! Ngày hôm nay, đến lúc trời gần tối mới thấy Cố Khanh Hằng đi vào. Nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa tỉnh, y chỉ nói sơ qua tình hình chiến sự ở tiền tuyến với ta. Đúng như ta suy đoán, quân đội Bắc Tề, mai phục ở phía sau, chỉ chờ đợi quân ta truy kích. Khi Cố Khanh Hằng rời khỏi, y chỉ nói thêm một câu, xe ngựa đã chuẩn bị xong. Đến nữa đêm, hắn rốt cuộc cũng tỉnh lại. Ta vừa mừng vừa sợ, cúi người hỏi: "Hoàng thượng thấy thế nào rồi?" Hắn nhìn thẳng vào ta, rất lâu rất lâu sau, cuối cùng mới đưa tay nắm lấy tay ta, nở nụ cười ảm đạm nói: "Nhìn thấy trẫm như thế này, lòng nàng đau lắm đúng không? Ta gật đầu thật mạnh, lòng ta đau lắm. Hắn lại nhắm mắt lại, ta lo lắng hỏi: "Người nếu đã biết trước, tại sao hôm nay còn muốn ra chiến trường?" Thật ra lúc bắt đầu ra trận hắn đã cảm thấy khó chịu rồi, có phải không? Một lúc sau, mới nghe hắn nói: "Nếu hôm nay trẫm không đi, để thua trận ngay từ lúc đầu, sĩ khí sẽ xuống thấp. Nếu không có sĩ khí, như vậy những gì trẫm chuẩn bị lúc đầu đều uổng phí… Trẫm vốn nghĩ rằng, nó không đến nhanh như vậy…." Giơ tay che miệng hắn lại, ta cắn môi nói: "Chàng sẽ ổn thôi." Hắn gạt tay ta xuống, nói nhỏ: "Trẫm đã từng nghĩ như thế, nhưng không ngờ thuốc giải lại là bạc hà. Trẫm đã cố uống qua vài lần, lần nào cũng ói cả ra. Rất khó chịu." "Không." Ta lắc đầu: "Hiện giờ Hoàng thượng đã tỉnh lại, cho thấy người đã nuốt được một chút đúng không? Cho dù chỉ được một ít cũng tốt rồi." Hắn giật mình, bỗng nhiên cố hết sức chống người dựa vào ta, giống như một đứa trẻ, nói nhỏ: "Trẫm rất khó chịu." Ta gật đầu, ta hiểu hết chứ. Ôm lấy hắn, ta nghẹn ngào: "Vậy, Hoàng thượng coi như vì thiếp, uống thêm một ngụm thuốc giải nữa có được không?" Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại, chỉ mở miệng nói: "Trẫm không thể động tay được nữa rồi, trọng trách này đành giao cho nàng." Lòng ta đau đớn, lấy bình thuốc giải ra, đút cho hắn uống. Hắn nhíu chặt mày cố gắng nuốt xuống, tay đặt ở dạ dày, nhưng vẫn không nén được cúi gập người mà nôn ra. Hắn vừa ho, vừa nôn, nơi khoé miệng đã thấy vết máu chảy dài. Ư…. Ta ôm chặt lấy hắn, đau lòng đến rơi nước mắt. Hắn dựa vào ta thở hổn hển: "Trẫm không nhịn được…." Ta vội lau nước mắt, ta biết chứ, làm sao có thể nhịn được. "Nương nương, nương nương…." Bên ngoài truyền đến tiếng nói của Lý Văn Vũ. Ta chợt thấy kinh hoàng, cẩn thận đỡ hắn nằm xuống, ta đứng dậy bước ra ngoài. Lý Văn Vũ đưa cho ta một lá thư, mở miệng nói: "Diêu tướng quân gửi tới một công văn khẩn cấp." Ta ngẩn ra, thật trùng hợp, lại còn có công công văn khẩn cấp nữa! Ta cầm lấy, đi vào trong, ta thấy hắn mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi. Ta nghĩ một chút, ta xem, rồi nói lại cho hắn nghe, như vậy cũng giống nhau thôi. Đem công văn mở ra, những dòng chữ chi chít trên mảnh giấy đều là tình hình chiến sự bên kia. Nhưng câu cuối cùng, lại nói, nước thuốc trên người Đàn phi có độc! Ta chỉ cảm thấy đầu óc vang lên một tiếng, còn chưa đủ rõ sao? Ta thế nào cũng không tưởng tượng được, Tô Mộ Hàn…. Thời gian nửa năm có lẽ là đủ rồi. Vì thế, y mới không tiếp tục đưa nước thuốc cho ta, đúng không?

219. Q.3 - Chương 13: Kinh Trập

Edit : Phong Lin Beta : Kim NC + TomoyoDouji **** Kinh trập (tiếng Hán: /) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ngày bắt đầu tiết Kinh Trập thường diễn ra vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch tùy theo từng năm, khi Mặt Trời ở xích kinh 345° (kinh độ Mặt Trời bằng 345°). Đây là một khái niệm trong quá trình lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Sâu (trập) nở, vạn vật đua nhau mà sống.

Hai tay ta không ngừng run rẩy, trong lúc vô ý lá thư trên tay ta đã rơi xuống đất. Bất chợt nhớ đến hôm đó, ở lãnh cung – lúc ta xem chiếc túi gấm thứ hai của Tô Mộ Hàn, cũng giống như bây giờ. Chỉ là, hiện nay lại có thêm sự đau lòng và thất vọng. Ta vẫn không thể nghĩ ra, y muốn một quân cờ không biết một chút nội tình để làm gì? Hóa ra nào phải. Mà ta đã là một quân cờ thật tốt. Một mật thám lợi hại nhất, đó chính là một người không hề biết bản thân là mật thám, như vậy mới có thể im hơi lặng tiếng ẩn nấp bên cạnh người khác. Bởi vì ta không có bất kỳ kẽ hở nào để cho người khác nắm bắt. Sơ hở duy nhất của ta cũng chỉ có thể là nét chữ, ta không lừa được mọi người điểm này, nhưng Phương Hàm cũng đã giúp ta che giấu thật tốt. Nàng còn nói đã cho rằng ta là người của Tô Mộ Hàn, nhưng khi tiếp xúc mới biết hóa ra là không phải. Xem đi, ngay cả Phương Hàm cũng cho rằng như vậy, huống chi là người khác. Bên tai dường

như loáng thoáng chuyện nhiều năm trước, lần đầu tiên ta và y gặp nhau ở ngôi miếu nhỏ đó. ta hỏi y có phải y cũng là người tránh mưa. Y lại nói: không, có lẽ y đang chờ ta đến… Hai tay nắm chặt thành quyền, ta làm sao đoán được, y nói 'Chờ ta đến' lại có nghĩa như thế này! Hai mắt bất giác nhắm chặt, nước mắt nóng hổi thoắng chốc lướt qua gương mặt, tích tụ thành từng giọt từ cằm ta rơi xuống. Trên trang giấy đọng lại từng vệt nước. "A Tử." Ta nghe hắn yếu ớt gọi ta. Bỗng nhiên ta hoàn hồn, vội vàng lau nước mắt, nhặt trang thư trên mặt đất lên, để vào phong thư, mới tiến lên phía trước, ngồi bên mép giường của hắn, cúi người hỏi: "Hoàng thượng sao vậy?" Nhưng hắn không mở mắt, chỉ hỏi: "Công văn khẩn cấp của Diêu Hành Niên viết gì vậy?" Ta ngẩn người, hóa ra, vừa rồi lúc Lý Văn Vũ tiến vào, hắn đều nghe được hết. Ta cũng không nên giấu diếm việc này. Suy nghĩ, nhân tiện nói: "Diêu tướng quân nói bên phía Nam Chiếu không có động tĩnh, nhưng cũng không lui binh, hai bên cứ vậy giằng co. Thiếp cho rằng, hôm nay Nam Chiếu vẫn chưa có cớ hay, một khi họ có rồi, chiến sự bên đó cũng sẽ hết sức căng thẳng." Hắn gật đầu, bỗng nhiên lại nhíu chặt mày. Ta chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nắm chặt tay hắn, cắn răng nói: "Trong thư Diêu tướng quân còn nói một chuyện khác nữa…" Chuyện đã đến nước này, ta còn lý do gì để gạt hắn nữa? Cho dù hắn hận ta cũng được, trách ta cũng được. Cuối cùng vẫn là ta có lỗi với hắn. Nước mắt ta rơi trên mu bàn tay hắn, ta mở miệng nói từng câu từ chữ: "Nguồn gốc của chất độc là trong nước thuốc trên mặt của thiếp. Hoàng thượng, là thiếp hại chàng!" nhớ lại tình trạng của hắn khi đó, ta hận không thể giết chính bản thân mình. Đầu ngón tay hắn khẽ run lên, mở hờ mắt, nhìn dáng vẻ của ta miễn cưỡng cười rộ lên: "Trẫm biết." Ta giật mình, mở to hai mắt nhìn hắn. Hắn lại nói: "Không phải nàng, thì cũng sẽ là người khác." Ta khiếp sợ nhìn người trước mặt, run giọng hỏi: "Hoàng thượng biết khi nào? Nếu chàng biết, tại sao còn muốn đến gần thiếp, chàng nên sớm…" "A Tử." Hắn thở dài một tiếng, "Lúc ở Nam Sơn, lúc trẫm phát hiện ra đã không còn kịp nữa rồi. Cho dù không đến gần nàng, thì chẳng qua chất độc cũng chỉ trì hoãn thời gian phát tán mà thôi, huống chi, muốn nàng bỗng nhiên không thoa nước thuốc nữa, căn bản là không được. Vì thế, trẫm đã cố gắng suy nghĩ tìm một lý do để nàng xuất cung." Vì thế, hôm ấy lúc những đại thần kia nói, hắn mới có thể cười nói rằng bọn họ đã giúp hắn suy nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu để ta lặng lẽ biến mất. "Hoàng thượng không hận thiếp…" Hắn mệt mỏi nói: "Bây giờ nói chuyện đó để làm gì." Ta nghĩ khi đó Tuyên hoàng nói có thuốc giải, hắn và Cố Khanh Hằng chắc chắn là rất vui? Chỉ là không ai ngờ rằng thuốc giải lại như thế này. Ta nghĩ Tuyên hoàng cũng không biết hắn dị ứng với bạc hà, vì thế đương nhiên cũng sẽ không đề cập đến chuyện thuốc giải. Ai cũng nghĩ chỉ cần có thuốc giải, không phải tất cả đều đã được giải quyết sao? Ngón tay ta chạm đến chiếc bình sứ trong lòng, đột nhiên giật mình. Hắn uống một hớp như vậy, lại nôn ra, một lọ nước thuốc nhỏ như thế, làm sao đủ được? Đang nghĩ ngợi, ta thấy thân thể của hắn hơi động, vội đỡ lấy hắn, thấy hắn nhíu mày nói: "Trẫm thật sự không cam tâm." Ta cũng không cam tâm! Cúi người ôm lấy hắn, ta nghẹn ngào mở miệng: "Người hạ độc là tiên sinh của thiếp." Người thông minh như hắn, chắc hẳn ta không nói trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ. Ta còn nhớ hắn đã từng nói, ở trước mặt của hắn, tuyệt đối không được nhắc đến Tô Mộ Hàn, nhưng mà lần này, ta không nhịn được. Bỗng nhiên hắn lại trầm mặc, rất lâu sau, mới chậm rãi nói: "Y còn sống, ắt sẽ không buông tha cho trẫm." Ta chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy kịch liệt, bật thốt lên: "Hoàng thượng biết y là ai?" Thân phận của Tô Mộ Hàn, ta vẫn luôn hiếu kỳ, Phương Hàm biết rất rõ, lại không chịu nói cho ta biết, mà ta lúc này hỏi ra, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy. Hắn chống người lấn tới, ta không lay chuyển nổi hắn nên chỉ có thể đỡ hắn dựa vào người ta. Hắn nắm lấy tay ta mới nói tiếp: "Trẫm biết, nhưng nàng không biết." Ta ngơ ngẩn, hắn lại nói: "Hôm đó, mẫu hậu phạt nàng chép kinh Phật, cũng bởi vì hoài nghi quan hệ của nàng và y. Sau đó, mẫu hậu đem trang giấy Tuyên Thành kia cho trẫm xem, trẫm cũng cho rằng chỉ là trẫm và mẫu hậu đoán sai. Cho đến lần chất độc Song Sinh…" Đột nhiên hắn cúi xuống, ngón tay thon dài nắm chặt ngực áo, khuôn mặt khôi ngô nhuộm đầy vẻ đau đớn. Ta hoảng sợ, vội vàng ôm lấy hắn: "Hoàng thượng không cần nói, không cần phải nói…" Hắn lại lắc đầu: "Đây là lần đầu tiên, cũng có có thể là lần cuối cùng, trẫm nói về y với nàng." Hắn thở gấp, lại nói tiếp: "Tuyên hoàng nói để trẫm trúng phải độc 'Song Sinh', chất độc cần phải có nguồn truyền dẫn tương đối gần, và trong một thời gian tương đối dài mới có thể phát huy được chất độc." Hai điều kiện để chất độc phát huy tác dụng là khoảng cách tương đối gần, và còn cần thêm thời gian tương đối dài, ha, như vậy, ngoại trừ ta còn có thể là ai đây? Điều này cũng giải thích được vì sao những người khác không trúng độc, ai có thể gần gũi được với ta như hắn? Cho dù có, thì chỉ một lần, hai lần, chắc cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Ta giơ tay xoa lồng ngực của mình, bật thốt lên: "Vậy tại sao thiếp không trúng độc." Hắn đưa mắt nhìn ta, một lát sau mới lắc đầu: "Điều này trẫm không biết, có thể, nguồn dẫn chất độc… Sẽ không trúng độc." Lời này, hắn nói đầy gượng ép. Mà ta biết hắn cũng không dám chắc chắn. Nhưng ta lại khẳng định, ta không trúng độc. Độc tố trong người hắn bộc phát, đã bắt đầu khiến hắn khó chịu, còn ta lại rất khỏe. Hắn nhỏ giọng nói: "Trẫm mới

nghĩ đến nàng. Bởi vì, tiên sinh của nàng cũng chính là thái tử tiền triều." Ta không thể tin được nhìn hắn, hắn nói gì thế? Tô Mộ Hàn là thái tử tiền triều! Vì thế, Thái hậu mới để ý đến vậy, thật sao? Nhớ đến Phương Hàm, khi đó ta vẫn không nghĩ ra được, nếu nàng là cung nữ của hoàng hậu Minh Vũ, vậy sau khi bà ấy chết, nàng còn có thể tận tâm với ai. Đó là bởi vì ta không thể đoán ra được, thái tử tiền triều vẫn còn sống. Bây giờ, nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói ra, như vậy tất cả đều là lẽ đương nhiên. Hít thật sâu, ta mở miệng hỏi: "Không phải y đã chết rồi sao?" "Ban đầu, trẫm cũng cho rằng như thế, trẫm chỉ hoài nghi. Sau đó, trẫm sai Triêu Thần lấy chữ viết của nàng, lúc đó, trẫm mới biết được hóa ra lần đó là do cổ tay nàng bị thương..." Lúc nói đến từ cuối cùng, giọng nói của hắn dần dần nhỏ lại. "Hoàng thượng..." Ta hoảng sợ kêu lên, ta sợ bởi vì hắn khó chịu nên không nói ra lời. Hắn lại ngước mắt nhìn ta, tay nắm lấy tay ta siết chặt, buồn bã nói: "Chuyện Triêu Thần, trẫm xin lỗi nàng." Ta kinh ngạc, đang yên lành, sao lại đề cập đến Triêu Thần? Bỗng nhiên hắn ho một tiếng, chất lỏng sền sệt từ khóe miệng tràn ra, trong lòng ta đau đớn, cắn môi giúp hắn lau đi. Hắn thở hổn hển, nhìn ta nói: "Hôm đó, chuyện ở Dao Hoa cung... Phụt —" Hắn không nhịn được lại cúi đầu nôn ra máu. Ta cảm thấy trái tim đã lạnh đi một nửa, đỡ lấy thân thể không còn sức lực của hắn, bên tai lại vang lên tai nạn bi thảm ở Dao Hoa cung. Hắn nói chuyện ở Dao Hoa cung, hắn nói chuyện của Triêu Thần... Vì thế khi đó, hắn đã nói hắn xin lỗi ta. Hắn nói muốn ta không trách hắn. "A Tử..." Bất giác ta ôm chặt hắn, khóc ròng: "Hoàng thượng đừng nói! Không cần phải nói! Thiếp không trách chàng, không trách chàng..." Hắn làm như vậy, chắn chắn là có nguyên nhân, hắn không phải muốn Triêu Thần đi chịu chết. Chỉ vì chuyện lần đó về Tình Hòa, hắn cũng đã gọi riêng nàng ta đến Thiên Dận cung nói chuyện, Lý Văn Vũ nói, là Tình Hòa tự nguyện, nếu không hắn cũng không ép. Hắn biết quan hệ của ta và Triêu Thần, vì thế, sẽ càng không đưa nàng vào chỗ chết. Ta run rẩy, khóc, thật khó để quên hết mọi chuyện. Triêu Thần đã chết. Lại còn chết thảm như vậy... Ta mới nhớ đến khi ấy, hắn vì sợ Thái hậu đã nói chuyện này cho ta biết. Vốn dĩ hắn đã muốn gạt ta. Hắn lại không đồng ý, chỉ nói: "Trẫm không biết mọi việc sẽ như vậy, trẫm chỉ muốn để Triêu Thần đến đó chờ, dẫn người đã đưa dao găm cho Dao phi..." Nhưng không nghĩ chuyến đi đó lại là sát thủ đến. Ta cũng biết, cho dù sau đó nói ra tin tức Dao phi không chết, Bắc Tề cũng sẽ không nghe. Khai chiến chỉ cần một cái cớ, ai có thể nói người sống là Dao phi? Ai có thể chứng minh người chết ở Dao Hoa cung chỉ là thế thân mà thôi? Đến lúc đó, chỉ cần một câu của Bắc Tề, người này chẳng qua có vẻ ngoài giống với quận chúa của bọn họ, nhưng lại không phải. Như vậy, ngược lại Thiên triều còn bị chê cười. Ta đã biết, lúc đưa Dao phi sang, thì nhất định sẽ có trận chiến này. Nhưng bây giờ, ta lại không muốn hỏi hắn đã sắp xếp để Dao phi ở nơi nào, điều đó đã không còn quan trọng nữa. Hắn lại đứng lên một cách khó khăn, sắc mặt trắng bệch, chỉ có đôi môi mỏng kia lại nhuốm một màu sắc không tự nhiên. Khẽ động, liền nôn ra máu. Ta vươn tay lấy thuốc giải trong lòng ra, ta muốn mở nắp lọ ra, đột nhiên hắn lại nghiêng người nôn ra một ngụm máu. Mà bình sứ trong tay ta, lại không được cầm chắc, chỉ nghe một tiếng "Phịch" giòn giã vang lên, chiếc bình rớt xuống nền đất vỡ nát. Ta hoảng sợ kêu lên một tiếng, thuốc giải! Ta muốn đỡ hắn nằm xuống, nhưng cổ tay đã bị hắn nắm lấy, ta thấy hắn khó khăn lắc đầu: "Không cần, thuốc giải còn rất nhiều." Ta kinh ngạc, rất nhiều ư? Rốt cuộc ta đã biết, vì sao Cố Khanh Hằng lại đi lâu như vậy. Ta nghĩ, là bởi vì nhìn thấy thuốc giải đó, y biết rằng một lọ sẽ không làm được gì cả, vì thế, mới mang về rất nhiều, đúng không? Cũng là ta không chú ý, Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói, thuốc giải hắn đã uống vài lần, nhưng lại nôn ra. Mà hôm nay, Cố Khanh Hằng lại đưa ta một lọ đầy. Nếu không phải còn rất nhiều, thì sao lại như vậy? Nhưng mà rất nhiều này với hắn mà nói, cũng không bằng người khác chỉ có một lọ. Đi ra bên ngoài tìm một lần nữa, quả nhiên, ta nhìn thấy cả một hàng dài những bình sứ. Hóa ra, thuốc giải hoàn toàn không thiếu, chỉ là đối với Hạ Hầu Tử Khâm mà nói, thực sự là quá khó. Xoay người, lúc ta bước vào, đột nhiên ta nghĩ đến việc hôm nay Diêu Hành Niên phái người mang văn kiện khẩn cấp đến, vì sao ông ta lại biết việc này? Chỉ là lúc ta nghĩ đến Diêu Hành Niên, đột nhiên, ta lại nghĩ đến một người khác. Đó chính là cặp vợ chồng gặp sự cố ngày hôm đó, đại phu kia bị Diêu Hành Niên mang đi hình như là Châu Du Thường. Trong lòng ta chấn động mạnh, ta đúng là hồ đồ, vì sao lại không nghĩ ra chuyện này sớm hơn? Hôm đó y cho Hạ Hầu Tử Khâm dùng thuốc xong, y nói chỉ một lát sau sẽ không khó chịu nữa. Như vậy, nếu như Châu Du Thường đến, y nhất định có thể tìm ra biện pháp để hắn dùng thuốc giải! Ta thật đáng chết, đến lúc này mới nhớ ra. Ta nhanh nhẹn chạy vào bên trong, chạy đến giường của hắn: "Hoàng thượng, thiếp đã nhớ ra một người, có lẽ y sẽ có biện pháp để chàng có thể uống thuốc giải được." Hắn mở mắt nhìn ta: "Trẫm biết, Châu Du Thường" Trong lòng ta chấn động mạnh, hắn biết! Ta bật thốt lên: "Nếu Hoàng thượng thật sự biết, sao vẫn không hết?" Hắn lại lắc đầu: "Trẫm đã phái người đi, nhưng không tìm được người này." Ta kinh hãi, không tìm được, vậy có thể nói rõ là ẩn nấp rồi. Có thể, là có người đã giúp y ẩn nấp. mà người đó, chắc chắn là Diêu Hành Niên. Nếu Diêu Hành Niên biết việc này, như vậy... Nắm tay hắn, ta mở miệng

nói: "Hoàng thượng, ông ta có điều kiện gì thì chúng ta đều chấp nhận! Không có gì bất ngờ xảy ra, Châu Du Thường nhất định là ở gần đó!" Nếu Diêu Hành Niên đã có ý định như vậy, ta nên đoán được, nếu như Hạ Hầu Tử Khâm thỏa hiệp, ông ta nhất định sẽ khiến cho Châu Du Thường xuất hiện trước tiên, không phải ư? Mà điều càng khiến ta không hiểu chính là, e rằng Cố Khanh Hằng tiếp xúc với thuốc giải mới biết thuốc được tinh luyện từ lá bạc hà. Như vậy, Diêu Hành Niên làm sao mà biết được cơ chứ? Ánh mắt của hắn mở to, không phải hắn không biết, trong lòng hắn biết rõ hơn ai hết. Một lát sau, ta mới nghe hắn nói: "Trẫm không muốn phải cúi đầu vì việc này." "Hoàng thượng!" Ta biết hắn kiêu ngạo, tất nhiên sẽ không vì chuyện này mà cúi đầu trước Diêu Hành Niên. Nhưng mà, bây giờ là lúc nào rồi, sao hắn còn bướng bỉnh như vậy… Ta cũng biết, một khi đã cúi đầu, như vậy, những chuyện sau này sẽ lũ lượt kéo đến. Đến lúc đó, có lẽ thứ rơi vào trong tay của Diêu gia không chỉ là binh quyền nữa. Hắn tiếp nhận chiếc bình trong tay ta, nói nhỏ: "Trẫm sẽ cầm cự được." Lần thứ hai nước mắt ta trượt xuống, ta đau lòng nhìn hắn cầm thuốc giải uống vào. Giờ phút này, ta lại không thấy được một nửa dáng vẻ làm nũng nào của hắn, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị này đang nhắc nhở ta, đây mới chính là Hạ Hầu Tử Khâm, là Hạ Hầu Tử Khâm vĩnh viễn sẽ không thừa nhận thất bại. Vẫn dày vò, uống thuốc giải vào, lại nôn ra. Hắn khó chịu, ta cũng rất khó chịu. Đã khó chịu, lại còn phải ép buộc bản thân uống thuốc giải kia vào. Cho dù chỉ hấp thu được một giọt cũng có thể dấy lên một tia hy vọng sống sót. Hắn không muốn từ bỏ, ta cũng sẽ không từ bỏ. "A Tử…" Hắn nắm lấy tay ta, không thoải mái, lại không chịu nghỉ ngơi, hắn nói tiếp: "Nàng đã từng nghĩ đến ngôi vị hoàng đế mà trẫm đang làm như thế nào không?" Bỗng chốc ta giật mình, có nghĩ đến, nhưng cũng như không nghĩ gì. Khi đó ta đã nói, cho dù thế nào, hắn cũng là một vị hoàng đế tốt. Bách tính chỉ cần một vị hoàng đế tốt. Mà bây giờ, bất luận chiến tích hôm nay của hắn ra sao, hắn chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm, người ta yêu là Hạ Hầu Tử Khâm. Hoàng vị thì sao, với ta mà nói cho đến bây giờ vẫn không quan trọng. Chỉ cần chàng nói một câu giang sơn là của chàng, như vậy, ta sẽ dốc hết toàn lực, vì chàng mà bảo vệ! Hắn khẽ cười, lại nói: "Trẫm chưa từng làm việc gì có lỗi với y." Đầu ngón tay ta khẽ run lên, lần cung biến bốn năm trước e rằng hắn khó mà nói được. Nhưng hắn lại nói, chưa từng làm việc gì có lỗi với Tô Mộ Hàn. Hắn biết quan hệ của ta và Tô Mộ Hàn, vì thế, mới giải thích cho ta nghe sao? Trái tim ta đau đớn, nhìn hắn như vậy, so với bất kỳ ai, ta còn cảm thấy khó chịu hơn. Ta xoa gương mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Thiếp tin." Hắn nói gì ta cũng tin. Hắn cười, tay nắm lấy tay ta bỗng nhiên siết chặt lại, hơi nghiêng người sang. Ta biết, hắn khó chịu. Ta hận không thể thay hắn san sẻ một chút. Mãi cho đến lúc bình minh, hắn mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Ta canh giữ bên giường của hắn, thay hắn lau mồ hôi trên thái dương, đau lòng rơi nước mắt. Cũng không biết qua bao lâu, ta xác định hắn đã ngủ mới đứng dậy ra ngoài. Ta không nhịn được quay đầu nhìn hắn lần nữa. Hạ Hầu Tử Khâm, lần này, chàng không muốn cúi đầu, như vậy lần cúi đầu này, ta sẽ thay chàng. Bất luận tương lai như thế nào, ta nghĩ, ta cũng sẽ không hối hận vì những điều hôm nay ta đã làm. Ta gọi Lý công công bên ngoài chuẩn bị bút, mực, giấy, nghiên cho ta. Hít một hơi thật sâu, một phong thư, hành văn liền mạch lưu loát. Từ đầu đến cuối, ngay cả đầu ngón tay ta cũng không hề run, vì hắn, ta còn chuyện gì mà không thể làm chứ? Lý Văn Vũ thấy ta bước ra, kinh ngạc. Ta nói: "Đi tìm Cố phó tướng." Đương nhiên y kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Nương nương, giờ này Cố tướng quân e là đang nghỉ ngơi." "Cứ việc mời sang đây, cái khác không cần nói nhiều." Ta biết, chiến sự chưa yên ổn, các tướng sĩ đều phải nghỉ ngơi dưỡng sức, cho dù chuyện quan trọng gì cũng phải giữ ở trong lòng, đều phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Hạ Hầu Tử Khâm trúng độc, như vậy chuyện bên ngoài, đương nhiên là Cố Khanh Hằng đảm nhiệm nhiều nhất. Lý Văn Vũ thấy ta kiên quyết, chỉ có thể lui xuống. Ta bảo Lý công công vào chăm sóc cho Hạ Hầu Tử Khâm, một mình ngồi ở trong lều chờ. Cố Khanh Hằng đến rất nhanh, vừa vào cửa, vội hỏi ngay: "Hoàng thượng sao vậy?" Cũng khó trách sao y lại như vậy, nếu không phải Hạ Hầu Tử Khâm gặp chuyện bất trắc, đã trễ như thế này, ta chắc chắn sẽ không đường đột gọi y đến như vậy. Ta bất giác ngoái đầu nhìn lại, lắc đầu nói: "Hoàng thượng không bị gì cả, đã ngủ rồi. Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện đi." Dứt lời, ta cũng không nhìn y, bước thẳng ra ngoài. Y khẽ hoảng hốt, cuối cùng nâng bước đuổi theo. Không đi xa, mặc dù lúc này ta đã cải nam trang nhưng vẫn không nên đi lung tung thì tốt hơn. Đi một đoạn, ta dừng bước ngoái đầu lại nhìn y, giơ tay, lấy từ ống tay áo ra lá thư đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, ta đưa cho y: "Dùng bồ câu đưa tin về cung, đưa cho Diêu thục phi." Y kinh hãi, dường như là theo bản năng hỏi ta: "Đây là gì?" Ta không giải thích, chỉ nói: "Không cần hỏi gì cả, huynh chỉ cần làm theo lời ta nói." Y chần chờ một lát, cuối cùng nhận lấy, một lát sau, lại hỏi: "Hoàng thượng không biết, đúng không?" Ta cũng không che giấu, chỉ gật đầu. Nếu không, ta cũng không cần cố ý dẫn y ra bên ngoài nói. "Tam nhi…" Y động môi, muốn nói nhưng lại thôi. Ta xoay người đi, nói nhỏ: "Huynh về nghỉ ngơi sớm một chút đi, những ngày này sẽ rất cực khổ. Khanh Hằng, ta vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với huynh." Nhớ đến lời nói lúc đó Cố đại nhân, ta cũng biết, theo ý của ông ta, Cố Khanh Hằng thật

ra không cần phải sống vất vả như thế. Cha y là nội các thủ phụ, y là con trai độc nhất của ông ta, sao y phải tới nơi ngựa chiến sa trường như lúc này kia chứ? Ta nghe thấy người phía sau gấp gáp vượt qua, chặn trước mặt ta, mở miệng nói: "Ta không muốn muội nói xin lỗi, muội biết ta không cần. Ta chỉ muốn nhìn muội sống tốt." Ngước mắt, ta rưng rưng nhìn y, gượng gạo cười: "Được, muội sẽ sống tốt." Y không tự chủ được đưa mắt nhìn doanh trại phía sau, nhỏ giọng nói: "Ta nỗ lực lâu như vậy, chỉ là hy vọng người có thể sống. So với bất kỳ ai, ta còn hy vọng người có thể sống sót hơn. Tam nhi, muội hiểu không?" Ta ra sức gật đầu, ta hiểu, đương nhiên ta hiểu. "Khanh Hằng…" Vốn dĩ muốn nói lời cảm ơn, nhưng lời nói ra môi, lại thành: "Phải cẩn thận." Hạ Hầu Tử Khâm không thể chết, huynh cũng không thể chết. Bọn họ đều là những người rất quan trọng đối với ta. Ta nhất định sẽ không để bất kỳ ai trong bọn họ gặp chuyện không may. Lúc này, y mới chậm rãi cười, sau đó, lại mở miệng nói: "Hôm nay, Bắc Tề tổn thất năm vạn binh lính, nếu ta đoán không lầm, ngày mai, bọn họ sẽ không xâm phạm. Theo lý thuyết, hẳn là quân ta nên tiến công quy mô, nhưng mà Hoàng thượng đã xảy ra chuyện." Y thở dài một tiếng, lại nói: "Vì thế phải đình chiến, ít nhất là ngày mai. Điều quan trọng nhất là ta vẫn chưa suy nghĩ ra được thân phận gì uội." Ta cũng biết, để ta chỉ huy toàn quân, trong thời gian ngắn không thể nghĩ ra được thân phận hợp lý. Đã khó, nay càng khó thêm. Ta thì có thể có thân phận gì đây? Vẫn chỉ là một nữ tử. Cố Khanh Hằng lại nói: "Bên phía Hiển vương đã dàn xếp ổn thỏa, ngày mai có lẽ sẽ trở về." Ta mới nhớ đến, nơi này rất gần đất phong của Hiển vương, nơi đó bách tích đều đã được sơ tán đến thành đông, thảo nào vẫn chưa thấy Hiển vương. Ngày mai y trở về, chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm lại là một vấn đề khó giải quyết. Ta gật đầu, nói với y: "Việc này muội biết, huynh đi đi." Y lại đưa mắt nhìn ta, mới xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng của y, hai tay ta nắm lại thật chặt. Lá thư này là cho Diêu thục phi. Chỉ vì ta biết, nàng ta có tình đối với Hạ Hầu Tử Khâm. Bây giờ, ta chỉ có thể đánh cược là nàng ta có một người cha luôn ủng hộ nàng ta trong mọi việc. Hạ Hầu Tử Khâm không thể cúi đầu trước Diêu Hành Niên, như vậy hãy để ta cúi đầu trước Diêu thục phi. Trong thư, ta có nói cho nàng ta biết tình hình ở đây, hy vọng nàng ta ra mặt, mang Châu Du Thường đến. Nếu như Diêu thục phi có thể cứu được Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta muốn gì, ta đều chấp nhận. Lúc này, ta cũng không sợ nàng ta biết ta giả chết. Còn có điều gì quan trọng hơn tính mạng của Hạ Hầu Tử Khâm nữa đây? Thay vì để Hạ Hầu Tử Khâm giao dịch với Diêu Hành Niên, thì tốt hơn nên để ta cùng Diêu thục phi giao dịch. Lúc trước ta và nàng có như thế nào đi nữa, chẳng qua cũng là do tranh giành quyền lực chốn hậu cung. Nếu ta đã biết rõ trong lòng Diêu thục phi có Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy ta còn gì phải sợ? Cho dù tương lai ra sao, nàng ta cũng sẽ không gây thương tổn cho hắn. Phong thư của ta sẽ nhanh chóng được chuyển đến tay Diêu thục phi. Nàng ta không giống với ta. Nàng ta xuất thân trong gia đình nhà tướng nên khi gấp rút lên đường cũng sẽ nhanh hơn ta rất nhiều, mà Hạ Hầu Tử Khâm nhất định có thể cầm cự được đến ngày đó. Về phần nàng ta làm thế nào để xuất cung, điều này ta không cần phải lo lắng. Xoay người bước vào trong doanh trướng, hắn vẫn còn ngủ. Lý công công liền nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, chuyện của Hoàng thượng, có cần bẩm báo với Thái hậu không ạ?" Ta giật mình, lập tức lắc đầu: "Việc này tuyệt đối không được lan truyền ra ngoài." Nếu Thái hậu biết, như vậy bà sẽ nghĩ đến chuyện truyền ngôi của Hạ Hầu Tử Khâm, đến lúc đó, sự việc sẽ càng loạn hơn. Nghe vậy, Lý công công cũng không dám nói thêm gì nữa. Lúc này sắc trời còn chưa sáng hẳn, ta liền cuộn người nằm bên cạnh hắn chợp mắt một chút. Lý công công đứng ở một bên trông chừng, không phát ra bất cứ tiếng động nào. Ngủ chừng một canh giờ, ta tỉnh giấc, hắn còn ngủ, không ai dám quấy nhiễu hắn. Lý công công ra bên ngoài mang một ít thức ăn vào cho ta. Thức ăn đã nguội lạnh, ta cũng không nói gì, chỉ im lặng ăn. Một lát sau, ta nghe bên ngoài truyền đến những âm thanh huyên náo. Lắng tai nghe, mới hiểu ra là Hiển vương đã trở về. Ta kinh hãi, nháy mắt với Lý công công. Y nhanh chóng hiểu ý, bước nhanh ra ngoài. Bất kể thế nào, trước hết phải cho người ngăn cản Hiển vương. Lúc ngoái đầu nhìn lại, ta thấy hắn đã tỉnh, trong đôi mắt loé lên vẻ cảnh giác. Ta giật mình, thấy hắn chống tay muốn đứng lên, ta vội đỡ hắn, nói: "Hoàng thượng nằm xuống đi." Hắn lại lắc đầu: "Trẫm nghe Hiển vương đã trở về đúng không?" Ta cắn môi, hắn lại khẽ cười: "Trẫm chưa bao giờ thấy nàng như vậy. A Tử, giúp trẫm thay y phục." Ta hoảng sợ, vội hỏi: "Hoàng thượng muốn làm gì?" Hắn bình thản nói: "Tam đệ của trẫm đến, làm sao trẫm có thể không gặp?" Ta cũng biết, lần này nếu Hạ Hầu Tử Khâm không ra gặp Hiển vương, sẽ khiến Hiển vương hoài nghi, rất có thể sẽ bị y biết tình trạng hiện nay của hắn. Như vậy, trong lúc tử chiến với địch, y còn có thể bớt chút thời gian suy nghĩ đến chuyện Hoàng đế truyền ngôi. Mà Hạ Hầu Tử Khâm nếu muốn đem hoàng vị truyền cho Tấn vương, ta nghĩ lúc này, Tấn vương hẳn là đang ở hoàng đô, Hiển vương chỉ cần điều tra một chút sẽ biết ngay. Nhưng… Nhìn sắc mặt hắn tái nhợt, ta chỉ là không biết, hắn có cầm cự được không? "Hoàng thượng…" Hắn cắt ngang lời ta: "Trẫm cảm thấy tốt hơn rồi, làm theo ý của trẫm đi." Ta còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của hắn, bao nhiêu lời muốn nói lại nuốt xuống. Ta đứng lên, lấy y phục

bên cạnh, giúp hắn mặc vào. Nếu là bị bệnh thì sắc mặt có nhợt nhạt một chút cũng không sao cả. Nhưng màu sắc của môi hắn, vừa nhìn vào đã biết ngay là trúng độc. Mà ta vội vội vàng vàng đến đây, trên người cũng không mang theo son phấn để có thể giúp hắn che giấu một chút. Vấn đề này, nên làm thế nào để giải quyết đây? Hắn dường như nhìn thấu tâm tư của ta, giơ tay chỉ vào cái hộp gần đó nói: "Đem cái hộp kia ra dùng." Ta gật đầu, với tay cầm lấy, mở ra mới phát hiện, tốt rồi, một hộp phấn, bên cạnh còn có son. Quả nhiên là, mọi thứ đều được hắn chuẩn bị chu đáo. Lấy phấn ra, ta run run thoa lên bờ môi mỏng của hắn, bôi từng chút, từng chút một. Dù sao hắn cũng đang bệnh, nếu như môi quá hồng thì không giống bình thường chút nào, tốt nhất là nên có một chút sắc trắng. Lúc này, âm thanh bên ngoài vang lên càng lớn hơn. Ta nghe Lý công công nói: "Vương gia, Hoàng thượng còn đang nghỉ ngơi, chi bằng tối nay người hãy quay lại." "Ngươi vào bẩm với Hoàng thượng, bản vương có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!" Nghe giọng nói của Hiển vương, hôm nay y không vào là không được. "Ôi, vương gia..." Lý công công dường như không ngăn cản được. Nói cho cùng thì Hiển vương cũng là người của dòng họ Hạ Hầu. Những tướng quân kia, có ai dám hùng hổ xông vào như vậy đâu? E rằng bọn họ cũng chỉ biết trơ mắt đứng nhìn y xông vào. Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên nói: "Tiểu Lý Tử, cho đệ ấy vào đi." Ta vội đứng dậy nép sang một bên, thấy Lý công công gấp gáp chạy vào. Nhìn thấy hắn đang ngồi, y dường như rất kinh hãi, nhưng lúc này y cũng chỉ giật mình rồi bước lên phía trước nói: "Hoàng thượng, nô tài không biết Hoàng thượng đã tỉnh, nô tài đáng chết." Y nói, còn tự vả vào miệng mình. Hiển vương đã nhanh chóng tiến vào, hướng hắn quỳ xuống: "Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế." "Tam đệ không cần đa lễ, khụ." Hắn phất tay rồi nhỏ giọng ho khan vài tiếng. Hiển vương đứng lên, nhìn thấy dáng vẻ của hắn, cau mày nói: "Thần vừa trở về, liền nghe nói Hoàng thượng long thể khiếm an, trong lòng sốt ruột, liền vội vàng sang đây thăm hỏi. Hoàng thượng lúc này sao rồi ạ?" Hắn khẽ cười nói: "Không cần lo cho bệnh tình của trẫm." Hắn vừa mới nói xong, Lý công công liền tiếp lời: "Vương gia không biết đó thôi, sau khi ngài rời đi, Hoàng thượng ngày đêm vất vả làm việc nên mới.... Mới ngã bệnh." Ta cười thầm, Lý công công cũng rất biết nhìn sắc mặt người khác. Sắc mặt Hiển vương hơi biến đổi, cúi đầu nói: "Thần có tội, lúc này mới có thể trở về chia sẻ nỗi lo cùng Hoàng thượng. Những ngày này, xin Hoàng thượng nghỉ ngơi cho thật tốt, chiến sự cứ giao cho thần. Thần nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng!" Trong lòng ta khẽ động, như vậy cũng tốt, để cho Hiển vương nhìn thấy sắc mặt hắn nhợt nhạt, để cho y chính miệng nói muốn chia sẻ với hắn, như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm có thể quang minh chính đại không ra mặt. Nhưng mà, điều duy nhất không ổn, chính là kể từ lúc đó, đại quân chẳng phải sẽ rơi vào tay Hiển vương hay sao? Nếu thực sự như vậy, thì những điều trước đây chúng ta luôn lo ngại không phải đều uổng phí sao? Nếu như ngay từ đầu đã thế, Hạ Hầu Tử Khâm hoàn toàn không cần phải đích thân ra tiền tuyến. Nhưng bây giờ rơi vào tình huống này, hắn nên làm thế nào để cự tuyệt đây? Trong lòng ta rất hoảng loạn, lại thấy sắc mặt của hắn không hề biến đổi, khóe miệng hiện lên ý cười nhàn nhạt, thản nhiên nói: "Tam đệ có tấm lòng như vậy, trẫm cảm thấy rất vui mừng. Đem chiến sự giao cho tam đệ, trẫm cũng yên tâm. Nhưng mà, ở đây trẫm lại có được một người thích hợp làm quân sư cho đại quân hơn bất kỳ ai khác." Lời của hắn khiến Hiển vương biến sắc. Mà ta cũng không tự chủ được, hai tay nắm chặt thành quyền. Ánh mắt của hắn nhìn về phía ta, vẫy tay, ý bảo ta tiến đến. Ta do dự một lát, cuối cùng cũng bước lên phía trước. Hắn nắm tay ta kéo sang. Ta cảm nhận được tay hắn hoàn toàn không có chút sức lực nào. Thế thì ta phải giả vờ tỏ vẻ như là bị hắn kéo qua đó vậy. Đôi mắt của Hiển vương tràn ngập vẻ không thể tin được, chỉ vào ta nói: "Y là ai?" Ta mới nhớ đến, từ nãy tới giờ ta không nói lời nào, trên người còn mặc trang phục của binh sĩ, cho nên y nhìn thoáng qua sẽ càng thấy khó hiểu. Hạ Hầu Tử Khâm cười nhẹ một tiếng, đưa tay gỡ mũ của ta ra, mái tóc dài đen nhánh của ta trong khoảnh khắc xõa bung xuống. Ta cũng kinh ngạc, nhưng mà lúc này vẫn không thể nói chuyện được. Vì ta không biết, hắn cho ta thân phận gì. Hiển vương lại kinh hãi nói: "Hoàng thượng, nàng là..." Đôi mắt của Lý công công cũng hiện lên vẻ kinh ngạc không thôi, nhưng ông lại càng không dám nói câu nào. Hạ Hầu Tử Khâm không đáp, khẽ gọi: "Lý Văn Vũ." "Có thuộc hạ." Từ bên ngoài, Lý Văn Vũ vội vàng chạy vào. Hắn lại nói: "Lấy phong thư của Tuyên hoàng đưa cho vương gia xem đi." Ta kinh ngạc, Tuyên hoàng? Đúng rồi, ta vẫn không biết, lúc trước, hắn và Tuyên hoàng rốt cuộc đã có giao dịch gì? Lý Văn Vũ tuân lệnh, từ trên người lấy ra một phong thư, còn có một ngọc tỷ. Ta kinh ngạc nhìn y. Hôm đó lúc ở Trường Hồ, ta hỏi trên người y có lệnh bài hay thứ gì đó có thể chứng minh thân phận không, y lại nói không có. Như vậy, thứ này là của Đại Tuyên? Hiển vương nghi ngờ đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, cuối cùng nhận lấy, mở phong thư ra. Từ chỗ ta đang đứng, chỉ có thể nhìn xuyên qua mặt trái của lá thư, mơ hồ thấy được nét chữ ở mặt trước. Nhưng cụ thể là viết gì, ta căn bản không thấy rõ lắm. Nhưng mà, ta lại có thể nhìn thấy con dấu bên dưới. Đó là dấu ngọc tỷ (*) của Tuyên hoàng. Ngọc tỷ: Con dấu của vua. Cái mộc vuông vuông có đầu rồng dùng để đóng lên thánh chỉ.

Đây là chính là thủ dụ (*). Thủ dụ: Thư viết tay. Hiển vương xem xong lá thư kia, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, hướng Hạ Hầu Tử Khâm quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, cho dù nàng là công chúa Đại Tuyên thì sao? Đây là cuộc chiến của Thiên triều ta, sao người có thể đem quyền quyết định sách lược giao cho nàng được!" Ta vô cùng chấn động. Y nói cái gì, ta là công chúa Đại Tuyên ư? Lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười, ôm ta, nói: "Nhưng không bao lâu nữa nàng sẽ trở thành phi tử của trẫm." "Hoàng thượng, việc này…" Hiển vương còn muốn nói, lại bị hắn ngắt lời: "Quan trọng nhất, công chúa chính là đệ tử duy nhất của quân sư Bắc Tề. Trẫm cảm thấy, nàng là 'Thanh xuất vu lam, nhi thắng vu lam'(*)." Lúc chàng nói lời này, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt ta. Màu xanh sinh ra từ màu lam nhưng xanh hơn màu lam. Hạ Hầu Tử Khâm muốn nói, Tang Tử là học trò của Tô Mộ Hàn nhưng còn xuất sắc hơn cả Tô Mộ Hàn. Tay của hắn không có sức lực, mà ta lại siết chặt lấy tay hắn. Thanh xuất vu lam, nhi thắng vu lam. Hạ Hầu Tử Khâm, ta nhất định sẽ không để chàng phải thất vọng. Tô Mộ Hàn… Mỗi khi nhớ đến y, trong lòng ta luôn dấy lên một sự đau đớn không thể lý giải. Ta muốn quang minh chính đại đấu với y. Ta còn muốn hỏi y, vì sao lại dùng thủ đoạn như vậy để hại chàng! Thảo nào y từng nói, có vài người phải dùng thù hận chống đỡ mới có thể tiếp tục sống. Y hận Hạ Hầu Tử Khâm… Câu nói đó của hắn đã ngăn được Hiển vương, khiến y không nói được lời nào. Hạ Hầu Tử Khâm liếc mắt về phía Lý công công. Lý công công hiểu ý, vội lấy ra một chiếc hộp, quỳ xuống trước mặt chúng ta. Khi chiếc hộp được mở ra, ta mới phát hiện, bên trong là ấn soái (*). Ấn soái: Con dấu của người nắm quyền hành cao nhất trong đội quân viễn chinh, được vua ban cho người có trách nhiệm dẫn đầu đại quân trên chiến trường. Sau khi chinh chiến trở về, ấn soái sẽ được dâng trả cho vua. Ta đưa hai tay nhận lấy con dấu, nặng quá. Cũng giống như trái tim ta. Hóa ra, ban ngày, lúc ta và Cố Khanh Hằng nói chuyện, hắn đã nghe được hết. Cũng chỉ có hắn mới có thể chuẩn bị cho ta một thân phận tốt đến như vậy, có thể nắm giữ binh quyền trong tay. Việc này lại còn diễn ra trước mặt Hiển vương, như vậy, sẽ càng không có người dám dị nghị. Quả thực là trong tình huống hiện nay, ta vẫn cần Hiển vương trợ giúp. Ta nhiều lắm cũng chỉ là quân sư, nhưng điều kỳ lạ chính là, binh quyền lại nằm trong tay một quân sư như ta. Một lát sau mới nghe Hiển vương nói: "Nếu Hoàng thượng đã xem trọng nàng như vậy, thần đương nhiên sẽ không có ý kiến gì. Hôm nay thần vừa mới trở về, cần phải tìm hiểu thêm một chút về tình hình trong quân hiện nay. Hoàng thượng nghỉ ngơi đi." Hắn lãnh đạm nói: "Làm phiền tam đệ." "Thần xin cáo lui." Hiển vương đứng dậy lui ra ngoài. Lý Văn Vũ giật mình, cũng vội ra ngoài theo. Ta hoàn hồn, nhìn thấy thân thể Hạ Hầu Tử Khâm hơi chao đảo. Ta vội vàng ném thứ đang cầm trên tay cho Lý công công, vươn tay đỡ lấy hắn. Cả người hắn run rẩy, miễn cưỡng cười nói: "Vậy là trẫm an tâm rồi." Trong lòng ta cảm thấy ấm áp. Ta kiềm nén sự nghẹn ngào, nói: "Hoàng thượng nghỉ ngơi đi.' Hắn nắm lấy tay ta, lại cười nói: "Trẫm đói bụng." Nghe vậy, Lý công công vui vẻ nói: "Để nô tài mang thức ăn đến." Dứt lời, ông vội vàng chạy đi. Hắn lập tức thu lại ý cười, nói với ta: "Vốn dĩ, trẫm không muốn giao việc này cho nàng." "Không, Hoàng thượng hãy giao cho thiếp đi. Thiếp sẽ vì Hoàng thượng, dốc sức ứng phó." Ta nhìn hắn, kiên định mở lời. Trong đáy mắt hắn phẳng phất hiện lên vẻ hốt hoảng. Hắn mệt mỏi tựa vào người ta, nhẹ nhàng nói: "Cho dù đối phương là tiên sinh của nàng?" Xem ra, chỉ một câu nói của ta lúc sáng, hắn đã đoán được hết. Ta run rẩy, cuối cùng gật đầu. Ta chưa bao giờ nghĩ đến, ta và Tô Mộ Hàn sẽ có ngày đi tới bước này. Nhưng, đứng trên lập trường hiện nay, ta và y cuối cùng cũng không còn đường thối lui. "Thiếp chỉ có một yêu cầu." "Sao?" "Chính là Hoàng thượng phải sống." Hắn hơi sửng sốt, cuối cùng gật đầu: "Được." Trong lòng ta đã tính toán, không bao lâu nữa, khi Diêu thục phi nhận được phong thư, nàng ta sẽ lập tức ngày đêm cưỡi ngựa tới đây. Đến lúc đó, hắn được cứu rồi. Nghĩ như vậy, khóe miệng ta bất giác mỉm cười. Lúc này, ta cuối cùng cũng cảm nhận được khi ta còn ở lãnh cung, một mình hắn chèo chống cục diện ở trong triều và ở hậu cung, hắn từng nói, chỉ cần ta hiểu, hắn vĩnh viễn có thể chịu được. Mà bây giờ đối với ta, chỉ cần hắn còn sống, con đường phía trước dù không bằng phẳng, ta cũng sẽ không bao giờ buông tay. Bởi vì, luôn luôn có một người đang đợi chờ ta. Ánh mắt ta nhìn đến lá thư ở bên cạnh. Ta hơi do dự, cuối cùng đưa tay cầm lên. Trên mặt giấy viết mấy chữ: Ấn của Trường Phù công chúa. Vật bên cạnh lá thư, không thể nghi ngờ chính là kim ấn của công chúa. "Hoàng thượng…" Ta kinh ngạc không thôi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? "Trẫm sắp xếp đưa nàng đi Đại Tuyên, cũng là muốn cho nàng một thân phận. Tuyên hoàng đã ưng thuận, nhận nàng làm nghĩa muội, phong tước là Trường Phù." Ta hết sức kinh ngạc, cái này vốn dùng để đưa cho những người Đại Tuyên đến tiếp ứng cho ta ở bờ sông Tầm xem, lại bị hắn dùng để… Lừa dối Hiển vương. Nhớ đến hai chữ "Lừa dối", chẳng biết tại sao, đột nhiên ta lại muốn cười. Ta nắm lấy tay hắn hỏi: "Tại sao Tuyên hoàng lại nguyện ý chấp thuận yêu cầu của Hoàng thượng?" Yêu cầu như thế có phần quá đáng. Bảo vệ ta, còn muốn phong ta thành công chúa, thậm chí, Tuyên hoàng còn sẵn lòng giao thuốc giải cho hắn. Tất cả những điều này, đối với vua một nước mà nói, cũng đã vượt quá phạm vi nhân từ của y.

Ít nhất, nếu như đổi thành Hạ Hầu Tử Khâm, hắn nhất định sẽ không đồng ý. Ta rất hiếu kỳ, trong tay hắn đang nắm quân cờ gì? Có thể làm cho Tuyên hoàng hạ mình nhún nhường đến như vậy, rốt cuộc đó là gì? Hắn khẽ cười một tiếng, nói: "Trong tay trẫm, có người con gái hắn yêu thích." Ta kinh hãi, bật thốt lên: "Ai?" "Trẫm nghe nói Tuyên hoàng yêu tha thiết biểu muội của y." Ta ngẩn ra, khó trách khi đó ở Thượng Lâm Uyển, y uống quá nhiều rượu, còn nói với thị vệ của mình là đã rất lâu rồi chưa nghe nàng gọi y một tiếng "Biểu ca". Hóa ra, người yêu của Tuyên hoàng là biểu muội của y. Vì thế, ngày hôm ấy, lúc Dao phi gọi Hạ Hầu Tử Khâm là biểu ca trước mặt mọi người, y mới hoảng hốt như vậy. Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm lại đắc ý nói: "Nàng cho là, trẫm phái Cố Khanh Hằng đi lâu như vậy để làm gì chứ? Ta kinh ngạc, ta vốn cho rằng Cố Khanh Hằng là bởi vì phải mang về một số lượng lớn thuốc giải mới mất nhiều thời gian, hóa ra… "Hoàng thượng muốn Khanh Hằng đi tìm biểu muội của Tuyên hoàng?" Hắn lại nhìn ta nháy mắt: "Nàng đoán thử xem?" Ta định nói thì thấy Lý công công đã tiến vào, bẩm báo: "Hoàng thượng, nô tài đã bảo bọn họ hầm canh, người uống một chút trước đi ạ." Ta vội nhận lấy, nói với y: "Đưa cho ta, ngươi lui xuống đi." Ta đút cho hắn uống, nhưng hắn chỉ uống một hớp, đột nhiên lại nghiêng người nôn ra một ngụm máu. Ta rất sợ, đêm qua hắn mới uống thuốc giải, giờ đã hết công hiệu rồi sao? Trong lòng ta buồn bã, hắn chỉ có thể uống rất ít thuốc giải, lại phải cầm cự lâu như vậy đúng là không dễ dàng. Buông chén canh trong tay xuống, ta đỡ lấy hắn: "Hoàng thượng…" Hắn lại lắc đầu cười bất đắc dĩ: "Bây giờ trẫm không nuốt nổi bất kỳ thứ gì." "Hoàng thượng nghỉ ngơi đi." Ta dìu hắn nằm xuống, hắn cũng không cự tuyệt. Ta biết hắn khó chịu, lúc này cũng không đành lòng ép hắn uống thuốc giải nữa. Một lát sau, dường như hắn đã thiếp đi. Ta chậm rãi đưa tay lướt nhẹ qua gò má của hắn, cắn môi thật mạnh. Ta đứng lên bước ra bên ngoài. Ta ở đây với hắn, nhưng cũng không thể không để ý đến tình hình trong quân. Nếu không, ta dùng tư cách gì để thống lĩnh đại quân chiến đấu? May mà hắn treo bản đồ địa hình Trường Hồ trong doanh trướng. Ta nhìn kỹ, cố ghi nhớ từng chi tiết một. Sau đó, ta phân tích ưu khuyết điểm của địa điểm đóng quân của quân ta và quân địch, rồi ta từ từ nhớ lại tỉ mỉ tình hình trận đánh ngày hôm nay. Trong lòng đã nắm được sơ lược, sau đó, chờ thêm một lúc nữa, ta sẽ tìm hiểu thêm về tình hình nửa tháng gần đây. Lúc ta quay trở vào, hắn vẫn chưa tỉnh. Ánh mắt ta nhìn vào con dấu bằng vàng trên đầu giường, chần chờ một lát, cuối cùng ta tiến lên, nắm chặt trong tay. Ta đưa mắt nhìn người đàn ông trên giường, khóe miệng cong lên. Ta làm sao mà không biết, trong tay hắn làm gì có biểu muội của Tuyên hoàng? Hắn phái Cố Khanh Hằng đi lâu như vậy, mặc dù ta không biết hắn muốn huynh ấy đi điều tra việc gì, nhưng ta lại biết, hắn chỉ là làm cho Tuyên hoàng nghĩ rằng, biểu muội của y đang nằm trong tay hắn. Tuyên hoàng là vì yêu quá sâu sắc cho nên tâm trí mới rối loạn. Nhưng cũng có thể, ngoại trừ những điều này, khi đó hắn và Tuyên hoàng còn có giao dịch khác. Hít một hơi thật sâu, ta xoay người đi ra ngoài. Bắt đầu từ giây phút này, ta là công chúa Trường Phù, là quân sư của đại quân Thiên triều. Tiên sinh… Ta cắn môi, là y đã cho ta tất cả những thứ hiện tại, mà bây giờ, y lại muốn tự tay cướp đi tất cả những thứ đó. Nhưng mà, ta tuyệt đối không cho phép! Ra tới bên ngoài, Lý Văn Vũ vội nói: "Nương nương…" Ta cắt ngang lời y: "Xin Lý đại nhân xưng hô cẩn thận. Bản cung là công chúa Trường Phù." Sắc mặt của y biến đổi, vội nói: "Vâng, thuộc hạ lỡ lời." Cả ngày hôm nay, cho đến khi chạng vạng, toàn bộ những người trong quân doanh đều biết ta. Hạ Hầu Tử Khâm thật sự tính toán rất chu đáo, để cho chính miệng Hiển vương nói ra, người dưới càng thêm tin tưởng. Cũng may thủ dụ và kim ấn của Tuyên hoàng đều là thật, mà thân phận của ta cũng là thật. Lần đình chiến này lại kéo dài đến ba ngày. Thân thể của hắn ngày càng sa sút, đã mê man rất lâu. Thuốc giải vẫn miễn cưỡng đút cho hắn uống, nhưng hắn cũng không chịu được, cứ nôn ra máu không ngừng… Bởi vì Bắc Tề hao binh tổn tướng, ta nghĩ, Tô Mộ Hàn nhất định đã tổ chức phòng thủ chặt chẽ, đề phòng chúng ta tấn công. Mà y cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, vì sao đại quân của Thiên triều không có động tĩnh gì. Chỉ là vì, ta cần thời gian để ghi nhớ tỉ mỉ toàn bộ tình hình của đôi bên. Trên chiến trường, không thể xem thường bất cứ điều gì. Ta muốn làm thật tốt, chuẩn bị thật hoàn hảo. Trận chiến này chỉ có thể thắng, không được phép thua. Đến ngày thứ tư, sĩ khí quân ta tăng vọt. Toàn quân đã được nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều ngày, chỉ một lòng đợi lệnh xuất quân. Ta hạ lệnh, tiến công. Ta không lên ngựa. Với thân phận công chúa của mình, ta sẽ được ngồi bên trong xe ngựa. Ta để lại Cố Khanh Hằng bảo vệ nơi đóng quân. Trong những Ngự tiền thị vệ bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm, ta cũng chỉ dẫn theo một mình Lý Văn Vũ. Đại quân của Bắc Tề dàn trận cách chúng ta không xa. Ta nhìn thấy xe ngựa của y từ từ xuất hiện trong tầm mắt, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền. Ta nghe giọng nói của Hiển vương truyền đến: "Bản vương rất muốn xem thử bản lĩnh của công chúa, hy vọng công chúa không vì đối thủ là ân sư mà thủ hạ lưu tình!" Ta sẽ không lưu tình. Tô Mộ Hàn, người nợ ta một lời giải thích.

220. Q.3 - Chương 14: Thầy Trò

Ta cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu Hoàng huynh đã có ý muốn bản cung đến trợ giúp Hoàng thượng, đương nhiên bản cung sẽ cố gắng hết khả năng của mình." Hiển vương ghìm cương ngựa tiến lên: "Bản vương rất hiếu kỳ, Tuyên hoàng bệ hạ và Hoàng thượng rốt cuộc đã có giao dịch gì?" Trong lòng ta hơi căng thẳng nhưng vẫn thản nhiên nói: "Việc này vương gia không cần phải biết." Ta nhìn thấy rất rõ trên khuôn mặt của y hiện lên vẻ không vui, vừa định nói thêm thì đã nghe tiếng trống trận của Bắc Tề vang lên, ngay sau đó thanh la cũng vọng đến. Hai tay ta bất giác nắm chặt lại, ta không khỏi nhìn theo hướng phát ra âm thanh, dõi mắt quan sát. Thế nhưng quân địch lại không có dấu hiện tấn công, ta cảm thấy có chút ngạc nhiên. Một lát sau, tiếng trống lại dần dần lắng xuống. Ta và Hiển vương liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt của y cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Qua khoảng một khắc, đại quân Bắc Tề bỗng nhiên rút lui!

* 1 khắc = 15 phútTướng sĩ toàn quân đều giật mình không thôi. Vừa rồi quân địch còn dàn trận chỉnh tề đợi lệnh, bỗng chốc lại lùi xa hơn nghìn trượng(*).

* 1 trượng = 2,3mNhìn tình cảnh này, trong lòng ta nặng trĩu. Xem ra Tô Mộ Hàn cũng đã đoán được sĩ khí của đại quân Thiên triều lúc này đang tăng vọt, muốn dùng cách đó để làm giảm bớt sự hưng phấn của quân ta. Nếu ta đoán không lầm thì đừng nói đến việc Bắc Tề hôm nay không xuất chiến, e rằng ngày mai cũng vẫn không xuất chiến! Bỗng ta đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Truyền lệnh xuống, đánh trống, tiến công!" Hiển vương vô cùng kinh hãi, vội nói: "Xem ra công chúa đúng thật là người tầm thường, ngay cả chuyện không nên truy đuổi giặc cùng đường cũng không hiểu!" Trong lời nói của y rõ ràng có ý châm chọc. Ta đưa mắt nhìn y, trầm giọng nói: "Vương gia cho rằng bọn họ là quân bại trận sao?" Trận chiến còn chưa bắt đầu, chính bọn họ rút lui trước, sao lại coi là giặc đã cùng đường được? Tinh thần của quân ta không phải ngày nào cũng có thể hăng hái như vậy, nếu tâm tư của Tô Mộ Hàn đúng như ta đoán thì y sẽ nghĩ là đại quân Thiên triều sẽ không truy kích. Mà cục diện trận này cũng như trận trước, các tướng quân của Thiên triều đều sẽ cho rằng Bắc Tề hành động như vậy, chính là dùng kế mai phục thêm một lần nữa. Nhưng ta lại có thể khẳng định rằng, phía trước không có phục binh! Tô Mộ Hàn là muốn đánh vào sĩ khí của đại quân Thiên triều. Ta giơ cao ấn soái, hét lớn: "Không nghe thấy mệnh lệnh của bản cung sao? Đánh trống!" Hiển vương biến sắc, mà tiếng trống đang từng hồi từng hồi truyền đến. "Nghe lệnh của bản cung, toàn quân tấn công!" Lệnh của ta vừa mới ban ra, một tướng quân đi đầu đã xông ra ngoài, sau đó, vô vàn tiếng vó ngựa cũng ùn ùn xông ra. Toàn bộ khu vực trống trải của Trường Hồ vang lên âm thanh rầm rập. Các tướng sĩ miệng hô "Tiến lên", hừng hực khí thế xông lên phía trước. Hiển vương khiếp sợ nhìn ta, cắn răng nói: "Nếu như trận chiến này bại trong tay ngươi, bản vương nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Dứt lời, y cũng không buồn nhìn ta nữa, kéo cương ngựa, hét lớn một tiếng, phóng ngựa lao thẳng về phía trước. Nhìn tình cảnh trước mắt, ta hít một hơi thật sâu. Đa số những người ở đây đều có suy nghĩ như Hiển vương, lúc này chắc chắn sẽ không tiến hành truy kích, đại quân Bắc Tề tháo chạy, mọi người cũng chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ rút lui. Nhưng bây giờ ta lại hạ lệnh tiến công khiến Hiển vương kinh ngạc, mà ta nghĩ, Tô Mộ Hàn cũng có cảm nhận giống y. Vì khoảng cách quá xa, ta chỉ có thể nhìn thấy đại quân Bắc Tề thay đổi phương hướng, buộc phải nghênh chiến. Quân ta đột ngột tiến công, mục đích là muốn đánh cho bọn họ trở tay không kịp "Công chúa." Lý Văn Vũ tiến đến bên cạnh xe ngựa của ta. Ta cũng không ngoái đầu lại nhìn y, ánh mắt vẫn chăm chú theo dõi tình hình chiến trường phía trước, nhỏ giọng nói: "Lý đại nhân, trận chiến này chúng ta sẽ thắng." Ta cảm nhận rất rõ người bên cạnh đang vô cùng kinh hãi, y bật thốt lên: "Vì sao công chúa lại khẳng định như vậy?" Mặc dù y hỏi như vậy nhưng ngữ khí đã lộ vẻ hân hoan. Y tin ta. Ta không nói gì, lạnh lùng nhìn về phía trước. Lần này, Bắc Tề bố trí chu đáo cho việc rút lui, lại không chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến. Mà điều Tô Mộ Hàn không ngờ chính là, người xuất chiến không phải Hạ Hầu Tử Khâm, mà là ta. Mới chỉ hơn một canh giờ (*), phía trước đã truyền đến tin chiến thắng. Đại quân của Bắc Tề hoàn toàn tan rã.

* 1 canh = 2 giờCác tướng sĩ muốn tiếp tục thừa thắng xông lên, ta lại hạ lệnh dừng lại. Nếu xâm nhập sâu hơn, ta sẽ không lường trước được tình hình, ta không thể mạo hiểm. Ta hạ lệnh trở về doanh trại. Chỉ là, đại quân Bắc Tề đã lùi về, như vậy quân ta sẽ càng tiến gần hơn vào lãnh thổ của bọn họ. Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, mục tiêu của hắn không chỉ là khiến Bắc Tề phải lui binh! Bây giờ ta mới biết, trên chiến

trường, tất cả mọi chuyện đều thân bất do kỷ (*). Mà bây giờ ta đã ngồi lên vị trí này, cũng chỉ có thể không chút do dự bước qua ranh giới giữa hai nước, dứt khoát áp sát vùng biên giới của Bắc Tề.

* Thân bất do kỷ: không thể hành động theo ý mình mà phải chịu nhiều tác động từ hoàn cảnh.Từ sau lần đại quân Bắc Tề đại bại, chúng ta đã hai ngày chưa nghe ngóng được tin tức gì từ phía bọn họ. Dường như Bắc Tề thực sự đang án binh bất động. Tại quân doanh của Thiên triều. Ta nhìn chằm chằm vào bản đồ địa hình Trường Hồ trước mặt. Hiển vương vừa đưa tay chỉ vào một vài địa điểm vừa nói: "Hiện giờ đại quân chúng ta đang đóng doanh trại tại đây. Còn nơi Bắc Tề chọn đóng quân sau khi rút lui là một cánh rừng cây cối rậm rạp, cách nơi chúng ta hạ trại một vách núi hiểm trở, đường dẫn đến vách núi đó chỉ có một cây cầu treo." Ta cắt ngang lời y: "Vương gia sai rồi, bây giờ cầu treo cũng không chỉ có một." Nếu không, nhiều người ngựa như vậy mà chỉ có một cây cầu treo, làm sao bọn họ có thể qua lại thoải mái được? Mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng cũng dám khẳng định điều ta đoán là hoàn toàn chính xác. Ánh mắt của các vị tướng quân lộ ra vẻ kinh ngạc, lại nghe một người nói: "Công chúa nói không sai, sáng nay thám tử mà thần phái đi đã báo lại, trong khu rừng phía trước có hơn bốn mươi cầu treo đã được bắc qua vách núi. Xem ra người Bắc Tề đã chuẩn bị rất lâu rồi." Ta quay đầu nhìn lại, thấy người nói là Cố Khanh Hằng đang từ bên ngoài tiến vào. Trong đôi mắt của Hiển vương cuối cùng ánh lên một tia kính phục. "Nhưng đã hai ngày nay đại quân Bắc Tề không có động tĩnh gì." Một người khác nói. Ta thấp giọng nói: "Không tấn công sang đây, như vậy chỉ có thể là, bọn họ đã chuyển sang chiến thuật khác." Nhưng là chiến thuật gì, lúc này ta vẫn chưa nghĩ ra. Mọi người trầm mặc trong chốc lát, mới nghe một vị tướng quân nói: "Đại quân Bắc Tề vừa rút lui, địa điểm có thể đóng quân không nhiều, chỉ có thể là ba nơi, ở đây, ở đây và ở đây." Y dùng ngón tay chỉ lên bản đồ. Ta nhíu mày nhìn, lại nghe Hiển vương nói: "Không hay rồi! Bọn họ lui vào vùng núi, địa thế đương nhiên rất cao, như vậy không phải là đã độc chiếm vị trí đầu nguồn của con sông này sao?" Trên bản đồ thể hiện rất rõ, vừa xem là hiểu ngay. Sông Lật bắt nguồn từ ngọn núi kia xuôi dòng chảy xuống, xuyên qua toàn bộ khu vực Trường Hồ. Một tướng quân khác thất thanh : "Ý của vương gia là, bọn họ sẽ hạ độc ở trong nước?" Y vừa dứt lời, liền nghe được các tướng quân xung quanh đều giật mình thất kinh. Ta hít một hơi, xem tình hình hiện nay, có vẻ đúng là như vậy. "Có muốn tích trữ nước hay không?" Hiển vương đề nghị. Ta chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu: "Trữ nước cũng có thể xem là một biện pháp phòng bị, bản cung cho rằng có thể thực hiện. Nhưng ngoại trừ cách này, chúng ta phải phái một nhóm người đi ra sau núi, chặt một ít cây cỏ về, đồng thời sai người buộc thành những hình nộm giống như người thật. Việc này phải làm khẩn cấp!" Trần tướng quân không hiểu, hỏi: "Những thứ đó dùng để làm gì?" Ta im lặng không nói, kế sách của Tô Mộ Hàn, ta vẫn chỉ đoán được đại khái. Rốt cuộc y có làm như vậy hay không, ta còn phải chờ xem y có thực sự sẽ hạ độc trong nước không mới biết được. Thấy ta không nói lời nào, Hiển vương nói: "Truyền lệnh xuống, cứ theo lời công chúa mà làm." Nghe Hiển vương nói như thế, cuối cùng cũng không có người hỏi lại nữa. Ta lại nói: "Tuyệt đối cẩn thận, bắt đầu từ ngày hôm nay, không được lấy nước uống từ sông Lật. Truyền lệnh của ta, đào giếng ngay tại nơi này, đồng thời phái người kiểm tra kỹ càng nguồn nước ở sông Lật. Một khi phát hiện nguồn nước thật sự có độc, nhất định phải lập tức bẩm báo!" Nếu như Tô Mộ Hàn thực sự định dùng kế sách đó, như vậy khoảng thời gian hạ độc chắc chắn sẽ vào buổi trưa. Vì đã quá bữa trưa, bọn họ lại cần có thời gian chuẩn bị, như vậy mục tiêu của bọn họ chỉ có thể là nhằm vào bữa cơm tối . Mà vừa đúng lúc đại quân Bắc Tề có dư dả thời gian cả buổi trưa để chuẩn bị. Đợi cho đến khi binh sĩ Thiên triều trúng độc, bọn họ lập tức đột kích trong đêm. Ta vẫn ngẩn ngơ nhìn địa hình Trường Hồ trên bản đồ, tập trung suy đoán nếu Tô Mộ Hàn không dùng kế này, y sẽ làm thế nào? Ta cắn răng, thực sự ta không nghĩ ra. Nhưng nếu y hạ lệnh lui quân, như vậy cũng giống như vị tướng quân vừa rồi đã nói, địa điểm mà đại quân Bắc Tề có thể hạ trại chỉ có ba nơi. Mà chỉ có địa điểm gần thượng nguồn sông Lật là lý tưởng nhất. Vị trí địa lý của hai nơi còn lại không được tốt, hẳn là không phù hợp với sở thích của Tô Mộ Hàn. Lúc ra khỏi doanh trướng, ta bỗng nhiên nhớ đến Hàn vương. Nếu là Hàn vương, y sẽ làm thế nào? Hai tay ta khẽ nắm thành quyền. Nếu chỉ có Tô Mộ Hàn, ta nghĩ, phần thắng của ta còn có thể cao hơn một chút. Nhưng mà với Hàn vương, ta không biết, nếu như y có sách lược tốt hơn, như vậy trận chiến này của ta e rằng rất khó khăn. "Công chúa đã về?" Bên ngoài doanh trướng của Hạ Hầu Tử Khâm, Lý Văn Vũ nhìn về phía ta nói. Ta gật đầu. Vừa bước vào, ta đã thấy Lý công công đi tới. Ông thấy là ta, trên gương mặt mệt mỏi hiện lên vẻ tươi cười, vội nói: "Công chúa, đúng lúc Hoàng thượng đã tỉnh, vừa rồi còn hỏi người đâu." Y cũng giống như những người khác, không gọi ta là 'Nương nương' nữa mà đổi thành 'Công chúa'. Nghe y nói thế, trong lòng ta vui vui, vội vàng bước nhanh vào trong. Ta gửi bồ câu đưa thư tính đến nay cũng đã được sáu ngày. Nếu không xảy ra tình huống bất ngờ, có lẽ trong vòng ba bốn ngày nữa, Diêu thục phi sẽ đến đây. Nghĩ như vậy, ta bỗng phảng phất

cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống, bao nhiêu lo lắng trong những ngày vừa rồi cũng lập tức tiêu tan. Ta ngồi trên giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, khẽ nói: "Hôm nay Hoàng thượng cảm thấy thế nào?" Hắn miễn cưỡng cười, lại hỏi: "Chiến sự thế nào rồi?" Ta liền kể tình hình quân sự hiện nay cho hắn nghe. Hắn nhắm hai mắt lại, một lát sau mới mở miệng nói: "Địa hình phía trước sẽ khiến cho đại quân Bắc Tề hành động không thuận tiện, mặc dù cầu treo có hơn bốn mươi cái nhưng muốn toàn bộ đại quân đi qua cũng cần có thời gian. Vì thế trẫm cho rằng, điều nàng nghĩ là đúng." Giọng nói của hắn dần dần nhỏ lại, một lát sau mới nói tiếp: "Nếu đã như vậy thì chỉ còn cách đánh một trận cuối cùng." Ta im lặng không nói. Đúng vậy, chỉ còn cách đánh một trận cuối cùng. Tô Mộ Hàn muốn được ăn cả, ngã về không, như vậy, hôm đó đại quân Bắc Tề sẽ huy động toàn bộ lực lượng tấn công. Mà quân ta có thể ngăn cản được hay không, chỉ dựa vào một chữ 'Nhanh'. Ta nhất định phải tính chính xác thời gian của Tô Mộ Hàn hành động, nhất định không được sai lệch dù chỉ một li. "A Tử." Hắn gọi ta. Ta nhỏ giọng đáp lời, lại nghe hắn nói: "Đỡ trẫm đứng lên." Ta còn đang kinh ngạc, đã thấy hắn mở mắt nhìn ta, tự mình gắng sức muốn đứng lên, ta vội vươn tay đỡ lấy hắn. Hắn đã gầy đi rất nhiều, mỗi ngày chỉ ăn được rất ít, lại phải kiên cường chống chọi. Nhưng nếu không phải nhờ có dũng khí của hắn thì ta làm sao có thể tiếp tục chống đỡ được? Thân thể hắn hơi yếu ớt. Ta ôm hắn, hắn nắm lấy tay ta, chậm rãi nói: "Nàng hãy nhớ điều đã hứa với trẫm. Phải sống!" Ta gật đầu, mỉm cười nói: "Đương nhiên là nhớ, bởi vì Hoàng thượng cũng đã hứa với thiếp mà." Vẻ mặt của hắn có chút buồn bã, hắn cười tự giễu mình nói: "Trẫm chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay. Cho đến bây giờ, trẫm chưa từng nói ra mà không làm được. Nhưng mà A Tử, lần này, trẫm sợ rằng mình sẽ nuốt lời, trẫm…" "Hoàng thượng!" Ta run run che miệng hắn lại, ra sức lắc đầu: "Không cho chàng nói bậy, chàng sẽ khoẻ lại, sẽ sống tốt." Nước mắt ta lặng lẽ rơi xuống từng giọt, từng giọt. Ta sợ nhất là hắn nói vậy. Trong trí nhớ của ta, hắn chưa bao giờ nản lòng, vì thế ta sợ nghe hắn nói như vậy. Hắn nặng nề ho khan một tiếng, chất lỏng sền sệt nóng hổi len lỏi chảy ra theo kẽ tay của hắn. Ta lấy khăn tay lau cho hắn, đau lòng tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn. Nghe hắn nói: "Lần này, bất kể là thắng hay thua, nàng cũng không cần trở về cung nữa." "Không…" "A Tử…" Ta ôm hắn thật chặt, nghẹn ngào nói: "Nếu không có Hoàng thượng, chàng bảo một mình thiếp phải sống như thế nào?" "Là trẫm phụ nàng." Hắn thở dài. Ta lắc đầu: "Hoàng thượng không phụ thiếp. Chàng quên rồi sao, chàng nói chàng đố kị ba năm giữa thiếp và Tô Mộ Hàn, nhưng mà, chàng có nhiều hơn ba năm, thiếp vẫn đợi mà." Rốt cuộc hắn nở nụ cười nhợt nhạt. "Trẫm mệt mỏi quá." Hắn thì thào. Ta gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vậy Hoàng thượng ngủ một lát đi, thiếp ở đây với chàng." Hắn lại nói: "Trẫm muốn dựa vào lòng nàng." Ta gật đầu lần nữa: "Được." Ta ôm lấy hắn, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Hạnh phúc chỉ đơn giản là vĩnh viễn được ôm chàng như thế. Nếu như có thể, ta hy vọng thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này. Chỉ vì, ta không biết ngày mai, ta và chàng sẽ ra sao? Diêu thục phi đến, ta xuất trận. Thời gian chúng ta bên nhau, làm thế nào cho đủ? Xin lỗi, chàng hãy tha thứ cho thiếp, lần này, chàng hãy để thiếp ích kỷ một lần đi. Bất luận như thế nào, thiếp cũng chỉ mong chàng sống sót. Cuối cùng hắn cũng nhắm mắt lại, bình thản ngủ trong lòng ta. Không biết qua bao lâu, ta cho rằng hắn đã ngủ, hắn đột nhiên lại nói: "Trong cung còn có điều gì đáng để nàng lưu luyến?" Ta giật mình, có sao? Những người ta tin tưởng đã không còn, ta còn lưu luyến gì nữa? Vì vậy, ta nhỏ giọng nói: "Chỉ có Hoàng thượng." Hắn lại cười: "Hiện giờ, trẫm không ở trong cung." Ta nắm tay hắn, đặt lên lồng ngực của mình, nói: "Trong tim thiếp." Tay hắn khẽ run, đôi môi mỏng cong lên, nhỏ giọng nói: "Lần đầu tiên thấy nàng ở trên hành lang dài, nàng làm hỏng đồ vật ở trong cung, lại còn ngụy biện. Trẫm là Hoàng đế, muốn lấy mạng của một cung nữ cũng đơn giản như giết chết một con kiến nhỏ." Ta bất giác mỉm cười: "Nhưng mà Hoàng thượng thật không ngờ, thiếp dám có ý đùa giỡn ở trước mặt chàng." Hắn hừ khẽ một tiếng: "Trẫm tức, trẫm cũng không tin, trẫm đường đường là một Hoàng đế lại không trừng trị được nàng." Vì thế mới có chuyện giữa thanh thiên bạch nhật hắn thản nhiên ôm ta về Huyễn Nhiên các. Hắn muốn dồn ta vào đường cùng, ta lại có thể thoát nạn ngay trước mắt hắn, cho nên hắn mới gây khó dễ cho ta hết lần này đến lần khác. "Thiếp là cỏ dại của Tang phủ mà." Ngoại trừ đau đớn, không ai có thể giết chết ta. Ta rũ mắt nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông đang tựa vào ngực mình, thấy đôi mắt hắn tràn đầy vẻ bất ngờ, chỉ có hàng mi thật dài khẽ lay động. Ta không nhịn được, giơ tay lên nhẹ nhàng lướt qua mắt hắn, mũi hắn … Khuôn mặt này, dường như ta nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Hắn khẽ cười rộ lên: "Mỗi lần trẫm nhìn thấy nàng đều trở nên rất dễ nóng giận, nhìn thấy nàng, tất cả tính cách đều bộc lộ ra." Ta cười, đúng vậy, ta thường hay làm cho hắn tức giận, vô tình có mà cố ý cũng có. Ở hậu cung, hắn đối xử với ai cũng ôn hòa, duy chỉ có ở trước mặt ta, hắn lúc nào cũng cố chấp. "Khi đó, thiếp thật vất vả, phải đề phòng các phi tần trong cung, còn phải đề phòng những toan tính của Hoàng thượng. Hắn cười nhạt một tiếng, bình thản nói: "Các nàng ấy đều lừa gạt lẫn nhau, ngấm ngầm tính kế để loại trừ nhau, trẫm sao lại không biết? Trẫm chỉ là muốn nhìn xem, ai có thể thực sự sống sót, ai có thể đứng bên cạnh

trẫm." Hắn mở mắt ra yên lặng nhìn ta, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười ngọt ngào, trong nét cười còn có vài phần ám muội, "Trẫm thích nữ tử thông minh, trí dũng song toàn, như vậy mới có đủ tư cách đứng bên cạnh trẫm. Bởi vì Quang Nỗ cũng không có đủ thời gian để bảo vệ nàng ấy, cho nên nàng ấy nhất định phải kiên cường, nhất định phải có năng lực tự bảo vệ chính mình." Lời hắn vừa nói khiến ta vô cùng kinh ngạc. Vào lần đầu tiên đến Thượng Lâm Uyển, ta đã mơ hồ nghe thấy những câu nói này ở bên tai. Chẳng lẽ không phải là ta nghe lầm sao? Chẳng lẽ đó thật sự là những lời hắn đã nói với ta sao? Ta dịu dàng nhìn hắn, đến lúc này, hắn cũng không cần dùng những lời đó để gạt ta. Nếu hắn thực sự chỉ đứng nhìn thì cũng không cần vất vả như vậy. Chỉ là, ngay từ đầu hắn đã có suy nghĩ như thế, vừa để mặc ta tự rèn luyện đồng thời lại không kềm được mà ngấm ngầm ra tay giúp ta khắp mọi nơi. Ta cúi người, ghé sát bên tai hắn, thì thầm hỏi: "Vậy, Hoàng thượng cảm thấy hiện giờ thiếp có đủ tư cách chưa?" Hắn cười nói: "Nhưng thật ra Quang Nỗ không xứng với nàng." Trong lòng ta chấn động, bật thốt lên: "Hoàng thượng nói bậy bạ gì thế?" Lông mày của hắn khẽ cau lại, thở dài một tiếng nói: "Thời gian còn lại của trẫm không nhiều lắm, nếu nàng bại trận, trẫm tin rằng y sẽ không giết nàng. Nhưng mà trẫm rất ích kỷ, trẫm không hy vọng nàng... Nàng và y ở bên nhau." Trong lời nói của hắn, tràn ngập sự day dứt. Ta biết, ta không thuận theo ý của hắn đi sang Đại Tuyên, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng. Ta kiên định lắc đầu: "Kiếp này của A Tử chỉ là người của Hoàng thượng, trước kia là người của Hoàng thượng, bây giờ cũng là người của Hoàng Thượng, sau này cũng vĩnh viễn là người của Hoàng thượng!" Hắn ngơ ngẩn nhìn ta, giơ tay lên vuốt ve gương mặt ta, miễn cưỡng cười nói: "Hóa ra con người thật sự của nàng lại giống trẫm đến vậy." Ta cười, không giống nhau, làm sao có thể yêu nhau được chứ? Ta và hắn ở trong doanh trại, hắn chỉ ngủ chập chờn, cứ qua một lúc lại tỉnh giấc. Mỗi lần hắn mở mắt, nhìn thấy ta bên cạnh, dường như đều thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng ta rất đau, đau lắm. Hắn nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng nói: "Trẫm sợ nếu ngủ quá say thì sẽ không tỉnh lại được nữa. Trẫm còn sợ khi tỉnh lại, không nhìn thấy nàng bên cạnh nữa." Ta an ủi hắn: "Không đâu, khi Hoàng thượng tỉnh lại, thiếp vẫn luôn ở đây." Nghe vậy, hắn mới yên tâm ngủ. Ta biết, hắn thực sự không có bao nhiêu sức lực, chỉ có thể dựa vào phần nghị lực này để chống chọi. Hắn đã quá yếu rồi, số lần cho hắn thuốc giải cũng chỉ có thể giảm bớt. Với tình trạng sức khỏe của hắn hiện nay, hắn gần như sẽ không chịu nổi những lần bị giày vò vì dị ứng bạc hà nữa. Đến buổi trưa ngày hôm sau, Lý công công luống ca luống cuống chạy vào, kề sát bên tai ta thì thầm mấy câu, ta chỉ cảm thấy trong lòng chấn động. Ta đoán không sai. Tô Mộ Hàn đã hành động! Ta quay đầu lại, đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm đang nằm trên giường, cắn chặt răng. Hắn vẫn chưa tỉnh lại. Ta nhớ hắn đã nói, hắn sợ khi tỉnh lại không nhìn thấy ta bên cạnh. Nhưng bây giờ, ta không thể ở lại đây được. Ta đứng lên, nói với Lý công công: "Chăm sóc Hoàng thượng cho tốt, ngàn vạn lần phải chăm sóc thật tốt cho người!" Y hướng ta quỳ xuống: "Công chúa, không, nương nương xin cứ yên tâm." Ta không đành lòng nhìn nữa, xoay người đi thật nhanh ra ngoài. Bên trong doanh trướng phía trước, các vị tướng quân đã có mặt đông đủ. Vừa mới bước vào, ta liền trầm giọng nói: "Chuyện xảy ra khi nào?" Hiển vương đáp: "Chỉ vừa mới đây, binh lính đi dò xét phát hiện, trong nước sông Lật đã có độc." Ta đi lên phía trước, đưa mắt quan sát vị trí có thể là quân doanh của đại quân Bắc Tề trên bản đồ. Nơi chúng ta đóng quân cách thượng nguồn sông Lật ít nhất cũng năm dặm (*), chất độc muốn chảy xuôi xuống cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Bây giờ vừa mới qua buổi trưa, nhẩm tính thời gian, hẳn cũng đến lúc rồi.

* 1 dặm = 500mTa trầm tư một lát, rồi nói: "Truyền lệnh của bản cung, toàn quân di chuyển!" Tất cả đều giật mình kinh hãi. Hiển vương trầm giọng nói: "Nếu Bắc Tề đã có hành động, chúng ta lại ở phía sau bọn họ, nên di chuyển đi đâu?" Ta cười lạnh một tiếng: "Đương nhiên là nghênh chiến!" Mọi người không hiểu, ta chỉ vào bản đồ Trường Hồ nói: "Nếu Bắc Tề đã dùng chiêu này, như vậy bọn họ sẽ cho rằng đại quân Thiên triều sẽ bị trúng độc lúc ăn cơm tối. Khi đó, bọn họ sẽ đánh thẳng vào nơi đóng quân của chúng ta. Toàn quân của chúng ta di chuyển, chỉ để lại doanh trại trống và các hình nhân, cho bọn họ tấn công vào chốn không người. Còn chúng ta nhanh chóng vượt qua cầu treo, tận dụng cơ hội đánh úp doanh trại chính của bọn họ." Hiển vương nói: "Nhưng nếu chúng ta đánh lén không thành công, ngược lại bị đại quân Bắc Tề quay lại bao vây, vậy chẳng phải là hai đầu đều gặp nguy sao?" Ta lắc đầu, ngón tay chỉ vào hai bờ sông Lật, nói: "Vương gia đừng quên, hai bên những vùng đất trống ở Trường Hồ đều là núi non. Đại quân của chúng ta chia quân làm hai đạo, một đạo ẩn nấp tại nơi này, một đạo xâm nhập trước vào vùng núi, vòng qua khu vực trống này, cấp tốc vượt qua cầu treo. Bản cung đã cho người điều tra qua, phát hiện ở đây có một nơi rất tốt, có thể cho phép một người một ngựa đi qua. Bản cung dự tính, chuẩn bị hai ngàn kỵ binh, đến lúc đó sẽ dùng để tiến đánh doanh trại chính của bọn họ. Chúng ta giữ lại đại đa số quân lực đóng ở bên này cầu treo, đánh lén doanh trại chính của Bắc Tề, chỉ cần một vạn binh lính tinh nhuệ. Như vậy,

chờ khi đại quân Bắc Tề tấn công vào quân doanh của chúng ta, phát hiện chỉ còn lại doanh trại và người giả, phản ứng đầu tiên của bọn họ là nhận ra mình đã bị lừa! Lúc này, đội quân mai phục do Trần tướng quân thống lĩnh lập tức xông ra. Đại quân Bắc Tề không còn cách nào khác, buộc phải lui lại, mà sau lưng bọn họ còn có đại quân của chúng ta. Như vậy, kẻ phía trước phía sau đều bị phục kích không phải chúng ta, mà là bọn họ." Trần tướng quân gật gù, trầm trồ khen ngợi. Ta lại thấy Cố Khanh Hằng cau mày nói: "Vùng núi này đi lại rất gian nan, chúng ta phải đi trước bọn họ một bước, chờ đại quân Bắc Tề đi qua cầu treo, chúng ta lại phải bày binh bố trận, thời gian gấp rút như vậy e rằng có chút khó khăn." Điều này đương nhiên ta biết, vì thế ta mới nói, có thể thắng hay không còn phải dựa vào chữ 'Nhanh'. Ta cắn răng nói: "Vứt hết tất cả các vật nặng trên người, tiến công với tốc độ nhanh nhất có thể. Các vị phải biết rằng." Ánh mắt ta nhìn qua một lượt các tướng quân, trầm giọng nói: "Trận chiến này, nếu như không hành động nhanh hơn bọn họ, kết quả của chúng ta chỉ có một, đó chính là —— đại bại!" Trái lại, nếu qua được cửa ải này, như vậy chiến thắng sẽ hoàn toàn nằm trong tay chúng ta. Các tướng quân lập tức thay đổi sắc mặt, một người chắp tay nói: "Kế hoạch tác chiến thế nào, xin công chúa căn dặn kỹ lưỡng." Ta hít một hơi thật sâu, ra lệnh: "Đội quân chủ lực đóng lại bên này cầu treo giao cho Trần tướng quân thống lĩnh." "Vâng." Trần tướng quân vội vàng gật đầu. Hiển vương nói: "Bản vương đương nhiên sẽ đi theo công chúa đánh lén doanh trại chính của Bắc Tề." Ta cảm thấy trong lòng hơi run rẩy. Doanh trại chính của Bắc Tề, nơi đó, có thể có tiên sinh của ta. Giờ phút này mà ta vẫn nghĩ đến chuyện riêng tư! Ta cắn răng nói: "Không, nhiệm vụ của vương gia là chặn đứng đại quân Bắc Tề, người ở lại bên này cầu treo. Còn về chuyện đánh lén, chỉ cần giao cho Mã tướng quân và Từ tướng quân là được." Hai vị tướng quân vội chắp tay nói: "Tuân lệnh." Ta liếc mắt nhìn Hiển vương, mở miệng nói: "Còn một việc nữa, đó là chờ cho đến khi chúng ta rút về từ doanh trại chính của Bắc Tề, xin vương gia hãy chuẩn bị binh sĩ và ngựa cho thật tốt, nhất định phải chặt đứt xích của cây cầu treo !" Trong con ngươi của y hiện lên sự kinh ngạc, bật thốt lên: "Nếu như không kịp thì sao?" Ta giật mình, trầm giọng nói: "Cũng chặt!" "Công chúa!" Cố Khanh Hằng bên cạnh hoảng sợ kêu lên một tiếng, ta không đành lòng ngoái đầu lại nhìn y, chỉ mở miệng nói: "Đây là mệnh lệnh, ai trái lệnh, chém!" Cố Khanh Hằng còn muốn nói điều gì đó, lại bị ta cắt ngang: "Được rồi, chuẩn bị nhanh lên." "Dạ." Mọi người đồng thanh vâng dạ. Ta nói với Cố Khanh Hằng: "Mời Cố phó tướng đi theo bản cung, bản cung có lời muốn nói." Y cũng không nói gì cả, trực tiếp bước ra ngoài cùng ta, ta biết, y cũng có lời muốn nói với ta. Không đợi y mở miệng, ta nói thẳng: "Khanh Hằng, muội giao Hoàng thượng cho huynh." Chân mày của y nhíu lại: "Không, ta theo muội tiến vào doanh trại của địch." Ta đã sớm biết y sẽ nói như thế, ta nhìn y nói: "Là huynh đã nói, làm nhiều chuyện như thế, chính là vì muốn người được sống. Bây giờ, người ấy cần huynh. Huynh đừng nói với muội đã có Lý Văn Vũ, y chỉ là Ngự tiền thị vệ, đôi lúc, lời nói của y không đủ trọng lượng. Vì thế, việc này nhất định huynh phải làm. Chuyện Hoàng thượng trúng độc không thể để cho người khác biết. Còn nữa, huynh nhất định phải luôn luôn chú ý, vài ngày nữa, Diêu thục phi sẽ đến." Y mở to đôi mắt nhìn ta: "Nàng ta tới để làm gì?" Ta cười: "Đương nhiên là cứu mạng Hoàng thượng. Vì thế, trước lúc nàng ta tới, huynh phải bảo vệ người, được không?" "Tam nhi, nhưng mà ta lo lắng uội. Ta làm sao có thể yên tâm để muội đi một mình?" Y nhíu mày nói. Ta lắc đầu nói: "Muội đâu có đi một mình? Muội có nhiều người bên cạnh như vậy. Nhưng bên cạnh Hoàng thượng, có huynh, muội mới yên tâm." "Tam nhi…" Giọng nói của y nặng nề. Ta bỗng nhiên cười nói: "Huynh làm sao vậy? Đừng nói giống như sinh ly tử biệt vậy chứ. Khanh Hằng." Ta nhìn vào mắt y: "Hoàng thượng sống, muội mới có thể sống." Trong con ngươi của y khẽ chấn động, một lát sau mới mở miệng: "Ta biết rồi. Muội cứ yên tâm giao tất cả cho ta, nhất định ta sẽ làm tốt. Hoàng thượng sẽ chờ muội trở về. Ta, cũng chờ muội trở về." Ta gật đầu thật mạnh. Ta đẩy y nói: "Đi nhanh đi. Lúc này Hoàng thượng còn ngủ, dẫn người đi đi!" Ta nghiến răng nói, đó là ta muốn nói cho y biết, nếu hắn không muốn đi, thì phải kiên quyết kéo hắn đi! Ta nhìn thấy hốc mắt y ửng đỏ, nói nhỏ: "Huynh hận nhất là lúc muội gặp nguy hiểm mà huynh lại không ở bên cạnh muội, nhưng mà lúc này, huynh không thể không ở lại. Tam nhi, muội hãy hứa với huynh, nhất định phải trở về." "Muội hứa." Ta hứa với y. Ta cũng muốn trở về, ta hứa. Nhưng mà, tình hình đêm nay thế nào, ta cũng không biết được, bất luận ra sao, Hạ Hầu Tử Khâm đều phải được an toàn mà sống. Cố Khanh Hằng không đành long, đưa mắt nhìn ta lần thứ hai, cuối cùng xoay người rời đi. Toàn bộ quân doanh, tất cả đều đã chuẩn bị đâu vào đấy. Người giả được đưa ra ngoài, được sắp xếp rải rác khắp mọi nơi. Các cây đuốc đã sớm được đốt sáng lên, bởi vì, chờ cho đến khi đại quân Bắc Tề tiến đến, hẳn đã là buổi tối. Mặc dù, các tướng sĩ trúng độc, trong quân doanh cũng sẽ không thể nào không có ai thắp sáng đuốc lên. Dò xét một vòng, ta nhìn thấy chiếc màn màu vàng sáng chói, bước đi dưới chân ta đột nhiên trở nên khó khăn. Ta cũng muốn vào trong gặp hắn một lần, có điều ta biết, ta không thể. Lúc xoay người, ta nghe thấy có tiếng người chạy đến, kinh hãi, ta quay đầu lại thì thấy đó là Lý Văn Vũ. Tâm trạng nặng nề

của ta cuối cùng cũng được thả lỏng, ta biết nhất định là Cố Khanh Hằng phái y đến bảo vệ ta. Ta cũng không nói gì, chỉ tiến về phía trước. Đi vài bước, đột nhiên ta nhìn thấy Hiển vương đứng trước mặt của ta, ta giật mình, thì thấy y đã tiến lên chỗ ta, nói với ta: "Đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, mời công chúa xuất phát." Ta gật đầu, bước nhanh tiến lên. Hiển vương chỉ huy đại quân lẻn vào vùng núi, nếu như đi hướng chính, nhất định sẽ chạm mặt với đại quân Bắc Tề. May là hai bên đất trống ở Trường Hồ đều là dãy núi, người của bọn ta tách ra hai ngả, đồng thời tiến lên. Lần thứ hai ta quay đầu lại nhìn, vị Trần tướng quân kia nói với ta: "Xin công chúa yên tâm, ở đây đã có thần." Ta gật đầu, lại nói: "Thời gian vừa qua, Hoàng thượng quá vất vả nên sinh bệnh, hiện giờ long thể cũng không khỏe, bản cung đã nhờ Cố phó tướng bảo vệ Hoàng thượng, việc này, sẽ không làm phiền đến Trần tướng quân nữa. Khanh chỉ cần chuyên tâm chiến sự thôi." Ta nói những lời này, chính là sợ đến lúc đó y phái người đi bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy sự việc sẽ càng phiền phức. Y gật đầu, chỉ nói một câu "Công chúa yên tâm", rồi không nói thêm gì nữa. Ta do dự một lát, cuối cùng cũng đuổi kịp bước chân của đại quân. Hiển vương đi lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Chuyến đi này tất cả đều phải đi bộ, công chúa là lá ngọc cành vàng, muốn người làm chuyện như vậy, thực sự là làm khó người rồi." Bước đi dưới chân nhanh hơn, ta chỉ nói: "Bây giờ ở đây là chiến trường, còn lá ngọc cành vàng gì nữa?" Y cười khẩy một tiếng nói: "Bản vương thật sự không hiểu, Tuyên Hoàng bệ hạ để công chúa đến nhất định là muốn thành gia thất với Hoàng thượng, nhưng mà bây giờ, công chúa cũng chưa phải nương nương của Thiên triều chúng ta, làm sao có thể tận tâm tận lực làm việc giúp Hoàng thượng đến như vậy?" Ta nao nao, chính xác là việc này không thể nào nói rõ được. Trong lòng ta dự tính nên mở miệng như thế nào, lại nghe y nói: "Ngay từ đầu, lúc nhìn thấy công chúa, thật sự đã khiến cho bản vương nhớ đến một người." Tiếp theo trong lòng ta kinh hãi, mở miệng hỏi: "Ai?" Y bình tĩnh trả lời: "Đàn phi." Ta khẽ nắm chặt hai tay, giả vờ như không biết, ngoái đầu lại hỏi: "Nàng là người ở đâu?" Y đưa mắt nhìn ta một cái, một lát sau mới nói: "Đương nhiên là phi tử của Hoàng thượng, nhưng mà đã bị bệnh dịch chết rồi." Ta cười nhạt một tiếng: "Thật sao? Vậy thì vì sao vương gia lại nhớ đến nàng ấy?" "Người và nàng ấy rất giống nhau." Lời của y nói xong làm ta chấn động. Hít một hơi, ta nói: "Ý vương gia là... Vẻ ngoài giống nhau." Y lại phủ nhận: "Không, công chúa xinh đẹp hơn nàng ấy. Chỉ là, thái độ đối xử với Hoàng thượng, rất giống." Ta cười: "Điều này làm cho vương gia cảm thấy hiếu kỳ sao? Như vậy bản cung nói cho vương gia biết, Hoàng thượng là người xứng đáng để cho người khác trả giá, vì thế, bản cung sẵn lòng." "Cho dù chết trên chiến trường?" Y bật thốt lên hỏi ta. Chết trên chiến trường? Đúng vậy. Ta gật đầu. Nếu không, ta cũng sẽ không nói, không kịp cũng chặt đứt xích cầu. Bởi vì, một khi chặt đứt cây cầu treo kia, thì ít nhất trong khoảng thời gian ngắn Bắc Tề không thể tấn công được. Mà chúng ta, còn có thể đánh lén vào doanh trại chính rồi tiêu diệt đại quân Bắc Tề. Đến lúc đó, hai bờ cách một khoảng, một chốc lát thôi cũng làm nên chuyện lớn. Như vậy Hạ Hầu Tử Khâm có thể có đầy đủ thời gian để điều chỉnh lại rồi. Một lát sau, ta lại nói: "Nếu như đến lúc đó không kịp, sẽ lập tức có tín hiệu báo tin." Ta đưa ống trúc đã chuẩn bị từ trước đưa cho y xem Người bên cạnh ta gật đầu, lại không nói thêm gì nữa, đi phía trước ta, giúp ta nhổ những chạc cây chắn ngang đường ra. Ta chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, y lại quay đầu lại đưa mắt nhìn ta một cái, mở miệng nói: "Công chúa không cần kinh ngạc, bản vương làm như vậy, chỉ vì kính phục người, không liên quan gì đến Hoàng thượng." Ta có chút khiếp sợ, y lại nói: "Thực ra đối với Hoàng thượng, bản vương vẫn rất ngưỡng mộ. Khi đó nhị ca đã nói, bên cạnh huynh ấy có Đàn phi nương nương, đó là may mắn của huynh ấy. Chỉ tiếc là, Đàn phi nương nương hồng nhan bạc mệnh. Nhưng bây giờ, thật ra bản vương lại cảm thấy, có công chúa, cũng là may mắn của Hoàng thượng. Vì thế cho đến nay, vận may của Hoàng thượng luôn vẫn luôn rất tốt. Cho nên, y mới nói ta và Đàn phi đều có thái độ đối xử với Hạ Hầu Tử Khâm giống nhau. Hóa ra là do Tấn vương nói cho y biết chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm và Đàn phi sao? Cũng phải thôi, nếu không, hôm trở về hoàng đô Hiển vương chưa từng tiếp xúc với ta, thì làm sao có thể biết mọi chuyện tỉ mĩ kỹ càng như thế? Ta nhân cơ hội hỏi: "Nếu vương gia hâm mộ, như vậy chắc cũng hâm mộ thân phận của người ấy?" Lời này ta hỏi thẳng, chính là muốn hỏi một chút, y có ý muốn làm hoàng đế Thiên triều hay không? Trong con ngươi của y nhuộm đầy vẻ cảnh giác, nói ngay: "Lời này của công chúa quá đại nghịch bất đạo!" Ta cười nhạt một tiếng, không nói gì. Lại nghe y nói: "Đạo lý một lòng cùng nhau chống người ngoài không chia rẽ này bản vương vẫn hiểu." Lời nói này của y, lại như cho ta một viên thuốc an thần. Một lòng không chia rẽ. Nói nghe thật hay. E là y vẫn không biết chuyện Tô Mộ Hàn là thái tử tiền triều, nhưng mà lúc này ta cũng không có ý định nói cho y biết. Cũng không biết đã đi bao lâu, ta chỉ cảm thấy hơi mệt, thở dốc. Hiển vương lại nhẹ giọng nói: "Công chúa không cần phải nói, để giữ lại một ít sức lực mà gấp rút lên đường." Ta gật đầu. Đội quân phía trước bắt đầu tăng tốc độ, bên cạnh chỉ nghe thấy tiếng sột soạt leng keng, sắc trời đã tối dần, mà chúng ta vẫn chưa tới nơi. Trong lòng ta toát mồ hôi, phải nhanh lên mới được, ngàn vạn lần phải tới trước đại quân Bắc Tề, không thể để

cho bọn họ đuổi kịp! Đi một lúc lâu, ta mệt đến mức dường như không đi nổi nữa. Xem ra, thể lực của ta cuối cùng cũng không thể nào sánh được với binh lính tập luyện hàng ngày. Lý Văn Vũ tiến lên phía trước, cắn răng nói: "Xin công chúa để cho thuộc hạ cõng người đi!" Ta giật mình nhìn y một cái, nhớ đến khi đó, ta muốn y cưỡi ngựa cùng với ta, nhưng thế nào y cũng không chịu. Thời khắc đặc biệt như hôm nay, Lý Văn Vũ là loại người giữ khư khư quy tắc như vậy cũng không nhịn được mà phá lệ. Ta cũng không cự tuyệt, liền để y cõng trên lưng. Nếu lúc này ta mà mệt quá ngã quỵ, thì cuộc chiến này còn đánh thế nào được nữa? Nằm ở trên lưng của y, ta thở hổn hển, mắt nhìn về phía trước, lúc này trời đã tối hẳn. Hơn nữa lúc này chúng ta đang ở vùng núi, tia sáng phát ra càng u ám. May là đã qua mùa hè, không còn nhiều muỗi nữa. Dọc theo đường đi, cũng không hề nghe tiếng của đại quân Bắc Tề, ta thở phào nhẹ nhõm, nhất định sẽ kịp. Ta muốn đến cầu treo trước bọn họ để chuẩn bị sẵn, đợi cho bọn họ bước qua, lập tức bố trí, để bọn họ hoàn toàn không kịp có thời gian trở tay. Lúc bọn ta đến nơi, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm. Quay đầu lại, rất xa, phía xa xa là doanh trại chính của Thiên triều, như vậy, ta mơ hồ nhìn thấy ánh lửa đỏ rực. Chờ rất lâu, rốt cuộc cũng nghe được tiếng vó ngựa phía trước, còn có thêm tiếng bước chân. Qua chừng nửa canh giờ sau, một đại quân trùng trùng điệp điệp đi qua. Vì để đảm bảo, chúng ta ở tại chỗ chờ đợi qua một khắc. Ta đưa mắt liếc nhìn Hiển vương, y hiểu ý, chỉ huy hai đội quân tiến lên phía trước. Lúc này cũng đã đến lúc khởi binh, ta chọn một con ngựa, xoay người lên ngựa, đưa mắt nhìn bờ bên kia cầu treo, hít một hơi thật sâu, nói: "Xuất phát!" Quân tiên phong vội vàng xông lên dẫn đầu, ta ghìm chặt cương ngựa, ngựa hí lớn một tiếng, đuổi theo bước chân của binh lính phía trước. Lý Văn Vũ vội thúc ngựa tiến đến bên cạnh ta. Một vạn binh sĩ, rất nhanh đã đi qua cầu treo. Ta đoán không sai, quân doanh của Bắc Tề chiếm đóng áp sát thượng nguồn sông Lật, đường đi rất bé. Ta thực sự không nhìn ra, ở đây còn có thể đóng một quân đội lớn đến vậy. Thấp thoáng, ta đã có thể thấy được ánh lửa. Lúc này, nhất định là Hàn vương đã xua quân đi trước đánh lén vào quân doanh Thiên triều, như vậy, lúc ở lại doanh trại chính, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là Tô Mộ Hàn. Nghĩ như vậy, trái tim ta bỗng chốc thắt chặt, ta không khỏi nhíu mày, không tự chủ được mà xoa ngực. "Công chúa sao vậy?" Lý Văn Vũ nhanh chóng phát hiện sự khác thường của ta, lo lắng hỏi ta. Ta biết mình đã thất thố, vội lắc đầu nói: "Không có gì." Nói dứt lời, ta cũng không nhìn y, quát một tiếng, đi thẳng về phía trước. Lúc này, ta trông thấy phía trước có người lùi lại nói với ta: "Công chúa, phía trước cách chúng ta ba mươi trượng là doanh trại chính của Bắc Tề!" Trong lòng ta run lên. Nhanh vậy sao! Ta nghiến răng nói: "Bản cung sẽ xông vào trong, bắt giữ quân sư của bọn họ!" Tô Mộ Hàn… Ta ghìm chặt cương ngựa, toàn thân run rẩy, tiên sinh từng chung sống cùng ta ba năm, hôm nay, lại phải dùng cách thức thế này để gặp mặt. Aiii, thế sự vô thường, ai nói không phải cơ chứ?

* Thế sự vô thường – chuyện đời lắm bất ngờ, không lường trước được.Nghe ta hạ lệnh, Mã tướng quân và Từ tướng quân tiến lên phía trước, dẫn binh lính của mình tiến lên. Lý Văn Vũ chăm chú theo sát bên cạnh ta, y rất sợ ta xảy ra chuyện gì. Ta dự tính không sai, lúc này, ở lại doanh trại chính rất ít người, cũng không cần diễn ra cuộc thảm sát quy mô lớn. Hít một hơi thật sâu, ta thúc ngựa đi theo. Hơn một vạn người dũng mãnh xông lên phía trước, chân ta kẹp chặt bụng ngựa, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Đi lên được một đoạn đường, đột nhiên ta thấy một người cưỡi ngựa lao đến, nói với ta: "Công chúa, doanh trại chính của Bắc Tề trống không!" Ta kinh hoàng, mở to mắt nhìn y, lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói cái gì?" Y lại nói: "Chính xác ạ, hai vị tướng quân đã vào trong thăm dò. Chỉ có, chỉ có toàn là hình nhân! Còn có một ít, là tù binh quân ta!" Đầu ngón tay ta run lên, bỗng nhiên quay đầu lại, cách đó không xa, đã truyền đến tiếng vó ngựa. Ta vội quát to: "Thông báo đến hai vị tướng quân, nhanh chóng trở lại cầu treo!" Dứt lời, cũng không quan tâm đến gì khác nữa, ta trực tiếp quay đầu ngựa, phóng trở về. "Công chúa!" Lý Văn Vũ kêu ta một tiếng, vội đuổi theo ta. Nguy rồi! Ta nghĩ đến, y cũng sẽ nghĩ đến. Lúc này quay trở lại, e rằng không phải binh lính của Bắc Tề đi đánh từ hai phía, mà là binh lính của quân ta ở lại bên kia cầu treo bị đánh từ hai phía! Nếu như đại quân Bắc Tề chỉ đi qua cầu treo, nhưng không đi đến doanh trại chính của quân ta, như vậy, Trần tướng quân ở đó, tất nhiên sẽ không có thời gian chạy đến! Ta căn bản cũng không đủ khả năng để biết ở đây đang xảy ra chuyện gì. Nếu để cho bính lính nằm vùng của Bắc Tề qua cầu sẽ không hay. Lúc này cũng không kịp nữa, may là vừa rồi bên cạnh cầu treo không có nơi ẩn nấp, e rằng phục binh vẫn cách cầu treo một đoạn. Nghiến răng, ta lấy tín hiệu bằng ống trúc trên người ra, dùng hộp quẹt đốt, chỉ nghe một tiếng "Vù", tín hiệu được bắn lên bầu trời, lập tức một tiếng "Pằng" thật lớn vang lên. Đủ cao, Hiển vương nhất định có thể thấy được. Có điều bọn họ chặt đứt dây thừng, cùng lắm chỉ là hy sinh tính mạng của ta và một vạn binh sĩ, mà với Thiên triều, vẫn có thể đạt được kết quả mà ta mong muốn ban đầu. Hai vị tướng quân Mã – Từ đã đuổi đến, Mã tướng quân gấp gáp hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy công chúa?" Tốc độ không giảm, ta chỉ nói qua loa: "Không nên hỏi gì cả, không trở về được,

hạ lệnh, toàn quân ra sức tấn công!" Hai vị tướng quân nghe ta nói như thế, đã hiểu rõ tất cả, chỉ nghe Từ tướng quân rút thanh trường kiếm từ thắt lưng ra, giơ kiếm kêu lên: "Các huynh đệ, vì Hoàng thượng, vì giang sơn Thiên triều, chúng ta liều mạng với chúng!" Tiếp theo tiếng hét lớn của y, các tướng sĩ đều hô to: "Liều mạng! Xông lên ——" Ta chỉ cảm thấy viền mắt nóng lên, vẫn chưa thất bại, đúng không? Hàn vương... Ta chỉ hy vọng y qua cầu. Chỉ cần y qua cầu, ta sẽ thắng! Bất ngờ nhắm chặt hai mắt lại, y có ơn cứu mạng ta, ta không muốn y chết. Có điều, chỉ khi y qua cầu, Thiên triều mới có lợi. Bắt sống Hàn vương, còn sợ Bắc Tề không ngừng chiến ư? Như vậy, mặc dù Tô Mộ Hàn thông minh thì cũng không làm được chuyện gì nữa. Kiếm dài của Lý Văn Vũ đã rời khỏi vỏ, y đi theo bên cạnh ta, lớn tiếng nói: "Xin công chúa theo sát thuộc hạ!" Lúc này, âm thanh phía trước đã vang lên rất lớn, đội quân vừa xông lên nhất định đã giao chiến với binh lính Bắc Tề. Tiếng vũ khí va chạm vang lên vô cùng chói tai, ta phải cố gắng vểnh tai mới có thể nghe thấy lời nói của Lý Văn Vũ. Lần trước, vẫn chỉ đứng xa xa nhìn hai quân chém giết. Còn lần này, ta lại gần đến thế. Ta ngồi trên lưng ngựa, bần thần nhìn cảnh tàn sát khốc liệt. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng thét gào, tiếng chém giết, ở xung quanh ta tất cả đều trở nên hỗn loạn. Quả nhiên, hơn bốn mươi giá cầu treo kia toàn bộ đã bị chặt đứt! Quân đội bên kia của Thiên triều chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng ta chém giết. Lý Văn Vũ cẩn thận chuyên tâm ở bên cạnh bảo vệ ta, kiếm của y đã chém rất nhiều người. Máu tươi văng lên trên khắp người ta và y, khắp nơi đều là màu đỏ khiến người khác khiếp sợ. Không biết là ai kêu lên một tiếng "Vương gia", ta cảm thấy trong lòng chấn động cực mạnh. Ngước mắt nhìn về phía ấy, ở giữa quân đội chém giết, ta trông thấy phía đối diện, cao cao trên lưng ngựa một người đeo mặt nạ đang nhìn thẳng vào ta. Cách quá xa nên ta không thể nào nhìn thấy được ánh mắt của y, nhưng, ánh sáng do chiếc mặt nạ kia phản chiếu ra, ta không thể nào nhìn sai được! Hàn vương! Ta chỉ cảm thấy đầu óc "Ong" lên một tiếng, y không qua cầu, không hề qua cầu... Vậy đã có thể nói rõ, Tô Mộ Hàn đã đoán trúng kế hoạch của ta, không sai dù chỉ một chút. Nếu không, Hàn vương là người cầm đầu nhất định không có khả năng không qua cầu được! Như vậy, Tô Mộ Hàn đâu? Mở to ánh mắt nhìn lại, tìm kiếm đã lâu, nhưng ta cũng không nhìn thấy bóng người trong trí nhớ của ta. Ta đang thất thần, lại nghe Lý Văn Vũ quát lớn: "Công chúa cẩn thận!" Hoàn hồ, ta trông thấy Hàn vương giơ cung lên cao, nhắm thẳng vào ta. Một khắc kia, chẳng biết tại sao, trong lòng ta hiện lên một cơn đau nhói. Tiếp theo đó, ta lại cười khổ. Những điều này là gì? Vừa rồi, ta không phải còn cầu nguyện y sẽ đi qua cầu, cầu nguyện là y bị quân ta bắt giữ sao? Lúc này, y dùng cung tên nhắm về phía ta, ta lại đau lòng cái gì? Ta và y, lập trường đối lập. Mũi tên kia cách một khoảng không bay vụt qua chỗ ta, Lý Văn Vũ kinh hoàng nhảy lên, vung kiếm chặt đứt mũi tên kia. Một tiếng "Keng" thật lớn vang lên, ta rõ ràng nhìn thấy, mũi tên kia để lại một vết thương trên người Lý Văn Vũ! Lực bắn tên rất mạnh! "Công chúa!" Hiển vương đứng cách một vách núi gọi ta, ta giật mình quay đầu lại, nghe y nói: "Chạy phía sau, cách nơi này hơn mười trượng có một cầu treo!" Một loại cảm giác không rõ phát sinh, dường như ta cho rằng, tay ta và y, dường như đã chạm vào nhau. Chẳng biết tại sao, nước mắt ta tràn ra, tràn ngập toàn bộ viền mắt. Sự vật trước mắt ta, bỗng chốc trở nên mơ hồ không thể nhìn rõ. Bóng người kia, đang lắc lư trước mắt ta, ta chỉ nhìn thấy bộ y phục màu trắng. Gương mặt đó, ngay cả trong mơ ta đều muốn nhìn rõ, lúc này, dường như lại đang thấp thoáng mơ hồ hiện ra... Lúc này, phía sau, dường như ta lại nhìn thấy bóng dáng của ai đó. Một ánh sáng phản chiếu tới, ta chỉ cảm thấy trong lòng giật mình! Hàn vương tới! Không cần phải nói, y không giết ta, nhất định cũng đến để bắt ta! Nghĩ như vậy, ta cũng không quan tâm đến chuyện gì khác nữa, chân kẹp chặt bụng ngựa, hét lớn một tiếng, thúc ngựa chạy về phía cầu treo. Lúc này, Tô Mộ Hàn đã ở rất gần với ta, cuối cùng, ta cũng nghe được giọng nói của y truyền đến: "Tử nhi, mau dừng lại!" Trong trí nhớ của ta, y chưa bao giờ nói lớn tiếng như thế. Khi đó, giọng của y luôn luôn nhàn nhạt, rất nhẹ nhàng. Y vội vàng chạy lên, thậm chí, ta đã bắt đầu ngửi thấy được mùi vị quen thuộc trên người của y, mùi vị thanh đạm nhàn nhạt quen thuộc ấy. Không kịp quay đầu lại, ngựa của ta đã dẫn bước lên trên cầu treo. Nhưng mà chỉ chạy hai bước, đột nhiên nghe được một tiếng "Két" vang lên, cầu treo bỗng nhiên lắc lư. Ta hoảng sợ ngay lập tức phản ứng, cây cầu treo đã bị người khác chặt đứt! Lại là những âm thanh "Ken két" vang lên, sau đó là một tiếng "Ầm", cả cây cầu bỗng nhiên đổ sụp xuống. Bất giác ta hoảng sợ kêu lên một tiếng, con ngựa dưới người ta hí lên một tràng, bỗng nhiên bụng dưới ta quặn đau. "Tử nhi!" Phía sau ta đột nhiên có người đưa tay, bắt lấy tay của ta. Ta cảm thấy toàn thân run lên, lúc quay đầu, thì thấy tay y đang theo bản năng như muốn nắm bắt thứ gì đó. Nhưng mà, ta rõ ràng nhìn thấy y đã bắt được, nhưng lại chỉ trong thời gian rất ngắn, lại buông ra... Hai người, bỗng chốc rơi xuống vách núi. "Vương gia ——" Thanh âm của một nữ tử thê lương vang lên văng vẳng trong không trung. Ta ngây dại, gọi ai cơ, vương gia ư?

221. Q.3 - Chương 15: Đánh Cắp Trái Tim

Edit : Ong MD Beta : Thỏ SN + TomoyoDouji "Chưa bao giờ nghĩ tới trong bao năm như vậy, ta lại tự mình đào tạo ra một đối thủ ngang tài ngang sức." Ta chẳng qua chỉ trộm của nàng một hạt trân châu, nàng lại trộm của ta toàn bộ trái tim…" **** Giọng nói kia… Thanh Dương!? Trong lòng ta bất chợt giống như bị thứ gì đó giáng mạnh xuống, người đuổi theo là Thanh Dương! Người đeo mặt nạ là Thanh Dương! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tô Mộ Hàn – rốt cuộc y là ai? Ta ngước mắt, muốn nhìn rõ người đang ôm lấy ta, có điều xung quanh rất tối, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. "Tiên sinh…" Ta run run gọi y. Y ghé sát vào bên tai của ta, nhỏ giọng nói: "Đừng sợ." Giọng nói kia giống hệt trong trí nhớ, lãnh đạm, khàn khàn. Không biết tại sao, tại thời khắc giọng nói đó cất lên, nước mắt ta tuôn ra ào ạt. Muốn nhấc bàn tay lên cũng không được, chỉ có thể để mặc cho nó buông thõng xuống. Ta không biết chúng ta sẽ rơi xuống đâu, chỉ biết ở phía dưới càng ngày càng tối. Tối đến mức, đưa bàn tay ra cũng không thấy được năm ngón. Dường như có vật gì đó quất mạnh vào người, ta đau đến mức không chịu được kêu lên thành tiếng, ta và y ngừng lại một chút rồi rơi thẳng xuống dưới. Tô Mộ Hàn ôm lấy ta, không biết rốt cuộc chúng ta đã rơi xuống chốn nào. Chỉ cảm thấy cả người đau nhức, rồi nhanh chóng mất hết cảm giác. Ta cảm thấy hơi choáng váng, muốn nhắm mắt nhưng lại cảm thấy vô cùng chói mắt. Cố gắng mở mắt ra mới phát hiện bây giờ là ban ngày, nhìn sắc trời này chắc hẳn đã gần trưa. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống mặt. Ta nheo mắt lại, theo bản năng muốn đưa tay lên che lại nhưng chợt phát hiện ra, tay của ta… Nghiêng mặt nhìn qua mới thấy, tay của ta bị vướng trên những sợi dây mây, còn cả người cũng bị cuốn chặt lấy. Ta giật mình, đúng rồi, làm sao ta có thể quên, đêm qua ta và Tô Mộ Hàn rơi từ trên cây cầu bị đứt dây xuống. Ta thử giật giật, mới phát hiện ra là không thể chui ra được. Ta thất thanh gọi: "Tiên sinh…" Người đâu rồi? Đã đi đâu rồi? Xung quanh nơi này, mặc dù là dây mây giăng khắp nơi, nhưng có người hay không ta vẫn có thể thấy rõ. Nhưng lúc này ngoại trừ ta thì không nhìn thấy ai cả. Trong lòng ta hoảng sợ, rất khó dứt ra khỏi đám mây này, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ dưới mặt đất. Chỗ này cách mặt đất khoảng chừng hai trượng, ta nhìn không rõ lắm, không biết Tô Mộ Hàn có ở dưới hay không nữa. Ta nắm chặt hai tay, nếu như Tô Mộ Hàn rơi thẳng xuống bên dưới thì hậu quả nhất định là không thể tưởng tượng nổi . "Tiên sinh! Tiên sinh ——" ta gào lên nhưng không có ai trả lời, không có người nào cả. Ta không biết đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu. Có lẽ y không có ở bên dưới, vì thế không nghe được tiếng ta gọi. Có lẽ, y đã… Ta cắn môi, không dám nghĩ tiếp nữa. Ta hít thở nặng nề, toàn thân bắt đầu đau đớn. Cắn chặt răng, không biết nên làm gì bây giờ. Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực như vậy. Ta nghĩ đến Hạ Hầu Tử Khâm, nếu biết việc này, hắn làm sao mà chịu nổi đây? Bất chợt ta nhắm mắt lại, đêm qua người nhìn thấy ta và Tô Mộ Hàn rơi từ trên cầu xuống chỉ có Thanh Dương. Những người khác chắc chắn không biết, còn Thanh Dương đương nhiên sẽ không nói ra. Hai bên đều mất quân sư, chắc chắn sẽ không ai dám tiết lộ ra, chỉ dám bí mật phái người tìm kiếm dọc theo đáy vực hẹp dài này mà thôi. Cuộc chiến này tạm thời không thể tiếp tục được nữa. Ta khẽ co cánh tay lại, "Ôi." Đau đến mức không chịu nổi khiến ta phải kêu lên thành tiếng. Cổ tay của ta chắc hẳn đã bị trật khớp, sưng tấy lên rồi. Lúc này, ta mơ hồ nghe thấy phía dưới có tiếng bước chân, lòng ta lo lắng, vội vàng gọi thất thanh: "Tiên sinh" Cho dù không nhìn thấy người, ta chỉ chờ mong y có thể đáp lại ta một tiếng. "Tiên sinh!" Ta lại kêu một tiếng nữa. Một lát sau mới nghe giọng của y trả lời: "Ta ở đây." Trong giọng nói tràn đầy sự mệt mỏi, dường như còn có hơi thở gấp gáp, vội vàng nữa. Ta vội nói: "Tiên sinh, người không sao chứ?" Ta không nhìn thấy y nên không biết y rốt cuộc thế nào. Y lợi dụng ta hạ độc hại Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng bây giờ khi phải thực sự đối mặt với y, ta vẫn quan tâm như trước. Tô Mộ Hàn trả lời ta xong lại nói ngay: "Ráng chịu một chút nữa, ta cứu ngươi xuống." Y vừa dứt lời, ta lại nghe thấy bên dưới vang lên tiếng "Sột soạt", giống như tiếng của thứ gì đó bị kéo tới. Ta cắn răng, không nói thêm gì nữa. Một lúc lâu sau mới cảm giác được y đưa tay chạm vào người ta, chỉ cảm thấy toàn thân run lên, rốt cuộc ta đã biết y làm gì . Nhất định là y đi tìm đồ đến đây lót phía bên dưới, vì nơi này còn cách mặt đất rất cao, cho dù y là nam tử cũng không thể với tới được. Ta cho rằng, thứ đưa lên sẽ là thanh đoản kiếm. Nhưng không ngờ chỉ là một mảnh đá có cạnh sắc bén. Thứ này quả thật khiến ta giật mình Dùng mảnh đá như thế để cắt những thân mây này ra thành nhiều đoạn, thì cho dù đá sắc bén đến mấy cũng sẽ tốn biết bao nhiêu thời gian chứ? "Tiên sinh…" Y thở hổn hển trả lời ta: "Ừ?" Ta muốn nói tiếp nhưng lại nuốt xuống. Nhất định là y đang mệt chết đi được, những chuyện khác chờ lúc xuống dưới hỏi cũng không muộn. Lúc này, cần phải giữ sức cho y, ta cũng cần nhanh chóng

ra khỏi đám dây mây này. Tô Mộ Hàn cũng không để ý tới chuyện ta đột nhiên im lặng, chỉ cố gắng làm cho động tác trên tay nhanh hơn. Ta hít sâu vào, lúc này bên tai chỉ có tiếng mảnh đá cứa vào thân mây vang lên liên tục. Xen lẫn vào đó là tiếng thở hổn hển của Tô Mộ Hàn. Cảm giác bất lực ngự trị trong ta lúc nãy cuối cùng cũng dần dần tan biến. Thành thật mà nói, Tô Mộ Hàn mang lại cho ta cảm giác quá bình tĩnh, làm cho ta không còn nghĩ tới mọi muộn phiền trong lòng nữa. Chỉ có điều, tiên sinh bây giờ vẫn còn là người ta quen biết nhiều năm trước sao? Cũng không biết trải qua bao lâu, ta đột nhiên cảm thấy cả người rơi xuống, không kiềm chế được kêu khẽ lên một tiếng, chợt rơi vào một vòng ôm ấp. Tô Mộ Hàn chống đỡ không nổi, ôm ta té lăn trên mặt đất. Nghe y kêu lên một tiếng đau đớn, ta giật mình, vừa vội vàng vừa hoang mang ngồi dậy, xoay người lại nhìn y. Vẫn là khuôn mặt đó chạm vào mắt ta. Khuôn mặt đó vẫn đẹp như vậy, đẹp đến rung động lòng người. Vẫn giống hệt như lần đầu tiên ta nhìn thấy lúc tháo mặt nạ của y ra trong hang núi bên bờ Vụ Hà ngày ấy. Tô Mộ Hàn thực sự là Hàn vương! Đầu ngón tay ta run lên, Tô Mộ Hàn dường như ý thức được điều gì, chống người ngồi dậy nhích tới, nhưng thử nhiều lần cũng không thành công. Ta nhìn thấy, lòng bàn tay trái của y đẫm máu, hòn đá rơi bên cạnh cũng… Vì cắt thân mây bằng đá lâu như vậy, nên ngay cả khi y đưa cánh tay lên cũng run run không ngớt. Còn tay phải của y lại sạch sẽ một cách dị thường, tạo thành hai hình ảnh đối lập nhau. Thậm chí ta còn cảm thấy, mới vừa rồi đi tìm nhiều cành cây và bùn đất đến đây để lót phía bên dưới, y cũng không dùng tới cánh tay này. Trước mắt ta, dường như lại thấp thoáng hiện cảnh tượng chúng ta ngã xuống đêm qua. Khi đó, ta nhìn thấy rõ ràng y nắm được cây cọc của cầu, nhưng chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, lại buông ra. Mà lúc này rốt cuộc ta đã biết vì sao! Thanh Dương không gạt ta, những lời nàng ta nói đều là sự thật. Ở Nam Sơn, y vì cứu ta mà đã bị tàn phế cánh tay phải! Nghĩ đến đây, trong lòng ta không ngừng đau đớn. Vì thế, không phải là y thả tay, mà căn bản là y không nắm được. Tiên sinh… Ta cúi người dìu y đi, tay trái của y vẫn không ngừng run rẩy, những vệt máu tươi chảy ra từ lòng bàn tay. Những mảnh đá vụn li ti cắm sâu vào bên trong khiến lòng ta chua xót vô cùng. Tô Mộ Hàn chỉ nhẹ giọng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?” Ta trầm mặc, cuối cùng khẽ lắc đầu. Chỉ là toàn thân bị vướng trong đám mây nên hơi đau, còn lại tất cả chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại. Ta khẽ cắn môi, cũng may tất cả đã qua. Ta nghĩ, nếu không phải phía bên dưới cầu dây mây giăng kín như thế này chắc chắn khi ta ngã xuống đã sớm chết rồi. Tô Mộ Hàn lại nói: “Phía trước có một cái hồ sâu, ta qua bên đó rửa sạch là được rồi.” Nói xong, y tự đứng lên, cũng không nhìn ta, bước thẳng về phía trước. Ta chần chờ một lát, cuối cùng đứng lên đi theo phía sau y. Y cũng không quay đầu lại, chỉ chậm rãi đi về phía trước. Nhìn bóng lưng gầy gầy của y, đột nhiên ta không biết nên nói gì. Hai người đi được một đoạn, mới thực sự nhìn thấy cái hồ sâu mà Tô Mộ Hàn nói, y ngồi xổm xuống, nhúng tay trái vào trong hồ nước. Ta chần chờ một lát, cuối cùng bước lên phía trước, vén ống tay áo lên đưa tay qua cầm tay của y, cẩn thận giúp y rửa sạch vết thương. Đầu ngón tay của y khẽ run lên, nhưng không trốn tránh. Ta khẽ cười hỏi: “Bây giờ, ta nên xưng hô với người như thế nào đây? Tiên sinh? Vương gia? Hay là thái tử?” Lúc ta nói chuyện quay mặt sang nhìn thẳng vào y. Y không quay đầu lại nhìn ta, đôi môi mỏng mím chặt, chỉ thỉnh thoảng khẽ nhíu mày. Ta biết, lấy những mảnh vụn trong lòng bàn tay ra sẽ rất đau. Một lát sau mới nghe y nhỏ giọng nói: “Ngươi thông minh như vậy, làm sao không biết nên xưng hô với ta thế nào?” Lời của Tô Mộ Hàn khiến ta giật mình. Y rút bàn tay trong tay của ta ra, ta thật không ngờ tới y sẽ làm như vậy nên giật mình, chợt thấy y đứng dậy. “Tiên sinh…” Ta thốt lên gọi y. Gọi xong bỗng nhiên ta lại thấy ngẩn ngơ. Đúng vậy, mặc kệ thế nào, trong lòng của ta trước sau gì y vẫn là tiên sinh của ta. Y không phải Hàn vương, cũng không phải thái tử tiền triều, y chỉ là tiên sinh của ta. Rõ ràng ta nhìn thấy khóe miệng của y nở một nụ cười thản nhiên, nhưng không dừng bước lại, mà tiếp tục đi về phía trước. Ta đứng lên, kéo ống tay áo xuống đuổi theo, đi ở bên cạnh y, cẩn thận đỡ cánh tay của y lên. Y không từ chối, để mặc cho ta làm. Ta cắn môi, có rất nhiều chuyện muốn hỏi y. Ta nói rồi, y nợ ta một lời giải thích. Đang định mở miệng, lại thấy y đột nhiên giơ tay lên đẩy ta ra, bỗng nhiên lui một bước, cả người dựa vào vách đá bên cạnh, xoay người ho khan. Ta hoảng sợ đến mức ngây dại cả người Trong ba năm đó, mỗi lần Tô Mộ Hàn ho không ngừng, ta chỉ có thể đứng cách tấm màn kia mà nhìn. Cho tới bây giờ đối với ta, tấm màn kia dường như đã trở thành bức tường vô hình ngăn cách ta hướng về phía y. Không có mà cũng như có. “Khụ…” Y vẫn cúi đầu ho không ngừng, ta không nhìn rõ vẻ mặt của y mà chỉ nhìn thấy cơ thể của y run lên, nếu không có vách đá bên cạnh chỉ sợ là y đứng không nổi. “Tiên sinh.” Ta bước qua, hơi chần chờ, cuối cùng đưa tay đỡ lấy người y. Tô Mộ Hàn không nói ra lời, ho thật lâu, cuối cùng mới từ từ bình phục lại. Ta chợt cảm thấy hoảng sợ, dường như chứng ho khan của y còn nặng hơn nhiều so với hồi đó. Cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy y ho nghiêm trọng như vậy. Ta dìu y ngồi xuống bên cạnh vách đá, y dựa lưng vào, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch. Y đẩy ta ra, khàn giọng nói: “Xoay người sang chỗ khác.” Ta giật mình, cuối cùng cũng xoay người, nói nhỏ : “Tiên sinh còn

sợ ta nhìn thấy người như vậy sao?" Ta đưa lưng về phía y nên không nhìn thấy sắc mặt, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của y. Y luôn luôn mang lại cho ta cảm giác khó tiếp cận vô cùng. Trong quá khứ là một tấm màn ngăn cách. Sau đó là chiếc mặt nạ màu bạc lạnh lẽo kia. Bây giờ, ta cũng không đoán ra được lòng của y. Từng cơn gió lạnh từ từ thổi đến, khiến cho cây cỏ dưới đáy vực lay động, tiếng rì rào vang vọng khắp nơi. Hôm nay, ánh mặt trời chiếu rọi rực rỡ, ngước mắt lên là có thể nhìn thấy màu sắc sặc sỡ. Ánh nắng ngũ sắc đó giống hệt như tấm màn che mỏng manh mà ta đã từng nhìn thấy trong phòng y ba năm về trước. Không cần quay đầu lại ta cũng biết, lúc này ta và y cũng hệt như hồi đó, ở giữa luôn có một tấm màn ngăn cách. Ta nghe thấy giọng nói khàn khàn mệt mỏi của y: "Chưa bao giờ nghĩ tới trong bao năm như vậy, ta lại tự mình đào tạo ra một đối thủ ngang tài ngang sức." Trong lời nói đó vừa như tự giễu mình lại vừa như kiêu ngạo. Ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, nhịn không được xoay người lại đối mặt với y, sắc mặt của y đã khá hơn một chút so với vừa rồi, lần này y cũng không nói muốn ta xoay người lại nữa. Ta nắm chặt hai tay nói: "Ta là quân cờ của tiên sinh, tiên sinh liệu việc như thần, vậy làm sao người chưa bao giờ nghĩ tới được chứ?" Không phải sao? Bất kể chuyện Hạ Hầu Tử Khâm trúng độc hay là kế sách hai quân đối chiến hôm qua, y đều đoán được chuẩn xác như vậy! Nghe vậy, trong đáy mắt y dường như hiện lên một sự khiếp sợ, ta nói tiếp: "Nước cờ hôm qua của tiên sinh thật làm cho người ta thán phục! Người dùng hơn mười vạn đại quân giả vờ đánh lén doanh trại của Thiên triều, thực ra đã đoán chắc được người cầm đầu Thiên triều sẽ đoán đúng kế hoạch của người, mang quân tập kích doanh trại chủ chốt của Bắc Tề. Đến lúc đó, chỉ cần chặt đứt cây cầu dây, bắt giữ người cầm đầu Thiên triều, còn sợ hơn mười vạn đại quân Bắc Tề các người sẽ hy sinh sao?" Vì thế, cây cầu dây kia cũng do y phái người chặt đứt, có điều y không ngờ, người đến lại là ta. Ta nên cảm kích y, vào thời khắc cuối cùng vẫn chạy tới. Y vốn định gọi ta dừng bước lại vì y không muốn ta chết. Tô Mộ Hàn mỉm cười, mở miệng nói: "Có điều ta đã tính sai một bước rồi, không ngờ người tới lại không phải là hắn." Ta giật mình, thốt lên: "Hoàng thượng sẽ không tới, ngay từ đầu người đã biết rồi, nhưng ta không rõ nếu người đã biết như vậy thì vì sao người vẫn có ý định đi một nước cờ mạo hiểm này?" Hạ Hầu Tử Khâm không rơi vào trong tay Bắc Tề, y cho rằng hơn mười vạn đại quân Bắc Tề qua cây cầu kia còn có thể sống sót trở về sao? Ngày hôm nay, xác suất Hạ Hầu Tử Khâm đến là cực kỳ nhỏ, ta thực sự không nghĩ ra, thông minh như Tô Mộ Hàn vì sao lại cam nguyện đi một nước cờ quan trọng mà nguy hiểm như vậy? Vẻ mặt của Tô Mộ Hàn cuối cùng cũng từ từ bình thản lại, y nhỏ giọng nói: "Hắn bị bệnh, chẳng lẽ lại là thật sao?" Ta kinh ngạc nhìn y, vì sao sắc mặt của y lại như là nói cho ta biết, việc này không hề liên quan đến y một chút nào? Không, không phải y thì còn có thể là ai chứ? Ta cắn môi nói: "Tiên sinh còn muốn giấu diếm điều gì nữa? Độc là do người hạ, lúc này Hoàng thượng thế nào, trong lòng người chẳng phải là rõ ràng nhất sao?" Tô Mộ Hàn giật mình kinh ngạc, thốt lên: "Trúng độc? Chuyện này xảy ra khi nào?" Ta không thể tin nổi nhìn y, y… Y quả thật không biết gì sao? Ta bước tới gần y, miễn cưỡng nói: "Tiên sinh, không nên đùa. Độc là do người hạ, hòa vào trong nước thuốc người đưa cho ta, không phải ư?" Trong đôi mắt y chợt hiện lên nỗi đau đớn, hít một hơi thật sâu hỏi: "Ngươi nghi ngờ ta sao?" Không phải nghi ngờ mà là chứng cứ vô cùng xác thực. Đáng tiếc, lúc ta xuất cung đã đánh mất cái bình kia, nếu không lúc này cũng có thể kiểm tra và đối chiếu một chút. Không đành lòng nhìn ánh mắt của y, ta hơi quay mặt đi nói tiếp: "Thân phận của người, làm chuyện như vậy không phải là có động cơ lớn nhất hay sao? Chàng… Chàng vốn ngồi trên vị trí của người, không phải sao? Hẳn là tiên sinh còn nhớ rõ, lúc ta mới gặp người, ta đã hỏi người có thể vào tránh mưa hay không, người lại nói người đang chờ ta đến. Chuyện này người giải thích như thế nào?" Tô Mộ Hàn hơi chống người ngồi dậy, trầm giọng nói: "Thì ra là thân phận của ta làm cho ta không thể thoát khỏi tội danh này." Y tự cười giễu nói : "Có lẽ khi đó đúng là ta có ý riêng, nhưng về sau ta cũng không muốn lợi dụng ngươi làm gì nữa." Lời của y khiến lòng ta chấn động, ta kinh ngạc ngước mắt nhìn y thốt lên hỏi: "Vì sao?" Tô Mộ Hàn nhìn ta, trong đôi mắt thật yên tĩnh, khóe miệng khẽ mỉm cười yếu ớt: "Vì sao … Có thật ngươi không biết không?" Trong lòng ta đau nhói, lời nói của y chứa đựng toàn nỗi bi thương. Chẳng lẽ người hạ độc thật sự không phải là y sao? Trong lòng ta vừa vui mừng vừa rối loạn. Không phải là Tô Mộ Hàn hạ độc, vậy thì tất cả đều có thể giải thích. Vì sao y lại đi một nước cờ mạo hiểm như vậy. Bởi vì chỉ cần Hạ Hầu Tử Khâm không đến thì quân Bắc Tề sẽ thua. Không phải y hạ độc, vì thế y không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không ra trận. Vừa rồi y chỉ nói Hạ Hầu Tử Khâm 'bị bệnh', có lẽ cũng do thám tử truyền tin tức lại. Mà cẩn thận như y sẽ cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm giả vờ bị bệnh. Vì thế, mới có nước cờ ngày hôm qua. Có điều, nếu không phải là y thì là ai? Bỗng nhiên, ta nghĩ tới Diêu Hành Niên, ngày đó y gửi thư khẩn nói là nước thuốc trên người ta có độc, ông ta làm sao lại biết được chuyện này, bây giờ nghĩ điều đó lại trở thành một câu hỏi thật lớn. Tô Mộ Hàn ngồi một chút, rồi bám vào vách đá đứng lên, ta đưa tay muốn dìu nhưng y lại giơ tay lên ý bảo không cần. Ta nhỏ giọng hỏi y: "Vì sao sau này tiên sinh

không tiếp tục đưa nước thuốc cho ta nữa?" Tô Mộ Hàn giật mình hỏi: "Lúc nào?" Ta nghi ngờ, lại đành phải nói: "Sau sinh nhật Hoàng thượng, lúc người trở về Bắc Tề." Bước chân của y khựng lại, sắc mặt hơi khác thường. Không cần y nói ta cũng đoán được, là do Thanh Dương giở trò ma quỷ. Sợ là chuyện y dặn dò, nàng ta không hề làm, vì thế y không biết. Còn ta, lúc này lại trùng hợp Hạ Hầu Tử Khâm bị trúng độc nên đối với chuyện y chính là người hạ độc, ta tin ngay. Chắc hẳn lúc này, y cũng đã biết chuyện gì xảy ra. Mà lúc y rời khỏi đây, Thanh Dương và Dao phi phối hợp với nhau làm hại ta, ta cũng không muốn nói cho y biết. Tất cả đều là chuyện đã qua. Tô Mộ Hàn định nói gì đó, ta lại đi tới trước mặt y, quỳ xuống: "Ta trách lầm tiên sinh, xin tiên sinh thứ tội." Ta nghi ngờ y nhiều chuyện như vậy, ta thật đáng chết. Y chần chờ một lát mới đưa tay ra đỡ ta, sau đó lại hỏi: "Bây giờ hắn thế nào?" Ta run run, cũng không biết lúc này Diêu Thục phi có tới không, và cả Châu Du Thường có tới không? Ta thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Tính mạng nguy ngập trong sớm tối." Tô Mộ Hàn lại hỏi: "Trúng độc gì?" "Song sinh." Ta cảm thấy bàn tay y đang đỡ tay ta run lên bần bật, gấp giọng hỏi: "Vậy tình trạng của ngươi thì sao?" Ta giật mình, sau đó mới lắc đầu nói: "Ta không sao." Y cầm tay ta, bắt mạch cho ta, trầm tư trong chốc lát rồi thở phào nhẹ nhõm. Y lẩm bẩm nói: "May là không sao, may là không sao..." "Tiên sinh." Ta gọi y. Lại thấy y khẽ lắc đầu, thả tay ta ra, nhỏ giọng nói: "Chúng ta tìm chỗ trú chân trước đi, khe núi này rất lớn, nếu có người tìm được chúng ta thì cũng không nhanh đến vậy đâu. Bằng không, khi đêm xuống mà không có chỗ tránh gió sẽ rất lạnh." Y nói xong cũng không nhìn ta, bước thẳng về phía trước. Ta bước theo y, trong đầu nhớ tới một đêm kia ở Nam Sơn, y và ta đơn độc ở trong hang núi. Thảo nào, thương thế của y nặng đến mức hôn mê mà trong nháy mắt vẫn giật mình tỉnh lại khi có sét đánh. Hoàn toàn là vì, y là người biết rõ nhất, ta sợ sét đánh. Nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mặt, khoé mắt ta bỗng ươn ướt. Đêm hôm đó, ta lại có thể không hề nhận ra y... Ta chỉ một mực cho rằng, y quen biết với Tô Mộ Hàn. Ha, nhưng cuối cùng lại không ngờ tới, Hàn vương chính là Tô Mộ Hàn! Trên đường tìm nơi trú chân, chúng ta nhìn thấy rất nhiều quả dại, Tô Mộ Hàn không nói lời nào, chỉ hái thật nhiều. Ta biết, tay phải của y không có sức lực, sợ là không ôm nhiều được. Ta bước lên phía trước, đỡ trái cây trong tay y, thấp giọng nói: "Để ta ôm cho." Qua lớp vải bố quấn trên bàn tay trái của y, ta có thể nhìn thấy ẩn hiện có máu chảy ra. Vừa rồi lúc giúp y rửa vết thương, ta phát hiện có vài chỗ miệng vết thương rất sâu. Ta thực sự không đành lòng, vừa ôm mớ quả dại vào lòng vừa nói: "Thanh đoản kiếm của người rơi mất rồi sao?" Ta nhớ khi đó, y mang có trên người một thanh đoản kiếm rất sắc bén. Y lại lắc đầu: "Bản thân ta cho tới bây giờ vẫn không thích mang theo những đồ vật như vậy." Trong lòng ta nao nao, bởi vì khi đó y đang cải trang thành Hàn vương nên mới cố gắng mang theo ư? Đúng vậy, Hàn vương là người tập võ, đương nhiên không ít thì nhiều cũng phải mang theo vũ khí bên người, không có mới là kỳ lạ. "Khi đó, lọ thuốc người mang theo là để ngăn chứng ho khan sao?" Nếu không phải vậy, ta thực sự không nghĩ ra lý do khác. Tô Mộ Hàn và ta ở cạnh nhau lâu như thế, y không thể nhịn không ho khan được. Bàn tay y đang hái những quả dại khẽ run lên. Y không quay đầu lại, chỉ thản thiên "Ừ" một tiếng. Ta không thay đổi sắt mặt hỏi y: "Vậy vừa rồi sao người không uống thuốc?" Y lại nói: "Rớt mất rồi." Trái tim ta bỗng nhiên nặng nề. Ta đương nhiên không tin, cho dù bị rớt thì cũng rơi ở nơi nào đó trong khe núi, nếu vật này quan trọng đối với Tô Mộ Hàn như vậy, y hoàn toàn có thể đi tìm, nhưng y lại không đi. Thế nên chỉ có thể là, y vốn không mang thuốc theo. Nhưng trong suốt ba năm ở bên cạnh ta, mỗi khi y bị ho khan, ta cũng không thấy y uống bất cứ thứ thuốc nào. Ta hít một hơi thật sâu, hỏi: "Dùng loại thuốc đó, có đáng không?" Dược tính của nó mạnh như vậy, uống vào đương nhiên sẽ có hại. Vì thế, bệnh tình của y so với khi đó lại càng nghiêm trọng thêm. Y chỉ trả lời hời hợt: "Hàn vương là võ tướng, tất nhiên sẽ không có bộ dạng như ta bây giờ." Vì thế mới phải ngụy trang, đúng không? Ta cắn răng hỏi y: "Người làm thế nào để trở thành Hàn vương?" Y đã là Thái tử tiền triều, nhưng làm thế nào để trở thành vương gia Bắc Tề, điểm này cho tới bây giờ ta cũng không tài nào nghĩ ra. Y đột nhiên im lặng. Ta cúi đầu xuống, đuổi theo y hỏi: "Người muốn mượn binh lực Bắc Tề để đoạt lại quyền lực sao?" Sắc mặt của y biến đổi, bỗng ngoái đầu lại nhìn ta, ta chỉ cảm thấy đột nhiên kinh hãi, chợt nghe y tự cười giễu: "Bây giờ bộ dạng ta đã thành thế này, cho dù muốn ngôi vị Hoàng đế thì có thể làm được gì chứ?" Lời của y vừa dứt khiến lòng ta đau nhói. Cái gì mà bộ dạng này chứ? Người sẽ không sao đâu. Đang định nói tiếp thì y đã đi về phía trước, chỉ nói: "Nhanh lên, trời sắp tối rồi." Ta hơi chần chờ, rồi đành phải ôm đống quả dại đuổi theo. Đi một lúc lâu, mãi đến khi sắc trời dần mờ tối, chúng ta mới tìm thấy một lối mòn rẽ vào hang núi. Hang núi không lớn lắm, nhưng để tạm trú chân thì cũng không tệ. Ta đi vào bên trong, thả đống quả dại đang ôm trong tay xuống, thấy y đi ra bên ngoài một mình, lát sau lại thấy y một tay ôm cỏ khô bước vào, rải trên mặt đất thành một lớp mỏng. Ta vội bước lên giúp y, y vẫn im lặng không nói gì. Một lát sau, y lại đưa tay che miệng tiếp tục ho khan. "Tiên sinh." Ta gọi y, y lại lắc lắc đầu, ngồi đưa lưng về phía ta. Chẳng biết tại sao, ta bỗng nhiên xúc động đến mức muốn bật khóc. Ta

bước qua, nhẹ nhàng xoa lưng y, giúp y thoải mái hơn. "Tử nhi…" Y nhỏ giọng gọi, âm thanh khàn khàn. Ta nghẹn ngào: "Hoàng thượng nói, chàng chưa từng làm chuyện có lỗi với người." Bệnh của y nào có phải vì hồi bé bị sốt cao nên phổi bị tổn thương đâu chứ? Bây giờ ta mới biết, nhất định là do trận hỏa hoạn ở Đông cung năm đó, y bị hít khói quá nhiều nên lá phổi mới tổn thương nặng như vậy. Y đối với Hạ Hầu Tử Khâm, có lẽ là có oán hận. Mối thù cướp ngôi đoạt vị cùng với việc làm cho y mang thương thế nặng như vậy cũng đủ để khiến cho y muốn lợi dụng thế lực của Bắc Tề, đoạt lại quyền lực của mình. Cho dù y thực sự làm thế, cũng không có ai có thể nói được gì cả. Điều y làm là quang minh chính đại. Y ho khan một trận rồi quay đầu lại hỏi ta: "Chuyện của quận chúa là do hắn làm sao?" Ta giật mình, một lát sau mới kịp phản ứng, quận chúa trong câu nói của y là Dao phi. Y đã hỏi như vậy, đương nhiên cũng nói cho ta biết, thích khách hoàn toàn không phải là người Bắc Tề! Ta cảm thấy trong lòng chấn động mạnh, bật thốt lên: "Không, sao Hoàng thượng có thể giết nàng ấy được? Hôm đó thích khách lẻn vào nội cung, xông vào Dao Hoa cung." Ta nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt y dần dần tối lại, ta lại nói: "Nhưng người chết, người bị đâm… bị đâm không phải là nàng ấy." Là Triêu Thần, nàng đã chết thay cho Dao phi. Nhớ tới Triêu Thần, ta lại thấy sống mũi cay cay, gần như muốn khóc lên. Ta đã nói phải bảo vệ nàng, nhưng cuối cùng lại không làm được. Cũng không biết lúc này, ở thế giới bên kia, nàng có trách ta hay không. Nghe vậy, Tô Mộ Hàn hơi ngồi thẳng người, lạnh giọng nói: "Là hoàng tỷ." Ta ngẩn người, quả nhiên chính là Nguyên Trinh hoàng hậu! Nam Chiếu muốn khoanh tay làm ngư ông đắc lợi! Ta vội vã hỏi: "Tỷ tỷ của người biết người còn sống?" Y lại lắc đầu: "Tỷ ấy không biết." "Vì sao người không nói cho tỷ ấy biết?" Tô Mộ Hàn nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Nói cho tỷ ấy biết thì như thế nào? Chi bằng để cho tỷ ấy an phận làm Hoàng hậu Nam Chiếu." Lúc nói tới câu nói cuối cùng, giọng của y dần nhỏ xuống. Ha, dù vậy, chỉ sợ là Nguyên Trinh Hoàng hậu cũng sẽ không chịu an phận đâu! Hai người ngồi nghỉ một chút rồi ăn quả dại cho đỡ đói. Ngoài trời đã hoàn toàn sầm tối, nhưng đêm nay, chúng ta không thể nhóm lửa được. Nếu có ánh lửa, sẽ có người tìm thấy chúng ta, chỉ không biết đó có phải là người phe kia hay không. Bất kể là bên nào tìm ra chúng ta trước thì ta và y cuối cùng cũng sẽ có một người bị bắt giữ. Cũng may là tối nay có trăng. Mặc dù chỉ là ánh sáng mông lung nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Nằm trên lớp cỏ khô mềm mại, bao quanh người là mùi cỏ khô nhè nhẹ, thật không ngờ lại dễ chịu như vậy. Ta trở người, chạm phải những vết hằn do thân mây siết quanh người làm ta cảm thấy đau, đến mức ta phải nhíu chặt mày lại. Ta bỗng giật mình, sao ta có lại quên mất, Tô Mộ Hàn đâu rồi? Sao ta có thể nằm xuống trước được chứ? Ta mở mắt, nhìn về phía bóng lưng kia, Tô Mộ Hàn đã im lặng lâu thật lâu, ta nghĩ y chắc là đang ngủ. Ta thật đáng chết, chỉ có y vội vàng hỏi ta có bị thương hay không, còn ta ngay cả một câu cũng không hỏi y. Ta cắn môi, bên ngoài đã có gió nổi lên, bên trong lại không nhóm lửa, cũng may lớp cỏ khô dưới người là nhặt được khi chúng đã khô rang, nên lúc này vẫn mơ hồ toả ra luồng nhiệt ấm áp. Vì thế ta cũng không cảm thấy lạnh. Không biết từ lúc nào, ta dần dần chìm vào giấc ngủ. Ngủ được một chút, bỗng nhiên ta nghe thấy tiếng ho khan liên tiếp. Ta giật mình mở choàng mắt, lại hoảng hốt vì không nhìn thấy bóng dáng Tô Mộ Hàn đâu cả. Ta vội xoay người đứng lên rồi khựng lại một chút, những vết thương trên người càng đau hơn, nhưng lúc này ta cũng không quan tâm đến, cắn răng chạy đi. Ra tới bên ngoài, ta thấy Tô Mộ Hàn đứng cách cửa động không xa, vỗ vỗ ngực ho khan không ngừng. Ta bước nhanh đến, đỡ lấy vai y, cau mày nói: "Tiên sinh…" Người y khẽ run lên, thấp giọng nói: "Khụ… Không có gì đáng ngại, khụ…" Là bởi vì sợ ta nghe thấy, cho nên y mới chạy ra đây sao? Đã đến mức này, làm sao có thể không có gì được chứ? Y đột nhiên lại ho khan một tiếng, ta nhìn thấy, trên mu bàn tay y vấy lên một mảng màu sắc khác thường. Ta cảm thấy trong lòng nặng trĩu, vội đưa tay cầm lấy tay y, chất lỏng sền sệt này, mấy ngày nay, ta đã nhìn thấy rất nhiều lần… Cả người y lảo đảo, đột ngột ngã vào lòng ta. "Tiên sinh!" Ta thất thanh gọi y. Ta run rẩy, ôm lấy cơ thể Tô Mộ Hàn, cắn răng đỡ y vào trong động. Trái tim ta như bị treo ngược lên, bệnh tình của y rốt cuộc đã nghiêm trọng đến mức nào? Ta không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ tới. Nhưng ta vẫn không cản được những lo lắng trong lòng, dù vô tình hay cố ý, ta luôn nhớ tới câu nói của y lúc ban ngày. Y có ý gì, ta cũng không muốn tìm hiểu. Ta đưa tay giữ thân thể y tựa vào người mình, miệng cứ liên tục gọi y. Lâu thật lâu mới thấy y yếu ớt tỉnh lại, ta mừng rỡ nói: "Tiên sinh, người đã tỉnh rồi sao?" Lúc nói câu này, ta không thể kềm chế được, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tô Mộ Hàn giơ tay lên, lau đi những giọt lệ trên khóe mắt ta, khàn giọng nói: "Khóc cái gì!" Ta cắn môi: "Vì sao lần nào cũng nhảy xuống theo ta?" Cơ thể của y như vậy, cho nên lần đến Thiên triều đó mới có đại phu đi theo, phải không? Thế nhưng bây giờ, ở khe núi hoang tàn vắng vẻ này, y phải làm sao? Tô Mộ Hàn nở nụ cười bất đắc dĩ, nói: "Chặt đứt cầu treo không phải để loại bỏ ngươi. Làm sao có thể để cho ngươi rơi xuống như vậy được?" "Thanh Dương sẽ hận chết ta." Hôm qua, lúc nàng ta giương cung về phía ta, ta đương nhiên hiểu được cảm giác của nàng. Khi đó Thanh Dương đã nói, muốn ta cách xa Tô Mộ Hàn một chút, nói ta sẽ hại chết y. Đầu ngón tay ta run

lên. Không, ta không muốn y gặp chuyện không may ! Nhất định không! Tô Mộ Hàn lại lắc đầu: "Chuyện của ta không liên quan đến ngươi." "Tiên sinh..." Y cười nói: "Nhưng thật ra ta đã nuốt lời." Ta ngẩn ra, không biết y nói vậy là có ý gì, lại thấy y hơi nghiêng mặt, thở dài một tiếng nói, "Chuyện ta đã hứa với Thừa Diệp, ta sợ là không làm được ." Ta không hiểu nhìn y, thấp giọng hỏi: "Thừa Diệp là ai?" Một lát sau mới nghe y nói: "Hàn vương của Bắc Tề một năm trước." Trong lòng ta chấn động, không thể tin nổi nhìn Tô Mộ Hàn. Y cúi đầu khẽ cười, vui vẻ nói: "Không phải ngươi vẫn tò mò, vì sao ta lại trở thành vương gia Bắc Tề sao?" Đúng vậy, ta rất tò mò, ta cho rằng, Tô Mộ Hàn là muốn mượn thế lực của Bắc Tề để đoạt lại quyền lực của mình, nhưng mọi chuyện lại không phải như vậy sao? Nghe y nói tiếp: "Thừa Diệp là con nuôi của Hoàng đế Bắc Tề, vì Bắc Tề mà cả đời chinh chiến trên lưng ngựa." Cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, vậy người đó đã chết rồi sao? "Ta và y đã quen biết gần tám năm. Lúc còn là thiếu niên, ta từng chu du qua rất nhiều nước. Năm đó, Khương vực ở Tây Bắc xâm chiếm Bắc Tề, đúng lúc ta ở đó, tình cờ rơi vào trận đại chiến kia. Ta vô ý sa vào trận địa mai phục của quân Khương, khi ấy Thừa Diệp đã cứu ta. Ta tận mắt nhìn thấy mới biết, nguyên soái của đại quân Bắc Tề chẳng qua chỉ là một đứa trẻ. Sự dũng cảm của y làm cho ta hết sức kinh ngạc. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng y đã biết ra sức bảo vệ quốc gia. Ta bởi vì khâm phục dũng khí của y, lại nhìn ra được kế sách phá vỡ phòng tuyến của Khương vực, nên đã phái Thanh Dương mang đến cho Thừa Diệp một phong thư. Về sau, Bắc Tề đánh bại Khương vực, thậm chí đem Khương vực nhập vào bản đồ Bắc Tề. Còn Thừa Diệp cũng nhờ trận chiến ấy mà tiếng tăm vang dội. Năm đó, y mới mười ba tuổi. Về sau, y phái người tìm ta, muốn cùng ta kết bái huynh đệ, thậm chí y còn không biết thân phận của ta." Ta hết sức kinh ngạc. Thì ra, Hàn vương mới mười ba tuổi đã được mệnh danh là chiến tướng dũng mãnh thiện chiến là vì nguyên nhân này! "Sau đó, ta và y vẫn duy trì liên lạc với nhau qua thư tín. Thừa Diệp tin tưởng ta, vì thế chuyện gì cũng nói với ta. Bốn năm sau đó, phụ hoàng ta phong Phất Hi làm công chúa gả đến Bắc Tề, Phất Diêu vì không đành lòng thấy chị gái mình đau khổ nên đã hy sinh hạnh phúc của chính mình." Lúc nói đến đây, đôi mắt Tô Mộ Hàn bỗng nhiên khép lại Ta bật thốt lên: "Thừa Diệp thích Phất Diêu?" Ta chợt dừng lại, càng ngạc nhiên hơn nữa, "Con của Phất Diêu. . ." Tô Mộ Hàn cười khẽ một tiếng, nói: "Xem ra, những gì ngươi biết cũng không ít hơn ta." Không, ta cũng không biết gì nhiều, chỉ là dựa vào lời y nói nên ta có thể đoán được đại khái. "Hoàng đế Bắc Tề biết chuyện này ư?" Tô Mộ Hàn lắc đầu: "Không, Phất Diêu đến chết cũng không nói sự thật. Nàng vì Thừa Diệp mà đến tận khi chết cũng không nói ra bất cứ điều gì. Ngay từ đầu, nàng còn muốn sinh đứa bé ra, chỉ có điều không có ai biết vì sao Hoàng đế Bắc Tề không có con nối dõi. Đó là bởi vì ông ta vô sinh." Ta giật mình, nhưng điều này thực ra cũng không quá bất ngờ. Nếu không phải vì nguyên nhân đó thì làm sao đường đường là Hoàng đế lại không có con nối dõi chứ? A, xem ra, Hoàng đế Bắc Tề cũng không phải loại đàn ông có thể chấp nhận chuyện bị vợ cắm sừng. "Thừa Diệp không chấp nhận được chuyện cha nuôi của mình ban chết cho người con gái mà y yêu thương nhất, nhưng Hoàng đế Bắc Tề lại có ơn nuôi dưỡng y. Thừa Diệp không thể tự tay đâm chết cha mình, cũng không thể để Phất Diêu cô đơn quạnh quẽ dưới suối vàng. Thế nhưng, Hoàng đế Bắc Tề tuổi đã cao, mà các quốc gia láng giềng sở dĩ không dám kéo quân đánh Bắc Tề là vì sợ uy danh của Hàn vương. Nếu như Thừa Diệp không có ở đây, Bắc Tề lập tức sẽ trở thành con nhím bị rút lông. Vì thế, y đành phải kiên nhẫn chờ." Tô Mộ Hàn ngừng lại một lát mới nói tiếp, "Bốn năm trước, ta xảy ra chuyện, Thanh Dương đã giấu ta, bí mật liên lạc với Thừa Diệp." "Khi đó, tiên sinh ở trong ngôi chùa kia là đang chờ Thừa Diệp phái người tới đón tiên sinh ư?" Ta vô cùng kinh ngạc hỏi Tô Mộ Hàn. Y gật đầu nói: "Đúng vậy, thứ nhất là muốn dưỡng bệnh, thứ hai là chờ người của Thừa Diệp đến." Ta cắn môi: "Tiên sinh vì ta mà đợi đến ba năm, có phải không?" Tô Mộ Hàn cười nói: "Ba năm đó là hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời ta." Ta nghẹn ngào, đối với Tô Mộ Hàn mà nói, ba năm ở lại Thiên triều chính là ba năm sống trong hiểm nguy trùng trùng! Sau khi ta vào cung, cũng may là y lập tức rời đi, nếu không, khi Hạ Hầu Tử Khâm điều tra thì có thể tìm ra y ngay lập tức. Ta nắm chặt tay Tô Mộ Hàn. Người nợ ta một lời giải thích, còn ta lại nợ người cả một tấm chân tình. Không chỉ có ơn tri ngộ mà còn có cả ân tình cứu giúp. Rốt cuộc ta nên lấy cái gì để đền đáp cho người? Một lúc sau, mới nghe y nói tiếp: "Ta tới Bắc Tề mới biết, Thừa Diệp vì quá đau buồn mà sinh bệnh, Liêu Hứa nói y không còn sống được bao lâu." Trong lòng ta nao nao, Liêu Hứa là đại phu Tô Mộ Hàn mang đến Thiên triều lần trước, ta còn nhớ rõ tên của ông ta. Nhưng điều làm cho ta kinh hãi chính là, ai có thể đoán được, Hàn vương trẻ tuổi, dũng mãnh thiện chiến như vậy lại ôm mối tình si mà chết. "Thừa Diệp thỉnh cầu ta giúp y bảo vệ giang sơn Bắc Tề, thay y báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Hoàng đế Bắc Tề. Chuyện của Phất Diêu, y nói phải để chính y đi chuộc tội với nàng. Có điều đến bây giờ, ta vẫn chưa làm được những chuyện đã hứa với y." "Không." Ta lắc đầu nói "Người sẽ không sao đâu!" Tô Mộ Hàn lại cười nhẹ một tiếng: "Ngay lúc ta đứng trong đại doanh Bắc Tề nhìn thấy ngươi thì cũng đã biết, trận chiến này Bắc Tề nhất định thất bại

thảm hại. Còn ta gắng gượng chút hơi tàn đến hôm nay, cũng không biết, rốt cuộc có thể cầm cự được đến khi nào." Ta ra sức lắc đầu: "Thiên hạ có nhiều đại phu như vậy, một người chữa trị không hết, chúng ta sẽ tìm người thứ hai, thứ ba. . . Cho đến khi tìm ra một vị đại phu có thể chữa hết bệnh cho người." "Tử nhi, ta mệt mỏi lắm rồi. Có lẽ phụ hoàng nói rất đúng, tính cách ta không màng danh lợi, vốn không thích hợp sống trong chốn vàng đỏ nhọ lòng son (*) tranh giành quyền lực. Ta cũng hiểu rất rõ những khổ tâm của Thừa Diệp ngày trước, đứng vào vị trí này thì đã thành thân bất do kỷ. Cuối cùng, chỉ có một chữ chết mới có thể giải thoát tất cả ưu sầu. Cho dù hiện tại ta gỡ mặt nạ xuống thì Bắc Tề có mấy người dám nói ta không phải là Hàn vương?"

* Vàng đỏ nhọ lòng son : (Nguyên bản : Lợi dục huân tâm( )): lợi ích là trên hết; tối mắt vì lợi; hám lợi đen lòngTa trầm mặc, lúc trước Thừa Diệp mang mặt nạ, thực sự là một chuyện tốt, đúng nhỉ? Ta nhỏ giọng hỏi: "Tiên sinh vì Bắc Tề mà xuất binh ra trận là vì lý do gì?" Thiên triều là cố hương của y, cho dù y nợ Thừa Diệp một mạng thì trận đánh này sẽ khiến lòng y rối rắm đến thế nào chứ? Tô Mộ Hàn cười khẽ: "Trận chiến này, ta vốn không có ý định sống sót trở về." Lời của y vừa nói xong khiến ta chấn động mạnh. Hạ Hầu Tử Khâm cũng dự tính như vậy. Chỉ vì, bọn họ đều hiểu rất rõ thân phận của người đối địch. Ta cắn răng nói: "Nhưng hai người là huynh đệ." Mặc kệ thế nào, người đời đều cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm là Thái hậu sinh ra, như vậy bọn họ chính là huynh đệ. Tô Mộ Hàn lại một mực phủ nhận: "Hắn là hoàng đế Thiên triều, ta là vương gia Bắc Tề, chúng ta không phải huynh đệ." "Tiên sinh…" "Tử nhi, ngươi vẫn không rõ sao? Ta và hắn đã không thể quay đầu được nữa." "Sau này, Thiên triều và Bắc Tề còn có thể lại phát động chiến tranh, phải không?" "Trừ phi lần này hắn tiêu diệt Bắc Tề." Trong lòng ta chấn động: "Nếu vậy thì người sẽ thế nào?" Tô Mộ Hàn bình thản nói: "Khi đó ta là tướng quân mất nước, đương nhiên sẽ bị xử tử." "Không, không thể!" Ta kêu thất thanh. Tô Mộ Hàn nhìn ta nói: "Ngươi là quân sư của Thiên triều, không thể tự mình làm rối loạn trận tuyến." Ta đau lòng nhìn y. Ngay từ giây phút ta nhìn thấy y, ta đã sớm rối loạn. Tô Mộ Hàn là tiên sinh của ta, trong lòng ta, y giống như một vị thần. Tiên sinh à, làm sao ta có thể thờ ơ với người được? Ta cầm tay y, trịnh trọng nói: "Tử nhi nhất định sẽ không bỏ mặc tiên sinh, cũng giống như tiên sinh đối với Tử nhi!" Y tự cười giễu nói: "Ngươi không sợ hắn trách tội sao?" Hạ Hầu Tử Khâm… Đúng vậy, chàng mẫn cảm nhất với chuyện của Tô Mộ Hàn. Ta thực sự không biết, nếu như chàng biết chuyện này thì sẽ thế nào? Tô Mộ Hàn xoay người, lại nặng nề ho khan. Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y, nhưng y vẫn ho không ngừng. Tim ta nhói lên từng hồi theo mỗi tiếng ho của y. Ta biết cho dù bây giờ không uống loại thuốc kia, nhưng trước đây, y nhất định là có uống. Không có thuốc để cầm cự, y càng lúc càng ho nặng hơn. "Tiên sinh…" Tô Mộ Hàn đột nhiên nắm lấy tay ta, cắn môi nói: "Tử nhi, đây là huyệt Liệt Khuyết, ta… khụ…" Ta hoảng sợ, đương nhiên ta hiểu y muốn nói gì. Ta bấm mạnh ngón tay xuống huyệt đạo y vừa chỉ, nhưng vì huyệt Liệt Khuyết nằm giữa khớp xương nhỏ hẹp nên ta dùng tay bấm xuống cũng không có hiệu quả gì mấy. Ta rút cây trâm duy nhất đang búi mái tóc dài trên đầu xuống, dùng sức đâm mạnh vào huyệt một cái. Tô Mộ Hàn rên khẽ một tiếng, hai bên thái dương mồ hôi chảy ra ròng ròng, lâu thật lâu mới thấy y từ từ hồi phục trở lại. Y phát bệnh càng ngày càng nặng khiến cho lòng ta căng thẳng, nhưng lại không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải. Ánh mắt của Tô Mộ Hàn rơi trên cây trâm trong tay ta, đột nhiên khóe miệng nở nụ cười ấm áp. Ta mới nhớ ra khi đó, y phái Thanh Dương trả lại cây trâm cho ta, ta liền hỏi: "Tiên sinh có nhớ, người đã trộm hạt trân châu trên cây trâm của ta không?" Tô Mộ Hàn không nói lời nào, ta nhìn thấy một tay y vẫn vỗ vỗ ngực, có lẽ là lồng ngực y quá đau đớn nên không thể nói gì. Một lát sau, bỗng nhiên ta nghe giọng nói khàn khàn của y phảng phất bên tai: "Ta chẳng qua chỉ trộm của nàng một hạt trân châu, nàng lại trộm của ta toàn bộ trái tim…"

222. Q.3 - Chương 16: Trở Về Quân Doanh

Edit : Ong MD

Beta : Kim NC + Như Bình Ta chẳng qua chỉ trộm của nàng một hạt trân châu, nàng lại trộm của ta toàn bộ trái tim… Lời của Tô Mộ Hàn nhẹ nhàng, phảng phất bên tai nhưng lại chạm vào trái tim của ta, khơi dậy hàng ngàn đợt sóng. Ta ngước nhìn khuôn mặt của y, y đã khẽ nhắm mắt lại, chỉ còn vài cơn gió mát

lạnh thỉnh thoảng thổi qua, cuốn những sợi tóc của y rơi lả tả bên thái dương. Bây giờ, ta mới biết rõ thâm ý của Tô Mộ Hàn khi nói những lời đó. Cáo bệnh trở về, quy nhập cố hương. Ý nghĩa thực sự của những lời này là người sau khi chết sẽ trở về cố hương, mà người lại hy vọng ta trở thành cố hương của người. Tiên sinh, có phải như vậy không? Nhưng vì sao người lại không chịu nói ra? Khi đó ngay cả bức tranh vẽ cây tử, cũng không chịu đưa cho ta. Còn vòng vòng vo vo, tìm thợ điêu khắc ở trên nắp hộp rồi mới nguyện ý chuyển cho ta. Ta cắn môi, thật khó hiểu mà. "Tử nhi…" Tô Mộ Hàn bỗng nhiên thấp giọng gọi ta. Ta giật mình, khẽ hít một hơi nói: "Ta ở đây." Y vẫn nhắm mắt như trước, lãnh đạm nói: "Đi ngủ đi. Hãy quên những gì ta mới vừa nói." "Tiên sinh…" "Những thứ hắn có thể cho nàng, ta không thể. Chờ sau khi ra khỏi đây, ta sẽ xin thuốc giải cho hắn, hắn sẽ không chết đâu." Lời của Tô Mộ Hàn thốt ra làm ta run lên bần bật, nước mắt lại tràn đầy khóe mi. Y không biết Hạ Hầu Tử Khâm đã có thuốc giải, nhưng cho dù như vậy, mọi chuyện đã đến bước đường này, y vẫn giúp ta cứu mạng của hắn… Tiên sinh à tiên sinh, người bảo ta làm sao mà chịu nổi đây? Ta hít một hơi thật sâu, hỏi y: "Người biết ai có thuốc giải ư?" Tô Mộ Hàn vẫn không nói gì, một lát sau mới khàn giọng nói: "Chuyện này nàng không cần hỏi, nói chung, ta sẽ lo liệu được." Ta trầm mặc, Tô Mộ Hàn vẫn phải bảo vệ người nào đó, đúng vậy, ta không nên làm khó y. Ta lưỡng lự một lát, cuối cùng đứng dậy bước đi, đứng nhìn bóng lưng của Tô Mộ Hàn, nhỏ giọng nói: "Thuốc giải đã có, nhưng Hoàng thượng bị dị ứng bạc hà nên không uống được." Ta nhìn thấy bờ vai của Tô Mộ Hàn run lên, nhưng cả người vẫn bất động, chỉ nói: "Yên tâm, hắn sẽ không chết đâu, ta có thể nói Liêu Hứa chữa trị cho hắn, y thuật của Liêu Hứa rất cao siêu, chắc chắn có thể chữa trị cho hắnđược." Ta nắm chặt hai tay, Tô Mộ Hàn thật hiểu ta, y biết rõ ta không thể thiếu Hạ Hầu Tử Khâm, thậm chí ngay cả nói chuyện này y cũng nói bình thản đến vậy. Một đêm trôi qua, cuối cùng ta chưa hề chợp mắt. Lúc trời sáng, y vẫn còn ngủ say, ta đứng dậy rón rén bước ra ngoài. Trở lại chỗ có quả dại hôm qua, hái một ít quả, hái lá cây lấy nước uống rồi mới trở lại. Mới bước vào bên trong hang động, có lẽ là Tô Mộ Hàn nghe thấy tiếng động, đột nhiên ngồi dậy, nhìn thấy là ta mới thở phào nhẹ nhõm. Y nhỏ giọng hỏi ta: "Sao dậy sớm vậy?" Ta bước lên, quỳ nửa người xuống trước mặt y, đưa nước cho y: "Tiên sinh, người uống nước trước đi, ta đi tìm một ít thức ăn, không thể để bị đói được." Tô Mộ Hàn không nói thêm gì nữa, cẩn thận nhận lấy nước, uống vài hớp. Hai người cùng ăn quả dại, bầu không khí đột nhiên trở nên hơi ngượng ngùng. Ta liếc nhìn y, thấy y hơi xoay mặt đi, không nhìn ta. Sắc mặt của Tô Mộ Hàn không tốt chút nào. Ta nghĩ Thanh Dương lo sợ y rời khỏi nàng như vậy, thực ra, là sợ trong người y không có thuốc. Nhưng ở đây là nơi rừng núi hoang vu, bảo ta phải đi tìm thuốc ở đâu chứ? Ta thực sự cũng không biết thuốc Liêu Hứa cho Tô Mộ Hàn dùng là thuốc gì. Ta nghĩ ngợi rồi nói: "Tiên sinh, hay là chúng ta tự đi ra ngoài." Đáy mắt của y chợt căng thẳng, thốt lên: "Không được." "Vì sao?" Ta vì lo lắng cho thân thể của y, nếu cứ ở mãi nơi này bị suy yếu dần đi cũng không phải là cách. Tô Mộ Hàn thở dài một tiếng nói: "Ra khỏi đây là vào trong lãnh thổ Bắc Tề." Trong lòng ta chấn động, thì ra y vì lo lắng cho ta. Thanh Dương trơ mắt nhìn chúng ta rơi xuống, như vậy người Bắc Tề đều biết, y rơi xuống cùng với một người con gái, đó là quân sư của Thiên triều. Một khi ta rơi vào trong tay bọn họ, hậu quả thế nào không nghĩ cũng có thể biết. "Nhưng…" Y phất tay ý bảo ta không cần nói nữa, y nói: "Cứ chờ đã, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khuya hôm nay hoặc là sáng sớm ngày mai sẽ có người xuống đây." Đúng vậy, sẽ có người xuống, nhưng đó là người của ai? Điều này mới là chuyện vướng mắc trong lòng ta và y. Nhưng cả hai đều không muốn nói ra. Nhưng bất kể là người bên nào xuống trước, cho dù chúng ta không muốn nói ra đối phương ở đâu thì binh lính của bên đó nhất định sẽ lùng sục dọc theo đáy vực. Vì thế, người nào được cứu thì người còn lại kia tất nhiên sẽ bị bắt. Điều này là chắc chắn. Ta khẽ nắm chặt hai tay, nhưng cả ta và y, không ai muốn nhìn thấy kết cục này. Ta thở phào một hơi thật dài, nếu như ta tính toán không sai thì người Bắc Tề chắn chắn sẽ trước xuống. Thứ nhất, bọn họ ở gần. Thứ hai là bọn họ quen thuộc địa hình ở đây. Ta cũng biết, tới lúc đó, y sẽ sống chết bảo vệ an toàn của ta, y thà chết cũng không để cho ta gặp chuyện bất trắc. Nếu không, y cũng sẽ không liều mình cứu ta hai lần. Ta cắn môi, ta còn lo lắng không biết tình hình của Hạ Hầu Tử Khâm như thế nào, Diêu Thục phi đã tới chưa? Ta bất chợt nhắm mắt lại, hy vọng tất cả mọi chuyện đều tốt. Như vậy mới không uổng công ta làm nhiều chuyện thế này. Lúc xế chiều, trời bắt đầu dần dần lạnh hơn. Ta phát hiện vào buổi tối, bệnh của y sẽ tái phát nhiều hơn. Nhưng điều làm cho ta cảm thấy may mắn chính là y không ho ra máu giống hôm qua. Chỉ có điều ta không thể làm được gì giúp y, ngoại trừ đứng coi chừng y. Tới sáng sớm hôm sau, ta còn đang ngủ, chợt mơ hồ nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Ta giật mình, cuống quít ngồi dậy, hiển nhiên là Tô Mộ Hàn cũng nghe thấy, y cũng ngồi dậy, sắc mặt hơi cảnh giác, liếc mắt nhìn ta. Ta do dự một lát, cuối cùng đứng dậy, tính đi ra ngoài thì bị y kéo tay lại, nghe y nhỏ giọng nói: "Để ta đi." "Tiên sinh…" "Đợi ở đây." Giọng nói của y thật bình thản, vừa dứt lời, người đã bước ra ngoài. Ta muốn mở miệng gọi y nhưng cuối cùng lại bụm miệng

lại. Người tới là ai? Câu hỏi này vang lên liên tục trong lòng ta, nhưng ta lại không dám nghĩ tới đáp án. Tô Mộ Hàn chỉ đi một lát rồi trở lại rất nhanh. Ta thìn thấy, khóe miệng của y nở một nụ cười nhợt nhạt, tiến lại đẩy ta: "Đi thôi." Đi thôi. Chỉ hai chữ, lại được y nói bình thản hết sức. Nhưng ta chỉ cảm thấy toàn thân run lên, nó có ý gì còn không rõ sao? Người tới, là người của Thiên triều! Tô Mộ Hàn nói ta 'Đi thôi', vậy còn y thì đi đâu? "Tiên sinh." Ta vội vàng cầm lấy cánh tay y, ta cũng biết, ở đây vốn không có chỗ trốn. Binh lính Thiên triều sẽ toàn lực lục soát tung tích của y. Tất nhiên là, sống thì phải thấy người, chết phải thấy xác! Nhưng, ta không muốn! Ta nghiến răng nói: "Ta không đi!" Lúc này sao ta có thể bỏ lại một mình người được chứ? Cho dù người có thể tránh thoát kiếp nạn này, nhưng một mình người thì làm sao chịu đựng được? Lúc người bị bệnh, ai sẽ chăm sóc người đây? Tô Mộ Hàn cười nhẹ một tiếng nói: "Nàng không đi, bọn họ cũng sẽ tìm được nàng." Tìm được ta cũng như tìm thấy người, phải không? Ta nuốt nước mắt vào lòng, nói: "Nếu như tiên sinh sống chết cũng không thừa nhận mình là quân sư Bắc Tề thì sao?" Trong đôi mắt Tô Mộ Hàn chợt thất thần, nhưng lại bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Không thể, Trần Lâm nhận ra ta." Ta mở to mắt nhìn Tô Mộ Hàn, Trần tướng quân nhận ra người sao? Y biết người là thái tử tiền triều sao? Vì thế, mặc dù Tô Mộ Hàn nói y không phải quân sư Bắc Tề thì Trần tướng quân là người đầu tiên không tin tưởng? Trái tim ta nặng trĩu, Trần tướng quân bảo vệ hoàng triều, nếu như biết thái tử tiền triều còn sống, y sẽ đối xử với Tô Mộ Hàn như thế nào, ta thật sự không dám nghĩ tới. Đến lúc đó, mặc dù ta cầu xin Hạ Hầu Tử Khâm buông tha cho Tô Mộ Hàn được, nhưng còn Thái hậu thì sao? Lúc này, tình người rất mỏng manh bạc bẽo, bởi tất cả đều phải lấy giang sơn làm trọng. Đạo lý này, sao ta không hiểu kia chứ? Ta ngẩng mặt nhìn Tô Mộ Hàn hỏi: "Trần tướng quân tới đây ư?" Hỏi như vậy cũng như không hỏi. Nếu như Trần tướng quân không tới thì Tô Mộ Hàn sẽ không nhắc tới. Y gật đầu. Nhưng ta đột nhiên giật mình. Ta nhớ ra rồi! Ta xoay người lại đảo đống cỏ khô trên mặt đất rối tung lên, đem đống quả dại còn lại giấu vào khe hở bên trong bụi cỏ, làm xong liền kéo tay y đi ra ngoài: "Tiên sinh có còn nhớ ở đáy vực có một cái hồ sâu không." Trời không tuyệt đường người. Ở đây, đâu phải không hề có một chỗ ẩn nấp chứ. Tô Mộ Hàn giật mình thốt lên: "Không được, nàng không biết bơi." "Nhưng người biết." Ta tin tưởng người. "Tử nhi…" Tô Mộ Hàn đứng lại không chịu bước đi. Ta ngoái đầu nhìn lại, nhìn y qua hai dòng lệ ướt đẫm, run giọng nói: "Tiên sinh đừng để cho ta áy náy cả đời, được không?" Đối địch với y không phải là mong muốn của ta, bây giờ nói ta làm sao có thể chấp nhận được chuyện y vì cứu mình mà bị bắt chứ? Đó là chuyện vạn vạn lần không thể được. Hai người lặng yên đi tới bên cạnh bờ hồ sâu hun hút kia. Từ phía xa, không biết ai gọi lớn: "Công chúa —— " Ta nhìn Tô Mộ Hàn, bước chân vào hồ sâu trước. Lúc này mặt trời đã tắt, làn nước lạnh lẽo truyền thẳng từ lòng bàn chân lan ra khắp người. Ta cắn răng nhảy xuống. Vòng tay Tô Mộ Hàn ôm lấy người ta, giữ cho ta không chìm xuống. Có rất nhiều người đến, những tiếng gọi ta vang lên liên tiếp, ta rất muốn nhìn xem người đến đây rốt cuộc là ai, nhưng dù cố gắng nhìn cũng không thấy bởi cỏ dại bao phủ quá cao. Đợi đến lúc binh lính đến gần, chúng ta mới ngụp đầu chìm xuống. Ở phía dưới mặt nước, nghe thấy những tiếng động phía trên thật mơ hồ. Ta dường như nghe thấy ai đó gọi "Cố tướng quân", trong lòng ta chấn động, Khanh Hằng tới đây! Bàn tay đang cầm tay Tô Mộ Hàn bất chợt siết chặt lại, xin lỗi Khanh Hằng, lần nào cũng khiến huynh phải lo lắng uội. Nhưng muội không còn cách nào khác, muội không thể bỏ mặc tiên sinh của muội. Có bóng dáng người nào đó tới gần, ta hoảng sợ, Tô Mộ Hàn ôm ta từ từ lặn xuống. Cái hồ này thực sự rất sâu. Lúc này ta đã không nhìn thấy bóng người ở phía trên. Một lát sau, không biết ai đó nói: "Tìm lâu thế rồi mà vẫn không thấy, không phải là bị bắt giữa đường rồi chứ?" Đúng vậy, nếu không tìm được thì cũng chỉ có khả năng này. Nếu quả thật là như vậy, việc tìm kiếm lại càng thêm khó khăn, hơn nữa lại bị bắt giữa đường, sao có thể tìm được? Có rất nhiều người đứng lại phía bên này, ta cảm giác sắp không chịu đựng nổi nữa. Xung quanh lạnh quá, lạnh quá, bàn tay cầm lấy tay Tô Mộ Hàn ngày càng siết chặt. Tô Mộ Hàn dường như ý thức được chuyện gì, nhích lại gần, áp môi mình lên môi ta, truyền khí cho ta. Đợi mọi người ở bên ngoài tản đi hết, ta cảm thấy cánh tay y tăng thêm lực nhấc người ta nổi trên mặt nước trong khoảnh khắc. Ta bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, rồi gục hẳn bên bờ hồ. Ta dùng sức nắm lấy những thân cỏ dài bên cạnh, cố gắng bò lên trên, hít thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. Lúc quay đầu lại ta không nhìn thấy bóng dáng Tô Mộ Hàn đâu cả. Trái tim ta bỗng nhiên hoảng hốt, xoay người lại nhào tới bên bờ hồ sâu thẳm kia, thất thanh gọi: "Tiên sinh! Tiên sinh —— " Ta sợ hãi, người đâu rồi? ?Người có sao không? "Tiên sinh!" Ta sợ hãi khóc lên thành tiếng, có phải vì chờ quá lâu nên y chịu không nổi hay không? Đúng lúc ta cảm thấy bất lực thì nhìn thấy từ dưới lòng hồ sâu chậm rãi sủi bọt bong bóng, sau đó, thấy Tô Mộ Hàn bỗng nhiên từ trong đáy nước bơi ra. Ta vừa mừng rỡ vừa sợ hãi, vội vàng kéo cánh tay của y lại, sợ y sẽ sơ sẩy chìm xuống đó. Cánh tay phải của Tô Mộ Hàn không có lực, ta đành phải dùng sức kéo y lên, lúc lên trên bờ, một tay y ấn ấn ngực, không thở nổi lấy một hơi. "Tiên sinh!" Ta dìu y ngồi dậy, cả hai người đều

ướt đẫm, bọt nước chảy theo những sợi tóc nhỏ xuống. Rốt cuộc y cũng ho thành tiếng, đôi mày anh tuấn nhíu chặt lại, nhìn có vẻ rất khó chịu. Tô Mộ Hàn thở hổn hển, tựa trên người ta, thì thào: "Ta không sao." Ta gật đầu thật mạnh, đương nhiên là không sao, nhất định phải không sao. May là hôm nay mặt trời chói lọi, hơn nữa lại không có gió, nếu không ngồi ở đây nhất định sẽ rất lạnh. Hai người ngồi nghỉ bên cạnh hồ sâu một lúc lâu, y phục trên người nhanh chóng khô lại. Ta dìu y đứng lên khẽ hỏi: "Tiên sinh, bây giờ có thể đi ra ngoài được chưa?" Người đến đây là binh lính Thiên triều, thực ra không cần ta hỏi, thông minh như Tô Mộ Hàn nhất định biết Bắc Tề đã xảy ra chuyện, không phải là bị bức rút lui thì là chuyện khác. Nếu không, Thanh Dương chắc chắc không bao giờ bỏ lại y ở đây. Y không nói gì, xoay người bước về phía trước. Ta theo sau, thực ra ta hy vọng có thể gặp được Thanh Dương, giao y cho Thanh Dương, ta mới có thể yên tâm. Chỉ vì ta biết, Thanh Dương thật lòng yêu thương y. Bên cạnh y, cần một người như Thanh Dương chăm sóc, bảo vệ y. Toàn bộ đáy vực rất dài, chúng ta đi mãi đến khi hoàng hôn buông xuống mới thấy được đường ra. Lúc này, vách núi hai bên thấp dần xuống. Đi về phía trước khoảng chừng hơn hai mươi trượng thì nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Thành trì Bắc Tề gần nơi này nhất là Tông Hộ. Trên đường đi, cảm thấy xung quanh yên tĩnh một cách dị thường. Không hề nhìn thấy bóng người nào, mặc dù nơi này cách địa điểm giao chiến của Thiên triều và Bắc Tề chỉ khoảng một dặm, vậy mà một bóng người cũng không thấy. Chuyện này chỉ có thể giải thích bằng một nguyên nhân, đại quân Thiên triều đã vượt biên giới. Hơn bốn mươi cây cầu đã bị chặt đứt, đại quân lớn như vậy chỉ có thể đi đường vòng, nếu ở đây hoàn toàn yên tĩnh thì chắc hẳn đã đi đường khác. Hai tay ta nắm chặt, lần này người cầm binh là ai? Hạ Hầu Tử Khâm? Nghĩ đến đây, trong lòng ta chợt khiếp sợ. Nếu quả thật là như thế thì ta vừa vui mừng vừa lo sợ. Nếu quả thật là hắn thì hắn đã được giải độc. Nhưng tìm không thấy ta nhất định hắn cho rằng ta đã chết. Nhưng, ta không thể bỏ mặc tiên sinh của ta, không thể để cho người rơi vào tay hắn. Việc này một khi lan truyền rộng ra thì không ai bảo vệ được Tô Mộ Hàn, còn ta phạm tội khi quân, ta hiểu rất rõ. Ta nghiêng mặt nhìn sang, thấy sắc mặt của Tô Mộ Hàn trầm buồn. Nhớ lại lúc ở đáy vực Tô Mộ Hàn đã từng nói, khi ở chủ doanh Bắc Tề, thời khắc nhìn thấy ta y đã biết trận này Bắc Tề nhất định thất bại thảm hại. Thực ra, tất cả kế hoạch của Tô Mộ Hàn đều không hề sơ hở. Y chẳng qua là thua vì y không phải là người hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm, chuyện đời luôn luôn buồn cười như vậy. Chuyện Tô Mộ Hàn đã hứa với Thừa Diệp cuối cùng không cách nào thực hiện được. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm hạ lệnh vượt biên giới thì đương nhiên hắn muốn chiếm toàn bộ giang sơn Bắc Tề. Với tính cách của hắn, ta không hề nghi ngờ chuyện này. Lúc chúng ta đến Tông Hộ thì thành trì này đã bị đánh chiếm, rõ ràng đại quân nhanh hơn chúng ta rất nhiều. Như vậy, lúc Cố Khanh Hằng dẫn người xuống đáy vực tìm ta thì đại quân Thiên triều đã chia làm hai đường, công thành phía bên này. Ta nghĩ, không cần đi tiếp về phía trước cũng biết Bắc Tề không trụ được. Thực ra điều ta lo lắng nhất chính là Thanh Dương đang ở đâu? Còn có đại phu Liêu Hứa bọn họ mang theo nữa? Bọn họ hiện tại đang ở nơi nào? Bắc Tề mất nước không phải là chuyện ta quan tâm, ta chỉ quan tâm những người của Tô Mộ Hàn bây giờ đang ở đâu? Bên dưới thành Tông Hộ, ta dừng bước chân lại, Tô Mộ Hàn lại muốn đi về phía trước. Cửa thành đã rách nát, trên con sông đào bảo vệ thành ngổn ngang cọc gỗ, cung tiễn, thậm chí, còn có người chết. Ta kéo Tô Mộ Hàn lại nói: "Tiên sinh không nên đi." Y nhíu chặt mày nói: "Sai lầm của ta đã làm cho nhiều người chết như vậy, ta... khụ..." "Tiên sinh, chuyện này không thể trách người." Ta lắc đầu, "Không phải người cũng hiểu rõ chuyện này sao? Hai quân đối chọi kết quả chính là như thế. Chiến tranh vốn tàn khốc như vậy mà." Trong đôi mắt Tô Mộ Hàn tràn ngập đau xót, y chán nản nói: "Đúng, ta biết. Nhưng trong lòng ta cảm thấy đau xót vô cùng." Trong lòng ta cũng đau xót, tiên đế quả thật nói không sai, tính cách Tô Mộ Hàn đạm bạc, căn bản không thích hợp với cuộc sống như thế. Y không nhìn ta, đi thẳng vào bên trong thành. Tông Hộ chẳng qua chỉ là một tòa thành nhỏ ở biên giới, bây giờ, thành đã bị phá, Thiên triều cũng không để lại binh sĩ canh gác. Có lẽ bởi vì trước đó nó đã là lãnh thổ của Thiên triều nên Hạ Hầu Tử Khâm cho rằng không cần thiết nữa. Ở đây, nghiễm nhiên đã trở thành một tòa thành chết. Bên trong thành đều là thi thể của binh sĩ, ngược lại không hề có thi thể của dân chúng. Đi sâu hơn vào bên trong cũng không thấy bóng dáng một người nào sinh sống. Ta vào trong một ngôi nhà của người dân lấy đồ mồi lửa, nhìn thấy bên trong gian bếp còn đang nấu gì đó. Xem ra, vì chiến tranh đột ngột kéo đến nên bọn họ bỏ đi rất vội vàng. Ta tìm hai bộ y phục, ta và y cùng thay đồ rồi mới đi ra. Lúc này, trời đã sẩm tối, ta nói: "Tiên sinh, không cần thiết phải đi về phía trước." Đi về phía trước, ta sợ y nhìn thấy lại càng đau lòng hơn. Tô Mộ Hàn trầm mặc, không nói lời nào. Buổi tối, hai người tìm đại một nơi nghỉ chân. Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, ta đã không còn thấy Tô Mộ Hàn nữa. Ta hoảng sợ, tìm khắp nơi một lần nữa, cũng không thấy bóng dáng của y. Ta kêu thật lớn nhưng rất lâu sau cũng không thấy ai trả lời. Lúc về phòng, ta mới thấy bút tích của Tô Mộ Hàn trên vách tường, chỉ có một câu: "Tử nhi, quay về đi. Không cần phải lo lắng cho ta." Chỉ một

câu đơn giản như vậy, ngoài ra không hề có bất kỳ thứ gì khác. Ta cảm thấy trái tim mình nặng trĩu, tiên sinh đi rồi, bỏ đi một mình! "Tiên sinh… tiên sinh… " Mặc cho ta kêu rát cổ họng cũng không nghe thấy y trả lời. Thực ra Tô Mộ Hàn biết rất rõ, chỉ khi nào ta tìm được Thanh Dương mới có thể an tâm rời đi. Nhưng bây giờ thời thế loạn lạc, tìm một người không dễ chút nào? Y không muốn liên lụy đến ta, vì thế y đã bỏ đi. Nhưng y làm thế, bảo lòng ta làm sao mà thanh thản, bảo ta làm sao mà yên tâm được đây? Một mình ta ngồi ngơ ngác chờ đợi trong phòng. Chờ từ lúc bình minh đến tối muộn, cũng không thấy Tô Mộ Hàn trở về. Y đã quyết tâm bỏ đi, vì thế sẽ không trở về. Nước mắt ta rơi xuống. Tiên sinh, vì sao không để ta làm xong chuyện cuối cùng này cho người? Ta chỉ muốn nhìn người bình an mà thôi! Người thật tàn nhẫn, ngay cả một cơ hội cũng không cho ta. Nhớ lại lần đầu tiên ta gặp người, hôm đó trời mưa gió lại có sấm sét. Người vẫn chỉ lạnh lùng nói với ta, sét ngừng đánh rồi thì mau ra ngoài. Cho tới giờ Tô Mộ Hàn luôn là người nói những lời xua đuổi ta, lại còn nói một cách vô tình đến vậy. Còn lần này, y không đuổi ta, lại một mình lén lút bỏ đi. Y sẽ không tiến sâu vào lãnh thổ Bắc Tề, vì y biết, như vậy sẽ khiến ta lo lắng, ta rất hiểu y. Mà ta càng không thể đi về phía trước. Lỡ như ta bị người khác nhận ra sẽ rất nguy hiểm. Dựa vào bản đồ địa hình Trường Hồ ghi nhớ trong đầu, ta biết còn một con đường nhỏ có thể đi từ Bắc Tề vào Thiên triều. Lần tìm theo trí nhớ ta tìm được con đường nhỏ kia, quay trở về lãnh thổ Thiên triều. Ta bước nhanh hơn về phía quân doanh Thiên triều, ta không biết lúc này Hạ Hầu Tử Khâm có ở đó hay không, có điều ta không còn sự lựa chọn nào khác. Đi một lúc lâu, ta mới nhìn thấy doanh trại quen thuộc ở xa xa. Ta đến gần, khẽ mỉm cười bước lên, dường như mơ hồ nghe thấy ai đó gọi một tiếng "Nương nương". Lòng ta chấn động, ta sẽ không ngốc nghếch đến mức cho rằng bọn họ gọi ta. Chỉ vì ở đây ta chưa bao giờ là "Nương nương" gì cả, bọn họ chỉ gọi ta là "Công chúa". Nếu thế tiếng "Nương nương" này, chắc chắn chính là Diêu Thục phi! Nàng ta đã tới thật rồi! Như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không xảy ra chuyện gì đúng không? Bỗng nhiên ta dừng bước, tìm một chỗ khuất núp vào. Nàng ta ở đây, ta sẽ không ngốc đến nỗi cứ như vậy xông ra. Thư gửi cho nàng ta là do ta viết, người nữ tử biết rõ ràng chuyện vợ chồng Trương Lăng và chuyện của Châu Du Thường như thế, chắc chắn phải là các phi tần ngày trước. Diêu Thục phi đã tới đây, chỉ cần nàng ta hỏi thêm một chút nữa thì sẽ biết, trong doanh trại, chỉ có một mình ta là nữ. Diêu Thục phi không phải kẻ ngốc, cho dù ta nói ta là công chúa Đại Tuyên, mặc kệ ngoại hình ta không giống với trước đây, nàng ta cũng sẽ không buông tha ta. Có lẽ nàng ta sẽ không có cách nào lý giải được khuôn mặt của ta hiện giờ, nhưng nàng ta chỉ tin vào phán đoán của mình, đúng chứ? Hạ Hầu Tử Khâm có trong doanh trại hay không ta còn không biết, vì thế ta không thể xông ra, ta chỉ có thể chờ đợi. Hít một hơi thật sâu, ôm đầu gối ngồi xuống chờ đợi Thật may mắn, kim ấn Trường Phù công chúa vẫn còn trên người ta, không bị rơi mất. Có lẽ vào thời khắc mấu chốt, vẫn còn dùng được. Ngồi chờ đến khi trời tối, trời bắt đầu lạnh hơn, ta chịu không được phải ôm lấy hai cánh tay. Lại đợi thêm một lúc lâu nữa, chợt nghe thấy trong đêm có mấy người thúc ngựa chạy tới, ta giật mình vội mở to mắt nhìn về bên đó. Đợi bọn họ đến gần, ta mới nhìn rõ, là Hiển vương! Đi tới cửa doanh trại, y ghìm ngựa dừng lại, lập tức có một binh sĩ đi ra dắt ngựa cho y. Những người phía sau y cũng lần lượt xuống ngựa, ta chần chờ một lúc rồi chạy ra kêu: "Vương gia!" "Ai ?" Đám binh sĩ cảnh giác giơ thương lên chĩa về phía ta. Hiển vương cũng nhìn về phía ta, trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc, y thốt lên: "Công chúa?" Ta thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn, y đã nhận ra ta. Nghe Hiển vương gọi ta là công chúa, những binh sĩ kia vội luống cuống thu binh khí lại, hướng về ta nói: "Công chúa thứ tội, chúng tiểu nhân có mắt như mù." Ta còn tâm trạng đâu mà so đo với bọn họ, tiến thẳng lên hỏi: "Hoàng thượng ở đâu?" Sắc mặt Hiển vương đầy mệt mỏi, lúc này nhìn thấy ta, tinh thần lại rất tốt, y chỉ nói: "Hoàng thượng ở trong doanh trại, sao công chúa lại trở về một mình? Những người được phái đi tìm công chúa, người vẫn chưa gặp một ai sao?" Ta chỉ nói dối qua loa vài lời: "Vậy sao, bản cung không gặp bọn họ, tự mình theo đáy vực thoát ra ngoài." Ta cúi xuống, lại vội hỏi: "Hoàng thượng thế nào rồi?" Hỏi xong ta mới thấy không ổn, khi đó, chuyện Hạ Hầu Tử Khâm trúng độc ta đã gạt y, bây giờ ta lại hỏi y như vậy. Ngược lại Hiển vương cũng không hề chú ý tới, chỉ nói: "Bệnh tình của Hoàng thượng đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là…" Y khẽ nhíu mày: "Thục phi lại tới đây." Ta nghe được trong giọng nói của y toàn là vẻ bất mãn. Ta cười nói: "Bản cung cũng là nữ tử, sao Thục phi nương nương lại không thể tới đây chứ?" Hiển vương khẽ cười một tiếng nói: "Công chúa có điều không biết, Thục phi ỷ vào thế lực của cha nàng ta, được sủng ái sinh ra kiêu căng. Nếu nàng ta có thể hành quân đánh trận như công chúa thì bản vương cũng chẳng để tâm đến chuyện nàng ta đến đây làm gì!" Ta buồn bã, Hiển vương làm sao biết được, nếu không phải Diêu Thục phi tới, sợ là Hạ Hầu Tử Khâm… Nhưng chuyện này, đương nhiên ta sẽ không nói cho y biết. Hiển vương dẫn ta đi vào nói: "Công chúa vào đi thôi, Hoàng thượng biết người đã trở về nhất định sẽ rất vui mừng. Lần này công chúa đánh bại đại quân Bắc Tề, khiến cho quân ta có thể xua quân thẳng vào lãnh thổ Bắc Tề, người đã trở thành đại

công thần rồi!" Ta bất chợt hỏi y: "Đại quân Thiên triều đã đánh tới đâu rồi?" "Cách kinh đô của Bắc Tề khoảng bốn, năm mươi dặm." Lúc y nói ra trong giọng nói tràn đầy sự hưng phấn. Ta giật mình, nhanh như vậy sao! "Là... ý của Hoàng thượng?" Hiển vương lại cười nói: "Là ý của tất cả tướng sĩ!" Ta im lặng không nói gì, y lại nói: "Vào ngày thứ hai sau khi công chúa mất tích, bệnh tình của Hoàng thượng liền có chuyển biến tốt. Nhưng thật ra bản vương thấy rất kỳ lạ, đại quân Bắc Tề trong phút chốc rời rạc như những hạt cát, căn bản không chịu nổi một đòn!" Vào ngày thứ hai ta mất tích, xem ra Diêu Thục phi thực sự rất quan tâm Hạ Hầu Tử Khâm, nếu không, hành trình của nàng ta sẽ không nhanh đến vậy. Có lẽ nhất định là nàng ta ngày đêm miệt mài, ngựa không dừng vó. Về phần Hiển vương nói đại quân Bắc Tề bị tan rã, tất cả là vì Bắc Tề bị mất mát không phải là quân sư mà là vị tướng soái lãnh đạo toàn quân. Bọn họ không hề hay biết, Hàn vương Bắc Tề và quân sư vốn là một người. Nhưng đại quân Thiên triều, cho dù không có ta, cũng có Hạ Hầu Tử Khâm trấn giữ. Như vậy, khi hai quân đối trận tất nhiên là không cách nào so sánh được. Ta hít một hơi thật sâu, hỏi y: "Vậy quân ta có bắt được Hàn vương không?" Ta hỏi điều này đương nhiên là muốn hỏi Thanh Dương. Nghe vậy, Hiển vương hơi tức giận nói: "Đương nhiên không bắt được, bây giờ, y giống như bốc hơi biến mất khỏi cõi đời này rồi." Ta chợt yên tâm hơn, Thanh Dương không rơi vào tay Thiên triều, như vậy nhất định có một ngày, nàng có thể tìm được Tô Mộ Hàn. Còn bây giờ, tất nhiên bọn họ tìm không được là vì ai nghĩ tới Hàn vương đeo mặt nạ tối hôm đó, lại là một nữ tử kia chứ? Hiển vương dẫn ta tới khu vực của Hạ Hầu Tử Khâm, bên ngoài, vẫn là tầng tầng lớp lớp ngự tiền thị vệ canh gác. Bọn họ đều nhận ra ta, thấy chúng ta đi qua, vội vàng khom người hành lễ với chúng ta. Lý công công nghe thấy tiếng động liền đi ra, lúc nhìn thấy ta chợt vành mắt y đỏ hoe, quay đầu lại kêu: "Hoàng thượng, Hoàng thượng ơi! Công chúa đã trở về! Công chúa đã trở về, Hoàng thượng..." Hắn đang uống thuốc, Diêu Thục phi đang hầu hạ hắn. Ta đi vào, thấy hắn vội vội vàng vàng bước ra, lúc nhìn thấy ta đôi mắt của hắn chợt co rút thật nhanh. "Hoàng thượng!" Diêu Thục phi đuổi theo ra ngoài, cuống quít đỡ lấy hắn, thốt lên: "Hoàng thượng cẩn thận!" Nàng ta vừa nói vừa nhìn về phía ta, trong đáy mắt chợt lóe lên ánh nhìn ác độc, ta thấy nàng ta khẽ cắn răng. Bên cạnh, Hiển vương quay sang hành lễ với hắn, nói: "Thần tham kiến Hoàng thượng!" Ta nghe vậy mới hoàn hồn lại, vội hướng về phía hắn nói: "Trường Phù tham kiến Hoàng thượng." Hắn ngẩn người ra, khóe miệng khẽ cong lên, ngay cả trong đôi mắt cũng tràn ngập ánh cười. Ta nghe hắn cắn răng nói: "Nếu công chúa gặp bất trắc, Trẫm làm sao ăn nói với Tuyên hoàng đây?" Ta nhìn hắn, cười nói: "Vì thế, Trường Phù đã trở về." "Tốt lắm, tốt lắm..." Hắn gật đầu, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi mặt ta. Hiển vương bước lên một bước nói: "Hoàng thượng, thần đến bẩm báo quân tình ở tiền tuyến với Hoàng thượng." Nghe vậy, sắc mặt của hắn thay đổi, thu lại nụ cười trên mặt, trầm giọng hỏi: "Thế nào?" Hiển vương cười nói: "Đúng như Hoàng thượng dự đoán, đại quân Bắc Tề không chịu nổi một đòn. Quân ta đã phá tan đại quân Bắc Tề, lần lượt chọc thủng các thành trì phòng thủ của bọn chúng, hiện nay quân ta đang đánh thẳng vào kinh đô Bắc Tề. Thần đến xin chỉ thị của Hoàng thượng, tiếp tục công thành hay là đồng ý đàm phán?" Hạ Hầu Tử Khâm trầm ngâm, nhưng ta cắn răng nói: "Không cần đàm phán, công thành!" Mọi người như hít phải một luồng khí lạnh, Diêu Thục phi không nhịn được nói: "Hoàng thượng còn chưa nói gì, sao đến phiên ngươi nói chuyện chứ?" Ta cười lạnh một tiếng nói: "Bản cung là quân sư, đương nhiên có tư cách nói chuyện!" Cũng đã đánh đến đó thì còn gì để nói nữa chứ? Ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ lời của Tô Mộ Hàn, y nói, chiến tranh giữa Thiên triều và Bắc Tề sẽ không dừng lại. Trừ phi Hạ Hầu Tử Khâm tiêu diệt Bắc Tề. Lúc này, y sẽ là tướng quân mất nước đương nhiên phải bị xử tử . Nhưng bây giờ, tất cả mọi người không tìm thấy Hàn vương ở đâu, nên sẽ không có chuyện xử tử. Ta làm sao có thể để cho Bắc Tề còn sót lại một chút hơi tàn, sau đó lại đem tiên sinh của ta đẩy vào vực sâu vô tận kia chứ? Y là người giữ chữ tín, y nợ Thừa Diệp một mạng, vì thế chỉ cần có một cơ hội, y nhất định sẽ hoàn thành lời hứa của mình. Như vậy, ta muốn Hạ Hầu Tử Khâm diệt Bắc Tề, thì y sẽ không cần phải cực khổ như vậy, đúng chứ? Sắc mặt Diêu Thục phi xanh mét, lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm và Hiển vương đều im lặng, mặc dù nàng ta không phục, nhưng lúc này cũng hiểu chuyện, không dám nói thêm một câu nào nữa. Một lát sau mới nghe Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói: "Công thành." Hiển vương chấn động, vội đáp nói: "Dạ, thần và công chúa xin được cáo lui trước, thần và công chúa còn có một số việc muốn bàn bạc." Hiển vương nói xong liền chắp tay xin cáo lui. Ta giật mình, không ngờ Hiển vương lại nói có chuyện muốn bàn bạc với ta, nhưng y đã nói vậy, ta cũng không tiện từ chối. Bởi vậy ta chỉ hướng về phía Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Vậy Trường Phù xin cáo lui." Dường như hắn muốn nói gì đó, cuối cùng lại im lặng. Từ trong lều của hắn lui ra, Hiển vương dẫn ta vào quân trướng ở phía trước. Ở đó vẫn còn để nguyên vẹn bản đồ địa hình Trường Hồ, chỉ có điều khác với trước kia là có thêm bản đồ lãnh thổ Bắc Tề. Lúc nhìn thấy, trong lòng ta không khỏi ngạc nhiên. Ta cho rằng, tấm bản đồ này chỉ nên xuất hiện trong quân doanh ở tiền tuyến, nhưng không ngờ tại đây cũng có. Ta hít một hơi

hỏi: "Vương gia muốn bàn bạc vấn đề gì với bản cung?" Hiển vương bước lên một bước, chỉ lên lãnh thổ Bắc Tề trên bản đồ nói: "Công chúa mời người xem, đại quân của chúng ta đến nơi này, đã tới gần lãnh thổ Nam Chiếu, mà trước đó Nam Chiếu cũng đã đóng quân ở đây, nếu chúng ta tiến về phía trước, sợ là bọn chúng sẽ vượt qua biên giới tiến đánh chúng ta." Ta khẽ nhíu mày, tuy theo dự đoán lúc này Nam Chiếu sẽ tiến đánh, nhưng thật ra điều này đã được tính đến từ trước rồi, dù sao ai cũng hiểu đạo lý "Môi hở răng lạnh". Có điều bây giờ, Bắc Tề khơi dậy chiến tranh đầu tiên, việc này không hề liên quan đến Nam Chiếu, bọn họ không có cớ để xuất binh. Mà Thiên triều vừa trải qua một cuộc chiến lớn với Bắc Tề, lúc này nếu lại đối đầu với Nam Chiếu, sợ là hơi quá sức. Ta nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Vùng đất biên giới giữa Bắc Tề và Nam Chiếu, từ trước đến nay không có người qua lại, vùng đất này theo bản cung quan sát, trước mắt không cần quan tâm đến. Ít hôm nữa sau khi ổn định thì có thể phân chia lãnh thổ quốc gia. Chỉ cần quân ta không tiến lên, Nam Chiếu sẽ không có cớ để khai chiến được. Cho dù Nam Chiếu muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì cũng chỉ được một vùng đất nhỏ, không cần quan tâm đến bọn họ." Hiển vương gật đầu, nhỏ giọng nói: "Bản vương biết." Ta không hiểu lại hỏi: "Việc này vì sao vương gia không hỏi Hoàng thượng?" Hiển vương không vui nói: "Biên giới Nam Chiếu liên quan tới Diêu tướng quân, không muốn cho người khác nghĩ rằng bản vương muốn tranh công." Ta ngẩn người, lúc này mới nhớ hiện giờ Diêu Hành Niên còn đang đóng binh ở đó. Một lát sau, ta nghe y nói tiếp: "Bản vương còn có một chuyện nữa." Ta ngước mắt nhìn y nói: "Vương gia xin cứ nói." Giọng nói y sắc bén: "Công chúa nên ít đắc tội với Thục phi thôi, nàng ta không phải là người dễ chọc." Ta cười nhạt một tiếng: "Tạ ơn vương gia nhắc nhở, trong lòng bản cung hiểu rất rõ." Vừa rồi, nếu không phải vì Tô Mộ Hàn, ta cũng sẽ không tranh luận với nàng ta. Nghe vậy, cuối cùng y mới nói: "Công chúa đi nghỉ trước đi, bản vương muốn nghiên cứu thêm một chút nữa." Ta cũng không chối từ, khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài. Vừa ra bên ngoài, ta bất chợt nhìn thấy Lý công công. Y thấy ta đi ra, vội chào đón nói: "Công chúa, Hoàng thượng muốn gặp người." Ta giật mình, thấy y nghiêng người nói: "Công chúa, mời." Ta đi theo y, bước về căn lều màu vàng sáng kia. Ta thuận miệng hỏi y: "Thục phi nương nương đâu?" Lý công công không quay đầu lại, chỉ nói: "Dạ, Hoàng thượng lệnh cho nương nương qua chỗ Châu thần y rồi ạ." Châu Du Thường, đã đến đây rồi. Lúc này, ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ theo y đi về phía trước. Đi tới cửa, Lý công công lại không bước vào trong, chỉ giúp ta nhấc tấm rèm lên nói: "Một mình công chúa vào thôi ạ." Ta gật đầu, cất bước vào trong. Vừa rồi ta chưa để ý, lúc này mới phát hiện, bản đồ địa hình Trường Hồ trong lều của hắn, chẳng biết lúc nào đã đổi thành bản đồ lãnh thổ Bắc Tề. Ta đi vào, thấy hắn đang nằm trên giường, nhắm mắt lại. Sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều so với lúc ta rời khỏi. Đôi môi đã khôi phục lại màu sắc bình thường, chỉ hơi tái nhợt một chút. Ta biết, hắn trúng độc quá lâu rồi, muốn khôi phục hoàn toàn tất nhiên phải mất một khoảng thời gian. Vừa rồi hắn còn gọi Lý công công tới tìm ta, nhất định là hắn chưa ngủ. Ta chần chờ, cuối cùng bước lên trước, hắn vẫn nằm im bất động. Ta ngồi xuống bên giường hắn, tay hắn đột nhiên với tới nắm chặt tay ta. Ta giật mình, vội rút tay lại theo bản năng, hắn lại nắm ngày càng chặt hơn. Ta nghe hắn cắn răng nói: "Nàng có còn nhớ rõ những lời trẫm nói?" Làm sao mà ta không nhớ chứ, hắn nói hắn sợ khi tỉnh lại, không còn nhìn thấy ta. Nhưng lúc này nghe hắn hỏi ta như vậy, không biết sao, trong lòng ta chợt muốn cười. Vừa rồi khi nhìn thấy ta trong đôi mắt hắn tràn ngập ánh cười. Nhưng vui mừng vừa qua đi, hắn lại muốn hỏi tội. Tính tình của Hạ Hầu Tử Khâm thật đúng là chưa bao thay đổi. Ta nắm lại tay hắn, cúi người xuống, nhỏ giọng nói : "Lúc này Hoàng thượng mở mắt ra vẫn có thể nhìn thấy thiếp không phải sao?" Hắn xoay người ngồi dậy, trừng mắt nhìn ta, trầm giọng nói: "Nàng có biết, lúc trẫm tỉnh lại không thấy nàng, trong lòng trẫm lo lắng thế nào không? Giỏi lắm, nàng giỏi lắm! Còn để Cố Khanh Hằng lại cho trẫm! Nàng không tính trở về gặp trẫm nữa sao?" Mắt ứa lệ, ta cười nói: "Nhưng thiếp đã trở về." Bàn tay cầm tay ta lại siết chặt lần nữa, ta bị đau đến nhíu mày nhưng trong lòng lại thấy vui, giờ hắn vẫn còn đủ sức lực để ngang ngược như vậy. Hắn giận dữ nói: "Chuyện nàng gạt trẫm, thật đúng là không ít!" Nhất định là hắn đang nói tới chuyện của Diêu Thục phi. Ta ngẩng mặt nhìn hắn: "Thiếp chỉ muốn chàng sống." Ta nói xong lập tức cười nói: "Thục phi tới, không phải Hoàng thượng đã tốt hơn rất nhiều sao?" Ta còn sợ, hắn sẽ cố chấp không chịu uống thuốc. Hắn tức giận đến sắc mặt xanh mét, hung hăng nói: "Nàng mất tích, trẫm còn có thể làm gì? Trẫm hận không thể khỏe lại ngay tức thì để san bằng Bắc Tề ngay lập tức!" Lời của hắn thốt ra làm ta chấn động. Hắn xua quân đánh vào Bắc Tề là vì ta sao? "Hoàng thượng cho rằng thiếp đã chết?" Người hắn chợt run lên, lạnh lùng nói: "Trẫm không cho phép!" Nói xong, bỗng nhiên hắn ôm lấy ta, ôm thật chặt, như hận không thể đem ta nhập vào thân thể hắn. Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, ta vòng tay lên ôm lấy hắn, hít vào nói: "Hoàng thượng không cho phép thiếp chết, đương nhiên thiếp không thể chết được. Vì thế, thiếp mới trở lại đây. Hoàng thượng đã quên, thiếp đã hứa với Hoàng thượng, phải sống sót trở về để gặp chàng sao." "Sau này nếu nàng còn dám làm chuyện như vậy, trẫm sẽ

không dễ dãi với nàng thế nữa đâu!" "Được, thiếp quyết không làm như vậy nữa." Hơi thở của hắn trở nên nặng nề, kéo tay ta đặt lên ngực hắn, cau mày nói: "Ngày nào không có nàng ngày đó ở nơi này của trẫm đều rất đau đớn." Nhịp đập trái tim hắn truyền vào lòng bàn tay ta, ta an ủi: "Sẽ không đau nữa." Sắc mặt hắn khẽ thay đổi, ta hoảng hốt, vội gọi hắn: "Hoàng thượng!" Hắn khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có gì đáng lo, chỉ là hơi khó chịu thôi." Ta dìu hắn nằm xuống, nói: "Hoàng thượng nên nghỉ ngơi đi." Độc trong cơ thể hắn vẫn chưa tan hết, mà trong khoảng thời gian ta mất tích, e rằng hắn lại cố gắng chịu đựng để xử lý quân vụ. Hắn lại lắc đầu: "Trẫm không muốn nghỉ ngơi." "Hoàng thượng không nghỉ ngơi, làm sao có sức để đảm trách chiến sự?" Hắn lại cười nói: "Nàng là quân sư, e rằng là có nhiều chuyện, bọn họ sẽ tìm thẳng đến nàng để nói chứ không thèm tìm trẫm." Hắn thở dài một tiếng nói: "Làm sao bây giờ, uy danh của trẫm càng ngày càng giảm sút hơn nàng nhiều rồi." Ta chợt giật mình, Hạ Hầu Tử Khâm như vậy. Ta cười khẽ hỏi: "Hoàng thượng sợ thiếp tự ình có công lao rồi kiêu ngạo sao?" Hắn ôm lấy ta, cắn răng nói: "Nàng dám?" Ta cười nhẹ không nói gì nữa. Một lát sau, mới nghe hắn dịu dàng nói: "Mấy ngày nay nàng mệt mỏi nhiều rồi, trẫm ôm nàng, nàng ngủ một chút đi. Trẫm ở đây canh chừng cho nàng." Từ đầu đến cuối, hắn cũng không hỏi nửa câu về Tô Mộ Hàn. Giống như lời hắn đã nói, lần đó có lẽ là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng đề cập đến chuyện thái tử tiền triều với ta. Ta thực sự cảm kích hắn, vì hắn luôn tin tưởng ta. Đúng là ta vừa trải qua mấy ngày mệt mỏi, cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng. Ta nghe lời hắn nhắm hai mắt lại, tựa vào trong ngực của hắn, cảm nhận sự ấm áp từ người hắn truyền qua, bình yên chìm vào giấc ngủ. Trong mộng, ta lại nhìn thấy Tô Mộ Hàn. Nghe y gọi ta "Tử nhi", nghe y nói "Đi thôi" … Cũng không biết lúc này, rốt cuộc y đã đi đâu? Ta chỉ hy vọng Thanh Dương tìm ra y nhanh nhanh một chút, nhất định phải tìm được y nhanh một chút. Không biết đã qua bao lâu, ta mơ hồ nghe thấy giọng nói Diêu Thục phi: "Hoàng thượng, vì sao lúc thần thiếp tới chưa từng nhìn thấy lều của nàng ta? Chẳng lẽ nàng ta trước giờ vẫn ở trong lều của Hoàng thượng sao?" Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: "Tuyên hoàng có ý định gả Trường Phù công chúa cho trẫm, vậy trẫm để nàng ấy ở trong lều của trẫm có gì không thỏa đáng sao?" Diêu Thục phi cao giọng nói: "Hoàng thượng thực sự cho rằng nàng ta là công chúa Đại Tuyên sao?" "Thục phi, nàng nói như thế là có ý gì? Trẫm…" "Hoàng thượng!" Giọng nói của Diêu Thục phi chợt trở nên hoảng hốt: "Hoàng thượng cẩn thận long thể, thần thiếp chỉ là…" Diêu Thục phi chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới một giọng nói: "Báo…" Lý công công vội vàng bước vào nói: "Hoàng thượng, có tin chiến thắng!" Ta nghe thấy rõ ràng trong giọng nói y tràn đầy vui mừng. Đã trễ thế này, tin tức đưa tới nhất định là vô cùng quan trọng. Ta không nén được mở mắt ra, lắng tai nghe. Ta nghe thấy có tiếng người bước vào, người nọ nói: "Tham kiến Hoàng thượng! Bẩm Hoàng thượng, tiền tuyến báo lại, đã bắt được Hàn vương!" Ta chỉ thấy đầu óc "ong" một tiếng, y nói cái gì? Bắt được Hàn vương!

223. Q.3 - Chương 17: Sinh Tử

Edit: Phong Lin Beta: Kim NC + TomoyoDouji Bắt được Hàn vương…. Lúc này, phản ứng duy nhất trong đầu ta đó là Hàn vương nào? "Thịch!" Ta từ trên giường nhảy dựng lên, xông ra bên ngoài, những người trong lều rõ ràng đều rất kinh ngạc. Hạ Hầu Tử Khâm cúi đầu nhìn người binh lính kia hỏi: "Người đâu?" "Bẩm Hoàng thượng, Mã tướng quân đã áp giải người đó đến nơi đóng quân rồi ạ!" Trong lời nói của người binh lính kia, không che giấu được sự đắc ý. Ta lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm hỏi: "Dựa vào điều gì mà khẳng định người đó là Hàn vương?" Đúng vậy, mọi người đều biết Hàn vương vẫn luôn mang mặt nạ trên chiến trường, chưa có người nào của Thiên triều được nhìn thấy dung mạo thật của Hàn vương, thì làm sao có thể xác định cơ chứ? Nghe vậy, người binh lính kia vẫn cúi đầu như trước, trong giọng nói không hề giảm bớt sự hưng phấn: "Bẩm Hoàng thượng, lúc sinh nhật Hoàng thượng, Hàn vương từng bị thương ở cánh tay phải, vì thế lần này không nhầm được" Cánh tay phải… Ta chỉ thấy trái tim bỗng nhiên nặng trĩu, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mơ hồ, thân thể loạng choạng, mệt mỏi ngã xuống… Đau quá, nơi nào cũng đau… Đầu ngón tay ta run lên, hoảng sợ kêu lên một tiếng: "Tiên sinh!" Bỗng nhiên ta nhảy dựng lên, có một bàn tay của ai đó ghìm ta lại, dịu dàng nói: "Tam nhi, gặp ác mộng à?" Lúc ấy ta mới nhìn rõ, là Cố Khanh Hằng, huynh ấy canh giữ ở bên cạnh mép giường ta. Lúc này, ta cũng không quan tâm những thứ khác, gấp gáp nắm lấy tay y, hỏi: "Hàn vương đâu? Hàn vương ở đâu?" Vừa hỏi, ta vừa giãy dụa nhảy

xuống giường, muốn chạy ra ngoài. "Tam nhi, đừng đi!" Y lớn tiếng gọi ta, từ phía sau kéo ta lại. Thân thể ta chấn động, vì sao lại đừng đi? Ta ngoái đầu lại, run run nhìn y. Y không dám nhìn ta, chỉ cúi đầu nói: "Hoàng thượng đã hạ lệnh, xử tử rồi." "Cái gì?" Hai chân ta mềm nhũn, y nhanh tay đỡ lấy ta. Nước mắt ta cuối cùng cũng rơi xuống, nghiến răng hỏi: "Vì sao lại nhanh như vậy?" Vẻ mặt của y buồn bã, nhỏ giọng nói: "Thông minh như muội, sao còn chưa hiểu rõ? Trước mặt là cuộc đại chiến, quân ta giết chủ tướng của bọn họ, đối với quân ta chấn chấn sĩ khí sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng đối với Bắc Tề thì lại là một sự đả kích trí mạng. Tam nhi, Bắc Tề, nhất định phải diệt vong." Y nói, Bắc tề diệt vong, như vậy, ý của y là người cầm quân của nước bị diệt vong, phải bị xử tử. Tướng cầm quân của nước bị diệt vong, xử tử… Không. Không. Không thể! "Hoàng thượng đâu? Muội muốn gặp Hoàng thượng! Muội muốn gặp người!" Cho dù tất cả mọi người đều không biết, nhưng làm sao hắn không biết được? Từ lần ở Thượng Lâm Uyển, với trí thông minh của hắn không thể nào không biết, Thanh Dương và Tô Mộ Hàn đã đổi vị trí cho nhau trên chiến trường. Nhưng, người binh lính kia nói, người bị bắt đã từng bị thương ở cánh tay phải… Như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm sao lại không biết cơ chứ? Đó là tiên sinh của ta, là tiên sinh của ta đó! Hắn cố ý ở trước mặt ta không hề nhắc đến nửa câu có liên quan đến Tô Mộ Hàn, là muốn ngăn cản việc ta cầu xin hắn? Ngực ta đau đớn dữ dội, sao đến tận lúc này, ta mới nhận ra kia chứ? "Tam nhi." Cố Khanh Hằng lo lắng gọi ta. Ta không muốn suy nghĩ đến việc rốt cuộc Tô Mộ Hàn đã dùng cách nào để trở về đại quân Bắc Tề, lý do vì sao y trở về, ta biết rõ. Là vì một câu hứa với Thừa Diệp. Cắn môi, ta đẩy Cố Khanh Hằng ra, lắc đầu nói: "Khanh Hằng, đừng ngăn cản muội." "Tam nhi." Nhìn y, ta nhỏ giọng nói: "Nếu như huynh vẫn là Khanh Hằng quan tâm đến muội, thì đừng ngăn cản muội, có được không?" Tay y khẽ run lên, cuối cùng, dần dần buông ta ra. Ta xoay người, bước từng bước ra bên ngoài. Ta muốn nghe chính miệng hắn nói, nghe chính miệng hắn thừa nhận, việc này có phải thật sự là như vậy hay không. Ngoài lều gió thổi mạnh, cát bụi bay vào mắt ta, nhìn ra ngoài, khắp nơi đều trở nên mơ hồ. Dường như đi đã lâu, ta mới nhìn thấy tấm màn màu vàng sáng chói kia. Hắn cố gắng không cho ta vào bên trong màn, là bởi vì áy náy ư? Là sợ gặp ta, sợ ta hỏi hắn vì sao ư? Nghĩ như vậy, hai tay ta không tự chủ được nắm chặt. Ta cảm giác được có ai đó đi từ phía bên phải tới, ta không muốn ngoái đầu lại, lại có một cánh tay, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay của ta. Giọng nói của một nữ tử truyền đến: "Đàn phi, bản cung biết là ngươi." Đàn phi? Ồ, xưng hô này, đã rời khỏi ta rất xa rồi, rất xa rồi. Ta còn là Đàn phi ư? Ta cười khẩy một tiếng, ngoái đầu lại nhìn nàng ta, mạnh mẽ hất tay nàng ta ra, lạnh lùng nói: "Quên đi, hiện giờ bản cung không rảnh để nói chuyện với ngươi." Dứt lời, ta lại tiến về phía trước. Nàng ta đuổi theo tiến lên phía trước, chặn ở trước mặt ta, mở miệng: "Lá thư kia là ngươi viết. Trừ ngươi ra, không có người nào có thể biết rõ chuyện ngày hôm đó lúc vợ chồng Trương Lăng gặp rắc rối. Ngươi rất cẩn thận, không ký tên. Nhưng mà bản cung đã so với nét chữ của ngươi trong tẩm cung, nét chữ không lừa người được." Ta không nói, muốn vòng qua người nàng ta đi. Nhưng nàng ta vẫn chặn lại, nói chuyện với khẩu khí hăm dọa: "Ngươi nói bản cung cứu Hoàng thượng, ngươi có thể chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của bản cung đưa ra. Hừ, bản cung không muốn thứ gì trên người của ngươi cả. Bây giờ ngươi không phải là công chúa Đại Tuyên sao? Vậy thì, trở về Đại tuyên của ngươi đi!" Nàng ta ra sức dùng một tay để đẩy ta đi, ta không né tránh được, bất ngờ lui về phía sau. Chạm vào vòm ngực của một người, ta nghe giọng nói của Hiển vương truyền đến: "Thục phi nương nương! Lúc động thủ, phải nên nhìn xem nàng ấy là ai!" Ta không ngờ Hiển vương lại đột ngột đi tới, ta giật mình, y kéo ta về phía sau, nhìn thẳng vào người trước mặt. Ta biết, từ trước đến nay, y không thích Diêu thục phi. Trên mặt Diêu thục phi hiện rõ nét không vui, khinh miệt mở miệng: "Vương gia cho rằng nàng ta thật sự là công chúa Đại Tuyên ư?" Trong lòng ta cười khẩy một tiếng, nàng ta cho rằng, là Hạ Hầu Tử Khâm sắp xếp sao? Hiển vương muốn lên tiếng, ta lại tiến lên, lấy kim ấn ra, nói với nàng ta: "Chẳng lẽ bản cung còn là giả sao?" Ta thấy rõ sắc mặt Diêu thục phi trở nên xám xịt, nàng ta thật sự không nghĩ đến, ta còn có thể lấy ra kim ấn có dấu ấn thật. Một lát sau, đột nhiên nàng ta tiến lên, bắt lấy cằm của ta, lạnh lùng hỏi: "Biến đổi dung mạo sao? Công chúa thực sự đâu?" "Thục phi! Cô không nên quá đáng!" Hiển vương thật sự nghe không lọt tai được nữa. Ta cười mỉa mai: "Không tin thì lập tức đi gọi hoàng huynh của bản cung đến giám định một chút đi, xem, bản cung là thật hay giả!" Dứt lời, ta giơ tay lên hất tay nàng ta ra, đi nhanh về phía trước. Diêu thục phi còn nhàn rỗi đuổi theo, lại bị Hiển vương ngăn cản, ta nghe giọng của y truyền đến: "Sao vậy, Thục phi nương nương biết công chúa sẽ trở thành phi tử của Hoàng thượng nên trong lòng ghen tị sao? Ồ, trong hậu cung Thiên triều của chúng ta vẫn không có nữ tử nào có thân phận tôn quý như Thục phi nương nương. Nhưng mà bản vương cho rằng, rất nhanh, sẽ có thôi!" "Ngươi…" Diêu thục phi bị y chặn họng một câu cũng không nói nên lời. Ta nghiến răng, thật ra lúc trước vì cứu Hạ Hầu Tử Khâm ta đã nói với nàng ta như vậy, nhưng không phải ta không muốn thực hiện. Chỉ là hôm nay, trong đầu của ta tất cả đều là chuyện của Tô Mộ Hàn, ta thực sự không có sức lực để quan tâm chuyện khác.

Trong cơn tức giận, ta thật sự triệt để biến bản thân mình thành công chúa Trường Phù. Trái lại, nàng ta là Diêu thục phi, lại bị ta lừa gạt một phen. Trước lều trại của Hạ Hầu Tử Khâm, các Ngự tiền thị vệ đều biết ta, không ai ngăn cản. Ta xông vào bên trong, Lý công công thấy ta vào, rõ ràng hoảng sợ, nhỏ giọng nói: "Công… Công chúa, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, Hoàng thượng người… Ôi. Công chúa…" Ta mặc kệ y, xông thẳng vào. Hắn thật sự đang nghỉ ngơi, nghe thấy ta đi vào, mới mở mắt ra. Lý công công bước lên phía trước, muốn nói, lại thấy hắn phất tay, ý bảo y lui xuống. Cuối cùng Lý công công cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn lui xuống. Hắn biết vì sao ta đến. Tiến lên phía trước, ta chỉ hỏi một câu: "Thật không?" Hắn nhìn ta, không do dự chút nào, trả lời: "Thật." Một chữ, phá tan tất cả hy vọng của ta. Ta cho rằng, ta và hắn kề vai chiến đấu, phần tình cảm này cũng không giống như bình thường nữa. Nhưng mà… Ta đã sai rồi. Cho dù ta có thể hiểu được quá khứ của hắn vào Dao phi, nhưng mà, hắn không thể nào hiểu được quan hệ của ta và Tô Mộ Hàn. Gần vua như gần hổ, bây giờ, ta mới thấu hiểu triệt để. Ta chán nản lui một bước, xoay người, lại nghe hắn gọi: "A Tử…" Ta cười khẩy: "Hoàng thượng gọi ai vậy? Ta là Trường Phù." Đi ra bên ngoài, ta nghe tiếng hắn đuổi theo. Ta không dừng bước lại, nghe hắn quát: "Đứng lại cho trẫm!" Hắn muốn dùng thân phận Hoàng đế Thiên triều để áp chế ta. Ta không nghe, hắn lại giận dữ quát: "Thái độ này của nàng là gì?" Dừng bước, ta không quay đầu lại, chỉ nói: "Hoàng thượng cho rằng thái độ của thiếp là gì?" Hiển vương và Diêu thục phi nghe thấy tiếng ồn liền đi qua, Hiển vương kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hắn không để ý đến, chỉ hỏi ta: "Nàng vì Hàn vương, mà muốn trở mặt với trẫm ư?" Nghe vậy, trong ánh mắt của Diêu thục phi hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay lập tức, lại tràn đầy vẻ đắc ý. Nàng ta không nói gì, chỉ chờ xem kịch vui. Hiển vương cũng giật mình, y nhất định là không nghĩ ra, sao ta lại có quan hệ với Hàn vương. Ta xoay người lại, mở miệng nói: "Người là Hoàng thượng, người còn sợ người khác trở mặt với người sao?" Vẻ mặt của hắn càng trắng bệch, nghiến răng nói: "Trẫm không động đến nàng, là vì nể mặt Tuyên hoàng mà thôi!" Ta cười: "Mặt mũi của hoàng huynh ư? Vậy thiếp thay Hoàng thượng đánh một trận đại thắng, vì sao một chút mặt mũi Hoàng thượng cũng không giữ lại cho thiếp? Người muốn giết y, thì cũng phải giữ lại cho thiếp gặp y lần cuối cùng! Không có thiếp, người có thể giết được y ư!" Ta nói, rồi khóc. Hắn không biết là lúc Tô Mộ Hàn ở đáy vực còn muốn giúp hắn tìm thuốc giải, còn muốn Liêu Hứa đến trị độc cho hắn. Nhưng hắn thật là tốt, bắt được, không nói một lời, trực tiếp giết chết! Một cơ hội, cũng không cho ta. "Nàng láo xược… Hừ." Hắn ôm ngực, vẻ mặt đau đớn. "Hoàng thượng!" Mọi người đều hoảng sợ kêu lên một tiếng, Diêu thục phi vội đỡ lấy hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng vạn lần không nên tức giận." Lý công công giậm chân nói: "Ôi công chúa, người bớt tranh cãi đi ạ!" Diêu thục phi đưa mắt liếc ta một cái, nhanh chóng đỡ hắn vào trong. Lý công công vội vàng đi theo, sau đó lại lập tức ra ngoài, nói là muốn đi tìm Châu Du Thường. Ta cắn môi, hắn có nhiều người yêu thương như vậy, tiên sinh đáng thương của ta, bên cạnh người không có một người nào. Nghĩ ngợi, nước mắt ta không ngừng tuôn rơi. Hiển vương đứng ở phía sau ta, một lát sau mới nói: "Công chúa có lầm hay không, là Hàn vương, không phải quân sư Bắc Tề." Ta nhớ ra rồi, khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm nói sư phụ của ta là quân sư Bắc Tề. Như vậy, ta lại để ý đến Hàn vương, thật sự là không thích hợp. Xoay người đi, ta yếu ớt mở miệng: "Hàn vương, mới chính là quân sư của Bắc Tề, cũng là sư phụ của bản cung." Hiển vương "Ôi" lên một tiếng, vội đuổi theo: "Dáng vẻ của công chúa lúc này khác xa trên chiến trường. Công chúa cũng chỉ là lòng dạ của phái nữ." Ta chán nản cười: "Vương gia không hiểu đâu." Ta, Hạ Hầu Tử Khâm cùng với Tô Mộ Hàn, y không hiểu. Suốt ngày hôm nay, tiền tuyến liên tục nhận được tin chiến thắng. Nguyên Quang tháng mười năm thứ tư, cuối cùng trên bản đồ, Bắc Tề cũng sát nhập vào lãnh thổ của Thiên triều. Điều này chứng minh rằng lời nói trên triều ở Hạ Hầu Tử Khâm ngày hôm đó đã hoàn thành. Bắc Tề dám xâm phạm biên giới của Thiên triều, thù này, hắn khắc sâu ở trong tim. Bây giờ, xem như đã rửa được nhục. Nghe nói, ngày đó hoàng đế Bắc Tề đứng trên trường thành nhìn đại quân Thiên triều công phá Bắc Tề, rồi nhảy từ trên thành xuống, chết ngay tại chỗ. Quốc vương của nước diệt vong, tất nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp. Đối với lão ta, ta không đồng tình dù chỉ một chút, trái lại đôi lúc ta còn cảm thấy hận. Người không có năng lực, thì không có tư cách làm vua một nước, cho đến nay, ta đều cho rằng như vậy. Từ ngày tranh cãi đến nay, ta và Hạ Hầu Tử Khâm đã lâu rồi không gặp nhau. Diêu thục phi cũng không đến tìm ta nữa, nàng ta đã đạt được mục đích của mình, vì thế, ta thế nào nàng ta sẽ không quan tâm. Ngày mùng tám tháng mười, đoàn quân chiến thắng trở về triều. Hạ Hầu Tử Khâm bảo Hiển vương và Trần tướng quân, Mã tướng quân ở lại xử lý việc lãnh thổ Bắc Tề. Ngồi ở trong xe ngựa, ta không muốn nói một câu nào. Cố Khanh Hằng đi theo bên cạnh xe ngựa của ta, xuyên qua rèm cửa sổ thấp thoáng nhìn ta. Ta cố gắng không nhìn y, ta không biết lúc này ta còn có thể nói gì? Phía trước, là xe ngựa của hắn. Diêu thục phi ngồi chung xe ngựa với hắn. Ta vươn tay lấy kim ấn trên người ra, cẩn thận suy nghĩ. Dấu ấn được lưu lại này là thật, mà thân phận của ta, rốt cuộc có được xem là thật không? A, nói

ra, thì chính bản thân ta cũng không biết rõ. Diêu thục phi nói muốn ta trở về Đại Tuyên. Nhưng ta, thực sự có thể đi sao? Dù cho có thể đi, ta có thể làm gì? Chậm rãi nhắm mắt lại, ta nắm chặt kim ấn trong tay, nghiến răng. Trận chiến này, ta mất Tô Mộ Hàn, cũng mất Hạ Hầu Tử Khâm... Còn có thể có điều gì bi thảm hơn lúc này chứ? Ta vẫn cho rằng, ta may mắn, hóa ra, căn bản không phải như vậy. Thân thể hắn chưa khỏi hẳn, đội ngũ không dám đi quá nhanh. Đến lúc về đến Hoàng đô đã là ngày hai mươi ba tháng mười. Văn võ cả triều đình đều ra nghênh tiếp, từ rất xa đã thấy, vô cùng phô trương, xếp dài một đường từ cửa thành ra ngoài. Đợi đến khi đội quân đến, tiếng hô "Vạn tuế" vang lên đinh tai nhức óc, muốn rung chuyển cả núi rừng. Cố Khanh Hằng đỡ ta xuống xe ngựa, ta nhìn thấy hắn và Diêu thục phi đã từ xe ngựa phía trước bước xuống. Thái hậu và vài người khác vội ra chào đón. Mọi người đều quỳ xuống nghênh tiếp thánh giá. Thái hậu gấp gáp bước lên phía trước, đỡ lấy thân thể hắn, viền mắt ửng đỏ, nghẹn ngào mở miệng: "Hoàng thượng gầy quá." Hắn đáp qua loa: "Khiến mẫu hậu lo lắng rồi." Thái hậu vội lắc đầu, giơ tay lên lau khóe mắt, cười nói: "Ai gia nghe được tin tức tốt của Hoàng thượng, trong lòng rất vui." Bà nói rồi ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, nhìn đến ta. Ta nhận thấy trong con ngươi của bà khẽ hiện lên vẻ kinh ngạc, ta hơi do dự, cuối cùng tiến lên phía trước nói: "Trường Phù thỉnh an Thái hậu." Thái hậu chưa mở miệng, đã nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Mẫu hậu, đây là công chúa Trường Phù của Đại Tuyên, trận đại thắng này không thể không kể đến công của công chúa. Trẫm cũng đã dự tính, ba ngày sau sẽ đại hôn rồi sắc phong công chúa thành Quý phi của Thiên triều ta." Lời của hắn vừa mới nói xong, trong con ngươi của những phi tần phía sau lưng Thái hậu đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Ta trông thấy Thiên Phi và Thiên Lục cũng đứng phía sau bà, trong ánh mắt của Thiên Phi tràn ngập sự phẫn nộ, mà Thiên Lục lại là sự tìm tòi nghiên cứu. Tất cả những người khác cũng bắt đầu bàn luận xôn xao. Chắc đều đang đoán là, công chúa Đại Tuyên ta đây, rốt cuộc đã ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm từ khi nào. Diêu thục phi nghiến răng, lúc này ở trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta đương nhiên không dám làn càn. Nếu nàng ta muốn làm mẫu nghi thiên hạ, thì có chừng có mực thế nào nàng ta vẫn biết. E rằng Thái hậu vẫn không biết vì sao ta lại trở thành công chúa Đại Tuyên, lúc này nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói ra, cũng không nhịn được mà kinh ngạc. Ta nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên hắn nói muốn phong ta làm Quý phi. Lời ta nói khi đó, hóa ra, hắn vẫn còn nhớ rõ. Chỉ giữ lại chức đứng đầu tứ phi là "Quý", hy vọng là một ngày nào đó, hắn có thể để lại cho ta. Bây giờ hắn đứng trước văn võ triều đình nói ra, cho dù chưa hạ thánh chỉ, cũng coi như đã là chiêu cáo với thiên hạ. Lúc này, một vị đại nhân bước lên, mở miệng nói: "Hoàng thượng, việc này xin Hoàng thượng suy nghĩ cẩn thận! Nàng ta công chúa của nước khác, làm sao đủ tư cách được phong làm Quý phi?" Lời của ông ta vừa mới nói xong, liền nghe Từ tướng quân khinh miệt cười nói: "Dương đại nhân ở Hoàng đô lâu như vậy, đương nhiên không thấy được vẻ oai hùng của công chúa trên chiến trường. Lần này đại thắng Bắc Tề, không thể không có công của công chúa, bản tướng cho rằng Hoàng thượng sắc phong cho công chúa, cũng không có gì quá đáng." Nghe vậy, các vị tướng quân phía sau bắt đầu sôi nổi phụ họa. Vị Dương đại nhân kia sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mà sau ông ta, cũng không có người nào dám đứng ra nói thêm câu nào nữa. Dù sao, bọn họ không từng trải trên chiến trường, chắc hẳn là sẽ không hiểu được cảm giác trên chiến trường. Sắc mặt Thái hậu cũng không tốt cho lắm, lúc này cũng không nói gì. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt của bà nhìn vào Cố Khanh Hằng đứng phía sau ta. Chỉ thấy trong con ngươi của bà trở nên căng thẳng, giơ tay chỉ vào người y, lạnh lùng nói: "Người đâu, bắt y lại cho ai gia!" Ta kinh ngạc, đã thấy có người bước đến, bắt giữ Cố Khanh Hằng. Ta vội bật thốt lên: "Thái hậu làm gì vậy?" Bà lại cười khẩy một tiếng, nói: "Đây là chuyện của Thiên triều, công chúa không nên quan tâm. Cố gia có mưu đồ tạo phản, ai gia sao có thể bỏ qua cho bọn chúng!" "Thái hậu, người nói gì?" Cố Khanh Hằng rõ ràng cũng vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ nhìn người trước mặt. Ta chỉ cảm thấy đầu óc "Ong" lên một tiếng, cái gì mà mưu đồ tạo phản? Tình huống này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Bỗng nhiên ta lại nhớ đến khi đó, ta hỏi Hạ Hầu Tử Khâm chuyện thích khách trong cung, hắn lại úp úp mở mở, nói việc này phải đợi trở về Hoàng đô mới xử lý. Ta hỏi hắn thích khách là ai, hắn cũng không chịu cho ta biết. Mà bây giờ, ta cuối cùng ngây người hoảng sợ, lẽ nào, kẻ cầm đầu phía sau thích khách này lại là Cố đại nhân sao? Trong lòng ta cảm thấy nặng trĩu, nghe Thái hậu lạnh lùng nói: "Bắt hắn cho ai gia, giải vào thiên lao!" Ta sợ hãi vô cùng, vừa định nói, cánh tay đã bị Hạ Hầu Tử Khâm kéo mạnh lại. Ta cắn răng muốn hất tay hắn ra, lại thấy sắc mặt của hắn biến đổi, nhíu mày nhìn ta. Ta biết, hắn muốn ta im lặng. Nhưng mà, Khanh Hằng... Ngoái đầu nhìn lại, y đang nhìn thẳng vào ta, nhưng cũng khẽ lắc đầu với ta. Huynh cũng muốn muội nhẫn nại? Ta cắn môi, muốn ta trơ mắt nhìn y bị giải đi, ta...Ta sao có thể nhẫn nại được chứ! Nhưng ta cũng biết, trước mặt nhiều người thế này mà Thái hậu lại muốn áp giải y đi, nếu lúc này ta cố ý chống đối với bà, người chịu khổ cuối cùng vẫn là Cố Khanh Hằng. Chỉ vì với thân phận của ta bây giờ, Thái hậu không thể làm chuyện bất lợi đối với ta. Mà Khanh Hằng không giống với ta, hiện giờ, y là nghi phạm. Cuối cùng,

ta hồi cung. Thái hậu mượn cớ gọi ta tới Hi Ninh cung. Bà bảo Thiển nhi lui xuống, đứng đưa lưng về phía ta, qua rất lâu cũng không thấy bà lên tiếng. Ta chỉ đứng sau lưng bà, cũng không nói gì. Lại qua một lúc, ta mới thấy bà xoay người lại, nhìn ta nói: "Sự nhẫn nại của ngươi đi đâu hết rồi? Hôm nay trước mặt mọi người, sao ngươi lại không kiềm chế được? Ai gia muốn bắt người của Thiên triều, ngươi lại muốn can thiệp ư? Cho dù ngươi là công chúa Đại Tuyên thì sao chứ? Lúc này, ta lại không thấy sợ hãi, ta nhìn bà, cắn môi nói: "Hôm đó không phải Thái hậu nghi ngờ nét chữ của thần thiếp và Thái tử tiền triều giống nhau sao? Đúng vậy, thần thiếp chính là đệ tử của y." Bà không ngờ ta đột nhiên lại nói đến chuyện này, lập tức giật mình. Nghe ta nói hai chữ "Đệ tử", sắc mặt của bà cuối cùng cũng thay đổi. Ta thấy rõ hai tay của bà đang nắm lại thặt chặt. Ta nói tiếp: "Y chính là Hàn vương của Bắc Tề, nhưng bây giờ y đã chết. Tiên sinh mà thần thiếp kính trọng nhất đã chết. Người gần gũi bên cạnh thần thiếp bây giờ chỉ còn lại Cố phó tướng. Y là người thân của thần thiếp. Thái hậu cho rằng, giờ phút này, thần thiếp còn có thể kiềm chế được sao?" Ta đã không còn gì cả, đúng chứ? Đôi mắt của Thái hậu chợt nheo lại, lạnh lùng nói: "Nói bậy! Ngươi còn có Hoàng thượng!" Hạ Hầu Tử Khâm ư? Ha, khi hắn giấu ta xử tử Tô Mộ Hàn, hắn cũng nên biết, một người bướng bỉnh như ta chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn. Ta ngước mắt nhìn bà, thì thầm: "Không có tiên sinh, sẽ không có thần thiếp ngày hôm nay, Thái hậu người hiểu chứ? Hoàng thượng, người… Người là Hoàng đế của thiên hạ…" Không phải là của một mình ta, nếu không, ta sẽ không để chuyện này xảy ra. "Thần thiếp chỉ cầu xin Thái hậu, người hãy buông tha cho Cố phó tướng. Thái hậu, van xin người!" Ta quỳ xuống, dập đầu với bà. Ta dập đầu thật mạnh, nếu như bà có thể bỏ qua cho Cố Khanh Hằng thì bảo ta làm gì, ta cũng sẵn lòng. Tô Mộ Hàn đã chết, nếu ta lại mất Cố Khanh Hằng, ta không biết rốt cuộc mình còn có thể chịu đựng được hay không. Thái hậu không nói lời nào, ta chỉ nhìn thấy đôi hài của bà ở trước mặt ta. Ta vẫn dập đầu như cũ, dù có đau, ta cũng không quan tâm. Cố đại nhân xảy ra chuyện gì ta cũng mặc kệ, nhưng ta hiểu Cố Khanh Hằng, y tuyệt đối không thể làm những việc phản bội Hạ Hầu Tử Khâm. Lại không biết qua bao lâu, ta mới nghe Thái hậu nói: "Chuyện này phải đợi điều tra rõ ràng, ai gia mới có thể cho ngươi câu trả lời. Ngươi hãy đứng lên trước đi." Bà nói rồi xoay người đỡ ta. Ta sợ run lên, Cố đại nhân thực sự liên quan đến chuyện này sao? Ta hơi giật mình, ta thật sự không nhìn ra. Thái hậu xoay người đi, nói: "Ai gia sẽ gọi Thiển nhi đưa ngươi đi nghỉ ngơi, bây giờ ngươi là công chúa, ai gia đã sắp xếp cho ngươi ở tại…." Thái hậu." Ta cắt ngang lời bà, nói: "Thần thiếp hy vọng vẫn được ở Cảnh Thái cung." Bà giật mình, quay đầu lại nói: "Chuyện này… E rằng không ổn." Ta nói: "Đàn phi là bị bệnh mà chết, không phải ư? Như vậy, ban cung điện của nàng cho thần thiếp ở cũng sẽ không có ai dị nghị." Thái hậu do dự, cuối cùng cũng gật đầu. Thiển nhi đưa ta ra khỏi Hi Ninh cung, đỡ ta ngồi lên loan kiệu, cung kính nói: "Công chúa thật sự không cần nô tì đi cùng người sao?" Ta lắc đầu, đường đến Cảnh Thái cung ta thông thuộc hơn bất kỳ ai, còn phải nhờ ai đi cùng nữa chứ? Ta buông màn kiệu xuống, loan kiệu liền được nhấc lên. Thở dài một tiếng, nhắm mắt dựa vào tấm đệm mềm mại ở sau lưng. Theo rèm cửa sổ bay phất phơ của loan kiệu, cơn gió lành lạnh len lỏi vào trong giúp đầu óc ta ngày càng tỉnh táo. Nhớ đến Cố Khanh Hằng, trong lòng ta lại thấy quặn thắt. Bất luận như thế nào ta cũng nghĩ không ra, Cố đại nhân lại liên quan đến chuyện này. Rồi ta lại nghĩ đến Thiên Phi và Thiên Lục, tỷ muội của Tang gia thoát thân thật đúng lúc. Cố đại nhân bị giam vào ngục, các nàng lại không bị ông ta kéo theo. Nhưng mà có Thiên Lục ở đây, ta đương nhiên cũng không cảm thấy kinh ngạc. Loan kiệu đi được một đoạn đột nhiên dừng lại. Ta giật mình, đang định hỏi có chuyện gì xảy ra thì nghe được có tiếng bước chân người đi tới. Ta kinh ngạc, vội vén màn kiệu lên. Vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Hạ Hầu Tử Khâm đập vào mắt ta, thảo nào những người khiêng kiệu không ai dám nói gì, thì ra là vì hắn đến. Ta trông thấy Lý công công đi theo xa xa phía sau hắn, cũng không dám bước đến gần. Ta cắn môi nhìn hắn, đã bao lâu rồi, hắn chưa hề chủ động đến tìm ta, ngay cả một câu cũng không buồn nói với ta nữa. Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào ta, nhìn thật lâu rồi bất ngờ xoay người bước nhanh về phía trước. Ta rất kinh ngạc, không biết hắn như vậy là có ý gì, lại thấy Lý công công cuống quít chạy đến gần, nói với ta: "Xin công chúa xuống kiệu đi ạ. Hoàng thượng mời người đến Lam hồ." Ta ngẩn ra, hắn lại có kiểu mời người khác như thế sao? Ta cắn răng, vẫn ngồi yên. Lý công công ngày càng nôn nóng, khuyên nhủ ta: "Công chúa, xin người xuống kiệu đi ạ. Công chúa, người còn muốn giận dỗi Hoàng thượng đến khi nào?" Ta hung hăng trừng mắt liếc y một cái, ta đây là đang giận dỗi hắn sao? Ta là đang trách hắn. Lý công công bị ta trừng mắt, sợ đến mức không dám nói thêm câu nào. Ta hơi siết chặt bàn tay đang nắm lấy màn kiệu, một lát lại buông xuống, trầm giọng nói: "Khởi kiệu, đi Cảnh Thái cung." Loan kiệu vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào như trước. Bên ngoài, ngoại trừ tiếng người hít thở nặng nề cũng không nghe được âm thanh nào khác. Ta biết, không có mệnh lệnh của Hạ Hầu Tử Khâm, những người khiêng kiệu này sẽ không dám tự ý hành động. Lại ngồi thêm một lúc, ta vén màn kiệu lên, bước xuống loan kiệu. Ta đang định đi lên phía trước, Lý công công vội

ngăn trước mặt ta, van nài: "Xin công chúa sang đó nhanh một chút đi ạ, người đừng chọc Hoàng thượng nổi giận. Công chúa…" Ta cười nhìn y, hỏi: "Hoàng thượng nổi giận thì sẽ thế nào? Cũng gọi người giết chết bản cung sao?" Lý công công nghe ta nói, hơi ngẩn ra, đến lúc hiểu được thì biến sắc, bất thần quỳ xuống nói: "Công chúa nói bừa gì thế, Hoàng thượng người… Hoàng thượng người…" Y lắp bắp, lại không nói tiếp được nữa. Ta không khỏi quay đầu lại liếc nhìn về phía Lam hồ. Nơi đó, có một dáng người màu vàng sáng cô đơn ngồi trong đình ở giữa hồ, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu trông càng thêm nổi bật. Lý công công lại nhỏ giọng nói: "Công chúa đừng giận dỗi với Hoàng thượng nữa, mau sang đó nhanh một chút đi ạ. Hôm nay bên ngoài gió rất lạnh, long thể của Hoàng thượng vừa mới khá lên một chút, may vẫn có thể chịu được, bằng không nô tài có mười cái đầu cũng không đủ chém đâu ạ!" Trong lòng ta đau xót, sau chuyện của Tô Mộ Hàn, ta chưa từng quan tâm đến hắn, cũng không biết rốt cuộc chất độc trong người hắn đã được giải hết chưa. Lúc này nghe Lý công công nói, không hiểu sao ta chỉ cảm thấy tim mình nhói đau. Chần chờ, cuối cùng ta cũng cất bước đi về phía Lam hồ. Phía sau ta, Lý công công dường như thở phào nhẹ nhõm, y lại rất hiểu ý, không bước theo ta. Ta đi dọc theo cây cầu cong cong uốn khúc của Lam hồ. Hắn ngồi đưa lưng về phía ta, nghe được tiếng bước chân của ta mới chậm rãi ngước mắt, cười nhẹ một tiếng nói: "Đến đây." Giọng nói của hắn bình thản, dường như những chuyện xảy ra trước đó giữa ta và hắn đều là giả. Dường như giữa chúng ta chưa từng có bất kỳ ngăn cách nào. Ta giật mình, hắn lại vươn tay kéo ta sang. Hắn giữ chặt ta, dựa vào trước người ta, nhờ vậy ta mới phát hiện, gương mặt hắn rất lạnh. Đình nằm ở giữa hồ, bốn bên đều là nước, gió từ hướng nào thổi đến cũng mang theo hơi lạnh. Hắn lại thì thầm: "Hôm đó, trẫm còn tưởng rằng người đến là nàng." Hôm đó? Ta vô cùng ngạc nhiên. Hắn muốn nói đến ngày hắn ngồi một mình nơi này rồi nhiễm bệnh sao? Hắn ôm Thiên Lục, không nói một lời, cứ thế ôm nàng ta. Hóa ra, hắn cho rằng, người đến là ta. Đúng rồi, hôm ấy hắn sốt cao. Lúc ngồi ở chỗ này, hắn cũng đang sốt rất cao phải không? Ta cắn môi, bây giờ hắn lại nói với ta những điều đó để làm gì? Vòng ôm của hắn càng lúc càng siết chặt. Ta hít một hơi thật sâu, lại nói: "Hoàng thượng cho rằng chúng ta còn có thể trở về như trước ư?" Đã sớm không thể trở về nữa, không phải sao? Hắ nhẹ nhàng nói: "Vì sao phải trở về? Chúng ta vẫn luôn như vậy, chưa từng thay đổi." "Hoàng thượng thật sự cho rằng, chưa từng thay đổi ư?" "Đương nhiên." Hắn bình tĩnh nói. Ta cười mỉa mai: "Hoàng thượng là thiên tử, đương nhiên sẽ vô cùng rộng lượng, chuyện gì cũng có thể nhanh chóng quên đi. Nhưng thần thiếp không được như vậy!" Hắn lại không kiêng dè, hỏi thẳng: "Chuyện của y?" Toàn thân ta run lên, hai tay nắm chặt, cắn răng nói: "Thiếp còn tưởng rằng chuyện này không đáng để Hoàng thượng nhớ tới." Hắn lại cười: "Trẫm đã từng nói, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với y. Lần này cũng vậy." Ta giật mình ngơ ngác. Ta đẩy nhẹ hắn ra, nhìn thẳng vào hắn. Hắn vừa nói gì? Hắn nhìn biểu hiện của ta, lại không buồn bực, cười nói: "Thế nào, không tin sao? Người khác có thể không nhận ra y, nhưng trẫm làm sao không nhận ra được? Chẳng qua là bắt được một người mang mặt nạ lại bị thương cánh tay phải, liền nói y là Hàn vương. Hừ, trẫm cũng bị lừa." Ta rốt cục sợ ngây người. Hắn làm sao có thể bị lừa? Trong lòng hắn rõ ràng biết rất rõ! Ta sao không hiểu được chứ? Hắn là muốn tương kế tựu kế, mượn cơ hội này buông tha Tô Mộ Hàn! Thứ nhất, làm vậy rất có lợi cho việc đánh vào tinh thần chiến đấu của Bắc Tề, tăng thêm sĩ khí của quân ta. Thứ hai, mọi người đều cho rằng Hàn vương đã chết, như vậy sẽ không có ai làm khó Tô Mộ Hàn nữa. Vì thế, hắn mới vội vàng ra lệnh xử tử? Cả người ta không ngừng run rẩy, nhìn người đàn ông trước mặt, nghẹn ngào nói: "Vì sao Hoàng thượng…. Giấu thiếp?" Còn làm cho ta hiểu lầm hắn lâu như vậy. Hắn lại cười: "Nàng thật tâm đối với y, chỉ có cách mượn nước mắt của nàng mới có thể khiến ọi người nghĩ rằng Hàn vương thật sự đã chết. Nàng cũng biết, mẫu hậu nghi ngờ y còn sống, trẫm cũng biết, khi mẫu hậu tìm nàng nói chuyện, nàng chắc chắn sẽ đề cập đến chuyện của y. Vì thế, việc này cũng sẽ giúp mẫu hậu an tâm. Ngay từ đầu, nếu trẫm nói cho nàng biết, nàng quá lý trí, sẽ không diễn nhập tâm được đến vậy." Ta vội hỏi: "Thái hậu kiêng dè thân phận của y, vậy sao Hoàng thượng lại bằng lòng buông tha cho y?" Hắn thản nhiên cười nói: "Chỉ vì trẫm có năng lực thắng được y." Vì thế, sẽ không cần dùng những thủ đoạn bỉ ổi, là vậy ư? Ta nghẹn ngào: "Thiếp trách lầm Hoàng thượng." Hắn nhướng mày, nói: "Nên phạt." "Hoàng thượng muốn phạt thế nào?" Hắn thở dài một tiếng, lại kéo ta đến gần, nhẹ nhàng xoa trán của ta, nói nhỏ: "Nàng xin mẫu hậu tha cho Cố Khanh Hằng sao?" A. Hắn không nhắc đến, ta thật sự cũng quên mất trán của mình đang bị thương. Ta cảm thấy tay hắn hơi run, cau mày nói: "Trẫm gọi người đi lấy thuốc mỡ đến." Ta vội lắc đầu nói: "Không cần đâu. Thiếp chỉ muốn biết, Cố đại nhân thật sự muốn ám sát Hoàng thượng ư?" Nghe vậy, hắn bỗng thu lại ý cười, vẻ mặt lạnh lùng nói: "E rằng không phải chủ ý của lão ta." Ta hoảng sợ, nếu hắn nói như thế, hẳn là phải có căn cứ? Ta bật thốt lên: "Hoàng thượng dựa vào điều gì để khẳng định như vậy?" Hắn nói: "Lúc trẫm để nàng xuất cung cũng đã bố trí tất cả. Toàn bộ những binh sĩ trong Ngự lâm quân đều có một người giám sát. Trước khi sự việc xảy ra, có người nhìn thấy hơn mười tên Ngự

lâm quân lén lút đến gặp Cố Địch Vân. Sau đó, có thích khách ám sát nàng, chắn chắn chính là bọn chúng. Hừ, ai có thể nói chuyện đó chỉ là trùng hợp? Ta giật mình, chuyện như vậy, đương nhiên không thể nào là trùng hợp được. Hơn nữa, còn có thể khẳng định chắc chắn, chứng cứ vô cùng xác thực. Ta kéo hắn, vội la lên: "Nhưng mà, việc này tuyệt đối không liên quan đến Khanh Hằng. Thiếp lấy tính mạng ra đảm bảo, Khanh Hằng y nhất định không liên quan đến việc này!" Hắn gật đầu: "Trẫm biết." "Vậy vì sao Hoàng thượng còn muốn bắt giam y." Nếu không phải hắn cũng đồng ý, Thái hậu chắn chắn sẽ không làm như vậy với đứa con trai mà Cố đại nhân thương yêu nhất. Ta chợt giật mình, bật thốt lên: "Hoàng thượng muốn dùng Khanh Hằng để ép Cố đại nhân nói ra sự thật ư?" Hắn đưa đôi mắt tán thưởng nhìn ta, nói: "Có lẽ biện pháp này của trẫm có chút tiểu nhân. Nhưng hổ dữ cũng không ăn thịt con, thật ra trẫm muốn xem, cuối cùng là người đứng sau lưng lão ta quan trọng hay là con trai ruột của lão ta quan trọng!" Ta giật mình, kéo hắn nói: "Hoàng thượng nhàn rỗi thế sao?" Hắn lại nói: "Trẫm sẽ có kế sách vẹn toàn. Nàng yên tâm, tính tình Cố Khanh Hằng trẫm hiểu rõ, trẫm sẽ không làm gì y." "Nhưng mà Hoàng thượng, hành thích vua sẽ bị tịch thu tài sản cả nhà, xử tử kẻ phạm tội." Ta chỉ sợ, cho dù hắn đồng ý buông tha Cố Khanh Hằng, một số đại thần trong triều đố kị y lại không chấp nhận. Hắn khẽ nhăn đôi mày anh tuấn, nói nhỏ: "Việc này nàng không cần bận tâm." Hắn nói, đương nhiên ta sẽ tin. Tất cả những gì hắn nói, ta đều tin. Vì thế, lúc trước, ta hỏi hắn chuyện của Tô Mộ Hàn có phải thật vậy hay không. Hắn nói, là thật. Ta mới đau lòng như vậy. Hóa ra, hắn chính là muốn lợi dụng sự đau lòng của ta để buông tha Tô Mộ Hàn. Hạ Hầu Tử Khâm, ta làm sao báo đáp tình ý này của chàng? Ta nắm chặt tay Hạ Hầu Tử Khâm, cúi người ôm lấy hắn, ghé môi thì thầm bên tai hắn: "Hoàng thượng, thiếp phải làm thế nào để cám ơn chàng?" Hắn cũng ôm lấy ta: "Mãi mãi ở bên trẫm." Ta gật đầu, kiên định gật đầu. Điều hắn mong muốn ở ta, cho đến bây giờ chỉ đơn giản như vậy. Sống, ở bên hắn. Nhớ đến khi đó ở quân doanh, ta và hắn cãi nhau ầm ĩ một trận. Bây giờ hồi tưởng lại, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Hắn còn mang Tuyên hoàng ra để nói, giữa chúng ta, thực sự có gì liên quan đến Tuyên hoàng chứ? Là ta giận đến hồ đồ, nếu không, vì sao lại không nghe ra ngụ ý trong lời nói của hắn. Hắn siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của ta, khẽ cười: "Trẫm muốn tổ chức nghi thức thật long trọng để cưới nàng." Trong lòng ta ấm áp, cắn môi nói: "Vẫn còn nhiều chuyện chưa xử lý, sao Hoàng thượng đã nghĩ đến việc này rồi?" Hắn lại lắc đầu nói: "Chuyện của nàng cũng quan trọng, đối với trẫm mà nói, vô cùng quan trọng." "Hoàng thượng, thiếp đã từng đồng ý với Thục phi…" "A Tử." Hắn cắt ngang lời ta: "Ngôi vị Hoàng hậu, trẫm chưa bao giờ có ý định cho nàng ấy." Ta giật mình, lập tức lắc đầu: "Không, nàng ta chỉ nói, muốn thiếp rời khỏi Hoàng thượng." Ta thấy rõ thân thể hắn run run, bật thốt lên: "Không được." Thật ra lúc nhìn thấy Diêu thục phi, có lẽ hắn đã đoán được, là ta gọi nàng ta đến. Nếu hắn có thể nghĩ ra là ta, tất nhiên cũng sẽ đoán được, ta và Diêu thục phi đã âm thầm giao dịch với nhau. Không đợi ta mở miệng, hắn lại nói: "Chuyện của trẫm, không cần nàng phải đi khuất phục người khác. Lần này, trẫm nợ nàng ấy một mạng. Trẫm có thể cho nàng ấy vinh hoa phú quý, nhưng có rất nhiều thứ, trẫm không thể cho nàng ấy." Hắn ngước mắt nhìn ta, "Bây giờ nàng là công chúa Trường Phù, chỉ cần thân phận này của nàng là thật, nàng ấy không thể làm gì được nàng." Điểm này ta cũng biết. Ta cắn răng nói: "Nhưng mà, Diêu gia sẽ không trung thành." "Việc này nàng càng không cần phải bận tâm." "Nhưng mà Hoàng thượng, phía Nam Chiếu cũng chưa rút quân." Đây mới chính là điều ta lo lắng. Hắn trầm giọng nói: "Trẫm cho rằng, bọn họ đang chờ." "Chờ cái gì?" Ta bật thốt lên hỏi, lại tự cảm thấy buồn cười, đương nhiên là cơ hội khai chiến. Dường như hắn cũng không để ý, chỉ khẽ cười nói: "Trẫm cũng đang chờ, chờ bọn chúng khai chiến. Đỡ cho trẫm phải tìm cách dẫn dụ bọn chúng ra tay." Ta kinh ngạc, Thiên triều và Bắc Tề vừa giao chiến xong, mặc dù Thiên triều không hao tổn nguyên khí nhiều, nhưng mất mát là chuyện phải có. Bây giờ lại khai chiến với Nam Chiếu, làm sao hắn có thể nói đơn giản như vậy, đang chờ bọn họ khai chiến ư? "Hoàng thượng…" Ta gọi hắn, hắn lại đứng lên, ôm lấy ta nói: "Đi thôi." Ta giật mình, hắn kéo ta bước ra. Lý công công hấp tấp đuổi theo, vội vàng nói: "Hoàng thượng, về Thiên Dận cung ạ?" Hắn lại nói: "Đi Cảnh Thái cung." Hắn cúi xuống, lại lệnh cho Lý công công đi Ngự dược phòng lấy thuốc mỡ. Ta kinh ngạc, vội kêu lên: "Hoàng thượng cũng đi Cảnh Thái cung sao?" Hắn lại nói: "Có gì không thể?" Hắn nói rồi kéo ta lên loan kiệu. Cỗ kiệu nhanh chóng được nhấc lên, hắn ôm ta, hít một hơi thật sâu, nói: "Cho đến tận bây giờ, trẫm chưa bao giờ thấy yên tâm đến vậy." Ta ngước mắt nhìn hắn, thấy hắn nhẹ nhàng cười rộ lên, nụ cười vô cùng thoải mái. Ta dựa vào ngực hắn, không khỏi nhớ tới An uyển nghi, nghĩ một chút, cuối cùng ta nói: "Hoàng thượng, An uyển nghi mang long thai." Hôm nay ta cũng không thấy nàng, ta nghĩ chắc nàng vẫn còn bị Thái hậu giam cầm ở Lăng Lạc cư. Hắn giật mình, lạnh nhạt nói: "Trẫm biết." Lời của hắn khiến ta ngạc nhiên. Hắn biết? Như vậy là Thái hậu đã nói cho hắn. Xem ra, nhất định là An uyển nghi báo với bà. Mà bà cấm cung nàng, đơn giản chỉ là muốn bảo vệ long thai trong bụng nàng. Đối với con nối dõi của dòng họ Hạ Hầu, Thái hậu để tâm hơn bất kỳ ai

khác. Đột nhiên hắn vùi mặt vào cổ ta, dịu dàng nói: "Nhưng trẫm rất muốn có một đứa con của chúng ta." Hắn vừa nói vừa in đôi môi ấm áp lên cổ ta. Ta nghe hắn nói vậy thì mặt đỏ bừng lên, tim cũng đập thật nhanh. Tay hắn đang ôm thắt lưng của ta bỗng nhiên siết chặt, áp thân thể ta vào người hắn. Ta kinh ngạc, cắn răng nói: "Hoàng thượng, đang ở trong kiệu mà!" Hắn mạnh mẽ hôn lên môi ta, linh hoạt tùy ý xâm nhập, ta không kiềm chế được, thẹn thùng rên nhỏ một tiếng. Ta đưa tay nắm chặt cánh tay hắn, hắn cau đôi mày anh tuấn lại, nhưng vẫn không chịu buông ta ra. Ta cảm nhận được, thân thể hắn đang biến đổi. Ta cố gắng không cử động, hắn thật là quá đáng, lại hôn ta ở nơi thế này. Hắn mở mắt nhìn ta, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Cả người hắn khẽ run, ngay cả hơi thở cũng dần dần trở nên gấp gáp. Ta cắn môi hắn, hắn cũng không giận, lại còn có vẻ rất vui. Bàn tay to lớn của hắn chậm rãi vuốt ve, cách một lớp y phục muốn xâm nhập vào bên trong, dịu dàng mà bá đạo khiến ta không ngăn được. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói: "Kẻ nào, thấy loan kiệu của nương nương chúng ta còn không dừng lại!" Ta giật mình, giọng ai, trong chốc lát ta quả thật không thể nhận ra. A, nhưng mà hiện giờ, bên cạnh ta không có bất kỳ một thái giám hay cung nữ nào, vừa rồi Lý công công còn bị Hạ Hầu Tử Khâm sai đi Ngự dược phòng. Lúc này, người bên ngoài thoáng nhìn qua, đúng là không thể nhận ra thân phận của người trong kiệu. Hạ Hầu Tử Khâm khẽ nhăn mặt, bên ngoài, giọng nói lại truyền đến: "Đức phi nương nương ở đây, ai dám to gan không bước xuống hành lễ!"

224. Q.3 - Chương 18: Cô Cô

Edit: Phong Lin Beta: Thỏ SN + TomoyoDouji ***** Ta hơi kinh ngạc, còn tưởng đó là ai, hóa ra là Nhuận Vũ. Thảo nào giọng nói lại có chút quen thuộc, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra là ai. Đôi môi đang mím chặt của hắn hơi thả lỏng, lại thấy chân mày hắn nhíu lại, nhưng cũng không nói lời nào. Sau đó, người bên ngoài càng thêm tức giận hơn, nói với Thiên Phi: "Nương nương, phía trước không biết là ai, vẫn cứ không chịu xuống." Nàng ta cúi xuống, lại nói: "Có lẽ là…" Câu nói tiếp theo nàng ta cũng không nói ra. Ta nghĩ Nhuận Vũ đại khái đã đoán được người trong kiệu là ta – công chúa Trường Phù. Nhưng thật ra ta muốn nhìn một chút, rốt cuộc Thiên Phi sẽ làm như thế nào? Hạ Hầu Tử Khâm cũng không động đậy, xem ra hắn cũng hiếu kỳ, muốn biết phi tử kiêu ngạo phía bên kia rốt cuộc sẽ làm gì. Ta nghe Thiên Phi khinh miệt nói: "Là nàng ta thì sao? Bản cung là Đức phi của Thiên triều, bản cung còn có tiểu hoàng tử, cho dù tương lai nàng ta thật sự trở thành Quý phi, thì bản cung sẽ sợ nàng ta sao? Đi nói cho nàng ta biết, bảo nàng ta xuống hành lễ với bản cung!" Xem ra, Thiên Phi vẫn ngốc như vậy, cho dù sai Nhuận Vũ làm những chuyện như thế, nhưng họ cũng không thể đoán được người trong kiệu này là ai. Hạ Hầu Tử Khâm dần dần buông lỏng vòng tay đang ôm ta ra, ta nhìn thấy sắc mặt của hắn tái nhợt. Ta nghe thấy tiếng bước chân đến gần, rồi nghe Nhuận Vũ nói: "Xin công chúa hạ kiệu đi, nương nương của chúng nô tì đang chờ người đó." Mặc dù nàng ta nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại không hề nghe được nửa phần cung kính. Ta muốn đứng lên, cổ tay lại bị Hạ Hầu Tử Khâm kéo mạnh, dáng vẻ của hắn là không muốn cho ta đi xuống. Hai người đều không động đậy. Người bên ngoài không nghe được động tĩnh gì, lập tức lại nói với Thiên Phi: "Nương nương, công chúa không chịu xuống kiệu." Ta nghe Thiên Phi giận dữ nói: "Ả ta không chịu xuống thì mời ả ta xuống cho bản cung." "Dạ." Nhuận Vũ nói, tiếng bước chân ngày càng lại gần. Tay nàng ta bỗng nhiên với vào, ta trông thấy Hạ Hầu Tử Khâm giơ tay lên, bàn tay kia nắm lấy ống tay áo của hắn, dùng lực thật mạnh, kéo hắn ra ngoài. Ta kinh ngạc, vội giơ tay vén màn kiệu lên, nhìn thấy sắc mặt Nhuận Vũ biến đổi. Vẻ mặt vênh váo tự đắc vừa rồi bỗng chốc biến mất không tung tích. Run rẩy, một câu cũng không nói nên lời. Thật hay, dám kéo Hoàng đế ra ngoài. Ta nghĩ Nhuận Vũ thật đúng là người làm chuyện mà xưa nay chưa hề có người nào dám làm. Đúng là không uổng phí kiếp này của nàng ta mà. Nghĩ như vậy, ta không nhịn được lại muốn cười. Chỉ thấy hai chân nàng ta mềm nhũn, "Bịch" một tiếng, nàng ta tê liệt ngã xuống trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm. Mọi người ở Khánh Vinh cung phía sau nàng ta thấy vậy, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệnh, nhưng mà lúc này cũng không có ai dám nói lung tung. "Sao?" Chắc là Thiên Phi đã nghe được bên ngoài bỗng chốc trở nên lạnh ngắt không tiếng động, nàng ta vươn tay vén màn kiệu lên, gương mặt lộ ra. Ta nghe thấy hắn lạnh lùng mở miệng: "Sao, Đức phi cũng muốn trẫm quỳ xuống cho nàng phải không?" Lúc này, Thiên Phi mới nhìn rõ người trước mặt, ta nhìn thấy trong con ngươi của nàng ta hoảng sợ mở to, vội vàng xuống kiệu, quỳ xuống: "Hoàng thượng… Hoàng thượng thứ tội! Thần thiếp, thần thiếp làm sao dám…" Hắn nặng nề hừ một tiếng, tiến nhanh đến, mở miệng: "Sao nàng lại không dám? Trẫm nhìn thấy nàng rất dám! Nàng cho rằng mình có tiểu hoàng tử trong tay thì hậu cung này của trẫm chỉ có nàng độc tôn sao?" "Không, không…" Thiên Phi hoảng sợ lắc

đầu, vội kêu lên: "Thần thiếp không biết là Hoàng thượng, thần thiếp tưởng…" "Tưởng ai?" Hắn cắt ngang lời của nàng ta, ngoái đầu đưa mắt nhìn về phía ta, mỉa mai nói: "Cho rằng chỉ có một mình công chúa Trường Phù, nàng muốn lấy thân phận Đức phi ra chèn ép nàng ấy ư? Không phục việc trẫm phong nàng ấy làm Quý phi sao?" "Hoàng thượng!" Sắc mặt Thiên Phi trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy. Hắn lại nói tiếp: "Hôm nay trẫm sẽ cho nàng biết, không phải có đứa bé mới có thể tăng thêm chức vị! Nếu nàng có bản lĩnh thì trẫm có thể cho nàng một cơ hội, đi biên cương lập đại công trở về đây!" Thiên Phi bị hắn nói đến mức một câu cũng không nói nên lời, nhưng hắn lại nói tiếp: "Trẫm thấy để hoàng nhi của trẫm cho nàng mới là làm hại nó. Người đâu, truyền lệnh của trẫm, trước tiên tối nay mang tiểu hoàng tử sang Hi Ninh cung, trẫm muốn bàn bạc với Thái hậu xem nên để cho ai nuôi dạy nó!" Lời của hắn, đừng nói là Thiên Phi, ngay cả ta cũng thất kinh. Tiểu hoàng tử là lá bài duy nhất cũng là cuối cùng Thiên Phi chưa lật, bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại nói không cho nàng ta trông nom đứa bé nữa. "Hoàng thượng!" Thiên Phi hoảng sợ kêu lên một tiếng, vươn tay kéo long bào của hắn, khóc ròng: "Thần thiếp biết sai rồi, Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người đừng mang con của thần thiếp đi! Hoàng thượng ——-" Các cung nhân ở phía sau nàng ta cũng cúi đầu, không dám nói một lời. Nhuận Vũ càng run rẩy co quắp ngã trên mặt đất. Hạ Hầu Tử Khâm đưa mắt liếc nàng ta, ghìm giọng nói: "Kéo tiện tỳ này xuống dưới!" Cuối cùng Nhuận Vũ cũng sợ hãi đến mức khóc rống lên, run run mở miệng: "Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Là… Là Đức phi nương nương muốn nô tỳ tiến lên kéo công chúa ra, là Đức phi nương nương…" "Ngươi… Tiện nhân!" Thiên Phi tức giận mắng nàng ta một tiếng, phất tay lên tát nàng ta một cái rồi vứt sang một bên. Nhuận Vũ bụm mặt, vẫn khóc: "Nương nương, nô tỳ tận tâm tận lực với người, người lại không xin giúp nô tỳ!" Ta thờ ơ nhìn, thật sự tới lúc khó khăn mới biết, ai có thể thật tình với ai chứ? Có người tiến lên kéo Nhuận Vũ, nàng ta vẫn khóc lóc như trước kêu: "Hoàng thượng! Hoàng thượng tha cho nô tỳ! Hoàng thượng, nô tỳ không biết là người… Nếu nô tỳ biết là người, có cho nô tỳ mười cái mạng nô tỳ cũng không dám mạo phạm Hoàng thượng! Hoàng thượng——" Tiếng kêu của nàng ta vẫn tiếp tục. Người thì đã bị lôi đi. "Hoàng thượng!" Thiên Phi kéo áo của hắn một lần nữa, lại cầu xin: "Hoàng thượng ngàn vạn lần đừng chia rẽ tiểu hoàng tử với thần thiếp, sau này thần thiếp sẽ không dám nữa!" Hắn lạnh lùng liếc nhìn, phất tay nàng ta ra, trực tiếp xoay người đi, lại bước vào trong kiệu, kéo màn kiệu xuống mới nói: "Đi!" Ta trông thấy sắc mặt của hắn tái nhợt. Vừa định nói chuyện, lại nghe từ phía xa xa truyền đến giọng nói của Nhuận Vũ: "Nương nương người không chịu giúp nô tì, người đừng quên, lúc trước chuyện Sơ Tuyết…" Ta cảm thấy trong lòng chấn động, Hạ Hầu Tử Khâm ghìm giọng nói: "Dừng kiệu." Lần thứ hai bước ra ngoài, Nhuận Vũ như thấy vị cứu tinh, kêu to lên: "Hoàng thượng ——" Hắn bảo cung nhân mang Nhuận Vũ đến, lúc này sắc mặt Thiên Phi đã hoàn toàn biến đổi, giận dữ nói: "Tiện nhân, ngươi nói bậy bạ gì đó?" "Câm miệng cho trẫm!" Hắn quát. "Hoàng thượng…" Thiên Phi rưng rưng nhìn người trước mặt, cuối cùng không dám nói thêm bất kỳ điều gì nữa. Nhuận Vũ lại bị giải trở về, nàng ta run run quỳ dưới người trước mặt, run giọng nói: "Hoàng thượng, nô tì biết ban đầu Sơ Tuyết ở Cảnh Thái cung là người của Đức phi nương nương, người … Người muốn Sơ Tuyết nắm lấy nhược điểm gì đó của Đàn phi nương nương…." Ta kinh hoàng, lúc đó ta còn tưởng rằng Sơ Tuyết là người của Thiên Lục, hóa ra lại không phải sao? Bây giờ cẩn thận nhớ lại, lúc đó Thiên Lục thật sự không thừa nhận Sơ Tuyết là người của nàng ta. Xem ra nàng ta rất khéo léo tránh được. Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ nhìn người phía dưới, ghìm giọng hỏi: "Hãm hại Đàn phi sao?" "Hôm đó tua ngọc dẫn đến chuyện Thục phi sẩy thai…" Giọng nói của Nhuận Vũ dần dần nhỏ lại, chỉ vì ai cũng biết, chuyện đó không hề khiến ta bị liên lụy vào. Vì thế, muốn nói chuyện Thiên Phi tính toán hãm hại ta căn bản không xác lập. Mặc dù đó là sự thật, nhưng chưa thấy kết quả cuối cùng, thì đó cũng là nói suông. Thiên Phi vội vã gọi: "Hoàng thượng, ả nói bậy! Ả đổ oan cho thần thiếp!" "Nô tì làm sao dám đổ oan cho người? Nương nương đã quên rồi sao? Tiền đưa cho Sơ Tuyết, chính là nô tì quản lý!" Nhuận Vũ cắn răng, nói từng câu từng chữ. Bỗng nhiên Hạ Hầu Tử Khâm cười một tiếng nói: "Thật tốt. Trẫm vốn cho rằng Đức phi sẽ không có mưu tính giở trò, hóa ra cũng như vậy… Khiến trẫm phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa." "Hoàng thượng…" Hắn cắt ngang lời của nàng ta: "Đức phi của trẫm thất đức với hậu cung, từ hôm nay chuyển khỏi Khánh Vinh cung. Trẫm thấy, nàng vẫn nên trở về Huyễn Nhiên các của mình, yên ổn làm Tiểu viện của nàng đi!" Vứt lại lời nói như thế, hắn phất tay áo xoay người. "Hoàng thượng!" Thiên Phi hoảng sợ kêu lên: "Hoàng thượng vì một người đã chết mà lôi chuyện cũ tính tội thần thiếp sao?" Ta bất giác cảm thấy buồn cười, suy nghĩ của Thiên Phi quá đơn giản, cho đến bây giờ vẫn như vậy. Hạ Hầu Tử Khâm chưa thẩm vấn một câu, trái lại chính miệng nàng ta khai ra tất cả. Lôi chuyện cũ ư? Ha, nếu như nàng ta không làm, thì ở đâu ra chuyện cũ? Người chết? Nếu như nàng ta biết, lúc này, người đứng ở trước mặt nàng ta chính là Đàn phi, nàng ta sẽ như thế nào? Hận không thể nhào đến giết chết ta ư? Nàng ta vẫn cứ nói: "Thần thiếp là mẹ đẻ của trưởng hoàng tử, Thái hậu sẽ

nhìn tiểu hoàng tử mà xử lý…" "Muốn lấy mẫu hậu để áp chế trẫm?" Hắn giận dữ quay đầu lại nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: "Như vậy, hôm nay trẫm nói cho nàng biết, trẫm mới là thiên tử, lời nói của trẫm mới là chắc chắn! Người đâu!" Cung nhân phía sau đi lên phía trước, Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ nói: "Áp giải đi!" Bọn họ chần chờ, dù sao họ cũng là cung nhân của Khánh Vinh cung. Hắn lại nói: "Muốn tạo phản sao? Ai mới là chủ tử của các ngươi?" Nghe vậy, sắc mặt mỗi một cung nhân đều tái nhợt, luống ca luống cuống tiến lên, áp chế thân thể của Thiên phi. "Buông bản cung ra! Buông ra!" Nàng ta giãy dụa gào thét. Ta thở dài một tiếng, nàng ta thật sự không hiểu một chút gì về Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn là người rất kiêu ngạo, ghét nhất là người khác dùng thân phận áp chế hắn, mà Thiên Phi kia lại tự vạch áo cho người xem lưng. Lúc này, Nhuận Vũ dường như thở phào nhẹ nhõm, bò đến nói: "Hoàng thượng, nô tì… Nô tì…" Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng cười:" Ngươi? Cũng cùng đi với nàng ta, trẫm cho rằng, các ngươi nên cùng nhau vun đắp quan hệ tình cảm chủ tớ thì hơn!" Nghe vậy, vẻ mặt còn cười lúc nãy của Nhuận Vũ bỗng chốc u ám như tro tàn. Hắn đã xoay người, kéo tay ta lên kiệu. Bên ngoài, còn có người khóc lóc gọi, hắn cũng làm như mắt điếc tai ngơ. Chẳng biết tại sao, hôm nay nhìn thấy Nhuận Vũ, ta càng nhớ đến Triêu Thần. Triêu Thần thề sống chết trung thành với ta, sao có thể giống như Nhuận Vũ đối với Thiên Phi? Khi tai vạ đến nơi, mỗi người tự tìm đường thoát. Nàng ta và Thiên Phi cùng nhau sinh tồn, cuối cùng, nàng ta có được cái gì? Mà vừa rồi, hắn nói một câu "vun đắp tình cảm chủ tớ", ta cảm thấy thực sự quá đoạn tuyệt. Thủ đoạn của hắn chung quy vẫn khiến ta bội phục không ít. "Đang nghĩ gì vậy?" Một lát sau, mới nghe hắn quay đầu lại hỏi ta. Ta kịp phản ứng lại, cười nhạt: "Không có gì, chỉ là nhớ tới Vãn Lương." Lần này, Tấn vương trở về Hoàng đô, cũng không biết Vãn Lương có đi cùng hay không. Hắn khẽ nhíu mày, giơ tay nắm lấy tay ta, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Một lát sau, ta lại nói: "Hoàng thượng thực sự phải ban tiểu hoàng tử làm con thừa tự cho người khác sao?" Hắn không hề do dự mà gật đầu: "Trẫm định để ẫu hậu suy nghĩ một chút." "Vậy, cho ai?" Hắn thở dài một tiếng nói: "Việc này, trong lòng trẫm vẫn chưa có dự tính." Ta động môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Trưởng hoàng tử, e rằng có rất nhiều tần phi ở hậu cung đều mong muốn. Chỉ là, ai có tư cách này, vẫn khó mà nói. Nhưng mà ta sẽ không mở miệng đâu. Ta sẽ không quên, ta và Diêu thục phi đều đã từng hoài nghi tiểu hoàng tử có chuyện. Vì thế, ta sẽ không cần củ khoai lang phỏng tay này. Ta nghiêng mặt nhìn hắn, lúc này, hắn xuất chinh đã rất lâu, có lẽ từ lúc trở về đến giờ, hắn cũng chưa sang Khánh Vinh cung thăm tiểu hoàng tử. Có lẽ, hắn cũng không biết đứa bé có chuyện. Cũng có thể, đứa bé không có vấn đề gì, chỉ là ta và Diêu Thục phi đã suy nghĩ quá nhiều. Bây giờ cũng đã sớm qua đầy tháng của tiểu hoàng tử, cũng đã lâu rồi ta không gặp thằng bé. Thông thường đều có nhũ mẫu trông chừng, nhưng mà, nếu thật sự có chuyện, e rằng nhũ mẫu có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám nói một chữ. "Trong lòng nàng, thấy ai là người có khả năng thích hợp?" Hắn nghiêng mặt hỏi ta. Ta nao nao, không biết hắn hỏi ta là có ý gì. Ta đành phải nói: "Việc này, hay là trước tiên hỏi Thái hậu đi." Ít nhất, ta cũng không cần đứa bé của Thiên Phi. Hắn lại không nói, ta nói tiếp: "Tiểu hoàng tử vẫn chưa được ban tên, sao Hoàng thượng không làm điều này trước?" Rốt cuộc hắn lại khẽ cười, mở miệng nói: "Việc này trẫm đã nghĩ đến, gọi là Thần Cảnh."

*ánh dương ; còn cảnh đứng một mình nghĩa là ánh ngọc."Cảnh…" Ta nhớ kỹ, cười nói: "Hoàng thượng, tên rất hay." Hắn cười, nhỏ giọng nói: "Trẫm còn nợ thằng bé một tiệc rượu đầy tháng." Ta vừa định nói chuyện, loan kiệu đã dừng lại, sau đó truyền đến giọng nói của Lý công công: "Hoàng thượng, cuối cùng người cũng tới." Vén màn kiệu lên, ta mới biết đã đến Cảnh Thái cung. Các cung nhân ở Cảnh Thái cung đều đi ra, quỳ xuống nghênh tiếp thánh giá. Lý công công gấp gáp chạy lại, lại nói: "Nô tài còn cảm thấy kỳ lạ! Sao đoạn đường này Hoàng thượng và công chúa đi lâu như vậy? Chẳng lẽ do nô tài quen đường, đi quá nhanh sao?" Ta không tự chủ được mà muốn cười, Hạ Hầu Tử Khâm không để ý đến y, trực tiếp kéo ta đi vào bên trong. Mọi người ở Cảnh Thái cung vội vàng hành lễ. Ta liếc mắt nhìn, thấy Phương Hàm, Tường Hòa, Tường Thụy quỳ phía trước. Bước chân hơi chậm lại, nhưng hắn lại không dừng lại. Đi vào, có cung nữ vội vã tiến lên dẫn đường. Lý công công đi theo bên cạnh bọn ta, còn lải nhải cằn nhằn nói: "Nô tài cũng không biết loại thuốc mỡ nào là tốt, cho nên trực tiếp mang hết đến. Vương đại nhân và Dư đại nhân còn nói muốn đến, nhưng nô tài nói không cần tới." Lúc này đã đi vào tẩm cung, Lý công công còn muốn nói, lại nghe Hạ Hầu Tử Khâm quay đầu lại nói: "Được rồi, tất cả lui xuống đi, bảo người mang chậu nước đến, ra ngoài hết đi." Vẻ mặt của Lý công công nhăn nhó, phản ứng kịp, đặt đồ, rồi gật đầu lui xuống. Nước nhanh chóng được mang tới, người đến là Phương Hàm. Nàng chỉ thản nhiên đưa mắt nhìn ta, rồi nhanh chóng lui xuống. Hắn tự mình vắt khô khăn, rồi nhẹ nhàng lau chùi vết thương trên trán ta. Hơi đau, ta không nhịn được muốn trốn tránh. Hắn kéo tay ta, cau mày nói: "Trẫm cho rằng nàng không biết đau chứ, lại ra sức như thế." Trong lời nói của hắn tất cả đều tràn ngập sự yêu thương. Ta cắn môi:

"Đều là do Hoàng thượng lừa thiếp quá giỏi, tiên sinh mất, thiếp làm sao có thể lại để cho Khanh Hằng xảy ra chuyện được?" Hắn giật mình, lại cắn răng nói: "Không biết nếu trẫm gặp chuyện không may, nàng có phải cũng như vậy hay không?" Ta tức giận nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không biết sao? Trong cơn tức giận, ta đánh một cái vào ngực hắn, tức giận nói: "Hoàng thượng thật sự không biết sao? Hắn ho khẽ một tiếng, lại gian xảo cười: "Trẫm không biết." "Chàng..." Hay thật đó, ta vì hắn mà rơi vào nước sôi lửa bỏng như vậy, hắn lại nói hời hợt một câu "Không biết." Giúp ta bôi thuốc mỡ xong, hắn buông hộp thuốc mỡ xuống, rồi mới dang hai tay ra ôm lấy ta, thở dài một tiếng: "Lúc nàng tức giận, trẫm rất vui." Ta ngơ ngẩn, ta giận, hắn vui. Ha, hắn thật đúng là người kỳ lạ. Hắn lại nói: "Nếu trẫm gặp bất trắc, nàng cũng vì trẫm dập đầu mấy cái là được, nhất định đừng làm điều gì khác." Lời của hắn làm tim ta chấn động thật mạnh, chỉ cần dập đầu mấy cái là được rồi... Hắn muốn nói cho ta biết, sau này ngàn vạn lần không nên vì hắn mà mạo hiểm tính mạng, đúng không? Quay lại ôm hắn, hít mũi một cái, ta cười nói: "Hoàng thượng thật đáng ghét, ai muốn dập đầu vì chàng?" Hắn lại cười nói: "Không dập đầu hả, không dập đầu cũng tốt. Đến lúc đó, đỡ phải lãng phí mấy hộp thuốc mỡ lên người của nàng!" Cắn răng, miệng hắn luôn luôn nham hiểm như thế. Một chút cũng không chịu nhường ta. Ngước mắt, hắn lại cúi người xuống hôn ta, thì thào: "Sau này, để trẫm bảo vệ nàng." Ta nhìn hắn: "Từ trước đến nay Hoàng thượng luôn bảo vệ thiếp rất tốt." Hắn thà là chính mình bị thương, cũng sẽ không để ta đối mặt với nguy hiểm. Hắn còn nói, những gì hắn có thể làm vì ta, chỉ có vậy thôi. Khoé mắt ta ươn ướt, nước mắt dường như muốn trào ra, ta hít một hơi thật sâu, hắn đã đứng dậy, vòng tay ôm lấy ta, bước nhanh đến giường. Hắn cúi người áp xuống, thở gấp nói: "A Tử, trẫm muốn có đứa con của chúng ta." Khóe môi ta cong lên, thật là tốt, cuối cùng, hắn cũng đã nói như vậy. Nhớ lại lúc trước, hắn cho rằng tính mạng của mình không còn được bao lâu nên đối với ta luôn âm thầm nhẫn nhịn. Chẳng biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy trong lòng nhói đau. Ta ôm chặt hắn, gật đầu: "Thiếp đợi những lời này của Hoàng thượng đã lâu lắm rồi." Hắn cười rộ lên, tay hắn nhẹ nhàng cởi y phục của ta ra, đôi môi mỏng lướt qua từng tấc trên da thịt mềm mại của ta. Ta cũng nhiệt tình đáp lại, hơi thở hắn dồn dập. Bỗng nhiên, một vật cực nóng xâm nhập vào cơ thể ta. Ta yêu kiều rên lên một tiếng, dùng sức bám chặt vào lưng hắn. Hắn không ngừng thở gấp, ý cười trên mặt càng nồng đậm. Trong lòng ta cũng thấy vô cùng hạnh phúc. Cho đến khi cả hai đều thở hổn hển, hắn mới ôm lấy ta, nằm xuống bên cạnh ta. Những giọt mồ hôi lóng lánh theo trán của hắn chảy xuống, đọng lại ở chóp mũi. Hàng mi của hắn ẩn hiện những hạt nước nhỏ lấp lánh như sương mai, đột nhiên ta lại muốn cười. Ta đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt của hắn, rồi đến chân mày đen dày, cái mũi cao thẳng, gò má cương nghị... Nhắm mắt lại, ta cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ của hắn. Bởi vì, khuôn mặt này đã khắc sâu trong trái tim ta. Hắn hít một hơi thật sâu, kéo ta vào lòng, cúi đầu hôn trán ta, khẽ nói: "Khi đó trẫm không dám nghĩ, thật sự còn có ngày trở về." Ta mỉm cười nói: "Hoàng thượng còn nhớ thiếp lời đã nói chứ, chàng sẽ không có chuyện gì." "Ừ." Hắn gật đầu. Tựa vào lồng ngực hắn, ta nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Hoàng thượng bị trúng độc, không phải là y làm." Dường như hắn hơi giật mình, lại hỏi: "Nàng gặp y?" Lúc này, ta không có gì phải giấu diếm, liền nói: "Vâng, ở đáy vực." Thân thể hắn khẽ run, ta nói tiếp: "Y không hạ độc hại Hoàng thượng. Y còn nói, sẽ giúp Hoàng thượng xin thuốc giải, còn có thể sai Liêu Hứa trị bệnh dị ứng của chàng." "Nàng tin?" Ta gật đầu. Những gì Tô Mộ Hàn nói, cho đến bây giờ ta luôn tin. Hắn trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Như vậy, trẫm cũng tin." Trong lòng ta rất cảm động, bởi vì hắn tin ta, cho nên mới tin lời của Tô Mộ Hàn. Ta áp vào người hắn sát hơn một chút, nhỏ giọng nói: "Cám ơn Hoàng thượng đã buông tha tiên sinh." Bỗng nhiên hắn nhướng mày: "Nếu trẫm không buông tha y, hậu quả thế nào trẫm đã được lĩnh giáo rồi." Trong lời nói của hắn, mơ hồ có xen lẫn mùi vị nghiến răng nghiến lợi. Ta không nén được cười khúc khích, giơ tay véo mũi hắn, khẽ cười: "Hoàng thượng đố kị sao?" "Đố kị." Hắn cắn răng: "Trẫm không dám hỏi chuyện của nàng và y, trẫm sợ mình không nhịn được sẽ tức giận. Nhưng không hỏi, trong lòng trẫm lại cảm thấy không thoải mái." Hắn vừa nói xong, bàn tay đang nắm lấy tay ta lại siết chặt. Hóa ra, hỏi hay không hỏi, trong lòng hắn vẫn luôn đấu tranh. Nhớ đến Tô Mộ Hàn, ta lại cảm thấy khổ sở. Ta ngước mắt nhìn hắn, nói nhỏ: "Nếu Thái hậu biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho y, đúng không?" Hắn không nói lời nào. Thật ra, hắn không nói, ta cũng biết. "Hoàng thượng, thiếp lo lắng cho y. Không biết bây giờ y sống có tốt không, y bị bệnh, sau trận hỏa hoạn bốn năm trước, phổi của y bị tổn thương, rất nghiêm trọng." Nhắc đến bệnh của Tô Mộ Hàn, ta không nhịn được mà nghẹn ngào. Cuối cùng hắn cũng lộ vẻ xúc động, hít một hơi thật sâu nói: "Hôm đó, nàng nói tiên sinh của nàng có chứng ho khan, về sau, khi trẫm nghĩ lại cũng đã đoán được ít nhiều. Năm đó Đông cung bị cháy, lại không có ai dập lửa..." Lời của hắn làm ta vô cùng kinh ngạc! Ta gấp giọng hỏi: "Tại sao lại như vậy?" Hắn lại lắc đầu nói: "Nói là không có ai phát hiện, về sau nhận ra thì đã muộn." Đông cung cháy mà không có ai phát hiện? Nói như vậy ai tin chứ? Đương nhiên, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không tin. Chỉ là, hắn không có chứng cứ gì để

chứng minh, vì thế hắn mới không nói. Hắn làm việc gì cũng rất cẩn thận, điểm này ta biết rõ. Ta cũng tin rằng, chuyện Thái tử qua đời năm đó không liên quan đến hắn. Nghĩ như vậy, cuối cùng trong lòng ta cũng có chút an ủi. Sinh mệnh của bọn họ rất quan trọng đối với ta, ta thật sự không hy vọng hai người sẽ một mất một còn với nhau. "Sang ngày hôm sau, tin tức Thái tử từ trần truyền ra, toàn dân trên dưới đều chấn động. Phiên vương (*) ở các nơi kéo binh tiến vào Hoàng đô, ai nhanh nhất thì thiên hạ là của người đó."

* Phiên vương: những người được vua cắt đất phong vương ở những nơi xa kinh đôTa run rẩy hỏi hắn: "Vậy, tìm được thi thể của y ở Đông cung sao?" "Ừ, hai thi thể, một nam một nữ. Trên người của người nam còn có y phục của Thái tử vẫn chưa cháy hết, còn lại không thể nhận dạng được." Bỗng nhiên ta hít một hơi, hỏi hắn: "Người nữ là ai?" Năm đó, Thái tử vẫn chưa lập Thái tử phi, như vậy ở bên cạnh y, tất nhiên là cung nữ. Hậu cung có hàng vạn cung nữ, nhưng ta chỉ nhớ tới duy nhất một người. Ta cắn môi, có lẽ ta đã nghĩ đúng rồi. Hắn hơi kinh ngạc, khó hiểu nhìn ta, lắc đầu nói: "Chỉ là một cung nữ, trẫm không biết." Sau đó, rất nhiều người ồ ạt tiến vào hoàng cung, trận cung biến này chỉ có những người trực tiếp trải qua mới biết hỗn loạn đến dường nào. Người chết, kẻ mất tích, nhiều đến mức trước nay chưa từng có." Đúng vậy, đã chết, đã mất tích quá nhiều. Rất nhiều cung nữ, ta nghĩ cũng nhân cơ hội mà trốn khỏi cung, sau đó sống mai danh ẩn tích. Rất nhiều người lúc trước tiến cung là do bất đắc dĩ, dù có già đi rồi chết cũng không được ra ngoài. Như vậy lần cung biến đó chắc chắn là cơ hội tốt cho bọn họ. Cũng chính vì vậy, dù có người muốn đục nước béo cò (*) rời đi, cũng là thần không biết quỷ không hay, sẽ không có ai biết. Cho dù muốn điều tra cũng không thể tra ra.

* Đục nước béo cò: lợi dụng cơ hội để làm việc có lợi ìnhTa chợt nghĩ đến một chuyện, càng lúc càng thấy sáng tỏ. Ta ngước mắt hỏi hắn: "Lúc đó Hoàng thượng rất hận Tiên đế đúng không?" Bởi vì chuyện gả Phất Hi sang Bắc Tề. Hắn giật mình, cũng không giấu diếm, gật đầu: "Hận đương nhiên là có, nhưng mà, khi đó cũng là thân bất do kỷ. Thắng làm vua, thua làm giặc, dù không muốn làm cũng không thể thuận theo ý của bản thân." Ta giật mình, chưa bao giờ ta nghĩ đến, khi đó, ngai vàng trước mặt cũng sẽ khiến cho người ta thân bất do kỷ. Đúng vậy, năm đó dòng họ Hạ Hầu cũng tham dự cung biến, nếu thất bại, những người khác nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nói đến đây, đột nhiên hắn cười lạnh một tiếng: "Năm đó thế lực của dòng họ Hạ Hầu không phải là lớn nhất, phụ vương đồng ý Thục phi gả cho Quang Nỗ, còn hứa với Diêu gia, một khi Thục phi hạ sinh hoàng tự, sẽ lập nàng làm Hoàng hậu, con trai của nàng sẽ là người kế vị trong tương lai. Vì thế Diêu Hành Niên mới giúp dòng họ Hạ Hầu." Hóa ra là lão vương gia và Diêu Hành Niên giao dịch với nhau! Khó trách, Diêu Hành Niên là thuộc hạ của tiên đế, lại bằng lòng giúp một phiên vương. Cuối cùng ta cũng hiểu, vì sao Thái hậu lại để ý đến chuyện Diêu thục phi mang thai. Hóa ra là vì ban đầu họ đã hứa ban ngôi vị Hoàng hậu và người kế vị cho Diêu gia. Nhưng mà, lão vương gia đang nắm quyền hành trong dòng họ Hạ Hầu lại chết ngay sau đó. Cũng chính vì điều này, về sau mới có chuyện Hạ Hầu Tử Khâm đăng cơ. Chỉ là Diêu gia e rằng không nghĩ ra, Thái hậu vẫn luôn đề phòng, cho nên Diêu thục phi đã vô sinh ba năm. Ta thở dài nói: "Thục phi thật lòng với Hoàng thượng." Hắn liếc ta một cái, nhỏ giọng nói: "Nàng quan tâm?" Ta lắc đầu, ta không có ý tốt gì cả, Diêu thục phi không có được trái tim của hắn. Hắn lại nói: "Lúc nàng ấy tiến cung, lòng dạ rất trong sáng. Trẫm cho rằng, nàng ấy đang giả vờ mang dáng vẻ hiền lành. Nàng phải biết rằng, cha và anh của nàng ấy đều không phải là hạng người dễ bắt nạt, nhất là Diêu Hành Niên! Hừ." Hắn cười tự giễu: "Nàng nói xem, trẫm lúc nào cũng đề phòng nàng ấy, thì làm sao có tình cảm với nàng ấy được?" Hắn đối với nàng ta, cũng chỉ là gặp dịp thì vui đùa mà thôi. Chỉ là trong lòng Diêu thục phi, có lẽ còn giữ lại phần tốt đẹp kia. Có lẽ lúc nàng ta tiến cung, chỉ một lòng nghĩ đến việc sinh hoàng tự cho hắn, sau đó, là mẫu nghi thiên hạ. Chỉ là nàng ta không biết, Hạ Hầu Tử Khâm đề phòng cha và anh của nàng ta, vì thế, ngay với nàng ta cũng để tâm phòng bị. Năm đó, Diêu Hành Niên giúp dòng họ Hạ Hầu đoạt được giang sơn của Tuần gia, mà Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không ngốc đến vậy, giang sơn đã thuộc về hắn, lại để mất ở trong tay hắn sao. Ta tựa vào người hắn, cười nói: "Cho nên mới nói, số mệnh của thiếp tốt hơn nàng ta rất nhiều." Ta không có thế lực chống lưng, nhưng cũng vì vậy mà hắn không cần phòng bị. Cho nên lúc trước hắn nghĩ ta là người của Cố đại nhân mới có thể tức giận đến vậy. Bây giờ ta càng hiểu được tâm tư của hắn khi đó. Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười yếu ớt, chậm rãi nhắm mắt lại, cánh tay ôm lấy ta càng siết chặt hơn. Ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dựa vào ngực hắn thiêm thiếp ngủ. Ngày hôm sau, hắn lâm triều như thường lệ. Trận chiến với Bắc Tề lần này kéo dài gần hai tháng, công việc trong triều tuy có Thái hậu và Tấn vương xử lý, nhưng cuối cùng cũng không thay được Hoàng đế. Vì thế mấy ngày gần đây, hắn bận rộn với hàng đống công việc bốn bề. Đợi đến lúc ta thức dậy, bên ngoài, mặt trời cũng đã lên cao. Hôm nay ta là công chúa Trường Phù, không phải là phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, cho nên không cần phải sang

Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Người bên ngoài nghe được động tĩnh trong phòng, vội vàng tiến vào hầu hạ ta. Đột nhiên ta cảm thấy xúc động, đây là lần đầu tiên, ta được người khác hầu hạ như thế. Không như trước đây lúc ta còn phải bôi nước thuốc, bây giờ cuối cùng ta có thể mang dung mạo thật của mình để đối mặt với mọi người. Phương Hàm dẫn theo hai cung nữ tiến vào hầu hạ ta, nàng thản nhiên gọi ta một tiếng "Công chúa". Cho đến giờ nàng vẫn như vậy, ta không biết là nàng có nhận ra ta hay không. Ta cúi đầu cười, điều này ta không cần phải để ý, cái ta để ý là một chuyện khác. Hai cung nữ hầu hạ ta rửa mặt thay y phục xong, ta liền cho hai nàng lui xuống. Ta nói với Phương Hàm: "Ngươi ở lại, bản cung có chuyện muốn hỏi." Nàng xoay người, cúi đầu nói với ta: "Vâng ạ, nô tì là Phương Hàm, xin công chúa cứ hỏi." Ta đứng lên, nói: "Ngươi có biết chuyện Hàn vương của Bắc Tề đã chết không?" Phương Hàm vẫn cúi đầu, ta không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, chỉ nghe nàng đáp: "Nô tì có nghe nói." Ta cố ý cau mày nói: "Vậy ngươi có biết, Hàn vương Bắc Tề vì sao vẫn luôn mang mặt nạ không?" Nàng đáp: "Nô tì nghe nói, trời sinh diện mạo Hàn vương nhu hoà thanh khiết, so với thiếu nữ còn đẹp hơn mấy phần, không thể uy hiếp kẻ địch trên chiến trường, vì vậy mới phải mang mặt nạ." Nàng trả lời rất lưu loát. Ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Không, quả thật hoàn toàn không phải vì lý do này. Mà Hàn vương thật ra là..." Ngước mắt nhìn về phía Phương Hàm, ta tiến lên một bước, tới gần nàng ta, khẽ nói: "Thật ra là một cô gái." Ta nhìn thấy rõ hai tay nàng run lên, theo bản năng ngước mắt nhìn ta, trong đôi mắt bình thản kia cuối cùng cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên. Xem ra, suy đoán của ta đã đúng. Ta tiếp tục hỏi nàng: "Ngươi có biết nàng ấy là người ở đâu không?" Sắc mặt Phương Hàm trở nên trắng bệch, bộ dáng lúc này của nàng, ta chưa từng thấy qua. Nếu không phải là người chí thân, nàng đương nhiên sẽ không phản ứng như vậy. Nghe ta hỏi, cuối cùng nàng mới nhận ra sự thất thố của mình, lại vội vã cúi đầu, nói: "Không, nô tì cũng không biết. Chỉ là, nghe công chúa nói Hàn vương là một cô gái, khiến nô tì rất kinh ngạc." Thật giỏi, lý trí khôi phục nhanh quá. Ta lại nói: "Bản cung còn tưởng ngươi biết chứ. Bản cung cũng cảm thấy kỳ lạ, người đó hình như có tên là 'Thanh Dương'. Nhưng Hoàng thượng lại nói, Thanh Dương không phải là thị vệ bên cạnh Hàn vương, vậy là sao?" Nàng không nhìn ta, cũng không nói lời nào. Ta thở dài một tiếng, cô cô à, ngươi thật sự cho rằng cái gì ta cũng không biết sao? Nàng vẫn im lặng, ta nói tiếp: "Nhưng thật ra bản cung cho rằng, Hàn vương thật sự không phải là nữ, mà là thị vệ của y đã chết thay y. Ngươi có nghĩ thế không?" Đầu ngón tay của nàng ta run lên, cuối cùng nói: "Rốt cuộc nương nương muốn nói điều gì?" Ta chậm rãi cười rộ lên. Không hổ danh là Phương Hàm, hóa ra, nàng thật sự nhận ra ta. Nhưng mà, ta có gì phải e ngại đâu. Cho dù nàng biết cũng không sao cả. Nếu như nàng nói với người ngoài ta là Đàn phi, người trong thiên hạ sẽ tin ư? Ta đi đến bên cửa sổ, chậm rãi nói: "Chỉ là bản cung muốn thấy, cô cô mất đi người thân sẽ đau lòng như thế nào?" Người phía sau lại không nói tiếng nào. Ta lại nói: "Theo bản cung biết, muội muội của cô cô tên là 'Tình nhi'. A, Thanh Dương, Thanh Dương, hai chữ 'Dương Thanh' ( ) ghép lại, không phải là chữ 'Tình' ( ) sao? Cô cô nói xem, bản cung nói có đúng không? Nàng ta không lên tiếng, ta xoay người nhìn nàng ta, nói tiếp: "Bản cung còn biết, bốn năm trước, lúc Đông cung bị cháy, người ở cùng Thái tử cũng là nàng ta, phải không?" Trong đôi mắt của Phương Hàm dần dần hiện lên một tầng trong suốt, một lúc sau mới nói: "Nương nương thông minh như vậy, cũng đã biết thân phận của Thái tử sao?" Nàng ta sợ ta sẽ tiết lộ cho Hạ Hầu Tử Khâm? Nàng ta làm sao biết được, Hạ Hầu Tử Khâm đã sớm nhận ra! Ta bước nhanh về phía nàng, trầm giọng nói: "Sợ thân phận của tiên sinh bại lộ, vì thế, Thanh Dương muốn mượn tay ngươi để hạ độc hãm hại Hoàng thượng phải không?" Ta nhìn thẳng vào Phương Hàm, nếu Thanh Dương là em gái của nàng, như vậy ta đã có đủ lý do để nghi ngờ nàng! Tô Mộ Hàn không hạ độc, vì thế, bình nước thuốc đầu tiên y cho ta không có vấn đề. Cố Khanh Hắng nói, chất độc "Song sinh" cần khoảng thời gian nửa năm để ngấm độc và cũng để chế độc, vì thế, bắt đầu tính từ bình nước thuốc thứ hai, thời gian rất ăn khớp. Nước thuốc là do Văn Lương đi lấy, Văn Lương cũng là người của nàng ta. Nghĩ đến đây, trong lòng ta dâng lên nỗi chua xót. Vì thế nước thuốc qua tay Phương Hàm trước cũng không có gì kỳ lạ cả. "Cô cô mới là con cháu của Vu tộc." Tỷ muội bọn họ đều thân mang tuyệt kỹ. Điểm này, ta cũng rất bất ngờ. Mà Phương Hàm cũng không hề lừa gạt ta. Nàng ta nói mình không phải là người của Tô Mộ Hàn, nàng ta làm như thế, e rằng chỉ là không chịu được thỉnh cầu tha thiết của em gái mình mà thôi, phải không? Thảo nào khi đó, lần đầu tiên Thanh Dương thấy ta, ánh mắt liền nhìn đến phía sau ta, dường như mơ hồ còn lộ ra vẻ thất vọng. Chỉ là vì hôm đó, Phương Hàm không theo ta đến Thượng Lâm Uyển. Vì vậy, nàng ấy mới chờ đến khi ta hồi cung, mượn cớ giúp Tô Mộ Hàn trả cây trâm cho ta, đến Cảnh Thái cung gặp Phương Hàm. Những chi tiết này, chẳng qua lúc đó ta chưa từng nghĩ đến mà thôi Bây giờ nhớ tới, không ngờ lại rõ ràng đến vậy. Người ở trước mặt ta, trong thoáng chốc bỗng nhiên hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi khóc. Cho dù người lãnh đạm cũng có chân tình. Máu mủ tình thâm, nàng cho rằng Thanh Dương đã

chết. Mà ta cũng không có ý định nói sự thật cho nàng biết. Nàng ra tay hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm, món nợ này ta vẫn chưa tính với nàng. Nỗi đau như thế, chẳng qua cũng chỉ là muốn trừng phạt nàng mà thôi. Ta lạnh lùng cười: "Lần này, Hoàng thượng bình an trở về, ta nghĩ trong lòng cô cô chắc là rất khổ sở?" Cuối cùng nàng cũng hướng ta quỳ xuống, lại giơ tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nhỏ giọng nói: "Nếu nương nương đã biết tất cả, vậy thì xử tử nô tì ngay đi." Ta giật mình, nói xử tử, vì sao nàng ta lại có thể nói ra một cách bình thản như vậy? Rồi ta lại nhớ đến khi đó, lúc Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả vờ bị bệnh dịch, ta hỏi nàng có sợ không. Nàng lại nói: Cho đến hôm nay, nô tì xem như cũng sống đủ rồi. Còn sợ bệnh dịch sao? Bây giờ ta mới hiểu được dụng ý trong lời nói của nàng. Chỉ vì khi đó, nàng cũng đã biết, Hạ Hầu Tử Khâm đã trúng độc rất nặng, không còn sống được bao lâu. Thấy ta im lặng, nàng lại nói: "Đối với nô tì, nương nương vẫn còn nương tay ư?" Nương tay? Ta cười lạnh một tiếng, nói: "Lúc trước, cô cô nương tay không giết bản cung, xem như bản cung đã trả cho ngươi một món nợ ân tình." Hạ Hầu Tử Khâm không nghĩ ra vì sao hắn trúng độc, mà ta nếu không trải qua nhiều chuyện như vậy, ta cũng vẫn không nghĩ ra. Nhưng mà hôm nay, xem như ta đã nghĩ thông suốt. Khóe miệng của nàng ta khẽ động, lạnh nhạt nói: "Nương nương thông minh cơ trí, khiến cho nô tì như phảng phất thấy được hình bóng của điện hạ." Ta chỉ cảm thấy chấn động, đây là lần đầu tiên ta nghe nàng ta xưng hô như vậy với Tô Mộ Hàn. Nàng ta lắc đầu: "Đệ tử của điện hạ thì làm sao không thông minh được chứ." Ta bật thốt lên: "Cô cô không giết bản cung, là bởi vì tiên sinh sao?" Nàng ta nhỏ giọng nói: "Đối với nương nương, điện hạ dốc hết tâm sức dạy dỗ, lại không lợi dụng việc người tiến cung để làm việc có lợi ình, chẳng lẽ nô tì vẫn không rõ tâm ý của ngài ấy đối với nương nương sao? Đã như vậy, đương nhiên nô tì cũng không thể để cho nương nương gặp chuyện bất trắc. Mỗi ngày, nô tì đều ột ít thuốc giải vào thức ăn của nương nương. Chỉ có một ít, nhưng cũng đủ để nương nương không trúng độc." Chuyện này ta cũng đã đoán được phần nào, nhưng khi nghe chính miệng nàng ta nói ra, trái tim ta lại đau đớn dữ dội. Chỉ vì nàng ta đề cập đến chuyện của Tô Mộ Hàn. Móng tay ta đâm vào trong thịt, ta cố gắng không khóc. Phương Hàm lại nói: "Tình nhi vì điện hạ, việc gì cũng có thể làm, huống chi là chết thay cho người." Nàng ta cúi xuống, lại hỏi: "Điện hạ có tốt không?" Ta giật mình, tốt không? Tốt không… Ta cũng không biết. Thậm chí, ta cũng không biết lúc này y đang ở đâu. Đối với Thanh Dương, y quan trọng như thế nào, ta nghĩ, không cần Phương Hàm nói ta cũng biết. Bỏ qua tất cả mọi chuyện, ta cũng hy vọng Thanh Dương có thể mau chóng tìm được y. Phương Hàm lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho ta nói: "Cái này, xin nương nương cất giữ. Nếu có cơ hội, xin người thay nô tì giao cho điện hạ." Ta kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Đây là gì?" Nàng ta nói: "Đây là báu vật của Vu tộc, có công hiệu kéo dài tính mạng." Nghe được mấy chữ "Kéo dài tính mạng", ta chỉ cảm thấy trong lòng rất vui, đưa tay nhận lấy. Ta mở hộp ra, thấy bên trong chẳng qua là một viên thuốc rất bình thường. Chỉ là Phương Hàm nói, ta sẽ tin. Ta nhìn nàng ta, khó hiểu hỏi: "Vì sao phải đưa cho bản cung?" Nàng ta cười nhạt: "Cuộc đời này của nô tì đã không thể xuất cung, nhưng mong nương nương có thể đưa món đồ này cho điện hạ. Vu tộc đến thế hệ của nô tì cũng nên chấm dứt, sẽ không kéo dài thêm nữa." Lời của nàng, ta nghe xong tâm trạng cảm thấy nặng nề, bất giác mở miệng: "Vì sao?" "Nô tì cảm thấy gánh nặng trên vai quá lớn." Nàng ta lại cúi đầu. Ta im lặng không nói, ánh mắt lại nhìn đến viên thuốc trong hộp, hít một hơi thật sâu, cuối cùng ta đem viên thuốc cất lại. Tô Mộ Hàn… Ta chắc chắn sẽ tìm được người, ta muốn cứu người. Ta lại nhìn Phương Hàm, thở dài một tiếng nói: "Thật ra bản cung cảm thấy, cô cô cũng vô cùng thông minh. Cũng chỉ có cô cô, chỉ cần liếc mắt một cái lập tức nhìn ra thân phận của bản cung." Nàng mím môi nói: "Chỉ vì lúc trước nô tì đoán được công dụng của nước thuốc kia, bây giờ nương nương trở về với dung mạo thật, nô tì không cảm thấy kỳ lạ một chút nào." Ta cười yếu ớt nhìn nàng. Nơi này là thâm cung, với thân phận của nàng, tài hoa của nàng mà lại bị chôn vùi thật là uổng phí. Ngày hôm nay, lúc Phương Hàm lui xuống, còn đột nhiên cười với ta. Loại nụ cười tươi tắn, thoải mái này, từ lúc ta quen biết nàng tới nay, cũng chưa từng thấy qua. Nàng cười nói: "Nếu như điện hạ vẫn là Thái tử, có lẽ, nô tì nên đổi cách xưng hô, gọi người một tiếng —— Thái tử phi." Ta giật mình, còn nàng ta đã sớm dứt khoát rời đi. Lúc chập tối, tin Phương Hàm tự vẫn được truyền tới. Ta đứng trước cửa sổ, sắc mặt không hề thay đổi khi nghe cung nữ bẩm báo. Thật ra, lúc nàng ta rời đi, ta cũng đã nghĩ đến chuyện này. Thanh Dương là dũng khí để nàng ta sống sót, nay Thanh Dương đã chết, nàng ta không còn gì để lưu luyến. Hộp đựng thuốc rất nhỏ, vừa vặn có thể để vào trong chiếc hộp gỗ mà Tô Mộ Hàn đã tặng ta. Nhìn thấy cây trâm bị mất hạt trân châu kia, bên tai ta lại văng vẳng lên lời nói của y. Bỗng nhiên nhắm mắt lại, trong lòng ta không kềm được cảm giác chua xót. Buông chiếc hộp xuống, ta liền thấy một cung nữ khác vội vã chạy vào, hướng ta quỳ xuống nói: "Công chúa, Tích quý tần đến cầu kiến người." Thiên Lục ư, cuối cùng nàng ta đã đến.

225. Q.3 - Chương 19: Giả Điên

Edit: Kim NC Beta: Ong MD + TomoyoDouji.

******Cung nữ kia lại liếc nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: "Công chúa, người thấy sao ạ?" Ta gật đầu: "Mời vào." Nếu muốn gặp thì đương nhiên sẽ gặp. Cung nữ kia vâng dạ, thở phào như trút được gánh nặng xuống. Bên ngoài nhanh chóng có tiếng người bước chân đến, cánh cửa bị đẩy nhẹ ra, ta nhìn thấy bóng dáng người con gái gầy gầy chậm rãi bước vào cửa. Cúc Vận theo phía sau nàng ta nhưng không vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Lâu rồi ta chưa gặp lại nàng ta, nàng ta gầy đi rất nhiều, nhìn thấy hốc mắt đỏ hoe, hình như là mới khóc. Ta đứng dậy, bước lên phía trước, lạnh lùng nói: "Quý tần nương nương đại giá quang lâm, thật sự khiến Trường Phù kinh ngạc." Ánh mắt của nàng ta nhìn thẳng vào ta, quan sát một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Bản cung cho rằng công chúa biết bản cung sẽ tới." Ta khẽ cười: "Như vậy, nương nương tới là muốn cầu xin sao?" Cầu xin cho Thiên Phi? Sắc mặt của nàng ta tái nhợt hơn, nắm chặt chiếc khăn trong tay, cắn môi trả lời: "Bản cung thực sự không hiểu, vì sao công chúa muốn gây khó dễ cho tỷ tỷ của bản cung?" Ta cười nhạt một tiếng: "Nương nương nhầm rồi, không phải bản cung gây khó dễ với nàng ta, mà là tự nàng ta chuốc lấy phiền phức. Muốn trách chỉ có thể trách vận may của nàng ta không tốt, còn xúc phạm tới Hoàng thượng, việc này bản cung cũng không thể bảo vệ cho nàng ta được." Lông mày của nàng ta nhíu chặt lại, lạnh lùng hỏi: "Nếu công chúa không sử dụng tâm kế gì thì tỷ tỷ của bản cung sẽ làm ra chuyện như vậy sao?" Ta khẽ giật mình nhìn nàng ta, ồ, chẳng lẽ bản thân nàng ta ngày ngày sống trong mưu tính và kế hoạch nên bây giờ ta nói thật, nàng ta cũng không tin. Thấy ta cười, nàng ta lại nói: "Bây giờ, công chúa chưa phải là phi tử của Thiên triều nhưng đã bắt đầu thận trọng, bố trí sắp xếp phi tần trong hậu cung rồi." Nàng ta nhìn ta nói tiếp: "Công chúa cho rằng được Hoàng thượng sủng ái thì có thể muốn làm gì thì làm sao?" Lời của nàng ta khiến cho ta khẽ giật mình. Ta còn nhớ rõ khi ấy nàng ta nói với ta, cho dù là hoàng đế cao cao tại thượng cũng không có cách nào bảo vệ ta an toàn được. Một mình ta chỉ có hai tay còn địch thì ở khắp bốn phía. Nhưng thực tế đã chứng minh điều ngược lại, cho ta thấy nàng ta sai rồi. Cho tới bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm vẫn bảo vệ cho ta hoàn hảo như vậy, đúng không? Ta cười khinh thường, nhìn thẳng vào nàng nói: "Hôm nay Quý tần nương nương đến đây, chắc không phải chỉ định nói với bản cung nhưng lời này chứ? Chuyện này không cần nương nương hao tâm tổn sức. Nếu như nương nương có thời gian rảnh rỗi thì nên sớm đi tới Hi Ninh cung, gặp Hoàng thượng và Thái hậu xin cho tiểu Hoàng tử trở về. Dù sao đó cũng là cháu ruột của nương nương, bản cung nghĩ chắc nương nương cũng đang đau xót tiếc đến đứt ruột ra ấy." Ta vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt của nàng ta lập tức thay đổi, nghiến răng nói: "Công chúa cảm thấy chuyện chia rẽ mẹ con nhà người khác vui lắm ư?" Ta hơi ngây ra, nàng ta cũng không hề nhắc tới chuyện muốn nhận tiểu Hoàng tử làm con thừa tự. Ta lạnh lùng nói: "Nương nương nói những lời này là sai rồi, việc này không hề liên quan đến bản cung. Nếu như nương nương có ý kiến gì thì nên đi tìm Hoàng thượng nói với người. Nhưng bản cung thấy, dường như nương nương cũng không có ý muốn xin tiểu Hoàng tử làm con thừa tự của mình?" Ta nhìn thật kỹ người đang đứng trước mặt, thu hết vẻ mặt của nàng ta vào đáy mắt. Dường như nàng ta ý thức được điều gì, thoáng nghiêng người tránh đi khiến ta không nhìn thấy ánh mắt nàng ta nữa. Ta siết chặt hai tay, chẳng lẽ nàng ta cũng không dám nhận tiểu Hoàng tử sao? Nếu thực sự như vậy thì ta có thể khẳng định, tiểu Hoàng tử chắc chắn có vấn đề. Nàng ta không nói câu nào, ta vẫn giữ nguyên sắc mặt nói tiếp: "Đêm qua Hoàng thượng có nói, người nợ tiểu Hoàng tử một bữa tiệc đầy tháng, đến khi làm nhất định sẽ bù đắp lại thật nhiều. Có lẽ khi đó sẽ đưa tiểu Hoàng tử cho phi tần nào đó làm con thừa tự. Bản cung còn tưởng rằng, dựa vào tình cảm giữa Quý tần nương nương và Phi tiểu viện, thì Quý tần nương nương sẽ chủ động mở miệng xin chứ." Nàng ta cắn môi, cuối cùng mở miệng: "Vì sao công chúa lại để ý chuyện của tiểu Hoàng tử nhiều như vậy? Hay căn bản là công chúa đã biết một số chuyện?" Ta liếc nhìn nàng ta :" Nương nương cảm thấy bản cung biết chuyện gì?" Nàng ta không hề trả lời, chỉ cười đáp lại: "Nếu không nhìn mặt công chúa mà chỉ nghe giọng nói, công chúa thật sự khiến bản cung nhớ lại một người." Trong lòng ta kinh ngạc, ý tứ của nàng ta đương nhiên ta hiểu. Ngày ấy, lúc ta và Hạ Hầu Tử Khâm cùng nhau trở về hoàng đô, trong đôi mắt nàng ta nhìn ta tràn đầy sự soi mói và thăm dò. Xem ra hôm nay ngoại trừ chuyện của Thiên Phi nàng ta còn muốn thăm dò ta. Ta cũng không trốn tránh, cho dù nàng ta biết thì như thế nào chứ? Ta hỏi thẳng nàng: "Ai?" Thiên Lục khẽ giật mình từ từ xoay người lại đối diện với ta, đôi môi anh đào khẽ hé mở: "Người này là ai thì bản cung nghĩ trong lòng công chúa cũng

biết rõ ràng rồi, không phải sao?" Không đợi ta đáp lại, nàng ta đã nói tiếp: "Vì sao công chúa hồi cung Thái hậu lại cho gọi người tới? Vì sao công chúa lại chọn Cảnh Thái cung? Vì sao hôm nay Phương Hàm lại đột nhiên tự sát?" Ta khẽ cười nhìn nàng ta, nàng ta quả thực rất lợi hại, có thể chú ý nhiều chi tiết như vậy. Nàng ta lại thở dài một tiếng nói: "Hóa ra công chúa có nhiều bí mật như vậy nhưng người khác không biết mà Thái hậu và Hoàng thượng lại biết." Ta cười, mở miệng: "Vì thế..." Sắc mặt nàng ta trở nên lạnh lùng: "Vì thế, cho dù bản cung có nói ra sự thật e là cũng không ai tin. Đến lúc đó bản cung còn gánh thêm tội nói xấu quý phi, khi quân phạm thượng." Nàng ta nhìn thấu tất cả mọi chuyện nhưng không nói ra, cũng không hỏi vì sao mặt của ta lại như vậy. Nhưng nàng ta cũng biết việc này một khi nói ra, tội khi quân của ta khi đó không ai biết, nói ra cũng làm gì có ai làm chứng cơ chứ? Bây giờ Thiên Lục muốn nói ra chẳng phải là muốn nói Hạ Hầu Tử Khâm lừa gạt người trong thiên hạ sao? Ồ, cái tội danh này e là không ai gánh vác nổi. Ta không đáp lời nào, nàng ta lại nói: "Hôm nay bản cung đến đây là muốn xác định chuyện này. Xem ra đúng là sự thật." Nàng ta nói đến đây khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Chuyện của Cố thiếu gia, vì sao không cầu xin Hoàng thượng?" Đầu ngón tay ta khẽ run lên, ta thật không ngờ đột nhiên nàng ta lại nhắc đến Cố Khanh Hằng. Ta cười nhạt một tiếng trả lời: "Người nương nương muốn che chở bảo vệ, thật là nhiều." Một bên là Thiên Phi, một bên lại là Cố Khanh Hằng. Sắc mặt nàng ta khẽ thay đổi, cắn môi mở miệng: "Chuyện của tỷ tỷ dù muốn cầu xin cũng không thể. Tỷ ấy cho người mạo phạm Hoàng thượng, vốn dĩ đã không còn đường sống vẹn toàn nữa rồi. Hoàng thượng không giam tỷ ấy vào lãnh cung cũng đã nể mặt tiểu Hoàng tử. Có điều ta không ngờ là Nhuận Vũ lại phản bội tỷ ấy!" Lúc nhắc đến Nhuận Vũ, đôi mắt của nàng ta hiện rõ vẻ oán hận, khiến cho ta cảm thấy lạnh cả người. Ta cười lạnh lùng: "Chuyện phản bội ở hậu cung là bình thường, có gì lạ kỳ đâu. Nương nương sống ở đây không phải mới ngày một ngày hai, sao bây giờ lại khiến người ta cảm thấy bản thân người đơn thuần đến thế?" Ta cũng biết Thiên Lục vốn không phải là người như vậy. Lòng dạ của nàng ta thâm sâu khiến ta không dám lơ là. Ta tự nhận mình rất cẩn thận, nhưng sao ta dám chắc chắn bên cạnh ta không có người nào làm mật thám chứ? Cũng may Triêu Thần là người của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu không ta cũng không biết phía sau Triêu Thần là người nào sắp đặt. Thiên Lục cũng không thèm để ý lời ta nói, chỉ ngước mắt về phía ta nói: "Đối với công chúa chẳng lẽ Cố thiếu gia không quan trọng sao?" Quan trọng, đương nhiên là quan trọng rồi. Nhưng ở trước mặt nàng ta, cho tới bây giờ ta cũng không dễ dàng thể hiện ra ngoài. Ta hít một hơi nói: "Bản cung rất thắc mắc, ngày ấy Cố đại nhân bị bắt giam, thế nhưng tỷ muội các người lại bình yên vô sự? Bản cung còn tưởng rằng, người sẽ thề sống chết cùng với Cố gia, cùng tiến cùng lùi cơ chứ." Sắc mặt của nàng ta xám xịt, cười chản nản nói: "Nếu như tất cả mọi người đều đi theo Cố gia thì mới thật sự là hết hy vọng, đúng chứ?" Ta nao nao, vì thế nên nàng ta mới dùng cách nhanh nhất để thoát thân phải không? Hóa ra nàng ta làm như vậy vẫn là vì Cố Khanh Hằng. Chỉ tiếc Cố Khanh Hằng không yêu nàng ta. Nàng ta – Tang Thiên Lục, vì y mà thật sự trở thành thiêu thân lao đầu vào lửa. Ta nhìn Thiên Lục, trầm giọng nói: "Nếu nương nương thật sự muốn y bình yên, thì không cần lo lắng đến chuyện này, người nên tránh xa y ra." Nếu trước khi chuyện mưu phản chưa kết thúc, y lại mang tội dan díu với phi tần thì lúc đó Hạ Hầu Tử Khâm muốn tha cho Cố Khanh Hằng cũng không thể buông tha được. Ta biết nàng ta thực sự quan tâm đến Cô Khanh Hằng, nhưng chuyện Hạ Hầu Tử Khâm phải làm, ta không thể nói cho nàng ta biết dược. Khóe miệng của nàng ta nhếch lên lộ ra một nụ cười thản nhiên, thuận miệng nói: "Bản cung biết, bản cung tới tìm công chúa là muốn người cầu xin Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha cho tỷ tỷ, không nên ép tỷ tỷ tới đường cùng." Ta cười khẩy: "E là bản cung chưa nhúng tay vào, chính nàng ta lại không chịu an phận." "Việc này người yên tâm, bản cung sẽ khiến tỷ tỷ an phận."Nàng ta nghiến răng: "Chuyện của Cố thiếu gia..." Ta cắt ngang lời nàng ta: "Hậu cung không được tham gia việc triều chính, bản cung cho rằng không phải nương nương không biết." Cuối cùng nàng ta cũng không nhịn được nữa, tức giận hét lên: "Tang Tử..." "Ai là Tang Tử?" Ta lạnh lùng nhìn nàng ta. "Ngươi!" Nàng ta bị ta làm cho tức giận tới nỗi không nói nên lời. Ta cười nhạt một tiếng, nói: "Bản cung cho rằng, nếu ngươi không có việc gì làm thì nên tới Huyễn Nhiên các trò chuyện với tỷ tỷ của ngươi đi, tránh cho nàng ta không thông minh làm ra chuyện ngu xuẩn." Thiên Lục nghiến răng: "Việc này không cần ngươi bận tâm! Bản cung cảnh cáo ngươi, nếu như Cố thiếu gia xảy ra chuyện gì, bản cung nhất định không tha cho ngươi đâu!" Nàng ta nặng nề hừ một tiếng, rồi xoay người bước nhanh ra ngoài. Ta siết chặt tay lại, Khanh Hằng sẽ không sao, việc ta lo lắng nhất chính là người đứng sau lưng Cố đại nhân. Ta ngồi trong phòng một lát, đã nghe thấy có tiếng người bước chân vào, từng bước, từng bước thật rõ ràng. Ta vừa đứng lên đã thấy cửa bị mở ra, ta kinh ngạc, là Hạ Hầu Tử Khâm. Ta nghĩ là trễ như thế này rồi hắn sẽ không tới. Ta tiến lên nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, hắn mới hồi triều tiếp nhận rất nhiều công việc triều chính lớn nhỏ, dốc lòng giải quyết liên tục không nghỉ ngơi, e là hắn ở Ngự thư phòng cho tới tận bây giờ. Ta vội rót chén trà đưa cho hắn,

nhỏ giọng hỏi: "Đã trễ như vậy rồi, sao Hoàng thượng còn chưa nghỉ ngơi?" Hắn nhận lấy chén trà uống một hớp, nhíu mày nói: "Vừa rồi phủ nội vụ tới báo tin lễ phục của quý phi có vấn đề." Ta chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc trong lòng, lễ phục xảy ra vấn đề hay nói cách khác đại lễ phong phi không thể cử hành đúng thời hạn được. Vì việc này mà hắn vội vàng tới đây sao? Đưa tay định rót thêm trà cho hắn nhưng hắn đưa tay ngăn ta lại, ta mỉm cười nói: "Đây cũng không phải chuyện lớn gì, đại lễ phong phi để sau này làm cũng được." Hắn lại lắc đầu: "Nhưng trẫm không muốn như vậy." Rốt cuộc ta mỉm cười: "Không sao cả, mấy ngày gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, ý của thiếp là việc này hoàn toàn có thể đợi Hoàng thượng xử lý xong xuôi tất cả mọi việc rồi làm cũng được." Ta cũng không để ý lễ phục kia xảy ra vấn đề gì, vì sao lại xảy ra vấn đề bởi vì trước mắt cả trong lẫn ngoài cung đều có nhiều việc cần giải quyết. Ngộ nhỡ Nam Chiếu lại tiếp tục gây chiến tranh, ta cũng không biết hắn có đích thân tới đó không. Nếu như hắn đi ta cũng muốn đi. Tuy nhiên, nếu thân phận của ta đã là Quý phi của Thiên triều thì không thể quang minh chính đại đi theo hắn. Nhưng nếu ta chỉ là công chúa của Đại Tuyên thì mọi chuyện sẽ khác hẳn đi. Cho nên việc này ta không vội. Ta cũng không thể cho hắn biết ý định trong lòng ta, nếu không nhất định hắn lại tức giận. Hắn đang định nói chuyện, ta giành nói trước: "Chuyện của Cố gia thế nào rồi?" Nghe ta hỏi vậy sắc mặt của hắn nặng nề hơn, tạm thời không để ý chuyện lúc nãy chỉ nói: "Cố Địch Vân không chịu khai." Tâm trạng ta trầm xuống, thốt lên: "Vậy Khanh Hằng đâu?" "Đương nhiên là nhốt chung trong thiên lao." Ta im lặng không nói gì, một lát sau mới hỏi hắn: "Vậy Hoàng thượng cho rằng người đứng sau lưng ông ta là kẻ nào?" Đặt cái chén trong tay xuống, hắn đứng lên: "Ngay từ đầu trẫm nghĩ là y." Lúc nói đến "Y" hắn ngước mắt nhìn về phía ta, ta đương nhiên hiểu hắn muốn ám chỉ người nào. Hắn khẽ lắc đầu rồi xoay người đi: "Có điều bây giờ thấy không phải." Ta đứng dậy, nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng mở miệng: "Không phải là tiên sinh, là…Nguyên Trinh Hoàng hậu." Nói cách khác là Nam Chiếu. Hắn quay đầu lại nhìn ta, lạnh lùng hỏi: "Sao nàng biết?" Hắn hỏi như vậy đồng nghĩa với việc trong lòng hắn chắc chắn đã biết rõ ràng mọi chuyện. Nếu hắn đã hỏi thì không cần phải che giấu nữa, ta nói tiếp: "Ngày ấy, lúc thiếp và tiên sinh rơi xuống vách núi, thiếp đã từng hỏi thích khách xông vào Dao Hoa cung có phải người của tiên sinh không, người nói không phải." Tiên sinh còn nói, đó là hoàng tỷ của người. Người chỉ có một người hoàng tỷ, đó chính là Hoàng hậu Nguyên Trinh bây giờ cũng là công chúa Chiêu Dương ngày xưa. Hắn trầm mặc không nói lời nào, ta tiến lên khẽ kéo ống tay áo của hắn nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng muốn ông ta thừa nhận, sau đó mượn cớ này để khai chiến với Nam Chiếu phải không? Nếu không phải vậy thì ta không nghĩ ra lý do vì sao cho tới bây giờ hắn vẫn không hạ lệnh cho Diêu Hành Niên rút quân. Cuối cùng, hắn mở miệng: "Trong tay Cố Địch Vân nhất định là có một số chứng cứ thông đồng với địch. Nhưng trẫm đã phái người lục soát rất nhiều lần đều không có kết quả." "Vì sao Hoàng thượng phải khai chiến?" Ta thốt lên hỏi hắn. Hắn lạnh giọng nói: "Trẫm không thể giữ Nam Chiếu lại được." Không giữ lại được bởi đó chính là dã tâm của hắn. Bây giờ Bắc Tề đã bị diệt, tại biên cương chỉ có Nam Chiếu đang rục rịch. Bọn họ muốn tìm lý do khai chiến nhưng cũng không ngờ tới Hạ Hầu Tử Khâm cũng muốn khai chiến. Điều mà ta không nghĩ ra là Nguyên Trinh Hoàng hậu định lấy lý do gì để khai chiến. Nhưng bất luận như thế nào thì thực lực của Nam Chiếu cũng kém xa so với Thiên Triều, chuyện này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Hay là nói cách khác vì tận mắt thấy Bắc Tề mất nước nên hoàng đế Nam Chiếu cũng cảm giác được sự nguy hiểm kề cận? Ồ, vậy thì bọn họ phải nhân lúc Bắc Tề chưa mất nước cùng liên thủ đối kháng mới phải chứ. Ta không biết nên nói gì nữa, bỗng nhiên hắn khẽ thở dài, sắc mặt hắn dịu xuống một chút nhìn ta nhỏ giọng hỏi: "Trẫm nghe nói Phương Hàm đã tự sát?" Ta khẽ giật mình, đúng thế, Phương Hàm là người của tiền triều đương nhiên hắn sẽ chú ý tới. Ta cũng không nói gì chỉ gật đầu. Hắn lại khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: "Trẫm vốn chờ có thời gian để đối chất với nàng ta, hừ, nàng ta chết nhanh thật." Ta kinh ngạc thốt lên: "Đối chất chuyện gì?" Chẳng lẽ hắn cho rằng Phương Hàm là người của Tô Mộ Hàn ư? Hắn đang định mở miệng thì đột nhiên nghe thấy Lý công công ở bên ngoài gọi gấp gáp: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, Thiển nhi cô nương từ Hi Ninh cung đến nói Thái hậu mời người qua đó!" Ta nghe thấy giọng nói của y rất gấp gáp, xem ra lần này Thiển nhi tới nhất định là có chuyện lớn rồi. Giờ này cũng không còn sớm nữa, nếu như không phải có chuyện cực kỳ quan trọng Thái hậu sẽ không cho người tới mời. Sắc mặt của hắn khẽ thay đổi, xoay người nói: "Trẫm đi sang Hi Ninh cung trước." Ta muốn gọi nhưng cuối cùng cũng không gọi hắn lại. Do dự một lúc ta bước tới bên cánh cửa, thấy bóng dáng màu vàng nhạt kia đã biến mất khỏi tầm mắt. Lúc xoay người lại, ta nghe thấy cung nữ bên cạnh hỏi: "Công chúa muốn nghỉ ngơi ạ?" Theo bản năng ta liếc nhìn nàng một cái, nàng chỉ cúi đầu, bộ dạng cung kính chờ nghe lệnh. Ta "Ừm" một tiếng thuận miệng hỏi: "Ngươi tên gì?" "Bẩm công chúa, nô tì là Tư Âm ạ." Nàng vẫn cúi đầu như trước đáp. Ta gật đầu hỏi: "Hoàng thượng phái ngươi tới hầu hạ bản cung sao?" "Dạ." Ta lại nhìn nàng thêm lần nữa, nghĩ ngợi rồi căn dặn: "Ngươi đến Hi Ninh cung xem thử

rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Nàng vâng dạ, lập tức lui xuống. Ta thở dài một tiếng quay trở lại phòng. Ta hơi mệt, nằm ở trên giường chờ một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Tư Âm trở về. Cơn buồn ngủ ập đến, một lát sau ta liền thiếp đi. Đến khi ta tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Gọi người vào thì thấy Tư Âm đẩy cửa, thấy ta hơi ngớ ra nàng vội giải thích: "Đêm qua lúc nô tì trở về thì công chúa đã ngủ, nô tì không dám đánh thức công chúa dậy nên để người ngủ." Ta chỉ hỏi: "Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nàng lưỡng lự một lúc mới nhỏ giọng nói: "Nô tì cũng không biết, chỉ nhìn thấy có rất nhiều thái y đi vào Hi Ninh cung, sắc mặt người nào người nấy đều nghiêm trọng. Sáng nay nô tì lại đi qua đó thăm hỏi xem sao, thì được biết Thái hậu không hề bị bệnh." Ta nghe thế trong lòng liền sáng tỏ. Thái hậu vội vàng như vậy còn có các thái y đi tới Hi Ninh cung, xem ra tiểu Hoàng tử thật sự có vấn đề rồi. Thảo nào đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm không trở lại. Ta lại hỏi: "Hôm nay Hoàng thượng có thượng triều không?" Nàng nhìn ta, có chút khó hiểu nhưng vẫn trả lời: "Hoàng thượng vẫn thượng triều như thường lệ, vì sao công chúa lại hỏi như vậy ạ?" Ta lắc đầu, e là cả đêm qua hắn không hề chợp mắt. Mỗi lần nhắc đến tiểu Hoàng tử sắc mặt và tâm trạng của hắn lúc nào cũng rạng ngời, vui mừng, sao hắn có thể ngờ tới kết quả lại như thế này. Thái hậu làm như vậy chứng tỏ là không muốn công khai chuyện này, e là không có mấy người trong hậu cung biết việc này. Rửa mặt chải đầu xong xuôi, ta bước ra cửa thấy Tường Hòa bưng thứ gì đó đi qua trước mặt, nhìn thấy ta vẻ mặt y hơi khác thường, quỳ xuống hành lễ: "Nô tài tham kiến công chúa." Trong lời nói của y, không còn sự ấm áp như ngày xưa nữa, mà thay vào đó là sự lạnh lẽo, vô cảm. Xem ra y rất bất mãn với 'Tân chủ tử' là ta đây. Ta chỉ nói: "Miễn lễ" rồi vội vã đi ra ngoài. Tư Âm lập tức đi theo, nhỏ giọng hỏi: "Công chúa có cần phải chuẩn bị loan kiệu không ạ?" Ta liếc mắt về phía nàng: "Ngươi biết bản cung muốn đi đâu à?" Nàng ta tự biết mình lỡ lời, vội cúi thấp đầu nói: "Nô tì lắm lời." Hai người đi ra ngoài, ta lưỡng lự một lúc cuối cùng đi về phía Ngự thư phòng. Mới đi được mấy bước, bỗng nhiên ta nhìn thấy ở phía trước có một cỗ kiệu đang đi tới, nhìn kỹ lại mới thấy người đi bên cạnh kiệu là Quyến nhi. Ta cũng không dừng bước mà đi thẳng về phía trước. Thân phận của ta bây giờ đương nhiên không cần phải hành lễ với Diêu thục phi. Đến gần, mới thấy Quyến nhi hành lễ với ta. Tư Âm cũng vội vàng hành lễ. Nghe thấy Diêu thục phi kêu dừng loan kiệu lại nhưng không bước xuống, chỉ đưa tay vén màn kiệu lên nhìn ta cười với ánh mắt khinh miệt: "Bản cung còn tưởng là ai, hóa ra là công chúa." Ta nhàn nhạt nói: "Hôm nay, tâm trạng Thục phi nương nương tốt thật." Diêu Thục phi càng tỏ ra vui vẻ hơn, cười rạng rỡ:"Chuyện đời mà, có người hạnh phúc cũng có kẻ phải chịu đau thương. Thế nào, công chúa đang muốn đi tìm Hoàng thượng sao? Hôm nay tâm tình Hoàng thượng không tốt, e là không muốn gặp ngươi đâu." Ta khẽ giật mình, nhìn bộ dạng của nàng ta chắc không phải theo Hạ Hầu Tử Khâm trở về từ Hi Ninh cung chứ? Vậy là hắn cũng không gặp nàng ta sao? Xem ra, nàng ta không phải không biết chút gì về biến cố đêm qua. Cũng phải, ta sai người đi tìm hiểu có lẽ nàng ta cũng thế. Không chờ ta lên tiếng, nàng ta lại nói: "Vốn dĩ hôm nay Hoàng thượng muốn phong công chúa làm Quý phi của Thiên triều, thật không may trong cung lại có chuyện xảy ra. A, nhưng mà bản cung lại thấy rất vui." Lúc nói tới đây nàng ta nhếch môi cười rồi nói tiếp: "Bản cung mặc kệ ngươi là ai, ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện làm phi tử của Hoàng thượng!" Ta hơi ngẩn người nhưng cuối cùng cũng đã thông suốt. Ta tiến lên vài bước, khẽ mỉm cười: "Hóa ra chuyện này cũng có công lao của Thục phi nương nương. A, nhưng bản cung nghĩ rằng việc này nương nương làm rất khéo, bản cung còn cần phải cám ơn nương nương một tiếng." Nói xong, ta cũng không chờ nàng ta lên tiếng, quay sang Tư Âm nói: "Chúng ta đi trước, không nên cản đường Thục phi nương nương." "Dạ." Tư Âm bước đến, đỡ tay ta tiến lên phía trước. Ta trông thấy sắc mặt Diêu thục phi đã trở nên tái nhợt. Khi nãy nàng ta cố ý dừng lại, chẳng phải là muốn nhìn vẻ mặt của ta sẽ thất vọng đến thế nào khi lễ phong Quý phi bị hủy bỏ? Nhưng đáng tiếc, nàng ta không ngờ ta còn muốn cám ơn nàng ta. Diêu thục phi vốn nghĩ rằng nàng ta phá hư lễ phục sẽ khiến đại lễ phong Quý phi bị lùi lại, mà đúng lúc đêm qua tiểu Hoàng tử gặp chuyện không may. Hai chuyện này cùng xảy ra một lúc, lễ sắc phong Quý phi sẽ càng bị hoãn lại lâu hơn. Đây chính là kết quả nàng ta mong muốn. Chuyện gì càng kéo dài, càng xảy ra nhiều biến cố. Đạo lý này đương nhiên ta hiểu. Nhưng chuyện phong Quý phi ta quả thực cũng không muốn quá vội vàng. Ta cùng Tư Âm đi tới trước cửa Ngự thư phòng. Lý công công từ xa nhìn thấy chúng ta, chậm chạp chạy đến nói: "Công chúa đến rồi ạ." Ta giật mình, nghe giọng điệu của y dường như đang chờ ta đến thì phải? Ta thuận miệng hỏi: "Hoàng thượng đâu?" Y liếc mắt nhìn về phía cửa, nhỏ giọng nói: "Đêm qua, khi trở về từ Hi Ninh cung Hoàng thượng đã giam mình trong Ngự thư phòng. Sáng nay vừa hạ triều, người lại vào Ngự thư phòng cũng không cho phép bọn nô tài vào hầu hạ." Y ngừng một chút, lại nói: "Khi nãy Thục phi nương nương cũng đến nhưng Hoàng thượng không gặp." Ta lại hỏi: "Còn ai khác đến nữa không?" Y do dự một chút, cuối cùng nói: "Tích quý tần cũng đến." Nhìn vẻ mặt của y, ta lền biết Hạ Hầu Tử Khâm nhất định cũng không gặp nàng ta. Nhưng Thiên Lục đến đây chắc

chắn không phải vì chuyện của tiểu Hoàng tử. Nhìn sắc mặt nàng ta hôm qua, ta dám cam đoan nàng ta nhất định biết tiểu Hoàng tử có vấn đề. Thấy ta không nói lời nào, Lý công công vội nói: "Nô tài vào trước thông báo giúp công chúa một tiếng." Nói xong, y liền xoay người muốn bước vào. Ta vội gọi y lại: "Không cần." Y kinh ngạc, hấp tấp hỏi: "Công chúa không vào sao ạ?" Ta lắc đầu nói: "Hoàng thượng dùng bữa trưa ở đâu?" Lý công công hơi khó xử: "Hoàng thượng chỉ nói cho người đưa đến đây ạ." "Vậy đợi đến bữa trưa, bản cung sẽ vào." Nghe vậy, Lý công công như giật mình hiểu ra, vội vàng gật đầu: "Vâng, vâng, vẫn là công chúa suy nghĩ chu đáo." Y nghĩ ngợi rồi nói tiếp: "Vậy mời công chúa sang tẩm cung Hoàng thượng nghỉ ngơi một lát ạ." Ta xoay người nói: "Lát nữa bản cung sẽ quay lại!. Dứt lời, ta vịn tay Tư Âm nhẹ nhàng bước xuống bậc thềm. Đi được một đoạn,Tư Âm liền tò mò hỏi: "Công chúa, không phải người đến tẩm cung của Hoàng thượng sao ạ? Ta cười nhạt một tiếng: "Ai nói bản cung đến tẩm cung của Hoàng thượng?" Nàng cảm thấy khó hiểu: "Vậy công chúa…" "Bản cung đến Ngự thiện phòng." Tư Âm kêu "Ôi" một tiếng nhưng cũng biết điều, không hỏi thêm gì nữa. Lý công công nói, ngoại trừ lúc lên triều thì hắn đều ở trong Ngự thư phòng. Chắc hẳn trong lòng hắn đang khó chịu, nên vùi đầu vào đống tấu chương chất cao như núi, bận bịu giải quyết chính sự để tạm quên khổ sở trong lòng. Muốn hắn dùng bữa, hắn cũng không có tâm tình để thưởng thức. Nhưng ta nhớ ta từng hứa sẽ làm điểm tâm cho hắn. Lời đã hứa từ lâu mà ta vẫn chưa có cơ hội thực hiện, hôm nay thật đúng lúc. Người ở Ngự thiện phòng thấy ta đi vào, ai nấy đều giật mình hoảng hốt. Ta bảo Tư Âm đuổi tất cả bọn họ ra ngoài, một người tiến lên lấy dũng khí hỏi: "Công chúa, nô tài chỉ muốn hỏi công chúa một chút, người muốn sử dụng Ngự thiện phòng trong bao lâu ạ? Chúng nô tài còn phải chuẩn bị bữa trưa cho các cung…" Ta cũng không nhìn y, chỉ nói: "Các ngươi sẽ dư dả thời gian để chuẩn bị bữa trưa, không cần phải lo lắng." Dứt lời, ta liếc mắt bảo Tư Âm đóng cửa lại. Ta tìm bột mì và vừng, làm theo cách lúc trước Triêu Thần đã hướng dẫn. Tư Âm muốn giúp nhưng bị ta ngăn lại. Nàng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn ta. Đến khi ta hoàn thành tất cả mọi thứ cho thức ăn vào hộp, nàng mới tiến lên giúp ta mang ra ngoài. Đi được một lúc, cuối cùng nàng không kềm được cất tiếng thán phục: "Nô tì vẫn không tin nổi, thì ra công chúa cũng biết làm điểm tâm! Người thật sự khiến nô tì mở rộng tầm mắt. Nô tì còn tưởng rằng công chúa là cành vàng lá ngọc, chắc chắn không biết làm những việc như thế này." Ta chỉ cười thản nhiên, cười rồi lại cảm thấy trong lòng chua xót. Đúng thế, ta sao có thể biết làm cơ chứ, đây là do Triêu Thần dạy ta. Triêu Thần… Mỗi khi nhớ đến nàng, ta đều muốn khóc. Nàng vì ta dù có nhảy vào lửa cũng không nhíu mày, nhưng ta ngay cả gặp nàng lần cuối cũng không làm được. Ta siết chặt hai tay, từ khi ta bắt đầu vào cung nàng đã ở bên cạnh bầu bạn với ta, những ngày ở lãnh cung cũng vậy. Những đêm giông tố đáng sợ, nếu không có nàng ở bên cạnh một mình ta không biết sẽ ra sao… Là Cố đại nhân giết nàng. Ta sẽ không quên. Ta hận ông ta, nhưng ông ta lại là cha của Khanh Hằng. Ta cắn môi, cảm thấy ngực đau nhói cảm giác vô cùng khổ sở. Dường như Tư Âm nhìn ra vẻ khác thường của ta, nhíu mày hỏi: "Công chúa, người làm sao vậy ạ?" Ta lắc đầu: "Bị cát rơi vào mắt, đi thôi." Nói rồi ta bước nhanh hơn. Nàng cũng không hỏi thêm, chỉ vội vàng theo sau. Lý công công vẫn đứng hầu ở cửa Ngự thư phòng, thấy ta tới, y bước đến, nói: "A, Công chúa, bữa trưa vẫn chưa mang tới đâu ạ!" Ta gật đầu: "Bản cung biết." "Vậy người…" "Bản cung đợi ở đây một lúc cũng được." Nghe vậy, Lý công công cũng không nói gì thêm. Ta nhấc hộp đựng thức ăn trên tay Tư Âm đưa cho Lý công công, nói: "Đưa cái này cho bọn họ thử độc." Lý công công kinh ngạc nhìn ta, ta chỉ nói: "Nhanh lên, lúc truyền bữa trưa nhất định phải mang nó vào." Đợi Lý công công lui xuống, Tư Âm mới nhỏ giọng nói: "Công chúa, người tự tay làm thức ăn, dù không thử độc cũng sẽ không có ai dám dị nghị". Ta biết nhưng mọi việc đều phải đề phòng, bây giờ là thời điểm nhạy cảm ta chỉ sợ chẳng may có thứ gì đó trong Ngự thiện phòng có vấn đề Khi Lý công công trở lại, viên thái giám phụ trách mang ngự thiện Hoàng thượng đi theo phía sau, điểm tâm ta làm đã đặt vào khay được viên thái giám cẩn thẩn để ở giữa. Ta theo bọn họ bước vào thấy hắn tựa người vào chiếc bàn dài, cây bút chu sa trong tay đang viết cái gì đó rất nhanh, cũng không ngẩng đầu lên nhìn người bước vào. Khi tất cả mọi người đã lui xuống, hắn vẫn không có ý định dùng bữa. Ta nhìn thấy hai bên người hắn là những chồng tấu chương cao ngất, xem ra hắn thực sự chú tâm phê duyệt, nếu không làm sao có thể nhiều như vậy được? Ta đứng một lúc lâu, cuối cùng bước đến khẽ nói: "Hoàng thượng hãy ăn chút gì đi đã." Bàn tay cầm bút của hắn hơi khựng lại gước mắt nhìn về phía ta, sắt mặt thay đổi trầm giọng hỏi: "Sao nàng lại tới đây?" Ta hơi giật mình, mỉm cười: "Thiếp còn nhớ thiếp đã đồng ý sẽ làm điểm tâm cho Hoàng thượng. Hôm nay đúng lúc thiếp đang rảnh rỗi, nên làm mang tới." Nghe vậy, sắc mặt của hắn hơi dịu lại. Ta đưa tay kéo hắn, cuối cùng hắn cũng buông bút xuống theo ta đi ra bên ngoài. Ta nghĩ một chút rồi chọn một món gắp cho hắn, hắn cúi đầu ăn, không nói ngon, cũng chẳng phàn nàn không hợp khẩu vị, chỉ chăm chú ăn. Ta cảm thấy hôm nay hắn có chút khác thường. Ta muốn lấy thêm thức ăn cho hắn, nhưng hắn kéo tay ta lại trầm giọng hỏi: "Bởi vì nàng đã biết

từ lâu nên hôm qua khi trẫm nhắc tới chuyện của Thần Cảnh, nàng mới cố ý tránh né phải không?" Ta vô cùng ngạc nhiên, hắn lại nói: "Nàng đã biết, lại không muốn nói với trẫm." Lúc nói những lời này lông mày hắn nhíu chặt lại, ta như nghe thấy hắn đang nghiến răng nghiến lợi mà nói. "Hoàng thượng tức giận sao?" Ta nắm chặt tay hắn. Hắn lại nói: "Trẫm khó chịu." Ta thở dài: "Việc này thiếp không dám khẳng định, làm sao dám nói cho Hoàng thượng? Không, cho dù thiếp chắc chắn thì cũng không thể nói. Hoàng thượng biết không, mỗi lần chàng nhắc tới tiểu Hoàng tử đều rất vui." Hắn đột nhiên nhắm hai mắt lại, đôi môi mỏng khẽ run, chán nản ngồi xuống. Ta kinh hãi, vội gọi: "Hoàng thượng..." Hắn chậm rãi lắc đầu, cười cay đắng: "Dù thế nào, trẫm cũng không ngờ được lại có chuyện thế này! Mẫu hậu nói cho Quang Nỗ biết, Phi tiểu viện dùng thuốc giữ thai liều mạnh. A..." Chuyện này ta đã biết từ trước, nhưng khi ấy Tôn Nhuế lại nói sẽ không làm tổn thương đến đứa trẻ, chỉ ảnh hưởng tới người mẹ mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, chẳng qua khi đó Tôn Nhuế vì muốn bảo vệ tính mạng của mình nên mới nói như vậy. Đứa trẻ vẫn chưa chào đời, làm sao có thể khẳng định có bị tổn thương hay không. A, sau khi Thiên Lục bức tử Tôn Nhuế, nàng ta có từng nghĩ tới tỷ muội bọn họ cũng có ngày hôm nay không? Ta cầm tay hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Hoàng tử làm sao vậy?" "Không nhìn thấy, cũng không nghe thấy." Giọng của hắn nhẹ như gió thoảng, nhẹ đến mức khiến ta gần như nghe không rõ. Mù. Điếc. Thảo nào khi đó Thiên Phi nói chuyện lớn tiếng như vậy mà tiểu Hoàng tử không có chút phản ứng nào. Bệnh như vậy quả nhiên là không thể nhìn ra trong chốc lát. Mà những người hầu hạ ở Khánh Vinh cung dù biết cũng không dám lan truyền ra ngoài. Nếu không phải lần này Hạ Hầu Tử Khâm ra lệnh bế tiểu Hoàng tử về Hi Ninh cung, e là chuyện này sẽ bị giấu diếm lâu hơn nữa. Mặc dù ta không biết tỷ muội nhà họ Tang tính toán thế nào để chu toàn mọi việc, nhưng khi biết kết quả như thế này trong lòng ta cảm thấy chua xót. Trẻ con không có tội. "Hoàng thượng đừng quá tức giận." Lông mày hắn nhếch lên: "Trẫm không trừng phạt Phi tiểu viện là vì nể mặt Thần Cảnh!" Ta gật đầu, ta biết, phi tần tự tiện dùng thuốc cấm còn khiến cho Hoàng tử bị tàn tật, tội đáng xử tử. Vậy mà Thiên Phi vẫn vô tư, còn nghênh ngang hống hách ở trước mặt hắn nói đến chuyện nàng ta là mẹ đẻ của trưởng Hoàng tử. Nàng ta đúng là đầu gỗ. "Là do trẫm không quan tâm đến Thần Cảnh, để đến tận bây giờ mới phát hiện ra." Hắn thở dài, tự trách mình. Lòng ta cảm thấy vô cùng đau xót: "Hoàng thượng, không thể trách chàng được." Cho dù biết sớm hơn thì có thể được gì? Đó là bệnh bẩm sinh, căn bản không chữa trị được. Hắn trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Ngày mai trẫm sẽ tổ chức tiệc rượu mừng đầy tháng cho Thần Cảnh, mẫu hậu nói thích Thần Cảnh muốn giữ cháu nội bên cạnh người." Ta hơi kinh ngạc, điều này ta hoàn toàn không ngờ tới. Cuối cùng tiểu Hoàng tử không được giao cho phi tần nào, mà là Thái hậu tự giữ bên cạnh bà. Nhưng như vậy cũng tốt, tiểu Hoàng tử thân phận lẫn thể chất đều đặc biệt, giao cho người khác e là Thái hậu không yên tâm. Hắn lại nói: "Trong hậu cung này, có bao nhiêu người muốn nhận Thần Cảnh làm con thừa tự, bao nhiêu người không dám nhận chăm sóc Thần Cảnh trẫm đều biết." Thần sắc của hắn buồn bã, vẻ mặt rất mệt mỏi. Ta múc cho hắn một chén canh, mang đến trước mặt hắn, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ uống qua loa vài hớp. Ta cũng ăn một ít, lại gắp thêm thức ăn cho hắn, không lâu sau hắn liền nói muốn đi phê duyệt tấu chương, ta đứng dậy cáo lui. Lúc ta đi tới cửa, đột nhiên nghe hắn nói: "Điểm tâm nàng làm, lát nữa trẫm sẽ ăn." Khóe miệng khẽ cười, ta cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài. Lý công công thấy ta ra, vội vàng bước đến tươi cười: "Vẫn là công chúa có bản lĩnh, nô tài mà vào, Hoàng thượng nhất định sẽ nổi giận." Ta hơi mím môi, đi ra ngoài cùng Tư Âm. Trên đường trở về, chúng ta loáng thoáng nghe có tiếng người đang chửi bới. Ta nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một cung nữ đang đứng chỉ tay vào một cung nữ khác chửi ầm lên, cung nữ bị chửi thì ngồi dưới đất khóc. Ta nhíu mày nhìn, Tư Âm nhỏ giọng nói:"Chuyện này thường xuyên xảy ra trong cung, chủ tử được sủng ái thì ngay cả cung nữ cũng có thể ngông nghênh hống hách. Chủ tử không được sủng ái thì thân phận của cung nữ cực kỳ thấp kém, ai cũng có thể chà đạp dưới lòng bàn chân." Ta chỉ im lặng nghe, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước. Người cung nữ kia đứng chống tay ở thắt lưng mắng xối xả nhưng thấy cung nữ ngồi trên mặt đất một câu cũng không đáp lại, dường như tự cảm thấy mất mặt, hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Cung nữ đang ngồi trên mặt đất chậm rãi nghiêng người đứng lên, xoay người thu dọn thứ gì đó. Ta tiến lên vài bước mới nhìn thấy là thức ăn bị đánh đổ xuống đất. Ta hơi nhíu mày, Tư Âm lại nói: "Thức ăn đã bị đổ, nếu đến Ngự thiện phòng đổi lại còn phải chờ xem ở đó còn thức ăn không. Nô tì nghĩ đây chắc là cung nữ của một chủ tử không được sủng ái, nếu yêu cầu người ở Ngự thiện phòng sẽ không buồn quan tâm." Ta cười nhạt, đây chính là quy tắc ngầm trong cung. Chủ tử được sủng ái, cho dù ngươi chỉ là một cung nữ nhưng không phải ai cũng có thể bắt ngươi hầu hạ. Không được sủng ái, cho dù ngươi có là chủ tử, thân phận cũng không bằng một người hầu. Khi xoay người lại, ta nhìn lơ đãng thấy khuôn mặt của cung nữ kia. Ta có cảm giác như đã từng quen biết, nhưng hiện tại không nhớ ra. Đi được vài bước, đột nhiên một hình dáng hiện lên trong đầu ta, là nàng ta! Cuối cùng ta lại nhớ tới lời An uyển nghi nói

khi đó. Chuyện đã qua lâu như vậy, không phải ta đã quên mà là không có thời gian, cũng không tìm ra cái cớ nào thích hợp, nhưng hôm nay chính là một cơ hội tốt. Ta dừng bước, xoay người đi về phía cung nữ kia. Tư Âm hoảng sợ, vội đuổi theo hỏi: "Công chúa làm sao thế ạ?" Ta không nói gì, đi thẳng về phía cung nữ đó. Đến khi ta đứng trước mặt, nàng ta mới hoảng sợ ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đọng lại mấy giọt nước mắt, kinh ngạc nhìn ta nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào. Tư Âm nói: "Gặp Công chúa sao còn không hành lễ?" Nghe nàng nói như vậy, cung nữ kia vội vàng hành lễ: "Nô tì không biết là Trường Phù công chúa, xin Công chúa thứ tội." Ta bảo nàng miễn lễ, quay sang Tư Âm nói: "Đi tới Ngự thiện phòng, bảo bọn họ chuẩn bị một phần thức ăn." Sắc mặt cung nữ kia vui mừng, vội nói: "Nô tì thay tiểu chủ tạ ơn Công chúa. Tạ ơn Công chúa!" Ta nói với nàng: "Đưa bản cung đi gặp tiểu chủ của ngươi một lát." Đứng ở cửa Tốc Ba cư, ta mới cảm thấy có chút lo lắng không yên. Đến bây giờ ta cũng không nghĩ mình sẽ đứng ở nơi này. Trước kia không nghĩ tới, đã lâu như vậy rồi càng chưa từng nghĩ tới. Thậm chí, khi An uyển nghi nói cho ta biết tình hình của nàng ta, ta cũng không quá lưu tâm. Cung nữ kia dẫn ta đi vào, có chút khó xử: "Công chúa, tiểu chủ của nô tì…Tiểu chủ…" Nàng ta còn chưa nói hết, đã nghe giọng một người khác: "Đến rồi sao? Đến rồi sao?" Ta quay đầu lại, thấy một nữ tử cười hì hì chạy đến kéo tay của ta, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi là ai vậy? Ha ha, ngươi muốn ăn phải không? Đến đây, muốn ăn cái gì…." Ta ngây người nhìn bộ dạng điên khùng của người trước mặt, mặc cho nàng ta kéo ta vào trong. Người cung nữ cũng không theo vào, thậm chí ta cũng không nhìn thấy nàng ta lộ vẻ kinh hoàng Ta cảm thấy hơi kinh ngạc, hóa ra ta cũng bị người khác sắp đặt. Ta đang đợi một cơ hội đến đây, còn nàng ta thì lại chờ cơ hội mời ta đến. Ta bình thản theo nàng ta vào trong, đợi cánh cửa phía sau hoàn toàn khép lại ta mới nhỏ giọng hỏi: "Thẩm tiệp dư tìm bản cung đến đây, chắc không phải chỉ là để nói đùa chứ?" Bàn tay đang cầm tay ta bỗng cứng đờ, nàng ta quay đầu lại nhìn ta, nụ cười trên mặt trở lại bình thường, thả tay ta ra hỏi: "Hóa ra Công chúa đã biết trước rồi sao?" Ta cười một tiếng: "Vừa rồi, bản cung chỉ mới bước vào, ngươi lại đột nhiên lao tới giữ chặt bản cung còn cung nữ của ngươi lại thờ ơ, vì vậy bản cung mới hiểu ra." Nếu trong tình huống bình thường, cung nữ kia sẽ giống như Tiểu Đào hầu hạ cạnh Thái phi, chắc chắn sẽ lo lắng chủ tử của mình làm tổn thương người khác mà vội vàng chạy đến ngăn cảnh. Nhưng cung nữ của nàng ta lại không hề làm vậy. Nét mặt Thẩm tiệp dư cũng không có biểu hiện kinh ngạc nhiều cho lắm, nàng ta chỉ nói: "Công chúa thông minh như vậy, thảo nào có thể xử lý Phi tiểu viện dễ dàng đến thế." Hóa ra nàng ta cũng nghĩ như Thiên Lục, đều cho rằng Thiên Phi bị tước phong hiệu Đức phi là do ta ngầm hãm hại. À, nếu đã vậy thì cứ để cho nàng ta nghĩ là vậy đi. Nhưng ta thật sự hiếu kỳ, nàng ta muốn gặp ta để làm gì? Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ. Ngày đó nàng ta về phe Thiên Phi đối phó với ta, bây giờ nghe giọng điệu của nàng ta, vì sao Thiên Phi thất thế nàng ta không hề thất vọng ngược lại còn có vẻ vui sướng? Ta cười nhạt một tiếng hỏi: "Bản cung rất hiếu kỳ, sao Thẩm tiệp dư lại giả ngây giả dại như vậy?" Nghe ta hỏi sắc mặt nàng ta biến đổi, trong đôi mắt ánh lên vẻ tức giận nghiến răng đáp lại: "Giả ngây giả dại? Hừ, nếu ta không giả ngây giả dại, e là đã chết từ lâu rồi!" Việc này đương nhiên ta hiểu, nếu ngày đó nàng ta không giả điên, Thư quý tần nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta, còn có Diêu thục phi đứng ở phía sau. Nhưng lúc này, ta cũng chỉ mỉm cười: "Ồ, bản cung nguyện nghe tường tận chuyện của Tiệp dư." Nếu như nàng ta không biết thân phận của ta thì ta cũng giả vờ như không biết gì về chuyện của nàng ta. Nhưng ta thật sự muốn nghe xem nàng ta sẽ nói thế nào. Thẩm tiệp dư nắm chặt tay lại, lạnh lùng nói: "Người của Tang gia không có kẻ nào tốt! Ngay cả tiện tỳ của Tang gia cũng có thể sau một đêm biến thành phượng hoàng! Hừ, nếu không phải do ả ta ban tặng thì làm sao ta rơi vào tình trạng như bây giờ!" Ả? Ồ, Thẩm tiệp dư, ngươi đang nói ta sao? "Hừ, nhiễm bệnh dịch mà chết, cũng coi như ả ta may mắn. Hừ…" Nàng ta dường như nhớ ra điều gì đó, nói với ta: "E là công chúa không biết, ả ta chết ở Cảnh Thái cung, nơi đó không sạch sẽ đâu." Ta khẽ cười hỏi: "Vì sao Thẩm tiệp dư lại nói cho bản cung biết chuyện này?" Nàng ta cũng cười nói: "Công chúa chỉ mới xử lý được một Đức phi, nhưng hậu cung đâu chỉ có nàng ta là phi tần, ta muốn giúp Công chúa…" Hết chương 19 (225)

226. Q.3 - Chương 20: Giúp Ta

Nàng ta nói muốn giúp ta? Ồ, ta hứng thú nhìn người con gái trước mặt, cho đến bây giờ ta mới cảm thấy ngạc nhiên. Nàng ta ở trong cung nhưng có mấy ai thèm đếm xỉa đến cơ chứ? Đừng thấy Thẩm tiệp dư giả

ngây giả dại lâu như vậy mà lầm, hóa ra nàng ta cũng đang âm thầm chuẩn bị mọi thứ chứ chưa bao giờ nhàn rỗi. Thẩm tiệp dư thấy ta không nói lời nào, lại nói tiếp: "Sao vậy, công chúa không tin ta sao? Ồ, công chúa đừng thấy ta ở yên một chỗ mà coi thường, đường đi nước bước của bọn họ, trong lòng ta nắm rất rõ." Nàng ta đương nhiên biết rõ mọi chuyện rồi vì bên cạnh có cung nữ như vậy, muốn hỏi thăm chuyện gì cũng không khó. Ta mở miệng hỏi: "Tại sao ngươi muốn giúp bản cung?" Nghe thấy ta hỏi vậy, nàng ta nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, gằn giọng: "Những kẻ đã tính kế với ta, ta sẽ không buông tha ột kẻ nào. Ngày đó, vì chuyện Đàn phi cho ta cây trâm ngọc, mà Thục phi hay Thư quý tần cũng không tin tưởng ta. Bọn họ cho rằng thà giết sai người chứ không thể tin sai. Ta cho rằng, bám víu vào Đức phi làm gốc để leo lên cành cao hơn, có thể làm cho các ả đồng loạt sụp đổ, nhưng không ngờ Đức phi cũng muốn qua sông đoạn cầu! Mà không." Nàng ta liếc nhìn ta, cười khinh miệt, "Bây giờ ả ta cũng không còn là Đức phi nữa, chỉ là một tiểu viện nhỏ bé. Hừ, đi một vòng cũng coi như ả ta bị báo ứng !" Ta thản nhiên nhìn Thẩm tiệp dư, nàng ta đã quá vội vàng rồi. Thì ra người đề xuất chủ ý giúp Thiên Phi, đem hộp thuốc mỡ lần đó đi quanh một vòng rồi đổ hết mọi tội lỗi lên người của Cố gia là nàng ta. Nàng ta đã có năng lực qua mặt Diêu Thục phi và Thư quý tần để thoát thân thì ta nghĩ rằng nhất định có bản lĩnh đó. "Công chúa là người của Đại Tuyên, ở hậu cung không có người nào đứng chung thuyền với công chúa. Bây giờ, ta nguyện lòng giúp đỡ, chẳng phải công chúa sẽ có thêm một cánh tay đắc lực sao, cớ sao lại không làm kia chứ?" Thẩm tiệp dư nhìn ta, lời nói rất chắc chắc. Đúng vậy, điều kiện như thế thật sự quá tốt. Nàng ta hiểu rõ hậu cung Thiên triều, còn ta chẳng qua chỉ là một nữ tử ngoại tộc, nàng ra nguyện lòng giúp ta đúng là chuyện tốt. Chỉ có điều nàng ta không ngờ được người đứng trước mặt nàng ta bây giờ chính là Đàn phi đã bị nàng ta tính kế hơn hai lần! Ta cười nhạt một tiếng hỏi: "Như vậy, ngươi định làm gì?" Thẩm tiệp dư chợt xoay người, đặt tay trên mép bàn, nhỏ giọng: "Ta nghe nói cung nữ Nhuận Vũ bên cạnh Phi tiểu viện cũng bị đưa đến Huyễn Nhiên các?" Ta giật mình, lập tức gật đầu. Nàng ta cười nói tiếp: "Theo như tính tình của Phi tiểu viện, nhất định sẽ không bỏ qua cho cung nữ kia." Điều này đương nhiên ta biết. Lúc nhìn thấy Thiên Phi xông lên tát Nhuận Vũ một cái là biết nàng ta đang tức giận cực độ. Cho tới bây giờ tính tình của nàng ta vẫn vậy, bao nhiêu tốt xấu đều hiện hết lên trên mặt. Ta nghĩ việc này cũng nên trách Thiên Lục đã bảo bọc nàng ta quá kỹ, nếu không ở trong thâm cung lâu như vậy, cho dù nàng ta ngu ngốc cũng phải học được chút gì đó cho sáng dạ ra. Ta lạnh lùng trả lời: "Nàng ta muốn dạy dỗ cung nữ của mình thì đã sao, Thẩm tiệp dư quan tâm đến chuyện này làm gì?" Thực ra, ta đã đoán được nàng ta muốn làm gì. Thẩm tiệp dư liếc nhìn ta, lại nhỏ giọng: "Nếu như ả ta đánh chết cung nữ kia thì sao? Hoặc là, bị chết thê thảm hơn một chút cũng được." Quả nhiên… Có điều chẳng biết tại sao, lúc Thẩm tiệp dư nói đến câu 'Bị chết thê thảm hơn', bỗng nhiên ta lại nghĩ tới Triêu Thần. Trong lòng chợt đau xót ta khẽ cắn môi, Thẩm tiệp dư thấy vậy vội hỏi: "Công chúa sợ sao? Người sợ cái gì? Việc này, công chúa không cần phải làm. Ta sẽ làm." Ta khẽ hít một hơi, ngoái đầu lại nhìn nàng ta hỏi: "Vậy ngươi muốn bản cung làm gì?" Thẩm tiệp dư khẽ cười một tiếng: "Chỉ cần công chúa lựa chọn thời gian thích hợp, mời Hoàng thượng qua đó là được rồi." "Ngươi tính làm bằng cách nào?" Ta nhìn nàng ta hỏi. Nàng ta chần chừ một lát cuối cùng nói: "Ta nghe nói ngày mai Hoàng thượng sẽ bày tiệc rượu đầy tháng cho tiểu Hoàng tử, có lẽ Hoàng thượng sẽ không để cho Phi tiểu viện đến. Dựa vào tính tình của ả ta, nhất định sẽ trút toàn bộ tức giận lên người cung nữ kia. Ta có thể bảo đảm, ngày mai ả ta có thể ra tay đánh chết người." Ta chỉ lặng im nghe nàng ta nói tiếp: "Chỉ cần công chúa nhẹ nhàng mở lời trước mặt Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng nể mặt ả ta là mẹ đẻ của Hoàng tử cho phép đến tham dự. Đến lúc đó, tự động sẽ có người đến Huyễn Nhiên các truyền ả ta đến. Và đương nhiên, sẽ có người phát hiện ra tất cả." Vào ngày đầy tháng của tiểu Hoàng tử mà mẹ đẻ của bé lại giết người trong cung của mình, Hạ Hầu Tử Khâm vốn đang bất mãn hành vi của Thiên Phi, khi đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thiên Phi. Ta nhìn người con gái trước mặt, lòng dạ của nàng ta thực sự thâm sâu khó lường. Hơn nữa, mỗi một lần đều vận dụng tài tình, khéo léo như vậy. Lần đầu tiên, là gạt ta đến Vĩnh Thọ cung khiến ta dính vào chuyện của Dụ thái phi. Có điều lần đó vận may của ta tương đối tốt, chỉ vì Hạ Hầu Tử Khâm không thật sự hận Dụ thái phi đến chết. Lần thứ hai, là giúp chị em Tang gia thoát thân, nàng ta còn có thể lẳng lặng kéo Cố Khanh Hằng gánh chịu tất cả. Lần này, nàng ta lại muốn làm cho Thiên Phi hoàn toàn không có cách nào cựa mình, còn muốn ta tham gia vào kế hoạch này, khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm nhìn rõ bản mặt thật của Thiên Phi. Ta không thể không nói, Thẩm tiệp dư cũng rất lợi hại. Ta cười nhạt trong lòng, có điều vận may của nàng ta chưa bao giờ tốt đẹp. Lần trước, nàng ta đã thua trong tay ta vậy thì lần này cũng thế. Thẩm tiệp dư cười cười nhìn ta đầy đắc ý: "Công chúa nghĩ như thế nào?" Ta gật đầu: "Được, đương nhiên là tốt rồi." Ánh mắt dừng lại trên người nàng ta, ta cố ý hỏi, "Có điều Thẩm tiệp dư giúp bản cung như vậy, ngươi sẽ có lợi ích gì?" Nàng ta cười thật dịu dàng, khéo léo trả lời: "Ta có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng công chúa, ta chỉ cố

gắng vì phần đời sau này của mình mà thôi… Công chúa thân phận tôn quý, đến lúc đó ngôi vị Hoàng hậu đương nhiên thuộc về người, ta giúp công chúa nhiều như vậy tất nhiên cũng hy vọng có thể được chia cho chút lợi ích. Công chúa cảm thấy thế nào? " Ta bình thản nhìn người con gái trước mặt, y phục của nàng ta không chỉnh tề nhưng khuôn mặt lại sắc bén và bình tĩnh vô cùng. Ta cười thầm trong lòng, lúc đó Diêu Thục phi chưa từng chú ý tới tiềm năng giấu kín của Thẩm tiệp dư, thực sự là nàng ta đã tính toán sai lầm rồi. Bây giờ, Thẩm tiệp dư đương nhiên muốn nhìn thấy đám người trước đây ép buộc mình đi tới đường cùng sụp đổ. Về phần nàng ta nói một chút lợi ích… Ồ, sợ đến lúc đó người nàng ta đối phó chính là ta? Ta quen biết Thẩm tiệp dư không phải ngày đầu tiên. Ta khẽ cười một tiếng, gật đầu đáp lại: "Việc này cứ làm như Thẩm tiệp dư nói. Ngày mai, ngươi cam đoan sẽ làm cho Phi tiểu viện đánh chết cung nữ kia, còn bản cung phụ trách khiến Hoàng thượng giận dữ. Cứ như vậy là được chứ gì?" Nghe vậy, khóe miệng Thẩm tiệp dư tươi cười. Những ngón tay nàng ta lướt qua mặt bàn, khẽ nói: "Được, công chúa hãy yên tâm, ta nhất định không khiến người thất vọng." Ta gật đầu. Ta đương nhiên tin tưởng, đây là lần đầu tiên nàng ta hợp tác với ta, nàng ta nhất định sẽ làm hết khả năng của mình để chứng tỏ cho ta thấy năng lực của nàng ta. Bởi vì sau đó người nàng ta phải đối phó là Thiên Lục, ngoài ra còn có Diêu Thục phi. Lúc ta xoay người lại đột nhiên cảm thấy choáng váng, ta hoảng hốt, vội vàng chống tay bên mép bàn. Thẩm tiệp dư đương nhiên cũng chú ý tới sự khác thường của ta, bước lên phía trước hỏi: "Công chúa làm sao vậy?" Ta lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng nói: "Không có gì, có lẽ do hôm qua ngủ không ngon giấc." Nghe vậy, nàng ta cũng không bận tâm nữa chỉ cười khẩy: "Lần này, Hoàng thượng lùi lễ phong phi cho công chúa lại, ta cho rằng nhất định có liên quan đến Thục phi. Công chúa nên đề phòng hơn nữa với ả ta." Việc này ta đã biết từ lâu, nhưng ta cảm thấy, dù đề phòng Diêu Thục phi đến mấy, ta cũng không thể phớt lờ người đối diện trước mặt. Lúc này, nghe thấy tiếng của Tư Âm ở bên ngoài: "Công chúa, đồ ăn đưa tới rồi ạ." Thẩm tiệp dư liếc nhìn ta rồi xoay người chạy vào bên trong, ta không nhìn thấy bóng dáng nàng ta nữa, chỉ nghe tiếng hát đứt quãng vang lên ở bên trong. Ta mở cửa cho Tư Âm đem đồ ăn giao cho cung nữ của Thẩm tiệp dư, rồi nhanh chóng rời khỏi Tốc Ba Cư với nàng. Tư Âm khẽ hỏi: "Công chúa, vì sao phải thương xót Thẩm tiểu chủ?" Ta không nói gì, không phải ta thương xót nàng ta mà chỉ là phòng bị. Ta và Tư Âm trở về Cảnh Thái cung, nghỉ ngơi bên trong tẩm cung một chút rồi sai Tư Âm đi truyền thái y. Tư Âm hoảng sợ, vội vã hỏi ta khó chịu chỗ nào. Ta khẽ lắc đầu. Chỉ bảo nàng đi truyền thái y tới. Vừa rồi đến Tốc Ba Cư, đột nhiên cảm thấy khó chịu, ta không biết là bởi vì những ngày gần đây quá mệt mỏi hay vì nguyên nhân khác. Nếu Thẩm tiệp dư nói nàng có thể bảo đảm ngày mai Thiên Phi sẽ đánh chết Nhuận Vũ thì ta dám khẳng định nàng ta sẽ dùng độc. Ta chỉ sợ lúc ta ở Tốc Ba Cư đã tiếp xúc với thứ gì đó không nên tiếp xúc. Mặc dù ta đã rất cẩn thận. Nhưng bây giờ ta nên cẩn thận hơn nữa. Tư Âm lui xuống, còn lại một mình ta ngồi trong phòng, lòng hơi căng thẳng, ta chỉ sợ đó là thuốc độc mãn tính. Đúng là Thẩm tiệp dư muốn liên thủ với ta đối phó những người khác, như vậy nàng ta cũng sẽ đề phòng ta vào lúc cuối cùng sẽ quay lại cắn nàng ta một cái. Bên ngoài cửa, có tiếng người gõ cửa. Ta chần chừ một lát cuối cùng hỏi: "Ai?" Giọng của Tường Thụy vang lên: "Công chúa, vừa rồi Tư Âm cô nương nói nô tài bưng bát trà xanh tới cho người uống ngọt miệng." "Mang vào." Ta lạnh lùng nói. Cánh cửa mở ra, Tường Thụy bưng bát trà xanh vào, đặt ở trên bàn rồi nhanh chóng lui xuống. Ta đột nhiên gọi y: "Tường Thụy…" Y giống như giật mình sợ hãi, vội xoay người lại: "Có nô tài." Y cúi đầu, không hề nhìn ta. Mà ta nhìn y lại bất chợt giật mình. Một lúc lâu thật lâu cũng không nói gì. Cuối cùng Tường Thụy nhỏ giọng hỏi: "Công chúa còn dặn dò gì nô tài không ạ?" Ta hoàn hồn lại, lưỡng lự một lát cuối cùng nhẹ giọng hỏi: "Cảnh Thái cung thay đổi chủ tử, các ngươi đều thất vọng phải không?" Tường Thụy sợ run lên, cuống quít quỳ xuống nói: "Nô tài không có." Ta đứng lên cúi đầu nhìn y, lãnh đạm nói: "Đàn phi…" "Công chúa." Tường Thụy cả gan cắt ngang lời của ta, nghiến răng nói tiếp: "Công chúa không nên nhắc đến nương nương là tốt nhất. Bây giờ Hoàng thượng sủng ái công chúa, công chúa không nên nhắc đến nương nương." Ta thoáng giật mình: "Vì sao?" Tường Thụy do dự cuối cùng mở miệng: "Địa vị của nương nương ở trong lòng Hoàng thượng, là… Là không thể nào xóa đi được. Công chúa nhắc lại, chẳng phải là làm giảm địa vị của mình sao?" Y cúi đầu xuống nói, "Nô tài nói càn, xin công chúa thứ tội." Ta khẽ cười một tiếng nhìn y: "Vậy vì sao ngươi lại nói với bản cung chuyện này?" "Nô tài không muốn Hoàng thượng quên nương nương, nô tài cũng không muốn công chúa thất sủng ở Cảnh Thái cung." Lúc nói đến đây, ta nhìn thấy rõ ràng cả người y khẽ run lên. Xem ra, y cũng biết những lời này sẽ chọc giận người trước mặt. Thật may mắn, mặc dù ta là Trường Phù nhưng cũng là Đàn phi mà y một lòng trung thành. Trong người hơi khó chịu, ta miễn cưỡng nói: "Người đã chết rồi, ngươi còn nhớ làm gì." Tay y hơi nắm chặt lại, nhỏ giọng nói: "Mặc dù nương nương đã đi xa, nhưng trong lòng nô tài không bao giờ quên nương nương." Ta quay mặt đi, lãnh đạm nói: "Ngươi lui xuống đi." "Dạ." Tường Thụy gật đầu, nhẹ giọng đáp lại rồi bước ra. Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Ta xoay người,

bưng bát trà xanh trên bàn lên uống cạn. Quả thật là thấm vào tận ruột gan. Ta chậm rãi ngồi xuống, đợi một lát liền thấy Tư Âm dẫn một thái y vào. Đó là một thái y lạ mặt, ta chưa từng gặp lần nào. Y hành lễ với ta : "Công chúa khó chịu ở đâu ạ?" Ta cũng không nói chỉ vươn cánh tay ra: "Hay là mời thái y bắt mạch cho bản cung trước đi." Y hơi run sợ, vội vàng nói: "Dạ." Y ngồi xuống, lấy ra một cái gối nhỏ lót dưới cổ tay ta, ngón tay đặt lên tĩnh mạch, chỉ chốc lát khẽ cau mày: "Mạch tượng của công chúa ổn định, không có gì khác thường." Ta vội hỏi: "Mọi chuyện đều tốt sao?" Thái y gật đầu, liền hỏi lại: "Công chúa cảm thấy khó chịu chỗ nào?" Ta lắc đầu: "Mới vừa nãy đầu ta hơi choáng váng." Thái y rút tay lại, khẽ nói: "Có lẽ do công chúa mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì không có gì đáng ngại nữa." Ta gật đầu, nhìn Tư Âm: "Tiễn thái y về." Y vội đứng lên, chắp tay hành lễ: "Công chúa quá khách khí rồi." Vừa dứt lời, y đã thu dọn đồ đạc trên bàn, xoay người ra ngoài. Tư Âm đỡ ta nói: "Nhất định là công chúa quá mệt mỏi, nô tì đỡ người đi nghỉ ngơi một lát." Ta không từ chối để cho nàng đỡ ta lên giường nằm. Có lẽ do ta thật sự mệt mỏi, nên chỉ một lát sau đã chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại đã là chạng vạng, sau khi dùng bữa tối, Tư Âm đỡ ta đi dạo trong sân. Từ phía xa, tiếng ai đó kêu lên: "Hoàng thượng vạn tuế", nhìn theo tiếng nói đó ta thấy hắn bước nhanh đến tẩm cung của ta. Ta giật mình kêu lên: "Hoàng thượng!" Hắn ngoái đầu nhìn lại, vừa thấy ta đã vội bước đến. Ta hoảng hốt không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hắn bước nhanh về phía ta, kéo tay ta hỏi dồn: "Đã xảy ra chuyện gì?" Ta chợt giật mình, hắn vội vã chạy đến cung của ta, đột nhiên hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Thấy ta im lặng, hắn cau mày nói: "Trẫm nghe nói Cảnh Thái trong cung truyền thái y, nàng làm sao vậy?" Ta chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng Tư Âm khẽ cười rộ lên ở phía sau, ta cũng cười nhưng vội che miệng lại. Hạ Hầu Tử Khâm lừ mắt, cung nữ phía sau vội xoay người lui xuống. Nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của hắn, ta cảm thấy rất hài lòng. Ta cúi thấp đầu nói: "Chỉ là mệt mỏi mà thôi, lúc xế chiều thiếp đã ngủ một giấc, bây giờ đã khỏe rồi." Nghe vậy, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Ta lại hỏi: "Chuyện của Hoàng thượng đã xử lý xong chưa?" Hắn kéo ta xoay người lại vừa bước đi vừa nói: "Trẫm nhớ nàng nên chạy sang đây gặp nàng." Trong lòng ta chợt ấm áp vô cùng, ta mở miệng hỏi: "Hoàng thượng dùng bữa tối rồi à?" Hắn "Ừm" một tiếng rồi kéo ta trở về tẩm cung, lúc đó mới nói tiếp: "Trẫm đã cho người tra xét Cố phủ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, có thể chứng cứ thông đồng với địch ông ta không hề để ở phủ." Hắn nói như thế là ta biết Cố đại nhân vẫn không chịu nói gì. Chần chờ một lát, ta liền hỏi: "Tra tấn ông ta ư?" Hắn lại nói: "Tra tấn cũng vô dụng." "Vậy Khanh Hằng..." Ta không quên lời Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, hắn muốn biết Cố đại nhân cảm thấy người sau lưng quan trọng, hay con trai quan trọng hơn. Sắc mặt hắn lạnh lùng, một lát sau mới nói: "Trẫm vẫn luôn cảm thấy, dùng Cố Khanh Hằng để uy hiếp ông ta không phải là thượng sách." Ta khẽ cười nói: "Cuối cùng Hoàng thượng vẫn không muốn dùng biện pháp tiểu nhân." Hắn lắc đầu: "Nếu không phải Cố Khanh Hằng đi Đại Tuyên mang thuốc giải về, cho dù có Châu Du Thường thì đã sao? Trẫm nợ y một mạng, còn đồng ý với y chỉ cần y có thể làm cho Cố Địch Vân nói ra những chứng cứ này đang ở đâu thì trẫm sẽ tha cho ông ta một mạng." Trong lòng chấn động, ta vội thốt lên: "Hoàng thượng giam hai cha con bọn họ cùng một chỗ sao?" Hắn gật đầu: "Nếu không làm thế thì khuyên như thế nào?" Ta buồn bã hỏi: "Vậy mà Cố đại nhân cũng không chịu nói sao?" Hắn mím môi không nói gì. Nghĩ ngợi một chút, cuối cùng ta cả gan hỏi: "Hay là Hoàng thượng để thiếp đi thử xem?" Lúc này, hắn mới nhìn ta nhẹ giọng hỏi: "Nàng có thể à?" Ta cười: "Không thử một lần làm sao biết?" Hắn cũng cười: "Được, trẫm thực sự muốn xem thử A Tử của trẫm rốt cuộc có biện pháp gì hay." Ta ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt, biện pháp hay? Ta cũng không có, nhưng ta lại cho rằng hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm đến đây nói với ta những lời này thực ra hắn đã nói cho ta biết đáp án. Điều then chốt là hắn muốn xem thử ta có lĩnh ngộ thâm ý của hắn trong đó hay không mà thôi. Hắn bước qua nhẹ nhàng ôm ta, dịu dàng nói: "Việc này không cần cấp, gần đây nàng cũng mệt mỏi nhiều rồi, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn có yến tiệc nữa." Lúc nói đến yến tiệc, nụ cười trên khuôn mặt hắn dần dần biến mất. Nhất định là hắn đang nghĩ tới chuyện của Thần Cảnh. Ta cầm tay hắn: "Hoàng thượng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nên nghỉ ngơi sớm một chút đi." "Ừ." Hắn đáp lời rồi kéo ta qua. Ta nằm xuống, bàn tay của hắn siết chặt quanh thắt lưng ta, kéo ta sát vào trong lồng ngực. Ta nằm trong lòng hắn, nghe tiếng hít thở nặng nề của hắn. "Hoàng thượng đến Cảnh Thái cung nhiều như vậy, lạnh nhạt thờ ơ với Thục phi, người không lo lắng sao?" Hắn nhắm mắt lại, nhỏ giọng hỏi: "Nàng ta có thể làm được gì?" Ta im lặng không nói gì nữa, lúc này e là Diêu Thục phi cũng không nói việc này cho Diêu Hành Niên biết, dù sao Diêu Hành Niên vẫn đang ở biên quan, cách nơi này cả ngàn dặm. Hắn lại nói: "Lần này Diêu Hành Niên giấu Châu Du Thường, ông ta đã có tâm Tư Mã Chiêu, người người đều biết (*). Trẫm đề phòng thủ đoạn của ông ta, chẳng phải càng thêm rõ ràng hơn sao?"

* Nguyên bản: : Tư Mã Chiêu chi tâm: chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tam Quốc chí – Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công ký".

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề "Tiềm Long " để giãi bầy tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: "Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phế truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn". Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

"Nhưng…" Ta lo lắng, không phải binh quyền vẫn trong tay Diêu Hành Niên sao? Hắn cười khẽ một tiếng: "Việc này, nàng không cần phải lo lắng. Ngủ đi." Hắn nói xong, cánh tay ôm ta lại siết thật chặt. Ta còn muốn nói chuyện nữa, đã thấy bộ dạng nhàn nhã không muốn tiếp tục bàn luận nữa của hắn thì cũng im lặng không nói gì nữa. Sáng hôm sau, trời còn rất sớm đã nghe thấy giọng Lý công công gọi hắn rời khỏi giường. Lúc hắn thức dậy, động tác vô cùng nhẹ nhàng sợ đánh thức ta. Thực ra, ta đã dậy từ lâu, có điều nghĩ tới bộ dạng hắn rón ra rón rén lại không đành lòng mở mắt ra. Ta cảm giác được hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn vào giữa trán ta. Sau đó là giọng hắn cười khẽ. Ta nhịn không được cũng muốn cười. Lý công công lại vào lần nữa, hắn mới theo Lý công công ra ngoài. Ta mở mắt ra, thấy cung nữ ở bên ngoài hầu hạ hắn thay y phục, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn. Ta nghiêng người nhìn hắn chăm chú, càng nhìn lại càng không nhịn được khẽ cười thành tiếng. Cuối cùng hắn cũng đi ra ngoài, một lúc sau ta mới gọi Tư Âm vào. Tư Âm hầu hạ ta rời khỏi giường, một lát sau liền có một cung nữ bước vào, nói là Hạ Hầu Tử Khâm căn dặn Ngự thiện phòng chuẩn bị tổ yến cho ta. Ta giật mình, hắn lên triều sớm như vậy mà vẫn nhớ những chuyện này sao? Tư Âm tươi cười nhận lấy: "Hoàng thượng thật là yêu thương, nâng niu công chúa, mặc dù lễ phong phi chưa được cử hành, nhưng những lời vàng ngọc ngày ấy Hoàng thượng đã nói các đại thần đều nghe thấy được, ai cũng xem công chúa chính là Quý phi nương nương rồi đó." Ta nhận lấy khẽ mỉm cười, cũng không nói gì. Ăn uống xong ta ngồi trong phòng đợi một chút, liền gọi Tư Âm vào dặn dò: "Ngươi đi thăm dò xem An uyển nghi bị Thái hậu giam cầm, có cho phép người ngoài vào thăm hỏi không?" Tư Âm giật mình, nhưng cũng không hỏi ta vì sao chỉ gật đầu đi xuống. Chỉ một nén nhang sau, nàng đã quay trở về, nói với ta: "Công chúa, có thể đến thăm hỏi." Nghe vậy ta lập tức đứng lên, nếu thế thì ta rất muốn gặp An Uyển nghi. Tư Âm vội đỡ ta nói: "Công chúa không ở tẩm cung nghỉ ngơi sao? Hoàng thượng nói… Nói muốn công chúa ở tẩm cung nghỉ ngơi, buổi tối còn phải đến dự tiệc rượu đầy tháng của tiểu Hoàng tử." Ta cười khẽ: "Bản cung không sao, nghỉ ngơi cả đêm bây giờ tinh thần tốt hơn nhiều rồi." Nàng vẫn còn hơi khó xử: "Công chúa, người vẫn nên nghỉ ngơi đi." Ta không nhìn Tư Âm, bước thẳng ra ngoài vừa đi vừa nói: "Không có gì đáng ngại." Là do Hạ Hầu Tử Khâm quá lo lắng mà thôi, chẳng qua ta bị mệt mỏi vì mấy ngày trước, căn bản không có gì quá nghiêm trọng. Tư Âm vội đuổi theo, khẽ kêu lên: "Công chúa muốn ra ngoài vậy hãy để nô tì chuẩn bị loan kiệu trước." Nàng vừa nói xong liền bước đi ngay. Ta kêu nàng lại: "Không cần, bản cung muốn đi bộ một chút." Ngồi loan kiệu đến đó quá mức khoa trương, chi bằng ta tự đi. Bên ngoài Lăng Lạc cư, yên tĩnh không một tiếng động. Phi tần bị giam cầm trong cung, giống như ở trong lãnh cung, hơn nữa lệnh giam cầm này cũng không biết khi nào thái hậu mới hạ lệnh gỡ bỏ. Ta để Tư Âm đỡ tay đi vào, đúng lúc cung nữ thân cận bên cạnh An uyển nghi đi ra, cung nữ đó thấy ta, đầu tiên là sửng sốt sau đó mới cuống quít quỳ xuống. Nhưng quỳ rồi cũng không biết nên xưng hô với ta như thế nào. Tư Âm mở miệng: "Đây là công chúa Trường Phù." Cung nữ kia như bừng tỉnh, cúi thấp đầu xuống: "Nô tì tham kiến công chúa." Ta khẽ ừ, hỏi: "Tiểu chủ của các ngươi đâu?" Nghe ta hỏi như vậy, cung nữ kia hoảng sợ, vội nói: "Tiểu chủ ở… Đang nghỉ ngơi." Ta gật đầu đi thẳng vào bên trong, nhìn thấy một đống lớn vật phẩm chồng chất trên bàn, có rất nhiều tổ yến và nhân sâm. Cung nữ kia cuống quít đứng dậy, đuổi theo bên cạnh ta nói: "Công chúa mời ngồi, nô tì đi mời tiểu chủ đến ngay." Nàng ta nói xong vội vã đi ngay "Công chúa, những thứ này…" Tư Âm kinh ngạc nhìn đống đồ trên bàn. Ta mím môi cười, Tư Âm đương nhiên cảm thấy khó hiểu, một phi tần bị

giam cầm thì có ai đưa đến nhiều đồ như vậy. Chỉ có ta biết những thứ này đương nhiên là do Thái hậu mang đến. Đồ chưa kịp thu dọn xuống, như vậy là mới vừa đưa tới. Thần Cảnh bị tàn tật, như vậy Thái hậu sẽ càng chăm chút cho đứa bé trong bụng An uyển nghi. Ta chỉ ngồi một lúc, đã nghe thấy có tiếng người bước vào. Ta ngước mắt, thấy cung nữ đang đỡ tay An uyển nghi bước vào, ta đứng lên thấy nàng mỉm cười: "Thật không ngờ, công chúa lại đến Lăng Lạc cư." Đã lâu không gặp, nàng vẫn là như trước bình thản không chút sợ hãi. Làm ta không khỏi nghĩ tới Ngọc tiệp dư đã chết. Điểm khác biệt giữa bọn họ là Ngọc tiệp dư cất giấu cõi lòng đầy thù hận, còn An uyển nghi lại thật sự không tranh với đời. Hôm nay, An uyển nghi mặc một bộ cung trang rất rộng, nàng cố gắng hết sức đặt hai tay trước người, chiếc váy dài trùng hợp có thể che phía trước bụng. Bây giờ nàng mang thai hơn bốn tháng, hẳn là có thể nhìn thấy rồi. Có điều bây giờ nàng như vậy, ngay cả ta là người biết rõ mọi chuyện, cũng không cách nào nhìn ra được. Ta chợt nhớ ra, nàng không biết thân phận của ta đương nhiên là phải đề phòng ta. Ta liền cười: "Bản cung đi tản bộ trùng hợp nhìn thấy Lăng Lạc cư, đi tới đi lui rồi tiện đường ghé qua." An uyển nghi mím môi cười, bước lên phía trước mời: "Công chúa, mời ngồi." Ta ngồi xuống, nhìn đống đồ chưa kịp thu dọn xuống ở trên bàn, chợt nghe An uyển nghi nói: "Những thứ này vốn là chuẩn bị tặng cho Đức phi nương nương, nhưng ta đúng là bị tụt hậu rồi, vì không biết bây giờ trong hậu cung đã không còn Đức phi nữa." Dứt lời, nàng nhìn cung nữ bên cạnh : "Thu dọn xuống đi." Ta khẽ cười, An uyển nghi là một người cẩn thận, biến đồ của Thái hậu mang đến cho nàng thành đồ nàng muốn tặng cho Thiên Phi. Đúng dịp đêm nay là tiệc rượu đầy tháng của Hoàng tử, những lời nói này của nàng thật hợp tình hợp lý. Nếu nàng biết chuyện của Thiên Phi, tất nhiên sẽ được nghe đồn thổi Hạ Hầu Tử Khâm là vì ta mà tước bỏ phong vị Đức phi của Thiên Phi. Nhưng lúc này, An uyển nghi lại không nói một chữ đến chuyện này. Xem ra, nàng vẫn đề phòng ta rất chặt chẽ. Ngón tay ta lướt qua đường chỉ thêu trên ống tay áo, thực ra hôm nay ta đến đây cũng không có ý gì khác, chỉ đơn thuần muốn gặp mặt nàng một lần, thế thôi. Nhưng nếu nàng không đề phòng ta thì mới không giống nàng, An uyển nghi. Thực ra ta và Thái hậu suy nghĩ giống nhau, muốn đứa bé trong bụng nàng ngàn vạn lần không nên giống con của Thiên Phi. Khuyết tật đối với một đứa bé mà nói, là chuyện tàn nhẫn đến mức nào chứ? Mà lần này ta đến đây cũng vô hình trung cảnh báo cho An uyển nghi. Chắc hẳn nàng đã biết nên làm như thế nào. Ngồi ở Lăng Lạc cư một lúc ta đứng dậy trở về, lúc đi ra nghe thấy An uyển nghi hỏi sau lưng: "Thực sự Công chúa vì thuận đường mới đến Lăng Lạc cư của ta sao?" Ta giật mình, bởi vì ta cảm thấy một người như nàng không nên đợi đến lúc ta rời khỏi đây mới đột nhiên hỏi như vậy. Ta không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói: "Nếu không thì An uyển nghi nghĩ sao?" Người phía sau cười khẽ một tiếng nhưng không hề trả lời. Ta cũng đứng đó một lúc lâu, mới nâng bước rời đi. Đến chạng vạng, nghe nói An uyển nghi bị giam cầm ở Lăng Lạc cư lại mơ mộng hão huyền tìm cách đi ra ngoài, Thái hậu trong cơn nóng giận, truyền lệnh không cho bất cứ ai trong Lăng Lạc Cư ra ngoài, và người bên ngoài cũng không ai được vào. Nghe vậy, ta cười nhạt một tiếng, An uyển nghi xin được ý chỉ này thật tốt quá. Như vậy, sẽ không ai biết nàng có thai. Buổi tối làm tiệc rượu đầy tháng cho tiểu Hoàng tử, bởi vì đây là bữa tiệc gia đình nên vẫn được tổ chức ở Quỳnh Thai. Tiệc rượu đầy tháng của Hoàng tử bị dời lại lâu như vậy, lại đúng dịp trong triều vẫn còn đại sự chưa xử lý xong, nên chỉ tổ chức đơn giản, có thể lấy lý do cho qua. Nhưng ta biết thâm ý của Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu khi làm như thế. Bởi vì ta không phải là phi tử, nhưng lại có thân phận đặc thù nên ta ngồi bên dưới Hạ Hầu Tử Khâm. Đối diện ta là Diêu Thục phi. Ánh mắt Diêu Thục phi nhìn về phía ta thật lạnh lùng khiến cho ta có cảm giác rét run. Ta nhìn thấy Thiên Lục ngồi im lặng, sắc mặt không thay đổi, từ góc độ này nhìn sang dường như ta thấy nàng ta càng gầy hơn. Thần Cảnh được nhũ mẫu ôm vào, ánh mắt của mọi người nhìn về phía cửa. Thái hậu đứng lên, trên mặt bà tỏa ra sự yêu thương không hề che giấu. Nhũ mẫu vô cùng cẩn thận đưa Thần Cảnh cho Thái hậu, bà ôm đứa bé vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng hồng của nó. Dường như Thần Cảnh cảm nhận được điều gì, khẽ 'a' lên một tiếng. Chỉ một tiếng động rất nhỏ này nhưng ta nhìn thấy khuôn mặt Hạ Hầu Tử Khâm vốn đang lạnh lùng, nghiêm nghị từ từ hiện lên nét cười. Thái hậu ôm Thần Cảnh ngồi xuống, Hạ Hầu Tử Khâm đưa tay qua cầm bàn tay nhỏ bé của Thần Cảnh, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Phi tần bên dưới, ánh mắt đều tràn đầy cung bậc cảm xúc, hâm mộ, ghen tỵ, tất cả đều hiện diện. Ta nhìn khuôn mặt của Thần Cảnh, mặc dù đứa bé vừa mù vừa điếc nhưng vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh. Bàn tay nhỏ bé đung đưa, miệng kêu mấy tiếng "A, a", không biết tại sao ta vừa nhìn đã cảm thấy thích ngay. Nếu không biết rõ sự thật thì không ai nghĩ đứa bé này bị tàn tật. Nếu không tới gần, không quan sát tỉ mỉ, thì Thần Cảnh không hề khác một đứa trẻ bình thường. Ta hít một hơi thật sâu, những người biết sự thật, ai cũng muốn quên đi sự thật này. Ta nắm chặt hai tay, những lời của Thẩm tiệp dư văng vẳng bên tai, ta không biết lúc này có nên nói ra hay không. Ngước mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, ta thấy hắn đang nhìn chăm chú Thần Cảnh

trước mặt, không hề để ý tới thần sắc của ta. Đang nghĩ ngợi, muốn mở lời chợt ta nhìn thấy Thiên Lục ở phía đối diện bỗng nhiên đứng dậy, quỳ trên điện cúi đầu nói: "Thần thiếp cả gan, xin Hoàng thượng và Thái hậu ân chuẩn cho Phi tiểu viện đến tham dự tiệc rượu đầy tháng của Hoàng tử." Ta giật mình, những lời ta muốn nói đã bị nàng ta cướp lấy trước rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, nàng ta là em gái ruột của Thiên Phi, việc này do nàng ta nói hết sức thích hợp. Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm biến sắc, nhưng Thái hậu lạnh giọng trả lời: "Hôm nay là ngày vui, Tích quý tần nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói." Thiên Lục vẫn cúi sát người xuống, cắn môi cầu xin: "Thần thiếp biết, nhưng Phi tiểu viện là mẹ ruột của Hoàng tử, cho dù nàng ấy có làm gì sai trái cũng không thay đổi được sự thật này. Đầy tháng của Hoàng tử, lẽ ra nên để ẹ ruột đến nhìn con của mình. Cầu xin Hoàng thượng và Thái hậu ân chuẩn!" Bên dưới mọi người đều lộ vẻ hưng phấn, bọn họ thích thú nhìn cảnh Tích quý tần vì người chị gái thất thế của mình mà có thể to gan đến mức này, mạo hiểm chọc giận hoàng đế, dám cầu xin cho Phi tiểu viện! Diêu Thục phi khinh miệt nhìn Thiên Lục, khẽ hừ một tiếng nói: "Phi tiểu viện thân đang chịu tội, làm sao có thể đến gần Hoàng tử được? Chớ đem xui xẻo truyền sang cho Hoàng tử." Ta thấy Diêu Thục phi bây giờ vô cùng đắc ý, xem ra mọi chuyện đang ứng với lời của Thiên Lục, nàng ta đã cầu xin ta không nên ép Thiên Phi tới cùng đường. Nhưng bây giờ những chuyện này có liên quan gì tới ta kia chứ? Những người trong hậu cung không muốn buông tha cho Thiên Phi nhiều vô số. Ta nghĩ đến lúc nàng ta còn là Đức phi đã gây ra một mớ bòng bong khó lòng tháo gỡ! Nhưng người như Thiên Phi trở thành cái đích ọi người chỉ trích, ta không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào. Bởi vì nàng ta không hiểu được thế nào là tiến thoái! Nàng ta không biết nhìn xa trông rộng cũng như lúc nào cũng đứng ngồi không yên! Ta cười nhạt một tiếng: "Thục phi nương nương nói như vậy sai rồi. Có tội hay vô tội thì tình mẫu tử giữa người mẹ và đứa bé vẫn luôn thuần khiết." Ta quay sang Hạ Hầu Tử Khâm, khẽ nói : "Hoàng thượng, không có người mẹ nào không thương yêu con của mình." Ta nói như thế cũng là nói cho Thái hậu nghe, tránh cho bà suy nghĩ ta đang nói giúp Dụ thái phi. Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm hơi xúc động, bên dưới Thiên Lục nhìn ta càng kinh ngạc hơn. Mặc dù, ta nói câu sau cùng không ai hiểu rõ trừ Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng Thiên Lục sẽ vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì hôm nay tự nhiên ta lại nói giúp Thiên Phi. Thực ra những lời này vừa giúp Thiên Phi cũng là giúp chính ta. Thiên Lục đứng ra cầu xin cho Thiên Phi ngoài dự đoán của ta, nhưng lại làm cho kế hoạch của ta được tiến hành thuận lợi. Xung quanh trầm lặng trong chốc lát, mới nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Người đâu, truyền Phi tiểu viện." Nghe thấy vậy, đôi mắt Thiên Lục tràn đầy niềm vui, vội vàng dập đầu: "Thần thiếp thay mặt Phi tiểu viện xin tạ ơn ân điển của Hoàng thượng và Thái hậu!" Thiên Lục đứng dậy, trở về chỗ ngồi của mình. Sau đó quay sang nhìn ta, ta cố gắng hết sức quay mặt đi, bưng chén trà trước mặt lên uống cạn. Chỉ trong giây lát, đã thấy vị công công vừa chạy ra đã trở về, chỉ thấy sắc mặt y trắng bệch, quỳ "Phịch" xuống hoảng hốt: "Hoàng thượng, Hoàng thượng không xong rồi! Huyễn Nhiên các xảy ra chuyện… Xảy ra tai nạn chết người !" Bàn tay bưng chén trà khẽ run lên, Thẩm tiệp dư làm việc thật khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Tất cả mọi người như hít một luồng khí lạnh, thấy Hạ Hầu Tử Khâm quắc mắt đứng dậy, nghiêm nghị hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Thái hậu cũng thay đổi, ôm Thần Cảnh trong lòng giao cho nhũ mẫu bên cạnh, bà đứng dậy nhìn người phía dưới. Thái giám kia run run vội nói: "Nô tài… Nô tài cũng không biết, hình như là… Là Phi tiểu viện đánh chết người." "Cái gì?" Tiếng Thiên Lục đầy ngạc nhiên, sắc mặt của nàng ta thoáng chốc đã trở nên trắng bệch không còn chút máu. Nàng ta vội xoay người nhìn người phía trên nói : "Xin Hoàng thượng cho phép thần thiếp qua đó xem thử." Hắn lại hừ một tiếng lạnh lùng đáp: "Trẫm tự đi!" Dường như Thái hậu còn muốn nói điều gì đó nhưng đã thấy hắn bước nhanh ra ngoài. Thiên Lục vội vàng đuổi theo. Lúc này, chúng phi tần đã châu đầu ghé tai vào với nhau, bọn họ đã sớm thoát ra khỏi sự sợ hãi khi nghe tin có người bị đánh chết rồi nhanh chóng trở nên vui sướng khi thấy người gặp họa. Ta chần chờ một lát cuối cùng cũng đứng lên nhìn Thái hậu: "Trường Phù cũng đi xem thử." Dứt lời, ta xoay người bước đi. Nhưng mới ra khỏi Quỳnh Thai, đã nghe phía sau có người đi theo, sau đó là giọng của Diêu Thục phi: "Bản cung cũng rất tò mò, đầu óc của Phi tiểu viện có vấn đề hay không mà lúc này còn gây ra những chuyện như vậy!" Ta không để ý tới nàng ta, chỉ im lặng đi thẳng về phía trước. Bên ngoài Huyễn Nhiên các đã có Vũ lâm quân vây quanh canh gác. Canh giữ bên ngoài là những ngự tiền thị vệ lạ mặt, người lính ngự tiền thị vệ trước đây – Lý Văn Vũ đã cùng một vạn binh lính bị bắt nhốt và hy sinh rồi. Trên đường đi đến đây, trong lòng ta có rất nhiều cảm xúc. Người chung quanh, chuyện trước mắt tất cả đều biến mất. Lúc bước vào có thể nghe thấy tiếng nữ tử gào khóc, không còn nghi ngờ đó là Thiên Phi. Ta và Diêu Thục phi bước vào cửa, thấy Thiên Phi nằm khóc trên mặt đất, trước mặt nàng ta là thi thể của Nhuận Vũ. Ta nhìn thấy, khóe miệng của Nhuận Vũ vẫn còn vết máu. Thiên Phi khóc lớn gào lên: "Hoàng thượng, thần thiếp không giết người! Không giết ả!" Hạ Hầu Tử Khâm đứng trước mặt Thiên Phi, lạnh lùng nhìn nàng ta, Thiên Lục vội

vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng minh giám, Nhuận Vũ chết nhất định không liên quan đến Phi tiểu viện!” Diêu Thục phi đang đứng phía sau ta cười lạnh: “Không liên quan thì vì sao đang êm đẹp người lại lăn ra chết ở Huyễn Nhiên các?” Ánh mắt nàng ta nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất, khóe miệng khẽ cười, “Trên cánh tay cung nữ kia bị thương, chẳng lẽ không phải là do Phi tiểu viện dùng trâm đâm sao?” Nghe nàng ta nói ta mới nhìn thấy vết thương thật nhỏ trên cánh tay Nhuận Vũ, lúc này vẫn còn máu rỉ ra. Trong lòng ta cười ngao ngán, đã bao lâu rồi mà sao Thiên Phi cũng chỉ biết có mỗi một trò này? May mắn là bây giờ tuyết không rơi nên không có băng, nếu không chắc nàng ta lại muốn dùng phương pháp lúc trước của Phong Hà chăng? Cho nên ta mới nói, đầu óc của nàng ta giống như một khối thịt. Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm lạnh băng, xoay người nhìn thái giám đang quỳ trên mặt đất nói: “Ngươi nhìn thấy cái gì?” Tên thái giám kia cúi thấp đầu, giọng run run: “Hôm nay, lúc nô tài mang bữa tối đến cho tiểu chủ thì nghe thấy bên trong có tiếng khóc. Nô tài tò mò nên bước lên nhìn thử mấy lần, thấy… Thấy tiểu chủ đang đánh chửi cung nữ này. Còn đấm đá cô nương ấy túi bụi.” “Ngươi nói bậy!” Thiên Phi sợ hãi kêu lên, “Hoàng thượng, thần thiếp không có!” Ta nhìn thái giám kia, thấy bàn tay y khẽ run lên nhưng vẫn không dám ngẩng đầu. Thiên Lục vội vàng kéo vạt áo Thiên Phi lại nói: “Tỷ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tỷ mau nói đi!” Thiên Phi sợ đến mức cả người cứng đơ nhưng miệng vẫn không ngừng chửi mắng: “Ả tiện tỳ Nhuận Vũ kia, từ lúc tới Huyễn Nhiên các ngày càng không tôn trọng ta, hôm nay ta sai làm gì cũng không chịu làm, ta tức giận quá, nên đã dùng cây trâm đâm ả mấy cái, ả còn đánh lại ta nữa. Dám đẩy ngã ta, nên ta tức giận đá ả một cước, ai biết được ả lại lăn ra chết như vậy…” Thiên Phi vừa dứt lời đã nghe tên thái giám kia nói lại: “Tiểu chủ, sao người lại nói dối như thế… Rõ ràng nô tài nhìn thấy cung nữ này bị người đánh chết tươi mà. Người là chủ tử, kẻ làm nô tì ai dám đánh lại người chứ a!” “Ngươi…” Thiên Phi thực sự là không biết nặng nhẹ, lúc này còn muốn xông lên dạy dỗ người khác, may mắn là được Thiên Lục kéo lại. Cuối cùng Hạ Hầu Tử Khâm không nhịn được, xoay người đi nói: “Trẫm thấy ngươi được đối xử rất thoải mái, trẫm…” “Hoàng thượng.” Ta cắt ngang lời của hắn nói, “Hôm nay, mặc dù chỉ là cái chết của một cung nữ nhưng việc này vẫn không thể phớt lờ được. Trường Phù thấy, vị công công này thuật lại mọi chuyện rất ung dung không hề sợ hãi gì cả.” Tên thái giám kia biến sắc, đang định mở miệng nói thì ta lại nói tiếp: “Theo Trường Phù thấy, không bằng điều tra nguyên nhân cái chết của cung nữ này trước xem thử có thật sự là bị Phi tiểu viện đánh chết hay không.” Thiên Lục ngày càng kinh ngạc vì ta. Ta không nhìn nàng ta chỉ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, thấy hắn cau mày không nói lời nào. Ta biết xảy ra chuyện hôm nay hắn rất bất mãn, thậm chí hắn sẽ bỏ mặc không muốn bận tâm đến. Thẩm tiệp dư đã đoán chắc được thời cơ này cho nên mới có thể đánh một đòn chí mạng giữa lúc này. Chỉ tiếc nàng ta đã tính sai một điểm, đó chính là ta. Ta nhìn tên thái giám đang quỳ trên mặt đất chỉ nói: “Truyền thái y đến xem thử thì tất cả mọi chuyện đều rõ ràng.” Nhìn bộ dạng của tên thái giám kia, thực ra không cần chờ thái y đến mà chỉ cần ta nói như vậy, e là y đã không chịu nổi rồi. Quả nhiên, tên thái giám kia cả người mềm nhũn, té co quắp trên mặt đất. Y run run mở miệng: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!” Ta liếc xéo y, y lại nói: “Là… Là Thẩm tiểu chủ ép buộc nô tài nói như vậy.” Thiên Phi biến sắc thốt lên: “Thẩm tiệp dư!” Sắc mặt Diêu Thục phi cũng thay đổi, xem ra chuyện Thẩm tiệp dư giả điên, ngay cả Diêu Thục phi cũng không biết. Lúc này, rốt cuộc nàng ta cũng mở miệng: “Sao, Thẩm tiệp dư không phải bị điên rồi ư?” Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm vẫn khó coi như trước, hắn chỉ nhìn Diêu Thục phi đầy mệt mỏi: “Trẫm cảm thấy mệt mỏi, việc này giao cho Thục phi xử lý.” Dứt lời, hắn cũng không nhìn chúng ta nữa, bước nhanh ra ngoài. Diêu Thục phi đáp lại: “Người đâu, đi mời Thẩm tiệp dư!” Thẩm tiệp dư tới, nàng ta còn cười ngây ngô, chỉ tay vào chúng ta nghêu ngao: “Ăn cơm à? Các ngươi ăn cơm à? Ha ha —— “ Ta cười lạnh lùng: “Thẩm tiệp dư còn giả vờ làm gì? Tất cả mọi người đều biết cả rồi.” Trong đôi mắt nàng ta hiện rõ sự khiếp sợ, thoáng giật mình. Thiên Phi nhảy dựng lên, muốn nhào về phía trước nhưng bị Thiên Lục kéo lại, nàng ta nhịn không được hét lên: “Con đê tiện kia, dám hãm hại ta! “ Thẩm tiệp dư lại nhìn ta, cắn răng nói: “Công chúa, không ngờ ngươi…” Nàng ta đương nhiên là không nghĩ ra. Chỉ vì trong mắt ta Thẩm tiệp dư nguy hiểm hơn rất nhiều so với Thiên Phi. Dùng Thiên Phi để đổi nàng ta, ta cảm thấy rất đáng giá.

227. Q.3 - Chương 21: Cố Gia

Edit: Kim NC Beta: Tomoyo Douji + Như Bình

Ta không nhìn Thẩm tiệp dư mà quay sang Diêu thục phi hỏi: "Thục phi nương nương nói xem nên xử lý việc này như thế nào?" Sắc mặt Diêu thục phi tái nhợt, đã biết Thẩm tiệp dư giả điên nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Thẩm tiệp dư. Nàng ta chậm rãi đi đi lại lại trong phòng nói: "Nếu Hoàng thượng đã giao việc này cho bản cung xử lý, đương nhiên bản cung sẽ không thiên vị bên nào. Vừa rồi, công công này khai rằng Thẩm tiệp dư sai khiến y vu oan giá hoạ, bản cung cũng không thể tin lời nói một phía của y." Nàng ta vừa dứt lời, tên thái giám đang quỳ trên mặt đất sợ tới mức mặt trắng bệch, vội dập đầu: "Nương nương, Thục phi nương nương, người hãy tin nô tài! Những lời nô tài nói đều là thật!" Y vừa nói vừa dập đầu liên tục. Diêu thục phi cười nhạt một tiếng: "Người đâu? truyền thái y, ta muốn biết rốt cuộc vì sao cung nữ này chết?" Có người đáp lời rồi vội vã đi mời thái y. Ánh mắt Thẩm tiệp dư vẫn nhìn ta chằm chằm. Đến chết nàng ta cũng không nghĩ ra vì sao ta lại bán đứng nàng ta. Bởi vì ta sẽ không ngốc đến mức nói cho nàng ta biết, Trường Phù chính là Đàn phi. Thái y đã đến, sau khi khám nghiệm thi thể, y chậm chạp đứng dậy dè dặt nói với Diêu thục phi: "Khởi bẩm Thục phi nương nương, cung nữ này chết do bị trúng độc." Nghe vậy, Thiên Phi đột nhiên kích động: "Thẩm tiệp dư, ngươi là đồ tiện nhân! Dám dùng thủ đoạn độc ác này để hãm hại ta!" Thiên Lục cố gắng giữ chặt tay Thiên Phi, đề phòng nàng ta vì quá phẫn nộ mà xông vào Thẩm tiệp dư. Thế nhưng đôi mắt của Thiên Lục lại âm thầm lóe lên sự tức giận. Ta nhớ lại mấy ngày trước, khi Thiên Lục đến Cảnh Thái cung, lúc nhắc tới chuyện của Nhuận Vũ dường như nàng ta rất phẫn nộ. Lần này, trong lòng Thiên Lục dĩ nhiên cũng đang hận Thẩm tiệp dư. Ta không thể không nói, vì tình tỷ muội với Thiên Phi mà Thiên Lục luôn tận tâm tận sức giúp đỡ nàng ta. Đây cũng là điều duy nhất làm ta cảm thấy có chút ghen tỵ với Thiên Phi. Thiên Lục vừa giữ tay Thiên Phi vừa nói: "Đã có chứng cứ vô cùng xác thực, nương nương người nói xem nên làm gì bây giờ?" Diêu thục phi không ngờ Thiên Lục đột nhiên hỏi như vậy, hơi kinh ngạc ngoái đầu lại, liếc mắt nhìn nàng ta rồi lập tức trả lời:" Tích quý tần cảm thấy nên xử lý thế nào?" Thiên Phi nghiến răng gào lên:" Còn xử lý thế nào nữa! Xử tử!" Ta nhìn Thiên Phi, nàng ta đang hận không thể xử tử Thẩm tiệp dư ngay lập tức. Lại nghe Thiên Lục nói: "Không, hôm nay là ngày vui của tiểu Hoàng tử, trong cung không nên có máu chảy đầu rơi. Theo ý thần thiếp, nên giam nàng ta vào lãnh cung trước." Diêu thục phi mỉm cười, lập tức đáp lại: "Tích quý tần quả nhiên suy nghĩ chu đáo. Bản cung cũng nghĩ vậy, đợi bản cung trở về báo lại cho Hoàng thượng và Thái hậu biết việc này, có lẽ thánh chỉ sẽ nhanh chóng được truyền đến." Dứt lời, nàng ta không quên liếc nhìn ta. Ta thản nhiên nhìn nàng ta, không nói câu nào. Đây là chuyện của hậu cung. Hiện giờ, ở hậu cung này, Diêu thục phi chính là phi tần có địa vị cao nhất, nàng ta xử lý việc này đương nhiên không ai dám có ý kiến gì khác. Mà lúc này, ta là Công chúa Đại Tuyên, vì thế ta cũng không nên xen vào, chỉ cần yên lặng lắng nghe. Cuối cùng Thẩm tiệp dư cũng mở to hai mắt hoảng hốt, nàng ta giãy giụa, lại bị hai thái giám đứng phía sau giữ chặt hai tay. Thẩm tiệp dư nhìn ta, lạnh lùng nói:" Công chúa, Công chúa, ngươi cho là ngươi hợp tác với bọn họ trừ khử ta, sau này ngươi có thể hô phong hoán vũ ở hậu cung sao? A, haha—- Ngươi thực sự quá ngây thơ rồi. Ngươi đã quên những lời ta nói hôm qua rồi à? Ngươi cho rằng tất cả bọn họ đều là người tốt sao?" Ta chỉ thấy sắc mặt Diêu thục phi hơi tái đi, nàng ta trầm giọng quát lên: "Giải đi!" Hai thái giám cúi đầu nhận lệnh, áp giải Thẩm tiệp dư ra ngoài. Nhưng nàng ta vẫn cố nói tiếp: "Ngươi đúng là có mắt như mù, rồi sẽ có lúc chính ngươi chết cũng không biết mình vì sao! Ngươi cho là ngươi ỷ vào sự sủng ái của Hoàng thượng..." Thái giám đã kéo nàng ta ra ngoài, tiếng gào thét của nàng càng lúc càng xa. Ta chỉ lạnh lùng nhìn về phía đó, nếu ta có mắt như mù thì đã chết từ lâu rồi. Hiện giờ ta đã biết Thẩm tiệp dư ngươi có tâm tư tàn độc, nếu ta vẫn không đề phòng chẳng lẽ lại đợi ngươi âm thầm mưu hại ta thêm vài lần nữa sao? Nếu thật sự như vậy, Tang Tử ta mới chính là phạm sai lầm lớn! Còn Thiên Phi, ta cũng không cần quá lo lắng vì nàng ta. Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng của Thiên Phi ở phía sau: "Thiên Lục, muội thấy rồi chứ? Tỷ bị người ta vu oan! Đúng rồi, Hoàng thượng phái người tới đón tỷ sang Quỳnh đài dự tiệc rượu mừng Cảnh nhi đầy tháng, tỷ..." "Tỷ." Thiên Lục cắt ngang lời nàng ta, cắn môi nói tiếp: "Tỷ không cần phải đi Quỳnh đài nữa." Ta chỉ biết cười, Thiên Phi thật sự là ngu xuẩn, hôm nay xảy ra chuyện như vậy dù cuối cùng có bị oan hay không thì nàng ta cũng đã mất cơ hội đến Quỳnh đài. Thiên Phi biến sắc, hấp tấp nắm lấy tay Thiên Lục, vội vàng hỏi dồn dập: "Tại sao? Tại sao không cho tỷ đi? Tỷ bị oan mà! Thiên Lục, muội nhanh đi nói với Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng biết là tỷ bị vu oan, nhất định sẽ tha thứ cho tỷ!" "Tỷ..." Lúc này, Diêu thục phi bỗng cười một tiếng, hạ lệnh: "Hôm nay, Phi tiểu viện các đã tự ý sử dụng tư hình(*) ở Huyễn Nhiên, từ nay về sau cứ giam ở Huyễn Nhiên các đi."

* Tư hình là những cách tra tấn rất kín đáo, bề ngoài không nhìn thấy vết thương nhưng người bị phạt vẫn cực kỳ đau đớn. Kiểu trừng phạt này thường được các phi tần, cung nữ âm thầm sử dụng trong hậu cung, chẳng hạn như hình phạt châm kim khắp người trong phim Hoàn Châu cách cách.Nghe vậy, Thiên Phi hung

hăng trừng mắt nhìn người trước mặt, một lúc sau mới tức giận hét lên: "Ngươi dựa vào đâu mà muốn giam cầm ta!" "Tỷ" Thiên Lục giữ chặt, khẽ gọi nàng ta. Diêu thục phi đắc ý cười: "Dựa vào cái gì à? Chính là một câu của Hoàng thượng khi nãy, giao việc này cho bản cung xử lý!" Ta cười lạnh, xoay người đi ra ngoài. Giọng Thiên Phi vẫn vang lên ở phía sau: "Ta không phục, ta muốn gặp Hoàng thượng! Cảnh nhi là do ta sinh ra, ta mới là mẹ đẻ của nó! Ngươi chẳng qua chỉ là Thục phi, người đừng vì bản thân không sinh được hoàng tự mà ghen tỵ với ta! Vốn dĩ Hoàng thượng muốn tha thứ cho ta, là các ngươi, là đám các ngươi muốn hãm hại ta!" Bước chân ta hơi khựng lại, Thiên Phi thật sự….Ấu trĩ đến mức khiến ta cảm thấy buồn cười. Dám nhắc đến hoàng tự trước mặt Diêu thục phi, nàng ta đang cảm thấy cuộc sống của mình quá yên bình, quá nhàm chán hay sao? Thiên Lục vội lên tiếng cầu xin: "Thục phi nương nương thứ tội. Phi tiểu viện vì thương tâm quá mức nên mới nói năng hồ đồ, tỷ ấy….tỷ ấy không có ác ý." Giọng nói của Thiên Lục có vẻ hoảng hốt, trong lòng nàng ta hiểu rõ tính cách của Diêu thục phi. Thiên Phi vẫn hét lớn: "Sao phải sợ ả? Những gì ta nói đều là sự thật!" Đúng thế, là sự thật, nhưng ở nơi này có đôi khi sự thật cũng không còn là sự thật nữa, đúng không? Tiếng Diêu thục phi nhàn nhạt vang lên: "Người đâu, Phi tiểu viện điên rồi, đưa nàng ta trở về tẩm cung đi, nhớ trông chừng cẩn thận. Đưa Quý tần nương nương ra ngoài, sau này nếu không có chuyện gì cũng không cần tới thăm hỏi. Kẻ nào không có phận sự thì không được phép ra vào Huyễn Nhiên các." Lúc này, ta đã ra tới bên ngoài. Ta chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng ầm ĩ bên trong. Ta cũng biết, hình phạt đó do Diêu thục phi tự ban ra, nhưng khi nàng ta nói với Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu hai người cũng sẽ không phản đối. Việc đột nhiên giam lỏng Thiên Phi cũng không có ảnh hưởng gì với bọn họ. Quan trọng là, bản thân Thiên Phi quá không an phận. Ngoại trừ việc Thiên Phi may mắn sinh hoàng tử, những chuyện khác nàng ta hoàn toàn sai lầm. Lúc này gió đã bắt đầu thổi, mang đến cảm giác lành lạnh, ta nhìn thấy Tư Âm đang đứng chờ ở xa xa. Thấy ta đi ra, nàng vội chạy tới đỡ tay ta: "Công chúa hồi cung luôn ạ?" Ta hơi ngơ ngác, đã nghe nàng giải thích: "Không cần đến Quỳnh Thai nữa đâu ạ, nghi thức mừng đầy tháng của Hoàng tử được cử hành rất đơn giản." Nàng muốn nói tiệc mừng đã kết thúc. Ta hơi chần chừ sau đó gật đầu. Đi được vài bước, ta lại hỏi: "Đêm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi ở đâu?" Tư Âm vội đáp: "Nghe nói Hoàng thượng tới Ngự thư phòng, có lẽ đêm nay người sẽ quay về Thiên Dận cung nghỉ ngơi." Ta biết hôm nay chàng không vui. Ta đi cùng Tư Âm về Cảnh Thái cung, lúc đi tới hành lang ta nhìn thấy một bóng người đi ngang qua phía bên kia hành lang. Nhờ ánh đèn chiếu sáng bên ấy, ta nhìn chăm chú mới nhận ra đó là vị thái y đã bắt mạch giúp ta. Hướng này… Trong lòng ta hơi kinh hãi, ta nhớ ra rồi nhất định là đi đến Lăng Lạc cư. Hóa ra, y chính là người mà An uyển nghi nhắc đến với ta. Nhưng nếu y đã muốn giúp An uyển nghi bảo vệ an toàn cho bào thai của nàng ta thì nhất định sẽ cố gắng hết sức. "Công chúa đang nhìn gì vậy ạ?" Tư Âm thấy ta dừng chân liền hỏi. Ta vội hoàn hồn, khẽ nói:" Không có gì, chúng ta đi thôi." Nàng gật đầu đỡ ta đi về phía trước. Ngày hôm sau, lúc ngồi một mình trong tiểu đình ta lại nhớ tới chuyện của Cố gia. Khi đó Hạ Hầu Tử Khâm đã đồng ý với ta để cho ta đi thử xem, nhưng đêm qua đã xảy ra chuyện không vui nên ta vẫn chưa có cơ hội nhắc lại việc này với hắn. Ta thở dài một tiếng. Lại ngồi thêm một lúc nữa, ta thấy Lý công công vội vã chạy vào. Nhìn thấy ta, y vội nói: "Công chúa, công chúa, không xong rồi!" Y chạy rất nhanh nên trán đầy mồ hôi. Ta cảm thấy lòng chùng xuống, mơ hồ cảm thấy có chuyện không hay xảy ra. Y chạy tới trước mặt ta nói: "Công chúa, Hoàng thượng nói…" Y hạ thấp giọng xuống, nói thầm mấy câu vào tai ta. Ta giật mình kinh hãi, hỏi y: "Chuyện xảy ra khi nào?" "Sáng nay." Y đáp. Ta vội đứng lên, y đã nghiêng người nói: "Loan kiệu đã chờ ở bên ngoài ạ." Lúc này, ta cũng không nhìn y chỉ bước nhanh ra ngoài. Tư Âm hoảng hốt, vội vội vàng vàng đi theo ta. Ta hơi do dự nhưng thấy Lý công công im lặng nên ta cũng không ngăn cản. Lý công công là người của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu việc này không thể để cho người khác biết, chắc chắn y sẽ ngăn Tư Âm lại. Huống chi, chỉ có mình ta đi tới thiên lao gặp phạm nhân cũng không hay lắm. Ta bước lên loan kiệu, vừa định đi thì nghe Lý công công nói: "Công chúa, người hãy cầm lấy cái này." Ta nhận lấy, là lệnh bài xuất cung. Màn kiệu buông xuống, ta cầm chặt lệnh bài trong tay, khẽ cắn môi, ta không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Đáng lý ra ta nên đi tới đó sớm hơn. Trong lòng ta thấp thỏm không yên, Khanh Hằng, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may… Có lệnh bài trong tay đương nhiên không ai dám ngăn cản, ta đi nhanh tới thiên lao của Hình bộ. Tư Âm đỡ ta xuống kiệu, mới đi được mấy bước thì thấy một người tiến đến, nói với ta: "Vị này là Trường Phù công chúa?" Ta ngước mắt lên nhìn chăm chú người vừa nói. Thật không ngờ người đó là Tấn vương. Hóa ra, y vẫn chưa trở về đất phong. Hạ Hầu Tử Khâm giao việc này cho y điều tra, ta cũng cảm thấy hơi kinh ngạc. Ta đưa mắt nhìn phía sau y theo bản năng, sau đó lại cảm thấy buồn cười. Mặc dù y phụ trách vụ án của Cố gia, nhưng Vãn Lương chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp sao có thể theo y đến nơi này được. Cũng có thể lần này Vãn Lương không hề tới hoàng đô. "Công chúa?" Y nhìn ta nghi ngờ. Ta chợt giật mình hoàn hồn lại, cười xấu hổ vội nói: "À, bản cung không biết nên xưng hô thế

nào?" Y khẽ cười:" Bản vương là Tấn vương." Ta gật đầu: "Thì ra là Vương gia." Nói xong, ta bước đi nhanh hơn nhíu mày hỏi: "Sự việc cụ thể thế nào?" Y thu lại nụ cười bước theo ta: "May mà ngăn lại đúng lúc, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đã truyền thái y tới, Hoàng thượng ra lệnh không thể để y chết." "Đưa bản cung đi xem." Ta không nhìn y, chỉ đi thật nhanh. Người phía sau trầm giọng: "Lần này Cố Địch Vân thật sự rất cương quyết." Ta không lên tiếng, lại nghe y bảo: "Bản vương nghe nói, trên chiến trường Công chúa vô cùng đa mưu túc trí, lần này Hoàng thượng lại giao trọng trách bản vương cũng muốn tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Công chúa." Tay khẽ run, ta nhẹ nhàng đáp lời y:" Bản cung sẽ thử một lần." Lúc này, đoàn người đã đi đến thiên lao. Ánh sáng mặt trời lập tức biến mất, bên trong làm cho người ta có cảm giác âm u lạnh lẽo như vừa bước vào địa ngục. "Công chúa lạnh sao ạ?" Tư Âm ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi ta. Ta lắc đầu lại nghe Tấn vương nói: "Đã cho người đưa sang nhà lao khác, lúc này thái y đang ở bên trong." Y nói xong, ta liền nhìn thấy có hai thị vệ đứng canh gác trước cửa thiên lao, y phục của họ không phải là lính canh ngục. Ta vừa nhìn liền biết người ở bên trong là Cố Khanh Hằng. Hít một hơi thật sâu, ta chậm rãi bước đến, thị vệ vội hành lễ với ta. Ta cất bước đi vào thấy Cố Khanh Hằng đang nằm ở bên trong, trên giường được lót một lớp cỏ khô thật dày. Nhìn thấy Vương thái y đang đứng một bên, ta bước đến khẽ hỏi: "Thế nào rồi?" Vương thái y cúi đầu trả lời ta: "Chỉ bị mất máu, không nguy hiểm tới tính mạng ạ." Nghe vậy, cảm giác nặng nề của ta biến mất. Ta hơi lưỡng lự, cuối cùng giơ tay lên ý bảo bọn họ lui xuống. Đôi mắt Tư Âm thoáng kinh ngạc, ta chỉ nói: "Tất cả lui ra ngoài hết đi." Ta ngoái đầu lại, nhìn Tấn vương mỉm cười: "Vương gia không tin bản cung sao?" Tấn vương hơi giật mình vội lắc đầu: "Không, Hoàng thượng tin Công chúa, đương nhiên bản vương cũng tin." Y quay sang những người khác: "Tất cả ra ngoài." Bọn họ vâng dạ rồi bước ra, Tấn vương lại nói với ta:" Công chúa, nếu có chuyện gì, người chỉ cần kêu lên một tiếng là được." Ta gật đầu, thấy y đi ra thị vệ khóa cửa nhà lao lại. Ta xoay người, ánh mắt dừng lại trên thân thể của người đang nằm trên giường, chần chừ một chút rồi chậm rãi bước đến gần. Người đó hơi quay mặt lại, nhìn thấy ta khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt, yếu ớt nói: "Muội đã tới." Ta bước đến cầm lấy tay y, nhìn sắc mặt tái nhợt của y nức nở:" Sao có thể như vậy?" Vừa rồi Lý công công đến, chỉ nói Cố Khanh Hằng ở trong lao bị thương, còn nói là Cố đại nhân ra tay. Khi đó ta cũng không thể hỏi kỹ, trong lòng vô cùng căng thẳng. Y chống tay định ngồi dậy, ta hoảng sợ vội giữ y lại: "Huynh đang bị thương, nên nằm xuống nghỉ ngơi." Y hơi giãy giụa cuối cùng cũng nằm xuống. Có lẽ động tác vừa rồi đã làm vết thương nứt ra nên y nhíu chặt chân mày, đưa một tay đè lên vết thương. "Khanh Hằng…" Ta lo lắng gọi y. Y lại lắc đầu: "Huynh không sao." Ta quay đầu nhìn, ngoài kia quả nhiên không có một bóng người liền hỏi y: "Sao Cố đại nhân lại có vũ khí trong tay?" Đã bị giam vào thiên lao thì đến y phục trên người cũng phải đổi thành quần áo tù nhân, càng không thể giấu vũ khí trong người. Y mở to mắt nhìn ta khẽ nói: "Là đao cướp được từ lính canh ngục." Cướp đao? Sự cố này có lẽ chỉ xảy ra trong nháy mắt. Tay ta run run, chậm rãi xoa nhẹ vết thương của y. Đôi mắt y tràn ngập vẻ đau đớn, nghiến răng nói:" Không ngờ phụ thân lại nhẫn tâm đâm ta một đao." Ta cảm thấy xót xa, hành động tuyệt tình của Cố đại nhân tất nhiên khiến y thất vọng cùng cực. Có điều Cố đại nhân vô cùng thương yêu đứa con trai này, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy? Cho dù tất cả mọi người đều tin nhưng ta sẽ không tin. Ta vĩnh viễn không quên khi đó y chỉ bị Thái hậu phạt đánh trượng mà Cố đại nhân vừa nhìn thấy ta, toàn thân đã tràn ngập thù hận, thái độ đó không phải giả vờ. E là Cố Khanh Hằng bởi vì quá quan tâm tới phụ thân nên không nhìn ra nỗi khổ tâm của ông ta. Vết thương dưới xương sườn ba tấc, chỉ chảy máu chứ không mất mạng. Nếu Cố đại nhân đã đoạt đao của lính canh ngục, nếu ông ta thật sự muốn giết y thì sẽ không chọn đâm vào vị trí này. Ông ta không phải muốn giết y mà chính là muốn cứu y. Ông ta cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm đã xác định Cố gia có tội, lại nghĩ với tính cách của Hạ Hầu Tử Khâm, sau khi tìm được chứng cứ phạm tội nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt người của Cố gia. Vừa đúng lúc Cố Khanh Hằng khuyên ông ta giao ra chứng cứ phạm tội, ông ta chỉ cần triệt để đẩy Cố Khanh Hằng về phe Hạ Hầu Tử Khâm, sau đó cầm đao làm ra vẻ muốn giết y với hi vọng làm như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ buông tha cho Khanh Hằng. Cho dù ta vô cùng chán ghét Cố đại nhân, nhưng những việc ông ta làm vì Khanh Hằng ta vẫn rất cảm kích. "Tam nhi." Y khàn giọng gọi ta, giọng điệu thê lương: "Lúc trước huynh vẫn không tin chuyện thích khách thật sự có liên quan đến phụ thân. Ngay cả khi vừa từ tiền tuyến trở về, bị Hoàng thượng giam vào thiên lao huynh cũng không tin. Nhưng chuyện đến mức này khiến huynh muốn không tin cũng không được." Y nhìn ta nhỏ giọng hỏi: "Muội nói xem, vì sao ông ấy phải làm vậy? Chẳng lẽ ông ấy hưởng thụ vinh hoa phú quý còn chưa đủ ư?" Giọng nói của y có chút nghẹn ngào, ta chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, những giọt lệ nơi khoé mắt cứ chực trào ra. Nắm chặt tay y, ta hỏi:" Ông ấy nói gì với huynh?" Y lắc đầu:" Ông ấy không nói gì hết, huynh có hỏi, ông ấy cũng không trả lời." Cố đại nhân muốn việc này hoàn toàn không liên quan tới y, cho nên không nói cho y biết một chút nào. Cho dù y có hiểu lầm mà hận ông ta cũng được,

vô cùng thương tâm cũng không sao, ông ta đã quyết không để y bị cuốn vào vũng lầy này. Có lẽ cho tới bây giờ ta không hề cảm thấy Cố đại nhân là người tốt, nhưng lần này ta đã thay đổi cách nhìn về ông ta. Ta hít một hơi hỏi: "Vết thương còn đau lắm phải không?" Y khẽ giật mình rồi lập tức lắc đầu. Ta biết sự đau đớn thể xác sao có thể sánh với nỗi đau trong lòng? Ta đưa tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán y, khẽ nói: "Hoàng thượng có ý tha mạng cho phụ thân huynh." Y cười nhạt một tiếng: "Việc này huynh đã sớm biết rồi, nhưng ông ấy không chịu nói chuyện gì, dù Hoàng thượng có lòng cũng thể buông tha." Ta gật đầu: "Việc này muội biết, huynh yên tâm nếu như Hoàng thượng đã cho phép muội đến đây, muội sẽ cố gắng hết sức vì huynh." Ta làm việc này không phải vì bất kỳ ai khác, mà chỉ vì Cố Khanh Hằng. Dù bây giờ Cố đại nhân trong mắt Khanh Hằng có thay đổi thế nào thì ông ta vẫn là cha của y. Tính cách của Cố Khanh Hằng, ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Cho dù Cố đại nhân thật sự muốn giết y, y cũng sẽ không dứt bỏ tình phụ tử. Huống chi, Cố đại nhân hoàn toàn không muốn làm tổn thương đứa con trai này. Y dường như hơi giật mình nhìn ta, bỗng xoay tay cầm lấy tay ta vội la lên:" Không, muội không thể đi. Huynh sợ ông ấy sẽ làm muội bị thương, ôi…" Y muốn đứng lên lại đụng tới vết thương, vẻ mặt rất đau đớn. Ta vội đỡ lấy y, cau mày nói:" Huynh đừng kích động, muội sẽ cẩn thận. Cố đại nhân không thể gây tổn thương gì uội đâu, huynh yên tâm." Y vẫn lắc đầu:" Không, Tam nhi, muội hãy nghe huynh nói, phụ thân hiện giờ không phải là Cố đại nhân mà muội biết trước đây. Ông ấy bây giờ ngay cả huynh cũng không tha, huynh không thể để uội mạo hiểm như vậy." Nước mắt ta rơi xuống từng giọt, nhìn bộ dạng này của y lòng ta vô cùng đau đớn. Ta nhắc lại câu nói khi nãy: "Hoàng thượng yên tâm để muội tới đây là do tin muội. Muội sẽ không ngốc tới mức để ình bị thương, huynh cũng phải tin tưởng muội chứ." Y siết chặt tay ta lắc đầu: "Không, không phải huynh không tin muội, mà là không tin chính bản thân mình. Huynh nói sẽ bảo vệ muội nhưng cứ một lần rồi hai lần, huynh đều không thể bảo vệ muội chu toàn. Lần này biết rõ có nguy hiểm, nếu huynh lại buông tay để muội đi, huynh…huynh…" "Khanh Hằng…" "Tam nhi, huynh không thể làm chuyện khiến mình hối tiếc, muội hiểu không?" Y nhìn ta, gằn từng tiếng. Ta nhìn y, cương quyết nói: "Huynh không có chuyện gì để hối tiếc, muội cũng sẽ không để cho huynh phải hối tiếc bất cứ chuyện gì." Dù là ta hay là Cố đại nhân, ta cũng không để cho huynh cảm thấy hối tiếc. "Tam nhi…" Y lắc đầu vẫn không muốn buông tay. Ta cầm tay y, nhẹ nhàng gỡ ra xoay người gọi: "Người đâu!" "Công chúa." Hai thị vệ lập tức chạy tới. Ta nói: "Mở cửa." Bọn họ không chần chừ, nhanh chóng lấy chìa khóa ra mở cửa. "Đừng đi." Tay ta bị y kéo lại. Ta ngoái đầu lại, cười nói với y: "Khanh Hằng, chờ muội." Từ rất lâu rồi, huynh vẫn luôn bảo vệ muội. Lần này, hãy để muội bảo vệ huynh. Ta đưa tay gỡ tay y ra, y muốn đứng lên lại bị hai thị vệ bước lên giữ chặt lại. Y không hề gọi ta "Tam nhi" chỉ nhìn ta chằm chằm, y không nói lời nào nhưng ta biết y đang đấu tranh. Ta mở miệng quay sang nói với hai thị vệ kia: "Giúp bản cung chăm sóc y, không được làm y bị thương!" Hai thị vệ vâng dạ, ta mới xoay người đi ra. Bên ngoài, Tư Âm với vẻ mặt hoang mang lo sợ chạy đến, nhìn thấy ta bình yên vô sự đi ra mới thở phào nhẹ nhõm. Tấn vương tiến lên nhỏ giọng hỏi: "Công chúa đã hỏi được chuyện gì rồi?" Ta chỉ nói: "Xin vương gia đưa bản cung đi gặp Cố đại nhân." Chân mày y nhíu lại, lập tức mở miệng: "Chuyện này…" Ta cười: "Vương gia sợ ông ta lại giở trò hành hung lần nữa à? Chuyện này đơn giản thôi, không mở cửa lao, bản cung đứng ở ngoài cửa nói chuyện với ông ta là được." Nghe vậy, cuối cùng y mới gật đầu: "Vậy mời công chúa đi theo bổn vương." Vừa dứt lời, y xoay người đi về phía trước. Qua một chỗ rẽ đi sâu vào hơn nữa, ta thấy thị vệ canh gác ngày càng đông hơn, xem ra bọn họ sợ có người tới cướp ngục. Lại đi thêm một đoạn đường nữa, chỉ thấy Tấn vương quay đầu lại nói với ta: "Công chúa, đằng trước chính là nơi giam giữ Cố Địch Vân." Ta gật đầu nói với Tấn vương: "Vương gia bảo bọn họ lui xuống hết đi, bản cung muốn nói chuyện riêng với ông ta." Bảo tất cả mọi người lui ra ngoài, y lại dặn dò ta lần nữa mới xoay người rời khỏi đó. Ta hít một hơi cất bước đi về phía trước, nhìn thấy Cố đại nhân ngơ ngác ngồi trong góc. Nghe thấy ta đi tới, ông ta cũng không thèm ngẩng lên nhìn dù chỉ một chút. Trong phòng giam ánh sáng mờ ảo, ta không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta. Do dự một lúc, cuối cùng ta mở miệng hỏi: "Cố đại nhân, ngài như vậy không phải là đang hối hận khi nãy mình đã lỡ tay chứ?" Ông ta chấn động, bỗng nhiên ngước mắt nhìn ta. Đã lâu rồi không gặp, dáng vẻ của ông ta tiều tụy rất nhiều, râu ria mọc đầy mặt, khiến ta suýt chút nữa đã không nhận ra. Một vài tia sáng chiếu lên mặt ông ta, chỉ thấy ông ta hơi nheo mắt, đột nhiên ông ta cười khẩy một tiếng hỏi: "Ngươi là ai?" Ta giật mình, chợt nhớ ra dáng vẻ hiện tại của ta đương nhiên ông ta không thể nhận ra rồi. Ta liền mỉm cười nói: "Cố đại nhân chưa từng gặp bản cung, đương nhiên không biết. Bản cung chính là công chúa Trường Phù của Đại Tuyên." Đôi mắt ông ta hiện lên sự căng thẳng, thuận miệng nói: "Hừ, thật là buồn cười, ngươi là công chúa Đại Tuyên, sao có thể quản chuyện của Thiên triều chúng ta!" Ta vẫn cười: "Nhưng bản cung cũng là Quý phi của Thiên triều. Gạt thân phận qua một bên không nhắc tới, hôm nay bản cung đến là do hiếu kỳ về đại nhân. Xưa nay đều nói hổ dữ không ăn thịt con, Cố đại nhân quả khiến bản cung nhìn với cặp mắt khác

xưa. Bản cung còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy dáng vẻ hối hận vì lỡ tay của Cố đại nhân, nhưng không ngờ đại nhân lại bình tĩnh như vậy." Ta biết rất rõ nguyên nhân ông ta làm vậy nhưng vẫn giả vờ không biết gì cả. Ông ta nặng nề hừ một tiếng, mở miệng: "Sao ta phải hối hận cơ chứ? Đứa con bất hiếu kia theo phe cẩu hoàng đế, nó không xứng làm con cháu Cố gia!" Lúc nghe ông ta nói "Cẩu hoàng đế." lòng ta không khỏi kinh hãi. Thảo nào Cố Khanh Hằng nói, Cố đại nhân bây giờ đã không phải là Cố đại nhân mà ta biết ngày trước. Nếu như lúc đầu nghe tin thích khách và ông ta có liên quan với nhau ta sẽ không tin, nhưng giờ phút này ta đã hoàn toàn tin tưởng. Chắc hẳn Cố Khanh Hằng cũng không thể nào tin được. Ta hít một hơi thật sâu, nhìn ông ta mở miệng: "Xem ra Cố đại nhân quả thật không hề hối hận chút nào, ôi, Cố công tử thật đáng thương, tính mạng nguy trong sớm tối mà vẫn còn nhớ tới ngài." Cuối cùng đáy mắt ông ta cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, ta nhìn thấy tay ông ta siết chặt đám rơm rạ trên mặt đất, thốt lên: "Muốn lừa ta sao? Ngươi còn quá kém." Chỉ cần chút phản ứng này ta đã có thể xác định chắc chắn suy nghĩ của ta lúc trước, ông ta thật sự không muốn giết Cố Khanh Hằng, ông ta muốn dùng cách của mình để bảo vệ y. Có điều ông ta không biết, vốn dĩ Hạ Hầu Tử Khâm cũng không có ý giết Cố Khanh Hằng, thật ra ông ta không cần làm những điều thừa này. Còn khiến Cố Khanh Hằng phải chịu nỗi đau da thịt. Ta cười khẽ một tiếng: "Bản cung được lợi gì khi gạt ngài chứ? Vừa rồi lúc bản cung mới tới, tiện đường ghé ngang qua đó một chút, thái y nói một đao kia hết sức nguy hiểm, e là y không qua được đêm nay." Cố Khanh Hằng nói thanh đao kia Cố đại nhân cướp được trong lính canh ngục, như vậy chuyện đó xảy ra chỉ trong chớp nhoáng. Cố đại nhân yêu con xót ruột, một người dù có bình tĩnh thế nào cũng sẽ bị ta biến thành hoảng hốt. Ta chỉ là đánh cược một phen, cược xem trong lòng ông ta Cố Khanh Hằng quan trọng tới mức nào. Nhìn thấy Cố đại nhân "xoạt" một cái đứng bật dậy, xông lên lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói gì?" Ta theo bản năng lùi nửa bước, ta đã hứa với Cố Khanh Hằng sẽ không để mình bị thương, vì thế ta phải cẩn thận hơn. Nhìn dáng vẻ lo lắng của ông ta, thời gian dường như quay ngược lại một năm trước, ừ, ngẫm nghĩ quả thực nhanh quá. "Nó sao rồi?" Ông ta nghiến răng hỏi. Ta nhíu mày nhìn ông ta, cuối cùng cười: "Xem ra Cố đại nhân vẫn nể tình máu mủ ruột rà, bản cung còn tưởng Cố đại nhân thật sự không quan tâm đến sống chết của y." Hơi ngừng lại, ta nói tiếp: "Thực ra ý Cố đại nhân thế nào, bản cung còn không hiểu sao? Ngài đâm đao lệch xuống xương sườn ba tấc. Những người tinh tường đều biết bị đâm dưới xương sườn ba tấc không chết được. Có điều chắc là khi hành động ngài run tay nên đâm lệch mất rồi." Nghe ta nói vậy, sắc mặt ông ta càng ngày càng trắng, móng tay cắm sâu vào cửa lao, toàn thân không khống chế được bắt đầu run rẩy. Môi của ông ta cũng run bắn lên, ta nói tiếp: "Nhưng bản cung biết thật ra ngài muốn cứu mạng y." Nếu Cố Khanh Hằng thay Hạ Hầu Tử Khâm khuyên giải, ông ta chỉ cần một câu 'kẻ một lòng hướng về hoàng đế không xứng làm con cháu Cố gia'. Chính vì thế mới đả thương y, đến sau này Hạ Hầu Tử Khâm biết cũng sẽ tha mạng cho Cố Khanh Hằng, tính toán trong lòng Cố đại nhân chính là vậy. Có điều ông ta không biết, giam hai cha con bọn họ vào cùng một nơi ngay từ đầu đã là ý của Hạ Hầu Tử Khâm. Ông ta không nói lời nào, ta lại nói: "Thực ra bây giờ ngài vẫn còn cơ hội cứu mạng y." Ông ta đột nhiên ngước mắt nhìn ta, lát sau mới mở miệng: "Ngươi muốn nói gì?" Ta suy nghĩ một lát rồi cất tiếng: "Vết thương của y rất nặng, nhưng trong cung có rất nhiều thái y với y thuật cao siêu, chỉ cần dốc sức cứu chữa chắc có thể giữ lại mạng y. Bản cung đã lệnh cho các thái y chờ sẵn bên ngoài, đợi lệnh bất kỳ lúc nào. Bản cung vào đây là xem Cố đại nhân có muốn y sống nữa không." Toàn thân ông ta run lên, nhưng vẫn nghiến răng không nói lời nào. Ta biết ông ta đang lưỡng lự. Ta lại nói: "Cố đại nhân nên suy nghĩ nhanh một chút, mạng của con trai ngài giờ đang nằm trong tay ngài. Sống hay chết chỉ dựa vào một câu nói của ngài. Nhưng nếu ngài suy nghĩ quá lâu thì lúc đó đến *Đại la kim tiên cũng không cứu được."

* Đại la kim tiên: Phẩm vị cao nhất của tiên giới."Hằng nhi…" Ông ta lẩm bẩm trong miệng, thình lình nhắm hai mắt lại dường như vô cùng đau khổ. Ta dồn ép từng bước: "Cố đại nhân vẫn lưỡng lự không biết mình muốn gì sao? Vậy bản cung bảo các thái y lập tức quay về." Ta vừa xoay người đi, ông ta vội la lên: "Không, đừng…" Ta dừng bước, quay người lại khẽ cười nhìn ông ta: "Cố đại nhân mềm lòng rồi à?" "Đê tiện!" Ông ta trừng mắt nhìn ta, phun ra hai chữ. Đúng là đê tiện, đây cũng là cách Hạ Hầu Tử Khâm mãi không chịu dùng. Nhưng việc này do chính Cố đại nhân bắt đầu, ta chẳng qua chỉ tính toán thêm một chút mà thôi. Hơn nữa, ta còn phải cảm ơn ông ta. Ta cười: "Cố đại nhân muốn cứu mạng y, bây giờ bản cung cũng muốn cứu y, chẳng lẽ đây không phải là ý nghĩ trong lòng ngài sao?" Hơi ngừng lời, thu lại nụ cười trên mặt, ta trầm giọng: "Vậy bây giờ ngài có thể nói chưa, vì sao phải ám sát Hoàng thượng? Vì sao lại khơi dậy chiến tranh hai nước Thiên triều và Bắc Tề? "Để thái y cứu nó trước!" Ông ta vội vàng nói. Ta lạnh giọng: "Cố đại nhân trả lời vấn đề bản cung trước đã." "Ngươi…" Ông ta hung dữ nhìn ta. Ta không chút hoang mang lo sợ nhìn ông ta: "Y là con của đại nhân, không liên quan tới bản cung. Tốt nhất

Cố đại nhân nên nghĩ cho kỹ, ngài càng khai sớm những chuyện kia thái y sẽ càng chữa trị sớm cho y." Dù sao bây giờ ông ta cũng không biết ta là ai. Thân phận Trường Phù thật sự đã giải quyết hết mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng, nếu không biện pháp này cũng không dùng được. Dù sao Trường Phù và Cố Khanh Hằng cũng không chút liên can, nói mặc kệ sống chết của y thì Cố đại nhân sẽ tin. Ta nhìn ông ta: "Đao kia là do ngài đâm, đâm vào thế nào lòng ngài rõ nhất." Ông ta yêu con nên nóng lòng sốt ruột, hơn nữa lúc này với mối quan hệ của ta và Cố Khanh Hằng, ông ta không tin cũng phải tin. Bởi vì không có chuyện ông ta thật lòng muốn Khanh Hằng đi vào đường chết. Ông ta cứ nhìn ta, trong mắt hiện lên vẻ mâu thuẫn nửa muốn nói nửa không. "Ta vốn không muốn giết hắn, chẳng qua chỉ muốn làm cho Bắc Tề và Thiên triều khai chiến." Ta giật mình thốt lên: "Vậy còn chuyện ở Nam Sơn?" Ông ta hừ một tiếng: "Là vì muốn giết Dao phi." Lòng ta chấn động, ta quả thực không ngờ lần ám sát đó lại nhằm vào Dao phi? Vừa mới hòa thân, Dao phi mà chết dù Bắc Tề có bình tĩnh cũng không thể nuốt trôi cục tức này. Chẳng qua khi đó hoàn cảnh quá hỗn loạn, khiến ta đoán nhầm mục tiêu. Ta vẫn tưởng rằng mục tiêu của thích khách là Hạ Hầu Tử Khâm… Nhìn người trước mặt, ta khó hiểu bèn hỏi: "Vì sao không trực tiếp ám sát Hoàng thượng?" Ông ta bỗng im lặng không nói lời nào nhưng ta lại lờ mờ đoán ra một chút. Ta lại hỏi: "Người sau lưng đại nhân là Nguyên Trinh hoàng hậu?" Ông ta nặng nề mở miệng: "Ngươi nhầm rồi, sau lưng ta là hoàng tộc Tuân gia!" Lời của ông ta khiến ta chấn động, Tuân gia còn lại bao nhiêu người chứ? Ta ngây người, ông ta lại nói: "Hạ Hầu gia mưu quyền soán vị đoạt ngôi, việc này có thể gạt được người trong thiên hạ nhưng không dối lừa được ta! Ngôi vị Hoàng đế của hắn danh bất chính ngôn bất thuận! Bây giờ người thừa kế chính thống vẫn còn đâu đến lượt hắn!" Ta kinh ngạc thốt lên: "Thái tử tiền triều?" Ta nhớ khi đó Tô Mộ Hàn đã từng nói ngay cả Nguyên Trinh Hoàng hậu cũng không biết tin tức người còn sống, vậy sao Cố đại nhân lại biết? Hay là ông ta vốn không phải người của Nguyên Trinh hoàng hậu? Mà là người của Tô Mộ Hàn? Nghĩ thế ta không kiềm chết được khẽ run lên. Nhưng chuyện này sao có thể chứ, Tô Mộ Hàn không phải người như vậy. Phương Hàm nói, Tô Mộ Hàn không bao giờ dùng những thủ đoạn bất chính như vậy. Cố đại nhân cảnh giác nhìn ta một lát mới cười khẩy: "Công chúa thật thấu hiểu chuyện nội bộ Thiên Triều! Có điều ngay cả ngươi cũng biết Thái tử còn sống, chắc hẳn là vì tên cẩu hoàng đế kia biết. Hừ bây giờ Bắc Tề thất bại, cũng may Thái tử không rơi vào tay các ngươi! Chỉ cần Thái tử còn sống một ngày thì sẽ có ngàn vạn người theo gót ta nguyện lòng trung thành với Vương triều Tuân gia!" Hóa ra ông ta muốn khơi dậy chiến tranh Bắc Tề là muốn mượn tay Bắc Tề làm suy yếu thế lực của Thiên triều, sau đó thừa dịp khởi binh, quân đội này đương nhiên là người Nam Chiếu. Có điều Nam Chiếu cũng không ngờ, Hạ Hầu Tử Khâm đã chuẩn bị đối sách từ lâu. Ta hít một hơi thật sâu hỏi ông ta: "Tin Thái từ tiền triều còn sống là do Hoàng hậu Nguyên Trinh nói cho đại nhân biết?" Ông ta lạnh lùng nhìn ta, mở miệng châm chọc: "Vậy thì sao nào?" Ta lại nói: "Cũng chính nàng ta nói cho ngài biết, giang sơn Hạ Hầu gia có được là dựa vào thủ đoạn bất chính?" Ông ta nhíu mày không đáp lại. Ta nghĩ ta đã đại khái đoán được dụng ý của Hoàng hậu Nguyên Trinh. Chỉ có dùng danh hiệu Thái tử mới có thể khiến các lão thần ngày trước của hoàng đế Gia Thịnh mưu phản. Còn nàng ta là một người con gái, lại là công chúa đã xuất giá thì không có tư cách. Nếu Thái tử không chết và nàng ta là tỷ tỷ của Thái tử thì chỉ cần tùy ý bịa đặt một câu chuyện, cuối cùng Hạ Hầu gia năm đó đương nhiên biến thành kẻ phóng hỏa giết người. Nhưng nàng ta không biết Tô Mộ Hàn còn sống, vì thế ta kết luận chẳng qua nàng ta muốn lừa gạt sự tín nhiệm của Cố đại nhân. Đến lúc đó, mượn tay Bắc Tề làm suy yếu thực lực Thiên triều, Nam Chiếu nhân cơ hội đó xuất binh… Nguyên Trinh hoàng hậu muốn Nam Chiếu chiếm cứ lãnh thổ của Thiên triều. Có phải Hạ Hầu Tử Khâm đã nhìn thấu điều này nên hắn mới nói, không thể giữ lại Nam Chiếu được? Nguyên Trinh Hoàng hậu và Hoàng đế Nam Chiếu đều không phải kẻ dễ ức hiếp. Cố đại nhân quá trung thành nên bị Hoàng hậu Nguyên Trinh dễ dàng sắp đặt. "Mau truyền Thái y khám cho nó!" Cố đại nhân vội vàng kêu lên. Ta nhìn ông ta, lại hỏi: "Thư ngài và Nguyên Trinh hoàng hậu trao đổi để ở đâu?" Ông ta nghiến răng: "Cứu nó trước!" Ta bình thản nhìn ông ta khẽ cười: "Muốn cứu y, tốt nhất Cố đại nhân nên nói nhanh một chút. Ta hỏi thư ở nơi nào?" "Cứu nó trước!" Lần này ông ta không còn vẻ nhân nhượng nữa. Ta khẽ nhếch miệng cười, xoay người đi ra. "Cứu nó…" Phía sau vẫn vang lên giọng Cố đại nhân. Ông ta thật sự lo sợ Khanh Hằng gặp chuyện không may. Nhưng thật ra ta đã đoán được ông ta giấu thư ở chỗ nào, ngày ấy Hạ Hầu Tử Khâm đến Cảnh Thái cung vốn đã ngầm nói cho ta biết rồi. Chỉ có điều hắn muốn Cố Khanh Hằng tự đi tìm, muốn dùng lý do này tha mạng cho Cố Khanh Hằng. Lập công chuộc tội, rất hay đúng không nào? Ta hỏi nhiều như vậy đơn giản vì muốn biết rõ nguyên nhân Cố đại nhân tạo phản. Bây giờ tất cả đều sáng tỏ, tất cả là do Nam Chiếu lòng muông dạ thú. Khi Tấn vương đến đây, chưa đợi y mở miệng ta đã giành nói trước: "Thư thông đồng với địch ở nơi nào, Cố Khanh Hằng biết." Tấn vương đương nhiên kinh ngạc nhưng thấy dáng vẻ chắc chắn của ta cũng không nói thêm gì nữa.

Ta bảo mọi người lui ra như trước, một mình đi vào. Cố Khanh Hằng thấy ta vào, bất chấp thân thể đang bị thương nhoài tới, ta vội đỡ y khẽ trách cứ: "Huynh đã bị thương còn không mau nằm xuống?" Y nhìn ta chăm chú rồi mới nói: "Huynh rất lo lắng, hận không thể ra ngoài tìm muội. Thật may muội nguyên vẹn trở về." Cố Khanh Hằng không đứng nổi, ta đưa tay dìu y ngồi xuống mép giường, mới phát hiện máu đã thấm ướt đẫm lớp băng quấn trên vết thương. Ta hoảng sợ, vội kêu lên: "Vết thương nứt ra rồi!" Nhưng y dường như không hề đau đớn, kéo tay ta lắc đầu nói: "Không sao cả." Nói xong đưa tay đè vết thương lại. Ta vội đứng dậy, thuận miệng nói: "Muội đi truyền Thái y." "Không." Y kéo tay ta không buông, khẩn cầu: "Muội giúp huynh cầu xin Hoàng thượng, xin người tha mạng cho cha huynh." Ta ngoái đầu lại nhìn y, cười khổ: "Dù ông ấy đối xử với huynh như vậy, huynh vẫn không buông tay được đúng không?" Ta hiểu Cố Khanh Hằng chưa bao giờ biết thù hận, y thật sự khiến ta vô cùng đau lòng. Y cúi thấp đầu nói: "Hoàng thượng chỉ nghe lời muội, lời những người khác người đều bỏ ngoài tai." "Nhưng huynh cũng biết tính tình Hoàng thượng, dù sao chúng ta cũng phải chừa chút thể diện cho người chứ ?" Y dường như hoảng sợ ngước mắt nhìn ta, ta mím môi cười: "Thể diện của Hoàng thượng nằm trong tay huynh." Y càng kinh ngạc, không đợi y hỏi ta nói thẳng: "Đừng lo lắng, sao cha huynh có thể thực sự giết huynh cơ chứ?" Bọn họ, một người yêu con trai nóng lòng rối loạn, một người đối mặt với người phụ thân vẫn hằng kính trọng yêu thương nên mới càng thêm đau lòng tuyệt vọng. Đáy mắt y dần dần tràn ngập niềm vui mừng, cắn răng hỏi: "Là thật chứ?" Ta gật đầu chắc chắn: "Muội đã lừa huynh bao giờ chưa?" Rốt cuộc y cũng cười rộ lên. Ta mở miệng: "Trước tiên để Thái y tới khám cho huynh đã." Lần này y cũng không từ chối nữa. Thái y tới, cởi y phục của y ra, thay thuốc cho y rồi lấy băng quấn lại mới lui xuống. Sắc mặt y tái nhợt nhưng tinh thần rất tốt. Ta tiến lên phía trước nói: "Ý của Hoàng thượng là muốn huynh hỏi cha huynh tung tích những bức thư thông đồng với địch, sau đó dựa vào việc huynh lập công chuộc tội, đặc xá miễn tội chết cho huynh," Cố Khanh Hằng gật đầu: "Huynh biết, thế nhưng cha huynh mãi không chịu nói." Ta khẽ cười: "Vừa rồi muội đến ông ấy nói rồi." Y như không thể tin nổi nhìn ta vui vẻ hỏi: "Thật chứ?" "Thật." Ta gật đầu đáp lời, cúi người nói với y: "Nhưng mà, muội muốn huynh tự dẫn người đi lấy. Ta sẽ công bố ra bên ngoài, Cố đại nhân đã nói việc này cho huynh, còn huynh thì bỏ gian tà theo chính nghĩa." Y khẽ thở dài một hơi: "Tam nhi, muội thật biết cách giải quyết." À, đây không phải cách của ta mà là Hạ Hầu Tử Khâm vốn dĩ không muốn giết y. Còn về phần Cố đại nhân thì hoàn toàn là nể mặt Cố Khanh Hằng. Ta cúi người thì thầm bên tai Cố Khanh Hằng. Ánh mắt y tràn ngập sự kinh ngạc: "Ở đó ư?"

228. Q.3 - Chương 23: Ủng Hộ Lên Ngôi

Edit: Phong Lin Beta: Thỏ SN + Tomoyo Douji Nhìn sắc mặt vô cùng kinh ngạc của Khanh Hằng, ta lại từ từ nở nụ cười. Y khẽ cử động muốn đứng lên, ta vội vã ngăn lại chỉ nghe y nói: "Vậy huynh sẽ đi ngay bây giờ." Ta vội lắc đầu: "Không, bây giờ sao huynh có thể đi được? Ít nhất, phải dưỡng thương cho thật tốt trước đã." "Nhưng huynh không chờ được." Y nhíu mày đáp. Ta gật đầu, sao ta lại không biết cơ chứ nhưng ta quan tâm sức khỏe của y hơn. "Tam nhi…" Y còn muốn nói điều gì đó, ta đã cắt ngang lời y: "Khanh Hằng, huynh phải nhớ cho kỹ, Hoàng thượng cố tình buông tha ọi người, đó là long ân vô cùng lớn." Nếu không một quân vương sẽ không có sự nhân từ này. Theo ý của ta phải xử tử Cố đại nhân. Chỉ là nhìn người trước mặt, ta luyến tiếc Cố Khanh Hằng. Còn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn có thể nhớ ơn cứu mạng của Cố Khanh Hằng với mình đã xem như vượt quá sự nhẫn nại của hắn rồi. Ta nhìn y nói tiếp: "Vì thế huynh phải giữ gìn thân thể cho thật tốt, việc này không thể nóng vội." Ta chỉ sợ ở Hoàng đô còn cá lọt lưới, e rằng đến lúc đó bọn họ nhìn thấy Cố Khanh Hằng sẽ không bỏ qua cho y. Dù sao, bọn họ cũng không phải là Cố đại nhân, không có tình thâm phụ tử một lòng bảo vệ con. Cuối cùng y cúi đầu, cắn răng không nói thêm gì nữa. Ta thở dài, cất tiếng: "Những ngày này huynh phải chịu oan ức rồi nhưng sẽ nhanh chóng ra ngoài thôi." Một lát sau mới thấy y gật đầu. Lúc ra ngoài, ta dặn dò thị vệ trông chừng y thật kỹ, lại bảo thái y mỗi ngày đến xem bệnh. Tấn vương tiễn ta ra khỏi thiên lao, không khỏi nhíu mày hỏi: "Bản vương không biết rốt cuộc bức thư được giấu ở đâu?" Ta cười khẽ: "Việc này vương gia không cần lo lắng, Hoàng thượng nói nếu như Cố Khanh Hằng có thể lập công chuộc tội thì hãy mượn cơ hội này. Đợi vết thương của y có chuyển biến tốt hơn, Hoàng thượng sẽ tự sắp xếp." Trong đôi mắt y thoáng hiện chút kinh ngạc nhưng không cố bàn về vấn đề này nữa. Một lát sau, lại nghe y hỏi: "Công chúa hồi cung luôn sao?" Ta do

dự nhìn y có chút khó hiểu rồi khẽ gật đầu: "Đương nhiên. Nếu không vương gia cho rằng bản cung nên đi đâu?" Y mỉm cười lắc đầu: "Bản vương không có ý này." Y cúi xuống lại tiếp lời: "Khi đó, nghe nói công chúa thống lĩnh quân đội đánh bại Bắc Tề, bản vương còn suy nghĩ, rốt cuộc là người nữ tử như thế nào mới có tư thế oai hùng như vậy." Ta quay đầu lại nhìn y, lạnh nhạt trả lời: "Bây giờ nhìn thấy rồi vương gia cho rằng bản cung là người thế nào?" Y cười xấu hổ: "Thật ra bản vương cảm thấy, công chúa không giống người thâm tàng bất lộ, thật khiến bản vương bội phục." Ta cười nhạt không nói gì, chỉ vịn tay Tư Âm đi lên phía trước. Vốn dĩ muốn mượn lời nói bóng gió về chuyện Văn Lương nhưng ngẫm nghĩ lại vẫn nên thôi. Phương Hàm cũng đã mất, bất luận lúc trước Văn Lương có giúp Phương Hàm lừa gạt ta hay không, ta cũng không nhàn rỗi tra cứu nữa. Hãy để lòng ta giữ lại một phần tốt đẹp nhất. Nghĩ như vậy khóe miệng ta cong lên, vịn tay Tư Âm đi vào loan kiệu. Dựa vào tấm đệm mềm mại, tay ta khẽ nắm chặt. Nếu ta đoán không lầm nơi giấu bức thư chính là vùng ngoại ô Hoàng đô, căn cứ bí mật huấn luyện thích khách. Hạ Hầu Tử Khâm nói đã lục soát trong ngoài Cố phủ rất nhiều lần, đều không có kết quả. Hắn còn nói đã nghĩ đến không phải ở Cố phủ, mà giấu ở nơi khác. Hắn nói câu đó là muốn ám chỉ cho ta biết. Chẳng qua, hắn muốn mượn cơ hội này giữ Cố Khanh Hằng lại. Cố đại nhân không chịu khai nhưng thực ra Hạ Hầu Tử Khâm đã đoán được. Chỉ là hắn không muốn nói thẳng ra mà như ta nói bọn ta phải trả lại thể diện của hắn. Hít một hơi thật sâu, ta rất cảm kích việc Hạ Hầu Tử Khâm có thể đối đãi với Cố Khanh Hằng như vậy. Hồi cung, ta về thẳng Cảnh Thái cung nghỉ ngơi. Lúc đi vào, ta nhìn thấy Tường Thụy đang đi ra từ tiền viện, thấy ta trở về y vội vàng hành lễ. Thái độ y đối với ta chỉ khá hơn trước một chút, ta không biết có phải bởi vì lúc trước ta nói những lời kia với y hay không. Từ lúc chuyện của Phương Hàm qua đi, ta không ngừng hoài nghi với tất cả bọn họ, còn bây giờ lại chỉ làm ta cảm thấy không yên lòng. Lúc đi ngang qua trước mặt, y đột nhiên gọi ta: "Công chúa." Ta giật mình, nghe tiếng y chạy vòng qua cúi đầu nói với ta: "Công chúa, hôm nay nô tài nghe nói Thục phi nương nương muốn đày Thẩm tiệp dư vào lãnh cung, nhưng Hoàng thượng lại… không đồng ý." Lời của y làm ta kinh ngạc. Chuyện Diêu thục phi đày Thẩm tiệp dư vào lãnh cung đêm qua ta đã biết. Ta vốn tưởng rằng mặc dù nàng ta không có thánh chỉ nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã giao việc này cho nàng ta xử lý thì thánh chỉ kia chẳng qua chỉ là thủ tục. Nhưng ta không nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm lại không đồng ý? Ta vội hỏi: "Vậy bây giờ Thẩm tiệp dư ở đâu?" "Tạm thời bị giam giữ ở Tốc Ba cư, Hoàng thượng muốn có thời gian suy nghĩ thêm." Y vẫn cúi đầu trả lời như trước. Ta mím môi, hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm thật khiến người khác khó hiểu. Ta đứng trước mặt y, lạnh nhạt hỏi: "Vì sao phải nói với bản cung việc này?" Tường Thụy nhỏ giọng đáp: "Nô tài cho rằng công chúa muốn biết." Chẳng biết tại sao những lời này của y lại khiến ta nhớ đến chuyện trước kia. Khi đó bất kể có chuyện gì, bọn họ cũng chủ động trở về nói cho ta biết. Bọn họ đều là tai mắt của ta trong hậu cung. Viền mắt ta nóng lên, chẳng biết từ lúc nào chuyện đã dần dần thay đổi đến như vậy, thay đổi quá nhiều nên chính bản thân ta cũng không phát hiện được sao? Quay mặt đi, ta mở miệng: "Bản cung biết rồi, ngươi lui xuống trước đi." Y không chần chờ, gật đầu vâng dạ, rồi quay người lui xuống. Tư Âm theo ta vào phòng, đóng cửa lại mới nhỏ giọng nói với ta: "Sao việc này Hoàng thượng lại làm bẽ mặt Thục phi nương nương cơ chứ?" Lời của nàng làm ta kinh ngạc. Đúng rồi là ta hồ đồ, ta nên đoán ra hành động của Hạ Hầu Tử Khâm rất khác thường, làm vậy cũng là trực tiếp làm bẽ mặt Diêu Thục phi. Theo lý mà nói, hắn đã giao việc này cho Diêu Thục phi xử lý thì không nên xuất hiện tình huống như thế. Là nguyên nhân gì khiến hắn làm như vậy? Càng nghĩ ta càng không tìm được kết quả. Tối ngày hôm đó lại truyền đến tin tức nói Thẩm tiệp dư cuối cùng cũng bị đày vào lãnh cung. Lúc Tư Âm nói đến việc này, vẻ mặt coi như đó là chuyện đương nhiên. Còn ta lại trầm mặc. Nhưng suy nghĩ một lúc lâu, ta lại cảm thấy cùng là đày Thẩm tiệp dư vào lãnh cung, vậy vì sao trước đó phải làm hoãn lại nửa ngày? Tay ta run lên, không phải Hạ Hầu Tử Khâm muốn suy nghĩ mà là không thể để Thẩm tiệp dư vào lãnh cung. Bởi vì trong lãnh cung còn có một người khác. Nếu như ta đoán không sai thì đó chính là —— Dao phi! Ta bất ngờ đứng lên, Tư Âm hoảng sợ, vội bước lên phía trước hỏi: "Công chúa sao vậy?" Ta vội định thần lại mới phát hiện mình đã thất thố. Ta nên sớm nghĩ ra Hạ Hầu Tử Khâm còn có thể giấu Dao phi ở đâu nữa? Đêm hôm đó, hắn vội vội vàng vàng đưa Triêu Thần đến thay thế, lúc đó vốn không hề chuyển người đi nơi khác. Trong cung, nơi duy nhất có thể giấu người cũng chỉ có lãnh cung mà thôi. Nơi đó cách chính điện một quãng khá xa. Điều quan trọng nhất bây giờ không hề có ai. Về phần làm thế nào để khiến Dao phi yên phận ở trong đó, ta nghĩ đương nhiên hắn sẽ có thủ đoạn của hắn. Vì thế hôm nay hắn mới không thể để Thẩm tiệp dư vào, nếu không tất cả đều giáp mặt. Hạ Hầu Tử Khâm muốn giữ lại tính mạng của Dao phi, đã giấu lâu như vậy giờ đương nhiên vẫn muốn giấu tiếp. Mà việc này ta cũng không tính hỏi, có lẽ lần này chắc sẽ đưa nàng ta xuất cung. Về phần nàng ta đi đâu, đương nhiên Hạ Hầu Tử Khâm đã quyết định. Nhưng bất luận thế nào, đời này kiếp này nàng ta cũng không thể hồi cung được nữa, càng không có chuyện sẽ xuất hiện cùng

hắn ở bất kỳ nơi nào. "Công chúa…" Tư Âm thấy ta không nói lời nào, lại khẽ gọi ta. Ta mím môi cười, lắc đầu nói: "Không có gì, ta chỉ hơi mệt muốn nghỉ ngơi một lát." Xoay người đi đến bên giường nằm xuống. Tư Âm giúp ta đắp chăn, thổi tắt đèn trong phòng chỉ giữ lại một ngọn đèn nhỏ ở góc phòng rồi khẽ kéo cửa đi ra ngoài. Ta nằm trên giường suy nghĩ gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, không thể nào ngủ được. Ta lo lắng vết thương trên người Cố Khanh Hằng, ta biết nếu hôm nay đã khuyên như vậy thì y sẽ nghe ta, sẽ chờ đợi, nhưng ta cũng biết trong lòng y không dám tin chắc. Khẽ thở dài một tiếng, ta lại không thể ở bên cạnh chăm sóc y. Nghiêng người lại, ta nhìn thấy một bóng dáng mông lung trong tẩm cung, chẳng biết tại sao bỗng nhiên ta lại hoảng hốt. Ta như nghe được tiếng bước chân từ phía xa xa lại gần, thoáng chút ngạc nhiên cánh cửa đã bị đẩy ra. Nương theo ánh sáng mờ ảo, bộ long bào màu vàng kia lại chói mắt đến lạ thường. Ta vội vàng ngồi dậy đúng lúc hắn đưa tay lên, cánh cửa phía sau được người khác nhẹ nhàng khép lại. Hắn tiến lên mở miệng hỏi: "Sao còn chưa ngủ? Trẫm đã cố gắng không gây tiếng động, sợ đánh thức nàng." Ta cũng không đáp chỉ hỏi lại: "Sao trễ thế này Hoàng thượng còn qua đây?" Hắn cười một cách miễn cưỡng: "Trẫm không ngủ được." Ta giật mình đã thấy hắn cởi giày leo lên giường, ta giúp hắn cởi long bào, hắn nghiêng người vòng tay sang ôm lấy ta. "Hoàng thượng…" Ta cúi đầu gọi hắn. Hắn khẽ lắc đầu, vùi mặt vào cổ ta thì thầm: "A Tử, trong lòng trẫm rất rối loạn." Ta lấy chăn đắp lên người hắn: "Hoàng thượng lo lắng chuyện gì?" Hắn không đáp. Ta để mặc hắn ôm không nói lời nào. Một lúc sau, ta cho rằng hắn đã ngủ lại nghe hắn đột nhiên hỏi: "Hôm nay nàng đến thiên lao, tình hình bên đó sao rồi?" Ta ngước mắt nhìn hắn, hắn cũng không mở mắt chỉ hít thở nhè nhẹ. Sau đó ta trả lời: "Không bị thương quá nặng, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Phía Cố đại nhân thiếp cũng đã hỏi qua, nói chung là đã biết nơi giấu lá thư." Lông mi hắn khẽ động đậy nhưng vẫn không mở mắt ra, chỉ khẽ cười rồi nói: "Không hổ danh là A Tử của trẫm." Ta mỉm cười: "Đó cũng phải cám ơn Hoàng thượng, cám ơn tấm lòng của Hoàng thượng." Hắn có chút đắc ý đáp lại: "Đừng tưởng rằng nàng tâng bốc trẫm thì sau này chuyện gì trẫm cũng sẽ chiều theo nàng." Ta không nhịn được khẽ cười rồi nói: "Hoàng thượng không cần chiều theo ý thiếp, những gì Hoàng thượng đã làm, thiếp đã vô cùng cảm kích và Khanh Hằng cũng vậy." Cánh tay hắn ôm ta chặt hơn, hắn thở dài: "Trẫm luôn luôn sợ mình làm không tốt." Trong lòng ta chua xót, ôm chặt người hắn khẽ cất tiếng: "Hoàng thượng làm rất tốt." Lúc nói chuyện, ta nghĩ đến chuyện hôm nay Thẩm tiệp dư bị đày vào lãnh cung, đương nhiên cũng nhớ đến chuyện của Dao phi. Ta cắn môi, thiết nghĩ không nên hỏi việc này. Đêm về rất khuya ta mới ngủ được. Ngày hôm sau, người bên cạnh thức dậy lúc nào ta cũng không hề hay biết. Có chút mất mát, xem ra ta đã quá mệt mỏi nên mới ngủ sâu như vậy. Thiên Phi bị giam lỏng còn cấm không cho bất kỳ ai đến thăm hỏi. Mặc dù Thiên Lục đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể làm được gì. Nàng ta cũng không đến Cảnh Thái cung nữa, qua chuyện đến cầu xin cho Cố Khanh Hằng lần trước nhưng ta không đồng ý, với tính cách của nàng ta sẽ không có lần thứ hai. Ba ngày sau, ta nghe nói Cố Khanh Hằng dẫn người đến căn cứ bí mật huấn luyện thích khách kia. Lúc tin tức đó truyền đến, ta đang nằm trên chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi. Tư Âm gấp gáp chạy vào, cười hớn hở với ta: "Công chúa, người thực sự là thần! Nô tì nghe nói Hoàng thượng đã tìm được thứ muốn tìm rồi! Vừa rồi Tấn vương vào cung, lúc này chắc đang ở Ngự thư phòng thảo luận với Hoàng thượng!" Tư Âm không biết Hạ Hầu Tử Khâm muốn tìm thứ gì, nhưng khi nghe nàng nói như vậy ta cũng tin thực sự đã tìm được rồi. Ta khẽ thở dài, cũng may ta và hắn suy đoán không sai. Lại một ngày nữa trôi qua, ta nghe nói thánh chỉ đã được ban xuống. Cố Khanh Hằng lập công chuộc tội vì vậy được miễn tội chết, tước chức quan đại học sĩ của Cố đại nhân, không tuyển dụng người họ Cố trong vài đời. Mà lúc Cố Khanh Hằng trở về chưa khôi phục chức vị chủ tướng Hoàng đô, đương nhiên lúc này cũng bị tước vị. Ta cũng không biết trong lòng của Hạ Hầu Tử Khâm đang tính toán gì. Nhưng đã hơn bốn ngày nay hắn không đến Cảnh Thái cung, dù ta muốn hỏi cũng không có cơ hội. Ta nghĩ lúc này hắn đang đề phòng chặt chẽ, đợi đến khi chuẩn bị thỏa đáng xong đến lúc đó chiến tranh với Nam Chiếu sẽ bắt đầu ngay. Ta đợi ở Cảnh Thái cung thêm hai ngày, nghe nói hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm triệu kiến Cố Khanh Hằng vào cung. Ta rất kinh ngạc, vì sao đột nhiên triệu kiến y? Khi nghe Tư Âm nói xong, ta liền đi ra ngoài. Tư Âm vội đuổi theo ta: "Công chúa có cần chuẩn bị loan kiệu không?" Ta nghĩ ngợi rồi lắc đầu: "Không cần." Dứt lời, ta cũng không nhìn nàng ta bước tiếp ra ngoài. Tư Âm chạy lên nhỏ giọng nói: "Công chúa, người đi chậm một chút." Đi được một đoạn đột nhiên ta dừng bước, ngẫm nghĩ lại thì vẫn nên đi hướng khác. Bất luận Hạ Hầu Tử Khâm triệu kiến Cố Khanh Hằng vì chuyện gì, ta cũng không thể trực tiếp đến Ngự thư phòng. Hậu cung không được tham gia vào chính sự, huống chi bây giờ ta vẫn chưa phải là phi tử của hắn. Đứng trên hành lang, ta trông thấy Cố Khanh Hằng bước ra từ Ngự thư phòng, đương nhiên phải đi ngang chỗ này. Như vậy, chỉ cần ta chờ ở đây là được. Quả nhiên, chờ một lúc thì thấy Cố Khanh Hằng đi đến, ta quay lại bảo Tư Âm đứng chờ ở đây, còn ta bước đến đón trước. Cố Khanh Hằng ngước mắt nhìn ta bỗng kinh ngạc, không tự chủ được bước chân nhanh hơn. Y tiến lên

hành lễ với ta: "Công chúa." Ta vội nói: "Không cần đa lễ." Nhìn kỹ thì thấy sắc mặt của y cũng không tốt lắm, ta lo lắng hỏi: "Vết thương trên người huynh thế nào rồi?" Y giật mình, lập tức lắc đầu: "Không sao cả." Nghe vậy trong lòng ta cũng dịu đi, ta nhìn y: "Hoàng thượng làm thế chẳng qua là tạm thời thôi, đến lúc thích hợp sẽ mượn cơ hội đề bạt huynh lần nữa." Y lại khẽ cười, lắc đầu nói: "Lúc trước tiến cung chỉ vì muốn bảo vệ muội an toàn, bây giờ xem ra muội không cần ta nữa. Thật ra chỉ cần muội sống tốt, ta ở đâu đều như nhau." Sống mũi ta cay cay, nhớ lúc đó ta muốn y xuất cung nhưng y sống chết cũng không chịu, nói là bởi vì ta chưa sống tốt thế nên y mới ở lại. Bây giờ, y lại nói như vậy… Thật ra, ta đã sống khá tốt, nếu không phải y kiên quyết muốn tiến cung thì đương nhiên ta cũng tôn trọng ý kiến của y. Chỉ vì ngay từ đầu ta đã biết, tính tình của y hoàn toàn không thích hợp với cuộc sống như thế. Ta miễn cưỡng đáp lại: "Lúc trước thật vất vả cho huynh." Y lắc đầu: "Tại sao lại vất vả? Là vui vẻ." Khóe miệng khẽ cười, cho đến bây giờ y vẫn như vậy mọi chuyện đều hướng về ta, ngay cả nói chuyện cũng thế. Khẽ hít vào, ta mỉm cười hỏi: "Vì sao Hoàng thượng đột nhiên triệu kiến huynh?" Y cười thản nhiên: "Cũng giống như muội, người muốn trấn an ta. Nhưng trong lòng ta đâu có để tâm như vậy. Cha ta phạm tội chết, Hoàng thượng đã nể mặt ta không giết ông ấy, ta còn gì bất mãn nữa? Hơn nữa, bây giờ muội đã sống tốt, trong lòng ta rất vui." Ta gật đầu, Cố Khanh Hằng là một nhân tài, Hạ Hầu Tử Khâm biết điểm này nên cho đến bây giờ mọi thứ đều rất rõ ràng, phân minh. Vừa định nói chuyện, ta liền thấy cách đó không xa có hai người đang vội vã chạy đến. Lúc gần đến chỗ chúng ta, một người có vẻ mặt hoang mang, không cẩn thận vấp ngã ngay chỗ rẽ. Công công dẫn y vội vàng kêu lên: "Ôi trời, còn không nhanh lên một chút!" Ta tiến lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Thái giám kia quay đầu lại thấy là ta, bỗng chốc úp úp mở mở không biết có nên nói hay không. Ta lại thấy Cố Khanh Hằng biến sắc, vội vã bước lên, kéo áo người ngồi trên mặt đất, cau mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Ta nhìn lại mới thấy người ngồi trên mặt đất không mặc trang phục trong cung, chỉ đưa mắt nhìn đã nhận ra là gia đinh của Cố phủ! Lòng ta bỗng nhiên nặng trĩu, dâng lên một dự cảm không lành. Người gia đinh kia run rẩy, thấy người trước mặt là Cố Khanh Hằng thì càng run hơn. Giọng y run run: "Thiếu… Thiếu gia, lão gia xảy ra chuyện rồi! Lão gia…" "Chuyện gì?" Thân thể Cố Khanh Hằng run lên, nghiêm nghị hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Gia đinh kia run rẩy nói không ra lời, ta lại nghe công công bên cạnh nói: "Cố lão gia đã chết." Đầu ta "ong" lên một tiếng, Cố Địch Vân đã chết. Vẻ mặt Cố Khanh Hằng bỗng chốc trở nên trắng bệch, y bỗng nhiên xoay người lại hét lên với vị công công kia: "Ngươi lặp lại lần nữa xem?" Công công kia bị y làm hoảng sợ đến xanh mặt, nhất thời không thốt nổi một câu. Cố Khanh Hằng run rẩy, đột nhiên xoay người chạy thật nhanh về phía trước. Ta kinh hãi, vội gọi: "Còn không mau đuổi theo! Phái người xuất cung đi theo y!" Công công bên cạnh vội hoàn hồn, vâng dạ rồi đuổi theo. Người gia đinh ở Cố phủ run rẩy há hốc miệng đứng dậy tính bỏ đi, ta quát y: "Không cần đuổi theo, ngươi đi với bản cung đến gặp Hoàng thượng!" Ta muốn nghe y kể lại sự việc. Y giật mình ngoái đầu đưa mắt nhìn ta, còn ta đã nhanh chóng bước đi về phía Ngự thư phòng. Bên ngoài Ngự thư phòng, Lý công công thấy ta vội vã đi đến, vội bước lên nghênh đón: "Công chúa, công chúa, Hoàng thượng lúc này… Ôi. Công chúa…" Ta không kịp nghe y nói chỉ đáp: "Đi bẩm báo, bản cung có việc gấp!" Lý công công thấy dáng vẻ của ta thì hoảng sợ, vội vàng gật đầu xông vào bên trong. Sau đó nhanh chóng đi ra nói với ta: "Mời công chúa." Ta quay đầu lại nhìn gia đinh của Cố phủ, mở miệng nói: "Theo bản cung vào trong!" Bên trong, ta bất ngờ nhìn thấy Tấn vương cũng ở đó. Hạ Hầu Tử Khâm ngước nhìn ta, lại nhìn đến gia đinh của Cố phủ, đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Người phía sau ta run run quỳ xuống, dập đầu hành lễ: "Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tấn vương cũng kinh hãi liền hỏi: "Y là ai?" Ta ngước mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, không kiềm được phải bước lên cắn răng nói: "Gia đinh của Cố phủ tiến cung, nói là Cố Địch Vân đã chết." Lời vừa nói ra, hai người đối diện ta đều lộ vẻ kinh ngạc. Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm thay đổi, đặt vật đang cầm trong tay xuống, bước nhanh đến trầm giọng hỏi: "Cố Địch Vân đã chết?" Đúng, ta cũng không tin. Ta ngoảnh lại nhìn người đang quỳ trên mặt đất, y vẫn cúi đầu như trước, toàn thân không ngừng run rẩy, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên. Ta nhìn y nói: "Hoàng thượng hỏi ngươi đấy, còn không mau bẩm báo tỉ mỉ tình hình!" "Vâng, vâng!" Người gia đinh vẫn cúi đầu: "Hôm nay, lúc quản gia đến đưa cơm cho lão gia thì phát hiện… Phát hiện lão gia đã chết ở trong phòng…" Hai tay ta bất giác nắm chặt lại, nghe Hạ Hầu Tử Khâm nghiêm nghị hỏi: "Chết như thế nào?" "Bị… Bị giết." Y run rẩy đáp. Ta cảm thấy căng thẳng, có người ám sát! Nhưng ta không thể hiểu được, Hạ Hầu Tử Khâm đã tước chức quan của Cố Địch Vân, cũng đã tìm được những bức thư ông ta thông đồng với địch, vậy vì sao còn có người muốn giết ông ta diệt khẩu? Như vậy, chẳng phải là làm điều thừa thãi sao? Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm chợt trở nên tái nhợt, một lúc lâu sau cũng không nói câu nào. Tấn vương nói với người quỳ trên mặt đất: "Lui xuống đi." Người nọ mới có phản ứng, vội vàng dập đầu xin cáo lui. Tấn vương lại gọi vọng ra ngoài: "Người đâu!" Lý công công đẩy cửa tiến vào, nghe Tấn vương trầm giọng nói:

"Lập tức phái người đến Cố phủ, phong tỏa tin tức Cố Địch Vân bị giết!" Nghe giọng nói khác thường của y, Lý công công biến sắc vội vàng vâng dạ rồi lập tức đi thi hành mệnh lệnh. Mà ta bỗng nhiên có một dự cảm không lành. Dường như có chuyện gì đó, bọn họ đều đã biết duy chỉ có mình ta là không biết. Rồi ta lại nghĩ đến những ngày gần đây, Hạ Hầu Tử Khâm đều bận rộn ở Ngự thư phòng, chưa bao giờ đến Cảnh Thái cung, ta cũng không biết rốt cuộc hắn gấp gáp chuyện gì. Hôm nay, lại thấy Tấn vương cũng đang ở Ngự thư phòng, hai người họ đóng kín cửa, nhất định là đang thương lượng chuyện quan trọng. Nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm chợt lui lại một bước, Tấn vương vội nói: "Hoàng thượng…" Hắn giơ tay lên ra hiệu y không cần lên tiếng. Tấn vương lại cúi đầu nói: "Xin Hoàng thượng thứ tội." Hắn cười lạnh một tiếng lắc đầu: "Cuối cùng, Quang Nỗ đã đánh giá thấp bọn họ." Nghe xong những câu bọn họ vừa nói ta cảm thấy mơ hồ, khó hiểu nhìn hai người trước mặt, cuối cùng không nhịn được, ta hỏi: "Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn do dự một chút rồi mới xoay người lấy bức thư trên bàn đưa cho ta, khẽ nói: "Nàng tự xem đi." Ta đưa tay nhận lấy, mắt nhìn mặt bàn phía sau hắn, trên đó còn có rất nhiều phong thư như thế. Nhìn kỹ thì thấy có phong thư đã mở, có phong thư vẫn còn dấu niêm phong. Phong thư trong tay ta cũng mới được mở ra chưa bao lâu. Chần chờ một lát, cuối cùng ta lấy lá thư bên trong ra. Ta mở ra nhìn thấy trên lá thư chỉ có mấy dòng, ý tứ rất rõ ràng. Đó chính là bốn năm trước, Hạ Hầu gia mưu đồ soán vị phóng hỏa Đông cung, nhưng hiện tại Thái tử vẫn còn sống, kêu gọi những trung thần trung thành với vương triều của Tuân gia, ủng hộ Thái tử đăng cơ xưng đế. Tay ta run lên, ngước mắt nhìn người đối diện, hắn xoay người lại nói: "Những phong thư này là do Cố Khanh Hằng mang về. Trẫm đã xem qua, tất cả đều có nội dung như nhau." Không ai có thể ngờ được, thứ Cố Địch Vân giấu đi hoàn toàn không phải là những phong thư thông đồng với địch, mà lại là như thế này! Vì thế, lúc đó ông ta mới không công bố nội dung lá thư. Ta vẫn luôn cảm thấy hiếu kỳ, nếu là thư thông đồng với địch và Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không muốn buông tha Nam Chiếu, đương nhiên sẽ mượn cớ này để phát binh… Mà bây giờ, cuối cùng ta cũng đã biết vì sao. Ta thốt lên: "Vậy Cố Khanh Hằng…" Tấn vương đáp: "Lúc y trở về vẫn chưa xem qua những lá thư này." Bởi vì có dấu niêm phong bên ngoài nên có người xem qua hay không nhìn là biết ngay. Mà ta rất hiểu tính cách của Cố Khanh Hằng, y không phải là loại người thích làm những việc lén lút. Ta cũng biết, việc này nhất định là do hoàng hậu Nguyên Trinh giở trò quỷ. Chúng ta tính toán lâu như vậy, không ngờ vẫn bị Nam Chiếu đi trước một bước. Tấn vương lại nói: "E rằng những phong thư như thế này đã có nhiều người nhận được." Lời của y sao ta không hiểu. Những người nhận được lá thư này, một khi nghe tin Cố Địch Vân đã bị ám sát, người đầu tiên bị hoài nghi chắc chắn chính là Hạ Hầu Tử Khâm. Lúc trước hắn bắt giam Cố Địch Vân với tội danh là có liên quan đến thích khách ám sát Hoàng đế. Điểm này, những người trong triều đều biết rõ. Tội danh như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm lại đồng ý thả người, hành động này của hắn đã khiến cho người khác kinh ngạc. Bây giờ Cố Địch Vân đã chết, bất cứ ai cũng sẽ cho rằng, Hạ Hầu Tử Khâm chẳng qua là ngoài mặt thả người, bên trong âm thầm ám sát. Cố Địch Vân là nguyên lão đời thứ hai, như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm có ý muốn "tru diệt" cựu thần của tiền triều, động cơ đó còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Đã ra tay giết người, trong lòng ắt là có âm mưu. Như vậy chỉ cần bất kỳ người nào có trong tay văn kiện mật này, sẽ ngày càng tin vào chuyện Thái tử vẫn còn sống. Mặc dù Tô Mộ Hàn thực sự còn sống, nhưng ta biết việc này không liên quan đến người. Hoàng hậu Nguyên Trinh không biết tin y chưa chết, vì thế ả ta đang lừa gạt thiên hạ! Đầu tiên, ả ta khiến Bắc Tề xuất binh nhằm làm suy yếu thực lực của Thiên triều, lại dùng kế sách này để đánh vào nhân tâm của người trong triều. Nếu như ta đoán không sai, tiếp theo, Nam Chiếu sẽ nhân cơ hội này khởi binh đánh Thiên triều. Tay nắm chặt tay, ta chỉ mong người mà Tấn vương phái đi có thể kịp thời phong tỏa tin tức Cố Địch Vân bị ám sát. Nhưng mà Cố Khanh Hằng… Ta nghĩ đến lúc nãy y vội vàng rời đi, trong lòng chợt cảm thấy nặng nề. Việc này hiện nay vẫn không thể giải thích rõ ràng, ta không biết y sẽ tin tưởng Hạ Hầu Tử Khâm, hay y sẽ cho rằng, hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên triệu kiến y vào cung là cố ý khiến y rời khỏi Cố phủ. Nghĩ như vậy, trong lòng ta vô cùng rối loạn. Ba người đều im lặng, một lát sau, ta nghe Tấn vương nói: "Hoàng thượng, để thần đến Cố phủ xem sao." Thấy Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu, Tấn vương mới lui xuống. Lúc đi ngang qua ta, y chỉ đưa mắt nhìn, nhưng cũng không nói gì cả rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng đối mặt nhau, hắn lại không nhìn ta, đôi môi mỏng của hắn mím chặt không nói lời nào. Chần chờ một lát, cuối cùng ta tiến lên phía trước: "Những gì Hoàng thượng nên làm cũng đã làm rồi, chỉ là chúng ta ở ngoài sáng, địch lại ở trong tối khó lòng phòng bị." Vừa rồi Tấn vương xin hắn thứ tội, như vậy việc này tất nhiên là hắn đã giao cho Tấn vương. Ta nghĩ có lẽ đó là việc bảo vệ Cố Địch Vân. Chỉ là vẫn để cho người khác thực hiện được âm mưu. Hắn hừ khẽ một tiếng đáp lại: "Hoàng hậu Nguyên Trinh thật sự tính toán rất giỏi, nàng ta nhòm ngó giang sơn này của trẫm cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, nhưng bản lĩnh của nàng ấy đúng là khiến trẫm càng ngày càng khâm phục rồi." Ta ngẩn người, lại không

hiểu lời hắn nói có ý gì, bỗng nghe bên ngoài truyền đến tiếng của Lưu Phúc: "Hoàng thượng, Thái hậu đến." Hắn theo bản năng nhìn về phía cửa, trầm giọng nói: "Mau mời vào." Ta vô cùng kinh ngạc, lúc này bỗng nhiên Thái hậu đến chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì sao? Nhưng không phải Hạ Hầu Tử Khâm nói phong tỏa tin tức sao? Ta đang nghĩ ngợi đã thấy Thái hậu vịn tay Thiển nhi tiến vào, bà đứng lại rồi bảo Thiển nhi lui ra ngoài. Ta bước lên hành lễ với bà, Hạ Hầu Tử Khâm liền hỏi: "Sao mẫu hậu lại đến đây?" Thái hậu không nhìn ta, vội vàng bước đến: "Vừa rồi, lúc ai gia đến tình cờ gặp Tử Úc, thấy nó có vẻ vội vã liền hỏi nó. Sao, là thật à?" Ta thở phào nhẹ nhõm, Thái hậu nhờ vậy mới biết tức là là tin tức không bị truyền ra ngoài. Hắn cũng không có ý định giấu diếm Thái hậu chuyện này, chỉ gật đầu nói: "Vâng." Nghe vậy Thái hậu biến sắc, cắn răng nói: "Rốt cuộc hoàng hậu Nguyên Trinh muốn làm gì? Ả ta còn lan truyền lời đồn Thái tử tiền triều vẫn còn sống khắp thiên hạ, vọng tưởng làm dao động nhân tâm! Không phải ả ta cũng có lòng dạ Tư Mã Chiêu (*) chứ!"

* Tư Mã Chiêu là nhân vật lịch sử thời Tam Quốc, có công tiêu diệt Thục Hán, khiến Thục thuộc về nước NguỵThái hậu là người thông minh, chỉ cần như vậy bà đã sớm đoán được tám chín phần. Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm trở nên khó coi, ta không biết có phải là vì câu "lan truyền tin đồn Thái tử tiền triều vẫn còn sống" của Thái hậu hay không. Thái hậu thì nghĩ rằng Tô Mộ Hàn đã chết, nhưng trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm lại biết rất rõ ràng. Chỉ vì ngày đó chính miệng hắn nói Hàn vương đã chết, cũng chính hắn chủ động buông tha cho y. "Hoàng thượng!" Ta bước đến, khẽ kéo hắn, nhỏ giọng gọi hắn. Ta chỉ là muốn nói cho hắn biết, việc này tuyệt đối không liên quan đến Tô Mộ Hàn, ta sẵn lòng bảo đảm cho y! Hắn lắc đầu, ý nói cho ta biết hắn không nghĩ vậy. Thái hậu liếc nhìn ta rồi lại nói: "Trong tay ả ta căn bản không có Thái tử, thật ra ai gia muốn nhìn xem vở kịch này do ả ta nhàn rỗi dựng lên, rốt cuộc làm thế nào để hạ màn êm đẹp?" "Chuyện này trẫm biết rất rõ, mẫu hậu hồi cung đi trẫm muốn gọi mấy vị tướng quân tiến cung thương nghị một vấn đề." Hắn nhìn Thái hậu bình thản nói. Thái hậu chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu đi ra ngoài. Ta cất bước tính rời đi nhưng bị hắn kéo tay lại, nghe giọng của hắn truyền đến từ phía sau: "Nàng ở lại, cùng trẫm nghe ý kiến của bọn họ." Ta giật mình, hắn đã buông tay ta ra xoay người đi về phía trước. Ta nghĩ ngợi một chút, cuối cùng cũng cất bước theo sau, nghe hắn lớn tiếng gọi: "Lưu Phúc!" Có tiếng cửa bị đẩy ra kêu "ken két", Lưu Phúc hấp tấp chạy vào: "Hoàng thượng có gì dặn dò?" "Truyền Trần tướng quân và Dư tướng quân vào cung gặp trẫm." "Vâng." Lưu Phúc lui xuống, ta kinh ngạc nhìn hắn. Các vị tướng quân theo hắn trở về từ Trường Hồ không chỉ có hai người nhưng hắn chỉ truyền hai người này. Nhưng trong lòng ta cũng hiểu tất cả, khi quốc gia đứng trước nguy cơ bị ngoại xâm, những tướng quân kia ai cũng có thể dũng mãnh giết địch trên chiến trường còn bây giờ là nội loạn. Chỉ có hai vị tướng quân Trần, Dư là triệt để đứng về phía Hoàng đế. Những người khác, mặc dù không phải là thần tử trung thành với Tuân gia của tiền triều nhưng cũng là kiểu người dễ dao động. "Hoàng thượng." Ta bước đến nắm lấy tay hắn, lo lắng nhìn hắn. Nếu tìm được chứng cứ Cố Địch Vân thông đồng với Nam Chiếu thì chỉ bằng việc hoàng hậu Nguyên Trinh sai khiến Cố Địch Vân ám sát Hạ Hầu Tử Khâm là Thiên triều có thể quang minh chính đại khai chiến với Nam Chiếu, không ai dám lên tiếng dị nghị. Nhưng hôm nay, chuyện lại trở thành dòng họ Hạ Hầu âm mưu hãm hại Thái tử tiền triều và Thái tử vẫn chưa chết. Nam Chiếu muốn dùng cái cớ này để khai chiến, còn muốn làm tan rã thế lực của Thiên triều. Tất cả những điều này đối với Hạ Hầu Tử Khâm là vô cùng bất lợi. Hắn nắm lấy tay ta, quay đầu lại nhìn ta mỉm cười, thì thầm: "Không sao." Cho đến bây giờ, chuyện gì hắn cũng đều nói không sao, dù rơi vào tình thế nguy hiểm hắn cũng chỉ muốn ta yên tâm. Không lâu sau, hai vị tướng quân đã đến, hắn buông bàn tay đang nắm tay ta ra nhìn thẳng xuống phía dưới. Hai vị tướng quân Trần, Dư quỳ xuống hành lễ: "Mạt tướng tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!" "Hai vị tướng quân miễn lễ." Hắn nói. Bọn họ tạ ơn đứng dậy. Ta nghe Trần tướng quân hỏi: "Hoàng thượng vội vã triệu kiến mạt tướng vào cung có chuyện gì ạ?" Hắn đưa lá thư trên bàn cho hai người, nói sơ qua những chuyện đã xảy ra hôm nay. Vừa nghe xong sắc mặt Dư tướng quân nhanh chóng thay đổi, giận dữ nói: "Có chuyện thế này sao? Buồn cười thật, Hoàng thượng, người nói bây giờ chúng thần nên làm gì?" Sắc mặt Trần tướng quân cũng rất khó coi, tay nắm chặt chuôi kiếm ở thắt lưng, trầm giọng: "Hoàng thượng, ở Hoàng đô lúc này còn có những tướng quân khác." Dư tướng quân lạnh lùng gằn giọng: "Ai cũng phải giết loạn thần tặc tử! Chẳng lẽ Trần tướng quân còn sợ bọn họ hay sao?" Ta nghe Hạ Hầu Tử Khâm cau mày đáp lại: "Các khanh chỉ có hai người, trong số những tướng quân theo trẫm quay về Hoàng đô, trừ hai khanh ra còn có ba người khác. Luận về binh lực, hai người các khanh không đánh lại bọn họ." Nghe vậy, sự kiêu ngạo của Dư tướng quân mới hạ xuống một chút, vừa định lên tiếng đã nghe Trần tướng quân nói: "Khi Tấn vương đến Hoàng đô không dẫn theo binh lực sao ạ? Chẳng lẽ Tấn vương cũng không thể tin?" Lời của y như đánh thức người trong mộng, đúng vậy,

có thể tin dùng Tấn vương. Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu: "Đúng là trẫm có ý đó, không thể để trận chiến này diễn ra ở Hoàng đô, chỉ có thể áp chế. Trẫm cần người áp chế trận chiến này." Binh lực của hai vị tướng quân cộng thêm binh lực mà Tấn vương mang đến Hoàng đô, hơn nữa Hoàng đô còn có Ngự lâm quân, tam quân hợp sức trấn áp ba vị tướng quân kia quả thực rất dễ dàng. Đúng như Hạ Hầu Tử Khâm nói, Hoàng đô là mạch máu của Thiên triều. Nếu khai chiến ở đây, nhất định Thiên triều sẽ gặp sóng to gió lớn. Đến lúc đó, e rằng không ai xoa dịu được trong thời gian ngắn. Trần tướng quân chắp tay nói: "Hoàng thượng thánh minh, mạt tướng đi chuẩn bị ạ." Dư tướng quân nghe vậy cũng xin cáo lui. Nhìn bóng bọn họ rời đi, ta đột nhiên hỏi: "Hoàng thượng vẫn sợ không giấu được tin này sao?" Hắn gật đầu: "Trẫm đương nhiên muốn chuẩn bị chu đáo việc này." Ta biết, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất(*).

*Nguyên văn: - hay "Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất" là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc. nhất vạn ( ) : là chỉ số 10.000. Người Việt Nam vẫn còn dùng chữ vạn, từ này có ý chỉ số lượng lớn.

Vạn nhất ( ) : là 1 phần của 10.000 ý chỉ rất nhỏ, có thể tạm dịch theo tiếng Việt là "lỡ", "xui thay", "rủi thay"

"Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất": "Không sợ thất thoát những cái lớn, chỉ sợ không may", nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Đây cũng là một lối chơi chữ, luyến láy 2 từ nhất vạn (10.000) và vạn nhất (1/10.000).Một lát sau, ta lại nói: "Nếu thật sự Hoàng đô xảy ra binh biến, Nam Chiếu lại thừa cơ hội phát binh, Hoàng thượng chắc chắn Diêu tướng quân sẽ không làm phản ư?" Diêu Hành Niên mới là người mà ta lo lắng nhất, không phải sao? Tay hắn nắm chặt lại, bây giờ hoàng hậu Nguyên Trinh đang dùng chuyện Thái tử còn sống để hô hào khai chiến, nói gì đi nữa Diêu Hành Niên cũng là nguyên lão của tiền triều, lẽ nào ông ta không động tâm. Hạ Hầu Tử Khâm chỉ nói: "Diêu Hành Niên sẽ không làm phản." "Hoàng thượng dựa vào điều gì để khẳng định như vậy?" Ta cau mày hỏi: "Khi đó, trong văn kiện mật ở Trường Hồ, ông ta có nói, Hoàng thượng trúng độc là bởi vì nước thuốc trên người thiếp có độc. Thiếp vẫn luôn tò mò sao ông ta biết việc này?" Hạ Hầu Tử Khâm giật mình, ngước mắt nhìn ta: "Khi đó, Diêu Hành Niên đang ở biên cương, chỉ tiếp xúc với người Nam Chiếu, nàng cho rằng làm sao ông ta biết được?" Lời hắn nói khiến ta giật mình. Hắn nhanh chóng đứng dậy, đi về trước vài bước, đứng chắp tay hạ giọng: "Nếu nàng đã đảm bảo chắc chắn rằng độc không phải do tiên sinh của nàng hạ, trẫm cũng đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng hiểu ra. Năm đó, lúc Tuyên hoàng trúng độc, độc dược đến từ Nam Chiếu, mà bây giờ lại xuất hiện trong hậu cung của trẫm..." Hắn đưa mắt nhìn ta, ta cảm thấy trong lòng chấn động. Ta thốt lên: "Là Nguyên Trinh hoàng hậu!" Hắn không đáp lại chỉ nói: "Phương Hàm là con cháu của Vu tộc, lại là cung nữ của Thiên triều, thông đồng với hoàng hậu Nguyên Trinh cũng không phải không thể. Chỉ tiếc nàng ta chết quá nhanh, trẫm còn chưa kịp thẩm vấn!" Trong lòng ta hoảng hốt, Phương Hàm là người của hoàng hậu Nguyên Trinh! Hóa ra trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm đã biết rõ, còn ta thì chưa từng nghĩ đến, hoá ra ta đã hiểu lầm. Nàng ta hạ độc không phải là vì Thanh Dương muốn giết Hạ Hầu Tử Khâm! Mà là Nguyên Trinh hoàng hậu! Nàng ta tự sát, e rằng cũng không phải là do nghe tin Thanh Dương chết mà bởi vì nhiệm vụ thất bại nên nàng ta không thể sống tiếp, không thể để cho người khác biết được người chủ mưu sau lưng nàng ta là ai! Tất cả vì chủ nhân, tất cả vì chủ nhân. Hóa ra lại là ý này! Ta nắm chặt hai tay, cô cô ơi cô cô, tâm ý này của cô cô được cất giấu rất kỹ! Khi Phương Hàm mới nhìn thấy Thanh Dương cũng rất kinh ngạc, ta nghĩ cũng chính lúc đó nàng ta đã biết Tô Mộ Hàn còn sống. Bây giờ ta cảm thấy may mắn, nàng ta không nói tin này cho Nguyên Trinh hoàng hậu biết. Bất luận là nàng ta không có cơ hội hay là nàng ta không muốn nói, với ta đều là điều may mắn. Bằng không với tính cách của Nguyên Trinh hoàng hậu, nếu biết Tô Mộ Hàn còn sống thì chắn chắn là phải quật ba thước đất, nàng ta cũng phải tìm ra y. Chỉ cần có Tô Mộ Hàn, lý do nàng ta khai chiến với Thiên triều càng quang minh chính đại. Hoàng hậu Nguyên Trinh phái người hạ độc, cho nên nàng ta đương nhiên biết rõ chất độc trên người ta, thậm chí chất độc xuất xứ từ đâu nàng ta cũng rõ nhất. Vì thế Diêu Hành Niên ở biên cương có thể nghe được tin tức này, mặc dù xác suất không lớn nhưng cũng không phải là không thể. Và sau khi ông ta biết chuyện đã lập tức dùng bồ câu đưa tin đến Trường Hồ. Ta nhớ lại, trên lá thư của ông ta chỉ nói nước thuốc trên người Đàn phi có độc. Nước thuốc trên người, rốt cuộc là nước thuốc gì, ông ta cũng không viết rõ ràng mà những lời trong thư chứng tỏ ông ta cũng không biết chuyện ta còn sống. Chẳng qua chỉ để khẳng định trước đây nước thuốc trên người ta thực sự có độc. Nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói vậy, tất cả những chuyện không hợp lý đều sáng tỏ. Như vậy, có lẽ Diêu Hành Niên sẽ không tạo phản, chỉ vì ông ta đã không còn đường lui. Năm đó, ông ta chọn giúp dòng họ Hạ Hầu giành lấy giang sơn, dù hiện tại ông ta không còn con trai, con gái lại không sinh được hoàng tự nhưng ông ta

cũng không thể làm khác. Nhưng dù Diêu Hành Niên không tạo phản, lúc thật sự khai chiến toàn bộ binh lực Hoàng đô bị giữ chân trong khi Hiển vương vẫn đang xử lý chuyện của Bắc Tề, tất nhiên Thiên triều sẽ không còn nhiều binh lực tiếp viện cho tiền tuyến. Trận chiến này, căn bản là cực kỳ khó khăn. Chỉ qua một ngày, tin tức Cố Địch Vân đã chết vẫn bị truyền ra ngoài. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hạ Hầu Tử Khâm, chuyện này vừa truyền ra ngoài Hoàng đô lập tức xảy ra binh biến. Cũng may, Hạ Hầu Tử Khâm đã sớm chuẩn bị tất cả nên binh biến không lớn và nhanh chóng bị trấn áp. Đúng lúc này, biên cương truyền đến tin tức khai chiến. Nam Chiếu đóng quân lâu như vậy cuối cùng cũng không nhịn được. Điều làm ta không thể ngờ chính là đại quân của Thiên triều liên tiếp thất bại lui binh! Ta ngạc nhiên, đả kích lớn như thế bất luận thế nào ta cũng không nghĩ ra. Mặc dù binh lực của Thiên triều ở Hoàng đô đã sử dụng rất nhiều trong những ngày qua, nhưng trong tay Diêu Hành Niên hẳn đều là tinh binh chứ! Sắc mặt Tư Âm tái nhợt, đứng bên cạnh ta nói: "Công chúa, nghe nói trận chiến ở tiền tuyến không còn cách nào đánh nữa, Nam Chiếu mượn cớ ủng hộ Thái tử tiền triều lên ngôi để xuất binh, nghe nói Tuần Thái tử đã xuất hiện trên chiến trường!" Nghe xong lời của nàng, sắc mặt ta biến đổi, Thái tử xuất hiện? Tô Mộ Hàn.

229. Q.4 - Chương 1: Song Điêu

Edit: Phong Lin Beta: Thỏ SN + TomoyoDouji ***** Một tiếng "Tử nhi" khiến cả người ta chấn động, giật mình quay đầu lại, thấy trường kiếm của Thanh Dương đang gác trên thanh kiếm của Cố Khanh Hằng. Mà phía sau nàng ta vẫn là một thân ảnh mỏng manh như trước. Khóe miệng ta không tự chủ được mà mỉm cười, thật tốt, cuối cùng Thanh Dương cũng tìm được người! Trường kiếm trên thanh kiếm của Cố Khanh Hằng đột nhiên trượt xuống, một tiếng "Keng" vang lướt qua bên tai, ta giật mình, lại nghe tiếng Thanh Dương hét lớn, trường kiếm của nàng ta phóng tới! Cố Khanh Hằng kinh hãi, vội trở tay ngăn chặn. "Thanh Dương!" Tô Mộ Hàn thét một tiếng, liều lĩnh xông đến. Y kéo ống tay áo của Thanh Dương lại quát: "Thanh Dương, dừng tay ngay!" Thân thể của nàng ta chấn động, ngoái đầu lại nhìn y, trong con ngươi hiện lên vẻ đau đớn. Y còn muốn nói gì đó, đột nhiên lui nửa bước, xoay người ho khan dữ dội. "Thiếu gia!" Thanh Dương luống cuống để rơi thanh kiếm trong tay đến đỡ y. Nàng ta đã đổi giọng gọi y là "Thiếu gia"… Ta biết, như vậy nhất định là ý của Tô Mộ Hàn. Thiếu gia, thiếu gia… Rất ngắn gọn. Vừa định tiến lên, ta lại bị Cố Khanh Hằng ngăn cản, ta nghe y nói thật nhỏ: "Tam nhi, đừng qua đó." Lúc y nói chuyện, ánh mắt nhìn thẳng vào hai người trước mặt, trong đáy mắt hiện lên sự cảnh giác. Có lẽ ở trong sinh mệnh của ta, có một nam tử như vậy, Cố Khanh Hằng ngay từ đầu không phải là không nghĩ đến. Mà bây giờ, chỉ có một chút chuyện đã làm sáng tỏ tất cả. Một tiếng "Thanh Dương" đã khiến y biết, người nam tử đối diện đó chính là Hàn vương khi xưa. Mà thần sắc của ta chắc chắn đã nói cho y biết, người phía trước chính là tiên sinh của ta, là tiên sinh mà ta luôn luôn nhớ mong. Giơ tay, ta đẩy tay y ra, nâng bước tiến lên phía trước. "Tiên sinh." Ta khẽ gọi y. Y ho khan rất lâu, bỗng chốc càng nhiều hơn, Thanh Dương đau lòng đến mức ánh mắt ửng đỏ, nghẹn ngào hỏi: "Thiếu gia cảm thấy thế nào? Người chịu đựng một chút, Liêu Hứa sẽ trở về nhanh thôi." Trong lòng ta tiếp tục kinh ngạc, Liêu Hứa cũng đến? Không biết tại sao, khi nghe được tin tức như thế, trong lòng ta lại không hề vui vẻ. Ta nhìn y, y lại vươn tay ra. Ta vội cầm lấy tay y, mới phát hiện y rất gầy, trong lòng ta chua xót nhìn, y lại cười nhàn nhạt, nói nhỏ: "Ta biết, nàng nhất định sẽ đến." Lời của y nói xong khiến ta khổ sở, y biết mục đích vì sao ta đến đây ư? Thái hậu muốn ta dùng tình cảm để dẫn dụ, bức Nam Chiếu lui quân. Nhưng mà, khoảnh khắc thấy y, ta cũng đã hiểu ra tất cả, chẳng phải ư? Thái tử đang ở Nam Chiếu căn bản là giả. Mà Tô Mộ Hàn cũng vội vã đến, muốn ngừng trận chiến này lại. Y đến cũng là vì Hạ Hầu Tử Khâm. "Tiên sinh!" Ta cảm nhận được, tay y hơi run rẩy. Y chậm rãi lắc đầu: "Không có gì đáng ngại, như thế này cũng nào phải ngày một ngày hai." Lời của y vừa nói xong, liền nghe được tiếng Thanh Dương nức nở: "Thiếu gia không nên nói bậy." Mà ta, làm sao không hiểu được ý của y, bỗng nhiên ta lại nhớ đến hộp thuốc mà Phương Hàm đã giao cho ta! Ta cười rồi định nói, liền nghe được từ phía xa có tiếng nói của Liêu Hứa truyền đến: "Thanh Dương cô nương ——" Ta nhìn thấy vẻ mặt Thanh Dương biến đổi, bỗng nhiên nàng ta ngoái đầu lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thả lỏng vòng tay đỡ Tô Mộ Hàn, buông ra rồi nói: "Thiếu gia chờ một chút, Thanh Dương đi rồi về." Dứt lời, người đã đi rất xa. Dường như ta mơ hồ nghe được có tiếng người đánh nhau, ta kinh hãi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ở đây toàn là màu xanh của cây rừng, căn bản

không thấy bóng dáng con người. Ta và Cố Khanh Hằng liếc mắt nhìn nhau, trong đáy mắt của y cũng hiện lên sự kinh ngạc. Chờ thêm một lúc, cũng không thấy Thanh Dương trở về, tiếng động bên kia cũng không hề lắng xuống. Do dự một lát, ta mở miệng: "Khanh Hằng, huynh sang đó xem đi." Y cau mày, từ chối nói: "Ta chỉ bảo vệ an toàn uội." Ta vội lắc đầu nói: "Muội ở đây không sao cả, huynh không cần bận tâm, chỉ cần xem thôi, để chúng ta biết phía trước đã xảy ra chuyện gì." Đề phòng nếu như Thanh Dương không thể chống đỡ được, ta có thể dẫn theo Tô Mộ Hàn đi trước. Đương nhiên ta không muốn Cố Khanh Hằng đi mạo hiểm, ta đã nói rồi, vĩnh viễn cũng không muốn y gặp nguy hiểm. Y lại chần chờ một lát, cuối cùng mới gật đầu bước đi. Ta ngơ ngẩn nhìn y, cho đến khi thân ảnh của y bị cây rừng bao phủ. Trái tim ta không khỏi quặn thắt, hy vọng y sẽ trở lại thật nhanh. "Tử nhi…" Người bên cạnh ngoái đầu lại nhìn ta. Ta ngăn cản lời nói của y, lắc đầu nói: "Tiên sinh không cần phải nói gì cả, ta hiểu. Được rồi, đây là…" Vừa mới cầm chiếc hộp trong tay giơ lên, ta thấy sắc mặt của y biến đổi, đẩy vội ta ra. Ta thất kinh, chợt thấy có một chưởng vốn dĩ muốn đánh vào sau lưng ta nhưng lại trực tiếp đánh vào ngực của y. Ta ngã xuống, chiếc hộp trên tay cũng văng ra ngoài, kim ấn trên người ta bỗng chốc cũng rơi ra. Lúc này ta cũng không thể chú ý gì nữa, ánh mắt tìm kiếm Tô Mộ Hàn. Ta trông thấy người xuất một chưởng kia vô cùng sợ hãi, vội vàng bước lên phía trước đỡ y, gọi y: "Điện hạ!" Ta chỉ cảm thấy đầu óc 'ong' lên một tiếng, điện hạ! Bọn họ là… Người của hoàng hậu Nguyên Trinh?! Y phun ra một ngụm máu văng vào vạt áo ta, rồi ngã vào trong ngực của tên đó. "Điện hạ!" Nam tử đó vội vã đỡ lấy thân thể xụi lơ của y, ta mới phát hiện, xung quanh chúng ta còn có những người khác. Nam tử đỡ Tô Mộ Hàn quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, gằn giọng nói: "Giết." Trong lòng ta hoảng sợ, theo bản năng nhìn về hướng Cố Khanh Hằng vừa đi, lúc này dù ta gọi cũng không còn kịp nữa rồi. Ta mới biết, bọn họ chỉ muốn dẫn dụ Thanh Dương rời đi. Một người chỉa trường kiếm vào ta, lúc đi đến trước mặt ta, ánh nhìn rơi vào dưới chân ta, đáy mắt của người đó trở nên căng thẳng, cúi người xuống. Ta hoảng sợ vô cùng lui lại nửa bước, nghe người đó thất thanh nói: "Đại nhân, là kim ấn của công chúa Đại Tuyên!" Sắc mặt của người kia trầm xuống, tiếp theo nói: "Vậy thì dẫn đi!" Ta vừa định chạy, thì chỉ cảm thấy gáy bị ai đó đánh mạnh, trước mặt ta bỗng nhiên tối sầm, hoàn toàn không biết gì nữa. Thật ra ta muốn nói, cái hộp kia… Là thuốc mà Phương Hàm cho ta, là thuốc của Tô Mộ Hàn… Dường như ta phảng phất nghe được rất nhiều tiếng bước chân, bên ngoài có rất nhiều âm thanh hỗn loạn hướng đến. "Hự —-" Ta khẽ rên rỉ một tiếng, cố gắng mở mắt ra, một cơn choáng váng ập đến, không nhịn được lại nhắm mắt lại. Một lúc lâu sau, lại khe khẽ mở ra, lần này, cuối cùng ta cũng có thể nhìn rõ nơi ta đang ở. Đúng như ta đã lường trước – ở trong doanh trại. Vừa định đứng lên, mới phát hiện tay chân đều bị trói chặt. Ta giãy giụa mấy cái, những vẫn không có một chút kẻ hở nào. Là tù binh, mà đãi ngộ thật đúng là tốt mà, dù sao cũng nhét ta vào một chiếc giường. Ta nghĩ, đó cũng là để lại một chút thể diện cho kim ấn của công chúa Đại Tuyên. Bỗng nhiên, ta nhớ đến Tô Mộ Hàn. Không biết lúc này y thế nào? Còn có thuốc mà Phương Hàm đã cho ta. Chết tiệt! Cắn răng, suy nghĩ, cuối cùng ta cũng mở miệng nói: "Người đâu! Người đâu!" Ta biết, cho dù thực sự đã trói chặt ta lại, bên ngoài nhất định vẫn có người canh. Quả nhiên, ta nhìn thấy một binh sĩ vén màn cửa lên, nói với ta: "Gọi cái gì mà gọi, an phận mà chờ cho lão tử!" Ta lớn tiếng nói: "Bảo hoàng hậu của các ngươi đến gặp ta!" Tên lính đó lại cười khinh miệt: "Chẳng qua chỉ là một tù binh mà thôi, nương nương của chúng ta bận ăn mừng chiến thắng, không có thời gian rảnh để ý đến ngươi đâu!" Dứt lời, tên đó không nhìn ta nữa, kéo màn cửa xuống. Mà ta chỉ có thể nhìn xuyên qua khe hở thoáng bị gió thổi, thấy được thân ảnh đứng bên ngoài của tên lính đó. Cắn môi, ăn mừng chiến thắng… Ta hôn mê đã bao lâu rồi? Chẳng lẽ trận chiến đã kết thúc rồi sao? Bên phía Hạ Hầu Tử Khâm rốt cuộc thế nào rồi? Càng suy nghĩ, trong lòng ta càng khẩn trương. Lại không biết qua bao lâu, ta mới nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi đến, ta kinh hãi, nhìn ra màn cửa. Thấy hai binh sĩ tiến vào, một tên rút thanh đao ở thắt lưng ra, ta thoáng hoảng sợ, tên lính đó hạ thanh đao xuống, chỉ nghe một tiếng "Soạt", dây thừng thắt trên tay ta bị cắt đứt. Hai người bước lại, kéo ta đi, tiến nhanh ra bên ngoài. Ta vừa giãy dụa, vừa kêu lên: "Các ngươi làm gì? Gọi hoàng hậu của các ngươi đến gặp ta!" Một người hừ lạnh một tiếng: "Hoàng hậu nương nương của chúng ta sao có thể hạ sự tôn quý của mình mà đến gặp ngươi? Ngoan ngoãn một chút cho bọn ta, gặp nương nương của chúng ta thì phải an phận một chút, đừng tưởng ngươi là công chúa Đại Tuyên thì chúng ta không dám làm gì ngươi." Hóa ra, hoàng hậu Nguyên Trinh muốn gặp ta. Ta lại gấp gáp hỏi: "Trước tiên ta… Không, Tô…." Cắn môi, ta nên xưng hô với Tô Mộ Hàn thế nào đây? Nếu như gọi y là Thái tử, lại không biết hai binh lính này có biết hay không. Suy nghĩ, vẫn nên thôi. Dù sao, hoàng hậu Nguyên Trinh cũng muốn gặp ta, ta nghĩ có thể trực tiếp hỏi nàng ta. Hai tên binh lính kéo ta đi về phía trước, ta tình cờ thấy phía trước có một đoàn người đang đi đến, liếc mắt nhìn qua liền nhận ra nam tử dẫn đầu, là hoàng đế Nam Chiếu! Nhìn trước mặt, nhưng lúc này ta không thấy tên giả làm Tuân thái tử kia bên cạnh y. Nếu không, ta thực sự muốn xem một chút,

người thay thế Tô Mộ Hàn rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào! "Tham kiến bệ hạ." Hai binh lính áp giải ta vội hành lễ với y. Nam hoàng nhìn đến ta, ánh mắt ẩn chứa một ánh sáng nhàn nhạt, nhíu mày hỏi: "Ả ta chính là công chúa Trường Phù?" "Bẩm bệ hạ, đúng ạ." Một binh lính cung kính trả lời. Y không hề nhìn ta, chỉ đi lướt qua bên cạnh, rồi nói: "Trước tiên mang đến doanh trướng của trẫm, trẫm muốn thẩm vấn ả trước!" Ta cảm thấy trong lòng nặng trĩu, y muốn thẩm vấn ta điều gì? Hai binh lính áp giải ta không dám cãi lời, vội vã vâng dạ, áp giải ta tiến lên. Vào trong, trái lại ta có chút hiếu kỳ, doanh trướng của hoàng đế Nam Chiếu lại mở toang. Lúc này, ta thấy y phất tay bảo tất cả mọi người lui xuống, mới xoay người đối mặt với ta. Theo bản năng ta lùi lại mấy bước, bàn tay to của y đã bước đến, nắm mạnh lấy cánh tay ta, cười nói: "Trẫm không biết, công chúa lại xinh đẹp như hoa thế này!" Cắn răng, y có biểu hiện nào muốn thẩm vấn ta đâu? Y muốn làm gì, chẳng lẽ ta còn không hiểu sao? Y lại cười: "Nghe nói Tuyên hoàng ban nàng cho hoàng đế Nguyên Quang, nhưng hắn ta vẫn trì hoãn việc sắc phong nàng làm phi, hay là nàng theo trẫm đi. Hắn có thể cho nàng, thì trẫm cũng có thể cho nàng. Công chúa tuyệt sắc như vậy, trẫm nhất định sẽ xem nàng như bảo vật." Nói xong, y tiến đến gần ta. Ta vô cùng hoảng sợ, muốn thoát thân, bất đắc dĩ lại bị y kéo mạnh. Gắng gượng nghiêng mặt, gương mặt của y dường như đã chạm vào mặt ta, trong tích tắc ta vã mồ hôi lạnh, hét to lên: "Buông ta ra, ngươi buông ta ra!" Y cười đắc ý, trực tiếp chụp lấy chiếc eo nhỏ nhắn của ta: "Nói thật, trẫm chưa từng thấy được công chúa nào có gương mặt xinh đẹp đến vậy. Chậc chậc, hoàng đế Nguyên Quang có mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh như vậy mà không chịu hưởng thụ, chẳng lẽ là vì muốn chuẩn bị cho trẫm sao?" Ta cắn răng: "Nếu như Nam hoàng bệ hạ đã biết thân phận của ta, không sợ đối địch với hoàng huynh của ta sao?" Y cười: "Chờ trẫm lấy được giang sơn Thiên triều, trẫm còn phải sợ một Đại Tuyên ư? Bây giờ Thiên triều loạn trong giặc ngoài, Nguyên Quang không khống chế được, lại cũng không dám nói cho người khác biết. Ha ha ——" Lời của y làm cho ta chấn động mạnh! Hạ Hầu Tử Khâm không đuổi được ư? Tiếp theo, ta lại nghĩ đến vừa rồi nghe binh lính Nam Chiếu nói, hoàng hậu Nguyên Trinh còn đang bận rộn ăn mừng chiến thắng. Còn lúc ta chưa rời khỏi hoàng đô, tiền tuyến liên tiếp truyền đến tin tức bại trận… Ta không thể không thừa nhận, chiêu thức sử dụng Tuân thái tử này để gây chuyện của Nam Chiếu, vừa hung ác lại vừa chuẩn! Ta không nói lời nào, y vẫn đầy đắc ý, bàn tay mò mẫm đến trước ngực ta, muốn lần vào. Ta hoảng sợ: "Ngươi…" "Nương nương, nương nương, bệ hạ người…" Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của binh lính. Rõ ràng ta cảm nhận được nam tử trước mắt khẽ hoảng hốt, rồi ta nghe tiếng bước chân vội vã tiến vào, sắc mặt của y biến đổi, lập tức phẫn nộ buông tay, ho khẽ một tiếng rồi quay lưng đi. Có người bước vào, ta ngoái đầu nhìn lại, thì thấy gương mặt xám xịt của hoàng hậu Nguyên Trinh đang liếc nhìn ta, lập tức hành lễ với nam tử trước mặt: "Thần thiếp tham kiến bệ hạ." Lúc này, Nam hoàng mới xoay người, trên mặt của y đã khôi phục vẻ bình tĩnh, nói với nàng ta: "Sao hoàng hậu lại đến đây?" Hoàng hậu Nguyên Trinh cười mỉa mai một tiếng nói: "Vốn dĩ thần thiếp muốn thẩm vấn người này, nhưng không ngờ bệ hạ cũng có ý đó. Vì thế thần thiếp nghĩ, không bằng sang đây, lắng nghe một chút." Nàng ta cũng là người thông minh, biết rõ ý muốn của Nam hoàng, lại không nói ra. Nam hoàng cười nói: "Hoàng hậu thật có lòng, đúng lúc trẫm đang mệt mỏi, thôi việc này vẫn nên giao cho hoàng hậu đi. Trẫm cũng yên tâm." Ta có chút kinh ngạc nhìn y một cái, y thu tay lại thật là nhanh. Tiếp đó lại muốn cười. Bây giờ nếu y muốn đoạt được giang sơn của Thiên triều, thì phải cung phụng hoàng hậu Nguyên Trinh cho thật tốt, dù sao, nàng ta cũng là công chúa tiền triều, trên người của nàng ta, chảy dòng máu của Tuân gia. Nếu muốn giành lại giang sơn của Tuân gia, vậy tất nhiên phải để người họ Tuân ra mặt. Đây là điều mà bất luận thứ gì Nam hoàng cũng không thể nào so sánh được. Lúc này, nếu như mọi người không ai thu lại thể diện của bản thân, thì việc này sẽ không xảy ra. Hoàng hậu Nguyên Trinh cười khẩy một tiếng nói: "Như vậy cũng tốt, thế thì bệ hạ nên nghỉ ngơi đi, thần thiếp giải ả ta đi nơi khác." Dứt lời, nàng ta quay đầu lại nói: "Người đâu, mời công chúa đi!" Nói là "mời", nhưng thực chất lại nghe được sự nghiến răng nghiến lợi. Nàng ta hừ khẽ một tiếng, phất tay áo đi ra ngoài. Có hai binh lính tiến vào, áp giải ta ra. Ta không khỏi quay đầu lại liếc nhìn Nam hoàng một cái, ta thấy trong con ngươi của y hiện lên vẻ không cam lòng. Ta bị mang vào một doanh trướng khác, người áp giải buông ta ra, hoàng hậu Nguyên Trinh phất tay ý bảo tất cả bọn họ lui ra ngoài. Lúc này, nàng ta mới chăm chú nhìn ta, một lát sau, mới tiến lên. Giơ tay nắm chặt cằm của ta, cắn răng nói: "Mới đó mà đã muốn quyến rũ bệ hạ? Không phải đây là một gương mặt đẹp sao? Bản cung ghét nhất là dạng đàn bà như vậy!" Nàng ta nói, đầu ngón tay bấm mạnh. Ta bị đau nhíu mày, lại cắn môi không thốt ra một tiếng. Một lát sau, nàng ta tự cảm thấy mất mặt, thả lỏng bàn tay đang bóp mặt ta, túm tóc của ta lắc lắc. Giận dữ nói: "Công chúa Trường Phù à, ngươi rơi vào trong tay của bản cung, hừ, còn có thể quay về được sao?" Ta không để ý đến lời nói của nàng ta, nhịn đau mở miệng: "Y thế nào rồi?" Điều ta quan tâm, chỉ là rốt cuộc Tô Mộ Hàn lúc này thế nào? Nghe vậy, vẻ mặt của nàng ta biến đổi, cắn răng nói: "Bản cung đang

nghĩ, sao nó lại quen biết ngươi? Còn cam tâm tình nguyện cứu ngươi mà đỡ một chưởng! Là vì gương mặt này mà rước lấy họa sao!" Ta cười lạnh một tiếng, Tô Mộ Hàn lại là người như vậy sao? Nhưng mà, nếu hoàng hậu Nguyên Trinh không nhận ra ta, như vậy ta khẳng định rằng, Phương Hàm cũng không hề nói cho nàng ta biết chuyện ta dùng nước thuốc thay đổi dung mạo. Nhiệm vụ của Phương Hàm chỉ là hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm, về phần cách thức hạ độc, thì hoàng hậu Nguyên Trinh không cần phải quan tâm. Ta cũng biết, Phương Hàm không nói tình huống của ta cho nàng ta biết, là vì Tô Mộ Hàn. "Y thế nào rồi?" Ta không cam lòng hỏi lại. Hoàng hậu Nguyên Trinh hung hăng trừng mắt liếc ta một cái, phẫn nộ mở miệng: "Bản cung tất nhiên sẽ không để cho nó gặp chuyện bất trắc!" Có những lời nói này của nàng ta, ta cũng cảm thấy an tâm rồi. Thấy ta cười, dường như nàng ta càng phẫn nộ, nhìn nàng, ta mỉa mai nói: "Chỉ là ta không biết, nương nương cứu y, là bởi vì dã tâm của ngươi, hay chỉ là vì tình thân kia?" Nàng ta bỗng nhiên ngơ ngẩn, tát một bạt tay vào mặt ta. Răng ta va vào môi, từ khóe miệng tràn ngập mùi máu tươi, ta vươn đầu lưỡi liếm, không tự ti cũng không kiêu ngạo nhìn người nữ tử trước mặt. E là đã bị ta nói trúng chỗ đau. Có lẽ cả hai đều có. "Lan truyền tin tức Thái tử còn sống, vốn dĩ, nương nương có ý định nhất tiễn song điêu." Cúi xuống, ta nhìn mặt của nàng ta, tiếp tục nói: "Thứ nhất, dùng cái chết của Cố Địch Vân để làm rối loạn nội bộ Thiên triều, dẫn đến binh biến, do đó sẽ cần một bộ phận binh lực lớn để chế trụ. Thứ hai, là ngay lập tức có thể dẫn dụ được Thái tử thật." Lúc ta nói đến lời cuối cùng, rõ ràng ta thấy nàng ta lộ vẻ xúc động. Từ lúc nghe được tiếng gọi "Điện hạ" kia, ta liền biết rằng, hoàng hậu Nguyên Trinh chính là đang chờ y đến. Hơn nữa, chỉ chờ một mình y đến. Chỉ là bất ngờ lại xuất hiện thêm ta, ta nghĩ, nếu như kim ấn trên người ta không rơi ra đúng lúc, như vậy lúc này, ta đã là oan hồn chết dưới đao của bọn họ. Trước tiên, bọn họ muốn dùng Thái tử giả để chống đỡ, lúc chiến sự thắng lợi, người giả không thể dùng được. Vì thế, hoàng hậu Nguyên Trinh vẫn chờ Tô Mộ Hàn đến, chỉ vì, người mà họ ủng hộ, nhất định phải thật sự là huyết thống của Tuân gia. Nếu không, thì đó là soán vị, vậy thì người trong thiên hạ sẽ không chấp nhận. Sắc mặt của nàng ta biến đổi, cười lạnh một tiếng nói: "Ha, bản cung còn tưởng rằng loại nữ tử có dung mạo xinh đẹp chẳng qua chỉ là một bình hoa, xem ra hôm nay gặp được công chúa, bản cung mới thay đổi được suy nghĩ. Nhưng mà, nữ tử quá thông minh cũng không tốt cho lắm." Ta cười mỉa mai: "Như vậy, nương nương cảm nhận là mình không đủ thông minh ư?" Nàng ta hừ một tiếng: "Đừng có múa mép khua môi ở trước mặt bản cung, Tuyên hoàng sắp xếp để ngươi hòa thân với Thiên triều, là muốn liên kết lực lượng đối phó với Nam Chiếu ta. Hừ, đừng tưởng rằng ta không biết!" Nhìn nàng, ta thật sự muốn cười: "Hoàng huynh của ta vì sao phải đối phó với Nam Chiếu, ta cho rằng trong lòng nương nương phải biết rõ nhất." Không phải hôm đó nội loạn ở Đại Tuyên, nàng ta dùng Song Sinh để định lấy tính mạng của Tuyên hoàng sao? Sắc mặt nàng ta lạnh lẽo: "Bây giờ Đại Tuyên không mượn cớ xuất binh, bản cung muốn giải quyết Thiên triều trước. Về phần ngươi, bản cung có thể giữ lại tính mạng của ngươi trước, có lẽ đến lúc đó còn có thể dùng đến!" Hoàng hậu Nguyên Trinh chắc chắn rằng không ai biết ta ở trong quân doanh của Nam Chiếu, trên đời này không có bức tường nào mà gió không thổi qua được. Nàng ta còn nói lúc này Đại Tuyên không mượn cớ tiến vào Nam Chiếu, khóe miệng ta mỉm cười, chỉ sợ là, sẽ có nhanh thôi. "Cười gì?" Nàng ta nhìn ta, ghìm giọng hỏi. Ta không nói, nàng ta vừa định nói, liền nghe được một người hấp tấp chạy vào, nói với nàng ta: "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, điện hạ đã tỉnh." Trong con ngươi của hoàng hậu Nguyên Trinh hiện lên sự vui vẻ, vội nói: "Mau dẫn bản cung đi!" Dứt lời, nàng ta đi nhanh ra ngoài, người binh lính kia lại nói: "Nương nương… Nương nương…" Người lính úp mở nói, lại liếc mắt nhìn ta: "Điện hạ nói, nói muốn gặp nàng ta." Người lính đó chỉ vào ta. Trên mặt hoàng hậu Nguyên Trinh hiện lên vẻ không vui, nhưng không quay đầu lại, đi nhanh ra nói: "Gặp ả làm gì? Không cần. Ngươi ở đây trông chừng, chờ bản cung về." Nàng ta cúi xuống, lại nói: "Nếu bệ hạ tới, ngay lập tức thông tri cho bản cung biết!" "Này…" Ta theo bản năng xông ra, lại bị binh lính ngăn lại, nghe người lính đó lạnh lẽo nói: "An phận một chút!" Người lính liếc mắt nhìn ta, ta cũng biết, lúc này ta muốn xông vào căn bản là không được. Nhớ lại lời nói lúc hoàng hậu Nguyên Trinh rời đi, trong lòng ta cảm thấy buồn cười. Đã đến lúc này rồi, nàng ta còn có tâm trạng đề phòng Nam hoàng nữa. Xoay mặt, ta nhìn binh lính đang ngăn ta: "Y thế nào rồi?" Binh lính liếc nhìn ta một cái, lại không đáp lời, chỉ lui một bước, ra lệnh: "Đứng ra phía sau." Ta bị người lính đó đẩy ra sau vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, ta không nhìn ra được điều gì trên vẻ mặt của người lính đó, chỉ có thể tự an ủi, Tô Mộ Hàn không sao, nhất định là không sao. Đợi trong doanh trướng của hoàng hậu Nguyên Trinh một lát, ta nghe được có tiếng người bước vào. Ngước mắt nhìn, người đến cũng là một binh sĩ, lòng ta thoáng nặng nề, chẳng lẽ là người của Nam hoàng? Người đó bước đến, chỉ vào ta nói: "Hoàng hậu có lệnh, đưa nàng ta đi!" Ta kinh ngạc nhìn người trước mặt, là hoàng hậu Nguyên Trinh sao? Binh sĩ vừa rồi ở lại trong doanh trướng liền tiến đến áp giải ta ra ngoài. Ta không giãy giụa, đã là hoàng hậu Nguyên Trinh, như vậy ta

nghĩ người muốn gặp ta là Tô Mộ Hàn. Ta không biết Tô Mộ Hàn đã dùng cách gì để thuyết phục nàng ta đồng ý cho ta gặp y. Điều này đối với ta mà nói không quan trọng, ta chỉ muốn nhìn một chút xem y thế nào rồi. Binh sĩ nọ đưa ta vào một doanh trại, vừa bước vào trong, ta liền nhìn thấy một người đứng ở bên giường. Mặc dù chỉ gặp qua một lần nhưng ta vẫn nhớ ông ta rất rõ. "Liêu Hứa!" Ta kinh ngạc gọi, không ngờ hoàng hậu Nguyên Trinh cũng đã đưa ông đến đây! Nhìn xung quanh không thấy Thanh Dương và Cố Khanh Hằng, ta không biết là vì không bắt được bọn họ, hay là không đưa bọn họ đến. Lúc này, cuối cùng ta cũng cảm thấy hơi lo lắng. Nếu Cố Khanh Hằng cũng bị bắt làm tù binh hoặc bị truy đuổi sát sao, như vậy, sẽ không có ai biết ta ở quân doanh của Nam Chiếu! "Khụ…." Người trên giường đột nhiên ho khan. "Tiên sinh!" Ta bật thốt lên, muốn tiến đến nhưng người lại bị kéo lại. Hoàng hậu Nguyên Trinh lo lắng nói: "Người đã đưa đến, hãy để đại phu xem bệnh cho đệ đi." Nàng ta đưa mắt liếc nhìn Liêu Hứa. Liêu Hứa không hề cử động, ta nghe Tô Mộ Hàn khàn giọng nói: "Khụ… Hoàng tỷ, hãy cởi trói cho nàng ấy trước." Ta ngơ ngẩn, hóa ra y đem sinh mệnh ra uy hiếp, hoàng hậu Nguyên Trinh mới đồng ý đưa ta đến. Tiên sinh… Thấy hoàng hậu Nguyên Trinh nhìn sang phía ta ra hiệu , binh sĩ bèn cởi dây thừng đang trói trên tay ta ra. Ôi —- bị trói quá lâu, theo bản năng ta vỗ nhẹ cổ tay, cất bước tiến đến. Y chống người muốn bước xuống, binh lính bên cạnh vội vàng đỡ y, ta nghẹn ngào gọi: "Tiên sinh…" Y vỗ vỗ ngực, thở hổn hển nói: "Xin hoàng tỷ hãy ra ngoài đi." "Không, bản cung không đi." Nàng ta hắng giọng nói, đưa mắt nhìn đến Liêu Hứa, lạnh lùng nói tiếp: "Còn không nhanh chữa trị cho nó!" Ta kinh hãi, lại thấy Liêu Hứa chỉ đứng im như trước, không hề nhúc nhích. Hoàng hậu Nguyên Trinh tức giận, thuận tay rút thanh đao đeo trên người binh sĩ, kề vào cổ ông, nói: "Bản cung nói ngươi không nghe thấy sao? Còn không chữa bệnh, bản cung giết ngươi!" Nghe vậy, Liêu Hứa khẽ cười một tiếng, mở miệng: "Liêu Hứa chỉ nghe mệnh lệnh của thiếu gia." "Ngươi…" Hoàng hậu Nguyên Trinh vô cùng tức giận, cánh tay nhỏ nhắn khẽ động, lưỡi đao đã vạch một đường trên cổ Liêu Hứa. Ông vẫn không hề nhúc nhích. Ta nghe Tô Mộ Hàn nói: "Hoàng tỷ ra ngoài trước đi, ta… Ta sẽ không chết." Nàng ta tức giận nhìn y một cái, bật thốt lên: "Ngươi đương nhiên không thể chết được! Phụ hoàng để lại cơ nghiệp cho ngươi mà!" Nghe vậy, trong đôi mắt của Tô Mộ Hàn hiện lên một tia buồn bã, cuối cùng hoàng hậu Nguyên Trinh cũng nặng nề hừ một tiếng, ném thanh đao xuống, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài. Binh lính trong doanh trại cũng đi ra theo. Ta vội đỡ lấy y, gấp gáp hỏi: "Tại sao tiên sinh phải khổ như vậy?" Bởi vì y không chịu hạ lệnh nên Liêu Hứa chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn y đau đớn, lại không cứu y. Ta nghĩ, những đại phu trong quân doanh đều đã thử chữa trị qua, nhưng không ai tìm được cách chữa căn bệnh của y, huống chi bây giờ y còn bị thương. Y dường như đã dùng hết tất cả sức lực, yếu ớt dựa vào người ta, nói khẽ: "Ta chỉ muốn tận mắt nhìn thấy nàng có ổn không." Hoàng hậu Nguyên Trinh nói, y không tin. "Liêu Hứa." Ta quay đầu lại nhìn ông ta, ông ta tiến lên ngồi ở bên giường, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia…" Y gật gật đầu, miễn cưỡng cười nói: "Ta vẫn không thể chết." Lời y nói, ta nghe mà thấy lòng xót xa. Liêu Hứa ra hiệu cho ta đặt y nằm ngang, sau đó xoay người lấy trong hộp thuốc ra một túi ngân châm. Những ngân châm này khác hẳn với ngân châm bình thường. Châm bình thường chỉ dài chừng hai tấc rưỡi, nhưng mấy cây ngâm châm này có vẻ dài hơn gấp đôi. Liêu Hứa đưa tay cởi áo của y ra, ta nhìn thấy trên ngực của y có một dấu ấn bàn tay rất đậm. Đó là một chưởng y đã đỡ thay ta. Mà ta nhìn kỹ còn có thể thấy những lỗ nhỏ chi chít trên đó. Ta kinh hãi, những dấu này là do ngân châm để lại sao? Liêu Hứa lấy ra một cây ngân châm, nói với y: "Thiếu gia chịu đựng một chút." Y không nói lời nào, chỉ nhìn ta. Chần chờ một lát, ta nắm tay y, ta cảm nhận được tay y đang run lên dữ dội. Ta biết, không phải vì y sợ, mà chỉ vì y không kiểm soát được. Ngâm châm chưa hạ xuống, đột nhiên y lại ho khan kịch liệt. Liêu Hứa dùng một tay ra sức đè thân thể của y xuống, ra tay cực nhanh, cây ngân châm dài trên tay đã hạ xuống. Ngân châm không xuyên vào hết, còn thừa lại một tấc. Ông ta trở tay, lại lấy thêm ba ngâm châm khác, đâm vào thật nhanh. Đến khi những ngâm châm đó cắm đầy trên ngực y, cơn ho khan của y mới dần dần lắng xuống. Đầu Liêu Hứa đã lấm tấm mồ hôi. Ta đưa chiếc khăn cho ông, ông lại lắc đầu nói: "Cứ lau giúp thiếu gia một chút." Y mệt mỏi nhắm hai mắt lại, ta giúp y lau mồ hôi trên trán, y cũng không hề mở mắt. Ta nghe Liêu Hứa nói: "Năm đó, ngài ấy hít vào quá nhiều khói bụi, lão phu dùng phương pháp này cũng chỉ có thể tạm thời làm giảm sự đau đớn cho ngài ấy, đợi một lúc nữa, lại phải châm lần thứ hai." Ý của ông là Tô Mộ Hàn không thể rời khỏi ông, đúng không? Liêu Hứa lại thở dài một tiếng: "Thân thể của thiếu gia đã rất suy yếu, lần này lại bị thương. Aiii, lão phu rất đau lòng." "Y sẽ không sao, đúng không?" Ta ngước mắt nhìn ông, ông lắc lắc đầu nhưng không nói lời nào. Bỗng nhiên ta nhớ đến một chuyện, đứng bật dậy xông ra ngoài, binh lính bên ngoài ngăn ta lại, ta bật thốt lên: "Gọi Hoàng hậu của các ngươi đến! Ta có thể cứu y. Ta có thể cứu y!" Hoàng hậu Nguyên Trinh nghe được những lời đó, phất tay với ý bảo các binh lính buông ta ra, ta xông tới, nói với nàng ta: "Cô cô… Không, Phương Hàm đưa cho ta một viên thuốc, có thể cứu mạng của

y!" Đôi mắt của nàng ta chợt mở to, vội hỏi: "Thuốc đâu?" Ta nhìn nàng ta, cắn răng nói: "Bị rơi ở nơi mà ngươi đã sai người bắt chúng ta!" Hoàng hậu Nguyên Trinh biến sắc, ta vội hỏi: "Thuốc để trong một chiếc hộp, trên hộp có khắc cây tử." Lời của ta vừa mới nói xong, liền nghe nàng quát: "Người đâu, đi tìm cho bản cung! Phải tìm cho bằng được!" Đúng vậy, nhất định phải tìm được, nhất định phải tìm được. Ta nắm chặt hai tay, hoàng hậu Nguyên Trinh quay đầu lại liếc nhìn ta, vừa định nói gì thì nghe bên trong Liêu Hứa hoảng hốt gọi một tiếng "Thiếu gia", theo bản năng ta xoay đầu lại nhìn, thấy y đè thân thể Tô Mộ Hàn lại, y đột nhiên ho khan, lúc này Liêu Hứa trở tay rút tất cả ngân châm ra. Ta kinh hoảng, vội vàng bước vào, thốt lên: "Xảy ra chuyện gì?" Đầu ông ta đầy mồ hôi, lắc đầu nói: "Ngài ấy bị thương ở ngực, không chịu nổi cách châm cứu của lão phu. Lúc tiến hành châm cứu, một khi ho khan kịch liệt sẽ làm cho ngân châm đâm vào sâu hơn, sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Sắc mặt hoàng hậu Nguyên Trinh biến đổi, liền giơ tay muốn đánh ta, ta trở tay bắt lấy tay nàng ta, nghe nàng ta giận dữ nói: "Nếu không phải do ngươi, nó đâu có như vậy?" Tay ta dùng sức, đẩy mạnh nàng ta ra, phẫn hận nói: "Ngươi đừng quên, người làm tổn thương y cũng không phải là ta!" Chính là hoàng hậu Nguyên Trinh đã phái người đi bắt chúng ta! Nàng ta mới là hung thủ! Nàng ta thoáng giật mình, một lát sau mới hoàn hồn trở lại. Liêu Hứa đưa tay chẩn mạch cho Tô Mộ Hàn, trong đôi mắt hiện lên sự lo lắng. Ta biết rõ, tình hình đương nhiên là không tốt. Ta nhìn gương mặt tái nhợt của người trên giường, chỉ biết không ngừng cầu nguyện những binh lính kia có thể tìm được thuốc mang về! "Khụ…" Y ho, tay ấn ngực, lông mày nhíu lại thật chặt. "Tiên sinh!" Lúc này, ta cũng mặc kệ hoàng hậu Nguyên Trinh, chỉ nói với Liêu Hứa: "Còn cách nào khác không? Liêu đại phu, còn có cách nào khác không?" Có thể làm cho y đừng đau đớn như vậy được không? Chỉ cần một lúc cũng được. Hoàng hậu Nguyên Trinh bước nhanh tới, lạnh lùng nói: "Cứu nó trước, ngươi muốn gì bản cung cũng có thể cho ngươi!" Liêu Hứa chần chờ, một lát sau mới mở miệng: "Thật ra biện pháp…" "Liêu Hứa." Y khẽ gọi, cắt ngang lời của ông ta, lắc đầu nói: "Ta có thể… Khụ… Có thể chống…." "Tiên sinh…" Tay y nắm lấy tay ta bỗng nhiên siết chặt, ta đã biết ý của y. Chỉ là ta không rõ, đã có cách, vì sao lại không dùng? Y thà đau đớn như vậy, cũng không bằng lòng dùng… Thế nhưng lòng ta rất đau rất đau. Nước mắt lã chã rơi, dường như có thể làm nát cả ngọc đá. Y ho cách quãng rất lâu mới lắng xuống, tay nắm lấy tay ta từ đầu đến cuối không muốn buông ra. Ta biết, y sợ hoàng hậu Nguyên Trinh sẽ phái người đưa ta đi. "Linh nhi…" Hoàng hậu Nguyên Trinh đi đến bên giường, giơ tay nắm lấy tay kia của y, nức nở nói: "Đệ gắng chịu đựng, bản cung nhất định sẽ khiến bọn họ đem thuốc về, nhất định có thể tìm mang về. Bản cung sẽ không để cho đệ xảy ra chuyện gì." Y chậm rãi cười, mở miệng nói: "Hoàng tỷ lo lắng cái gì? Hiện giờ, ta sẽ không chết." Nàng ta gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên, sau này cũng sẽ không." Y nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mệt mỏi nói: "Ta mệt, hoàng tỷ cũng về nghỉ ngơi đi." Hoàng hậu Nguyên Trinh liếc mắt nhìn ta, lại nhìn đến bàn tay y đang nắm lấy tay ta, mấp máy môi, cuối cùng chỉ nói: "Vậy đệ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì gọi một tiếng, bên ngoài vẫn có người canh gác." Y không nói gì, hoàng hậu Nguyên Trinh lại nấn ná thêm một lúc nữa mới đứng dậy ra ngoài. Đợi nàng ta ra, ta mới không nhịn được hỏi Liêu Hứa: "Thanh Dương và Khanh Hằng đang ở trong quân doanh sao?" Liêu Hứa lại lắc đầu: "Lão phu không biết, lúc đó rất hỗn loạn, có người đánh lão phu bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã bị áp giải đến đây. Lão phu cũng không hề nhìn thấy Thanh Dương cô nương, còn người mà cô nói, lão phu càng không biết." Ta cắn môi, ông không biết, như vậy có lẽ họ không ở đây. Tô Mộ Hàn thật không có nhiều sức lực, rất lâu sau vẫn không hề nghe thấy y nói gì. Liêu Hứa cũng không đi, ở ngay bên cạnh trông chừng y. Thỉnh thoảng y ho khan, trong tiếng ho cũng có thể nghe ra được sự mệt mỏi. Rất lâu sau, ta mới thấy y hơi mở mắt, nhìn ta khẽ cười: "Ta không sao." Ta nghẹn ngào: "Tiên sinh cho Tử nhi cuộc sống hiện giờ, cả đời Tử nhi cũng không thể nào báo đáp." Y lại lắc đầu nói: "Nàng cần phải sống thật tốt, mà thân thể của ta đã quá yếu ớt rồi, dùng để đổi lấy mạng của nàng cũng đáng giá." Ta lấy tay che miệng y, cắn môi nói: "Tiên sinh nói lung tung gì vậy, cô cô cho ta thuốc, uống thuốc, người sẽ không có chuyện gì cả." Y nhìn ta, chậm rãi nói: "Phương Hàm?" Ta giật mình, quả nhiên là y biết. Ta gật đầu, nhìn thấy trong đôi mắt của y có chút ảm đạm, đôi môi mỏng khẽ mở: "Khi đó, ta muốn nàng ta dùng để cứu mẫu hậu, nhưng mẫu hậu lại nói không nên. Bà nói, sợ có điều bất trắc, phải giữ lại cho ta…" "Hoàng hậu Minh Vũ lựa chọn rất đúng." Bây giờ với y mà nói, đó chính là hy vọng duy nhất, không phải sao? Y cười nhạt: "Trận cháy lớn bốn năm trước, ta nên chết." "Tiên sinh…" Y lắc đầu: "Bây giờ cũng không nên sống. Sống, còn bị đưa ra thành cái cớ để họ gây chiến tranh." Trong lời nói của y, tất cả đều mang nỗi đau thương. Mà ta nghe được cũng vô cùng đau đớn. Y không muốn tranh giành, nhưng y lại nhận lời Thừa Diệp bảo vệ giang sơn Bắc Tề, kết quả là thoát không khỏi chiến tranh. Y không muốn tiếp tục làm Thái tử, nhưng lại vì muốn dập tắt trận chiến này mà đến, kết quả là lại bị dùng làm một quân cờ. "Nhưng nếu hiện tại ta chết, sẽ có rất nhiều người không sống được." Y nhìn ta, nói từng câu từng chữ. Ta nghẹn ngào không

nói nên lời, nếu bây giờ y chết, Liêu Hứa không sống được, ta cũng không sống được. Trong lòng y rõ ràng hơn bất kỳ ai, vì thế mới cố gắng chịu đựng sự đau đớn. "Tử nhi, đỡ ta." Chần chờ một lát, cuối cùng ta cũng dìu y đứng lên, y cười yếu ớt, tự mình ngồi dậy chứ không bị ngã xuống. Ánh mắt y nhìn vào ta, nhỏ giọng nói: "Có đôi khi ta tỉnh lại, cứ luôn nghĩ rằng trước mặt ta vẫn còn có tấm màn kia. Ba năm ở trong ngôi chùa đó chính là khoảng thời gian ta sống bình lặng nhất. Ngay cả hơn mười năm sống trong cung và từ ngày đến Bắc Tề tới nay, ta cũng chưa từng tìm lại được cảm giác ấy ." "Nhưng những ngày như vậy chung quy cũng đã là quá khứ, sẽ không bao giờ quay lại được." Y thở dài, giơ tay nhấc chăn lên, ta kinh hãi, y lại nói tiếp: "Ta không muốn sau này, khi nàng nhớ đến ta, tất cả ấn tượng đều là dáng vẻ của ta khi ở trên giường." Y nói, nhẹ nhàng đẩy tay ta ra, tự mình đứng dậy. "Thiếu gia." Liêu Hứa muốn tiến lên dìu y, lại bị y giơ tay ngăn lại. Lúc trước, chúng ta cách nhau một tấm màn mờ ảo, phần lớn thời gian của y là nằm nghiêng trên trường kỷ. Cho dù là đứng, ta cũng không thấy rõ cho lắm. Bây giờ ta mới phát hiện, tiên sinh của ta cũng có dáng người cao lớn. Áo bào trên người vẫn luôn thanh nhã tự nhiên như thế, nụ cười cũng mãi mãi bình thản như thế… Ta nhìn đến ngây người, y lại chậm rãi xoay người, nói khẽ với ta: "Tử nhi, nhưng những năm qua…" "Tiên sinh…" Ta đứng lên. Y vẫn cười nói như trước: "Nàng là niềm kiêu hãnh của ta." Ta lắc đầu,đang muốn nói thì y đi tới, ta nhận ra dường như y đã dồn hết tất cả sức lực vào mỗi bước chân. Ta vươn tay, y nắm lấy tay ta, nhỏ giọng nói: "Hứa với ta, bất luận lúc nào cũng phải sống cho thật tốt." Ta nhìn y, gật đầu: "Chúng ta đều phải sống cho thật tốt." Khóe miệng của y mỉm cười, xoay người ngồi xuống mép gường, khẽ nhắm mắt lại: "Ta đã bảo người chuẩn bị một chiếc giường đặt ở gian ngoài, nàng ngủ trong lều của ta." Y vẫn không yên tâm để ta ở nơi khác, y không tin tưởng hoàng hậu Nguyên Trinh. Sáng sớm ngày hôm sau, ta bị bước chân của người bên ngoài đánh thức. Ta giật mình ngồi dậy, thấy hoàng hậu Nguyên Trinh xông đến: "Phương Hàm vẫn ở trong hoàng cung Thiên triều sao?" Ta giật mình, vẫn không hiểu lời nàng ta nói là có ý gì. Nàng ta tiến lên nắm lấy cổ tay ta, lại hỏi: "Bây giờ Phương Hàm ở đâu?" Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, dùng sức rút tay về, lạnh lùng nói: "Nhắc đến nàng ấy làm gì?" Nàng ta cắn răng: "Ngươi nói xem, không tìm được thuốc! Phải tìm Phương Hàm bào chế lại!" Ta chấn động mạnh, nàng ta nói gì thế, không tìm được ư? Bảo Phương Hàm bào chế lại? Ha, chế thế nào đây! Nàng ta đã chết! Nhưng mà, Tô Mộ Hàn phải làm sao bây giờ? Bỗng nhiên ta quay đầu lại, nghe giọng nói của y truyền đến: "Hoàng tỷ, ta có lời muốn nói." Nghe vậy, hoàng hậu Nguyên Trinh bước lại, ngồi ở mép giường của y, nhỏ giọng nói: "Chuyện gì, đệ nói đi." Y đưa mắt nhìn ta, đột nhiên nói: "Nàng ra ngoài trước đi." Ta kinh hãi, rốt cuộc là chuyện gì mà y lại muốn ta ra ngoài! Hoàng hậu Nguyên Trinh quay đầu lại nhìn ta, giận dữ nói: "Còn không ra?" Xoay người đi ra ngoài, binh lính không ngăn ta lại, ta chần chờ một lát rồi đi về phía trước vài bước, trong đầu vẫn là vẻ mặt của Tô Mộ Hàn vừa rồi. Y nhất định là có việc giấu ta, nhưng chuyện y không muốn nói, dù ta có làm gì đi nữa cũng không ép buộc được. Chỉ vì y hiểu ta rất rõ, sẽ không cho ta có cơ hội. Mãi ngẫm nghĩ, chờ cho đến khi hoàn hồn, ta mới phát hiện bản thân mình đã cách doanh trướng của Tô Mộ Hàn một khoảng khá xa. Vừa mới định trở về, ta chợt nghe được bên cạnh truyền đến giọng nói, là của Nam hoàng: "Chuyện thế nào?" Bẩm bệ hạ, căn bản không cần chúng ta động thủ, những người đi tìm thuốc cũng về tay không." "Ha ha, tốt nhất là tìm không được!" "Bệ hạ, người muốn hắn chết không phải rất dễ dàng sao? Để thuộc hạ ra tay." Nam hoàng hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ trẫm muốn nó sống, nhưng mà cũng không được sống tốt, cuối cùng cũng có một ngày phải chết. Nếu không, giang sơn Thiên triều làm sao có thể rơi vào tay trẫm?" Ta cảm thấy đầu ngón tay run lên, Nam hoàng muốn lợi dụng Tô Mộ Hàn để cướp đoạt giang sơn của Thiên triều, sau đó tự mình độc bá. Việc này hoàng hậu Nguyên Trinh có biết không? Ta hoang mang chạy trở về, đúng lúc hoàng hậu Nguyên Trinh bước ra, ta thình lình đụng vào, dường như nàng ta đang vui, bị ta đụng phải, bỗng nhiên không nể mặt, giận dữ nói: "Vội cái gì?" "Ta…" Ta vừa định nói thì nghe được tiếng của Nam hoàng phía sau truyền đến: "Trẫm đến thật đúng lúc, hóa ra Hoàng hậu đang ở đây." Bỗng nhiên ta ngoái đầu nhìn lại, ta thấy ánh mắt y đang nhìn thẳng vào mình. Trong lòng ta khẽ run, y có biết vừa rồi ta đã nghe lén bọn họ nói chuyện hay không?

230. Q.4 - Chương 2: Yêu Ta Như Sinh Mệnh

Edit : Ong MD Beta : Kim NC + Như Bình ********** Nguyên Trinh hoàng hậu nhìn Nam hoàng, cố ý bước lên một bước, đến bên cạnh ta, hướng về phía y cúi người nói: "Thần thiếp tham kiến bệ hạ." Nam hoàng cười một tiếng, mở miệng nói: "Trẫm bận rộn cả ngày, bây giờ mới có thời gian rảnh qua đây, thái tử thế nào rồi?" Sắc mặt của Nguyên Trinh hoàng hậu thoáng chần chừ nhưng lập tức cười nói: "Không sao cả, đã uống thuốc rồi, quả nhiên là linh đan diệu dược, lúc này chỉ cần nghỉ ngơi nữa thôi." Nghe vậy, ta thấy Nam hoàng biến sắc, bước lên một bước nói: "Thật không? Thuốc gì mà linh nghiệm như vậy? " Nguyên Trinh hoàng hậu mỉm cười nói: "Bệ hạ có còn nhớ độc 'Song sinh' khi đó thần thiếp mang tới không? Loại độc này xuất phát từ người của Vu tộc, thuốc của Vu tộc, bất luận là giết người hay cứu người, đều là thần dược." Lời của nàng ta thốt ra càng khiến ta mơ hồ. Đang yên lành lại nhắc đến Phương Hàm làm gì? Nhưng sắc mặt Nam hoàng hơi mất tự nhiên, mở miệng hỏi: "Ừ, nói như vậy là nàng đã tìm được linh dược rồi phải không?" "Dạ." Nguyên Trinh hoàng hậu gật đầu, bước lên phía trước nói, "Bệ hạ yên tâm đi, không có việc gì, lần này Nguyên Quang đế không cầm cự được bao lâu đâu. Bệ hạ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, thần thiếp đỡ người trở về nghỉ ngơi." Nàng ta nói xong cũng không quên liếc ta. Trong đôi mắt của Nam hoàng hiện rõ nét u ám, nhưng lúc này cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ta chợt hiểu rõ mọi chuyện, thuốc của Phương Hàm đã tìm được rồi sao? Nhớ lại đoạn đối thoại của Nam hoàng và tướng sĩ vừa rồi, ta bất giác nắm chặt hai tay lại, nếu quả thật là như vậy, Nam hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Mộ Hàn. Y trở về, nhất định sẽ rất giận dữ. Ta đang suy nghĩ thì hai người trước mặt đã rời đi. Ta bỗng nhiên xoay người lại, chạy ào vào trong lều. Tô Mộ Hàn đang ngủ, chỉ có Liêu Hứa canh giữ ở bên cạnh. Nghe thấy có tiếng người đi vào, ông ta quay đầu lại nhìn, thấy người đến là ta, mới thở phào nhẹ nhõm. Ta bước lại, nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Ta rốt cuộc đã biết vì sao lúc Nguyên Trinh hoàng hậu bước ra lại vui vẻ như vậy, thì ra là bởi vì viên thuốc kia. Liêu Hứa đứng lên, nhìn ta nói: "Qua đây nói chuyện, thiếu gia vừa mới ngủ." Ta gật đầu, đi theo ông ta ra xa xa mới hỏi: "Là thật chứ? Nguyên Trinh hoàng hậu phái đi người tìm được thuốc sao?" Nhưng ta không nghĩ ra, nếu như thế, vì sao nàng ta lại nói không tìm được chứ? Nếu chỉ để lừa Nam hoàng, vì sao vừa rồi nàng ta phải nói đã có linh đan diệu dược? Liêu Hứa lắc đầu nói: "Có thuốc, nhưng không phải hoàng hậu tìm được, là thiếu gia tự tìm thấy." Ta giật mình thốt lên: "Không thể nào!" Liêu Hứa đang định nói tiếp chợt nghe thấy người trên giường gọi ta: "Tử nhi..." Ta vội quay đầu lại, thấy Tô Mộ Hàn đã tỉnh lại, vội bước nhanh tới, ngồi ở nên cạnh mép giường, nhỏ giọng nói: "Tử nhi đánh thức tiên sinh sao?" Tô Mộ Hàn lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta không ngủ được." Ta nhíu mày, tính hỏi chuyện, thì y lại giành nói: "Lúc tới đây, ta đã có trong tay nhưng không lấy ra, là sợ một khi bị hoàng tỷ biết, tỷ ấy sẽ không giữ lại mạng của Liêu Hứa, cũng không được gặp nàng. Huống hồ, Nam hoàng lúc nào cũng đối với ta như hổ rình mồi." Trong lòng ta kinh ngạc, tình thế trước mắt, y nhìn thấu hết tất cả! "Vì thế vừa rồi người giả bộ ngủ để tránh đối mặt với Nam hoàng phải không?" Tô Mộ Hàn không muốn đối mặt Nam hoàng, còn có một nguyên nhân khác, là hy vọng hoàng tỷ của y không bị khó xử đúng không? Đúng vậy, nếu Nguyên Trinh hoàng hậu biết Nam hoàng luôn muốn tính kế và đề phòng Tô Mộ Hàn thì nàng ta sẽ lựa chọn bên nào? Tô Mộ Hàn khẽ cười một tiếng: "Vẫn là Tử nhi thông minh." "Không." Ta lắc đầu, "Tử nhi vẫn luôn không thể giỏi hơn thầy được." Tâm tư của Tô Mộ Hàn quá sâu kín so với ta, bất luận là ở trên chiến trường hay là những chuyện trong quá khứ. Thứ duy nhất khiến y không thể xuống tay đó là vì lòng dạ của y mềm yếu, y quá nhân từ. Phải biết rằng, cao thủ so chiêu, không được có một giây nào mềm lòng. Tô Mộ Hàn mệt mỏi nhắm mắt lại, giọng nói chán nản: "Rất nhiều thời điểm đều là thân bất do kỷ. Tử nhi, ta quá mệt mỏi rồi." "Tiên sinh." Ta nghẹn ngào nhìn Tô Mộ Hàn, ta biết y mệt mỏi n hưng y vẫn khổ sở chống đỡ mọi chuyện là vì rất nhiều người. Tô Mộ Hàn muốn bảo vệ cho rất nhiều người, rất nhiều. Nhưng có được mấy người thực sự suy nghĩ cho y kia chứ? Nguyên Trinh hoàng hậu thuyết phục Nam hoàng xuất binh đánh Thiên triều vì Tô Mộ Hàn, nàng ta âm thầm làm tan rã thế lực trong triều đình Thiên triều cũng là vì y, nàng ta làm nhiều chuyện như vậy, nhưng chưa từng hỏi y có đồng ý hay không! Cơ nghiệp tiên đế để lại, Tô Mộ Hàn thực sự muốn có sao? Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ta quay đầu lại, nhìn về phía Liêu Hứa, thốt lên hỏi: "Thuốc đâu?" Tô Mộ Hàn lại nói: "Ta uống rồi." Ta giật mình nhìn y, chẳng biết tại sao, ta có cảm giác không thể tin được? Ta khẽ cắn môi hỏi: "Tiên sinh thực sự uống rồi sao?" Tô Mộ Hàn mở to mắt nhìn ta, cười nói: "Tử nhi, không tin ta sao." Không. Ta lắc đầu, ta tin, ta thực sự hy vọng có thể tin. Tô Mộ Hàn chống người ngồi dậy nói tiếp: "Nàng xem không phải ta khá hơn rất nhiều rồi sao?" Đúng vậy, đã khá nhiều, ta đưa tay đỡ y, sắc mặt của y hơi buồn bã. "Tiên sinh..." Ta nhỏ giọng gọi y. Một lát sau, mới nghe y nói: "Nếu như Nam Chiếu bị đánh bại, nàng nói thử xem hắn có giết hoàng tỷ của ta hay không?"

Trong lòng ta ngạc nhiên, Tô Mộ Hàn không hỏi nếu như Hạ Hầu Tử Khâm bị đánh bại sẽ thế nào mà lại hỏi như vậy… Ta nhìn y, nhưng y rũ mắt không nhìn ta. Bàn tay ta đang đỡ y hơi siết chặt, nếu quả thật như vậy Hạ Hầu Tử Khâm nhất định sẽ giết bọn họ. Nếu như hôm nay, ta vẫn là quân sư của đại quân Thiên triều, ta cũng sẽ không nương tay. Chuyện này không liên quan đến tình người mà chỉ vì giang sơn. Những người ngồi tại vị trí này cần phải luôn luôn bình tĩnh và lý trí. Tô Mộ Hàn đột nhiên cầm tay của ta, nói nhỏ: "Nếu như ta dùng mạng của nàng trao đổi mạng của hoàng tỷ ta với hắn, hắn có bằng lòng không?" Ta cảm thấy hoảng sợ, thốt lên: "Tiên sinh…" Tô Mộ Hàn lại cười khẽ: "Ta sẽ nghĩ cách cứu nàng ra. Tử nhi, nàng hãy nói cho hắn biết, chỉ cần mối ân tình lần này, hắn đáp lại cho ta là được rồi." "Tiên sinh, không." Ta nhìn Tô Mộ Hàn: "Xin tiên sinh hãy đi cùng ta." Để y ở lại đây một mình đối mặt với tên Nam hoàng giả dối kia sao? Luận về trí tuệ, Nam hoàng căn bản không phải là đối thủ của Tô Mộ Hàn. Nhưng Tô Mộ Hàn có nhiều điểm yếu, làm sao y có thể chống đỡ được lòng dạ thâm độc của Nam hoàng chứ! Tô Mộ Hàn lắc đầu: "Chúng ta không đi cùng nhau được. Ta yểm trợ cho nàng, yểm trợ nàng rời khỏi nơi này." Ta đau lòng khóc thành tiếng, nghẹn ngào nói: "Không được. Thanh Dương đang tìm người, cô nương ấy nhất định sẽ tìm được người!" Lúc này, ta đột nhiên hận chính mình, nếu đổi lại là Thanh Dương thì sẽ không làm cho Tô Mộ Hàn vất vả như vậy. Thanh Dương sẽ bảo vệ người, sẽ liều mạng bảo vệ an toàn cho người. Tô Mộ Hàn đưa tay qua, nhẹ nhàng lau nước mắt ướt đẫm bên khóe mắt ta, nhỏ giọng nói: "Thanh Dương theo ta rất vất vả, ta đã làm liên lụy nàng ấy quá lâu rồi." Ta cắn môi: "Chẳng lẽ tiên sinh không hiểu sao? Thanh Dương theo người không hề cảm thấy vất vả, nếu như không có người bên cạnh đối với nàng ấy mới là điều đau khổ nhất!" Bởi vì trong lòng có chỗ dựa vững chắc như cổ thụ ngàn năm, mới có thể dũng cảm bước về phía trước. Ta không thể nào tưởng tượng ra, nếu một ngày kia, Thanh Dương thực sự mất đi Tô Mộ Hàn sẽ tuyệt vọng thế nào. Ta hiểu, ta quá hiểu cảm giác đó. Tô Mộ Hàn im lặng không nói gì, một lúc lâu sau cũng không nói thêm điều nữa. Ta yên lặng ngồi bên mép giường của Tô Mộ Hàn một lúc sau mới nghe y nói: "Ta sẽ nhanh chóng đưa nàng rời khỏi đây." Ta giật mình, Tô Mộ Hàn lại nói: "Người Đại Tuyên cũng bắt đầu rục rịch rồi, sợ là đến lúc đó, Nam Chiếu sẽ bị bọn họ tấn công từ hai phía." "Lấy cớ gì?" Ta thốt lên hỏi. Tô Mộ Hàn ngước mắt nhìn ta, mở miệng nói: "Nàng." Ta bị chấn động mạnh, ta đã nghĩ đến việc này nhưng không biết sẽ nhanh như vậy? Nam Chiếu bắt giữ công chúa Đại Tuyên, lý do này cũng đủ để khai chiến rồi. "Sao tiên sinh biết tin tức này đã truyền đi?" Ta vẫn đang đợi, đợi Cố Khanh Hằng có cơ hội nói chuyện này với Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy Tuyên hoàng sẽ nhận được tin tức nhanh chóng, nhưng hôm nay mọi chuyện xảy ra khác xa dự tính của ta. Tô Mộ Hàn trầm giọng nói: "Ta truyền ra ngoài." Ta mở to mắt nhìn y, y nói cái gì? Chính y truyền ra ngoài! Một người thông minh như Tô Mộ Hàn, muốn truyền tin tức từ trong quân doanh ra ngoài thật dễ như trở bàn tay, nhưng điều ta không hiểu chính là vì sao y phải làm như vậy? Tô Mộ Hàn lại nói: "Nàng không phát hiện ra kim ấn trên người nàng không còn nữa sao?" Ta giật mình, theo bản năng sờ tay vào trong ngực, quả thực là kim ấn đã biến mất. Đêm qua ta ngủ trong lều của Tô Mộ Hàn, y muốn lấy đi thực sự rất dễ. Bởi vì ta không đề phòng y. Tô Mộ Hàn khẽ cười một tiếng, sau đó nói: "Trận chiến này, nhìn có vẻ như Nam Chiếu nắm chắc phần thắng, nhưng thực ra không chống cự được bao lâu. Đại Tuyên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, xuất binh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Ta cũng cần trận chiến này đánh nhanh thắng nhanh." "Tiên sinh…" Tô Mộ Hàn giơ tay lên, ý bảo ta không cần phải nói nữa, y chợt cười chán nản nói: "Hoàng tỷ cũng biết cơ nghiệp Thiên triều là của phụ hoàng để lại, tỷ ấy cũng không phải không biết tâm địa của Nam hoàng, ta cũng biết tỷ ấy là thân bất do kỷ. Nhưng ta không thể để cho nó rơi vào tay của Nam hoàng. Hơn nữa, chiến tranh không nên kéo dài, bởi vì như vậy cũng không tốt với dân chúng." Lời của Tô Mộ Hàn, mỗi một câu thốt ra đều làm cho ta khiếp sợ. Tiên sinh của ta đã suy tính hết tất cả mọi chuyện có thể xảy ra nhưng chỉ có chuyện của mình là người không hề suy nghĩ đến. Chẳng lẽ người không biết, nếu Đại Tuyên thực sự tấn công Nam Chiếu cũng đồng nghĩa với quyết định sẽ không bỏ qua cho người sao? Có lẽ, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không giết Tô Mộ Hàn, nhưng Tuyên hoàng thì không giống như vậy! Nhớ lại bộ dạng của Tuyên hoàng lúc mới gặp ở Thượng Lâm uyển, y cũng là một người có tình có nghĩa, nhưng người ngồi trên vị trí này vào tình thế hiện tại không phải do chính bản thân y định đoạt mọi chuyện nữa. Nếu Đại Tuyên tham gia trận chiến này, không thể nghi ngờ là đã nhằm vào lãnh thổ Nam Chiếu. Nếu đã xuất binh thì Tuyên hoàng sẽ không nương tay. Về điều này, ta biết rất rõ ràng, Tô Mộ Hàn cũng không phải không biết. Ta hít một hơi thật sâu nói: "Vậy tiên sinh hãy để Tử nhi ở lại đi, ta là công chúa Đại Tuyên, ta có thể bảo vệ người." Tô Mộ Hàn nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Vì sao nàng lại trở thành công chúa Đại Tuyên, đơn giản là vì hắn và Tuyên hoàng trao đổi với nhau, đến khi mọi chuyện xảy ra thì Tuyên hoàng cũng không nợ nần nàng gì cả." Lời nói của Tô Mộ Hàn thực sự sắc bén. "Nhưng…" Ta còn muốn nói tiếp thì Tô Mộ Hàn lại cắt ngang lời ta: "Được rồi, việc này không

cần nói nữa, nàng chỉ cần nghe ta là được rồi. Liêu Hứa." Y đột nhiên gọi. Liêu Hứa bước lên phía trước, hỏi y: "Thiếu gia có gì dặn dò ạ?" Tô Mộ Hàn cúi xuống mới nói: "Đến lúc đó, ngươi hãy đi với nàng." Ta hoảng hốt nhưng lại Liêu Hứa nói: "Dạ." "Liêu đại phu..." Ông thực sự chỉ nghe mệnh lệnh của Tô Mộ Hàn, chỉ cần là mệnh lệnh của Tô Mộ Hàn thì ông sẽ không hỏi nguyên nhân. Ta ngoái đầu nhìn lại nhìn y, cau mày nói: "Tiên sinh, sao có thể để cho Liêu đại phu đi được?" Ông ấy đi rồi người phải làm sao? Tô Mộ Hàn lại cười: "Ông ấy ở lại cũng rất nguy hiểm. Huống chi, nàng đã quên là ta không cần ông ấy nữa sao." Ta khẽ giật mình, mới nghĩ tới chuyện y nói đã uống thuốc của Phương Hàm. Lúc này ta mới phát giác ra tinh thần của y đã khá hơn nhiều. Vừa rồi nói nhiều như vậy nhưng cũng không nghe thấy y ho khan đến nửa tiếng. Nhưng sắc mặt vẫn không tốt như trước, ta vẫn còn nhớ là y đã đỡ thay cho ta một chưởng. Có điều nếu là nội thương, thì chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là được. Tô Mộ Hàn sợ ta không nhớ, lại nói: "Thuốc của Phương Hàm, hiệu quả rất tốt." Đúng vậy, nhìn dáng vẻ của Tô Mộ Hàn thực sự rất tốt. Nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, lời của Tô Mộ Hàn không có bất cứ vấn đề gì. Có điều, cảm giác của ta nói cho ta biết, dường như mọi chuyện không phải như vậy. Lúc xoay người, cây trâm hoa mai cài trên tóc rung rung, ta chấn động mạnh cả người, đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Ta ngoái đầu lại nhìn Tô Mộ Hàn, miễn cưỡng cười nói: "Tiên sinh có còn nhớ người đã từng trộm hạt trân châu trên cây trâm của Tử nhi không?" Trong đôi mắt y hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng lập tức gật đầu. Ta vươn tay nói: "Chắc hẳn tiên sinh cũng đem hạt trân châu đó trả về cho cây trâm của ta, không bằng, hãy trả nó lại cho Tử nhi." Nếu như Tô Mộ Hàn thực sự lấy được thuốc, thì nhất định sẽ cầm cả cái hộp kia về. Trong cái hộp đó, ngoại trừ thuốc của Phương Hàm cho ta, còn có cây trâm bị y trộm mất hạt trân châu kia. Tô Mộ Hàn thoáng cười, khẽ nói: "Cây trâm đó hãy tặng cho ta đi." Ta chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, y lại nói: "Cái hộp trả lại cho nàng, để sau này giữ lại làm kỷ niệm." Nói xong đã thấy y xoay người, lấy một chiếc hộp bên dưới gối. Ta có gắng trấn tĩnh đưa mắt nhìn, đúng là cái hộp Tô Mộ Hàn đã đưa cho ta! Vui mừng, không, là vô cùng vui mừng. Tô Mộ Hàn không gạt ta, y thực sự lấy được thuốc của Phương Hàm cho ta! Ta đưa tay nhận chiếc hộp kia, ngón tay chạm rãi lướt qua mặt hộp như thể đang chạm vào một bảo vật trân quý. Khóe miệng bất giác mỉm cười, như vậy, ta đã yên tâm rồi, chỉ cần người mạnh khỏe, thì ta rất yên tâm. Tô Mộ Hàn lại nói: "Nàng thoát ra rồi, phải nhớ lời của ta, cứu hoàng tỷ ta một mạng." Ta gật đầu: "Vậy còn tiên sinh?" Tô Mộ Hàn cười: "Ta sẽ sống." Được, có một câu nói đó của Tô Mộ Hàn, ta sẽ tin tưởng hơn. Tô Mộ Hàn chần chờ một lát, cuối cùng bước xuống giường, ta ngày càng kinh ngạc hơn, thuốc của Phương Hàm quả thật có tác dụng, y có thể tự đứng dậy mà không cần ta dìu. Lúc y đứng dậy bất chợt ta cảm thấy cháng váng cả người. Giống hệt như lúc ở Tốc Ba Cư, ta hoảng hốt, vô ý ngã xuống mép giường. Tô Mộ Hàn hoảng sợ, vội xoay người lại hỏi: "Làm sao vậy?" Liêu Hứa bước lên, bắt mạch cho ta, trong đôi mắt ông ấy lập tức trở nên phức tạp, ông ấy rút ngón tay về, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, cô nương có thai." Có thai? Ta có thai! Trái tim ta đột nhiên đập ầm ầm, bấy lâu nay ta vẫn mong muốn có một đứa con của ta và Hạ Hầu Tử Khâm, không ngờ bây giờ lại thật sự có! Ta mừng rỡ xoa xoa vùng bụng dưới còn bằng phẳng của mình, nghe Tô Mộ Hàn hỏi: "Đứa bé vẫn ổn chứ?" Trong giọng nói của Tô Mộ Hàn ẩn chứa sự lo lắng, y sợ chịu khổ nhiều như vậy ta sẽ chịu không nổi. Thật may mắn, cho tới bây giờ ta không phải là người mảnh mai, yếu đuối. Liêu Hứa nói: "Thiếu gia không cần phải lo lắng, tất cả đều bình an." Nghe vậy, cuối cùng ta cũng yên lòng, ngước mắt hỏi ông: "Được bao lâu rồi?" "Hơn tháng." Hơn tháng... Như vậy là bắt đầu từ sau khi ở Trường Hồ trở về. Nhưng mặc kệ thế nào, ta cũng cảm thấy vui mừng. Mặc dù, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp, nhưng ta vẫn vui mừng. Sắc mặt Tô Mộ Hàn hơi trầm xuống, khẽ nói: "Việc này không thể để cho người khác biết." Ta gật đầu, việc này ta đương nhiên biết, bất kể là Nam hoàng hay là Nguyên Trinh hoàng hậu, một khi biết ta có thai, nhất định sẽ thổi phồng việc này lên. Ta không thể cho bọn họ cơ hội này. Tô Mộ Hàn trầm tư một chút rồi xoay người đi ra ngoài. Ta vội gọi y: "Tiên sinh!" "Đợi ở đây." Giọng nói của y bình thản nhưng không dừng bước lại nhìn ta. Bên ngoài, binh lính thấy y đi ra cũng không ngăn, ta muốn đi ra nhưng bị Liêu Hứa kéo cánh tay lại, nghe ông ấy nói: "Cô nương dừng chân đi, thiếu gia, cậu ấy tự biết chừng mực." Ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, đã không còn thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn nữa. Ta không biết người y tìm rốt cuộc là Nam hoàng, hay là Nguyên Trinh hoàng hậu. Nhưng ta biết, Nam hoàng thấy Tô Mộ Hàn như vậy, chắc chắn sẽ hận thấu xương mà thôi. Y ước gì tiên sinh của ta bệnh thật nặng, y muốn chờ sau khi chiếm được giang sơn Thiên triều sẽ làm cho Tô Mộ Hàn vì bệnh nặng mà mất mạng, như vậy cũng không liên quan đến y. Y không mong muốn nhìn thấy bộ dạng khỏe mạnh và thần thái sáng láng của Tô Mộ Hàn. Ta cắn răng chịu đựng vì ta biết, lúc này ta không thể làm điều xằng bậy, bởi vì như vậy sẽ không thể giúp Tô Mộ Hàn mà còn có thể gây thêm phiền phức. Ta đứng yên bất động, nhìn chằm chằm chiếc hộp trong tay, bàn tay từ từ siết chặt lại. Ngày hôm ấy đợi cho tới khi trời chạng vạng, ta mới thấy Tô Mộ Hàn trở

về. Ta đợi chờ trong nỗi lo lắng bất thường, rất sợ y sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng y trở về cũng không nói gì, đi thẳng vào bên trong, kéo một góc áo xuống, cắn nát ngón tay của mình, dựa vào trí nhớ của mình, dùng máu tươi vẽ bản đồ địa hình hai quân đối chiến. Vẽ xong liền đưa cho ta nói: "Thứ này nàng cất đi để ra ngoài không bị nhầm đường." Trong lòng ta đau xót, tiên sinh, người ra ngoài là vì chuyện này sao? Dấu hiệu trên tấm bản đồ được y đánh dấu rất rõ ràng, binh lính Thiên triều, binh lính Nam Chiếu, ngay cả trạm gác ngầm cũng được đánh dấu. Ta nghĩ, nhất định là Tô Mộ Hàn tranh thủ sự tín nhiệm của Nguyên Trinh hoàng hậu, y muốn ra chiến trường. Nếu không, bọn họ sẽ không cho y thấy bản đồ quân sự này. Y đã nhìn qua thì không hề quên mà còn nhớ rất kỹ. Liêu Hứa lấy thuốc bôi lên ngón tay của Tô Mộ Hàn, dường như ông muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng không nói gì. Tô Mộ Hàn liếc Liêu Hứa một cái, cũng không nói cái gì. Ta lặng yên thu tấm bản đồ địa hình y đưa cho ta lại, nghe y nói tiếp: "Hai ngày sau trận chiến sẽ bắt đầu, tất nhiên Đại Tuyên cũng sẽ tham dự vào, ngày đó hai người sẽ rời khỏi nơi này. Ta đã an bài xong tất cả." Tô Mộ Hàn vừa dứt lời, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Ta nhìn lại theo tiếng động đó, thấy một thị nữ từ bên ngoài bước vào, ta hơi ngạc nhiên, Nguyên Trinh hoàng hậu ở trong quân doanh, nàng ta dẫn theo cung nữ đến cũng không có gì kỳ lạ. Cung nữ kia bước lên, hướng về phía Tô Mộ Hàn cúi người hành lễ: "Thỉnh an điện hạ, hoàng hậu nương nương sai nô tì đến hầu hạ điện hạ." Ta giật mình, ngoái đầu nhìn nhìn về phía Tô Mộ Hàn, trên mặt của y lại không hề ngạc nhiên, chỉ gật đầu nói: "Đi ra bên ngoài trước, có việc gì cần ta sẽ gọi ngươi." "Dạ." Cung nữ kia cúi người hành lễ lần nữa, mới lui xuống. "Tiên sinh…" Ta nghi ngờ nhìn y. Tô Mộ Hàn khẽ cười một tiếng nói: "Là ta chủ động yêu cầu hoàng tỷ." Trong lòng ta khẽ lay động, chợt thốt lên: "Tiên sinh muốn ta giả dạng làm cung nữ trốn ra ngoài sao?" Trong đôi mắt Tô Mộ Hàn ánh lên nét cười tán thưởng, mở miệng nói: "Ta còn chưa nói, Tử nhi đã nghĩ đến rồi? Hai ngày sau, nàng sẽ đi theo ta ra ngoài, Liêu Hứa cũng vậy." Muốn Liêu Hứa đi theo cũng không có gì khó khăn, y chỉ cần mượn cớ thân thể chưa khỏi hẳn, như vậy Liêu Hứa đi theo cũng là chuyện đương nhiên. Nếu như thế, để cho cung nữ theo hầu hạ cũng là chuyện bình thường. Vì thế Tô Mộ Hàn mới nói không thể đi cùng ta, y ở lại yểm trợ cho ta. "Tiên sinh." Ta bước lên một bước, Tô Mộ Hàn lại không đợi ta nói đã tiếp lời: "Không nên do dự, bây giờ nàng không chỉ có một mình." Lúc y nói ra những lời này, nụ cười trên khóe miệng càng nồng đậm hơn. Ta chỉ cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, đúng vậy, ta đã có con. Tô Mộ Hàn nhìn ta, một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Không biết ta có còn cơ hội nhìn thấy con của Tử nhi ra đời hay không." Ta hoảng sợ thốt lên: "Có, nhất định là có. Chẳng phải tiên sinh đã hứa với ta, phải sống thật tốt sao!" Tô Mộ Hàn như giật mình bừng tỉnh, mỉm cười nói: "Đúng vậy, ta hứa với nàng." Tầm mắt lướt trên gò má gầy gò của y, lòng bỗng hoảng hốt. Tiên sinh… Lúc này, ta muốn nói rất nhiều, rất nhiều, nhưng trong phút chốc chẳng thốt nên lời. Bên cạnh, Liêu Hứa bước lại: "Thiếu gia mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi." Tô Mộ Hàn "Ừ" một tiếng, nghe lời Liêu Hứa đến bên giường, nằm xuống nhắm mắt lại. Nghe Liêu Hứa thở dài một tiếng, ta vội hỏi: "Tiên sinh không cho cung nữ bên ngoài vào trong sao?" Y chủ động yêu cầu Nguyên Trinh Hoàng hậu đưa một cung nữ đến lại không dùng, sẽ khiến người khác nghi ngờ. Tô Mộ Hàn không mở mắt, cười nói: "Đúng vậy, ta quên mất, Liêu Hứa, để cô nương ấy vào." Liêu Hứa vâng dạ, kêu cung nữ kia tiến vào. Cung nữ kia bước lên, nhẹ nhàng cởi áo Tô Mộ Hàn ra, cẩn thận đắp kín chăn cho y, xong xuôi hết mới đứng một bên. Ta im lặng suy nghĩ, sau đó cũng xoay người bước qua chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi. Chúng ta phải tịnh dưỡng thật tốt chuẩn bị tinh thần. Ta đưa tay chạm vào chiếc hộp dưới gối, mặt hộp nhẵn nhụi, làm ta an tâm hơn. Hai ngày trôi qua trong bình an. Tô Mộ Hàn ở yên trong lều, y thường ra ngoài đến khuya mới trở về. Nghe nói tình hình chiến sự bên ngoài vô cùng căng thẳng, đúng như Tô Mộ Hàn dự đoán, một trận chiến lớn sẽ nhanh chóng diễn ra. Vào lúc những tiếng reo lớn đồng loạt vang lên, ta đang ngồi ngây người trên chiếc giường nhỏ, Liêu Hứa bỗng nhiên đứng phắt dậy, ta bất giác quay đầu nhìn ra ngoài. Cửa lều che khuất tầm nhìn, ta chỉ nghe thấy tiếng bước chân đều tăm tắp bên ngoài. Duyệt binh! Ta giật mình, Tô Mộ Hàn vẫn chưa về! Lúc này, chỉ nghe "Bịch" một tiếng, ta giật mình quay lại, thấy cung nữ ngã gục trên mặt đất. Trong tay Liêu Hứa cầm một cây ngân châm. Ta biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc này, ta không hỏi nhiều, cùng Liêu Hứa kéo người cung nữ kia lên giường, ta nhanh chóng thay đổi y phục với nàng ta. Một lát sau, có người bước vào, kêu ta và Liêu Hứa ra ngoài. Lúc người nọ rời khỏi lều, không quên liếc mắt nhìn chiếc giường nhỏ của ta, nhưng không bước lại gần kiểm tra. Ta rút chiếc hộp dưới gối ra, cất vào trong người rồi mới đuổi theo sau. Người lính kia dẫn chúng ta đi tới, từ xa xa, ta đã nhìn thấy bóng dáng Tô Mộ Hàn, lúc này y ngồi trên lưng ngựa cao cao. Lúc ta và Liêu Hứa bước qua, y cũng không quay đầu lại nhìn chúng ta. Ta hít một hơi thật sâu, vẫn cảm thấy hơi căng thẳng. Nguyên Trinh Hoàng hậu cũng đi tới, nàng ta đã thay ra bộ cung trang phiền phức, lúc này mặc trang phục giống lần đi săn bắn ở Thượng Lâm uyển. Cung nữ của nàng ta dắt ngựa đến, nàng ta nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, khẽ quát một tiếng, ghìm ngựa

tiến về phía này. Ta vội cúi đầu, lách mình trốn phía sau Liêu Hứa. Đại quân đã xuất phát, hiển nhiên là Nguyên Trinh Hoàng hậu và Tô Mộ Hàn đi sau. Đội ngũ tiến lên phía trước, rời khỏi quân doanh một đoạn khá xa. Bỗng thấy Tô Mộ Hàn ấn ngực khom người xuống, ta hoảng sợ, nhưng bị Liêu Hứa kéo cánh tay lại. Nguyên Trinh Hoàng hậu thấy sự khác thường của y, ghìm ngựa bước qua lo lắng hỏi: "Linh nhi, sao vậy?" Tô Mộ Hàn nhíu mày, chỉ nói: "Không sao, Liêu Hứa có mang thuốc. Liêu Hứa." Y gọi. Liêu Hứa bước lên, đột nhiên biến sắc, quỳ xuống nói: "Thiếu gia, thuốc… Thuốc ở trong lều!" "Cái gì? Khốn kiếp!" Nguyên Trinh Hoàng hậu mắng: "Còn không quay về lấy!" Tô Mộ Hàn nhìn ta, nhoẻn miệng mỉm cười, khẽ nói: "Ngươi dẫn Liêu đại phu đi, ông ấy chưa quen đường, sợ không tìm được doanh trại." Lúc này Nguyên Trinh Hoàng hậu cũng không nhìn chúng ta, lạnh lùng nói: "Mau lên!" Nàng ta nhảy xuống ngựa bước lên dìu y, nói: "Vết thương tái phát sao?" Liêu Hứa đã đứng dậy, dùng sức kéo ống tay áo của ta, kéo ta quay về. Ta không thể không quay đầu lại lần nữa, nhìn Tô Mộ Hàn đang ngồi trên lưng ngựa. Tô Mộ Hàn nhìn ta, nhẹ nhàng nói: "Hoàng tỷ, đệ không sao." Ta biết, những lời này Tô Mộ Hàn nói cho ta nghe, chỉ nói với mình ta. Nước mắt tuôn rơi. Ướt đẫm viền mắt. Đúng vậy, nhất định sẽ không sao hết. Tô Mộ Hàn dùng mạng sống của ta đổi lấy mạng Nguyên Trinh Hoàng hậu, nhưng y là Tiên sinh của ta, sao ta có thể để y gặp chuyện bất trắc chứ? Hạ Hầu Tử Khâm hiểu ta, chàng sẽ tha cho y… Ta vội vàng đuổi theo Liêu Hứa, chạy từng bước nhỏ. Chúng ta không trở về quân doanh, chọn con đường nhỏ bên cạnh, lách mình vào. Rất nhanh, khi quay đầu lại ta không còn thấy bóng dáng Tô Mộ Hàn nữa. Ta vừa chạy vừa khóc, dường như có thứ gì đó vỡ vụn rơi mất một mảnh. Hai người chạy đi thật lâu, thật lâu, dựa vào trí nhớ ta tránh những trạm gác ngầm bố trí bên ngoài quân doanh Nam Chiếu, một bước cũng không thể sai lầm. Nếu không, tất cả mọi cố gắng của Tô Mộ Hàn đều trở thành công cốc. Cũng không biết chạy bao lâu, ta dựa vào thân cây bên cạnh hổn hển. Đột nhiên, bụng dưới quặn đau, ta nhịn không được kêu thành tiếng. Liêu Hứa biến sắc, bước lên trước đỡ lấy ta, nhanh chóng châm ngân châm xuống mu bàn tay ta. Chỉ chốc lát ta cảm thấy đỡ hơn. Đưa tay đặt lên bụng, ta vội hỏi ông ta: "Con ta không sao chứ?" Liêu Hứa gật đầu nói: "Không sao, chặng đường kế tiếp, không thể đi quá nhanh." Nghe vậy, ta thở phào nhẹ nhõm, không sao là được rồi. Con đường vừa rồi nếu không nhanh chân một chút sẽ bị phát hiện, Liêu Hứa cũng vì nguyên nhân này nên từ đầu Liêu Hứa đã không phản đối lại lời Tô Mộ Hàn. Tô Mộ Hàn để Liêu Hứa đi với ta, là đề phòng ta có chuyện gì thì đã có ông bên cạnh. Ta cắn răng đứng thẳng, nhất định phải nhanh chóng đến quân doanh của Thiên triều. Tô Mộ Hàn nói, Đại Tuyên đã tham chiến, trận chiến này Nam Chiếu nhất định thất bại. Ta không thể để Tiên sinh của ta chết, nhất định không! Cành cây xé rách y phục, cắt đứt da thịt, nhưng ta không thể dừng lại. Liêu Hứa theo sát sau, ta nghe thấy tiếng ông ấy thở hổn hển, ta quay đầu lại nhìn, dù sao ông ấy cũng lớn tuổi, không còn trẻ như ta. Ta đi chậm lại, ông ấy hiểu ngay, vội lắc đầu: "Không sao cả, đi thôi." Ta tiến lên trước, muốn đi nhanh hơn chút nữa, nhưng cũng không dám đi quá nhanh. Vì Liêu Hứa đã nói, chặng đường phía sau không thể đi quá nhanh. Con của ta, ta phải bảo vệ nó. Ra khỏi khe núi, ta cảm nhận được phía bên phải có hương vị cát bụi lan tới. Ta biết, đó là bụi bặm do thiên binh vạn mã giẫm trên mặt đất theo gió cuốn tới. Nhưng chỉ cần nghe thấy ta cũng biết ở đây sẽ có một trận chiến, Nam hoàng đã dốc hết toàn bộ binh lực. Bọn họ đóng quân ở tiền phương, tiến hành bố trí tất cả. Cuộc chiến thực sự sẽ nhanh chóng diễn ra. Nam hoàng cho rằng lấy cớ y tiến vào giang sơn Thiên triều là tình thế bắt buộc, nhưng y không tính tới, Đại Tuyên lại có lý do chính đáng xuất binh, đứng sau lưng y như hổ rình mồi. Tô Mộ Hàn từng nói, Thiên triều là cơ nghiệp tiên đế để lại, y sẽ không để người Nam Chiếu đụng vào nó. Nếu có thể, ta thật sự muốn chính tay đánh bại Nam hoàng! Ta cắn môi, nhưng hiện tại nếu ta tiến tới thì người đối địch sẽ là Tô Mộ Hàn. Trong lòng ta đau đớn vô cùng, cả đời này, khoảng thời gian ta và Tô Mộ Hàn bình yên bên nhau cũng chỉ được ba năm trong ngôi chùa kia. Đi lâu thật lâu, rốt cuộc ta cũng mơ hồ nhìn thấy quân doanh phía trước. Trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng đã tới! Ta nhìn Liêu Hứa, hai người bước nhanh hơn. Lúc sắp đến gần, bỗng nhiên ta dừng lại, Liêu Hứa ngạc nhiên, nhìn ta: "Vì sao cô nương dừng lại?" Ta lắc đầu nói: "Nếu cứ xông vào như vậy, bọn họ sẽ không cho ta vào." Làm không tốt, sẽ bị coi là mật thám bắt vào quân doanh. Đại chiến sắp bắt đầu, Hạ Hầu Tử Khâm không có thời gian thẩm vấn mật thám, mà hắn không đi, tất nhiên Diêu Hành Niên sẽ đi. Vì thế, ta không thể mạo hiểm. Ta có thể chờ ở đây, đợi Hạ Hầu Tử Khâm đi ra. Liêu Hứa cũng không nói gì, hai người trốn vào giữa bụi cây. Nếu Đại Tuyên xuất binh, tất nhiên Tuyên hoàng sẽ phái người thông báo cho Hạ Hầu Tử Khâm, vậy khi người Đại Tuyên chưa ra tay thì Hạ Hầu Tử Khâm cũng không thể xuất binh nhanh như thế. Bọn họ phải đợi, đợi người Nam Chiếu bố trí xong tất cả, nói cách khác, bọn họ phải chờ Nam hoàng chọn vị trí xong thì Thiên triều và Đại Tuyên mới bắt đầu bao vây tiêu diệt. Nghĩ tới hai chữ "Bao vây tiêu diệt", lòng ta run lên. Tô Mộ Hàn, hiện đang ở chỗ này! Lúc này, từ xa xa ta nhìn thấy mấy người đi ra khỏi quân doanh, người đi đầu là Diêu Hành Niên! Ta giật mình, lập

tức nhìn về phía sau, Hạ Hầu Tử Khâm! Đúng là Hạ Hầu Tử Khâm! Ta mừng rỡ đứng lên, đang tính bước ra, đột nhiên nghe thấy tiếng động ở phía sau. Ta chưa kịp phản ứng đã thấy một tay đưa qua, túm mạnh y phục của ta, mất thăng bằng, ta bị ném thẳng ra ngoài. Ta ngã lăn trên đất, kêu một tiếng đau đớn, bàn tay vô thức che bụng dưới. Thật may mắn, con ta không sao cả. Chiếc hộp trong người rơi ra, ta đưa tay muốn nhặt lại nhưng cảm thấy ánh sáng trắng bạc hiện ra trước mắt, kiếm. Mũi nhọn kia đưa tới gần ta, ta mới nhìn rõ, là Thanh Dương! Ta thật không ngờ, lại gặp nàng ta ở đây! Ánh mắt Thanh Dương chiếu vào chiếc hộp bên cạnh ta, bỗng trở nên căng thẳng, nàng ta vội xoay người nhặt lên, nghiêm nghị hỏi: "Vì sao chiếc hộp của thiếu gia lại ở trong tay ngươi?" Nàng ta nói xong, thanh trường kiếm trong tay càng gần ta hơn. Liêu Hứa quá sợ hãi, luống luống chạy tới, kéo ống tay áo nàng ta, lớn tiếng nói: "Thanh Dương cô nương, cô nương mau dừng tay!" Còn ta lại giật mình. Chiếc hộp này rõ ràng là Tô Mộ Hàn đưa cho ta. Vì sao Thanh Dương lại không biết? Trong đầu ta, từng câu từng lời Tô Mộ Hàn đã nói bỗng kết lại thành một chuỗi, ta cảm thấy trái tim bỗng nhiên thắt chặt, đau đến mức không thể thở nổi. Thanh Dương dùng sức hất tay Liêu Hứa ra, nàng ta bỗng nhiên vươn tay về phía ta. Liêu Hứa đột nhiên nhào tới, ôm lấy cánh tay nàng ta kêu lên: "Thanh Dương cô nương, cô nương ấy là Thiếu gia dùng mạng mình đổi lấy!" Liêu Hứa nói xong ta bỗng ngẩn người. Ông ấy nói gì? Dùng mạng mình để đổi… Ta đứng dậy, run giọng hỏi: "Liêu đại phu, ông nói cái gì?" Cuối cùng Liêu Hứa cúi đầu, cắn răng nói: "Chiếc hộp này vốn có một cặp! Thiếu gia cậu ấy… Cậu ấy không hề tìm thấy viên linh dược kia!" Toàn thân ta cứng lại… Liêu Hứa nói tiếp: "Chiếc hộp của Thiếu gia có một vết nứt dưới đáy vì có lần Thanh Dương cô nương bất cẩn đánh rơi." Ta đưa mắt nhìn lại, dưới đáy hộp quả thật có một vết nứt rất rõ, hai cái giống hệt nhau như Liêu Hứa nói. Việc này, nếu ông ấy không nhắc đến chắc ta cũng không để ý. Dù có nhìn thấy cũng cho rằng, là vết nứt do rơi xuống đất lần trước. Ta cắn môi, lần đó rõ ràng ta thấy Tô Mộ Hàn thổ huyết hôn mê, sao y lại có thời gian đi nhặt chiếc hộp của ta. Vì thế, Tô Mộ Hàn mới không nhắc đến chuyện viên thuốc, bởi vì trong tay y vốn không có. Nhất định y nghe ta kể lại thuốc của Phương Hàm được đặt trong chiếc hộp chạm khắc cây tử kia, mới nghĩ ra biện pháp này phải không? Y giấu giếm ta thật sự quá hoàn hảo! Vì thế, lúc ta đòi y trả lại cây trâm kia, y mới nói hãy tặng cây trâm cho y, y sẽ trả lại chiếc hộp cho ta. Tô Mộ Hàn thật sự quá thông minh, lúc ta mở miệng hỏi cây trâm kia, đã dùng chiếc hộp chặn tất cả đường lui của ta. Làm tất cả mọi chuyện trong lặng yên âm thầm như vậy. Sao ta có thể đoán được, cái hộp thế này, y có hai cái! Tiên sinh. Tiên sinh… Đôi môi ta run rẩy: "Vậy người uống thuốc…" Ta bất chợt nhắm mắt lại, còn không rõ sao? Thuốc có dược tính mạnh như thế, không phải ta chưa từng thấy Tô Mộ Hàn dùng qua. Ngày chín tháng ba, trong cuộc săn bắn ở Thượng Lâm uyển, y từng đem theo một bình thuốc uống mỗi ngày. Hậu quả thế nào, không phải ta chưa từng chứng kiến. Đó là lần Dao phi và Thanh Dương tính kế ta, ta đã tận mắt nhìn thấy, Tô Mộ Hàn hôn mê. Thanh Dương sợ hãi kêu lên: "Thiếu gia lại uống loại thuốc kia sao?" Nhìn vẻ mặt của Thanh Dương, ta biết loại thuốc kia sẽ gây tổn thương cho Tô Mộ Hàn. Liêu Hứa bất đắc dĩ gật đầu. Toàn thân ta run rẩy, mệnh lệnh của Tô Mộ Hàn, Liêu Hứa chưa bao giờ dám cãi một câu. Ta biết, tình trạng thân thể bây giờ của Tô Mộ Hàn dùng loại thuốc kia để ngăn chặn bệnh tình, ngăn chặn thương thế, hiệu quả càng nhanh thì tác dụng phụ đương nhiên càng mãnh liệt hơn. Lần này, Tô Mộ Hàn căn bản không tính sống sót ra khỏi chiến trường. Vì sao mà cả hai người bọn họ đều như vậy. Hạ Hầu Tử Khâm và tiên sinh. Bọn họ làm như vậy bảo sao ta chịu nổi đây? Bàn tay Thanh Dương với qua, nắm mạnh vạt áo ta, Liêu Hứa kêu nàng ta, nghe nàng ta cắn răng nói: "Gấp gáp gì, ta không nói giết ả! Dùng ả để uy hiếp Hoàng đế bọn chúng cứu Thiếu gia!" Việc này, nàng ta không nói, ta cũng sẽ làm. Liêu Hứa kêu lên: "Không thể! Thiếu gia nói, cậu muốn cô nương ấy xin Hoàng đế bọn họ, buông tha Hoàng hậu Nguyên Trinh!" Nghe vậy, sắc mặt Thanh Dương càng lạnh lẽo hơn, giận dữ nói: "Để ả ta chết đi! Ta chỉ muốn thiếu gia sống, ta không quan tâm những người khác chết sống thế nào!" Ta nghe thấy giọng nàng ta run run. Ta hiểu rất rõ, nàng vô cùng sợ hãi Tô Mộ Hàn gặp chuyện không may, nàng yêu Tô Mộ Hàn như sinh mệnh mình. Ta giơ tay lên, nắm lấy tay Thanh Dương, ta nhìn nàng, yên lặng nói: "Buông ta ra, ta xin hoàng thượng đi cứu Tiên sinh. "Điều kiện trước tiên là…" Ta đưa mắt nhìn sau lưng nàng, bị những đám cây bụi ngăn cách, ta không nhìn rõ ràng tình hình bên kia "Điều kiện trước tiên là ngươi phải giúp ta vào trong quân doanh, để ta gặp Hoàng thượng." Có Thanh Dương ở đây, ta tin chuyện xâm nhập vào trong quân doanh không thành vấn đề. Thanh Dương trừng mắt ta: "Sao ta có thể tin ngươi?" "Ta quan tâm người." Ta cũng như nàng ta, không muốn Tô Mộ Hàn gặp chuyện bất trắc. Nàng ta vẫn cắn răng, nhìn Liêu Hứa nói: "Liêu Hứa, cho ả uống một viên thuốc độc. Nếu ả dám giở trò, ta sẽ cho ả chết!" Liêu Hứa lui lại mấy bước, lắc đầu nói: "Thanh Dương cô nương, nếu yêu thương thiếu gia, không nên ra tay với người cậu ấy quan tâm. Việc này, Liêu Hứa không làm được!" Ta cảm kích nhìn ông ấy, ta cũng biết, Thanh Dương không phải không tin ta. Nàng biết quan hệ giữa ta và Tô Mộ Hàn,

nàng ta muốn chờ sau khi ta cứu Tô Mộ Hàn, sẽ để ta chết. Nàng ta không muốn buông tha ta. Nhưng sao ta có thể đi tìm cái chết, ta còn có con mà. Thanh Dương liếc mắt qua, dừng lại trên bụng ta, bàn tay đang che bụng dưới của ta run lên, lòng thoáng nặng nề. Nàng ta đang định nói gì đó bỗng nhiên nghe giọng nói Cố Khanh Hằng truyền đến: "Tam nhi!" Ta ngạc nhiên quay đầu lại, thấy khuôn mặt mệt mỏi của y, y phục trên người y rách nát thê thảm. Ta biết, mấy ngày nay, nhất định y tìm ta ngày đêm không ngừng nghỉ. Nhưng thấy y không việc gì, mới là niềm vui lớn nhất của ta. Thanh Dương dùng một tay kéo ta tới trước ngực, nặng nề hừ mạnh một cái nói: "Ngươi thực sự là âm hồn không tan, ta tưởng rằng đã bỏ ngươi lại rồi!" Ta giật mình, thì ra Cố Khanh Hằng vẫn đi theo Thanh Dương. Thực ra thì nàng ta không thể bỏ rơi được y mà ngược lại y theo nàng ta đến đây. Cố Khanh Hằng ngoái đầu phía sau, đôi mắt y căng thẳng, nơi đó là quân doanh Thiên triều, hẳn y biết rất rõ ràng. Thanh Dương lại nói: "Muốn kêu người đến sao? Ta giết ả trước!" Cố Khanh Hằng biến sắc, vội nói: "Đừng làm muội ấy bị thương!" Ta nhìn Cố Khanh Hằng cười, lắc đầu nói: "Yên tâm đi, cô nương ấy không dám giết muội đâu." Bàn tay đang cầm tay ta bỗng siết chặt, Thanh Dương nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái gì ta cũng dám!" Ta cũng không e ngại, chỉ nói: "Đúng, cái gì ngươi cũng dám, chỉ là không dám nhìn Tiên sinh chết." Ta vừa thốt ra, toàn thân nàng ta chấn động, ta lại nói: "Thanh Dương, buông ta ra, giúp ta vào quân doanh, đi cứu Tiên sinh." Tay Thanh Dương chợt run rẩy, ta hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Tiên sinh nói, mấy năm nay ngươi đi theo người thật sự quá khổ cực." Nàng bỗng nhiên mở to mắt ra, thanh trường kiếm trên tay rơi xuống mặt đất kêu "Keng" một tiếng, chỉ trong chớp mắt, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt, nàng ta khóc ròng nói: "Không, Thanh Dương không hề cảm thấy vất vả chút nào…" Thanh Dương luôn luôn quyết đoán, nhưng cũng không thể ngăn được nước mắt khi nghe lời của Tô Mộ Hàn. "Tam nhi!" Cố Khanh Hằng đưa một tay kéo ta qua, nhìn ta từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa hỏi: "Muội sao rồi? Có bị thương không?" Ta lắc đầu, hỏi y: "Còn huynh? Có sao không?" "Ta không sao." Y gật đầu trả lời qua loa. Chỉ cần như vậy ta cũng yên tâm rồi. Y lại nói: "Ngày ấy lúc quay về không thấy muội, chỉ nhìn thấy chiếc hộp của muội, ta…" Ta giật mình, vội hỏi: "Cái hộp kia đâu?" Cố Khanh Hằng khẽ run lên, lấy chiếc hộp trong người ra. Ta đón lấy vội vàng mở ra, bên trong quả nhiên là cây trâm của ta, còn có viên thuốc của Phương Hàm cho. Chúng vẫn còn nguyên vẹn không hề sứt mẻ. Ta vui mừng bật khóc, Liêu Hứa cũng kích động nói: "Tốt quá rồi, viên thuốc vẫn còn đây!" Thanh Dương nhíu mi nhìn qua, đột nhiên biến sắc, xông lên trước, nghiêm nghị hỏi: "Tỷ tỷ của ta làm sao?" Vì quá bất ngờ ta không kịp phản ứng, sửng sốt một lúc mới nhớ ra "Tỷ tỷ" nàng ta nhắc đến chính là Phương Hàm. Ta bất chợt nghẹn lời, Phương Hàm đã chết, lúc này bảo ta làm sao nói ra đây? Ta nghĩ ngợi, cố tránh vấn đề này, chỉ nói: "Cô cô muốn ta mang thuốc này cứu Tiên sinh." Thanh Dương không hỏi lại, chỉ giật hộp thuốc trong tay ta thật nhanh rồi xoay người bước đi. "Ngươi đi đâu vậy?" Ta gọi nàng ta. Nàng ta không quay đầu lại chỉ nói: "Đương nhiên đi cứu Thiếu gia!" Ta giận dữ nói: "Đó là chiến trường, ngươi cho rằng một mình ngươi có thể đột phá vòng vây bình yên đến trước mặt Tiên sinh sao? Nếu ngươi chết trên đường đến đó, hoặc là đánh mất viên thuốc kéo dài tính mạng này, đó mới là lấy mạng Tiên sinh!" Bước chân Thanh Dương bỗng nhiên dừng lại, ta bước lên lấy lại hai cái hộp trong tay nàng ta. Xoay người nhìn Cố Khanh Hằng nói: "Vào doanh trại."

231. Q.4 - Chương 3: Quen Biết Nhiều Năm, Xa Càng Khó

Cố Khanh Hằng gật đầu, theo kịp nói: "Hoàng thượng không biết chuyện muội bị bắt, ta chưa từng trở về doanh trại, cuộc đại chiến này, ta không thể… Không thể làm người phân tâm." Ta chỉ lắng nghe, y đúng, Thái hậu muốn ta đến là để giúp hắn, chứ không phải để làm hắn phân tâm. Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân của hai người, ta biết đó là Thanh Dương và Liêu Hứa. "Diêu Hành Niên ở trong quân doanh, có người gác bên ngoài, chắc hẳn đều là người của ông ta." Ta nhỏ giọng nói. Y gật đầu: "Ta biết, lúc ra ngoài, Thái hậu đã cho ta lệnh bài vào quân doanh, muội không cần phải lo lắng." Ta có chút giật mình nhìn y, khóe miệng lộ ra ý cười. Quả nhiên là Thái hậu vẫn luôn suy nghĩ chu đáo, cho y lệnh bài, như vậy, binh lính canh giữ bên ngoài không nhận ra Cố Khanh Hằng, thì đương nhiên cũng sẽ không nhận ra ta. Chờ lúc tiến vào, sẽ không sợ Diêu Hành Niên nữa. Bốn người đi đến cửa quân doanh, lập tức có binh lính cảnh giác nhìn bọn ta. Cố Khanh Hằng lấy lệnh bài trong lòng ra, giơ trước mặt bọn họ, binh sĩ vội vàng nghiêng người nói: "Mời đại nhân!" Cố Khanh Hằng hỏi: "Hoàng thượng ở đâu?" Người binh lính kia nói: "Ở trong

doanh trướng phía trước." Người lính đó nói, rồi giơ ngón tay chỉ. Cố Khanh Hằng gật đầu, cùng ta bước vào. Đi đến gần, ta mới nghe được có rất nhiều thanh âm từ bên trong truyền ra, ta dĩ nhiên biết nơi này là doanh trại chính. Nghĩ đến các tướng quân đang thảo luận việc quân sự, lúc này đi vào đúng là không thích hợp. Suy nghĩ một chút, liền xoay người đi ra, nói: "Đến doanh trướng của Hoàng thượng." Không có gì bất ngờ xảy ra, Lý công công chắc sẽ ở nơi đó. Tìm kiếm chiếc màn màu vàng sáng, nhanh chóng liền thấy được Lý công công. Ta tiến lên, gọi y: "Lý công công." Y kinh hãi, lúc nhìn đến chỗ ta, dường như không thể tin được. Giơ tay xoa dụi mắt, cuối cùng mới chạy lại, hoảng sợ nói: "Công… Công chúa! Thật sự là người! Sao người lại đến đây! A, tại sao người lại đến!" Dáng vẻ của y vẫn không thể tin được như trước. Ta chỉ nói: "Ngươi phái người dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi, chờ Hoàng thượng ra nói cho người biết, bản cung đến." Lý công công nhìn phía sau ta, đưa mắt liếc Thanh Dương và Liêu Hứa một cái, trong con ngươi của y hiện lên vẻ kinh ngạc. Liêu Hứa thì chắc là y không nhận ra, nhưng y đã từng gặp Thanh Dương. Nhưng mà nghe ta nói vậy y không hỏi gì nhiều, chỉ gật đầu. Ta đi vào doanh trướng, Cố Khanh Hằng theo ta vào trong. Y nói: "Huynh thấy sắc mặt muội không được tốt, muội nghỉ ngơi một chút trước đi, chờ Hoàng thượng đến sẽ gọi muội." Ta gật đầu, mới phát hiện, trong doanh trướng của Hạ Hầu Tử Khâm vẫn giống như trước có một bản địa đồ, ta đưa mắt nhìn một cái, rất quen thuộc. Chỉ vì lúc ở quân doanh Nam Chiếu, Tô Mộ Hàn đã đưa bức họa hoàn chỉnh cho ta xem qua. Mà ta cũng đã nhớ rõ nó ở trong đầu. Giường của hắn vẫn có một tấm địa đồ ngăn phía trước. Ta đi vào bên trong, Cố Khanh Hằng không theo ta vào trong. Ta suy nghĩ, nói tiếp: "Khanh Hằng, huynh cũng nghỉ ngơi một chút đi, ở đây còn rất nhiều chuyện, không nghỉ ngơi đủ, tinh thần sẽ không thoải mái." Lúc này, có rất nhiều lời không cần phải nói ta nghĩ huynh ấy cũng hiểu. Ở bên ngoài, y đáp lời, rồi không có bất kỳ tiếng động gì nữa. Ta ngồi xuống mép giường, lấy hai chiếc hộp trong lòng cẩn thận đặt lên đầu gối. Hai chiếc hộp giống nhau như đúc, cây thị cũng giống y nhau. Đều được quét nước sơn, cho dù là hai chiếc hộp này được đặt cạnh nhau cũng không phân biệt được, huống chi, khi đó ở quân doanh Nam Chiếu ta chỉ thấy một hộp trong đó. Mở hộp của ta ra, đồng thời lấy thuốc của Phương Hàm đưa cho để vào. Ánh mắt ta rơi vào cây trâm bên cạnh, nơi thiếu đi hạt trân châu, dường như có vẻ ngày càng rực rỡ. Cẩn thận lấy ra, ta nhớ những lời nói thản nhiên của y, lúc đó y nói để lại cây trâm cho y, bây giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót. Tiên sinh, một ngày nào đó, ta sẽ trả chiếc hộp này lại cho người. Ta thầm nhủ. Ta mở hộp ra, để cây trâm vào. Trong tích tắc đó, ta hoàn toàn ngây người. Hạt trân châu kia, hạt trân châu bị y trộm mất kia, đang vẹn nguyên đặt bên trong hộp. Dùng vải bông cẩn thận bao bọc bên ngoài, vì thế, ngay cả một tiếng va chạm cũng không hề phát ra. Ta xác định, lúc chiếc hộp đến tay ra không có những thứ này. Rốt cuộc, được bỏ vào lúc nào? Nước mắt ta không ngừng tuôn chảy, run rẩy cầm hạt trân châu đó, nặng quá, dường như ta không thể cầm nổi… Ta cắn môi thật mạnh, y đã quyết định cắt đứt quan hệ, không giữ lại bất cứ thứ gì của ta bên mình. Hộp, trân châu. Thậm chí mọi người ở bên cạnh, ngay cả Liêu Hứa y cũng không muốn. Tại sao y lại không cần Liêu Hứa chứ? Trong đầu ta hồi tưởng lại, lúc ta rời đi, y nói với ta câu kia —- ta không sao… "Tiên sinh." Ta không nhịn được mà khóc nức nở, nhưng ra sức che miệng lại, không thể để người khác nghe thấy. Y sẽ không xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì. Đúng vậy, ta có thuốc mà Phương Hàm đã cho, không phải sao? Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng đã nói, thuốc của Vu tộc, cho dù là giết người hay cứu người đều rất thần kỳ. Lau nước mắt trên mặt, hít một hơi thật sâu, nhưng trái tim ta từ đầu đến cuối lại không ngừng run rẩy. Bỗng nhiên ta khép hai chiếc hộp lại, ôm thật chặt vào lòng. Lúc này, ta nghe tiếng Cố Khanh Hằng bên ngoài truyền đến: "Tham kiến Hoàng thượng!" Trong lòng ta kinh ngạc, hắn đến rồi! Hắn cũng không nói gì, chỉ đi nhanh vào. Ta vội vàng ngẩng đầu, thấy gương mặt cương nghị của nam tử đập vào mi mắt ta, trong thời khắc nhìn thấy ta, dường như hắn giật mình. Sau đó, đột nhiên bước dài lại, nắm lấy một tay ta kéo từ trên giường xuống, ta sợ không ít, giấu hai chiếc hộp vào bên trong giường. Lúc ngoái đầu lại nhìn, cơ thể đã va mạnh vào lồng ngực hắn, lồng ngực hắn phập phồng kịch liệt, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào ta. Ta sửng sốt một lát, mới nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng…" Bỗng nhiên hắn nắm lấy cổ tay của ta, cắn răng mở miệng: "Trong những ngày gần đây Tuyên hoàng phái người đến nói Đại Tuyên sẽ xuất binh, lý do là Nam Chiếu bắt cóc công chúa Đại Tuyên. Trẫm còn tưởng đó chẳng qua là Tuyên hoàng có ý định xuất binh nên bịa đặt, thậm chí lúc trẫm nhìn thấy kim ấn kia, cũng cho rằng đó chỉ là ngụy trang. Nhưng không nghĩ, lại là sự thật!" Trong lời nói của hắn tràn ngập sự tức giận, trong con ngươi đen láy kia cũng hiện lên ánh lửa. Ta giật mình, chắc chắn hắn cho rằng ta đang ở Hoàng đô, đương nhiên cũng sẽ cho rằng lời nói của Tuyên hoàng chẳng qua chỉ là mượn cớ xuất binh, nhưng hôm nay biết là thật, hắn mới có thể tức giận không kềm chế được như vậy. "Hoàng thượng…" Ta mở miệng muốn nói chuyện, hắn lập tức cắt ngang lời ta: "Sao nàng không rõ! Trẫm muốn nàng ở Hoàng đô chờ trẫm, nhất định trẫm sẽ làm được! Nàng ích kỷ chạy đến đây, nếu có sơ xuất gì, nàng bảo trẫm…" Bỗng nhiên hắn im

lặng, sự phẫn nộ ở đáy mắt được thay thế bằng sự lo lắng, tay nắm lấy cổ tay ta dần dần siết chặt, ta đau đến nhíu mày. Một tay hắn kéo ta vào trong lòng, thở dài gọi ta: "A Tử…" Toàn thân ta run lên, Hạ Hầu Tử Khâm như vậy… Cắn môi, bây giờ hắn như vậy, ta càng không thể đề cập quá nhiều đến chuyện bị người Nam Chiếu bắt. Ta biết, hắn nổi giận là bởi vì lo lắng cho ta, hắn sợ ta xảy ra chuyện gì. "Trẫm hy vọng lúc nào nàng cũng từng giây từ phút ở bên cạnh trẫm, nhưng trẫm lo lắng cho nàng. Trận chiến ở Trường Hồ, nếu trẫm có một chút biện pháp nào, cũng sẽ không đem gánh nặng giao cho nàng, nàng hiểu không?" Giọng nói của hắn dần dần nhỏ đi, ta gật đầu, gật đầu thật mạnh. Ta hiểu, ta làm sao không hiểu được chứ? Vì thế lần này hắn mới bảo ta ở Hoàng đô, hắn mới không cho ta nhúng tay vào. Ta cũng biết, lần ta mất tích trong trận đánh ở Trường Hồ, trong lòng hắn sốt ruột đến nhường nào. Cho nên hắn mới nói câu "Hận không thể lập tức san bằng Bắc Tề" kia. Hai tay ta xoa phía sau lưng hắn, ôm chặt hắn. Dường như hắn bất chợt nhớ đến gì đó, vội đẩy ta ra, nhìn từ trên xuống dưới: "Nàng có bị thương ở đâu không?" Cau mày, bàn tay xoa mặt rồi đến trán ta, "Sắc mặt sao lại khó coi như vậy, trẫm truyền quân y đến xem cho nàng." Dứt lời, hắn quay đầu lại định gọi người. Ta vội vàng kéo hắn: "Hoàng thượng, không… Không cần đâu, thiếp gấp rút lên đường nên mệt mỏi chút thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe mà." Lúc này để quân y biết ta có thai, hắn nhất định sẽ không để cho ta theo hắn ra chiến trường. Nhưng, không đi, ta làm sao có thể yên tâm được? Tiên sinh của ta, ta quan tâm đến an nguy của tiên sinh, là vậy đấy! Hắn không nghe theo, vẫn muốn gọi người vào, ta đành phải nói: "Hoàng thượng có biết lần này, thiếp làm cách nào mới trốn khỏi quân doanh Nam Chiếu không?" Sắc mặt của hắn biến đổi, cuối cùng cũng giật mình. Ta vội hỏi: "Hoàng thượng cũng phải biết rằng thiếp còn mang về hai người nữa, đó chính là Thanh Dương và đại phu bên cạnh y, tên Liêu Hứa." Ánh mắt của hắn căng thẳng, cuối cùng cũng dần giọng hỏi: "Rốt cuộc y cũng đến?" Ta ngẩng mặt lên nhìn hắn, khóe miệng miễn cưỡng nở nụ cười: "Nhưng trong lòng Hoàng thượng biết rõ, y đến vì điều gì?" Hắn đã nghe ta hỏi như vậy, thế thì ngay từ đầu hắn cũng đã đoán được. Thái tử ở Nam Chiếu là giả. Mà bây giờ nghe ta nói, hắn thông minh như vậy, đương nhiên sẽ nghĩ ra. Vẻ mặt của hắn có chút kỳ lạ, bỗng chốc trầm mặc, không nói một câu. Bàn tay nắm tay hắn khẽ run lên, đây cũng là điều mà ta lo lắng. Bất luận Tô Mộ Hàn có thật sự đến vì giang sơn của hắn hay không, lần này hắn cũng sẽ không buông tha cho y. Thật ra, ta vô cùng hiểu hoàn cảnh của hắn. Hắn không muốn ta khó xử, vì thế đã trực tiếp lựa chọn sự trầm mặc. Lần này liên thủ cùng Đại Tuyên, như vậy, chuyện đối phó với Nam Chiếu căn bản không cần phải lo lắng, hắn có thể diệt trừ tận gốc bè cánh của Thái tử. Lúc hồi triều, chỉ cần thay máu đại thần trong triều một lần nữa, nguyên khí tổn thất chỉ cần mấy năm là có thể khôi phục lại được. Nắm tay hắn, ta hít một hơi thật sâu nói: "Nam hoàng biết thiếp là công chúa Đại Tuyên, đương nhiên sẽ canh giữ thiếp thật nghiêm ngặt. Sở dĩ thiếp có thể thoát ra là nhờ tiên sinh đã thả thiếp đi." Ta nhìn hắn, muốn nắm bắt tất cả biểu hiện trên gương mặt hắn. Hắn hơi nghiêng mặt, một lúc sau, cuối cùng mở miệng: "Vì thế, nàng muốn xin ta tha cho y." Ta lắc đầu: "Không, chuyện này là y cầu xin Hoàng thượng. Y nói, dùng mạng của thiếp, đổi lấy mạng của hoàng hậu Nguyên Trinh. Tiên sinh nói, chỉ muốn Hoàng thượng đáp ứng y chuyện lần này." Cuối cùng hắn cũng lộ vẻ xúc động, ngoái đầu lại nhìn ta, nhíu mày hỏi: "Muốn trẫm tha cho hoàng hậu Nguyên Trinh?" Chần chờ một lát. Ta gật đầu. Đột nhiên hắn cười nhạo: "Trẫm cho rằng nàng muốn trẫm buông tha cho hắn." Ta ngẩng đầu lên, âm thầm suy nghĩ: "Hoàng thượng đã từng nói với thiếp, không làm bất kỳ việc gì hổ thẹn lương tâm đối với y." Lòng bàn tay ta toàn là mồ hôi, đây là lần đầu tiên, ta thực sự dò xét điểm mấu chốt của một đế vương là hắn. Ta đúng là đang xử lý theo cảm tính, nhưng mà ta thật sự không hy vọng Tô Mộ Hàn gặp chuyện gì. Mà Hạ Hầu Tử Khâm sẽ thế nào, ta thực sự không biết. Huyết mạch hoàng thất tiền triều, quả thực là hắn không giữ lại được. Hắn biết rõ lợi hại,ta cũng biết rõ. Nếu như trận chiến ở Trường Hồ hắn không chủ động buông tha cho y, như vậy, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay. Vì thế Thái hậu mới có thể phẫn nộ nói rằng, bà biết chủ ý buông tha cho Tô Mộ Hàn là của Hạ Hầu Tử Khâm, cũng biết điều đó hoàn toàn là vì ta. Ta không làm họa thủy, nhưng cũng không thể làm người vong ân phụ nghĩa được! Một thứ nóng rực, chảy ra từ khóe mắt ta. Chảy xuống hai má. Lần đầu tiên, ta nhận thức được, khóc cũng không hề dễ chịu gì. Hắn yên lặng buông bàn tay đang nắm tay ta ra, đưa lưng về phía ta, lạnh lùng hỏi: "Lần này, người đối địch với trẫm là hắn, đúng không?" "Đúng." Ta đáp không chút do dự. Mưu kế của Nam Chiếu là để cho y ra sân, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để y chỉ là người đứng xem. Lần này, mặc dù y chỉ huy toàn quân thì chắc chắn cũng sẽ thất bại. Chỉ vì, toàn bộ con đường để đánh thắng trận đã bị chính y từ bỏ, chính tay y phá hủy. Mỗi khi nhớ đến, rốt cuộc lòng ta vẫn cảm thấy không ngừng đau đớn … Nhìn bóng lưng của Hạ Hầu Tử Khâm, ta nhỏ giọng nói: "Chuyện thiếp ở quân doanh Nam Chiếu, cũng là y thông tri đến Tuyên hoàng. Y muốn quân đội Nam Chiếu thất bại, y không muốn Hoàng thượng đánh mất giang sơn…" "Câm miệng!" Đột nhiên hắn phẫn nộ với ta, đáy mắt trở nên đỏ thẫm: "Không có y, trẫm vẫn có thể đánh bại

quân Nam Chiếu!" Ta giật nảy người, theo bản năng lùi lại nửa bước. Ta đã chạm đến lằn ranh kiêu ngạo của hắn, hắn là vua của một nước, sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ của Thái tử tiền triều. Cho dù là một chút, nhưng một khi đã đâm thủng tầng giấy mỏng này, chung quanh hắn tự nhiên sẽ dựng lên một tấm chắn – bởi vì hắn là đế vương. Ta quá hiểu Hạ Hầu Tử Khâm. Bầu không khí bỗng nhiên trở nên nặng nề, trên mặt của hắn tất cả đều là sự tức giận, cắn răng nhìn ta, dường như người đang đối mặt với hắn là Tô Mộ Hàn. Thời khắc này ta mới biết, khúc mắc trong lòng hắn đối với Tô Mộ Hàn, ngoại trừ là thân phận Tuân thái tử còn có những điều khác, rất nhiều rất nhiều thứ. Mà ta cũng là một trong số đó. Một lúc lâu sau, ta thấy hắn bỗng nhiên đưa mắt, vươn tay đến chỗ ta, chần chờ một lát, cuối cùng ta cũng giơ tay nắm lấy tay hắn, nghe hắn khẽ nói: "Trẫm..." Chỉ một chữ, nhưng lại không nói gì thêm. Ta nhỏ giọng mở miệng: "Hoàng thượng không cần phải nói." Hắn hít một hơi thật nhẹ, từ từ mở mắt ra, kéo ta ngồi xuống mép giường, vô ý chạm phải hai chiếc hộp của ta trên giường, liếc mắt nhìn, nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả. "Khi nào đối chiến?" Ta hỏi hắn. Hắn mở miệng: "Đại quân Nam Chiếu đã xuất phát, sẽ đóng quân cách chúng ta năm dặm. Người của Đại Tuyên tạm thời không xuất phát, sợ để cho trinh sát của Nam Chiếu chú ý. Vì thế, còn phải chờ hai ngày." "Hoàng thượng thân chinh sao?" Hắn ngoái đầu lại nhìn ta, lạnh nhạt nói: "Đương nhiên." Ta thốt lên: "Thiếp cũng đi." Đúng như ta dự đoán, hắn nhíu mày lắc đầu: "Không được." Ta cắn răng: "Lần này Hoàng thượng không cho thiếp ra tiền tuyến, nhưng thiếp vẫn đến. Nếu như chàng không cho thiếp ra chiến trường, thiếp cũng sẽ tự mình đi. Hoàng thượng tin chắc rằng ở đây có người có thể ngăn cản được thiếp sao?" Cho dù trói chặt ta lại, ta cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp để đi. Hơn nữa, còn có Cố Khanh Hằng, còn có Thanh Dương. Bỗng chốc sắc mặt hắn trở nên nặng nề: "Vì y sao?" Ta không chút do dự gật đầu: "Biết rõ y sẽ gặp nguy hiểm, làm sao thiếp có thể bỏ mặc? Lúc này, thiếp không cầu xin Hoàng thượng buông tha cho y, nhưng Hoàng thượng phải biết rằng, thiếp không thể nào bỏ mặc y được. Giống như... Giống như Hoàng thượng vĩnh viễn cũng không muốn Dao phi chết." Lúc đề cấp đến Dao phi, rõ ràng ta nhìn thấy trong đáy mắt hắn hiện lên vẻ đau đớn. Ta hít một hơi nói tiếp: "Chuyện của nàng ta, Hoàng thượng không đề cập đến thiếp cũng biết vài phần. Lúc nàng ta ở lãnh cung thiếp không hỏi, bây giờ Hoàng thượng đưa nàng ta xuất cung, thiếp cũng sẽ không hỏi. Thiếp cho rằng, Hoàng thượng có thể hiểu thiếp." Về chuyện của Dao phi, ta chưa bao giờ đề cập với người thứ hai, mặc dù thái hậu cũng biết. Nhưng ta biết, Thái hậu hận không thể giết được nàng ta, bà không muốn tha cho nàng ta. Nhưng, vì sự áy náy trong lòng đó của Hạ Hầu Tử Khâm, ta có thể giả vờ không biết gì cả. Cuối cùng hắn cũng lộ ra dáng vẻ khiếp sợ. Đúng vậy, ta biết rất rõ chuyện của Dao phi. Hắn nhìn ta rất lâu, bỗng nhiên ôm lấy ta, cắn răng nói: "Nhưng người trẫm yêu chỉ có một mình nàng." Ta cảm nhận được, thân thể hắn hơi run rẩy. Tận sâu trong đáy lòng ta như bị câu nói ấy làm tan ra, ta hít mũi một cái, nói: "Hoàng thượng lo lắng gì chứ? Trong lòng A Tử, cho đến bây giờ chỉ yêu một mình Hoàng thượng." Khi nói, ta bất giác đưa tay xoa bụng, hắn vẫn chưa biết, ta đang mang trong bụng một sinh linh nhỏ bé. Hắn sắp làm cha, ta sắp làm mẹ. Nhưng hiện giờ ta chưa thể nói ra được. Với tính cách của hắn, nếu cho hắn biết, ta đừng mong nghĩ đến chuyện ra chiến trường. Hắn ôm chặt lấy ta, hơi thở trở nên nặng nề, một lát sau mới nói: "Trẫm sợ nàng bỏ đi..." Hắn cho rằng, ta ra mặt cứu Tô Mộ Hàn, sẽ không phân rõ được tình cảm của mình. Lúc đó, ta sẽ lưỡng lự giữa hắn và Tô Mộ Hàn. Ta dựa vào lồng ngực hắn, kiên định nói: "Không đâu, vĩnh viễn không có ngày đó." Câu nói này cũng giống như lời ta hứa với hắn lúc trước: Dù bao nhiêu năm trôi qua, ta sẽ không bao giờ hận hắn. Đột nhiên hắn nở nụ cười bất đắc dĩ: "Trẫm phát hiện, trẫm hoàn toàn không áp chế được nàng." Cả hai lần ta đều không nghe lời hắn, cho nên hắn mới lo sợ. Ngước mắt nhìn dáng vẻ mệt mỏi của hắn, ta khẽ cười: "Bởi vì trong lòng thiếp, Hoàng thượng rất quan trọng." Ta đến tiền tuyến, vì Tô Mộ Hàn, và đương nhiên cũng là vì hắn. "A Tử." Hắn cúi đầu gọi ta, cúi người hôn lên môi ta. "Hoàng thượng, Hoàng thượng." Lúc này, Lý công công ở bên ngoài thông báo: "Hoàng thượng, Diêu tướng quân đến doanh trướng của Thanh Dương cô nương!" Ta kinh hoảng, đang yên đang lành Diêu Hành Niên đến doanh trướng của Thanh Dương làm gì? Ông ta đích thực chưa từng gặp qua Thanh Dương, chẳng lẽ ông ta đã phát hiện chuyện gì đó? Hắn buông ta ra, nhanh chóng đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Chờ trẫm." Ta cũng đứng lên theo nhưng không bước ra, tốt nhất ta không nên chạm mặt Diêu Hành Niên. Lúc lướt qua nơi đặt tấm địa đồ, ta không thấy bóng dáng của Cố Khanh Hằng ở bên ngoài, có lẽ lúc Hạ Hầu Tử Khâm tiến vào y liền lui xuống. Chuyện của Thanh Dương đã có Hạ Hầu Tử Khâm xử lý, nhất định là ổn thôi. Ta thực sự mệt mỏi, lúc này cũng không miễn cưỡng bản thân nữa, nằm xuống giường ngủ. Cũng không biết qua bao lâu ta mới tỉnh giấc. Bỗng nhiên ta thấy hắn tựa ở đầu giường, cũng đang ngủ. Ta kinh ngạc vội vàng ngồi dậy. Hắn ngủ không sâu, ta vừa khẽ động hắn đã tỉnh ngay. Lúc này ta mới biết trời đã tối. Hắn nhìn ta mỉm cười: "Lúc trẫm đến, thấy nàng đang ngủ say. Trẫm không đành lòng đánh thức nàng." Hắn bình thản nói. Vì thế hắn thà tựa ở một bên giường để ngủ cũng không muốn đánh thức ta?

Ta giơ tay lên xoa ấn đường của hắn, nói: "Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút đi." Có lẽ đã lâu rồi hắn chưa từng có một giấc ngủ an lành. Hắn ngồi dậy, nói: "Trẫm đã cho người chuẩn bị thức ăn, đợi nàng tỉnh lại sẽ dùng ngay." Dứt lời, hắn quay đầu lại gọi: "Tiểu Lý Tử." Lý công công bên ngoài vâng dạ, sau đó là tiếng chân y bước vào. Thật ra ta không đói, nhưng trong tình trạng hiện nay, dù ta không đói cũng phải ăn. Không thể để đứa bé trong bụng ta đói được. Thức ăn được mang đến, hắn và ta cùng dùng bữa. Sau khi đồ ăn được dọn xuống, hắn đưa tay cởi y phục của mình ra, nằm lên giường. Ta liền hỏi hắn: "Hôm nay vì sao Diêu tướng quân lại đến tìm Thanh Dương?" Hắn cười nhẹ một tiếng, nói: "Công chúa mang theo thị nữ đến, lão ta đương nhiên muốn gặng hỏi một chút, nói gần nói xa để tìm hiểu về công chúa Đại Tuyên." Ông ta cũng hơi ngốc nghếch, thì ra, ông ta hoàn toàn không biết thân phận của Thanh Dương. Ông ta cho rằng nàng ta là thị nữ của ta sao? Ha, chẳng qua như vậy xem như cũng đã giải quyết xong. Nhưng tất cả những biểu hiện này của Diêu Hành Niên trái lại đã xác minh những gì Diêu thục phi nói, Diêu Hành Niên luôn luôn một lòng vì nàng ta. Nếu không, ông ta cũng sẽ không cho rằng Thanh Dương là thị nữ của ta mà đích thân đến thăm dò. Ta thất thần, lúc hoàn hồn, đã thấy hắn đang ở rất gần ta. Ta hơi giật mình, hắn đã tiến sát lại, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của ta. Ta cảm nhận được lòng bàn tay hắn nóng rực. Hắn khẽ cười, cúi người đè ta xuống. Ta hoảng hốt, theo bản năng đặt tay lên vai hắn, thốt lên: "Hoàng thượng, không được!" Ta cảm thấy thân thể hắn cứng đờ, đôi mắt bỗng lộ vẻ căng thẳng, ta vội nói: "Hôm nay thân thể thiếp không thoải mái, hơn nữa mấy ngày gần đây Hoàng thượng liên tục mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút." Đứa bé còn quá nhỏ, ta sợ sẽ tổn thương đến con. Nghe ta nói vậy, trong vẻ mặt không vui của hắn lại hiện lên sự lo lắng. Mu bàn tay hắn chạm vào thái dương của ta, nhỏ giọng hỏi: "Khó chịu ở đâu?" Ta lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Chạy trốn một mạch đến quân doanh, toàn thân đều khó chịu." Hắn cúi người ôm lấy ta, nằm bên cạnh ta, cau mày nói: "Là trẫm không quan tâm đến cảm nhận của nàng." "Hoàng thượng…" Ta gọi hắn, hắn lại lắc lắc đầu, siết chặt vòng tay. Ta nằm gọn trong ngực hắn, nghe hắn nói: "Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon." Ngày hôm sau khi tỉnh lại, ta đã không thấy hắn đâu. Ta đứng lên, liền thấy Lý công công đứng ở bên ngoài. Y thấy ta đã tỉnh vội bước đến hầu hạ. Ta liền hỏi: "Hoàng thượng đâu?" Lý công công đáp: "Hoàng thượng đã thức dậy từ sớm, đi đến doanh trại phía trước rồi ạ, hình như có mật thư từ Đại Tuyên đưa đến." Ta nhíu mày: "Đến giờ vẫn chưa trở lại sao?" Cuối cùng là thư mật gì, cần phải mất bao lâu nữa? Y vội lắc đầu: "Không, Hoàng thượng đã trở về, lại gọi Cố công tử đi cùng, dường như có chuyện gì đó." Ta hơi giật mình, chẳng qua khi gặp Cố Khanh Hằng hắn chưa kịp nói gì. Nhưng cũng chẳng cần hỏi, bởi nhờ lệnh bài trong tay Cố Khanh Hằng mà bọn ta mới có thể vào quân doanh, như vậy hắn sẽ nhanh chóng biết được, đây là chủ ý của Thái hậu. Nhưng lúc này chuyện đó đã không còn quan trọng nữa. Dù là chủ ý của ai thì ta cũng đã đến đây. Ta có thể không làm đúng chủ ý của Thái hậu, nhưng ta đã giúp Đại Tuyên có một lý do hoàn hảo để xuất binh. Dù thế nào, với ta mà nói, chuyện này cũng rất tốt. Còn với Thái hậu, chẳng qua bà cũng chỉ muốn biết kết quả, không phải sao? Ta cũng không nhắc đến chuyện của Cố Khanh Hằng, chỉ hỏi: "Hai người đi cùng bản cung đâu?" "Dạ, đều ở trong doanh trướng của họ." Lý công công đáp. Ta ngẫm nghĩ rồi nói: "Dẫn bản cung đến doanh trướng của Liêu Hứa." Vì muốn mau chóng ra chiến trường, ta phải hỏi một chút, có nên áp dụng tất cả những biện pháp để phòng ngừa có chuyện xảy ra hay không. Trong toàn quân doanh, người biết ta mang thai cũng chỉ có Liêu Hứa. Vì thế, ta chỉ có thể đi tìm ông ấy, hơn nữa ta hoàn toàn tin tưởng vào y thuật của ông ấy. Lý công công có chút khó xử: "Nhưng nô tài còn phải pha trà cho Hoàng thượng." Ta khẽ cười nói: "Vậy không phiền Lý công công nữa, bản cung tự đi." Y gật đầu nói: "Tạ ơn Công chúa thông cảm cho nô tài, Công chúa ra khỏi trướng, rẽ phải, ông ta ở doanh trướng thứ tư." Ta gật đầu, nhanh chóng đi ra ngoài. Rẽ phải, ta vừa đi vài bước vừa nhẩm đếm. Lúc đi qua doanh trướng thứ ba, đột nhiên ta nhìn thấy một bóng người bước ra, theo bản năng ta ngoái đầu lại nhìn, thấy Diêu Hành Niên bước nhanh đến. Ông ta hơi nghiêng người, rồi gọi: "Công chúa Trường Phù?" Trong đôi mắt hiện lên vẻ tò mò. Lúc ta còn là Đàn phi, ông ta chẳng qua chỉ gặp sơ qua một vài lần, ta cũng không lo lắng đến chuyện lúc này ông ta sẽ nhận ra ta. Nếu đã gặp ta cũng đành dừng bước, xoay người nhìn ông ta, cố ý cau mày nói: "Tướng quân là?" Ông ta cười nhạt một tiếng nói: "Bản tướng là Diêu Hành Niên." Ta làm như chợt nhận ra, vội nói: "Thì ra là Diêu tướng quân, thất kính thất kính." Ông ta tiến đến, đứng trước mặt ta, nhìn ta một lát mới nói: "Công chúa đúng thực như lời đồn, dung nhan tuyệt thế." Trong lời nói của ông ta, mơ hồ ẩn chứa một sự nguy hiểm. Ta không muốn nhiều lời với ông ta, xoay người nói: "Diêu tướng quân đã quá khen rồi, bản cung còn có việc, không tiếp chuyện được." Dứt lời, định bước đi. Ông ta ngăn trước mặt ta, nói: "Bản tướng quân còn nghe nói, trong trận chiến ở Trường Hồ, Công chúa đã đánh bại đại quân Bắc Tề. Ta thực sự hiếu kỳ, làm sao Công chúa lại có thể thông minh cơ trí đến vậy?" Nhắc đến trận chiến ở Trường Hồ, trong lòng ta khẽ chấn động, ngước mắt nhìn về phía ông ta: "Diêu tướng quân đã biết ngày đó Hoàng thượng bị trúng độc.

Nếu không, với sự thông tuệ của Hoàng thượng, làm sao đến lượt bản cung xuất chiến?" Ông ta dường như rất kinh ngạc, đương nhiên là không nghĩ ra, Hạ Hầu Tử Khâm lại để cho ta xem bức mật thư đó. Ta nhân cơ hội nói tiếp: "Nhưng bản cung rất hiếu kỳ, Diêu tướng quân làm sao biết chuyện này? Người không biết còn tưởng rằng Diêu tướng quân có quan hệ với người Nam Chiếu đấy!" Ông ta sầm mặt, giận dữ nói: "Nói bậy! Bản tướng làm sao có thể cấu kết với Nam Chiếu! Lúc đó Nam Chiếu đang có hành động đáng ngờ, đương nhiên tin tức là do thám tử thăm dò đưa về." Quả nhiên là như vậy. Không ai biết rõ về thời gian phát độc của Hạ Hầu Tử Khâm bằng hoàng hậu Nguyên Trinh, vì thế Nam Chiêu mới có hành động. Mà người của Diêu Hành Niên chỉ thăm dò được sơ sài chuyện trúng độc của Hạ Hầu Tử Khâm, cả việc hoàng hậu Nguyên Trinh đề cập đến nguồn gốc của độc. Khi đó, thật sự là Diêu Hành Niên đang giúp Hạ Hầu Tử Khâm, điều này ta không nghĩ sai. Ta cười khẽ một tiếng nói: "Diêu tướng quân đừng nổi giận, là bản cung lỡ lời." Ông ta hừ một tiếng nói: "Công chúa lỡ lời thì không cần phải lo, bản tướng quân sẽ không để trong lòng. Chỉ là hôm nay nếu bản tướng quân đã gặp Công chúa, thì muốn nói cho Công chúa biết, hậu cung của Hoàng thượng cũng không phải chuẩn bị cho công chúa người. Hoàng thượng chưa từng sắc phong công chúa thành Quý phi Thiên triều, công chúa cũng nên thức thời một chút, đợi chiến sự ổn định thì trở về Đại Tuyên đi." Ta nhìn ông ta, ta biết, ông ta nói những lời này chính là cảnh cáo ta. Không được về cung, không nên tranh đoạt địa vị vinh hiển ở hậu cung với con gái của ông ta. Ta đứng thẳng người, lạnh lùng nói: "Hoàng huynh của bản cung muốn hòa thân với Thiên triều, tướng quân lại muốn lật lọng như vậy thì thể diện của Đại Tuyên để ở đâu?" Ta thấy rõ trong đôi mắt của ông ta hiện lên một chút sự tức giận, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ cắn răng nói: "Công chúa không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Hừ!" Ông ta nặng nề hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Đứng nhìn theo bóng lưng của ông ta một chút, ta thở dài một tiếng, đi đến doanh trướng của Liêu Hứa. Ta tiến vào, thấy ông đang ngồi. Nghe được tiếng người đi đến, ông ngước mắt nhìn ra rồi vội đứng lên, khẽ nói: "Sao cô nương lại đến?" Ta đi tới, nhỏ giọng nói: "Liêu đại phu, ta muốn theo quân đội xuất chinh, ta… Cần phải uống thuốc gì?" Ông ta giật mình, vội lắc đầu nói: "Không được, trong thuốc có ba phần là độc, cô nương không nên uống bất cứ loại thuốc nào." Chẳng biết tại sao, khi nghe ông ta nói "Thuốc có ba phần là độc", bỗng nhiên ta lại nhớ đến Tô Mộ Hàn. Nhớ đến thuốc mà y đã dùng… Ta khẽ cắn môi, không biết lần này y có thể chống đỡ được bao lâu. Mặc dù Liêu Hứa nói như vậy nhưng vẫn đưa tay xem mạch của ta, lập tức nói: "Thân thể của cô nương rất tốt, không có trở ngại gì lớn." Ta đưa tay xoa ngực, lập tức cau mày nói: "Nhưng mà Liêu đại phu, vì sao ta không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào?" Ông ta hơi giật mình rồi cười nói: "Cô nương quá lo lắng rồi, biểu hiện ốm nghén của mỗi người không giống nhau, có người sớm, có người muộn, có người nghiêm trọng một chút, có người mức độ nhẹ hơn một chút." Nghe vậy, ta mới thấy yên tâm. Một lát sau, ta lại nói: "Vậy, có thể dùng cách nào để che giấu việc buồn nôn không?" Ta sợ chẳng may bị Hạ Hầu Tử Khâm biết. Ông ta nghi ngờ hỏi: "Vì sao cô nương phải che giấu, ở đây cũng không phải là quân doanh của Nam Chiếu." Khẽ lắc đầu, ông ta lại nói: "Vấn đề đó thì chẳng có cách nào, lão phu cũng bất lực." Ta than nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Không sao, cám ơn ông." Ta xoay người muốn ra ngoài, nghe giọng nói của ông ta từ phía sau vọng tới: "Cô nương, thiếu gia có làm gì thì cũng xin cô nương đừng ngăn cản. Cả đời này, thiếu gia sống đã quá mệt mỏi. Chỉ cần cô nương bình an là đã không phụ tấm lòng của thiếu gia." Bước chân hơi chậm lại, ta không quay đầu lại, chỉ đi nhanh ra ngoài. Liêu Hứa có ý gì, làm sao ta không hiểu cơ chứ, đây cũng là nguyên nhân vì sao ông chấp nhận rời khỏi y. Nhưng ta không làm được, dù ông ấy có nói gì ta cũng không thể không bận lòng. Từ doanh trướng của Liêu Hứa đi ra, ta vẫn thất thần, suýt chút nữa đã đụng phải Thanh Dương. Nàng thấy là ta, chỉ nặng nề hừ một tiếng mà không nói gì, lướt qua ta đi thẳng vào trong. Ta không khỏi quay đầu lại nhìn, nhưng ta cũng không dừng lại lâu, nhanh chóng trở về doanh trướng. Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa về, cũng không thấy Lý công công đâu, ta mới nhớ, y nói muốn đi pha trà cho Hạ Hầu Tử Khâm. Ngồi một mình hồi lâu ta mới nghe bên ngoài có tiếng động. Lúc bước ra ta nhìn thấy Cố Khanh Hằng đứng bên ngoài doanh trướng, thị vệ ngăn lại không cho y vào, thấy ta ra bọn họ mới dừng lại. Đây là doanh trướng của Hoàng đế, hôm nay không giống với hôm qua, bọn họ đương nhiên sẽ không để ột người đàn ông một mình vào doanh trướng của Hoàng đế. Y được phép vào, trông có vẻ rất vui. Không chờ ta hỏi, y liền nói: "Tam nhi, Hoàng thượng bằng lòng để huynh theo quân xuất chinh." Ta cũng cười, y liều mạng đến đây, không phải là vì những lời nói này của Hạ Hầu Tử Khâm sao? Ta còn có thể nói gì nữa chứ, ta cũng sẽ không ngăn cản. Y lại nói: "Trận chiến này, chúng ta sẽ không thua, muội cứ yên tâm đi." Ta gật đầu, đương nhiên sẽ không thua. Một lát sau ta mới nói: "Muội cũng theo quân đội xuất chinh." Y kinh ngạc, bật thốt lên: "Vạn lần không thể, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, muội làm sao có thể đi được? Hoàng thượng cũng không đồng ý đâu!"

Dịch : Thuchang Chỉnh : Vô Phương Ta cười: "Hoàng thượng đã đồng ý rồi, còn nữa, tiên sinh của muội cũng có mặt, muội phải đi cứu người." Khi nghe thấy ta nhắc tới Tô Mộ Hàn, đôi mày của y hơi nhíu lại, liền nói: "Y là thái tử tiền triều, muội thực sự nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ tha cho y sao? Biết bao nhiêu người đang mong cho y chết, đến lúc đó, thì ai có thể cứu y được đây?" Lời này đã vạch rõ sự thực, cho dù Hạ Hầu Tử Khâm có đồng ý tha cho y, nhưng còn rất nhiều người theo phái bảo hoàng (*), họ nhất định muốn y chết. Đến lúc đó, ngay cả Hạ Hầu Tử Khâm cũng không giữ nổi mạng sống của y.

* Bảo vệ lợi ích cho phe cầm quyền, hoàng thượng hiện tại.Nhắm mắt lại. Tô Mộ Hàn đồng ý hy sinh mạng sống của mình để giữ vững giang sơn của Thiên triều, không để bị nhuốm bẩn bởi bàn tay ngoại tộc, nhưng bọn họ vẫn không thể chấp nhận để y tiếp tục sống. Lựa chọn thật tàn nhẫn, và cũng là hiện thực tàn khốc nhất. Cố Khanh Hằng không muốn cho ta lên chiến trường, cũng vì không muốn ta thấy cảnh tượng khiến ta tuyệt vọng kia. Ta bất giác cười một tiếng, mở miệng nói: "Việc này không cần bàn cãi thêm nữa." "Tam nhi…" "Khanh Hằng." Ta trừng mắt nhìn y, kiên quyết: "Việc hoàng thượng muốn làm muội sẽ không ngăn cản, nhưng hoàng thượng cũng không thể ngăn cản việc muội muốn làm." Có thể lời nói này của ta huynh ấy thể nào hiểu rõ được, nhưng ta không muốn bản thân hối hận cả đời. Cố Khanh Hằng như còn muốn nói điều gì, nhưng đến sau cùng, lại không thốt nên lời. Hai người lặng yên đứng trong lều trại rất lâu, đột nhiên y nói: "Ta phải đi chuẩn bị cho việc xuất chinh đây, muộn nghỉ ngơi cho tốt đi." Nói xong, quay người định rời đi. Ta đột nhiên nói: "Khanh Hằng, cha huynh cả đời đều toàn tâm toàn lực vì nhà họ Tuân, huynh…." "Tam nhi." Y quay đầu, ngắt ngang lời ta, trầm giọng nói, "Cha ta quỳ gối tận lực vì nhà họ Tuân, nhưng cũng đều là vì giang sơn Thiên Triều. Nhưng nay, bọn ngoại tộc lại muốn nhúng tay vào giang sơn Thiên Triều chúng ta, nếu như, cha ta còn sống, ông cũng sẽ không để chuyện này xảy ra!" Nói đến những lời cuối cùng, ta nhìn thấy, hai cánh tay đang duỗi bên sườn y nắm lại đầy căm tức. Nợ nước, thù nhà, vào thời khắc này lại thể hiện rõ ràng hơn bao giờ hết. Cố Địch Vân trung thành một cách cố chấp, ngu ngốc. Nhưng, đối diện với Cố Khanh Hằng ta lại cảm thấy rất đau lòng. Y hơi mỉm cười, quay người bước nhanh ra ngoài. Ta không kêu y lại nữa, cũng không nói thêm bất cứ lời nào. Ngày hôm đó, khi Hạ Hầu Tử Khâm quay lại đã giữa đêm, nghe thấy bên ngoài đôi khi vang lên tiếng chỉnh quân, ta biết đã có một tốp người hành quân về phía trước. Hắn lại không hề nhắc một chữ nào về chiến sự với ta. Đến ngày hôm sau, phía tiền tuyến truyền đến tin khai chiến. Ta vội vàng ôm chiếc hộp của Tô Mộ Hàn vào trong lòng, cũng không quên mang theo thuốc Phương Hàm đưa. Khi đi ra ngoài, Hạ Hầu Tử Khâm đã giúp ta chuẩn bị xe ngựa, toàn bộ Ngự tiền thị vệ đều vậy xung quanh xe ngựa. Còn ta, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Hạ Hầu Tử Khâm. Thanh Dương không lên xe, nàng đòi một con ngựa. Liêu Hứa cũng đi cùng, ta cứ ngỡ ông sẽ không đi. Lần xuất chinh này, ta không còn là quân sư nên không cần phải đi tiên phong. Chiến tranh đã bắt đầu, khi ta đến nơi thì có lẽ đã nhuộm đẫm mùi khói lửa. Trên xe, ta khẽ hỏi Liêu Hứa: "Lần này Liêu đại phu đi chắc không chỉ đơn giản vì ta đâu nhỉ?" Ông sững người, bất đắc dĩ lắc đầu nhưng không nói gì. Ta biết ông rất lo cho Tô Mộ Hàn, nhưng ông lại cũng không thể trái mệnh lệnh của y. Càng tới gần tiền tuyến, âm thanh chém giết càng vang dội. Ta vén rèm xe lên, chỉ thấy một màn khói bụi mịt mờ phía trước. Binh sĩ hai bên đang hỗn chiến, không còn phân biệt nổi ai với ai. Bất giác cắn chặt môi, liếc nhìn tìm bóng dáng luôn khiến ta lo lắng, nhưng khoảng cách quá xa, lại quá nhiều cách trở, làm cách nào cũng không thể thấy. Bỗng nghe Thanh Dương hét lớn một tiếng "Da…", ta chưa kịp phản ứng đã thấy ngựa của nàng phóng vụt lên. Đáy lòng nặng trĩu. Nàng ta đã nhìn thấy y. Nhất định nàng ta đã thấy! Giây phút này ta bất chấp tất cả, muốn bước xuống xe. Vén rèm, đang định nhổm dậy thì thị vệ đã ngăn ta lại, nhíu mày nói: "Công chúa vào trong xe đi, nếu người xảy ra chuyện gì chúng thuộc hạ không biết phải ăn nói thế nào với hoàng thượng!" Y nói rất to, vậy mà ta chỉ nghe loáng thoáng, nhưng vẫn không kìm lòng được. Ngước mắt cố gắng nhìn, nhưng vẫn không thấy tiên sinh. Chỉ thấy Thanh Dương đang ra sức lao về phía trước. Trường kiếm đã ra khỏi vỏ, nàng xông thẳng vào tầng tầng lớp lớp vòng vây, bên hông ngựa của nàng, chỉ nhìn thấy thân ảnh từng người từng người một ngã xuống. Vì Tô Mộ Hàn, nàng liều cả mạng sống. Ta mới chợt hồi tỉnh, Hạ Hầu Tử Khâm đâu rồi? Trong thời khắc này hắn lại ở đâu? Cất tiếng hỏi to: "Hoàng thượng đâu?" Lần này, hắn đáng lẽ ra phải thân lâm ra trận, giờ có Diêu Hành Thiên đến nên đâu cần hắn xuất trận nữa. Thị vệ nhìn hướng về phía trái trước mặt, chỉ tay bảo: "Hoàng thượng ở nơi đó." Nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy bên phía đó có rất nhiều người, ta thấy những lá cờ chiến được dựng thẳng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy được hình bóng người muốn tìm. Nhưng ở xung quanh hắn chắc chắn sẽ có rất nhiều người bảo vệ, về điểm này, ta không cần phải lo lắng. Khi xe ngựa thẳng tiến, ta nghe thấy từng hồi trống trận vang trời từ đầu bên kia chiến

trường truyền đến. Trong lòng hoảng hốt, ngước mắt nhìn về phía trước, tuy nhìn không thấy nhưng cũng biết – là đội quân của Đại Tuyên đang tiến công. Đúng như lời của Tô Mộ Hàn, Nam Chiếu đã bị vây bọc từ hai phía. Lòng quặn thắt, ta thầm cầu nguyện, mong cho Tô Mộ Hàn tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì. Cầu nguyện, Thanh Dương có thể đến được bên cạnh người. Đội quân của Thiên Triều có thể giúp nàng ta mở đường mà! Nắm chặt chiếc hộp trong lòng, hít sâu vào. Tiên sinh, thuốc của người ta đã mang theo rồi, người nhất định phải gắng gượng! Liêu Hứa đang ngồi trong xe cuối cùng vẫn không nhịn được, ló đầu ra, lo lắng hỏi: "Cô nương, có nhìn thấy thiếu gia không?" Lắc đầu, không, ta chưa nhìn thấy gì cả. Hạ Hầu Tử Khâm cũng ở quá xa, quân thị vệ không còn thúc ngựa về phía trước nữa, ta cũng không hạ lệnh tiến lên. Xe ngựa cuối cùng cũng ngừng lại, cách một lớp quân lính vây dày đặc ta hoàn toàn không nhìn thấy được gì. Lúc này, Thanh Dương cũng đã hoàn toàn khuất dạng. Cắn chặt môi, ta biết vào thời khắc này mình không còn làm gì được nữa. Điều duy nhất có thể chỉ là chờ đợi. Chờ đợi trong lo lắng, chờ đợi đối với ta mà nói – thời gian dường như chậm hơn bao giờ hết. Ta gần như không thể ngồi yên được nữa. Nhưng không ngồi yên được thì thế nào? Ta vẫn không thể giúp thêm gì được. Ta cũng không biết chuyến đi lần này rốt cuộc thực sự có thể cứu được y không. Hay chỉ có thể trơ mắt nhìn y chết trên chiến trường... Cửa ải của Hạ Hầu Tử Khâm ta cũng không qua nổi, không phải sao? Vì chuyện này đâu chỉ là vấn đề của một hay hai người. Đó chính là cả giang sơn của Thiên triều, nói thực tế hơn chút nữa, đó là sự thống trị của vương triều Hạ Hầu. Hạ Hầu Tử Khâm có thể bỏ qua cho người, nhưng lại không có cách nào thuyết phục người khác. Thái hậu, chính là người đầu tiên ngăn chặn việc này. Trước khi rời đi, bà từng nói giao Hạ Hầu Tử Khâm cho ta. Vì vậy, ta tất nhiên việc gì cũng phải nghĩ đến lợi ích của Hạ Hầu Tử Khâm trước hết. Chỉ là, ta không thể chịu được việc tiên sinh của mình bị đối xử quá không công bằng như vậy. Nhíu mày nhìn về phía trước, tuy ta không nhìn thấy rõ, nhưng cũng biết được rằng Nam Chiếu đã dần dần thoái lui, mà phía sau bọn chúng đã có phục binh. Trên đỉnh núi cao cao phía trước, ta nhìn thấy ẩn hiện một luồng sáng vàng. Ta biết, đó chính là Tuyên hoàng. Trận chiến này bắt đầu từ sáng đến chập tối, ta mới nhìn thấy có những tốp binh sĩ vội vã chạy đi, hướng về phía Hạ Hầu Tử Khâm. Bàn tay đặt trên thành xe khẽ siết chặt, theo phản xạ nhìn về phía ấy. Tốp binh sĩ đã hoà nhập vào đoàn người, chỉ trong chốc lát, lại nhìn thấy hắn bước ra. Nhưng đội binh mã bên ấy lại đột nhiên đổi phương hướng, tiến quân về phía trái. Đợi khi đoàn người thưa dần, cuối cùng ta cũng thấy được thân ảnh của Hạ Hầu Tử Khâm. Chợt giật nảy mình, hắn muốn đi đâu? Trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ, vội vã ra lệnh: "Bám theo đoàn xe ngựa của hoàng thượng" Thị vệ giật mình, quay đầu mới thấy được động tĩnh ở phía trước, lúc này cũng không nói gì, chỉ đuổi ngựa bám theo. Nhóm ngự tiền thị vệ đi theo bảo vệ ta cũng thúc ngựa liên tục bám sát xung quanh xe ngựa của ta. Nếu như ta đoán không lầm, quân Nam Chiếu bại trận, Nam hoàng nhất định đang vội vã tháo chạy! Vậy, Tô Mộ Hàn nhất định đi cùng đường với y! Hạ Hầu Tử Khâm đang muốn chặn bọn họ lại! Theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng của Đại Tuyên, quả nhiên, khi nãy vẫn còn thấy ẩn hiện luồng sáng vàng, vào lúc này đã không thấy gì nữa. Xem ra, Tuyên hoàng cũng đang rục rịch rồi! Tim khẽ thắt lại, đúng là Nam hoàng nên sáng mắt ra rồi, bao nhiêu người như vậy đều đang đợi lấy mạng của y! Xe ngựa nhanh chóng lướt lên, trong lòng ta càng ngày càng lo lắng. Sắc mặt của Liêu Hứa cuối cùng cũng trầm xuống, lo lắng nhìn về phía trước. Cảnh sắc ven đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, ta vội vàng hít sâu vài cái, cúi đầu kiểm tra, khi đã chắc chắn rằng chiếc hộp vẫn còn nằm trong lòng mình mới nhẹ nhõm thở ra. Xe ngựa theo sát đoàn xe phía trước, theo một bên của con đường nhỏ phóng đi. Ta nhìn ra bên ngoài, trong đầu hiện lên hình ảnh tấm bản đồ khi ấy Tô Mộ Hàn ình xem. Nhắm mắt lại, tấm bản đồ ấy đột nhiên rõ ràng hơn. Nếu như Nam hoàng rời đi theo hướng ấy, vậy chắc chắn muốn quay về lãnh địa của Nam Chiếu. Hạ Hầu Tử Khâm chặn tại nơi này, lối thoát còn cách phía trước khoảng khoảng hai dặm. Còn đội quân của Tuyên hoàng sẽ tập kích sau lưng của Nam hoàng. Mở to mắt, ra lệnh cho thị vệ đang thúc xe: "Giao lộ phía trước, rẽ phải!" ở đây có một con đường nhỏ, có thể đến thẳng đó. Khi đó Tô Mộ Hàn đã đánh dấu vị trí có lính của Nam Chiếu ẩn nấp, nhưng nay Nam chiếu bại trận, vậy đám ẩn binh này chắc chắn đã tháo chạy. Chúng ta ít người, có thể nhanh chóng vượt qua đoạn đường này, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm thì không thể, họ chạy thẳng sẽ nhanh hơn. Đáy mắt của thị vệ lóe lên vẻ kinh ngạc, y còn đang do dự, đã thấy giao lộ ngay trước mắt, ta khiêm khắc ra lệnh: "Còn không rẽ!" Y vẫn lưỡng lự, vì đoàn xe của Hạ Hầu Tử Khâm không rẽ mà chạy thẳng về phía trước. Họ đã phụng mệnh của Hạ Hầu Tử Khâm phải bảo vệ chu toàn cho ta, tất nhiên là không dám tự ý hành động. Trong lúc gấp gáp, ta vươn tay kéo cương ngựa, ra sức, ngựa hí lên một tiếng, phóng vụt theo con đường nhỏ. Thị vệ kêu lên một tiếng, nhưng lúc này cũng không thể quay đầu lại nữa. Khi gần đến cuối con đường, dường như có thể nghe thấy tiếng vó ngựa ở phía trước, nghe âm thanh ấy, vẫn còn có chút khoảng cách. Khẽ nắm chặt tay, ta không biết được rằng âm thanh mình nghe thấy, là của người Nam Chiếu, hay của người Thiên Triều. Nhưng, giờ

cũng không còn đường lui nữa, chỉ có thể xông lên. Nếu Nam hoàng muốn chạy thoát thì bên cạnh cũng sẽ có không ít thị vệ. Nhưng với địa hình của nơi này họ không thể đem theo nhiều người, với số thị vệ bên cạnh ta cũng có thể cầm cự được một lúc, đợi viện binh đến cũng không phải việc khó. Đội ngự tiền thị vệ nghe thấy tiếng vó ngựa đều rút hết gươm ra, có người dẫn đầu xông ra ngoài. Trong lòng ta thấp thỏm, xe ngựa đã xông lên. Lại có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau của chúng ta, trong lòng cả kinh, quả nhiên đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Hầu Tử Khâm. Ta không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh đến vậy! Quân thị vệ vội vàng cúi đầu hành lễ, hắn vừa định mở miệng thì chợt nghe âm thanh của một đoàn người ngựa truyền đến. Hắn dùng một ánh mắt ra hiệu, xe ngựa của ta đã nhanh chóng lùi về phía sau, quân thị vệ đã tiến lên, che chắn phía trước. Còn ta, cũng thấy được rất rõ – trang phục của binh sĩ Nam Chiếu! Lo lắng đến nỗi toàn thân run lên, nhíu mày nhìn. Ta đã thấy Nam hoàng và Nguyên Trinh hoàng hậu ở phía sau binh sĩ Nam Chiếu. Và ở phía sau nữa_____ Tô Mộ Hàn! Khi nhìn thấy rồi, vừa cảm thấy yên tâm, lại vừa lo lắng. "Thiếu gia!" Liêu Hứa càng bất ngờ hơn, gọi thất thanh. Ta không màng đến ngăn trở của thị vệ, kiên quyết xuống xe. Bọn họ thì nhất quyết không để ta thêm bước nào nữa. Binh sĩ của Thiên triều nhanh chóng tiến lên phía trước, ta nhìn thấy, đó chính là những xạ thủ! Khai cung, gắn tên, tất cả động tác đều dứt khoát, kín kẽ. Nam hoàng đã chú ý thấy được hành động khác thường của phía bên này. Đôi tay của hắn vẫy một cái, nhanh chóng quay đầu ngựa, nhưng chỉ trong chốc lát, cả đội ngũ lại dừng khựng lại. Ta biết, nhất định đằng sau chúng cũng bị chặn. Tốc độ của Tuyên hoàng đâu có chậm. Tất cả các cây kim thời gian đều chạm nhau tại một điểm, vừa khít. Ta nhìn thấy đôi tay của Hạ Hầu Tử Khâm cũng khẽ vẫy, các xạ thủ cũng nhanh chóng tiếp cận lần nữa. Còn hắn, cũng cưỡi ngựa tiến về phía trước. Thị vệ thân cận cũng vội vàng đuổi theo, bám sát bảo vệ bên hắn. Lúc này ta mới phát hiện, hoàn toàn chưa nhìn thấy thân ảnh của Diêu Hành Niên, có lẽ ông ta vẫn còn lưu lại trên chiến trường, nhưng đây không phải là việc ta muốn truy cứu lúc này. Theo bản năng tiến về phía trước vài bước, thị vệ lại chặn ta, nói khẽ: "Công chúa… phiền người đừng tiến lên nữa." Ta cắn môi không nói lời nào, ánh mắt hướng nhìn về phía trước. Binh sĩ Nam Chiếu vây thành một vòng tròn, bảo vệ lấy người ở giữa, tất cả mọi người đều dừng tại đó. Ai cũng hiểu Nam hoàng căn bản không thể trốn thoát được nữa. Nhưng ta chỉ lo lắng cho Tô Mộ Hàn, một khi những mũi tên bay ra, ai có thể bảo vệ cho y? Nhìn thấy cung tên trong tay xạ thủ chầm chậm nhắm thẳng vào đám người ở phía trước, ta hoảng hốt, sợ rằng Hạ Hầu Tử Khâm hạ lệnh bắn. Trong lúc cấp bách, bất chấp tất cả đoạt lấy thanh kiếm của thị vệ ở bên cạnh, y sợ làm ta bị thương nên không dám giành lại. Ta lấy kiếm kề lên cổ mình, thấp giọng nói: "Để bản cung qua đó, không thì bản cung sẽ chết trước mặt ngươi!" Thị vệ bị doạ xanh mặt, có chút lơ là. Ta liền nhân cơ hội vội vàng lướt qua người y lao về phía trước. "Công chúa!" Phía sau không biết ai đang gọi ta, nhưng ta đã vào tình thế không thể quay đầu rồi. Chạy về trước vài bước, thấy ánh mắt của Tô Mộ Hàn gắt gao nhìn về phía ta, ta khẽ giật mình. Thấy y nhìn ta khẽ lắc đầu, đột nhiên ta đờ người, cả bước chân cũng cùng dừng lại. Y muốn ta đừng bước qua đó, ta biết, ý của y trước nay ta đều biết rõ. Nhưng, thời khắc này, ta có thể bình thản nhìn y đang chìm sâu vào nguy hiểm sao? Lúc này, đột nhiên nghe thấy Nam hoàng cười ồ lên, hướng đến Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Thật không ngờ Hoàng đế và Đại Tuyên lại có thể cấu kết nhanh đến vậy!" Khi y nói, gân xanh trên trán ẩn hiện, ánh mắt của y trong giây phút nhìn thấy ta đột nhiên ngây ra. Ta chỉ vừa kịp giật mình thì y đã quay đầu lại, nhìn về Tô Mộ Hàn. Nguyên Trinh hoàng hậu dường như hiểu ra điều gì, kéo lấy dây cương chặn trước người Tô Mộ Hàn. Ta mới nhớ ra, ngày ấy khi xuất phát, Nam hoàng không đi cùng họ, họ đi sau. Xem ra, việc Liêu Hứa và ta mất tích, Nguyên Trinh hoàng hậu không hề nói ra. Ngày ấy Liêu Hứa mãi mà không về, Nguyên Trinh hoàng hậu chỉ cần phái người đến xem sẽ biết ngay ông không hề quay về doanh trại lấy thuốc, thậm chí là, người đáng ra phải ở trong doanh trại là ta đã sớm bị tráo đổi. Lẽ nào nàng ta không biết tất cả những điều này đều là trò quỷ Tô Mộ Hàn bày sao? Nàng ta không nói, là sợ Nam hoàng gây bất lợi cho Tô Mộ Hàn. Điểm này của nàng ta, ta vẫn cảm thấy rất cảm kích. Điều ta sợ nhất, không phải là việc Tô Mộ Hàn xảy ra chuyện sao? Lúc này, nhìn thấy thân người Tô Mộ Hàn khẽ lắc lư, Nguyên Trinh hoàng hậu giật mình, vội vàng vươn tay ra đỡ y. Ta lo lắng đến thót tim, chỉ vì ta biết, lần này, y không phải đang giả vờ, y cũng không cần phải giả vờ nữa. Phương thuốc của Liêu Hứa đã sắp hết tác dụng rồi. Ta lo lắng đến nỗi không biết phải làm thế nào, theo bản năng lại bước về phía trước vài bước. Chợt nghe thấy âm thanh 'viu viu' truyền đến, binh sĩ Nam Chiếu đã có vài người ngã xuống. Ta vô cùng ngạc nhiên, Tuyên hoàng! Y lại không đợi đàm phán gì hết, trực tiếp bắn tên. Đám người ở phía trước trong chốc lát đã nháo nhào lên. Bên này, không biết ai cũng đã ra lệnh "Bắn tên". Vô số tên nhọn nhắm vào đám người Nam Chiếu bay vèo vèo đến. Ta sợ ngây người, vội vàng xông lên. Hạ Hầu Tử Khâm dường như ý thức được điều gì, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, chặn ta lại. Ta khóc: "Hoàng thượng xin cứu lấy người, xin cứu lấy người!" "A Tử!" Hắn nắm chặt lấy thân hình

đang muốn xông ra ngoài của ta, cắn răng nói, "Nàng bình tĩnh chút đi!" Ta biết, ta hiểu, Đại Tuyên đã động thủ, Thiên triều tất nhiên không thể rớt lại phía sau. Hắn không hạ lệnh, cũng sẽ có tướng quân xuất trận hạ lệnh. Bao nhiêu người đang nhìn, thân là hoàng đế Thiên triều, vốn không thể dễ dàng bỏ qua cho y, huống chi Tô Mộ Hàn đang ở trong hàng ngũ quân địch, y có muốn chạy ra, Nam hoàng cũng chưa chắc chịu thả. Nhưng mà, ta làm không được mà! Bảo ta chỉ trơ mắt nhìn, ta không làm được! Run rẩy khắp người, tuy là không dám nhưng ta cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía ấy. Đột nhiên, ta ngạc nhiên phát hiện ra rằng, hướng những mũi tên bay đến lại không phải đều nhắm vào người đang ngồi trên lưng ngựa kia. Mở tròn mắt, lòng nhẹ nhõm hơn, thì ra, vẫn còn có cơ hội để đàm phán, chẳng qua bọn họ muốn giải quyết hết số binh sĩ đó mà thôi. Đôi tay nắm lấy áo hắn run lên cầm cập, phải rồi, hắn phải trả món nợ ân tình của Tô Mộ Hàn, cũng đã hứa không giết Nguyên Trinh hoàng hậu. Nếu như cứ bắn tên loạn xạ giết hết bọn họ cũng không phải là cách hay nhất. Chợt nghe có người thét to: "Thiếu gia", ta mới kịp hoàn hồn, liền nhìn thấy một bóng người lướt ngang đầu chúng ta, vững vàng đáp xuống giữa chiến trận. Khẽ giật mình, Thanh Dương đến rồi! Vốn dĩ ta định kêu nàng ấy lại, nhưng, đã muộn mất rồi. Trong lúc này nàng ta xông vào, đối với nàng ta mà nói chắc chắn trùng trùng nguy hiểm, vì người mà nàng ta cần phải đối đầu, ngoài binh sĩ của Nam Chiếu ra, còn có đám tên bay đầy trời, sẽ không có ai vì một người đột nhiên xông vào mà thu cung nỏ về. Không một ai vì nàng ta đến cứu người mà kêu xạ thủ tránh không làm tổn hại đến nàng ta. Vì điều đó căn bản là không thể. Tô Mộ Hàn cũng đã nhìn thấy nàng ta, dường như định nói gì đó nhưng lại gập người ho khan. "Tiên sinh!" Ta gào thất thanh. Hạ Hầu Tử Khâm ôm chặt lấy ta, nghiến răng nói: "Trẫm đã bảo nàng không nên đến!" Đúng vậy, không đến sẽ không thấy, nhưng nếu không đến thì sao ta có thể yên tâm được? Giương mắt nhìn y ngã từ lưng ngựa xuống, ta cảm thấy con tim như bị một bàn tay thô bạo bóp chặt lấy, đau không thể thở. Vừa may, Thanh Dương đã kịp đỡ lấy y! Keng keng vài tiếng, mũi tên hướng về y đã bị Thanh Dương dễ dàng dùng trường kiếm chắn ngang. Vừa nhẹ nhõm được một chút, ta lại trở nên lo lắng. Người của Đại Tuyên không biết rốt cuộc thế nào, chỉ cần người ở trong vòng chiến rớt xuống ngựa, những mũi tên nhắm thẳng vào họ sẽ liên tục được bắn ra. Thanh Dương, nàng có đỡ nổi không? Chợt nghe tiếng một đoàn người ngựa từ sau lưng truyền đến, theo phản xạ quay đầu lại nhìn, thấy người dẫn đầu là Diêu Hành Niên. Xem ra chiến sự bên ấy kết thúc rồi, không thì ông ta không thể qua đây được. Ánh mắt ông ta dõi về phía trước, bất giác nhíu lại, đôi tay cầm yên cương đột nhiên nắm chặt. Ta giật mình, mới nghĩ ra rằng có lẽ ông ta cũng quen biết Tô Mộ Hàn. Đây cũng là điều ta lo lắng nhất, người của phái bảo hoàng sẽ không bỏ qua cho y. Người ở bên cạnh đột nhiên ra lệnh: "Xông lên cho trẫm, bắt sống Nam hoàng và Nguyên Trinh hoàng hậu!" Mệnh lệnh của hắn vừa ban xuống, nhóm xạ thủ phía trước liền nhanh chóng thu trường cung về, lùi nhanh về phía sau. Ta nhìn thấy binh sĩ ở phía sau họ đã nhân cơ hội nhanh chóng xông lên. Cảm kích nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, hắn đang cho Thanh Dương cơ hội trốn thoát. Nếu không có những mũi tên bay loạn xạ thì đối với Thanh Dương mà nói, muốn thoát thân là chuyện rất đơn giản. Cắn môi nhìn, hắn nắm chặt lấy bàn tay ta. Hắn không cần nói gì ta cũng hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng hắn. Điều hắn có thể làm chỉ có thế. Nhưng, đây đã là ân huệ to lớn lắm rồi. Diêu Hành Thiên nhìn chằm chằm, ta biết ông ta sẽ không bỏ qua cho Tô Mộ Hàn. Có cứu được không, cứu như thế nào? Trong đầu vẫn không ngừng nghĩ cách, hỗn loạn đến nỗi khiến trong lòng ta sốt sắng. Binh lính của Thiên triều đã xông lên, trong chốc lát đã làm cho đội hình trước mắt tan rã. Phía bên Đại Tuyên cũng đã ngừng bắn tên, Tuyên hoàng lúc này nhất định đang nghi hoặc, nhưng bên này đã ngừng bắn, y cũng không thể không ngừng lại. Rốt cuộc, Thiên Triều và Đại Tuyên vẫn là liên minh. Thanh Dương vung kiếm đâm xuyên lồng ngực một binh sĩ Nam Chiếu, dìu lấy Tô Mộ Hàn, bay vọt qua đám người ra ngoài, đáp xuống vùng đất trống ở phía trước. Ta còn đang vui mừng, nhưng hai người chỉ chạy được vài bước thì Tô Mộ Hàn đột nhiên quỵ xuống, một ngụm máu lớn phun vào trước ngực Thanh Dương, cả người không gượng được nữa, ngã xuống. Thanh Dương lo lắng gọi thất thanh, cây trường kiếm trên tay nàng ta không chống kịp, cũng trượt rơi xuống. "Tiên sinh!" Ta muốn tiến về phía trước, nhưng đôi tay nắm lấy ta không hề nới lỏng, quay đầu nhìn lại, ta vội vàng nói: "Xin hoàng thượng để thiếp đi, trong tay thiếp có thuốc có thể cứu được y! Hoàng thượng!" Ta chỉ có thể cầu xin hắn, nếu như hắn không buông tay, thì bất luận thế nào cũng không đi được. Lúc này, đột nhiên nghe thấy Diêu Hành Niên nói: "Các ngươi, lên trước bảo vệ công chúa!" "Rõ!" một tốp binh sĩ tiến lên phía trước. "Hoàng thượng …" Ta khóc nhìn hắn, cuối cùng hắn cũng động lòng, cắn răng buông tay ra. Bán mạng chạy nhanh về phía trước, ta thấy Liêu Hứa cũng đã xuống ngựa, chạy về phía bọn họ. "Tiên sinh!" Ta nhào đến trước mặt y. Y ôm lấy ngực, ho lên một tiếng, một luồng máu đỏ thẫm trào ra. Thanh Dương ôm lấy y, khóc gọi: " Thiếu gia! Liêu Hứa, mau cứu người, ông mau cứu người đi!" Trán của Liêu Hứa đẫm mồ hôi, một thầy thuốc chưa từng run tay như ông lẽ ra không nên có biểu hiện này, không phải

sao? Run rẩy lấy chiếc hộp trong lòng ra, lấy viên thuốc, cắn răng bảo: "Người xem này, ta đã mang thuốc đến rồi!" Ta vừa nói, vừa vươn tay ra phía trước, muốn đút cho y. Thanh Dương đột nhiên chặn ta lại, nói: "Thuốc của tỷ tỷ cần phải hòa tan bằng nước ấm mới dùng được." Ta thấy, vì dùng sức nên môi nàng ta đã bị cắn rách. Đầu ta ong lên một tiếng, phẫn nộ nhìn nàng ta, tức giận gào lên: "Sao ngươi không nói sớm!" Bây giờ bảo ta đi đâu mà tìm nước ấm, đi đâu kiếm đây? Nàng ta rốt cuộc khóc lên: "Ta không biết, ta không biết sẽ thế này… thiếu gia, thiếu gia, người nhất định phải gắng gượng, thiếu gia…" Liêu Hứa không nói lời nào, lấy ngân châm trong tay áo ra, lưỡng lự giây lát, rồi đâm vào huyệt đản trung của Tô Mộ Hàn. Ta giật mình, đó là tử huyệt! Nhưng, nếu không phải trong tình trạng cấp bách, ta biết rằng Liêu Hứa sẽ không làm vậy. Ông lau qua mồ hôi, trầm giọng nói: "Thiếu gia hãy cố chịu một chút, sẽ đỡ nhanh thôi." Ông nói rồi trao đổi ánh mắt cùng Thanh Dương, Thanh Dương đã hiểu ý, vội vàng dìu y đứng đậy. Binh sĩ theo ta tiến lên muốn giúp nàng ta, nhưng nàng đẩy họ ra, không để họ động vào người của Tô Mộ Hàn. Nắm chặt thuốc trong tay, ta vội vã đứng dậy. Y không bị hôn mê, nghiêng người dựa vào người Thanh Dương, nhưng dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Một châm lúc nãy của Liêu Hứa đã giúp y gượng lên được khá nhiều sực lực, cõ lẽ đủ cho chúng ta thoát khỏi nơi này. Bên đó có xe ngựa. Cắn răng, vội vàng chạy sang đỡ phía bên kia người y. Y nhìn ta, sắc mặt của y trắng bệch đến nỗi dường như trong suốt, nhưng rồi lại quay đầu nhìn lại phía sau. Ta biết y đang lo lắng điều gì, vội nói: "Tiên sinh yên tâm, chuyện của Nguyên Trinh hoàng hậu, hoàng thượng đã đồng ý rồi." Nghe thế, thấy khoé miệng y hiện lên nét cười. Đột nhiên y lại nhíu chặt mày, lòng ta khẽ thắt lại, chợt nghe Liêu Hứa nói: "Nhanh, đi nhanh!" Dìu y rời đi, y đột nhiên gọi ta: "Tử nhi…" Ta nức nở: "Tiên sinh, xin người đừng nói gì cả, Tử nhi đều hiểu hết. Mong người hãy gắng gượng lên, người từng nói người muốn nhìn thấy con của ta ra đời mà. Người từng hứa với ta sẽ sống thật tốt mà." Vừa dứt lời, ta đột nhiên nghe thấy Thanh Dương kêu lên: "Thiếu gia cẩn thận!" Nhưng trong chớp mắt, bên tai truyền đến một tiếng "keng", mũi tên ấy đã bị trường kiếm của Thanh Dương chặt đứt. Ta vừa nhẹ nhàng thở ra, thì lại dường như nghe thấy tiếng một mũi tên nữa lao đến, mới ngước mắt nhìn, đột nhiên nhìn thấy thân người Tô Mộ Hàn áp tới. Nghe tiếng mũi tên xuyên thấu qua da thịt….

232. Q.4 - Chương 4: Tình Này Giờ Chỉ Còn Nhung Nhớ

"Tiên sinh, aaa ——" tiếng kêu đau đớn, tuyệt vọng đến xé nát tâm can vang lên. Ta như phát điên ôm lấy Tô Mộ Hàn, ôm thật chặt. Tất cả xảy ra trong chớp mắt, hai mũi tên, cuối cùng Thanh Dương cũng không thể tới kịp để cứu giúp. Có thể Thanh Dương nhìn thấy cũng sẽ không cứu. Bởi vì, mũi tên thứ hai tiếp theo lại nhắm chính xác ngay vào ta. Nhưng mũi tên ấy lại không hề cắm vào người ta. "Thiếu gia!" "Thiếu gia!" Thanh Dương và Liêu Hứa cuống quít đỡ Tô Mộ Hàn, ta chỉ nhìn thấy, từ vị trí mũi tên vết máu đỏ tươi lan rộng ra, nhuộm đỏ lồng ngực của y trong chớp mắt, màu máu đỏ xé nát lòng người. Của ta, của Thanh Dương và Liêu Hứa. Còn có, Nguyên Trinh hoàng hậu. Một tiếng "Linh nhi" của nàng ta cuối cùng khiến cho người ta nghe thấy sự hối hận muộn màng. Ta bất giác ngước mắt nhìn về phía mũi tên bay tới, trong đôi mắt Hạ Hầu Tử Khâm cũng tràn đầy kinh ngạc. Phía sau hắn, Diêu Hành Niên vẫn chưa thu hồi cung tên, lạnh lùng nhìn ta. Diêu Hành Niên! Ta nghiến răng nghiến lợi thầm nhủ trong lòng, ta quyết không buông tha cho lão! Quyết không buông tha cho lão! Lúc này, chỉ nghe Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ nói: "Còn không mau đi tới bảo vệ công chúa!" Ngự tiền thị vệ bên cạnh hắn vội vàng chạy tới. Ta biết, hắn sợ sẽ còn tên bay tới làm ta bị thương. Nhưng ta không đợi được người của hắn tới cứu ta nữa rồi. Ta đã hiểu vì sao vừa rồi Diêu Hành Niên lại chủ động phái một đội binh sĩ đến bảo vệ ta, bởi vì, tất cả những người này đều là người của lão, là tâm phúc của lão! Bọn chúng sẽ trơ mắt nhìn lão ta bắn tên về phía ta và Tô Mộ Hàn, thấy chết mà không cứu! Ta thật là ngu ngốc, vừa rồi đáng lẽ phải nghĩ ra! Vì sao ta nghĩ không ra, vì sao! Ta thực sự nóng vội, hồ đồ đến mê muội rồi! Nhưng bây giờ có hối hận, cũng không còn tác dụng gì! Bỗng nhiên ta quay đầu lại, thấy người Đại Tuyên đã qua đây, ta đã nhìn thấy Tuyên hoàng. Lúc đó, ta không quan tâm đến bất cứ việc gì khác, chỉ hét lớn: "Hoàng huynh —— " Cách xưng hô này cho dù xa lạ, ta cũng phải gọi. Ở đây, ta là công chúa Trường Phù của Đại Tuyên, là em gái của Tuyên hoàng. Y sẽ nhìn thấy tình huống của ta ở đây, y sẽ cứu ta, vì thể diện của Đại Tuyên, y sẽ cứu ta! Quả nhiên, ta nhìn thấy đáy mắt y chợt căng thẳng, nhìn sang người bên cạnh nói: "Thập Hạ!" Ta biết người thị vệ kia chính

là người ta đã gặp ở Thượng Lâm uyển. Thập Hạ phóng người qua, lúc nhìn thấy ta chợt kinh ngạc, ta mới nhớ ra khuôn mặt của ta không giống trước đây. Nhưng bây giờ cũng không có thời gian cho y suy nghĩ nữa, y đón lấy thân thể Tô Mộ Hàn, Thanh Dương vội giúp y bảo vệ Tô Mộ Hàn, rốt cuộc chúng ta đã có thể lui về phía sau, lui cho đến khi người Đại Tuyên vây quanh chúng ta. Trong lòng chợt nhớ ra điều gì đó, ta ngước mắt nhìn lại, bắt gặp ánh mắt thất vọng của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn đương nhiên sẽ trách ta vì ta thà rằng cầu viện Đại Tuyên, cũng không cần hắn bảo vệ. Ta đau lòng quay mặt đi, ta không còn cách nào khác, ta thực sự không còn cách nào nữa cả. Hạ Hầu Tử Khâm muốn bảo vệ ta, nhưng Diêu Hành Niên lại muốn giết ta và Tô Mộ Hàn. Đến lúc đó, sợ là Hạ Hầu Tử Khâm chỉ giữ được ta, không bảo vệ được Tô Mộ Hàn. Tuyên hoàng lệnh cho người khiêng Tô Mộ Hàn lên, ra lệnh một đội quân rút lui trước. Ta hơi do dự nhưng không quay đầu lại, bước chân đuổi theo bọn họ. Lui thẳng về quân doanh Đại Tuyên. Thập Hạ đặt Tô Mộ Hàn lên giường, xoay người nói: "Ta đi tìm quân y." Ta vội nói: "Không cần, phiền công tử nấu hộ một bình nước nóng mang đến đây." Ở đây không ai tinh thông y thuật hơn Liêu Hứa. Cũng không ai hiểu rõ bệnh tình Tô Mộ Hàn hơn Liêu Hứa. "Thiếu gia…" Thanh Dương ngồi khóc bên giường Tô Mộ Hàn, trên người nàng dính một mảng máu lớn, bây giờ nhìn thấy lại càng hiện rõ vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt. Hai chân ta chợt run run, nhưng ta vẫn muốn bước lên. Ta quỳ nửa người trước mặt Tô Mộ Hàn, hai tay cầm lấy tay y, nước mắt tuôn ra như mưa, nhưng ta không dám lỗ mãng, cố gắng hết sức không khóc lên thành tiếng vì sợ y đau lòng. Hai mắt Tô Mộ Hàn nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, chỉ có nơi mũi tên cắm vào là dòng máu đỏ sẫm chảy ra không ngừng. Liêu Hứa bước lên, rút tấm vải cắm đầy ngân châm ra, lập tức lấy một thanh đoản kiếm nhẹ nhàng cắt đứt áo của Tô Mộ Hàn. Ta nhìn thấy mũi tên cắm vào rất sâu. Mỗi lần Tô Mộ Hàn thở ra thì máu tươi lại tuôn ra càng nhiều hơn. Ta cắn chặt môi, tiên sinh người nhất định phải vượt qua, ta sẽ không để cho lão già Diêu Hành Niên kia đắc ý được bao lâu nữa, tuyệt đối không bao giờ! Liêu Hứa nhìn Thanh Dương, trầm giọng nói: "Đốt lửa." Thanh Dương không hề động đậy, ta liếc nhìn nàng ta, thấy toàn thân nàng run rẩy không ngớt. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng như vậy. Đối mặt với Tô Mộ Hàn, cho dù nàng có mạnh mẽ hơn nữa cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự sợ hãi trong lòng. Hơi chần chừ, ta cắn răng đứng dậy, lấy đồ mồi lửa bên cạnh thắp ngọn đèn lên. Có thị vệ bước vào, cầm theo bình nước và một vò rượu. Xem ra, bọn họ cũng suy nghĩ rất chu đáo. Ta đột nhiên nhớ ra, năm đó Tuyên hoàng suýt chút nữa mất mạng trong tay Nguyên Trinh hoàng hậu, nếu hôm nay y biết Tô Mộ Hàn là em trai của Nguyên Trinh hoàng hậu thì y có thể ra tay giết chết Tô Mộ Hàn ngay hay không? Ta nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân run lên. Liêu Hứa đốt nóng thanh đoản kiếm, hớp một ngụm rượu phun lên vết thương của Tô Mộ Hàn, đâm mạnh thanh đoản kiếm xuống. Ta nhìn thấy ngay cả chân mày của Tô Mộ Hàn cũng không hề động đậy, y đã chìm sâu vào cơn hôn mê … Mũi tên cắm trên ngực bị lấy ra, trên trán Liêu Hứa ướt đẫm mồ hôi, ông thở hổn hển. Cẩn thận xử lý thật tốt vết thương của Tô Mộ Hàn, xong xuôi hết mới ngồi bệt xuống bên giường. Ta vội hỏi ông: "Liêu đại phu, sao rồi?" Liêu Hứa lắc đầu, một lát sau mới run giọng nói: "Người bình thường ai có thể chịu được đau đớn như vậy, thiếu gia cậu ấy đã…" Ông ta thở dài một tiếng, nắm chặt hai tay không nói gì nữa. Ta cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên trĩu nặng, vội nói: "Cho tiên sinh uống viên thuốc kia đi!" Liêu Hứa ngăn ta lại nói: "Không, e là hiện tại không thể nào uống được. Thuốc chỉ có một viên, không thể lãng phí." Ta nóng giận nói: "Thế này không được thế kia cũng không xong, chẳng lẽ nói ta trơ mắt nhìn người…" ta chợt im miệng, không, không bao giờ, người sẽ không sao đâu mà! Lúc này có một binh sĩ bước vào, nhìn ta nói: "Công chúa, Hoàng thượng mời người qua bên đó." Ta giật mình, mới nhớ ra lúc này chúng ta đang ở trong quân doanh của Đại Tuyên. Tuyên hoàng, y quả nhiên là muốn tìm ta. Nhưng, Tô Mộ Hàn… Ta quay đầu lại, nhìn người đang nằm trên giường, cắn răng đi theo người binh sĩ kia ra ngoài. Y dẫn ta tới lều của Tuyên hoàng, nhưng không đi vào mà chỉ nhấc tấm màn che lên giúp ta rồi nói nhỏ: "Công chúa, mời người vào." Ta không chần chờ, bước nhanh vào. Tuyên hoàng đang đứng chắp tay, Thập Hạ đứng ở bên cạnh y, trên y phục của Thập Hạ không còn vết máu, xem ra y đã thay y phục. Ta hít một hơi thật sâu bước lên gọi Tuyên hoàng: "Tuyên hoàng bệ hạ." Y cười nhạt một tiếng, xoay người lại, nhìn thẳng vào ta một lúc lâu nhưng nét mặt không quá ngạc nhiên, chỉ cười nói: "Ngươi thật sự khiến trẫm giật mình." Ta chợt giật mình, ta không biết ý tứ của y là gì khi nói như vậy. Là vì khuôn mặt của ta hay là cách xưng hô với y? Chợt nghe Thập Hạ cười nói: "Công chúa hồ đồ sao? Người nên xưng hô với bệ hạ là 'Hoàng huynh' ." Ta nhìn Tuyên hoàng một lần nữa, trên mặt của y vẫn là nụ cười nhàn nhạt, cũng không vì chuyện Thập Hạ đột nhiên nói xen vào mà tức giận. Ta biết, nếu không phải là người có quan hệ thân thiết sẽ không bao giờ dám nói xen vào khi các chủ tử đang nói chuyện. Thập Hạ đối với Tuyên hoàng mà nói không chỉ là một thị vệ. Ta nhìn nam tử trước mặt, nếu đúng như lời Tô Mộ Hàn nói, ta trở thành công chúa Đại Tuyên, đơn giản là bởi vì Hạ Hầu Tử Khâm và Tuyên hoàng có giao dịch gì đó với nhau. Nhưng hôm nay, y thật sự muốn nhận ta

làm nghĩa muội? Tuyên hoàng bỗng nhiên nghiêm mặt lại, thu lại ý cười trên môi, nhưng không hỏi ta vấn đề này, mà lại hỏi: "Trẫm không rõ, vì sao lúc mở miệng cầu cứu, người mà ngươi cầu cứu không phải hắn mà là trẫm?" Hai tay ta khẽ siết chặt lại, thật tốt quá, thứ ta muốn chờ, chính là câu hỏi này của y. Ta hít một hơi thật sâu, đáp lời: "Bởi vì trước mặt người ngoài ta là công chúa Đại Tuyên, mà hoàng huynh ngài sẽ không hy vọng đứng nhìn ta chết trước mặt ngài." Nếu như vậy, y làm hoàng đế Đại Tuyên, chẳng phải rất mất mặt sao? Ta nói tiếp: "Ta không cầu cứu người của Thiên triều, là bởi vì mũi tên kia do người Thiên triều bắn ra!" Lúc đó tình hình hỗn loạn, sợ là y nhất thời không nắm rõ được tình hình. Quả nhiên, nghe ta nói như vậy, sắc mặt của y thay đổi, trầm giọng hỏi: "Ai?" Thiên triều và Đại Tuyên là đồng minh, bây giờ đối phương làm ra chuyện thế này, y có thể không tức giận được sao? Ta chỉ nói: "Người đó không phải muốn phá hỏng mối quan hệ bang giao tốt đẹp giữa hai nước, chẳng qua là chưa từ bỏ ý đồ riêng của mình mà thôi. Lão ta không muốn công chúa Đại Tuyên gả vào hậu cung Thiên triều, không muốn cướp mất địa vị cao nhất của con gái lão ta ở hậu cung. Người đó là Diêu tướng quân, Diêu Hành Niên." Mặc kệ ta trở thành công chúa Đại Tuyên thế nào, nhưng đây đã là sự thật rồi, thậm chí chuyện Tuyên hoàng cho ta hòa thân với Thiên triều bây giờ cũng đã truyền ra ngoài. Ta đã thực sự trở thành công chúa Đại Tuyên, nếu ai dám ngăn cản, thì đó chính là kẻ đối địch với Đại Tuyên. Đó là thể diện của Tuyên hoàng, không thể bỏ qua được. Tuyên hoàng mất thể diện, chính là Đại Tuyên mất thể diện. Chuyện này đối với một đế quốc mà nói, là chuyện không thể dễ dàng tha thứ được. "Lão ta?" Tuyên hoàng khẽ cười một tiếng, bước lên mấy bước, nhìn ta nói, "Đây chính là một kẻ kinh nghiệm sa trường dày dặn, nếu hôm nay lão dám bắn mũi tên kia, tất nhiên, đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi. Trẫm không cho rằng hoàng đế các ngươi sẽ giết lão." Chuyện này ta đương nhiên biết, hôm nay Diêu Hành Niên chuẩn bị hai mũi tên, một mũi cho Tô Mộ Hàn, một mũi là cho ta. Có điều mũi tên của Tô Mộ Hàn đã bị Thanh Dương cản lại. Nhưng cuối cùng người trúng tên vẫn là y. Diêu Hành Niên chỉ cần nói lão không có ý muốn giết ta, chẳng qua là lão muốn giúp Hạ Hầu Tử Khâm diệt trừ thái tử tiền triều, như vậy Hạ Hầu Tử Khâm có lý do gì có thể trị tội lão chứ? Lão diệt trừ Tuân thái tử, chẳng những vô tội mà còn là công thần, không phải sao? Ta nhìn thẳng vào người trước mặt, đôi môi khẽ mở: "Chỉ cần ta và hoàng huynh một mực khẳng định Diêu Hành Niên muốn ám sát ta, như vậy tất cả sẽ trở thành kết cục đã định." Tuyên hoàng vu khống, cho dù Diêu Hành Niên thật sự không muốn giết ta thì giả cũng thành thật. Đến lúc đó, không ai bảo vệ được lão, trừ phi Thiên triều không muốn giữ mối quan hệ bang giao với Đại Tuyên. Mà việc này, Thái hậu sẽ không cho phép, bà muốn thế lực của Diêu gia sụp đổ. Tuyên hoàng hơi chấn động, mỉm cười nói: "Trẫm không nghĩ ra, trẫm làm như vậy có lợi ích gì?" Ta cũng cười nói: "Ta có thể nói Hoàng thượng đem Nguyên Trinh hoàng hậu giao cho hoàng huynh xử trí." Ta nắm chặt hai tay, ta đã hứa với Tô Mộ Hàn xin Hạ Hầu Tử Khâm tha cho Nguyên Trinh hoàng hậu, nhưng ta không hề hứa với y xin Tuyên hoàng buông tha nàng ta. Vì Tô Mộ Hàn, ta chỉ có thể thực hiện hạ sách này. Ta có thể hiểu được cảm nhận của Thanh Dương khi nàng nghiến răng nói, để Nguyên Trinh hoàng hậu chết, nàng chỉ muốn cứu một mình Tô Mộ Hàn. Nét mặt Thập Hạ cũng đầy kinh ngạc, nhưng y không nói gì cả. Một lát sau mới nghe Tuyên hoàng nói: "Rất tốt, rất lợi hại." Tuyên hoàng bước tới gần ta, y rất cao, ta phải ngẩng mặt lên mới có thể nhìn thấy thần sắc thanh thoát của y. Y lại nói tiếp: "Ngươi thực sự rất gan dạ, sáng suốt, trẫm chưa từng gặp qua người con gái nào như ngươi. Nghĩa muội này thật sự không làm trẫm mất mặt." Ta không đoán ra trong lời nói của y có bao nhiêu phần châm chọc, ta khẽ cười một tiếng nói: "Không giống với biểu muội của hoàng huynh sao?" Thực ra ta hơi tò mò về chuyện giữa y và biểu muội của y. Sắc mặt của y khẽ thay đổi nhưng không mất đi sự vui vẻ, chỉ nhẹ giọng nói: "Quả thực không giống." Nói xong y lập tức xoay người đi, đứng chắp tay đưa lưng về phía ta. Thập Hạ nhìn sắc mặt của Tuyên hoàng hơi khác thường, nhưng cũng không nói gì. Một lúc sau mới nghe Tuyên hoàng nói: "Nếu Thiên triều có người muốn ám sát hoàng muội của trẫm, vậy thì trẫm không thể trả người lại cho Nguyên Quang hoàng đế ngay được. Chờ bọn họ cho trẫm một câu trả lời hợp lý, trẫm sẽ suy nghĩ thêm về chuyện hòa thân cũng không muộn." Ta hít một hơi thật sâu, y suy nghĩ rất chu đáo. Ta gật đầu nói: "Tạ ơn hoàng huynh trước." Y đột nhiên hỏi: "Người ngươi cứu có phải là Tuân thái tử không?" Ta giật mình, nhưng lập tức cười bất đắc dĩ. Việc này không thể giấu giếm được, Nam Chiếu lấy danh nghĩa Tuân thái tử để khởi binh, có ai không biết chứ? Nhưng ta đã hứa sẽ giao Nguyên Trinh hoàng hậu cho y xử trí, nên chắc chắn y sẽ không làm khó Tô Mộ Hàn. Ta chỉ nói: "Là y." Sắc mặt Thập Hạ căng thẳng, bước lên một bước nói: "Bệ hạ, nên xử lý như thế nào ạ?" Lời Thập Hạ vừa thốt ra khiến ta biến sắc, nhưng nghe Tuyên hoàng khẽ cười một tiếng: "Trẫm không muốn ra tay với một người sắp chết, Thập Hạ, đưa công chúa về nghỉ ngơi. Trẫm cũng nghỉ ngơi một chút, có lẽ không bao lâu nữa Thiên triều sẽ phái người đến mời công chúa trở về thôi." Một câu "Người sắp chết" của Tuyên hoàng khiến ta lảo đảo. Thập Hạ vội đưa tay đỡ ta, nhỏ giọng nói: "Công chúa cẩn trọng. Mời đi bên này." Ta quay đầu lại nhìn

Tuyên hoàng một lần nữa, y vẫn đưa lưng về phía ta, ta chần chờ một lát cuối cùng bước ra ngoài. Ta ở trong quân doanh của Đại Tuyên, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ nhanh chóng phái người đến, điều này ta cũng biết. Ta cắn môi, xin lỗi, lần này, ta nhất định phải làm xong mọi chuyện mới có thể trở về với chàng. Hãy chờ ta… Bất luận là Hạ Hầu Tử Khâm, hay là Tô Mộ Hàn, đều bảo vệ ta quá nhiều. Ta không thể để cho Hạ Hầu Tử Khâm đánh mất giang sơn, lúc này diệt trừ Diêu Hành Niên, cũng là một cơ hội rất tốt để đoạt lại binh quyền. Ta cũng không thể để cho Tô Mộ Hàn mất mạng, bây giờ ta tạm thời ở lại trong quân doanh Đại Tuyên, cũng tránh cho Hạ Hầu Tử Khâm khó xử. Tất cả mọi chuyện nên có một quyết định. Ta dừng bước lại, Thập Hạ hơi ngờ vực, ta chỉ nói: "Ta muốn trở về căn lều lúc nãy." Y xoay người dẫn ta vào, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Công chúa nên từ bỏ hy vọng đi, một mũi tên như vậy chắc chắn không thể sống được." Cả người ta run lên, ta cắn môi, y lại nói: "Cách bắn cung với lực mạnh như vậy, cho đến nay thuộc hạ chỉ thấy duy nhất một người còn sống. Ta đang định mở miệng thì y lại nói tiếp, "Nhưng đó là nhờ có người tiếp máu kéo dài tính mạng?" Ta vội hỏi: "Người tiếp máu? " Thập Hạ cười yếu ớt: "Bây giờ trên đời đã không còn người tiếp máu nào nữa, cho dù có thì người nọ thân phận quý giá, chắc cũng không tới." Ta cắn môi, Tuyên hoàng nói, y sẽ không ra tay với một người sắp chết. Ý của y rất rõ ràng, y không giết nhưng sẽ kiên quyết không ra tay cứu giúp. Thập Hạ chỉ đưa ta tới cửa lều chứ không đi vào, chỉ nói: "Nếu công chúa muốn nghỉ ngơi, ở đây có binh sĩ chờ sẵn để đưa công chúa đi nghỉ bất cứ lúc nào. Thuộc hạ còn việc phải làm, xin được cáo lui trước." Dứt lời, y đã xoay người, vội vã rời đi. Ta hít một hơi, xoay người đi vào. Người bên trong nghe thấy có tiếng người đi vào, vội ngước mắt lên nhìn. Liêu Hứa thấy người đến là ta vội bước lại hỏi: "Hoàng đế Đại Tuyên tìm cô nương có chuyện gì?" Ta lắc đầu, bước lên hỏi: "Tiên sinh thế nào rồi?" Ông ấy khẽ run lên, cuối cùng im lặng không nói gì. Ta liếc nhìn Thanh Dương, thấy nàng ta ngơ ngác ngồi canh giữ bên giường Tô Mộ Hàn, lúc này không còn bất cứ sự kiêu ngạo hay phẫn hận nào đối với ta. Ta cắn răng bước lên, cúi người cầm tay Tô Mộ Hàn, khẽ gọi: "Tiên sinh…" Hai mắt y vẫn nhắm chặt, dường như không hề nghe được tiếng ta gọi. Trên miếng băng quấn trước ngực thấm ra vết máu đỏ sẫm. Màu máu đỏ khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ không thôi. Ta siết chặt bàn tay y, lạnh lẽo, chỉ có sự lạnh lẽo như băng đá. Tô Mộ Hàn hít thở rất chậm, lâu thật lâu, mới nhìn thấy lồng ngực của y hơi nhấp nhô. Quá nhẹ, khiến cho ta cảm thấy đó chỉ là ảo giác của ta mà thôi. "Liêu đại phu…" Ta run giọng quay đầu lại, "Bây giờ phải làm sao?" Liêu Hứa cúi thấp đầu, thở dài một tiếng nói: "Nếu sáng sớm ngày mai thiếu gia có thể tỉnh lại, thì sẽ cho cậu ấy uống thuốc." "Nếu như… Nếu như vẫn chưa tỉnh lại thì sao?" Ta vừa mới thốt ra chợt nhìn ở bên cạnh, Thanh Dương đột nhiên khóc lớn thành tiếng. Mà ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run lên bần bật, câu trả lời như thế nào ta đã biết. Ta chợt nhắm mắt lại, cắn răng, ta không cam lòng! Sau đó, quả nhiên nghe nói người Thiên triều đến, bảo là muốn đón công chúa trở về. Nhưng Tuyên hoàng không đồng ý, nói rằng có người của Thiên triều muốn ám sát công chúa Đại Tuyên, là có ý định muốn phá bỏ giao ước với Đại Tuyên. Ý của Tuyên hoàng muốn Thiên triều nghiêm trị không tha kẻ muốn giết công chúa. Sau đó, công chúa mới hòa thân với Thiên triều, từ đó hai nước sẽ xây dựng mối quan hệ bang giao tốt đẹp lâu dài. Ta biết, tin tức này sẽ nhanh chóng truyền về hoàng đô, đến lúc đó các đại thần trong triều sẽ nghị sự và ý chỉ của Thái hậu cũng sẽ truyền xuống nhanh thôi. Đế hậu ý chỉ như nhau, Diêu Hành Niên có chạy trời cũng không khỏi nắng. Ta ngồi bên giường Tô Mộ Hàn, y không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Mỗi khi nhớ tới lời của Liêu Hứa, trong lòng ta lại căng thẳng không thể kềm chế được. Mỗi khi cúi thấp người gọi y, giọng của ta lúc nào cũng run run không ngớt. Thỉnh thoảng y lại ho khan vài tiếng, mỗi lần ho, máu tươi từ vết thương lại tuôn ra ngày càng nhiều. Ta cầm chặt tay y, mi tâm của y nhíu chặt lại, ta biết y cảm thấy rất khó chịu. Cả người ta run rẩy không ngừng, bên tai ta vẫn văng vẳng lời của y. Y nói y đã quá mệt mỏi. Nước mắt chảy xuống hai má, ta hiểu, ta hiểu rất rõ mà. Nhưng tiên sinh, người hãy tha thứ cho sự ích kỷ của Tử nhi, Tử nhi không thể buông tay người như vậy được, Tử nhi không thể trơ mắt nhìn người rời khỏi thế gian như vậy được. "Tiên sinh." Ta cúi đầu gọi y, "Mặc kệ đau khổ hay mệt mỏi như thế nào người cũng phải sống, Tử nhi hy vọng người sẽ sống sót ." Trong mơ màng, ta chợt cảm thấy đầu ngón tay của Tô Mộ Hàn khẽ run lên. Ta giật mình, mở to mắt ra nhìn, nhưng y vẫn nhắm mắt. Tô Mộ Hàn nghe thấy lời của ta, nhất định là người nghe được lời của ta. Ta mừng rỡ, đột nhiên lại muốn cười. Ta lấy chiếc hộp của y ra, nhét vào phía dưới gối nói nhỏ: "Đây là chiếc hộp của tiên sinh, bây giờ Tử nhi trả lại cho người. Bên trong còn có cây trâm nữa. Người nói muốn Tử nhi tặng cây trâm này cho người mà." Thanh Dương bưng nước bước vào. Cẩn thận thấm ướt khăn lau người cho Tô Mộ Hàn. Nàng không nhìn ta, cũng không nói chuyện với ta. Liêu Hứa cũng vào, bước lên nhìn ta nói: "Mời cô nương ngồi sang bên này để lão phu thay thuốc cho thiếu gia." Ta gật đầu, lúc đứng dậy không biết là bởi vì quá mệt mỏi, hay là thức dậy quá sớm, chỉ cảm thấy một trận choáng váng bỗng kéo tới, trước mặt bỗng tối sầm, cơ thể thình lình ngã xuống. "Cô nương…" Ta chỉ nghe thấy giọng Liêu Hứa hoảng hốt

gọi. Chỉ có điều giọng nói kia dường như tan biến vào trong gió. Không biết bao lâu sau, đến lúc ta khôi phục lại cảm giác, mới phát hiện dưới người mình là tấm đệm mềm mại, ta bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Trước giường cách đó không xa, bóng dáng cao lớn của người nam tử đập vào mi mắt. Y nghe thấy tiếng động phía sau, xoay người lại nhìn, sau đó bước lại nhìn ta chằm chằm hỏi: "Ngươi có thai?" Giọng nói của y bình thản không hề nghe ra bất cứ ý tứ nào khác. Ta chợt giật mình, không biết trả lời như thế nào. Lúc này, có người bước vào, là Thập Hạ. Lúc Thập Hạ nhấc tấm màn cửa lên, ta nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào. Y bưng chén thuốc trong tay, bước về phía ta nhưng ta lại đột nhiên cảm thấy khiếp sợ. Trời đã sáng! Trời đã sáng! Ta lập tức nhấc tấm mền trên người ra, đang định xuống giường, bàn tay Tuyên hoàng đưa qua, giữ người ta lại, ta thấy y nhíu mày nói: "Cơ thể của mình như thế nào còn không hiểu rõ sao? Có thai rồi phải giữ gìn bản thân cẩn thận hơn nữa." Lúc y nói những lời này, giọng nói thật trầm, thật thấp, ánh mắt bỗng nhiên trở nên mơ hồ bất định. Giống như là y đang nhớ chuyện gì đó, hoặc là, đang nhớ về một người nào đó. Có thể là nàng ấy. Nhưng ta còn tâm trạng đâu để quan tâm đến chuyện này, ta gấp gáp chụp lấy cánh tay y hỏi: "Tiên sinh của ta đâu? Tiên sinh của ta thế nào rồi?" Ánh mắt của Tuyên hoàng không hề lảng tránh, vẫn nhìn thẳng vào ta, mở miệng nói: "Chết rồi." 'Chết rồi', y nói thật thản nhiên. Chuyện này vốn không liên quan gì đến y, bởi vậy có nói ra cũng không hề cảm thấy đau đớn. Vì thế, ngay cả ánh mắt y cũng không hề tránh né. Còn ta chỉ cảm thấy đầu óc "Ù ù" đặc quánh lại, trái tim đau đớn như bị bóp nghẹt đến mức không thể thở được, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ không chịu nổi, ta siết chặt cánh tay y, cắn răng chịu đựng nhưng lại không cam lòng hỏi lại một lần nữa: "Tiên sinh của ta đâu?" Tuyên hoàng không giận, chỉ nói: "Là trẫm nói không rõ ràng hay là ngươi nghe không rõ?" Y chỉ nói một câu nhưng ta lại cảm thấy cổ họng mình dâng lên một vị ngọt tanh nồng, chỉ nghe "Phụt" một tiếng đã phun ra một ngụm máu. Y nhanh chóng đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của ta, trầm giọng nói: "Truyền quân y!" Thập Hạ đặt chén thuốc trong tay xuống, nhanh chóng xoay người bước đi. Quân y tới ngay sau đó, bắt mạch cho ta xong, mới đứng dậy bẩm báo tình hình với Tuyên hoàng. Quân y đứng cách đó không xa, nhưng những gì y nói ta không hề nghe rõ một lời nào. Bên tai của ta, chỉ lặp đi lặp lại hai chữ: chết rồi, chết rồi, chết rồi… Không, ta không tin! Ta không tin! Quân y ra ngoài, Tuyên hoàng lại ngồi trước giường ta, mở miệng nói: "Những gì quân y nói ngươi nghe thấy chưa? Nếu ngươi lại làm chuyện xằng bậy, có lẽ sẽ không giữ được đứa bé." Lời của y vừa thốt ra làm ta hoảng sợ, bàn tay theo bản năng xoa xoa bụng dưới. Ta sẽ không để cho con của ta gặp chuyện bất trắc! Nước mắt lại tràn mi, ta nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Ta muốn gặp Liêu Hứa." "Được." Nói xong y liền đứng dậy. Không lâu sau đã nghe thấy tiếng người bước vào, ta mở mắt ra thì nhìn thấy Liêu Hứa. Vẻ mặt của ông ấy rất mệt mỏi, chắc hẳn là thức trắng đêm chăm sóc Tô Mộ Hàn. Ta nhìn thấy ông ấy, câu đầu tiên hỏi là: "Tiên sinh đâu?" Sắc mặt của ông ấy buồn bã, một lát sau mới thấp giọng nói: "Cô nương, thiếu gia đi rất thanh thản." Ta bất giác giết chặt hai tay lại, trầm mặc một hồi lâu, chống người ngồi dậy: "Ta muốn gặp tiên sinh." "Cô nương." Liêu Hứa giữ ta lại lắc đầu nói, "Đừng đi, thiếu gia không muốn cô nương nhìn thấy cậu ấy." "Liêu đại phu…" Ta rớt nước mắt nhìn ông ấy. Ông ấy cúi đầu nói: "Tuyên Hoàng nhân từ, đã chấp nhận chúng ta mang Thiếu gia đi. Cô nương phải biết rằng, thân phận của Thiếu gia, dù có chết cũng không phải do chúng ta mang cậu ấy đi. bên Thiên triều, aiiii…" Ông ấy thở dài một tiếng: "Có lẽ như bây giờ với Thiếu gia mà nói mới là tốt nhất." Cho dù đã chết, nhưng thi thể cũng không thể mang đi… Những lời ông ấy khiến lòng ta đau xót đến không biết làm thế nào cho phải. Ta nghẹn ngào không nói nên lời, đã lâu thật lâu rồi ta mới gặp phải cảm giác khó chịu như vậy, ta cắn môi hỏi: "Khi nào đi?" "Bây giờ." Liêu Hứa nói rất nhanh. Ta giật mình ngước mắt nhìn Liêu Hứa, ông ấy đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước mặt ta nói: "Hôm nay, Liêu Hứa thay mặt Thiếu gia tạ ơn cô nương, nhưng xin cô nương hãy hoàn thành tâm nguyện của thiếu gia. Nếu Tuyên Hoàng đã đồng ý thì chúng ta phải khởi hành nhanh một chút, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Ta không động đậy, cũng không nói lời nào. Một câu "Hoàn thành tâm nguyện", khiến ta cảm thấy nặng nề vô cùng. Ta vẫn đau khổ cầm lấy tay Liêu Hứa, không cho ông ấy đi. Ta cũng biết, ta ích kỷ. Ta khẽ gật đầu, nước mắt lại tuôn rơi. Tiên sinh, đây là tâm nguyện của người sao? Liêu Hứa đứng dậy nhìn ta nói: "Cố hương của Minh Vũ Hoàng hậu ở phía nam Phong Sĩ." Dứt lời, ông ấy cũng không nhìn ta, xoay người bước ra. Phong Sĩ, bọn họ muốn đi Phong Sĩ. Ta bước xuống giường, cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng như không, bước chân như lơ lửng trên mây không hề chạm đất. Ta ngơ ngác đi ra cửa, nhấc tấm màn cửa lên, thấy một chiếc xe ngựa ở phía trước, Thanh Dương nghiêng người ngồi trước xe ngựa, hôm nay nàng mặc nam trang. Liêu Hứa bước lên, hai người không nói gì, ông xoay người ngồi vào xe ngựa. Theo phản xạ ta muốn tiến lên, bỗng nhiên cánh tay bị người khác kéo lại, ta giật mình, chợt nghe giọng của Thập Hạ: "Hôm nay người Thiên triều sẽ đến, nếu công chúa khiến bọn họ dừng lại một khắc, có thể bọn họ sẽ không đi được nữa." Vì thế, Thanh Dương mới phải cải trang như vậy, phải không? Ta cũng thấy, ở bên

ngoài có mấy binh sĩ Thiên triều. Xe ngựa chuyển động chậm rãi lướt qua trước mặt ta. Gió thổi qua tấm màn xe, ta mở to mắt nhìn, nhưng vẫn không thấy rõ tình cảnh bên trong. Nước mắt ta lúc này tuôn ra như đê vỡ. Ta và Tô Mộ Hàn, đến giờ vẫn bị một tấm màn ngăn cách. Mới gặp gỡ cũng vậy. Khi gặp lại cũng thế. Và bây giờ xa nhau cũng là vậy. Ta đưa tay che miệng nhưng vẫn không thể kiềm lại được, bật khóc thành tiếng. Cuối cùng xe ngựa cũng biến mất khỏi tầm mắt. Nhưng ta chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn, ngơ ngẩn chẳng thể hoàn hồn. Dường như tất cả mọi thứ đều không có thật, chẳng qua ta đang nằm mơ một giấc mơ dài. Khi tỉnh mộng toàn bộ đều kết thúc. Ta cắn chặt môi đến bật máu, mùi tanh nồng lan tỏa trong miệng. Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, nhưng lúc này tất cả mọi sự đau đớn đều không thể sánh bằng nỗi đau trong tim. Cuộc đời ta, từ nay về sau đã khuyết một góc, Tô Mộ Hàn là nỗi đau lớn nhất của ta trong kiếp này. Ta đứng một mình lâu thật lâu rồi xoay người lại đi qua căn lều đêm qua Tô Mộ Hàn ở. Cái hộp ta đưa y không còn nữa. Cây trâm, viên thuốc cũng đồng thời biến mất. Trên giường không còn chút hơi ấm. Cảm giác lạnh lẽo lan tràn, bỗng làm tăng thêm sự oán hận trong lòng ta. "Diêu Hành Niên." Ta cực kỳ phẫn nộ, mối hận này ta sẽ ghi khắc không bao giờ quên, ta quyết không buông tha cho lão! Hôm nay, người Thiên triều đến mời Tuyên hoàng bàn chuyện lãnh thổ Nam Chiếu. Tám ngày sau, tin tức truyền đến nói Diêu Hành Niên ám sát công chúa Đại Tuyên – hoàng phi của Thiên triều sau này, nhưng vì chiến công hiển hách nên chỉ cách chức đại Tướng quân, thu hồi binh quyền. Ngoài ra còn một ý chỉ của Thái hậu từ Hoàng đô truyền đến, đó là muốn Đại Tuyên giao Tuân Thái tử ra. Lúc Tuyên hoàng nhắc đến chuyện này, lòng ta run lên, ta ngước mắt nhìn y, y lại cười nhạt nói: "Trẫm đã nói cho bọn họ biết, Tuân Thái tử đã chết, ngày đó y bị trúng tên có rất nhiều người nhìn thấy." Ta nắm chặt hai tay, ta biết, thứ Thái hậu muốn chính là thi thể của Tô Mộ Hàn. Quả thực, đúng như lời Liêu Hứa nói, dù y đã chết, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho y. Vì thế, ngày đó bọn họ mới vội vã rời khỏi đây. Tuyên Hoàng đứng lên nói: "Trẫm nói đã chôn cất y xong rồi, bây giờ muốn quật mồ lên trẫm làm không được, Thái hậu các người nếu muốn thì có thể tự đến làm, trẫm quyết không ngăn cản." Ta cảm kích nhìn y, Thái hậu vốn tin Phật nên những chuyện như thế này, bà càng không thể làm. Tuyên Hoàng nói tiếp: "Trẫm đã đồng ý chuyện ngươi hòa thân." Ta ngạc nhiên nhưng chưa kịp hỏi y đã nói: "Nguyên Quang hoàng đế có ý định lập ngươi làm Hoàng hậu, ngươi là công chúa Đại Tuyên, hôn lễ này, đương nhiên trẫm sẽ không để ngươi thiệt thòi." Ta mở to mắt nhìn y, một lát sau mới run run hỏi: "Hoàng thượng nói thật sao?" Y gật đầu: "Đương nhiên là thật." Ta đột nhiên cười hỏi y: "Hoàng thượng đã thỏa thuận với ngài điều gì?" Nét mặt y vẫn bình thản, không hề thay đổi trả lời ta: "Lãnh thổ Nam Chiếu, ngoài ra còn có vợ chồng Nam hoàng." Ta nhìn y lần nữa nhưng y đã xoay người đi. Điều kiện như vậy, có thật là không thiệt thòi cho Đại Tuyên không. Có điều… Ta thốt lên hỏi: "Vì sao Hoàng thượng giao Nguyên Trinh Hoàng hậu cho ngài?" Khi đó, Tô Mộ Hàn dùng mạng ta đổi lấy mạng Nguyên Trinh Hoàng hậu với Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng ta lại dùng mạng của Nguyên Trinh Hoàng hậu để đổi mạng Tô Mộ Hàn với Tuyên hoàng. Có điều cuối cùng ta vẫn không thể giữ được mạng sống của y, nhưng Tuyên hoàng vẫn muốn có Nguyên Trinh Hoàng hậu. Chuyện này Hạ Hầu Tử Khâm đồng ý sao? Lần này, Tuyên hoàng không trả lời ta, chỉ cười nói: "Trẫm thật hâm mộ Nguyên Quang Hoàng đế, cuộc đời này còn một người có thể khiến hắn trả giá như vậy. Nếu trẫm có cơ hội, chắc chắn cũng sẽ không chút do dự." Y nhìn ta, lại nói, "Một nửa lãnh thổ Nam Chiếu, là của hồi môn của nàng." Câu cuối cùng khiến ta giật mình Hạ Hầu Tử Khâm vốn chỉ thỏa thuận trao cho y một nửa lãnh thổ Nam Chiếu, một nửa còn lại vốn thuộc về Thiên triều. Nhưng hắn lại muốn thông qua Tuyên hoàng đi một vòng nói là của hồi môn Đại Tuyên cho ta. Như thế trong triều sẽ không kẻ nào dám nói lung tung. Thực ra những lời Tuyên hoàng nói ngày đó, ta cũng chưa hiểu hết. Có điều những gì Hạ Hầu Tử Khâm trả giá vì ta đã rất nhiều, ta không biết, hắn còn làm cho ta điều gì nữa, thật sự ta không biết. Năm ngày sau, đại quân hai nước khải hoàn trở về. Bởi vì ta được lập làm Hoàng hậu, nên không theo Hạ Hầu Tử Khâm trở về hoàng đô. Mà theo chân Tuyên hoàng đến Đại Tuyên. Sau đó, đội quân hộ tống hòa thân mới xuất phát từ kinh thành Đại Tuyên. Lúc này, ta đã có thai hơn hai tháng, thỉnh thoảng cũng nôn oẹ nhưng không nghiêm trọng lắm. Lúc ra khỏi kinh thành, Tuyên hoàng đứng bên cạnh phượng giá của ta nói vài câu. Những câu nói này đến bây giờ vẫn còn là ký ước như mới hôm qua của ta. Y nói rằng: "Cứ tin tưởng đi, hoàng gia cũng có chân tình. Tam cung lục viện không phải là mong muốn của một đế vương, nhưng chân tình là thứ ai cũng ao ước." Ta không biết vì sao biểu muội của y lúc trước lại rời xa y, ta chỉ nghe Thập Hạ nói qua, hồi bé bọn họ được người người xem là một cặp trời sinh. Nhưng chuyện này, cho tới giờ ta cũng chưa từng hỏi y. Màn xe hạ xuống trong nháy mắt, ta đột nhiên nhìn thấy Tuyên hoàng cười, lời y nhẹ như gió thoảng: "Thì ra gả em gái xuất giá, lại khiến trẫm lại vui mừng đến vậy." Tại khoảnh khắc này, ta đột nhiên cảm nhận được sự cô đơn của người nam tử này. Đằng sau ngôi vị cao cao của y, vẫn luôn luôn có sự cô đơn bao trùm. Đó là sự cô đơn khi ngồi trên ngôi cao. Dường như ta ngày càng hiểu hơn câu

nói kia của y. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm vô cùng may mắn, vì ta và chàng được gặp nhau, yêu nhau và được bên nhau. Vì thế y mới nói, y hâm mộ Hạ Hầu Tử Khâm, có thể vì một người mà trả giá như vậy. Bỗng nhiên ta nhấc lên màn xe lên, gọi y: "Hoàng huynh…" Tuyên hoàng ngước mắt nhìn ta, ta nhìn y mỉm cười, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ một: "Hoàng huynh bảo trọng." Tấm màn xe hạ xuống, ta không biết sắc mặt y lúc này thế nào nhưng ta thì mỉm cười. Lúc đội quân hộ tống hòa thân đến Hoàng đô Thiên triều là gần cuối tháng mười hai. Lại một năm nữa trôi qua Hôm nay, tuyết rơi rất nhiều. Bên ngoài cửa thành Hoàng đô, đội quân đón dâu xếp hàng kéo dài đến nửa dặm. Phượng giá từ từ đi tới, ta đưa tay run run kéo màn xe, muốn nhấc lên, nhưng dường như đã mất tất cả dũng khí. Vì ta biết, hắn ở ngay trước mặt ta, đang nhìn ta và chờ ta. Viền mắt ta chợt nóng lên, ta vẫn nhớ ngày hôm đó, ta kiên quyết cầu cứu Tuyên hoàng, sau đó nhìn ánh mắt tràn ngập thất vọng của hắn rồi rời đi. Với tính tình của hắn, nhất định đã tức giận lâu lắm rồi. Nhưng hắn vẫn nói với Tuyên hoàng muốn lập ta làm Hoàng hậu. Phượng giá, rốt cuộc chậm rãi dừng lại. Màn xe bị người khác vén lên. Ta thấy hắn đứng thẳng trước mặt ta, đang nhìn ta, môi nở nụ cười. Cung nữ đỡ ta xuống xe, hắn bước lên, người bên cạnh vội vàng lui xuống. Hắn vươn bàn tay vững chãi về phía ta, ta nghẹn ngào đặt tay vào trong bàn tay hắn. Hắn đột nhiên nắm lại thật chặt. Tuyết rơi trắng xóa ngập trời, hắn giơ tay lên, tung tấm áo choàng lông chồn ra khoác lên người ta. Ta bỗng nhiên ngước mắt nhìn người nam tử dung mạo anh tuấn trước mặt, nước mắt tràn mi khiến mọi thứ nhòa đi. Thì ra, chuyện xảy ra lâu như vậy mà hắn vẫn nhớ như in. Ta xoay người lại, trong nháy mắt, những người bên cạnh đều cúi đầu quỳ xuống, hô to: "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!" Tiếng hô vang dội như dời non lấp biển, lan từ cửa thành Hoàng đô truyền đi rất xa. Kim Loan điện, đại điển phong hậu. Cuối cùng ta cũng gặp được Thái hậu, bà ngồi trên cao nhìn ta, miệng nở nụ cười vô cùng hài lòng. Đại điển xong xuôi, cung nữ đỡ ta về Thiên Dận cung trước. Ta ngồi trong cung, một lát sau chợt nghe có người bước vào. Ta ngước mắt nhìn thì thấy Tư Âm. Nàng nhìn thấy ta, lập tức hai viền mắt ửng đỏ, chạy lên quỳ xuống nói: "Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương." Ta cười nói: "Khóc cái gì, bản cung đã trở về rồi mà." Nàng hít một hơi thật sâu, vội đứng dậy, bước lại gần: "Từ hôm nay, nô tì là cung nữ của Phượng Hi cung, chuyên hầu hạ nương nương." Ta mỉm cười, xem ra Hạ Hầu Tử Khâm đã chuẩn bị xong tất cả rồi. Tư Âm lại nói: "Tất cả cung nhân của Cảnh Thái cung đều được điều sang đây rồi ạ." Ta ngớ người ra, thật sao? Cả Tường Hòa và Tường Thụy cũng qua đây sao? Ta chợt mỉm cười, thật tốt quá, bọn họ rốt cuộc vẫn là những người ta quen được trong cung này. Dù bây giờ ta không còn là Đàn phi, nhưng ta còn thời gian cả đời cùng chung sống với bọn họ. Tư Âm lại nói: "Nương nương, Diêu Thục phi vì chuyện của cha nàng ta, bây giờ chỉ còn là Thục nghi." Ta khẽ rung động, Diêu Hành Niên gặp chuyện, đương nhiên Diêu Thuần nàng cũng không tránh khỏi liên lụy. Chẳng biết vì sao, ta đột nhiên nhớ tới tiếng "Thuần nhi" Hạ Hầu Tử Khâm gọi nàng năm đó ở ngự hoa viên. Chuyện này đã xảy ra quá lâu rồi, giờ cũng không thể quay lại được nữa. Ta hỏi: "Bây giờ Diêu Hành Niên ở đâu?" Ta sẽ không quên mối thù của Tô Mộ Hàn, chỉ cần Diêu Hành Niên chưa chết, một ngày nào đó, ta sẽ khiến lão tuẫn táng theo Tô Mộ Hàn! Tư Âm nói: "Hoàng thượng ban cho ông ta một tòa nhà ở Hoàng đô để dưỡng lão." Ta nắm chặt hai tay, lão ta thực sự rất thảnh thơi, còn có thể an nhàn dưỡng lão như vậy đó. Người bên cạnh lại nói: "Nương nương, Phi tiểu viện điên rồi." Nàng vừa nói xong khiến ta giật mình, thốt lên hỏi: "Vì sao lại điên?" Nàng nói: "Bây giờ trong Huyễn Nhiên không có bất cứ cung nhân nào hầu hạ, Phi tiểu viện ngày nào cũng la hét muốn gặp Hoàng tử, nên đã trèo tường ra ngoài, vô ý ngã xuống đụng phải đầu." Lâu thật sau ta vẫn không nói được lời nào, một lát ta mới hỏi: "Tích quý tần đâu?" Hai người bọn họ tỷ muội tình thâm, động lực để Thiên Lục sống tiếp trong hoàng cung, ngoại trừ Cố Khanh Hằng, còn có Thiên Phi. Tư Âm hơi ngạc nhiên, khẽ giật mình, mới nói tiếp: "Tích quý tần cũng không thể đến Huyễn Nhiên các gặp người, bây giờ Quý tần vẫn theo Thái hậu tụng kinh ở Hiên các. Nội vụ phủ đã rút bài tử thị tẩm của quý tần rồi." Thiên Phi thất thế, Thiên Lục như vậy không có gì bàn cãi nữa. Ta sẽ không quên lời nàng đã nói, cuộc đời này nàng chỉ yêu Cố Khanh Hằng. Ta thở dài một tiếng, ta không biết, nếu lúc trước ta đồng ý thay Thiên Lục vào cung thì tình cảnh hiện tại sẽ thế nào? Những cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào, cánh cửa sổ khẽ kêu kẽo kẹt. Tư Âm vội xoay người chạy đi đóng cửa sổ, lúc trở lại như đột nhiên nhớ ra điều gì, nhỏ giọng nói: "Nương nương, người không biết, An uyển nghi của Lăng Lạc cư đã có thai hơn sáu tháng rồi! Ôi, nô tì không thể tưởng tượng nổi, lúc nương nương đến Lăng Lạc cư, An tiểu chủ đang mang thai!" Tư Âm nói với giọng vô cùng ngạc nhiên, thực ra chuyện này ta đã biết từ lâu. Bây giờ nàng cũng biết có nghĩa là việc này đã công khai. Sau đó ta lại nghĩ tới người Thái y kia, xem ra, ta phải đến gặp An uyển nghi. Chuyện của Tô Mộ Hàn, ta nghĩ cả ngày cũng không biết nên nói thế nào với hắn. Nhưng sau đó lại cười chán nản, có lẽ, ta không nên nhắc tới chuyện đó trước mặt hắn, ta không muốn hắn khó xử. Mối thù của Tô Mộ Hàn, ta sẽ tự báo. Hôm nay, lúc Hạ Hầu Tử Khâm trở

về, trời đã tối đen. Ta nghe thấy giọng Lý công công vang lên bên ngoài: "Hoàng thượng, Hoàng thượng người chậm một chút." Ta mới ngước mắt, đã thấy bóng dáng vàng sáng đứng ngay trước mặt. Cung nữ bên cạnh ta rất hiểu chuyện lui xuống, Lý công công muốn bước lên trước nhưng cũng dừng chân lại. Cánh cửa nhẹ nhàng khép. Hắn bước lên, ta vội đứng dậy đỡ hắn, mặt hắn đỏ ửng không tự nhiên, ta nhỏ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng…" Hắn khẽ cười ôm ta, hài lòng nói: "Trẫm hôm nay rất vui, nên uống quá chén." Ta chăm chú nhìn hắn, lại không hề thấy hắn giống uống say chút nào. Hắn cười cười cúi người đến, mùi rượu ngào ngạt phả qua, ta đột nhiên thấy dạ dày khó chịu vô cùng, vội đẩy hắn ra, cúi người nôn khan một trận. Hắn hoảng sợ, vội ôm lấy ta nói: "Làm sao vậy?" Vừa hỏi xong hắn đã xoay người tính truyền Thái y, ta vội vàng kéo hắn, lắc đầu. Hắn nhíu mày nhưng vẫn không yên lòng. Một lát sau, ta mới thấy khá hơn một chút, ta nhìn hắn cười nói: "Thiếp không bị bệnh, chẳng lẽ Hoàng thượng còn không rõ sao?" Hắn đờ người ra, một lúc lâu sau, ta thấy trong đáy mắt hắn cũng tràn ngập ý cười. Chưa đợi ta kịp phản ứng, hắn bỗng vòng một tay ôm lấy ta, ta hoảng sợ, ôm chặt cổ hắn, hắn cười to nói: "A Tử của trẫm có thai! A Tử có con của trẫm!" Ta xấu hổ đỏ bừng mặt, ghé sát bên tai hắn thì thầm: "Hoàng thượng không thể nhỏ giọng một chút sao?" "Không thể!" Hắn cắn răng, nhìn ta rồi cười khanh khách nói: "Trẫm hài lòng, trẫm vui mừng!" Hắn cẩn thận đặt ta xuống rồi nói tiếp: "Trẫm đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng chờ được!" Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào ta, bỗng nhíu mày hỏi: "Nàng đừng nói với trẫm, việc này nàng đã biết ngay từ đầu phải không?" Ý của hắn rất rõ ràng, hắn hỏi đương nhiên là lúc ta ở trên chiến trường. Ta kéo tay hắn, đặt trên bụng mình, kiễng đầu ngón chân ôm lấy cổ hắn, khẽ cười: "Hoàng thượng tức giận sao? Vì khi đó thiếp không cho chàng chạm vào thiếp?" Cuối cùng hắn cũng hơi ngỡ ngàng, trong đôi mắt hiện lên vẻ phức tạp, đột nhiên ôm chặt lấy ta, dịu dàng nói: "Khi đó trẫm không giận, bây giờ sao lại giận nàng chứ? Trẫm hài lòng còn không kịp. Thì ra nàng vì như vậy mới…" Lời của hắn từ từ nhỏ dần, bàn tay to lớn của hắn khẽ vuốt gương mặt ta, hắn cúi đầu hôn trán ta. Ta khẽ giật mình nhìn hắn, nếu không phải nguyên nhân đó thì hắn cho rằng sao khi đó ta không muốn? Hắn đột nhiên cười gian tà, mở miệng nói: "Nhưng hôm nay trẫm còn một chuyện tức giận." Ta mở to mắt nhìn, hắn bỗng nhiên nhoài người qua, ghé sát tai ta, giọng nói nhẹ như gió thoảng: "Hôm nay, Đế Hậu đại hôn, nàng hãy nhớ nàng nợ trẫm đêm động phòng hoa chúc. Trước sau gì cũng có một ngày, trẫm sẽ đòi lại." Hơi thở ấm áp của hắn phà bên tai ta, ta cảm thấy vành tai nóng bừng lên, cái nóng bên tai nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Ta hơi quẫn bách nhìn nam tử trước mặt, hắn khẽ cười một tiếng, cúi người ôm ta lên, bước đến long sàng. Hắn cẩn thận đặt ta xuống rồi xoay người bước lên, nằm bên cạnh ta, nghiêng người nhìn chằm chằm bụng ta. Ta bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, hắn bỗng đưa tay xoa xoa bụng dưới của ta, sau đó, khẽ nhíu mày rồi đột nhiên mừng rỡ nói: "Con cử động kìa." Ta buồn cười đẩy tay hắn ra: "Chỉ hơn hai tháng thôi, sao mà cử động được?" Hắn lại mím môi nói: "Nàng biết cái gì? trẫm nói cử động là cử động!" Ta bật cười, hắn đột nhiên cúi người hôn lên môi ta, sau đó vùi mặt vào cổ ta, đưa tay kéo ta ôm vào lòng, nỉ non : "A Tử, trẫm rất hài lòng." Ta cảm giác được, cả con người hắn đều đang vui mừng. Hắn hài lòng, vậy thì nói cái gì cũng thuận lợi. Ta ngước mắt nhìn hắn, nghĩ ngợi rồi cuối cùng nói: "Hoàng thượng, thiếp có một chuyện…" Ta thấy hắn khẽ nhíu mày nhưng ta vẫn nói tiếp: "Là chuyện của Thái phi." Hắn chần chờ nhưng không ngăn lời ta, ta nói tiếp: "Năm đó chuyện Ngọc tiệp dư sẩy thai không liên quan đến Thái phi, bà là muốn cứu Ngọc tiệp dư." Ta cũng không nói là Dao phi giở trò, chỉ nói như vậy, nguyên nhân trong đó hắn sẽ tự hiểu. Một lúc lâu cũng không nghe hắn nói gì, ta lại nói: "Thái phi có thể cứu Ngọc tiệp dư, nên thiếp nghĩ năm đó bà đem Hoàng thượng giao cho Thái hậu làm con thừa tự cũng là vì bảo vệ Hoàng thượng." Năm đó, Dụ thái phi là sủng phi trong vương phủ Hạ Hầu gia, đương nhiên sẽ không tránh khỏi chuyện bị thê thiếp trong vương phủ đố kỵ. Bà chỉ là một nữ tử yếu ớt, nếu muốn bảo vệ con trai mình an toàn thì phải có bản lĩnh phi thường. Bà nhận ra mình không có bản lĩnh như vậy, vì thế chỉ có thể dùng hạ sách này. Rõ ràng ta cảm thấy người hắn căng ra, sắc mặt hơi tái, hắn cắn răng nói: "Khi đó trẫm hận bà ấy, mặc kệ lý do của bà là gì, trẫm là con trai bà, bà không nên vứt bỏ trẫm!" Bây giờ ta mới hiểu, chuyện của Dụ thái phi hắn không phải hoàn toàn không biết. Hắn chỉ là giả vờ không biết. Nhưng lại âm thầm, lén lút tìm hiểu tin tức Dụ Thái phi. Hắn thật kiêu ngạo, vì thế cuộc sống vô cùng mệt mỏi. Người người đều cho rằng hắn là sài lang hổ báo, nhưng không nghĩ đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn trong lòng hắn lúc nào cũng như một đứa trẻ giãy giụa giữa ranh giới tình thân. Ta khẽ than một tiếng, nhỏ giọng nói: "Nhưng với một người mẹ mà nói, chỉ cần con mình sống bình an mới là điều quan trọng nhất." Ta cũng sắp làm mẹ, giờ ta thật sự hiểu rõ mối thâm tình như vậy. Đột nhiên, ta lại nhớ tới Thái hậu, ta cũng hiểu bà. Thái hậu là người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không cho phép Dụ Thái phi chia sẻ đứa con trai bà yêu thương. Bà không có được tình yêu của vương gia, vì thế lần này chắc chắn bà sẽ không lùi bước. Điểm này, Hạ Hầu Tử Khâm giống bà. Bà dạy dỗ con trai mình quá tốt. Ta nhìn người trước mặt, ta ngưỡng mộ hắn, ngưỡng mộ hai người mẹ của hắn. Hắn rũ

mắt nhìn ta, khẽ cười nói: “Thực ra có một số việc không cần phải nói rõ. Cứ giữ nguyên tình trạng bấy lâu chẳng phải sẽ tốt hơn sao.” Ta cười gật đầu, ta hiểu. Điều Dụ thái phi muốn, không phải là Hạ Hầu Tử Khâm hiện giờ sao? Mà ta muốn cho hắn biết chuyện năm đó chỉ là để hóa giải nỗi oán hận trong lòng hắn với Dụ Thái phi mà thôi. Còn bây giờ, ta không cần phải lo lắng chuyện gì nữa cả. Hai người trầm mặc trong chốc lát, ta nhìn hắn hỏi: “Hoàng thượng, chuyện của Cố gia…” Hắn “À” một tiếng rồi nói: “Chuyện của Cố Địch Vân trẫm không cho tra xét đến cùng, Cố Khanh Hằng lập công chuộc tội, trẫm vốn định phục chức cho y. Nhưng y lại nói, nguyện lòng dẫn quân bảo vệ biên cương.” Ta giật mình, nhớ tới lời của Cố Khanh Hằng từng nói, là vì ta chưa có được cuộc sống tốt đẹp, huynh ấy mới chịu ở lại bên cạnh bảo vệ ta. Bây giờ mọi chuyện đều mỹ mãn, huynh ấy không còn lý do ở lại đây. Vì thế, mới lựa chọn rời xa nơi này sao? Thật là Khanh Hằng ngốc ngếch, đến nơi xa như vậy, ta không thể quan tâm huynh được nữa. Ta cắn môi nói: “Hoàng thượng tính đem binh quyền của Diêu Hành Niên giao cho Khanh Hằng sao?” Hắn dường như có chút không vui, mở miệng nói: “Trẫm phân binh quyền làm ba phần, giao cho y một phần.” Phân chia binh quyền làm ba phần là đề phòng cục diện độc chiếm quyền lực, xem ra hắn đã bắt đầu phòng bị tránh đi vào vết xe đổ trước đây. Ta nhìn hắn, thấy hắn khẽ nhíu mày. Ta đưa tay xoa xoa mặt hắn, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng sao vậy?” “Tức giận.” Hắn cắn răng nói. Ta giật mình, đang êm đẹp, sao hắn lại tức giận? Hắn nghiêng người nhìn ta nhíu mày nói: “Nàng trở lại đây, hỏi cái này, hỏi cái kia, sao nàng không hỏi trẫm trước? “ Đầu ngón tay ta khẽ run lên, câu này quen quá. Lần đó, ta và Tô Mộ Hàn rơi xuống Nam Sơn trở về, hắn cũng nói như thế, nói ta hồi cung thăm người này, thăm người kia lại không thèm đến thăm mỗi hắn… Chuyện xảy ra cách đây rất lâu nhưng giờ nhớ tới bỗng cảm thấy hoài niệm đến muốn khóc. Ta khẽ hé môi, nhẹ nhàng hỏi hắn: “Hoàng thượng khỏe không?” Hết chương 4

Tìm hiểu thêm chút ^^

Cầm Sắt

Lý Thương Ẩn

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đỗ quyên

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên

Thử tình khả đãi thành truy ức

Chỉ thị đương thời dĩ uổng nhiên

Đàn gấm

Huỳnh Minh Đức dịch:

Cẩm sắt vì sao ngũ thập huyền

Mỗi dây mỗi trụ, nhớ hoa niên

Trang Chu tỉnh mộng, mơ hồ điệp

Vọng đế lòng xuân, gởi Đỗ quyên

Trăng sáng biển xanh, châu đổ lệ

Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền

Tình này sớm tạo niềm nhung nhớ

Là buổi đầu tiên, chút nỗi niềm.

Chú thích: Theo truyền thuyết cây đàn đầu tiên 50 dây do thần linh chế tác, giao cho nữ thần Tố Nữ giữ và dạy người biết đàn. Từ đó sinh ra thể tài "tranh tố nữ" vẽ các nữ diễn viên, nhạc công.

Thành ngữ nói " duyên cầm sắt " . Ý nói mối duyên đẹp, lãng mạn như cây đàn cầm sắt .

Trang sinh: Trang Chu nhà triêt học cổ đại với " giấc mơ hoá bướm" .

Vọng đế: vua nước Thục thời cổ đại, theo truyền thuyết nhường ngôi cho viên tướng Miết Linh sau mất luôn cả vợ, khi chết hoá thành con chim (đỗ quyên, đỗ vũ, tử qui, chim cuốc) kêu " quốc quốc " tiếc rẻ ngai vàng .

Lam Điền: một vùng núi ở tỉnh Thiểm Tây nơi có nhiều ngọc quí .

233. Q.4 - Chương 5: Tay Nắm Tay, Dâng Trọn Đời Ta

Hắn nặng nề hừ một tiếng: Không khỏe." Ta cười khẽ: "Hoàng thượng không khỏe ở đâu?" Hắn trừng mắt nhìn ta, nắm lấy tay ta dán lên ngực hắn, giận dỗi nói: "Ở đây." Nhịp đập trái tim hắn xuyên thấu qua truyền đến lòng bàn tay ta. Ta cố ý rút tay lại, hắn lại càng nắm chặt hơn. "Hoàng thượng..." Ta gọi hắn. Bỗng nhiên hắn cúi đầu xuống, cau mày nói: "Trẫm khó chịu." Ta không nhịn được mà muốn cười, hắn lại giống như một đứa trẻ. Cuối cùng hắn cũng buông tay, ôm lấy ta. Ta nâng mặt hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng mệt à?" Hắn lại nói: "Hôm nay trẫm uống rất nhiều rượu, nôn ra đầy đất." Ta kinh ngạc, khó trách lúc nãy hắn bước vào, ta nhìn thấy sắc mặt của hắn lại đỏ như vậy, nhưng lại không giống với bộ dáng say rượu. Hóa ra là nôn. Hắn thật là, có nhiều người mà còn như vậy. Chống người đứng dậy, ta gọi: "Lý công công!" Mãi vẫn chưa nghe tiếng Lý công công bên ngoài, không khỏi có chút nghi hoặc. Đột nhiên hắn lại nói: "Trẫm không lên tiếng, hắn ta không dám vào đâu." Ta mới nghĩ, hôm nay là ngày đặc biệt, Lý công công đương nhiên không dám tự ý tiến vào. Ta giơ tay chạm vào trán của hắn, dỗ dành hắn: "Vậy Hoàng thượng mau gọi y tiến vào đi." Lúc này, hắn mới mở mắt nhìn ta, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, xoay người gọi: "Tiểu Lý Tử." Rất nhanh có tiếng cửa được mở ra, tiếng bước chân khe khẽ truyền đến, chỉ một lát sau ta liền thấy Lý công công dẫn theo cung nữ tiến vào. Hóa ra, đồ dùng đã được chuẩn bị xong cả. Trà giải rượu, canh ấm bụng. Ngoái đầu nhìn lại, ta nhìn hắn, thực sự là vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn chờ ta hỏi hắn, nhưng ta lại không hỏi, cuối cùng hắn không nhịn được nữa. Lúc này, các cung nữ tiến vào, hắn khụ nhẹ một tiếng, lại trở về dáng vẻ kiêu ngạo bình thường. Vừa rồi, trên mặt vẫn còn nụ cười gian tà, giờ bỗng chốc biến mất không tung tích. Lý công công mang trà giải rượu đến, đưa cho ta nói: "Nương nương, Hoàng thượng nói không ai đút cho người..." "Khụ." Người trên giường nặng nề ho khan một tiếng. Tay Lý công công run lên, vội nói: "Nương nương, nương nương hầu hạ Hoàng thượng..." Bất đắc dĩ lắc đầu, ta ngồi dậy, nhận lấy chén trà từ trong tay Lý công công, nói với hắn: "Hoàng thượng không ngồi dậy nổi ư?" Hắn đưa mắt liếc nhìn Lý công công, Lý công công hiểu ý, vội bảo cung nữ buông đồ đạc trong tay xuống, thức thời lui ra ngoài. Bọn họ vừa mới bước ra, hắn lập tức ngồi dậy, ngoan ngoãn ngồi đối mặt với ta, nhìn cái chén trong tay ta, rồi lại bật cười. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, dùng thìa đút từng muỗng từng muỗng cho hắn. Hắn uống rất nhiệt tình, dáng vẻ rất hài lòng. Uống trà giải rượu xong, ta định xuống giường mang canh ấm bụng đến, hắn liền kéo tay ta lại nói: "Trẫm không uống." Ta nhíu mày: "Không uống, một lát chàng lại khó chịu." Hắn nghe xong, lại cười rộ lên. Mang đến, hắn lại không muốn ta đút nữa, tự mình bưng lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Ta nhìn hắn, bỗng nhiên hắn mở miệng: "Sau này có con cũng phải đối xử với trẫm tốt như vậy." Ta giật mình, lúc này mới là lúc nào, hắn đã bắt đầu ghen tị với đứa bé rồi. Đặt chiếc bát không trong tay xuống, ta ngước mắt hỏi hắn: "Còn khó chịu không?" "Khó chịu." Hắn trả lời rất nhanh, ta vừa định nói thì hắn đã ôm lấy ta nằm xuống, dựa vào người ta, vẫn cười: "Đêm nay nhất định trẫm sẽ ngủ không yên." Thở nhẹ một tiếng, ta xoa xoa hai gò má của hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng mau ngủ đi, ngày mai còn vào triều sớm nữa." Hắn cười mở miệng: "Ngày mai trẫm sẽ nói chuyện thai nhi với mẫu hậu, sau này, nàng không cần sang Hi Ninh cung thỉnh an mẫu hậu mỗi ngày nữa." "Hoàng thượng..." Hắn nhắm mắt lại, nói: "Ngủ đi." Ha, vừa rồi còn nói sẽ không ngủ được mà. Đã khuya, ta cảm nhận được hắn thực sự vẫn không ngủ. Mà ta nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi, hóa ra có thai lại thích ngủ như thế. Ngày hôm sau lúc thức dậy, hắn đã vào triều sớm. Tư Âm giật mình mở miệng: "Nương nương, sao người thức dậy sớm thế?" Ta đứng dậy, cười nói: "Ngủ rất ngon." Đương nhiên là thức dậy sớm. Giúp ta trang điểm xong, ta nói: "Bảo người chuẩn bị kiệu." Tư Âm vội hỏi: "Nương nương, Hoàng thượng nói người không cần sang Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu." Ta ngước mắt nhìn nàng

ta: "Lệnh giam cầm An uyển nghi đã rút rồi sao?" Dường như nàng không hiểu vì sao đang yên lành ta lại hỏi chuyện này, nàng giật mình, mới gật đầu: "Dạ, đã sớm rút." Như vậy, lúc này hẳn là nàng ta cũng đã sang Hi Ninh cung. Ngẫm nghĩ, ta nói tiếp: "Vậy chuẩn bị loan kiệu cho bản cung đi." Thấy ta nhất quyết, nàng cũng không nói thêm gì nữa, đành phải đáp lại rồi lui xuống. Lên cỗ kiệu, không bảo bọn họ đi thẳng đến Hi Ninh cung, mà dặn dò đi đường ngang qua Lăng Lạc cư. Ta muốn chờ An uyển nghi. Đợi cho đến khi loan kiệu của An uyển nghi đến, xa xa cung nữ của nàng ta, liền nhìn thấy nghi trượng (*) của Hoàng hậu bên ngoài.

* Nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ… mà đội hộ vệ mang theo khi vua, hoàng hậu… đi tuần hành thời xưa.Trong đáy mắt của cung nữ kia lộ rõ vẻ kinh ngạc, vội quỳ xuống: "Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương!" An uyển nghi vén màn kiệu lên, lúc nhìn thấy ta, ở đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng hạ kiệu bước xuống. Cung nữ kia vội đứng dậy đỡ nàng ta, bụng của nàng ta rõ ràng đã to ra, bước xuống, muốn quỳ, ta vội nói: "Nếu thân thể của An uyển nghi đã bất tiện, thì không cần đa lễ." Nàng ta ngước mắt nhìn ta, vội nói: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Buông tay Tư Âm bước lên phía trước, ta đứng ở trước mặt nàng ta mỉm cười nói: "Bản cung có vài lời muốn nói riêng với ngươi." Nàng ta khẽ run lên, lập tức lạnh nhạt bảo người bên cạnh lui xuống hết. Ta cũng bảo mọi người lui xuống, cả hai cùng đi lên phía trước, vào ngồi trong đình. Nàng ta đứng, chờ ta ngồi xuống rồi mới ngồi. Nàng ta ngước mắt nhìn ta, mới lát mới nói: "Nương nương cũng mang long thai, Thái hậu vô cùng vui mừng, Hoàng thượng còn đặc biệt hạ chỉ, cho phép nương nương không cần sang Hi Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Nhưng mà nương nương lại không ở trong tẩm cung nghỉ ngơi…" Ta biết, nàng ta nghi hoặc nhất không phải là ta không ở bên trong tẩm cung nghỉ ngơi, mà là ta lại đến đây, chờ nàng ta đến. Bằng trí thông minh của nàng ta, sẽ không ngốc đến mức nghĩ là do ngẫu nhiên. Cười nhạt một tiếng, nói: "Thật ra bản cung cảm thấy kỳ lạ, An uyển nghi cũng mang long thai, sao Hoàng thượng lại không tấn vị cho ngươi?" Nàng ta nao nao, lại cười một tiếng nói: "Lúc trước thần thiếp đụng phải Thái hậu, cũng là Thái hậu đã niệm tình vì thần thiếp có đứa bé mới không so đo. Chuyện tấn vị, thần thiếp không dám nghĩ đến." Nhìn người trước mặt, ta mở miệng: "An uyển nghi thực sự là quá bình tĩnh, thật khiến bản cung bội phục." Nhưng mà ta nghĩ, Thái hậu cũng không phải là không có ý đó. Chờ đứa bé ra đời bà sẽ từ từ tấn phong. Trong ánh mắt đang nhìn ta của người đối diện hiện lên một sự kinh ngạc, ta cười nói: "Hoàng thượng đăng cơ bốn năm, con nối dõi đơn bạc, bản cung cũng hy vọng là An uyển nghi có thể bình an hạ sinh hoàng tự. Chẳng qua chuyện bản cung có thai, e rằng An uyển nghi còn biết sớm hơn bản cung nữa." Ta sẽ không quên, khi đó, nàng ta quen biết vị thái y đã xem mạch cho ta. Khi đó vừa vặn cách thời gian ta mang thai hai ngày, có lẽ, là thực sự không nhận ra được. Cũng có lẽ vị thái y kia y thuật inh, cho nên đã tính ra điều này. Chỉ là, ta muốn đánh cược một lần. Rõ ràng ta nhìn thấy bàn tay để trên bàn đá đang khẽ run rẩy, không chờ nàng ta mở miệng, ta nói thẳng: "Từ trước đến nay bản cung không thích quanh co lòng vòng, chuyện của An uyển nghi và y, bản cung cũng không phải chuyện gì cũng không biết." Tay nàng ta bỗng nhiên nắm chặt, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra, ta đã đoán đúng. Một lát sau, ta mới nghe nàng ta nhỏ giọng nói: "Nương nương điều tra thần thiếp?" Liếc nhìn nàng ta, ta hoàn toàn không hề điều tra nàng ta. Nhưng mà, nàng ta đã cho rằng ta điều tra nàng ta, như vậy cũng là bình thường. Ta lấy thân phận công chúa Đại Tuyên, đột nhiên đến Lăng Lạc cư của nàng ta. Bây giờ mặc dù ta không nói rõ 'Y' là ai, nhưng nàng ta vừa nghe đã biết ngay. Ta cười khẩy một tiếng nói: "Chữ điều tra mà ngươi vừa nói có phần quá nghiêm trọng rồi. Chỉ là trong hậu cung này, ai lại không có lúc đề phòng người khác chứ? An uyển nghi, ngươi không phải cũng đã gạt bản cung chuyện mang thai ư?" Thần sắc trên mặt của nàng ta rốt cục cũng không còn bình tĩnh nữa, bỗng nhiên đứng dậy quỳ xuống: "Nương nương, người đã hiểu lầm rồi, y…. không, ngày hôm đó Từ thái y cũng không thể khẳng định nương nương có thai hay không…" "Hử?" Ta chợt nhíu mày, nhìn người phía dưới: "Nói như vậy, đúng thật là y đã từng đề cập chuyện này với An uyển nghi?" Bàn tay đặt trong váy dài của ta lặng lẽ siết chặt, hóa ra, vị thái y kia cũng không thể khẳng định. Vì thế, y cũng không dám nói. Có lẽ, còn có một chút nữa là y cũng có tâm tư riêng, chỉ vì người mà y ngưỡng mộ trong lòng là An uyển nghi. Nữ tử ở hậu cung, mẫu bằng tử quý, vì thế y không hy vọng những người khác mang thai. Người trước mặt cúi đầu, cắn môi không nói được lời nào. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy An uyển nghi như vậy, từ trên người của nàng ta ta lại nhìn thấy bóng dáng của Thiên Lục. Bỗng nhiên ta đứng lên, cúi đầu nhìn nàng ta, dằn giọng nói: "Y giấu diếm chuyện bản cung có thai, rốt cuộc là muốn làm gì?" An uyển nghi hoảng sợ, vội hỏi: "Nương nương, Từ thái y chỉ là…" "Là muốn trừ ngươi ra, không có bất kỳ người nào có thể mang long thai sao?" Lời nói của ta vô cùng sắc bén. Cuối cùng thần sắc của nàng ta cũng trở nên luống cuống, ta tiến lên một bước, nhìn nàng ta, giảm thấp giọng nói: "Hay là… An uyển nghi ngươi và y

có bí mật không thể cho ai biết?" Ánh mắt của ta nhìn vào bụng đã to của nàng ta. Thật ra, việc này cũng là việc nàng ta và ta đã từng hứa hẹn lúc trước, đứa bé trong bụng nàng ta là của Hạ Hầu Tử Khâm. Ta cũng tin, hôm nay, ta vẫn tin như vậy. Thân thể của nàng ta run lên, vội vàng phủ nhận: "Thần thiếp và Từ thái y vô cùng trong sạch." Ta cười một tiếng, giơ tay đỡ nàng ta đứng lên, lúc chạm đến thân thể của nàng ta, rõ ràng ta cảm nhận được cánh tay nàng ta run rẩy. Ta không để ý đến, đỡ nàng ta đứng lên, xoay người đi nói: "Hẳn là An uyển nghi sẽ không cự tuyệt bản cung đi đến cung của ngươi ngồi một chút chứ." Dứt lời, ta cũng không nhìn nàng ta, bước thẳng đến loan kiệu. Lăng Lạc cư. Bảo mọi người lui xuống, ta tiến lên ngồi, nhìn nàng ta, khẽ hé môi: "Bản cung đột nhiên cảm thấy khó chịu, truyền Từ thái y đến xem mạch cho bản cung." An uyển nghi cắn môi, nhưng lại không dám lỗ mãng. Không lâu sau Từ thái y đến, thấy ta, cung kính hành lễ quỳ dưới đất. Ta chỉ lạnh nhạt nói: "An uyển nghi lui xuống nghỉ ngơi trước đi." Bất giác nàng ta đưa mắt liếc nhìn Từ thái y, đành khom người lui xuống. Cửa bị kéo lên, Từ thái y nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi nương nương khó chịu ở đâu?" Ta khẽ cười một tiếng: "Hôm nay bản cung truyền một mình Từ thái y đến Lăng Lạc cư, bản cung nghĩ là trong lòng Từ thái y cũng đã biết rõ. Có một số việc, bản cung không muốn nói quá thẳng. Bản cung tin Từ đại nhân cũng là người thông minh." Ta đặc biệt lựa chọn ở đây, mặc dù ta không nói ra, hẳn y cũng đã biết rằng chuyện y có tình đối với An uyển nghi ta cũng biết được chút ít. Sắc mặt của y không thay đổi, chỉ quỳ xuống nói: "Nương nương muốn thần làm gì?" Ta nhìn y, thật đúng là người thông minh. Y và An uyển nghi ở trong cung bao nhiêu năm thế mà không hề đi sai dù một bước, nếu không có chuyện y giúp An uyển nghi giấu diếm chuyện nàng ta mang thai, e rằng cũng sẽ không có ai biết quan hệ của họ. Ở trong cung cấm, chỉ có người lý trí mới có thể sống sót lâu dài. Y cũng là người thẳng thắn. Vì nữ tử mà mình yêu có thể trả giá như vậy, ta cũng nên tán thưởng. Ta vươn tay, nhỏ giọng nói: "Bản cung mang thai." Y sợ run lên, mới ngước mắt nhìn ta. Tay y vẫn chưa đưa đến, xem ra, khi đó mặc dù y không xác định nhưng trong lòng vẫn biết được chút ít. Bảo y đứng dậy, ta nói khẽ với y một hồi, trong đáy mắt của y hơi có chút kinh ngạc, nghe xong mới cúi đầu nói: "Nếu nương nương đã dặn dò, thần đương nhiên phải làm cho tốt. Chỉ là, thần cũng có một chuyện muốn nhờ vả nương nương." "Sao?" Ta lạnh lùng nhìn y, hay quá, chuyện vẫn chưa làm đã muốn giao dịch với ta. Y chần chờ một lát, ghé sát tai ta nói vài câu, lại quỳ xuống lần nữa nói: "Xin nương nương thành toàn." Đứng lên, ta bước thẳng ra ngoài, lúc đi đến cửa ta thoáng dừng lại, lạnh nhạt nói: "Hy vọng Từ đại nhân là một người thông minh." Dứt lời, không quay đầu lại nhìn y, trực tiếp đẩy cửa đi ra. Tư Âm chờ ở bên ngoài, thấy ta đi ra vội vàng chạy đến nhìn, đỡ ta nói: "Nương nương hồi cung ạ?" Nàng nhíu mày nhìn ta, rất sợ ta có chuyện gì. Ta lắc đầu nói: "Không, đi Hi Ninh cung." Nàng ta nhíu mày: "Nhưng mà, Hoàng thượng nói không cần phải..." Nàng còn định nói, ta đã đi thẳng, nàng thở nhẹ, cuối cùng cũng thôi. Lúc này, các tần phi thỉnh an Thái hậu cũng đã tản đi. Lúc ta đi vào, Thái hậu đang ở trong tẩm cung nghỉ ngơi. Vào cửa. Ta hành lễ với bà: "Mẫu hậu." Bà hơi kinh ngạc, đứng lên nói: "Sao Hoàng hậu lại đến đây?" Ta cười nói: "Làm sao có thể không đến thỉnh an mẫu hậu được?" Bà vú ẵm Thần Cảnh tiến vào, cậu bé đã lớn hơn rất nhiều, ta thấy trong lòng rất vui. Bất luận Thiên Phi thế nào, trẻ con luôn luôn vô tội. Ta muốn ẵm thằng bé, nhưng Thái hậu lại không cho, nói là ta có thai, lúc nào cũng phải cẩn thận. Nhưng mà, với thai độ của Thái hậu ta cũng nhìn ra được, bà vô cùng yêu mến Thần Cảnh. Trong lòng ta cười nhạt, cũng không uổng công Thiên Phi dùng trăm ngàn kế sách bảo vệ đứa bé này. Đứa bé đói bụng, lúc bà vú mang thằng bé xuống uống sữa, dường như ta mơ hồ nhìn thấy ánh mắt của thằng bé khẽ giật. Ta mừng rỡ gọi: "Mẫu hậu, thằng bé nhìn thấy!" Trên mặt của Thái hậu lộ vẻ yêu thương nở nụ cười, nói với ta: "Đúng vậy, thái y nói, Cảnh nhi chưa hoàn toàn mất hết thị giác, chỉ là tầm nhìn rất mơ hồ." Hóa ra, Thái hậu đã biết? Không biết tại sao, nghe được tin tức như thế, đột nhiên ta cảm thấy rất vui. Nghĩ mình cũng có con, chắc đó là tình thương của người mẹ. Ngồi thêm một lát, lúc đứng dậy đột nhiên ôm bụng dưới kêu lên một tiếng. Thái hậu hoảng sợ, vội hỏi ta: "Sao vậy?" Hoàng hậu đau bụng, thái y được truyền đến rất nhanh. Đương nhiên là Từ thái y. Y xem mạch cho ta, mới nói với Thái hậu: "Khởi bẩm Thái hậu, dường như trước đó thân thể Hoàng hậu nương nương bị thương nặng." Thái hậu biến sắc, nghiêm nghị hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hoàng hậu thế nào?" Từ thái y vội nói: "Thần sẽ tận lực bảo vệ long thai trong bụng Hoàng hậu." "Mẫu hậu." Ta gọi bà, bà bước nhanh lên phía trước, ta liền bảo mọi người ở trong phòng lui ra. Bà vội vã hỏi ta: "Đã xảy ra chuyện gì?" Ta nhỏ giọng mở miệng: "Mẫu hậu hẳn biết chuyện hôm đó Diêu Hành Niên muốn ám sát thần thiếp." Thấy bà gật đầu, ta lại nói: "Thật ra, là bởi vì ông ta biết thần thiếp đang mang long thai, muốn âm mưu hãm hại hoàng tự." Đáy mắt Thái hậu tỏ rõ sự nghiêm trọng, giận dữ nói: "Cái gì? Vậy sao lúc trước ngươi không nói?" "Mẫu hậu." Ta cắn răng: "Người cũng phải biết, bây giờ thân phận của thần thiếp là công chúa Đại Tuyên, trong tình huống đó, Tuyên hoàng không thể nào nói là thần thiếp đã mang thai con Hoàng thượng. Đại Tuyên làm sao có thể có một công chúa chưa xuất giá mà lại mang thai

trước cơ chứ?" Vẫn như trước, dùng thể diện của Đại Tuyên. Đáy mắt Thái hậu tràn ngập sự tức giận, ta nói tiếp: "Việc này Hoàng thượng không biết, thần thiếp cũng không muốn gây khó xử cho người. Không nói ra, thì chỉ có thể cách chức tướng quân của Diêu Hành Niên mà thôi." Lại không đủ lý do để lấy mạng ông ta. Nhưng mà bây giờ để cho Thái hậu biết, bà sẽ không bỏ qua cho ông ta. Diêu Hành Niên muốn dưỡng lão, ta cũng sẽ không để cho ông ta sống dễ dàng như thế. Kết quả của ông ta, khi ông ta bắn ra mũi tên hướng về Tô Mộ Hàn cũng đã được định trước. Ta nghe Thái hậu cắn răng nói: "Diêu Hành Niên cho rằng như vậy, sau này, chức vị Thái tử sẽ là của Diêu gia hay sao?" Ngày hôm đó, từ Hi Ninh cung ra ngoài, không biết tại sao tâm trạng ta có chút nặng nề. Ba ngày sau, ta lại nghe được tin tức Cố Khanh Hằng xuất phát đi biên cương. Ta nài nỉ Hạ Hầu Tử Khâm để cho ta đi tiễn y. Ban đầu hắn không đồng ý, nhằng nhẵng hắn rất lâu, cuối cùng hắn mới nhận lời. Ta thay đổi y phục, chỉ dẫn theo Tư Âm và hai thị vệ. Lúc xe ngựa vừa định xuất cung, đột nhiên ta nghe thấy bên ngoài có người nói: "Hoàng hậu nương nương…" Ta hơi kinh ngạc, giọng nói này, tất nhiên ta nhận ra, là Thiên Lục. Lần này, kể từ lúc ta hồi cung vẫn chưa từng thấy nàng ta. Không ngờ hôm nay nàng ta lại chủ động đến tìm ta. Bảo xe ngựa dừng lại, Tư Âm xuống xe, ta thấy Thiên Lục tiến lên chỗ ta, nàng ta hành lễ với ta: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương." Trong thần sắc của nàng ta vẫn không nhìn ra một chút lấy lòng nào. Ta không nói lời nào, nàng ta lại trực tiếp mở miệng: "Bây giờ nương nương vui vẻ chứ?" Ta cười khẩy một tiếng nói: "Ngươi cảm thấy thế nào?" Nàng ta cũng cười, lại không đáp, chỉ nói: "Thần thiếp biết nương nương đi đâu. Hãy bảo trọng! Nhờ nương nương chuyển lời với huynh ấy. Nếu như nương nương có thời gian rảnh thì hãy trở về Tang phủ xem một lần, mong người nói với lão gia phu nhân, không cần lo cho thần thiếp và tỷ tỷ." Cuối cùng ta cũng giật mình. Ta nghĩ, cha và phu nhân vẫn còn chưa biết sự thật, chuyện như vậy, chắc là sẽ không để lọt ra bên ngoài. Thiên Lục lại muốn ta nói các nàng đều bình an. Cười khẩy một tiếng, ta trực tiếp xoay người đi. Mở miệng: "Tích quý tần thật sự là cam tâm tình nguyện bầu bạn với Thái hậu sớm tối sao?" Nàng ta vẫn không tiến lên, chỉ lạnh nhạt nói: "Không cam tâm thì thế nào? Chẳng qua là hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng." Tay khẽ siết chặt, dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại: "Năm đó, lời đồn đại ở Tang phủ." Ta không ngờ nàng ta lại nói: "Cho đến bây giờ, thần thiếp vẫn không tin điều đó." Cuối cùng ta cũng kinh ngạc, ta còn tưởng rằng nàng ta nói nàng ta tin. Ha, ta cũng không tin. Lên xe ngựa, kéo màn xe xuống mới nghe giọng nói của Cúc Vận truyền đến: "Nương nương, sao người lại ở đây? Nô tì tìm người đã lâu, nương nương…" Giọng nói của nàng ta cuối cùng cũng biến mất khi xe ngựa đi xa dần. Có lẽ sự thật biến mất, ngoài danh phận của ta và Thiên Lục, còn có thân phận tỷ muội của ta và nàng… Xuất cung, tốc hành đến Cố phủ. Thay đổi sự đoàn hộ giá bình thường, gia đinh Cố phủ không biết thân phận của ta, bảo ta chờ, gia đinh vào trong thông báo một tiếng. Không bao lâu sau, ta liền nhìn thấy Cố Khanh Hằng vội vã bước ra, nhìn thấy ta định hành lễ. Ta vội vàng ngăn cản, nói với y: "Được rồi, cũng không phải ở trong cung, còn chú ý đến nghi thức lễ tiết làm gì? Sắc mặt của y thoáng hiện chút xấu hổ, mỉm cười nói: "Thân phận của muội hôm nay không giống lúc trước, huynh cho rằng muội sẽ không đến." Ta bước vào rồi nói: "Huynh muốn đi biên cương, cũng không nói với muội một tiếng, muội làm sao có thể không đến được?" Ngoái đầu nhìn lại, ta nhìn người nam tử bên cạnh, y cười, vẫn hòa nhã như trước. Sau đó mở miệng: "Lần từ biệt này không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại." Bỗng nhiên y im lặng không nói thêm gì nữa. Khi chúng ta đi qua tiền viện, ta mới nhớ ra, đây là lần đầu tiên ta bước vào Cố phủ. Bỗng nhiên, ta có cảm giác bùi ngùi. Dường như y nhớ ra điều gì đó, nhíu mày nói với ta: "Tam nhi, trong lúc thu xếp lại di vật của phụ thân, huynh phát hiện một vài thứ." Ta hơi kinh ngạc, y đã nghiêng người dẫn ta tiếp tục đi về phía trước. Lúc mở cửa ta đã biết, đây chính là thư phòng của Cố Địch Vân. Cố Khanh Hằng đi lên phía trước, lấy một chiếc hộp từ trên giá sách. Khi y mở ra, ta nhìn thấy bên trong có một miếng ngọc bội bị vỡ một nửa, tua của miếng ngọc bị cháy sém gần như toàn bộ. Bên cạnh còn đặt vài tờ giấy, mặt trên có những chữ viết chi chít. "Đây là…" Ta ngước mắt nhìn Cố Khanh Hằng. Y đã lấy những thứ đó ra đưa cho ta, nói: "Mặc dù bây giờ những thứ này không có tác dụng nữa, chỉ có điều ta cảm thấy, tốt nhất nên uội biết. Liên quan đến người đó, là tiên sinh của muội." Câu cuối cùng đã làm ta giật mình kinh hãi! Có liên quan đến chuyện của Tô Mộ Hàn. Ta run run nhận lấy, trên tờ giấy thứ nhất chỉ viết, chủ nhân miếng ngọc bội này là Diêu Chấn Nguyên, phía dưới còn có chữ ký xác nhận của người lấy khẩu cung. Ở mặt sau còn viết, năm năm trước, khi Đông cung bị cháy, Diêu Chấn Nguyên không có mặt ở Hoàng đô. Trong lòng ta kinh hoảng. Khi đó, Diêu Chấn Nguyên là tướng quân trấn thủ Hoàng đô, y không ở đó thì đúng là kỳ lạ. Nếu y không ở Hoàng đô, vậy thì ngọc bội làm sao rơi ở… Ánh mắt ta nhìn đến tua ngọc bị cháy xém kia, hai tay bỗng nhiên nắm chặt, ngọc bội được phát hiện ở Đông cung, phải không? Vì thế Hạ Hầu Tử Khâm nói, lúc Đông cung bị cháy không có ai cứu viện. Hóa ra ta không biết, Cố Địch Vân vẫn luôn điều tra chuyện này. Ta cắn răng, Diêu gia! Ta cảm thấy tâm trạng vô cùng hỗn loạn,

ngay cả hít thở cũng khó khăn. Vội vàng xoay người đi ra ngoài, Cố Khanh Hằng vội đuổi theo, hỏi: "Đi đâu vậy?" "Diêu phủ." Ta lạnh lùng nói. Ta không gọi thêm bất kỳ ai, chỉ có Cố Khanh Hằng cùng đi với ta. Người hầu của Diêu phủ không nhận ra chúng ta, ta cũng không nói gì, chỉ cầm ngọc bội trên tay giao cho người đó. Chỉ một lát sau, ta liền thấy người đó chạy đến, nói với chúng ta: "Hai vị, mời vào." Đi tới phòng khách, từ xa ta đã nhìn thấy Diêu Hành Niên. Lão ta không biết người đến là ai. Chờ cho đến khi bọn ta tới gần, ta mới nhìn thấy đôi mắt của lão bỗng nhiên căng thẳng, "Sột" một tiếng, lão ta từ trên ghế nhảy dựng lên, chỉ vào ta nói: "Tại sao lại là ngươi?" Ta cười khẩy một tiếng, nói: "Sao, chẳng lẽ thấy ngọc bội của lệnh lang, ngươi còn tưởng rằng y mượn xác hoàn hồn sao?" Lão ta biến sắc, ta lại nói: "Cha con các ngươi năm đó đã làm ra một chuyện tốt! Nhưng trên đời không có chuyện gì có thể giấu kín mãi mãi, các ngươi đã gây hoạ thì phải gánh hậu quả!" Cuối cùng ta cũng biết, năm đó ở Thượng Lâm Uyển, Thanh Dương không hề bắn lầm, mũi tên của nàng ta đã giết chết Diêu Chấn Nguyên, trong đó còn ẩn chứa biết bao nhiêu thù hận. Là người của Diêu gia hại Tô Mộ Hàn! Diêu Hành Niên đột ngột tiến lên một bước, Cố Khanh Hằng cảnh giác đứng chắn phía trước ta, nghe lão ta lạnh lùng nói: "Chấn Nguyên chết có liên quan đến ngươi?" Lời của ông ta khiến Cố Khanh Hằng bị chấn động mạnh. Đúng vậy, việc này, ngay cả Khanh Hằng ta cũng chưa từng tiết lộ. Hít một hơi thật sâu, ta nhìn lão ta cười nói: "Đúng, bản cung cũng có liên quan. Ngươi sinh ra y, đương nhiên biết sở thích của y là gì. Thế nào, ngươi cảm thấy dáng vẻ của bản cung còn chưa đủ để quyến rũ y sao?" Nhớ tới loại người thấy sắc liền ném hết mọi chuyện ra sau đầu như Diêu Chấn Nguyên, ta chỉ cảm thấy buồn nôn! Trong đôi mắt của Cố Khanh Hằng hiện lên sự kinh ngạc, ta nói như thế, y hẳn đã có thể xâu chuỗi mọi việc lại với nhau. Nhưng lúc này, y biết không phải lúc hỏi nên vẫn không nói gì. Cuối cùng Diêu Hành Niên giận dữ quát lên: "Rốt cuộc ngươi là ai?" Lão ta cảm thấy kỳ lạ, ta đã là công chúa Đại Tuyên, lúc sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm ta cũng không đến Hoàng đô, như vậy, làm sao có thể gặp con trai lão ta ở khu vực săn bắn ở Thượng Lâm Uyển được. Ta không đáp, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi cho là Diêu Chấn Nguyên chết trong tay ai? Hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, đó là Tuân thái tử." Bỗng nhiên ông ta lui một bước, giận dữ nói: "Không có khả năng đó!" "Sao lại không có khả năng? Ngay cả ta cũng có thể vào được khu vực săn bắn, huống hồ là y?" Ta không cần phải nói cho lão ta biết thân phận lúc đó của ta, còn có thân phận lúc đó của Tô Mộ Hàn. Diêu Hành Niên mở to mắt nhìn ta, đôi môi khẽ run lên. Ta lại lạnh lùng nói: "Năm đó, có phải ngươi đã hạ lệnh phóng hỏa Đông cung hay không?" Ánh mắt của lão ta trở nên căng thẳng, lại hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?" Ta là ai, lão hoàn toàn không cần phải biết. Ta nhìn thẳng vào lão ta, hít một hơi thật sâu nói: "Năm đó, tiên đế băng hà, trong triều có nhiều thế lực muốn đoạt ngôi. Ngươi trực tiếp sát hại Thái tử, mượn cơ hội đó ủng hộ gia tộc Hạ Hầu lên nắm quyền, sau đó gả con gái của mình vào dòng họ Hạ Hầu, hy vọng nàng ta mau chóng hạ sinh hoàng tự! Diêu Hành Niên, ngươi cho rằng những chuyện ngươi làm đều hoàn hảo không để lại dấu vết, ngươi có thể thực sự yên tâm sao?" Lão muốn nói, ta lại cướp lời: "Hừ, người lòng lang dạ thú như ngươi, người khác chưa chắc sẽ không đề phòng. Ngươi cho là vì sao Diêu thục phi nhiều năm như vậy vẫn chưa sinh được hoàng tự? Ngươi cho là nàng ta đang bình yên vô sự, nhưng vì sao lại bị sẩy thai?" Ta đã đem mọi chuyện nói rất rõ ràng. Diêu Hành Niên có ngốc cũng hiểu ra. Đột nhiên lão ta nói: "Ngươi biết quá nhiều, hôm nay đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây!" Dứt lời, vươn tay chụp về phía ta. Cố Khanh Hằng nhanh chóng rút trường kiếm ra, giao đấu với lão. Ta bình tĩnh lui lại mấy bước, võ công của Diêu Hành Niên rất giỏi, nhưng dù sao cũng đã già rồi. Lúc Cố Khanh Hằng khống chế lão ta, lão ta vẫn gầm lên, đòi gặp Hoàng thượng và Thái hậu. Ta lạnh lùng nhìn, vốn dĩ ta không muốn làm lớn chuyện. Những người hầu trong Diêu phủ đều sợ đến mức không dám nói gì. Lúc chập tối ngày hôm đó, ta nghe nói Thái hậu cử người đi Diêu phủ. Diêu Hành Niên đột nhiên chửi ầm lên, nói Hạ Hầu Tử Khâm qua cầu rút ván, còn nói mình có thể đưa hắn ngồi lên ngôi cửu ngũ thì cũng có thể đạp đổ hắn. Lúc nghe tin đó, ta đã hồi cung. Bởi vì Thái hậu đã nghe những lời nói của ta lúc ở Hi Ninh cung, nên trước hết phải nghĩ lý do khiển trách lão ta, nhưng không ngờ lão ta lại tự mình làm lớn chuyện. Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ, hạ lệnh xử tử. Nghe nói, Diêu thục phi quỳ trước Ngự thư phòng suốt một ngày, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn đóng cửa không gặp. Ta đồng tình với Diêu thục phi, nàng ta cũng chỉ là vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giành quyền lực. Chỉ là, sự thật đã như vậy, không ai có thể thay đổi được. Giống như Tô Mộ Hàn, một khi y đã mất đi địa vị Thái tử, mọi thứ của y đều trở thành bọt nước. Ở nơi có quyền lực thì có thể một tay che trời này, thực sự không thích hợp cho hai từ "thương tiếc". Cuối cùng ta cũng không quay về Tang phủ, nơi được gọi là "Nhà" kia, đối với ta mà nói, về hay không cũng không có gì khác nhau. Buổi sáng hôm Diêu Hành Niên bị xử tử, ta đứng trước cửa sổ, ngón tay chậm rãi lướt qua chiếc hộp mà Tô Mộ Hàn đã tặng ta. Khi nghe tiếng trống vang lên trong không trung, nước mắt ta đã ràn rụa trên khuôn mặt. Hiện giờ, y hẳn là đã đến Phong Sĩ. Y có Thanh Dương và Liêu Hứa chăm sóc, ta không cần phải lo lắng. Ta biết, lựa

chọn quay về quê hương của Hoàng hậu Minh Vũ, nhất định là ý của y. Người đã từng nói, cáo bệnh về quê, quyến luyến cố hương. Đáng tiếc, ta lại không phải là cố hương của người…

* Tạ bệnh thủy cáo quy, y y nhập tang tử. Chữ cố hương ở đây là "Tang Tử", nên câu nói của Tô Mộ Hàn đa nghĩa. Thật ra từ rất sớm, y đã muốn rời khỏi mảnh đất thị phi này. Chỉ là khi đó có quá nhiều thứ ràng buộc y. Tô Mộ Hàn muốn ta nhận lời với y, phải sống thật tốt. Tiên sinh. Nước mắt ta rơi xuống, từng giọt nhỏ trên mặt chiếc hộp, phát ra những âm thanh khẽ khàng, ta dường như lại nhìn thấy phía sau tấm màn mông lung kia, bóng dáng gầy gò, cô đơn ấy… "Hoàng thượng giá lâm ——" Bên ngoài vang đến giọng nói quen thuộc của Lý công công. Ta vội đặt chiếc hộp xuống, ngước mắt lên đã nhìn thấy thân ảnh màu vàng sáng kia đi vào. Ta tiến đến, hành lễ với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Hắn vội đỡ lấy ta nói: "Trẫm đã nói, thấy trẫm không cần hành lễ, sao nàng không nhớ… Khóc ư?" Hắn đột ngột đổi đề tài hỏi. Ta bất thần nhào vào lồng ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, nức nở nói: "Hoàng thượng, ôm thiếp." Hắn giật mình, lập tức ôm lấy ta, cúi đầu hỏi: "Sao vậy?" Bỗng chốc, ta không nói nên lời. Dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, đột nhiên ta khóc nức nở. Lần đầu tiên, ta có thể thoải mái mà khóc như thế. Nếu không từ bỏ, cũng không thể giữ lại được. Nhưng chẳng thể kềm được đau đớn trong lòng. Người phải rời đi, cuối cùng cũng không quay lại. Tiên sinh của ta, cả đời này, ta cũng sẽ không gặp được người nữa. Nước mắt bị dồn nén đã lâu, vào giờ khắc này, trút ra tất cả. Ta cứ thế khóc rất lâu, hắn chỉ ôm lấy ta, từ đầu đến cuối không nói lời nào. Khi ta đã khóc mệt, hắn nhẹ nhàng bế ta đi tới giường nhỏ, ôm ta ngồi xuống, trầm ngâm nhìn ta, thở dài một tiếng: "Nàng vì y lại có thể khóc đến mức này." Ta biết, hắn thực sự không tức giận, nếu hắn tức giận sẽ không nói như vậy. Ta giơ tay lau giọt lệ còn đọng trên khoé mắt, nhỏ giọng nói: "Tội gì cho đến bây giờ, Hoàng thượng vẫn còn ghen tuông vô vị với người vậy?" Hắn lại nhíu mày, cắn răng nói: "Với y, trẫm vĩnh viễn ghen tị!" Trong lòng ta đau đớn, ta cũng hy vọng, hắn vĩnh viễn có thể có cơ hội như vậy. Chỉ tiếc… Bàn tay hắn đưa đến, nhẹ vuốt ve khuôn mặt ta, chăm chú nhìn rất lâu mới nhíu mày: "Đừng khóc, nàng khóc trông thật xấu." Hắn nói ta xấu cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng chẳng biết tại sao, ta lại không tức giận. Có ai khi khóc mà còn để ý đến chuyện khó coi hay không chứ. Nhìn một lát, bỗng nhiên hắn ôm lấy ta, nhỏ giọng nói: "Nàng ấy đã xuất gia." Toàn thân ta chấn động, ta đương nhiên biết "Nàng ấy" trong câu nói của hắn là ai. Sau khi xảy ra chuyện thích khách, đây là lần đầu tiên hắn thẳng thắn đề cập với ta về Dao phi. Không, hiện tại hẳn nên gọi nàng ta là Phất Hi nhỉ? Ta im lặng, hắn lại nói: "Ở Bắc Cương." Sau khi Bắc Tề nhập vào bản đồ của Thiên triều, chính thức được đổi tên thành 'Bắc Cương'. Phất Hi lựa chọn ở lại, ta nghĩ có lẽ nàng ta nhớ đến Phất Diêu chăng? Hoặc là, năm đó Phất Diêu vào hậu cung Bắc Tề, không thể nào thiếu sự can thiệp của nàng ta. Chuyện của Thừa Diệp và Phất Diêu ta cũng biết một chút, cảm thấy đáng thương cho số phận của đôi uyên ương mệnh khổ… Lúc này Phất Hi muốn sám hối cũng đã muộn. Hắn ôm ta một lúc lâu mới nhẹ nhàng buông ra, cúi đầu nhìn ta nói: "Nhị đệ và tam đệ ngày mai trở về đất phong." Ta ậm ừ đáp lời, đại hôn lần này của hắn, hai vị Vương gia đến Hoàng đô cũng là chuyện bình thường. Bây giờ chuyện hôn lễ đã kết thúc, bọn họ đương nhiên phải trở về. Hắn lại nói: "Trắc phúc tấn của nhị đệ nói muốn gặp nàng. Nếu trẫm nhớ không lầm, nàng ta vốn là cung nữ của nàng." Nghe hắn nói xong, ta rất kinh ngạc, Văn Lương! Ta ngước mắt nhìn hắn, đột nhiên Văn Lương muốn gặp ta để làm gì? Lần này Tấn vương cũng đưa nàng ta theo sao? "Nàng ta ở đâu?" Ta hỏi. Hạ Hầu Tử Khâm nói: "Ở bên ngoài, nếu nàng muốn gặp thì truyền nàng ấy vào đi." Ta giật mình, đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, đột nhiên hắn đứng dậy: "Trẫm cảm thấy hơi mệt, muốn vào trong nghỉ ngơi một chút." Dứt lời, hắn không nhìn ta, nhanh chóng rời đi. Ta hít một hơi thật sâu, ngồi trên giường nhỏ rất lâu, cuối cùng gọi Tư Âm vào. Tư Âm nhỏ giọng nói: "Nương nương muốn mời Văn phu nhân vào nói chuyện sao?" Mấp máy môi, lại lắc đầu: "Không cần, bảo nàng ta trở về đi." Nàng ta đã có thể đến gặp ta, cũng chính là nói cho ta biết, Phương Hàm biết chuyện ta bôi nước thuốc trên mặt, mà nàng cũng biết. Ta bất chợt nhắm mắt, gặp lại cũng chẳng để làm gì, chi bằng không gặp. Quá khứ như giấc mộng, hiện tại với ta chính là một khởi đầu mới. Tư Âm gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vâng, nô tì biết rồi." Nói xong, nàng xoay người đi ra. Ta biết, lần này Văn Lương theo Tấn vương đến đây, đơn giản chỉ là muốn gặp ta. Nhưng ta cảm thấy giữa chúng ta đã không còn gì để nói. Nàng ta là người của Phương Hàm, bây giờ còn dám đến gặp ta, không sợ ta sẽ giết nàng ta sao? Ha, khóe miệng ta mỉm cười. Có lẽ, trái tim ta cũng có lúc mềm yếu, ta cũng sẽ động lòng trắc ẩn. Phương Hàm chết, một là vì nàng ta cho rằng Thanh Dương đã chết, hai là bởi vì nhiệm vụ của nàng ta đã thất bại. Khi đó, ta còn lừa nàng ta rằng Thanh Dương đã chết, là bởi vì hận nàng đã khiến cho Hạ Hầu Tử Khâm đau đớn đến vậy. Nhưng nếu ta thực sự biết nàng ta sẽ đi tìm cái chết, liệu ta có không đành lòng? Ta hít một hơi thật sâu, hôm nay, ta đã nghĩ đến quá nhiều chuyện. Vừa định đứng dậy, ta liền thấy Tường Thụy từ bên ngoài tiến vào, trên tay là một cái khay. Ta khẽ nhíu

mày, y đã tiến lên đặt cái khay xuống mỉm cười nói: "Nương nương, Lý công công nói đây là tổ yến Ngự thiện phòng làm riêng cho nương nương theo lệnh của Hoàng thượng." Ta dừng chân, không khỏi quay đầu lại đưa mắt nhìn vào phòng trong. Lúc Tường Thụy lui xuống, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nô tài cảm thấy người rất giống..." Bỗng nhiên y im lặng không nói tiếp. Ta hỏi y: "Giống cái gì?" Y cuống quít lắc đầu, nói quanh co: "Nô tài đáng chết, nô tài lắm mồm." Nói xong, y liền vội vã lui xuống. Ta đứng yên, đột nhiên khẽ tươi cười. Ăn xong tổ yến ta mới đi vào phòng. Hắn yên lặng nằm trên giường, ta bước đến, cũng không thấy hắn cử động. Nghĩ rằng hắn đã ngủ, ta giơ tay muốn đắp chăn cho hắn, hắn lại nắm lấy tay ta. Ta kinh ngạc, hắn vẫn không mở mắt, chỉ nhỏ giọng nói: "A Tử, đến đây ngủ cùng trẫm một chút." Ta lên giường, hắn lật người, vươn tay ôm lấy ta. Cằm hắn nhẹ nhàng đặt trên trán ta. Về chuyện vì sao ta không gặp Vãn Lương, một chữ hắn cũng không hỏi. Thật ra, bằng sự thông minh của hắn, không khó đoán ra mối quan hệ giữa Vãn Lương và Phương Hàm. Như vậy, hắn cũng không phải không biết chuyện hạ độc hắn khi đó Vãn Lương có thể cũng có phần. Hôm nay, Vãn Lương đã là trắc phi của Tấn vương, Hạ Hầu Tử Khâm không thể không nghĩ đến việc này. Một khi Thái hậu biết chuyện, bà nhất định sẽ không bỏ qua cho Vãn Lương. Đến lúc đó, thể diện của Tấn vương sẽ trôi theo dòng nước. Ta hít một hơi, việc này vẫn nên để nó cứ thế qua đi. "Sao không ngủ?" Hắn đột nhiên cúi đầu hỏi. Ta giật mình, hắn lại nói: "Bây giờ nàng đang mang thai, hẳn là nên nghỉ ngơi nhiều. Trẫm khó có được thời gian rảnh rỗi để sang đây với nàng, nhưng nàng thật giỏi, không coi thể diện của trẫm vào đâu." Ta mỉm cười nói: "Hoàng thượng sai người làm tổ yến, lại ép thiếp ngủ, cũng làm cho thiếp cảm thấy khó chịu." Thật ra, ta đang mang thai nhưng vẫn giống như trước đây, chỉ là hắn quá khẩn trương thôi. Hắn lại cau mày nói: "Hôm qua trẫm cùng nhị đệ và tam đệ ngắm trăng uống rượu cả đêm, bây giờ cảm thấy không khoẻ. Nếu nàng không ngủ, trẫm cũng chỉ có thể thức theo. Nhưng trẫm mà không ngủ thì sẽ rất mệt mỏi đấy." Ta buồn cười nhìn hắn, mấy hôm nay bận xử lý chuyện Diêu Hành Niên, hắn làm gì có thời gian uống rượu ngắm trăng với hai vị Vương gia chứ? Hắn nói vậy, chẳng qua là muốn ép ta ngủ mà thôi. Ta giơ tay lên xoa gương mặt hắn, nói nhỏ: "Thiếp biết, Hoàng thượng mau ngủ một chút đi." Hắn chợt mở mắt ra, nhìn thẳng vào ta. Ta bị hắn nhìn như vậy thì cảm thấy có chút ngượng ngùng. Hắn nhướn mày nói: "Trẫm phải nhìn nàng, còn không ngủ đi?" Lúc này ta mới chợt hiểu ra, Hạ Hầu Tử Khâm là như vậy! Ta bất đắc dĩ nhắm mắt lại nhưng không nhịn được, cứ muốn cười mãi. Cuối cùng hắn cũng cười một tiếng, siết chặt vòng tay đang ôm lấy ta. Ta nhắm mắt lại, một lúc lâu sau thực sự cảm thấy buồn ngủ. Cũng không biết qua bao lâu, đến khi tỉnh lại hắn quả thật vẫn đang ở bên cạnh ta. Ta hơi giật mình, hắn lại cứ như vậy mà nhướn mắt nhìn ta. Ta cắn môi: "Hoàng thượng nhìn thiếp làm gì?" Hắn thu lại ý cười, không vui nói: "Thật nhỏ mọn, trẫm chỉ nhìn có một chút." Ta mím môi cười, không muốn để ý đến hắn. Những ngày gần đây hắn càng lúc càng giống trẻ con, chỉ cần xử lý xong việc triều chính là bám riết lấy ra. Hắn lại dựa vào ta, thở dài một tiếng nói: "Nàng có biết, ngày nàng đi Đại Tuyên, trong lòng trẫm khó chịu biết bao nhiêu không." Đôi mày anh tuấn của hắn nhíu chặt, lúc nói chuyện còn kèm theo mùi vị nghiến răng nghiến lợi. Trong lòng ta khẽ động, cúi đầu nói: "Khi đó thiếp không chọn Hoàng thượng mà lại dựa vào Tuyên hoàng, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ hỏi thiếp." Bàn tay hắn đưa đến, lồng vào những ngón tay ta, đôi môi mềm mại của hắn chạm vào thái dương ta, hắn nói khẽ: "Từ giây phút trẫm quyết định yêu nàng đã tự nói mình, tử bất tương vấn (*)."

* Tử bất tương vấn: Chết không cũng hỏi, ý ở đây là đến chết cũng không nghi ngờ.Chỉ một câu nói, ta đã không kềm được những giọt lệ đang tràn ra khoé mắt. Tử bất tương vấn. Vì thế, hắn chưa bao giờ hoài nghi điều gì. Dù ta và Tô Mộ Hàn ở cùng nhau, hắn cũng chỉ ghen tuông, chỉ sinh ra hờn dỗi, nhưng vẫn trước sau như một, luôn tin tưởng ta. "Hoàng thượng..." Ta nghẹn ngào gọi hắn. Đột nhiên hắn nhíu mày thật chặt, cắn răng nói: "Không được khóc, trẫm vừa thấy nàng khóc, nơi này của trẫm liền đau." Hắn đưa ngón tay thon dài chỉ vào trái tim mình. Ta "Phì" một tiếng bật cười, ta còn tưởng hắn sẽ nói, không được khóc, ta khóc lên trông rất xấu. Tuyên hoàng nói rất đúng, hoàng gia cũng có chân tình. Một người đàn ông đáng để ta yêu như vậy, ta còn có điều gì không thể bao dung cho hắn? Hắn không màng tam cung lục viện, nhưng hắn là một đế vương, không thể tránh khỏi chuyện này. Nếu vì vậy mà ta không yêu hắn, thế thì người làm đế vương trong thiên hạ không phải đều rất đáng thương sao? Không ai là không khát khao có được tình yêu chân thành. Hắn vì ta, có thể không cần cả tính mạng. Thậm chí, khi sinh mệnh như ngọn đèn trước gió, hắn còn có thể tìm trăm phương ngàn kế để sắp đặt một tương lai tốt đẹp cho ta. Tang Tử à, ngươi còn cầu mong gì nữa? Hắn nhìn ta, đột nhiên nói "Đau quá", ta mới phát hiện, thì ra nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi. Ta vừa khóc, vừa cười: "Hoàng thượng thực sự đau sao?" Hắn trừng mắt liếc ta một cái rồi lập tức dựa vào ta: "Sắp đau chết rồi, nàng còn không mau ngừng khóc?" Ta hôn nhẹ lên mặt

hắn, mắng: "Hoàng thượng, chàng thật vô lại." Hắn cọ cọ trên người ta, đắc ý nói: "Nếu nàng không chịu ngừng thì cứ để trẫm đau chết luôn đi." Ta cắn môi không nói lời nào, hắn kéo tay của ta, đặt lên ngực của hắn, cau mày nói: "Nàng không đau lòng vì Quang Nỗ, trẫm..." Sắc mặt hắn bỗng thay đổi, đột nhiên cúi đầu. Ta hoảng sợ, vội đỡ lấy hắn nói: "Hoàng thượng sao vậy?" Lúc này hắn mới "Hì hì" cười rộ lên, ngước mắt nhìn ta, cười nói: "Không sao cả, muốn nhìn nàng rốt cuộc có yêu thương đau lòng vì trẫm hay không." Ta tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, bao nhiêu tuổi rồi, còn giở trò đùa cợt như thế! Hắn dường như rất vui vẻ, lại tiến đến gần, hơi thở ấm áp tràn ngập quanh ta. Được một lúc, hắn đột nhiên xoay người đứng lên rồi đưa tay kéo ta, nói: "Trẫm đói bụng, cùng trẫm ăn gì đi." Ta ngạc nhiên, hắn là đang muốn vỗ béo ta sao. Điểm tâm mang đến, hắn lại ăn không bao nhiêu, chỉ ép ta ăn cho thật nhiều. Nhìn hắn, ta thực sự vừa bực mình lại vừa buồn cười. Cảm giác này, có lẽ được gọi là hạnh phúc. Thì ra, đây chính là cách hắn đối với người mình yêu thương, đây chính là cách hắn thể hiện đối với đứa con mà hắn chờ mong. Ngày hôm sau, hai vị vương gia đều trở về đất phong. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm nắm tay đứng trên trường thành cao cao, cuối cùng ta đã nhìn thấy Vãn Lương. Nàng đi bên cạnh Tấn vương, ngước mắt nhìn về phía ta. Khoảng cách khá xa nên ta không nhìn rõ vẻ mặt của nàng. Nhưng, dường như ta lại nhìn thấy những giọt nước mắt trong đôi mắt nàng. Khẽ quay mặt đi, hắn đột nhiên cúi đầu nhìn ta. Kéo chiếc áo lông cừu trên người ta chặt hơn, ôm lấy ta, nhỏ giọng hỏi: "Lạnh sao?" Ta cười lắc đầu: "Có Hoàng thượng bên cạnh, sao có thể cảm thấy lạnh được?" Hắn khẽ cười, đưa tay khẽ nhéo nhéo chóp mũi của ta, vui vẻ nói: "Trẫm phát hiện, càng ngày nàng càng biết cách nịnh hót trẫm." Ta nhìn hắn, cau mày nói: "Vậy rốt cuộc là Hoàng thượng thích nghe hay là không thích nghe?" Hắn khẽ hừ một tiếng: "Trẫm không phải hôn quân." Ta cầm tay hắn, ánh mắt nhìn về phía dưới trường thành, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, hiếm khi thấy người hồ đồ." Nếu không, vì sao hắn lại bỏ qua cho Vãn Lương? Mặc dù Vãn Lương chỉ là một cô gái yếu đuối, không thể gây ra bất cứ sự uy hiếp gì đối với hắn nữa. Nhưng nếu với tính cách trước đây của hắn, sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào dám giở trò trước mặt hắn. Giọng nói của hắn khẽ thì thầm bên tai ta, tựa như hắn đang nghiến răng nghiến lợi nói hai chữ: "Làm càn..." Ta khẽ cười, ta làm càn, vậy còn hắn thì thế nào? Đoàn xe của hai vị vương gia càng lúc càng xa. Lý công công bước lên nói: "Hoàng thượng, nương nương, ở đây gió lớn, nên mau chóng hồi cung thôi ạ." Hắn "Ừ" một tiếng, ôm lấy người ta đi xuống trường thành. Lúc hai người lên ngự giá, ta tựa vào người hắn, ngước mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hôm nay xuất cung, chàng cho phép thiếp đến một nơi." Hắn nhíu mày nhìn ta, sau đó nhanh chóng đáp lại: "Được." Thậm chí hắn cũng không hỏi lấy một chữ, ta sẽ đi đâu. Phía Tây Tang phủ, có phần một phần mộ, đó là mộ phần của mẹ ta. Lúc ta còn rất nhỏ mẹ đã qua đời. Những ký ức về bà trong ta thật sự rất ít. Thậm chí khi đó ta còn hận bà, luôn luôn oán trách bà. Là Tô Mộ Hàn đã làm thay đổi cái nhìn của ta đối với mẹ. Lúc xuống ngự giá, Ngự tiền thị vệ tính đi theo, nhưng bị Hạ Hầu Tử Khâm ngăn lại. Hắn nắm tay ta bước lên phía trước, nơi đây không hề có người đến. Trên mộ phần, cỏ dại mọc thành bụi. Ta buông tay hắn ra, bước lên, tự tay nhổ từng bụi cỏ dại trên mặt mộ phần. Vừa làm ta vừa cười nói: "Mẹ, có phải con gái rất bất hiếu hay không, đã bao năm vậy mà con chưa tới đây thăm mẹ. Nhưng mẹ không cần phải lo lắng, bây giờ con gái sống rất tốt. Hơn nữa..." Ta cúi xuống, nói tiếp, "Cha cũng tốt lắm ạ." Ta căm ghét cha ta, nhưng ta sẽ không phủ nhận chuyện mẹ ta thực lòng yêu ông ấy. Tình yêu, đôi khi không thể giải thích được, đúng nhỉ? Có lẽ ông ấy chỉ là một người trong ngàn người, nhưng trong mắt mẹ ta lại là người đàn ông tốt nhất. Có vài người, khiến chúng ta không thể nói rõ là tốt đẹp chỗ nào, nhưng không ai có thể thay thế được. Người phía sau lưng chỉ lặng yên đứng nhìn, cũng không bước lên. Ta quỳ xuống trước mộ phần của mẹ, trịnh trọng dập đầu ba cái. Cám ơn mẹ đã sinh ra con, cám ơn mẹ đã đặt cho con cái tên Tang Tử rất hay này, cám ơn mẹ đã cho con có cơ hội gặp chàng... Bây giờ ta mới phát hiện, thì ra mẹ ta cho ta nhiều đến vậy. Lúc này, chợt nghe Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng hỏi: "Ai?" Ta giật mình, quay đầu lại nhìn lại, thấy một bóng người lấp lấp ló ló ở phía trước cách đó không xa. Hạ Hầu Tử Khâm cảnh giác kéo ta lại về phía sau, lạnh lùng nói: "Còn không bước ra!" Cuối cùng người kia cũng chậm rãi bước ra. Đến lúc nhìn thấy rõ ràng, ta chợt chấn động. Cha! Ông ấy nhìn thấy chúng ta, sắc mặt đại biến, người lảo đảo, vội vàng bước lên, quỳ xuống nói: "Thảo dân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!" Ta nhíu mày, sao cha ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, lạnh lùng nói: "To gan, ai cho phép ngươi tới đây?" Cha ta run run, một lát sau mới lên tiếng: "Bẩm... bẩm Hoàng thượng, thảo dân nghe nói Hoàng thượng tới... Tới phần mộ của Tang gia, cho nên mới tới đây xem thử." Ta buồn cười nhìn ông. Từ khi nào nơi này trở thành phần mộ của Tang gia chứ? Ta thật sự không biết. Hạ Hầu Tử Khâm nhìn cha ta, mở miệng hỏi: "Ồ? Như vậy, ngươi nhìn thấy cái gì?" Cha ta rõ ràng hoảng sợ vô cùng, vội nói: "Thảo dân... Thảo dân không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cái gì... cũng không nhìn thấy." Lúc

ông ấy nói những lời này, dường như lá gan lớn hơn một chút ngước mắt lên nhìn ta, nhưng chỉ ngước lên rồi vội vàng cúi đầu rất nhanh. Những gì ta mới nói, chắc chắn ông ấy đã nghe hết. Tới chỗ này cất tiếng gọi mẹ, ngoại trừ Tang Tử ta sẽ không có người nào khác nữa. Cho dù ông ấy liều chết không muốn tin thì cũng không phải do ông ấy. Có rất nhiều chuyện, ông ấy không thể giải thích được. Ví dụ như, mặt của ta. Hay là, làm sao ta từ Đàn phi biến thành Hoàng hậu. Hoặc là, Hoàng hậu hiện nay rõ ràng là công chúa Đại Tuyên. Có rất nhiều chuyện ông ấy không nghĩ ra. Nhưng ta biết, điều duy nhất ông ấy nghĩ thông suốt đó là, ta thật sự là con gái của ông ấy, Tang Tử. Dựa vào ánh mắt ông ấy nhìn ta lúc này, ta đã biết. Ta nghĩ gặp được ông ấy ở nơi này, nhất định là không thể thiếu công sức của phu nhân. Hoàng thượng bãi giá đến đây, rất nhiều người đều biết Hoàng thượng đi về phía này. Nhất định là ông ấy nghe phu nhân xúi giục, đến xem thử Hoàng thượng và Hoàng hậu đến làm gì? Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng nói: "Không nhìn thấy gì cũng không nghe gì sao? Rất tốt, Tang Quân." Cả người cha ta chấn động, chấn hẳn ông ấy chưa từng nghĩ đến, Hạ Hầu Tử Khâm còn nhớ tên của ông ấy. Ông ấy cúi đầu chạm trán sát đất, thân thể run rẩy, nhưng không dám nói lời nào. Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên đưa tay về phía ta: "Hồi cung, Hoàng hậu của trẫm." Ta đưa tay lên, đặt vào lòng bàn tay của hắn, hắn nắm thật chặt, xoay người đi về phía trước. Ta không khỏi quay đầu lại nhìn cha ta. Vừa rồi, Hạ Hầu Tử Khâm nói một câu "Hoàng hậu của trẫm" có làm cho ông ấy tiếc đứt ruột hay không? Chắc hẳn ông ấy không thể ngờ được, một nha đầu hoang dã không xứng làm tam tiểu thư Tang phủ, lại trở thành Hoàng hậu Thiên triều. Chắc chắn ông ấy không ngờ, người không xứng làm con gái của ông ấy, hôm nay lại là hoàng hậu cao quý. Giờ khắc này, cảm giác trong lòng ta không phải kích động hay sung sướng, mà chỉ có chua xót. Người bên cạnh đột nhiên nói: "Theo lý, cha ruột của Hoàng hậu, dù thế nào trẫm cũng phải an bài cho ông ta một chức quan. Chỉ đáng tiếc, bây giờ con gái của ông ta lại không phải là con gái của ông ta nữa rồi, mà lại là công chúa Đại Tuyên." Ta khẽ cười một tiếng, không nói gì. Đối với một người như cha ta, ban cho ông ấy một chức quan là một chuyện, nhưng ông ấy có thể đảm đương được hay cũng là một vấn đề. Thực ra bây giờ như vậy cũng rất tốt. Lúc ngự giá đi ngang qua con hẻm nhỏ kia, ta không kiềm chế được, đưa tay vén tấm rèm xe lên, ngay cả khi đi qua rồi ta vẫn nhìn ra ngoài. Hắn không có nói dừng ngự giá lại, chỉ nhỏ giọng nói: "Tàn tích nơi đó đã thu dọn hết." Ta giật mình, ngoái đầu lại nhìn hắn, đúng là chuyện gì hắn cũng biết. Nhưng thu dọn hết thì sao? Căn phòng nhỏ trong đêm mưa gió sấm sét, bóng dáng gầy yếu sau bức màn, giọng nói khàn khàn, hơi thở nhè nhẹ… Tô Mộ Hàn, đã ở trong tim ta rồi. "Muốn xuống không?" Hắn ngồi bên cạnh ta, nhỏ giọng hỏi. Ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Không cần, Hoàng thượng, chúng ta hồi cung." Ánh mắt của hắn nhìn ta, vẫn dịu dàng như nước. Hắn đưa tay cầm tay của ta, khẽ siết chặt, thở dài một tiếng nói: "Trẫm hiểu rõ tâm tình của nàng." "Hoàng thượng." Ta đưa tay che miệng hắn, nhẹ giọng nói, "Hoàng thượng không cần phải nói, không cần phải nói gì cả." Nếu như có thể, hắn nhất định sẽ bỏ qua cho Tô Mộ Hàn, ta biết, ta biết tất cả mọi chuyện. Chỉ là mũi tên kia, hắn cũng không thể dự đoán được. Đúng vậy, không ai nghĩ ra cả. Hắn lại đẩy tay của ta ra, nhỏ giọng nói: "Ngày đó, y thả nàng từ quân doanh Nam Chiếu trở về, là bởi vì muốn trẫm tha mạng cho Nguyên Trinh hoàng hậu, trẫm đã hứa nhưng cuối cùng lại nuốt lời." Hắn đang muốn nói đến chuyện giao Nguyên Trinh hoàng hậu giao cho Tuyên hoàng sao? Ta khẽ lắc đầu, thực ra việc này, ta cũng không trách hắn. Hắn lại nói: "Mẫu hậu muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nguyên Trinh hoàng hậu trong tay trẫm, không bằng đưa cho Tuyên hoàng, đổi lấy y đi." Ta giật mình, ngước mắt nhìn hắn, hắn lại khẽ cười một tiếng, khẽ nhắm mắt lại, ôm ta, tựa trên tấm đệm mềm mại. Nhớ lại những lời của Liêu Hứa nói với ta, thân phận của Tô Mộ Hàn, cho dù chết đi cũng không phải do bọn họ mang đi. Nhưng Tuyên hoàng nhân từ đã đồng ý ang đi. Ta vốn không biết đây cũng là ý của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn thực sự rất hiểu tâm tình của ta, chuyện gì cũng thấu hiểu. Ta cảm động, khóe miệng tươi cười. Có một người chồng như vậy, ta còn cầu mong gì nữa? Bên ngoài, trời lại nổi tuyết. Lúc tới hoàng cung, Lý công công nhấc tấm màn lên, ta bước ra bên ngoài, ngự trướng lùi về phía sau. Hắn cầm tay ta bước đi. Tuyết rơi lớn quá, trắng xóa bay bay đầy trời. Ta đưa tay ra hứng lấy những bông hoa tuyết lạnh lẽo rơi xuống lòng bàn tay, rồi tan biến trong khoảnh khắc. Hắn ôm lấy ta, khẽ cười: "Còn nhớ rõ ngày đó, nàng nói mình rất mảnh mai, không thể dầm mưa được, vì vậy ngay cả tuyết rơi nhẹ cũng không chịu được." Ta cũng cười: "Từ mảnh mai đó không phải là của hoàng thượng sao?" Hắn nhìn ta, một lúc lâu sau mới nói: "Lúc nàng tự tay đánh bại đại quân Bắc Tề, lần đầu tiên có chuyện khiến trẫm thật sự chấn động mạnh như vậy. Có lẽ, trẫm phải cảm ơn y, vì y đã để lại cho Quang Nỗ một bảo vật quý giá như thế." Bàn tay hắn đưa qua, nắm lấy tay ta, nước tuyết lạnh lẽo trong lòng bàn tay cũng dần dần trở nên ấm áp. Ta mím môi cười, hắn nói Tô Mộ Hàn đã để ta lại cho hắn, nhưng những gì Tô Mộ Hàn để lại cho ta, sao có thể nói rõ bằng dăm ba câu được chứ? Tô Mộ Hàn dùng mạng của mình, tác hợp cho ta và Hạ Hầu Tử Khâm, thành toàn cho giang sơn Hạ Hầu gia. Ta ngước mắt nhìn khuôn mặt cương nghị của

người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi hắn: "Trước kia, tiên sinh cũng hay đến vương phủ Hạ Hầu sao? Hắn khẽ giật mình, ta cho rằng hắn sẽ không trả lời. Nhưng không ngờ, một lát sau hắn lại nói: "Không hay đến, tuy rằng trẫm và y là anh em họ, nhưng chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Y là người của hoàng tộc, làm sao có thể có quan hệ thân thiết với người khác được? Trẫm nhớ trước lúc gả nàng ấy đi Bắc Tề, đúng dịp sinh nhật nàng ấy, khó khăn lắm y mới tới một lần." Ta im lặng không nói gì, cũng chính là lần Dụ thái phi nhìn thấy Tô Mộ Hàn đến. Đúng rồi, lúc đó Dụ thái phi đã bị điên rồi. Ta hít một hơi, người trong hoàng tộc không thể thân thiết với người khác. Tiên sinh của ta, cả đời này, lúc nào cũng cô độc, lẻ loi. Hắn ôm ta, nói nhỏ: "Hồi cung thôi, bên ngoài lạnh quá." "Được." Ta đáp lời, bước chân nhanh hơn. Ta ngước mắt, nhìn những bông hoa tuyết rơi xuống giữa không trung, khóe miệng khẽ cong lên. Nhiều năm về sau, ta vẫn nhớ như in cái đêm sấm sét ta ở bên trong hang động với người có thân phận Hàn vương kia. Y chống người ngồi dậy, nhìn ta khẽ cười: Lại đây. Chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy hạnh phúc. Năm nay, tuyết rơi dày, gián đoạn từng đợt, cả tháng sau thỉnh thoảng vẫn còn rơi. Đôi khi ta chợt nhớ lại đêm giao thừa năm đó, Diêu thục phi múa kiếm, lúc đó nàng ta còn nói tuyết rơi đúng lúc báo hiệu ột năm tốt lành. Năm Nguyên Quang thứ tư, đối với Thiên triều mà nói thật sự là một năm tốt lành. Loạn trong giặc ngoài được giải quyết toàn vẹn. Bắc Tề, Nam Chiếu cùng nhập vào bản đồ Thiên triều. Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, không còn quốc gia nào có thể so sánh được với Thiên triều. Từ đó Thái hậu cũng ở Hi Ninh cung, không hỏi han gì đến việc hậu cung nữa. Bà cũng hủy bỏ việc các phi tần đến Hi Ninh cung thỉnh an, bà nói bà thích thanh tĩnh. Không tranh đua cũng không ồn ào. Thần Cảnh vẫn ở bên cạnh Thái hậu. Ta cũng không quên, bên cạnh bà còn có Thiên Lục. Thần Cảnh là cháu ruột của nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ coi như con ruột của mình. Tháng ba, năm Nguyên Quang thứ năm, từ Lăng Lạc cư truyền tin đến nói An uyển nghi sắp sinh. Còn nói là khó sinh. Lúc ta đến, đã thấy Thái hậu lo lắng chờ bên ngoài. Ta bước lên hành lễ với Thái hậu, bà cau mày nói: "Sao Hoàng hậu tới đây?" Ta nói: "Thần thiếp biết mẫu hậu lo lắng, nên qua đây xem thử, hay mẫu hậu trở về thiên điện nghỉ ngơi đi, không có gì đâu. Thần thiếp cũng đã dặn dò, nếu mà bất đắc dĩ thì sẽ chỉ giữ lại đứa bé." Nói xong, ta không khỏi liếc mắt nhìn vào bên trong, hai tay khẽ nắm chặt. Thái hậu gật đầu, ta gọi Thiển nhi đỡ bà đi xuống. Tư Âm tiến bước lên đây, khoác thêm áo choàng cho ta, nói nhỏ : "Nương nương cũng đến thiên điện chờ đi thôi, ở đây gió lớn quá." Ta lắc đầu, không cần chờ ta cũng biết kết quả rồi, không phải sao? Giờ Thìn, đứa bé chào đời. Cung nữ chạy tới báo hỉ, nói là một công chúa. Ta mím môi mỉm cười, lập tức có người bế công chúa cho Thái hậu nhìn mặt. Một hồi sau, bên trong có cung nữ kêu to: "Không xong rồi! Không xong rồi! Uyển nghi tiểu chủ bị rong huyết !" Thái hậu hoảng sợ muốn rời khỏi thiên điện, ta vội ngăn cản bà lại nói nhỏ: "Thái hậu không cần phải đi, thần thiếp sẽ tìm người xử lý thỏa đáng." Mới nói xong, ta nghe thấy công chúa khóc "Oa" một tiếng thật lớn. Thái hậu quay đầu lại, nhìn nhũ mẫu, lạnh lùng nói: "Còn không bế công chúa xuống!" "Dạ dạ." Nhũ mẫu vâng dạ, cẩn thận bế công chúa vội vã lui xuống. Nửa canh giờ sau, Từ thái y đi ra, quỳ xuống trước mặt ta và Thái hậu, hai bên thái dương y mồ hôi chảy ròng ròng. Y chỉ cúi đầu nói: "Thái hậu, nương nương, thần đã cố gắng hết sắc. Uyển nghi tiểu chủ... đã đi rồi." Thái hậu lảo đảo lui một bước, ta vội đỡ lấy bà, khẽ gọi: "Mẫu hậu..." Bà nhìn ta, khẽ nhắm hai mắt lại, giơ tay lên ý bảo không cần phải lên tiếng, mở miệng nói: "Ai gia biết." Ta gọi người đỡ Thái hậu trở về. Ta cúi đầu, nhìn Từ thái y đang quỳ trên mặt đất, chần chờ một lúc nhưng vẫn không nói gì. Tư Âm đỡ tay ta bước lên phía trước, vòng qua người đang quỳ trên mặt đất, đi thẳng vào bên trong. Bên trong các cung nữ luống ca luống cuống ra ra vào vào. Ta mới đi vào, đã ngửi thấy một mùi máu tươi tanh nồng xộc thẳng vào mũi. Các cung nữ thấy ta, hoảng hốt vội vàng hành lễ. Có một người ma ma bước lên, ngăn ta lại: "Ôi Hoàng hậu nương nương, ở đây không sạch sẽ, người nên đi ra ngoài nhanh đi ạ." Ta cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: "Không sạch sẽ, cũng chỉ có một lần này, bản cung đến tiễn An uyển nghi." Dứt lời, ta cũng không nhìn ma ma, bước thẳng về phía trước. Ma ma nghe ta nói như thế, cũng không dám ngăn cản nữa, đành phải lui tới bên cạnh. Trên giường, sản phụ đang nằm với khuôn mặt trắng bệch, tấm đệm dưới giường bị nhuộm thành một màu đỏ chói mắt. Ta đi lên phía trước, lẳng lặng nhìn nàng, Tư Âm bên cạnh ta nhỏ giọng nói: "Nương nương, An uyển nghị đã đi rồi." Đi rồi. Ngay cả hơi thở cũng không có. Ta nhìn thẳng vào người nàng, nói: "Công chúa rất đẹp, con bé là huyết mạch của Hoàng thượng, sau này thân phận cũng vô cùng tôn quý. An uyển nghi, bản cung ngưỡng mộ ngươi." Tư Âm nhìn ta với vẻ không hiểu, ta khẽ cười một tiếng, để nàng đỡ tay xoay người ra ngoài. Từ thái y thấy ta đi ra, vội nghiêng người tránh sang một bên. Lúc đi qua người y, bước chân ta thoáng dừng lại một chút, nhưng chỉ trong chớp mắt ta tiếp tục bước thẳng ra ngoài. Ta không thể không bội phục, y quả nhiên đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, chờ cơ hội này. "Nương nương." Y ở phía sau gọi ta, ta giật mình, nghe giọng nói của y truyền đến, "Thần, tạ ơn nương nương." Ta không nói gì, cũng không dừng bước lại. Tư Âm ngước mắt nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, vì sao Từ đại nhân

phải tạ ơn người?" Ta mỉm cười nói: "Tạ ơn bản cung đã không làm gì." Tư Âm có vẻ mơ hồ, khẽ nhíu mày nhìn ta nhưng cũng không nói gì nữa. Trên đường trở về ta không ngồi loan kiệu, mà đi bộ với Tư Âm, chậm rãi bước đi. Chợt nhìn thấy trước mặt, Quyến nhi ôm thứ gì đó trong lòng vội vã bước đi. Nàng nhìn thấy ta, vội vàng hành lễ: "Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Ta gật đầu, nhìn thấy thứ nàng đang ôm trong lòng là một lư hương. Ta nhớ ra rồi, đây là lư hương trong phòng Diêu thục nghi. Xem ra, thái hậu muốn Quyến nhi lấy cái lư hương này về. Bây giờ, Diêu gia đã sụp đổ, cho nên phương thức để phòng bị Diêu thục nghi, cũng không còn quan trọng nữa. Ba ngày sau, An uyển nghi được phong làm Đức phi và an táng theo nghi lễ của Thiên triều. Lúc đội ngũ an táng đi ra ngoài, ta cũng không tiễn đưa. Ta thật sự hâm mộ nàng, xuất cung ra bên ngoài sẽ là một vùng trời tự do. Nhưng ta không muốn ra ngoài, bởi vì đối với ta mà nói, nơi nào có chàng, nơi đó mới là nhà của ta. Ở bên ngoài, không nơi nào có chàng cả. Giang sơn xã tắc không thể rời bỏ chàng, ta cũng không bao giờ rời xa chàng. Ngày hôm nay, lúc chạng vạng, hắn tới Phượng Hi cung. Không có bãi giá, hắn chỉ đi vào cùng với Lý công công. Các cung nhân trong Phượng Hi cung vội quỳ xuống nghênh giá, hắn không nói một lời, bước thẳng vào bên trong. Ta đứng lên, sắc mặt của hắn hơi khó coi, ta gọi hắn cũng không đáp lại, chỉ đi vào bên trong, ngồi ở mép giường. Trong lòng ta hơi hoảng sợ, chẳng lẽ chuyện kia hắn đã biết rồi sao? Ha, nếu đúng là như vậy thì với tính tình của hắn, nhất định sẽ lật tung mọi chuyện lên. Dù sao, việc này là ta to gan không giữ thể diện cho hắn. Mặc kệ thế nào, An uyển nghi cũng là người của hắn. Ta chần chờ, cuối cùng theo chân hắn đi vào. Thấy hắn ngồi ở mép giường, cắn răng, giống như là đang ngầm chịu đựng điều gì đó. Từ ngày An uyển nghi sinh con, hắn không hề đến Phượng Hi cung của ta. Hôm nay, là lần đầu tiên. Trong lòng ta thấp thỏm, hơi bất an. Ta hít một hơi thật sâu bước lên, đưa tay chạm lên trán của hắn, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng khó chịu sao?" Hắn đột nhiên nắm chặt tay ta, ta hoảng sợ, hắn đã đưa tay ra, kéo ta ôm vào trong lòng. Vùi mặt vào cổ ta, hắn khàn giọng nói: "A Tử, mấy ngày nay, trẫm luôn suy nghĩ. Trẫm không muốn nàng gặp nguy hiểm." Trong lòng ta bỗng nhiên kinh hoảng, ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn khác thường như vậy, thực sự là có liên quan đến An uyển nghi. Nhưng ta lại không rõ, hắn có biết người đứng sau An uyển nghi là ta hay không. Ta biết, từ xưa đến nay, phụ nữ khi vượt cạn chính là đã bước một chân vào quỷ môn quan. Hắn lo sợ ta sẽ đi cùng một con đường với An uyển nghi. Vì thế, niềm hạnh phúc lúc ban đầu khi biết mình có con của hắn giờ đã biến thành nỗi hoảng loạn. "Hoàng thượng." Ta nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên bụng mình. Ta đã có thai hơn bốn tháng, bụng dưới đã lộ rõ. Ta khẽ cười nói, "Hoàng thượng không cần lo lắng, thiếp và con nhất định sẽ bình yên." "A Tử." Hắn nhíu mày, xúc động ôm lấy ta, nhỏ giọng thì thầm, "Trẫm sợ…" "Hoàng thượng đừng sợ." Ta giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt hắn, mỉm cười, "Chàng đã quên, chàng từng ban cho thiếp một chữ 'Đàn' mà, thiếp sẽ không có chuyện gì đâu." Khi đó, Thiên Phi sinh khó là do nhiều nguyên nhân. Nhưng không phải nàng ta vẫn còn sống sao? Về phần An uyển nghi, thật ra cũng không phải là nàng sinh khó. Ta nhìn hắn, nói nhỏ: "Hoàng thượng không mong đợi con của chúng ta sao?" "Rất mong." Hắn nhíu mày nói, "Trẫm mong chờ hơn bất cứ ai." Ta tựa vào ngực hắn, lắng nghe hơi thở nặng nề của hắn, một lát sau, mới nghe hắn nói: "Hãy hứa với trẫm, dù vạn bất đắc dĩ, trẫm cũng muốn nàng sống." Trong lòng ta chấn động, nhất định là hắn biết, ngày đó khi An uyển nghi sinh nở, người hạ lệnh là ta. Muốn thái y bảo vệ đứa bé. Ta khẽ giật mình, ngước mắt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng đang trách thiếp sao?" Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, chỉ ôm ta, không nói lời nào. Từ đó về sau, mỗi khi hắn rảnh rỗi đều theo sát bên ta. Bất cứ biện pháp nào có ích cho việc sinh nở sau này, hắn đều muốn Tư Âm phải biết để nói cho ta nghe. Ban đêm, hắn không hề cảm thấy phiền chán, cứ ghé tai vào bụng ta, một mình lẩm lặng lắng nghe, còn không cho ta nói chuyện. Thỉnh thoảng khi đứa bé đạp, hắn lại đột nhiên cười thành tiếng, chỉ có khi đó tâm tình của hắn mới thoải mái hơn. Mỗi khi ôm ta, hắn lại khẽ nhíu mày. Ta biết, hắn rất chờ mong đứa bé nhanh chóng chào đời, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng. Nhìn thấy hắn như vậy, biết bao nhiêu lần ta nhịn không được muốn nói cho hắn biết sự thật chuyện về An uyển nghi. Nhưng ta biết, có một số việc, khi đã làm thì không thể quay đầu lại. Ta cũng chỉ đành cắn răng chịu đựng. Toàn thể triều đình và dân chúng đã trở lại cuộc sống thanh bình. Biên cương cũng đã thông báo tin tức bình an. Các vị vương gia ở đất phong cũng không truyền đến tin tức gì đặc biệt. Vào tháng năm có tin báo về, Vãn Lương sinh một tiểu vương gia cho Tấn vương. Tấn vương vẫn chưa có con trai, tất cả đều là quận chúa. Vãn Lương đã hạ sinh con trai trưởng, y rất hài lòng, dâng tấu trình Hoàng thượng và Thái hậu, muốn sắc phong Vãn Lương làm Tấn vương phi. Khi nghe tin này, ta cảm thấy rất kinh ngạc. Thì ra khi Vãn Lương rời đi, nàng đã mang thai. Ta nghĩ ngợi một chút, lại không kiềm được muốn cười. Ngày đó, ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng trên thành, khoảng cách quá xa nên không thấy rõ ràng lắm. Lúc Toàn công công thông báo, ta đang ở Hi Ninh cung. Chuyện này vốn không thuộc quyền của Thái hậu, nhưng con của Tấn vương dù sao cũng là cháu của bà. Huống chi, tấn phong Vãn Lương làm Vương phi, như vậy đứa bé

này chính là Thế tử. Toàn công công cười hỏi: "Thái hậu, Hoàng thượng nói, việc này phải hỏi ý của người. Người thấy thế nào ạ?" Thái hậu cũng cười, nhìn sang ta nói: "Hoàng hậu nghĩ sao?" Ta nao nao, Thái hậu vốn không biết quan hệ của Phương Hàm và Văn Lương. Hoặc có thể nói, bà không biết chuyện năm đó Phương Hàm hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm. Văn Lương… Ta dường như thấy lại khung cảnh năm đó, nàng từ dịch quán trở về, tươi cười nói "Về sau lúc trở lại, Vương gia hỏi tên của nô tì." Mới đó mà đã gần hai năm. Ta lặng yên nắm chặt chiếc khăn trong tay, khẽ cười: "Việc này, mẫu hậu cảm thấy tốt là được rồi. Thần thiếp không có ý kiến khác." Chuyện đã qua, cũng không cần phải giữ trong lòng. Thái hậu cười nói: "Ngươi đi nói với Hoàng thượng, việc này Hoàng thượng cứ tự mình định đoạt. Khi Hoàng thượng hạ chỉ hãy nói thêm, lúc nào Tấn vương phi rảnh rỗi thì dẫn Thế tử về Hoàng đô cho ai gia nhìn mặt." Toàn công công vội vàng gật đầu đáp: "Dạ, nô tài biết, nô tài đi ngay." Thái hậu lại nhìn về phía ta, trên mặt bà hiện lên niềm vui không hề che giấu: "Hoàng hậu à, bây giờ là lúc ai gia cảm thấy vui nhất, trước khi Từ thái y từ chức hồi hương đã nói sức khoẻ của con rất tốt. Bây giờ ai gia thấy Hoàng thượng vui vẻ, trong lòng ai gia cũng vui lây." Ta đưa một tay xoa bụng, khẽ khàng cười. Ngày hôm sau, thánh chỉ đã ban xuống, Hạ Hầu Tử Khâm ban cho Vương thế tử một chữ —— Chiêu. Thần Chiêu.

* Chiêu : sáng rỡ ; Thần : mặt trời, mặt trăng.Ta nghĩ, Văn Lương biết được chắc chắn sẽ hài lòng. Mùa hạ năm Nguyên Quang thứ năm đến đặc biệt sớm, thời tiết nhanh chóng chuyển sang khô hanh. Mãi cho đến tháng tám cũng không thấy mát mẻ hơn. Thấy ta dùng chiếc khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi bên thái dương, Tư Âm liền chạy đi tìm cây quạt. Chỉ vì thái y nói không được ăn nhiều đồ ướp lạnh, Hạ Hầu Tử Khâm nhất quyết không cho ta ăn luôn. Có lúc ngẫm lại, ta thấy hắn mới giống trẻ con. Tư Âm mang cây quạt đến, đứng phía sau quạt cho ta. Ta liền hỏi nàng: "Nghe nói hôm nay Hoàng thượng xuất cung?" "Dạ." Nàng gật đầu, nói, "Nô tì nghe nói, trên bầu trời ở vùng ngoại ô xuất hiện một dải mây bảy màu báo hiệu điềm lành." Dải mây bảy màu báo hiệu điềm lành. Chẳng biết tại sao, ta chợt mỉm cười, có lẽ là sắp có chuyện tốt xảy ra. Ngồi một chút, ta muốn đứng lên trở về phòng. Tư Âm đặt cây quạt xuống bước đến đỡ ta, đi được vài bước, đột nhiên ta cảm thấy bụng quặn đau. Ta nhíu mày dừng bước, Tư Âm vội hỏi: "Nương nương làm sao vậy?" Ta lắc đầu, cười nói: "Không có gì, bé con vừa mới đá bản cung một cái." Nghe vậy, Tư Âm mới yên tâm cười: "Xem ra đây là một đứa bé nghịch ngợm." Tư Âm đỡ ta trở về tẩm cung, mới ngồi xuống mép giường, cơn đau bụng lại nổi lên. Ta cắn răng chịu đựng, một lát sau lại thấy đỡ hơn. Cuối cùng Tư Âm cũng nhìn ra có điều khác thường, cúi người xuống hỏi: "Nương nương làm sao vậy? Nô tì thấy sắc mặt nương nương không được tốt." Ta đang định trả lời nàng thì cơn đau lại đột ngột kéo tới, ta không chịu được kêu lên thành tiếng. Tư Âm bị dọa đến mặt mày trắng bệch, ta nắm chặt lấy cánh tay của nàng nói: "Đau quá!" Tư Âm vội đỡ lấy ta, hốt hoảng kêu: "Nương nương… Nương nương, có phải người sắp sinh hay không?" Nàng bỗng quay ra ngoài, thét toáng, "Người đâu! Truyền thái y! Hoàng hậu nương nương sắp sinh! Người đâu…" Thái y đến rất nhanh, bà đỡ cũng bị mời tới. Cơn đau ở bụng cứ cách một chút lại quặn lên một lần. Sau đó, dần dần lại đau nhiều hơn. Ta chịu không được, kêu lên thành tiếng. Đau quá, thì ra sinh con đau như vậy. Thái y tiến đến bắt mạch cho ta, nhìn bà đỡ gật gật đầu. Tư Âm nắm chặt tay ta, liên tục lau mồ hôi trên trán ta. Ta cảm giác được bàn tay nàng cũng không ngừng run rẩy. Nàng vừa lau vừa nói: "Nương nương, người kiên nhẫn một chút, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi." Ngay sau đó, ta nghe thấy giọng của Thái hậu ở bên ngoài: "Hoàng hậu thế nào?" Có người trả lời: "Nương nương sắp sinh, Thái hậu người không nên vào trong." Sau đó ta không nghe thấy gì nữa, bụng đau kịch liệt. Không biết ai đã nhét một mảnh vải bông trắng vào miệng cho ta cắn, dường như muốn ta phải sử dụng hết sức lực. "Nương nương, Hoàng hậu nương nương, người mau rặn đi!" Giọng bà đỡ vang lên từ phía dưới, "Nương nương, tiếp tục ra sức!" Ta ra sức, đã rất ra sức rồi mà. Đau quá đi. "Nương nương, nương nương…" Tư Âm đứng một bên không ngừng gọi ta, nàng cũng chưa từng chứng kiến cảnh sinh con nên rất sợ hãi, nước mắt tuôn không ngừng. Ta muốn nói chuyện nhưng một cơn đau lại kéo tới, bàn tay ta đang nắm cánh tay nàng bỗng nhiên siết chặt, há miệng kêu lên thành tiếng. Chiếc khăn trong miệng rơi ra, "A ——" bụng dưới nặng trĩu, đau kịch liệt, đến mức cả người ta đều run lên. Cơn đau này kéo dài rất lâu mà con của ta vẫn chưa chịu ra. Trong lòng ta sợ hãi, siết thật chặt tay Tư Âm, muốn mở miệng nói nhưng lại đau đến mức không nói được. Bà đỡ vội vàng lau mồ hôi cho ta, vừa lau vừa an ủi: "Nương nương yên tâm, vị trí thai của nương nương không rất ổn, nương nương người mau dùng sức, ra hết sức đi!" Lúc này, bên ngoài có người vội vã kêu lên: "A, Hoàng thượng, Hoàng thượng, người không thể vào!" "Cút ngay!" Hắn giận dữ gầm lên. Giọng của Thái hậu truyền đến: "Hoàng thượng, phòng sinh không sạch sẽ, Hoàng thượng không nên vào…" "Mẫu hậu!" Hắn cắn răng, "Đừng ai cản trẫm!" Tư Âm nói hắn đã xuất cung. Trở về nhanh vậy… Hắn vội vã xông vào, Tư Âm bị ta nắm lấy cánh tay, muốn đứng lên hành lễ nhưng không nhúc

nhích được. Hắn xông lại, một tay đẩy nàng sang một bên, cầm tay của ta, chân mày nhăn tít lại, nói: "A Tử, nàng sao rồi, A Tử…" "A ——" ta kêu lên, nắm chặt tay hắn, "Đau quá —— " Mặt hắn trắng bệch, cuống quít ôm ta, dỗ dành nói: "Không đau, không đau đâu." Ta ngước mắt nhìn người bên cạnh mình, thấy hắn cắn răng nói: "Không giữ được tính mạng Hoàng hậu, trẫm sẽ đem các ngươi chôn sống theo. » Bà đỡ hoảng sợ, mọi người cũng run rẩy, ngay cả từ "rặn" cũng không nói ra nổi. Ta thực sự bị hắn làm cho giận điên lên. Thật không biết hắn tới giúp hay là tới quấy rối nữa! Thái y bước đến, quỳ xuống nói: "Hoàng thượng bớt giận, tình trạng của nương nương rất tốt, Hoàng thượng…" "Khốn kiếp!" Hắn tức giận mắng, "Rất tốt mà nàng lại đau như vậy à!" Ta đau đến sắp ngất rồi mà hắn còn ở đây la lối om sòm. Ta cắn răng, nhéo thật mạnh cánh tay hắn, cuối cùng hắn bị đau nên ngoái đầu nhìn lại, nhỏ nhẹ dỗ dành ta: "Đừng sợ, trẫm sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện…" "Hoàng thượng, chàng… im miệng!" Ta cũng không biết khi đó ta lấy sức lực ở đâu ra để nói như vậy nữa. Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ tới chuyện này, sắc mặt tái nhợt cùng vẻ bất lực của hắn lại hiện lên trước mắt ta. Nhưng hắn lại thực sự nghe lời ta, không nói bất cứ câu nào nữa, mãi đến khi bà đỡ vui mừng kêu lên: "Thấy đầu! Thấy đầu rồi!" Đôi mắt của hắn sáng lên, muốn cúi người nhìn xuống dưới, ta cố sức chụp được cánh tay hắn kéo lại hắn mới thôi. Ta đờ đẫn cả người, cũng không biết đã qua bao lâu, cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể mình trôi tuột ra ngoài. Sau đó, là tiếng đứa bé khóc to lên. "Con…" Con của ta, rốt cuộc đã chào đời. Hắn vui mừng vô hạn, nhưng vẫn không nói một câu nào. Bà đỡ ôm con ta ra, nhìn hắn nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, là một Hoàng tử ạ, Hoàng thượng!" Cả người ta không còn chút sức lực, nhưng nghe nói bà đỡ nói, dường như lại cảm thấy hoàn toàn khoẻ khoắn, ta chống người ngồi dậy nhào tới phía trước. Hắn vội đỡ lấy ta, cắn răng nói: "Không cho phép nàng động đậy!" Ta mới phát hiện ra, bởi vì hắn căng thẳng quá lâu nên ngay cả cánh tay cũng đã cứng đờ. Con ta nhanh chóng được ôm ra ngoài. Đứa bé vừa sinh xong phải đưa đi tắm, còn phải bế ra cho Thái hậu báo tin mừng. Nhìn các cung nữ trong Phượng Hi cung bận rộn đi tới đi lui không ngừng, hắn vẫn ngồi đợi, không ra ngoài. Ta thật sự rất mệt, mí mắt sụp xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại, ta mới biết y phục trên người đã được thay ra, mà hắn vẫn ngồi ở bên cạnh nhìn ta. Thấy ta tỉnh lại, hắn vội cúi người qua, nhẹ giọng hỏi: "Cảm thấy thế nào? Nàng muốn ăn gì không?" Sắc mặt của hắn vẫn căng thẳng, ta không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn nhíu mày. Ta khẽ lắc đầu, hỏi: "Con chúng ta đâu? Thiếp muốn nhìn con một chút?" Hắn vẫn giữ vẻ không vui, hừ khẽ một tiếng nói: "Đến tận bây giờ nàng vẫn vậy, chưa bao giờ quan tâm trẫm trước." Ta chợt giật mình, cũng không biết hắn lại định đùa giỡn gì nữa. Hắn lại nói: "Hôm nay trẫm cũng mệt chết đi được." Ta nhịn không được cười hỏi hắn: "Hoàng thượng mệt cái gì?" Hắn thở dài một tiếng: "Thì ra sinh con mệt như vậy!" Ta nghẹn lời, là ta sinh con, hắn mệt gì chứ? Hắn lại cúi người ôm lấy ta, tựa vào người ta, dịu dàng nói: "Toàn thân trẫm không còn chút sức lực nào, muốn đứng lên cũng không đứng nổi." Ta kinh ngạc, có lẽ là hắn quá mức lo sợ, cả người đều căng thẳng nên toàn thân cứng đơ. Ta buồn cười nhìn hắn, giờ phút này, hắn ngày càng giống con nít. Ta giơ tay lên, xoa nhẹ gương mặt hắn, nghe hắn mệt mỏi nói: "Con được bế đi uống sữa rồi, sẽ nhanh chóng ôm đến cho nàng nhìn." Hắn cúi xuống, ôm chặt cánh tay ta rồi lại nói, "Hù trẫm sợ muốn chết." Ta dịu dàng cười: "Hoàng thượng sợ gì chứ, thiếp không phải vẫn bình an sao?" Hắn không nói gì, chỉ ôm chặt ta. Con của ta được bế vào, ta vội ngồi dậy, cẩn thận ôm con vào lòng. Thằng bé thật là nhỏ. Người bên cạnh cũng lập tức tiến lại gần, bàn tay hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo bàn tay bé xíu của nhóc con, cười nói: "Mũi của con giống Cảnh nhi." Ta cười dịu dàng nói: "Sao Hoàng thượng không nói thẳng là giống chàng?" Hắn cười đắc ý: "Giống nhau cả thôi, đều giống trẫm." Ta cúi đầu, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, hắn đột nhiên nói: "Sáng nay, vùng ngoại ô xuất hiện dải mây bảy màu báo điềm lành, trẫm biết ngay nhất định là có chuyện tốt. Trẫm đã suy nghĩ kỹ, trẫm sẽ đặt cho con một chữ, Hi."

* Ánh ban mai, ánh mặt trời."Hi." Ta thì thầm nhắc lại, đó là cái tên được chọn vì dải mây sáng nay, phải không? Khi mặt trời mọc, xuất hiện dải mây bảy màu báo hiệu điềm lành cũng là lúc những tia nắng ban mai chiếu xuống nhân gian, ánh mặt trời ló dạng… Năm Nguyên Quang thứ mười, sinh nhật Hi nhi năm tuổi, Hạ Hầu Tử Khâm lệnh cho Cố Khanh Hằng quay về Hoàng đô phục chức, đồng thời trở thành thầy dạy võ cho Hi nhi. Năm Nguyên Quang thứ mười một, ta lại sinh cho chàng một nàng công chúa. Năm Nguyên Quang thứ mười lăm, Thái hậu bệnh nặng qua đời. Thái hậu để lại di ngôn, hy vọng có thể được an táng tại quê hương của mình. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm khởi hành, đi đến phía nam Phong Sĩ. Phong Sĩ… Địa danh này, với ta mà nói cũng không xa lạ gì. Ta không quên những lời Liêu Hứa nói năm đó, ông ấy nói muốn đưa Tô Mộ Hàn quay về Phong Sĩ. Chuyện này ta không nói cho Hạ Hầu Tử Khâm biết, hắn cũng chưa bao giờ hỏi ta. Chúng ta đi mà không hề có đoàn hộ giá mở đường, chuyến đi này là để hắn làm tròn chữ hiếu như một người con với Thái hậu lần cuối cùng, chứ không phải với tư cách một đế vương. Khi

chúng ta đến Phong Sĩ đang giữa mùa mưa. Những giọt mưa tí tách rơi xuống, chúng ta phải đi qua một ngõ nhỏ rất dài mới nhìn thấy Vân phủ cuối đường.

(* Ai muốn biết rõ hơn về Phong Sĩ và Vân phủ thì đọc Đế Hoàng phi, đó cũng là nhà ngoại của Tô Mộ Hàn.)Ở đây đã không còn một bóng người. Chúng ta không đi vào, chỉ tìm khách điếm ở lại một đêm. Ngày hôm sau, trời không mưa, ta và hắn đi đến sườn núi phía sau Vân phủ. Ta dùng một vò rượu lớn, đổ vào đầy hai cái bình đất, sau đó Lý công công vội vàng gọi người đem chúng đưa lên xe ngựa. Lúc trở về, ta không khỏi quay đầu lại nhìn. Hạ Hầu Tử Khâm dừng bước, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?" Ta lắc đầu, không có gì. Vân phủ vẫn vắng lặng như trước, nếu như Tô Mộ Hàn ở đây, Thanh Dương và Liêu Hứa cũng sẽ ở lại chốn này. Mà xung quanh Vân phủ, ta không thấy một ngôi mộ nào. Ta khẽ cắn môi. Ta không biết chuyện này rốt cuộc là có ý nghĩa gì. Có lẽ, là chuyện tốt. "A Tử." Người bên cạnh nhỏ giọng gọi ta. Ta bỗng nhiên xoay người lại, nhìn vào đôi mắt thâm tình của hắn. Hắn cười thật dịu dàng, nhẹ ôm ta vào lòng… "Hồi cung thôi, mọi người đang đợi chúng ta." Lời của chàng rất nhẹ nhàng mà cũng thật ấm áp… Hết chính truyện.

Biết thêm một chút ^^

Kích cổ 4

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Đánh trống 4

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

"Sống bên nhau mãi đến hồi già nua".

(Tạ Quang Phát dịch)

234. Q.4 - Chương 6: Ngoại Truyện: Ngây Ngô Mối Tình Đầu

Ta tạm dừng lại ở ngôi miếu nhỏ kia vài ngày, ta đang đợi tin tức của Thừa Diệp. Nhưng thật không ngờ vào một đêm oi bức, ta chuẩn bị vẽ tranh, chợt nghe có tiếng thét thất thanh gần đó. Vội vàng tránh vào trong tấm màn che, thì thấy một tiểu nha đầu vừa la vừa khóc chạy vọt vào phòng ta. Nha đầu đẩy cửa phòng ta ra, dường như đã nhìn thấy ta, chạy vội tới muốn vén tấm màn ra, ta cản lại, khẽ cất giọng trách: "Ai?" Ta không muốn để nha đầu này nhìn thấy ta. Không cần biết nha đầu này là ai, vì mục đích gì mà ở lại ngôi miếu này, với ta mà nói dù để cho bất kỳ ai trông thấy cũng đều là việc rất nguy hiểm. Tiểu nha đầu không trả lời còn hỏi ngược lại ta là ai. Thật là một tiểu nha đầu đáng yêu. Đúng vậy, chỉ là một cô bé con mà thôi. Nụ cười này khiến ta không nhẫn nhịn được ho một tiếng, trả lời: "Tô Mộ Hàn." Đột nhiên tiếng sấm lại truyền đến, tiểu nha đầu hoảng sợ thét lên một tiếng, ngồi thụp xuống. Cô bé nói với ta cô bé sợ sấm sét. Chà, quả thật chỉ là một cô nhóc. Sự cảnh giác trong lòng ta lập tức buông lơi không ít. Không hiểu vì sao, nhìn bé con như vậy, bỗng nhiên ý muốn bảo vệ cô bé mạnh mẽ dâng lên trong lòng ta. Ý nghĩ đột ngột này khiến ta cảm thấy bất an, cô bé lại còn muốn đến gần ta thêm chút nữa, ta phải cản lại. Cứ thế, chúng ta ngồi mặt đối mặt, vẫn cách nhau bởi một lớp màn che. Thật ra, ta biết cô bé bị thương, nhưng ta không muốn quan tâm nhiều, ta không muốn khiến mình và nha đầu này có chút dây dưa

nào. Cảm giác vừa bất ngờ xuất hiện lúc nãy khiến ta thật bất an, rất lo lắng. Vì vậy ta bắt đầu lật sách đọc, nhưng chẳng đọc vào chữ nào, bèn nói với cô bé: "Sấm hết rồi, ngươi ra ngoài đi." Cô bé lại phản bác lời ta: "Còn chưa hết đâu." A, trái tim của ta khẽ loạn nhịp. Mỗi câu cô bé nói đều làm ta có một cảm giác khác thường. Ta biết ở đây rất nguy hiểm, ta không thể tiếp xúc với bất cứ ai, cũng không thể tiết lộ thân phận của mình. Nếu không, hậu quả… Ngẫm nghĩ một lát, cảm xúc phiền muộn từ lồng ngực dâng lên đến yết hầu khiến ta bắt đầu ho khan không ngớt. Cô bé muốn bước đến gần ta, sao lòng hiếu kỳ của nha đầu này lại lớn vậy chứ? Ta bảo cô bé đứng lại, không được đến gần nữa. "Ta… ta chỉ là…" Cô bé hơi hoảng hốt: "Ta… ta tìm đại phu giúp ngươi." Ngập ngừng một chút, cô bé nhíu mày: "Hay là, ta tìm các sư thầy trong miếu vậy." Ta nhìn thấy trên khuôn mặt cô bé hiện lên những biến đổi rất phức tạp, à, phải tìm đại phu mà bên ngoài vẫn còn sấm sét. Ta tùy tiện hỏi: "Ngươi không sợ sấm sét nữa sao?" "Sợ!" Cô nhóc này… Trong lòng ta chợt cười thầm, ta bảo cô bé đừng ra ngoài. Rốt cuộc ta đang làm sao vậy, không muốn cô bé bước tới gần, nhưng trong khoảnh khắc này lại không muốn cô bé rời xa. Ta nghĩ chắc là Thanh Dương cũng đã chú ý tới cô bé rồi? Chứng ho khan của ta, không phải một vị đại phu bình thường có thể chẩn đoán ra, nha đầu này đi ra ngoài sẽ làm được gì đây. Nếu cô bé bước ra ngoài… Thanh Dương… ta đột nhiên rất sợ cô bé gặp bất trắc. Cô bé lại nghe lời ta thật, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ. Ha ha, bé con thật khờ! Ta chợt nhớ ra cô bé còn chưa nói cho ta biết mình là ai: "Tên ngươi là gì?" Ta hỏi. "Tang Tử." Giọng của cô bé rất khẽ khàng, nhưng lại không kiềm được một chút vui vẻ trong giọng nói. Được ta hỏi tên, bé con vui vẻ thế ư? Nha đầu này thật thú vị. Ta hỏi tên cô bé viết thế nào. Chữ của cô nhóc này quả thật không dám khen ngợi. Ta không thể tin, một cô bé có cái tên đẹp như vậy lại không biết chữ. Cô bé nói, cô bé muốn ta dạy cầm kỳ thi họa. Ta khẽ nở nụ cười, ha ha, hay ột cô nhóc. Nhưng tại sao nha đầu này bỗng nhiên muốn học những thứ đó. Sao lại biết ta chắc chắn biết những thứ đó? Cô bé bảo mình không muốn để người khác khinh thường! Quả là một nha đầu bướng bỉnh! Ta đáp: "Được." Thế mà bé con lại rất vui sướng gọi ta là "Tiên sinh." Ta ngẩn ra: "Tiên sinh…" Ha ha, ta lại muốn làm tiên sinh của cô nhóc này thật ư? Ta bảo cô bé: "Sau này ngươi cứ tới chỗ này, nhưng chỉ được đến một mình, nếu không ta sẽ không dạy ngươi đâu." Cô bé lại hỏi: "Tiên sinh cũng đang trú mưa sao?" "Không phải." Ta đáp, khẽ đưa tay xoa xoa trái tim mình: "Có lẽ, ta là đang chờ ngươi đến…" Ta lẩm bẩm. Việc đồng ý dạy cô bé thật sự nằm ngoài kế hoạch của ta, nhưng mà ta đã hứa rồi. Ta thấy cô bé nở nụ cười, nét cười kia lại làm ta say mê đến thế. Ta, rốt cuộc bị làm sao vậy. Tiếng sấm nhỏ dần, nha đầu dường như bắt đầu to gan hơn, càng ngày càng hỏi ta nhiều chuyện. Ta bảo cô bé không được hỏi chuyện về ta, cô bé rất ngoan ngoãn gật đầu, thật sự không hề hỏi nữa. Quả là một nha đầu thông minh. Cô bé hỏi ta, vì sao cảm thấy tên của cô bé hay. Ta trả lời: "Duy tang dữ tử, tất cung kính chỉ." "Cổ nhân nói, cây dâu và cây thị đều do cha mẹ trồng. Tang Tử, nhất định là kết tinh của một tình yêu đẹp." Sau khi nghe giải thích, cô bé nở nụ cười, ta không hiểu cô bé đang cười gì, ta lại tiếp lời: "Nó cũng có ý nghĩa là cố hương, cáo bệnh về quê, quyến luyến cố hương…" Nói tới đây, ta chợt nhớ tới mẫu hậu. Mẫu hậu ta… chắc là người rất muốn quay về cố hương nhỉ? Nhưng mà…

* Tang là cây dâu, Tử là cây thị. Tang Tử còn có nghĩa là quê cha đất tổ / cố hương. Nên câu trên của Tô Mộ Hàn là "Tạ bệnh thủy cáo quy, y y nhập Tang Tử", có thể đọc hiểu thành một nghĩa khác "Cáo bệnh về quê, quyến luyến Tang Tử."Cô bé còn hỏi ta ý nghĩa của câu "Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu". Ha ha, bé con giải thích nó thế nào nhỉ? "Tại sao một nữ tử xinh đẹp lại thích chơi bóng cùng một nam tử chứ?" Rốt cuộc ta cũng không nhịn được bật cười lớn. Ta giải thích cho cô bé rằng, chữ 'Hảo' này có nghĩa là tốt đẹp chứ không phải là 'thích', chữ 'cầu' ( ) này không phải là chữ cầu (– quả bóng) kia, ý nghĩa của nó là phối ngẫu." Ta trông thấy mặt cô bé đỏ bừng dưới ánh nến rọi, khoảnh khắc kia ta suýt chút nữa ngẩn người. Tiểu nha đầu… đẹp quá. Chẳng qua, đó cũng chỉ là trong khoảnh khắc, lý trí lại làm ta tỉnh táo trở lại. Ta bảo cô bé quay về, đêm nay đã nói quá nhiều rồi. Cô bé xoay người đẩy cửa muốn đi, ta dặn: "Tử nhi, nhớ kỹ lời ta." Nhớ cho kỹ chỉ đến một mình… Ngày hôm sau, cô bé đi mất mà vẫn chưa nói một lời từ biệt. Trong lòng ta bỗng nhiên thấy trống vắng. Ta không biết, cô bé có còn quay lại hay không. Còn mà! Ta hy vọng… Qua hai ngày, cô bé lại đến. Tử nhi của ta, cô bé rất biết nghe lời chỉ đến một mình, mỗi lần đều hệt như nhau. Hai chúng ta cách nhau một bức màn, ta thỏa ý nguyện của cô bé dạy cô bé học cầm kỳ thi họa. Tử nhi thật thông minh, chỉ hơi khơi gợi đã hiểu rõ, dạy cô bé cũng không nhọc sức chút nào. Cầm kỳ thi họa, thiên văn địa lý ta đều biết hết, ta chỉ dạy cô bé tất cả tất cả mọi thứ. Ta không biết thời gian ta có thể dành cho cô bé là bao lâu, nhưng ta hy vọng có thể càng lâu càng tốt. Nhưng mà, thật có thể ư? Ta biết, cô bé vẫn cảm thấy tò mò với thân phận của ta, mỗi khi cô bé muốn thăm dò ta đều đối xử lạnh nhạt với cô bé. Thân phận của ta, ta không muốn cô bé bị thương tổn… cơn ho khan của ta, lúc tốt

lúc xấu, mỗi khi ta ho quá dữ dội, ta đều nhìn thấy cô bé nhíu chặt mày, gần như mỗi lần đó đều muốn bước qua tấm màn ngăn kia… Ta hiểu cô bé muốn làm gì. Cô bé cứ như thế bảo ta nhẫn tâm làm sao đây… Cô bé cũng rất ít nói cho ta biết chuyện của mình, ta phát hiện phần lớn thời gian cô bé đều tỏ ra đa cảm, ta thầm nhận ra sự ngang bướng của cô bé, sự không cam tâm của cô bé. Duy chỉ có lúc nhắc đến người bạn cùng chơi với mình, cô bé luôn luôn vui vẻ. Có một cơn đau âm ỉ lan ra trong trái tim ta. Không biết sau này cô bé nhớ đến ta, sẽ là loại tâm trạng thế nào? Ta không hy vọng mỗi lần cô bé nhớ đến ta, đều là dáng vẻ bệnh tật ở trên giường… Ta, thật ra ta… Bắt đầu từ lúc cô bé đến chỗ ta, ta đã cho cô bé dùng nước thuốc để che đi dung mạo. Tiểu nha đầu rất xinh đẹp, sau này trưởng thành rồi, vẻ đẹp này cũng có thể trở thành một loại tổn thương chăng? Mà cũng có lẽ là ta thật sự có tư tâm… Ba năm, sự thông minh của Tử nhi, vẻ ngây thơ của Tử nhi, nụ cười trong sáng đơn thuần của Tử nhi, từng chút một tác động trái tim ta, ta cũng không hiểu ta còn đang đợi chờ gì. Đột nhiên đến một ngày, tiểu nha đầu hỏi ta có biết Hoàng thượng muốn tuyển tú hay không. Trái tim của ta hơi rối loạn. Nàng muốn tham dự tuyển tú ư? Ta không trả lời nàng. Nàng không bước lại, chỉ thấp giọng: "Ở Tang phủ chưa từng có ai để ý tới ta. Ta là đứa con gái do tỳ thiếp sinh ra, từ nhỏ đã đê tiện, từ nhỏ đã xấu xa, nhưng mà ta không cam lòng. Ba năm trước, có một người tự xưng thần toán đến phủ, y quả quyết Tang phủ có ẩn giấu phượng thân. Chỉ vì một câu nói của y, hai vị tỷ tỷ của ta một bước lên mây, còn ta… Chỉ có thể rơi vào kết cục thương tích đầy mình." Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ba năm trước nàng bị thương khắp người chạy vào miếu này? Đây là lý do nàng muốn học cầm kỳ thi họa? Ta cười khổ… Nàng lại nói tiếp: "Đêm đó, ta vốn muốn bỏ trốn. Nếu không gặp tiên sinh, có lẽ ta thật sự không bao giờ quay trở về nữa." "Cho nên.." Ta tiếp lời, thật ra ta đã biết câu trả lời của nàng, chỉ là ta không muốn nói ra mà thôi. "Ta muốn tiến cung." Nàng đáp, gằn từng tiếng một, từng lời rành mạch. Trái tim của ta quặn thắt một nỗi đau không tên. "Khụ khụ." Ta không nén được khẽ ho một trận, gắng gượng đứng dậy, ta cười nói: "Có câu rằng một bước nhập cung, sâu tựa biển, có vài người e ngại tránh còn không kịp, nhưng ngươi trái lại còn tự muốn nhảy vào." Thâm cung kia ta hiểu rõ, ở cái nơi ta từng sống mười mấy năm, có một số người vô cùng muốn thoát ra… "Tiên sinh…" Dường như nàng còn muốn nói gì đó, ta phất phất tay, không cho nàng lên tiếng: "Bất chấp mưa gió chạy tới đây, hóa ra là vì việc này. Tử nhi, nếu hôm nay ta muốn ngươi quên đi thù hận, từ bỏ việc vào cung, ngươi có bằng lòng không?" Ta nghĩ ta đã biết câu trả lời của nàng nhưng vẫn còn ôm ấp chút lòng riêng. Nếu… nếu như ta rời đi nàng sẽ theo ta chứ? Nàng đáp: "Chỉ là ta không cam lòng chứ ta không hề oán hận." "Ha." Ta cười, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, mở miệng: "Thật không oán hận sao?" "Chỉ là trên đời này có một số người cũng vì có thù hận mới có thể tiếp tục sống được. Có lẽ sau này, ngươi sẽ dần dần phát hiện ra." Không hiểu vì sao ta lại muốn nói với nàng những lời này, thế nhưng nghĩ lại chẳng lẽ trong lòng ta không có thù hận ư? Ta hỏi nàng khi nào vào cung, nàng kể với ta Tang phủ chỉ có hai suất tuyển tú. Một người thông minh như nàng, chắc đã có chuẩn bị cả rồi? Nàng bảo nàng đã nhờ công tử đại học sĩ, nhờ y dành cho nàng một suất đăng tuyển. Ta nghĩ vị công tử đại học sĩ kia chắc là người bạn nàng vẫn thường nhắc tới. Ha ha, tiểu nha đầu này, nàng quả là không biết tình cảm vị công tử kia dành cho nàng có lẽ đã vượt xa tình bạn từ lâu rồi? Ta cũng không chỉ rõ cho nàng biết, ta muốn tất cả mọi việc phải do nàng tự lựa chọn. Dĩ nhiên ta không cho nàng rửa sạch nước thuốc trên mặt. Nếu đã quyết định tiến cung, như vậy nàng càng không nên bộc lộ tài sắc. Nha đầu kia lại bỗng nhiên chạy tới bên cạnh chiếc bàn đặt chậu rửa mặt của ta rửa sạch nước thuốc trên mặt nàng. Nàng thật là ngang bướng quá! Nàng ngoảnh đầu lại nhìn ta cười, trên mặt những giọt nước còn rơi từng giọt từng giọt: "Tiên sinh, ta thật sự xinh đẹp đúng không?" Vẻ mặt nàng vẫn ngây thơ thuần khiết như trước. Quả rất xinh đẹp, Tử nhi của ta sao có thể không đẹp được. Nàng ngoảnh đầu lại mỉm cười nhìn ta, là đang muốn mê hoặc ta sao? Trái tim ta run lên quặn thắt… "Nếu như…" Ta làm thế này có đúng không nhỉ? Ta không nén được bật ho một tiếng: "Nếu như suất tuyển tú không thể tăng thêm, ngươi cũng đừng nhụt chí. Thật ra muốn tiến cung chưa chắc phải dùng thân phận tú nữ. Tử nhi, ngươi đã ẩn nhẫn mười lăm năm rồi, lúc này không nên rối loạn khi chỉ vừa bước vào giai đoạn khởi đầu." Thông minh như nàng, chắc cũng đã hiểu cho dù không có được suất đăng tuyển tú thì thật ra vẫn còn cách khác có thể tiến cung. Nàng chắc chắn sẽ nghĩ ra cách. Ta đưa tay xoa xoa ngực, nơi đó… đau đớn quá, nó không phải bắt nguồn từ cơn ho… đau, đau quá, quặn thắt từng cơn… Nàng bảo nếu một ngày nào đó có thể lọt vào mắt Hoàng thượng, nàng nhất định sẽ mời Thái y đến trị bệnh cho ta… "Tử nhi…" Ta có thể nói gì nữa đây? Sau này ta còn có thể gọi nàng như vậy nữa không. Ta nằm xuống, bảo nàng về đi. Ta buông tay như vậy liệu có đúng đắn? Trái tim ta đau đớn đến mức như không thở nổi… Lại qua mấy ngày nữa không trông thấy nàng, chẳng biết sao trong lòng ta dâng lên cảm xúc hụt hẫng, khiến ta cảm thấy bất an. Hôm nay ta cất bút vẽ một cây thị. Ta nghĩ có lẽ nàng sẽ không đến đây nữa rồi? Ta nằm trên giường nhớ nàng đến ngẩn ngơ, đột nhiên nghe có tiếng động,

trông rõ người vừa tới hóa ra lại là Tử nhi của ta. Nàng đang nhìn bức tranh ta vẽ, nàng hỏi ta có phải ta muốn tặng nó cho nàng không. Ha ha, đúng vậy ta muốn tặng, nhưng không phải lúc này. Ta thẳng thắn trả lời nàng: "Không có." Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, lòng ta thầm cười. Nàng có lẽ muốn đến nói lời từ biệt, trước khi đi còn muốn nhìn ta một chút. Nàng chỉ là muốn nhìn thấy tướng mạo của ta ra sao? Thật ra, có thấy hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nàng sẽ ở lại ư? Nàng trông thấy rồi sẽ từ bỏ việc vào cung sao? Ta không muốn dùng bất cứ thứ gì tác động vào lựa chọn của nàng. Huống hồ gì… bệnh tình của ta… ta vốn chẳng thể nào giữ nàng lại. Ta nói với nàng ta rất xấu xí. Ha ha, cái cớ thật vớ vẩn… Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời như vậy, rốt cuộc ta nên vui mừng hay là thất vọng đây? Sắp tới lúc chia tay ta đột nhiên nhớ tới chiếc túi gấm ta đã chuẩn bị cho nàng. Điều ta có thể giúp nàng, có lẽ… cũng chỉ có thế mà thôi. Hôm sau nàng đã đi rồi, cũng như rời khỏi sinh mệnh của ta, khiến ta vô cùng khổ sở. Cả đời này có lẽ sẽ không thể gặp lại nữa rồi? Ta… cũng đã đến lúc cần phải rời đi. Ba năm! Ba năm này mang đến cho ta đoạn hồi ức vô cùng vui vẻ, cũng đủ để ta ôm ấp quyến luyến trọn đời. Lời hứa của ta với Thừa Diệp cũng đến lúc phải thực hiện rồi… - Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-thu-nu-den-hoang-hau-phi-tu-bat-thien